Hver 8 Dag

Illustreret Ugeskrift, senere: Illustreret Familieblad

Udkom 1896-1928.

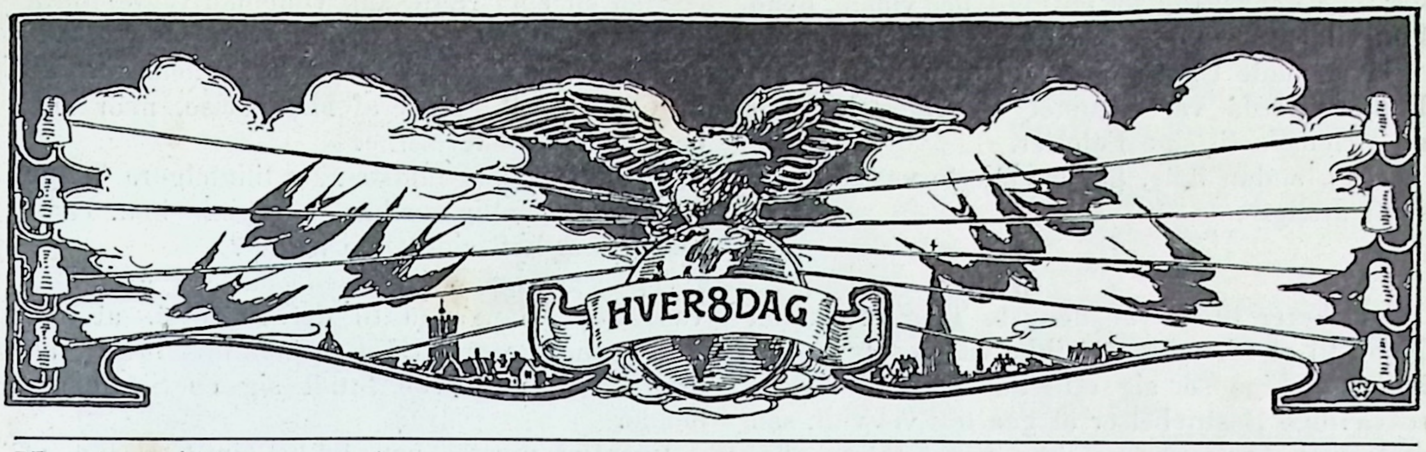
Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p71363.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 15. august 2023 af Niels Jensen

Nr. 1. Aargang 1899–1900. Søndagen den 1. Oktober. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Elskovskamp.

En Novelle af Alfred af Hedenstjerna.

I mange Kærlighedsforhold paa vor Jord spiller tre Personer en Rolle. Dette er efter aftenlandske Anskuelser en for mange.

Hans elsker Grethe, men Grethe elsker Karl og Karl ved ikke rigtig, hvad han vil. Saa ligger Planen der til en af de mest rystende Tragedier, som nogensinde har tilintetgjort Blomsterne i et Menneskehjertes vaarfriske Rosenhave.

Johannes Kruse var ung og havde et rent Hjerte, hvad der især kom ham til Nytte, da han var Hjælpepræst. En saadan bør jo dog være et bedre Menneske end f. Eks. en Sagfører.

Han elskede Gerda Peters med sit unge, temmelig uskyldige Hjertes hele Glød, og da han var et strengt sandhedselskende og oprigtigt Menneske, havde han i et dristigt Øjeblik fortalt hende, hvordan Sagerne stod.

Gerdas gode Hjerte og hendes Bekymring for Fremtiden tillod hende ikke at forholde sig ligegyldig overfor en saadan Kendsgerning. Hun takkede ham for hans Venlighed og sagde, at hun vovede endnu ikke at binde sig, thi hun kendte endnu ikke sit Hjerte rigtig; men endnu mindre vilde hun dog fornærme ham ved en fuldstændig Afvisning. Var det mon ikke det bedste at lade Tiden raade — alt vilde saa nok blive klart.

Og hun rykkede sig, idet hun sagde disse Ord, saa tæt hen til ham paa Græsbænken, hvor de sad, at en kæk ung Mand sikkert vilde have benyttet Lejligheden til at kysse hende, rent bortset fra det Resultat, man kom til om den ægteskabelige Lykke.

Men Johannes Kruse var ung og bly og Hjælpepræst; han nøjedes derfor med at gribe hendes Haand og sige, at han var villig til at vente.

I det samme Sogn var der en Godsbesidder, som hed Karl Skoubo. Han kunde ikke prædike og kendte ikke de græske Bogstaver og havde aldrig givet sig ud for en Helgen; men han ejede et stort Gods, paa hvilket der kun hvilede et lille Laan.

I vor Tid siger en klog Pige kun sjælden: „Ham eller ingen“. Gerda Peters gjorde det i hvert Fald ikke, hun sagde tvertimod: „Karl Skoubo eller Johannes Kruse, helst Karl Skoubo!“

Og det ikke mindst, fordi Præstegaarde sjelden er saa gode og store som Karl Skoubos prægtige Ejendom og desuden har den ubehagelige Egenskab, at de fratages Enken efter et saakaldt Naadesaar.

Her gaves da nu tre forskellige Personer i et Kærlighedsforhold, altsaa en for meget, som jeg allerede har bemærket. Det vilde være en stor Fordel for Menneskeheden, om alle Kærlighedsforhold mellem Mand og Kvinde kunde indskrænkes til en Person af hvert Køn. Den tredie, som bringer Forstyrrelse ind i det, vilde i de fleste Tilfælde let kunne anbringes andetsteds i et fjerde Hjerte. Naa, maaske vil det ogsaa komme med Tiden.

For at blive i moderne Novellestil: Der indtraadte nu en Tid forholdsvis Ro. Pastor Kruse prædikede bedre end nogensinde før, lod sig lave en ny Præstekjole og lagde sin hele indtagende Evne for Dagen. Frøken Gerda viste en levende Interesse for Landhusholdning, og tilbød Godsejerens Søster sin Hjælp, naar hun skulde lave Oste eller sylte. Kirken forsømte hun derfor paa ingen Maade, men ogsaa for Damptærskemaskiner interesserede hun sig levende. Hun græd hengivent, naar Pastoren ved en Bibelforklaring udlagde Lucas 15, og hun jublede og klappede i Hænderne, naar Karl Skoubo kørte sine unge Heste til.

Hvad Karl Skoubos indre Følelsesliv angik, saa grundede han dybt over de forskellige Kreaturracers Krydsning, spøgede med Pigerne, lod aldrig et Blik eller Haandtryk ubesvaret og syn-

tes ikke uopnaaelig for en Pige, der vidste, hvad hun vilde.

Hver femte Uge spurgte Johannes Kruse, om Frøken Gerda var kommet til større Klarhed med Hensyn til sine Følelser.

„Nej, endnu ikke, hendes Hjerte var saa sælsomt uroligt".

* * *

Det hører til de vanskeligste Ting at faa en Mand til at fri, naar han ikke vil og selv en virkelig net Pige ser sig ofte nødsaget til i disse rosværdige Bestræbelser at gaa lidt vel vidt, saa at hendes Anstrengelser ikke kan forblive ubemærkede for den ondsindede Verden.

Saaledes kom det endelig for Pastor Kruses fromme Ører, at hans Gerda ganske grundigt lagde an paa Godsejer Skoubo. Fuld af bitter Sorg spurgte han hende aabent, om det var sandt. Hun saa paa ham med Øjne, der var saa blaa som det blaaeste Hav, og sagde, at det var Bagvaskelse.

Pastoren troede hende i Begyndelsen. For ham, der havde saa nær Berøring med Troen, kunde det ikke falde svært at tro paa en smuk, ung Pige, som var hans første Kærlighed i Livet.

Men en Dag — da han nu i næsten et Aar havde brændt af Kærlighed til Gerda — saa han hende køre ovenpaa et Hølæs med Karl Skoubo, og Karl havde lagt Armen fast og kraftigt om hendes Liv, for at hun ikke skulde rutsche ned fra Vognen, hvorfor ogsaa hendes søde, lille Ansigt straalede af taknemlig Hengivenhed.

Da brødes noget itu i Præstens Hjerte, han svor Frøken Gerda evigt Had og nød allerede paa Forhaand alle de Ydmygelser, han vilde tilføje hende i Fremtiden.

Han vilde fortælle Karl Skoubo, hvad hun var for en Pige, saa at hun hele sit Liv skulde løbe ugift omkring og maatte plage Livet af sig, for at tjene til sit Underhold.

Han selv vilde hæve et Sparekasseindskud, rejse til Hovedstaden, tage Doktorgraden i Teologi og Skridt for Skridt træde op af Ærens Stige og ende som Biskop.

Og naar han saa kom paa Præstevisitats i sit Sogn, og kom kørende i sin elegante Ekvipage, saa vilde han stanse Gerda Peters, som kom gaaende paa Landevejen i sin luvslidte, umoderne Regnkaabe og spørge hende, om hun for gammelt Bekendtskabs Skyld vilde køre med.

Og naar hun saa kom og vilde være gode Venner med ham, saa vilde han sige til hende: „Nej, kære Frøken Gerda, har De virkelig Tid til at komme herhen? Er Karl Skoubos Hø allerede kørt ind?"

Og naar hun herhjemme havde ægtet en fattig Fyr og var blevet rigtig elendig, saa vilde han allerede som Domprovst ydmyge hendes Børn ved Gaver og gratis Middagsmad.

Med sit eget Ægteskab vilde han vente, indtil han var blevet noget stort og kunde faa en adelig Frue med mange Penge og fornem Familie og Gerda vilde blegne af Misundelse, naar hun læste om det i Aviserne.

Ja, han skulde fuldstændig tilintetgøre denne Kokette! Egentlig var hun jo slet ikke køn. Hvor havde han haft sine Øjne henne?

Tre Uger igennem hidsede han sig hver Dag værre op. Han kom til det Resultat, at han maatte have været Offer for en fiks Ide og aldrig i sit Liv havde brudt sig en Smule om hende.

Egentlig maatte han takke sin Gud for, at han var bleven hende kvit og han fandt, at ingen andre i Verden kunde have vist ham større Tjeneste end Gerda Peters, da hun narrede ham.

Han var hende taknemmelig og spurgte sig selv, hvad der vel egentlig skulde være blevet af ham, hvis det Uheld var vederfaret ham, at hun vilde have haft ham.

Han følte sig som en til Livet tilbagevendt, som en, der var undsluppet en stor Fare.

Medens han saaledes gik omkring og vævede sig ind i det dybeste Had og den største Foragt for hende, mødte han hende en smuk Sensommereftermiddag paa en stille Sti gennem en Kornmark.

Gerda havde denne Dag af Karl Skoubos Søster faaet den fortrolige Meddelelse, at hendes Broder skulde rejse og forloves med en Barndomsveninde. Derfor saa hun paa Præsten med glade Øjne.

„God Da . . . g, Frøken Gerda!"

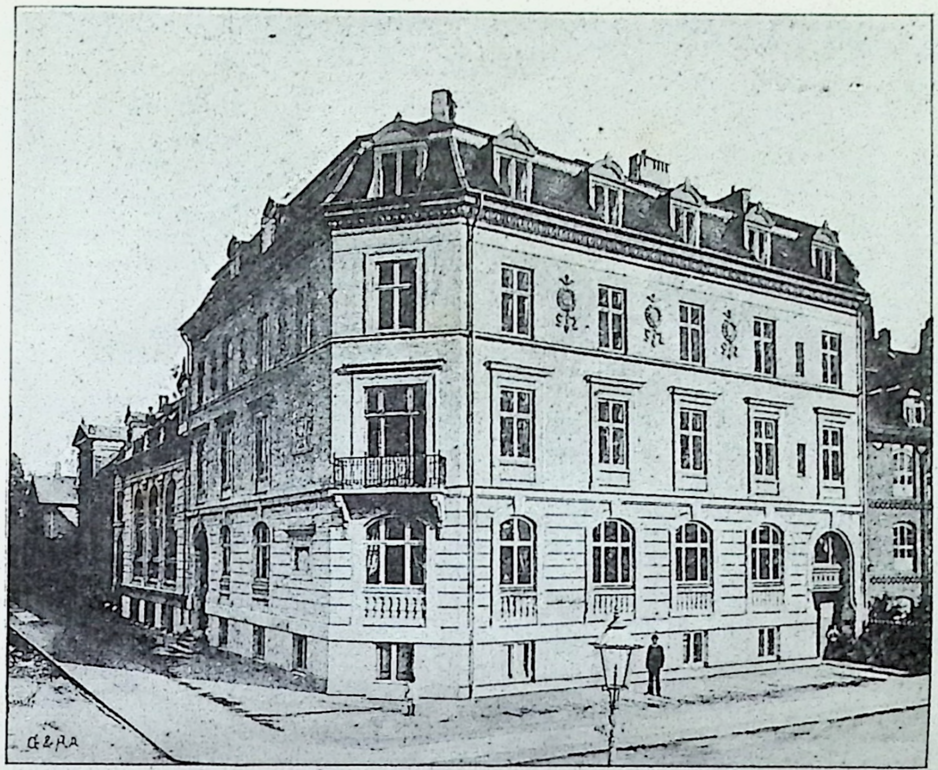
Og hun saa endnu gladere paa ham, omtrent som en Rotte paa et Stykke Ost eller endnu venligere.

Da sank hans Hjerte ned i Støvleskaftet, han fik en Taare i Øjet, Stemmen svigtede ham, og han strakte begge Hænder mod hende og hviskede:

„Hav Medlidenhed med mig . . . mit hele Liv skal være Dem viet . . ."

Og hun forbarmede sig over ham og trykkede og kyssede ham og sagde, at han var hendes første og eneste Kærlighed, den eneste Mand, hvem hun nogensinde havde brudt sig om."

Og det forekom ham, at han var det lykkeligste Menneske paa Jorden.

Klasselotteriets Bygning paa Margrethevej.

Naar Lotteriet trækkes.

Det kan siges til Ære for det kgl. københavnske Klasselotteri, at det ikke søger at skaffe sig Kunder ved nogen usmagelig Reklame. Det skriger ikke op paa Gadehjørnernes Plakater eller i Bladenes Avertissementsspalter om de 200,000 Kr., som den store Gevinst ved sjette Trækning i Forening med Præmien paa et halvt hundrede Tusinde Kroner vil skaffe i den heldige Spillers Lomme. Som den fornemme Statsinstitution, det kgl. københavnske Klasselotteri er, indskrænker det sig til en Gang om Maaneden at give den fornødne Underretning om Trækningsdagen ved et lille, beskedent Avertissement i den til Forsendelse med de kongelige Brevposter priviligerede Berlingske politiske og Avertissements-Tidende. Hvad yderligere Oplysninger Lotteriets Kunder maatte ønske erhverves gennem Lotteriets trykte Plan; et fordringsløst Dokument paa tyndt Papir, der giver Oversigt over hele Virksomheden, og i hvilket Summer som 150,000 Kr. eller 80,000 Kr. ganske vist findes anførte med en noget spærret Skrift, men uden dog paa nogensomhelst Maade at fremtræde med brovtende Paatrængenhed. *Saa* korrekt, saa tilknappet fin og fornem er det kongelige københavnske Klasselotteri ligeoverfor det spillelystne Publikum, at man uvilkaarlig studser, naar man ser dets Bygning ude paa Margrethevej. Tanken om disse bugnende Overflødighedshorn, der i Basreliefer pryde Lotteripalæets Façade, kan umulig være udgaaet fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet, under hvem Lotteriet — ganske betegnende — sorterer. Denne allegoriske Fremstilling af uendelige Rigdomme, som Lykkens Gudinde synes villig til at uddele imod Erlæggelse af et lille Honorar, maa nødvendigvis skyldes Arkitektens Indiskretion.

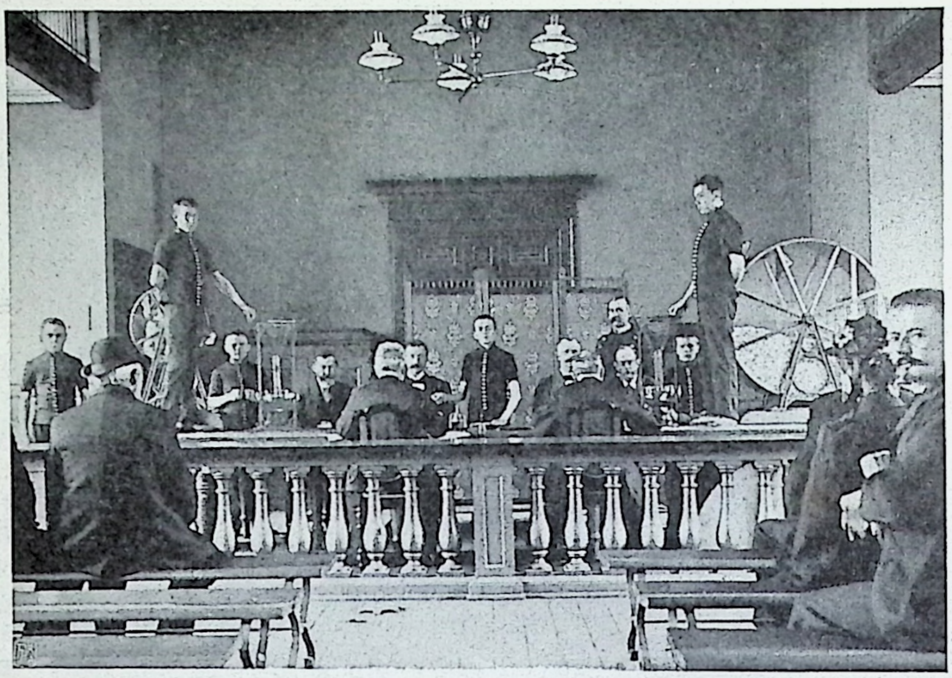
Nogen indbringende Forretning er Lotterispillet nemlig kun for de meget faa Udvalgte og saa naturligvis for selve Staten. Og dog fantaseres der livligt i mange Hjerner om Anvendelsen af den store Formue, Lotteriet en Dag skal bringe. Der bygges endogsaa undertiden i stor Tryghed paa Haabet om Gevinsten, der *maa* komme. Lodsedelen fornyes for Penge, der er hentede paa Laanekontoret, i fuld Overbevisning om, at det er en god Spekulation at betale Laanekontorets høje Renter for at komme i Besiddelse af en saadan Driftskapital. Rodemesteren og de andre Kreditorer skal komme igen med deres Regninger efter Trækningsdagene — saa skal Gælden blive betalt.

Almindelig er en saadan Tyrketro paa Heldets Ufejlbarlighed vel ikke, men at den findes hos mange af Lotteriets Kunder er sikkert nok.

Lad os en Gang overvære Lotteriets Trækning ude paa Margrethevej. Gaa vi derfra lidt af en Illusion fattigere, er der ingen Skade sket.

Det er sjette Trækning, og — lad os sige — Trækningens første Dag. I den meget presentable og lyse Trækningssal, hvor et mærkelig broget Publikum har søgt Plads paa Bænkene, ses i Baggrunden en Skranke og bag Skranken et meget stort Mahognitræbord. Omkring Bordet sidder der seks af Klasselotteriets Embedsmænd, og tre Drenge fra Opfostringshuset i ærmeløse Uniformer have ligeledes Plads ved Bordet; Drengen i Midten er beskæftiget med at stikke Nummersedlerne og de tilsvarende Gevinstsedler paa en Snor til Opbevaring i smaa Bundter, de to andre Drenge fjerne Hylsterne fra Nummer- og Gevinstsedlerne efterhaanden som disse udtrækkes. Oppe paa Bordet staar der to Lykkehjul af Glas; det største af dem indeholder Kl. 9 om Morgenen 100,000 Nummersedler og det mindste 10,000 Gevinstsedler, hvoraf Halvdelen er paa beskedne 50 Kr. — frit Spil i Lotteriet i et halvt Aar, hvis man vil betale de 60 Øre i Stempelafgift. Hvert Hjul betjenes af en

uniformeret Opfostringsdreng med nøgne Arme, og fra Lykkehjulene sendes de udtagne Hylstre med Mellemrum igennem to Glastragter ned til videre Behandling. Det udtrukne Nummer og den tilsvarende Gevinst raabes ud af to forskellige Funktionærer, og naar halvtresindstyve Gevinster ere udtrukne, gøres der en Pavse, under hvilken Lykkehjulene sættes i Sving. Ærligt og redeligt gaar det hele til.

I Klasselotteriets Sal, mens Lotteriet trækkes.

Udraabningen af de mange høje Gevinstnumre, der bevæge sig op over de 100,000, og de tilsvarende smaa og beskedne Gevinster paa 50 eller 100 Kr, virker imidlertid lidt monotont, og det er forholdsvis sjeldent, at Gevinsten egner sig til at imponere. Kommer der en Gevinst paa over 1000 Kr. — der er ved sjette Klasses Trækning kun ialt 185 saadanne Gevinster — meddeles Begivenheden to Gange, og Udraaberens Stemme faar en højtidelig Klang. Men mellem disse Gevinster er der lange Mellemrum, og under disse kan man reflektere, samtidig med at man betragter det store Lykkehjul med Numrene og det lille Lykkehjul med Gevinsterne. Man kan udregne under disse Mellemrum, at Sandsynligheden taler for, at Trækningssalen i Løbet af 5000 Aar kun eneste Gang vil blive Vidne til en saa epokevækkende Begivenhed som det vilde være, hvis 6. Træknings 150,000 Kr. faldt sammen med Trækningens Præmie paa 50,000 Kr. Og man kan komme til det Resultat, at skal man selv have nogen grundig Udsigt til en Gang at vinde de 150,000 Kr., og man kun vil spille paa en enkelt Seddel, maa man være forberedt paa at forny denne i 50,000 Aar. Af Gevinster paa 100 Kr. udbetaler Klasselotteriet hvert Aar 24,326; i Følge Retfærdighedens Love burde man derfor kunne gøre Regning paa en saadan Gevinst efter circa $4^1/_2$ Aars Forløb — saa slipper man at betale for et helt Aar. Bliver man fordringsfuld og forlanger en Gevinst paa 200 Kr., skal man derimod efter Sandsynlighedens Beregninger have Taalmodighed til at vente i et halvt Hundrede Aar, og alt eftersom Fordringerne stiger, stiger ogsaa Ventetiden.

De angivne faa Tal ere tilstrækkelige til at antyde Lotteriets Gevinst-Muligheder, og de vil vise, at man ikke bør pantsætte sin sidste gode Frakke for at faa Penge til Lotterisedlens Fornyelse. Men desuagtet er der neppe nogen Anledning til at fordømme Statslotteriet; har man Raad og Lyst til at betale den aarlige Ekstraskat for at skaffe sig Vished om, hvorvidt man hører til Fru Fortunas ganske faa Udvalgte eller ikke, er der intet at sige til den Sag. Man maa kun være sig bevidst, at man ikke kan gøre bestemt Regning paa at hæve de udlagte Penge med Rente i Finanshovedkassen.

Den duftende By.

Det lyder som et Æventyr og er det næsten ogsaa. Vi burde kunne finde det i de brogede Bøger, Æventyret om den duftende By, men i Stedet kan vi opleve det selv, naar vi besøger den lille franske By *Grasse*, som ligger ikke saa langt fra Cannes.

Man kunde fortælle mange interessante og belærende Ting om Grasse, som i lange Tider var Sædet for mægtige Biskopper, og hvis gamle faldefærdige Huse maatte tilfredsstille selv den umætteligste Arkæolog, men vi vil holde os til Byen som den er nu, da den bestaar af et Regiment Alpejægere, 5000 flittige Indbyggere, 60 Fabriksskorstene og Myriader af Blomster, som er rystet ud over Højene og den hele vide Slette lige ud til Skovens mørke Linjer, som dukker op i Horisonten. Indbyggerne, Skorstenene og Blomsterne høre sammen, thi i Grasse lever alle af og for Blomsterne. Nogle saar dem, andre plukker dem og atter andre forvandler dem paa Maskiner til Vellugt. Grasse er den store Kedel, i hvilken Verdens Parfumer brygges. Og Kunsten drives ærligt, man foragter de Kneb, som Kemikerne har opfundet, hvorledes man kan afvinde ganske tarvelige Stoffer en skuffende Duft. Her plukker man Blomsterne, som trives saa ødselt

Jasminhøsten i Blomsternes By.

1,200,000 Kilogram Rosenblade til Stede, hvilket er det aarlige Forbrug i Fabrikerne i Grasse. Af Violer og Orangeblomster bruges endnu mere, af Jasminer en Million Kilogram. Jasminen her er ikke den lystigt i Vejret klatrende Plante, men en kun 75 Centimeter høj Buskvækst, hvis Blade næsten forsvinder under Blomsterfylden. Blomsterne er større end dem, vi kender og har endnu stærkere Duft. 500,000 Jasminbuske udfolder sig i og omkring Byen Grasse og paa samme Tid aabner i alle Kroge og Hjørner Tuberoserne deres Bæger, saa at man synker i et Hav af Dufte, som i berusende Bølger strømmer ud fra Markerne.

under den milde Himmel og man drager Sjælen ud af dem. Denne Blomstersjæl er det som paa æventyrlig Vis, efter mangehaande Omskiftelser ender paa de kniplingskantede Lommetørklæder.

Dette Æventyr vilde være endnu smukkere, om jeg kunde bilde Dem ind, at skønne Feer ved Solnedgangstid svævede omkring og med Alabasthænder indsamlede Blomsterduften i deres Forklæder. Men Feerne mangler og Blomsterpigerne er Bondekoner fra Stedet og Omegnen, til hvilke piemontske Kvinder har sluttet sig, for at være dem behjælpelige med Arbejdet, som skal udføres før elleve om Formiddagen eller fra 5 til 7 om Eftermiddagen. Til andre Tider maa Blomsterne ikke plukkes, da de nemlig saa hurtigere miste deres Duft. I Tusindvis vandrer Piemonts Kvinder med deres arbejdsdygtige Børn til Grasse i December Maaned, da Olivenhøsten begynder, men endnu mere er deres Nærværelse nødvendig i Februar, i Violtiden. Saa følger en Tid, hvor der intet er at gøre, indtil atter fra Begyndelsen af Maj til midt i Juni Roser og Oranger staa i Blomt, i Juli følger Jasmin og Tuberose efter og i Avgust Resedaen. Tilsammen skabes en Blomsterkalender, i hvilken hver Dag har sit Slid. Blomsterne er ikke her Sindbilledet paa det lyse og lette — de er Brødet, Pligten og Møjen. Arbejdet er ikke ringe. Et Rosenblad er let som et Aandepust og Hænderne maa bevæge sig noget, før de har skaffet

Jasmin, Tuberose og Reseda og endnu en to tre stærkt duftende Planter give endnu mere Arbejde i Fabrikkerne end paa Markerne. De indhøstede Blomster former sig til Høje paa de mægtige Træborde, hvor de plukkes fra hverandre, ordnes og renses, saaledes at intet vissent eller ufærdigt Blad bliver derimellem.

Medens Roser, Violer og Iris er fordringsløse og lader sig behandle „varmt“, det vil sige lader sig koge i en med Okse- eller Svinefedt fyldt Pande, hvad kun fordrer ringe Arbejde, fordelt over et Par Dage, forlanger Jasminen og dens beslægtede „kold“ Behandling. Da bliver Fedtet strøget paa Glasplader, hærdet i Kølerummene og bestrøet med et tyndt Lag Blade, som hefter sig til Fedtet. Dette suger Duften ud af Bladene, men det varer længe, inden det har faaet nok. Hver Dag maa Bladene tages bort, Fedtmassen røres rundt og bedækkes med et frisk Bladlag indtil det endelig efter tre Maaneders Forløb er mættet i den Grad, at det kradses af og emballeres i store Tønder som „Pomade“. Naturligvis er det ikke den Slags Pomade, som i Haar og Skæg frembringer saa forføreriske Virkninger, det er kun et Udtryk for det fremkomne, af Duften mættede Produkt, der atter ved en Alkoholbehandling giver Duften fra sig i flydende Form. Flertallet af Fabrikkerne i Grasse fremstiller blot den saakaldte Pomade og sender den bort til Evropa og over Oceanet. I

Roserne sønderdeles til Rosenoliefabrikation.

Paris, i London, i Brüssel, i Berlin og i New-York kommer dette Raastof i Hænderne paa Destillatører, som frembringer Essenserne og sender dem videre til Parfumefabrikanterne, som fortynder dem, fylder dem i skønne Flasker, klæber Guldetiketter med uforstaaelige Navne derpaa og sluttelig sælger dem for en Bunke Penge. — — —

Kære Frue eller Frøken, som har læst disse Linier, glem ikke, naar Deres Vej skulde falde forbi den lille By, som her er fortalt om, at aflægge den et Besøg. Om ikke af anden Grund, saa blot for at hilse paa de Blomster, som for Dem maa lade deres korte og sommerglade Liv. I længst svundne Tider døde Ridderne for deres Damer, disse Blomster opfylde den samme skønne Pligt. Det er afgjort meget behageligere for os Mænd og det er ogsaa langt mere poetisk. Kun Svinefedtet har ikke meget med Lyrik at gøre, men den moderne Industri har sine Krogveje, som man maa se bort fra. Tænk altsaa ikke paa Pomaden, naar De fjerner Proppen fra Deres Flakon, tænk paa de Millioner Blomster, som har blomstret for Dem og hvis Sjæl flyver imod Dem, saa tit De fører Lommetørklædet mod Deres skøntformede Næse. Med denne Duft bringes Dem hver Gang en Hilsen fra Syden, fra Blomsternes æventyrlige By.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Bru-

* Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

denell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig. Ved en Anbefalingsskrivelse, som Mülhausen fremskaffer, til Kubas Guvernør, gives der Brudenell og Mülhausen Adgang til Fængslet, hvor de ganske rigtig træffer Godfrey i en ynkelig Tilstand. Mülhausen kommer i Forbindelse med ham ved at byde ham en Cigar, hvori et Brev er anbragt, der giver ham Anvisning paa at foretage et Flugtforsøg. Nu følger et Afskedsgilde hos Guvernøren, hvor Mülhausen drikker denne til.

De tømte Glassene, men Mülhausen vilde ikke have, der skulde være nogen Pavse i Lystigheden, og han tog en Guitar, der laa paa en Stol ved Siden af, og akkompagnerede sig til en særlig henrivende Elskovssang. Han havde en smuk Tenor, og jeg mærkede med Forbavselse, at Vinen ikke havde gjort den mindste Virkning paa den. De overtalte ham til at blive ved med at synge, og saa blev der sat endnu mere Vin frem. Men det kunde ikke vare ved i Længden. De begyndte at blive overvældede. Stemmerne blev tykke og utydelige, og efterhaanden holdt de helt op med at tale og faldt i Søvn. Guvernøren var den sidste, der bukkede under. Mülhausen sad mageligt i sin Stol og tændte sig en frisk Cigar, og saa mønstrede han roligt de faldne Krigere. Saaledes blev vi siddende et Kvarter. Saa gav han mig Tegn til, at jeg skulde rejse mig.

„Nu behøver vi ikke at være bange mere,“ hviskede han. „Vore gode Venner er rolige i de næste seks Timer. Naa, lad os saa komme af Sted.“ Han kastede sin Cigarstump og sprang op. „Følg mig,“ sagde han, og vi forlod Værelset. „Gaa sagte,“ hviskede han. „Husk paa, at det heldige Udfald beror paa, hvorledes vi optræder i den første halve Time. Hvis vi gør noget galt nu, saa vil Godfrey Blake efter al Sandsynlighed blive her hele Resten af sit Liv. Her er et Reb, som jeg har smuglet ind. Vil De tage det?“

Jeg tog det og fulgte ham ud i en Udbygning.

„Hør nu,“ sagde han, „De maa kravle op paa Taget af dette Skur, hvor der er Udsigt til Vindebroen foran Fængslet, og naar jeg giver Signal, og Skildvagten kommer hen imod Dem, saa lad Løkken falde ned over hans Hoved og træk saa stærkt til, som De kan. Jeg véd tilfældigvis, at han ikke har Patroner i sin Riffel, saa det eneste, De skal forhindre, er, at han raaber. Saa snart De har gjort det, smutter jeg ned og giver ham en Knevel i Munden, og saa gaar jeg ind i Fængslet. Kom saa!

Vi gik ud i den friske Luft. Mülhausen hjalp mig med at klatre op paa Taget. Jeg krøb saa lydløst frem som muligt, medens jeg kunde høre Soldatens regelmæssige Trin dernede paa Broen. Rebet havde jeg rullet sammen under mig, Løkken holdt jeg i Haanden, og jeg ventede nu kun paa, at mit Offer skulde komme nær nok. Der syntes at gaa Aar, inden han naaede Enden af Broen og kom henimod mig igen. Mit Hjerte bankede, saa jeg kunde høre det, og da han endelig kom ganske tæt hen til mig, var jeg saa nervøs, at jeg ikke kunde løfte Armen og lade Lassoen falde, saa jeg maatte lade ham gaa tilbage igen i Haab om, at jeg kunde gøre det næste Gang. Da han saa kom tilbage, mandede jeg mig op og overbeviste mig om, at Lassoen var i Orden. Da han var lige under mig, svingede jeg Løkken og lod den falde ned over hans Hoved. Saa trak jeg den sammen med en Behændighed, jeg næppe vilde have troet mig i Stand til, og fik den straks snøret tilstrækkelig fast til, at han ikke kunde raabe. I samme Øjeblik fo'r en mørk Skikkelse frem nede under Muren; jeg hørte Lyden af et Slag, og den stakkels Skildvagt faldt bevidstløs om paa Broen. Saa sagde Mülhausen, at jeg skulde komme ned og hjælpe ham, og i samme Nu stod jeg dernede.

„Tag hans Frakke af saa hurtigt som muligt og tag den selv paa,“ hviskede han.

Jeg gjorde, som han sagde, og imidlertid knevlede Mülhausen den ulykkelige Mand.

„Det er godt,“ sagde han. „Tag nu denne Riffel og spil Skildvagt paa Broen. Jeg maa ind og finde Godfrey Blake, før de opdager, hvad der er sket. Gud give, de ikke afløser Vagten, før jeg vender tilbage. Hvis de gør det, maa De klare Dem saa godt, De kan.“

Jeg tog Riflen og gik op og ned paa Broen, idet jeg inderligt haabede, at ingen vilde komme ud og inspicere Vagten. Mülhausen havde imidlertid aabnet den store Port med en Nøgle, han havde skaffet sig, og forsvandt.

Jeg glemmer aldrig de ti Minuter, der paafulgte. Natten var saa stille, som man kunde ønske sig; der var næppe et Blad, der bevægede sig, og den eneste Lyd, man kunde høre, var Flodens Rislen under Broen, ja, Tavsheden var saa stor, at jeg holdt op med at marchere paa Broen af Frygt for, at Lyden af mine Trin skulde naa Huset. Jeg saa' i Tankerne Mülhausen gaa gennem Gaarden, nærme sig til den Hytte, i hvilken Fangen var indespærret, og spekulerede paa, hvorledes han kunde komme ind uden Nøgle. Men da hørte jeg pludselig et højt Skrig om Hjælp paa Spansk, et Skrig saa skingrende og gennemtrængende, at det gav Genlyd fra Krattet derovre. Hvad skulde det sige? En Ting var vis: der var én eller anden, der var i Fare, og siden der var blevet skreget et spansk Ord, var det klart, at det hverken var Blake eller Mülhausen. Saa lød det atter, og nu var jeg bleven enig med mig selv. Hvad der end skete, jeg maatte opdage, hvem det var. Jeg styrtede hen imod den store Port og traadte ind i Fængslet, og i samme Nu laasede jeg Porten efter mig. Derved forhindrede jeg i det mindste Fjenden i at følge mig. Saa løb jeg saa hurtigt, som jeg kunde, i Retning af den Hytte, hvor Blake havde været indespærret. Det viste sig, at jeg kom i yderste Øjeblik. I næste Nu vilde Grunden til, at vi var der, have ligget klart for Dagens Lys, og i Stedet for at hjælpe Blake med at undslippe, vilde vi selv have været Fanger. Til min Forbavselse stod Hyttens Dør aaben, og udenfor kæmpede Mülhausen, Blake og en tredie Mand med tre spanske Soldater. Mülhausen var bleven Herre over sin Modstander, og da jeg kom, havde den tredje netop slaaet sin Modstander til Jorden, men Blake havde været mindre heldig.

Med et Blik overskuede jeg Situationen. Jeg saa', at hvor heldige end Mülhausen og den tredje Mand var, saa kunde de ikke haabe paa at forhindre den Mand, der havde overvundet Blake i at alarmere Garnisonen. Det var mig, der maatte handle. Jeg kastede mig over den omtalte Soldat og væltede ham, saa greb jeg ham i Struben og satte mig over Skrævs paa ham. Det var en muskelstærk Mand, men jeg havde overrasket ham, og han var for Øjeblikket værgeløs.

„Det kneb, Brudenell,“ sagde Mülhausen saa roligt, som om der slet ikke var hændt noget ualmindeligt. „De kom lige i rette Øjeblik. Kom nu her, Blake, og hold paa denne Herre, medens jeg binder ham. Giv mig hans Skærf, saa jeg kan binde hans Hænder og Fødder sammen.“

Da Mülhausen med Blakes Hjælp havde gjort det, rejste han sig og kom hen til mig.

„Det var den Fyr, som var Grunden til al den Alarm,“ sagde han. „Ham maa vi gøre os særlig Umage med.“

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Advokat Demange og hans ældste Søn.
(Sønnen spørger: Hvad er dit sidste Indtryk, Fader?)

Endnu et karakteristisk Billede indlemme vi i det Galleri, som illustrerer Dreyfus-Affæren, idet vi hosstaaende fremstiller en Øjebliksituation, som en ihærdig Journalist har indfanget i sit Camera, og som viser os Advokat Demange efter et Retsmøde konfererende med sin ældste Søn, der spørger ham ud om Sagernes Stilling. Demanges sidste Forsvarstale, der strakte sig over to Møder, var et Mønster paa Veltalenhed, klar og sammentrængt og varmt bevæget. Den bragte Taarer frem i Dreyfus' Øjne, den tiltvang sig Beundring selv hos dem, hvem den ikke lykkedes at overbevise. Dybt nedslaaet hørte Demange kort efter den fældende Dom blive forkyndt.

Senator Scheurer-Kestner.

* * *

Ved et ejendommeligt Tilfælde døde en af Dreyfus' bedste og første Talsmænd samme Dag, som Verden fik Meddelelse om, at Dreyfus vilde blive benaadet og sat i Frihed. Denne Mand var den højt ansete Senator og Vicepræsident *Scheurer-Kestner*, som i 1897 med den Avtoritet, han havde skaffet sig gennem et langt og udmærket politisk Arbejde, hævdede, at Dreyfus maatte være uskyldig dømt. Hans Navn vil længe huskes i Sagens Historie, fordi han brød den første og vanskeligste Vej for Revisionen, men andre maatte siden fortsætte hans Arbejde, han var for fin en Natur til at være med i en Kamp, hvor Hensigten syntes at hellige alle Midler.

* * *

Under Chabrol-Fæstningens sorte Flag havde Guérin anbragt Ordene: Ned med Forræderne! For at dette hans sidste Ønske kunde gaa i Opfyldelse, var det imidlertid nødvendigt først at faa dem ud af Fæstningen. Nu, da dette er sket, vil man forhaabentlig faa Held til at standse de pøbelagtige Udskejelser, som nær kunde have ødelagt den store Udstillings Chancer. Hosstaaende præsentere vi den sørgelig berømte Hr. Guérins lidet tiltalende Skikkelse, saaledes som han fremtræder paa de nyeste parisiske Postkort.

Jules Guérin.

Den sidste Afsked (Indespærrede ægyptiske Soldater og deres Slægtninge). Efter Maleri af Georges Clairin.

Den sidste Afsked.*)

FELLAH'ERNE skal i Krig. Ingen finder for godt at sige dem hvorhen eller hvorfor. Fra deres grønne Agre, fra deres Duer og Landsbyer har man drevet dem sammen, og nu den sidste Dag før Afmarchen spærres de inde i Fæstningen, til Udrustning, til Offermesse, og for at hindre Flugt.

De løber deres angstforvildede Pander mod Fængslets Mure, de hyler, tigger og truer — forgæves, Vogterne skal nok vide at tvinge Viljer og tøjle Tunger.

Fæstningen ses udefra som en firkantet solsveden Flade med højtsiddende, jernspærrede Rudehuller i Muren, og en jernpansret Træport, hvori er fastgjort Fodbøjler og Lænker til Krumslutning — en tyst Advarsel om Lydighed.

Paa den tørre, kitgraa Vej er strømmende fuldt af Kvinder i lange blomsterlyse Gevandter, med Slangeringe om Arme og Ben, med Brystet dækket af ringlende Amuletter, og Haaret løst flagrende over brune Skuldre.

De klumper sig sammen i rasende Bylter, som vrede Slanger, med skrigopspærrede Munde, stive, udspringende Øjne og tilbagebøjede Halse. De smider sig i Støvet og graver Fingrene dybt i Jorden, de ruller sig sammen enkeltvis, i rokkende Fortvivlelse, danser om med vanvittige Fagter, og retter sig tilsidst mod Himlen, staaende paa Taaspidsernes yderste Led, saa rankt, at alle Muskler synes bristefærdig strakte.

De borer deres Negle i Fæstningsmuren og søger at entre den. Deres Skrig kalder Mænd, Brødre og Sønner frem i Vindueshullerne, hvilket kun kan ske, naar den ene staar paa den andens Ryg.

Her stirrer et Ansigt, der stritter to Hænder — nedefra stræber alle Kvinder at berøre dem, skønt ingen kan vide, hvem de tilhører.

Med Ryggene mod en Træpæl sidder i Rundkreds en Flok ældgamle Mænd, krumbøjede med lange Stave i Hænderne.

De er hyllede i askegraa Kapper og sidder der i rugende Sorg, som havde Lynet ramt dem under Udøvelsen af en hellig Ceremoni og slaaet deres Tunger med Lamhed.

Bagfra sprænger en Horde Ryttere ind for at splitte Kvindesværmen, men nogle af disse med lange, sorte Burnus over de lyse Tunikaer styrter sig dristigt mod dem. Rytterne hæver deres Flodhestesvøber og lader dem ramme i Blinde. De stejlende Heste gribes i Bidslet og Hovene maser Kvindernes Ansigter.

Om lidt vil Befalingsmændene trække blankt, thi da skal Messen begynde, inden Fellah'erne over den øde Ørken føres i Krig mod Fjender, hvis Navne, de ikke ved.

— — —

Støvsøjlerne vandrer lydløst frem gennem Ørkenen, uden Rast uden Fart. Alle Levende, de møder, dækkes blidt og dysses i Dødssøvn uden Drømme.

* Paa dette Aars Pariser-Salon vakte et Par Billeder af Georges Clairin en betydelig Opmærksomhed. Det ene, som vi gengiver øverst paa denne Side, fremstiller en Scene, som Kunstneren selv har været Vidne til: Fellah'erne (de agerdyrkende Folk i Ægypten) indespærres før Krigen i Fængsel og udenfor dets Mure tager deres kvindelige Slægtninge, ude af sig selv af Fortvivlelse, en sidste larmende Afsked med dem.

Med rosenfarvet Skær er Horizontranden tegnet og Luften skælver i tordensvanger blaalilla Hede. Hist og her, hvor Hindringer stiger, skruer Sandstøtterne sig sammen i lange, takkede Banker, som nogne Klitter ved Solnedgang.

Stilheden er grænseløs og skæres hverken af Fugl eller Insekt.

Fellah'erne vender hjem efter Krigen, trætte og saarede drives de over Ødet. Tørst plager dem, Længsel gør dem bange, de kender ikke Vejen hjem, ved ikke, om de skal føres i ny Kamp.

I den døvende Stilhed synes de at høre Skrig. Er det Kvindernes Længselsraab, som føres hid baaret af Solstraalerne?

— — —

Solen synker, og Maanen spreder Lys over Sølvsandet, der endnu flimrer med rosenmørke Rande.

Frem af Bankerne stikker en bøjet Sabel, en kvastprydet Tromme, en gullig Hjerneskal. Og længere borte, som Blomster paa en Kirkegaard, Hjerneskaller, Hovedtøjer, Benpiber.

Det er Fellah'erne, som dysses i Dødens Søvn.

Karin Michaëlis.

Af Dagens Krønike.

Over Hovedportalen til den nye Raadhusbygning ser man en tom Niche, hvis Bestemmelse vel de færeste endnu kender.

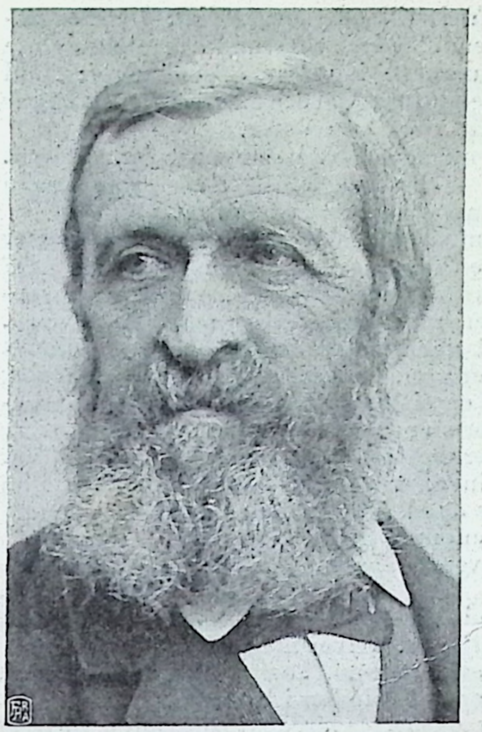
Her skal *conditor urbis* (Byens Grundlægger) Biskop Absalon anbringes. Figuren, der er ca. 6 Alen høj, er udført i drevet Kobber efter Prof. *Bissens* Gibsmodel; der er ved dette Materiale opnaaet en betydelig Lethed — hele Kolossen vejer kun ca. 1000 Pund — og desuden et Liv og en Lysvirkning, som ikke naas i støbt Bronze.

Selvfølgelig kræver et saadant Kobbersmedearbejde til sin Udførelse mere end en Haandværker, og *H. C. Viggo Hansen*, som er Mesteren for det, er da ogsaa virkelig Kunstner baade af Talent og Uddannelse. Oprindelig er han Marinemaler, men kom efterhaanden ind paa at lære Kobbersmedehaandværket for at bruge det i Kunstens Tjeneste, og er nu egentlig mere Billedhugger end noget andet.

Absalon har kostet Hr. Hansen to Aars uafbrudt Arbejde med to Svende og en Dreng til Hjælp. I hans Atelier, er Skikkel-

Biskop Absalons Statue til det nye Raadhus. Efter Bissens Model udført i Kobber af Viggo Hansen. (Paa Billedet ses Kunstsmeden ved sin Ambolt).

Billedhuggeren C. Peters.

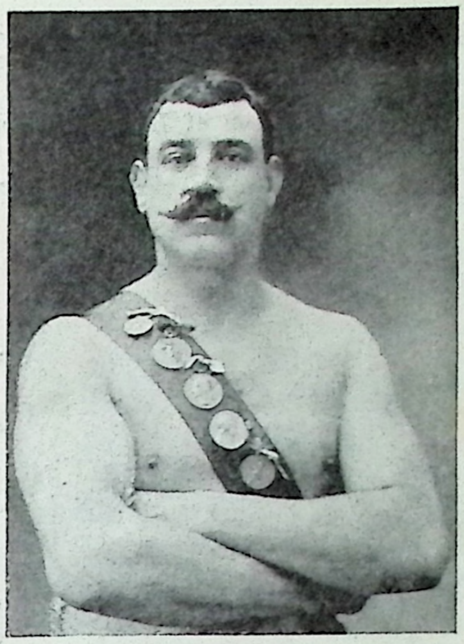
sen langsomt vokset frem af de stive Kobberplader, han ved Hjælp af Ild og Hammer former, som var de Ler.

* * *

Den gamle Billedhugger *C. Peters,* som fornylig afgik ved Døden, hørte vel ikke til de store, skabende Kræfter, hvis Værker trænger sig dybt ind i Folkets Bevidsthed, men altid var han en begejstret Kunstens Dyrker og altid udmærkede hans Arbejder sig ved en fin og ædel Form. Rundt i vor By træffer vi paa ham. Kunstmuseet ejer hans bedste Værk: En dansende Faun, i det kgl. Teaters Forhal findes de plastisk ypperlige Statuer af Ewald og Wessel, over Toldbodindkørslens Gitterport troner hans Merkur og Neptun og Marmorkirken er prydet med flere Statuer fra hans Haand. Med særlig Iver lod han sin Kunst virke i Industriens Tjeneste.

Fjorten Aar gammel var Peters begyndt at studere Billedhuggerkunst, han blev Bissens Elev, og efter at have vundet Medailler og Præmier, fik han Understøttelse til en Romerrejse. 1866 blev han Medlem af Akademiet og siden i en lang Aarrække Professor ved Modelskolen.

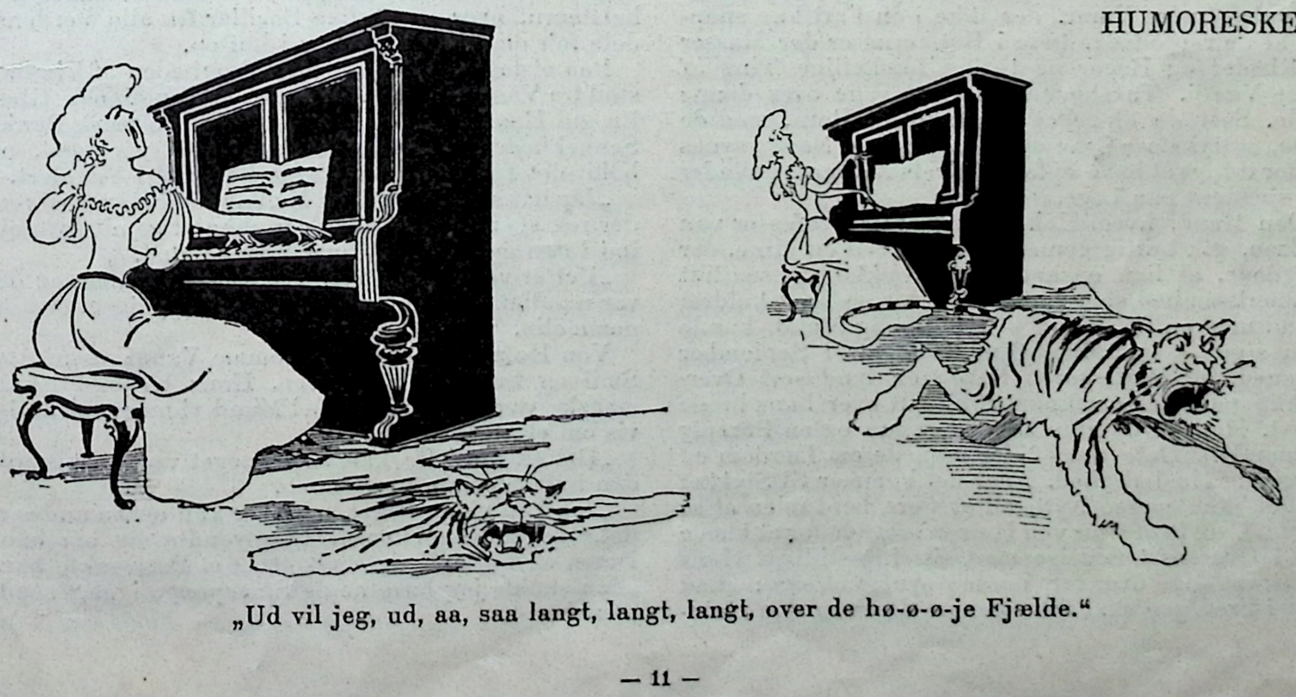
* * *

Verdensmesterbryder Paul Pons.

Sommeren igennem har Bech-Olsen ladet sine Muskler forfalde. Han nænnede ikke at træde op i Lockoutens Dage, da han vidste, at mange af hans Beundrere var forhindrede i at være med. Men nu da alt er i Gænge igen, har han udæsket den viden om berømte *Paul Pons,* som er 3 Tommer højere end han, har 2 Tommer længere Arme end han og vejer 10 Pund mindre. For Bech-Olsen betyder Kampen dette, at vinder han ikke, da opgiver han den Amerikaturné, han har planlagt til November, og af hvilken han venter sig rigt Udbytte.

Alt i en Maaneds Tid har Bech-Olsen lagt sig overnaturlige Kræfter til ved i sin dybe Kælder at tage Livtag med danske Fæller, der gerne stiller sig til hans Disposition. Medens han begyndte med 20 Minutters daglig Øvelse, øgedes Tiden bestandig, indtil han nu mod Træningens Slutning kæmpede en lille Time. Naar Øvelsen var forbi, fulgte en halv Times Massage, Styrtebad og en 2 Kroners Diner.

HUMORESKE.

„Ud vil jeg, ud, aa, saa langt, langt, langt, over de hø-ø-ø-je Fjælde.“

Malgamit-Ofrene.

Roman af *H. S. Merriman.*

FØRSTE KAPITEL.

St. Jakobs Gade.

„DET er Professor von Holzen," sagde en svær Kone, som har en Viktualiehandlerbutik paa Hjørnet af St. Jakobs Gade i Haag; hun er Jødinde som de fleste af Beboerne i St. Jakobs Gade og i Bezem Gade ved Siden af, hvor Frugthandlerne bor. — „Det er Professor von Holzen, der gaar her forbi én eller to Gange om Ugen. Det er en god Mand."

„Han har en god Frakke paa," svarede hendes Kunde, en ung Mand med melankolske, mørke Øjne og et Udseende, som om han paaskønnede denne Verdens gode Ting.

Nogle Folk siger, at det ikke er klogt at gaa alene igennem St. Jakobs Gade eller Bezem Gade, efter at det er blevet mørkt; for der er lurende Skikkelser i Portene, og man kan høre slæbende Trin i de mange Gange. Naar man gaar forbi om Dagen og ser hurtigt nok op, kan man opdage Ansigter, der flygtigt viser sig i Vinduerne; det er især Kvinder, som aldrig synes at komme ud, men tilbringer deres Liv bag de uvaskede Gardiner og omhyggelig lukkede Vinduer i en Luft, som man kan faa en svag Forestilling om ved at se paa Varerne i Butiken neden under. Fortovet i St. Jacobs Gade benyttes ogsaa til den Handel med gammelt Metal og Vrag af Køkkenredskaber, som synes at sætte Tusinder af den bandlyste Slægt i Stand til at leve og trives alt efter Evne. Man vil lægge Mærke til, at disse Handlende med et Kendskab til Menneskenaturen, der utvivlsomt skyldes Erfaring, kun udstiller Ting som Senge og Kakkelovne og andre tunge Varer, der ikke i en Fart kan snappes af de rapfodede. Inde i Butikerne er der Masser af Klæder og Bøger og tusind forskellige Ting af ringe Værdi. Tavsheden synes at ruge over denne Gade. Selv de blege og melankolske Børn, med de dybe, udtryksløse Øjne og de hængende Næser synes alt for tidligt at have opfattet Livets Alvor og indlader sig sjældent paa Lege.

Den Mand, hvem Høkersken kaldte Professor von Holzen, gik hurtig gennem Gaden med en Mine, der antydede, at han ønskede at tiltrække sig saa lidt Opmærksomhed som muligt. Det var en bredskuldret Mand med en fæl Mund — en graadig Mund, kunde man sige — og milde Øjne. Det var i September Maaned, og Professoren havde en tynd sort Overfrakke paa, der var knappet stramt over hans brede Bryst. Han havde graa Handsker paa og en Paraply i Haanden. Hele hans Ydre vidnede om Lærdom og borgerlig Hæderlighed. Naar det kommer til Stykket er det ikke nogen Nytte til at være lærd uden at se lærd ud, og Professor von Holzen sørgede for at klæde sig i Overensstemmelse med sin Livsstilling. Hans Holdning lige over for Verden syntes at sige: „Lad mig i Fred, jeg skal ikke genere dig!" og den Holdning er saa tilfredsstillende som muligt. Den er under alle Omstændigheder bedre end den almindelige Holdning som de fleste indtager, og som siger: „Lad os vise hinanden Fortrolighed!" medens den saa fører til Udveksling af værdiløse Varer.

Professoren standsede ved Døren til Nr. 15 i St. Jakobs Gade — et af de ældste Huse i den gamle Gade — og tændte langsomt en Cigar.

Der er en Butik i Stueetagen i Nr. 15, hvor der er udstillet gamle Kakkelovnsrør og noget Ildtøj. Da von Holzen havde stødt Døren op, stod han og ventede ved Foden af en snæver og smudsig Trappe. Han vidste, at der i saadan en Butik, i saadant et Kvarter, altid er en menneskelig Edderkop, der lurer i Baggrunden og lister sig hen imod enhver menneskelig Flue, der standser for at se paa Varerne.

Denne Edderkop viste sig straks efter — det var en rynket Kvinde, der saa' ud som en Heks. Von Holzen pegede opad. Hun rystede paa Hovedet.

„Han lever endnu," sagde hun.

Professoren vendte sig henimod Trappen men standset Øjeblik.

„Vil De sende Bud efter noget Mælk," sagde han og gav hende Penge. „Hvor meget har han faaet?"

„To Krus," svarede hun, „og tre Krus Vand. Man skulde tro, der var Ild inden i ham."

„Det er der ogsaa," svarede Professoren med et barskt Smil, medens han gik ovenpaa. Han gik langsomt opad Trappen og pustede Røgskyer ud af sin Cigar med en Regelmæssighed, saa det saa' ud, som om han vilde røge noget. Frygten for Smitte er den eneste Frygt, som Folk gaar ind paa, og det er vanskeligt at forstaa, hvorfor denne Slags Fejghed skal være mindre foragtelig end andre.

Von Holzen var Tysker, og den Nation forbinder Mod med saa stor en Forsigtighed, at Folk, der tager fejl, undertiden tror, at den mangler den førstnævnte Egenskab. Et Ar paa hans Kind vidnede om, at han i sine Studenterdage havde anset det for nødvendigt at duellere. Naar man saa' paa von Holzens Ansigt, kunde man nemt komme til at spekulere paa, hvilket Mærke hans Modstander bar som Minde om det Sammenstød.

Da von Holzen var kommet op, stødte han en Dør op, der stod paa Klem, og gik langsomt ind i Værelset efter at have sendt en Røgsky i Forvejen. Der var ikke mange Møbler, men Værelset var fyldt med en hel Del Sager, som ikke havde noget at gøre i et Sovekammer. Det blev nemlig brugt som Magasin for de Ting, som Butikens Ejer kun tilbød nogle faa udvalgte. Luften i dette Værelse var som et sandt Babelstaarn, hvor mærkelige Baciller fra alle Verdensdele fo'r omkring og brødes i Luften.

Paa et imiteret Empirebord i Nærheden af Vinduet stod tre Vandkrus og et efterlignet venetiansk Glas. En gul Haand, der blev udstrakt fra en mørk Bunke Sengeklæder, greb efter Glasset, som var tomt, og holdt det frem, da von Holzen kom ind i Værelset.

„Jeg har sendt Bud efter Mælk," sagde Professoren, der røg stærkt og passede paa ikke at se alt for nøje ind i den mørke Krog, hvor Sengen stod.

„Det er venligt af Dem," sagde en Stemme, og det var umuligt at gætte, om Tonen var spydig eller taknemmelig.

Von Holzen saa' paa det tomme Vandkrus med et Smil og trak paa Skulderen. Hans Hensigt havde maaske været venlig. En fæl Mund vidner sædvanligvis om et blødt Hjerte.

„Det er, fordi De kan vinde noget ved det," sagde den hule Stemme fra Sengen.

„Jeg kan vinde noget, men jeg kan ogsaa undvære det," sagde von Holzen. Han vendte sig om imod Døren og tog et Krus Mælk, som et Barn rakte ham. „Saa skulde jeg have nogle Smaapenge igen," sagde han skarpt.

Barnet lo listigt og rakte ham to smaa Kobbermønter.

Von Holzen fyldte Glasset og rakte det til den syge Mand, som straks efter havde tømt det.

„De kan faa saa meget, De vil," sagde von Holzen venligt.

"Kan det holde mig i Live?"

„Nej, det kan intet, min Ven;" svarede von Holzen, Han saa' ned paa det gule Ansigt, der stirrede op paa ham fra Mørket. Det saa' ud til at være en gammel Mand med store, blodskudte Øjne; hans tykke Mæle skyldtes hans Mangel paa Tænder.

Manden lo. „Jeg har alligevel levet længere end nogen af dem," sagde han. — Hvor mange af os roser os ikke af en Fordel, som andre aldrig eftertragter!

„Ja," svarede von Holzen alvorligt. „Hvor gammel er De?"

„Næsten fem og tredive," lød Svaret.

Von Holzen nikkede, vendte sig og saa' tankefuldt ud af Vinduet. Lyset faldt lige paa hans Ansigt, som vilde have været smukt, hvis Munden havde været skjult.

Øjnene var mørke og rolige. Hans Pande saa' højere ud, fordi hans tykke Haar stod næsten en Tomme op fra den uden den mindste Krusning. Hagen var lang og spids. Det var i det hele taget et Ansigt, som man vilde have vendt sig om for at se igen. Man skulde tro, at saadan en Mand maatte komme frem i Verden. Men ingen kan dømme om en anden i den Henseende. Det er en mærkelig Kendsgerning, at Fortrolighed med en Mand, der har skaffet sig et stort Navn, fører til den uundgaaelige Slutning, at han ikke fortjener det.

„Det er vidunderligt," mumlede von Holzen — „næsten fem og tredive Aar!" Det var vanskeligt at sige, hvad han egentlig tænkte. Den eneste Lyd, der hørtes fra Sengen, var Lyden af Manden, der drak.

„Og jeg kender mere til Haandværket end nogen, for jeg er bleven opdraget til det fra min Barndom," sagde den døende Mand med uhyggeligt Praleri. „Jeg ventede ikke, til jeg blev tvungen til det, som de fleste."

„Ja, De var en flink Arbejder, siger man."

„Det var ikke Flinkhed altsammen," sagde han tydeligt med sin metalagtige Stemme. „Jeg havde ogsaa Kundskaber."

Von Holzen, der stod med Hænderne i Lommen, trak paa Skuldren. De var kommet til et gammelt Stridspunkt igen som saa ofte før.

Lidt efter vendte von Holzen sig om og gik hen imod Sengen Den gule Haand og Armen laa paa Bordet og Holzens Fingre søgte efter Pulsen.

„De er svagere," sagde han. „Jeg synes, det er rigtigt at sige Dem det."

Manden svarede ikke, men lagde sig længere tilbage og aandede hurtigt. Det var, som om der var noget, der sad fast i hans Hals. Von Holzen gik hen til Døren, og i samme Øjeblik var der nogen, der listede sig ned ad den mørke Trappe.

„Gaa straks efter Lægen", raabte han bydende. Saa kom han tilbage til Sengen. „Tager De saa imod mit Tilbud?" sagde han til den Syge. „Jeg gør det for sidste Gang."

„Tusind Gylden?"

„Ja!"

„Det er for lidt," sagde den døende Mand. „Lad os sige tolv Hundrede."

Von Holzen vendte sig igen tankefuldt henimod Vinduet. Der syntes at være faldet en dyb Tavshed over de travle Gader, og den opfyldte ogsaa det uhyggelige Værelse. Dødens Engel var atter en Gang i Selskab med Menneskenes Begærlighed.

„Naa ja, saa siger vi det," sagde von Holzen tilsidst, „siden De ligger for Døden."

„Har De Pengene hos Dem?"

„Ja."

„Aa!" sagde den døende Mand i en beklagende Tone. Det var vist kun naturligt, at han var ked af, at han ikke havde forlangt mere. „Sæt Dem ned og skriv," sagde han.

Von Holzen satte sig og tog en Lommebog og Blyant frem.

Saa gav den døende Mand sig langsomt, som om han maatte tænke længe over det, til at diktere en Blanding af Køkkenlatin og Hollandsk, som hans Tilhører syntes at forstaa godt nok. Pengene laa i graa Sedler paa Bordet foran den skrivende. Opskriften var lang, den indtog mange Sider i Lommebogen, og Enkelthederne med Hensyn til de forskellige Vædskers Tilberedelse og Temperatur fyldte to Sider til. Saa sagde den døende Mand til sidst: „Nu har jeg været ærlig og redelig imod Dem. Jeg har sagt Dem alt, hvad jeg ved. Giv mig saa Pengene."

Von Holzen rejste sig og lagde Sedlerne i den gule Haand, som lukkede sig om dem.

„Jeg har haft mere end det i Haanden," sagde Modtageren. „Jeg har en Gang været rig, og jeg gav alle mine Penge ud i Amsterdam. Læs nu det op, som De har skrevet. Jeg vil være ærlig mod Dem."

Von Holzen stod ved Vinduet og læste det op.

„Ja," sagde den anden. „Man kan se, at De har faaet Deres Doktorgrad i Leyden. De har ikke gjort nogen Fejl."

Von Holzen lukkede Bogen og puttede den i Lommen. Hans Ansigt udtrykte ikke nogen Triumf. Hans noget flegmatiske Ro skjulte den Kendsgerning, at han endelig havde faaet en Oplysning, som han længe havde ønsket. Der var en Arbejdsvogn, der raslede paa Stenbroen derude, saa den ene i Øjeblikket ikke kunde høre hvad den anden sagde. Den syge bevægede sig uroligt i Sengen. Von Holzen gik hen til ham og skænkede noget mere Mælk til ham, men i Stedet for at gribe efter det lod den syge Mand sin Haand ligge paa Tæppet. Han holdt fast om Sedlerne med tre Fingre, med de andre to pillede han ved Sengetæppet. Von Holzen bøjede sig ned over Sengen og undersøgte hans Ansigt. Den syges Øjne var lukkede. Pludselig mumlede han:

„Nu, da De har, hvad De ønsker, gaar De!"

„Nej," svarede von Holzen venligt, „det skal jeg ikke gøre. „Jeg vil blive hos dem, hvis de ikke ønsker at være alene. De er under alle Omstændigheder en tapper Mand. Jeg bliver frygtelig bange, naar min Tur kommer til at dø."

„De vilde ikke være bange, hvis De havde levet det Liv, som jeg har levet. Døden kan i alt Fald ikke være værre." Og Manden lo tilfreds som en Mand, der har gennemgaaet onde Dage og endelig ser deres Afslutning.

Von Holzen svarede ikke. Han gik hen til Vinduet og aabnede det, saa at Luften, der var mættet med Tørrerøg, strømmede ind; denne Tørrerøg, som bevirker, at Luften i Haag ikke ligner nogen anden, for det er en By med en Landsbys Lugt i sine travle Gader.

Den tyske Videnskabsmand stod og saa' ud, og i Værelset herskede der atter en løjerlig Tavshed. Det var et mærkeligt Værelse at dø i, for hver Genstand i det gjaldt for at være en Antikvitet, og skønt nogle af disse Levninger fra Fortiden omhyggeligt var blevet lavede i en lille Butik i Bezem Gade, var andre virkelig gamle og ægte.

Glasset, af hvilket den døende Mand drak sin Mælk, stammede fra Hollands berømmelige Dage, da Vilhelm den Tavse med sin nordiske Haardnakkethed og sin diplomatiske Kløgt traadte i Skranken mod Albas Ild og Fanatisme.

(Fortsættes).

I Folkelukafet paa en Islandssejler.

Islandsfiskeren.

NAAR September Maaneds rødlige Sol skinner over Bretagnes takkede Kyster med dens lange Rækker af Fiskerbyer og Fiskerhavne, bliver der Travlhed omkring paa Kysten. Sardinfangsten med de store aabne Baade i Atlanterhavet er endt, Fangsten er pakket, og den Smule Afgrøde, den karrige Jord har givet, er bragt i Hus. Stort er det aldrig. Nu kommer Vinterarbejdet. Nu skal St. Malos og Paunpols, Dunkerques og Concarneaus Hundreder af Skibe paa Fangst under Island.

Islandsfiskeriet har et daarligt Ry paa sig mellem de franske Fiskere. Der er først de 5 til 6 Maaneders Fraværelse fra Hjemmet, saa det frygtelige Klima, Ishavets bitre Kulde, Polarnattens Mørke, Orkanerne, der har krævet saa mange Hundrede franske Fiskeres Liv, og det haarde Arbejde endelig. Hvor mange Folk fra Bretagne er ikke druknede deroppe eller døde paa Hospitalsskibet, — hvor mange flere er ikke vendte hjem værkbrudne af Gigt, som Krøblinge eller Drukkenbolte. Dette sidste er jo det frygteligste: at den ellers saa nøgterne, nøjsomme, franske Fisker paa Islandstogtet lærer at drikke Brændevin, — for at holde sig varm, for at modstaa det haarde Klima.

Bretagnefiskeren vil da nødig af Sted; han kender de Lidelser, der venter ham. Men naar September kommer, og der skyldes hos Bageren, og Slagteren sætter betænkelige Miner op til ny Kredit, saa gaar Fiskeren dog en Dag til sin Kone og siger: Saa maa jeg til Island! Og mellem franske Fiskere, hvor man ikke kender stort til Sentimentalitet, flyder der ingen Taarer, hvor haardt end Hjertet krymper sig, og Konen siger: Tag af Sted, min Ven, og den hellige Jomfru beskytte Dig! Saa gaar Fiskeren til Paunpol eller St. Malo og faar sine Haandpenge, som Konen og Leverandøren og Skibshandleren faar, og Fiskeren gaar om Bord i den tremastede Fiskeskonnert og bereder sig til Afrejsen.

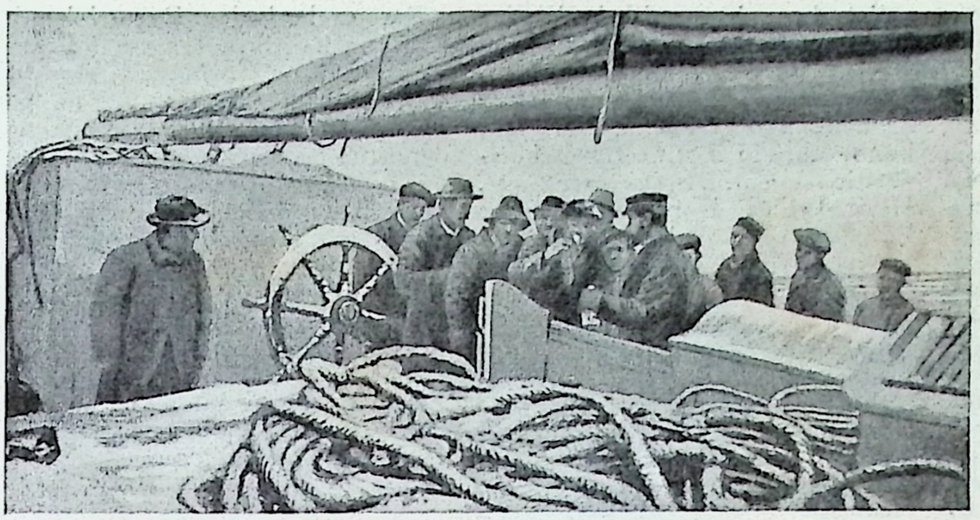
Men først er der den hellige Jomfrus Fest. Fra nær og fjærn er Fiskerne og deres Familjer strømmede sammen paa Byens Torv i Paunpol, og Bispen fra Dunkerque er kommen. Saa har man ogsaa hentet Jomfru Maria med Barnet, der staar i Paunpols „Notre Dame de Bonne Nouvelle“, thi hun er alle de bretagneske Fiskeres Skytsgudinde. Og nu uddeler Bispen Velsignelsen, og Hovederne blottes, Hovederne bøjes og hør, — nu gentager de Tusinde Stemmer Korsangernes Ord:

> Dame de Bonne Nouvelle,
> Pa'ronne de matelots...
> Marie! protegez nous!

Hellige Jomfru fra Bonne Nouvelle Kirken, Matrosernes Skytshelgeninde, Maria! Beskyt os alle!

— Det er Flaade efter Flaade, Hundreder af store Skibe bemandede med Tusinder af Fiskere, der i Septembers sidste og Oktobers første Dage tager Kursen ud fra Bretagnes Kystbyer, sejler op langs den irske Kyst og lægger sig paa Fiskeri under Island.

Fiskerne i alle Verdens Lande er et haardført Folk, der ikke klager over Lidelser, men selv for Bretagnes haardføre Fiskere er Islandsfiskeriet dog næsten for strengt. At ligge fem, seks Maaneder i den haardeste Vintertid ude i Ishavets Kulde og Storm om Bord paa et Skib beskæftiget med haardt Arbejde, ofte uden at se Land i lange Tider, uden Efterretninger fra Hjemmet, henvist til den haarde Skibskost og saa den fordømte Brændevin — alt dette skal nok mærke sin Mand. Og saa maa man huske paa, at det er Folk fra et helt andet og langt mildere Himmelstrøg, Folk, der ikke som de norske, islandske og til Dels de danske Fiskere, ere opvoksede i og tilvænnede med dette barske Klima. Da man faar mange daarlige Elementer med, hersker der en jærnhaard Disciplin om Bord. Folkerummene er daarlige, ofte sover 12—16 Mand i et lille Rum paa 2 Meters Længde og

Snapsen udskænkes.

bejdet og udenfor Arbejdet er „Patronen", Skibets Fører, der med Brændevinsdunken og skænker ud for at faa Folkene til at holde Modet og Varmen oppe. Det er netop denne daarlige Brændevin, der kræver saa mange Sygdomsofre. Man har fra fransk Side gjort alt for at bekæmpe den, og for at belære Fiskerne om, at Brændevin ikke er egnet til at styrke, men til at nedbryde, især i strengt Klima. Det har ikke hjulpet. Dunken gaar stadig rundt.

3 Meters Bredde, Arbejdet med at trække Fisken, rengøre, behandle, salte og pakke den er strengt, og dertil den daarlige, evig salte og salte Kost med den billige Brændevin til. Er det underligt, at saa mange franske Fiskere falder som Ofre for Sygdom, og at der sker saa mange Selvmord mellem dem. I de sidste Aar har man faaet et fransk Hospitalsskib „Saint Paul" sendt op til Island. Det er et dejligt stort, nyt Skib, der er fuldstændig indrettet som Hospital med Senge for 50 Syge og med 4 Læger og Apotek om Bord. Det har af de danske Myndigheder deroppe faaet Ret til at søge hvilken Havn, det vil, til hvilken som helst Tid og uden Visitation. Ofte tager et Par islandske Læger Ture med det. Naar det har alle Senge belagt, sætter det de haardest angrebne af de Syge i Land og gaar saa atter ud, altid paa Farten, altid rede til at bringe Hjælpen, hvor den trænges.

Det er udelukkende den store islandske Torsk, der fiskes. Den fiskes med Line og Snøre. Naar Fisken er fanget, renses den, sprættes op og tørres. Mellem de franske og skotske Fiskere heroppe farer Opkøberdamperne rundt og optager Fangsten, som saa gaar til England og især til Spanien og Sydfrankrig og Portugal, hvor den er Fastedagsspise for Katolikerne. Fem Maaneder af Aaret varer Fiskeriet, fra Oktober til hen i Februar. Saa er det forbi, og Flaaderne vender hjem. En slem Fjende er det frygtelige Klima, men endnu værre er de pludselige Orkaner, der raser under Islands Kyster. Orkanen griber Skonnerten, slynger den rundt og trækker den ned i Ishavet. Strømmen sætter Ligene ind paa Land, og Islænderne finder dem. Paa Reykjaviks Kirkegaard er der et Hjørne, hvor Kors rager op ved Kors. Det er de Navnløses Kirkegaard. Paa Korsene staar kun: Fransk Sømand, død paa Havet! Og disse to Fjender: Kulden og Stormene er det, der sender Islandsfiskeren den tredje og værste Fjende paa Halsen: Brændevinen. Morgen og Middag, Aften og Nat, ved Arbejdet og udenfor Arbejdet er „Patronen", Skibets Fører, der med Brændevinsdunken og skænker ud for at faa Folkene til at holde Modet og Varmen oppe.

Den sidste Fangst er pakket, Kursen sættes nu i godt Humør hjemover. Efter 10—14 Dages Forløb ser man atter Bretagnes takkede Kyster belyst af Februars skarpe Sol. Næsten et halvt Aar er gaaet. Hvordan mon det staar til i Hjemmet. Ved Paunpols eller St. Malos Kajer venter Kvinderne. Ingen Taarer, ingen højrøstede Omfavnelser, et Kys paa Kinden, og alt er, som havde man været skilt i 6 Timer og ikke i 6 Maaneder. Kun en Kvinde bliver raadvild staaende. Saa nærmer hun sig „Patronen", Skipperen og siger: Men *min* Mand, — hvor er han?

„Patronen" ryster paa Hovedet. Saa nærmer den gamle Præst sig, der altid er paa Kajen, naar Skibene vender hjem, og han siger kun til Enken: Lykkelige ere de, som kunne græde!

Fra Reykjaviks Kirkegaard.

— Det er sidste Gang, jeg har været paa Island, sværger Fiskeren. Men naar der næste Høst atter skyldes hos Bager og Slagter, gaar han af Sted igen. Thi Livet er strengt for fattige Folk, — paa Bretagnes Kyst som over alt i den vide Verden.

Kendte Navne

fra By og Land.

Tilbagetrædelse.

Kontreadmiral *C. A. Bruun*, som fra Slutningen af denne Maaned paa Grund af Alder forlader Søofficerskorpset, efterlader sig et Navn i Marinen, som har en god Klang saavel blandt Officerer som Undergivne, som han ved sin sjældne bramfri Optræden og noble Karakter i høj Grad havde forstaaet at vinde i de forskellige Stillinger, han har beklædt. Admiralen, der er født 1834, traadte ind i Korpset som Løjtnant 1855, blev Kaptajn 73, Kommandør 85 og endelig Chef for Orlogsværftet 92. Kongen har paaskønnet hans lange og pligtopfyldende Tjeneste ved at udnævne ham, der allerede var Kommandør af Dbg., til Storkors af Dannebroge.

Kontreadmiral Bruun.

Dødsfald.

Syngemester *G. A. Lembckes* Død var en pludselig og ubarmhjertig Afslutning paa et Liv, som til den sidste Dag var opfyldt af det flittigste Arbejde. Paa Teatret var han baade hist og her, snart bag Kulisserne, snart inde paa Scenen midt i et Kor, og snart nede i Kapellet, hvor han spillede Violin. Desuden fik den musikalsk begavede Mand Tid til at undervise i Klaver, accompagnere og assistere og aabenbarede endda, naar han kunde se Tid dertil, et Sangkompositionstalent, som ikke var ringe. Ham skyldes de populære Toner til „Danmark skal staa, medens Bølgerne rulle", som blev et Bravurnummer for hans Ven Kammersanger Simonsen. Lembcke var født 1844, fik 1868 fast Ansættelse i Kapellet og udnævntes 1882 til kgl. Kammermusikus, 1888 til Korsyngemester. Ved Teatret vil man savne ikke blot hans Arbejde, men ogsaa hans Kammeratskab.

Syngemester Lembcke.

I en Alder af 69 Aar er en af Frederiksbergs ældste og mest ansete Borgere, Vognfabrikant *N. Larsen*, afgaaet ved Døden.

Vognfabrikant Larsen.

Fra en beskeden Begyndelse i 1856 har han arbejdet sin Forretning op til en af Landets største Vognfabrikker. Han var den første her hjemme, der byggede Enspændervogne til Sporvejsselskaberne, og de bekendte røde Omnibusser, der ruller gennem Strøget til Frederiksberg, ere ogsaa udgaaede fra hans Fabrik. Frederiksbergs Borgere havde betroet ham forskellige Tillidshverv, bl. A. som Medlem af Kommunalbestyrelsen, hvor han ved sin rige Erfaring og sin store Kærlighed til og Interesse for Frederiksberg By, gjorde god Fyldest i en lang Række af Aar.

Til vore Læsere.

Jævnsides med Fortsættelsen af vor Roman „Verdensrejse for en Hustru", — en Rejse, der om kortere Tid vil være tilendebragt, bringer vi fra i Dag en ny Roman: „Malgamit-Ofrene", af *H. S. Merriman*, hvis Romaner i Udlandet har vundet det største Ry.

„Hver 8. Dags Musik og Sang"

indeholder: Brudekoret af Operaen „Lohengrin", et Intermezzo: „Forget me not" af Allan Macbeth, Paul Linckes humoristiske Vise: „Musen" samt en Sang af E. Juel-Frederiksen: „Paa mit Kammer".

Rettelse.

Ved en beklagelig Fejltagelse er ved Ombrækningen i nogle Eksemplarer af vort sidste Nummer Portræterne af Oberst Wegener og Stationsforstander Bruhn blevne ombyttede.

„HVER 8. DAG"S STORE PRÆMIE-OPGAVE.

Rundt i det danske Sprog er der enkelte tomme Rum, som „Hver 8. Dag" gerne vilde bidrage til at faa udfyldt. Sproget savner ofte korte og knappe Udtryk for en eller anden almindelig sjælelig eller legemlig Tilstand, medens samtidig ganske lignende Tilstande i Sproget betegnes gennem særlige Ord.

Naar vi har spist tilstrækkeligt, er vi mætte.
Men hvad er vi, naar vi har drukket tilstrækkeligt?

Det er dette Spørgsmaal, vi stiller vore Abonnenter til Granskning. Sproget har intet Udtryk derfor og vi siger da: Find et kort Ord, afledet af andre Ord i Sproget, som kan udtrykke Følelsen: at have drukket tilstrækkeligt.

Den, som efter sprogkyndige Mænds Bedømmelse finder det bedst betegnende Ord, modtager som Præmie: ***Fri Rejse til og 5 Dages Ophold i Paris under Udstillingen 1900.*** *Besvarelser bedes sendt i Konvolut, mrkt. Tankesport, „Hver 8. Dag"s Redaktion, Nygade 2, inden 31. December 1899. Skulde to eller flere have indsendt det Ord, som findes at være det bedste, præmieres den, som først af disse indsende Besvarelsen.*

Kun Abonnenter kunne deltage i Løsningen af denne Opgave.

Nr. 2. Aargang 1899–1900. Søndagen den 8. Oktober. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Edelweiss.

Af Johannes Dam.

Sepp var en lille, uhyggelig Krøbling, der børstede Fodtøj i Hotellet, hvor vi boede, min Hustru og jeg. Han havde en spids Pukkel paa Ryggen og et umaadelig stort, Hoved, hvori et Par ganske smaa, hvidblaa Øjne svømmende som et Par Blaabær i skummet Mælk.

Hans rigtige Navn var Giuseppe, han var som lille Dreng kommet med sin Moder helt nede fra Ticino, hvor Kretinerne fødes. Selv var han bleven helt fortysket der oppe i Oberbayern og kaldtes som sagt bare Sepp.

Han holdt af at nusle rundt om Pigerne og røre ved dem, naar han kunde komme til det, men de slog til ham og løb, naar de mærkede det. Men saa saa' han efter dem med et Blik i sine to Blaabærøjne, saa man kunde blive syg derved.

Jeg overraskede ham en Morgen tidlig, da han stod ude paa Altanen og passede sin Gerning. Han havde en stor, tyksaalet Hestelædersstøvle paa den ene Haand, og han kyssede Støvlen flere Gange efter hinanden.

Jeg stod bagved ham, og han havde ikke opdaget mig. Men jeg kunde ikke lade være at le, og da vendte han sig om og saa sky paa mig.

„Det er maaske din „Schätzchen"s Støvle," spurgte jeg. Det var vist ondskabsfuldt, men det slap nu saadan ud af mig.

„Na!"

„Du har maaske ingen Schätzchen?"

„Warte Se noh," svarede han. „I'krieg wol oh'amohl oane!"*

Og dermed kilede han løs paa Støvlen, som faktisk var, hvad vi vilde kalde en Damestøvle, men ganske vist efter oberbayriske Dimensioner.

Støvlen var Reserls. Og Reserl var Hotellets flotteste Stuepige, en tyk, bredbringet og rødmusset Stadspige, rigtig som skaaret ud af et af Defreggers Billeder.

Jeg var bleven indviet i Sepps helligste Hemmelighed, og den knyttede os sammen. Siden talte jeg ofte med ham, men om Reserl talte vi aldrig.

Han holdt af at snakke om sine mandlige Medtjenere, og især spurgte han mig ofte, hvem af dem der syntes mig den raskeste og kønneste. En Dag sagde han — det var just ude paa Altanen, hvor han børstede Støvler, thi jeg stod tidlig op og traf ham gerne der:

„Det er jo ikke nødvendigt at være smuk for at faa sig en Kone, vel?"

„Aa nej, Sepp."

„Ja, se, De har jo nu for Eksempel en rigtig køn Kone, ikke?"

Jeg maatte le, og saa tav han. Sepp kunde i det hele taget ikke lide, at Folk lo, naar de talte med ham.

Noget rigtigt fik jeg saaledes aldrig at vide om min vanskabte Vens stille Kærlighed. Jeg rejste bort, og før jeg rejste, gav jeg Sepp et Timarksstykke af Guld, som han stak ind i en Lomme, han havde indenfor Vesten. Den gav han Reserl, og hun tog imod den, for jeg saa, hun viste den frem for de andre Piger nede under Valdnøddetræet om Aftnen, og alle Pigerne lo, Reserl mest.

— — —

Nogle Maaneder efter kom jeg igen, og da var hverken Sepp eller Reserl mere paa Hotellet. Men da jeg spurgte efter dem, blev der sagt:

„Ja, hvor Sepp er bleven af, det kan Reserl bedst fortælle Dem. Og Reserl bor nede ved Søen hos sin Moder."

Jeg gik derned om Aftenen, og der nede ved Søen fandt jeg hende. Hun sad paa en Sten og syede. Men jeg kunde næsten ikke kende hende igen. Hun var ikke saa trind som før, og hendes Blik var saa ganske udtryksløst, som om hendes Fornuft var borte.

* „Bi De kun. Jeg faar mig vel ogsaa én en Gang."

Jeg hilste paa hende og spurgte hende om Sepp. Hun blev slet ikke forbavset eller vred, men hun pegede op mod Tinden af Waidmannshøh, det store Bjerg, hvor den evige Sne ruger paa Toppen.

„Sepp . . . han er borte“, sagde hun blot.

„Borte? — Deroppe?“

Reserl nikkede kun. Jeg begreb ikke, hvad hun mente, men det anede mig, at hun og Bjerget bar paa en frygtelig Skyld overfor min forsvundne Ven. Jeg trængte ind paa hende, og til sidst begyndte hun at fortælle, paa en underlig, aandsfraværende Maade, men uden et Øjeblik at søge efter Ordene. Det var, som om hun læste dem op af en Bog, hun næsten kunde udenad.

„Han sagde til mig, at han elskede mig. Han vilde gifte sig med mig, vilde Sepp. Han gav mig sin Løn, og han gav mig en Guldmønt, han havde faaet, De ved nok af hvem, og jeg tog den og købte mig en Halskæde og et Skørt. Et rødt, dejligt Skørt. Det var Jægeren, som fik mig til det, for jeg tænkte, han vilde have mig.

„Sepp spurgte mig, om jeg vilde være hans Schätzchen. Men jeg lo ad ham. Jeg sagde, min Schätzchen skulde være en Jæger. En Jæger eller en Soldat. Han spurgte: Hvorfor en Jæger eller en Soldat? Jo, for han skulde hente mig Edelweiss der oppe paa Waidmannshøh. Hente Edelweiss? Ja, Edelweiss. Hver Dag friske Edelweiss. Hver Dag? Ja, Sepp, hver Dag, sagde jeg, og det kan Du ikke. Hvorfor kan jeg ikke? sagde Sepp.“

Her tav hun stille og gav sig til at lede efter noget under sin Særk, inde ved Brystet. Hun fik det hentet frem, og det var en lille Kvast af visne Edelweiss.

„Hvad sagde Du saa, Reserl?“ spurgte jeg.

„Jeg sagde: Fordi dit store Hoved vilde vende dine smaa, visne Ben i Vejret for Dig, og saa vilde Du falde ned og brække din Hals.

Men om Aftenen saa jeg ham krybe omkring deroppe som en lille, sort Prik. Og jeg saa ham selv falde, som en lang, sort Streg, der blev tykkere og tykkere, til han blev borte i Kløften. Det var ogsaa mig, som fandt ham der nede ved Floden. Hans Hoved laa i Vandet og var flakt, men det var ganske rent. Floden havde vasket alt Blodet bort.

Men han *havde* fundet Edelweiss, og der er dog saa faa af dem. Se . . .“

Hun rakte de visne Blomster op imod mig, og hendes Øjne lyste pludselig op i et stort aabent Smil, man godt kunde kalde lykkeligt.

Jeg stod og saa ud over Søen, og i lang Tid ledte jeg om, hvad jeg skulde sige. Endelig kom jeg i Tanker om, at jeg i min Tegnebog havde et Fotografi, jeg en Gang havde taget af Sepp. Jeg tog det frem og rakte hende det.

„Vil Du have det?“

Hun saa paa det uden at røre det. Saa vendte hun sig bort og sagde:

„Det er et daarligt Billede. Saaledes saa han ikke ud.“

I det samme begyndte Aftenklokken at ringe. Reserl greb min Haand og trak mig ned paa Knæ ved Siden af sig.

„Bed,“ sagde hun. „Bed et Ave Maria, Herre!“

„For Sepp?“

„Nej, for Reserl . . .“

I de tavses Hus.

I Normandiet, mellem Jorder, der bugner af Grøde, mellem Veje, der i Foraaret er indrammede og overdryssede med Frugttræernes blegrøde Blomstersne, ligger „de tavses Hus“, Moderhjemmet for alle Evropas Trappistklostre.

Trappisternes Munkeorden er født og kommen til Verden her. I en Egn, hvor Menneskene er tunge, ludende, sværtbyggede og faamælte, synes ogsaa de tavse Munke at høre hjemme. I det 12. Aarhundrede dannes deres Orden med de strenge Regler. Den faar Navnet Cistercienserordenen, den breder sig over hele Evropa, men falmer hen, da Reformationen giver Munkevæsenet saa haardt et Grundskud. Først i det 17. Aarhundrede faar den atter Liv, da dens Genføder de Raucée viser sig.

De Raucée var en fransk Adelsmand, der i Paris havde „tømt alle Glædens Bægre til Bunden“. Da han ikke fandt flere Nydelser i Livet, kom han til at tænke paa det hinsides. Eksemplarisk havde hans Liv jo ikke været, og nu vilde han gøre Bod og spæge sit Kød. Saa gav han alt sit Gods og hele sin Formue til Klostret „La Grande Trappe“ og traadte selv ind i Klostret som Munk. Han tjente sig op fra at være den ringeste Broder til at blive Abbed, og det var i denne Stilling, han besluttede at genoprette det gamle strenge Munkeliv, som Cistercienserordenen havde ført for Aarhundreder siden. Det lykkedes ham, Klostret i „La Grande Trappe“ fik Ry for Hellighed, og det ene Trappistkloster skød frem efter det andet i de katolske Lande.

En Trappistmunks første Pligter er: strengt Arbejde, Nattevaagen og Tavshed. Der arbejdes, spises, vaages og bedes i Tavshed. Om Morgenen Kl. 2 begynder Trappistens Arbejdsdag. Broder Klokkeren kimer med sin Klokke Brødrene op af deres Søvn, Brødrene iførér sig de hvide og brune Dragter, og i Tavshed gaar de med deres brændende Kjærter i Hænderne langs de lange Korridorer over til Klosterkirken. Her

Den fremmede modtages i Klosteret.

bedes endnu de samme Bønner, som blev fremsagte af Ordenens Stifter, den hellige Bernard, for 700 Aar siden. Kun Koret synger, og Abbeden læser Bønnerne; Munkene selv hører til i Tavshed og beder i Tavshed. Kl. halvfire gaar Munkene tilbage til deres Celler, stadig tavse og hviler sig, og naar Hanerne begynder at gale, staar de atter op. Klokken er 6 og Prioren kommer. Det er den eneste Gang om Dagen, Munkene maa tale. Prioren adspørger dem, og Munkene svarer kort. Munken fortæller om de Anfægtelser, han har haft, anklager sig selv og beder om Straf, og Prioren paalægger ham Bod. Tyve Bønner i Nat! Dobbelt Arbejde i Morgen! Munken bøjer sig og gaar.

Der spises i Tavshed. Brødet, Kjødet og den tynde hvide Vin nydes i det store Refektorium, uden at man hører Lyden af andet end af Tallerkener og Glas. Ikke et Ord høres. Saa begynder det legemlige Arbejde.

Og der arbejdes flittigt og strengt. Klostret har udstrakte Jorder, har vældige Faareflokke, Fiskedamme, Stenbrud og Tørveskær. Munkene gaar i deres hvide Arbejdskitler til Arbejdet. Broder Faarehyrden driver sine uldne Faar ud paa Græs, Brødrene fra Stenbrudet og Tørveskæret trækker som Forspandsdyr afsted med de tunge, tohjulede Kjærrer, og Markarbejderne gaar til Værket med Hakker og Spader. Sten brydes, Tørv skæres, Jord dyrkes op. Alt gaar i den dybeste Tavshed. Broderen, der har Opsigt med Arbejdet og leder det, giver sine Befalinger med smaa Haandbevægelser. Mundene er fast knebne sammen. Man skulde tro sig mellem Folk, der ikke havde Mæle, man skulde tro sig mellem Underverdenens Skygger, om man ikke saa dem heroppe i den smilende Sol i det dejlige franske Landskab. Efter Middagen arbejdes, læses og bedes der atter. Arbejdet er, siger Trappisterne, det Middel, som vi altid anvender for at holde Liv i vort tavse Hus, det Instrument, vi bruger, for at holde den strenge Disciplin vedlige. Vi forsager alle Glæder, ogsaa den Glæde, der ligger i at tale. Vi forsager selv den Glæde, der ligger i Arbejdet, ved at gøre det saa pinefuldt strengt. Kun den Glæde, vi har af at bede, nyder vi.

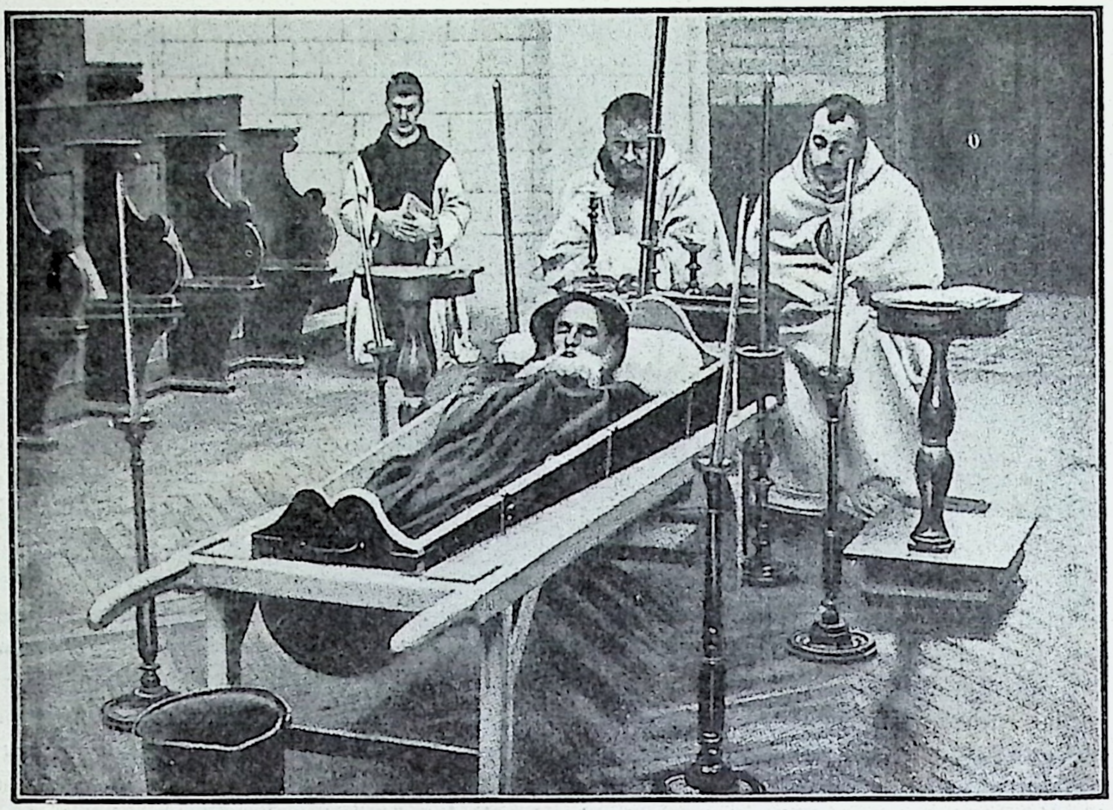
Næsten alle Trappister er Folk, der i en fremskreden Alder er gaaet i Kloster. Ulykker, Modgang, dybe Sorger har mærket dem; de er flygtede fra Verden og har fundet Ly her, Ly og Fred for de gamle Tanker. Hvor mange gribende Livsromaner skjuler der sig ikke her inden for Murene af de tavse Munkes Hus. Der bedes ved Aftentid atter i Tavshed, og nu kommer den anden Lejlighed, hvor Munkene har Lov at tale. Det er, naar de i Skriftestolen skrifter de Synder, de mener at have begaaet, siden de om

Munkene som Forspand.

Morgenen aabent stod Skrifte for Abbeden. Ud over dette er deres Mund lukket, Tavsheden, Stilheden befalet. Kun hvis de er syge, maa de sige det og tale med Lægen. Ellers lever, arbejder, lider og dør de i Tavshed.

Trappisternes strenge Arbejde og nøjsomme Liv har gjort Ordenen baade berømt og rig. De store Summer, Klostret tjener ved sine Munkes Arbejde, gaar mest til Egnens Fattige og til St. Peders Stol i Rom. Et stort Arbejde har Trappisterne forøvrig gjort baade i Frankrig og andet Steds ved at opdyrke hidtil udyrkede, stenede, sumpede Strækninger. De franske Trappistmunke, der har bosat sig i den berygtede romerske Campagne, har hverken skyet Sumpfeberen, Malarien, eller det haardeste Arbejde, naar det galdt at lægge et nyt Stykke Land under Plov.

I Trappisternes Kloster: Den sidste Nattevagt.

Det er temmelig vanskelig for en Fremmed at trænge sig ind i et Trappistkloster. Man ønsker ikke Bud fra den larmende Verden ind i det stille Hus. Men lykkes det den Fremmede at faa Tilladelse, vil han aldrig glemme Besøget; og han vil mindes alt, hvad han saa, fra Indgangen hvor Broder Portneren lukkede ham op, og de to næsegrus paa Jorden liggende Dørvogtere modtog ham, til den stille Kirkegaard bag Klostret, hvor Munkene ligger begravet, Grav ved Grav.

Efter et Liv i haardt Arbejde, Nattevaagen, Bod og Straf, Bøn og Tavshed, kommer for Trappisten den sidste Station. Uden at klage har han levet, uden at klage har han lidt og er død. Det er hans Livs Maal. Og i en sort Trækiste med rund Bund og en Pude fyldt med Høvlspaaner, lægges han saa, iført sin brune Kutte. To Brødre vaager i tavs Bøn den sidste Aften og Nat hos ham, og før Daggry bæres han ud paa Kirkegaarden, hvor Brødrene har gravet Graven. Jorden hvælves over ham, et Trækors sættes paa Graven! Der staar intet Navn paa Korset. Hvad skulde Navn til her. Han er uden for Verden, der har glemt ham, og „Gud kender ham jo", siger Munkene. Og naar Messen er læst for ham, gaar Munkene tavse til deres Arbejde, — saa tavse som den døde Broder, der nu har naaet den evige Stilhed.

Et Protest-Møde i Hyde Park.

Intet Land har Dreyfusaffæren vakt en Opsigt og sat saa stærke Spor som i England. Der gaar gennem Landet en Indignation, som det vil være vanskeligt at beskrive. Utallige ere de Udslag af Foragt, et frisindet Land som England viser Nationen paa den anden Side Kanalen.

Jeg var til Stede i Hjertet af London, da Raabet „Dreyfus condemned" spredtes ud over Byen. Jeg stod ved Liverpool-street Station og saa ud over Mængden, der sloges om Aftenudgaven af „Evening-news" og „The sun" blot for at se disse to Ord; overalt saa jeg knyttede Hænder og Ansigter, der udtrykte Sorg og Raseri over en saa uhørt Daad; aldrig har Protest mod Uret givet sig et mere imponerende Udslag.

Efterhaanden som Efterretningen spredtes ud over Landet indløb Meldinger om den Bevægelse, den allevegne foraarsagede. I de følgende Dage afholdtes Sørgegudstjenester ikke alene i Lon-

ET PROTEST-MØDE I HYDE PARK.

Menneskeskaren ved den store Dreyfus Demonstration i Hyde Park.

dons store Eastendkvarter, hvor Jøderne har deres Hovedkvarter, men i mange større engelske Kirker i Hovedstaden og Provinserne.

Rundt omkring fremlagdes Lister til Underskrift for de, der ønskede at bevidne den haardt prøvede Madame Dreyfus deres Sympati, og det ansete Blad Daily Chronicle havde allerede efter 6 Dages Forløb samlet 17,000 Navne, blandt hvilke mange af Englands bedste. Det var vist nok i samme Blads Spalter, at Ideen om en almindelig Boycotten af Pariserudstillingen i 1900 fremkom.

Resultatet vil sikkert være danske Læsere bekendt; paa Listen over de Firmaer, der allerede nu definitivt har trukket sig tilbage finder man Navne værd hundrede tusinder af £. Et Aftenblad vilde i Lørdags vide, at et Millionfirma agtede at følge efter.

Hyde-Park-Demonstrationen er bleven det store Udslag af Dreyfusbevægelsen; man maa nære Beundring for den Hurtighed hvormed den var organiseret, og de Tusinder her var mødt var et tilstrækkeligt Bevis for at Indignationen var ægte.

Det vil være vanskeligt at opgive Tallet paa den Mængde, der allerede længe før Tiden havde samlet sig om de 7 Talertribuner, der var opstillet i Parken, men det maa antagelig kunne fastslaas til 100,000.

Udgifterne til Mødet afholdtes af de Pengebidrag, som uden Opfordring i den forløbne Uge var strømmet ind til Komiteen, og det viste sig end ikke nødvendigt at modtage de Tilbud om pekuniær Støtte, som fra mange Sider var givet.

Den midterste Tribune var udelukkende optaget af Kvinder, blandt hvilke mange velkendte og gode engelske Talere; i tilstrækkelig Afstand fra denne Tribune var omkring den anbragt 6 andre og fra hver af disse blev efter at den sidste Taler havde afsluttet, oplæst en Resolution, der beluttede:

At dette Massemøde af Indbyggere i London, forsamlede i Hyde-Park sender Udtryk af den dybeste Sympati til Kaptajn og Madame Dreyfus og forsikrer dem om, at alle Steder, hvor det engelske Sprog tales er der Beundring og Taknemmelighed for det store Mod og ædle Eksempel, de har givet i denne Kamp.

At dette Møde udtrykker sin Afsky for Mænd, som har besudlet den Uniform, de bærer, i en lang fortvivlet Kamp mod Sandhed og Uskyldighed; at dette Møde ønsker Zola, Picquart, Labori, Demange og deres Tilhængere til Lykke med den Modstand, de har ydet militær og sekterisk Fanatisme og henvender sig til den franske Republik om at handle efter det fri og ædle Frankrigs bedste Traditioner ved at frigive Kaptajn Dreyfus og ind-

sætte ham i sine Rettigheder, *før det er for sent.*

Som rimeligt var overværedes Demonstrationen af en Del Udlændinge; der sporedes ikke nogen synderlig Spænding mellem disse og Englænderne, førend en Franskmand ved Oplæsningen af Resolutionen pludselig sprang op ved at høre Dreyfus Navn nævne og raabte „Traitor“.

Jeg skal ikke forglemme den Scene, som nu paafulgte. Forvirringen var usigelig; et bølgende Menneskehav, der trængte sig omkring Franskmanden, sønderrev hans Klæder, slog og sparkede ham. Rundt om hørtes Raab som „Duck him“, „Tear him to pieces“ og „Shame, shame“. Under livlig Kamp rykkede Politibetjente frem til Hest og langt om længe lykkedes det at faa Manden i Sikkerhed.

Saa førtes han ud gennem Holborn Street fulgt af Skarerne, der stadig gentog deres „Shame, shame“ og nu og da forsøgte at rive ham ud af Politiets Varetægt.

Da jeg to Timer senere spadserede ned ad Piccadilly var alt roligt; med ca. 20 Alens Mellemrum holdt ridende Politi hele Vejen ned igennem, men man hørte intet andet Raab end Gadesælgernes: „Drama of Disgrace“, „Drama of Disgrace“, „only twopence“, medens Omnibusserne rullede ud mod Forstæderne med deres Last af ivrigt diskuterende Demonstranter.

Valdemar Green.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig. Ved en Anbefalingsskrivelse, som Mülhausen fremskaffer, til Kubas Guvernør, gives der Brudenell og Mülhausen Adgang til Fængslet, hvor de ganske rigtig træffer Godfrey i en ynkelig Tilstand. Mülhausen kommer i Forbindelse med ham ved at byde ham en Cigar, hvori et Brev er anbragt, der giver ham Anvisning paa at foretage et Flugtforsøg. Det lykkes dem at overrumple Fængselsvagten og at trænge ind til Godfrey.

HAN gjorde det, og da han rejste sig igen, var Soldaten bundet paa Hænder og Fødder og havde mit Lommetørklæde i Munden som Knevel. Saa hjalp vi den tredje Mand mod hans Modstander. Vi var endnu optagne af ham, da vi hørte Blake, som havde staaet paa Post paa den anden Side af Hytten, kalde paa os.

„Hurtigt, hurtigt,“ udbrød han, „de kommer.“

„Det var som Pokker!“ sagde Mülhausen roligt. „Saa er der ingen Tid at spilde!“

Han undersøgte for sidste Gang alle Knuderne, og saa rejste han sig. Saa hørte vi Støj paa Broen, og en Stemme raabte til Vagten, at han skulde lukke op. Det var meget heldigt, at jeg havde haft den Aandsnærværelse at lukke Porten; ellers var vi blevet fangne. Nu havde vi i det mindste et Par Minuters Forspring.

„Bravo, Brudenell!“ udbrød Mülhausen, „De har frelst os. Lad os nu bære disse Mænd ind i Hytten og saa af Sted saa hurtigt som muligt!“

Vi lagde Soldaterne paa Gulvet i Hytten. Saa laasede vi Døren efter os og fulgte vor kæmpemæssige Fører henimod Palisaderne paa den anden Side af Gaarden. Jeg kunde ikke forstaa, hvorledes vi skulde komme over dem, men det kunde aldrig falde mig ind at tvivle paa Mülhausens Planer. Alene den Kendsgerning, at han førte an, var tilstrækkelig til at indgive En den Tro, at han havde tænkt paa alt.

Plankeværket var i det mindste tretten Fod højt og bestod af meget stærke Planker. Mülhausen gik lige hen til et bestemt Sted og støttede Ryggen imod det.

„De er den næststærkeste af os, Brudenell,“ sagde han, „kravl op paa min Skulder saa hurtigt, som De kan.“

Jeg gjorde det, med Ansigtet imod Plankeværket. Saa tog han mine Fødder i sine store Hænder og løftede mig helt op saa langt, han kunde strække Armene. Jeg saa', at jeg nu let kunde klatre op paa Toppen af Plankeværket.

„Sæt Dem dér,“ sagde han, „og hvis De kan, saa hjælp den næste Mand. Det er Deres Tur, Hr. Blake, skynd Dem!“

Blake steg op paa Skuldrene af ham, og jeg trak ham op. Det var et frygteligt Arbejde, men det havde jeg ikke Tid til at tænke paa. Vi havde næppe trukket Blakes Kammerat op og firet ham ned i Krattet paa den modsatte Side, før vi hørte, at Porten blev sprængt.

* Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

„Men hvordan skal De komme op?“ spurgte jeg Mülhausen aandeløs.

„Vær De rolig, det har jeg arrangeret,“ udbrød han muntert. „Sig til dem paa den anden Side, at de skal søge under en Busk lige neden under Plankeværket; dér finder de en Rebstige; den skal de kaste over til mig og holde godt fast i den anden Ende af den.“

Jeg gjorde, som han sagde, og da jeg havde set ham sætte Foden i Rebstigen, sprang jeg selv ned og hjalp de andre med at trække. Straks efter var Mülhausen hos os igen, og vi styrtede saa hurtigt, vi kunde, gennem Krattet. Jeg har aldrig været med til et saadant Løb nogen Sinde før eller senere. Ved højlys Dag er et kubansk Krat med sin tykke Underskov og de sammenfiltrede Slyngplanter ikke noget let Sted at bane sig Vej igennem. Hvor meget værre maatte det saa ikke være i Bælgmørke, og naar man fløj af Sted for at redde sit Liv! I det ene Øjeblik kravlede vi saa godt, vi kunde, ind imellem Slyngplanterne og skar og saarede vore Hænder paa de skarpe, stikkende Blade, i det næste trængte vi os frem gennem Grupper af tykke, tilsyneladende uendelige Bambustræer. I det ene Øjeblik var vi paa fast Jord, i det næste til Knæerne i en Bæk eller i et Morads. Blake var nærmest ved mig, og da vi havde arbejdet os frem en halv Time, kunde jeg mærke, at Kræfterne var ved at svigte ham. Ja, da vi kom op af en Mose og skulde klatre op ad en Høj, gled han og faldt.

„Skynd Dem af Sted,“ gispede han, „bryd Dem ikke om mig, det er alligevel ude med mig.“

„Snak,“ svarede jeg, medens jeg stod stille; „naturligvis forlader vi Dem ikke, vi maa holde sammen. Mülhausen!“

Mülhausen standsede og kom tilbage til os. „Hvad er der i Vejen?“ spurgte han. „Hvorfor kommer De ikke? Ønsker De maaske at blive grebet, Blake?“

„Nej, ikke med min gode Vilje,“ stønnede Blake, „men jeg kan ikke løbe mere, lad mig blive tilbage her.“

„Aa Passiar!“ sagde Mülhausen. „De andre kan gøre, som de vil, men jeg bliver.“

Saa kom ogsaa den Mand, vi havde befriet sammen med Blake, tilbage og satte sig ved Siden af os.

„Naar man indlader sig paa den Slags Bedrifter, saa maa man træffe sine smaa Forberedelser,“ sagde Mülhausen og trak en Flaske frem af Brystlommen. „Jeg kender de kubanske Sumpe af Erfaring.“ Han fyldte et lille Bæger med Kognak og rakte Blake det. „Drik det,“ sagde han, „det vil hjælpe Dem.“

Blake drak og gav ham Bægeret uden at sige noget, og saa fik vi andre hver en god Slurk.

„Hvordan gaar det nu?“ spurgte Mülhausen Blake. „Er der Tale om, at De kan gaa videre?“

„Jeg skal gøre mit Bedste,“ svarede han og vilde rejse sig, men saa sagde jeg:

„Før vi gaar videre, Hr. Mülhausen, vil jeg have Lov til at sige Hr. Blake, hvor glad jeg er over, at vi har fundet ham.“ Jeg vendte mig om imod Blake og tilføjede: „De kan naturligvis ikke huske mig. Mit Navn er Brudenell.“

„Brudenell!“ udbrød den unge Mand forbavset. „Det var en stor Overraskelse,“ sagde han; „men hvordan i al Verden er De kommet herover?“

Jeg vilde til at svare, da Mülhausen bad mig opsætte alle Forklaringer.

Indtil det Øjeblik havde vi haft et vidunderligt Held med os. Hvor nær end vore Fjender havde været os i Fængslet, havde de ikke vundet meget Terræn, siden vi var klatrede over Plankeværket. Men paa den anden Side kendte vi intet til Landet, og vi gik maaske i en ganske gal Retning. Jeg kan ikke sige, hvor længe vi fortsatte vor Tur. Jeg véd kun, at da det blev Daggry var vi endnu i Krattet paa et meget malerisk Sted ved et lille Vandfald, der var omgivet af Bambus- og Palmetræer.

„Det er bedst, vi hviler os lidt her,“ sagde Mülhausen og kastede sig ned paa Jorden. „Vi har vandret i over fire Timer, og der maa være en Afstand af mindst en halv Snes engelske Mil mellem os og vore Fjender.“

Han sagde en halv Snes, men mig forekom det, at det var Hundreder, og hvad maatte Blake og hans Kammerat ikke tænke, siden de ikke havde haft nogen rigtig Bevægelse i saa lang Tid? De var ogsaa fuldstændig udmattede og syntes ikke en Gang at have Kræfter til at tale.

Efter et Øjebliks Tavshed var de faldet i Søvn. Jeg besluttede ogsaa at sove, men Mülhausen holdt Vagt.

Da jeg vaagnede igen, stod Solen temmelig højt paa Himlen, og utallige Fugle sang. Jeg saa' mig om. Et underligere Selskab end os kunde man ikke have set paa hele Kuba. Mülhausen var den eneste, der saa' nogenlunde ordentlig ud, og selv han vilde være bleven anset for en Tigger. Han var bedækket med Snavs, og hans Klæder var helt pjaltede. Blake og hans Kammerat, en Irlænder, som hed O'Barry, var nu slet ikke til at beskrive.

Saa snart det var lyst nok, meddelte Mülhausen os, at han mente, det var det bedste, vi fortsattte vor Flugt.

„Vi maa lægge saa stort et Stykke Vej som muligt mellem os og vore Fjender, saa længe vi kan,“ sagde han; „de gennemstrejfer sikkert Landet og udlover Belønninger for vor Paagribelse.“

„Ja saa er det jo bedst, vi holder os borte fra Landsbyerne,“ svarede jeg; „men hvordan skal vi faa Mad?“

„Det skal vi nok faa,“ svarede Mülhausen, „men der er én Ting, som bekymrer mig.“

„Hvad er det?“ spurgte Blake.

„Det vedrører „Argentinas Rigdom“, svarede han. „Det er det Skib, som vi er kommet med fra Argentina.“

„Ja, men hvad er De bange for?“ spurgte jeg.

„Jo,“ svarede Mülhausen; „da vi forlod Skibet i Portillos Havn, var det Meningen, at Kaptajnen skulde blive liggende med det dér, til vi kom tilbage. Men saa snart dette Flugtforsøg bliver bekendt, telegraferer nok Autoriteterne til Havnen og bemægtiger sig Skibet, idet de naturligvis gaar ud fra, at vi kommer tilbage til det. Men saa bliver vort Tilbagetog afskaaret, og det er kun et Tidsspørgsmaal, naar vi bliver fanget.“

„Tror De da ikke, Kaptejnen er klog nok til at stikke i Søen, medens vi er borte?“ spurgte jeg.

„Nej, det er jeg bange for, at han ikke gør,“ svarede Mülhausen. „Han kan jo ikke vide, naar vi kommer om Bord.“

„Men i hvilken Retning mener De nu, at vi skal gaa?“ spurgte Blake.

Mülhausen trak en lille Rulle Papir op af Lommen. Det var et Kort over Øen, som han undersøgte omhyggeligt; saa pegede han paa det og sagde: „Her er Portillo, og dér er San Juan, saa vi maa være omtrent tolv Mil — omtrent dér! Jeg tror, at vi skal holde os i vestlig Retning og gaa saa langt som muligt om Natten og hvile om Dagen, til vi naar det Punkt her, hvor vi maa stole paa, at Lykken hjælper os med at naa Havnen og komme om Bord paa Skibet.“

„Hvor langt tror De, vi er fra Torre Blanco?“ spurgte Blake.

„Hvad i al Verden har Torre Blanco at gøre med os?“ spurgte Mülhausen.

„Hvis jeg skulde forklare det,“ svarede han, „saa maatte jeg fortælle Dem alt, hvad der er hændt mig, siden jeg sagde Farvel til Mülhausen i Buenos Ayres for tre Aar siden. Jeg maa og skal til Torre Blanco.“

„Vil De vise mig det paa Kortet?“

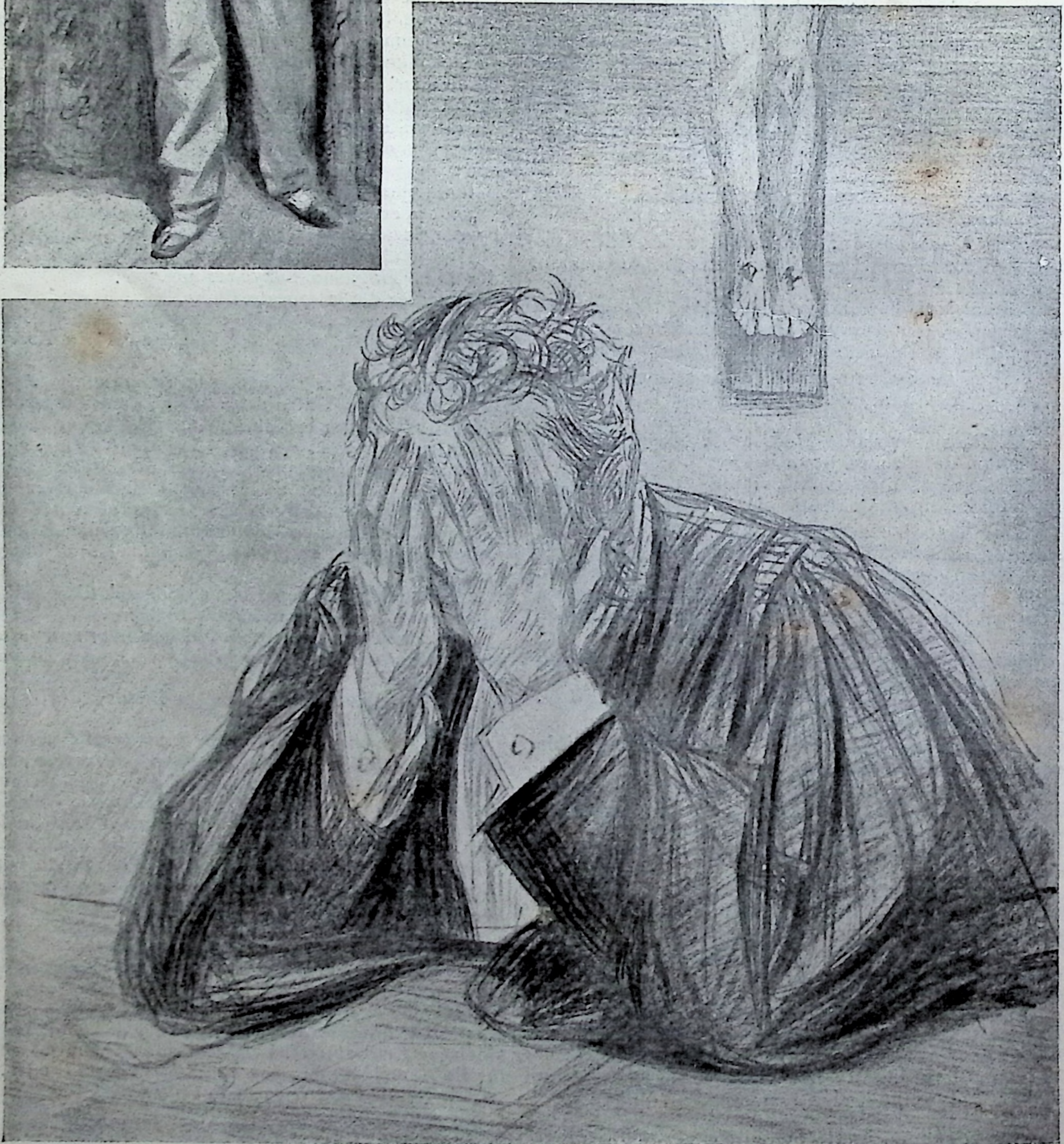
Fortsættes.

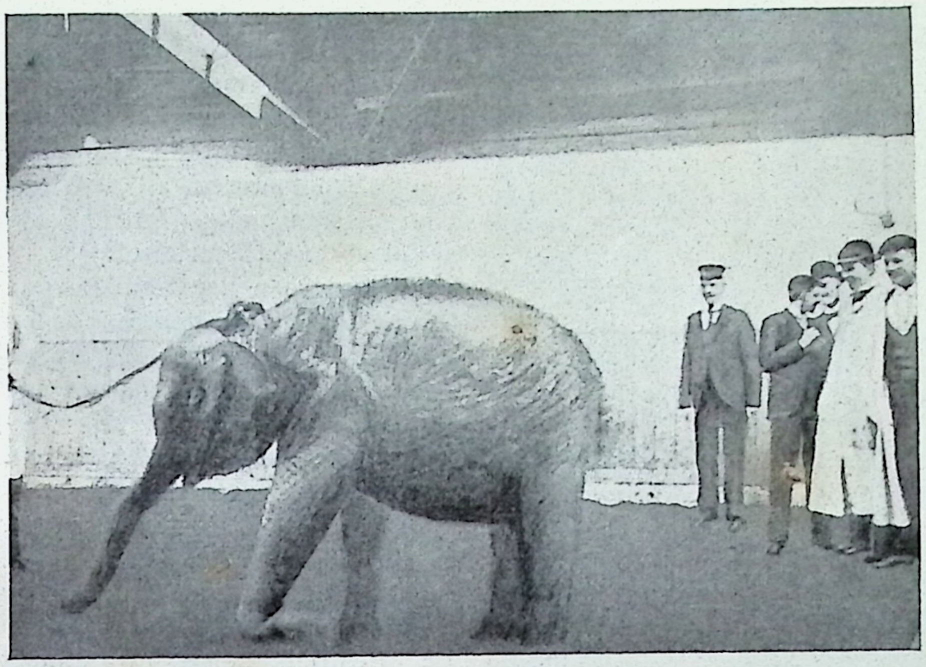

Da Tæppet faldt.

DEMANGE sidder alene tilbage under Kristusfiguren paa Væggen, grublende, grundende, med det milde Ansigt gemt i sine Hænder. Bag ham træder Esterhazy frem for at deklamere Epilogen, der uddrager Skuespillets Moral. Saa falder Tæppet . . .

For Generation efter Generation vil denne Situation staa levende, aldrig vil man glemme dette Skuespil om den franske Soldat, om Generaler, der sammensværger sig med Fanatikere og Forbrydere for at frelse fra Straf et af de laveste Mennesker, der har vandret paa Jorden og om en Krigsret, der forskriver sig til disse Generaler og som i lige Grad er bange for dem og for deres egen Samvittighed. Krigsrettens Dom blev en Plet paa den franske Nation, som aldrig afvaskes, men Fremtidens Frankrig vil fælde en anden Dom. Sikkert vil Reaktionen komme — og den vil skænke Frankrig nyt Liv og ny Moral.

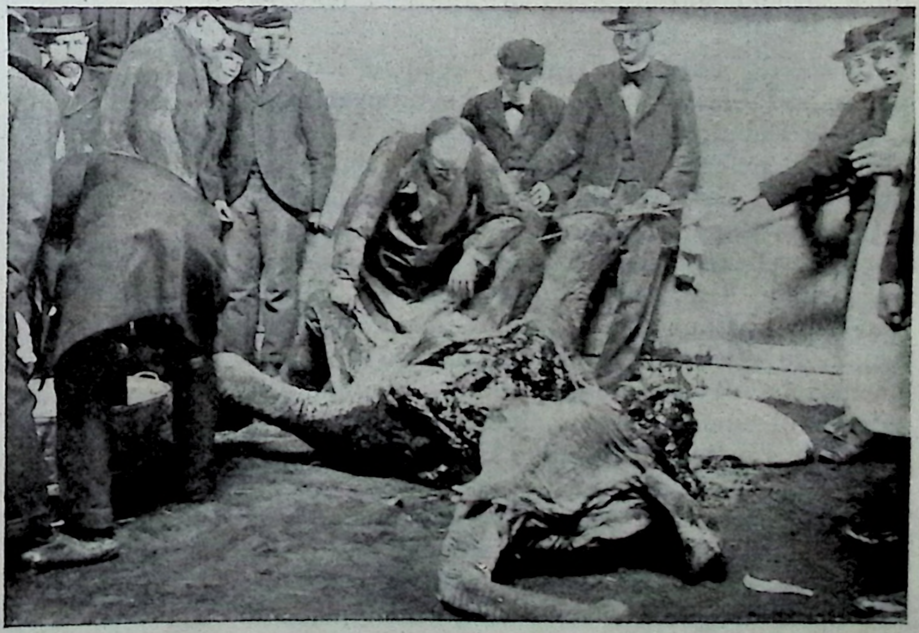

Elefanten „Baby" vakler bedøvet frem efter Kloroformeringen.

Af Dagens Krønike.

DEN ene af Zoologisk Haves smaa Elefanter, „Baby", har maattet lade sit unge Liv. Oprindelig født i Siam blev den i en Alder af otte Maaneder foræret Haven af Admiral Richelieu. Paa Rejsen hertil kom den til Skade, Hofteskaalen blev forstuvet og ved Ankomsten haltede den meget. Forgæves haabede man at Uheldet ikke skulde hæmme dens Vækst. I Aarenes Løb blev den mere og mere forkrøblet, og selv om den ikke daglig led Smerter, saa egnede den sig for hver Dag, der gik, i stadig mindre Grad til at pynte i en zoologisk Have. Hensynet til den anden lille Elefant, „Ellen", bevirkede dog, at den fik Lov at leve foreløbig, idet unge Elefanter — ganske som visse andre Skabninger — ikke har godt af at undvære passende Omgang. Da forleden den nye Elefant kom fra Hagenbeck, blev „Baby" kørt ned paa Landbohøjskolen og overgivet til Dr. Boas's Behandling. Dr. Boas, der nylig havde gjort sørgelige Erfaringer med Vildsvinet, der ikke vilde slagtes, men løb til Ballerup, lod „Baby" binde om de tre raske Ben og kloroformerede den. I Løbet af en halv Snes Minutter faldt den om og sov hen. Med en lang Kniv blev Halsen skaaret over, og i en bred Strøm skyllede Blodet ud paa Gulvet. Derpaa savedes Hovedet helt af, Maven sprættedes op, og de forskellige Videnskabsmænd flokkedes om den for at sikre sig Præparater, af hvilke enkelte ere lovede til Udlandet.

Elefanten skæres op paa Landbohøjskolen. — Dr. Boas demonstrerer.

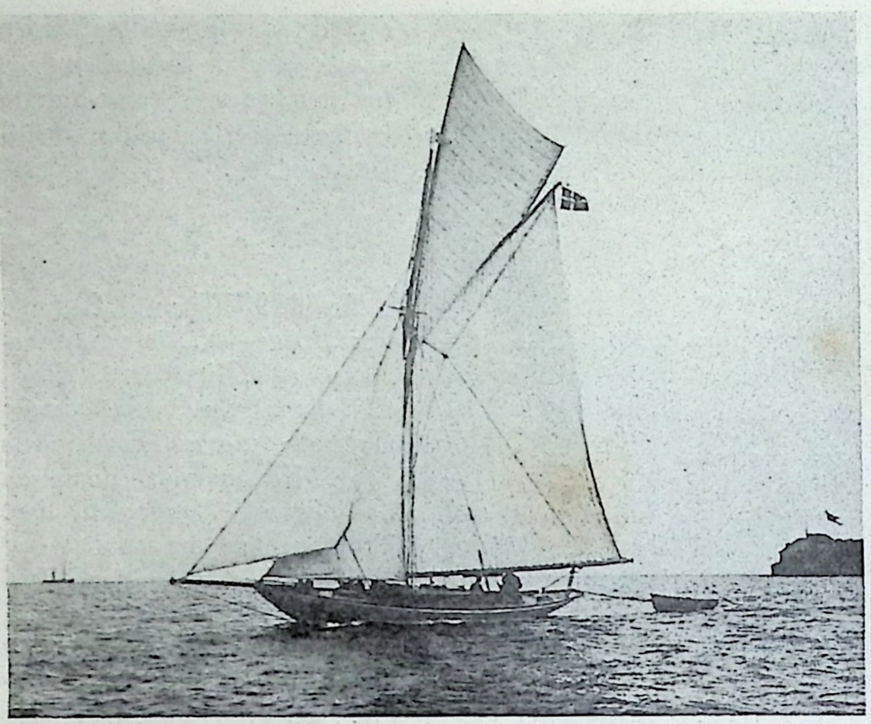
* * *

Fra 1893 til nu i Sommer har „Princess", som nu under Navn af „Rita" er i Prins Christians Eje, sejlet under Overretssagfører Hjardemaals Flag. Kommandør Bonnesen har leveret Tegning til den, idet han har draget Lære af den geniale Konstruktør Alfred Benzons „Mabel".

Fin „Hæk", temmelig langt Overhæng for, med et Stævnløb, som moderne Øjne dog ikke mere finder rigtig smukt, Baaden rummelig, rigget med Pælemast — saaledes ser i korte Træk „Rita" ud. Den har deltaget flere Gange i Kiel og bragt en Mængde Præmier hjem, baade derfra og her hjemme. Sidst udmærkede den sig i Helsingør-Løbet i Sommer, umiddelbart før end Prinsen overtog den.

Naturligvis er der sket enkelte Forandringer om Bord i Fartøjet siden „Kjælderen" maatte give Ly for en Prinsesse. Den har faaet lækre polstrede Hynder, og et flunkende Teservice af Elektroplet.

Med det tilstundende Efteraar trækkes „Rita" paa Land, men naar den første Foraars-Brise atter kruser Sundets Flade, hejser Prinsen Sejl og tumler selv med Fok og Klyver, og Baaden lø-

Prins Christians Lyst-Yacht: „Rita“.

ber flot gennem Søerne; det er Prinsessens lette Haand, der hvilede paa Roret. Mange Sejre har den vundet før, men ingen saa stor som den sidste, da den vandt sig en Prinsesse.

* * *

Den 4. Oktober 1874 viste Skuespiller *Marius Berggreen* sig første Gang paa Folketeatrets Scene som Kristian i „Min egen Dreng.“

Han var da 21 Aar og udlært Malersvend i Dekorationsfaget. Faderen, som var Skomager i Odense, havde efter Konfirmationen ladet ham oplære hos den dygtige Dekorationsmaler *N. M. Aagaard,* der har sat sig talrige Mindesmærker rundt om paa Fyens Herregaarde. Og efter Læretiden arbejdede Berggreen et Aar hos *Güllich* ved det kgl. Teater.

Imidlertid fik han Lyst til Scenen, lod sig prøve hos *Lange* og blev straks antaget uden egentlig Debut.

Som hans første Fremtræden paa Scenen var uden Spræl og forloren Vigtighed, saaledes har hele hans Bane været det. Jævnt og sikkert er han vokset med sine Opgaver og er nu ubestridt vor bedste — for ikke at sige eneste — Dialektskuespiller. Hans Øre svigter ham aldrig, jysk, fynsk og sjællandsk tumler han med samme Virtuositet, og en smuk Specialitet har han desuden i de smaa selvstændige Paahit, der giver en Rolle Livets tilforladelige Præg.

Derfor viser Berggreen sig ogsaa sjældent paa Scenen, selv i bitte smaa Roller, uden at fremkalde Lattersalver. Og smaa er Rollerne ofte, fordi vor Litteratur er meget fattig paa store Roller af den brede, komiske Almuetype, som ligger bedst for Berggreen. De faa, vi har — Arv, Jeppe — har han spillet med Ære. Af andre Roller, som mange vil huske, nævne vi Kristian Sanderum i „Forhus og Baghus“, Loriot i „Nitouche“ og Skolelæreren i „Intrigerne“, som netop for Øjeblikket er paa Repertoiret.

Berggreen har færdedes paa alle tre Privatteatre, siden 1884 uafbrudt hos Abrahams paa Folketeatret, i yngre Dage desuden i Provinsen hos *Cortes* og *Aug. Rasmussen.* Naar han ikke forlængst er havnet paa Nationalscenen, saa er Forklaringen simpelt hen den, at han ikke har Raad til at være der.

Festligholdelsen af Jubilæet er udskudt en Uge, nemlig til den 11. Oktober, paa hvilken Dag Berggreen spiller Arv i „Julestuen“. Sikkert vil hans smukke Hjem, hvis Udsmykning vidner om, at den gamle Kærlighed til Malerkunsten ikke er rustet, paa denne Dag fyldes med Venner, der vil takke ham for samvittighedsfuldt Medarbejderskab og trofast Kammeratskab i de 25 Aar.

Skuespiller Berggreen.

Malgamit-Ofrene.

Roman af *H. S. Merriman.*

Fortsat.

MANGE Ting i Værelset, som havde en Historie, var dagligt blevet brugte af Hænder, der for længe siden var hensmuldrede, kunde fortælle Historien om en halv Snes Menneskeliv, der var afsluttede og glemte. Luften selv lugtede af Alder og hensmuldrede Minder.

Von Holzen kom hen imod Sengen uden at tale og stod og saa' ned. Han var aldrig meget talende og blev endnu tavsere i den Skygge, der hvilede over den andens Aasyn. Den syge Mand aandede meget langsomt. Han saa' et Øjeblik paa von Holzen og vendte saa sløvt sine Øjne hen mod Væggen lige over for.

Pludseligt var det, som om hans Aandedræt stod stille. Der var lange Pavser, under hvilke han slet ikke syntes at aande, saa fulgte der til sidst en Pavse, som blidt gik over i Evigheden.

Von Holzen ventede et Par Minuter; saa bøjede han sig ned over Sengen, aabnede let den døde Mands Haand og tog de sammenkrøllede Sedler ud af den. Han talte mekanisk de tolv Hundrede Gylden og lagde dem saa atter i den Lomme, som han havde taget dem ud af for en halv Time siden.

Han gik hen til Vinduet og ventede. Da Lægen endelig kom, hilste von Holzen ham med et stift Buk.

„Jeg er bange for, at De kommer for sent, Hr. Doktor,“ sagde han paa Tysk.

ANDET KAPITEL

Arbejde eller Leg.

To Mænd kørte i en Droske gennem Cockspur Gade i London.

Den ene, en stor Mand, der saa' fredelig ud som en Ko, var i Uniform og førte sig med en Værdighed, saa han ligefrem mindede om et Fyrtaarn.

Den anden, der var spinklere og havde et skarpt, aabent Ansigt og Øjne med et vanemæssigt Smil, havde en anden Uniform paa — det gode Selskabs. Han var velklædt og, hvad der er sjældnere, han bar sine smukke Klæder med en saadan Sikkerhed, at deres Skønhed ikke blot syntes naturlig, men uundgaaelig.

„Saaledes ender denne Verdens Herlighed,“ sagde han.

I dette Øjeblik vendte tre Mænd paa Fortovet sig om — de sædvanlige Mænd paa Fortovet paa den Tid — og saa' ind i Drosken.

„Det er White!“ udbrød en af dem. „Det er min Sandten White! Hurra, White!“

De udstødte alle tre et Raab, som gav svag Genlyd rundt omkring paa Trafalgar Plads, og som døde hen i det fjerne.

„Ja,“ sagde den unge Mand i Civil. „Det er denne Verdens Herlighed! Hør, hvordan den svinder hen! Dér er en Politibetjent, der tager til sin Hjælm. Det maa være dejligt at være Major White — i Dag! I Morgen — *bonjour la gloire!*“

Major White, som for et Minut siden havde ladet sin Monocle falde, sad firskaaren og saa' ud paa Verden med mild Overraskelse. Det Øje, som Glasset var faldet ned fra, var endnu mere overrasket end det andet. Men det lod til, at Manden var af den Slags, som Verden i Reglen kun gør et flygtigt Indtryk paa. Hans Holdning lige over for den vidnede om sikker Tolerance. Han var i Virkeligheden en af de Mænd, som plejer at lade deres Næste leve i et indbildt Paradis, der er grundlagt paa en Blindhed eller Dumhed eller Ligegyldighed, som Fremtiden kan berettige eller ikke berettige.

White var, som hans Ledsager Tony Cornish havde antydet, Øjeblikkets Helt, akkurat som Læseren kan være Øjeblikkets dit eller dat, hvis hans Sjæl tørster efter Hæder.

Forbrydelse og Romanskriveri er de to brede Veje, der fører til Berømthed; men Major White havde hverken begaaet nogen Forbrydelse eller skrevet noget Digterværk; han havde kun arbejdet for sig selv og sit Land paa en solid og fornuftig Maade paa et af de afsidesliggende Steder, hvor en engelsk Officer hyppig er nødt til at opholde sig, fordi Riget er saa stort eller den ivrige Presse saa ufornuftig.

At han og hans Soldater var sluppet bort fra det afsidesliggende Sted med megen Hæder for dem selv og til Besvær for Ministeriet for Kolonierne, det var en Kendsgerning, som det taknemmelige Fædreland i dette Øjeblik gjorde sig megen Umage for at anerkende. At Myndighederne og de, der kendte ham, lige saa lidt kunde forklare, hvorledes han havde gjort det, som han selv kunde, det var en Kendsgerning, som kun generede ham lidt. Major White var klog nok til ikke at prøve paa at forklare noget, Der havde været en Revy over de Tropper, som havde deltaget i en kort og heldig Ekspedition, i hvilken White ved heldige Omstændigheder var bleven Helten. Han var ikke af det Stof, som Helte bliver skabte af; men det gjorde ingen Ting. Verden gør en Mand til Helt uden at spørge om, hvad Stof han er skabt af. Ja, den tager en Mands Navn og gør det berømt uden saa meget som at spørge om, hvad Slags Menneske det er, som har det Navn.

Tony Cornish, som færdedes overalt og saa' al Ting, var naturligvis til Stede ved Revyen og kendte de fleste Folk dér. Han gik fra Vogn til Vogn paa sin fikse Maade og sagde det rigtige til de rigtige Folk med de rigtige Ord, undlod at se de forkerte Folk paa den mest velopdragne Maade og var sig bevidst, at ingen kunde overgaa ham. Da saa denne udmærkede Selskabsmand pludselig følte sig vakt til stor Mandighed ved at høre Soldaternes Trampen og ved at se sin gamle Ven White ride i Spidsen for sine barkede Krigere, glemte han sig selv. Han svingede med sin Silkehat og raabte sig hæs ganske ligesom den skikkelige Blytækker ved Siden af ham.

„Han har gjort bedre Arbejde end baade Herren og jeg,“ sagde Blytækkeren, da Tropperne var passeret forbi, og Tony indrømmede det med sit venlige Smil.

Et Par Minuter senere traf Tony Major White, der stod og stirrede højtideligt paa en lille Flok Mennesker, der stirrede ligesaa højtideligt paa ham. Det var paa Fortovet ved Kasernen.

„Jeg har en Droske,“ sagde Tony, og White fulgte ham lidt forvirret, men taalmodigt og banede sig roligt Vej gennem Hoben, som om det var en Flok Kvæg.

Han gjorde ingen Bemærkninger, og selv om han hørte adskillige Folks Hvisken: „Det er ham!“ saa smigrede det ham ikke overdrevent. Han sad stiv som en Pind i Drosken og saa' ud, som om hans Uniformsfrakke sad for stramt, hvilket den sandsynligvis ogsaa gjorde. Det var varmt, og han trak med et Par Ryk Lommetørklædet ud af Ærmet.

„Hvor skal du hen?“ spurgte han.

„Jeg skal til Cambridge Terrace. Joan sendte Bud til mig i Morges, at hun gerne vilde tale med mig,“ svarede Tony Cornish. — Det var en ung Mand, der altid syntes at have travlt. Hans lange, tynde Ben bevægede sig hurtigt, han talte hurtigt og havde et hur-

tigt Blik. Der var et Præg af overfladisk Hast over ham. Af en Lediggænger at være havde han mærkelig lidt Tid.

White tog sin Monocle frem, undersøgte den med kortsynet Alvor og anbragte den højtideligt for Øjet.

„Cambridge Terrace!" sagde han og stirrede lige ud.

„Ja, har Du set noget til Ferribys, siden Du vendte sejrrig tilbage til disse Riger og Lande?" sagde Cornish noget aandsfraværende; for han kendte saa mange Folk, der spadserede i Piccadilly, og det er meget vanskeligt at hilse yndefuldt, naar man sidder i en Droske.

„Nej, jeg har ikke."

„Kom saa med nu. Vi træffer kun Joan hjemme, og hun bliver ikke imponeret af din Uniform eller det Støv og andre Levninger af Krigen, du har paa dine Støvler. Lady Ferriby lister nok omkring i Nærheden af Edgware Road — dér siger man, at Fisken koster to Pence mindre Pundet. Min ærede Onkel soler sikkert sin Vest i Piccadilly. Ja, dér er han. Er han ikke glimrende?" Og Tony hilste med en graa Handske og et glad Nik.

„Hvordan har Ferribys det?" spurgte Major White, som altid udtrykte sig kort.

„Jo, saamænd. Onkel er optaget af Velgørenhed, og Tante sparer Penge."

„Og Frøkenen?" spurgte White, idet han saa' lige ud.

Cornish saa' hurtigt paa sin Ledsager. „Joan har det godt," svarede han; „hun er meget energisk og stadig optaget af den ene Kæphest efter den anden."

„Dem kender du ogsaa?"

„Ja, saamænd! Snart er Knaphullerne saadan, og snart er de det ikke. Har Du lagt Mærke til det? Den ene Dag skal der være neapolitanske Violer over hele den venstre Skulder, Ugen efter skal man slet ingen Blomster have."

Cornish talte med en Værdighed, der svarede til Æmnet. Det lod til, at han studerede Menneskene paa sin Maade.

„Ja," tilføjede han og lagde Haanden paa Whites guldgalonerede Ærme, „det kunde jo heller ikke gaa an, at Verden stod stille."

„Nej!" sagde Majoren mørkt.

De talte for at faa Tiden til at gaa. Joan Ferriby stod imellem de to, som en Kvinde nødvendigvis kommer imellem to Mænd enten før eller senere. Ingen af dem vidste, hvad den anden mente om Joan Ferriby, eller om han i det hele taget mente noget om hende. Kvinder plejer altid at have en løjerlig Maade, paa hvilken de nævner en Mands Navn, med en saadan Udtryksfuldhed, at én af deres Køn skifter Farve. Næste Gang hun saa træffer den Mand, gør hun det igen; saa ser han det maaske, og maaske hans Forfængelighed, der altid er paa sin Post, forøger denne ulyksalige Rødme, og saa bliver de gifte og lever ulykkeligt altid senere. Naa, lad os haabe, der er et Helvede for Sladdersøstre.

Mændene har nu en anden Fremgangsmaade. De er kejtede, de taler om, hvad der staar i Aviserne, og gør i det hele taget ikke saa megen Fortræd.

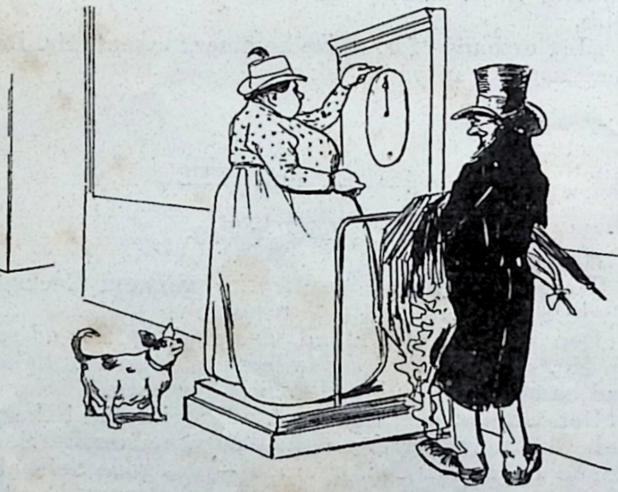
Drosken med de to Herrer standsede ved Nr. 9 paa Cambridge Terrace. Tony Cornish skyndte sig hen til Døren og ringede paa. Major White fulgte ham stift. De blev førte ind i et Værelse i Stueetagen, hvor de blev modtaget af en ung Dame, som med en Pen i Haanden sad ved et stort Bord, der var fuldt af Korsbaand.

„Jeg skriver til Foreningen for Kræmmermedhjælperne," sagde hun; „men det glæder mig meget at se Dem."

(Fortsættes).

Paa Langelinie. — „Mor, maatte Du ogsaa saadan løbe Benene af Dig, inden Du fik Far?"
— „Nej, Børn, men han var ogsaa derefter."

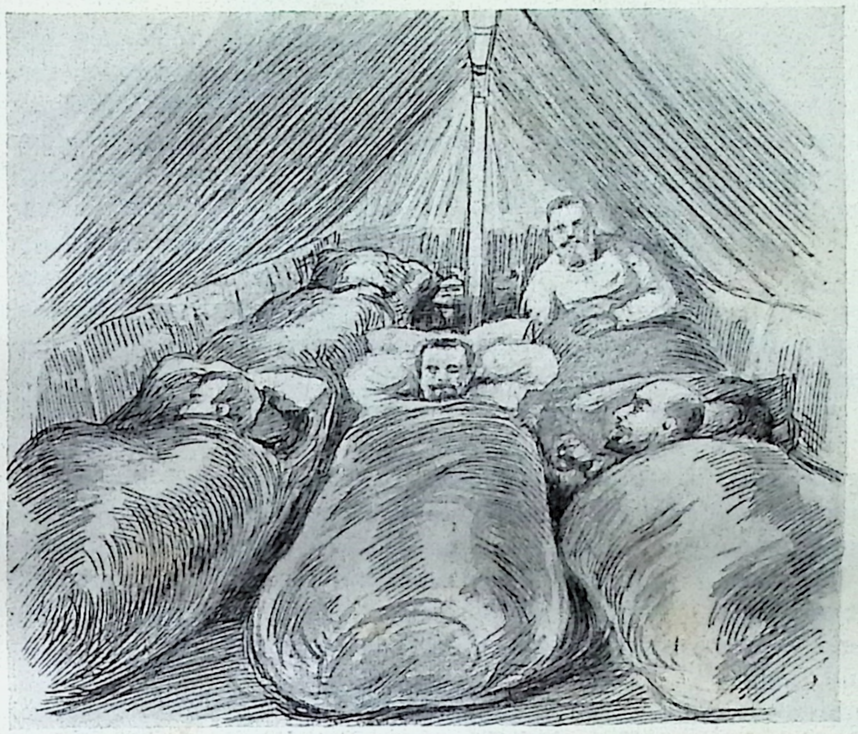
En Afmagringskur. — „Nu skal vi se, Fatter, om Lægens Kur har hjulpet."

„Ih du forbarmende, jeg vejer 16 Pund mere end sidst."

Smaabilleder fra Amdrups Grønlandsfærd.

En af Deltagerne i Premierløjtn. Amdrups nys afsluttede Grønlandstogt, Hr. Kanoner *A. C. Jacobsen*, har overladt „Hver 8. Dag“ følgende Tegninger og Tekst:

— „Skal vi saa rejse ud.“

Dagens Slid.

Den første Situation viser os de fem Deltagere i Færd med at krybe ud af de varme Soveposer for atter at begynde Dagens møjsommelige Anstrengelser, hvad enten disse nu bestod i en lang trættende Rotur, eller — hvad der tog endnu mere alvorligt paa Kræfterne — Arbejde med Hager og Økser gennem sammenskruet tæt Is. Baaden, som ved Turens Begyndelse med Last vejede ca. 6000 Pd. maatte paa de værste Steder hales over spærrende Isskodser, og da var det et Stykke Arbejde, hvor hver Mand maatte lægge Kræfterne i til det yderste.

Maaske kaldtes vi op fra Soveposerne til en Dag fuld af spændende og vovelige Situationer, af hvilke den øde, barske, ugæstfri Kyst bød paa saa mange. Maaske skulde vi til at stage os gennem tæt Is langs Brævægge, hvis vilde, sønderrevne Isblokke truende hang over Hovederne paa os — i mange Tilfælde kun ventende paa den mindste Berøring for at styrte ned og pulverisere de forvovne Forstyrrere af „den store Stilhed“. Under saadanne Omstændigheder tog de ellers saa almindelige vittige Bemærkninger og Opmuntringsudraab mærkværdig af og Farten gik med en vis stille Højtidelighed, ingen vidste jo, hvad næste Øjeblik vilde bringe.

Som Regel arbejdede vi os tæt op langs den stejle utilgængelige Kyst og fjernede os ikke uden Nødvendighed mere end ca. $^1/_4$ Mil fra den. Ofte blev vi dog stoppet af uigennemtrængelig sammenpakket Is, saa vi blev nødsøget til at staa tilsøs for der at finde Gennemgang, og da stod der tidt en haard Kamp. Frem maatte vi — slidende, huggende os Vej gik det da møjsommeligt Fod for Fod gennem den vældige opskruede Blokis. Mange drøje Knubs og Stød stod da vor prægtige stærke Baad for imellem den glashaarde, skarpkantede Is.

Paa vore første Baaderejser fór den Tanke os ofte gennem Hovedet: „Saa, der knustes et Bord“, men „Agga“ var med sin blikpansrede Forpart stærkere end som saa — som en Gummibold fjedrede den sig, og vi havde efter alle vore haarde Ture i Isen kun ubetydelige Brud paa et Par Planker.

Ikke altid var det under den hyggelige Teltdug, at vi tilbragte Natten. Paa vor Baadtur nordpaa hævede de gennemsnitlig 2 à 3000 Fod høje Kystfjælde sig som en stejl Mur fra Havet, kun hist og her med en fattig lille Dynge af løse Stenbrokker foran. Her maatte vi saa hale Baaden op mellem Stenene og, af Mangel paa Plads til Teltet, vælge vort Natteleje paa den Maade, at hver tog sin Sovepose paa Nakken og udsøgte sig en blot nogenlunde flad Sten, som han saa paa en eller anden Maade afstivede paa alle Sider for ikke at trille ned. Og saa valgte vi ofte vort Sovested paa Isen eller i Sneen, hvor vi da spredte Teltet ud som Underlag. Da var det ikke morsomt, naar vi midt paa Natten vækkedes ved Snevejr eller Skylregn, som ubarmhjertig og hurtig gjorde det af med Soveposernes Behagelighed. Chancen for — under disse Omstændigheder — at faa natligt Besøg af Isbjørne var heller ikke udelukket, og altid laa vi med Gevær og Patroner i Soveposen.

Tegningen gengiver det Øjeblik, da Løjtn. Amdrup sender os sin sædvanlige Morgenhilsen: „Skal vi saa rejse ud?“ Bag ham er den morgenglade Nielsen allerede halvt ude, snart har han faaet Kedlen sat i Sving og er i Færd med at tillave Morgendrikken. De to Videnskabsmænd holder sig endnu noget tilbagetrukkent, den ene med Klappen over Hovedet.

Naar vi var tørnet ud af Poserne, bleve disse sammenrullede, og efter at have nydt vor Mor-

genkakao og vor reglementerede Kødkiks, gik vi igang med vort Morgenarbejde: at pakke alting sammen, køre Baaden i Vandet, laste den — og derefter ud paa Farten.

Under Sejldugstaget.

Ikke altid gik det dog saaledes med stadig Fremgang. Meget ofte lagde Isen os saa store Hindringer i Vejen, at det var umuligt at trænge igennem, enten den nu for Paalandsvind stuvedes tæt ind mod Kysten, Isen for Paalandsvind eller vi traf paa den faste Vinteris. Saa maatte vi vente, og mange lange kedsomme Dage har vi paa den Maade tilbragt under Sejldugstaget. Særlig naar Vejret ikke tillod os at være ret meget ude, var saadanne Dage uendelig lange. Paa Stenøen, tilbragte vi saaledes 11 Dage — paa alle Kanter indestængt af svær Is og med næsten uafbrudt daarligt Vejr.

Øen bestod af stejle og utilgængelige Fjelde, kun en omtrent 300 Fod høj Knop havde vi at kravle op paa, den blev da ogsaa besøgt baade Nat og Dag for at holde Udkig med Isen, iøvrigt var det hele yderlig stenet og goldt med kun en sparsom grøn Mosplet hist og her. — Saa sad man, for det meste fugtig og kold, smaasnakkende Tiden hen, mens man søgte at faa Has paa den ved de mest umulige Opfriskninger af ungdommelige Forlystelser.

En Gang paa Efteraarsbaadturen laa vi paa „Jernøen" stille i 8 Dage. Det var en rasende N.-Ø-.Storm, der havde sat Isen ind og pakket til overalt. En Nat voksede Stormen til Orkan, og vi bleve vækkede ved at Teltet blæste sammen over Hovederne paa os — halvnøgne kom vi ud i den kulsorte Nat, hvor Orkanen buldrende sled i os, saa vi næppe kunde staa oprejst. Tilmed piskede Regnen ned og gjorde os, vore Soveposer og alt vort Tøj, som laa blottet, vaadt.

Amdrups Grønlandsfærd: Under Sejldugstaget.

Vi gjorde et Par fortvivlede Forsøg paa at faa Teltet til at staa, men det var umuligt. — Bardunerne sprang som Sytraad, og vi havde nok at gøre med at holde fast paa det og paa vort Tøj, hvoraf enkelte Ting som Lyn fløj i Havet.

Vi maatte saa tilbringe Resten af Natten siddende i Storm og Regn rugende over vore Sager.

Vor Baad, som var fortøjet et Stykke fra, paa en temmelig skraa Pynt, fandt vi ved Daggry blæst ca. 25 Alen henad Klipperne. Fortøjningerne vare gaaede, kun en holdt endnu, den var gjort fast i vort Baaddræg, og dette klemt ned i en Klippespalte. Saaledes som Forholdene vare kunde Dragget med Lethed have slaaet sig løs, vi havde saa næppe set vor Baad mere og i den hang hele vor Skæbne, ved Tabet af den vilde vor Tilværelse være mere end udsat paa en vild, øde, for alt blottet Kyst.

Paa Tegningen ses Personerne — hvoraf to er i Vandskindstøjet (Regntøj af Sælskind) — siddende hver paa sin Sovepose, smaasnakkende og røgende. Desuden indeholder Teltet vort Køkkenudstyr, Bøsser og forskellige Smaating. Den store Kasse er vort Spisekammer og Bord.

I Grønlænderteltet.

Henad Foraaret, naar Solen steg højt paa Himlen, smeltede Sneen paa Fjeld og i Dal og som brusende Elve sendtes den i Havet; da vaagner ogsaa Friluftslængslerne og fra de trange, beklumrede, halvt underjordiske Jordhuler, som Grønlænderne tilbringer Vinteren i, flytter de i Telte ud i den fri Natur paa de lave Pynter, hvor Græs og Smaablomster begynder at spire. Da ere de fri og livsglade Naturbørn i deres rette Element, og i den kortvarige Sommer nydes Livet og Tilværelsen paa de grønne Fjeldskraaninger som en Legen og Tumlen uden Ende.

Teltet er rejst af spinkle sammensurrede Lægter, overtrukne med Sælskind, og ved Afstøtning med Sten afgiver det en baade solid og tæt Bolig, i hvilken man træder ind gennem et dobbelt Skindforhæng. Herinde lever og aander i dette Tilfælde ikke mindre end 3 Familier.

Interessant og malerisk viser et saadant Familieliv sig i al sin naturlige Nøgenhed: De kraftige bredbrystede Mænd med det lange, helt udslagne Haar og nøgne til Bæltestedet, Kvinderne med Børnene i Baggrunden, enten i deres Yndlingsstilling med korslagte Ben og helt nøgne med Undtagelse af det smalle Lændbælte (Natit), beskæftiget med Syning og Pasning af Tranlampen, der stadig brænder foran Briksen og baade afgiver Varme til Rummet og til Kogning af deres Kød og Spæk i Gryden oven over. Eller ogsaa ammer de eller leger med deres Børn, hvis Antal i Reglen er meget stort, og som livlige og glade tumler om mellem hin-

anden paa Briksen. — Paa Gulvet, som i Reglen er belagt med flade Sten, staar et Utal af Blikbokse og selvlavede Træbøtter, indeholdende deres Føde: Kød, Spæk og Indvolde af Bjørn og Sæl. Appetitligt tager det sig ikke ud dette Sammensurium af alt, men disse Mennesker tager det ikke saa nøje med, hvad de putter i Munden — naar blot det er dygtig fedt, glider alt ned.

I Grønlændernes Telt.

Til Trods for den temmelig luftige Bolig er dog Atmosfæren indenfor baade varm og trykkende af Uddunstninger og osende Lamper og dampende Spækgryder. Og man føler det som en stor Befrielse, naar man atter staar derude i den friske klare Fjeldluft.

A. C. Jacobsen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Den nye Professor.

Efter en lang og anstrengende Konkurrence mellem tre af vore yngre Videnskabsmænd blev Dr. med. *Thorkild Rovsing* den sejrende Indehaver af Professoratet i Kirurgi.

Allerede tidligt havde denne unge Læge vundet sig Navn og Ry som Banebryder paa det kirurgiske Felt og sikkert bidrog ogsaa den Literatur, hvormed han alt havde beriget sin Videnskab, til at han blev foretrukket fremfor sine to Kollegaer. Hans Lærebog om Urinorganernes kirurgiske Sygdomme anses for at være et udmærket fortjenstfuldt Arbejde, og mange af de Teorier, som Dr. Rovsing har fremsat, har skaffet ham Ørelyd i den evropæiske Lægeverden.

Professor Rovsing.

Han er tilmed en fortrinlig Taler og forstaar at begejstre sine Omgivelser, saa at der ingen Tvivl er om, at de Studerende i ham har faaet en Lærer, hvem de vil følge med udelt Interesse.

Udnævnelse.

I Slutningen af forrige Maaned fratraadte den tidligere Chef for Søminekorpset, Kommandør *F. H. Jøhnke*, sin Stilling som saadan og blev udnævnt til Kontreadmiral og Chef for Orlogsværftet. J. afgik fra Akademiet 1857 som Løjtnant, blev Kaptajn 1874 og Kommandør samt Chef for Søminekorpset 1885. Som ung Officer har han bl. a. været paa et Par Togt til Vestindien, og i 1864 deltog han om Bord i „Niels Juel" i Kampen ved Helgoland. Hans Hovedvirksomhed har siden 1879 været knyttet til vort Sominevæsens Udvikling, i hvilken Stilling han efterhaanden har indlagt sig betydelig Fortjeneste.

Kontreadmiral Jøhnke.

Da de politiske Bølger gik højt herhjemme, og da Forsvarssagen var under livlig Debat, udgav han en Bog om „Flydende Forter", der vakte megen Opsigt. Hans Bog blev taget til Indtægt for Venstrepartiet, og han skaffede sig derved en Del Modstandere.

Imidlertid holdt han sig personlig uden for al aktiv Politik, og Sindene faldt derfor ogsaa snart til Ro.

Med stor Energi og Dygtighed har han med Held forfulgt sit Maal: at bringe vort Sominevæsen paa tidssvarende Højde.

Kaptajn *J. A. Vøhtz*, som hidtil har været Chef for Søminekorpsets 2. Afdeling, har ved Admiral Jøhnkes Tilbagetræden overtaget Forretningerne som Chef for Søminekorpset.

Kaptajn V., som i den unge Alder af 44 Aar overtager denne betydelige Tillidspost, nyder megen Agtelse i Søofficerskorpset som en indsigtsfuld og dygtig Kraft, der vil forstaa at bygge videre paa sin Forgængers udmærkede Arbejde. V. blev Officer 1876, Premierløjtnant 1878 og Kaptajn 1892.

Kaptajn Vohtz.

Kaptajn Vøhtz har tillige i nogle Aar været en skattet Lærer ved Officersskolen.

Professor *Sophus Sørensen*, som i dette Efteraar fratræder sin Stilling som Forstander for Seminariet i Jellinge for at kunne overtage en inspicerende Stilling under Ministeriet ved Skolevæsenet og begyndte som Kapellan hos den daværende bekendte Forstander, Pastor Madsen. Tillige optog han Lærergerningen og blev knyttet med saadanne Baand til Seminariet, at han var selvskreven til at blive Pastor Madsens Efterfølger som dets Leder. Han er i Ordets sande Betydning en Arbejdets Mand, er i Besiddelse af en ualmindelig Energi og Jernflid, der følger ham baade ved hans egen boglige Syssel og i Forholdet til hans Elevers grundige Uddannelse. Bag hans tilsyneladende lidt strenge og fordringsfulde Væsen banker der et Hjerte, som har forstaaet at vinde de fleste af de unge. Baade som Teoretiker og Praktiker er hans Evner højt skattede, og han vil sikkert faa gode Frugter at se ogsaa af sin fremtidige omfattende Virksomhed. Allerede 35 Aar gammel blev han udnævnt til Ridder af Dannebroge og nu ved sin Tilbagetrædelse fra Seminariet er han blevet udmærket med Titel af Professor.

Professor Sophus Sørensen.

Jubilæum.

En af Danmarks ældste Præster, endnu i Embedsstilling, Pastor *Christian Frederik Læssøe*, højtideligholdt d. 2. Oktober sit 25 Aars Jubilæum som Sognepræst for Galten og Vissing Menigheder i Randers Amt. Pastor Læssøe, der er født d. 1. Februar 1813 og altsaa fylder 87 Aar har i to Menneskealdre viet sine Kræfter i Kirkens Tjeneste og prædiker endnu med usvækket Aandskraft. Trods sin høje Alder kan Pastoren glæde sig ved et ypperligt Helbred. Paa sin Jubilæumsdag modtog han mange Beviser paa sine Sognebeboeres Hengivenhed og Højagtelse.

Pastor Læssøe.

Postmester *Hans Chr. Petersen* kunde den 3. Oktober d. A. fejre 25 Aars Dagen for sin Ansættelse som Chef for Postkontoret i Holsted. I denne Virksomhed har han erhvervet sig en sjælden Anerkendelse og Popularitet. Ved sin pligttro Embedsførelse og store Imødekommenhed har han gjort sig baade agtet og afholdt af Publikum; og ikke mindre af sine underordnede Funktionærer, som han al Tid har omfattet med stor Interesse. Ved Siden af sin administrative Dygtighed er han i Besiddelse af sjældne personlige Egenskaber. Enhver, der har haft Lejlighed til at komme i nærmere Berøring med ham, vil erindre ham som en elskværdig og interessant Personlighed.

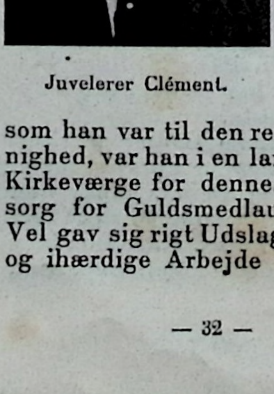

Postmester Petersen.

Holsted By kan takke hans gunstige økonomiske Omstændigheder for, at han aldrig har søgt bort til et større Embede.

Dødsfald.

I disse Dage er Juvelerer *Pierre Clément* afgaaet ved Døden. Vor Hovedstad har i ham mistet en af sine dygtigste Haandværkere. Hans udmærkede Arbejde og store Sprogkundskaber skaffede ham en udstrakt Kundekreds blandt Udlandets Gesandter og den hjemlige Adel. Knyttet, som han var til den reformerte Menighed, var han i en lang Aarrække Kirkeværge for denne. Hans Omsorg for Guldsmedlaugets Ve og Vel gav sig rigt Udslag i hans store og ihærdige Arbejde for Oprettelsen af Guldsmedenes Byggeforenings Stiftelse i Læssøgade. Den afdøde blev 74 Aar.

Juvelerer Clément.

En af Middelfarts ældste og mest agtede Borgere, Bankdirektør *A. C. Hansen* er afgaaet ved Døden næsten 81 Aar gammel. Han var født i Byen selv, og havde, fraregnet sin Læretid, da han stod i Manufakturhandlerlære i Fredericia, tilbragt hele sit lange og virksomme Liv i den lille venlige By, der ligger gemt ovre ved det vidunderlig smukke Lillebælt. Der etablerede han sig midt i Fyrrerne, og her startede han 1854 Middelfart Discontoinstitut, der skulde blive en væsentlig Støtte for Byens Næringsliv. Tietgen sagde om ham, at han havde en fin Næse for Papirer, og fra 1836 opgav han sin private Forretning for helt at blive Bankmand. Under hans Førerskab trivedes Banken saa vel, at man i 1866 uden Udgift for Aktionærerne kunde fordoble Aktiekapitalen fra 150,000 til 300,000 Kr. Han har naturligvis været Byraadsmedlem, var rede til at træde til ved alle nyttige Foranstaltninger, har stiftet en Enkebolig, og i det skjulte øvet stor Godgørenhed.

Bankdirektør Hansen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder: „Lille Oles Feriebrev fra Skovby Præstegaard.“ Af *Peter*, Tekst af *—n. Siegfried Ochs:* Folkevise, humoristisk bearbejdet for Piano i klassiske og moderne Komponisters Stil.

HVER 8 DAG

Nr. 3. Aargang 1899–1900. Søndagen den 15. Oktober. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

En Rose.

Af Anders J. Eriksholm.

Præstegaarden laa stille og fredeligt tæt udenfor Landsbyen. Fra Dagligstuen havde man Udsyn over en lang Strækning af Landevejen, indtil den vesterude svingede om og blev borte inde i Skoven.

Landevejen var den eneste Afveksling i Præstegaardens ensformige Liv. Den var som et Bud ude fra den store Verden. Man drøftede de Tidender, Budet bragte, men lod ikke sin Ro forstyrre deraf. Budet havde jo intet særskilt Ærinde indenfor Gaardens Porte. Man havde det saa dejligt paa Afstand altsammen.

Hver Dag, naar Eftermiddagskaffen var drukket, sad den gamle Præst og hans seks og fyrretyveaarige Datter paa Vinduesforhøjningen i Dagligstuen, Præsten med sine Aviser, Datteren med sit Hæklearbejde. De skiftede ikke mange Ord. Hver passede sit. Men mere travlt havde de aldrig, end at deres Øjne jævnlig strejfede ud over Vejens brede, hvide Stribe, begge to vogtede de paa, hvad der foregik derude.

Og den, som først opdagede, naar noget viste sig, afgav trolig Melding derom til den anden.

„Se, Fa'r! Nu kører Møllerens bort. De skal til Skovlunde, for de har den nye Charabanc."

Eller Præsten kunde sige:

„Hvem tror Du, det er, der kommer, Avgusta? Jeg synes, jeg skulde kende Hestene."

Men Størstedelen af dem, der drog forbi paa Landevejen, var farende Folk, der kom langvejs fra og drog langvejs hen.

Der var Prangere, der skulde til Marked, Vognmænd med høje Flyttelæs, Gøglere, der gik ved Siden af deres store grønne Vogne og Skærslibere, der lod Befordringen trække af et Par magre Hunde.

De to inde i Præstegaardens Dagligstue saa dem allesammen, og Prangerne og Vognmændene, Gøglerne og Skærsliberne gav, dem selv uafvidende, de stille Timer i Præstegaarden et flygtigt, men broget Øjebliksindhold.

Og kom der en Gang imellem en Ligvogn, hvis sølvbroncerede Søjler glimtede frem mellem de sorte Gardiner, gisnede Fader og Datter længe over, hvem dog det kunde være, der skulde føres ad saa lange Veje for at finde den sidste Hvile.

Naar Skumringen begyndte at falde paa, rejste Præsten sig, lagde Aviserne til Side og iførte sig Hat og Frakke for at gaa sin sædvanlige Aftentur.

Og samtidig forsvandt Frøken Avgusta i Retning af Køkkenet for at træffe Forberedelser til Aftensbordet og bringe Vandet i Kog.

Frøken Avgusta udførte al Tid Borddækningen med sirlig Omhyggelighed. Paa den kridene hvide Dug var Sammenlægnings-Folderne let kendelige, og Opsatsen paa Bordet manglede sjælden Blomster eller grønne Kviste.

Naar Præsten vendte hjem, stod Bordet dækket, og Themaskinens hyggelige Snurren indbød til Hvile og Vederkvægelse.

Præsten indtog sit Sæde i Sofahjørnet, Frøken Avgusta satte sig i Kurvestolen over for ham. Deres Kuverter var altid anbragt paa nøjagtig den samme Plads, ogsaa naar der var Gæster til Stede.

Efter Bordet trak Præsten sig tilbage for, samtidig med en Pibe Tobak, at nyde ngle Sider teologisk Litteratur. Var han i rigtig godt Lune, læste han højt af en æstetisk Bog, tiest af Paludan-Müller, Hauch eller Chr. Winther, men ogsaa imellem af de gamle græske Klassikere.

Og det kunde hænde, at Pastoren, paa sin tørre, skæmtsomme Maade og med det lune Blink bag Brilleglassene, begyndte at fortælle smaa Træk og Oplevelser fra det literære Liv i hans unge Dage.

Men naar Bornholmeren i Dagligstuen slog ti, var der mørkt og stille i Præstegaarden. De to aldrende Mennesker gik tidlig til Ro for tidlig næste Morgen at begynde det samme ensformige, stilfærdige Liv.

Og saaledes havde Fader og Datter levet, siden Pastorinden var død for over tyve Aar tilbage.

Men i de sidste Dage havde der været Liv og Røre i Præstegaarden.

Landevejen havde bragt det — Landevejen, som bragte den eneste Afveksling i de stille Timers Vegeteren.

Hvor Prangerne og Vognmændene, Gøglerne og Skærsliberne drog frem, havde det lysnet af Uniformer og blanke Vaaben. Soldater til Hest og til Fods, i større og mindre Delinger, havde befolket Vejens brede, hvide Stribe. Og en hel Bataillon var kommen marscherende med Piber og Trommer og vajende Flag.

Tropperne var paa Marsch til Kantonnements-Øvelserne, der skulde holdes i Omegnen.

Nogle af dem holdt Rast i Landsbyen og fik anvist Kvarter i Gaarde og Huse.

De store, stille Stuer i Præstegaarden fyldtes af mange fremmede Stemmer, og Frøken Avgusta maatte dele sin Tid mellem Køkkenet og de smaa Loftskamre, hvor Natteleje skulde beredes for Gæsterne.

Der havde været Liv og Røre i Præstegaarden.

Ogsaa i Dag ventedes Indkvartering. Det var Husarerne, der var i Vente. For at se de smukke Uniformer paa nært Hold var Forpagterens Børn, to gullokkede Piger i otte- og tiaars Alderen, kommen over i Præstegaarden.

De to holdt Vagt ved Vinduet hele Tiden, medens Frøken Avgusta uafladelig færdedes mellem Stue og Køkken, hvorfra en livlig Stegeduft trængte ind, hver Gang Døren aabnedes.

Frøken Avgusta var gruelig nervøs. Hun trippede omkring med smaa, ilfærdige Trin, trak Skuffer ud i Buffeten og glemte at skyde dem ind, og gav saa mange forskellige Ordrer i Køkkenet, at den gamle Pige var nær ved at gaa ud af sit gode Skind.

Men paa sin sædvanlige Plads paa Forhøjningen sad Pastoren med sine Aviser og læste med uforstyrrelig Sindsro en Pariser-Korrespondance om Dreyfus' Befindende efter Løsladelsen.

En Gang imellem kiggede han op over Brillerne med et satirisk Smil.

„Naa, Smaapiger, ser I noget?“

Smaapigerne rystede paa Hovedet. Der var ikke det allermindste at opdage.

Men pludselig gav den yngste Signal. Der var et mørkt Punkt derude ved Skoven. Og det mørke Punkt kom nærmere. Nu saas tydeligt de første Husarer komme sprængende i strakt Karriere, saa en lang, lang Række.

„Frøken Avgusta, Frøken Avgusta!“

Frøken Avgusta var ude i Køkkenet, men kom endelig ind, hed og rød i Hovedet.

„Frøken Avgusta, Frøken Avgusta! Skynd Dem endelig noget!“

Med en halvt fortrædelig Mine traadte Frøkenen hen til Vinduet. Hun syntes slet ikke oplagt til at dele Børnenes barnlige Glæde over det statelige Ryttertog. Det var næsten, som tvang hun sig til at se paa Stadsen. Men en svag dirrende Linje ved Munden røbede, at hun ikke stod der som en ganske ligegyldig og uinteresseret Tilskuer.

Da Eskadronen gjorde Holdt paa en Mark i Nærheden, forsvandt hun hurtig i Køkkenet.

Ti Minutter efter bankedes der paa Døren, og en ung Husarløjtnant stod i Entréen.

De sad ved Middagen, Præsten, Løjtnanten og Frøken Avgusta, og Middagen var udmærket og gjorde Frøkenen Ære.

Løjtnanten fortalte smaa Historier fra Felttoget, og Pastoren var lutter Smil og Elskværdighed over for sin Gæst.

Men Frøken Avgusta sad tavs.

Naar hun mente sig ubemærket, betragtede hun den unge fremmede. Hans blonde, tæt krusede Haar, den let buede Næse og de fine, regelmæssige Træk havde kaldt en gammel Erindring til Live.

Han havde straks præsenteret sig, og hans Navn gjorde sit til at holde Erindringen fast.

„Løjtnant Bang, Løjtnant Bang,“ lød det for hendes Ører. Og Navnet blev ved at komme igen, monotont og trættende, som en Klokkes samme enstonige Lyd.

I Samtalens Løb nævnte Løjtnanten nogle af sine Slægtninge, og Præsten spurgte:

„De er da ikke Søn af Oberst Bang?“

„Jo netop, Pastoren kender altsaa min Fa'r?“

„Ja, det vil sige, Deres Fader har en Gang ligget i Kvarter her i Præstegaarden — ligesom nu De.“

„Hvor det var morsomt! Og han har siddet her i den samme Stue?“

„Ja, og paa den samme Plads som De.“

„Hvor mange Aar er det siden?“

„Fem, seks og tyve Aar, om jeg husker ret.“

Gamle Karen kom ind med Desserten. Frøken Avgusta tog Fadet fra hende og begyndte at byde om.

„Vær saa god, Hr. Løjtnant.“

Stemmen havde en skarp og fremmed Klang, der bragte Præsten til at se paa sin Datter. Hun havde røde Pletter ved Tindingerne, og hendes Hænder rystede.

Aa, hvor det dog var uforsigtigt af mig, tænkte han, at jeg skulde berøre den Sag.

„Lille Avgusta," sagde han med sin blødeste Stemme, „nu har Du den kedelige Hovedpine igen?"

„Er Frøkenen meget nervøs?" spurgte Løjtnanten.

„Aa nej. Det plejer hurtigt at gaa over. Et lille Stykke Æblekage til, Hr. Løjtnant?"

„Tak, De er alt for god."

Man rejste sig fra Bordet. Løjtnanten fik Lov at udvælge sig en af Præstens mange Piber, hvorefter Herrerne forlod Spisestuen. Gamle Karen havde faaet Ordre paa at servere Kaffen i Biblioteket.

Frøken Avgusta var gaaet ud i Haven. Luften var frisk og klar. En høj, blaa Septemberhimmel med hvide Skybanker nær Horisonten. Paa Espalieret udenfor Havestuen blomstrede Theroser, gule og røde.

Frøken Avgusta blev længe staaende og saa paa en rød Rose, der sad halvt skjult mellem de grønne Blade. Hendes Haand knyttede sig, men lidt efter lejrede der sig et spottende Smil om hendes Mund.

Hvor hun dog havde været svag. At lade sig afficere af saadan en gammel Historie. Saadan en gammel dum Historie. Herregud, hvor havde hun haft sin Forstand. Det, som havde været dødt og glemt i saa mange Aar — skulde det atter faa Magt over hende og fylde hendes Sind med Uro? Hun havde jo følt sit Hjerte banke derinde i Spisestuen, og Blodet havde hamret i hendes Tindinger. Aa, hvor det var tosset af hende. Gammel Pige, som hun var.

Men hvorfor var Skæbnen saa ubarmhjertig at sende hende denne unge Mand? Aldrig havde hun drømt om, at *hans* Søn skulde træde ind i hendes Hjem, skulde bænkes ved samme Bord og sove under samme Tag som hun.

Og den røde Rose henne paa Espalieret begyndte atter at fortælle den gamle dumme Historie, der havde faaet Frøken Avgustas Haand til at knytte sig.

Den gamle Historie om to unge, der en Gang havde vandret i denne Have, under disse Træer. Han havde plukket en rød Rose og fæstet den paa hendes Bryst, og hun havde taget mod hans Gave, smilende, rødmende og fuld af Lykke.

Da han tog Afsked, havde han sagt, at han vilde komme igen.

Men han var ikke kommen igen.

Hun havde haabet fast paa hans Komme, hun havde ventet ham længe, længe.

Den røde Rose visnede, og Roserne paa hendes Kinder visnede med den.

Og der randt Aar efter Aar. Ad Omveje hørte hun, at han var bleven gift. Siden spurgte hun ingen om ham. Hun forsøgte at sige sig selv, at hans Lod og Lykke kom ikke hende ved, men hun følte tungt og bittert, at hun havde knyttet sin Skæbne til hans.

Den røde Rose gemtes som en kær Relikvi, et Minde om hendes unge Kærligheds korte Sommer.

I ensomme Timer kom den frem. Da steg der en underfuld Duft fra dens falmede Blade, og ombølget af denne Duft drømte hun sig ind i Fantasiens favre Riger.

Men naar Drømmen var endt, stod hun atter i Virkelighedens Verden — og Livet ventede hende med sine Pligter og Krav.

Frøken Avgusta gik frem og tilbage i den lukkede Lindegang.

Hvor det var underligt, at *han* skulde komme, gik det gennem hendes Tanker, hvor det var underligt, at *han* skulde komme.

Og det Skær af gammel Smerte og gammel Bitterhed, der havde luet om det Navn, *han* bar, saa hun paany med samme Klarhed.

Men lidt efter lidt kom der Ro over hendes Sind. Smerten fortonedes, Bitterheden ogsaa. Og der blev en stille, mild Fred tilbage. Det var, som Ungdomsdrømmen i sin sidste Opblussen havde brændt Slakkerne bort. —

Ud fra Havestuen kom Præsten og den unge Løjtnant.

Frøken Avgusta gik dem i Møde.

„Det gaar bedre nu," sagde hun, da hun mødte Faderens uroligt spørgende Blik. „Den friske Luft har gjort mig godt."

Løjtnanten havde opdaget Roserne paa Muren og udbrød i beundrende Ord om dem.

Frøken Avgusta plukkede smilende en rød Rose og rakte ham.

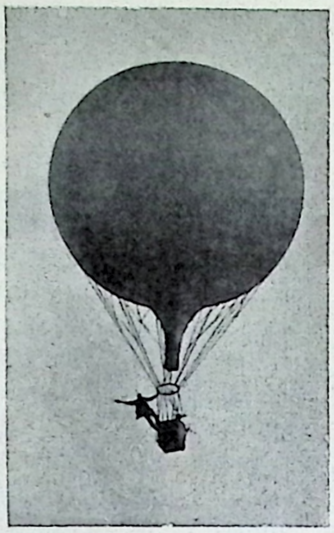
„Hvor den er smuk," sagde han og aandede paa de fine Blade. „Eftersommerens Blomster er baade de kønneste og de, vi har mest Glæde af."

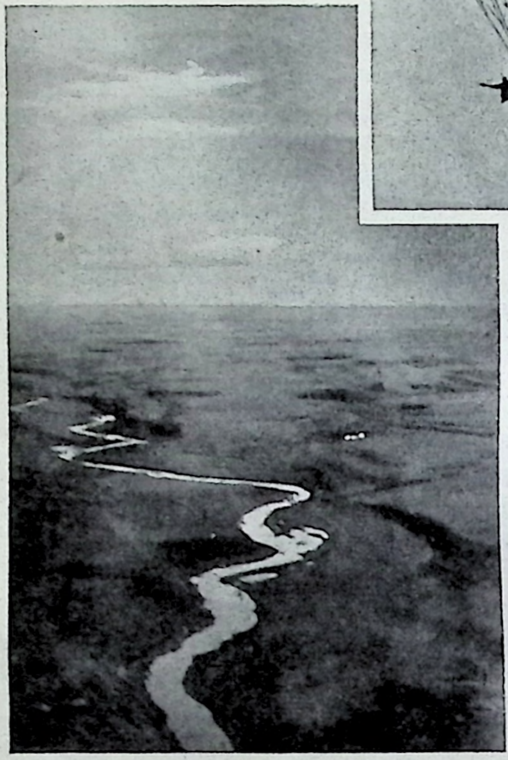
„Ja," sagde hun, og hendes Tanker gik tilbage til de svundne Ungdomsaar. „Den Rose, der folder Bladene for tidlig ud, bliver ofte dræbt af Frostluften eller Foraarets barske Vinde."

I jydske Skyer.

Til Vejrs ved Holstebro.

Af Emil Opffer.

Over Stor-Aaen.

Jeg skulde med Luftskipper Johansen op fra Holstebro.

Da jeg om Morgenen kom ind i Anlæget, laa Ballonen og vred sig som en strandet Hvalfisk. Et Gasrør var ført ind i Haven, og fra den tidlige Morgenstund lod man Gassen strømme ind i „Falken" (dette er Navnet paa Ekvipagen).

Jeg melder mig hos Skipperen, og vi hjælpes saa ad, assisteret af flere velvillige Borgere, med at flytte Sandposerne, efterhaanden som Sækken fyldes.

Ved Femtiden staar Ballonen som en gigantisk sort Globe mellem de grønne Træer.

Et Par Grene kappes hist, et Træ fældes her, og alt gøres rede til Opstigningen, medens flere Tusinde vestjydske Øjne bag Indhegningen med stigende Interesse følger de sidste Forberedelser.

Ligesom vi skal til det, siger Skipperen: „To Pilsnere!"

Jeg skaffer dem.

„Naar vi er oppe paa de 4500 Fod, skal vi drikke Broderskaal!" sagde Johansen.

Alles Øjne spiles yderligere. Tre Kanonskud, Musiken intonerer! Ballongalop i Dagens Anledning komponeret.

„Alle Hænder væk fra Gondolen. Giv os et Slag i Bunden!"

Vi stiger!

Fotografer fanger os i dette Øjeblik fra et Tag. Det var som om alle de viftende Borgere med samt deres Holstebro pludselig sank i Jorden.

Midterst viftede Apotekeren, overbrust af Hurraraab.

— — —

Aa, hvor der er stille oppe i Luften, som bærer os blidt frem over Byens Sølvflimmer af Tage, hen over de grønne Markflader af saftige Enge. Mørkebrune, næsten sorte viser Lyngpletterne sig indkilede i denne Frodighed, og som en mørk Arabesk snørklede Storaaen sig frem gennem Landskabet, stundom fangende et Glimt Sol.

Det sidste, vi hørte, var Hundeglam og Andeskræp, og det sidste vi tydelig skimtede, Vogne, der bevægede sig ud ad snorlige Veje.

„Og jeg gaar til Vejrs med Cigar paa!" udbryder Skipperen forskrækket og kaster sin Cigar fra de 4500 Fod, som vi efterhaanden har naaet.

Johansen slaar Bunden af vore to Pilsnere mod Gondolsiden, saa at Propperne springer af.

Der staar paa Himlen et Solblus, som giver Genskin i Limfjorden og de smaa Søer dernede.

Vi løfter Hovederne og drikker Broderskaal.

Over os staar Ballonen som en stor forrøget Pære imod den rene, nyvaskede Septemberhimmel. Indvendig bølger den af Gas som en tobaksfyldt Stue.

Ude i Horisonten glider hvide Lammeskyer forbi i Højde med os.

„Er Du aldrig kommen til Skade paa dine Luftrejser?" siger jeg.

„Ikke videre," svarer han. „En Gang har jeg faaet en stiv Lillefinger, en Gang har jeg brækket nogle Ribben og en tredie Gang er jeg bleven skalperet ved at blive slæbt hen ad en Mark med Hovedet nedad."

Da vi havde tilbragt en lille Time i Luften, pegede Johansen paa en Mark nær en Gaard.

„Se, der vil vi dale ned!"

I det samme trak han i Ventilsnoren, og vi begyndte at dale.

Som sagt saa gjort.

Vi endte virkelig paa den Mark i Felding, som den kloge Luftskipper, der havde været oppe for 106te og sidste Gang, udpegede, og vi fandt os hurtig omgivet af et stort Tilløb.

I Holstebro, ret en Stadsby, modtoges vi samme Aften med Festlighed og Champagne.

Malgamit-Ofrene.

Roman af *H. S. Merriman.*

Fortsat.

FRØKEN Joan Ferriby var et af de lykkelige Mennesker, som aldrig kender til Tvivl. Man maa vist være ung for at nyde denne Rettighed, der tilhører det nittende Aarhundrede. Man maa være køn — det er i alt Fald bedst at være saa køn som vel muligt — og man maa være velklædt. Lidt Kendskab til Verden, en bestemt Maade, paa hvilken man meddeler, hvad der for Øjeblikket gælder for at være Kendsgerninger, en hurtig Maade at tale paa, og Resten kommer af sig selv. Denne afgjorte Sikkerhed ligger i Tidens Luft, lige som Besvimelser og Krøller og rørende Hjælpeløshed hørte til en tidligere Periodes Luft.

Frøken Ferriby stod med Pennen i Haanden og lo af den Uorden, der var paa Bordet. Hun var overordentlig praktisk og ganske uden den Selvbevidsthed, som i fordums Tid antog Undselighedens irriterende Skikkelse.

Major White, hvem hun trykkede venskabeligt i Haanden, stirrede højtideligt paa hende.

„Hvad er det for noget — Kræmmermedhjælperne?“ spurgte han.

Frøken Ferriby satte sig ned med alvorligt Ansigt. „Aa, det er et brillant Velgørenhedsværk, vi har for,“ svarede hun. „Det kan Tony fortælle Dem om. Det er et Selskab, hvis Formaal er at faa Folk til at lade være med at cycle Lørdag Eftermiddag og laane deres Cycler til Kræmmermedhjælperne, som ikke har Raad til at købe Cycler selv. Fader er Formand for dette Selskab.“

Cornish saa' hurtigt fra den ene til den anden. Han havde altid følt, at Major White ikke helt hørte til den Verden, i hvilken Joan færdedes. Majoren viste sig undertiden i den, saa' sig om og vendte saa tilbage til den anden Verden, der var mindre energisk, mindre fremskreden og mindre hurtig i sine Omskiftelser. Cornish havde aldrig søgt at interessere sin Ven for adskillige gode Værker, som f. Eks. Joan interesserede sig for, og som var udmærkede Samtaleæmner ved Thebordet.

„Det er saa rart,“ sagde Joan og samlede sine Papirer sammen, „at føle, at man virkelig gør noget.“ Og hun saa' paa White med en alvorlig Begejstring, der fik ham til at tabe sit Øjeglas.

„Ja,“ svarede han noget usikkert.

Cornish havde allerede sat sig ved Bordet og slog Korsbaand om nogle Cirkulærer, der var trykt paa tykt Brevpapir. Det lod til at være en travl Verden, den Verden, som White var kommet ind i. Han saa' paa Korsbaandene og Cirkulærerne og hensank i Betragtningen af Joans pæne Fingre, da hun tog fat paa Arbejdet.

„Vi har læst alt det, der stod i Bladene om Dem,“ sagde den unge Pige paa sin muntre, bestemte Maade; „Fader har læst det højt. Han læser altid højt af „Times“. Han synes, det er en god Øvelse for en Taler; det tror jeg i det mindste. Vi har alle været meget stolte af, at vi kendte Dem,“ tilføjede hun og slog energisk med knyttet Haand paa en Pakke Cirkulærer.

„Herregud!“ udbrød White.

„Ja, hvorfor skulde vi ikke være det?“ spurgte Frøken Ferriby og saa' op. Hun havde udtryksfulde Øjne, og der var næsten et vredt Lyn i dem. „Alle Englændere“ — hun holdt pludselig op og kastede Papirerne til Side, medens hun rejste sig. Hun saa' paa Whites Frakke. „Er det en Medalje?“ spurgte hun og traadte nærmere hen til ham. „Nej, hvor den er nydelig! Se, Tony, det er en Medalje! Er det —“ hun standsede og saa' nøje paa den — „Er det Viktoria Korset?“ spurgte hun og saa, fra den ene til den anden, medens hendes Øjne funklede.

„Hm — ja“ indrømmede White.

Tony Cornish havde ogsaa rejst sig. Han gav White Haanden.

„Det vidste jeg ikke,“ sagde han.

Der opstod en Pause. Tony og Joan tog igen fat paa deres Cirkulærer, men noget mat. Kræmmermedhjælperne syntes pludselig at have mistet noget af deres Interesse.

„Det er sandt,“ sagde Joan tilsidst, „Fader vilde gerne tale med dig, Tony. Han har en ny Plan, som er meget storartet og meget vigtig; det kommer kun an paa, om den ikke er for storartet; for den drejer sig ikke blot om England, men ogsaa om andre Lande. Det er en stor international Sag med nogle ulykkelige Fabrikarbejdere eller saadant noget lignende, men jeg véd ikke rigtig Besked. Kan Du ikke huske denne Hr. Roden? Han har været her og talt med Fader om det.“

Cornish nikkede paa sin raske Maade. „Jo, jeg kan huske Roden,“ sagde han, „det var den Mand, I traf i Hamburg, en høj mørk Mand med et slapt Væsen.“

„Ja,“ svarede Joan. „Han har været flere Gange hos Fader. Fader har lige saa travlt som altid med sit Velgørenhedsarbejde,“ vedblev hun, henvendt til White. „Jeg tror, han vil have, De skal hjælpe ham med dette.“

„Jeg!“ udbrød White nervøst. „Det duer jeg ikke til. Jeg har ikke Begreb om, hvad en Kræmmermedhjælper er.“

„Men det, jeg mener, vedrører ikke Kræmmermedhjælperne,“ sagde Joan leende. „Det er noget, der er meget vigtigere. Kræmmermedhjælperne er kun —“

„Tidsfordriv,“ indskød Cornish muntert.

„Nej, sikke noget Snak! Men dette er en Ting, som optager Fader meget. Han siger, det er det vigtigste han nogen Sinde har haft at gøre med — og det vil sige en hel Del. Jeg vilde ønske, jeg kunde huske, hvad det hedder, og hvad det er for nogle stakkels ulykkelige Mennesker, der laver det. Det er et eller andet Stof med et løjerligt Navn. Men Fader har jo at gøre med saa mange af den Slags Ting, og de har altid lange Navne. Tante Susanne siger, det er, fordi han har været saa letsindig i sin Ungdom, — men det kan man ikke tro paa. Kan De tænke Dem, at Fader har været letsindig i sine unge Dage — naar man ser paa ham nu?“

„Nej, Gudbevares!“ udbrød White meget højtideligt og rettede sig med en Mine, som om han vilde sige, at han var rede til at slaas med enhver, der vovede at antyde sligt, og han fejede Tanken af Vejen med en tung Haandbevægelse.

Men Joan var allerede gaaet over til noget andet. Hun raadførte sig med en fint indbunden Almanak. „Lad mig se,“ sagde hun. „Fader sagde, at jeg skulde træffe en Aftale med Dem. Naar kan De komme?“

Cornish tog en lille Lommebog frem, og disse to travle Mennesker stak Hovederne sammen for at søge efter en Dag, paa hvilken de ikke var optaget. Det var ikke blot i Tænkemaade, men ogsaa i Ydre og Væsen, at de lignede hinanden og skarpsynede Folk kunde straks have sagt, at de var Fætter og Kusine. De var begge lyse og letbyggede, begge muntre og flinke, begge to saa' de paa Verden med en energisk, intelligent Mine, som vidnede om, at de vilde efterlade sig Spor i den. Begge to kunde de godt i et alvorligt Øjeblik pludselig blive opmærksomme paa et humoristisk Træk, og den Egenskab gjorde dem noget overfladiske og tilbøjelige til at flyve fra den ene Tanke til den anden.

„Jeg vilde ønske, jeg kunde huske det Navn, som har at gøre med Faders nye Plan,“ sagde Joan, da hun tog Afsked med dem.

Da de sad i Drosken, kom hun styrtende og raabte: „Nu kan jeg huske det! Det er et Stof, som hedder Malgamit."

TREDJE KAPITEL

Et Møde.

Velgørenhed er saa sin egen Sag, den skaber en Del af den Elendighed, som den lindrer; men den lindrer ikke al den Elendighed, den skaber; og den burde begynde ved det, der ligger den nærmest; men det gør den ikke altid, fordi enhver er sig selv nærmest.

Lord Ferriby vidste meget godt, at der er Mænd og maaske endogsaa Kvinder, som giver meget for at deres Navn kan tage sig ud paa Subskriptionslister. Han vidste ogsaa, at en Indbydelse i dette Liv er lige saa sikker en Madding som Løftet om Salighed i det næste.

Derfor meddelte Lady Ferriby paa et Kort — i en aaben Konvolut for at spare Portoen — at hun tog imod visse Personer en bestemt Aften. Og de gode og de fornemme Mennesker flokkedes paa Cambridge Terrace. De gode og de fornemme er et noget blandet Selskab.

Der var f. Eks. nogle Ministre til Stede hos Lady Ferriby, og der var Præster, baade højkirkelige og Frimenighedspræster. Her stod en Mand, som havde et Ordensbaand over sit Skjortebryst, dér stod en anden, som saa' stor og mere selvtillidsfuld ud, men som slet ikke havde noget Skjortebryst. Han udmærkede sig paa en billig Maade ved at have daarlige Klæder paa.

„God Dag, Frøken Ferriby," sagde han, da han traadte ind og rakte hende en Haand, som bar Mærker af hæderligt Arbejde.

Joan trykkede hans Haand, og han gik videre.

„Er det Gasmanden?" spurgte Major White alvorligt. Han havde staaet ved Siden af hende, lige siden han var kommet, det lod til, han søgte Beskyttelse hos en Dame, der forstod sig paa den Slags selskabelig Virksomhed. Man maa antage, at han var mindre forvirret, end han saa' ud til.

„Tys!" hviskede Joan til ham. „Han kommer overalt."

Denne Forklaring fremkaldte en vis Ro i det let overraskede Øje bag Øjeglasset. White forstod Betydningen af det, hun sagde.

„Naa, her er da en Mand, der holder sig ordentligt," udbrød han lettet; „man kan se, han har været Soldat. Naada, han er stor paa det," tilføjede Majoren, da Manden gik forbi Joan med et temmelig koldt Buk.

„Det er Opdagelsesbetjenten," forklarede Joan. „Her kommer jo saa mange Mennesker, og det er et noget blandet Selskab. Det har man ogsaa overalt. Naa, dér kommer Tony da endelig."

Tony Cornish banede sig ganske rigtig Vej gennem Hoben hen imod dem. Paa Vejen trykkede han en Biskop i Haanden med en selvbevidst Kapellans fromme Ansigt, og i næste Øjeblik puffede han en gemytlig Baron mellem Ribbenene lige, da denne Adelsmand naaede det Punkt i sin lille Historie, da han ventede at blive puffet i Ryggen. Det er altid klogt at gøre det, der ventes af En.

Ved Synet af Tony Cornish blev Joans Ansigt alvorligt, og hun vendte sig hen imod ham med den lille Rynke i Panden, som man kan finde hos en Kvinde, der er optaget af Dagens store Bevægelser. Men før Tony naaede hende, blev hendes Udtryk ærgerligt paa en meget kvindelig, ja, endog gammeldags Maade.

„Dér kommer Moder," sagde hun og saa' forbi Cornish, der i Virkeligheden ogsaa blev forfulgt af en lille, rynket gammel Dame.

Det lod til, at Lady Ferriby ikke morede sig. Hun saa' mistænksomt fra den ene til den anden, som om hun søgte efter en Ven uden stort Haab om at finde en. Hun saa' maaske paa Verden fra det Synspunkt, hvad ogsaa mange andre gør.

Cornish trykkede Joans Haand. „Hvilken Masse Mennesker her er!" sagde han.

„Ja," svarede Joan alvorligt, „det viser, at der, naar det kommer til Stykket, er en hel Del godt hos Menneskene; rige og fattige, store og smaa er Ligemænd i saadant et Tilfælde som dette."

Cornish nikkede paa sin hurtige, sympatiske Maade; han gik ind paa Øjeblikkets selskabelige Paastand, som ofte gentages og aldrig overvejes, men som vi alle gaar ind paa. Saa henvendte han sig til White og klappede denne Kriger paa Skuldren.

„Naar man vil frem nu til Dags," sagde han, „saa maa man optræde i en stor Bevægelse til Gavn for Menneskeslægten."

Joan hørte hans Ord og saa' lidt skeptisk paa ham.

„Og jeg vil frem i Verden, kære Joan," sagde han med en Alvor, som ganske forandrede Udtrykket i hans Ansigt. Men det skiftedes straks igen, det var, som om det blev udslettet af det venlige Smil.

En skarp Iagttager var muligvis begyndt at spekulere paa, under hvilken Maske den virkelige Tony Cornish skjulte sig.

Major White saa' sløvt paa sin Ven. *Hans* Ansigt forandrede sig aldrig.

Imidlertid kom Lady Ferriby, en gnaven Dame i sort Silke og uvurderlige Kniplinger, som til Trods for sit hvide Haar og sit rynkede Ansigt dog var klædt med en Omhu, der kræver Respekt baade hos høje og lave. Verden var bange for Lady Ferriby og brød sig kun lidt om hende. Naar hun kom, vendte man sig i Reglen bort, og naar hun var gaaet forbi med sit mistænksomme Blik, sit bøjede og rokkende Hovede, saa hviskede man, at det var en Kvinde, der havde en romantisk Fortid. Man maa haabe, at de yngre af Lady Ferribys Bekendte tog en Lære af denne katteagtige, ensomme Kvinde og anerkendte den sørgelige Kendsgerning, at det er uklogt at give efter for en romantisk Tilbøjelighed i sine unge Dage.

„Tony," sagde Fruen, „De har spist alt Smørrebrødet."

Der var noget i hendes Stemme og i den Maade, paa hvilken hun rørte ved Tony Cornish's Arm med sin Vifte, der paa en fjern og kølig Maade antydede, at denne Sommerfugl havde rørt ved en af de stille Strenge i hendes Hjærte.

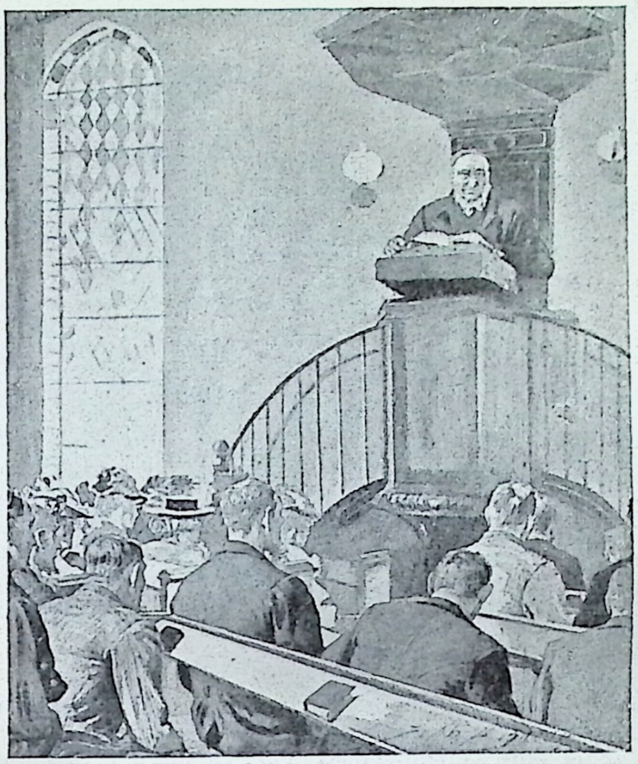
Ja, hvem ved? Maaske der i de fjerne Dage, da Lady Ferriby spillede sin Rolle i den romantiske Historie, som alle hentydede til og ingen kendte, havde været en anden Mand saadan som Tony Cornish, — munter og køn, letsindig og begavet med den Evne at kunne gøre en stakkels Kvinde lykkelig.

„Kære Tante," svarede Cornish med en Skødesløshed, som kun han vovede at byde hende „velgørende Mennesker er altid graadige, og enhver anden Dyd — som Maadehold, Kærlighed, Ydmyghed — tjener kun til at sløve Sansen for Humor og forøge Appetiten. Giv dem nogle Kiks, Tante."

Han bød hende Armen og førte hende godmodigt ind i Spisestuen for at undersøge Sagen. Medens hun gik gennem de overfyldte Værelser, saa' hun fra Ansigt til Ansigt med sit hurtige, ransagende Blik. Alle disse Mennesker var hende i høj Grad imod. Deres største Forbrydelse var, at de spiste og drak; for Lady Ferriby var gerrig.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Præsident Krüger prædiker.

DEN Kamp som i over Hundrede Aar har været ført mellem Englændere og Hollændere i Sydafrika, skal nu til at optages for femte Gang.

I Slutningen af forrige Aarhundrede erobrede Englænderne Kapkolonien fra Hollænderne, og disse vandrede ud til Natal. Englænderne fulgte efter og tog ogsaa dette Land, og Hollænderne gik mod Vest og grundlagde Oranje Fristaten. I 1843 tog England dette Land, og man saa paa ny det hollandske „Trek". Nord for Floden Waal (trans Waal) grundlagdes for 4. Gang en Bonderepublik. I 1854 havde England anerkendt Oranje og Transwaal som frie Stater, men i 1877 blev det engelske Protektorat forkyndt.

Transwaal havde da til Præsident faaet den i 1825 i Calesberg i Kapstaten fødte hollandske Bondesøn Paul Krüger. Krüger, der var en højt begavet Mand, havde sammen med Prætorius og Joubert været dem, der førte det store „Trek" til Transwaal, og i 1872 blev han med 13,000 Stemmer valgt til Præsident. Da Englænderne i 1880 kom i en saare uheldig Krig med Zulukongen Zetewajo, benyttede Krüger Anledningen og erklærede Transwaal uafhængig. En engelsk Hær blev sendt mod Boerne, men General Joubert omringede ved Majuba Hill og nedskød og afvæbnede dem, og Landet var frit. Ved Traktaten af 27. Februar 1884 erkendte Gladstone Oranjes og Transwaals Uafhængighed.

Englænderne har siden, med Cecil Rhodes som Fører, taget alle Lande, der ligger omkring Transwaal: Betschuanaland i Vest, Zululand i Øst og Matabeleland, det nuværende „Rhodesia" i Nord. Nu bereder man sig til endelig at æde de to smaa hollandske Bønderrepubliker. Officielt klager Englænderne over, at Fremmede ingen politisk Ret har i Landet, og at Hollænderne opretholder et Dynamitmonopol, der skader Englænderne. Selvfølgelig er det altsammen futile Paaskud for at æde Landet og for fjerde Gang berøve de flittige Hollændere Frugten af 50 Aars strengt Arbejde.

Hollændernes Præsident er den 74-aarige „Oom Paul", Paul Krüger. Denne gamle Mand, der er religiøs Puritaner, som aldrig drikker andet end Kaffe og Mælk, styrer sin lille Stat med sandt Geni. Han er som Inkarnationen af den hollandsk-afrikanske Boer med hans Religiøsitet, Nøjsomhed, Flid, Udholdenhed og brændende Kærlighed til Fædreland og Frihed.

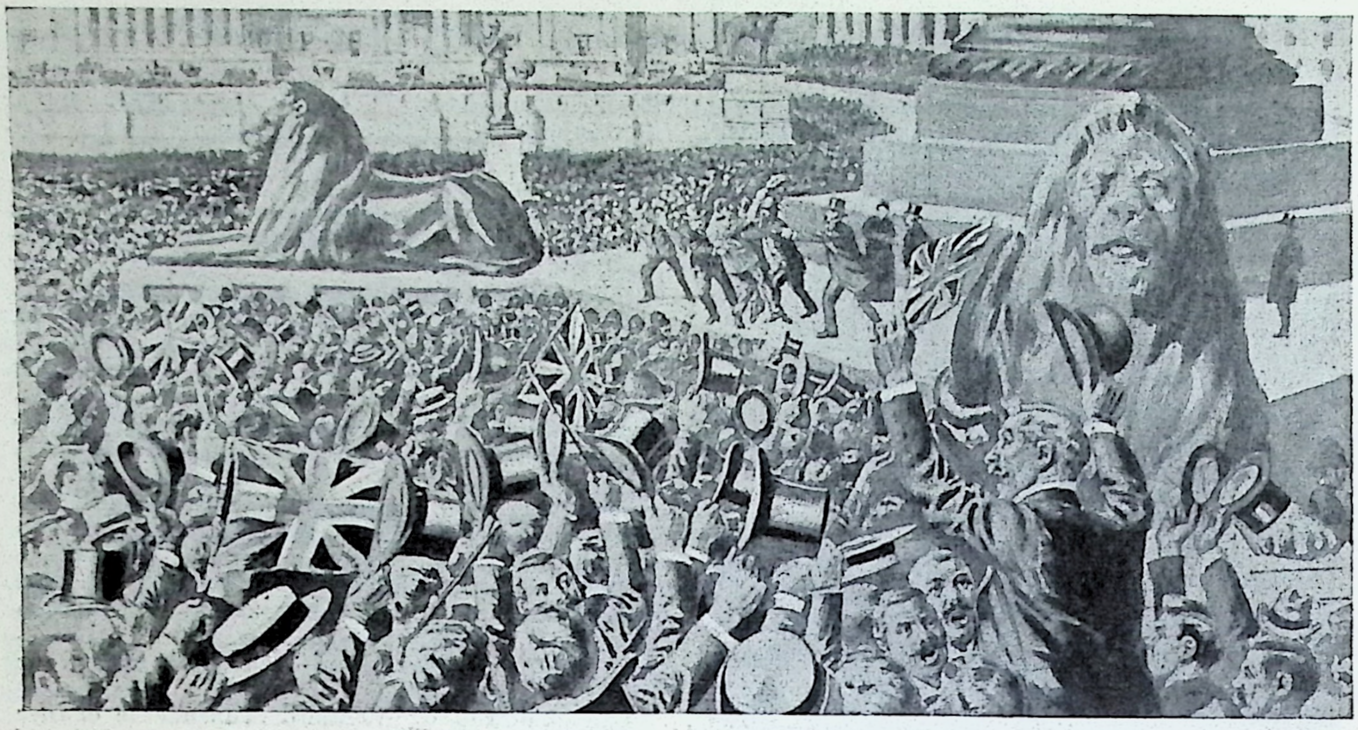
Landet er rigt og frugtbart. Hollænderne er især Bønder og lever paa Farme, der besidder Tusinder af Køer og Faar. De Fremmede har taget Minerne i Besiddelse, som de driver med Arbejdskraft af Kaffere. Hovedstaden er Prætoria, opkaldt efter Krügers gamle Ven, Hollændernes *Moses, Prætorius.* Moses er død, men Aron, nemlig Krüger, lever endnu, og hvem der ogsaa lever er — for at blive i Lignelsen — Josva, nemlig gamle General Joubert. Det var ham, der pryglede Englænderne i 81 ved Majuba Hill og Dr. Jameson i 1895 udenfor Johannesburg. Han staar rustet med sine bevæbnede Bønder for at modtage Englænderne.

* * *

DEN Tid og den Energi, som Krüger faar tilovers benytter han til at prædike. Naar han er træt af at affatte Depecher til den engelske Regering og af at

Engelske Tropper indskibes for Transwaal.

Spektakelmødet i Trafalgar Square imod Transwaalkrigen.

telegrafere Nyt til de amerikanske Blade, udarbejder han Prædikener, som hovedsagelig bestaar af Udfald mod Storbritannien og Udtalelser om at Vorherre uden Tvivl er paa Boernes Side imod de andre. Om Søndagen holder han disse Prædikener i den reformerte Kirke i Prætoria og udfolder ved disse Lejligheder en stærk og flammende Veltalenhed.

* * *

Midt i forrige Maaned indskibede de engelske Tropper sig for Sydafrika. Med Union Liniens Dampskib „The Gaul" sejlede fra Southampton den 1. Batallion Northumberland Infanteri og det er fra dennes Afrejse vi bringe et Billede. Der er omtrent Tusind Mand ombord, som i deres røde Kapper tog sig fortrinlig ud. De var i god Kondition, ivrige efter at komme ud i aktiv Tjeneste og i hvert Fald, da de skal fotograferes, i straalende Humør.

* * *

Demonstrationen i Trafalgar Square i London imod Transwaal-Krigen blev en uhyre Fiasko. En umaadelig Skare fyldte Pladsen, og hurtig blev man klar over, hvor dens Sympatier var, da den udfyldte Tiden før Mødets Begyndelse med at afsynge patriotiske Sange og opløfte mægtige Jubelraab for Chamberlain. Da Talerne viste sig, blev de budt Velkommen med Piben og Kasteskyts, og da de forsøgte at tale, tog Forsamlingen som med en Røst fat paa at synge Nationalsangen. Alligevel fortsatte Talerne en Times Tid deres Forsøg paa at komme til Orde midt i den mest djævelske Larmen, som naaede sit Højdepunkt, da en ung Mand af Forsamlingen havde fundet Vej til en af Talerstolene. Da nogle af Talerne vilde støde ham ned derfra, trængte Mængden frem, og Politiet havde sit store Besvær med at tvinge den tilbage.

* * *

Præsident Loubet handlede saare klogt, da han benaadede Dreyfus. Der synes nu at være kommet Ro over Frankrig, og Frankrig trængte ogsaa til Ro. Ogsaa i den øvrige Del af Verden har Benaadningen haft Virkning. Kunde man end langtfra erklære sig tilfreds med den mærkelige Dom, der blev Resultatet af Processen i Rennes, virkede dog Bevidstheden om, at Dreyfus nu atter er i Frihed, beroligende. Frankrig er nu igen fuldt optagen af Verdensudstillingen i 1900 og alt det vidunderlige, den skal bringe. Imedens lever Dreyfus et stille Liv omgivet af sin Familie i Carpentras. Det siges, at hans Børn, for hvem Grunden til hans saa lange Fraværelse hidtil har været skjult, efter hans eget Ønske nu har faaet alt at vide. Børn er imidlertid Børn, og at dømme efter vort Billede, taget i Haven ved Villaen i Carpentras, synes Meddelelsen heller ikke at have gjort dybere Indtryk paa dem.

Dreyfus Børn i Villahaven i Carpentras.

Af Dagens Krønike.

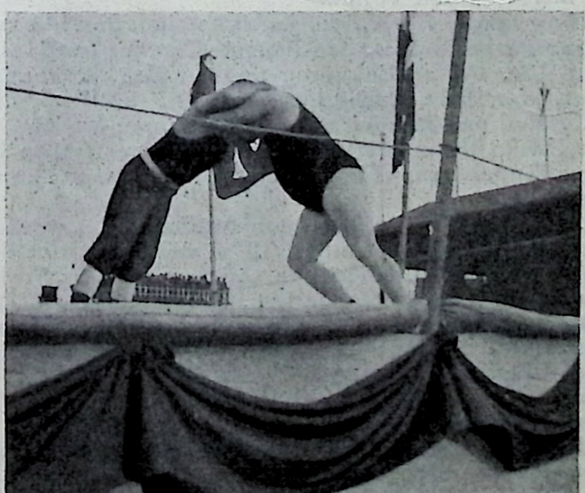
Man paastod at Bech-Olsen Aftenen før sit første Stævne med Paul Pons var mindre vel til Mode og førte Billardkøen med mindre Sikkerhed end han plejer. For første Gang nærede da ifølge Sagnet den folkekaarne Kong Magnus Frygt. Og denne Usikkerhed forplantede sig ved Kampens Begyndelse til hele Folket, da Paul Pons strakte sine lange Arme og de vidt udspilede Fingre frem mod sin Modstander med saa støt og overlegen en Holdning, som var han sikker paa sit Bytte. Det kunde selv ikke Bech-Olsens Fostbrødre nægte, at Pons var saa stolt en Karl som nogentid var set paa Traverbanen og

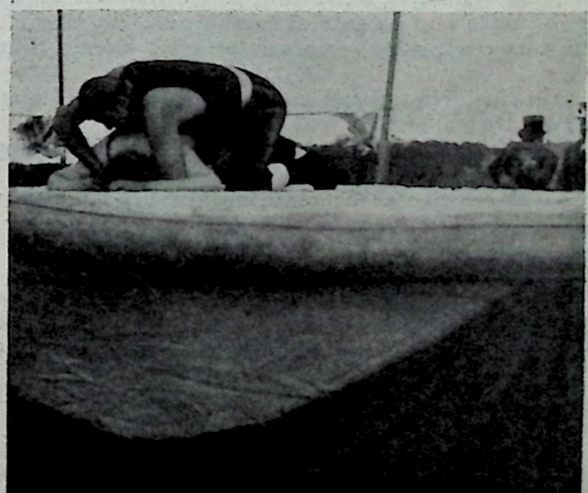

Bech-Olsen i Fred.

Bech-Olsen forbereder sig i sin Kælder til Kampen.

Bech-Olsen i Kamp.

stor var Beslyrtelsen, da Bech laa sprællende i hans Arme. Med en Hidsighed, der afviste enhver Tvivl om disse Kampes Ærlighed, rystede de Nakker, stangede Hals og vred Arme saalænge, indtil Franskmanden maatte bide i Madrassen. Og da steg imod Himmelen et Jubelskrig, som de Folk skulde have hørt, der paastaar at Begejstringens Ild er slukt i danske Hjerter. Det Kys, som Dommeren gav Bech-Olsen, var netop Symbolet paa hele Nationens Kærlighed.

Og selv om det ogsaa den følgende Søndag lykkedes Pons at slaa til Jorden Mythen om Bech-Olsens Uovervindelighed, saa rokkede han dog ikke det ringeste ved hans Berømmelse. Bech-Olsen er og bliver den retmæssige Nr. 1 af evropæiske Brydere og naar han i Begyndelsen af næste Aar vender hjem fra Amerika vil han sikkert tillige være den nye Verdens Verdensmester.

Trapezkunstnerinden i Selskabstoilette.

Det volder Artisten de største Bryderier, naar han indenfor sin Kunstarts snævre Rammer, hvor Gentagelsen bliver en Nødvendighed, dog af og til maa se at forny den stadig mere forslidte Genre gennem Ideer, der skaffer den Overraskelsens Interesse. Saaledes var Trapezkunsten udnyttet til Kedsommelighed, men ved et muntert gennemført Paahit er det lykkedes *Mlle. Charmion*, som for Tiden optræder i Cirkus Variété, at skaffe sig et beundrende Publikum. I fuldt og pragtfuldt Toilette lader hun sig hejse op i Trapezen, og hendes Vittighed er da den, at hun heroppefra befrier sig for alle de Klædningsstykker, der vil hindre hendes Bevægelser under Øvelserne. Kjole og Skørt, Korset og Strømper og endnu mere fare gennem Rummet, indtil hun i meget luftig Paaklædning tager fat paa sine smidige Luftøvelser.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

Efter at have søgt et Øjeblik pegede Mülhausen paa et Sted og sagde: „Saa vidt jeg kan se, ligger det næsten tredive Mile mod Syd herfra."

„Saa maa det ligge lige paa vor Vej, hvis vi gaar til Kysten," sagde Blake. „Og hvorfor skal vi ikke det?"

„Jo det er vist meget rigtigt, at vi skal se at komme til Kysten," svarede jeg, „men hvis De tænker paa at udsætte Dem for flere Eventyr paa det Sted, De omtaler, saa synes jeg ærlig talt, at De handler uret. Vi har jo andre end os selv at tænke paa, Hr. Blake, — f. Eks. Deres Søster, som venter med største Spænding."

„Min Søster!" udbrød han forbavset. „Hvad mener De? Er De gal?"

Det gik op for mig, at han slet ikke vidste noget om hele Sagen.

„Jo Deres Søster er om Bord i Skibet. Det var hende, der fik den Idé, at vi skulde tage her over og søge efter Dem."

„Hvem har hun da med sig?" spurgte han.

„Frøken Priscilla Hemp," svarede jeg, „og hvis De ikke synes, det er nok, saa er der baade Deres Sagfører Humphrey Vargenal og Deres Fætter Richard Morgrave."

Han fo'r op. „Richard Morgrave!" næsten raabte han. „Er han der ogsaa?"

„Ja han har ledsaget os fra England," svarede jeg.

„De overrasker mig mere og mere," sagde han med et Udtryk i Ansigtet, som jeg ikke den Gang forstod. „Sig mig, hvor kan det være, Mülhausen er med? Jeg kan gerne sige Dem i hans egen Nærværelse, at han har spillet mig et nederdrægtigt Puds i Argentina."

Jeg vilde give ham en Slags Forklaring, da jeg opdagede et Blik i Mülhausens Ansigt, som fik mig til at forandre Tanke.

„Er det ikke bedst," sagde jeg, „at vi gemmer alle Forklaringer til en mere passende Tid og Sted? Jeg maa rigtignok sige, at jeg synes, vi skulde se at komme af Sted."

„Ja De har Ret," sagde Blake, og vi sprang alle op og begav os paa Vejen.

Hvor længe vi gik, kan jeg ikke sige. Jeg véd kun, at jeg syntes, det var den længste Tur, jeg havde haft i mit Liv. Op ad Bakke og ned ad Bakke, gennem Krat, over Bække trængte vi os frem, indtil vi pludselig stod paa Randen af en lille Klippe, hvorfra der var Udsigt til en Slette med en halv Snes fattige Boliger. Endelig var vi kommet til et Sted, hvor vi kunde faa Føde.

„Læg Dem ned," hviskede Mülhausen, „og hold Dem saa rolig som muligt, til vi ved noget om Forholdene dernede." Vi gjorde, som han sagde. „Nu bliver Spørgsmaalet," sagde han, „hvordan vi skal faa fat i lidt Føde. Stedet her ser uskyldigt nok ud, saa det er vist det bedste at være saa kæk som muligt. Jeg vil selv gaa derned og se, hvad jeg kan faa til Købs. Det er bedst, De bliver her og passer paa, at man ikke ser Dem."

Han havde næppe været et Øjeblik borte, før han kom farende tilbage.

„Af Sted!" hviskede han. „Vi maa flygte. Soldaterne kommer denne Vej og kan være her straks."

* Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

XIII.

Blake fortæller sin Historie.

Vi for af Sted gennem Krattet og op ad Højen som jaget Vildt, for vi vidste jo, hvad det gjaldt. Et triumferende Skrig viste os, at man havde opdaget os. Vi løb, som om intet kunde standse os, slog Slyngplanterne til Side, plaskede gennem Aaer og Bække og slæbte vore trætte Legemer gennem Moser, der hver Øjeblik syntes at skulle opsluge os. Mülhausen førte an som sædvanlig, saa kom Irlænderen O'Barry, dernæst jeg og tilsidst Blake. Vi kom ned ad en stejl Skrænt og traadte fra ud paa et aabent Sted.

„Pas paa," udbrød Mülhausen pludseligt, „her er et farligt Sted med Hængedynd."

I samme Øjeblik saa' vi, at Soldaterne var paa Skrænten bag ved os, næppe en kvart engelsk Mil tilbage.

Da jeg var kommet Halvvejen gennem Mosen, hørte jeg Blake udstøde et Skrig, og da jeg vendte mig om, saa' jeg, at han var faldet og ikke kunde rejse sig igen.

Mülhausen og O'Barry nærmede sig allerede den faste Grund paa den anden Side, saa der var ikke andet for mig at gøre end at hjælpe ham alene. Jeg sprang fra Græstot til Græstot ligesom før. Han var faldet paa et særligt slemt Sted, og da han var saa træt, kunde han ikke klare sig selv.

„Vent ikke paa mig Brudenell," udbrød han. „Hvis De gør det, saa fanger disse Djævle paa Højen Dem. Dette Mudder er saa sejgt som Fuglelim, jeg kan ikke slippe ud af det."

I Stedet for at svare bøjede jeg mig ned over ham, og med en Styrke, som jeg ikke havde troet, jeg evnede, løftede jeg ham op paa Skuldren og skyndte mig af Sted efter mine Kammerater. De spanske Soldater affyrede to Skud efter mig, men de ramte heldigvis ikke. Jeg naaede den faste Grund uskadt og lagde ham ned, hvorpaa jeg selv et Øjeblik sank sammen, altfor udmattet til at tale.

„Det kan ikke gaa, Brudenell," udbrød Mülhausen, „mand Dem op, nu skal jeg passe paa Blake. De maa følge mig," vedblev han, idet han tog Blake paa Armene, som om han havde været et lille Barn, og saa for' vi ind i et Krat igen. Jeg véd ikke, hvor længe det varede. Vi sled os haabløst af Sted, hvert Trin syntes en Mil og hver Mil en Evighed. Tilsidst kunde vi ikke mere.

„Jeg rører mig ikke et Skridt, før jeg har hvilet lidt," gispede O'Barry og kastede sig ned under et Træ, „før maa de dræbe mig."

Mülhausen var den eneste, der endnu syntes at være i Stand til at bevæge sig. Han tog sin Flaske op af Lommen og forlangte, at vi hver skulde tage en Slurk af den kostbare Vædske, og den gjorde os godt og bragte nyt Liv i os, saa vi efter ti Minuters Hvile kunde sætte os i Bevægelse igen.

Til højre hævede der sig høje Bakker op over Krattet, og vi vandrede hen imod dem. Det var noget efter Middag, at Soldaterne var kommet paa Spor efter os, og Tusmørket var faldet paa, før vi naaede det Sted, vi vilde naa. Det var klart, at vore Forfølgere var langt tilbage, for skønt vi stansede og lyttede af og til, kunde vi hverken se eller høre noget til dem.

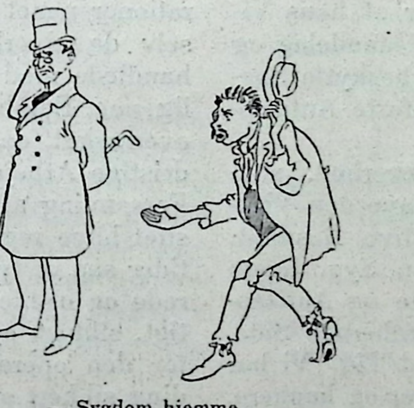
Fortsættes.

Medfølelse.

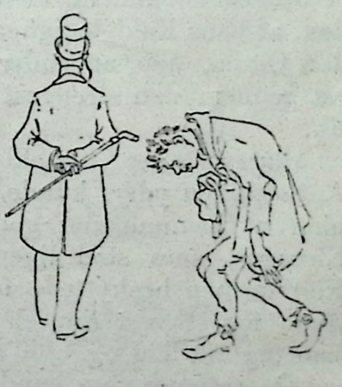
(En ny Variation paa et gammelt Thema.)

— Go'e Herre, gi' et Par Øre,
jeg har ingen Arbejde . . .

— Sygdom hjemme . . .

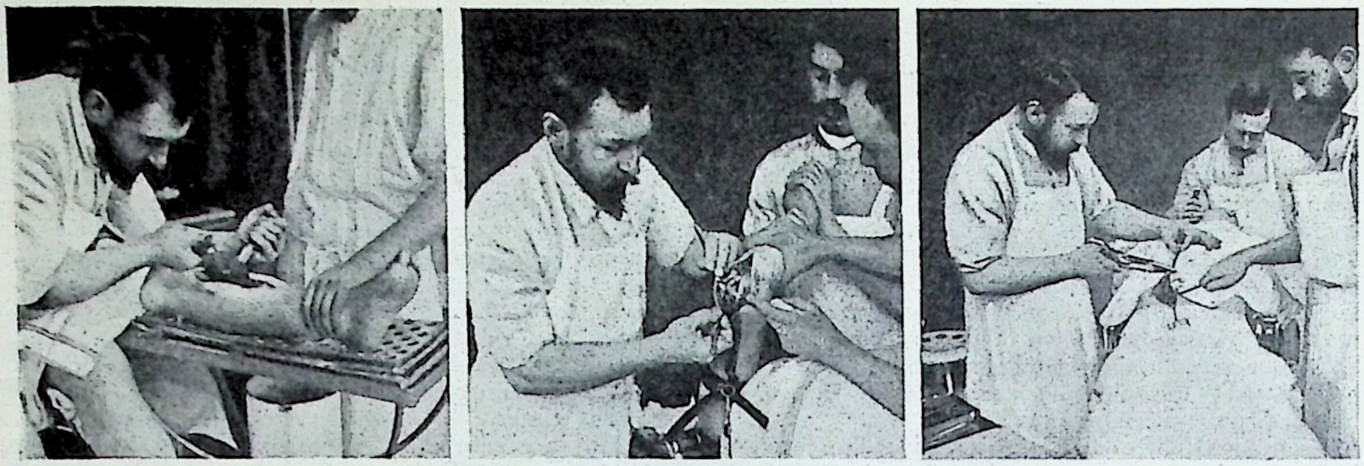
— seks smaa Børn . . .

— en blind Kone . . .

— og en Svigermoder . . .

Operation for Benmarvsbetændelse. Albue-Resektion. Blindtarmsoperation.

Dr. Doyen udfører sine Operationer.

Moderne Kirurgi.

Som man ved har Pasteurs Opdagelser og den Anvendelse, som den engelske Professor Lister gjorde af dem, bevirket betydelige Fremskridt i den kirurgiske Videnskab. Takket være Antiseptiken ere visse Operationer, som man tidligere næppe vovede at forsøge paa, blevne næsten uskadelige. Forhen hændte det ofte, at den Syge døde paa Grund af den operative Behandling, nu derimod har den fremskredne Sygdom Skylden, naar han bukker under. Faren ved den kirurgiske Behandling er svundet betydelig og Operatørens Ansvar er derved forøget, thi alt afhænger af hans Viden, af hans Koldblodighed, hans Haandelag og den Omhu, han anvender paa at beskytte Saaret gennem den strengest gennemførte Antiseptik.

Alligevel, den forholdsvise Sikkerhed, som Antiseptiken yder, kunde ogsaa have den Virkning at hæmme det gode operative Resultat. Kirurgen, som stod ligeoverfor en Syg, hvem Kloroformen beskyttede for Smerte og Antiseptiken for ethvert Angreb fra Mikrobernes Side, han tog sig Tid og ofte altfor god Tid. Vi har set Operationer vare baade to Timer og længere. Dette er meget, altfor meget, naar man tænker paa at Behandlingens Længde gør den Tilstand særlig farefuld, som kan indtræde efter Operationen og bestaar i en Slags Lammelse, saaledes at Legemet ligesom nægter at føre Kampen til Ende og bukker under efter faa Dages Forløb, befriet for sin Lidelse, men ude af Stand til at drage Fordel af den for dyrt erhvervede Sejr. Kirurgerne indskriver disse Tilfælde blandt de „heldige" i deres Statistik og i Journalerne læser vi: „Operationen er fuldstændig lykkedes" og erfarer den næstfølgende Dag, at Patienten er død. Med en smuk Omskrivning siger man, at Offeret er død „helbredet". Det er en Trøst for de efterladte.

Denne Indledning er nødvendig, naar man vil fortælle om det store Ry, der allerede i nogen Tid er gaaet af en yngre fransk Kirurg, Doktor Doyen. Han er Professor ligesom sin Fader, der er en anset Læge i Reims, og han har ved sin Fremgangsmaades Dristighed og heldige Resultater fremkaldt Bevægelse paa alle den sidste Tids kirurgiske Kongresser i Evropa. Den Metode, som han lovpriser, er hans, paa sin særlige Maner skærer han løs med sine Instrumenter, som han selv har opfundet. Med en mirakuløs Koldblodighed og Færdighed er han i sine Operationer naaet til saa at sige at standse Tiden, selv de alvorligste Tilfælde besørger han behandlede med en forbløffende Hurtighed. Navnlig paa Edinburgh-Kongressen var man aldeles overrasket, da man saa Instrumentet udføre sit dristige Arbejde, og det siger sig selv, at i en Forsamling af denne Art vilde Kirurgens Virtuositet blive regnet for lidet, naar man ikke samtidig saa et tydeligt teknisk Fremskridt, der sikrede og øgede Chancerne for Helbredelse. „Hurtigt, sikkert og behageligt" er et gammelt Motto for den operative Kunst, idet den sidste Vending sikkert skal udtrykke Behageligheden ved paa letteste og bekvemmeste Maade at føres til Helbredelse. Til disse Ord har Dr. Doyen føjet endnu et Par, som han har gjort til sine: „Primum non nocere", først og fremmest ikke skade.

Doktor Doyen er knap 40 Aar gammel, og allerede har hans Arbejde, der behandler de forskelligste Æmner, et betydeligt Omfang. Særlig bekendt er han som Kvindekirurg, ved sin Virtuositet fuldender han paa 10 Minutter Operationer, som man for en Snes Aar siden ikke turde indlade sig paa. Vidt og bredt har han skaffet fransk Lægekunst ny Berømmelse.

Eks-Kaptajn Dreyfus (fotograferet efter Frigivelsen.)

Hvordan Dreyfus ser ud.

Med det nyeste Fotografi.

Medens alle de Billeder, der hidtil har været offentliggjorte af Eks-Kaptajn Alfred Dreyfus, stammer fra Tiden før hans Fængsling og første Domfældelse, og medens de Amatørfotografier, der bleve tagne under Processen i Rennes er meget mangelfulde og utydelige, har der ikke indtil nu foreligget noget andet Billede af Dreyfus, end det vi her bringer.

Dette Billede har en hel Tilblivelseshistorie. Flere Hundrede Fotografer fra Berlin, Wien, London og Paris strømmede straks til Byen Carpentras for at forevige Eks-Kaptajnen, men ingen kom ind i den strengt afspærrede Have og Villa, hvor Familjerne Dreyfus og Valabregue bor. Da meldte en Dag Pariseren Gerschel sig. Familjen Scheurer-Kestner vilde gerne have et Fotografi af Dreyfus til at lægge i den afdøde Senators Kiste, og de bad Gerschel skaffe det. Selvfølgelig fik *han* Lov til at fotografere, og sammen med et hjerteligt Brev sendte Dreyfus sit Billede til Familjen Scheurer-Kestner.

Det er dette samme Billede „Hver 8. Dag" her bringer.

Billedet forestiller Dreyfus siddende i et Lysthus i Haven til Valabregues Villa i Carpentras. De intelligente men noget trætte Øjne skuer lige ud mod Beskueren og kun det tykke Tøj dækker Figurens Magerhed. Da Dreyfus og hans Familje er ligefrem nervøs ængstelige for at faa blot et Skin af at ville vække Reklame, vil der næppe fremkomme andre Billeder.

Efteraar.

Lad blot de brune Blades vaade Klynge
hensejle ad den smudsig sorte Bæk.
Lad andre blot om Sorg og Vemod synge
og klage over Østenvind og Træk.

Lad andre græde, medens Regnen strømmer,
og sige, Livet savner Poesi.
Naar Mark og Vej i Ælte sammensvømmer,
jeg finder altid dog en lille Sti.

Imellem Skovens løvforladte Grene,
hvis mørke Toppe Taagens Tæppe gemmer,
i Regn og Rusk jeg gerne gaar alene
og lytter spændt til Stormens stærke Stemmer.

Naar Bølgen brydes skummende i Vrede
mod Strandens tangbeslængte smalle Bred,
naar Stormen rigtig buldrer løs dernede,
man føler at Naturen lever med.

Den stille, klare Sommerdag i Skoven
hvor intet Vindpust rasler Blad mod Blad,
hvor Solen bare brænder ned fra oven,
— Naturen synes mig saa ligeglad.

Men føler Savnet du af Sommervarme,
af Bøgens læderblanke, grønne Løv,
af brune Kinder, bare Ben og Arme,
af gule Plæner, Tommelag af Støv —.

Om ogsaa Skyer gennem Rummet jage,
og aldrig blotter Solens gyldne Skive,
Du har en lille Trøst endnu tilbage:
Hver Dag fra nu af kortere vil blive.

Axel Bramsen.

„Har De hørt den sidste om Kejser Wilhelm? Det fortælles, at han, da han for nogen Tid siden inspicerede Barakkerne ved Karlsruhe, en Dag til sin store Fryd stødte paa to Soldater, der, klædt som Kokke, bar paa en mægtig Suppekedel.

Haha — tænkte Kejseren, nu skal jeg dog overbevise mig om det er sandt, naar det siges, at Forplejningen er saa slet her.

„Holdt!“ kommanderede han og det med en Røst saa den mest højrøstede Sergent ikke kunde have gjort det bedre. „Min Ske! — og Laaget af!“

De to Soldater turde ingen Indvendinger gøre, Laaget blev øjeblikkelig fjernet, Kejseren tog sig en ordentlig Skefuld — Tableau!

Kejseren spyttede. Minen var barsk. „Skandale“, udbrød han. „Det rene Skyllevand!“

Hertil svarede den mindst frygtsomme af de to Soldaterkokke: „Ja, Deres Majestæt, det er lige hvad det er. Vi har nemlig vasket op.“ Kejseren lo forceret, forlangte et stort Glas Cognac og fjernede sig.

Man mener, at det passerede vil have belært ham om at inspicere mindre hurtigt næste Gang.

*

„Hvorfor vil De sminke Dem, Frøken. Naa, det bliver jo enfin Deres og ikke vor Sag — men vi kan godt give Dem et lille ekstra Kursus. At sminke sig er meget lettere og mere ligefremt, end man skulde tro, naar man tænker paa den enorme og forbausende Virkning det kan have paa Scenen. Det hæsligste Menneske kan med største Lethed blive en Skønhed. Nu skal De høre. De har et magert Ansigt, og vil gerne have et rundt. Saa lægger De en rund Plet Rødt paa Kindbenet og lader den løbe lysere nedefter. Vil De have en stor Næse mindre, saa lader De Kindens røde Farve gaa lidt op paa Næsen og, omvendt, vil De have en smal Næse bred, saa holder man Kindens Rødt et Stykke borte fra Næsen. Paa den Maade bliver et Stykke af Kinden til Næse. Hvordan forlænger man sin Næse? Man sætter blot en lille hvid Plet paa Spidsen af den. Og vil man gøre en stor Mund lille, anbringer man i hvert Hjørne af Læberne Kindens Farvetone, og markerer Grænsen med et Par smaa mørke Streger. Med en sort Streg parallel med de underste Øjenvipper forøger man Øjnenes Glans. Men det sidste, Frøken, er jo ganske unødigt for Dem at lære.“

*

Amerikanerne er opfindsomme Folk. „Time is money“ sige de, og saa gør de alle mulige Opfindelser, der sparer baade Tid og Penge. Det er morsomt at se, hvad disse Yankeer har fundet paa, hvad enten det nu drejer sig om Bekvemmeligheder for Hjemmet eller for Kontoret. Vil man vide, hvad nyt, der fremkommer i saa Henseende, behøver man blot at kigge indenfor i det saakaldte Kontorinventar og Skrivemaskine Co. paa Købmagergade. Og det behagelige er at man behandles lige høfligt, om man køber noget eller ej — en Fremgangsmaade i Forretningsbranchen, der om ikke enestaaende, saa dog i hvert Fald er ret ualmindelig.

*

A propos Opfindelser. Ernst Bojesen handlede klogt, da han fik den Idé at udgive en ny „Opfindelsernes Bog“. Det er jo netop et saadant Værk, vi alle trænger til. Vi husker ikke, hvor mange Subskribenter det er, Hr. Bojesen allerede kan avertere med. Men at det er i Tusindvis, det ved vi og forstaar vi. „Opfindelselsernes Bog“ og en Roman som „Dr. Nikola“ det er det, Folk har Fornøjelse af og derfor ikke fortryder at erhverve sig.

*

At man kan købe Esterhazy er velbekendt, men at Manden helt livagtig er at faa til Købs her i Byen, er noget jeg nu kan fortælle Dem. Baade han og Dreyfus og alle de andre i Affæren implicerede kan i morsomme Gummifigurer faas hos Kunsthandler Erslev paa Østergade. Alt eftersom man trykker paa de elastiske Figurer, se de enten uskyldige eller storpralende, forstokkede eller højtidelige ud. Paa den Maade kan man illustrere hele det stenografiske Referat af Processen.

*

Hvem kender ikke af Navn Jan van Beers? Den berømte belgiske Kunstner, der som ingen anden kan male glade Damer i lette Situationer. Pariserne elsker ham, Pariserinderne forguder ham. At blive malet af van Beers — naadadada! Og selv er han ægte Pariser. For nylig købte han sig et elegant Hotel, der nu staar fiks og færdig, efter at han har anvendt det utrolige paa dets Udstyrelse. Særlig er Pariserne aldeles betagne af et Flygel, han har givet Udkast til. Det er indlagt og malet à la Watteau, og naar det meddeles, at alene dette ene Møbel har kostet ham over 100,000 Francs, saa forstaar man, at det maa være en Perle. Det skal derfor ogsaa paa Pariserudstillingen.

*

Man tænke sig: i Frankrig anses stadig en Ungkarl for at være noget af en Forbryder. En gammel Professor har regnet ud, at hvis Landet vedbliver at affolkes, som hidtil, vil Frankrig i 1910 kun kunne stille 288,000 Værnepligtige op mod Tysklands 546,000. Professoren vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at afhjælpe disse Forhold, han vil have Klostrene ophævede, Sundhedsforholdene forbedrede og høj Skat lagt paa Pebersvendene. Mens vi herhjemme sige: „Jeg har ikke Raad til at gifte mig“, vil det i Frankrig hedde: „Jeg har ikke Raad til at være Pebersvend.“

*

„Skaal, Frøken; men De drikker jo ikke noget!“ — „Tak — jeg har drukket tilstrækkeligt.“ — — „Sig mig, hvad er De saa, naar De har drukket tilstrækkeligt? Kan De finde et godt lille dansk Ord for det, saa sender „Hver 8. Dag“ Dem gratis til Paris næste Aar. I fem Dage faar De frit Ophold, De vil faa 2. Klasses Jernbanebillet frem og tilbage, varm Frokost og Middag, 2 Dages Køretur i Paris for at studere Byen, Udflugter til Versailles Slot, 3 Dages Besøg paa Udstillingen, Befordring af Rejsetøj til og fra Hotellet; en Rejsebog over Paris. — Men en Ting maa De huske, det er kun for Bladets Abonnenter, — og hvis De ikke er Abonnent, maa De skynde Dem at blive det.“

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Kun en dansk Kongesøn vilde være i Stand til som Konge at vælge en 34-aarig, ubetitlet, saa at sige ny Mand til en saa vigtig repræsentativ Post som et græsk Generalkonsulat i København.

Kong Georg kan gøre det. Han behøver ikke at slaa efter i Statskalenderen, thi han kender selv personlig sine Folk. Saaledes er det gaaet til, at *Billy Thalbitzer* er bleven græsk Generalkonsul.

Generalkonsul Thalbitzer.

Thalbitzer er Søn af den tekniske Skoles Direktør, Kaptajn Th., og oprindelig Artilleriofficer. Han gik dog hurtig over i praktisk Virksomhed og tjente sine borgerlige Sporer i det engelske Assurancevæsen. Siden 1890 har han ledet den danske Afdeling af det engelske Livsforsikringsselskab „Standard", hvis store Marmorhus er en af Kongens Nytorvs fornemste Prydelser, der utvivlsomt skyldes hans utrættelige Energi.

Dødsfald.

Overtelegrafist *G. E. V. de Renouard*, som i 35 Aar har været ansat ved Statstelegrafen, er afgaaet ved Døden i sit 66. Aar. I 20 Aar var han ansat i Helsingør, hvor han tillige virkede som Tolk og Translatør ved det franske Konsulat. Da han fratraadte denne Stilling, blev han dekoreret med Æreslegionens Ridderkors, ligesom han ogsaa modtog en spansk Orden for sine Arbejder for dette Land. Den 1. April tog han sin Afsked fra Statstelegrafen, hvor han senest var ansat som Telegrafbestyrer ved Københavns Banegaard. Ikke alene i Statens Tjeneste nød han stor Anseelse for sin Forekommenhed og Dygtighed, men ogsaa i det private Liv, og ikke mindst som Medlem af Frimurerordenen, skaffede han sig mange Venner ved i det stille at række en hjælpende Haand. Han var født fransk Greve, Søn af General de Renouard, der i sin Tid var Kommandant paa Kronborg.

Overtelegrafist de Renouard.

Nylig afgik ved Døden Afdelingsarkitekt under Københavns Magistrat *Christian Becher* 48 Aar gammel.

Allerede i en ung Alder blev han knyttet til store og offentlige Byggeforetagender, idet han bl. a. medvirkede som Konduktør ved St. Hans Hospitals Udvidelse, ved Opførelsen af det kongelige Teater, Hotel d'Angleterre og Kommuneskolen i Nansensgade.

Efter en Studierejse i Syden paa et Par Aar arbejdede han under Professor *Fengers* Ledelse paa den omfattende Restaurering af Børsen og overtog derefter for Danmarks Vedkommende Installationen paa Pariserudstillingen i 1878.

Foruden Opførelsen af en Del private Bygninger har Becher foretaget Ombygningen af Casino samt Restaureringen af Børsens Indre.

I 1890 overtog Becher Embedet hos Stadsarkitekten. Saavel her som under hans tidligere Virksomhed vandt han megen Tillid og mange Venner ved sin solide Dygtighed og det brede elskværdige Lune, som karakteriserede ham.

Afdelingsarkitekt Becher.

Driftsbestyrer ved de sydfynske Jernbaner, Justitsraad *Dyhr*, som nylig afgik ved Døden, var født i Nykøbing, Mors, 1833. Efter at have gennemgaaet den militære Højskole ansattes han ved Ingeniørtropperne. Igennem en Del Aar delte han sit Arbejde mellem militær Ingeniørtjeneste og Anlæg af Jernbanelinier, var 1861 med til Anlæget af Dybbøl Skanser, assisterede derefter ved Kontrollen med de jydsk-fyenske Jernbaner og deltog i 1864 under Belejringen af Dybbøl.

Efter Krigen afgik han som Premierløjtnant fra Ingeniørregimentet og fik Ansættelse som Baneingeniør ved de fynske Statsbaner. Fra 1876—1890 beklædte han Embedet som Driftsbestyrer ved de sydfynske Jernbaner, som han administrerede med fortrinlig Dygtighed. Samtidig modtog han adskillige Tillidshverv og var en Tid Formand for Bestyrelsen af Odense Telefonselskab, som han havde været med til at stifte. Han var en ligefrem og elskværdig Personlighed, som alle satte Pris paa.

Justitsraad Dyhr.

Jubilæum.

„Frederiksborg Amts Avis" fejrede sit 25-Aars Jubilæum med Udsendelsen af et smukt Festnummer.

Dette Blad, som nu er det ledende i Nordsjælland, startedes af afdøde *C. Berg* efter Opfordring fra en Del af Amtets Venstremænd.

I de første 21 Aar redigeredes Bladet af Redaktør *H. V. Rasmussen*, nu „Aarhus Folkeblad", 1895 overtoges Redaktionen af cand. *Sigurd Berg*, C. Bergs næstældste Søn, der blev cand. phil. i 1887 og derefter arbejdede en kortere Tid ved de fleste af Faderens mange Blade, 19 Aar gl. var han saaledes et Aarstid Redaktør i Thisted, hvorefter han i nogle Aar studerede Nationaløkonomi og Politik i København. Under Sigurd Bergs dygtige og energiske Ledelse er Amtsavisens Indflydelse yderligere vokset, hvad der gav sig et stærkt Udslag ved de sidste Valg.

Redaktør Berg.

Isenkræmmer *Oluf Brønnum* kunde nylig fejre Jubilæum, idet det var 25 Aar siden han grundlagde sin velkendte Forretning.

Af Datidens Isenkræmmere blev Forretningens Start modtaget med megen Skepsis, fordi Brønnum var den første, som her i Landet prøvede paa at knytte Kokkenudstyrsartikler til Isenkrambranchen, et Forsøg, som lykkedes, og som i Lo-

Isenkræmmer Brønnum.

bet af faa Aar fundt mange Efterlignere baade i Hovedstaden og Provinsen.

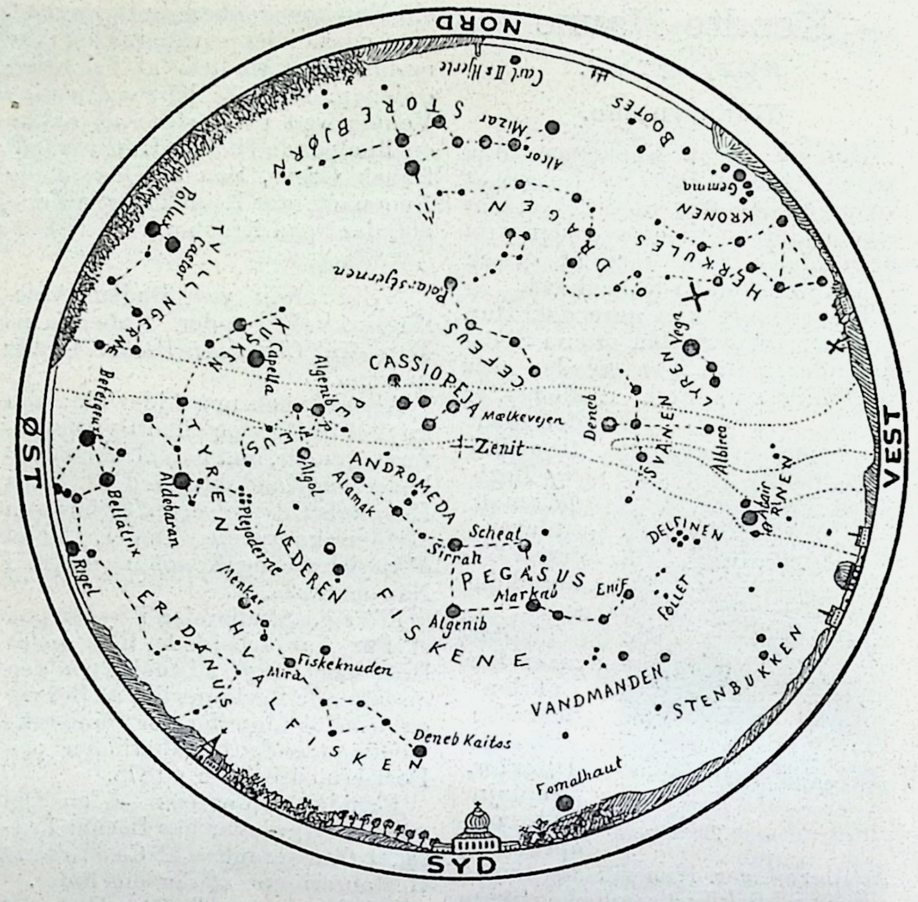
B. driver en betydelig Forretning med Statens og Kommunens Institutioner, Dampskibs- og Jernbaneselskaber, Hoteller o. l., og nyder den største Agtelse indenfor Standen.

„Arbejdernes Læseselskab", som har til Maal gennem Foredrag og Bogudlaan at sprede Kundskaber ud blandt den arbejdende Stand, kan nu med Stolthed over de opnaaede Resultater, se tilbage paa en 20-aarig Virksomhed. Den har mere end 2000 Medlemmer, en Vennekreds af udmærkede Kunstnere og Videnskabsmænd, som yder den aandelige Støtte og en anden Kreds med selve Kronprinsen i Spidsen, som bringer Status i Vejret. Foreningen har gennem Aarene vist at kunne magte sit Oplysningsværk, og man mærker gennem dens Arbejde og de Kræfter, den formaar at binde til sig, at der i dens Ledelse maa være en spænstig Energi, som vil naa sit Maal. I Formanden, Tøjhusarbejder *L. P. Hansens* Person er denne sikre Vilje koncentreret og den Sympati, han har vundet sig gennem sin 3-aarige Formandstid, gør ham Arbejdet for sin Forening lettere.

Tøjhusarbejder Hansen.

Stjernekortet.

Nar man betragter Stjernehimlen paa følgende Tider:

8. Oktober Kl. 11 Aften, 23. Oktober Kl. 10 Aften, 7. November Kl. 9 Aften, 22. November Kl. 8 Aften, 6. December Kl. 7 Aften, 21. December Kl. 6 Aften, saa vel som alle mellemliggende Dage paa de tilsvarende Klokkeslet, ser man *Mælkevejen* strække sig i en mægtig Bue over hele Himlen fra Øst gennem Zenit til Vest. Nær Zenit staar *Cassiopeja* (W), og lade vi Blikket glide mod Syd, ses den store Firkant i *Pegasus*. Langt under denne ses lidt til venstre *Deneb Kaïtos* i Hvalfisken, og lidt til højre, umiddelbart ved Horisonten, *Fomalhaut* i den sydlige Fisk. Denne Stjerne, som er af 1. St., hæver sig kun 3—4° over Københavns Horisont. Den kulminerer i ret Syd omtrent en Time før de angivne Klokkeslet.

Mod Vest ses det store latinske Kors i *Svanen* og til højre *Lyren* med den klare *Vega*. Til venstre for Svanen og lidt lavere ses *Ørnen* med *Ataïr* mellem to mindre Stjerner i ret Linje. Til højre for Vega er der i Kortet sat et Kryds paa det Sted i *Herkules*, mod hvilket vort Solsystem styrer frem i Rummet. Her synes Stjernerne nemlig i Aarhundredernes Løb at spredes ud fra hverandre, medens de i den modsatte Himmelegn (Syd for Orion) ligesom fortættes. Gaa vi i en Skov, ville Træerne foran og bagved os paa lignende Maade „flytte sig". Man har anslaaet Solsystemets Hastighed til 6 Mil i Sekundet, altsaa større end Jordens Banehastighed, der er 4 Mil i Sekundet.

I ret Nord ses *Karlsvognen*. Paa Østhimlen er *Orion* i Opgang; de 3 klare Bæltestjerner har netop hævet sig over Horisonten. Meget lavt i Nordøst ses Tvillingstjernerne *Castor* og *Pollux* i lodret Stilling. Højere oppe funkler *Capella* i *Kusken* og den rødlige *Aldebaran* i *Tyren*. Mod Sydøst ses det store Stjernebillede *Hvalfisken*, i hvis Hals den vidunderlige Stjerne *Mira* maa søges; den vokser i en Maaned fra 6. til 2—3 St. og aftager i 3 Maaneder atter til 6. St., hvorefter den i 7 Maaneder kun kan ses i Kikkert. Mira er netop før Tiden omtrent i Maksimum eller i stærkeste Glans.

I December kan Planeten *Venus* ses 1—2 Timer efter Solnedgang lavt i Sydvest, medens *Jupiter* maa søges før Solopgang i Sydøst. Natten mellem 16. og 17. December indtræffer der en interessant *Maaneformørkelse*.

Torvald Køhl.

„Hver 8. Dag"s illustrerede Serier.

„Hver 8. Dag"s illustrerede Serier er Fællestitlen paa en Række Bøger af forskelligartet Genre, hvis 1. Bind, som indeholder Max Pembertons ypperlige Roman: „Spionen fra Kronstadt" nu er udkommet. Den foreligger gennemillustreret i særdeles smagfuld Udstyrelse og medens Bogladeprisen bliver Kr. 2.50, kunne vore Abonnenter erhverve sig den for 1 Kr.

HVER8DAG

Nr. 4. Aargang 1899–1900. Søndagen den 22. Oktober. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Verdenspostforeningens 25-Aars Jubilæum.

Joseph Michaelsen.

Enbaaren og mandvoksen, som Athene sprang frem af Zeus' Hjerne, fremtraadte paa en Mærkedag i Kulturens Historie *Rowland-Hills* Forslag til Indførelsen af en lav ensartet Porto i Storbrittannien. Og fuldt rustet som selve Visdommens Gudinde, behøvede det kun noget over et Aarstid for at besejre Ukyndighed og Træghed. Forslaget bares af den geniale Tanke, at et Brev ikke bør beskattes efter Afstanden, hvori det befordres. Og dette fordi Posten *skal* befordres over hele Landet, og fordi disse Befordringsomkostninger udgøre en mindre Del af hele Udgiften i Sammenligning med Brevenes Modtagelse og Ombæring. Der bør derfor slaas en Streg over alle 32 Portosatser fra en Penny til 2 Sh. 6 ds. og fastsættes en Porto af en Penny for et Brev over hele det forenede Kongerige, saa vil Korrespondancens Stigen snart dække Tabet, medens Produktion og Omsætning vil faa et mægtigt Stød fremad.

Joseph Michaelsen.

Forslaget blev anset for et Foster af en forrykt Hjerne, men i en ubegribelig kort Tid var det gennemført i 1840.

Men medens de andre evropæiske Stater, skønt trægt og delvis, gjorde dette kolossale Skridt fremad — Danmark saaledes i 1851 — forblev det ved det gamle i Postforbindelsen mellem Landene indbyrdes. Her tumlede den gammeldags Finansvidenskab sig som en Fisk i Vandet, og sagde uden at tænke paa Repressalierne: „Lad kun Udlandet skatte dygtigt!“ Som Følge heraf tog man indtil det dobbelte af den indenlandske Porto af et Brev til Udlandet og lige saa meget af et transiterende Brev — Danmark saaledes 11 Sk. endnu i 1864 — og der ophobede sig paa denne Maade paa et stakkels Brev eller Avis en hel Række Portosatser, der virkede som Bomme paa Alfarvej, afspærrede Folkene fra hinanden og forhindrede dem i at indlede og vedligeholde Omsætningen af deres Produktion. Et Brev til Nordamerika kostede saaledes endnu i 1859 1 Rdl. og 1 Sk., til andre Lande forholdsvis efter samme Skala, medens smaalige Forhandlinger om Afslag og minutiøse Afregninger over Mellemregninger kostede Tid, Flid og Penge.

Saa fik en dengang ung Assistent i Generalpostdirektoratet *Joseph Michaelsen* i Aaret 1859 den geniale Ide med ét Slag at fjerne alle hine Bomme ved Anvendelsen af Gensidighedsprincipet i den udenlandske Postforbindelse. Han havde gjort Nationaløkonomien til sit Hovedstudium og saa snart, at Afgiften paa Korrespondancens saavel som paa Aandens Frembringelser gennem Pressen virkede som en Tyngde paa selve *Skatteevnen*. Han saa paa den spildte Arbejdskraft og fik Lyst til at raade Bod paa Ondet. Han siger selv, at det gik ham som Drengen paa Fabriken, hvis Hverv det var at aabne og lukke for Ventilen og saa opfandt Dampventilen. Og uden Hensyn til sin underordnede Stil-

ling, der efter bureaukratisk Lov havde at holde ham ude fra alt, hvad der kunde ligne Initiativ — en vis Tankebevægelse med paafølgende Handling, der forbeholdes de øverste Overordnede — overrakte den revolutionære Assistent sin nærmeste Foresatte sit Forslag til Transitportoens Afskaffelse eller Afløsning.

Forslaget gik ud paa, at de evropæiske Stater skulde forene sig om gensidig at befordre hverandres Breve og Tryksager frit over hverandres Territorium og anvende den lave indenlandske Porto uden noget Tillæg af anden Porto paa Breve til eller fra fremmede Lande, saaledes at enhver Postbestyrelse udelt beholdt den Porto, som var erlagt paa Ankomst- eller Afgangsstedet — med andre Ord nedrive Bommene og slaa en Streg over Transitportoen og den hele Af- og Mellemregning.

Joseph Michaelsen gik ud fra, at et Brev kræver og faar et Svar, at Postruten og Befordringsmidler *ere* tilstede, at den indenlandske Post *alligevel skal befordres*, at Bekostningen ved Befordringen af Transitposten vil dækkes *direkte* ved den forøgede Korrespondance med Udlandet og *indirekte* og navnlig ved den Gentjeneste, som den ene Stat viser den anden.

„Altsammen", siger han i sine Livserindringer, „saa simpelt som Sandheden og saa nærliggende, at det overses."

Han var heller ikke blind for, at de Stater som ved deres Beliggenhed i Evropas Udhjørner ere forhindrede i at yde Gentjeneste, fornuftigvis burde udrede en Aversionalsum til de Stater, der, som Belgien og Sweitz, vilde lide mest ved Reformen. — Forslaget blev i det hele ikke vel modtaget, men anset som et Slags Vigtigmageri, og den Foresatte leverede efter kort Tids Forløb Forslaget tilbage, uden at have læst det, med en i spøgefuld Form iklædt Tilrettevisning for — den slette Haandskrift. Der var dog én Mand, i Postvæsenet, der gjorde en Undtagelse. Det var den højt ansete, daværende Postinspektør Petersen. Han sagde: „Denne Tanke var mig, der var gaaet op i de gammeldags Beregninger, saa fremmed, at jeg tvivlede om, at nogen fremmed Stat vilde indlade sig paa et saadant Forslag", og da han og den paa et større Omraade lige saa fortjente Finansminister Sponneck begge fraraadede Forfatteren at offentliggøre Forslaget i Betragtning af Staternes Paaholdenhed overfor de stedse stigende vældige Udgifter, saa fulgte Forfatteren deres og Horats Raad at lade den ligge i den Forvisning, at Tiden vilde arbejde for ham. Det gik som ventet: Tiden og Historien kom til Hjælp. Da Italien var blevet et samlet Rige, det nordtyske Forbund dannet og et stort Talent, *Stephan*, var stillet i Spidsen for dette Postvæsen, udgav Michaelsen sit Forslag gennem Trykken paa Fransk, fik paa denne Maade Tilslutning fra indflydelsesrige Mænd i Udlandet og formaaede derefter Udenrigsministeriet til at fremsende det til samtlige Postbestyrelser og Regeringer i Evropa og de nordamerikanske Fristater. Det var i April Maaned 1868, og i December Maaned samme Aar affattede Stephan et „Denkschrift" om Dannelsen af en almindelig Postforening med Afskaffelse af Transitportoen og Indførelse af en lav ensartet Porto, samtidig med Bebudelse af en Verdenspostkongres.

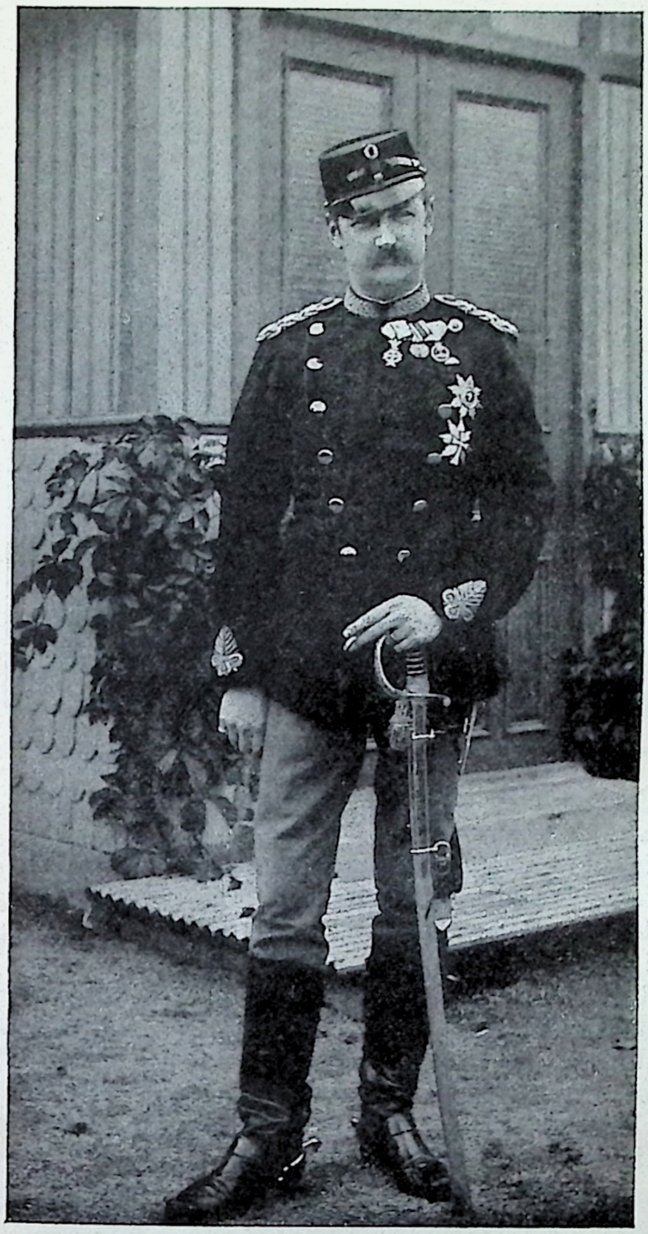
Da Michaelsens Tanke saaledes var steget ned fra Utopien og havde taget Fodfæste blandt denne Verdens Realiteter, men der endnu savnedes en stærk offentlig Mening trindt om i Landene, saa satte han sin Tid og sit Arbejde ind paa en Agitation gennem Presse, Politikere, Statsmænd og Diplomater i Evropa og Amerika, der fortsattes uden Afbrydelse i henved 7 Aar af hans Liv indtil Sagen var afgjort. Verdenspostkongressen blev derefter af den tyske Regering sammenkaldt til Møde i Bern i Begyndelsen af September 1874 og Geheimeetatsraad Fenger fik Hvervet at repræsentere Danmark, medens Michaelsen dog af Sømmelighedshensyn blev sendt efter for at overvære Forhandlingerne. Da han kom til Bern, var Hovedslaget slaaet, medens han selv blev „sat først til Vægs og saa til Dørs", det vil sige placeret paa en Stol ved Væggen og til Eftermiddagsmødet nægtet Adgang til Salen.

Saa vedtoge de to og tyve Stater, hvis Delegerede repræsenterede et Omraade af 700,000 □ Mil med 350 Millioner Mennesker, paa hin mindeværdige 9. Oktober, Dannelsen af en Postunion paa hvilken Transitportoen var afskaffet og en ensartet lav Porto fastsat, og al Mellemregning bortfaldt.

Det var i alt væsentligt Joseph Michaelsens Forslag. Senere har med Undtagelse af Kina hele den øvrige Verden tiltraadt Unionen og andre Postforsendelser er inddraget under dens Omraade. Det gik nu her ganske som efter Rowland Hills Reform. De udenlandske Postforsendelser stege i en overordentlig Grad.

Det var da en god Gerning, — en Gerning som bør mindes, — hvortil den unge Assistent i Postbestyrelsen for 25 Aar siden tog Initiativet, og hvorfor han fortjener en tilsvarende Tak. Man har opkastet det Spørgsmaal, om nu Æren virkelig tilkommer Joseph Michaelsen eller Stephan. Sammenstillingen er simpelthen umulig. At en lille dansk Embedsmand uden Støtte af sin Regering ikke kan sammenkalde en Verdenskongres, skulde man synes fulgte af sig selv; at en Stormagts talentfulde Minister satte sit Navn og sit Lands Magt ind paa Sagen, det maatte til for at naa det store Resultat. Derfor tilkommer Æren begge, om den end hidtil kun er tilfalden den ene.

—br.—

Hs. kgl. Højhed Kronprinsen i Hotel „Skaritsø"s Have.

Fra de 25 Dage.

Af V. Greibe.

Vi saa' jo lidt forandrede ud, en hel Del af os, da vi mødtes i Kasernegaarden. Der var nu f. Eks. Petersen — han havde multipliceret sig selv med to siden sidst, og Forvalteren havde faaet Fuldskæg og var bleven Proprietær, og Blikkenslageren — nej, han var den samme som før. „Svend fra Fad", som han altid sagde om sig selv.

„Sig mig en Gang, Petersen, har Du puttet Tornystret ind paa Maven?"

„Saa har Du da puttet Maven ind i Tornystret, 43!"

„Hvor mange Børn har Du faaet siden sidst?"

„Ingen —"

„Du maa jo ikke ha' Ære i Livet, naar Du saa tør møde her! Jeg har da et Par Stykker eller tre — men jeg jo er osse en Svend fra —".

„Kompagni — til Højre — Ret!"

Jo, min Sandten, vi kunde rette os endnu.

„Geværrr i — Hvil!"

Det røg op paa Skulderen, som havde vi aldrig bestilt andet end sætte „Kanonen" fast op mod venstre Tornysterrem.

„Kompagni — Marrrrsch!"

Kaptajnen snurrede paa „r"erne, som var det et helt Tordenvejr, og ud gik det gennem den gamle Kaserneport, forbi Kærester og Koner, der sagde det sidste, det ømme Farvel til dem, der drog i Leding.

„Saa' Du Konen, 99?"

„Næ —".

„Da peb hun da, som en Mus i Basselseng!"

Nu begyndte jeg at føle mig hjemme! Tonen var anslaaet.

— Paa Fælleden gjordes første Holdt. Vi skulde indkvarteres lige ved Kjøbenhavn den første Nat, og Foureren foretog Fordelingen.

Kaptajnen spørger: „Er der Nogen, som ikke véd, hvor han skal ligge i Nat, saa siger han til!"

Og en hæs Røst forkynder: „Det ve' je' Kraft ede me inte!"

Almindelig Forfærdelse. Saa viser det sig, at det er en Tilskuer blandt Fælledens løse Fugle, der i Sandhedens Interesse proklamerer sin Mangel paa Nattelogi — — han fik et favorabelt Tilbud af Kaptajnen om gratis Ophold paa Østerbros Politivagt; han renoncerede. Men bagved mig stod en ung Dame, der betroede sin Veninde, at det egentlig maatte være „frygtelig grinagtigt saadan at komme ud."

Ja, lille Frøken — saamænd! Og det er i og for sig kedeligt, at ikke alle kommer i Kantonnement — Damerne ogsaa — de gaar nemlig glip af en Nydelse, hvis Omfang kun *den* kender, der har været med i de 25 Dage, hvor Kampene udfægtes mellem dem „med Huebind" og dem „med uden". Jeg mener den Nydelse atter at komme i sin egen gode Seng, naar man i et længere Tidsrum har gjort Forsøg paa at flette sig Madrasser af Langhalmen og ført natlige Kampe med Ladens eller Loens Mus og Rotter, medens Lopperne formerede Skyttekæder over Ens arme Krop. Jeg har indtil dette Øjeblik fundet faa Nydelser, der kan konkurrere med denne, der ligesom danner Skillevejen mellem det militære og det civile Liv om Natten. For hvad Resten angaar, da siger jeg ligesom min Slof, Blikkenslageren: „Det Hele er jo Ingenting!" — bagefter.

— Nu er det forbi for denne Gang, Hs. kgl. Højhed Kronprinsen har nedlagt Kommandostaven, vi har faaet vor Anerkendelse for Øvelserne, har afleveret Geværet og Munderingen og „Stærkassen" — det tekniske Udtryk for Tornystret

Den store Fodparade under Kantonnementet.

— har taget Afsked med Kastel og Kaserne, med Officerer og Underofficerer.

„Farvel — og Tak for denne Gang; det var jo alligevel ganske morsomt i Aar, lidt fugtigt, ganske vist — — men man kan heller ikke altid have det paa det Tørre!“

Ja ja, alle I, der ikke har været med, alle I, som ikke kan „udvikle“ til Højre eller Venstre eller „bryde af med Roder“ eller „falde fladt ned“ — I kunde vist have rigtig godt af saadan en lille Fodtur gennem Landet; den giver Appetit, og der er nok baade af Ærterne og Flæsket. Det gælder blot om to Ting, som Kaptajnen sagde:

„Benene og Maven! Benene holder I i Orden ved at vaske dem, Maven ved at drikke Bitter!“

Recepten er god. Jeg taler af Erfaring.

* * *

„Vi stiller i Morgen tidlig Klokken $6\frac{1}{2}$ ved X-løse!“

Kompagnichefen sporer sin Stridshoppe og rider hjem. Kvartererne „formeres“, og „Trop“ efter „Trop“ vandrer til de Steder, hvor de skal ligge. Dagen har været streng, og om mangen En kunde det siges, at „helt tungt han efter sig Foden drog“; endelig naar vi Per Hansens eller Hans Persens Gaard, og de svedte Jenser tage Vandposten med Storm. Efter et kort „Toilette“ indtages Middagen. Ølkruset vandrer rundt, og Kæmperne drikker hverandre til, akkurat som i gamle Dage. Dog er Skikken med at kaste Benene i Hovedet paa hverandre bortfalden —. Det næste Spørgsmaal er: hvor skal vi ligge? Rekognosceringen begynder og giver som Regel til Resultat, at Halmen er rede. Halm er en herlig Vare — bevares — men jeg holder alligevel mere af Dyner! Meget tidlig — Klokken otte, halvni — kapitulerer man overfor Morphei stærke Magt, til den næste Morgen mælder sig med en svag Lysning i Øst.

— — Kompagniet er samlet, og Lægens Vogn

Cycle-Ordonnansen bringer Melding.

I Kvarteret.

svinger ind paa Stillingspladsen. Lægen er en lille, gemytlig Mand med et lunt Smil i Øjenkrogen; han kender Jenserne og ved, hvor Skoen trykker.

Kort efter falder Kommandoen: „Træk den ene Støvle og Strømpe af!"

Der skal være Fodparade, Benene skal efterses, før vi drager ud til „de store Øvelser", de afgørende Kampe om, hvem der skal bringe Krigens Laurbær hjem til Hovedstaden. Selvfølgelig blev det os — men tilbage til Revuen over „Undersaatterne".

Delingsvis anbringes Folkene paa et Gærde, og Lægen begynder sin Vandring og sit Eftersyn, medens han faar Lejlighed til mangt et lille dramatisk Bonmot over den Vandmangel, der maa have været dér, hvor den eller den har havt Kvarter; Benenes Farve antyder jævnligt noget saadant.

„Hvor længe er det siden, han har vasket Skinkerne?"

„I Gaar, Hr. Doktor!"

„Da kunde der, Pinedød, godt saas Kartofler paa dem i Dag!"

Synderen ser krænket ned paa sin Kartoffelmark, og Lægen gaar videre.

„Det er jo ligefrem Engletæer," udbryder Doktoren, da han ser et Par nogenlunde velholdte Ben — alting er jo relativt her i Verden!

Den sidste, Lægen kommer til paa Fløjen, er Kompagniets særlige Udvalgte. Hans Specialitet er at komme for sent og aldrig at blive straffet, det vilde nemlig række for vidt; han er Sindigheden selv, og intet bringer ham ud af det Tempo, som han nu en Gang agter at tilbagelægge sin Livsbane i. Lad mig f. Eks. kalde ham for Povl — saa er der ingen, som kender ham — altsaa Povl har i Ro og Mag taget Støvle og Strømpe af højre Fod og sidder nu og venter paa Dommen, medens hans Tanker vandrer ud i Rummet, hjem til Hanne eller Marie, hvad hun nu hedder.

Officererne spiser Frokost.

„Fejler Benet noget?" spørger Lægen.

„Næj!" svarer Povl, og stikker Benet ret ud.

Men lidt efter siger Povl stille hen for sig:

„Det var dov ke'lg' — nu viste je' ham det go'e Ben, det andet er skam skidt —

I Kantonnements-Lazarettet.

— men det var da det reneste af dem, han saa!“

Der er intet saa galt, uden det jo er godt for noget.

— — — Fodparaden er forbi, der afmarcheres til Bataillonens Stillingsplads, Øvelsen begynder. „Forspids“ og „Blænkere“ sendes ud, vi „sikrer“ os under Marchen mod Fjenden. Pludselig kommer en Cykleordonnans susende ad en Sidevej. Er det Ven — eller skal han skydes? Det er en af vore egne, der bringer Melding til Kaptajnen: Kompagniet skal ud og dække højre Flanke.

Afsted gaar det over opblødte Pløjemarker — fy for Pokker — over Roer og Agre, over Grøfter og Gærder, op ad Bakker og ned ad Bakker — rigtig, der har vi ham lige overfor os!

„Holdt! Fald ned! Visér 300 — — Sky-y-yd!“

Og nu knitrer Geværilden som Fyrværkeriet i Tivoli paa en Festaften. Paa en Bakke er vort Artilleri kørt op — Bum, Bum! Das war eine grausame Salbe. Rundt om farer Husarer og Dragoner afsted som Ordonnanser — Kampen er i fuld Gang over hele Linjen. Vi skyder aabenbart godt, for Fjenden trækker sig tilbage.

„Hold inde — — Hanen i Ro! Fremad!“

Puh — det er varmt; men Blikkenslageren forsikrer fremdeles, at „det hele er ingenting“ og at „det ta'r man paa Landet med en knusende Ro“. Han kan sine Klassikere, den Mand. Fjenden trækker længere og længere bort; nu gaar han over Gærdet ind til Skoven. Vi skyder, han tager Stilling, han skyder; men det bliver for kedeligt i Længden — væk *skal* han.

„Bajonetterne paa — fremad — gaa paa!“

Og saa lyder der et rungende Hurra, der giver Genlyd mellem Granerne og Bøgene, og ud af Skoven farer Hjort og Hind, medens Haren løber sig en Hjertebanken til op ad Bakken. Vi er lige ved at følge efter Fjenden ind mellem Stammerne — saa lyder Spillemandens langtrukne Signal: „Holdt — hold inde!“ Færdig.

Det er et grumme rart Signal, naar man véd, at Marketenderen holder i Nærheden med de forskellige Ingredienser til et forholdsvis lukullisk Maaltid i det grønne, og med utrættelig Energi marcherer Bataillonen til Hvilepladsen. Paa Kommandoen „Træd af — Hvil“, gør alle rask omkring, og et Væddeløb — som gjaldt det Liv og Død, og ikke det bekendte tykke Surbrød og Bajeren — startes mellem de vaabenføre Mænd. Blikkenslageren er en smuk Nr. 1, og i hans Kølvand følger Povl; thi her kommer Povl aldrig for sent, dertil sætter han for megen Pris paa Livets materielle Goder, og bevæbnet med fem Stykker Wienerbrød og en Bajer vender han tilbage, denne Gang i det kendte, sindige Trav.

— Op mod Skoven er der dækket til Officererne; det er helt festlig arrangeret, og det er mere end ondskabsfuldt af Himlen, at den sender en Regnbyge ud over det hvide Bord, ned i Kaffen, der antagelig ikke trænger til Fortynding.

En halv Time efter fløjtes der — et Varsko om, at nu er Hviletiden forbi, og det gaar atter hjemad til den gamle Gaard, hvor „Udrustningen“, takket være Regnen, maa have en Ekstrapudsning. Derefter Middag, en „Seksogtreds“ eller en „Napoleon“ og saa i „Seng“ — Programmet om igen fra Dagen forud.

— — Men inde paa Feltlazarettet ligger Kampens Ofre. En har det i Maven og En i Hovedet, men mange i Benene; Skudsaar er heldigvis sjældne! Og Lægen vandrer fra Seng til Seng for at give Soldaterne den amerikanske Olie. Den plejer at hjælpe for mange Sygdomme.

* * *

— — Oven over vore Hoveder trak Vildgæssene i store, kileformede Flokke til deres Kantonnement; vi drog hjem fra vort, fra det land-

lige Eksil, fra Halmen og fra Landboerne, der for Resten var flinke mod Landsoldaten. Ind mod Hovedstaden bugtede det lange Menneske-tog sig, og med vajende Faner og mer eller mindre klingende Spil holdtes Indtoget, medens Københavnerne dannede Spalier for at se paa de vejrbidte Jenser, der i 25 Dage havde kæmpet i det nordvestlige Sjælland, udstaaet Strabadser og saa videre — —

„Det hele var jo ingenting", som Blikkenslageren sagde, da vi tog Afsked, „en lille passende Udflugt under vanskelige Terrænforhold!"

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Lad os saa vælge et Sted, hvor vi kan hvile os," sagde Mülhausen. „Jeg er bange for, vi maa nøjes med Skovens Frugter i Nat, der er nok af dem rundt omkring, og i Morgen faar vi vel noget bedre, i alt Fald er den Kost lettere at fordøje end spanske Kugler."

„Ja, det er rigtigt," sagde Blake. „Men lad mig nu gøre, hvad jeg for længe siden vilde have gjort, hvis jeg havde haft Lejlighed til det. Lad mig takke Dem, fordi De har frelst mit Liv. Hvis De ikke havde været til, Hr. Brudenell, saa vilde jeg nu være død eller, hvad der er værre, tilbage paa Vejen til Fængslet. Jeg takker ogsaa Dem, Mülhausen. Som jeg sagde i Morges, De spillede mig et fælt Puds i Argentina, men jeg synes sandelig, at De har bødet tilstrækkeligt for det i Dag. Nu tror jeg nok, vi er kvit."

„Saa giv mig Deres Haand," sagde Mülhausen. Det var en løjerlig Scene, men det løjerligste var at se den Virkning, Blakes Ord syntes at gøre paa hans gamle Fjende. Han var øjensynligt rørt, og jeg syntes, jeg saa' noget, der lignede en Taare, i hans Øje. Mülhausen havde ved flere end en Lejlighed megettydeligt vist mig, at der næppe var nogen Skurkestreg, som han ikke kunde begaa. Han kunde lyve, bedrage og stjæle med Frækhed og Samvittighedsløshed, men nu viste han os til Gengæld, at han kunde lide Nød uden at klage, være taalmodig og tage Hensyn til andres Svaghed, naar de var i Fare. Ja, jeg tror endogsaa han vilde have ofret sig selv for at frelse en anden, hvis en Lejlighed havde tilbudt sig, og at han vilde have gjort det uden at skænke det nogen synderlig Tanke.

Det var O'Barry, som først bragte os tilbage til den sørgelige Virkelighed igen. „Jeg er sulten", sagde han; „hvis De vil blive her, vil jeg søge efter nogle Frugter. Vi maa ikke spilde Tid, ellers bliver det for mørkt til at se, og saa maa vi jo lægge os til at sove uden Aftensmad."

Men jeg vilde ikke lade ham gaa alene, og saa fulgtes vi to ad og kom snart tilbage med en udmærket Forsyning. Da vi var færdige med vort Maaltid, var det ganske mørkt. Vi kunde næppe have fundet et bedre Skjulested. Vi havde slaaet Lejr paa et Sted, der var beskyttet af tre store Klipper paa den Side, fra hvilken vore Fjender rimeligvis vilde komme, og paa den anden af et tykt Bambuskrat.

Mülhausen bød os Cigarer, og Blake og O'Barry indaandede med Vellyst den duftende Røg.

„Jeg synes, Blake," sagde jeg efter en lang Pavse, „at det er en god Tid at fortælle Deres Historie paa. Vi har ogsaa saa mange Spørgsmaal at gøre. De maa huske paa, at vi slet ikke har hørt noget om Dem fra den Tid, da De skrev det mærkelige Brev til Vargenal, hvori De bad ham om at sende £ 20,000".

„Vil De have den med alle Enkeltheder, Mülhausen?" spurgte Blake. „Jeg har ikke Lyst til at saare Deres Følelser, men en rimelig Forklaring vil næppe være smigrende for Dem."

„Det skal De ikke bryde Dem om," svarede Mülhausen tørt.

„Naa, ja ja da, saa tager jeg fat," sagde Blake. „De husker nok, Mülhausen, at vi skiltes ad i Buenos Ayres samme Dag, da De vendte tilbage fra Minerne. Jeg havde ganske tilfældig under Deres Fraværelse opdaget det Bedrageri, De havde gjort Dem skyldig i. Jeg var meget vred paa Dem, og i nogen Tid tænkte jeg endogsaa paa at melde Dem til Politiet. De husker nok, i hvilken Tilstand De var, da De kom tilbage. De havde ingen Idé om, hvad De sagde eller gjorde. Vi havde en heftig Strid, og jeg krævede, at De skulde betale mig det Beløb, jeg havde laant Dem. De sagde, at De ikke kunde gøre det, og da De en Time senere faldt bevidstløs om paa Gulvet, besluttede jeg, at jeg vilde være færdig med Dem og hele Sagen og forlod Huset.

Jeg begav mig til min Yacht og gav Ordre til, at den skulde være rede til at sejle ved Daggry. Ved Solopgang næste Morgen var Buenos Ayres og De og al den Besvær, jeg havde haft med Hensyn til Penge og Minen, noget, der hørte Fortiden til.

Jeg opdagede snart, at Mandskabet var et sjældent Udvalg af Slyngler. De begyndte straks at knurre, først over Maden, saa over deres Tjeneste og tilsidst over Skibet. Da vi var ud for Brasilien, havde jeg opdaget deres Ejendommeligheder, men nu var jo Ulykken sket, og fra den Dag gik jeg aldrig paa Dækket uden med en Revolver i Lommen. Jeg var heller ikke en Gang sikker paa Officererne. Kaptajnen var skikkelig nok, men Styrmanden viste sig senere at være en Skurk af første Skuffe.

En Uge senere kom vi ind i det karaibiske Hav, og saa indtraadte Krisen. En Nat, da de troede, jeg laa sikkert i min Køje, hørte jeg oppe paa Dækket, at de vilde bemægtige sig Skibet og skille sig af med mig. Styrmanden foreslog, at man skulde slaa mig ned straks, saa jeg ikke kunde optræde som Vidne imod dem senere, men Baadsmanden vilde ikke være med til det. Derimod kunde de jo gerne sætte mig i en Baad og lade mig i Stikken. Det blev de saa enige om. Jeg listede mig ned i min Kahyt for at tænke over Situationen.

Den samme Nat blev jeg vækket af en forfærdelig Knagen og Bragen, der rystede hele Skibet og næsten kastede mig ud af Køjen. Saa fulgte den samme Lyd og en stærk Bevægelse, og derpaa var der et Øjeblik roligt. Jeg var heldigvis gaaet til Køjs med Klæderne paa, saa jeg kom hurtigt op paa Dækket. Det var en dejlig stjerneklar Nat, og der var næsten ikke en Vind, der rørte sig. Jeg spurgte Kaptajnen, hvad der var i Vejen. Han svarede, at vi var løbet paa noget, og at han havde sendt Styrmanden forud for at undersøge, hvad det var.

* Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

Jeg havde undersøgt Kortet og overbevist mig om, at der ikke var Land i Nærheden, saa jeg kunde ikke forstaa, hvorledes det gik til, men der var ikke megen Tid til Overvejelse. Det lille Skib var ved at synke. Jeg havde næppe overbevist mig om det, før Maskinfolkene kom op og raabte, at der var fuldt af Vand i Maskinrummet. Et Øjeblik senere duvede Skibet paa en mærkelig Maade. Saa rystede det et Par Sekunder som et saaret Dyr og gik ned med Stævnen forrest, før vi kunde sætte en Baad ud. Jeg løb agter ud og svang mig op paa Hakkebrættet, hvorefter jeg styrtede mig ud i Vandet. Da jeg kom op igen, saa' jeg mig om. Der var intet Spor af Skibet at opdage, og jeg saa' heller ikke Mandskabet. Jeg hørte nok adskillige Raab om Hjælp, men de blev efterhaanden svagere, og tilsidst saa' det ud, som om jeg var det eneste levende Væsen dér paa Stedet."

I al den Tid havde Mülhausen siddet stille, men jeg vidste godt, hvilke Kvaler han gennemgik. Tilsidst talte han igen, men det var med en Stemme, som jeg ikke havde genkendt, hvis jeg ikke havde været forberedt paa det.

„Er det Deres Mening," sagde han, „at Deres Skib gik til Bunds med Mand og Mus?"

„Ja," svarede Blake, „det gik til Bunds med alt, hvad der var om Bord."

Mülhausen tav igen. Saa mandede han sig op og sagde: „Véd De bestemt Stedet?"

„Nej," svarede den anden. „Hvorfor?"

„Aa, jeg spørger kun af Nysgerrighed," sagde Mülhausen hurtigt. „Jeg tænkte paa, om der var en Mulighed for, at De kunde faa den op igen."

Medens han sagde det, nærmede han sig mig og hviskede hæst: „Find paa en eller anden Undskyldning, saa jeg kan komme til at tale alene med Dem."

„Hør!" udbrød jeg pludselig. „Hvad var det for en Støj?"

Vi lyttede, men den eneste Lyd var en Bæks Rislen et Sted længere nede.

„Jeg kan ikke høre noget," sagde Blake. „Hvad tror De, det var?"

„Det véd jeg ikke," svarede jeg. „men det lød mistænkeligt, saa jeg vil liste mig ned og undersøge Sagen."

„Saa følger jeg med," sagde Mülhausen.

Vi bad de andre om at blive dér, hvor de var, indtil vi kom tilbage, og gik et Stykke Vej ned ad Skrænten. Da vi kom til et passende Sted, bad Mülhausen mig om at standse. Jeg ventede halvvejs, at han vilde give sine Følelser Luft i Eder og Forbandelser, men han satte sig ned paa en Sten og skjulte et Øjeblik Ansigtet i sine Hænder.

„Hr. Brudenell," sagde han efter en Pavse, „det undrer Dem vist, naar jeg siger, at jeg anser mig for en knust Mand; det er, som om Jorden var veget bort under mine Fødder. De skulde bare vide, hvor omhyggeligt jeg havde udregnet alt for at faa fat i det Guld, hvor kunstigt hele min Plan var sammenføjet, og hvordan det endelig efter utallige Farer og Vanskeligheder lykkedes mig at komme om Bord paa den Yacht — og saa miste alt paa den Maade —"

Han standsede pludselig.

„Jeg har levet ene og alene i Tanken om de Penge," sagde han igen efter en Pavse. „Jeg er fløjet hele Verden rundt efter det Skib. Jeg har drømt om, hvad jeg vilde gøre, hvis jeg nogen Sinde fandt det igen, jeg havde lagt helt nye Planer for mit Liv, og nu, lige som jeg troede, at jeg var ved at faa mit Guld igen, nu er alt mit Haab knust for bestandig."

Det er underligt nok, men jeg kunde ikke lade være med at føle Medlidenhed med ham. Hvad han end var, saa var han i alt Fald grundig i sine Gavtyvestreger, og jeg huskede stadig, at det var ham, vi skyldte Godfrey Blakes Befrielse fra Fængslet. Jeg gjorde Mine til at tale, men han afbrød mig.

„Jeg véd meget godt, hvad De vil sige," sagde han halv vredt, „men jeg bryder mig ikke om at høre det. Nej, alt er forbi, og det kan ikke nytte at klage. Men det var derfor, jeg vilde tale med Dem, jeg vilde bede Dem om at gøre mig en Tjeneste. Jeg véd, det er meget løjerligt under disse Forhold, men hele Historien er løjerlig. Jeg vil bede Dem om at love mig, at De ikke siger noget til den unge Blake om det Guld, før vi er skilte ad. Jeg véd ikke, hvorfor jeg beder Dem om det, for han véd jo meget godt, at jeg er et samvittighedsløst Menneske. Men skønt De maaske næppe vil tro det, saa er der dog nogen Finfølelse hos mig i denne Sag. Jeg følte det først i det Øjeblik, da jeg bar ham herop i Eftermiddag. Men jeg kan ikke forklare det. Hvis jeg kunde have faaet den Meddelelse, jeg ønskede af ham, og være rejst min Vej for at opsøge Skibet og aldrig have set ham igen, saa vilde jeg have gjort det uden at bryde mig om noget andet, men nu da det hele er gaaet i Stykker, vil jeg nødig have, at han skal vide noget om det. De kan kalde det Forfængelighed eller hvad De vil, men det er en Kendsgerning, at min Følelse er saadan. Det er den første Tjeneste, jeg beder Dem om, og jeg tror det bliver den sidste. Vil De opfylde min Bøn?"

„Lad mig tænke mig om et Øjeblik," svarede jeg. Lidt efter sagde jeg: „Ja, jeg lover Dem, at han ikke skal faa noget at vide af mig, medens De og han er sammen."

„Vil De saa ogsaa søge at hindre andre i at fortælle ham det?"

„Ja."

„Lad os saa vende tibage til vore Venner," sagde han. „Jeg er Dem meget taknemmelig."

„Hørte De noget?" spurgte Blake, da vi kom tilbage.

„Nej, det var Indbildning," svarede jeg. „Naa, Blake, fortæl saa Deres Historie til Ende."

(Fortsættes).

Humoreske.

— „Har Du lagt Mærke til, at mine Øjne ikke er ganske ens?"
— „Ja, Du, det ene er kønnere end det andet."

Dagens Krønike.

„Sisters Laurisson" i Scala Variété.

Sisters Barisson vandt Ry ved en Kaadhed, der gik et godt Stykke ud over, hvad vi herhjemme anse for præsentabelt paa en Scene, hvorimod *Sisters Laurisson,* som for Tiden svæver hen over Scala Varietéens Scenegulv, søger at vinde Folkegunst ved ganske modsatte Egenskaber. Fin Smag og graciøse Bevægelser giver deres Ensemble et Særpræg fremfor mange andre Damenumre paa Variétéen — de hujer ikke, men synger, de spræller ikke, men danser. Hertil kommer de med den gode Anbefaling, som det giver at have optraadt paa alle Verdens store Variétéer. De medfører 60 Kostumer — Silke helt igennem — og det første de søgte her i Byen var et Assuranceselskab, hos hvem de assurerede den elegante Garderobe for en Værdi af 20,000 Kr.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Thomas Lipton, som deltager i den engelsk-amerikanske Sejlads.

Sejlsportens Verden, specielt den engelske og amerikanske, har med hidsig Spænding fulgt den Sø-Kamp, som nylig for tiende Gang siden 1851 blev udkæmpet mellem England og Amerika og i hvilken det for England galdt om at tilbagevinde den af Dronning Victoria i sin Tid udsatte Sølvkande, den saakaldte „America Cup", som siden bestandig forblev i Amerikanernes Eje. Det var den store engelske Forretningsmand Sir *Thomas Lipton,* som denne Gang vilde gentage Forsøget med sin Champion-Sejler „Shamrock", der fik Amerikanernes „Columbia" til Modstander. Millioner er i Aarenes Løb af Englænderne givet ud, for at vinde denne Sølvgenstand, som kunstnerisk set er et ganske tarveligt Stykke Arbejde, men som Aarene har omgivet med en

Sejladspræmien „America Cup".

Glorie, der gør den til en af Verdens mest eftertragtede Sejrstrofæer. Dens oprindelige Værdi var ca. 1800 Kr., men ingen Guldsmed nutildags vilde vedkende sig dette Arbejde.

* * *

Endnu findes rundt omkring i Verden Eneboere, hos hvem Helligheden har taget Magten fra Forstanden, og som ved deres sære Levevis har paadraget sig deres Medmenneskers medlidende Opmærksomhed. Vi præsentere i Dag vore Læsere et ægte Eksemplar af Racen, Gustav Nagel, som nu lever i en lille tysk By, efter at Politiet har forbudt ham Opholdet i en Skovhule, hvor han aller helst vilde opholde sig. Han gaar klædt i et let Gevandt, som ikke tilhyller det solbrændte Bryst, men modererer dog Paaklædningen noget, naar han viser sig offentlig; thi Politiet er bestandig ikke venlig stemt imod ham. Han bærer lange nedfaldende Lokker, og fra hans ungdommelige Ansigt kigger et Par store, blaa Øjne venligt ud i Verden. Han faster og lever i det hele som den strengeste Asket og er saa hærdet, at han til alle Aarstider gaar barfodet og uden Hovedbedækning. Hans Hang til Symbolik er stort og viser sig navnlig i den Maade, hvorpaa han udstyrer sin Bolig. Saaledes er f. Eks. Værelsets Loft overtrukket med blaat Silkepapir, hvorpaa gyldne Stjerner er fæstet — et Sindbillede paa Himlen. Rødt Papir fremstiller Morgenrøden, og han har ogsaa forfærdiget en syvfarvet Regnbue. Fra Midten af Himlen hænger nogle Papirguirlander, som fremstiller Jakobsstigen, ned paa Gulvet, hvor en fint prydet Kukke forestiller Jordens Sindbillede. Her er hans Post, siger han, her er Forbindelse mellem Himmel og Jord.

En tysk Eneboer.

* * *

I Buda-Pest's literære Kredse har der været stærkt Røre i Anledning af, at den berømte Journalist og Romanforfatter *Maurus Jókai* trods sine 74 Aar har giftet sig med en ung tyveaarigSkuespillerinde Frøken *Arabella Nagy*. Allerede for over en Maaned siden gik der Rygter om at den gamle Digter vilde gifte sig paany, men Maurus Jókai dementerede den Gang alt paa det kraftigste, og mange troede ham paa hans Ord. Desto større Indignation nu da Ægteskabet er et Faktum. Maurus Jókai har været gift før og har flere Børn. Hans første Hustru var ogsaa Skuespillerinde, nemlig den for sin Skønhed og Talent saa feterede Rosa Laborfalvi, der døde for nogle Aar siden. At Venner skumler over det passerede, tager den evig unge Skjald sig let. Navnlig nu, da han opholder sig i Italien, for at nyde Hvedebrødsdagene med sin unge Brud, der prises mere for sin Skønhed end for sit Talent. Det menes, at Fru Jókai ikke oftere vil betræde Scenen.

Den ungarske Forfatter Maurus Jókai.

Maurus Jókais Hustru.

* * *

„Hver 8. Dag“ har tidligere budt paa en Præmie-Æskning for Amatørfotografer, og har i Sinde snart at gøre Forsøget om igen. Da vi imidlertid sidste Gang aldeles overvejende modtog Billeder med landskabelige Æmner, har vi nu til Hensigt at sætte vore Amatørers Opfindsomhed paa en større Prøve, idet vi udelukkende ønske at modtage Billeder med Genre-Motiver, og ganske banlyse Naturgengivelser fra Præmiekonkurrencen. Nylig gengav vi et Billede fra en udenlandsk Konkurrence, hvis Æmne var en Tagkammerscene, som fremtraadte under Titlen: „Udslidt“. Idag bringer vi et andet Konkurrencebillede, som præsenterer en højst fornøjelig Neger-Model. Og for at vække hjemlige Fotografers Fantasi kan vi fortælle om et tredie Billede „Faust i sit Laboratorium“, hvor „Faust“ var Amatørfotografens gamle Fader, som har indrettet sig et Laboratorium i Paris, hvor han sysler med kemiske Eksperimenter.

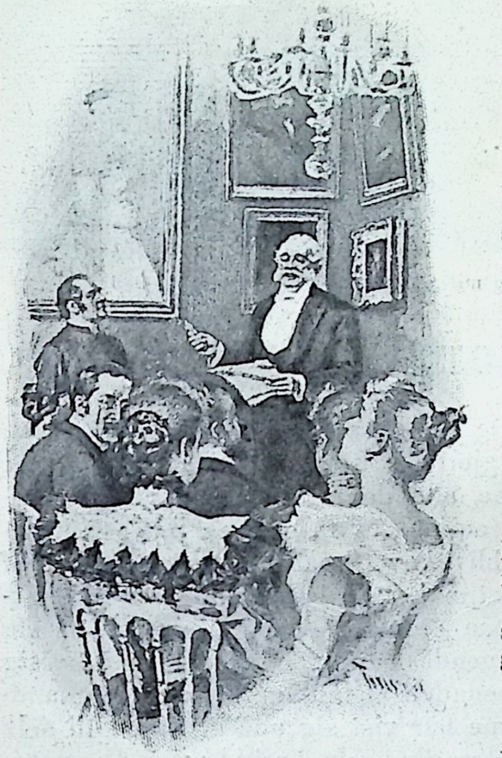

Ha! ha! ha! (Et Amatørfotografi).

Malgamit-Ofrene.

Roman af *H. S. Merriman.*

Fortsat.

PAA en Forhøjning i Baggrunden af Salen, viste der sig nu imellem Palmer og Krysantemum en høj Mand, der var rund som en Sofapølse. Han havde et Papir i Haanden og et balletagtigt Smil om Munden. Hans Holdning var saaledes, at man kunde se, han nølede med at opfordre et saa velopdragent Selskab til at være stille. Hans høje, smalle Pande straalede i Lyset fra Lysekronen. Det var Lord Ferriby — en Mand, hvis bedste Ven gjorde sit Bedste for ham, naar han kaldte ham velmenende. Han hostede lidt, og dette var tilstrækkeligt til at fremkalde et Øjebliks Ro. Under denne Pause stillede en velklædt Præst sig paa Tæerne og hviskede noget til Lord Ferriby Man kunde se, at denne sagde Nej til den anden, efter at Joan havde rystet paa Hovedet.

„Hm, mine Damer og Herrer,“ sagde Lord Ferriby. „Hm — De kender alle Hensigten med vort Møde her i Aften. De véd alle, at min Hustru og jeg er meget smigrede over, at De er til Stede, og jeg — hm — jeg véd —,“

Men han syntes ikke at være ganske sikker, for han raadførte sig med sit Papir. Biskoppen, der stod i Nærheden af de gule Krysantemum, sagde: „Hør!“

„Og jeg véd, at vi alle som én føler en Trang til at afhjælpe den skrækkelige Ulykke, som hidtil har raset i vor Midte, uden at vi vidste af det.“

„Han har sprunget en halv Side over,“ sagde Joan til Major White, som atter stod ved Siden af hende.

„Det er ikke Stedet her, og vi har ikke Tid for Øjeblikket til at meddele Enkelthederne ved Malgamitfabrikationen. Det maa være nok at sige, at — hm — at det Stof eksisterer, og at det er nødvendigt for Papirfabrikationen. Mine Damer og Herrer, den pinlige Kendsgerning er bleven oplyst af min Ven, Hr. Roden —“

Hans Højvelbaarenhed standsede og saa' sig om med et halvt Buk, men kunde ikke finde Roden.

„Af — hm — Hr. Roden, at Malgamitfabrikationen er ganske overordentlig farlig. Ja, de Folk, der laver Malgamit — det er heldigvis ikke saa mange, fordi de bliver ødelagte af en tærende Sygdom — altsaa disse Folk indtager, om jeg saa maa sige, den samme Plads i vor Midte som de Spedalske i Biblen.“

Lord Ferriby bukkede elskværdigt for Biskoppen, som om han vilde sige: „Dette hører til Deres Omraade.“

„Vi — hm — lever i en Tid,“ vedblev Lord Ferriby, og den praktiske Joan nikkede for at vise, at han nu var paa det rigtige Spor — „da Velgørenheden ikke længer er en Følelsessag, men snarere en meget praktisk og tvingende Magt i Verden. Vi beder ikke om Deres Hjælp til et usikkert og sværmerisk Korstog imod Lidelsen. Nej, vi beder Dem om at hjælpe os med at lægge en bestemt Plan til at forbedre vore Medmenneskers Tilstand.“

Lord Ferriby talte ikke som en Taler; men han talte saa sikkert som en, der er vant til at blive hørt med Taalmodighed. Han ventede nu paa, at Bifaldet skulde dø hen.

„Hvem har instrueret ham?“ spurgte Major White Joan.

„Hr. Roden har skrevet Talen, og jeg har lært ham den,“ lød Svaret.

I dette Øjeblik kom Cornish ilende paa sin travle Maade. Disse Mennesker syntes virkelig kun at have lidt Tid, de hørte til en Slægt, som er meget tilbøjelig til ganske unødvendigt at skynde sig.

„Har I set Roden?“ spurgte han og henvendte Spørgsmaalet til baade Joan og White.

„Nej, aldrig!“ svarede Majoren. „Fortjener han at ses?“

Cornish skyndte sig bort igen. Lord Ferriby talte endnu, men det lod ikke til, at hans Tilhørere var med længere; han talte om ganske almindelige Ting. Et Par af dem, der var i Nærheden af Tribunen, lyttede opmærksomt nok. Nogle, som haabede, at man vilde opfordre dem til at tale, gav lydeligt deres Bifald til Kende, naar Taleren standsede for at trække Vejret.

Verden er fuld af Mennesker, som ikke vil ud med deres Penge, men som er rede nok til at tilbyde, hvad de kalder deres Tid, naar det drejer sig om den gode Sag. Lord Ferriby var ødsel med sin Tid og holdt af at tilbringe den med at høre sig selv tale.

Hver Kreds har sine Talere, som lytter efter hinandens Perioder i Forventning om det Øjeblik, da de selv kan faa et Ord indført. Naar Lord Ferriby saa' sig om blandt de velkendte Ansigter, saa' han en halv Snes Mennesker, som talte ved alle Lejligheder med en ophøjet Ligegyldighed for den Kendsgerning, at de ikke vidste Besked om den foreliggende Sag. Hvis de havde faaet den mindste Opmuntring, vilde de have besteget Talerstolen og ladet deres Veltalenhed overskylle alt. Lord Ferriby var klog nok til at bemærke Faren. Han maatte vedblive at tale, indtil Roden var kommet. Præsten havde jo allerede hviskende tilkendegivet, at han havde et Par alvorlige Tanker, som han gerne vilde lægge Folk paa Sinde.

Lord Ferriby kendte disse alvorlige Tanker og vidste, at de egnede sig udmærket til at faa Forsamlingen til at gaa ind i Spisestuen, hvor han som den, der kendte sin Kone, havde Mistanke om, at der var tavst og øde.

„Mon Hr. Cornish skal tale?“ spurgte en ung Dame ivrigt Joan. Hun hørte til den Ungdom, som gaar med Briller og nærer Foragt for Pandehaar — hvad der er farligt for en ung Dame. Men hun erstattede naturlige og legemlige Mangler med et Overmaal af den Iver, som Talleyrand beklager.

„Jeg tror det ikke,“ svarede Joan, „han taler aldrig i større Forsamlinger.“

„Jeg gad nok vide hvorfor,“ sagde den unge Dame skarpt og temmelig vredt.

Fortsættes.

Gadeliv i Johannesburg før Krigen — og nu.

Det omstridte Land.

MED Eksprestoget til Johannesburg og med Udsigt til en Jernbanetur paa 52 Timer i en ret middelmaadig Sovewagon, der hverken udmærker sig ved særlig Renlighed eller andre iøjnefaldende Fordele forlader man den lystige Kapstad for at fare til den magiske By, Johannesburg, som Guldet har bygget op i Løbet af 10 Aar. Langt om længe er man skumplet frem til Bloemfontein, Oranjestatens Hovedstad, en venlig lille By, der ligger i en vidstrakt Fordybning. Den har brede Gader, en eller to Etagers Huse og en stor Torveplads, paa hvilken om Formiddagen Bøndernes med Okser forspændte Vogne spærre Vejen, den har ordentlige Hoteller og meget faa Knejper, ti al Handel med Alkohol er forbudt i Oranje. Denne Fristat er mindre end det nærliggende Transwaal blevet Genstand for evropæisk Opmærksomhed og den befinder sig saa omtrent, hvad dens Indbyggere og deres personlige Værd angaar, paa det gamle solide Grundlag, hvor fordum de brave Boere anbragte den.

Da man spurgte en af Folkets Repræsentanter om man ikke havde fundet Guld der i Landet, svarede han: „Nej, men vi har heller ikke søgt efter det.“ Og paa Forespørgsel om, hvorfor man ikke havde gjort det, forklarede han, at det var for at undgaa alle de unødvendig mange fremmedes Tilstrømning. Man er med Rette bekymret for at blive overfløjet og undertrykket af disse og foretrækker da hellere at stanse Udviklingen og paa enhver Maade at modsætte sig den indtrængende Kultur. Dog, det vil vise sig umuligt i Længden at indtage et saadant Standpunkt, Boerne har vist sig ude af Stand til selv at udnytte den Skat, de besidder og Diamantgruberne, som nu er opdagede og lover det rigeste Udbytte, maa nødvendigvis lokke de fremmede Magthavere til selv at bane sig Vej.

Bortset fra Bloemfontein findes i Oranjefristaten kun Landsbyer, som beboes af agerdyrkende Boere. Efter lange og alvorlige Kampe er de indfødte bragte til Ro, men de sorte maa ikke bo indenfor de hvides Landsbyer; de ere henviste til særlige borteliggende Egne og de er ikke repræsenterede i Parlamentet.

Krigsberedte Boere i Lejr.

Fra Bloemfontein er der fjorten Timers Rejse til Guldbyen, den navnkundige Johannesburg. Dens første Huse blev byggede for ti Aar siden. Da Guldminerne

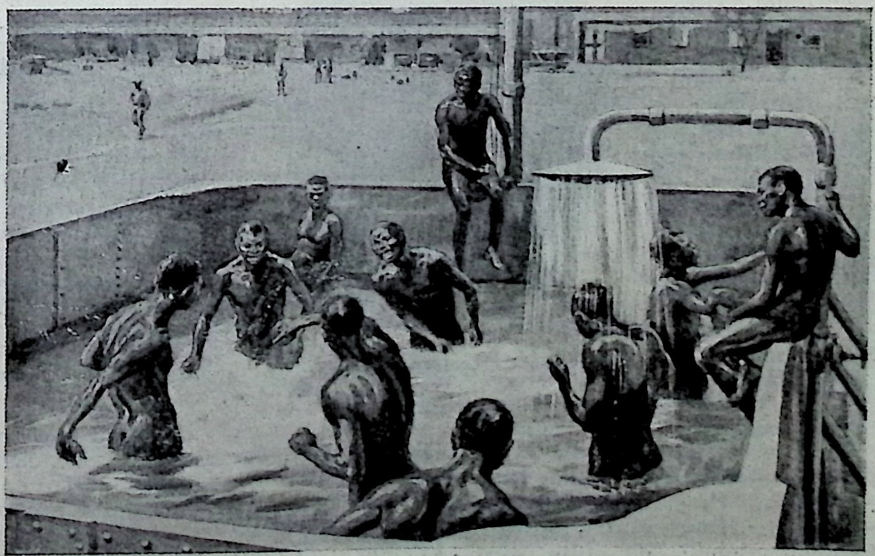
havde vist sig særlig righoldige, strømmede man til i Skarevis fra Natal, lokkede af de gode Udsigter. Men der hørte store Kapitaler til at drage Skattene frem, det var ikke givet enhver at blive Guldgraver som i sin Tid i Kalifornien, og inden kort Tid var det guldholdige Terræn i Hænderne paa kapitalstærke Selskaber, som enten drog Guldet frem af Jorden derovre eller trak det ud af evropæiske Spekulanters Lommer.

Guldets Bearbejdelse krævede Mennesker, Maskiner og Bygninger i Mængde. Menneskene skulde ernære sig, Boliger og Maskiner skulde skaffes tilveje og saaledes opstod inden kort Tid Butiker, Værtshuse, Banker, Jernbaner — kort sagt, der voksede i Løbet af faa Aar en stor By op, som tryllet frem af Guldets Magt, og nu har Johannesburg en Længde af flere Mil og et Indbyggertal af flere hundrede tusind Mennesker. Midt imellem moderne Paladser ser man selv paa Hovedgaderne smaa Blik-Hytter, alt eftersom Fortuna fremdeles har begunstiget den oprindelige Grundbesidder eller ikke. Men nu stiger Grundene stærkt og det vil have til Følge, at disse Smaabygninger forsvinder. De fleste Penge tjenes nu ikke ved Indvindingen af Guldet, men ved Handel, Børs- og Byggespekulation. Man udretter noget, trods Boernes Modstand mod Fremskridt og og Udvikling, men mange er der i Johannesburg, som gerne saa Landet under en moderne Stats Herredømme, fordi man i saa Fald haaber paa et nyt Opsving i alle Forretningsforhold.

Dyrt er det at bo i Johannesburg og navnlig for den tilrejsende, der skal svare de store Udgifter uden at faa noget af de store Indtægter, virker Priserne nedslaaende. Man tænke sig en Fængselscelle med Seng, Servante og Skab og akkurat saa megen Plads at man kan vende sig omkring, saa har man et Værelse paa det bedste Hotel og derfor betaler man med jævn Kost 20 shilling om Dagen. Kobberpenge bruges nærmest kun som Drikkeskilling, den laveste Mønt, som der regnes med er 6-pence (c. 45 Øre). Evropæiske Arbejdsformænd i Minerne, som i deres Hjemstavn kun var almindelige Bjergarbejdere, have deres 6—7000 Kr. om Aaret og desforuden fri Bolig, Mine-Ingeniører tjene fra 15—30,000 Kr. aarlig og Direktører for Mineselskaber indtage lignende Stillinger som Direktører for de store Banker i Evropa. Megen Luksus udfolder sig i Johannesburg og det endda en Luksus, som maa importeres, Landet har ingen Industri og Jorden giver kun lidt. Samtidig er der den største Armod i Guldbyen, thi stærkt mærkes de mange, som tog derover med glade Forhaabninger, og aldrig fik dem opfyldt. Derom kan de fremmede Konsulater fortælle.

De fleste Miner er i Hænderne paa Englændere, kun faa tilhøre Franskmænd og Tyskere. Derimod er et betydeligt Antal store Forretningshuse og Importfirmaer tyske.

Paa Oranjestatens Grænse ligger de berømte Diamantminer i Kimberley. Her arbejder Zuluerne under Opsyn af hvide Mænd otte Timer i Træk for en Betaling af c. 17 Kroner om Ugen. De lever paa indhegnede Pladser, som de aldrig maa forlade; der kan de faa den Føde at købe, som de har Brug for. Over hele Indhegningen er anbragt et Staaltraadsnet, for at forhindre dem i at bringe Diamanter, som de kunde have stjaalet, videre ud i Verden. Naar de snavsede, trætte og varme kommer op fra Minerne, staar et forfriskende Bad til deres Disposition.

Diamant-Minearbejdere i Bad.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den for kort Tid siden afdøde Oberst *L. Gerlach*, var Søn af General G. Gerlach. Efter at han havde gennemgaaet Landkadetakademiet, indtraadte han i Hærens Rækker som Sekondløjtnant 1853 og gjorde Tjeneste ved forskellige Bataillo-

Oberst Gerlach.

ner. Han deltog som Adjutant ved 3. Regiment i Felttoget 1864, var med ved Mysunde og Dybbøl, hvor han blev saaret, da Prøjserne tog Als. Han var en pligtopfyldende Soldat og anerkendt som en dygtig Officer, udpræget human mod sine Undergivne og sjælden afholdt af Kammerater. I 1875 blev han Kaptajn og 1886 overtog han Kommandoen som Oberstløjtnant over 11. Bataillon i Aalborg. I de 8 Aar, han var bosat der vandt han sig en stor Vennekreds, som skattede hans altid jevne og bramfri Væsen, hans hyggelige Hjem og pletfri Karakter. Allerede som Sekondløjtnant udnævntes han til Ridder af Dannebrog, ligesom han senere modtog Sølvkorset.

Provst *J. F. Langballe*, som nylig afgik ved Døden i sit Embede som Sognepræst i Ørsted ved Randers, og Provst for Rougsø, Sønderhald og Nørre Herreder, var meget kendt i Randers Egnen, hvortil han var knyttet i nogle og tyve Aar. Han blev Student fra Aarhus Skole 1841 og teologisk Kandidat 1847. Som saa mange unge meldte han sig straks som Frivillig, da Kri-

Provst Langballe.

gen udbrød 1848, og med Hæder deltog han i Strabadserne. Den Afdøde har været Præst udelukkende i Jylland siden 1855. I dette Foraar nedbrændte hans Præstegaard i Ørsted fuldstændigt, og kun med Besvær reddede han sig fra at blive indebrændt. Denne Begivenhed rystede naturlig den gamle 77-aarige Præsts Helbred i høj Grad. Han var dekoreret med Ridderkorset.

En af Sakskøbings ældste Borgere, Snedkermester *N. P. Larsen*, er nylig afgaaet ved Døden, 78 Aar gammel. Den afdøde, der i henved 30 Aar uafbrudt havde været Medlem af Byraadet, hvilken Stilling han beklædte til sin Død, var Medstifter af Byens tekniske Skole og har herved, som ved sin Virksomhed i Industriforeningens Tjeneste i betydelig Grad bidraget til at højne den Stand, hvortil han hørte, og inden for hvilken han indtog en saa ærefuld Plads. Han var en stille Mand, bramfri i sin Fremfærd, flittig og virksom, og han har igennem en lang Aarrække drevet en betydelig Forretning der i Byen.

Snedkermester Larsen.

Institutbestyrer *Nehm*, som for nogen Tid siden døde, har i en meget lang Aarrække været ansat som Lærer ved de københavnske Kommuneskoler, senest ved

Institutbestyrer Nehm.

Nansensgades Skole. Ikke alene i denne Egenskab, men ogsaa som Bestyrer af det Skriveinstitut, der bar hans Navn, nød han stor Anseelse som en energisk og dygtig Mand. Mange ere de, baade unge og ældre Elever, der har nydt godt af hans Undervisning, og som mindes ham med Taknemlighed. Han agtede netop fra 1. Oktober paa Grund af Svagelighed at trække sig tilbage fra sin anstrengende og omfattende Virksomhed, da Døden temmelig pludselig bortkaldte ham i hans 69. Aar.

Fødselsdag.

Den 10. denne Maaned fyldte Kammerraad *F. A. Betz*, fhv. Lærer og Kirkesanger i Idestrup paa Falster, 80 Aar. Betz, der i et halvt Aarhundrede har virket som Skolemand paa Falster, har paa sit Omraade været en enestaaende Dygtighed. Selv en saa skrap og kritisk Visitator som afdøde Monrad kunde aldrig finde noget at udsætte paa Betz's Elever. Den gamle Skolemand har altid været yderst konservativ Højremand, og det har sikkert forbavset ham en Del, at netop en af hans Elever, Peter Thygesen Holm, skulde blive det danske Socialdemokratis første Bannerfører. Oprindelig havde Betz været Handelsmand, og det laa da nær for ham, da Brugsforeningsbevægelsen kom op, at tage Del i denne. Han har saaledes stiftet og organiseret to Brugsforeninger, og er endnu den Dag i Dag den enes merkantile Leder.

Kammerraad Betz.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang indeholder: *N. K. Madsen-Stensgaard:* Væveren synger; *Ch. Gounod*: Marsch af Operaen „Faust"; samt en stor amerikansk Visesucces: *Fred. V. Bowers*: „Lykkelige Jim", som er indlagt i Operetten: „Belle of New-York", samt *C. G. Reissiger*: Vals.

DRONNING Victorias Søn, Hertugen af Connaught var med sin noget omfangsrige Gemalinde paa Besøg i Ægypten. — Efter Hertugens Revy over Tropperne udenfor Omdurman, hvortil Hertuginden havde ledsaget ham til Hest, brast Saddelremmene paa hendes Hest. De kunde ikke istandsættes, hvorfor der blev lavet i Stand en Bærestol til hende af en Lavet. — Paa denne blev hun baaret af ægyptiske Artillerister, som kommanderedes af en indfødt Officer, der kunde tale lidt Engelsk. — Undervejs sagde Hertuginden: „Deres Mænd bliver vist trætte af at bære mig?" — Officeren svarede: „Slet ikke, Madame. De Folk er vant til at bære Kanoner."

*

Er De smuk? — En tysk Læge, Dr. Stratz forfægter den Mening, at enhver normal skabt Kvinde er smuk. Følgende Maal betegner den fuldkomne, altsaa normale Kvinde, saaledes som han har kunnet udregne efter utallige Maalninger: Hendes Højde skal være syv og en halv Gange Hovedets Længde, ti Gange Ansigtets, ni Gange Haandens, seks à syv Gange Fodens. Afstanden fra Tinding til Tinding skal være saa stor som Ansigtets Længde. Armene skal være tre Gange Hovedets Længde. Benene fire Gange Hovedets Længde, og Skuldrene saa brede som to Hoveder.

De gamle Grækere havde en højt, fint udviklet Skønhedssans, og Dr. Stratz finder, at Vatikanets Venusstatue, f. Eks., staar højt over den Danserinde, hvortil Cleo de Merode stod Model, fordi den ligger Naturen nærmere.

De smukkeste Repræsentanter for Kvindekønnet, som Dr. Stratz har fundet, var Javanesere. Disse Kvinder kjender naturligvis intet til den moderne Civilisations Raffinements. De har aldrig set et Korset, langt mindre brugt det. De arbejder strengt i fri Luft og udvikler deres Muskler. De bruger ikke Sko, hvorfor Fødderne er velformede. — Ligesom alle andre Læger skriver Dr. Stratz meget om Korsettet, og dog er han fornuftig nok til at indrømme, at han ikke kan hindre Brugen af det. Kvinder med daarlig Figur vil altid bruge Korset, men, siger han, jeg vil bede Kvinder med god Figur om ikke at ødelægge den ved at bruge Korset.

*

Det fortælles om Sir Thomas Lipton, som med Shamrock deltager i det store Kapløb om Amerika-Pokalen, at han har lovet hver især af Yaktens Mandskab et Pund Sterling om Ugen saa længe de lever, hvis Shamrocks Bugspryd er det første, som passerer Dommerbaaden. Det vil koste Lipton omtrent 76,000 Pund Sterling, men han har Raad dertil, thi over hele Verden drikkes der kolossale Mængder af Liptons The og Sejladsen kan betragtes som en ejendommelig og enestaaende Reklame for denne Handelsvare.

*

Ved en Koncert kom nylig to Damer til at sidde ved Siden af hinanden. Midt under et Nummer siger den ene, idet hun vender sig om mod sin Naboerske: „Hvor han spiller slet og sikken han sidder ved Klaveret." — „Ja udmærket er det jo ikke, men det undrer mig dog, at De udtaler Dem saa skarpt, siden De er her paa Fribillet." — „Hvad mener De med det, jeg har da virkelig selv købt min Billet." — „Nej, det har De vist ikke, det er min Mand, der giver Koncerten, og der var ikke solgt en eneste Billet."

*

En Dame-Abonnent skriver os til: „Kære „Hver 8. Dag" — hvor glider vi hen? Tænk Dem forleden Dag indfinder der sig en Kokkepige hos mig for at ansøge om en averteret Plads.

„Vær saa venlig at meddele mig," siger jeg til hende, „hvorfor De forlod Deres sidste Plads?"

„Saa gerne," lød Svaret. „Hvis Fruen saa blot først vil sige mig, hvorfor Deres sidste Kokkepige ikke gad være hos Dem længere?"

*

„Hafnia"s Gaard paa Amagertorv bliver mere og mere til et Stykke originalt og moderne Stykke København, der staar i den besynderligste Modsætning til Ejendommens antike Arkitektur, som endnu holder Gaardens historiske Trditioner i Live. Tilvenstre i Gaarden har man Indblik i den avtomatiske Kafé, der allerede kan betragtes som en uundværlig Institution, tilhøjre byder en Række aktuelle Billed-Skabe paa en gratis Underholdning, som man hidtil ikke har kendt herhjemme og hvortil „Hver 8. Dag" bidrager med sit store Materiale af Billedstof i Tegning og Fotografi. Endelig behersk es Gaarden af det nye „Panorama Hafnia", som præsenterer en udsøgt Samling levende Billeder og Lysbilleder i et af de smagfuldeste Lokaler, som vor By rummer.

*

Den 17. Oktober var det 50 Aar siden Frédéric Chopin, en af de fineste Tonedigtere, som den moderne Kunst kender, afgik ved Døden. Hans Sundhed fik det afgørende Grundstød, da det blev ham klart, at den af ham tilbedte George Sand for bestandig havde brudt med ham. I England søgte han at bedøve sin Sjælesmerte, men livs- og arbejdstræt henslæbte han sit sidste Aar, kun ventende paa Døden. Han ligger begravet paa Père Lachaise Kirkegaarden, efter eget Ønske mellem Bellinis og Cherubinis Gravsteder. Et Marmormindesmærke smykker Graven. Ligbegængelsen fandt Sted i Madeleinekirken, hvor hans berømte Sørgemarsch og Mozarts Requiem, som han elskede saa højt, blev udført af de første Kunstnere.

*

Vi er allerede et Stykke inde i den hyggelige Sæson, da Bægrene stødes mod hinanden ved de mange festlige Sammenkomster. Det er da det rette Øjeblik Hr. Oscar H. Hirschsprung har benyttet til at aabne en stor Vinforretning i Amaliegade, lige midt i de bedre Middages Kvarter.

*

„Kvindelist er uden Ende" — det gælder ogsaa i Persien og Orienten. Mange Kvinder bære i Haaret fine med Juveler besatte Dolke, der er formede som Haarnaale og ser ganske uskyldige ud. Det er yderst farlige Vaaben, thi de tynde Klinger er fyldt med Gift. Et Stik eller Rids med dette Vaaben bringer Døden. Selv utallige Spanierinder og Italienerinder betjener sig af saadanne smaa Dolke som Nødværge. De bære dem skjult i deres Strømpebaand og mangen tilsyneladende fredelig Kvinde gaar stadig med Hævnen hos sig. I England blev nylig en Hattenaal benyttet som Vaaben paa samme Vis; med den forgiftede Naal skaffede en ung Dame sin Rivalinde af Vejen.

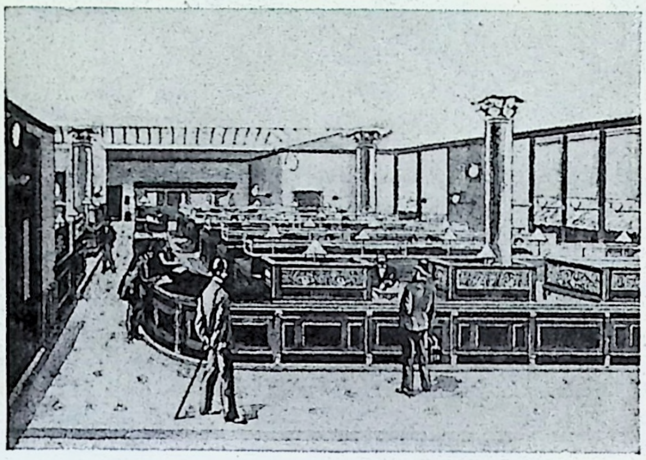
Livsforsikringsselskabet „Star“, Frederiksberggade 11.

Livsforsikring.

Nylig døde i København en bekendt Overretssagfører, som 11 Aar forinden havde været saa forsynlig at lade sig livsassurere. Han havde den Gang tegnet en Police paa Kroner 54000, men naar om kort Tid Beløbet skal afvikles, vil hans Efterlevende i Stedet for denne Sum faa udleveret Kr. 61000, thi i Løbet af de 11 Aar har Selskabet i Bonus skænket ham 7000 Kr. Det er Livsforsikringsselskabet „*Star*“, der har Æren af dette overordentlig smukke Resultat.

Dette Selskab fyldte allerede for 6 Aar siden sit havtredsindstyvende Aar og har siden 1863 været repræsenteret i Skandinavien. I Norge har det længe indtaget Førstepladsen blandt alle Selskaber, i Sverrig Pladsen som Nr. 2, og her i Danmark, hvor Premierløjtnant *C. Lund* nylig har overtaget Direktionen, har det en Fremgang, der lover de største Resultater. Som andre store Forsikringsselskaber bor „Star“ paa Strøget; det har faaet sine nye Lokaler i Frederiksberggade, hvor Stjernen, der har givet Selskabet sit Navn, sender sit Straalebundt ud over Gaden og fanger den forbigaaendes Øje og Tanke.

Det siger sig selv, at et Selskab, der som dette har kunnet bringe sine Fonds op fra et Beløb paa Kr. 90000 til mere end 85 Millioner Kroner, maa byde paa ganske særlige Betingelser, hvorved det vinder Folks Tillid og Interesse. Vi skulle da nævne nogle af de Fordele, som „Star“ yder de forsikrede. Først og fremmest: Af hvert Kr. 100, som Selskabet fortjener, uddeles Kr. 90 som Bonus til de forsikrede, og der gives *Bonus paa Bonus*, for at yde ældre Policehavere en større Andel end de nye indtrædende.

„Star“s Hovedlokale i London.

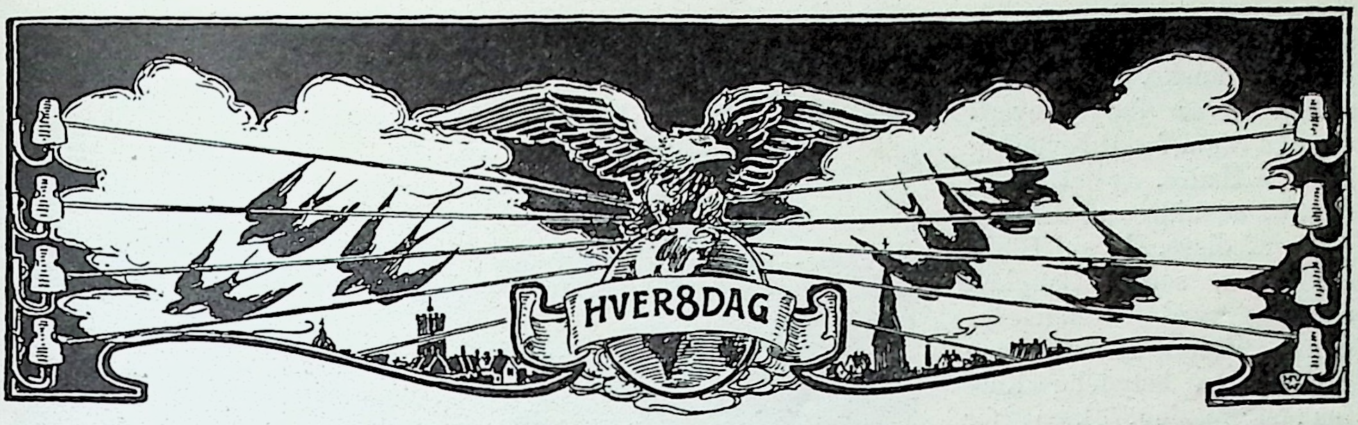
Denne Bonus beløb sig for det sidste Fem-Aar til mere end 6 Millioner Kroner.

Ved Udbetalingerne gaar man frem med den største Promptned og til det yderste er man kulant, idet man meget rigtig ræsonnerer, at disse Forhold gennem Omtale faar større Betydning end al Reklame.

I 1843 skrev Direktionen for „Star“ i sin Beretning: „Naar vi se paa den Elendighed, hvori Enker og Børn saa ofte bringes ved deres Forsørgers Død, kan Fordelene ved et velordnet Assuranceselskab ikke vurderes højt nok.“ Disse Ord er lige sande i 1899, men Sandheden er langtfra endnu gaaet op for alle.

„Star“s Hovedbygning i London.

Nr. 5. Aargang 1899–1900. Søndagen den 29. Oktober. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet

Moderne Vikingefærd.

Siamstogtet.

Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar.

Temmelig sent er Danmark kommet med i Landenes store Kapløb om de Skatte, Handel og Søfart bringer.

De Forsøg, vi i fordums Tid, da Kolonisationen var den eneste Vej til at aabne sig et Marked, gjorde paa at vinde med, lykkedes kun daarligt. Vore ostindiske Besiddelser maatte vi være glade ved at komme nogenlunde hæderligt af med, og de vestindiske Øer er endnu den Dag i Dag vore Smertensbørn.

Tiderne har forandret sig. Nu er det ikke med Krigsskibe, man tiltvinger sig Fodfæste paa fremmed Grund. Der kræves kun Foretagsomhed og — Penge. Men Penge ligger nu omstunder nærmere ved Haanden end i gamle Dage. Den Gang maatte de først tjenes, nu kan de laanes, blot Landet ejer Værdier nok, hvorpaa Krediten kan bygges.

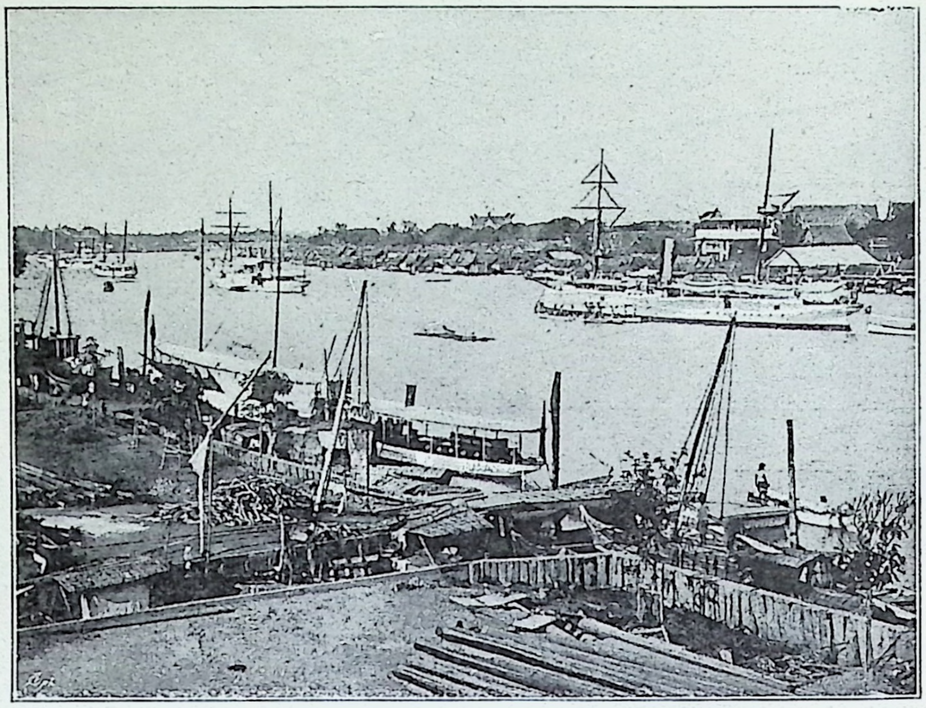
Og det gør netop Danmark.

Vi handler nu i stor Stil paa Amerika gennem to forskellige Linjer. I disse Dage har Interessen samlet sig om en ny stor Handelsvej, af hvilken vi har Grund til at vente os meget — den østasiatiske.

Samkvemmet med Østens rige Lande begyndte

„Valkyrien“ begynder sin Langfart.

Kongelige Lystyachter ved Bangkok.

som et rent personligt. Unge driftige Danske, hvem Fædrelandet var for snævert, drog til Siam for at bryde sig bredere Baner, og det lykkedes for adskillige af dem.

En af disse, Konsul *H. N. Andersen*, som i Bangkok sammen med to ligeledes danske Brødre *Kinch* havde grundet en betydelig Købmandsforretning, kom for nogle Aar siden hjem til Danmark, og saasnart han saa den store, tomme Frihavn, som unægtelig syntes noget letsindigt anlagt, uden at nogen ret var klar over dens Brug, slog det ham, at her var en Chance for noget stort og nyt.

Andersen & Co. blev det første Firma, som slog sig ned i Frihavnen med en Forretning i Teaktræ, der navnlig solgtes i store Mængder til den russiske og den tyske Regering.

Trafiken mellem Siam og Danmark var imidlertid baade kostbar og uregelmæssig, idet et enkelt Firma selvfølgelig ikke saa sig i Stand til alene at fragte de svære Fartøjer, som er nødvendige for denne Fart. Ganske naturligt opstod saaledes i Andersens altid arbejdende Hjerne Tanken om Dannelsen af „Det østasiatiske Kompagni".

Hvorledes denne Plan modnedes og gennemførtes trods megen Modstand, takket være Andersens Udholdenhed og fremragende danske Finansmænds Støtte, lader sig ikke udvikle paa dette Sted. Alle ved, at Direktør *Heide* er en af dem, der først bør nævnes i dette Foretagendes Historie. I Marts 1897 stiftedes Kompagniet med en Aktiekapital af 2 Millioner — den er senere udvidet til 3½ Million — og i dette Øjeblik ejer Selskabet seks store Dampere, nemlig „Siam", „Malaya", „Cathey", „Annam", „Natuna" og „Maha Vajirawudh", som alle er i fuld Fart mellem København—Antwerpen og de store Handelspladser i Siam og Kina.

Det næste Skridt, som nu skulde gøres, var at skabe Arbejde og vinde ny Jord for det nye Værk.

Saa udklækkede Andersen den Ide, som i Begyndelsen for os sindige Danske stod som noget af det mest fantastiske og æventyrlige: det store *Reklametogt*.

Hvorfor tage i Betænkning at benytte dette Ord? Vi ved jo alle, at den moderne Konkurrences evige Larm kræver baade Trommeslag og Trompetstød af enhver, der vil skaffe sig Ørenlyd.

Ombord paa „Valkyrien" kort før Afrejsen. (Specielt fotograferet for „Hvor 8. Dag").

En siamesisk Dame.

Fællestoget af „Annam“ og Krigsskibet „Valkyrien“ er en Reklame, bestemt til at slaa det fast for os selv og Verden, at vi er der, og at vi agter at blive der.

„Ikke mener jeg paa nogen Maade“, siger Direktør Andersen til os paa sit hjemlige Lollikemaal, „at hele Verden skal gaa paa Halen over dette fra et Verdenssynspunkt set saa beskedne Spræl, vi nu gør. Min Mening er, og jeg beder Dem sige det til Deres Læsere, at det allermest er os selv, der skal vækkes ved denne Larm. Danmarks Folk skal høre det og forstaa det, at der ligger en Verden udenfor os, som er vor fuldt saa vel som de andres, blot vi gider vinde den. At i denne Kappestrid, der gælder Handel og Omsætning, kan vi være med fuldt saa vel som de andre. At Jorden i vore Dage i Grunden er saa lille, at det Folk, der ikke vil være med at gøre sig den hele Jord underdanig, arbejder paa sin egen Ligkiste.

Det er ikke min Tro, at alle Golkondas Skatte vil strømme i vor Pose, saasnart vi sender et Krigsskib til Østasien. Men det vækker vor Udve, vor Arbejdstrang og vor Tro paa os selv — den vi saa højlig trænger til efter de mange Aars Skuffelser og Nederlag, baade politiske og økonomiske“.

Saaledes taler en Mand, hos hvem Fædrelandskærlighed og Erhvervsaand har indgaaet en uløselig Forbindelse.

Det er allerede nogle Uger siden, at „Annam“ stod ud af Frihavnen. Den skal anløbe og indlade i flere evropæiske Havne, og „Valkyrien“, som i forrige Uge under Marinekommandør, Prins *Valdemar* fulgte efter, vil indhente den i Middelhavet. Her gaar de civile Passagerer ombord i Krydserkorvetten. Disse lykkelige, som nu skal ud og forkynde Danmarks Hæder for de mærkelige Østasiater — halvt Naturfolk, halvt Kulturfolk, som de er — skal nævnes her: Direktør *Andersen*, Direktør *Heide*, med sin „Livlæge“, Prof. *Bloch*, Grosserer *A. C. Holmblad*, Fabrikejer (Farver) *Johan Goldschmidt* som Industriens Repræsentant og endelig Forfatter-Tegneren *Svedstrup* og et Par andre Privatmænd. Togtet vil antagelig vare ca. 10 Maaneder.

Vi Danske har Lov til at være stolte af dette Togt og af de Mænd, der har bragt det i Stand. Hvor stor eller hvor ringe den Fordel vil være. det vil bringe os, ligger endnu i det uvisse. Men der er ikke Tvivl om, at sjældent har Udsigterne til nye og store Handelsindtægter været bedre for os end nu.

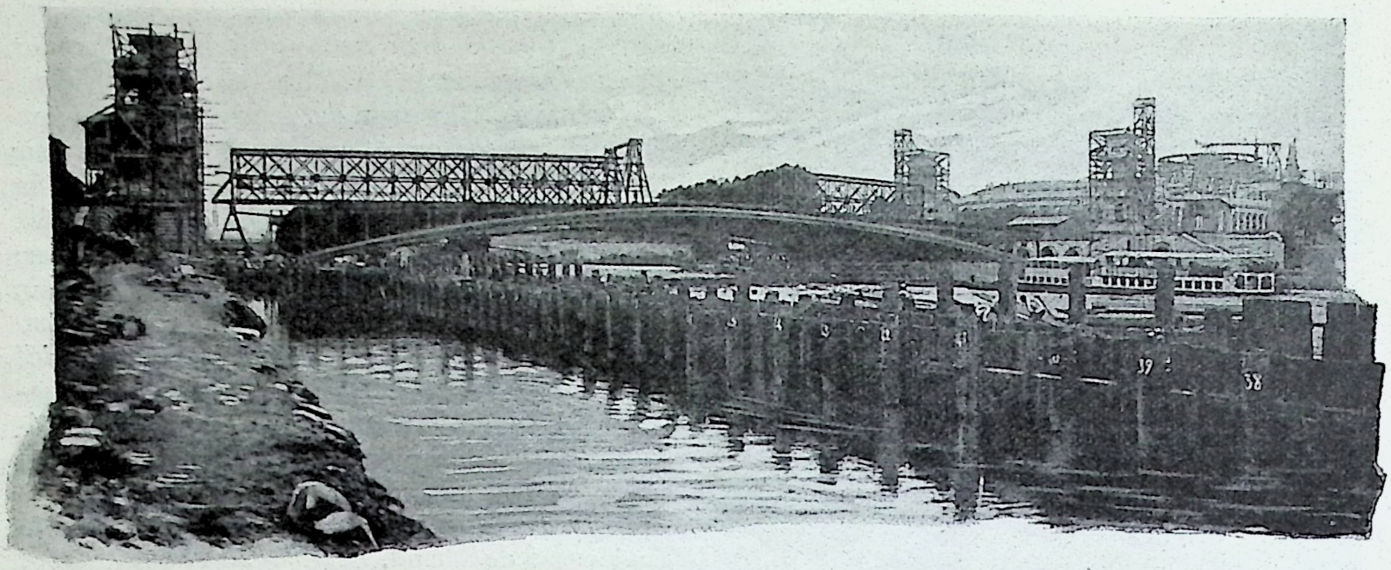
Der er for kort Tid stiftet et russisk-østasiatisk Dampskibsselskab, hvis Rhedere er danskfødte russiske Undersaatter, og som sejler under russisk Flag og med alle de Fordele, den russiske Stats Beskyttelse kan yde. Det er en offentlig Hemmelighed, at ogsaa dette Foretagendes Drivfjedre er spændt i Konsul Andersens lille Kontor ude i Frihavnen, og at de to Selskaber arbejder i nær Forbindelse.

Andersens klippefaste Tro paa disse sine Hjertebørn maa vække Beundring. Kunde vi andre blot tilegne os noget af denne Tro, da vil Togtet alene dermed være rigelig betalt.

Mariner.

Kaptajn, Direktør Andersen.

Den nybyggede Aleksander d. III.s Bro under Arbejde.

Aarhundredets Apotheose.

Mens man bygger Udstillingen.

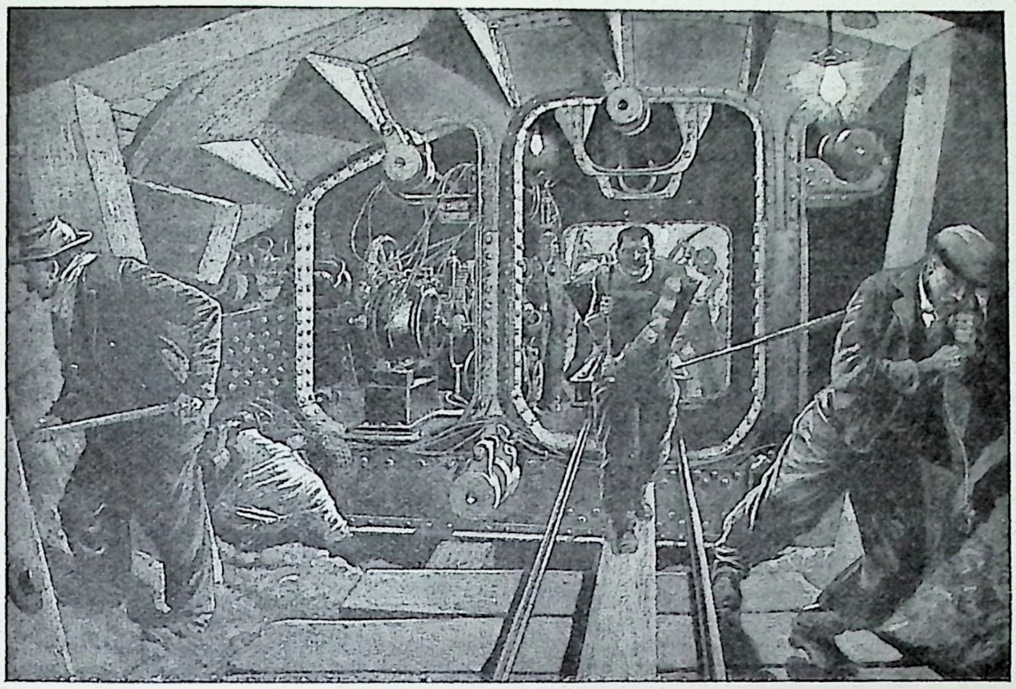
Det er den tidligste Morgenstund i Champs Elysée. Vandvognene er ikke komne hjem endnu, og Gartnerne gaar og piller og river i Buskadserne, mens de kigger ned ad den tomme, skraanende Allè. Det er i disse Dage, hvor Kastanierne blomstrer og skyder for anden Gang, og det er et henrivende Syn at se de uendelige Rækker af Træer med rustrøde og citrongule Blade mellem lysegrønne Spirer og store hvide Blomsterfakler blive belyst af den skarpe Septembermorgensol. Faa Fodgængere er ude endnu, men op ad Rue Royale, over Concordepladsen og ad Allèen begynder nu en endeløs Række af Kærrer at køre med Kalk, med Sten, med Tømmer, — med Grus og med Jernbjælker. Og Plankeværksportene aabner sig, og den lange Kortege af tunge Vogne med dampende Heste forsvinder bag dem, ind paa den uhyre Plads, hvor man bygger Udstillingen, der skal straale over Paris og Frankrig og Verden som vort Aarhundredes vældige Apotheose.

— Hvor der dufter velsignet herinde, dufter af Rust og vaad Kalk og opgravet Jord og Malerfarve. Hvor der dufter af Arbejde. Man føler sig saa herlig ubemærket i denne uhyre Myretue. Her svømmer Jorden med Dynd og Kalkvand, dèr flyder nogle Brædder omkring, dèr hamrer en vældig Rambuk Jernstokkene ned i Jorden, saa det knalder i Trommehinderne. Halvnøgne Arbejdere i røde Skærf og blaa Bluser slæber Jernbjælker, Feltesser flammer, Nivellører kigger tænksomt i deres Glas, og oppe paa et uhyre Jernstillads svinger og svajer en Bjælke sig tilvejrs. Nu er man ved at vælte over en Skinnevej, og nu er der en Kærrekusk, der brøler lige i Nakken paa En: Hy—hy—là bas! Og man vandrer i Morgenstunden i Time efter Time rundt i dette Kaos, og havde man ikke sit gode orienterende Kort i Haanden, vilde man være dummere, naar man gik ud af Porten ved Invalidehotellet, end da man gik ind gennem Plankeværket ved Champs Elysée.

Men skal man tale om Arbejderne paa Udstillingen, maa man begynde et godt Stykke før man naar Tærrænets Plankeværk.

Den forrige Udstilling i 1889 var besøgt af 38 Millioner Besøgende, det kneb den Gang at faa befordret alle Gæster frem og tilbage, og man kan forstaa, at det vilde have knebet endnu mere næste Aar, hvor man venter mindst 55—60 Millioner Besøgende, hvis der ikke blev gjort noget. Altsaa bekvemmede man sig endelig til at bygge den store underjordiske Bybane „Le métropolitain“, der som en vældig Midgaardsorm ligger under Paris og bider sig selv i Halen. Det er Arbejderne ved denne ny Bane, der har forvandlet det halve Paris til èn stor Byggeplads, og det er med den Millionerne skal befordres ud til Udstillingen.

Hele Udstillingen er delt i to Afdelinger, en paa hver Side af Floden. De forenes af Aleksander den III's Bro, den der, som Digteren Heredids sagde, ikke skal forene blot to Bredder, men to Folk. Paa højre Side, fra Concordepladsen og ud mod Champs Elysée, rejser sig den vældige Indgangsportal, og hvor det nu nedrevne Industripalads laa, skal Kunsthallen være. Det bliver en Bygning af Jern og Glas, og den skal blive staaende efter Udstillingen. Langs Seinekajen op til Almapladsen strækker sig „Det gamle Paris“, en overmaade morsom og stilfuld Gengivelse af et Par Gader fra det 14. Aarhun-

Arbejdet paa den underjordiske Pariserbane „Le métropolitain".

— Det er et Overblik over, hvordan de forskellige Palæer er lagte, men det er naturligvis vanskeligt at forstaa for den, der ikke i Forvejen kender Terrænet om Trocadero og Marsmarken eller har et Pariserkort ved Haanden.

— Mens man gaar her i dette Kaos af Jernstilladser og himmelhøje Sprinkelværker, spørger man sig naturligvis først og fremmest: Vil dette naa at blive færdigt? Alle Ingeniører siger: „Ja, — hvis! Hvis der ikke bliver Strejke! Gaar Arbejdet sin Gang roligt, bliver man færdig paa Slaget. Ellers er Udstillinger jo aldrig færdige paa Aabningsdagen. Udstillingen i Berlin i 1896 drev det til ikke at have Tag paa Husene, da Kejseren kom, saa Majestæten med et vældigt Donnervetter vendte sig om paa Hælen. De franske Arkitekter lover, at Udstillingen 1900 ogsaa i denne Henseende skal blive enestaaende. For Tilskuerne i Dag synes det en Umulighed, men Hemmeligheden ligger vel deri, at naar man bygger et fransk Hus, sker det som naar Børn bygger med Klodser. Sten og Bjælker er tilhugne og tilskaarede i Forvejen efter Beregning, og naar de kommer paa Byggepladsen, bestaar Arbejdet blot i at føje dem sammen. Eiffel konstruerede sit Taarn paa Papiret i Løbet af 3 Maaneder og byggede det i Løbet af 7. Naar han føj-

dredes Paris. Længere henne, ogsaa ud mod Floden, vil man træffe „Det engelske Hus", der skal rumme en Del af den engelske Udstilling. Paa det ikke ret store Terræn mellem Seinen og Champs Elysée er der saa Plads for det store Palæ for Kunstindustri eller, som det nærmere betegnet hedder: Industri til Huset og Boligens Forskønnelse. Og gaar man saa videre mod Vest, vil man naa til det andet af Udstillingens Knudepunkter: *Trocadero*. Omkring denne vidunderlige Bygning grupperer sig de store koloniale og orientalske Udstillinger baade fra Frankrigs egne Kolonier og fra Kina, Japan, Tyrkiet, Marokko og Indien og fra Englands forskellige Domæner.

De to Broer, Aleksander den III's Bro og Jena Broen fører os over paa den anden Side, og her møder Øjet straks Amerikas Pragtpalæ og det store Palæ for maritime Sager. Omkring Eiffeltaarnet har vi det tredje Knudepunkt i Udstillingen. Her ligger Bygningerne for Ingeniørkunst, Transportmidler, Kostumer, Metallurgi, Kemi, Elektricitet — en henrivende dejlig Bygning — Minevirksomhed og Maskinbygning. For det sidste har man endnu den umaadelige Maskinhalle fra 1889. Saa er der endvidere spredt over Terrænet, helt ud til Invalide-Esplanaden og Grenelles Forstaden, alle de forskellige Landes forskellige Bygninger, for Tyskland og Spanien, Italien, Norge, Sverrig, Rusland, Grækenland osv. osv., lige til man yderst ude ved „Invaliden" træffer Rumænien og Transwaal. Man føler sig jo lidt fattig paa sit Lands Vegne, naar man ser, at Lande, som Transwaal og Tripolis kan faa Raad til at bygge sig egne Palæer, mens vore danske 300,000 Kr. jo knap vil række længere end til en beskeden Installation paa de fire, fem Steder, hvor vi er anviste til at lade os drukne i Massen.

Russiske Arbejdere i deres Soverum paa Udstillingspladsen.

ede Bjælkerne sammen i 2den Etage, smedede man Bjælkerne til tredje Etage fiks og færdige til Sammennitning et helt andet Sted. Han erklærede senere, han godt kunde have bygget Taarnet paa 4 Maaneder.

De fleste af de Lande, der bygger eget Hus eller Palæ, har sendt deres egne Arbejdere til Paris. Man mener, at de bedre vil kunne arbejde efter Arkitekternes Ønsker, og at den nationale Farve, der skal hvile over Huset, vil komme bedre frem. Saa er jo unægtelig ogsaa Faren for en Strejke langt ringere, Rusland har en hel Hær af Ivan'er og Pjotr'er og Dimitrier paa Udstillingen. De har fuldstændig indlogeret sig paa Terrænet, hvor de arbejder, spiser, drikker umaadelige Mængder af Vodki og The og sover i lange Barakker. Undertiden slaas de ogsaa, saa deres Hyl vækker det halve Passys fredelige Beboere. Men umaadelig flittige er de, og deres Nøjsomhed er stor. Det er en pudsig lille Stump Rusland, der her er sat ned midt i det gyldne, larmende Paris.

Om Danmarks Deltagelse er der jo foreløbig ikke stort at sige. Det Arbejde, der skal gøres, kan jo ikke paabegyndes, før Bygningerne, vi skal udstille i, er under Tag og bliver givne fri til Installation. Skal vore forskellige Afdelinger ikke drukne i de uhyre Rum eller klemmes ihjel mellem mægtigere Naboer, maa det blive ved Installationens Originalitet og Smagfuldhed, vi holder os oven Vande. Paa den Maade haabe vi at kunne holde os saa højt oppe i Vandskorpen, at vi kan raabe: Voici, Messieurs, voici le Danemarc!

V. F.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig. Ved en Anbefalingsskrivelse, som Mülhausen fremskaffer, til Kubas Guvernør, gives der Brudenell og Mülhausen Adgang til Fængslet, hvor de ganske rigtig træffer Godfrey i en ynkelig Tilstand. Mülhausen kommer i Forbindelse med ham ved at byde ham en Cigar, hvori et Brev er anbragt, der giver ham Anvisning paa at foretage et Flugtforsøg. Det lykkes dem at overrumple Fængselsvagten og at trænge ind til Godfrey. De faar ham gjort fri og under den største Fare flygter de af Sted Dag og Nat. Under et Hvil fortæller Blake om, hvorledes i sin Tid hans Yacht forliste.

„Ja, det skal jeg gerne. Naa, jeg saa' mig altsaa om, men kunde ikke opdage nogen Baad eller Planke, som jeg kunde holde mig oppe ved. Jeg var derfor nødt til at svømme. Der var hverken Land eller Skib at øjne, og selv om jeg kunde holde mig i Live til om Morgenen, hvilket sandsynligvis Hajerne vilde forhindre, saa kunde jeg dog ikke holde meget længere ud. Jeg svømmede omkring uden at lægge Mærke til Retningen. Pludselig synes jeg at jeg saa en mørk Masse foran mig. Jeg havde ikke Tid til at tænke paa, hvad det var, før mine Hænder slog imod det, og jeg opdagede, at det i alt Fald var af Træ. Jeg greb med hele en druknende Mands Fortvivlelse efter det. Det faldt mig ind, at det sandsynligvis var det, der havde bragt min stakkels Yacht til at synke, og det viste sig at det var Skroget af et andet Skib, der var gaaet under her. Hvis jeg kunde komme om Bord, saa var jeg foreløbig reddet fra at drukne, selv om jeg maaske skulde dø af Sult. Det lykkedes mig at komme op paa Skroget, og til min Glæde saa' jeg, at jeg kunde staa paa Dækket, selv om Vandet næsten naaede mig til Skuldrene. Da jeg havde hvilet mig lidt, vadede jeg agter ud og opdagede, at Agterdelen næsten laa en Fod over Vandets Overflade. Jeg blev henrykt over dette og lagde mig lige saa lang jeg var.

Natten gik langsomt hen, og det var først efter en Evighed, at Solen hævede sig op over den østlige Horisont. Jeg kom paa Benene og begyndte at gaa omkring paa Dækket, idet jeg saa mig om i alle Retninger for at se, om jeg ikke kunde opdage et Skib eller Tegn til Land. Men der var ingen af Delene.

Tilsidst lagde jeg mig ganske udmattet ned og faldt snart i en dyb Søvn. Hvor længe jeg sov, véd jeg ikke. Jeg blev vækket ved, at nogen ruskede i mig. Jeg sprang op. Jeg var omgivet af en Gruppe Mænd.

„Jeg sagde nok, at han ikke var død!“ udbrød en Mand i en triumferende Tone. „Naa, min Ven, hvordan er De kommet om Bord paa dette Skrog?“

„Jeg er Ejeren af den engelske Yacht „Stephano-

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

tis“,“ svarede jeg. „Den stødte sammen med dette Skrog efter Midnat og gik til Bunds med Mand og Mus. Jeg var den eneste, der undslap og kom om Bord paa dette Vrag.“

„Stakkels Fyr,“ sagde en af de andre. „Det var nok gaaet galt paa et hængende Haar.“

„Hvem er De,“ spurgte jeg.

„Vi er fra det Skib der ovre,“ sagde den Mand, der først havde talt til mig. „Vi har en Baad her. Tror De, De kan komme ned i den, eller skal vi hjælpe Dem?“

„Nej, det gaar vel nok,“ svarede jeg, idet jeg rejste mig og ved Hjælp af en af Sømændene kom hen paa Siden af Skroget. Der laa en Baad, og et Øjeblik efter var vi paa Vejen til den hvide Skonnert, der laa en Fjerdingvej til Luvart.

Det var et smukt Skib, og da vi nærmede os det, saa' jeg, at der stod en Mængde Mennesker og iagttog os.

Da de saa', at jeg var for svag til at klatre, blev jeg hejset op. En halv Snes venlige Hænder blev rakt mig i Møde, men jeg kunde heldigvis undvære dem. Da jeg kom op paa Dækket, traadte Kaptajnen mig i Møde, men i samme Øjeblik han rakte mig Haanden, traadte en anden Mand frem og udbrød:

„Men du gode Gud, det er Godfrey Blake!“

Jeg saa' mig om, og den Mand, som havde talt, var ingen anden end min Fætter Richard Morgrave!“

XIV.

Blake slutter sin Historie.

„Richard Morgrave!“ udbrød Mülhausen og jeg i samme Aandedræt. „De maa tage fejl.“

„Nej jeg gør ikke,“ svarede han. „Men hvad er der i Vejen? Hvorfor er De saa overrasket?“

„Ganske simpelt,“ sagde jeg, „fordi Morgrave er sammen med Deres Søster, Frøken Hemp og Vargenal om Bord paa „Argentinas Rigdom“, og han har altid bestemt nægtet, at han nogen Sinde har hørt om Dem eller fra Dem siden den Dag, da De kom til Argentina. Har han da hele Tiden vidst, at De var paa Kuba?“

„Ja, naturligvis,“ svarede Blake, „og det havde han meget god Grund til at vide.“

„Vil De fortsætte, Hr. Blake,“ sagde Mülhausen.

„Lige til det Øjeblik havde jeg holdt mig oppe, men denne sidste Overraskelse var for meget. Jeg hørte ham nævne mit Navn, saa' hans forbavsede Blik, saa' ham række Haanden frem, saa husker jeg ikke mere. Mine Sanser svigtede mig, og jeg faldt om paa Dækket. Da jeg vaagnede, laa jeg i Morgraves Lukaf. Han sad paa Skibskisten ved Siden af mig, og da han saa', at jeg kom til mig selv igen, skyndte han sig med at give mig noget Mad. Han fortalte mig, at Skibet kom fra New Orleans og var paa et Sørøvertog til Kuba. Jeg tror ikke, at jeg nogen Sinde før har set et mere iltert og ligeglad Mandskab. Flertallet var Englændere. Mange af dem var af meget god Familie, f. Eks. min Ven O'Barry, som for Resten er Irlænder. Jeg spurgte ikke om, hvilke Grunde der fik dem til at gøre et saadant Sørøvertog til Kuba, og de syntes ikke en Gang selv at vide det. De vilde have Spænding og Kamp, og det fik de ogsaa til Gavns.

Den følgende Dag var det klart at vi nærmede os til vort Bestemmelsessted. Bøsserne og de andre Vaaben blev bragt op og uddelt, og i nogle Timer var Dækket fuldt af smaa Grupper Mænd, der rensede og polerede de forskellige Redskaber.

Sent den samme Aften var vi i Nærheden af Kysten, og noget efter Midnat kom en Baad roende ud til os. Den var bemandet med Sorte og blev styret af en høj, aristokratisk udseende, gammel hvid Mand, som blev modtaget meget ærbødigt af Kaptajnen. Det var en rig Kreol, der levede i Nærheden og plejede at gøre sig en Forretning af at møde Sørøverne ved deres Ankomst for at føre dem til et sikkert Sted, hvor de kunde blive, indtil de kom sig tilstrækkeligt efter deres Rejse, saa de kunde forene sig med Oprørerne.

Denne Mand havde ofte tidligere været med til den Slags Eventyr, det var ham, som traf alle Anstalter paa Fastlandet til at hverve Frivillige og købte Vaaben og Forraad til dem og fragtede det Skib, som førte dem til deres Bestemmelsessted, og han blev udmærket betalt for det. Det var et farligt Arbejde, for de spanske Avtoriteter var altid paa Udkig efter den Slags Ekspeditioner, og naar de fik fat i dem, viste de ikke nogen Barmhjertighed.

Jeg havde jo ingen Ting at bestille den Gang, og da jeg meget gerne vilde se noget til Landet, modtog jeg med Fornøjelse Don Manuel de Ferraras Indbydelse til at følge med min Fætter og bo hos ham, medens jeg opholdt mig paa Øen.

Don Manuels Gods var en meget smuk Ejendom. Huset var stort og yderst overdaadigt indrettet. Det blev styret af hans eneste Barn, Datteren Inez, én af de skønneste Piger, man kan tænke sig, og som den Gang var omtrent atten Aar gammel. Gæstfrihed var Husets Valgsprog, og da de havde hørt, hvorledes det var gaaet mig, kendte deres Ædelmodighed næsten ingen Grænse.

Det var et Ideal af et Hjem, vi boede i. Don Manuel var en udmærket Vært, og hans Datter støttede ham godt i hans Anstrengelser. At drive en Morgen bort med Frøken Inez paa den skyggefulde Veranda eller i Orangelunden, det var en Fornøjelse, der aldrig blegnede, og kort og godt, da vi havde været der i fjorten Dage, var jeg forelsket til op over Ørerne i den smukke Kreolerinde. Det var omtrent paa den Tid, at jeg opdagede, at min Fætter Morgrave ikke holdt saa meget af mig, som han havde ladet. Han undgik mit Selskab, og naar vi mødtes, behandlede han mig meget uforskammet. Men jeg tog det roligt, da jeg kunde se, at han led af vanvittig Skinsyge. Saa snart jeg viste mig, var det klart, at han havde stort Besvær med at beherske sig.

Der er ikke saa meget mere at fortælle. En Eftermiddag, da vi havde boet over en Maaned i Huset, traf jeg Inez alene i Haven. Hun fo'r sammen, da jeg kom, og jeg lagde med Henrykkelse Mærke til, at hendes Kinder blev røde. Jeg besluttede at sige hende, hvad jeg tænkte, og derfor foreslog jeg hende, at vi skulde sætte os et Sted i Nærheden, hvor vi kunde faa et lille Glimt af det blaa Hav mellem Palmetræerne.

„Det er den dejligste Udsigt, jeg nogen Sinde har set,“ sagde hun, da vi havde siddet der lidt.

„Ja,“ svarede jeg med et Suk.

„Hvorfor sukker De?“ udbrød hun. „Jeg synes, De er bedrøvet i Dag. Det er da ikke mig, der paa nogen Maade har krænket Dem?“

„Nej, det kan De ikke, Frøken Inez,“ sagde jeg. „Nej, jeg tænkte kun paa, at jeg snart skal sige Farvel til Dem og Deres gode Fader. Jeg har været her i en Maaned, og det kan ikke gaa an, at jeg misbruger Deres Gæstfrihed.“

„Det gør De ikke,“ sagde hun rask. „Det maa De ikke sige, De véd jo, hvor meget min Fader har glædet sig over Deres Besøg.“

„De omtaler kun Deres Fader,“ sagde jeg. „Har De slet ikke været en Smule glad over, at jeg har været her?“

Hun hang med Hovedet, men svarede ikke. Saa blev jeg dristig og greb hendes Haand og fortalte hende, at jeg elskede hende. En halv Time efter vendte vi tilbage til Huset som lykkelige Forlovede.

Don Manuel var borte den Dag, men saa snart han kom tilbage, bad jeg om at maatte tale med ham i Enrum og forklarede ham mit Forhold til hans Datter.

Til min Glæde billigede han Partiet, og da han havde forhørt sig lidt om min Stilling og min Formue, sagde han, at vi kunde betragte Sagen som afgjort, og at det glædede ham meget at byde mig velkommen som Svigersøn. To Dage senere forlod han sit Hjem for at besøge sin Broder, der boede i Torre Blanco. Denne Mand havde jeg kun truffet en Gang, og jeg havde ikke Lyst til at forny Bekendtskabet. Han var lille og temmelig vanskabt; han var ugift og havde Ry for ikke blot at være en streng Herre, men tillige en stor Gnier.

Don Manuel tog altsaa af Sted og overlod til Frøken Isabella, en ældre Dame, der var i Huset, at tage sig af hans Datter. Hun generede os ikke meget, for den meste Del af Dagen tilbragte hun med at sove paa Verandaen. Morgrave, som, efter at jeg havde meldt ham min Forlovelse, næppe havde værdiget mig et Ord, blev nu pludselig til min Forbavselse lige saa venskabelig, som han hidtil havde været fjendtlig. Han spøgede med mig over den Overraskelse, som mit Ægteskab vilde fremkalde hos mine Venner hjemme, og sagde mig Komplimenter om den dejlige Borgfrue, som jeg snart skulde føre hjem til Burwell.

Dagen efter at Don Manuel var rejst, sad jeg sammen med Inez paa den samme Bænk, hvor jeg havde erklæret hende min Kærlighed, da min Fætter kom løbende hen imod os.

„Der er hændet noget meget vigtigt,“ udbrød han, „og jeg anser det for min Pligt at raadføre mig med Dig om det. Jeg har faaet Meddelelser vedrørende de spanske Troppers Bevægelser, og det er nødvendigt, at Don Manuel bliver underrettet om dem saa hurtigt som muligt, men jeg véd ikke, hvordan jeg skal sætte mig i Forbindelse med ham. Det er ganske umuligt for mig at rejse herfra, for der kan komme et andet Bud; ellers vilde jeg selv bringe ham Efterretningen.

„Hvis Du tror, at Meddelelsen er af nogen Betydning for Don Manuel, saa skal jeg gerne bringe ham den,“ sagde jeg.

„Ja, hvis Du ikke har noget imod at tage af Sted, Godfrey,“ sagde Morgrave med et velfornøjet Udtryk, „saa vilde det rigtignok være meget rart. Hvad mener De Frøken Inez?“

„Ja, De har vist Ret,“ svarede hun. „Fader vil vist være Dig meget taknemmelig, Godfrey.“

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Tyrefægtningen i Deuil: Tyren bryder ind blandt Tilskuerne.

I Nærheden af Paris i Landsbyen Deuil har nylig en ret tragisk Tyrekamp fundet Sted. Da Skuespillet tog sin Begyndelse, sprang den første Tyr, Romito, et prægtigt, fyrigt, sort Dyr, frem for de ophidsede Tilskuere. En Picador, siddende paa en elendig Hest, begyndte at drille Tyren, der tilsyneladende var lidet krigslysten, og blot søgte at slippe bort, indtil den pludselig efter at have taget Maal af den hindrende Barriere, i et Spring satte over den og et Sekund efter med fremstrakte Horn var midt inde iblandt Publikum. Man kan tænke sig Paniken. De skrækslagne Tilskuere trængte paa og styrtede den ene over den anden. Man bærer seks saarede bort med kvæstede Lemmer. Imidlertid er Tyren sluppet ud i det frie, hvor den jages af Toreadorer og Gendarmer indtil en af disse sidste er saa heldig at sende den det dræbende Revolverskud. Derefter vilde man fortsætte Kampen, men Myndighederne protesterede, den første Fægtning havde været mere end tilstrækkelig, og Præfekten nedlagde Forbud mod ethvert nyt Forsøg paa at indføre de spanske Skuespil i den franske By.

* * *

VED Siden af Transvaal-Republikens Præsident, i hvis Træk den engelske Presse finder den taknemmeligste Genstand for de mest haarrejsende Karrikaturer,

General Joubert, Boernes Anfører.

viser sig nu overalt i Bladene General Jouberts karakteristiske Profil. Denne Officer, som er af fransk Afstamning anbringer med strategisk Sans sine Tropper paa de Steder, hvor Englænderne har sværest ved at finde dem. Da Englænderne vil søge at undgaa Bjergkampe, er det et Spørgsmaal hvorledes og hvornaar de for Alvor vil kunne gaa løs paa hinanden.

Alligevel kom det forholdsvis hurtig til et alvorligt Sammenstød, da Boerne fra en Højdedrag-Stilling, som skulde synes at være dem yderst gunstig som Dækning, beskød Lejren ved Glencoe. Boernes meget mangelfulde Artilleri kunde ikke maale sig med Englændernes øvede og efter et heftigt Sammenstød, stormede de engelske Soldater frem, indtog Boernes befæstede Stilling og jagede dem derefter paa Flugt.

I denne Træfning mistede Englænderne en af deres mest udmærkede Krigsførere, nemlig den tapre General Symons, der ramtes af en dødbringende Kugle.

General Buller.
Englænderes Øverstkommanderende.

Af Dagens Krønike.

Kunstforeningen har i de senere Aar kastet sig over en vigtig Opgave, som den tidligere af Mangel paa gode Lokaler maatte lade ligge. Den søger ved samlede, saa vidt muligt fuldstændige Udstillinger af afdøde Kunstneres Produktion at udbrede Kendskab til disse blandt en Slægt, som ellers vanskelig vilde kunne komme disse Fortidens Store paa nært Hold.

For Tiden ser man i de smukke Sale ved Frederiksholms Kanal en *Gotfred Rump-Udstilling*, som gør sin Arrangør, Maleren *V. Jastrau*, stor Ære. Rump, der blev født i Hillerød i 1816, hører til samme Generation som *P. C. Skovgaard*, *Lundby* og *Kyhn* — og det var disse fire, der samtidig, omend hver i sin egen Aand, opdagede den danske Natur og erobrede den for Kunsten. Rump er vel den af dem, som har virket stærkest paa den yngre Slægt — Malere som Foss, la Cour, Groth o. s. v.

Motiv fra Vejen bag Kroen ved Raavad, efter Maleri af Gotfred Rump.

Maleren Gotfred Rump, efter Maleri af H. Olrik.

Han malede helst Skov og helst i Solskin, og Solens Leg og Farvespil i Bøgeskovens Dybder gengav han med fin Forstaaelse og behændig Kunst. Til hans berømteste Arbejder hører Serien „De fire Aarstider", som er i Grev Moltke-Bregentveds Eje.

Tekniske Vanskeligheder hindrer os i at byde vore Læsere en mere karakteristisk Prøve paa Rumps Kunst end hosstaaende Sommerbillede. Portrætet af Rump er gengivet efter *Olriks* Maleri.

* * *

Kapelmusikus Jørgen Petersen.

Fløjtenisten *Jørgen Petersen*, som nylig døde, havde i mere end 50 Aar tilhørt det kongelige Kapel, og da han for et Par Aar siden trak sig tilbage fra denne Plads, viste det sig hvor vanskelig det var at finde Erstatning for hans ypperlige Kunst. Efter i længere Tid at have været svagelig døde han i en Alder af 72 Aar.

Skarpretteren.*)

Af Montjoyeux.

Nede i Fængselsgaarden var Opstillingen af Skafottet i fuld Gang. Omkring det stygge, skumle Apparat færdedes frem og tilbage en Flok søvndrukne, bluseklædte Folk, der gled forbi ligesom Skygger i den endnu mørke Morgenstund. De anbragte paa Jorden en lang Sivkurv, flyttede Planker og tumlede med Træspande. I Mørket og Stilheden stødte nu og da ubestemmelige, klingende Metalgenstande imod hverandre. Det lød omtrent, som naar Røgtere skure og rense i en Kostald.

Omkring imellem Folkene gik en Mand i sort Selskabsfrakke med en gammel, slidt høj Hat. Han vaagede ikke uden synlig Nervøsitet, over at alle Tilberedelser blev behørig trufne. Det var Torqueur, Bøddelen.

* Det er fransk Lov, at den til Henrettelse dømte Forbryder frigives, saafremt Guillotinen i Henrettelsesøjeblikket nægter at virke.

Han var henved de Halvfjerds. Et graat uplejet Skæg indrammede hans skarpe, grove Træk. Han betragtede Omgivelserne med sørgmodig Mine og han kunde aabenbart kun daarlig forsone sig med den Tanke, at det i Dag var sidste Gang efter fyrretyve Aars Virksomhed i Guillotinens Tjeneste, at han skulde varetage den Bestilling, hvis Udøvelse stedse havde staaet i saa nøje Samklang med hans Karakter, at han med Smerte følte Nødvendigheden af omsider at maatte trække sig tilbage. Alderens Byrde krummede hans Ryg, hans Syn var blevet svagt, og i det psykologiske Øjeblik havde i den senere Tid en let Skælven gjort hans Haand usikker. Den Dag var kommen, da han maatte vige Pladsen og med sin Pension og sine Sparepenge trække sig tilbage til Privatlivets Fred.

Det var i Dag hans otteogfyrretyvende Henrettelse, og netop til denne skulde der, ved et

grusomt Spil af Skæbnen, knytte sig en ganske ny og langtfra behagelig Følelse. Denne sidste Delikvent, hvis Livstraad han saa brutalt skulde overskære, var nemlig ingen anden end hans Bysbarn og Kammerat i Ungdommens Dage, Pierre Colinot, tabt af Syne i over en Menneskealder, og nu genfunden paa dette Sted. Hvem skulde have anet, at den frejdige, lyslokkede Dreng, der havde tumlet sig saa muntert i Mark og Eng, og med hvem han saa ofte havde let og spøgt, en Gang skulde omkomme for hans Haand, under Guillotinens kolde Staal.

Han kendte sin Barndomskammerats hele sørgelige Historie, der var kommen frem under Processen, og han kunde ikke faa den ud af sit Hoved.

Colinot havde i en ung Alder giftet sig med en velstaaende Pige, og da han selv var stræbsom og dygtig, blev han tilsidst en rig Mand, der nød megen Anselse paa Egnen. Hans Børn, der vare godt gifte, gav ham kun Anledning til Glæde og Tilfredshed, og alt var saare vel, indtil en skønne Dag hans Kone døde. Jordene skulde nu sælges og deles, og med denne Tanke kunde den gamle Colinot paa ingen Maade forsone sig. Han kunde ikke finde sig i, at Marker, som han havde samlet ved at spare Skilling paa Skilling, nu skulde deles og spredes for alle Vinde, og hans Svigersøn, Lemercier, der havde sat Striden i Scene, blev nu den Fjende, den Ransmand, til hvem han viede et vildt Had. Naar de to Mænd tilfældig mødtes, kom det straks til Skænderi, Trusler og Slagsmaal. Det var godt at se, at dette engang maatte ende galt. Dagen før Salget skulde finde Sted, løber Colinot i en Tilstand af vanvittigt Raseri hen til Svigersønnen, i hvis Stue han vil trænge ind med Magt. Døren sprænges, Skældsord og Trusler udslynges paa begge Sider, og snart er Slagsmaalet i fuld Gang. Pludselig lyder et Skud: Lemercier styrter om, ramt af en Revolverkugle. Men Colinot er fudstændig afsindig og bliver ved at skyde! Faa Minutter efter er hele Svigersønnens Familie, begge hans Forældre, hans Barn, en tolvaars Pige, og hans Kone, Colinots egen Datter, ramte af dødbringende Kugler. Efter Katastrofens Fuldbyrdelse flygtede Morderen, men blev kort efter arresteret og havde nu i seks Uger bag Fængslets Mure oppebiet den skæbnesvangre Dag. . . .

Torqueur strøg sig med Haanden over Panden. Han havde stadig haabet, at Colinot vilde blive benaadet, og da det viste sig, at hans Haab var forgæves, tænkte han paa at trække sig tilbage og at lade sin første Hjælper varetage Henrettelsen. Men alligevel gjorde han det ikke; det forekom ham nemlig, at det vilde være en Art Fejghed af ham at vige tilbage — og desuden hvo ved? Maaske kunde han paa en eller anden Maade mildne sin tidligere Kammerats sidste frygtelige Øjeblikke? En fiks Idé kunde stadig ikke komme ud af hans Hoved. Hvorfor var Straffen ikke bleven forandret? Colinot havde jo i hele sit foregaaende Liv ved en ulastelig Vandel tiltvunget sig alle Menneskers Agtelse. De Omstændigheder, under hvilke Mordet var blevet begaaet, tydede jo desuden ogsaa paa, at han ikke dengang kunde have været ved sin fulde Samling. Dernæst var Colinot jo en gammel Mand, omtrent hans Jevnaldrende. Skarpretteren havde en bestemt Følelse af, at ved denne Lejlighed misbrugte Samfundet sin Ret og begik selv en Forbrydelse ved at anvende Lovens fulde Strenghed paa Colinot. I Torqueurs Hjerne opstod, hastig som et Lynglimt, Ønsket om paa en eller anden Maade at omgaa og svække Virkningen af den uretfærdige Dom. Han stod et Øjeblik eftertænksom lige som en Skoledreng, der spekulerer paa Spilopper, og et lille Smil bragte paa en Gang hans Læber til at dirre . . .

Øjeblikket nærmede sig. Øvrighedspersonerne indfandt sig, og efter at de fornødne Formaliteter havde fundet Sted, bemægtigede Bøddelen sig den domfældtes Person. De kendte godt hinanden, og der var i begges Ansigter et Udtryk af hemmelig Angst. Da den gamle Bonde vilde tale, tvang Torqueur ham temmelig haardt ned paa en Stol for at skride til de nødvendige Toilette-Tilberedelser, samtidig med at han hurtig hviskede ham i Øret:

„Maskinen virker ikke . . . Jeg har sørget for alt . . . Du vil blive benaadet . . . Vær ikke bange . . .“

Skarpretterens Hjælpere afklippede Haaret i Nakken og Skjortelinningen. Torqueur vedblev stadig med Blik og Minespil at forsikre sin Barndomsven om den forestaaende Frelse.

Fængselsdøren aabnedes paa vid Gab. Den Dødsdømte skred frem imod Guillotinen, eskorteret af Præsten og et Par af Bøddelens Haandlangere. Han gik rank og rolig og betragtede uden ringeste Skælven eller Blegnen det frygtelige Skafot. Et Beundringsgys meddelte sig til den omstaaende Hob. Han lagde sig af sig selv, uden Bistand, op paa Brædtet, der gled væk i det samme. Kniven faldt. Colinot var død.

Han var død, saaledes som hans Ven, Bøddelen, med ophøjet, varmhjertet Menneskekærlighed havde ønsket det — haabende til det sidste!

Malgamit-Ofrene.

Roman af *H. S. Merriman.*

Fortsat.

Johan trak paa Skuldren og lo. Hun havde undertiden ogsaa nok Lyst til at vide det, men Tony havde aldrig tilfredsstillet hendes Nysgerrighed. Den unge Dame gik sin Vej og talte med andre om det samme Æmne. Der var en hel Mængde Mennesker i Værelset, som gerne vilde vide, hvorfor Tony Cornish ikke talte, og ønskede, at han vilde gøre det. Man kan opnaa at beherske Verden ved at faa den til at ønske noget og ikke tilfredsstille dens Ønsker.

„Jeg tillader mig at haabe," sagde Lord Ferriby, „at vi kan rejse den nødvendige Kapital, naar vor Plan er bleven tilstrækkelig bekendt. Opfyldt af dette Haab, har jeg taget mig den Frihed at optegne Navnene paa nogle Herrer, som har været saa venlige at paatage sig at være Medlemmer af Bestyrelsen. Jeg foreslaar derfor, at man til Bestyrelsen af Malgamitfonden vælger — hm — mig selv —"

Som en øvet Taler standsede Lord Ferriby for at vente paa Bifaldet, som ogsaa ganske rigtigt fulgte. Nogle ældre Herrer, som havde været unge, den Gang da Ferriby selv var ung, saa' med megen Interesse paa Billederne paa Væggen. At Lord Ferriby blev Formand i et stort Velgørenhedsselskab, var det samme som at sende dette Selskab Pokker i Vold.

Han stod og smilede nedladende til dem, der saa' op paa ham, og glædede sig over, at hans letsindige og ynkværdige Fortid endte paa saa berømmelig en Maade.

„Hr. Anthony Cornish", læste han, og man klappede atter.

„Major White."

Tilhørerne vendte sig om og stirrede paa denne Helt, som stod rolig og ligegyldig forskanset bag sine Briller med sit brede, solbrændte Ansigt over en enorm vid Skjortekrave.

„Hr. von Holzen."

Ingen syntes at kende Hr. von Holzen eller at bryde sig meget om, hvorvidt han var til eller ikke.

„Og — min — hm — Ven — Ophavsmanden til denne Plan — den Mand, til hvem vi alle ser op som nogle meget ulykkelige Menneskers Velgører — nemlig Hr. Percy Roden."

Lord Ferriby mente, at Tilhørerne skulde applaudere, og det gjorde de, skønt de aldrig havde hørt Navnet før. Han lagde det Papir sammen, som han holdt i Haanden, og tilkendegav, at han for Øjeblikket ikke havde mere at sige. Fra sit høje Stade undersøgte han hele Salen, idet han øjensynlig søgte efter nogen. Tony Cornish var bleven nævnt efter Ferriby, og Flertallet haabede, at han nu skulde tale. De ventede, at i det mindste han skulde være livlig. Og desuden hvilede der over hans Navn en hemmelighedsfuld Trolddom, som i sig selv giver en Slags Berømthed. Folk sagde om Tony Cornish, at han kom nok frem i Verden, og dette alene havde skabt ham Held i selskabelig Henseende.

Men Cornish var ikke til Stede, og da Lord Ferriby havde ventet et Øjeblik, gik han ned i Salen og sluttede sig til en Gruppe, thi Forsamlingen opløste sig allerede i Grupper, og Flertallet talte vist nu om andre Ting. I vore Dage har vi ikke Raad til at skænke noget Æmne tilstrækkelig Tid, saa vi kan gavne Sagen eller os selv, saa det varer ved.

Straks efter opstod der et Røre ved Døren, og Cornish traadte ind, fulgt langsomt af en Mand, der saa' træt ud, og for hvem Folk ved Døren instinktmæssig gjorde Plads. Denne Mand var høj og bredskuldret; han havde glat, mørkt Haar og gik med Hovedet noget bøjet. Hans Øjne var mørke, og den store, hvide Stribe, der var synlig under Pupillerne, gav hele hans Væsen et Præg af legemlig Skrøbelighed, der syntes at tyde paa, at han stadig følte sig træt.

„Hvem er det?" spurgte Major White med en Slags sløv Nysgerrighed, som kun faa af hans Medmennesker havde Evne til at fremkalde hos ham.

„Hvem det er," sagde Joan og saa' henimod Døren — „naa, det er Hr. Percy Roden."

FJERDE KAPITEL.

En ny Discipel.

Der er noget gammeldags ved Atmosfæren i Hotel „Vieux Doelen" i Haag, noget lige saa roligt og fredeligt, som der er ved selve Navnet paa dette historiske Hus. Der er bløde Tæpper paa Trapperne, de store Værelser er behængte med Tæpper og dekorerede i en massiv og noget mørk Stil. Huset selv, der er mere end hundrede Aar gammelt, er af mørkerøde Mursten. Vinduerne ere meget store og vilde synes mærkelige i en hvilken som helst anden By end Haag. Det gamle Skydegalleris Hotel ligger paa Toornoifeld, og ligegyldige Folk kan gaa forbi det uden at skelne mellem det og private Huse paa begge Sider. Dette Hotel er ikke saa meget et Hvilested for de flygtige Rejsende, som det er Holdeplads for en stor Hær, der altid bevæger sig roligt af Sted gennem Byerne i den gamle Verden, nemlig Diplomaterne — den Hær, hvis største Sejr Freden er. Den Rejsende, som tilbringer en Nat eller to i Hotellet, bliver maaske lidt overrasket over den Luft, i hvilken han befinder sig, Hvis han er, hvad man kalder, en praktisk Mand, ryster han sandsynligvis ildevarslende paa Hovedet ved Tanken om Ejerens Udsigter. Der synes i Virkeligheden at være en ejendommelig Mangel paa Gæster. Trapperne er næsten altid ganske øde, og Salen er tom. Der er ikke nogen Lyd, der vidner om Liv, ingen Kofferter i Vestibulen, ingen Lediggængere i Porten. Og dog, naar Tiden til table d' hôte kommer, bliver stille Døre aabnede, og stille Mennesker kommer ud af de Værelser, der før syntes ubeboede.

Det er for det meste glathaarede Mænd med tænksomme, tilbageholdne Manerer, et vist civiliseret, kosmopolitisk Udseende og den uundgaaelige Diplomatfrakke. De bukker alvorligt for hinanden og sætter sig ved særskilte Borde. Hyppigt tager de Bøger og Aviser og læser under det højtidelige Maaltid. Det er nok værd at lægge Mærke til disse Mænd. Mange af dem er graahaarede, ingen af dem er unge; men de er Begyndere, rene Lærlinge i en meget vanskelig Haandtering, og i kommende Dage skal de skabe Evropas Historie. Thi disse Mænd er Attachéer og Sekretærer ved Gesandtskaber. De kan tale til En næsten paa ethvert evropæisk Sprog; men de er ikke meddelsomme.

Om Vinteren — den livlige Aarstid i Haag — er der sædvanligvis et bestemt Antal faste Beboere paa Hotellet. Paa den Tid, vi taler om, boede Fru Vansittart der alene med sin Pige. Fru Vansittart plejede at spise ved det lille Bord i Nærheden af Kakkelovnen, en prægtig Kakkelovn af Staal og Messing, som stod omtrent i Midten af den mindre Spisestue. Fru Vansittart syntes at føle sig ganske som hjemme i Hotellet og vekslede Hilsener med et Par af Diplomaterne. Det var en yndefuld, mørkhaaret Kvinde, med dybe, brune Øjne, der saa' paa Verden uden stor Interesse. Man følte, at det ikke var en Kvinde, der ødslede med sin Opmærksomhed eller sine Tanker paa en Skødehund, som saa mange Damer gør, naar de rejser alene med deres Pige og opholder sig i Hoteller paa Fastlandet. Maaske denne Kvinde, der om-

trent var fem og tredive Aar gammel, foretrak at kede sig ganske aabenlyst i Stedet for at vie sit Liv til en rystende, firbenet Genstand. Maaske hun aldrig kedede sig. Man kan ikke vide det. Herrerne fra Gesandtskaberne kiggede paa hende over deres Bøger eller Aviser og spekulerede paa, hvem og hvad hun kunde være. De vidste i alt Fald, at hun ikke havde nogen Interesse for de Ting i den store Verden, som ruller af Sted Dag og Nat uden Hvile, med krampagtige Udbrud og kluntet Hast, medens de altid kan overraske ved deres Bevægelser. Hun gav sig i alt Fald ikke af med Politik, hvad hun nu ellers for Resten kunde være, men talte paa en hel Del Sprog om Æmner som Operaer, en ny Bog eller et gammelt Billede, og kunde som Regel falde hen i en afventende Tavshed. I fem og tredive Aars Alderen er det maaske ikke rigtigt at vente for taalmodigt paa de Ting, som gør en Kvindes Liv Umagen værd at leve. Fru Vansittart saa' ikke ud, som om hun var en af dem, der vil vente paa det ubestemte.

Da Hr. Percy Roden kom til Hotellet, fik han sin Plads ved table d' hôte anvist ved et lille Bord, der stod imellem dem, ved hvilke Fru Vansittart og den belgiske Legationssekretær sad. Et fint Instinkt meddelte Percy Roden, at han havde vakt Fru Vansittarts Interesse, det var maaske den Følelse, der kaldes Forfængelighed, og som indbilder unge Mænd saa meget og saa meget fejlagtigt. Da Roden kom hjem efter en travl Dag i Omegnen af Scheveningen den anden Aften, ventede han halv Vejs den Hilsen, som halv Vejs blev tilstaaet ham. Den Aften talte Fru Vansittart Engelsk til Opvarteren. Det var øjensynligt hendes Modersmaal, og Roden lyttede. Efter Middagen tøvede Fru Vansittart lidt i Salen, og hvis der havde været en Kvinde til Stede, vilde hun have bemærket, at hun gjorde det let for Roden at standse, medens han gik forbi, og byde hende sin engelske Avis, der var kommet med Aftenposten.

„Tak!“ svarede hun. „Jeg kan godt lide Aviser. Skønt jeg ikke har været i England i flere Aar, har jeg dog Interesse for, hvad der sker i mit Land.“

Hendes Væsen var utvungent og naturligt og uden Anstrøg af en paafaldende Fortrolighed, som er karakteristisk for Nutiden. Vi er tilbøjelige til at føle os for meget hjemme.

„Jeg,“ svarede Roden med sin trætte Mine, „har tværtimod aldrig været udenfor England eller engelske Kolonier før denne Gang.“

Hans Stemme havde en hul Klang. Skønt han var høj og bredskuldret, tydede hans Holdning paa Kraft. Fru Vansittart saa' hurtigt paa ham, medens hun tog Avisen ud af hans Haand. Hun havde kløgtige, tænksomme Øjne og spekulerede øjensynligt paa, hvorfor han var taget til Kolonierne, og hvorfor han var vendt tilbage derfra. Der er saa mange, der sejler til de fjerne Havne, som tilhører de uheldige, under én Himmel og vender tilbage under en anden, at det synes klogere at blive hjemme og snappe den Smule Solskin, man kan faa. Rodens Ydre vidnede ikke om, at han havde opholdt sig i Kolonierne. Han var faktisk en Mand, der kunde færdes i hvilket som helst Selskab. Og det er sandsynligt, at Fru Vansittart med sin raske Opfattelsesevne straks bedømte ham fuldstændig rigtigt. Til Trods for vore Klæder, til Trods for vore Miner og Manerer, viser vi os for det meste akkurat, som vi er. Fru Vansittart, som kendte Verden og Menneskene, behøvede ikke nogen Oplysning af Percy Roden om, at han ikke kendte noget til Fastlandet. Naar man sammenlignede ham med de andre Mænd, der vandrede gennem Salen til deres Værelser eller deres Klub, saa var det klart, at han havde en Slags Stivhed, som de ikke havde, og manglede en anden Slags Stivhed, som de Mennesker faar, der bor og indtager deres Maaltider paa offentlige Steder. Fru Vansittart kunde rimeligvis godt have gættet sig til, hvad Slags Opdragelse Percy Roden havde faaet. For den Skole, en Mand har gennemgaaet, præger ham hele Livet igennem.

„Saa kender De altsaa ikke Haag?“ sagde hun, idet hun tog Avisen og saa' paa den med tilstrækkelig Interesse til, at Samtalen kunde forlænges. „Det er en By, som tager En. Det er én af Verdens Hovedstæder. Wien, St. Petersborg, Paris er de andre. Madrid, Berlin, New York, naa, — de er ingen Ting.“

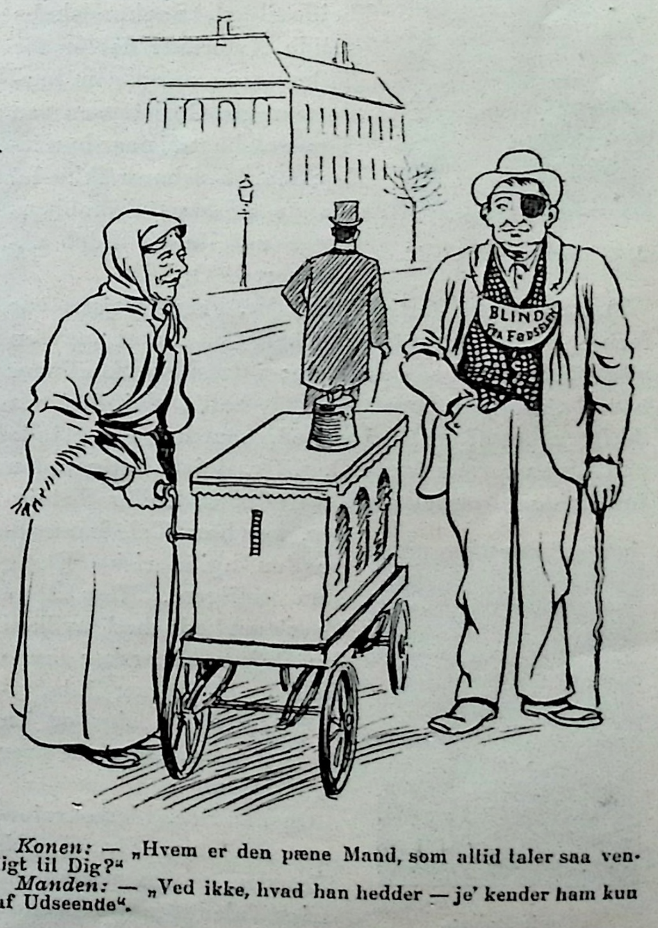
Hun lo, hilste med en halvt udenlandsk Bevægelse, der udtrykte Tak, og forlod ham saaledes, at han følte Lyst til at se hende igen. Det lod til, at hun kendte den Hemmelighed, som det andet Verdensmenneske, Tony Cornish, havde røbet, nemlig, at man hersker over Mennesker, naar man faar dem til at savne noget, og sørger for, at de bliver ved at savne. Da Roden gik igennem Vestibulen, standsede han og gav sig til at snakke med Portneren. I Løbet af denne Samtale gjorde han nogle smaa Spørgsmaal om Fru Vansittart. Denne Dame behøvede ikke at spørge om Roden. Det er jo blevet fortalt, at hun rejste med sin Pige.

„Jeg ser, at Deres store filantropiske Plan nu er en Kendsgerning,“ sagde hun den næste Dag efter Middag. „Jeg interesserer mig meget for den og kender naturligvis nogle af de Folk, der er med til den.“

Roden lo ligegyldigt; men han var glad over, at hun genkendte ham. Han var endnu ikke saa bekendt, at det jo morede ham at blive anerkendt. Intet Menneske er i den Grad Offer for sin Forfængelighed som det Menneske, der kun er nogenlunde kendt.

Fortsættes.

Humoreske.

Konen: — „Hvem er den pæne Mand, som altid taler saa venligt til Dig?“
Manden: — „Ved ikke, hvad han hedder — je' kender ham kun af Udseende“.

Finanslov-Debat.

DINGELINGELING! — Det er Folketingets Formand, Hr. *Høgsbro,* der ringer Afgang; og Skibet, der glider ud paa Forhandlingernes lunefulde Vover, er Finansloven for Aaret 1900—01 — det tyvende Aarhundredes første Finanslov. Hvorledes vil det nu gaa den unge Skude, til hvis heldige Langfart saa manges Haab knytter sig, som der er dansk tænkende Mennesker i hele Landet?

Vi véd alle, at et og andet vil gaa tabt under Vejs, og at nye Ting vil komme i Stedet; men vil Finansloven naa sikkert i Havn den 1. April 1900? eller vil den — dog nej, hvem tør for Alvor omgaas med den Tanke — strande paa *Konfliktens* skarpe, tilintetgørende Skær?

Finanslovens første Behandling udmærker sig altid ved en vis Almindelighed i Forhandlingen, en Drøftelse af Sommerens Begivenheder og af Vinterens Muligheder; den har derfor forsaavidt størst Interesse, som Partiernes Ordførere her fremlægger deres Program for den kommende Samling.

Hr. *J. C. Christensen, Stadil* talte som Venstrereformpartiets Ordfører, han er jo endnu en ung Mand, men der er dog næppe i Folketinget en Taler, der bliver hørt med større Opmærksomhed. Hans Tale har intet agitatorisk ved sig, den sidder derimod inde med en ved samvittighedsfuldt Arbejde tilegnet Sagkundskabs solide Autoritet; det er for Tilhørerne næsten, som havde man Hr. Christensen paa Tomandshaand, naar han taler; man overhører ikke let mange af hans forholdsvis svagt udtalte og lidet akcentuerede Ord.

J. C. Christensen, Stadil.

Det moderate Partis Fører, Hr. *Frede Bojsen* har for nogle Samlinger tilbage haft Ord for at være en af Folketingets bedste Talere; i de sidste Samlinger har Hr. Bojsen meget sjælden haft Ordet. Det var derfor noget af en Begivenhed, naar han i Aar talte paa Finanslovens første Dag. Hr. Bojsen taler endnu formfuldendt og leder aldrig efter Ord eller Sætninger, men hans Tale har næppe den agitatoriske Klang som tidligere. Den lette Overlegenhed, med hvilken Hr. Bojsen behersker lange Rækker af Tal og Data, tyder paa en Indsigt og en Hukommelse, der staar over de Flestes.

Frede Bojsen.

Ogsaa Socialdemokraternes Ordfører, Hr. *K. M. Klausen,* er en parlamentarisk Taler af reneste Vand; Hr. Klausens Tale flyder let og jevnt uden oratoriske Gestus og Stemmevariationer. Han er imidlertid ogsaa et af Tingets mest talende Medlemmer, og Øvelse gør jo Mesteren.

K. M. Klausen.

Som fjerde og sidste Taler paa Debattens første Dag havde Højres Ordfører, Hr. *Lars Dinesen,* Ordet. Han er jo et af Tingets mest omstridte Medlemmer. Det er ingen Hemmelighed, at Hr. Dinesens parlamentariske Arbejde for en meget væsentlig Del er henlagt til Udvalgsværelserne, og at det meget bestaar i personlig Underhandling med og Paavirkning af Modstandere og Meningsfæller. Hr. Dinesen er jo ogsaa snart 30 Aars Parlamentariker, og faa kender derfor Kulisserne som han. Hans Ord paahøres altid med stor Interesse, fordi mange i dem mener at have et nogenlunde paalideligt Barometer for de midtpunktsøgende Strømninger i Tinget.

Lars Dinesen.

Blandt den lange Række af andre Talere, som Pladsen ikke tillader os her at komme nærmere ind paa, kan nævnes de forskellige Ministre, af hvilke den nye Mand, Hr. Indenrigsminister *Bramsen,* hvis Billede vi for kort Tid siden bragte, især fandt villigt Øre. Hr. Bramsen var jo Medlem af Folketinget indtil April 1898, og han har talrige Venner af alle politiske Afskygninger blandt Tingets Medlemmer; med Henblik paa hans heldige Arbejde for Ulykkesforsikringsloven mener man derfor nu, at han har særdeles gode Betingelser for at gennemføre Vinterens mest aktuelle Lov — en Lov til Forebyggelse af Arbejdsstridigheder.

Det kan jo nemlig ikke fragaas, at Arbejdsstandsningen har optaget sin væsentlige Del af den fjorten Dages Debat; den har endogsaa en Jomfrutale paa sin Samvittighed, det var den nye Repræsensant for Horsens Bykreds, Hr. *Lyngsie,* der i en længere Tale for første Gang prøvede sit oratoriske Talent paa Tinge. — Vi tror at kunne sige, at hvert Fald Stenograferne ikke er kede af Repræsentantskiftet i Horsens. Hr. Lyngsie taler langsomt og tydeligt, medens hans Forgænger, Hr. *Wulff* var kendt viden om som Evropas hurtigste parlamentariske Taler.

Kendte Navne

fra By og Land.

En Hundredaarig.

I den lille slesvigske Landsby Tyrstrup lever Enken *Else Sophie Beck*, vor ypperlige Balletmester Hans Becks Bedstemoder, som den 14. Oktober fyldte sit hundrede Aar. Vort Billede viser hende som 97-aarig, men Tiden, som siden er forløben, har intet synderlig ændret, der er hverken Grund til Klage over hendes Humør, hendes Sundhed, Søvn eller Arbejdslyst. Den Dag i Dag sidder hun ved Væven og spinder en Traad saa fin, at hun ved en Husflidsudstilling i Sommer fik første Præmie. Syv Børn har hun haft, af hvilke tre endnu er i Live i Alderen fra 74-79 Aar. Alle holder af hende, og det er en Fornøjelse at høre hende fortælle sine Erindringer, der strækker sig tilbage til Spaniolernes Besøg 1808.

Else Sophie Beck.

Dødsfald.

I en Alder af 75 Aar afgik nylig ved Døden fhv. Kommunelæge, Justitsraad *Emil Berendt*. Efter at have taget Embedseksamen 1853 nedsatte han sig som praktiserende Læge i København, blev 1863 ansat som Distriktslæge og 1872 som Kommunelæge paa Christianshavn, hvor han virkede i 40 Aar, indtil et Ulykkestilfælde for et Par Aar siden tvang ham til at holde sig ganske i Ro. Hans utrætteligt interesserede Arbejde for sine Patienter, der for en stor Del tilhørte den kristianshavnske Fattigbefolkning, og den omfangsrige Godgørenhed, som det var ham en Glæde at øve, vil længe kaste Glans over hans Navn og Minde.

Justitsraad Berendt.

Det store lollandske Grevskab Hardenberg-Reventlow har fornylig mistet sin mangeaarige, dygtige og skattede Bestyrer Justitsraad *Carl Clasen*, der er afgaaet ved Døden, 64 Aar gl. Den afdøde var en højtanset Mand, og meget afholdt af Godsets Funktionærer og alle de mange, med hvem han kom i Berøring gennem den lange Aarrække, han beklædte Stillingen paa Hardenberg. Skønt Justitsraad Clasen ikke yndede at tage fremtrædende Del i det offentlige Liv, havde hans Medborgeres Tillid dog overdraget ham mange Hverv, blandt hvilke særlig kan nævnes Formandsposten i Repræsentantskabet for Lollands Spare- og Laanebank i Nakskov, som han beklædte ved sin Død.

Justitsraad Clasen.

Jubilæum.

Den 28. Oktober kunde en af overordentlig mange Lystrejsende kendt og skattet Dame, Enkefru *Schou*, Ejerinde af „Hotel Silkeborg“, fejre 50-Aars Jubilæum som „Silkeborgerinde“. Fra Sjælland drog hun og hendes forlængst afdøde Mand over til det da nylig grundlagte Silkeborg, der foruden „Hovedgaarden“ og Michael Drewsens nybygte Papirfabrik kun bestod af faa Huse, og begyndte dér deres Virksomhed i en lille beskeden Bolig paa samme Plads, hvor nu det anselige Hotel knejser. — I samme hurtige Tempo, som selve Silkeborg voksede frem, voksede ogsaa de unge Folks Forretning, og denne Fremadskriden standsedes end ikke, da Fru Schou i en ung Alder fristede den Sorg at blive Enke; med omsigtsfuld Klogskab, stor personlig Dygtighed og aldrig svigtende Energi udvidede og forbedrede hun Ejendommen trods mange vanskelige Tider, og styrede Hotellet — tidligere støttet af en Datter, nu af en Søn og Svigerdatter — saaledes at det i Aarenes Løb af de mange Rejsende, det har huset, vandt en Ros, der vel maa siges at være Idealet for et Hotel: at man dér følte sig som i et Hjem.

Enkefru Schou.

Nylig kunde Postkontrahent *A. Chr. Sennels* i Randers fejre 50 Aars Jubilæum som Funktionær i Postvæsenets Tjeneste. S., som har haft det mange Gange brydsomme Hverv, at gennemføre Post og Passagerer til rette Tid i de forskellige Retninger fra Randers som Udgangspunkt, har tjent under 6 Postmestre og af alle høstet Anerkendelse for sit paalidelige Arbejde. Som Belønning modtog han i 1865 fra Direktionen et Posthorn med Inskription.

Postkontrahent Sennels.

Iltog Nr. 13.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den berømte Roman „Iltog Nr. 13“ af Xavier de Montepin, som offentliggøres i „Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek. Uden lang Indledning bliver Læseren Vidne til den tragiske Begivenhed, som danner Grundlaget for Skildringen: et frygteligt Rovmordforsøg i et Jærnbanetog, hvor Forbryderen en Vinternat styrter sit Offer ud af Kupédøren, mens Toget farer videre. Jagten efter Morderen og den Skarpsindighed, der udfoldes for at faa ham fat, danner Romanens Handling, river Læseren med, og holder ham i en uafbrudt Spænding.

NAAR vi fortæller, at der er Blomster saa sjeldne, at deres Pris kan løbe op til en 20,000 Kroner, straks naar de opdages, da vil De tro, at vi holde Dem for Nar, og dog er det ganske korrekt. Store europæiske Blomsterforhandlere har Samlere, som opholder sig i Troperne og ofte med Livsfare fremskaffer de sjældne Orkideer. Stedet, hvor de opholder sig, er en Forretningshemmelighed. Trods den største Forsigtighed ved Forsendelsen gaa ofte kolossale Værdier til Grunde undervejs. Men har Samleren fundet en særlig god Nyhed og lykkelig og vel faaet den sendt til Europa saa er Tabet rigelig genoprettet. Medens man tidligere kun fremskaffede nye Orkideer ved Indførsel fra deres Hjemstavn, har man i de sidste tyve Aar arbejdet ivrigt med kunstig Blomsteravl. Saaledes fremkommer Aar for Aar nye Former af „Venussko“. Saalænge kun den enkelte Plante forefindes, er Værdien meget høj, ofte som sagt 20,000 Kroner, men øges Antallet, falder Prisen hurtig. En engelsk Privatmand, som havde frembragt et særligt smukt Eksemplar, brød den eneste Blomst af den Gang eneste Plante og sendte den til Dronningen i en Orkidebuket til hendes Jubilæum — i Sandhed en kongelig Gave!

*

Til Verdens-Udstillingen næste Aar bliver Telefonforbindelsen mellem Berlin og Paris i Orden. Prisen for den korteste Samtale bliver 5 Kr.

*

Ære være den danske Industri, saaledes som den sejrssikker bestandig vinder frem paa nye Veje. Vi behøver ikke længere at gaa syd paa for at søge os Udstyret til vore Hjem; alt, hvad vi behøver, skabes nu langt solidere og mere kunstfærdigt indenfor vore egne Grænser. Vore Stuer bør ikke længere bestaa af tilfældig sammenbragte Genstande, hentede fra hist og her, nu da vi ved, at Haandværkere paa alle Omraader sætter al deres Flid og Evne ind paa at udvikle en selvstændig Smag. Sidst er at melde om de danske Lamper, som Fabrikant S. Schmidt, Landemærket 3, har bragt i Handelen. Med originale Motiver i smagfulde Former foreligger i Kobber, Jern og Messing en hel Serie Lamper, blandt hvilke særlig maa nævnes: Erik Schiødtes „Empirelampe“, Arne Petersens „Raadhuslampe“ og Poul Fischers „Slangelampe“. De fabrikeres tilmed kun i et bestemt begrænset Antal Eksemplarer, hvorved disse originale Modeller faar forøget Værdi og Interesse.

*

Man siger, at Leconcavallo, Bajadsernes Komponist, har i Sinde at gæste København i denne Vinter. Nylig har han vundet en ny Succes med en Opera, hvis Sujet var taget fra Murgers berømte Skildring af Bohemelivet, som vi herhjemme kender fra Folketeatrets Bearbejdelse: „Frie Fugle“. Leconcavallo er født Neapolitaner, men efter et langt Ophold i Seinebyen føler han sig ganske som indfødt Pariser. Der har han paa nært Hold lært Kunstnerlivets trange Veje at kende og derigennem faaet Lyst til at sætte Musik til de Æventyr, Murgers forsultne Helte oplevede. For Øjeblikket arbejder han paa en Opera, som Kejser Vilhelm har bestilt hos ham og man siger, at Kejseren selv har givet ham hele Ideen.

*

Omtrent samtidig med at vore Droscheheste mandede sig op til en sidste Kraftanstrengelse mod den frembrydende Konkurrence ved et Væddeløb paa Traverbanen, fik Berlin sine første elektriske Motor-Droscher. Det er bekvemme og elegante Køretøjer, men i Paris, hvor man længe har kendt dem, er det dog især de fremmede, som har taget dem i Brug. Pariserne selv kan ikke rigtig vænne sig til at køre i Boulogneskoven uden Hest.

*

Verdi er nylig blevet 86 Aar og er dog langtfra træt af Livet. Nylig bud han en Journalist offentliggøre i sin Avis et Dementi af de taabelige Rygter, der fortalte, „at han var moden til Paradiset“, og for at vise det skændige i disse Rygter gav han sig til at synge Kærlighedsduetten af „Othello“s første Akt. Der er kun en Ting, som formørker hans Sind paa de gamle Dage, og det er Lirekasserne. Navnlig om Søndagen, naar han gerne vil have lidt Ro, forfølger de ham paa det grusomste. Da Verdi paa en Helligdag fik Besøg af en Journalist og skulde vise ham sin Lejlighed, stansede han pludselig foran en Dør og sagde: „Der kan De ikke komme ind, for der staar alle mine Instrumenter“. Paa Journalistens indtrængende Opfordring lukkede han op og det viste sig at Værelset indeholdt 20—30 Lirekasser. Verdi havde lejet alle disse Spektakelmaskiner for at kunne være vis paa en fredsommelig Helligdag.

*

Amerikanerne plejer gerne at sige, at „dette eller hint“ i Amerika er det største i Verden. Nu fortæller Amerikas Generalpostmester, at De forenede Staters Postetablissement er Verdens største i sit Slags.

Og det synes, som om Paastanden er rigtig. Det amerikanske Postvæsen behandler mere Stof, beskæftiger flere Mennesker, udbetaler flere Penge, har større Indtægter, bruger flere Kontorer, naar til flere Hjem og berører flere Interesser end enhver anden menneskelig Organisation.

Postdepartementet raader over 73,570 Postkontorer; det beskæftiger en Hær paa 200,000 Personer, udbetaler i Aar 378,000,000 Kroner og har om'rent lige store Indtægter. Hvert Minut faar det 12,000 nye Postforsendelser imellem sine Hænder.

*

Den nye af Ingeniør Poulsen opfundne Telefon-Fonograf, som paa Forespørgslen „Hallo! Er der nogen“, straks svarer: „Der er ingen hjemme, men jeg kan godt tage mod Besked“, er allerede patenteret i forskellige Lande. Der er dannet et Aktieselskab, som skal udnytte Opfindelsen og i Spidsen for dette staar Vekselerer August Lunn, Ingeniør Lemvigh-Fog og Ingeniørkaptajn Bast.

HVER8DAG

Nr. 6. Aargang 1899 - 1900. Søndagen den 5. November. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Clochette.

Af Guy de Maupassant. — Oversat af J. Ahlberg.

Hvor det er forunderligt med visse gamle Erindringer, der forfølge En, uden at man kan frigøre sig for dem.

Den, jeg vil omtale, er saa gammel, saa gammel, at jeg ikke kan forstaa, hvorfor den bestandig staar saa levende for mig. Jeg har siden den Tid set og oplevet saa mange sørgelige, rørende, frygtelige Ting, at jeg er forbavset over, at der ikke gaar en Dag, uden at Mo'r Clochettes Ansigt viser sig for mig, saadan som jeg kendte hende for mange, mange Aar siden, da jeg var en 10—12 Aar gammel.

Hun var en gammel Syerske, der kom en Gang om Ugen, hver Tirsdag, for at lappe og stoppe. Mine Forældre boede i en af disse Bygninger, som paa Landet kaldes Slotte, men som forøvrigt kun er gammeldags Huse, hvortil der hører en 4 eller 5 Forpagtergaarde. Landsbyen, en stor Flække, laa nogle Hundrede Alen derfra rundt omkring en Kirke, der var opført af røde Mursten, der i Tidens Løb var bleven sorte.

Mo'r Clochette mødte altsaa hver Tirsdag mellem Kl. 6½ og 7 om Morgenen og tog straks fat paa sit Arbejde.

Hun var en høj, mager Kvinde, skægget eller rettere laadden, ti hun havde Haar rundt omkring i Ansigtet paa de mærkværdigste Steder og lignede i det hele en Soldat, der havde faaet Skørter paa. Hun havde Skæg over, under og omkring Næsen, paa Hagen og Kinderne. Øjenbrynshaarene, der var tykke og buskede og stride som Børster, lignede et Overskæg, der var anbragt paa et forkert Sted. Hun haltede, ikke som Vanføre i Almindelighed; hun lignede et Skib i Søgang. For hvert Skridt hun gjorde, saa' det ud, enten som hun besteg et Bølgebjerg, eller som om hun forsvandt i en Bølgedal. Hun havde altid paa Hovedet en uhyre hvid Hue, hvis Baand flagrede ned ad Nakken ved enhver af hendes Bevægelser.

Jeg elskede Mo'r Clochette. Saasnart jeg var komm'n op om Morgenen, gik jeg op i Linnedkammeret, hvor jeg fandt hende ifærd med at sy og med et Varmebækken under Fødderne. Saasnart jeg kom, tvang hun mig til at sætte mig paa dette Varmebækken, for at jeg ikke skulde blive forkølet i det store kolde Værelse, der laa lige under Taget.

Hun fortalte mig Historier, samtidig med at hun reparerede Linnedet med sine store krogede Fingre, der var meget bevægelige. Hun gik med Briller, thi Alderen havde svækket hendes Syn, og bag Glassene forekom hendes Øjne mig mærkværdig store og dybe. Hun havde, saavidt jeg kan erindre de Ting, hun fortalte mig, og som rørte mit Barnehjerte, den brave fattiges højsindede Tænkemaade. Hun saa stort og simpelt paa Tingene. Hun fortalte mig Begivenheder fra Landsbyen, Historien om en Ko, der var løbet bort fra Stalden, og som man havde fundet igen en Morgen foran Prosper Malets Mølle, hvor den betragtede Møllevingerne, der drejede rundt, Historien om Hønseægget, som man havde fundet oppe under Kirkeklokken, uden at man nogensinde havde kunnet begribe, hvilket Dyr, der havde lagt det der, eller om Jean-Jean Pilas Hund, der 10 Mil fra Landsbyen havde hentet sin Herres Benklæder, som vare blevne stjaalne, da de en Dag hang til Tørre i Porten. Alle disse naive Historier fortalte hun mig paa en saadan Maade, at de gjorde et uforglemmeligt Indtryk paa mig og forekom mig paa en Gang storartede og hemmelighedsfulde. De Fortællinger, som min Moder om Aftenen fortalte mig, gjorde, opfundne som de var i Digternes Fantasi, paa ingen Maade et saadant Indtryk paa mig som Bondekonens barnlige Historier.

En Tirsdag havde jeg hele Formiddagen lyttet til Mo'r Clochettes Fortællinger og vilde atter op til hende om Eftermiddagen, efter at have

været ude at plukke Nødder i Skoven bagved Forpagtergaarden Noirpré. Jeg husker alt lige saa tydelig, som om det var sket i Gaar. Da jeg aabnede Døren, fik jeg Øje paa den gamle Sykone, der laa udstrakt paa Gulvet ved Siden af sin Stol med Ansigtet mod Gulvet og Hænderne udstrakte. I den ene Haand holdt hun endnu Naalen og i den anden en af mine Skjorter. Det ene Ben laa under hendes Skammel, og Brillerne vare trillede hen i en Krog ved Væggen.

Jeg skyndte mig bort, højt skrigende. Man løb til, og nogle Minutter efter fik jeg at vide, at Mo'r Clochette var død.

Jeg kan ikke beskrive den dybe Bevægelse, den frygtelige, knugende Følelse, der greb mig. Jeg listede mig op i Salen, hvor jeg skjulte mig i en mørk Krog i en stor, gammel Lænestol. Der lagde jeg mig paa Knæ og gav mig til at græde. Jeg laa uden Tvivl længe dér; thi det var bælgmørkt.

Pludselig kom der nogen med en Lampe, og jeg hørte min Fa'r og Mo'r tale med Lægen, hvis Stemme jeg kendte.

Man havde hentet ham, og han forklarede Dødsaarsagen, som jeg forøvrigt ikke forstod. Han sad ned og drak en Likør til en Kiks.

Han talte længe, og det, han sagde, har jeg aldrig glemt og vil aldrig glemme. „Ak," sagde han, „stakkels Clochette, hun fik Benet knust samme Dag, som jeg kom til Landsbyen. Jeg var kommen med Diligencen og havde endnu ikke faaet mine Hænder vaskede, da man kom løbende efter mig. Det var et meget alvorligt Tilfælde. Hun var 17 Aar gammel og en ganske overordentlig smuk Pige. Hvad hendes Historie angaar, da har jeg aldrig fortalt den, og foruden mig og en til, som ikke længere er her i Landet, er der ingen, der kender den. Nu, da hun er død, behøver jeg ikke at være tilbageholdende.

Paa det Tidspunkt havde der netop i Landsbyen bosat sig en ung Hjælpelærer, som baade havde et kønt Ansigt og en flot Figur. Alle Pigerne vare forgabede i ham, men han spillede kræsen, og han var desuden meget bange for Skolelæreren, gamle Fa'r Grabu, der var hans Foresatte, og som af og til var temmelig gnaven.

Den smukke Pige, som nu er død hos Dem, syede den Gang hos Grabu. Den unge Hjælpelærer havde øjensynlig tilkendt den smukke Pige sin Gunst, og det smigrede uden Tvivl hendes Forfængelighed at blive begunstiget af denne uimodstaaelige Erobrer. Saa meget er vist, at hun holdt af ham, og at han opnaaede et første Stævnemøde en Aften, efterat hun var færdig med sit Syarbejde. Stedet var Skolens Lade. I Stedet for at gaa hjem gik hun derop og skjulte sig for at vente paa sin Elskede.

Han kom snart; men da de havde talt lidt sammen, blev Døren igen aabnet og Skolelæreren viste sig: „Hvad bestiller Du deroppe, Sigisbert?" Da han mærkede, at han var fanget, blev han aldeles forvirret og svarede: „Jeg er gaaet lidt herop for at hvile mig". Laden var meget stor og komplet mørk. Sigisbert, der var helt ude af sig selv, skubbede den unge Pige hen imod Baggrunden, idet han gentog: „Skynd Dig, skjul Dig, jeg mister min Plads, se at komme bort!" Skolelæreren, der hørte ham mumle, vedblev: „Du er altsaa ikke alene deroppe?" „Jo, vist saa, Hr. Grabu." „Men Du taler jo?" „Jeg sværger Dem til, Hr. Grabu." „Det skal jeg snart faa at vide," vedblev den Gamle, drejede Nøglen to Gange om i Laasen og gik ned for at hente et Lys.

Da tabte den unge Mand, der var fejg, som det ofte er Tilfældet med den Slags Mennesker, aldeles Hovedet. Ude af sig selv vedblev han at raabe: „Men skjul Dig dog, saa at han ikke finder Dig. Du ødelægger min Karrière for hele mit Liv — skjul Dig!" Man hørte igen Nøglen i Laasen.

Hortense løb hen til den Luge, som vendte ud mod Gaden og sagde fattet, sagte: „Naar han er gaaet, kan Du komme og samle mig op". Saa sprang hun ned. Fa'r Grabu fandt ingen og gik meget forbavset sin Vej. Et Kvarter efter kom Sigisbert hen til mig og fortalte, hvad der var sket. Hun var falden ned fra 2den Etages Højde og laa ude af Stand til at røre sig. Jeg gik hen og fik hende bragt til mit Hjem. Benet var brækket paa tre Steder, og Benpiben stak frem. Hun klagede sig ikke, men sagde blot med en beundringsværdig Fatning: „Jeg er straffet." Jeg lod hendes Slægtninge hente og fortalte en Historie om en Vogn, der var væltet udenfor min Dør.

Man troede mig, og Gendarmerne søgte forgæves efter Ophavsmanden i en Maaned.

„Se, det var Historien, og jeg siger, at denne Kvinde var en Heltinde, en af dem, der er skabt til at udføre store, skønne Handlinger.

Hun var en Martyr, havde en ædel Karakter. Og hvis jeg ikke nærede saa stor Beundring for hende, vilde jeg ikke have fortalt denne Historie, som jeg aldrig har talt om, mens hun levede."

Lægen tav. Moder græd og Fader mumlede nogle Ord, som jeg ikke forstod. Saa gik de. Men jeg blev liggende og hulkede i Lænestolen, medens jeg hørte en underlig Larm og tunge Skridt paa Trappen. Det var Clochettes Lig, man bar bort.

„Tietgen-Medalje",
som „Numismatisk Forening" lod præge i Anledning af Marmorkirkens Indvielse den 19. Avgust 1894. Stemplet er skaaret af *Lindal.* Et Eksemplar af Medaljen i Guld overraktes Gehejmeetatsraad *Tietgen.* Medaljen gengives for første Gang her.

Marmorkirken.

1749 — 30. Oktober — 1899.

„Marmorkirken!" — Saaledes hedder den, skønt den ikke er af Marmor.

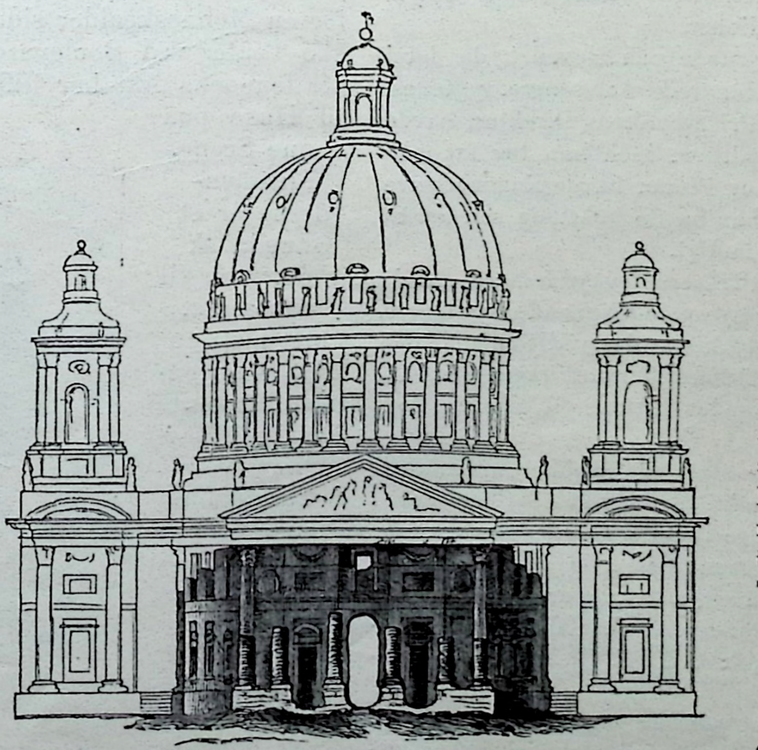
„Frederikskirken!" — Skønt Frederik d. V. ikke byggede den. — Men Grundstenen lagde han og Grundmuren byggede han. En Grundmur, der fik Lov at staa gennem Aarhundreder.

Slægt efter Slægt drog forbi Ruinen, de favnetykke Mure, de røgsorte Marmorblokke. Som et Billede af Pompejis Udgravninger, saaledes saa' omtrent Marmorkirken ud. Mosset lagde sin grønne Kappe over den kolde Sten, Vedbenden slyngede sig om Søjletorsoerne.

Kirken stod som et Sindbillede paa Nationen. Den kom til at høre med til Byens Mærkværdigheder ligesom nu „Hesten" og Kristiansborgs Ruin.

— — —

Der hvor nu Bredgade bader sin Asfalt i Solen eller Hundreder af elektriske Lamper gør Nat til Dag, hvor Menneskenes glade Skarer daglig tager Luft, sladrer, skumler, ler og morer sig, fra Kongens Nytorv til Rigsdagsbygningen strakte sig indtil Midten af forrige Aarhundrede en stor Have med Pavilloner og mindre Paladser, med lange, krumme, buksbomhegnede Gange og zirligt klippede Træer i zirligt revne Bede. — Tvers over „Mynsterpladsen" paa den anden Side Dronningens Bredegade var en smuk og yndelig Have, som tilhørte hendes kgl. Højhed Prinsesse Charlotte Amalie, „der undertiden om Sommeren beærede samme en kort Tid med sin høje Nærværelse".

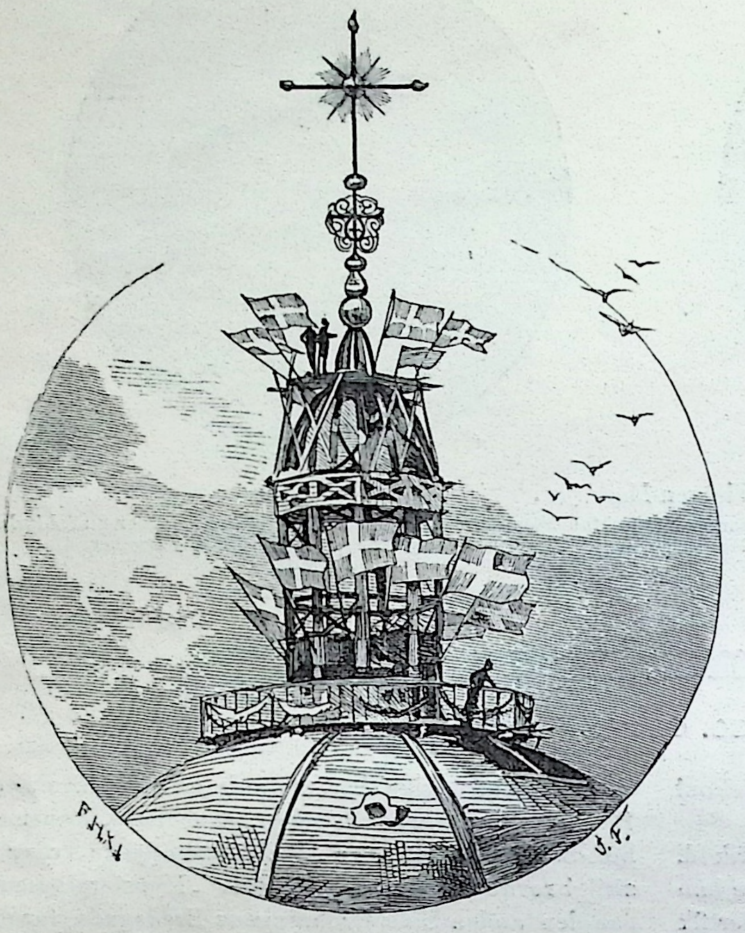
Omrids af *Jardins* Plan til Marmorkirken med Angivelse af Ruinens Størrelse.

Denne Plads var det Frederik den V. valgte til at rejse den Kirke paa, der skulde bære hans Navn, der skulde bevare Mindet om hans Storvælde til sene Tider.

Hans Storvælde!

Hans Magtesløshed!

Allerede ved kgl. Reskript af 12. September 1749 var det besluttet at bygge denne Kirke. Oprindeligt skulde Materialet bestaa af Sandsten og Mursten beklædt med norsk Marmor. Arkitekt *Eigtved* leverede Tegningerne, men ved dennes Død 1753 standsede Arbejdet nogle Aar, indtil Franskmanden *Jardin* fattede den lige saa storslaaede som

Marmorkirkens Kors afsløres den 8. September 1893.

uigennemførlige Plan at bygge Kirken helt af Marmor.

Da man paa Grund af Pengemangel 1770 ganske maatte standse Arbejdet, havde denne „Ruin" kostet Landet henimod 5 Millioner.

Betænkelige Folk rystede paa Hovedet, da det i Firserne, altsaa over Hundrede Aar senere, rygtedes, at Etatsraad Tietgen, Privatbankens Direktør, havde besluttet at fuldføre Kirken. Men han tog fat med frisk Mod. Tegninger og Planer havde Kammerherre Meldahl leveret, idet han havde holdt sig saa tæt til Jardins Tegning som muligt.

Grundene omkring Pladsen blev ryddede; de gamle Rønner gav Plads for nye paladslignende Bygninger, og i Løbet af 10 Aar lykkedes det ved fælles Hjælp det danske Folk at fuldføre Marmorkirken. Den 19. Avgust 1894 overleveredes Kirken til Kongen som Kirkens øverste.

Allerede i Firserne straalede Kobberkuplen over Hovedstaden. Husmødre Byen rundt ydede deres Skærv til det prægtige Dække. Gamle Temaskiner, Kobberkar og Pander vandrede i de Dage i Smeltediglen. — Men øverst oppe, hvor Korset blinker og Stjernen lyser ud over Byen, staar Tietgens Navnetræk beskedent slynget: *C. F. T.* Beskedent som undertiden Geniet.

Kun Fuglene, der stryge hen over Tagenes røde og graa Sten, højt hævet over Asfalt, elektrisk Lys, Rigsdag og Regering, Sladder og Skandale, Byggespekulation og Reklame, de ser det maaske, mens de et Øjeblik hviler paa Korsets Grene paa deres Fart ud over Jorden.

Dog, de behøver ikke at fortælle det videre. Alle ved det. Verden over kender man Tietgens Navn. Den Traad, der skulde knytte det til den store Verden, sendte han jo selv Verden over. Det Spir, der skulde bære hans Navn højt over den hele By, rejste han sig selv. — Denne Kirke er ikke det evige Minde om hans Geni.

Axel Br.

Lamia.

Dansk Operapremiere i Udlandet.

Ved en af de brede Boulevarder, der har givet de ydre, nyere Kvarterer af den gamle By Antwerpen et moderne Præg, ligger det flamske Teater. I Bygningsmetode og Stil er Teatret ikke uligt vort eget kongelige, men hvor vi har maattet anvende groft Cementpuds, har Flamlænderne kunnet bruge lutter Sandsten, der gør Bygningen baade solidere og renere.

Inde i det gamle Antwerpens snevre, uregelmæssigt krydsende Gader ligger et Sted Byens franske Teater. Det er en gammel Kasse efter klassisk Stil og meget upraktisk indrettet. Men denne Scenes Skuespilkunst har gammelt Ry, og dens Opera var i lange Tider Antwerpens eneste. Men med den stærke national-flamske Rejsning for en Menneskealder siden blev ogsaa det flamske Teater ved Boulevarden rejst, og i de sidste fem-seks Aar har tillige flamsk Opera haft til Huse paa denne Scene.

Flamlænderne er et musikalsk Folk. Man vil erfare det, blot man en Nat gaar gennem Gaderne ned mod Havnen ved Scheldefloden. Ud fra de talrige Beværtninger, hvor Alverdens Søfolk mødes og sætter Hyren over Styr, lyder der Sang til Gitar-

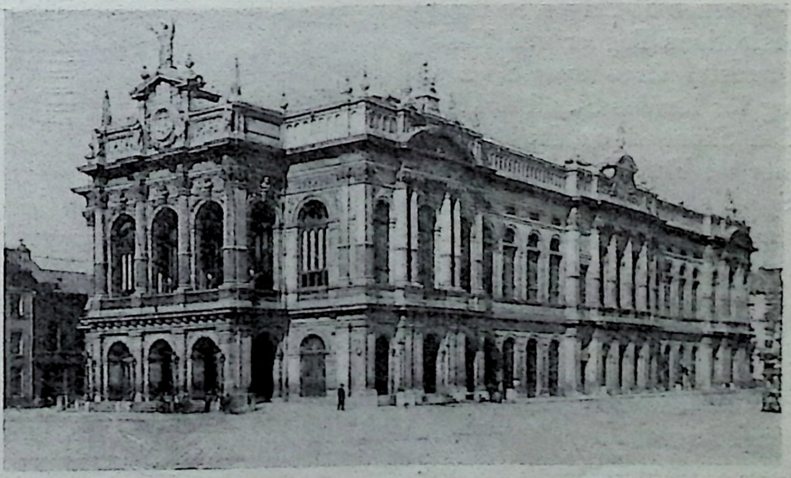
Komponisten August Enna.

Scene af første Akt af August Ennas Opera „Lamia“, tegnet til „Hver 8. Dag“ af den flamske Kunstner van Neste.

spil. Derinde udmønter unge flamske Piger deres naturlige Sangbegavelse og naturlige Elskværdighed for et lystigt Publikum. Og som man gaar videre i Gaderne, hører man pludselig Harmonikaspil og kraftig Mandssang, og om Hjørnet ser man en Flok unge Haandværkere komme dragende i Bluse og med Fakler og alle givende sig hen i taktfast Sang. Eller nede ved Scheldefloden, naar man gaar op paa den asfalterede Promenade over Kajen, da kan man træffe adskillige unge forelskede Par, der i Maaneskinnet sidder paa Bænkene og synger smeltende Elskovsduetter.

Ogsaa i de finere flamske Kredse er der udpræget musikalsk Sans. Over halvtredje Hundrede Borgere i Antwerpen har saaledes af Kærlighed til Musik lige saa meget som af national Selvfølelse skabt den nationale Opera paa det flamske Teater — ikke skabt den alene ved det billige Offer at tegne fast Abonnement, men ved aarligt at skyde en ikke ringe Pengesum til. Denne Støtte muliggør Operaens fortsatte Eksistens. Men de halvtredje Hundrede offervillige Borgere føler da ogsaa deres nationale og kunstneriske Værd og kalder sig „Beskyttelseskommiteen“. Alligevel — hvor vanskeligt vilde det ikke være herhjemme i København at faa tegnet private Bidrag til aarlig Dækning af vor Operas Underskud!

Det flamske Teater i Antwerpen, hvor Ennas Opera opførtes.

Den 5. Oktober i Aar aabnede den flamske Opera sin Sæson med en ny Opera, *Lamia*, af den danske Komponist August Enna med Tekst af den danske Digter Helge Rode. Det er jo ret underligt, at en saadan

Premiere skal finde Sted i Udlandet. Men bliver Opførelsen en Sukces, har Komponisten næppe Grund til at beklage sig over sin Udlændighed. Fra Antwerpen er Vejen til de udenlandske Operascener maaske nærmere end fra København.

Og *Lamia* blev en Sukces.

Emnet i Lamia er taget fra en Fortælling i den oldgræske Litteratur. Lamia er det afskrækkende Navn, hvormed Zeus i sin Vrede brændemærker de kvindelige Vampyrer, der daarer Mændene blot for at ødelægge dem, stjæle deres Kraft, udsuge deres Blod. En saadan Lamia er i Fortællingen og i Operaens Libretto den dejlige Sybaris, og Aglaias unge Brudgom Celio bliver Vampyrens Offer. I Operaens Forspil fælder Zeus den Dom over Sybaris, der har bedraget sin guddommelige Elsker og i Stedet valgt Mennesket Damis, at hun skal være en Lamia. I næste Akt bliver Celio lokket af Sybaris, og sidste Akt ender med, at den farlige Lamia rammes af den Straf, Zeus har idømt hende: hun forvandles til Skum paa Havet.

Den dramatiske Handling er ikke i og for sig stærkt spændende, men Interessen slappes paa intet Punkt, fordi hver Akt baade er fast bygget og indeholder mange Scener af stor lyrisk Skønhed og af intensiv musikalsk Virkning. Der er megen Klarhed og Kraft i den orkesstrale Bygning, Motiverne er smukke og letfattelige og flere af Sangpartierne i høj Grad yndefulde. Særlig vil man huske den enkle, storladne Kraft i Zeusmotivet, Sybaris Elskovsmotiv og hendes Skæbnemotiv, de indsmigrende Duetter mellem Sybaris og Celio, desuden en Drikkesang og især Celios og Aglaias dejlige Hilsen til Solen. Teksten er mange Steder fin og lødig Poesi, og Helge Rodes Oversættere til flamsk, to unge Redaktører i Antwerpen, havde baade holdt sig nær til Originalen og givet en poetisk Versifikation.

Den sceniske Udførelse havde sine Mangler baade hvad angik Dekorationerne og det dramatiske Spil. Stærkest virkede den hosstaaende Scene i første Akt — tegnet til „Hver 8. Dag" af en ung flamsk Illustrations-Tegner van Neste — hvor Sybaris i Bærestol føres over Scenen, og Celio ser hende og for hendes Skyld forlader sin Brud. Her var den Skønhed og Pragt, som helt river med. Og her tog Frk. Kamphuizen sig straalende ud som Sybaris. Den unge Dame er smuk og statelig, hendes Stemme meget indtagende, og saa spiller hun som af vore Operasangerinder kun Frk. Dons i de bedst lykkede Partier.

Publikums Begejstring var stor. Den kulminerede efter første Akts skønne Ouverture og efter første Akts Slutning. Begge Gange blev Komponisten fremkaldt under varm Hyldest, og ved Aktslutningen hædret med en forgyldt Laurbærkrans, skænket af Teatrets Solister, Kapel og Kor.

Med sit foregaaende Værk *Cleopatra* havde Aug. Enna i Foraaret holdt sit Indtog paa den flamske Opera og gennem dens næsten 20 Opførelser fastslaaet den Anseelse og Yndest, Premieren straks vandt ham. Med Lamia har Enna befæstet sin Position i den flamske Musikverden. I Oktober og November vil Lamia findes paa Programmet hver Uge. Til December skal Enna dirigere egne Kompositioner i Antwerpens store Koncertforeningssal, og Juleaften skal *Pigen med Svovlstikkerne* — Ennas og Ove Rodes lille Opera fra Kasino — opføres paa det flamske Teater.

Der er da al Grund til at lykønske vor Landsmand til hans sjældne Held i Udlandet. Hans kunstneriske Løbebane — fra Orkestermusiker under de tarveligste Forhold til Komponist af Verdensoperaer — er som et Eventyr, der hører hjemme mere i Bøgerne end i Livet.

L. M-E.

Humoreske.

Udkast til et nyt Nationalmonument paa Frihedsstøttens Plads.

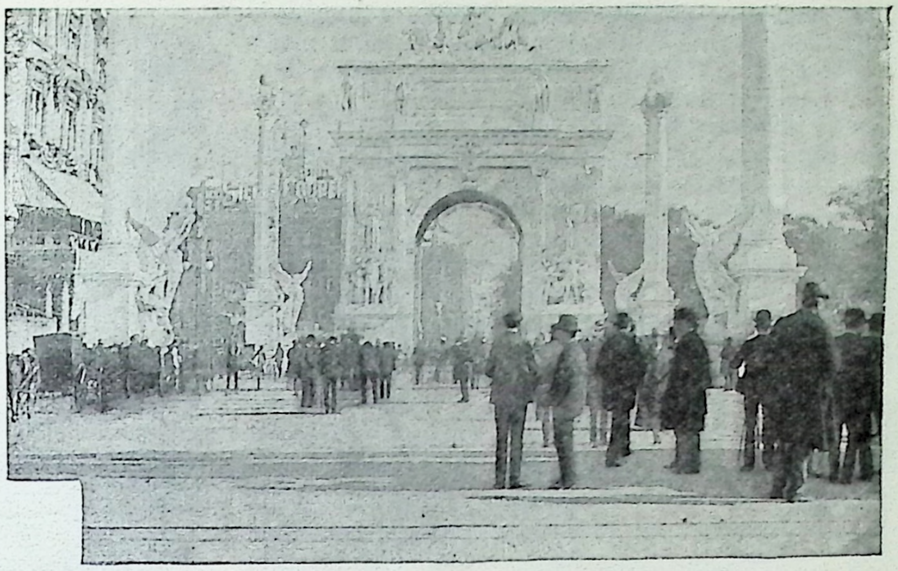
(NB. Planens Gjennemførelse er sikret).

Tegning af *H. V. Westergaard.*

Alverdens Nyt

i Billeder og Tekst.

Helte er sjældne for Tiden og det vilde være dumt af en Nation ikke at gøre Stads af dem, den har. Saaledes blev da ogsaa den Hyldest, hvormed Amerikanerne nylig hilste Admiral Dewey ved hans Hjemkomst, overvældende og uden Sidestykke. Man gør sig ingen Idé om den Popularitet, som Admiralen er Genstand for, nej, Popularitet er ikke Ordet, kun Forgudelse passer i dette Tilfælde. Den Modtagelse, som den russiske Kejser fik i Paris var for intet at regne mod den Vildskab, som bemægtigede sig New-Yorkerne de to Dage, da Dewey fejredes med Parader til Søs og til Lands. I 6 Uger havde man af Træ og Gibs rejst en storslaaet Triumfbue, ved hvis Udførelse de første Billedhuggere i New-York havde samarbejdet. Skønt disse Kunstnere arbejdede gratis kostede dette Kunstværk en Sum af 35,000 Dollars og dets Virkning var saa ypperlig, at der nu er Tale om at lade Triumfbuen udhugge i Marmor og blive et bestandigt Led i New-Yorks Udsmykning — et Arbejde, som næppe kan gøres under halvanden Million Dollars.

Triumfbuen ved Admiral Deweys Hjemkomst.

Admiral Dewey.

Den store Søparade, et fremadglidende Optog af Krigsskibe, Passagerdampere og Yachtbaade, udfyldte Begyndelsen af den første Dags Program, fik en overmaade festlig Karakter og formede sig som en storslaaet Hyldest til Deway, som befandt sig om Bord paa sit Flagskib „Olympia“. Dagen afsluttedes med pragtfulde Fyrværkerier. De mægtige Skyskrabere var oplyst og dannede en ejendommelig Illumination, og fra Lyskastere udsendtes Kæmpestraaler over By og Havn. Amerikanerne forstaar at arrangere Fest, saaledes at det forslaar noget, og de havde da ogsaa

Engelske Tropper hverves.

haft den Fornøjelse at drage 2 Millioner Fremmede til Byen i denne Anledning. Landparaden den følgende Dag og Festlighederne ved Triumfbuen blev Glanspunktet. Ikke en Mislyd fik Stemningen til at briste, thi Dewey er lige populær blandt Republikanere og Demokrater. Der har endogsaa været Tale om at opstille ham som Kandidat ved Præsidentvalget, skønt man intet sikkert kender til hans politiske Stilling. Foreløbig vil han, træt af Fest-Strabadserne, trække sig tilbage nogen Tid for at hvile ud. Han har følt, hvad det vil sige at være Genstand for en hel Nations Taknemlighed, og som synligt Minde tager han med sig en Æressabel, som Kongressen har bevilget, og som højtidelig blev ham overrakt i Washington af Præsidenten selv.

* * *

Assurancesvindleren Pallin.

En mærkelig Svindel har i den sidste Tid givet Stof til adskillig Sensation baade i Sverig og hos os. — Det blev opdaget, at en Læge *Pallin* i Eskilstuna i flere Aar havde bedraget flere, navnlig engelske, Livsforsikringsselskaber ved at lade „daarlige Liv“ (svagelige Personer) forsikre som „1. Klasses Liv“ og saa, naar Vedkommende døde, tilegne sig Forsikringssummen.

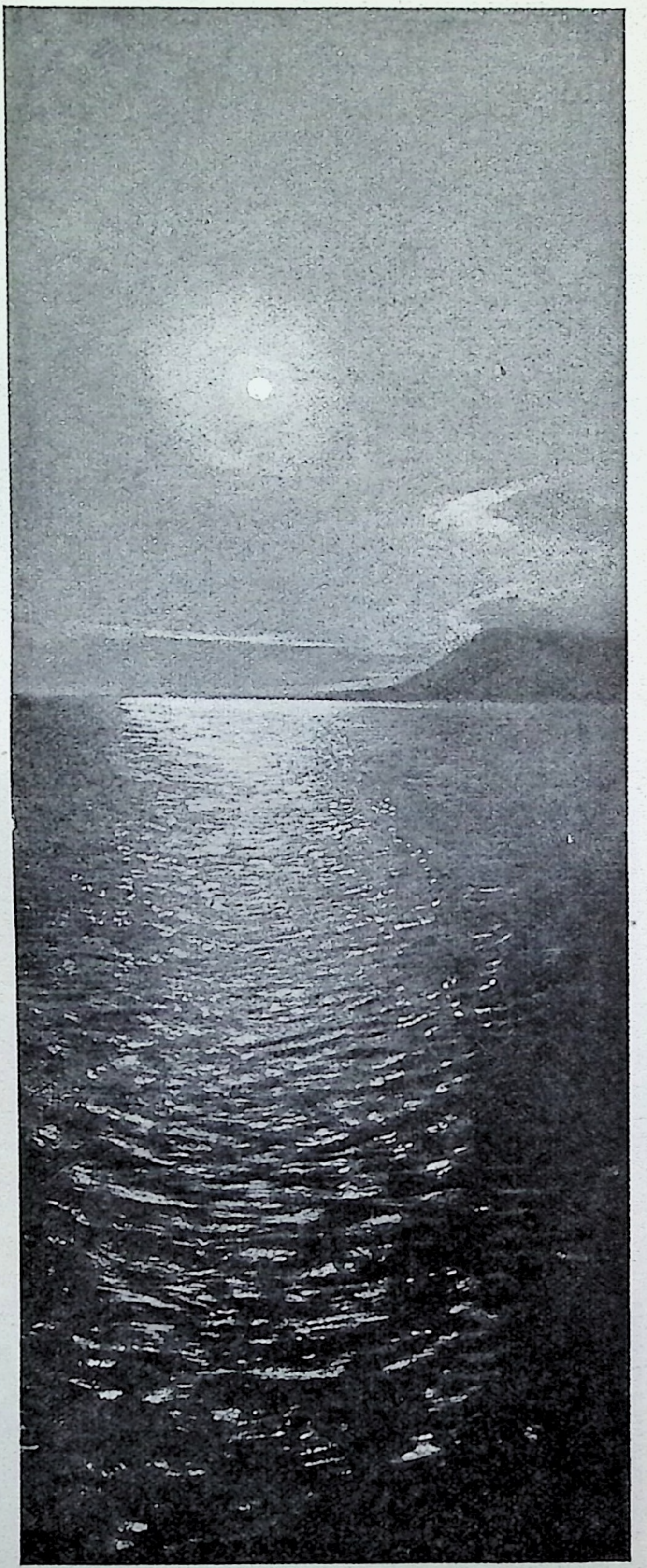
Pallin overtog selv eller lod sine Kreaturer overtage Agentur for Forsikringsselskaberne. De opsøgte nu tuberkuløse eller andre sygelige Folk — navnlig Arbejdere —, lod dem forsikre paa Lægeattester, som Pallin selv udstedte, hvorefter de Forsikrede mod en ringe Godtgørelse overdrog Policen til den samvittighedsløse Læge og hans Venner. Man har endog haft Mistanke om, at han selv hjalp lidt til, naar de Forsikrede ikke døde hurtigt nok, men dette har dog endnu ikke bekræftet sig.

Paa denne Maade er Forsikringsselskaberne blevet bedragne for 312,000 Kr. Efter at Pallin og hele den øvrige „Dødsliga“ var arresteret, fandt man i hans Gemmer 16 Policer, som han dog paastaar at have tilkøbt sig paa lovlig Maade.

I det hele hævder Pallin i alle Tilfælde at have handlet i god Tro. Dette er aldeles utænkeligt, men mærkeligt er det rigtignok, at Opdagelsen skete paa Grundlag af en Sigtelse af Doktoren selv mod en af sine Hjælpere.

Man antager, at han er Morfinist og har foretaget sin Anmeldelse i utilregnelig Tilstand.

* * *

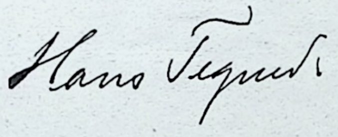
I Midnatssolens Skær.

Et ejendommligt Stykke Natur, badet i Midnatssolens Straaler, er tryllet frem paa det hosstaaende Fotografi, som er taget oppe ved Spitsbergen. Fire Maaneder igennem lyser denne Sol Dag og Nat over det verdensforladte Land, fire andre Maaneder ligger det hen i den mørkeste Vinternat. Denne Midnatssol er det da, som har skabt disse Egnes store Ry, den er det som kaster Glans over den mørke Klippestrands vældige Omrids, over de hvide Gletscherstrømme, som brusende sender de nys smeltede Strømme ud i det skummende Hav, over de vidtstrakte Tundraer med deres yppige Sumpvegetation henover en Jordbund, hvor prægtige Alpeblomster trylles frem midt i en ellers saa karrig Natur.

Hans Tegner og hans Tegninger.

Efter Tegning af Chr. Krogh.

„Hvornaar skal disse Eventyr være færdige?“ spurgte for et Par Aar siden Maleren Christian Krogh, mens Hans Tegner sad for ham, og det Billede blev til, som findes over disse Linier. Og med urokkelig Hengivenhed i Skæbnen svarede Tegner: „Det raader han for, som stiller Stormen!“ Nu da Eventyrbillederne efter 10 Aars Forberedelse er færdige fra Kunstnerens Haand, vil man more sig over den Stump Selvbiografi, som Anekdoten giver. Naturligvis er det aldeles ikke et Øjebliks Sag at skabe et Værk som denne Verdensudgave, der paa Forhaand gik ud og søgte sig Verdensry, men det er heller ikke nogen Hemmelighed, at et af Hans Tegners Principper er, at han ikke vil forhaste sig. Derom har man endnu flere og endnu mere overbevisende Anekdoter end den ovenstaaende. Det hændte f. Eks. en Dag, at en Ven af Kunstneren, ubekendt med hans Sommeropholdssted, telegraferede til hans Forlægger: „Hvor ligger Hans Tegner for Tiden?“ og Bojesen, der altid har en Skælm i Skindet, depeschererede ufortøvet tilbage: „Paa den lade Side.“ Bort med Spøg: hvis dette Arbejde har taget Tid, saa er Resultatet ogsaa udmærket derefter. Se paa Tegningerne, der straaler af Aand og Vid — tag Reproduktionerne og husk, at man har støvet Evropa rundt for deres Skyld. Eller læg Mærke til Omslaget, hvis Farvetone er frembragt gennem femten forskellige Forsøg. Tænk blot paa Starten: Detaille og Klinger er ikke hver Dag hjemme for Anbefalingsskrivelser.

Fornøjeligt er det, naar man har bladet Tegners sidste Arbejde igennem, da at tage frem hans humoristiske Billeder fra de helt unge Dage — man vil da selv i de allertidligste genfinde det samme gode Lune, den samme sikre Iagttagelsesevne og den samme kunstneriske Omhu, kun at alle disse Evner i Tidens Løb har taget større og fastere Former. Det var i Begyndelsen af Halvfjerserne at Tegners Navn hørtes de første Gange. Han kunde mod Aflevering af en Tegning hente sig en Tikroneseddel paa Aftenposten, som lod Billederne følge med Bladet paa en lille Lap Papir, og han havde faaet fast Ansættelse ved Bladet „Punch“, som den Gang var et forholdsvis nyt Blad.

Dette Blad fik Ry gennem Tegners københavnske Skitser, et klassisk Galleri af utvivlsom kulturhistorisk Interesse. Mange af Billedteksterne blev ved Hjælp af disse Tegninger Allemands-Slagord, gik over i Sproget og blev der. For blot at nævne et enkelt Eksempel: „Nu vender vi, Madam Svendsen“ (det spinkle Mandfolk,

Efter en gammel Tegning af Hans Tegner.

Ogsaa en Anvendelse: Hvis Du inte er artig, din uvorne Tamp! saa kommer Bøhmanden deroppe og sla'er Dig.

„Stormen flytter Skilte“, tegnet af Hans Tegner til Verdensudgaven af H. C. Andersens Eventyr.

som paa Ballet svinger en Kæmpekvinde) stammer fra denne fornøjelige Samling, hvis mange Perler en Gang burde trækkes paa Snor i en slet og ret „Københavner-Udgave“. Konfirmander, Sjovere og Provinsbaldamer skildrede Tegner med dybt loddende Psykologi.

Bojesen fik fat i Tegner da han havde virket ved „Punch“ en syv-otte Aar, og han gav ham den Opgave, at illustrere den humoristiske Kalender „Oldfux“. Her vokser hans Talent sig mere omfattende, hver Tegning rummer et Mylr af morsomt opfundne Enkeltheder, og han formaar at give selv de livløse Genstande saa sikker en Karakteristik, som om de var levende Væsener.

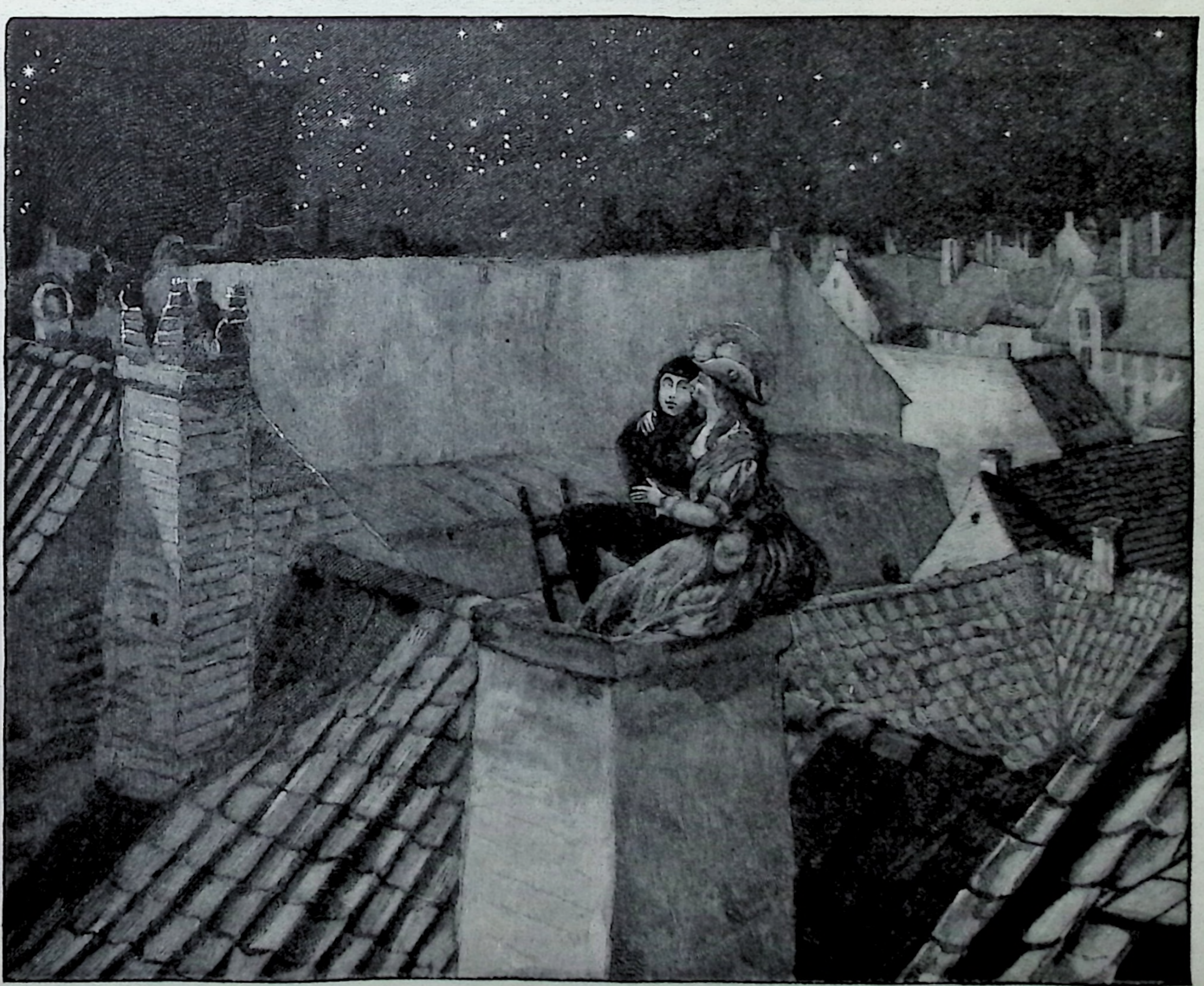
Nu bliver Tegner Illustrator i større Stil, rundt i Bøger og Blade ser man til Stadighed de fire faste Streger, som udgør hans Signatur. Sejrrigt slaar han saa igennem med sit store Holberg-Værk, hvori hans Vid, der forhen oftest var lunt og stilfærdigt, bliver drastisk og pompøst. Hver Linje, hans Blyant trækker, har levende Liv. Gennem Bevægelse og Holdning formaar han at give den hele Karakter. Som han har gennemstuderet Tiden, saaledes har han gennemtænkt hver Situation og gennemtegnet hvert Interiør. Næsten som en Radering staar hver enkelt Tegning.

Og nu er Andersens Æventyr fulgt efter i et Værk, som i Følge sit hele Anlæg henvender sig til voksne Mennesker. Kun for dem skabtes disse

Illustrationer, som Aand og Fantasi, Vid og Ynde i overgiven Kappelyst har komponeret. Dette er, som en af de fremmede Berømtheder siger, uden Paavirkning — det er „Tegner“ og saadan som det er, er vi glade ved at præsentere det ude i den store Verden.

Julius Lange har sagt, at næppe nogen Forfatter vil være tilfreds med den Tolkning, en illustrerende Kunstner giver hans Værk. Alligevel vil sikkert H. C. Andersen i sin Himmel glæde sig ved Verdensudgaven, om ikke af anden Grund saa fordi den spreder hans Berømmelse over alle Riger og Lande. Men dybt vilde han bedrøves, om han vidste, at hans egen Illustrator en Gang i et lystigt Øjeblik havde gjort Kommers med det til hans Ære rejste Mindesmærke. Og dog er det Indfald saa harmløst muntert: at lade en Tjenestepige benytte Andersens Statue som et Skræmmebillede for Børnene, og at give Digterens malende Haandbevægelse en Retning, der snarere lover Lussinger end lystige Æventyr. Var Andersen forfængelig, saa er hans Illustrator det sandelig ikke. Andersen huskede og gemte trofast alt, hvad der ofredes ham af Ros og Dadel. Tegner er ganske uimodtagelig og gemmer paa intet. Han ejer ikke et Eksemplar af de Bøger og Blade, han selv har illustreret, end ikke det Album, som bærer hans eget Navn. Fortjenstmedaljen har han, men det vilde ikke undre hans Venner, om han ikke vidste, hvor den befinder sig.

Han er i det hele en beskeden og stilfærdig Mand, der intet ønsker hellere end i Fred at gaa rundt og se paa Menneskene, for hvis Ejendommeligheder han har saa sikkert et Syn og paa Dyrene, blandt hvilke han har sine gode Venner. Svanerne og Ænderne har siddet og staaet for ham snart i Peblingesøen og snart i zoologisk Have, og de har betroet ham alt det meget, som allerede H. C. Andersen vidste saa god Besked om. Som oftest bruger nemlig Tegner Model, og han tager den, hvor den er ham nærmest. Da han boede paa Gammeltorv, var det Bybudene, der sværmede omkring hans Dør, som maatte holde for. Først brugtes de i Humorens Tjeneste, snart belæsset med Buket, snart med Kommode snart med Inkassationer og da de ganske var udnyttede til de illustrerede Blade, saa gik de over i Litteraturen. Den sølle, skallede Fyr dernede fra Hjørnet hyldedes

„Hyrdinden og Skorstensfejeren“, tegnet af Hans Tegner til Verdensudgaven af H. C. Andersens Eventyr.

Direktør Ernst Bojesen.

i gamle Dages Klædebon og forvandledes til den stundesløse Vielgeschrey. Naar Tegner er træt af Modellerne, hviler han ud i saadanne Smaapuslerier som Ex-Libris, der ikke suger Næring af hans Lunes Fond.

Maaske er det en Tilfældighed — Tegner tror det i alt Fald selv — at hans Navn og Stilling i Livet fik samme Ordlyd, men det ligger jo nær at tro, at Talentet har ligget i Slægten og at den er kaldt op derefter. Sikkert er det i hvert Fald, at han har gjort Navnet Ære.

„Jeg har arbejdet som enhver anden, Heldet og Bojesen kan jeg takke for det meste“ — det er alt hvad Tegner har at berette om sig selv. „Heldet“, siger han, „skylder jeg, at jeg blev den første, der kom frem i min Genre, Bojesen har jeg at takke for, at jeg fik noget at udrette.“ Ligesaa beskeden den første Ytring er, ligesaa sand er den sidste. Ernst Bojesen har endnu en Gang vist at eje den lykkelige Skaberhaand. Han har indrammet Tegners Værk saaledes, at ingen kunde gaa det forbi. Rimeligvis har Hans Tegner i sin store Beskedenhed hævdet, at det med „Verdensudgave“ og „Anbefalingerne“ kunde have været sparet. Men da har sikkert Bojesen, hos hvem Skælmen altid staar paa Spring, faderligt slaaet ham paa Skulderen og citeret for ham Andersens Ord: „Hvad Fatter gør, er altid det rigtige!“

Georg K.

Af Dagens Krønike.

KVINDELIGE Skribenter her til Lands er i Reglen lige saa ilde anskrevne blandt Kritikerne, som de er yndede blandt ukritiske Læsere. Kun sjældent indrømmes der en Dame en Plads paa de Udvalgtes Parnas, og endnu sjældnere sker det straks ved hendes første Fremtræden.

Frøken *Ella Hancke* — en 22-aarig københavnsk Grossererdatter — har haft det Held.

Hvem skulde i Grunden tro det, at disse elskværdige Træk, disse blidt sværmeriske Øjne, som vi straks tror at kende fra hundrede smaa Sammentræf paa Gaden eller i Teatret — at de er Façaden af en sjælelig Verden, i hvilken der rører sig en oprørsk Trods mod Fordom og Vedtægt, en hensynsløs Lyst til at blotte og hudflette sit eget Samfunds Hykleri, en sjældent stærk og selvstændig Kvindesjæl?

Forfatterinden Ella Hancke.

Men saaledes er det. Ella Hancke har i sin Debutbog „Ruth Erlandsen“ vovet dette, som ingen ustraffet gør, medmindre det sker med et Talent, for hvilket alle maa bøje sig. Og fra alle Sider har man erkendt, at den unge Forfatterinde i sin Skildring af den unge Bourgeois-Dame har lagt ualmindelige Ævner for Dagen.

Nu siger rigtignok Goethe, at ethvert dannet Menneske kan skrive én god Roman; nemlig sin egen. Og er end Ruth Erlandsens Skæbne ikke Forfatterindens egen, saa bærer dog Bogens Psykologi umiskendeligt personligt Præg.

Nægtes kan det heller ikke, at Frøken Hanckes Fremstillingskunst endnu lader meget tilbage at ønske. Det, som giver de bedste Løfter, er hendes ubestikkelige Ærlighed. Allerede den er en sjælden Vare.

J. D.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig. Ved en Anbefalingsskrivelse, som Mülhausen fremskaffer, til Kubas Guvernør, gives der Brudenell og Mülhausen Adgang til Fængslet, hvor de ganske rigtig træffer Godfrey i en ynkelig Tilstand. Mülhausen kommer i Forbindelse med ham ved at byde ham en Cigar, hvori et Brev er anbragt, der giver ham Anvisning paa at foretage et Flugtforsøg. Det lykkes dem at overrumple Fængselsvagten og at trænge ind til Godfrey. De faar ham gjort fri og under den største Fare flygter de af Sted Dag og Nat. Under et Hvil fortæller Blake om, hvorledes i sin Tid hans Yacht forliste.

Dermed var den Sag afgjort.

„Skal jeg have et Brev med eller kun bringe Bud?" spurgte jeg.

„Du skal aflevere et Brev," sagde han. „Det er allerede skrevet, og Don Manuel har givet mig Befaling til, at der skulde staa en Hest sadlet for det Tilfældes Skyld, at der skulde ske noget."

„Saa tager jeg af Sted," svarede jeg.

En halv Time senere arbejdede jeg mig gennem Krattet i den Retning, hvor jeg vidste, at Torre Blanco laa. Solen var ved at gaa ned, da jeg naaede den Kro, hvor jeg vilde ligge over om Natten. Jeg gav en Staldkarl Tegn til at tage min Hest og gik saa ind i Gæstestuen. Dér sad allerede en Mand og spiste til Aften, og da jeg fik Øje paa ham, blev jeg meget overrasket, for det var ingen anden end Don Manuel selv.

„Hvordan kommer De her, Hr. Blake?" udbrød han.

„Jeg kommer, fordi jeg skal opsøge Dem," svarede jeg. „Min Fætter gav mig et Brev i Eftermiddags, det skal indeholde vigtige Efterretninger om de kongelige Troppers Bevægelse, og han mente, De skulde have det straks. Han bad mig om at bringe Dem det. Men hvor kan det være, De er her? Jeg troede, De var i Torre Blanco".

„Jeg fik Bud om, at jeg straks skulde komme hjem," svarede han.

Vi saa' et Øjeblik forbavsede paa hinanden. Saa sagde Don Manuel: „Maa jeg se det Brev?" Jeg tog Brevet frem, han rev det op og undersøgte Indholdet, der bestod af to store Ark Papir, som var bedækkede med en tæt Haandskrift.

„Santa Maria!" udbrød han. „Hvordan har han faaet fat i disse Papirer?"

Før jeg fik Tid til at svare kom den gamle Vært farende ind i Værelset.

„Mine Herrer," udbrød han aandeløst, „Tropperne er her, Huset er omringet!"

Don Manuel sprang op. „Det er en Fælde!" udbrød han. „Man har narret os!"

„Det er Morgrave, vi kan takke for det," udbrød jeg og knyttede Næverne af Raseri. „Hvis jeg slipper levende herfra, skal han komme til at bøde dyrt for sit Forræderi."

Den gamle Mand saa' hen paa Værten, som stod skælvende i Døren, og udbrød: „De véd for meget om mig, jeg maa ikke falde levende i deres Hænder; hvor mange tror De, der er?"

„Omtrent halvtredsindstyve," svarede Værten.

„Og hvor mange Mænd og Bøsser har De i Huset her?"

„Tre Mænd og tre Bøsser".

„Og jeg har min Revolver," vedblev Don Manuel.

„Det har jeg ogsaa," sagde jeg.

„Men det er ikke rigtig at drage Dem med ind i denne Strid," udbrød han. „Inez vilde aldrig tilgive mig, hvis der hændte Dem noget ondt."

„Inez vilde aldrig tilgive mig," svarede jeg, „hvis jeg svigtede Dem, naar De er i Fare."

Han gav mig Haanden. „De er en brav Mand!" sagde han. „Men stæng saa Døren og Vinduerne, Pedro," sagde han til Værten. „Jeg véd, at De og Deres Folk hører til os. Nu skal jeg hjælpe Dem."

Vi stængede Døren og Vinduerne saa godt, vi kunde, og Værtens to kraftige Sønner hjalp os. Saa gik vi op paa det flade Tag og beredte os til at modtage Fjenden. Det viste sig, at det var lige i det yderste Øjeblik, for straks efter traadte den Officer, der førte Soldaterne, frem fra Krattet og opfordrede os i uforskammede Udtryk til at overgive os.

„Véd De, hvem De taler til, min Herre?" spurgte Don Manuel stolt.

„Ja, til Oprøreren Don Manuel de Ferrara," svarede Officeren „og den unge Englænder, som gik i Land fra Sørøverskonnerten for en Maaned siden. I Hans Majestæts Navn opfordrer jeg Dem begge til straks at overgive Dem eller til at finde Dem i Følgerne."

„Og hvis vi nu siger Nej?"

„Saa stikker jeg Ild paa Huset. Mine Ordrer gaar ud paa at bemægtige mig Dem døde eller levende."

„Saa maa De bestemme Dem til at tage os døde," svarede Don Manuel; „for jeg lover Dem, De skal ikke tage os i Live."

Han havde næppe sagt disse Ord, før der faldt en sand Kugleregn, som dog heldigvis ikke gjorde ham nogen Fortræd. Vi besvarede Ilden, og i over en Time, det vil sige, indtil Tusmørket faldt paa, lykkedes det os at holde dem fra Livet. Vi kunde dække os, medens de ikke vovede at komme ud af Krattet. Men nu da Mørket faldt paa, var det en alvorligere Sag for os. Vi kunde ikke se dem, saa de kunde storme Huset fra alle Sider. Vi holdt straks Krigsraad.

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

„Stillingen begynder at blive alvorlig," sagde jeg. „Hvad skal vi gøre?"

„Den eneste Ting, jeg kan tænke mig," svarede Don Manuel, „er, at Pedro stiller et Lys i Gangen dernede og saa paa en eller anden Maade aabner Porten. Medens han gør det, maa vi se at smutte ud af Bagvinduerne og løbe saa hurtigt, vi kan, hen imod det lille Krat, som ligger i Nærheden af Huset, og hvor de, saa vidt jeg kan se, ikke har stillet nogen Post op."

Dette syntes i Virkeligheden at være den eneste Udvej for os, og vi skyndte os at bringe Planen til Udførelse. Værten stillede et Lys i Forstuen og indrettede det saadan, at han kunde aabne Døren uden selv at blive Skive for Fjendens Kugler. Da dette var sket, trak vi Vinduet i Bagværelset op.

„Naa," raabte Don Manuel, „luk saa Døren op!"

I samme Øjeblik sprang vi ud af Vinduet. Men vort Held var kun kort. Vi havde næppe sat Foden paa Verandaen, før vi saa Glimt af Skud næppe tolv Skridt fra os. Don Manuel udstødte et Skrig og faldt. Saa saa' jeg igen et Glimt og følte Smerte i min Skulder, og i det næste Øjeblik laa jeg oven paa ham.

Da jeg kom til min Bevidsthed igen, laa jeg paa Bordet i Kroens Spisestue. Jeg havde et Saar i Skulderen og et i Siden. Don Manuel var død. — Naa, for at gøre en lang Historie kort: Efter at jeg havde tilbragt en hvileløs Nat, blev jeg den næste Morgen transporteret til Portillo og derfra uden Forhør sendt til Fængslet i San Juan, hvor jeg har været indespærret siden den Tid. For seks Uger siden var der et Mytteri i Fængslet, og adskillige Fanger forsøgte at undslippe. Jeg hørte med til dem, og man sagde til mig, at jeg skulde forberede mig paa at dø, men Myndighederne havde endnu ikke afsagt nogen Kendelse, da De befriede mig. Hvis jeg bliver taget til Fange nu, faar jeg sikkert ikke nogen Mulighed mere til at undslippe. Saa, mine Herrer, nu kender De min Historie."

„De har haft en skrækkelig Tid," sagde jeg. „Men De fortalte os ikke, hvad der blev af Frøken Inez, medens De sad i Fængsel."

„Ak nej, dér rører De ved et ømt Punkt," svarede han. „Kun Gud véd, hvad der er blevet af hende, men jeg har dog hørt, at hun tog til Torre Blanco for at bo hos sin Onkel, den gamle Gnier, og at hun tror, jeg er død. Nu véd De, hvorfor jeg vil til den By paa Vejen."

Der var en lang Pavse. Saa sagde Blake meget langsomt: „Sagde De, at Richard Morgrave var om Bord paa „Argentinas Rigdom"?"

„Ja," svarede jeg simpelthen, og saa lod vi Æmnet falde.

Da Blake var færdig med sin Historie, syntes ingen af os at have nogen videre Lyst til Samtale. Jeg for mit Vedkommende lukkede ikke et Øje Resten af Natten, og det var jo ikke saa underligt. Da Dagen var ved at bryde frem, rørte Mülhausen ved mig. „Hør!" hviskede han.

Jeg kunde ikke høre andet end Vandfaldets Plasken. Men saa skelnede jeg pludselig listende Fodtrin, der efterhaanden nærmede sig.

„Hvad er det?" hviskede jeg. „Hvem tror De, det kan være?"

„Det véd jeg ikke," svarede Mülhausen.

Vi lyttede atter og hørte nu tydeligt Fodtrin. Saa saa' vi en Skikkelse nærme sig, og Mülhausen og jeg beredte os til at styrte løs paa Manden.

Men vore Forsigtighedsregler var overflødige, og vi blev meget overraskede, thi Manden var ingen anden end Mülhausens djævelske Ledsager Simeon, der stod og maabede og gabede, som han havde for Skik.

„Men du store Gud, Simeon," udbrød Mülhausen paa Spansk, „er det virkelig Dig?"

Manden kom frem og greb Mülhausens Haand og kyssede den og strøg den med en underlig Lyd, der fik Blodet til at stivne i mine Aarer. Mig værdigede han ingen Opmærksomhed.

„Naa, naa, Simeon," sagde Mülhausen, der virkelig blev rørt over dette Væsens Kærlighed. „Hvordan kommer Du her?"

Den anden mumlede noget.

„Han har et Brev fra Kaptajn Brown, og det er lykkedes ham at finde vort Spor. Det er ikke daarligt gjort!"

Simeon tog to Breve op af Lommen.

„Halløj," sagde Mülhausen, „her er ogsaa et Brev til Dem, Brudenell; det er vist ikke saa vanskeligt at gætte, hvem det er fra."

Et Blik var nok til at vise mig, at det var fra min Kæreste.

„Lad os saa se, hvad Brown siger," sagde Mülhausen.

Vi gik tilbage til de andre; saa aabnede han Brevet og læste:

„Om Bord paa „Argentinas Rigdom".

Højstærede Hr. Mülhausen!

Jeg sender Dem dette Brev med Deres Tjener i Haab om, at det naar Dem senest om en Uge. Jeg er kommet til den Slutning, at det er for farligt at blive længere i Portillos Havn. Jeg letter derfor i Aften og staar ud til Søs og krydser omkring indtil næste Onsdag. Saa sejler jeg i Retning af Cap Tortosa, og naar det er mørkt, nærmer jeg mig til Odden. Akkurat ved Midnatstid sender jeg en Baad i Land med første Styrmand eller én af Deres Venner. Hvis De har befriet Blake og kan naa til Kap Tortosa, saa kan vi altsaa skaffe Dem om Bord. Baaden venter en Time paa den østlige Side af Forbjerget i Nærheden af de høje Klipper, og hvis De ikke har vist Dem inden den Tid, vender den tilbage til Skibet, hvorpaa jeg sejler bort igen. Men i en Uge kommer jeg igen hveranden Nat. Hvis De efter den Tids Forløb ikke har vist Dem eller paa én eller anden Maade sat Dem i Forbindelse med mig, sejler jeg hurtig til Havanna og lægger Sagen i den engelske Konsuls Haand.

I Haab om, at De er heldig i Deres Bestræbelser, og at De har det godt, er jeg

Deres ærbødige

Septimus Brown."

„Naa, det tænkte jeg nok, at han vilde gøre," sagde Mülhausen tilfreds. „Nu bliver Spørgsmaalet, om vi kan naa Kap Tortosa i den Tid, han omtaler."

„Lad mig se paa Kortet," sagde Blake. Da han havde gjort det, vedblev han: „Vi behøver kun at gøre en lille Omvej for at komme til Torre Blanco."

Det blev afgjort, at vi skulde prøve paa at gøre denne Omvej, og jeg fjernede mig for at læse mit Brev. Fem Minuter efter var vi paa Vejen igen.

Vi ilede af Sted saa godt, som vi kunde, den hele Dag og standsede kun for at hvile lidt og forfriske os med de Frugter, som vi var heldige nok til at finde. Om Natten lejrede vi os i en lille Lund i Nærheden af en Landsby omtrent tre Mil fra Torre Blanco.

Blakes Utaalmodighed var frygtelig. Han kunde næppe beherske sin Spænding efter at vide, hvad der var blevet af den unge Pige, som han elskede, og som han havde været skilt fra saa længe. Mülhausen sendte sin Tjener ned til Landsbyen for at anstille Undersøgelser om, hvor Don Isidor Ferraras Hus laa og for om muligt at opdage, om hans Niece boede hos ham. Der gik halvanden Time, før han kom igen, men saa medbragte han ikke alene en hel Del god Proviant, som vi trængte saa meget til, men ogsaa den Underretning vi ønskede. Da Mülhausen meddelte os, at han havde opdaget, at hun endnu boede hos sin Onkel, troede jeg, at Blake straks vilde være rendt sin Vej for at opsøge hende.

„Gudskelov,“ mumlede han, „Gudskelov, at hun endnu er i Live!“

Saa spurgte han, hvorledes vi troede, han kunde faa en Sammenkomst med hende.

„En af os maa først forklare hende Forholdene,“ sagde Mülhausen, „for hvis man lige pludselig meddeler hende, at De lever og er i Nærheden, saa bliver hun forskrækket, og det kunde jo føre til, at vi blev opdagede. Det er bedst, at Simeon, som ingen véd hører til vort Selskab, bringer hende et Budskab og beder hende om at ordne det saaledes, at hun træffer en af os paa et ensomt Sted i Nærheden af Huset. Naar hun saa er forberedt, kan Blake faa en Sammenkomst med hende.“

Vi blev enige om, at denne Plan var god, og saa blev Simeon straks sendt af Sted. Han vendte først tilbage efter to Timers Forløb og meldte, at han selv havde set Frøken Inez, som, skønt hun var bleven forskrækket, havde svaret, at hun skulde være paa et bestemt Sted i sin Onkels Plantage Klokken ti, men at hun kun kunde blive der et Øjeblik, da den gamle var meget mistænksom, og da han havde hørt, at der var undsluppet nogle Fanger fra Fængslet i San Juan, som man formodede var paa Vejen til Søen i den Retning.

Klokken halvti begyndte vi at tænke paa at vælge den Mand, som skulde ledsage Blake. Af forskellige Grunde valgte man mig, og saa drog vi af Sted, førte af Simeon.

XV.

Slutning.

Turen var længere, end jeg havde ventet, og jeg var ikke meget glad ved det, da jeg allerede havde gaaet syv og tyve engelske Mil den Dag, og mine Fødder var saa ømme, at det var mig en Kval at sætte dem mod Jorden. Men endelig laa Landsbyen bag os, og vi nærmede os den Plantage, vi søgte. Vi kunde skelne Husets mørke Omrids, og der var kun Lys i et eneste Vindue. Vi klatrede over et lavt Gærde, og Simeon og Blake ventede, medens jeg gik hen til et aabent Sted i Lunden, hvor det var aftalt, at Frøken Inez skulde træffe mig.

Der var næppe gaaet tre Minuter, før en Kvindeskikkelse stod foran mig.

„Min Herre,“ sagde hun og gav mig Haanden, „undskyld, at jeg har ladet Dem vente, men jeg kunde ikke komme af Sted tidligere. Hvad er det, De vil sige mig? Gud give, De maa bringe godt nyt om Hr. Godfrey Blake.“

„Jeg har mere end godt nyt at bringe Dem,“ svarede jeg, „jeg har noget, som vist vil glæde Dem mere end nogen Efterretning.“

„Hvad mener De?“ udbrød hun. „De mener vel ikke, at han selv er her? Aa, for Guds Skyld, bedrag mig ikke, jeg har lidt saa meget.“

Jeg tænkte, at Sandheden ikke kunde skade hende nu, da hun var forberedt, og sagde:

„Jo, han er her, men naar De ser ham, maa De huske paa, at han er en Fange, der lige er sluppet ud af Fængslet, og at han bliver forfulgt af Soldaterne, saa De maa ikke holde længe paa ham.“

Hun vendte Hovedet bort fra mig, og jeg hørte hende hviske: „Aa, Gud ske Lov.!“ Saa lagde hun Haanden paa min Arm og sagde: „Vi spilder Tiden, bring mig til ham.“

(Fortsættes).

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Horsens har haft den Sorg at miste en udmærket Borger, Etatsraad *Isaac Z. Levy*, som i første Række har arbejdet paa Byens Fremgang og hvis kloge og energiske Ledelse satte sit Mærke paa mange forskellige Sider af Byens Liv. Efter Faderen overtog Levy en stor Købmandsforretning, som han udvidede, og siden overtog han endda Horsens Bryggeri, som hans store merkantile Evner arbejdede op til en betydelig Virksomhed. I 27 Aar havde han Sæde i Byraadet, og herfra var det, at Levy øvede sin store og gode Indflydelse paa alt, hvad der kunde bidrage til Byens Opkomst. Og ved Siden af dette omfangsrige Arbejde lagde mange andre Hverv Beslag paa ham. Han var Bankdirektør og Formand for Sparekassen, Formand for Handelsforeningen, for Telefonselskabet og blev kort før sin Død konstitueret Borgmester for Horsens. Hans Fortjenester lønnedes med Ridderkorset og Sølvkorset.

Etatsraad Levy.

Pastor *F. P. N. Nansen*, der senest var Sognepræst i Højelse og Lellinge ved Køge, er afgaaet ved Døden, 74 Aar gammel. Han var Søn af Berlingske Tidendes bekendte Redaktør Nathanson. Som ung Kandidat stiftede han Bekendtskab med den senere Rektor Fr. Dahl, og disse oprettede et meget benyttet Artiums Kursus i Hovedstaden. Hans tidlige religiøse Vækkelse førte ham sammen med Pastor Blædel, P. A. Fenger o. a., der bleve Foregangsmænd for en begyndende indre Mission i København. Baade ved Kandidatmøder og ved offentlige Bibellæsninger vakte disse Mænd et religiøst Liv i vide Kredse. En kort Tid var N. Kateket ved Garnisonskirken, derfra kom han til Aalborg som Præst, senere til Næstved og i 1887 til Højelse. Hans milde og venlige Væsen vandt ham alle Vegne særdeles mange Venner.

Pastor Nansen.

Oberst *Rasmus Christian Møller*, Søn af Digteren Poul Møller, er for kort Tid siden afgaaet ved Døden. Efter at han havde gennemgaaet Odense Latinskole, fik han Lyst til Militærlivet og meldte sig som Frivillig i 1848. Han deltog med 12. Bataillon i Kampen ved Bov, Slaget ved Slesvig og senere ved Nybøl og Dybbøl. I 1849 gjorde han Tjeneste som Løjtnant ved 5. Bataillon og var med i Slaget ved Fredericia, ligesom han i 1850 også var i

Oberst Møller.

Ilden ved Isted. Efter Fredslutningen gennemgik han forskellige Ingeniørskoler og Artilleriskoler; men atter møde vi ham i 1864 som Premierløjtnant og Kompagnichef ved 15. Bataillon ved Dybbøls Forsvar. I 1867 blev han udnævnt til Kaptajn og gjorde Tjeneste som saadan ved 1. Bataillon, indtil han 1883 faldt for Aldersgrænsen, hvorefter han erholdt Oberstløjtnants Karakter. Man fandt imidlertid en ny Stilling til ham, idet han modtog Chefsposten for den vestindiske Rekruttering, som han indehavde til 1893, da han blev endelig afskediget med Oberstpatent. Den afdøde var meget afholdt paa Grund af den humane Aand, der besjælede ham. Allerede 1867 modtog han Ridderkorset og senere Sølvkorset.

Kaptajn, Grosserer *N. A. Schjørring*, velkendt baade for sin store Forretningsvirksomhed og for sine nationale Interesser, er 58 Aar gammel afgaaet ved Døden efter en Operation, som han havde set sig nødt til at underkaste sig. Med stor Dygtighed havde Schjørring arbejdet sig frem fra en ringe Begyndelse, indtil han nu ved sin Død beskæftigede et Personale paa omtrent 40 Personer.

Kaptajn Schjørring.

Han havde i 1864 som Løjtnant taget virksom Del i Kampen ved Mysunde, og senere som Formand og Bestyrelsesmedlem for de gamle Krigsmænds forskellige Foreninger lagde han en patriotisk Interesse for Dagen, som ogsaa gav sig Udslag i hans Arbejde for at tilvejebringe Hornblæsermonumentet, der nylig opstilledes paa Raadhuspladsen. Kaptajn Schjørring blev hædret som Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmand.

Fhv. Stiftsprovst *C. S. Gad* er efter længere Tids Svagelighed afgaaet ved Døden her i Byen. Han var Søn af den i sin Tid bekendte Biskop Gad og Søstersøn af Professor H. N. Clausen. Fra Metropolitanskolen blev han Student 1845 og tog Embedeksamen 1851. Derefter virkede han nogle Aar som Adjunkt ved Sorø Akademi, blev en kort Tid Præst i Sønderjylland, hvorfra han fordreves ved Prøjsernes Invasion, blev Sognepræst i Hørsholm og 1871 Stiftsprovst i Aalborg. I denne udstrakte Virksomhed arbejdede han med stor Nidkærhed og Kærlighed, saaledes at han vandt sig en Menighedskreds, der skattede ham højt; men desværre strakte hans Kræfter ikke til under det opslidende Arbejde i den store By, og han saa sig tilsidst nødsaget til at søge et mindre besværligt Embede paa Landet, Skjelby og Gunderslev, hvor han var Sognepræst i 13 Aar, før han tog sin Afsked i 1897. Hans Menigheder paa de forskellige Steder ville mindes ham som en Sjælesørger, hvis Hjerte bankede varmt for alle, der kom i Berøring med ham. Den afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Stiftsprovst Gad.

En af „Det forenede Dampskibsselskab"s ældste Skibsførere, Kaptajn *J. Harboe*, er for nogen Tid siden afgaaet ved Døden. Allerede før Selskabet blev stiftet, førte han et af de Skibe, som senere blev indlemmet i den store Flotille. I ca. 25 Aar har han uafbrudt ført Dampskibet „Frederik", som gik mellem Hull—København—Königsberg, og han har i denne lange Tid vundet ikke alene stor Anseelse som en dygtig Sømand, men hans elskværdige og hjælpsomme Personlighed har vundet ham overmaade mange Venner. Da Selskabet holdt 25 Aars Jubilæum i 1891 blev han dekoreret med Ridderkorset. For kort Tid siden maatte han paa Grund af Svagelighed trække sig tilbage fra det anstrengende Søliv.

Kaptajn Harboe.

Jubilæum.

Redaktør *V. F. Welsch* i Holstebro, Christianshavner af Fødsel, fejrer Mandag d. 30. ds. et ganske sjældent Jubilæum, idet han paa denne Dag har siddet 25 Aar som Medlem af Holstebro Byraad, hver Gang genvalgt med betydelig Majoritet af de lavestbeskattede Vælgere. I den lange Aarrække har der ikke været noget kommunalt Arbejde, som Redaktør Welsch ikke har været Sjælen i; han har særlig forstaaet at hæve Byens Skolevæsen til en Førsteplads blandt offentlige Skoler i Landets Købstæder, og han har som Formand i Plantageudvalget haft den væsentligste Indflydelse paa Tilplantningen af Kommunens over 400 Tdr. Land store Hedearealer, hvor der nu — efter 25 Aars Forløb — vokser en stor og smuk Granskov.

Foruden Hvervet som Byraadsmedlem med deraf følgende Kommissioner, har Redaktør Welsch faaet betroet en større Mængde Tillidshverv i de næsten 40 Aar, han har opholdt sig i Vestjylland, og endnu er han Indehaver af mange saadanne. Vi nævne saaledes, at Jubilaren er Medlem af Ringkøbing Amts Skoleraad, er Overbygningskommissær, Repræsentant i Købstadforeningen og i „Ny jydske Købstad-Kreditforening" o. m. fl.

Redaktør Welsch.

Redaktør W. blev ved Majestæternes Guldbryllup i 1892 udnævnt til Ridder af Dannebroge.

Nylig fejrede Møbelfabrikant *P. A. Ørnberg* sit 25-aarige Jubilæum. Fra en ringe Begyndelse har han dygtigt oparbejdet en Virksomhed, der har Navn indenfor Møbelbranchen og som nu residerer i store Lokaler i Ørnbergs eget Hus. Jubilaren har i en Aarrække været Medlem af Haandværkerforeningens Bestyrelse.

Møbelfabrikant Ørnberg.

HVER 8 DAG

Nr. 7. Aargang 1899–1900. Søndagen den 12. November. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

William Gerner.

Midt i et lystigt Refræn faldt Tæppet hastigt til Jorden. —

Men selv om det har sænket sig for Gerners Kunst langt frem i Tiden vil vi huske hans over alle Bredder svulmende Humør. Lyslevende vil han staa for os med de skælmske Pupiller skudt helt op i Øjekrogen under de tykt malede, højt buede Bryn, med de buttede Kinders dybe Smilehuller, det tjavsede Haar og den sjuskede Paaklædning, som tilsammen skabte en godmodig-fiffig Figur, der gik lige ind i Hjertet paa den fødte Københavner. Under det glade og elskværdige Vanvids Maske gik denne Skikkelse rundt paa Scenen og latterliggjorde alt, hvad der stred mod sund Sans. En Betoning, en Grimace og en Haandbevægelse var tilstrækkeligt — da maatte baade Professor og Bankchef og selve den høje Censor give Værdigheden en god Dag og bryde ud i en Latter, som i Aarenes Løb hos disse gode Borgere var trængt et godt Stykke bort fra dens Plads i Mellemgulvet. Af de brede Lag var Gerner forgudet, fordi de i ham fandt en Personifikation af deres egen jævnt-gemytlige sunde Syn og Sans. Naar Gerner f. Eks. stod og haanede Grafologien for det, som den kunde faa ud af en lille skæv Streg, saa ejede han paa Forhaand Gehør hos dette Publikum, hvem Grafologiens Mysterier gik over al Forstand.

William Gerner.

Det barnlige var et fremtrædende Karaktertræk i Gerners Naturel — et ægte Barn var han af sin By og sin Tid. Han var lutter Godmodighed, Ubekymrethed og Paavirkelighed, og barnlig Glæde lyste ud af hans Øjne, naar man roste en af hans Præstationer. Ganske betegnende er det, at han en Gang ytrede: „De Voksne har jeg ingen Gavn af at kigge paa, men dem der (han pegede paa et Par Smaadrenge) dem kan jeg lære noget af". De, som husker Bondemanden i „Paa Farten", Søren Jyde i „Molboerne" og Hans Wurst i „Münchhausen" vil forstaa denne Bemærkning.

Gerners Opfattelse var hel instinkttiv — ofte stod det ham ikke ganske klart, hvor Morsomhederne i den Tekst, han skulde fortolke, egentlig laa gemt, men det gjorde ikke noget, sagde han, han skulde nok faa Folk til at le alligevel. Det blev ham efterhaanden som en Leg, da Rollerne skreves for ham

Gerners sidste Revue-Rolle.
(Fot. for „Hver 8. Dag").
— Maanen, den var oppe, da vi kørte ind, det var jeg og Mille saagu' osse . . .

Gerner i Sommer-Revuen 1896. — *Du har skæmmet Dig Iversen!* . . .

og formedes i *hans* Tungemaal. Jo galere, jo bedre. — „Glædelig Jul, Hans Svendsen“ — „Ingen Forseelse“, sagde saa Gerner med en Betoning saa kostelig, at Latteren slog ned og standsede Scenens Gang. Men den Slags kan ikke forklares, det maa man have hørt.

Gerner var ikke selv helt glad ved den Kunstgenre, i hvilken han vandt sine Triumfer. Han havde en Gang forlængst, da han var ved Dagmarteatret, krænket de høje Muser — navnlig Melpomene var efter hans Optræden i „Galeotto“ fortørnet — i den Grad at de, for at hævne sig indgav ham den Tro, der ikke lod ham i Fred, at han var skabt for den store Komedie.

De mange Revuefigurer, som han skabte, løber for Erindringen ud i en og den samme; hvad Viserne handlede om, har vi glemt, men Refrænerne — en lang Række pudsigt betonede Ord — vil kalde Gerners Skikkelse frem bedre end noget Fotografi kan gøre det.

De, som har lét Taarer over ham, vil ogsaa nu maaske føle Øjet dugges. Men i manges Bedrøvelse ved dette Dødsfald er der et ikke ringe Stænk af Egoisme ved Tanken om at en Kilde til mange glade Øjeblikke for bestandig er løbet tør.

Georg K.

Kæltringernes Sprog.

Dybet er „Verdens“ tro Parodi.
(*Drachmann: King Mob*).

Hvem har ikke hørt om „Kæltringernes Sprog“. I Storbyernes Blade har man jo længe kunnet læse om Tyveskoler, hvor erfarne Veteraner har givet unge Begyndere Undervisning i den ædle Stjælekunst, om Forbryderorganisationer, Fagforeninger og Underretningskontorer, om Steder, hvor der lejes Børn, Bandager og falske Lemmer ud, og om hemmelige Institutioner, hvor man kan blive indviet i Forbryderverdenens Mysterier, vel at mærke kun, hvis „man“ kan dokumentere at høre med til Gavtyvenes og Spitsbubernes velædle Lav. Mange har maaske taget det Hele for Røverhistorier og Overdrivelser. Det kommer af, at sligt selvfølgelig ikke kan tænkes i vort lille Samfund, hvor Politiet saa at sige kender hver Lazzaron, hver Langfinger, hver Tugthuskandidat. Men i de store Verdensstæder, hvor Forbrydernes Antal er ti og tyvedobbelt saa stort som herhjemme, hvor der er Skjulesteder nok, „Arbejdsmarker“ i rig Udstrækning og langt større Lejlighed til at danne en Verden for sig selv, en lille Stat i Staten, der kan disse mærkelige Foretagender trives med Held, og der kan der udvikle sig en hemmelig Frimurerorden bestaaende af Gavtyve og med særlige Regler, Ceremonier, en vis Overtro, visse Vedtægter og et eget Tyvesprog baade mundtligt og skriftligt. Det véd enhver Krimina-

list og især de hyppigst benyttede Undersøgelsesdommere i London, Paris, Berlin, Wien og andre Verdensbyer særdeles god Besked om.

Tyvesproget er vel saa gammelt som Tyvehaandværket selv. Da Kæltringerne følte, de havde sat sig udenfor Samfundet og havde erklæret Krig mod det, forstod de, at i denne ulige Kamp galdt det at anvende alle Midler, og først og fremmest galdt det om at staa sammen og hjælpe hinanden. At faa et Sprog, som kun forstodes mellem dem indbyrdes men ikke af Samfundets Repræsentanter, d. v. s. af Dommere og Politi, var da en Opgave, og man fik dette Sprog. Formodentlig har man især faaet det ved at laane af Zigøjnernes og Taternes Sprog. Disse blev jo i Hundreder af Aar af de andre Folk betragtede som „urene“ og skyede af Borger og Bønder, hvor de kom frem paa deres evige Vandringer som „Natmænd“, d. v. s. som Glarmestere, Kjedelflikkere, Aadselflaaere, Gøglere, Tiggere og Tyve. Da de var skyede af de „ærlige Folk“ var det naturligt, at de fandt andet Selskab, og de fandt deres Lige i Gavtyvene. De havde jo fælles Fjende: Samfundet.

Om „Kæltringesproget“ fortæller Sten Blicher saa mangt og meget i sine Noveller fra Heden. Man huske blot paa Historien om Peiter Benløs og Linka Smælem. Men „Sproget“ er langt ældre endnu, og i hvert Fald paa Trediveaarskrigens Tid, da der var gyldne Dage for alt lovløst Pak, har det eksisteret baade i Ord og Tegn.

Alle har hørt om det bekendte „Bankesystem“ i Fængslerne, hvorved Fangerne kan gøre sig forstaaelige for hinanden og give Meddelelser. Ved et simpelt System: Et Slag er A, to Slag B, tre Slag C. osv. kan man fortælle sin Kammerat alt: om man har tilstaaet, hvad Dommeren sagde, hvad Straf man har faaet eller lignende. Ved Gaardture eller ved Konfrontationer for Skranken kan Forbryderne ligeledes ved allehaande mystiske Tegn, Gebærder og Bemærkninger sige mangt og meget, som Dommeren eller Arrestbetjenten ikke forstaar, men som straks opfattes af Kammeraten. Men foruden dette Talesprog eller Døvstummesprog har Forbryderverdenen et særligt Skriftsprog, hvormed den ene kan gøre sig forstaaelig for den anden.

Kriminalister har længe vidst dette, og i de sidste Aar har man med stor Interesse forsøgt at komme tilbunds i det. Delvis er det lykkedes, og der foreligger nu en Række, skal vi sige „Autografer“ med Udtydning.

Sproget er et Billed- og Tegnsprog og det benyttes baade i Arresten og i Friheden. I Arresten anvendes det, naar en Fange vil give sin Eftermand i Cellen Underretning om, at han har været der, hvordan Slutteren er, hvordan man bedst kan lave Flugtforsøg o. l. I Friheden anvendes det især i følgende Tilfælde:

Naar en Mand har planlagt et Kup og ønsker at have Eneret paa det og ikke at faa Konkurrenter.

Naar han føler sig for svag til at udføre det alene og opfordrer til Hjælp.

Naar han leder efter tidligere Kammerater eller tilbyder sit Kompagniskab.

Naar han advarer sine Kolleger mod Politiet der paa Egnen.

Naar han vil give Underretning om, hvor man kan stjæle, hvor der gives Almisse eller ej, hvor der er „fri Bane“ eller hvor der er Fare paa Færde.

Naar man vil meddele, at her har man været og der er ikke mere at redde.

Disse Indskrifter males op paa Husvægge, Plankeværker eller Gærder. Et yndet Sted at anbringe dem paa er Kirkemuren. Der tyr man saa hen og læser, hvad Kollegerne har haft at meddele. Lad os for et Kuriosums Skyld se paa en saadan Indskrift fra Trediveaarskrigens Dage og saa atter springe op til Nutiden.

Figur 1 forestiller en Indskrift paa en Kirkemur fra hine Tider. Den er af den østrigske Kriminalist Hans Gross tydet paa følgende Maade:

Det fjerde Hus (4 Streger) herfra tilvenstre (Pilens Retning) skal den første Nat naar Maanen er i 4de Kvarter afbrændes (Hanen). Jeg søger mine tre Kammerater „Nøglen“, „Krukken“ og „Spiralen“ (formodentlig Øgenavne eller Navne paa 3 Tatere).

Af Indskrifter fra vore Dage bringer vi nu her en Række.

De to Kaarder, korslagte og med en Pil over meddeler, at her kan der stjæles med Udbytte. Pilen mellem de tre Kort fortæller derimod, at paa dette Sted er der ikke noget at redde. Figur 5 er en Tiggers Tegn. Han har sat det, dels for at sige andre Tiggere, at han har været her og hvad Vej, han er gaaet, dels for, naar han selv en Gang kommer tilbage til Huset, at kunne huske, hvilke Krøniker, han har bundet dets Beboere paa Ærmet. „Jeg har to ulykkelige Børn (to Cirkler), har været syg i to Aar (to Streger) og har en sengeliggende Kone (en halv Streg). Sidst var jeg her den 4. December 1858“.

Naar to Forbrydere ved Tidernes og Politiets Ugunst ere blevne skilte, længes de ofte tilbage til hinanden. Saa gælder det at finde hinanden, og man kradser da Tegn og Tegninger op, der kunne fortælle, hvor man befinder sig. Fig. 6 viser os et Landskab tegnet i en eneste Streg. Den, der har tegnet det, har her meddelt sin Ven: Den 12. Juli 1876 vil jeg være i den Egn, som Du vil kende efter denne Tegning.

Fig. 7 er en almindelig Meddelelse: Jeg var her den $^{5}/_{11}$ 72 og gik den Vej. Jeg kommer tilbage den $^{20}/_{12}$ 72 og vil gaa den anden Vej. Jeg er Bageren! Men Fig. 8 er en hel lille Historie, som vi maa dvæle lidt ved.

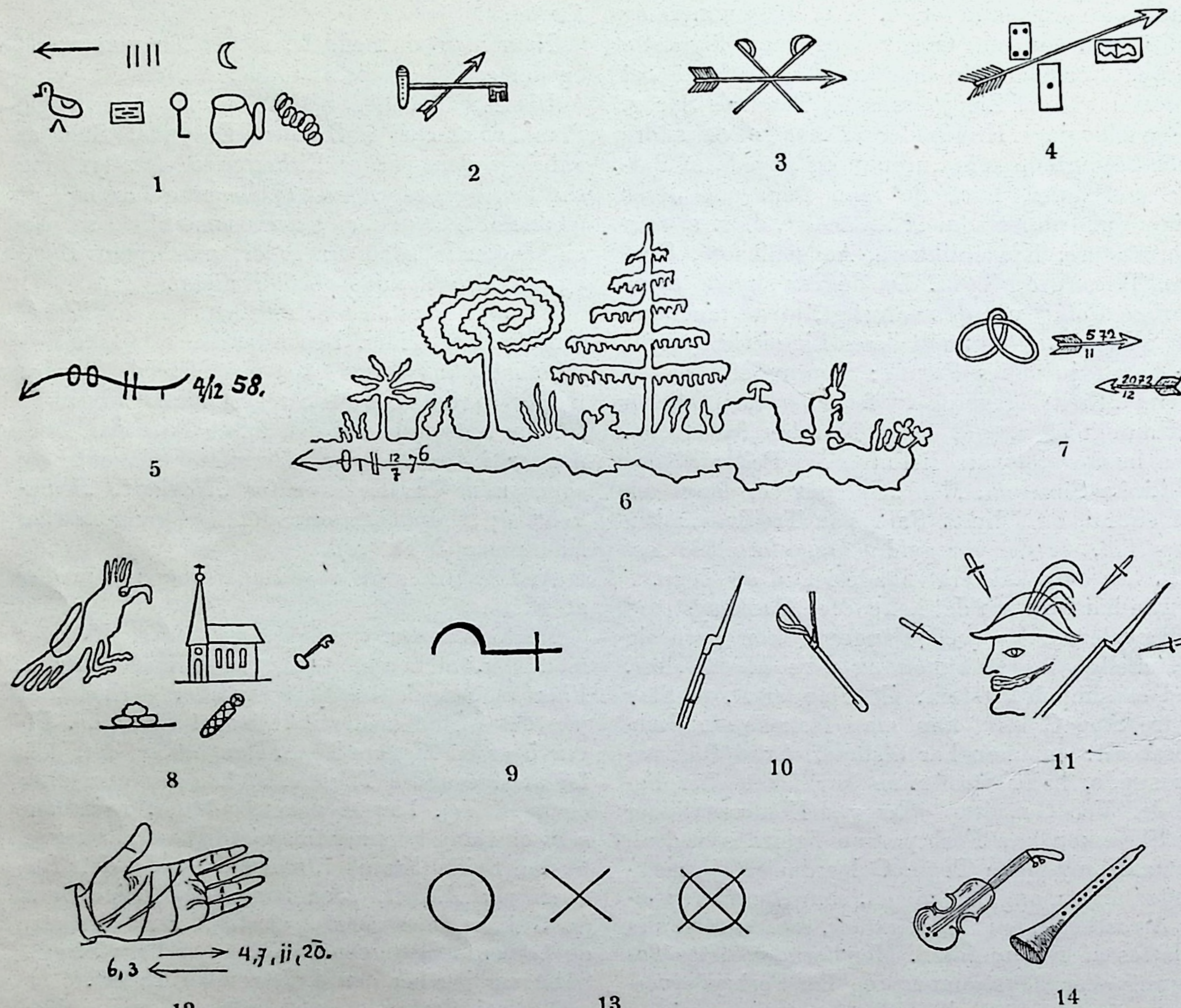
Fuglen paa Billedet skal forestille en Pape-

gøje, og den er, som saa tit i disse Indskrifter, tegnet i en Streg. Den er Øgenavnet paa Forbryderen. Efter den ser man en Kirke og en Nøgle og under dem tre Stene og et Svøbelsebarn. De tre Stene er den katolske Helgen Etiennes Mærke. Svøbelsebarnet betyder Ens Fødselsdag. Nuvel, i denne Inskription siger han, der har lavet det, ganske simpelt og tydeligt:

Jeg, kendt under Øgenavnet „Papegøjen", ønsker Assistance til at plyndre en Kirke, hvor-

Sablen og Bajonetten, vil sige: Pas paa, der er Politi i Landskabet. Egnen er usikker. Om Fig. 11 maa vi atter sige et Par Ord.

I en Egn paa Sicilien fandt man denne Tegning indridset flere Steder. Folk, der vidste Besked med Betydningen af de italienske Forbryderes kabbalistiske Tegn, saa snart, at det var en Advarsel til Gendarmen paa Egnen om at fortrække, da han ellers risikerede at blive myrdet. (Dolkene). Gendarmen, der havde været for

Tyve- og Tiggersprog i Billeder.

til jeg har Nøglen. Plyndringen skal finde Sted den 26. December, Saint Etiennes (de tre Stene) Dag, og paa min Fødselsdag (Svøbelsebarnet) den 25. December kan de, der vil tage Del i Ekspeditionen, indfinde sig ved det ensomme Kapel tilhøjre herfra (Nøglen og Barnet viser tilhøjre og tæt ved den Mur, hvor Indskriften fandtes, tilhøjre for den, laa et lille Kapel).

Et almindeligt Tegn er Fig. 9. Naar det er anbragt udenpaa en Marskandisers eller anden Handlendes Husvæg, vil det sige: Manden her er Hæler. Han køber stjaalne Sager! Fig. 10,

pligtopfyldende og grebet for mange Kæltringer, vilde imidlertid ikke høre paa Advarslen. Han blev, og en Morgenstund fandt man ham liggende myrdet og bogstavelig sønderhakket af Dolkestik.

Ogsaa Tiggerne har deres Tegn. For Resten er der jo kun en flydende Grænse mellem tiggende Vagabonder og Forbrydere. I Dag Tigger, i Morgen Forbryder og omvendt. Den paa Fig. 12 udstrakte Haand med de nedenforstaaende Tegn er et Tiggermærke. Den siger: I det 4de, 7de, 11te og 20 Hus herfra paa højre Side og i det

3die og 6te Hus herfra tilvenstre giver man Almisse. En Cirkel paa et Hus (Fig. 13) betyder forøvrig: Her gives noget. Et Kryds: Her gives ikke noget. En Cirkel med et Kryds over: Man tilbyder Mad eller Arbejde. En Violin (Fig. 14) siger: Her faar man noget, naar man spiller; Fløjten betyder, at her i dette Hus maa der musiceres. Begge Dele sammen fortæller, at der er godt Udbytte at vente.

— — „Dybet er Verdens tro Parodi". Ligesom Verden har sine Klasser og Kaster, har Dybet sine, og ligesom Diplomaterne og Politikerne har deres hemmelige Skrift, har Tiggerne, Forbryderne og Pakket sin. De politiske Embedsmænd og Spioner kan ikke med større Iver søge efter Nøglen til de fremmede Gesandters hemmelige Tegnesprog end Dommere og Politi søger efter at komme tilbunds i „Kæltringesproget". Der er allerede skrevet en Litteratur om det, og der er allerede store Specialister i det, som Østrigeren Gross, Italieneren Calajanni og Franskmændene Bertillon og Bourcart. Det er, som Skriverhans siger, dog Tyvene, der giver Brød til mange Mennesker.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

Den unge Sagfører Brudenell faar en Dag uventet Besøg af sin Myndling, den smukke Mildred Blake, der ønsker hans Assistance i et vanskeligt Anliggende. Sagen er den, at det nu er tre Aar siden, at hun hørte fra sin Broder Godfrey, der under et Ophold i Amerika havde faaet Lyst til at deltage i en stor Minespekulation, hvorved han mente at kunne tjene Millioner. Den unge Pige frygter derfor, at der skal være tilstødt ham en Ulykke, og sætter sig det Maal at finde hans Spor, hvad Brudenell lover at være hende behjælpelig med. Saa sker det, at Brudenell tilfældigvis samme Dag faar Besøg af en Amerikaner ved Navn Mülhausen, og denne mærkelige Mand, der spiller saa stor en Rolle i Fortællingen, higer efter ogsaa at erfare noget om Godfreys Skæbne. Det er nemlig ham, Godfrey i sin Tid har truffet sammen med, og Mülhausen og han har begge været Deltagere i den omtalte Minespekulation. Men en Dag var der kommen en Kurre paa Traaden mellem de to Venner, Godfrey var pludselig rejst sin Vej, og siden havde heller ikke Mülhausen hørt det mindste til ham. Da Brudenell hverken kan eller vil give Mülhausen Oplysninger om Godfrey, søger Mülhausen selv Mildred Blake, der saa anmoder Brudenell om at komme ud paa Godset og assistere hende. I Godsets Skove træffer de en løjerlig Mandsling af dyrisk Udseende, som de ikke kan faa til at forklare sig og som de straks viser ud fra Godsets Omgivelser. De forstaar dog saa meget, at han er i Ledtog med Mülhausen. Kaptajn Morgrave, Mildreds Fætter, har Ret til Godset, saafremt Godfrey ikke kommer tilbage, og arbejder nu ivrigt paa at komme i Besiddelse deraf. Brudenell og Mildred Blake beslutte da at rejse ud for at søge Oplysninger om Godfrey og en gammel Ven af den Blakeske Slægt, Sagfører Vargenal tilbyder dem Følgeskab. De indskibe sig i Southampton; i Lissabon kommer til deres Overraskelse Kaptajn Morgrave om Bord. Ved Ankomsten til Argentina eftersøger de forgæves Godfrey gennem Hoteller og Aviser. En Dag træffer Brudenell paa Gaden derovre Mülhausen. Efterat Brudenell har indhentet Oplysninger i Minerne, tilstaar Mülhausen, at han i sin Tid har stjaalet store Guld-Mængder fra Mine-Selskabet, bragt det om Bord i Godfrey Blakes Yacht, og siden intet set til ham. Men nu paastaar han, at han har opdaget hvor Godfrey er. Denne skal efter Mülhausens Sigende være fængslet paa Kuba, og derhen sejler nu hele Selskabet, som efter Løfte tager Mülhausen med sig. Ved en Anbefalingsskrivelse, som Mülhausen fremskaffer, til Kubas Guvernør, gives der Brudenell og Mülhausen Adgang til Fængslet, hvor de ganske rigtig træffer Godfrey i en ynkelig Tilstand. Mülhausen kommer i Forbindelse med ham ved at byde ham en Cigar, hvori et Brev er anbragt, der giver ham Anvisning paa at foretage et Flugtforsøg. Det lykkes dem at overrumple Fængselsvagten og at trænge ind til Godfrey. De faar ham gjort fri og under den største Fare flygter de af Sted Dag og Nat. Under et Hvil fortæller Blake om, hvorledes i sin Tid hans Yacht forliste. Han blev optaget af et Sørøverskib, ført af Kaptajn Morgrave. Paa dennes Angivelse fængsledes Godfrey, der ligesom Morgrave bejlede til den kubanske Frk. Inez' Kærlighed. Efter at have paahørt denne Beretning faar Selskabet Brev fra Skibet gennem Mülhausens Ledsager. Da man er i Nærheden af den By, hvori Frk. Inez bor, arrangeres et Møde mellem hende og Godfrey.

„Det er vist bedre, at han kommer til Dem," svarede jeg og bad hende blive, medens jeg vendte tilbage til Blake og Simeon.

„Kom, Blake," sagde jeg. „Følg mig, Deres Kæreste venter Dem, men vær forsigtig!"

Han fulgte mig og jeg saa hende kaste sig i hans Arme; saa lod jeg dem alene.

Vi ventede over et Kvarter. Saa syntes jeg, at det ikke var sikkert at blive længere. Jeg sagde til Simeon, at han skulde blive, hvor han var, og gik hen til dem.

„Tiden er omme," hviskede jeg til Blake. „Det er vist ikke klogt at fortsætte denne Samtale længere."

„Godfrey har fortalt mig om Deres Godhed," sagde den unge Dame. „Tak! Tak! Hvis De ikke havde været, saa sad han endnu i Fængslet. Om en Uges Tid vilde min Onkel have tvunget mig til at ægte en anden."

„Hvorledes vil De da nu forhindre denne Katastrofe?"

„Jeg bliver her ikke," sagde hun kækt. „Jeg er bleven enig med mig selv, og Godfrey har lovet at tage mig med sig til England."

„Ja saa," svarede jeg, „men er det ikke temmelig voveligt?"

„Jo, men jeg maa alligevel med ham," svarede hun, „jeg kan ikke blive her; hvis jeg gør det, bliver jeg nødt til at ægte en Mand, som jeg hader, og opgive den, jeg elsker."

„Det skal Du aldrig!" sagde Blake.

„Men, kære Ven," udbrød jeg, „det bliver umuligt for Frøken Inez at komme gennem Krattet med os, og vi kan jo ikke færdes paa Landevejen. De véd jo lige saa godt som jeg, at der mindst er to og tyve engelske Mil herfra til Kap Tortosa."

„Jeg har udtænkt en Plan," svarede hun, „og har fortalt Godfrey den. Han kan drøfte den med Dem. Nu maa jeg tilbage til Huset. Hvis min Onkel faar Mistanke om noget, saa bliver vor Plan ødelagt. Godfrey har fortalt mig, hvor De skjuler Dem, og jeg skal finde Midler til at sætte mig i Forbindelse med Dem."

Hun sagde Farvel. Da vi naaede vort Skjulested, fandt vi de andre vaagne og meget spændte. Vi kastede os ned paa Jorden, og saa forklarede Blake dem, hvad Frøken Inez havde foreslaaet. Hun mente, at hun kunde faa en Del af sin Onkels Heste, paa hvilke vort Selskab kunde komme hurtigere til Kap Tortosa, medens der saa tillige var mindre Grund til at frygte, at vi skulde vække Mistanke, end naar vi vandrede til Fods gennem Krattet. I ethvert Tilfælde vilde hun ledsage os. Det var let at se, at hendes Plan tiltalte Mülhausen og O'Barry. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke var henrykt over den. Saa stort et Selskab, der drog langs med Landevejene, kunde næppe und-

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

gaa at tiltrække sig Opmærksomhed, selv om det var om Natten. Men jeg maatte i hvert Tilfælde slutte mig til Flertallets Mening.

Hele den næste Dag laa vi skjult. Henimod Middag blev vi opmuntrede ved at modtage et Brev fra Frøken Inez, hvori hun underrettede Blake om, at hun havde truffet de nødvendige Forberedelser til at slippe bort den Aften. Klokken halv ni skulde der vente Heste paa os i den Lund, hvor vi havde truffet hende den foregaaende Aften. Hun skulde være rede, og saa skulde vi skynde os af Sted til Forbjerget saa hurtigt som muligt, førte af en trofast Tjener, som skulde vende tilbage med Hestene ad en anden Vej.

Saa snart det var mørkt, forlod vi vort Skjulested, og førte af Simeon begav vi os af Sted den samme Vej, ad hvilken Blake og jeg tilsammen var draget den foregaaende Dag. Det var en dejlig Aften, og vi imødesaa med den største Spænding Udfaldet af vort Tog. Jeg vil ikke nægte, at jeg var nervøs; der var saa meget, der afhang af de næste Par Timer. Mülhausen blev mærkeligt nok efterhaanden meget tavs.

„Jeg kan ikke forstaa, hvad der er i Vejen med mig, Brudenell,“ sagde han, da jeg spurgte ham, om han fejlede noget, „men jeg har en Slags Anelse om, at det gaar nogen af os galt.“

„Aa Snik Snak!“ svarede jeg. „De maa virkelig ikke tabe Modet, efter at De har været saa storartet flink i de sidste Dage. Om fem Timer er vi om Bord og uden for al Fare, og saa har De den Tilfredsstillelse at vide, at der mindst er en fem seks Mennesker, hvis Taknemmelighed De har erhvervet for Livstid; for vi skylder saa godt som ene og alene Dem det heldige Udfald.“

„Det er meget venligt af Dem,“ svarede han, „og jeg sætter stor Pris paa Deres Ros, for jeg kan godt lide Dem, Brudenell, og skønt Indledningen til vort Bekendtskab jo ikke var saa heldig, saa tænker jeg nu saaledes om Dem, at der ikke er noget, jeg ikke vilde gøre, for at De skulde komme til at holde af mig. Som De ser, naar det kommer til Stykket, er jeg dog kun en tarvelig Gavtyv.“

Vi var naaet til Plantagen og stillede os et Sted, hvorfra vi kunde se vore Venner nærme sig, men hvor man ikke kunde se os. Her ventede vi over et Kvarter paa, at Hestene skulde komme, og vi blev mere og mere nervøse, da det varede noget. Hvad kunde der dog være i Vejen?

Vi blev tilsidst saa utaalmodige, at vi begyndte at tænke paa at lade Blake og O'Barry blive tilbage for at modtage Frøken Inez, medens saa Mülhausen, Simeon og jeg skulde søge at faa nogle andre Heste. Men saa hørte Simeon med sit skarpe Øre et Menneske komme løbende og gjorde Mülhausen opmærksom paa det. Et Øjeblik efter viste der sig en gammel Mand, som med dæmpet Stemme spurgte efter Hr. Blake.

„Gud ske Lov! Er det Dig, min gamle Ven Gomez?“

„Hun er bleven opholdt,“ svarede Manden. Der er Soldater i Huset; men hun har undskyldt sig med, at hun har Hovedpine og er gaaet op paa sit Værelse. Det varer ikke længe, før hun er her. Jeg har Hestene parat, og hvis De vil samle Selskabet, skal jeg føre Dem hen til dem.“

Saa fulgte vi den gamle Mand langs med Stien og derpaa gennem en Port ind i en Slags Gaard, hvor der stod nogle Heste sadlede. Han bad os om at bestige dem og holde os rede.

Men vi kom heller ikke nu saa hurtigt bort, som vi havde ventet, og denne Gang var det endnu vanskeligere at holde ud. Hvad kunde der være blevet af Frøken Inez? Vi lyttede og lyttede, men hun kom ikke. Saa hørte vi pludselig Trin, som af én, der flygtede. Porten blev stødt op, og Frøken Inez fo'r ind i Gaarden fulgt af en Mand i spansk Uniform. Vi stod i Skyggen, og han var saa optaget af sin Forfølgelse, at han ikke saa' os straks. Jeg saa' ham gribe Pigen i sine Arme, og jeg hørte Blake, som stod ved Siden af mig, udstøde et Raab og styrte af Sted. I samme Øjeblik laa Spanieren paa Jorden.

„Det skal lære Dem at lade Damer i Fred, De Slyngel!“ raabte han. Saa tog han Inez i sine Arme og spurgte, om der var noget i Vejen med hende.

„Nej, nej,“ svarede hun, „men vi maa af Sted saa hurtigt som muligt; der er ikke et Øjeblik at spilde. De har nok opdaget, at jeg er borte, og naar denne Mand her ikke vender tilbage, saa begynder de straks at søge efter os.“

Hun løb hen imod den Hest, der holdt parat til hende, og Blake løftede hende op i Sadlen. Næsten i samme Øjeblik hørtes der Stemmer inde i Huset.

„De er efter os!“ udbrød Mülhausen. „Hvis vi ikke skynder os, fanger de os.“

„Denne Vej, mine Herrer!“ udbrød den gamle Tjener Gomez og viste os gennem en anden Port paa den modsatte Side af Gaarden. Bag ved os kunde vi høre Raabene blive højere hvert Øjeblik, og da vi kom ned til det Vadested, hvor vi skulde over Floden, hørte vi et Hornsignal.

„De har faaet Bud om, at De er i Nærheden,“ sagde Frøken Inez, „og de skulde begynde at søge efter Dem, saa snart det bliver lyst i Morgen.“

„Hvem kan have meddelt dem det?“ sagde jeg. „Vi har ikke set et levende Menneske undtagen Dem og Gomez, siden vi er kommet til Torre Blanco.“

Et Minut eller to senere var vi kommet over Floden og drog nu af Sted i Retning af Havet. Gomez, Mülhausen og Simeon førte an; saa kom Blake og hans Elskede, og O'Barry og jeg sluttede Troppen. Vi mødte ingen Mennesker og saa' ingen menneskelige Boliger. Stjernerne skinnede klart, og Ildfluerne fo'r omkring mellem Buskene. En Gang hørte vi en Hund gø i det fjerne; ellers var det ganske stille. Da Gomez mente, at vi havde tilbagelagt Halvdelen af Vejen, bad han os om at holde Rast et Øjeblik. Saa drog vi endnu hurtigere af Sted. Klokken var omtrent halv elleve, og vi havde endnu omtrent seksten engelske Mil tilbage. Vi talte ikke meget sammen; hver især var for optaget af sine egne Tanker til det. Jo nærmere vi kom til Forbjerget, desto forsigtigere maatte vi være. Landet var meget ujævnt ved Kysten, og hist og her var der tætte Skove. Endelig mærkede vi et Pust af Søbrisen, og vore Hjerter bankede dobbelt hurtigt. Om nogle faa Minutter skulde vi kende vor Skæbne.

Vi drev Hestene frem og begyndte at ride op ad den Skraaning, der førte til Forbjerget. Heldigvis var det meget mørkt. Nogle Hundrede Alen fra vort Bestemmelsessted steg vi af Hestene og overgav Dyrene til Gomez, da vi nu maatte gøre Resten af Turen til Fods. Afskeden mellem Frøken Inez og hendes Faders trofaste Tjener var rørende. Saa sagde vi Farvel til ham og vandrede hen imod Klipperanden. Nede i Dybet kunde vi høre Bølgerne larme mod Klipperne, men hvor ivrigt vi end spejdede, vi kunde ikke se Tegn til noget Skib. Jeg prøvede paa at se, hvad Klokken var, men det var saa mørkt, at jeg ikke kunde se Urskiven.

„Nu maa vi finde Vej ned til Havet,“ sagde Mülhausen. „De store Klipper, som Kaptajnen talte om, er lige under os, og nu skulde Baaden ligge dernede. Naar vi blot først er om Bord, skal vi snart være færdige med Kuba for bestandig.“

Han havde næppe udtalt disse Ord, før Simeon, der havde været lidt tilbage, kom løbende hen til ham og hviskede noget. Mülhausen sprang op.

„Hurtigt!“ sagde han. „Vi maa ned ad Skrænten, Soldaterne er lige i Hælene paa os.“

Sluttes.

Drachmanns Edith.

Edith.

Nu er det vel en halv Snes Aar siden den kom, „Forskrevet —", Bogen, der blev læst og læst om igen med hede Kinder af al Ungdom i Danmarks Land. Og al vor Længsel samledes om denne ene Skikkelse: Edith. Bogen selv var kun som en uhyre Sokkel, en Digter rejste for den ene, den eneste, „den store, noble Kvinde". Og hun stod der i de lyse Nætters Dæmring, høj og blond, smuk og god, med de varme Øjne og de hvide Hænder.

Og nu — ti Aar efter skriver den Digter, vi er vant til at betragte som troløs som Havet, som ubestandig, som Landevejens farende Svend, en Bog, der er en Hymne til den samme Edith.

Hvem var hun, denne Edith?

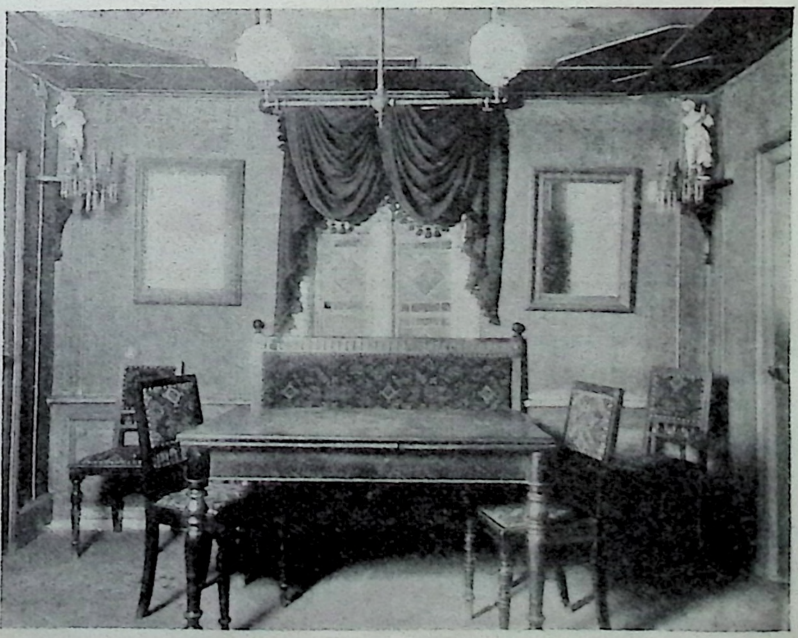
I „et smukt Eventyr" fortæller Drachmann selv Historien om, hvordan han mødte Edith. I Byens Udkant fandtes der, som Levninger fra den gamle, glade Tid, nogle smaa Lysthaver og i Haverne nogle smaa Thehuse, hvor Folk søgte hen de lange lyse Sommeraftener og fandt en barnlig Glæde ved at høre unge, kønne Piger synge smaa lystige eller rørende Viser om alt og om ingenting, og i et af disse Thehuse, siddende i Kreds med de andre, saa Sangeren for første Gang Edith — og saa følger Historien om Mødet og om Livet.

Det kan ogsaa fortælles lidt mindre eventyragtigt.

Drachmann følte det selv i Midten af Firserne, hvordan hans Digterevne ebbede ud, hvordan Strengens Tone blev spinkel og brudt . . . der var ingen Kvinde, der gav ham Sange, ingen Kvindes Elskov . . . og saa mødte han ude paa en lille Frederiksbergs Café chantant den, han søgte og længtes mod, eller som han troede var den længselsfuldt forventede. Og han følte atter i sig Ungdommen og Sange og Lysten til at løfte Fanen og Grebet efter Kaarden. Og saa sang han igen. Hver Formiddag kom han derud, satte sig med sin Vin i det Værelse, som han og hun havde kaaret sig ud, sad der og skrev 6—7—8 Timer paa Romanen om Ungdom og Elskov og de lyse Nætter og den eneste Edith. Men naar Aftenen kom søgte han op i Salen, samlede om sig Malere og Digtere og der flød Bourgognes Blod i brede Skaaler. Og naar den profane Hob var borte, var vandret ind ad til Byen, sad Digteren endnu i det lille Værelse med Edith, og Achleitner klimprede paa Citharen, helst den lille Melodi, som Ludvig af Bayern komponerede kort før han druknede sig i Starnbergersøen. —

Den kan fortælles endnu langt mere realistisk, denne Historie, — jeg kunde, men jeg vil ikke.

Os er det nok at vide, at Danmark havde en stor Digter, hvis Evne en Gang ebbede ud, og da kom der en ung Kvinde med blaagraa Øjne, høj og rank, med langt gyldent Haar. Digteren elskede hende, han sang, ja, og sang igen hendes Sange, og vi er hende taknemmelig for disse Sange. Hun selv vil svinde i Mørket, som alle de Kvinder, Digtere har elsket, og paa hvis Læ-

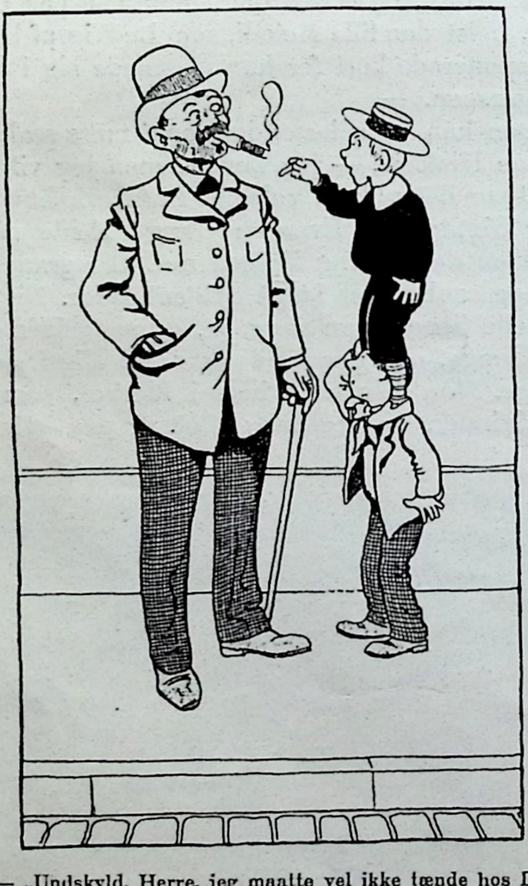
Drachmann-Værelset i „Operetten" (Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag").

ber de har hentet deres Sange. Sangene vil leve, vi vil lytte til dem lyttende bange, vi vil synge dem, vil drømme om Edith i de lune Sommernætters elskovsvarme Luft — men lad den virkelige Edith blive paa Afstand. Det er baade hun og den isen-graa Skjald og vi bedst tjent med. Vi ved det, eller vi føler det instinktmæssig, at hun er altfor ringe, hun vil ødelægge for os den Skikkelse, som Digteren har skabt.

Værelset, hvor Drachmann digtede og drak, staar der endnu, uberørt, værnet med Pietet af Hr. Fejlberg, der modigt har kæmpet for at føre Drachmanns litterære Varieté ud i Livet. De røde Lys sidde endnu i Stagerne halvt udbrændte. Paa Hylderne staar endnu Hyrdinden og Tambourspilleren i det skrøbelige Gibs, de smaa Statuer, der lever deres evige Liv i „Forskrevet —“

C. C.

Humoreske.

— „Undskyld, Herre, jeg maatte vel ikke tænde hos Dem — uden at gøre Dem for megen Ulejlighed.“

Alverdens Nyt

i Billeder og Tekst.

En Søster til Heinrich Heine, Fru Charlotte Embden, er død i Hamburg i en Alder af 98 Aar. Hendes Hjem var et Valfartsted for alle Beundrere af den store Digter.

Fru Charlotte Embden, Heines Søster.

* * *

Dreyfus Fjender besluttede, da Kampen var hidsigst, at rejse et Monument for Oberstløjtnant Henry paa hans Gravsted. Den militære Falskner skal hædres med et allegorisk Mindesmærke, som i Sandhed maa have kostet Kunstneren adskillig Hovedbrud. Det fremstiller Patriotismen i Færd med at rive Hæren ud af Kløerne paa Antimilitarismen, som den støder til Jorden. Denne Gruppe anbringes paa en Sokkel, i hvilken en Buste af Oberst Henry anbringes uniformsklædt med de mange Ordener paa Brystet. Nu, da Sindene ere faldne til Ro fortryder mere end en Bidragyder, at han gav sit Navn og sine Penge til denne kolossale Smagløshed, især da en Liste over alle

Et Monument for Oberst Henry.

dem, der støttede Indsamlingen, er kommet offentlig frem.

En Forlægger har nemlig haft den besynderlige Ide i en Bog, med Titlen „Henrys Monument“, at udsende en Skildring af Begivenheder og Forhold, der knytter sig til Mindesmærket. Til dette Værk slutter sig en Fortegnelse over alle Bidragydere.

* * *

Tropperne hyldes.

Farvel, min Dreng!

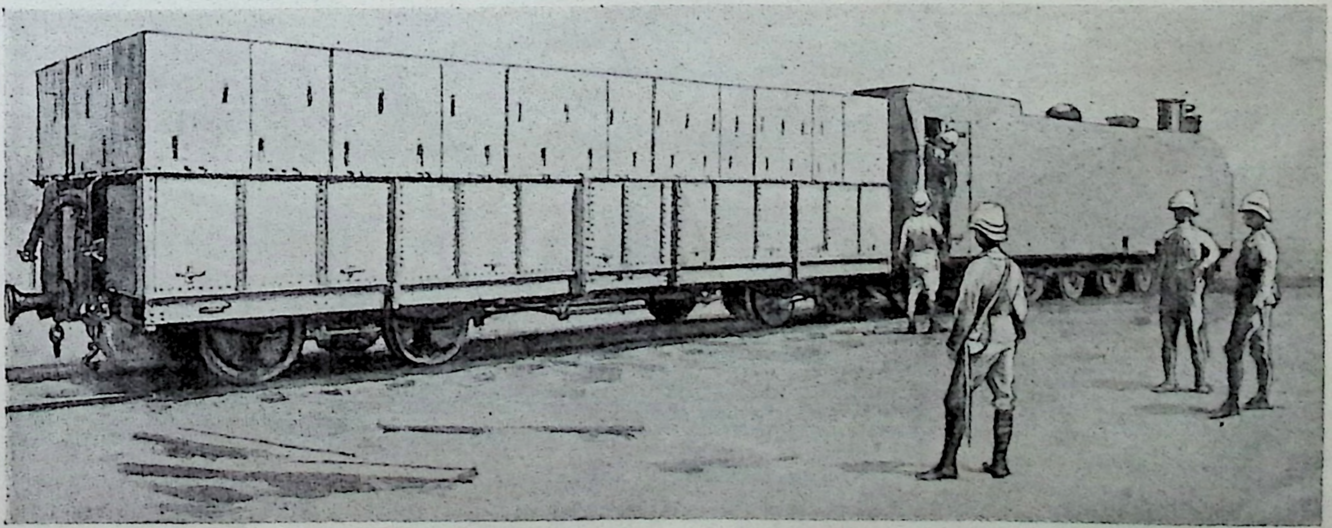
Under dobbelt Ild.

Krigen i Genrebilleder.

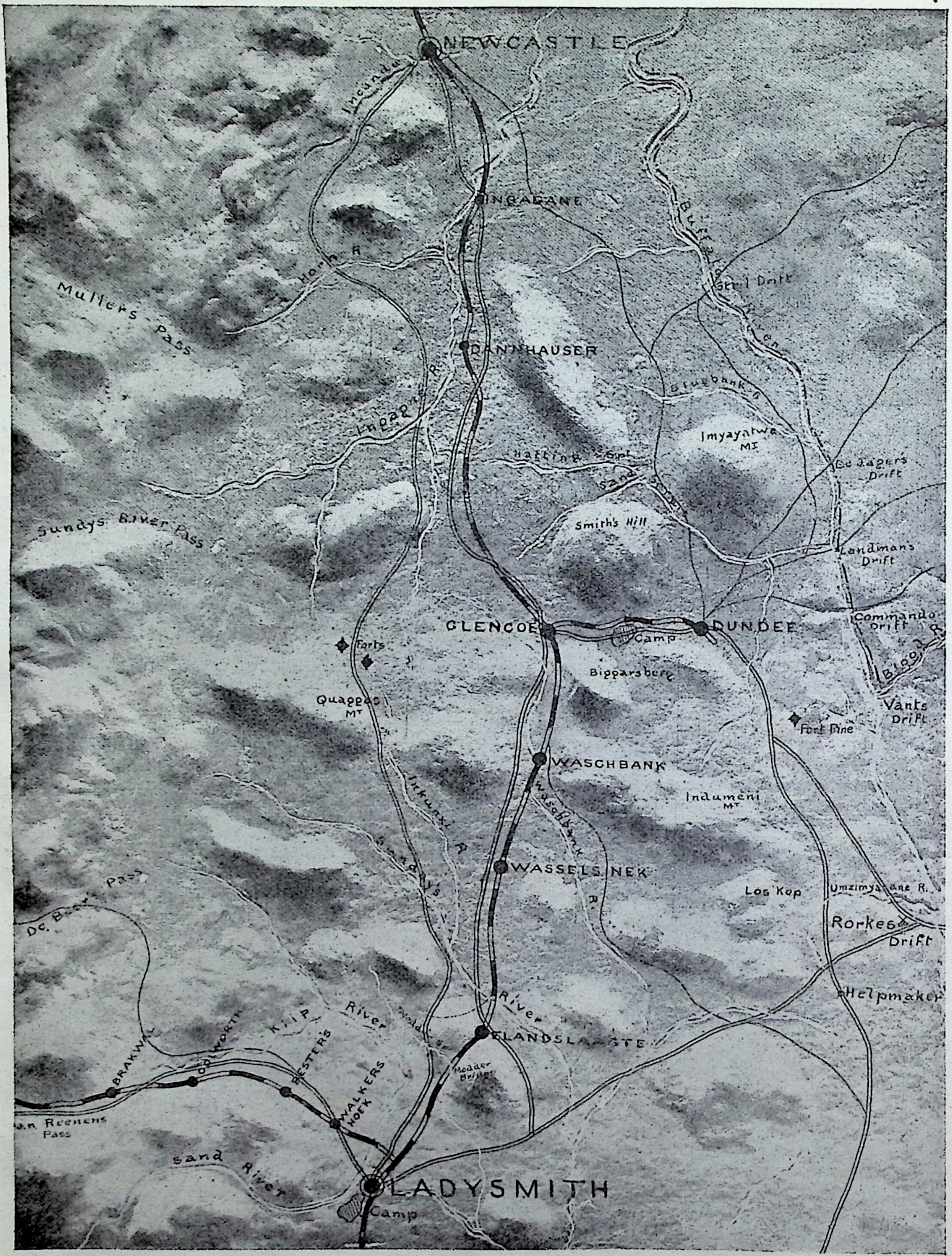
Krigen i Genrebilleder viser os først to meget unge Patrioter, som hyldede Soldaterne paa deres Vej til Southampton. Bevæbnede med frygtelige Vaaben svang de deres Faner til Ære for Soldaterne, der var dybt rørte over denne Afskedshilsen fra det alleryngste England. En anden intimere Afsked bliver vi Vidne til paa det midterste Billede, hvor en Officer siger Farvel til sin lille Dreng, inden han begiver sig ud paa den lange og usikre Rejse. Endelig gengiver det tredie Billede en for de unge Krigere meget udsat Situation, da de allerede i den engelske Kystby er Genstand for temmelig nærgaaende Angreb fra de kvindelige Amatørfotografers Side.

* * *

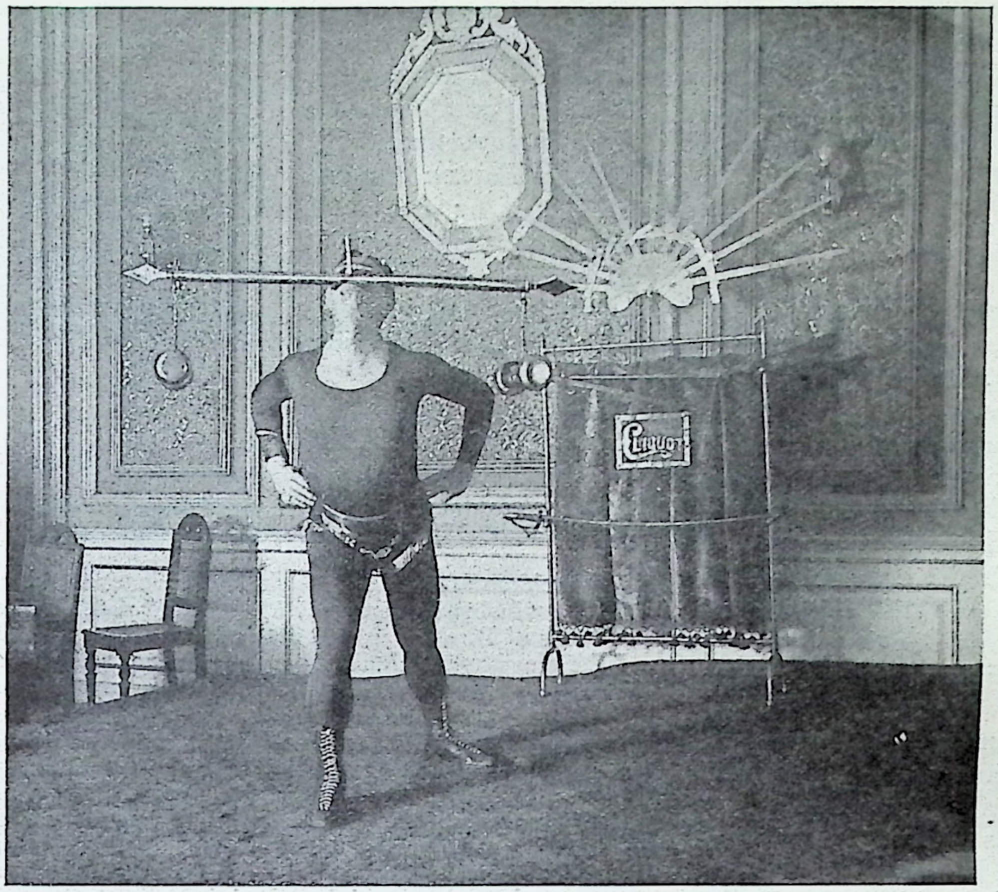
I den sydafrikanske Krig har Englænderne til Troppetransport benyttet sig af saadanne bepansrede Jernbanetog, som vort Billede fremstiller. Dækket af svære Panserplader kan Vognene udholde et Angreb af selv meget kraftigt Skyts, men Englænderne havde alligevel ingen Glæde af dem da Boerne brød Jernbanelinien op og hindrede Togenes Fremgang.

Et bepansret Jernbanetog.

Kort over Krigsskuepladsen.

Sabelslugeren Cliquot. (Særlig fot. for „Hver 8. Dag“ ved en Fremvisning for Læger).

Af Dagens Krønike.

En Mand, der kan sluge en Sabel — det gaar langt over Jokums Forstand — saaledes synger *Zinck* i sin Yndlingsrolle som „Jokum“.

Det forekommer ogsaa mærkeligt, at Spiserøret, som hos normale Mennesker næppe nok vil tage imod et lille Fiskeben, kan træneres til at bruges til Sabelskede, og de fleste tror vist, at de Forevisninger af denne Art, man har set og hørt Tale om, er Humbug.

Der gives imidlertid adskillige Folk, der kan anbringe fremmede Legemer temmelig langt nede i Halsen. Dog turde vist *Chevalier Cliquot*, en Amerikaner, der for Tiden optræder i Cirkus Varieté, vistnok gøre Krav paa Rangen som „Sabelslugernes Konge“. Han tager med Lethed enogtyve Tommer af en ordinær Ryttersabel i sit Svælg — efter Lægernes Skøn naar Spidsen et godt Stykke ind i Mavesækken. Et temmelig stort Lommeur synker han til Kædens Længde og beholder det 3 Minutter i Spiserøret, medens han roligt ryger sig en Cigaret.

Manden forklarer, at han forstaar vilkaarlig at forskyde Spiserøret, saa at det danner en retlinjet Kanal.

Paa vort Billede, der er taget ved en Forevisning for Læger i Koncertpalæet bærer han en Vægtstang med 75 Punds Vægt fastgjort paa en Bajonet. Naar han bøjer sig fremefter, hviler hele Vægten paa Bajonetspidsen, der trykkes op mod Bugvæggen.

* * *

1874 synes at have været et frugtbart Aar for Udviklingen af vor Hovedstads filantropiske Institutioner. I denne Maaned fejrer to af de mest bekendte deres 25aarige Bestaaen.

„Københavns Understøttelsesforening“ dannedes den 1. November 1874 ved en længe forberedt Sammenslutning af alle de mange velgørende „Sogneforeninger“, der hidtil havde arbejdet uden fælles Plan og derfor mangelfuldt. Dens første Formand var den daværende Vicepolitidirektør *Oldenburg*, nu Birkedommer i Nordre Birk, Næstformand var daværende Kriminalretsassessor, nu Formand i Sø- og Handelsretten, *Madvig*.

Foreningens Princip var *„Hjælp til Selvhjælp“*. Den uddelte ikke Almisser, men hjalp kun, hvor Hjælpen virkelig kunde bringe den Trængende paa ret Køl, og Understøttelserne har i Overensstemmelse hermed ofte været temmelig store. Mangfoldige lykkelige Hjem kan takke denne Forenings Støtte i en kritisk Situation for deres fortsatte Eksistens.

I de 25 Aar har Understøttelsesforeningen uddelt ca. *3 Millioner Kroner*, som dels er indkommet ved frivillige Bidrag fra Institutioner og Private, dels Renter af Legatmidler, der staar til Foreningens Raadighed. Det aarlige Budget var i 1887-88 oppe paa 165,000 Kr., men er nu, fordi Bidragene flyder sparsommere, dalet til 100,000.

Etatsraad Strøm.

Man maa haabe, at Jubilæet og det Festskrift, som Sekretæren, Hr. cand. jur. *Rüdinger*, nylig har udgivet, maa bidrage til at vække ny Interesse for det udmærkede Velgørenhedsværk.

I Aarenes Løb har en Række ansete Mænd været Foreningens Formænd — Overpræsident *Finsen*, Kammerherre *Bille*, Overretsprokurator *Steinthal* og Højesteretsassessor *Müller*. Siden 1893 har Nationalbankdirektør, Etatsraad *R. Strøm* beklædt denne Stilling.

* * *

Den 17. November kommer saa Jubilæet for „Foreningen til Lærlinges Uddannelse i Haandværk og Industri" — „*Lærlingeforeningen*", som den populært kaldes.

Denne Forenings Formaal er jo iøvrigt tydeligt nok angivet i selve dens Navn. Dens Virksomhed har især været knyttet til Lærlingeplejehjemmet i Nørresøgade, hvor en betydelig Skare af unge Mennesker har fundet Optagelse, Uddannelse og anden Støtte i de vanskelige Læreaar, og denne Anstalt bærer en stor Del af Æren for, at vi har en saa hæderlig og dygtig Haandværkerstand, som vi har.

Derfor omfattes Foreningen ogsaa den Dag i Dag af den samme varme Interesse baade i og udenfor Haandværkerstanden, som da den stiftedes. Den har i Tidens Løb udvidet sit Virkefelt til ogsaa at støtte Lærlinge udenfor Hjemmet, og endelig er Arbejderhjemmet „Fredenshus" ved Sortedamssøen et smukt Vidnesbyrd om det Sammenhold, der i Lærlingeforeningen har haft sit første Arnested.

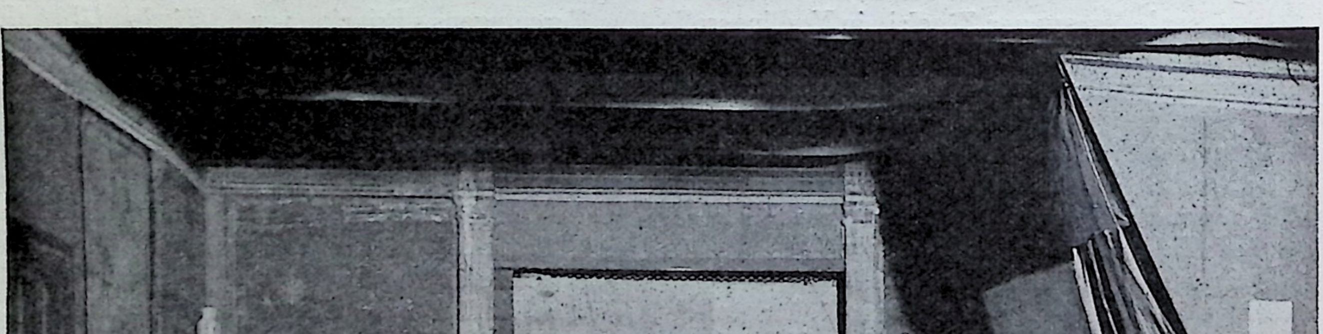
Foreningens egentlige Stifter er den gamle Malermester *Vilh. Schiørring*, som endnu den Dag i Dag ved Foreningens hyggelige Sammenkomster hædres som en Patriark. Som Formand har Hofmøbelfabrikant, Kaptajn *Larsen* fungeret fra 1875, og endnu leder han, trods sine 79 Aar, med usvækket Iver og Interesse Foreningens vidt forgrenede Virksomhed.

Kaptajn Larsen.

„Vildanden" i Provinserne.

I Rækken af de Teaterselskaber, hvis Kunst vore Provinsbyer nyder godt af, indtager det, som ledes af Direktør Albert Helsengren, og som særlig er knyttet til Aarhus, en af Førstepladserne. I denne Sæson har man særlig haft Held med Fremførelsen af „Vildanden", og man vil da ogsaa af det hosstaaende Billede faa et Indtryk af den kunstneriske Alvor, som er lagt i Arbejdet. Gamle Ekdal, længst til venstre i Billedet udføres af Hr. *Emil Helsengren*, Gregers Werle, ved Siden af ham, er Hr. *Stigaard*, Gina: Fru *Wilhelmi*, Hjalmar Ekdal: Direktøren *Albert Helsengren*, Dr. Relling: *Rolf Knutzen* og Barnet Hedvig: Frk. *Mathilde Schmidt*. Nylig er Stykket i denne Udførelse opført i Odense, og her blev det udmærkede Billede, som ledsager disse Linier, taget. Det er kun yderst sjældent, at Fotografier fra Scenen falde saa heldigt ud; Vanskelighederne ved det kunstige Lys synes ganske at være overvundne.

Scene af „Vildanden", udført af Dir. Albert Helsengrens Personale. G. P. Jacobsen, fot.

Siamesiske Skuespillerinder.

Af Emil Opffer.

Vi er nogle Danske, som tilsammen have lejet en Loge i Bangkoks fineste Teater, „Prinsteatret“ hedder det. De Stole, vi sidde paa, er Tilskuerpladsens eneste Luksus. Tilskuerne ligner tilsammen mere et Kødmarked end et Publikum, og det hele Parket staar i Røg og Damp, eftersom alle, Mænd, Kvinder og Børn ryge Cigaretter og Cigarer af fuld Hals.

Kvindernes Mund er sort som et udslukket Helved. Tændernes Ibenholtskulør hidrører fra, at de fordrive Tiden fra Morgen til Aften med at tygge Betel (en lille Palmefrugt). Deres gnistrende sorte Haar klipper de altid af i en Tommes Længde.

Siamesiske Danserinder.

Paa Scenen opføres et dundrende Søslag. Smaa, barbenede Siameserpiger, forsynede med Hængeskæg og Pikkelhuer, forestille Evropæerne. De kæmpe med Siamesere i hvid Marineuniform. Den forreste Danserinde i hver Gruppe bærer et Bugspryd og den bageste et Rør, bundet fast nedenfor Ryggen og med et Flag vajende bagude. Hver Gruppe danner et Skib med Besætning.

Søslaget ender med, at Siameserne blive slagne, men da skal Kongens Søn (saa forestiller det) drage i Leding mod Evropæerne. Kongesønnens Afsked fra sine tvende Hustruer er af ikke ringe Virkning. I en halv Times Tid sidder de under smeltende Musik og græder. De tørre Øjnene ved paa en højst sirlig Maade at føre Pegefingeren op til Øjet for efter at have beskrevet et Slags Ottetal i Luften med Fingeren at knuse Taaren i Øjenkrogen.

Saa drager den kongelige Helteyngling med et lille forgyldt Klokketaarn paa Hovedet imod Fjenden og bringer Sejren hjem. Musiken er ret klaprende og frembringes ved, at en Snes Mand slaa et Par Kæppe imod hinanden.

En lille Ballet, indlagt i Stykket, danser med slangeagtig, asiatisk Ynde. De siamesiske Danserinder ere Kapaciteter i Finger-, Arm- og Benvridningskunsten.

Men nu faar vi forøvrigt snart siamesiske Danserinder at se rundt i Evropa efter Initiativ af en Dansk, der af en indfødt Prins har lejet et halvt Hundrede Skuespillerinder til at optræde paa diverse Scener med fuldt Udstyr og Kulisser.

Vi er sikker paa, at de vil vække en overordentlig Sensation.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart.

„Ja“, svarede han, „nu har vi faaet Gænge i det. Kender De Lord Ferriby?“

„Nej, jeg har ikke den Fornøjelse,“ svarede Fru Vansittart langsomt.

„Han er en meget brav Mand,“ sagde Roden, og Fru Vansittart nikkede. Roden havde trukket en Stol frem, og efter et Øjebliks Tøven satte hun sig ved Kaminen.

„Det har jeg altid hørt,“ svarede hun. „Han er jo en stor Menneskeven.“

„Ja, saamænd —“ Roden standsede og tog en Stol. „Ja, men Tony Cornish er vor højre Haand. Folk synes at have mere Tillid til ham end til Lord Ferriby. Naar Cornish beder dem om noget, er de villige nok til at give. Han er praktisk og hurtig, og det betaler sig i Længden.“

Det lod til, at Percy Roden havde Lyst til at være meddelsom, og Fru Vansittart opmuntrede ham øjensynligt. Hun sad og støttede sig til Lænestolens Arm og saa' tænksomt paa ham med sine forstandige Øjne. Maaske tænkte hun, at han ikke var af den Slags Mennesker, som sædvanlig er optagede af menneskekærlige Foretagender. Rimeligvis var hendes Tanker af den Beskaffenhed, og de blev, som Tanker saa ofte bliver, i al Stilhed overførte til hans Sjæl; for han gav sig til at forklare sig uden Opfordring.

„Jeg skal sige Dem, egentlig talt er det ikke noget velgørende Selskab,“ sagde han. „Der er snarere noget af en Fagforening i det. Vi lever i en praktisk Tid, Fru Vansittart, og det er nødvendigt, at Velgørenheden holder Trit med Fremskridtet, og at den hjælper sig selv.“

Der var et svagt Skær af Smidighed i hans Væsen; det var sandsynligt, at han havde sagt det samme før.

„Hvem er ellers knyttet til dette store Foretagende?“ spurgte Damen, idet hun med sit Køns Kløgt holdt ham fast ved det Emne, som øjensynligt interesserede ham stærkt. De snildeste Kvinder behandler i Reglen Mændene saaledes, og de véd i Almindelighed, hvad der interesserer en Mand mest — nemlig han selv.

„Hr. von Holzen er den mest fremragende,“ sagde Roden.

„Ja saa!“ sagde Fru Vansittart og saa ind i Ilden. „Hvem er Hr. von Holzen?“

Roden standsede et Øjeblik, og Fruen mærkede hans Tøven.

„Det er en Videnskabsmand — han er vist Professor ved et af Universiteterne herovre. I alt Fald er han et meget begavet Menneske — analytisk Kemiker osv. „Det er ham, som har gjort den Opfindelse, vi arbejder med. Han har altid interesseret sig for Malgamit, og han har nu opdaget, hvorledes man kan fabrikere det uden Skade for Arbejderne. Jeg skal sige Dem, Malgamit er nødvendig for Papirfabrikationen, og Verden vil aldrig komme til at trænge til mindre Papir, end den gør for Øjeblikket, tværtimod til mere. Tænk blot paa de uhyre store Masser af Papir, der hver Dag besørges med Posten. Papirfabrikationen er én af de største Industrier i Verden, og uden Malgamit kan man ikke lave ordenligt Papir nu til Dags.“

Roden syntes at kunne sine Ting paa Fingrene, og hvis han talte uden Begejstring, var Grunden vist den, at han saa ofte før havde sagt det samme.

„Det interesserer mig meget,“ sagde Fru Vansittart paa sin halvt udenlandske Maade, som var ganske indtagende. Vil De ikke fortælle mig noget mere om det?“

„Der er heldigvis kun meget faa, der laver Malgamit,“ vedblev Roden. „Man finder kun et Par Stykker af dem i Fabriksbyerne — i Amsterdam, Gøteborg, Leith, New York, ja, selv i Barcelona; og der er naturligvis en Del i England. Vor Plan er kort sagt den: at samle disse Mænd, at bygge en Fabrik og Huse til dem — lade dem slutte sig sammen og saa forsyne hele Verden med Malgamit.“

„Det er en stor Plan, Hr. Roden.“

„Ja, det er en stor Plan, og jeg tror, den er rigtig anlagt. Disse Mennesker trænger til, at man beskytter dem mod dem selv. Som de nu lever, bliver de meget godt betalte. De er optaget af et livsfarligt Arbejde, og de véd det. Der er intet mere demoraliserende for Menneskenaturen end at vide dette. De har et kort, og hvad de anser for lystigt Liv.“ — Den træt udseende Mand standsede og slog ud med Hænderne paa en ligegyldig, haanlig Maade. Han havde næsten nedladt sig til at blive begejstret. — „Der er ingen Grund til,“ vedblev han, „at de ikke skulde blive et lykkeligt og hæderligt Samfund. Det første, vi maa lære dem er, at deres Arbejde er forholdsvis uskadeligt, hvilket det utvivlsomt vil blive, naar vi benytter Hr. von Holzens Opfindelse. Jeg tror, at Resten kommer af sig selv.“

„Hvor har De i Sinde at bygge den Fabrik?“ spurgte Fru Vansittart, der havde den sjældne Evne at kunne gaa Mellemvejen imellem venlig Interesse og simpel Nysgerrighed. De to Ting ligger nærmere ved hinanden, end man i Almindelighed tror.

„Her i Holland,“ lød Svaret. „Jeg har næsten fastslaaet Stedet — jeg har tænkt mig, det skulde være i Klitterne nord for Scheveningen. Det er derfor, jeg opholder mig i Haag. Der er mange Grunde til at vælge denne Kyst. Vi er i Berøring med Kanalsystemet, og Affaldet fra Fabriken kan gaa lige ud i Havet, hvilket er nødvendigt. Jeg bliver nødt til at bo i Haag sammen med min Søster.“

„Naa, saa De har en Søster?“ sagde Fru Vansittart, idet hun vendte sig lidt og saa' paa ham. En Kvindes Interesse for en Mands Foretagende samler sig altid om det Punkt, hvor en anden Kvinde træder ind i det.

„Ja, jeg har.“

„Er hun ugift?“

„Ja, Dorothea er ugift.“

Fru Vansittart nikkede et Par Gange.

„Der er to Ting, jeg tænker paa,“ sagde hun. „Den ene er, om hun ligner Dem, og den anden, om hun interesserer sig for denne Plan. Men der er ogsaa en anden Ting, jeg spekulerer paa. Er hun smuk, Hr. Roden?“

„Ja, jeg tror, hun er smuk.“

„Det glæder mig, jeg kan kan godt lide, at unge Piger er smukke. Det gør deres Liv saa meget mere interessant — naturligvis for den udenforstaaende, men ikke for dem selv. De lykkeligste Kvinder, jeg har kendt, var, som Folk er flest. Men maaske Deres Søster baade er smuk og lykkelig. Det var dejligt, og det er saa sjældent, Hr. Roden. Jeg glæder mig til at gøre hendes Bekendtskab. Jeg bor nemlig i Haag. Jeg har en Lejlighed i Parkgade, og jeg bor kun paa dette Hotel, medens der bliver malet. Maa jeg hilse paa Deres Søster, naar hun kommer?“

„Det vil glæde os meget,“ sagde Roden.

Fru Vansittart rejste sig og saa paa Uret. Han rejste sig ogsaa.

„Jeg interesserer mig meget for Deres Plan,“ sagde hun, meget mere, end De kan tænke Dem. Det er saa behageligt at træffe paa et Velgørenhedsværk, der er saa nøje knyttet til praktisk, sund Sans. Jeg tror, det er et stort Arbejde, De har for, Hr. Roden.“

„Jeg gør, hvad jeg kan,“ svarede han med et Buk.

„Hvad det var, jeg vilde spørge Dem om,“ sagde Fru Vansittart og standsede et Øjeblik, medens hun gik hen imod Døren. „Arbejder Hr. von Holzen ogsaa af rent menneskekærlige Bevæggrunde?“

„Ja — jo, det tror jeg. Men han faar naturligvis sit Honorar ligesom jeg. Det kan gerne være, han interesserer sig mere for Malgamit som Videnskabsmand.“

„Naa ja, som Videnskabsmand, naturligvis. Godnat, Hr. Roden!“

Og hun forlod ham.

FEMTE KAPITEL.

Ud af Ægypten.

Der laa en tæt Taage over Maasflodens Overflade, dér hvor den var bred og grundet, og en Damper, der laa for Anker i Kanalen, barsk og ubevægelig, udstødte fra Tid til anden en advarende Lyd, medens en Dreng paa Bakken ringede med en Klokke i sløv Ensformighed. Vinden, som blæste fra Sydøst, drev den endeløse Taage frem, og den samlede sig om Rigningen og hang der i smaa Istapper, som pegede mod Læ. Paa Broen paa Dampskibet stod den hollandske Lods filosofisk paa sin Post og lignede en stor ulden Pakke. Nær ved ham gik Kaptajnen rask og utaalmodig frem og tilbage og tænkte paa den Tid, han skulde være inde. Taagen blæste af Sted med en Fart af fire, fem Mil i Timen, men dens Masse, der kom fra Lavlandet, syntes uudtømmelig. Taagen blæser i Virkeligheden næsten hele Vinteren hen over Holland.

Fortsættes.

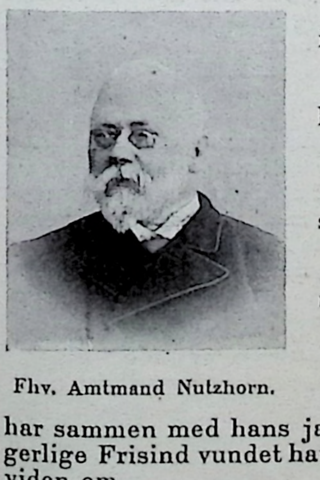
Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Fhv. Amtmand *Nutzhorn* er 71 Aar gl. nylig afgaaet ved Døden. Nutzhorn, der er født i Fredericia, kom tidlig ind paa den ministerielle Løbebane, hvor han usædvanlig hurtig avancerede fra Assistent til Departementsdirektør.

To Gange var N. Minister, først Indenrigsminister i 1863. dernæst Justitsminister 1868. 1870 udnævntes han til Amtmand i Vejle.

Fhv. Amtmand Nutzhorn.

Han var ikke blot kendt som den udmærkede og indsigtsfulde Administrator, men hans noble og elskværdige Personlighed har sammen med hans jævne, borgerlige Frisind vundet ham Venner viden om.

Oberst *P. S. C. Damm,* som gennem 40 Aar har været knyttet til Rytteriet, er pludselig afgaaet ved Døden i Slutningen af forrige Maaned i sit 67 Aar her i Byen. I 1851 blev han dimitteret fra Landkadetakademiet som Sekondløjtnant og ansat ved Rytteriet. Gennem de forskellige Officersgrader avancerede han til Oberstløjtnant i 1882 og blev Chef for 2. Dragonregiment. I 1885 blev han udnævnt til Oberst, senere stillet til Raadighed for Generalkommandoen, indtil han i 1892 søgte og fik sin Afsked. Han var en pligtopfyldende Soldat af den gamle Skole, der efterlader sig et godt Navn i Hæren. Den afdøde var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.

Oberst Damm.

Pastor *Nannestad* i Stillinge ved Slagelse er for kort Tid siden afgaaet ved Døden 60 Aar gammel. Han stammede fra en Slægt, der i flere Led har skænket Danmark Præster. Særlig har det ligget for den Afdøde at sysle med biografiske Studier og Kirkehistorien, og flere betydelige Arbejder har han paa disse Omraader efterladt sig. I en Række „Portræter fra Kirken“ har han paa en aandfuld Maade bidraget til at belyse Skikkelser som Monrad, Martensen, Hostrup, Frimodt og nu senest J. H. Paulli og Blædel. En Studie over Leo Tolstoï udkom for nogle Aar siden, ligesom han var Medarbejder ved „Ugeblad for dansk Folkekirke“ og „Historisk Tidsskrift“. Han var Student fra Nykøbing, blev Kandidat 1866 og optog i nogle Aar Skolegerning som Adjunkt i Roskilde. I 1882 fik han Sognekald paa Fyen og kom derfra til Uby paa Sjælland. I sit nuværende Embede var han kun Præst i to Aar.

Pastor Nannestad.

Kaptajn *F. P. Ingwersen*, R. af D., er afgaaet ved Døden, 74 Aar gl. For ca. 3 Aar siden flyttede Kaptajnen til København fra Slagelse, hvor han i 22 Aar havde været Medejer af og Direktør for Bryggeriet „Poulsbjerg“. Kaptajn Ingwersen deltog som Løjtnant i Treaarskrigen og som Kompagnichef i Krigen 1864; han var ualmindelig afholdt af sine Folk, og en Æressabel, de overrakte ham som Tak „for Humanitet og god Ledelse“ var den gamle Kaptajns stolteste Eje.

Kaptajn Ingwersen.

Han var Stifter af Foreningen „De danske Forsvarsbrødre“ i Slagelse og flere andre Steder, ligesom „Gensidig Livsforsikring for Forsvarsbrødre“ var hans Værk.

De mange, der havde lært Kaptajn Ingwersen at kende, ville bevare Mindet om en grundhæderlig og elskværdig Mand, hvis Særkende var altid at hjælpe, hvor der var Nød; thi den gamle Kaptajn kunde ikke taale at se nogen lide.

Udnævnelse.

Den ved Søfartschef Jespersens Død ledige Post er blevet besat med en af Marinens Officerer, Kaptajn *F. Hammer*. Mange ere de Betingelser, som den ny Søfartschef sidder inde med til at udfylde denne vigtige Post. Ikke blot som Marineofficer har han et godt Navn, hvor adskillige Tillidshværv er ham betroet, men ogsaa udenfor Marinen har han haft Lejlighed til at vise sig som en dygtig Sømand. I Aarene 1883—86 har han ført Postdampskibet „Thyra“ til Island og senere i tre Aar Postdampskibet „Danneskjold Samsø“ i Routen Korsør-Kiel. Hans store Erfaring baade som Teoretiker og praktisk Sømand, hans karakterfaste Optræden og tillige elskværdige Personlighed vil sikkert blive til Gavn for Søfartsafdelingen og hævde det gode Ry, som denne nyder blandt det rejsende Publikum.

Søfartschef Hammer.

Jubilæum.

Toldoppebørselskontrollør *C. M. C. Heesch* fejrede nylig 50 Aars Dagen for sin Indtrædelse i Toldetaten, idet Hr. Heesch, fjorten Aar gammel, fik Ansættelse som Kontorist paa Flensborg Toldkammer, avancerede her til Fuldmægtig, og indtraadte derpaa som Assistent i Toldrevisionskontoret under det daværende Generaldecisorat for det indirekte Skattevæsen. I 1865 indtraadte Jubilaren i Toldopsynet som Toldassistent i Aarhus og 1881 udnævntes han til Toldoppebørselskontrollør i Nysted, hvilket Embede han siden da har beklædt, almindelig agtet og afholdt af den lille Bys Handelsstand og andre, med hvem han i Embeds Medfør kommer i Berøring.

Toldoppebkontroll. Heesch.

Den 1. November fejrede Læge *Aksel Halvorsen* sit 25 Aars Jubilæum som Læge i Sakskøbing, ved hviken Lejlighed Medborgere overrakte ham et pragtfuldt Guldur tilligemed en Adresse, der udtaler Anerkendelse af hans Virksomhed i Sakskøbing. Oprindelig kom han der til Egnen som Læge for Baroniet Guldborgland, men han vandt hurtig ved sin anerkendte Dygtighed en Praksis, der gaar langt ud over Baroniets Grænser. Af Sakskøbing Byraad er han et af de virksomste Medlemmer og Æren for den tidssvarende Ordning af Byens Sygehusforhold og hvad dermed staar i Forbindelse tilkommer ham, ligesom han ogsaa var Ophavsmanden til den ansete private Realskole i Sakskøbing. Han er i det hele en meget virksom Mand i offentlige Anliggender, Medlem af adskillige Bestyrelser og valgtes fornylig til Næstformand i Industriforeningen.

Læge Halvorsen.

Tilbagetrædelse.

Danmarks eneste kvindelige Postmester, Frk. *Marie Korup* i Valby, har nu ansøgt om og faaet sin Afsked bevilget med Pension. Hendes Fader, der i sin Tid havde bestyret Brevsamlingsstedet i Valby, benyttede hende den Gang til at assistere sig, og da han døde, overtog hun selv Ledelsen af Postkontoret, som hun med Dygtighed har forestaaet i 24 Aar. — Forstaaeligt nok ønsker hun nu i 60 Aars Alderen at hvile sig efter dette lange Arbejde.

Postmester Frk. Korup.

Til vore Læsere.

I Anledning af den nys afsluttede Aargang minde vi vore ærede Abonnenter om det foreliggende Pragtbind til hvilket den udmærkede Kunstmaler *Gerhard Heilmann* har givet Tegningen. Paa den smukke, grønne Baggrund bugter sig de ildrøde Valmuer og under disse er Navnet „Hver 8. Dag“ anbragt paa gylden Baggrund. Dette særdeles smukke og solide Bind, som ifjor fandt en betydelig Afsætning, sælges løst for 2 Kr., med Indbinding for 3 Kr. og faas ved Henvendelse til „Hver 8. Dag“s Forlag, Nygade Nr. 2, eller til enhver Bog- og Papirhandler.

HVER 8 DAG

Nr. 8. Aargang 1899–1900. Søndagen den 19. November. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Søndermarken.

„Dersom Københavnerne vidste, hvad de ejede i Frederiksberg- og Søndermarkens Haver . . . .“
Drachmann: Den hellige Ild.

I.

Helt nede i Søndermarkens bageste Del, ud mod Valbys Gartnerhaver staar min Yndlingsbænk. En gammel, kroget Tjørn gror ud over den og danner en Løvhimmel. Jeg har holdt af denne Bænk fra den første Gang, jeg saa den. Der er noget dobbeltsidet ved den, Tjørnen gemmer og holder Verden ude, og dog kan jeg fra denne Bænk se langt ud imod Grønt og mod Himlens Blaa.

Og nu sidder jeg der og ser med Sorg paa de afbrækkede Kviste og Blade, der dækker Gangens vaade Grus. I Gaar og i Nat er Stormen faret haardt frem mod min Have, og endnu til Morgen gaar den sit Ødelæggelsesværk efter.

Jeg drømte virkelig om, at nu skulde vi have evig Sommer i Sludens og den lange Vinters Land. Saa længe holdt min Have tappert Stand. Men denne Nats Storm har bortvejret mine Drømme. Endnu i Gaar Morges stod Skoven grøn og gylden, og i Dag . . . Jeg synes, jeg hører Skoven hulke som et Menneske, der endnu er levekraftigt og dog skal dø . . . Nu gaar vi ind til Mørket og til Døden.

Det er mig altid tungt at sige Farvel til Sommeren og Lyset og de lange Dage. Men aldrig har det været tungere end i Aar. Thi jeg har virkelig oplevet en Sommer og efter den en Eftersommer saa lys og saa varm. En Gang, langt ind i næste Aarhundrede vil Bedstemødre med hvide Haar fortælle Børn, der tvivlende lytter, om det vidunderlige Herrens Aar, 1899, da der sandt at sige mange, lange Maaneder var Sommer og blaa Himmel. Og nu, da jeg ved, hvad Sommer ejer af Lys og Sødme, ræddes jeg for Kulden og Mørket og Døden.

Og jeg har ondt af min tapre Have, der kæmper sin Dødskamp. Thi denne Have er mig ikke Træer og noget fremmed dødt, jeg har gaaet saa længe langs dens Gange, over dens Plæner, at jeg selv er en Del af den. Vi har blandet Blod. Ind i Tusind Minder og Tusind Dages Liv vokser denne Have.

Men hvad har jeg levet, jeg har drømt her, dem, ved hvis Side jeg har gaaet her, naar Aftenen kom over den ensomme, fjerne Park . . . alt det er mit eget, det har ikke Værd for nogen anden. Jeg er og vil være en af de Navnløse, som

denne Park har skænket Ensomhed og Skønhed.

Men for de andre Navnløse, der som jeg holder af den gamle Have, vil jeg fortælle om de

Kildekonen ved Grotten.

Navnkundige, hvis Elskov, hvis Drømme og hvis klare Tanker, disse Linde og disse Bøge har skygget over, altsammen min gamle Have til Forherligelse.

II.

Og først vil jeg mindes en kongelig Elsker, han, der byggede dette Slot og lagde paa hver Side af det Haver med de lange, stive Alleer, Frederik IV. Han var gift, men hans Hjerte var ved Anna Sophie, og næppe var Dronning Louise jordfæstet, før han paa Frederiksberg Slot lagde Kronen om Anna Sophies mørkebrune Haar. Ikke er det da at undre sig over, at *Dronning* Anna Sophie elskede Slottet og dets Haver. Hvor var hun kvindelig klog, hvor forstod hun ikke at bevare en kongelig Elskers Gunst — Hun har gaaet her i disse Gange, høj og fyldig, og ud af de sorte brændende Øjne har lyst al den forfarne Kvindes Kløgt. Der har sitret kongelige Elskovsord under de lange Alleers Løvtag. —

Og et halvt Aarhundrede gaar. Der kom fra England en munter og livsbegærlig Prinsesse. Og atter bliver Slottet og dets Haver Rammen om en ung og forvoven Elskov, Caroline Mathildes og Struenses. Da gik den vilde Jagt gennem Søndermarkens Gange, Jagten, der endte med Fængsel og Rettersted og Stejle. Fra Bakken kunde man se ind mod „Sorte Hest“, hvorhen den forvovnes Lig var bragt fra Østerfælled.

> „Mathilde, hvor Du
> Flygtig har redet den flygtige Ganger,
> Blot dine Lidelser mindes endnu
> Af den tungsindige Sanger.“

III.

En ny Slægt rykker ind i denne Have, Guldalderens Digtere og deres Kreds af Mænd og Kvinder. Men det er i en ny Have. Den engelske Mode har sejret over den franske, de stive Alleer har maattet vige for snorlige Gange, for aabne Plæner, kun to lange Alleer er bleven tilbage som Minder om Fortiden. Det blev Ensomhedens og Naturens Park, eller for at tale i Tidens Sprog „Uskyldighedens Fristed“.

Og man byggede i den smaa Bygninger, der bragte Bud om fjerne, uberørte Egne, om Ensomhed og Drømme. Der var det norske Hus, det kinesiske Lysthus med det store Konkyliespejl, med Klokker paa Taget, der klang for Vinden, med Billeder af Mandariner og Damer med Klumpfødder, der var Templet med dets runde Kuppel, hvilende paa frie Søjler, Eremittens Hytte og Grotten med dens Krystaller og Malmstykker.

Af alt dette er kun det norske Hus og Grotten tilbage, hvor Kildekonen sælger sine Bolsjer til Smaabørnene og skriver sine smaa Digte, hun, der saa fortræffelig passer ind i det gamle Sceneri. Men ellers staar Haven den Dag i Dag, som den stod, da den rummede hele Verden for den unge Oehlenschläger.

Haven var Slottets, var Hoffets, den var strengt

Det norske Hus i Søndermarken.

Stien ved Aaen i Søndermarken.

laaset af for den gemene Hob. Men Oehlenschlägers Fader var Fuldmægtig paa Slottet, han havde en Nøgle til Haven, og denne Nøgle aabner Haven for hele den Kreds, der slutter sig om den unge Digterkonge.

Der var hele Verden i denne Park. Der var Norges Graner og Norges Fjælde ved det norske Hus.

„Her til Thors og Hakons Digter
kaldte Nornen mig."

Der var Robinsons Ø, der var Østerlandets Toner i Kinahusets Klokker, som Vinden spillede paa. Naar Solen sank ude over Valby.

„Jeg paa Landsbypræsten tænkte
ved sin Arne der."

Og der var en Port ned mod Bakkehuset, gennem den smuttede han til den elskede, gennem den lukkede han hende ind i sine Drømmes, i deres unge Elskovs Rige.

„Hvert et Træ i disse Gange
Mig et Minde staar."

Og der i disse Gange gik Baggesen, hjerteskudt af Sophies Øjne, disse Øjne, hvis Mage ikke fandtes i Danmarks Land, saa tindrende varme, saa fulde af Kærlighed, saa muntert spillende.

„I Gaar jeg nød huldsaligste Veninde
hos Dig et Eden i Naturens Skød."

Og der stod Fichte, med sin Sjæl fuld af Visdom og Ild, og brød en Grangren af ved det norske Hus, og rakte den til samme Sophie, for at „hun kunde flette sin Broder en Krans deraf".

IV.

Hvor har ikke mange vandret langs disse Gange. Her gik Hauch, den mandigste blandt danske Digtere, det nobleste Hjerte. Og her gik Hall, der boede lige udenfor den sydvestlige Port. Her gik . . .

Og her sad paa „en Bænk — der hvor Terrænet falder skraat ned imod Gartner-Haverne i Valby; to mægtige Popler indrammer Udsigten og holder de omstaaende Bøge i Ave" — her sad en Digter og talte om at revolutionere de danske Sind. Og ved hans Side sad Edith. „Bænken laa i Skygge, men Solstænk gled over Ediths fine, lyse Nakke. Hun sad efter Sædvane lidt foroverbøjet, ridsende med Parasollens Dupsko i Gruset".

Halls Statue i Søndermarken.

V.

„Dersom Københavnerne vidste, hvad de ejede i Frederiksberg- og Søndermarkens Haver: saa vilde de oprejse stolte Monumenter der. De vilde føle Fædrelandskærligheden gro med dybe Rødder i deres tivoliflade Sind; de vilde blive stolte og glade“.

Saadan raaber Drachmann. Men der skal ingen Monumenter rejses i Søndermarken. Der er Folk nok, der har haft skumle Planer mod denne Have. Der er driftige Vandaler, der har villet rejse Udsigtstaarn her og bygge Kafé, der er Vandaler, der har været udenlands, og derfor har villet lavet Vognkorso gennem dens Gange. Men der maa ikke røres et Træ i denne Have, den er saa smuk, som den er, at den ikke maa forandres og forgrimmes.

Længe var den Hoffets alene, for et halvt Hundrede Aar siden blev den aabnet for Publikum, men det synes, som om den lange Afspærring virker endnu — heldigvis. Om Søndagen er der Folk, saa pakkes Madkurven ud ved den lange Allés Borde og i Græsset, saa leges der to-Mand-frem-for-en-Enke ad de skraanende Plæner. Men de søgne Dage er Søndermarken for de ensomme. Lad de andre have Tivoli, og Kongens Have og Langelinje og Frederiksberg Have, lad dem have alle vore Parker, men lad denne Have være for dem, der søger Fjernhed og elsker deres Ensomhed, — og for dem, der Mand og Kvinde helst gaar deres Veje, hvor Mængdens Fødder ikke har traadt alt fladt og grimt.

— — —

Blad bag Blad synker, nu kommer Mørket og Døden over min Have. Min Hund er krøbet op paa Bænken og har lagt sig ind til mig. Baade du og jeg skylder denne Have gode Dage. Du har leget muntert over dens Plæner, og jeg —

— — — — — — — — — — — — — —

25. Oktober 1899. C. C. Clausen.

En Nat blandt Nihilisterne.

Af A. Conan Doyle.

„Robinson, Principalen vil tale med Dig!“

„Aa, han vil Fanden!“ tænkte jeg; for Hr. Dickson, Agent i Odessa for Korngrossererne Bailey & Co., var noget af en Grobian, hvad jeg havde maattet bekende.

„Hvad er der paa Færde!“ spurgte jeg min Kollega paa Kontoret, „er han kommen paa Spor efter vor lille Affære i Nicolaieff, eller hvad er der i Vejen?“

„Har ingen Ide derom“, sagde Gregory, „den gamle Dreng synes at være i et meget godt Humør; — nogle Forretningsanliggender, sandsynligvis. Men lad ham ikke vente.“

Idet jeg saa strammede mig op til en Mine af krænket Uskyldighed for at være forberedt paa alle Muligheder, gik jeg ind i Løvens Hule.

Hr. Dickson stod foran Kaminen i en Brittes fra Fædrene nedarvede Stilling og bød mig med en Haandbevægelse tage Plads i en Stol foran ham.

„Robinson,“ begyndte han, „jeg har stor Tillid til Deres Klogskab og sunde Fornuft. Ungdommen giver sig jo nok undertiden Luft, men jeg tror, De har en solid Grundvold i Deres Karakter paa Bunden af lidt Letsindighed paa Overfladen.“

Jeg bukkede.

„Jeg tror,“ vedblev han, „at De kan tale Russisk temmelig flydende.“

Jeg bukkede igen.

„Naa, saa har jeg,“ vedblev han, „en Sendelse, som jeg ønsker, De skal paatage Dem, og af hvis heldige Udfald Deres Forfremmelse kan afhænge. Jeg vilde ikke betro den til en underordnet, hvis det ikke var Pligten, der for Øjeblikket binder mig til min Post.“

„De kan forlade Dem paa, at jeg skal gøre mit Bedste,“ svarede jeg.

„Rigtigt, ganske rigtigt! Hvad jeg ønsker, De skal udføre, er kortelig dette: Banelinjen er lige bleven aabnet til Solteff, omtrent 100 Mil inde i Landet. Nu ønsker jeg at faa Forspring for de andre Odessafirmaer med at sikre mig det Distrikts Produkter, som jeg har Grund til at tro kan faas for meget lave Priser. Tag med Jernbanen til Solteff og besøg en Hr. Dimidoff, der er den største Ejendomsbesidder i Byen. Skaf saa gunstige Betingelser De kan med ham. Baade Dimidoff og jeg ønsker, at det Hele skal løbe saa stille og hemmeligt af som muligt — med andre Ord, at intet skal blive bekendt om Sagen, før Kornet kommer til Odessa. Jeg ønsker det i Firmaets Interesse, og Dimidoff paa Grund af den Fordom, hans Bønder nære mod Udførselen. — De vil blive ventet ved Enden af Deres Rejse, og De skal tage af Sted i Aften. Der skal nok være Penge rede til Deres Udgifter. — Farvel, Robinson. Jeg haaber, at De ikke vil undlade at virkeliggøre den gode Mening, jeg nærer om Deres Dygtighed.“ —

— — —

„Gregory," sagde jeg, da jeg spankulerede ind paa Kontoret, „jeg skal ud i en Sendelse — en hemmelig Sendelse, min Dreng; en Affære, der drejer sig om Tusinder af Pund. Laan mig din lille Vadsæk — min er for stor — og bed Ivan om at pakke den. En russisk Millionær venter mig ved Enden af min Rejse. Sig ej et Ord derom til nogen af Simpkins Folk, ellers er Spillet tabt. Hold det endelig hemmeligt."

Jeg var saa henrykt over saa at sige at være bag Kulisserne, at jeg hele Dagen sneg mig omkring paa Kontoret paa Snigmordervis med Ansvarsfølelse og rugende Omhu præget i hvert Træk, — og da jeg om Aftenen gik ud og listede mig bort til Stationen, vilde en fordomsfri Iagttager sikkert have gættet fra min Opførsel i Almindelighed, at jeg havde tømt Pengekassens Indhold ud i Gregorys lille Vadsæk, førend jeg gik bort. Det var for Resten uklogt af ham at lade de engelske Mærker blive siddende paaklistrede overalt. Men jeg kunde kun haabe, at Mærkerne London og Birmingham ikke vilde tiltrække nogen Opmærksomhed eller i det mindste, at ikke nogen konkurrerende Kornhandler af dem kunde slutte sig til, hvem jeg var og hvad mit Ærinde kunde være.

Da jeg havde betalt de nødvendige Rubler og faaet min Billet, forskansede jeg mig i Hjørnet af en hyggelig, russisk Jernbanevogn og sad og grublede over min usædvanlig gode Lykke. Dickson var ved at blive gammel nu, og kunde jeg udmærke mig i dette Forehavende, vilde det være en stor Ting for mig. Drømme steg frem om Kompagniskab i Firmaet. De larmende Hjuls Raslen syntes at sige: „Bailey, Robinson & Co.", „Bailey, Robinson & Co.", i et ensformigt Omkvæd, som gradvis sank ned til en Summen, der endelig hørte op, da jeg faldt i dyb Søvn. Havde jeg kendt den Oplevelse, der ventede mig ved Enden af min Rejse, havde min Søvn næppe været saa fredelig.

— — —

Jeg vaagnede med den ubehagelige Følelse, at der var en, som iagttog mig nøje; — og jeg tog heller ikke Fejl. En høj, mørk Mand havde taget Plads paa det modsatte Sæde, og hans sorte ulykkevarslende Øjne syntes at se lige ind i Sjælen paa mig, som ønskede han at læse mine inderste Tanker. Saa saa' jeg, han skottede ned til min lille Vadsæk. „Gud", tænkte jeg, „her sidder Simpkins Agent antagelig. Det var skødesløst af Gregory at lade disse forbandede Mærker blive siddende paa Vadsækken". Jeg lukkede mine Øjne en Tid, men da jeg aabnede dem igen, opfangede jeg den fremmedes alvorlige Blik.

„Fra England, ser jeg," sagde han paa Russisk, visende en Række hvide Tænder, noget, der skulde være et elskværdigt Smil.

„Ja," svarede jeg, idet jeg forsøgte at se ubekymret ud, men smertelig vidende om mit mislykkede Forsøg.

„Maaske rejsende for Fornøjelse?" sagde han.

„Ja", svarede jeg ivrig. „Ja vist, for Fornøjelse, ikke for andet."

„Nej, naturligvis," sagde han med en Skygge af Ironi i Stemmen. „Englændere rejse altid for Fornøjelse, gør de ikke? Oh, jo, *ikke for andet*".

Hans Opførsel var mildest talt mystisk. Den var kun forklarlig ved to Antagelser — enten var han en gal Mand, eller ogsaa var han Agent for et Firma og ude i det samme Ærinde, som jeg, og bestemt paa at vise mig, at han „havde lugtet Lunten". Begge Antagelser var næsten lige ubehagelige, og i det Hele følte jeg mig lettet, da Toget standsede ved det faldefærdige Skur, der gjorde Tjeneste for en Station i den opblomstrende By, Solteff, den, hvis Hjælpekilder jeg kom for at aabne, og hvis Handel jeg skulde lede ud i de store Verdenskanaler. Jeg ventede næsten at se en Triumfbue, da jeg steg ned paa Perronen.

Man skulde vente mig ved Enden af min Rejse, saaledes havde Dickson jo meddelt det. Jeg saa mig omkring i den brogede Mængde — men der var ingen Hr. Dimidoff at se. Pludselig gik en sjusket, ubarberet Mand hurtigt forbi mig og stirrede først paa mig og saa paa min Vadsæk, der blev Aarsagen til min Ve. Manden forsvandt i Mængden, men lidt efter kom han igen slentrende forbi mig og saa sit Snit til at hviske til mig:

„Følg mig, — men paa Afstand!"

Og straks derefter forlod han Stationen og gik ned ad Gaden med hurtige Skridt. Her mødte jeg sandelig et Mysterium, der kunde forslaa! Jeg travede bag efter ham med min Vadsæk og fik, da jeg drejede om Hjørnet, Øje paa en simpel Droske, der ventede paa mig. Min ubarberede Ven aabnede Vogndøren og jeg steg ind. —

„Er Hr. Dim —," begyndte jeg.

„Tys!" raabte han. „Ingen Navne, ingen Navne! Selv Væggene have Øren. De skal faa alt at høre i Aften;" og med den Forsikring lukkede han Døren i, greb Tømmen og kørte af Sted i Hast — saa hurtigt, at jeg saa min sortøjede Bekendt fra Jernbanevognen staa og stirre i Forbavselse efter os, indtil vi vare ude af Syne.

Jeg overtænkte hele Situationen, mens vi skumplede af Sted i det afskyelige fjederløse Køretøj.

„Man siger, at det er de adelige, der ere Tyranner i Rusland", tænkte jeg ved mig selv, men jeg synes, at det er lige det modsatte, der er Tilfældet, for her er nu denne stakkels Dimidoff, som øjensynlig mener, at hans forhenværende Livegne ville rejse sig og myrde ham, naar han skruer Prisen paa Kornet op ved at udføre

noget af det. At tænke sig, at være nødt til denne Hemmelighedsfuldhed og dette Bedrag, og det kun for at sælge noget af sin Ejendom. Aa, det er værre end en irsk Godsejer. Det er afskyeligt! — „Naa, han synes heller ikke at bo i et videre aristokratisk Kvarter,“ sagde jeg til mig selv, da jeg stirrede ud paa de snævre, krumme Gader og de lurvede, snavsede Russere, vi passerede. „Jeg vilde ønske, jeg havde Gregory eller en anden med mig, for det er et Sted, der ser ud til Allehaande! Minsæl! Han sagtner Farten; vi maa være der!“ Vi var der, efter alt at dømme, for Drosken standsede, og min Kusks pjuskede Hoved viste sig i Døraabningen.

„Her er det, højstærede Herre,“ sagde han, idet han hjalp mig med at stige ud.

„Er Hr. Dimi—,“ begyndte jeg, men han afbrød mig igen.

„Blot ikke Navne,“ hviskede han, „alt andet end det. De er alt for vant til at leve i et frit Land. Forsigtighed, du hellige!“ Og han førte mig ind i en flisebelagt Gang, og op ad en Trappe for Enden af Gangen.

„Sid ned et Par Minuter i dette Værelse,“ sagde han, idet han lukkede en Dør op, „og der skal blive serveret et Maaltid for Dem.“ Derpaa lod han mig blive tilbage med mine egne Tanker.

„Naa,“ tænkte jeg, „hvordan saa end Hr. Dimidoffs Hus ser ud, saa er hans Tjenestefolk utvivlsomt godt dresserede. „Højstærede Herre“, jeg kan for Resten ikke tænke mig, hvad han vilde have kaldt gamle Dicksons i egen Person, naar han er saa høflig mod en Kontorist? Jeg antager, at det ikke vil være passende at ryge i denne lille Baas; — men jeg kunde ha' Pokkers Lyst til en Pibe. — I Parenthes sagt, hvor det ligner forbandet en Celle!“

Ja, visselig lignede det en Celle. Døren var af Jern, og uhyre stærk, medens det eneste Vindu var forsynet med tætte Stænger. Gulvet var af Træ og lød hult og usikkert, naar jeg gik over det. Baade Døren og Væggene være tæt overstænkede med Kaffe, eller en anden mørk Vædske. — I det Hele taget, det var langt fra et Sted, hvor det var sandsynligt, at man kunde blive overdreven lystig.

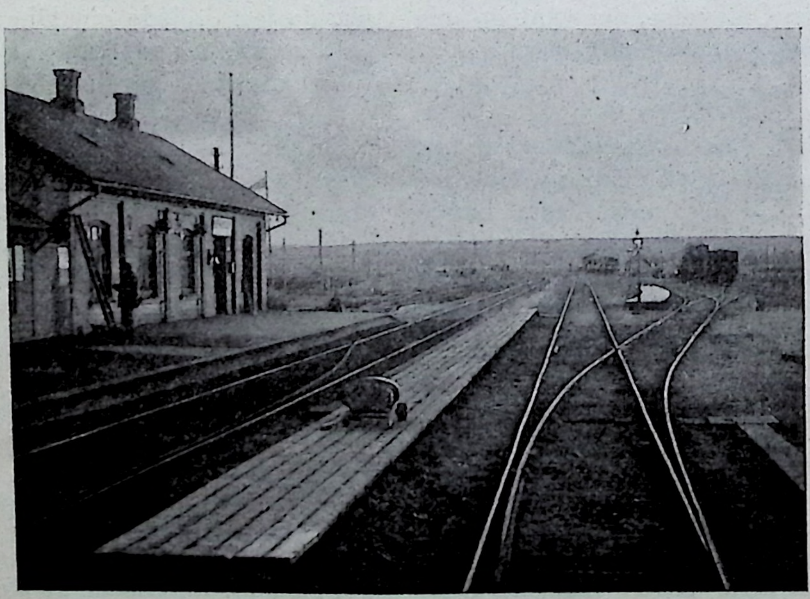
Jeg havde næppe overskuet Rummet, før jeg hørte Skridt nærme sig gennem Gangen, og Døren blev aabnet af min gamle Ven fra Drosken. Han meldte mig, at Maden var anrettet og førte mig under mange Buk og Undskyldninger for at have ladet mig vente i noget, han kaldte „Afskedigelsesværelset“, ned ad Gangen og ind i et stort og smukt udstyret Værelse. Midt i det stod et Bord, dækket til to Personer, og ved Kaminen stod en Mand, der kun var lidt ældre end jeg. Han vendte sig om, da jeg kom ind, og gik fremad og kom mig i Møde med ethvert Tegn paa dyb Ærbødighed.

„Saa ung og dog saa hædret!“ udbrød han, — og idet han saa syntes at fatte sig, vedblev han: „Maa jeg bede Dem sætte Dem ved den øverste Ende af Bordet. De maa være udmattet af Deres lange og besværlige Rejse. Vi spiser, vi to alene; men de andre samler sig senere.

Fortsættes.

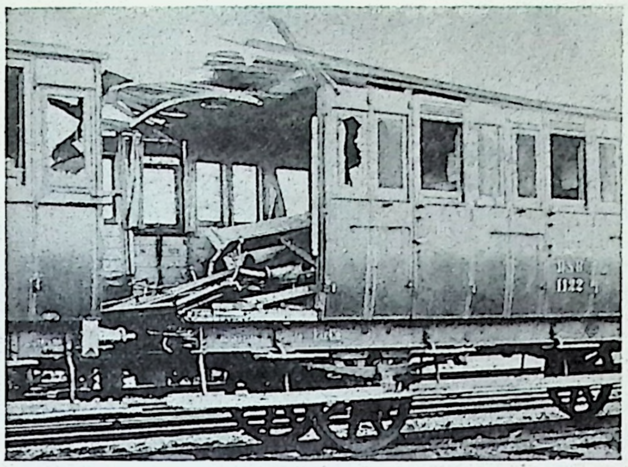
Togsammenstødet ved Svenstrup.

Vor fotografiske Gengivelse af Svenstrup Station giver Læserne en udmærket Illustration til Bedømmelse af den Situation, som forelaa, da Togsammenstødet fandt Sted ved Syvtiden om Aftenen den 2. November. Billedet er taget nordfra. Inde ved Stationsbygningen paa Statsbanens Hovedspor holder et sydfra kommende ordinært Tog, der skal afgaa, saasnart et Ekstratog fra Aalborg er rullet ind paa Vigesporet, det ligeløbende Spor tilhøjre. Fra Nibebanen, som munder ud i Statsbanens Vigespor i Sporskiftet i vort Billedes Forgrund, er der lige ankommet et Tog, som af Hensyn til de mange Passagerer, der den Aften var med, holder for langt fremme, nemlig saaledes at Lokomotivets forreste Del er inde over

Hovedspor. Vigespor. Sporskifte. Nibebanen.

Svenstrup Station. (Særlig fot. for „Hver 8. Dag“).

Den knuste Jernbanevogn.

Sporskiftet, som Aalborgtoget hvert Øjeblik kan ventes at passere.

Forstanderen for Svenstrup Station, Hr. *Rasch*, befinder sig paa Hovedperronen for at kunne give det holdende Tog Afgang, saasnart Sporet nordpaa er frit. Toget spærrer ganske Udsigten for ham til det famøse Sporskifte; efter at have givet Indkørselssignal spørger han for Sikkerheds Skyld yderligere en tjenstgørende Elev, om der er fri Bane for det sydgaaende Tog, og faar bekræftende Svar.

Saa kommer Aalborgtoget brusende frem med en Fart af 2 à 3 Mil i Timen og kører lige ind i Nibetogets Lokomotiv, der bliver totalt ramponeret. Værst gik det forøvrigt ud over de første Waggoner i Aalborgtoget; et af vore Billeder forestiller den mest medtagne. De fleste af Passagererne i disse Vogne fik smaa eller større Skrammer.

Uhyggeligst stillede Forholdene sig for 11 — elleve! — Passagerer, der var sammenstuvede i en 3. Klasses Kupé. Denne Kupé blev nemlig trykket ud af sin Stilling, saaledes at der ikke kunde være Tale om at aabne Dørene. De ulykkelige Passagerer, blandt hvilke befandt sig flere saarede, maatte tilbringe tre kvalfulde Kvarter i denne Celle, før der blev savet et Hul saa stort, at de kunde komme ud; naar man til deres Lidelser, den trange Plads og daarlige Luft føjer Jærnbaneskrækken, som altid indfinder sig ved saadanne Lejligheder, løber det En koldt ned ad Ryggen, og man undlader ikke at prise sin Skæbne, fordi man ikke var med i det Selskab.

Blandt de haardest saarede var Togfører *Havgaard* fra Aalborg, hvis Billede vi bringer; Hr. Havgaard, der næste Aar har været Jærnbanemand i 25 Aar, laa med Hovedet indpakket i tykke Bandager og kun med en lille Del af Ansigtet fri, da vor Meddeler aflagde ham et Besøg i hans Hjem; han fik en Hjernerystelse ved Sammenstødet, men er nu udenfor al Fare.

Togfører Havgaard.

Naar Følgerne af Sammenstødet ikke blev værre, skyldes det udelukkende det forulykkede Togs forholdsvis langsomme Fart. En uheldig Omstændighed var det, at Nibetoget ikke var kommet helt ind paa Statsbanesporet; thi i saa Tilfælde vilde dets Lygte være bleven observeret af Lokomotivføreren nordfra; nu bemærkede Nibetogets Personale ganske vist det frembrusende Tog; men da det vilde „slaa bak", viste det sig, at der var en Bremse, som ikke straks vilde løsne sig, saa den Manøvre nyttede ikke.

Et Blik paa Billedet over Stationens Terræn viser, hvori det ligger, at alle disse højst uheldige Sammentræf kunde have Muligheden for sig: Nibebanens Spor munder ud i Statsbanen alt for nær ved det Sted, hvor det til dagligdags korte Træn skal holde, nemlig ved den bueformede Træperron til højre; et saadant Forhold er meget uheldigt, særlig ved dette Stationsterræn, hvor det som Følge af Lokaliteterne let kunde være undgaaet. For at forebygge Gentagelser bliver det vel nok ændret nu efter Katastrofen, men skulde der ikke paa en eller anden af vort Lands smaa, idylliske Stationer, en af dem, som kun én eller to Gange om Dagen — naar Iltogene raslende farer forbi — har et Pust af den store Verden over sig, findes noget tilsvarende, som, hvis Ulykken skulde være, ogsaa dér kunde afføde lignende uheldsvangre Tildragelser.

I saa Fald burde det ændres.

Thi Katastrofer forstyrrer Idyllen!

Som Konjunkturerne saaledes stillede sig, vil vore Læsere se, at det er meget vanskeligt at fælde nogen afgørende Dom i Sagen.

Det indvendes jo straks, at Stationsforstander Rasch selv burde have overbevist sig om Rigtigheden af Elevens Forklaring; men Ingen vil kunne nægte, at de nærmere Omstændigheder, som vi her har udviklet og illustreret, og ganske særlig de alt for snævre Forhold paa den stærkt trafikerede Krydsningsstation i høj Grad taler til Undskyldning for en Mand, hvem disse Misforhold ved den nævnte Lejlighed syntes at have dannet en Sammensværgelse imod, saa meget mere, som hans Arbejde i Statsbanernes Tjeneste i de forløbne 21 Aar hidtil har været uden Plet og Lyde.

Det Resultat, som Generaldirektoratet for Statsbanedriften ved sine Undersøgelser kom til, vidner da ogsaa om, at Ordet „skyldig" i dette Tilfælde kun har ganske relativ Betydning. Hr. Rasch blev fra Stationsforstanderembedet i Svenstrup forflyttet til en Plads ved Esbjerg Station som Assistent af 2. Klasse.

Naar Hr. Rasch er bleven forflyttet til en Plads af en ikke meget lavere Grad end hans tidligere ved en *større* Station, beviser dette, at hans Skyld i Togsammenstødet er af rent *formel* Natur, tilmed da det vel tør anses for givet, at hans Ancienniteten kommer ham til Gode i det nye Embede.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Matros Bjørvik. Matros Bernt Bentsen.
Nordpolsfarende Søfolk.

Alle Læsere af Nansenske Rejseskildringer kender Bernt Bentsen, den lystige Fyr, den trettende, som Nansen trods det skæbnesvangre Tal, tog med sig i Tromsø, fordi han syntes saa godt om den unge Mand. Denne trettende hviler nu under Isen paa Franz Josefsland og medens det lykkedes hans Mester at blive den af alle Mennesker, der naaede højest imod Nord, saa fik han selv den sørgelige Lod at komme til at hvile i den nordligste Grav efter alle de Trængsler, gennem hvilke ogsaa han hjalp med til at berige vor Viden om Jordkloden. Hans Hvilested ligger under den 81 Breddegrad, ikke langt fra det Sted, hvor Nansen og Johannssen havde opslaaet deres usle Vinterhytte.

Efter Nansentogtet gik Bentsen med paa Amerikaneren Wellmanns ret æventyrlige og fuldstændig mislykkede Ekspedition, i hvilken kun fem Nordmænd tog Del. Efter Wellmanns Plan rejste man i Høsten 1898 under den 81 Grad en Stenhytte, i hvilken to af Ekspeditionens Medlemmer skulde overvintre, medens de øvrige vendte tilbage til Skibet, der forblev i sikker Havn. Alle fem Nordmænd erklærede sig beredt, Bentsen og Bjørvik blev de udvalgte. Frivillig besluttede de sig til at efterligne Nansens Vovestykke. Bentsen laa under for Overvintringens Strabadser, sygnede hen og døde. — Sit Løfte tro holdt Bjørvik ud hos den afdøde Kammerat to Maaneder endnu, indtil de øvrige dette Aars Foraar kom og udløste ham.

* * *

Prins Jean af Orleans blev den 30. Oktober viet til sin Kusine, Prinsesse Isabella af Frankrig i den lille Sanct Raphael-Kirke i Kingston, hvor ogsaa Greven af Paris ægteviedes for 35 Aar siden.

Prinsen, Hertugen af Chartres næst ældste Søn, Prinsesse Maries Broder, er velkendt herhjemme, hvor han har modtaget sin militære Uddannelse. Prinsessen er tredieældste Datter af Greven af Paris og fyldte sidste 7. Maj sit 21. Aar. Hendes Gemal er fire Aar ældre.

Foruden de Indbudne af høj Rang var alle Medlemmer af den orleanske Familje til Stede. Hertugen af Orleans gav efter at den religiøse Del af Højtideligheden var til Ende, en større Fest for Selskabet i York-House, Hertugens Residens. De nygifte har faaet tildelt Titlen: Hertug og Hertuginde af Guise.

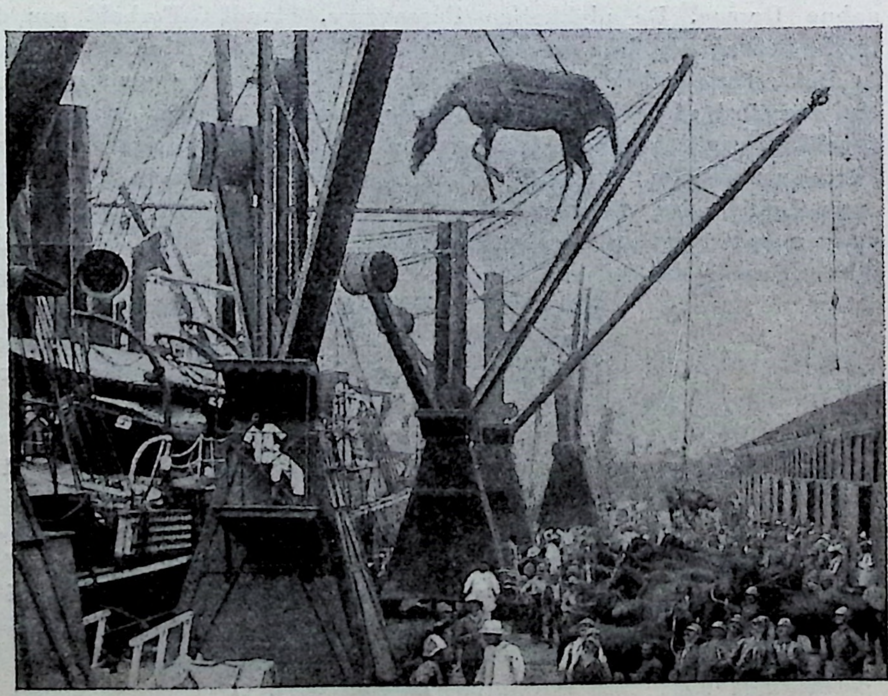
Prinsesse Isabella og Prins Jean af Orleans.

* * *

Englænderen *Arthur Blomfield*, som har bygget den engelske Kirke i Grønningen, er nylig i høj Alder afgaaet ved Døden. Af de forskellige Arter Bygningsstil satte han Gothiken højest, og han var en Mester i at restavrere Kirker og føre dem tilbage til den originale Stil, som andre før han havde misforstaaet og forvansket.

Arthur Blomfield.

Engelsk Kavalleri indskibes.

Miss Florence Marryat.

Af de engelske Soldatertyper, som slutter sig til det omstaaende Kort fra Krigsskuepladsen, ser man, at Englænderne sætte Pris paa ydre Prunk hos Armeen. I den Retning deler de Mening med de indfødte sydafrikanske Stammer. En Englænder og en Zuluer i fuld Krigsrustning er lige pragtfulde at skue.

* * *

Florence Marryat var Datter af Kaptajn Marryat, hvis Søfortællinger er Ungdommens kæreste Læsning. Mere end 60 Arbejder har Florence Marryat udgivet. Hun begyndte at skrive 1865, blev oversat paa næsten alle Sprog og har leveret Bidrag i Mængde til de store Maanedsskrifter. Hun var meget interesseret i spiritistiske Eksperimenter og skrev flere Bøger om saadanne Æmner.

Englændcr og Zuluer i fuld Krigsrustning.

Folketeatret.

„Storm" af Sven Lange.

Forfatteren Sven Lange.

Sven Langes nye Skuespil „Storm" — Titlen angiver Navnet paa Stykkets Hovedperson — var oprindelig døbt „Den unge Død".

Et Par Dage før „Storm" løb af Stablen paa Folketeatrets Scene, spurgte vi Forfatteren, hvorfor han havde forladt den oprindelige Titel, der i Grunden siger saa meget. Med et lille, fint Smil svarede Lange:

„Ser De, hvis nu Stykkets Liv paa Scenen ikke bliver langt — og det gør det vist ikke — naa, hvorfor skal man friste Folk til at sige daarlige Vittigheder?"

Lange er nemlig Ironiker af Fag, ogsaa, naar det gælder ham selv. Han kender sine Arbejders Fejl bedre og før end nogen anden. Sagen er vistnok den, at han slet ikke *vil* gøre dem anderledes, end han gør dem. Naturligvis kan han hele den dramatiske Kogebog paa Fingrene fuldt saa godt som den mest rutinerede Teaterkok. Naar han dog lader haant om Katekismens mest fastslaaede Sætninger — naar han undlader at forklare Ting, som Publikum nu en Gang er vant til at faa forklaret — naar han benytter gamle Komediefif, som forlængst af Modens Beherskere er erklæret for gammeldags — saa ser det ofte næsten ud, som om han gør det paa Dril, for at tvinge Publikum til selv at knække Nødderne, hvis det vil have Kærnen.

Lige saa vist, som at Publikum ærgrer sig sig over Skallerne, lige saa sikkert er Kærnen god og fin.

Hans Mennesker er ikke grebet ud af Livet i den Forstand, at vi saa at sige kender dem fra Gaden. Det er menneskelige Følelser, Lidenskaber og Daarskaber i Rendyrkning. Derfor har hans Stykker altid god Næring for dem, der i Teatret ikke

Skuespiller Peter Fjelstrup.

blot vil mores, men lære og leve.

„Storm“ er en Satire over Pressen — men den er ogsaa mere end det. Dens Hovedpersoner, skønt gammel selv, som en Levendegørelse af den moderne Ungdoms Væsen — Blandingen af Begejstring og Pjalteri. For Lange har det været et stort og alvorligt Arbejde at arbejde disse Væsensmennesker ind i et samlet Billede. For Skuespilleren, Hr. *Fjelstrup,* maaske et endnu større. Forfatteren har Grund til at være den udmærkede Skuespiller taknemlig for hans Forstaaelse, der ogsaa hos Publikum har aabnet Øjet for Stykkets Fortrin. Ogsaa Hr. *Herman Bangs* unge Stab vandt en smuk Sejr i „Storm“.

J. D.

Fra Skagen, efter Radering af Carl Locher.

Af Dagens Krønike.

Kunsthandler Karl Køster har i sine Lokaler i Frederiksberggade udstillet en omfangsrig Samling Raderinger af *Carl Locher.* Denne Kunstner, der har givet Stødet til en Renaissance for dansk Raderekunst er repræsenteret dels gennem alle de Arbejder, han hidtil har udsendt, dels gennem en ny Samling, bestaaende af fire Billeder under Fællestitlen: „Fra Skagen“. Det er et af disse stemningsfulde Blade, vi hosstaaende bringer i Gengivelse.

Carl Locher, der længe saa godt som udelukkende sysselsatte sig med Marinemaleriet, fattede i Firserne en ivrig Interesse for Raderekunst og har i de senere Aar viet denne sine fleste Kræfter. Med Statsunderstøttelse rejste han til Berlin for til Bunds at studere denne Kunst og blev her Elev af en af Tysklands første Kobberstikkere. Snart hjemsendte han en meget virkningsfuld Radering: „Frederik VII Ligfærd“ efter hans eget store Maleri, som er i Kunstmusæets Besiddelse, samt den udmærkede Gengivelse af Sonnes Maleri: „Præsten bliver hentet til en syg paa den anden Side Aaen“.

Locher-Udstillingen, der danner Begyndelsen til en hel Række Udstillinger af dansk Raderekunst vil give Lejlighed til at sammenligne Raderinger paa Aftrykkets forskellige Stadier: Prøvetryk, halvfærdige Tryk, Kunsttryk, „avant la lettre“ og almindelige Tryk.

En Verdensrejse for en Hustru.*)

Roman af Guy Boothby.

Paa Dansk ved Johannes Magnussen.

I samme Øjeblik hørte vi en Stemme i kort Afstand bag ved os raabe: „Overgiv Jer, eller vi skyder!“

Han kunde lige saa godt have talt til Blæsten, for før han havde endt, var vi alle nede paa den stejle Skrænt og klatrede ned saa hurtigt, som vi kunde. Det vilde have været farligt nok ved Dagslyset, men hvorledes det lykkedes i Mørket, det fatter jeg ikke, naar jeg tænker paa alle de Klipper og Huller og Buske, som spærrede os Vejen.

„Af Sted, af Sted!“ raabte Mülhausen. „De kommer ned ad Klippen efter os! Gud give, vi maa finde Baaden dernede!“

Et Øjeblik efter lød der et Raab fra højre Side og saa et fra venstre. De indesluttede os fra alle Kanter. Hvis nu ikke Baaden var der, saa var vi fangne som Rotter i en Fælde. Vi var ikke mere end halvandet hundrede Fod fra Vandet. De andre var dobbelt saa langt borte, saa der var endnu en Mulighed, men den var rigtignok meget ringe.

Endelig var vi dernede og ilede hen imod det Sted, som Kaptajn Brown havde beskrevet. Vi var saa nervøse, at vi næppe vovede at spejde efter Baaden, men da vi endelig gjorde det, udstødte vi et taknemmeligt Raab, for Baaden laa der og ventede. Men der var nogen Forskel i Ordningen. Styrmanden var ikke om Bord. I hans Sted var Richard Morgrave mødt, og ved Siden af ham stod den gamle Humphrey Vargenal.

„Hurtigt!“ raabte Mülhausen, idet han sprang ned paa en af de flade Klipper ved Baaden og vendte sig om for at hjælpe Frøken Inez. „Soldaterne er i Hælene paa os! Spring allesammen!“

Morgrave stod imidlertid agter ude med en Baads-

*) Paabegyndt i Nr. 38, den 18. Juni 1899.

hage, som om han vilde holde Baaden stødt, medens vi sprang ned i den, men da han hørte, hvor nær Forfølgerne var efter os, lænede han sig fremad og prøvede paa at støde Baaden fra Land, før nogen af os kunde komme om Bord. I samme Nu saa' jeg Vargenal gribe noget og slaa Forræderen i Hovedet med det. Han faldt om i Baaden, og i samme Øjeblik naaede Soldaterne Klipperne oven over os.

Heldigvis nærmede Baaden sig igen helt til Land, og vi sprang alle ned i den. Det var i det yderste Øjeblik, for da Mændene gav sig til at ro, og den fo'r ud af den Klippekløft, hvor den havde ligget, naaede de spanske Soldater det Sted, hvor vi havde staaet et Øjeblik i Forvejen. Saa affyrede de en Salve efter os, men heldigvis blev ingen af os ramt. Morgrave laa dér, hvor han var faldet. Vargenal forklarede senere, at han havde haft Mistanke til Morgrave og givet nøje Agt paa ham. Da han saa', at han stødte fra Land i Haab om, at de spanske Soldater skulde naa os, greb han hurtigt en Planke og slog ham i Hovedet med den med hele sin Kraft.

„Gud ske Lov, at vi endelig har faaet Dem tilbage!" udbrød han, da den første Spænding var overstaaet. „Det har været en frygtelig Nat for os alle sammen."

Et Øjeblik senere kunde vi se Damperens sorte Omrids forude. Saa naaede vi den, og lidt efter dampede „Argentinas Rigdom" af Sted. Godfrey Blake var iblandt sine egne igen efter alle de Lidelser, han havde gennemgaaet.

* * *

Der er kun lidt tilbage at fortælle. Den Glæde, vi følte over, at vi var i Sikkerhed, er ikke til at beskrive saa lidt som Mildreds Lykke ved at have genfundet sin Broder; og den Kærlighed, hun viste Frøken Inez, der havde lidt saa meget for den Mand, hun elskede, bevirkede, at hun straks følte sig hjemme. Selv Vargenal og Frøken Priscilla røbede stor Sindsbevægelse, ja, den sidstnævnte havde store Taarer i Øjnene, da hun hilste mig velkommen, og jeg tror godt, hun kunde have omfavnet mig. Der var ingen af os, der for Øjeblikket tænkte paa Morgrave. Først efter at vi havde nydt et godt Maaltid, og Damerne var blevne underrettede om vore Eventyr og havde trukket sig tilbage, gik vi ind i Bestiklukafet for at overveje, hvorledes vi skulde straffe hans Forræderi.

„Han fortjener at lynches," sagde Kaptajnen, idet han slog i Bordet, „og jeg maa sige, at det vilde glæde mig at hænge ham i Raanokken."

„Han har forraadt Don Manuel og mig," sagde Godfrey, „og han har i over tre Aar vidst, hvor jeg var, uden at underrette min Søster om det."

„Jeg har altid anset ham for en foragtelig Køter," sagde Vargenal, „men De maa dog huske paa, Blake, at han er en Søn af Deres Faders eneste Søster. Det maa vi tage Hensyn til, hvor meget han saa end fortjener at blive straffet."

Vi blev enige om, at vi vilde opsætte at overveje denne Sag til næste Morgen. Saa fattede vi en Beslutning. Kort efter Frokost blev der meldt en Sejler i Vest. Det var „Esdras W. Dyson" fra New Orleans, der skulde til Trinidad, og da vi signaliserede og spurgte, om de kunde tage en Passager med, svarede Kaptajnen, at det kunde han gerne, hvis han var tilfreds med den Godtgørelse, vi bød ham. Da dette Punkt var afgjort, sendte han en Baad hen til os, og det blev saa paalagt mig at underrette Morgrave om vor Beslutning.

Da jeg kom ned i hans Lukaf, stod han med Hænderne i Lommen og en Cigaret i Munden. Han skammede sig øjensynligt ikke det allermindste.

„Maa jeg spørge, hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?" spurgte han.

„Jeg kommer for at underrette Dem om den Beslutning, vi har taget," sagde jeg. „Deres Forræderi mod Don Manuel de Ferrara, mod Blake og Deres Kusine Mildred ligger klart for Dagen, og jeg behøver ikke at sige Dem, hvor foragtelig vi anser Dem for, men af Hensyn til Deres Slægtskab med Familien Blake kan vi ikke straffe Dem, som De fortjener. Vi vil blot være af med Dem hurtigst muligt."

„Det er meget venligt af Dem," sagde han med et haanligt Grin. „Maa jeg spørge, paa hvilken Maade De vil blive af med mig?"

„Vi har betalt Passagen for Dem paa et Skib, der ligger i Nærheden og skal til Trinidad, og jeg maa bede Dem om straks at gaa fra Borde."

Han strøg meget roligt Asken af sin Cigaret og sagde:

„Jeg har allerede pakket min Bagage og er ganske til Deres Tjeneste."

Da vi kom op paa Dækket var alle de andre forsamlede dér. Morgrave var ikke det mindste forbløffet. Han tog til Hatten, og da han kom hen til Falderebet, vendte han sig om, tog Cigaretten ud af Munden og sagde:

„Mine Damer og Herrer, jeg maa lykønske Dem til, at De endelig har opdaget, hvor min kære Fætter Godfrey var, og han ser jo ud som Sundheden og Lykken selv. Det lader til, at Burwell Gaard ikke skal blive min, men jeg kan trøste mig med den Tanke, at jeg har gjort mit bedste for at faa den. Kære Mildred, jeg ønsker dig til Lykke med den Mand, du har valgt. Frøken Priscilla, jeg gratulerer Dem til, at De paa Deres gamle Dage er bleven saa berejst. Humphrey Vargenal, De bliver mere indbildsk end nogen

Sinde før, siden Deres Spaadom om, at det vilde gaa galt med mig, er gaaet i Opfyldelse. Men hvad jeg skal sige til Dem, Mülhausen, véd jeg næppe. Vor lykkelige Familie betragtede Dem først som en stor Slubbert, men nu lader det til, at De har omvendt Dem, og at de allesammen gør Kur til Dem. Gid det maa bekomme Dem vel! Men De er bleven narret lige som jeg. Vi har begge to spillet et højt Spil og tabt. Farvel, Kaptajn Brown, og Tak for Deres Gæstfrihed!"

Der var kun én Person, han ikke havde henvendt sig til, og det var Frøken Inez, men til det kunde ikke en Gang hans Uforskammethed slaa til. Han tog igen til Hatten og gik ned i Baaden, og et Kvarter senere sejlede Skibet af Sted med ham.

Den følgende Torsdag forlod vi New Orleans, hvor vi tog Afsked med Kaptajn Brown og „Argentinas Rigdom". Den samme Aften opsøgte Mülhausen mig.

„Brudenell," sagde han, „nu er Tiden kommet, da vi skal sige Farvel til hinanden. Jeg har allerede taget Afsked med de andre Medlemmer af vort lille Selskab. I Morgen rejser De jo til New York paa Vejen til England, medens O'Barry og jeg tager til Nicaragua, hvor Folk, der har lidt Hjerne i Panden, altid kan klare sig. Vi mødes efter al Sandsynlighed ikke mere. Vor Forbindelse har været mærkelig. Hvis jeg havde været i Stand til at slaa Dem i det Spil, vi spillede sammen, saa tror jeg ikke, jeg vilde have gjort mig Skrupler derved; men De har vundet, og jeg vil være ærlig nok til at sige, at det ikke gør mig ondt. Naar De kommer til England, gifter De Dem med en ung Pige, som sikkert bliver Dem en god Hustru, og jeg ønsker Dem af Hjertet, at De maa blive lykkelig. Maa jeg trykke Deres Haand?"

„Ja, med Fornøjelse," svarede jeg. „Jeg ønsker ogsaa Dem god Lykke, hvad De nu end tager fat paa."

Saa sagde vi Farvel til hinanden, og et Øjeblik efter saa' jeg ham vandre ned ad Gaden, ledsaget af O'Barry og fulgt i kort Afstand af den frygtelige Tjener Simeon. Siden den Tid har jeg hverken hørt eller set noget til nogen af dem.

To Maaneder efter, at vi havde sagt Farvel til New Orleans, var den gamle Kirke i Burwell Vidne til et Dobbeltbryllup. Den Dag førte den unge Herremand sin Hustru til sine Fædres Hjem, medens jeg fulgte hans Eksempel og ægtede hans Søster Mildred. Humphrey Vargenal var Forlover for dem begge. Da Vognen holdt for Døren, og jeg ventede et Øjeblik i Forhallen med min unge Brud for at tage af Sted paa Bryllupsrejsen, kom Humphrey Vargenal hen til mig og tog mig i Haanden.

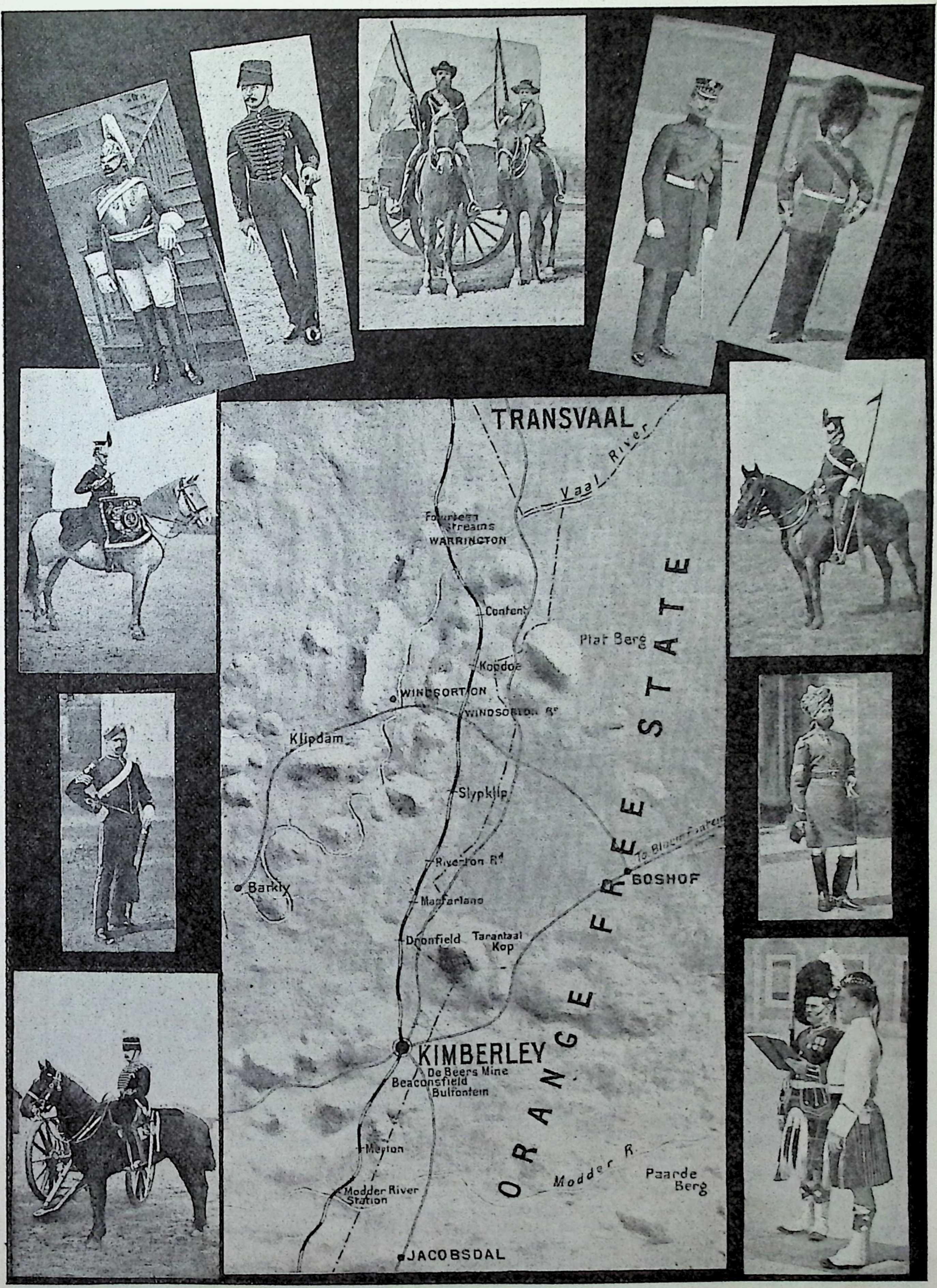
„Gud velsigne Dem," sagde han, „og gid De maa faa et langt og lykkeligt Liv med den Hustru, De har valgt. Det er en passende Afslutning paa alle de Eventyr, vi har gennemgaaet. Synes De ikke?"

„Jo," svarede jeg, „og vi kunde jo skrive en Bog om de Eventyr, ikke sandt? Men hvad skulde vi kalde den?"

„Hvis jeg var i Deres Sted," svarede han, „tror jeg, jeg vilde kalde den:

„En Verdensrejse for en Hustru."

Kort over den vestlige Del af Krigsskuepladsen.

Paa Siderne: Engelske Militærtyper. Midtergruppen foroven: Boere.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den velkendte Musiklærer, Krigsraad *Vilhelm Frederik Carl Brandt* er afgaaet ved Døden i en Alder af 79 Aar. B., som var Broder til tidligere afdøde Chr. Brandt, som i sin Tid var Dirigent i Kasino, viste tidlig musikalske Anlæg og fik en udmærket Uddannelse i Violinspil, for hvilket Instrument han besad særlig Talent. Allerede i en ung Alder begyndte han at virke som Lærer og hans Undervisning omfattede baade Sang, Violin og Klaver.

Krigsraad Brandt.

Ved Marinens og Kommunens Skoler har Krigsraad Brandt i en lang Række af Aar udført et fortrinligt Arbejde. I 37 Aar var B. Kantor ved det Harboeske Fruekloster og han har som Dirigent virket for forskellige kendte Sangforeninger, f. Eks. „Dagmar“, bestaaende af Flaadens Underofficerer. Ved elskværdig Hjælpsomhed vandt B. sine Elevers Venskab og længe vil disse mindes hans sympatetiske Personlighed. Som Paaskønnelse af hans Virksomhed modtog han Krigsraadtitlen og Dannebrogskorset.

Det kongelige Teaters Billetkasserer, *M. Staal,* som for nogen Tid siden afgik ved Døden, var oprindelig bestemt for Boghandelen; men allerede i 31 Aars Alderen opgav han denne Vej, efterat han dels havde været ansat i Brødrene Bings Forretning og senere i Loses Bog- og Musikhandel, for at overtage Posten som Billetkasserer, som han beklædte i lidt over 25 Aar. Han var en flittig og punktlig Embedsmand, der havde et anset Navn paa Teatret. Ved Siden af denne Stilling satte han sig paa Udenlandsrejser ind i Totalisatorsystemet, som han med stor Dygtighed satte i Scene herhjemme baade ved Væddeløbene paa Eremitagen og paa vore Cyklebaner. Hans store praktiske Sans kom ham paa disse Omraader til stor Nytte. Desværre blev hans Helbred meget nedbrudt, og kun med stort Besvær passede han sin Gerning i den sidste Tid.

Billetkasserer Staal.

Læge *Hjalmar Fick* i Kolding døde den 1. November ved Middagstid pludselig paa Kolding Sygehus, hvor han var til Stede for at udføre en Operation; han var en usædvanlig rask og rørig Mand, der uden at trættes uafbrudt færdedes i Byen og paa Landet for at varetage sin store Praksis, men en Hjertefejl, hvoraf han i den sidste Tid enkelte Gange havde følt en Mindelse, gjorde i Løbet af et Par Minutter Ende paa hans rastløse Liv.

Læge Fick var en Skolelærersøn fra Langeland; han blev Lærling paa Svendborg Apotek, og siden farmaceutisk Kandidat. Derefter gav han sig til at studere og tog Lægeeksamen. I 1870 kom han til Kolding, hvor han blev Associé med Byens mest benyttede Læge, og fik saaledes straks en meget stor Praksis og et betydeligt Arbejde. Sammen med dette fik han dog Tid og Kræfter til at udføre et meget stort kommunalt Arbejde. Siden Januar 1885 har han siddet i Kolding Byraad, som et af dettes mest indflydelsesrige og mest arbejdsomme Medlemmer. Vandværket, det fortrinlige Epidemi-Sygehus, det offentlige Slagtehus og den nye Bygning for Friskolen blev delvis til paa hans Initiativ. I det hele havde den afdøde Interesse for mange Ting og Viden paa mangfoldige Omraader, og han var en ligesaa ypperlig Taler som Skribent.

Læge Fick.

Fratrædelse.

Etatsraad, Overlæge *S. V. T. Dahlerup,* der den 1. November tog sin Afsked fra Militæretaten, er født 25. December 1844.

D. har i de senere Aar daarligt kunnet taale det barskere jydske Klima, og er derfor nu draget til København. Han er Student fra 64, cand. 72, Doct. med. 81, indtraadte i Militærtjeneste 78, forflyttedes 87 til Aarhus som Overlæge, var ansat ved 8. Regiment og tillige Chef for Garnisonssygehuset i Aarhus, blev 95 dekoreret med Ridderkorset, og udnævntes nu ved sin Afsked fra Militæretaten til Etatsraad.

Ved Siden af sin Virksomhed som Militærlæge valgte Overlæge Dahlerup Øjensygdomme som Specialitet, og fik som saadan straks ved sin Ankomst til Aarhus en meget betydelig Praksis.

Stort er det Antal Øjenlidende, der i Aarenes Løb efter heldig Operation forlod Overlægens Klinik i Aarhus. Etatsraad Dahlerup fortsætter nu denne Virksomhed i København. Hans Navn vil være kendt af en stor Kreds for den af ham for nogle Aar siden forfattede praktiske lille Pjece „Sundhedslære for Hjem og Skole“.

Overlæge Dahlerup.

Den 1. November forlod efter en 45-aarig Virksomhed Forstander, Dannebrogsmand *Kr. Petersen* sit Embede ved Stege Skolevæsen. I denne Anledning blev der fra forskellige Sider vist ham megen Opmærksomhed for den store Dygtighed og Nidkærhed, hvormed han havde øvet sin Gerning. Han har i en lang Aarrække taget virksom Del i det kommunale Liv i Stege som Byraadsmedlem, Kirkeværge o. s. v. ligesom han i snart 30 Aar har været Forstander for det smukke Børnehjem der i Byen, som i sin Tid stiftedes af Konsul Alfred Hage og dennes Hustru Vilhelmine Hage. Stege Byraad har hædret ham ved et Tillæg til hans Pension.

Forstander Petersen.

150-Aars Jubilæum.

Endnu henimod Midten af forrige Aarhundrede stod det i Jylland daarligt til med Medicinalvæsenet; der var kun faa Læger og endnu

færre Apotoker. Paa Strækningen Ribe-Thisted fandtes der, da Ringkøbing Apotek den 31. Oktober 1749 oprettedes, ikke et eneste priviligeret Udsalg af Medicin. Men ganske vist var Byerne heller ikke tæt befolkede. Kun syv jydske Byer havde flere end 1000 Indbyggere over 12 Aar. Aalborg var næst efter København Landets største By med 3000 voksne Indbyggere, Kolding havde ikke fuldt 1000 Indbyggere. Om Ringkøbing Apotek i de forløbne 150 Aar har en yngre cand. pharm., Hr. *E. Dam*, Redaktøren af farmaceutisk Forenings Medlemsblad, forfattet et interessant Værk, der er bygget paa Oplysninger fra gamle Retsprotokoller og skildrer navnlig den økonomiske Tilstand i Jyllands ældste Apoteker, deriblandt særlig Ringkøbing Apotek.

Apoteker Heiberg.

Jubilæet havde for Hr. Heiberg saa meget større Betydning, som hans Slægt i tre Generationer — siden 1823 — har besiddet Apoteket, og fordi det netop er den Heibergske Slægt, der har drevet Apoteket op til dets nuværende smukke Stilling. Apoteker Heiberg, sen., lever endnu, er Justitsraad og Rentier og kendt som en ivrig Hededyrker. For nylig skænkede han sin Hedegaard ved Dejbjerg til Landbrugskoloni for fattige Børn. Den nuværende Apoteker Heiberg, en Mand paa knapt de 50, er ogsaa ivrig Plantningsven, desuden varm Patriot og Talsmand for den sønderjydske Sag.

125-Aars Jubilæum.

Det bekendte Urmager-Firma *Wm. Q. le Maire*, Bredgade 14, der i mange Aar residerede i Skoubogade, hvor nu „Hver 8. Dag“ har sine Kontorer, fejrede den 1. November sit 125-aarige Jubilæum, idet den nuværende Indehavers Oldefader Jean Pierre le M., indvandret fra Besançon, i Aaret 1774 her i Byen gjorde Mesterstykke samt etablerede den Forretning, der nu uafbrudt gennem 4 Generationer er fortsat og oparbejdet til en af de største og mest ansete i denne Branche. Den nuværende Indehaver Hr. *William Q. le M.*, uddannet i Loch og Genf, har med Dygtighed arbejdet Forretningen fremad.

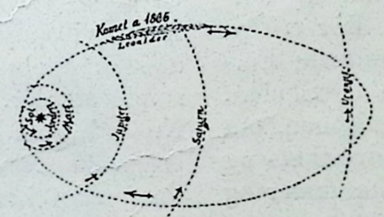

Urmager le Maire.

„Verdens Undergang“.

For en Række af Aar tilbage saa man med Angst og Bæven hen til Aaret 1899 som „Dommens Aar“. Midt i November skulde Himlen staa i Flammer og Jordens sidste Time være slaaet! Da vi er vel forbi det kritiske Øjeblik, ville vi se lidt nærmere paa denne Sag. Der maa jo dog ligge *noget* til Grund for det sørgelige Renommé, vort Aar har faaet. Hvad lærer Astronomien herom? Var der Sandsynlighed for, at Jorden gaar til Grunde midt i November?

Nej, og atter nej. Fra Himmellegemernes Side var der intet til Hinder for, at „Hver 8. Dag“s Læsere uden Risiko fornyede Abonnementet paa næste Kvartal.

Det hele maa sikkert stamme fra et ualmindelig rigt Stjerneskudfald, som ventedes i Tidsrummet 13.—18. November især i Morgentimerne. Det Tidspunkt, da Jorden passerer nærmest ved Midten af den kosmiske Støvsky, som afgør Stjerneskuddene, var ifølge Beregningen den 15. November Kl. 18 Greenwich Middeltid. Man rettede derfor ivrigt sin Opmærksomhed mod Stjernehimlen Natten mellem 15. og 16. November i de sene Nattetimer og i Morgentimerne. Den kosmiske Skystribe har Retning fra Stjernebilledet Løven (Leo), hvorfor man har betegnet disse Stjerneskud som „Leonider“. Omløbstiden er 33 Aar og Fænomenet gentages derfor med Mellemrum af 33 Aar. Det blev set i Aarene 1766, 1799, 1833 og 1866. Man har ogsaa gennem Leverriers Undersøgelse faaet Nys om, at Sværmen allerede i Aaret 126 af Planeten Uranus blev tvunget ind i sin nuværende Bane. I Aaret 1366 iagttog Kineserne en Komet 14 Dage efter en stor Stjerneskudregn. Der gives netop en Komet, der løber i samme Spor, som Leoniderne. Kometer og Stjerneskudsværme ere nær beslægtede med hinanden. De første kunne se meget faretruende ud, de sidste imponerende ved deres Mængde, men Erfaring har lært, at Jorden intet har at frygte af den Slags „Sammenstød“. Kometstoffet er meget løst bygget, og Stjerneskudstoffet er endnu finere.

Jordens Fart gennem Løvesværmen kan lignes ved Lokomotivets gennem et Hagelvejr eller Kanonkuglens gennem en Myggesværm. Baade i Aar og næste Aar kunne vi glæde os til, hvis Vejret tillader det, at se den glimrende Fyrværkerifest, som Naturen selv foranstalter ved det 19. Aarhundredes Slutning akkurat som for 100 Aar siden.

Torvald Køhl.

Den bekendte „Vejrprofet“ Rudolf Falb meddelte for en Tid siden, at *Verden vil forgaa midt i November d. A.* Nu erfarer man, at Fabriksarbejderne i Guvernementet Charkow massevis forlod Fabrikkerne og drage hjem for — at dø sammen med deres nærmeste Slægtninge! Det er paa Tiden, at Astronomerne med Kraft protestere mod de intetsigende Spaadomme, der sendes ud i Verden til Skam og Skade for Menneskeslægten.

T. K.

Ny udkomne Bøger.

M. Andersen Nexø: Det bødes der for — (Jul. Gjellerups Forlag).

Johan Skjoldborg: Kragehuset. (Jul. Gjellerups Forlag).

Julekort.

Paa Alex. Vincents Kunstforlag er udkommen en Serie særdeles nydelige haandkolorerede Kort efter Tegning af *Poul Steffensen* med Motiver fra Frederik VI.s Tid.

Rettelse.

I vor Omtale af Lærlingehjemmets Jubilæum i forrige Nummer, har der indsneget sig en Trykfejl, idet Hr. Malermester *Vilh. Schiønning* fejlagtig er benævnet Vilh. Schiørring.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

DANMARKS BYER OG DERES MÆND

II.

Aarhus og Omegn.

I Sommer udkom første Bog af „Danmarks Byer og deres Mænd“, Bogen om Fredericia. Det blev en Succes, der blev fastslaaet fra Berlingske Tidende op til Brønderslev Avis. Den Maade, Værket var anlagt paa, den Plan, hvorefter det var gennemført, vandt almindelig Anerkendelse. Og de talrige Billeder, der med rund Haand var strøede hen over Bogens Sider, vakte med Rette Opsigt, kunstnerisk udførte som de vare.

Nu følger Aarhusbogen efter, større endnu, rigere illustreret, en Bog paa henved halvandet Hundrede Sider med 98 Billeder og Portræter samt 4 Kort. Der findes i den alt, hvad man kan have Interesse af at vide om Aarhus, alt det, som særkender Aarhus. Der er Byens Historie, der er Aaen og Havnen og Banerne, Fortidens Aarhus, Nutidens og Tegninger af Fremtidens Aarhus, Kampmanns Bygninger, de kulturelle Institutioner og Fornøjelserne. Der er Oplysninger om de politiske og kommunale Forhold, om Aarhuspressen, om Kirken og Skolen, om Lægerne og Sagførerne, om Garnisonen, om Handelens og Industriens og Haandværkets og Arbejdernes Mænd. Og der er Drosketakster og Togtider, Dampskibsruter og Udflugter, og uendeligt meget mere.

Og denne Bog er gennemillustreret som endnu ikke nogen dansk Byskildring er bleven det tilforn. Alt, hvad der rager frem i Aarhus af Mænd, af Bygninger, af Natur, er her foreviget, og foreviget i Billeder, der lader langt bag sig alt, hvad der hidtil er præsteret paa lignende Omraader.

Forfatteren af Aarhusbogen er Redaktøren for det hele Værk, C. C. Clausen. Han har skrevet denne Bog efter de samme Principper, som ligger til Grund for Fredericiabogen. Han har studeret Byen som en levende Organisme, han har overalt efterforsket Aarsagssammenhængen, Forbindelsen, Udviklingen. Og han har bestræbt sig for at samle sine Indtryk til et kunstnerisk Hele. Han har atter og atter understreget alt det væsentlige, alt det, der giver Aarhus sit Særpræg mellem Landets Byer, medens han er gaaet lettere hen over det, som er fælles for alle Byer. Billedet vinder derved Skarphed og Overskuelighed, der bliver Perspektiv i det.

Inden Jul udkommer endvidere en Bog om Ringkøbing af Forfatteren Mylius-Erichsen, en Bog om Hobro, Mariager og Hadsund af Redaktør Greibe samt en Bog om Middelfart af Redaktør C. C. Clausen.

Alle „Hver 8. Dag“s Kvartalsabonnenter faa mod Indsendelse af en med Hovedbladet følgende Kupon, *deres egen By gratis* tilsendt. Og da det selvfølgelig vil være af største Interesse for mange efterhaanden at anskaffe sig denne Række af Byskildringer, der giver et samlet Billede af, hvor langt vort Land er naaet nu ved Aarhundredskiftet, har Forlaget besluttet sig til at tilbyde alle Bladets Abonnenter de forskellige Hefter til halv Bogladepris mod Indsendelse af en ligeledes med Hovedbladet følgende Kupon.

Vi nærer ikke Tvivl om, at disse Skildringer vil vinde vid Udbredelse; thi det er tildels nyt Land, vi opdyrker. I gamle Dage var Danmark næsten udelukkende København, man søgte at samle alt der, Provinsen laa hen i Halvmørke. Nu er Forholdet anderledes. Store Virksomheder ere voksede frem i Provinsens Byer, et ejendommeligt Liv udfolder sig der, alt dette har et Krav paa at blive skildret, vi vil søge at gøre det.

Og naar en Gang ad Aare hver By har faaet sin Bog, vil „Hver 8. Dag“s Forlag i dette Værk med sine Tusinder af Billeder og Portræter have skildret Danmark, som endnu intet Land er bleven gennemskrevet og gennemillustreret. Vil man en Gang ind i næste Aarhundrede vide, hvordan vore Byer saa ud, da Aarhundredet skiftede, vil „Danmarks Byer og deres Mænd“ være den selvfølgelige Bog, man slaar op i og læser i.

Borgmester Vestergaard.

Etatsraad Meulengracht.

Adjunkt Brøndsted.

Prøver af Aarhus-Bogens Portræt-Galleri.

HVER 8 DAG

Nr. 9. Aargang 1899 - 1900. Søndagen den 26. November. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Peter L. Petersen, fot.

Prins Christian og Prinsesse Alexandrine med deres Søn paa Bernstorff Slotstrappe.

En Nat blandt Nihilisterne.

Af A. Conan Doyle.

Fortsat.

„Formodentlig Hr. Dimidoff?“ sagde jeg.

„Nej, min Herre,“ sagde han, idet han rettede sine skarpe graa Øjne mod mig. „Mit Navn er Petrokine, De forveksler mig vist med en af de andre. Men nu, ikke et Ord om Forretninger, før Raadsforsamlingen er mødt. Smag paa vor Overkoks Suppe; jeg tænker, De vil finde den fortræffelig?“

Hvem Petrokine eller de andre kunde være, det kunde jeg ikke begribe. Maaske Dimidoffs Godsforvaltere, skønt Navnet syntes ikke at være min Bordfælle bekendt. Imidlertid, da han gjorde Forsøg paa at undgaa ethvert Forretningsspørgsmaal, gav jeg efter for hans Lune, og vi samtalte om de sociale Forhold i England — et Emne, i hvilket han lagde betydelig Kendskab og Skarpsindighed for Dagen.

— „I Forbigaaende sagt,“ bemærkede han, da vi sad og røg en Cigar til vor Vin, „vi vilde aldrig have kendt Dem, hvis ikke de engelske Mærker havde været paa Deres Bagage; det var da ganske overmaade heldigt, at Alexander fik Øje paa dem. Vi havde ingen Beskrivelse af Deres Person; vi vare virkelig forberedte paa at der kom en noget ældre Mand. Tænk, at De i deres unge Alder har faaet en saadan Sendelse betroet.“

„Min Principal forlader sig paa mig,“ svarede jeg, „og vi have lært i vor Forretning, at Ungdom og Klogskab ikke ere uforenelige.“

„Deres Bemærkning er sand,“ svarede min nye Ven; „men det forbavser mig, at høre Dem kalde vort herlige Samfund en Forretning! Saadant et Udtryk er virkelig plumpt at anvende paa et Korps af Mænd, der har forenet sig om at skaffe Verden det, den higer efter, men som den ikke nogensinde kan haabe at naa uden ved vore Anstrengelser. Et aandeligt Broderskab vilde være et mere passende Udtryk.“

„Naada“, tænkte jeg, „hvor den gamle vilde blive fornøjet ved at høre ham! Han maa selv have været i en Forretning, hvem han end er“.

„Ja, min Herre“, sagde Petrokine, „nu viser Klokken jo otte, og Raadet maa allerede være sat. Lad os gaa op sammen, saa skal jeg indføre Dem. Jeg behøver næppe at sige, at den største Hemmelighedsfuldhed er at iagttage, og at man spændt venter paa Deres Tilsynekomst.“

Mens jeg fulgte ham, overvejede jeg i mit Sind, hvorledes jeg bedst skulde fuldføre min Gerning og sikre mig de fordelagtigste Betingelser. De syntes ligesaa ivrige som jeg med Hensyn til Sagen, og der syntes ikke at være nogen Konkurrence, saa det bedste vilde maaske være at vente og se, hvad de vilde komme frem med.

Jeg var næppe kommen til denne Slutning, førend min Fører slog en bred Dør op ved Enden af Gangen, og jeg befandt mig i et Værelse, der var større og endog mere pragtfuldt end det, hvori jeg havde spist. Et langt Bord, bedækket med grønt Tøj og overstrøet med Papirer, løb midt igennem Værelset, og rundt om Bordet sad 14 à 15 Mænd og samtalte alvorligt. Hele Scenen mindede mig levende om en Spillehule, jeg havde besøgt tidligere. Da vi traadte ind, rejste Selskabet sig op og bukkede. Jeg kunde ikke lade være at lægge Mærke til, at medens min Ledsager ikke tiltrak sig nogen Opmærksomhed, var ethvert Øje rettet paa mig med en besynderlig Blanding af Overraskelse og næsten krybende Ærbødighed.

En Mand, der sad ved den øverste Ende af Bordet og som var mærkelig ved sit overordentlig blege Ansigt, der stod i Modsætning til hans blaasorte Haar og Overskæg, bød mig med en Haandbevægelse at tage Plads ved Siden af sig, og jeg satte mig.

„Jeg behøver næppe at sige“, sagde Petrokine, „at den engelske Agent Gustave Berger hædrer os ved sin Nærværelse. Han er i Sandhed ung, Alexis“, henvendte han til min Nabo med det blege Ansigt, „og dog nyder han evropæisk Berømmelse.“

„Naa, ta' det med Ro,“ tænkte jeg, idet jeg tilføjede højt: „Hvis De hentyder til mig, min Herre, saa er mit Navn, skønt jeg virkelig optræder som engelsk Agent, ikke Berger, men Robinson — Tom Robinson til Tjeneste.“

En Latter blev opløftet rundt om Bordet.

„Ja, ja da; lad gaa,“ sagde den Mand, der kaldtes Alexis. „Jeg priser Deres Forsigtighed, højt ærede Herre. Man kan ikke være for omhyggelig. Bevar endelig Deres engelske Tilnavn. Jeg beklager, at der skal udføres en pinlig Pligt paa denne lykkelige Aften, men vort Samfunds Regler maa, hvad det end koster, blive bevarede og en Afskedigelse er absolut uundgaaelig i Aften“.

„Hvad Fanden mener den Fyr?“ tænkte jeg. „Hvad kommer det mig ved, at han jager sin Tjener paa Porten? Denne Dimidoff, hvor han end er, synes at holde en privat Sindssygeanstalt.“

„*Tag Knebelen ud!*“

Det gav ligefrem et Sæt i mig ved Ordene, og jeg for op af min Stol. Det var Petrokine, der havde talt. For første Gang bemærkede jeg, at en svær, stærk Mand, der sad ved Bordets anden Ende, havde Armene bundne bag paa sin Stol og et Lommetørklæde rundt om sin Mund. — En frygtelig Mistanke sneg sig ind i mit

Hjerte. Hvor var jeg? Var jeg i Dimidoffs Hus? Hvem var disse Mænd der med deres sælsomme Ord.

„Tag Knebelen ud," gentog Petrokine; og man tog Lommetørklædet bort.

„Nu, Paul Ivanovitch," sagde han, „hvad har Du saa at sige, før Du gaar?"

„Aa, — ingen Afskedigelse, mine Herrer," tryglede han; ingen Afskedigelse: alt andet end det! Jeg skal drage til et fremmed Land, og min Mund skal være lukket for stedse. Jeg skal gøre alt, hvad Samfundet forlanger; men Naade, Naade, afskediger mig ikke."

„Du kender vore Love, og Du kender din Forbrydelse," sagde Alexis i en kold og barsk Tone. Hvo var det, der drev os fra Odessa ved sin falske Tunge og sit falske Ansigt? Hvo var det, der skrev det anonyme Brev til Guvernøren? Hvo var det, der overskar den Ledningstraad, der vilde have gjort det af med Ærketyrannerne? Det gjorde Du, Paul Ivanovitch; og Du maa dø!"

Jeg lænede mig bagover i min Stol og snappede tungt efter Vejret.

„Før ham bort!" sagde Petrokine; og Manden fra Drosken tillige med to andre førte ham ud med Magt.

Jeg hørte Fodtrinene lyde ned over Gangen, og saa en Dør blive aabnet og lukket. Derpaa kom en Lyd som af en Brydekamp, der endte i et tungt, knusende Slag og med et dumpt Bums.

„Saaledes gaa alle de, der have brudt deres Ed, til Grunde," sagde Alexis højtideligt; og et hæst „Amen" lød ud fra hans Fællers Læber.

„Døden alene kan løsrive os fra vor Orden," sagde en Mand længere nede i Rækken; „men Hr. Berg . . . . . Hr. Robinson er bleg. Optrinet har været for stærkt for ham efter hans lange Rejse fra England."

„Aa, Tom, Tom," tænkte jeg, „hvis Du kommer ud af denne Knibe, vil Du blive et nyt og bedre Menneske, Du er ikke skikket til at dø, det er vist og sandt."

Nu var det kun altfor indlysende for mig, at jeg ved en sælsom Misforstaaelse var kommen ind blandt en Bande koldblodige Nihilister, der forvekslede mig med en af deres Orden. Efter det, jeg havde været Vidne til, følte jeg, at den eneste Mulighed, jeg havde for at beholde Livet, var at prøve paa at spille min saaledes paatvungne Rolle til Ende, for at en Lejlighed til at undvige imedens kunde frembyde sig; derfor forsøgte jeg med Møje at genvinde min Selvbeherskelse, som var bleven rystet saa haardt.

„Ja, jeg er virkelig udmattet," svarede jeg: „men nu føler jeg mig stærkere. Undskyld min øjeblikkelige Svaghed."

„Det var kun naturligt," sagde en Mand med et tykt Skæg, fra hans Plads tilhøjre for mig. „Og nu højt ærede Herre, hvordan gaar det med Sagen i England?"

„Mærkværdig godt," svarede jeg. „Har den store Kommissær været saa naadig at sende et Budskab til Solteff-Afdelingen?" spurgte Petrokine.

„Ikke noget skriftligt", svarede jeg.

„Men han har talt om det?"

„Ja! han sagde, han havde iagttaget det med en Følelse af den mest levende Tilfredshed," svarede jeg.

„Det er godt! det er godt!" lød det rundt om Bordet.

Jeg følte mig svimmel og syg ved min kritiske Stilling. Hvert Øjeblik kunde der komme et Spørgsmaal, der vilde vise mig i min sande Skikkelse. Jeg rejste mig og tog noget af en Brændevinskaraffel, der stod paa et Sidebord. Den stærke Drik steg op til min ophidsede Hjerne, og da jeg satte mig ned, følte jeg mig sorgløs nok til at være halvt fornøjet over min Stilling og at have Lyst til at spille mine Plageaander et Puds. Imidlertid havde jeg endnu min fulde Aandsnærværelse.

„De har været i Birmingham?" spurgte Manden med Skægget.

„Ja!" mange Gange," sagde jeg.

„Saa har De naturligvis set det hemmelige Værksted og Arsenal?"

„Ja, jeg er gaaet igennem dem mere end en Gang."

„Det er, tænker jeg endnu fuldstændig ubekendt for Politiet?" vedblev min Udspørger.

„Fuldstændig," svarede jeg.

„Kan De sige os, hvordan det kan være, at saa stort et Foretagende holdes saa fuldstændig hemmeligt?"

Her var der en haard Nød at knække, men min medfødte Frækhed og Brændevinen syntes at komme mig til Hjælp.

„Det er en Oplysning, jeg ikke føler mig berettiget til at aabenbare selv her. Naar jeg holder den tilbage, handler jeg efter den øverste Kommissærs Ordre.

„De har Ret — fuldstændig Ret," sagde min første Ven Petrokine. De vil uden Tvivl bringe Deres Melding til Hovedkontoret i Moscow før end De indlader Dem paa saadanne Enkeltheder."

„Ja, netop saadan er det," svarede jeg, kun alt for glad over at faa en Haandsrækning ud af min Vanskelighed.

(Sluttes).

Thomas P. Krag og hans nye Bog.

Thomas P. Krag i sit Hjem (Særlig fot. for „Hver 8. Dag“).

Krag er kendt blandt Københavnere langt bedre end mangen af vore indfødte Digtere. Han elsker nemlig København — hvad de indfødte Digtere ikke altid gør — og trænger til at færdes ude blandt Mennesker, mens Arbejdet hviler — for saa vidt det overhovedet nogensinde hviler.

Og har man en Gang set ham langsomt og gravitetisk bevæge sin høje, lidt duknakkede Skikkelse hen ad Gaden, lagt Mærke til hans lille, aristokratisk fintformede Hoved, men især lagt Mærke til hans underlig bløde, lyse Øjne, der næsten altid smiler halvt skalkagtig, halvt vemodigt til den, de ser paa — saa glemmer man ham ikke let igen.

Thomas P. Krag er nemlig selv et af de Mennesker, som han i sine Fortællinger helst og oftest skildrer — et Racemenneske. Han er af gammel, fin norsk Slægt, som igennem mange Led har skabt sig en Kultur for sig selv, udviklet hos sig Ejendommeligheder og Særpræg, som sidder igen hos de sidste Ætlinge og gør dem til noget for sig, uddybende baade deres Evner, deres Passioner og deres Særheder, farvende deres Tale og bestemmende deres Handlinger. saa det netop bliver deres og ingen andens. De har Familieminder, de skinsygt ruger over og atter og atter tager frem til Beskuelse — saa vel som Familiesmykker, Diamanter, i hvis rene Vand man synes endnu at ane Genskæret af en ung og dejlig Empirebedstemoders Øjne.

Alt saadant kender Krag og sætter Pris paa og regner for sit bedste Eje, ogsaa kunstnerisk. Han er bevidst Aristokrat, agter og udvikler kun det hos sig selv, som er egent for ham. Det er ogsaa dette, han søger hos andre.

Men han *søger* just evig og altid, ligesom Diogenes. Derfor er der vist næppe nogen Aristokrat, der i sin Omgang er mere alsidig, mere demokratisk, end han. I hans Dagligstue, hvis hele Interiør — Møbler, Billeder, Buster og Tæpper — han bestandig fører med sig rundt i Verden, fra sin norske Klippeø til København, herfra til Paris, maaske Maanedsdagen efter tilbage igen — kan næsten daglig træffes Forfattere, Malere, Journalister, men det skulde lige saa lidt forundre mig, om jeg en Dag traf en Løjtnant, en Fyrbøder, en Præst eller en Rovmorder.

Det kommer nemlig blot an paa, om Krag fandt noget særegent ved Vedkommende, som syntes ham smukt eller mærkværdigt, værd at pleje og udgrunde.

„Kobberslangen“, *„Ada Wilde“*, *„Ulf Ran“* — de var allesammen Historier fra en svunden Tid. Deres Mennesker levede i gamle Huse, gærne nær en urgammel Skov, deres Mænd var fulde af strenge Dyder eller vilde Lyster, deres Kvinder var enten sygeligt kyske, som Sara i Ulf Ran, eller utæmmelig sanselige som Fru Ulrikke i „Kobberslangen“. Deres Sprog var stift, trods den Lidenskab, det gemte.

„Enken“, Krags sidste Bog, er forskellig i mange Henseender fra sine Forgængere.

Her træffer vi en ung moderne Kvinde, som lever og aander i den levende Nutid. Hun bliver først gift med den gamle Ven af Huset „Onkel Fritz“, som han kaldes, og som hun elsker i Faders Sted. Men Gabrielles Blod er ungt og hedt. Hun ser sig om efter den, der skal fylde hendes Liv, efter den, der skal give hende den store Lidenskab.

Først træffer hun da Elg Trane, Ætling af en

Storbondeslægt. Han vækker hendes Kærlighed, men hun bliver bange for hans altfor mørke og vilde Sind og en Nat flygter hun for ham. En Stund bor hun da i Hovedstaden, og hun lever roligt der — indtil hun en skøn Dag opdager, at hun er nok en skøn Kvinde, men en skøn Kvinde, som ikke har Livet for sig — hun er 34 Aar.

Og nu først er det, som hun vaagner til fuld Bevidsthed om at hun er et Menneske, der endnu ikke rigtig har aandet frit ud i den højeste Lykke. Og derfor, da hun nu træffer Espen Kühn, den unge livsmodige Mand, saa kommer over hende den store Kærlighed der varer til Døden. Alt ofrer hun, den inderste Krog af hendes Sjæl er hans.

Og da nu den unge Espen bliver træt af hendes prægtige, men falmende Efteraar, synker hun sammen, lever et kort Skyggeliv og glider ud i Sløvhed og Død.

„Der siges om Døgnfluen, at den i lang Tid er en graadig Larve, og at den først langt om længe blir det Væsen, hvis Udseende er ligesom en ængstelig Bevidsthed om at være naaet frem til det vidunderlige. Dens Farve er grøn, dens Vinger er Slør, dens Øjne er store og funklende. Og den staar der og mærker, at nu først er den rigtig til. Og dens Øjne funkler, og dens Følehorn vibrerer uafladelig.

Nu er Stunden der! Nu lever den!“

Aner man ikke allerede her, hvad „Enken“ indeholder? Og har man saa læst den, da ser man, hvor klart Krag kan betragte sit eget Værk. Der kan i alle hans Bøger paa samme Maade paavises en Side, en Sætning, maaske blot et Ord, der ligesom en Lampe i et Interiør belyser hver Enkelthed i Billedet.

Krag har en sær Maade at arbejde paa. Han digter paa Gaden, ved Bordet eller hvor som helst, skriver saa en Uendelighed af smaa Partier og Kladder, stryger ud, føjer ind, skriver om og flikker sammen. Tilsidst ligger Bogen for ham som et Kaos, ingen anden end han vilde kunne finde Rede i, men i hans Hjerne staar Kunstværket helt og plastisk som en Statue.

Saa tager han fat og dikterer, stundom baade Dag og Nat, til — en Stenograf, som bagefter afskriver Stoffet paa en Skrivemaskine. Han maa høre sin Fortælling i Talesprogets naturlige Rytme. Maaske just derfor har hans Stil hele den mundtlige Improvisations Charme, Foredraget bliver af lignende inspireret Art som de gamle Skjaldes — takket være Stenograf og Skrivemaskine!

Johannes Dam.

Valdemar Price.

Vi ringer paa i det gamle, stilfulde Hus i Kannikestræde, hvor Price har boet i 35 Aar. Sammen med os stimer der en hel Skare af pyntede Drenge og Piger ind i Forstuen. De skal have Dansetime og se at aflure den forgudede Kunstner en Smule, om ogsaa blot en lille bitte Smule, af hans Anstand.

Vi faar derfor — lidt generende for en Journalist at skulle tilstaa det — ikke andet ud af dette Besøg end en høflig Anmodning om at se derop igen i Morgen Kl. 1 3/4, hverken før eller senere. Prices Tid er optaget og afdelt efter Sekundviseren, og ingen Journalist i Verden skulde faa ham til at afbryde sin Time for at sidde og smiske for Pressen.

Valdemar Price.

Er dette en gammel Mand, der holder 50-Aars Jubilæum — han! Ryggen er rank og Gangen spænstig, enhver Bevægelse graciøs og nydelig. Ikke en Fiber i dette Legeme er bleven sejg eller stiv. Og de smukke og livlige Øjne lyser og flammer, saa at man uvilkaarlig maa mindes den unge neapolitanske Fisker, som Price ikke mindre end 123 Gange har gjort levende for sit tro Publikum.

Kun det prægtige, krøllede Haar, er hvidt og giver Attest for, at den Mand, vi har for os, virkelig er en Jubilar.

Med Lune og Elskværdighed fortæller han os saa et og andet Træk

fra sit Teaterliv — om sin lykkelige Barndom, da han af sin uforglemmelige Moder ledtes ind paa Kunstens Vej, om Bournonville og om sine Fremtidsplaner.

Desværre — de drejer sig jo om intet mindre end ganske at sige Brædderne Farvel.

„Det bør man gøre i Tide, siger han. En scenisk Kunstner bør ikke vente paa den Dag, som uundgaaelig kommer, da en velvillig Tilskuer opdager en Rynke ved hans Øje, en Stivhed i hans Bevægelse. Thi er det opdaget og sagt en Gang — saa vil alle gentage det Dag efter Dag, indtil han misfornøjet og lidet savnet gaar ud af Sagaen. Scenens Liv er et Døgnflueliv. Det gælder om at vide det rette Tidspunkt, da ens Døgn er forbi".

Og i dette Hjem, hvor alt er saa sirlig, saa velordnet og saa smagsbehersket, vil Valdemar Price kunne tilbringe en lang og lykkelig Livseftermiddag uden at skulle misundelig lade sig danse agter ud af yngre Kræfter, tvertimod selv misundt for den blandt Kunstnere saa sjældne Lykke: at kunne danse ud af Scenen lige saa glad og ligesaa ungdomsfrisk, som han dansede derind.

Da Valdemar Price for sidste Gang havde danset Junker Ove i „Et Folkesagn" fik han af Beundrere overrakt det pragtfulde Sølvbæger, som vi hosstaaende gengive. Rundt om Bægeret snor Folkesagnets Elverpiger sig i dansende Kæde og øverst er Brudevalsens Melodi ristet i Sølvet. Det er udført efter Tegning af Maleren Slott-Møller, modelleret af Billedhugger N. G. Henriksen og forarbejdet i Juveler Michelsens Etablissement.

Et Sølvbæger, skænket Valdemar Price.

Trawlere.

John Bull laver Muldvarpearbejde i vore Dage — baade i Sydafrika, hvor den aktuelle Krig for England gerne skulde have til Resultat at skaffe Transvaals rige Guldminer i engelske Kapitalisters Besiddelse, og her i vore nordlige Farvande, hvortil adskillige engelske Selskaber sender deres Trawlere for at rasere vor Havbund for dens Rigdom.

En Trawl bestaar af en lang, tung Stang, paa hvilken et Net er fastgjort. Naar den stærke Damper slæber den hen over Havbunden, er den i Virksomhed og river da alt med sig; naar den tages op paa samme Maade som et almindeligt Vaad, indeholder den en Rigdom af Fisk og en Overflødighed af Stene og Havplanter; nu og da er der ogsaa gaaet et Telegrafkabel med i Løbet; Havbunden den har passeret, er at ligne ved et Stykke Land, som har været hærget af en Græshoppesværm: for lange Tider er den ødelagt for enhver indbringende Udnyttelse.

Derfor er Trawlerne Kulturfjender.

Naar vore Inspektionsskibe af og til snapper en alt for nærgaaende af disse moderne Pirater, bringes den ind til Frederikshavn, der er Station for Paadømmelse af den Slags finere Tyverisager.

Med en for al Retspleje forbavsende Hurtighed idømmes Kaptajnen en Bøde paa et Par Hundrede Kroner, — den han tager sig meget let — medens hans Trawl konfiskeres.

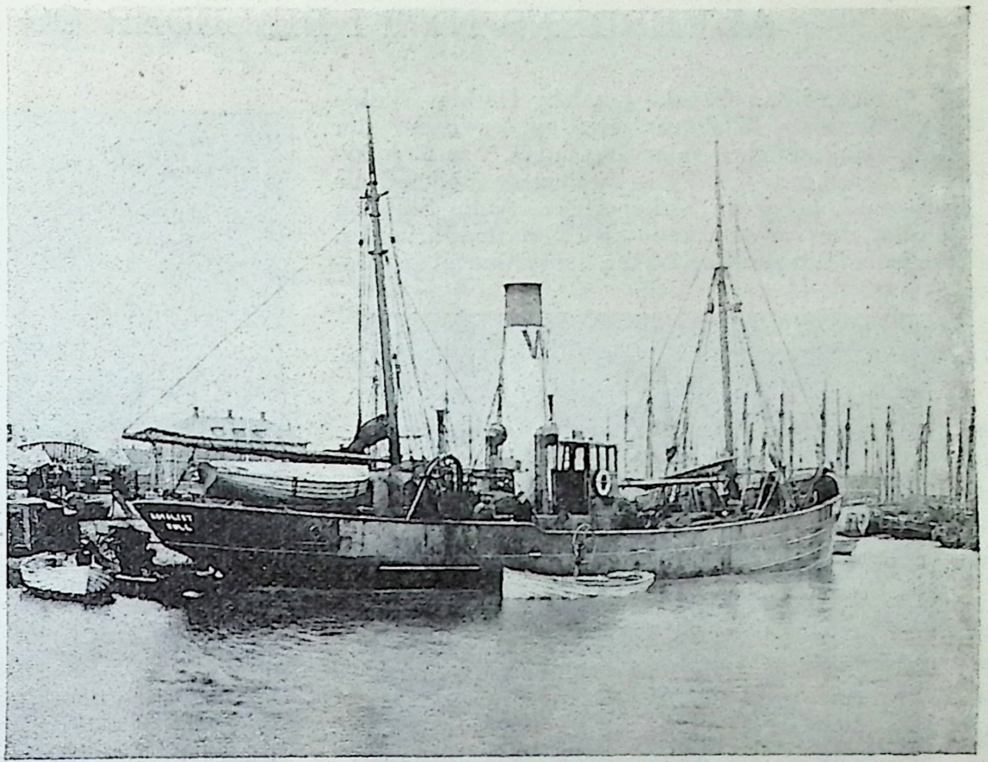
Saa stikker han atter til Søs, meget ofte for at benytte nye Redskaber, som er gemte paa et eller an-

det utænkeligt Sted ombord.

For et Par Uger siden var man lige ved at komme til at fortryde den omtalte hurtige Retsforfølgning.

Trawleren „*Royalist 428*“, der i forrige Maaned havde sejlet en af de islandske Avtoriteter udsendt Baad i Sænk oppe i Dyrafjord, ved hvilken Lejlighed tre Mennesker druknede, havde haft den utrolige Dumdristighed straks derefter at begive sig ind til vore Kyster.

Øvede i at tænke sig om paa Grund af mange lignende Puds i tidligere Tider var Islænderne komne til det Resultat, at det Navn, Fartøjet gik under ved bemældte Lejlighed, „Oyalis 42“, nok var paataget, og at man blot havde overmalet Begyndelses- og Slutningsbogstaverne, og nu var det tillige saa heldigt, at der kom Post fra Island med Efterretninger om Udaaden, samtidig med at den blev indbragt af Inspektionskibet *Absalon*. Kaptejnen, hvis Navn er *Nielsson*, og de af Besætningen, der var ombord, da Forbrydelsen fuldbyrdedes, blev da arresterede, og vil nu næppe undgaa Straf, selv om der ikke ligefrem kan rejses Tiltale mod dem for Drab.

Damptrawleren „Royalist“ i Frederikshavns Havn. (Særlig fot. for „Hver 8. Dag“.)

Vort nederste Billede er taget efter at Kaptejnen og den Del af Mandskabet, som var ombord under Island, var komne under Laas og Lukke; den ensomme Søulk tilvenstre tilhører den nuværende Besætning. Paa Billedet ses Styrbords Trawl.

— — —

Forøvrigt kunde „Hver 8. Dag“ fristes til at fremsætte den Tanke, at man fra vort Land, som sikkert er det, der bliver haardest hjemsøgt af udenlandske Pirater, blandt hvilke vor sydlige Nabo ogsaa spiller en fremtrædende Rolle, — at man herfra tog Initiativet til at faa givet de internationale Retsregler paa dette Omraade fastere Former, end de saa sandt for Øjeblikket har.

Hvorfor ikke?

Vor Tid *er* jo nu én Gang Kongressernes Tid!

R. V. J.

Parti af den beslaglagte Trawler „Royalist“. (Særlig fot. for „Hver 8. Dag“).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Kirken i den franske Landsby Herblay skulde have nye Klokker hængt op, og under stor Højtidelighed blev de døbte. Fra Nabobyerne, selv fra Paris, strømmede Folk af alle Klasser til, belejrede Kirkeportene, fyldte Skib og Pulpitur, der var smykkede med Blomsterguirlander. Man beundrede de nye Klokker, der var hængt op i Ko-

Kirkeklokker i Daabspynt.

ret, omgivet af Grønt og i Festdragt, det vil sige klædt i pragtfulde Kniplingskjoler, kunstnerisk drapperede, ombundne med Silkebaand. Der var udvalgt fire Faddere som tog Plads i Koret ved Siden af deres Gudbørn. Under højtidsfuld Sang og mange Ceremonier blev Daaben fuldbyrdet.

* * *

Den sydafrikanske Republiks diplomatiske Repræsentant i Evropa er Statssekretæren *Willem Johannes Leyds.* Han blev valgt til denne Post 1897, er en klog Diplomat og har under de nuværende vanskelige Forhold forstaaet dygtigt at varetage sit Hjemlands Interesser.

* * *

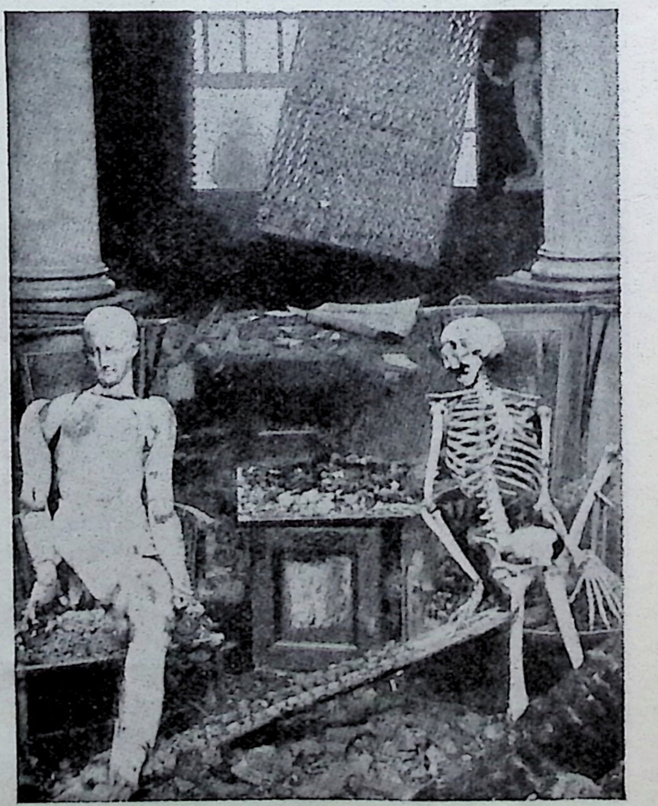

Willem Johannes Leyds.

Et teknisk Institut i Londons østlige Del blev nylig hjemsøgt af en Ildløs, der fortærede et stort Bibliotek, som fandtes i Bygningen, og i det hele anrettede en Skade, der beløb sig til omtrent 50,000 Pund Sterling. Bibliotéksbygningerne var aabnede for et Aars Tid siden og havde kostet op imod 90000 Pund Sterling. Taagen lagde Brandvæsenet saa mange Hindringer i Vejen, at Sprøjterne først sent kunde tages i Brug. Vort Billede viser et af Kunstskolens ødelagte Rum, hvor en meget grotesk Virkning tilvejebringes ved de to tilbageblevne Figurer: Skelettet og den til Paaklædnings-Model anvendte Mannequin.

Telegrafen melder fra Syd-Afrika . . .

Efter Kunstskolens Brand: Mannequin og Skelet.

Af Dagens Krønike.

C. Reinau fot.

Ellen Beck.

DET københavnske Koncertliv florerer stærkt, men sjældent dukker der et nyt hjemligt Navn op, som har de store sanglige og dramatiske Evner, vor Opera trænger saa haardt til. Med desto større Glæde vil alle Musikvenner erfare, at der i Frøken *Ellen Beck* pludselig er fremstaaet et eftertragtelsesværdigt Primadonna-Emne for det kgl. Teaters Opera.

Fra forrige Sæson vil Københavns Koncertpublikum erindre Frk. Ellen Beck, hvis ualmindelig kraftige Sopran straks vakte Opsigt, dels ved Frøkenens egen Debutkoncert, dels ved de mange forskellige Koncerter, hvor Frøkenen i Sæsonens Løb medvirkede. Særlig synes Romancen at ligge for Frøken Becks Stemme, mindre godt lykkedes derimod større Operapartier, hvor Stemmen og Foredraget rent dramatisk ikke slog til.

Frøken Beck havde indtil det Tidspunkt nydt godt af Algot Langes fortræffelige Undervisning. Hun er Datter af afdøde Etatsraad Beck, der indtil sin Død for 3 Aar siden var Godsinspektør paa Lerchenborg ved Kallundborg. Her havde Lange „opdaget“ hendes Stemme, da Frøkenen kun var lige nykonfirmeret.

For yderligere at uddanne sig rejste Frk. Beck til Paris, hvor hun hos den berømte *Devilliers*, Operasanger Herolds Lærer, gennemgik et tre Maaneders Kursus. Hver eneste Dag i denne Tid sang hun sine seks Timer, og hun følte stadig, at Stemmen udvikledes og blev smidigere. Hvad der i høj Grad støttede denne forcerede Uddannelse var Frøken Becks fortræffelige Helbred, den hele fysiske Sundhed, som Mennesker, der har har levet deres Barndomsliv i frisk landlig Luft, ofte har forud for Byernes, i hvert Fald de store Byers Befolkning.

Hjemkommen til København gav Frøken Beck for kort Tid siden en egen Koncert. Denne faldt imidlertid sammen med Trubadurens Premiere paa det kongelige Teater, saa at hverken Publikum eller Presse den Aften kunde vise Frøken Beck behørig Opmærksomhed.

Ved forrige Palækoncert fik Frøkenen imidlertid glimrende Revanche. Hendes Sang og dramatiske Foredrag henrev i lige Grad Publikum. Og Kendere spaar nu Frøken Ellen Beck en stor sang-dramatisk Karriére.

Thi behage vor primadonna-fattige Opera da at sikre sig den ny Stjerne!

* * *

Med en stor Koncert, som afholdtes i Koncertpalæets Sal, fejrede nys Sangforeningen „*Arion*“ sin 50-aarige Bestaaen. Et meget elegant Publikum mødte som Gratulanter, selve Prinsesse Marie tog Del i Begejstringen og Foreningens syngende Medlemmer straalede af Festglæde og sang deres Fryd ud i saa rene Harmonier, som det ikke er enhvers Sangforenings Sag at frembringe.

Albert Meyer.

„Arion“ regnes af alle Kendere for et af vore bedste Mandskor, et Sangerselskab, hvis Sammensang er bleven mer end nogle Aftentimers Adspredelse — er bleven en Kunst, der vil dyrkes med Alvor og Arbejde. Hertil har ogsaa Foreningens Traditioner bidraget, idet Mindet om dens Tilblivelse midt i Krigsaarene og dens Stifter og Protektor, gamle Justitsraad *Lund* (død 1894), har været som

Oskar Lunge.

Sangforeningen „Arion“s Banner.

en Faneindskrift for de Generationer som fulgte efter.

Kantor Nils Lund ved Helligaandskirken begyndte i Midten af Fyrrerne at samle unge, musikalske Mennesker om sig for at dyrke Kvartetsangen. De vovede sig snart til at give smaa offentlige Koncerter, og en af dem, som var særlig vellykket — den afholdtes paa Skydebanen 29. Juli 1848 til Krigens Ofre — menes at have givet Stødet til Dannelsen af „Arion“ den 15. November 1849.

Da næsten alle Lunds Sangere var Drejere, især fra Holmen, blev „Arion“ oprindelig stiftet som Drejersangforening. En Række af Omdannelser og Sammensmeltninger med andre Foreninger gav saa i Tidens Løb „Arion“ dens nuværende Præg som en ægte borgerlig Forening der søger sine Folk blandt alle Middelstandens Afskygninger.

Kantor Lund fungerede som Dirigent indtil 1874 og efterfulgtes af Kantor *Alb. Meyer*, der nu kan fejre sit 25 Aars Jubilæum.

Albert Meyer, der har et langt Kunstnerliv bag sig baade som Teater- og som Koncertsanger, har været den altid sikre og fint fornemmende Dirigent. I yngre Dage var han tillige Solisten ved Foreningens Koncerter, medens det nu hører til Sjældenhederne at han lader sin endnu friske og klangfulde Stemme lyde. Trofast har han følt sig bundet til Foreningen og sammen med dens Formand, Fabrikant *Oskar Lunge* sat et utrætteligt Arbejde ind paa dens Trivsel.

Om Livet i Foreningen fortælles der underholdende i et smukt Festskrift. Det er heri lykkedes Forfatteren, Hr. *Aug. Sædder*, at give et godt Billede af denne Forenings Udvikling i de forløbne 50 Aar, og Forfatteren vil ikke blive skuffet, naar han slutter sit kønne Indledningsdigt saaledes:

„Modtag nu med Mildhed „Arions“ lille Bog,
den uden Bram de svundne Tider maler,
den viser i Aanden de glade Sangertog;
af deres Saga Tidens Skikke taler.“

Th. Wessel og Emil Vett.

Bladene har meddelt det: Magasin du Nord træder ind paa den øverste Fløj af danske Aktieselskabers uendelige Række. Grundlæggerne, Th. Wessel og Emil Vett — begge to Mænd mellem 50 og 60 — trækker sig tilbage og nu vil alle, selv de, der hidsigst løb Storm mod Huset, bøje sig i Beundring for at dette var to Mænds Arbejde. Hvorledes gik det i Grunden til, hvordan er alt dette vokset frem blot i Løbet af en lille Menneskealder?

Biograferne vil notere: Emit Vett er født i Rødby. Og man vil smile ved Tanken om, at denne By, hvis Lidenhed har bragt den i Folkemunde, har fostret en Handelsmand i Verdensudgave. Wessel er Odensianer, blev oplært i

blandet Købmandsforretning i Svendborg og kom 1864 til København, hvor han rejste for M. E. Grøn & Søn. I Aarhus traf han Vett, der havde en ledende Stilling i en af Byens største Modeforretninger og tilsammen begyndte de to saa en beskeden Forretning der i Byen — da blev Stenen lagt til et Hus med Spir og Taarn og Rum uden Tal. Udmærket supplerede Wessel og Vett hinanden, det dobbelte W og det enkelte V nittedes sammen og i 1870 følte de sig stærke nok til at grundlægge en større Hvide-Vareforretning i København, hvor de lejede Stue og Kælder i Hotel du Nord under Firma: Th. Wessel & Co., samtidig med at de beholdt Aarhusforretningen, som Vett fremdeles ledede indtil 1876. Mens Aarene gaar, tager Udviklingen rivende Fart, der lægges Beslag paa Naboejendommene, rundt i Provinsbyerne skyder Filialerne frem, Fabriken anlægges og tilsidst staar Huset der, som giver Arbejde til et Par Tusinde Mennesker og har Filialer i et halvt Hundrede Byer.

Th. Wessel.

Men selv om Forretningen antog en Størrelse som ingen anden herhjemme, fandt man sig let til Rette inden for dens Mure. Var Navnet end fint og fransk, saa mistede Tonen aldrig det hjemlige Præg — sikkert forstod Wessel og Vett at vælge sig de rette Medarbejdere. Tre af disse, der alle bevæger sig omkring 25 Aars Jubilæet i Magasinets Tjeneste, skal fremtidig være øverste Ledere af den kolossale Virksomhed. Det er d'Hrr. *Vilh. R. Madsen*, der har ledet den inden- og udenlandske Korrespondance, *C. Osterhammel*, der har besørget en Del af Indkøbene og *J. Ferd. Petersen*, der navnlig har taget sig af indre Anliggenders Administration.

Emil Vett.

Selv har de været med til at mure Bygningen op og derigennem vundet Beundring for Arkitekterne. Og de overtager Huset i det Haab, at kunne holde det vel vedlige, uden at tænke paa nogen Ændring i Stil og Form.

Det kongelige Teater.

Gustav Esmann svinger bestandig som dramatisk Forfatter. Snart frister Sensationen ham, snart kan han ikke modstaa Stillelivet. Men hvor fint han end forstaar at skildre gammeldags Menneskers Færden, saa føler han sig dog langtfra fri derinde i de tunge Stuer med de pertentlige Møbler og de henfarne Ahner i Ramme paa Væggen. Viddet, der er hans Styrke, visner i denne Atmosfære, Fantasien, der er hans Svaghed, finder intet, der kan løfte. Og dog kan han have Held til dèr at træffe paa en eller anden Menneskeskikkelse, som han med sin fremragende Iagttagelsesevne forstaar at genskabe saaledes, at den vinder vor Interesse. Saadan en Figur er just Urania Rabe. i „Det gamle Hjem“ — for hende glemmer man de øvrige Figurers Ligegyldighed.

Paa Bunden er den gamle, stive Frøken brav og retsindig. Der er ingen Tvivl i hendes Hjerte om at hun har den uangribeligste Ret til at holde paa det gamle Hjem mod Vandalerne, der vil rive det fra hende.

Derfor gør hun sig haard, hun skøtter ikke om deres Raad, har sine egne Meninger, der ligger hende færdige i Blodet. Først da hun ser sig forladt af alle, da Regeringen er lige ved at slippe hende ud af Hænder, bryder Graaden igennem og hun beder dem betænke, at hendes Livsnerve vil briste, om de sælger det gamle Hjem. Og Forfatteren, der har sine Grunde, vil ikke gøre hende imod og standser Handlingen, just da den skulde afvinde os Interesse.

Fru *Hennings* skabte af Urania Rabe en Figur, der var helstøbt og uden Lyde. Stram og stiv, med den spidse Næse i Sky og med Hængekrøllerne, der understregede hvert myndigt Ord, var hun forunderlig levende at skue.

Dialogen i „Det gamle Hjem“ er skrevet med Esmanns altid sikre Haand. Men af Vid er der i dette Lystspil mindre end man havde Lov til at vente. I fortrinlig Grad støttedes Forfatteren af alle de Spillende og Stykket vandt paa Første-Aftenen en Succes.

G. K.

Fru Hennings som Urania Rabe i „Det gamle Hjem“.
Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Achton Friis.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Percy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden. Dernæst skildres en Taage paa Maasfloden.

DAMPERENS Dæk var bedækket med Is, hvorpaa der var strøet Sand. Passagererne var nede i den varme Salon. Kun den forfrosne og forkrøbne Dreng ved Klokken var paa Dækket. Undertiden kom en Mand ilende fra Kahytten helt op paa Bakken med dampende Kaffe. Skibet havde ligget for Anker siden Daggry, og Lyden af andre Klokker og andre Piber fjernt og nær meldte, at det ikke laa alene i disse Vande. Det fjerne Drøn af en Damper, der listede sig forsigtigt frem fra Rotterdam, syntes at melde, at Taagen ikke var saa tæt længere inde i Landet. En Tavshed, der kun blev afbrudt af Vindens Susen i Rigningen, hvilede over det hele, saa at Folk med en vis Lettelse lyttede til de Klokker, der svarede rundt omkring. Himlen blev tilsidst lidt lysere, og noget efter var der Huller i Taagen, saa man kunde kigge ud over det grønne Vand.

Kaptajnen og Lodsen vekslede et Par Ord, saa faa som muligt. De havde været paa Broen sammen hele Natten og havde sagt alt, hvad der kunde siges om Vind og Vejr. Kaptajnen gav en bestemt Ordre med sin barske Stemme, og som ved Trolddom viste Mandskabet sig paa Dækket fra alle Sider. Den første Styrmand kom frem fra sit Lukaf under Rattet og vandrede fremad i Taagen, medens han smøgede sin Krave op.

Saa vidnede klirrende Raslen om, at Ankeret blev hejset. Nu havde man givet efter for Taagen i seks Timer, og den Tid var kommet, da man maatte gaa frem gennem tykt og tyndt. Hvad brød Berlin, St. Petersborg og Wien sig om, at der var Taage paa Maasfloden? Der var Post og Passagerer om Bord paa denne Damper. Støjen bragte én af de sidstnævnte op paa Dækket. Indenfor den høje Krave og Pelskappen og under Skyggen af en Filthat kiggede Tony Cornish's skarpe, kønne Ansigt frem. Han vekslede et Nik med Kaptajnen og Lodsen, for han havde snakket med dem ved Frokostbordet. Han stillede sig bag ved dem paa Broen med Hænderne i Lommerne og en Cigaret i Munden. Et Raab fra Bakken tilkendegav snart, at Ankeret var oppe, og Kaptajnen signaliserede ned til Maskinen. De tre Mænd, der havde Udkig paa Bakken, kunde dunkelt skelnes i Taagen; den store Damper listede sig forsigtigt frem. Men Styrmanden, der holdt Haanden paa Linen, lod Piben lyde hver halve Minut. Paa den ene Side viste der sig straks efter en utydelig Skygge; det var en stor Damper, som laa for Anker, og som de gik lige forbi, ringende og pibende. En anden Skygge viste sig at være en Lodsbaad, og den hollandske Lods vekslede et Par Ord med en usynlig Person, der svarede ham med Ordet „Sydost". Denne Skygge sejlede de ogsaa forbi, medens den vedblev at raabe: „Sydost, Sydost!"

„Det er en hvid Bøje, jeg søger," sagde Lodsen, idet han vendte sig om til dem, der stod paa Broen bag ved ham, og der var Rynker i hans gemytlige Ansigt af Angst og Bekymring.

Pludselig stak den anden Styrmand, en rødhaaret Skotte med smaa skarpe, blaa Øjne, en rød Haand frem og pegede paa noget.

„Dér er den!" sagde han. „Styrbord med Roret!"

Der gik hele tredive Sekunder, før nogen andens Øjne kunde gennemtrænge Mørket og se en stor, hvid Bøje, der nejede hen imod Damperen som en Hofdame for en Dronning. Der var én Røst, som efterhaanden syntes at beherske alle de mange advarende Lyd fra alle Kanter. Denne Røst lignede en stærk Mands, naar han er sikker paa sig selv i en Forsamling af ophidsede og vaklende Raadgivere, og den havde længe lydt med en Udholdenhed, der tilsidst syntes at beherske alle andre, og Damperen bevægede sig roligt hen imod den; thi den lød fra Sirenen paa Brohovedet. I det ene Øjeblik syntes den at være ganske nær og i det næste langt borte; thi naar Øret mangler Øjnenes Hjælp, kan det kun daarligt bedømme Afstanden.

„Endelig!" sagde Kaptajnen pludseligt, medens Angsten som ved et Trylleslag forsvandt fra hans Ansigt. „Endelig hører jeg Kranerne arbejde paa Broen!"

Forvalteren var kommet op og nærmede sig Cornish.

„Vil De sætte Dem i Land her eller tage dem med til Rotterdam?" spurgte han.

„Vi sætter dem i Land her," svarede Cornish. — „Har De givet Dem noget Mad?"

„Ja, de har faaet deres Frokost. Men de har ikke megen Appetit."

„Nej," sagde Cornish og saa paa ham. „De spiser vist ikke meget."

Forvalteren trak paa Skulderen og henvendte sin Opmærksomhed paa andre Ting. Det lille Sømærke paa Brohovedet traadte pludselig frem i Taagen en halvandet Hundrede Fod borte. Det var ligefrem en Synaal i en Høstak, som den dygtige Lods havde fundet.

„Hvad er det for nogle disse — disse hundrede og tyve Spøgelser?" spurgte Forvalteren pludseligt.

„Det er Malgamitarbejdere," svarede Cornish muntert, „og jeg vil gøre dem til Mennesker".

Forvalteren saa paa ham, lo paa en forlegen Maade og forlod Broen. Cornish blev staaende og iagttog med Interesse de Manøvrer hvormed det store Skib blev bragt hen til Siden af Kajen.

Han syntes allerede at have glemt de hundrede og tyve Mænd i anden Kahyt. Det havde kun været en flygtig Bevægelse, han havde følt i Anledning af dem. Han forstod, hvorledes man fik Damperen til at adlyde, men han kunde ikke selv have gjort det. Han var en sand Søn af vor Slægt, som forstaar meget og mange Ting, men ikke tilstrækkeligt af nogen.

Han stod ved Falderebstrappen, da Malgamitarbejderne gik deres Vej i Gaasegang. Det var en sørgelig

lede. I Hælene paa ham fulgte en lyshaaret Kæmpe fra Stockholm. En fiffig Londoner tog til Hatten, medens han vendte sig temmelig pralende om for at hjælpe en lille hvidhaaret Italiener over den ujævne Bro.

De havde kun én Ting tilfælles, det var deres dødbringende Arbejde.

En Skygge, Dødens Skygge, hvilede over dem alle. En øjeblikkelig Alvor fo'r hen over Cornish's Ansigt.

Disse Mænd var saa langt fjernet fra ham som den krybende Bille fra Sommerfuglen. Men hvem kan sige, at Sommerfuglen ikke ser andet end Blomsterne?

Nogle af dem listede sig forbi med sløv Ydmyghed af Frygt for, at deres fattige Klæder skulde røre ved hans Pelsfrakke. En, der bar et Fuglebur, standsede lidt med en Slags Stolthed, for at Cornish bedre kunde se den ynkelige Kanariefugl. Malgamitarbejderne, som de var den Vintermorgen her paa Broen, var ikke de interessante Industriarbejdere fra Lady Ferribys Selskabssal. Dér havde man talt, som om deres Liv var kort, men lystigt.

Her kunde man næppe opdage noget af Lystigheden.

De farlige Industriers Hemmelighed er én af de Hemmeligheder i Livet, som ikke en Gang kan forklares af de yngste Romanforfattere. At der eksisterer farlige Industrier, det véd og beklager vi allesammen. At Antallet af de Mænd og Kvinder, der er rede til at søge Beskæftigelse i den Slags Virksomheder, faktisk er uudtømmelig, det er en Kendsgerning, der nok fortjener i det mindste et Øjebliks Opmærksomhed.

Cornish traf det fornødne Arrangement med Jærnbaneembedsmændene og talte omhyggeligt Folkene, som allerede sad i de Vogne, der var reserverede til dem. Man maatte under alle Omstændigheder indrømme, at han havde den moderne Dyd: at være overordentlig praktisk og dygtig til at overvinde de smaa Vanskeligheder i Hverdagslivet.

Saa satte han sig alene i en Kupé med et lettet Suk ved Tanken om, at han om et Par Dage var tilbage i London igen. Hans Ansvar endte i Haag, hvor han skulde overlevere Malgamitarbejderne til Roden og von Holzen.

Ak ja, det var nogle sørgelige Mennesker, og Holland, set fra Kupévinduet, en snedækt Slette med frosne Grave og Kanaler, var ikke oplivende. Temperaturen var bidende kold, Husene triste og rimbedækkede. Malgamitarbejderne var blevet samlede fra alle Verdensdele i et Hjem, der var særlig indrettet til dem i London. En anden Afdeling ventede i Hamborg; men de bedste Arbejdere var de Folk, som Cornish havde Opsyn med.

Flok, smalbrystet og huløjet, med den halvt haabløse, halvt ligegyldige Mine, der vidner om et nøje Kendskab til Sygdom og Død.

Han nikkede flygtigt til dem, mens de gik forbi. Nogle af dem gjorde sig den Ulejlighed at besvare hans Hilsen, andre syntes ligegyldige. Et Par saa paa ham med en Slags sløv Forundring. Og denne Mand var i Virkeligheden heller ikke af det Stof, som man laver store Menneskevenner af. Han var munter og letsindig og overfladisk.

„Sørg for at faa dem op i Toget", sagde han til en Betjent, og da han saa, at han ikke blev forstaaet, gav han Ordrerne paa et andet Sprog.

De daarligt klædte rejsende sjokkede gennem Toldboden. Det var kun faa af dem, der syntes at have nogen Interesse for deres Omgivelser. De vekslede ingen Bemærkninger, men gik i Tavshed ved Siden af hinanden som stumt Kvæg, der drives af Sted. Nogle af dem bar Mærke af at være syge, hist og her var der én, der snublede, et Par Stykker var halvt blinde og famlede sig frem. Det var tydeligt nok, at de var af forskellige Nationaliter. Her var en Jøde fra Wien, i hvis Øjne Frygten for Jødeforfølgelsen funk-

Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Efter kort Tids Sygdom er Cand. phil. *Emil Trier* død i en ung Alder af 47 Aar. Dette Dødsfald, der kom ganske uventet, har vakt megen Deltagelse i vide Kredse. Trier startede sit nu saa bekendte Annoncebureau under smaa Forhold i Halvfjerserne; men ved sit Talent, der parrede Forretningsmandens Snille med Akademikerens Intelligens, lykkedes det ham at svinge det op til dets nuværende Stade.

Annonceagent Trier.

Emil Trier var med til at starte Studentersamfundet, til hvis mest trofaste Medlemmer han i de forløbne sytten Aar stadig har hørt, og i hvis Bestyrelse han i længere Tid har haft Sæde. Ingen kunde som han dirigere en lille, livlig Generalforsamling, og i enhver Festkomité var det en Selvfølge, at han skulde være med.

Trier hører til dem, der vil blive savnede, ikke mindst i det daglige Liv.

Kaptajn *L. A. A. Hatting* er efter længere Tids Sygdom afgaaet ved Døden. Den afdøde deltog i sidste Krig som Løjtnant med stor Bravour i Kampen for Sønderjylland. Hans Interesse for de gamle Krigskammerater skaffeham et Virkefelt blandt Vaabenbrødrene, og det var derfor intet Under, at man knyttede ham nær til de danske Vaabenbrødres Selskab, hvor han indtog Stillingen som Kontorchef ved Hovedkontoret. I Finansministeriet, hvor han ligeledes var Kontorchef, var han meget afholdt. For nogle Aar siden fik han Afskedspatent som Kaptajn og Ridderkorset tildelt.

Kaptajn Hatting.

Aalborg Landmandsbank har mistet sin Direktør, *Semmy Raffel.* Saa godt som hele hans Liv har været knyttet til hans Fødeby, i hvilken han havde skaffet sig et højt anset Navn i alle Samfundskredse for sin Dygtighed og Forekommenhed. Som ungt Menneske lærte han Handelen i sin Faders Forretning, opholdt sig en kort Tid i Udlandet for at faa videre Uddannelse og vendte saa hjem for at overtage den hjemlige Forretning. Da Landmandsbanken blev oprettet i Aalborg, blev han først Kasserer og Bogholder i denne, og for 10 Aar siden overdrog man ham Direktørposten ved Direktør A. Jacobsens Død.

Direktør Raffel.

Jylland har mistet en i vide Kredse kendt og anset Landmand, Forpagter af Marselisborg *F. J. L. Bech.* Udgaaet af en jysk Landmandsslægt blev han Traditionen tro og fra ganske ung uddannet til Landvæsnet. Allerede tidlig overtog han Forpagtningen af den store Gaard i Vestjylland, Rydhauge, som han imidlertid for en Del Aar siden forlod for at overtage Forpagtningen af Marselisborg ved Aarhus, der da tilhørte Minister Ingerslev. Med ægte jysk Støthed blev Gaarden under hans Vejledning bragt op til en Mønsterbedrift, som bevirkede, at man i det jyske Landbrug fik Øjnene op for hans Dygtighed. Han blev inddraget i mange officielle Stillinger i Landboforeninger og ved Dyrskuer, hvor han ofte indtog en ledende Stilling. Da imidlertid store Dele af Marselisborg blev bortsolgt til Aarhus, ønskede han sig fritaget for sin Forpagtning, og netop nu stod han i Begreb med at trække sig tilbage for at overtage en Administrationsstilling ved et Landbrugsforetagende i Randers, da Døden desværre standsede hans store Foretagsomhed. Hans Død er et absolut Tab for vor Landbostand. Han var dekoreret med Ridderkorset.

Forpagter Bech.

Fra Siam meldes, at Cand. polyt. Ingeniør *Hugo Waetzold* er død under et Ophold der i en Alder af knap 25 Aar. Han absolverede en glimrende polyteknisk Eksamen i en meget tidlig Alder (han var lige fyldt 21 Aar) og var derefter beskæftiget ved Anlæget af Slagelse-Værslev Banen, indtil han i Marts Maaned fik Tilbud om at rejse til Siam for at projektere og undersøge Havne og Jærnbane-Anlæg. En brat Død har imidlertid bortrevet den unge lovende Ingeniør, idet han den 11. Nov., da han befandt sig paa en Udflugt med Overingeniøren ved de siamesiske Statsbaner Gehrts, pludselig faldt død om, ramt af et Solstik.

Ingeniør Waetzold.

Han var ualmindelig afholdt saavel af Overordnede som af Underordnede paa Grund af sin beskedne og brave Karakter. Det var derfor med den største Beklagelse, at hans herværende Kolleger modtog Budskabet om hans tidlige Død.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag" indeholder: *C. van Rees* Boernes Nationalhymne; *Thorvald Hansens* „Albumsblad"; *E. di Capuas* „O Sole mio (Min Sol); *Wilh. Matthisson-Hansen.* For Guitar: 1. „Lille dumme Abekat" af Oprt. „Geisha" og 2. Svensk Bondedans; *** Italienske Melodier.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Ny Kunstindustri.

S. Schmidts danske Lamper.

Nu er Lamperne ogsaa inde under den danske Kunstindustris Scepter. Hr. *S. Schmidt* har her haft en virkelig original Ide, thi selv om han ikke som Nourreddin sælger

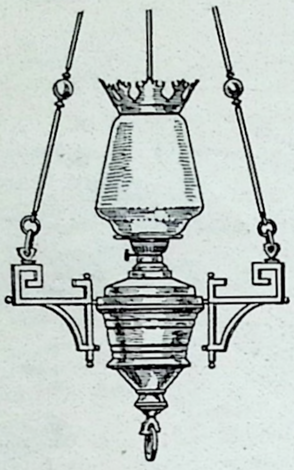

Fig. 1.

nye Kobberlamper mod at faa gamle i Stedet, saa udfører han dog det Kunststykke, at levere, for de samme Penge som hidtil en ganske almindelig Lampe kostede, en Lampe, der fremtræder som et Stykke selvstændig Kunst. Han henvendte sig til danske Kunstnere, hvis Navne har Klang, og bad dem give Tegning til en Række Lamper, som han kun vilde forfærdige i et ringe Antal Eksemplarer. Det vil nu gaa med dem ganske som med Platterne. Den, som har faaet en af de Schmidtske Industrigenstande i Eje, skal vel vogte paa ikke at lade den slippe sig af Hænder, men føle sig som en Aladdin og værne om Besiddelsen af den vidunderlige Lampe.

Fig. 2.

Arkitekt *Erik Schiødte* har tegnet en „Empire-Hængelampe“ (Fig. 1), som enten tre-armet vil faa Indpas i Kabinet og Herreværelse eller seks-armet vil være selvskreven til at pryde en Dagligstue. Fremdeles har den unge Maler *Gudmund Hentze* tegnet en „Empire Bordlampe“ (Fig. 2) og Arkitekten *K. Arne-Petersen*: „Den danske Students Lampe“ (Fig. 4) ved hvilken den unge Rus altid vil have det

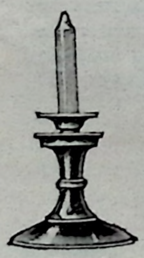

Fig. 3.

Fig. 4.

himmelske Lys for Øje. Medens Maleren *Paul Fischers* „Slange-Lampe“ (Fig. 5) er bestemt til at hænge i Spisestuen, er Arne-Petersens „Raadhuslampe“ (Fig. 6) en Bordlampe, der ogsaa fabrikeres i Standerfacon. „S-Lampen“ (Fig. 7), som *Poul Kronemann* har Æren af, vil faa sin Plads i Spisestuen og *Gudmund Hentzes* Værk med det pikante Navn: „Det 20. Aarhundredes Lysestage-Lampe“ (Fig. 7) vil indgaa som et meget dekorativt Led i et Festbords Udsmykning.

Alle disse Modeller er beskyttede med Eneret. En anden Beskyttelse er den, som Fabrikanten paalægger

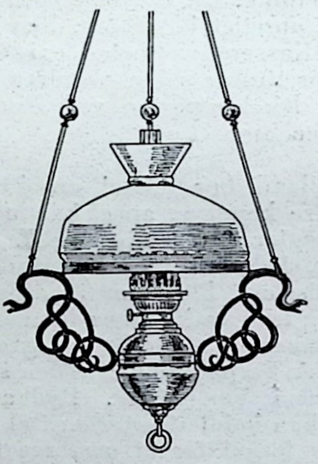

Fig. 5.

sig selv, idet han lover sine Købere ikke at lade udføre mere end et beskedent Antal Eksemplarer af hver Model — et Antal, der ikke overskrider 250 Stykker og i de fleste Tilfælde endda kun omfatter 150.

Meget elendigt Kram vil disse nye Lamper holde borte fra vore Hjem, der efterhaanden som dansk Industri bemægtiger sig flere Felter, ville faa et Særpræg, som de længe bittert har savnet. Og selv Studenten, der ikke har Raad til store Sager vil kunne overkomme at eje den Lampe, der bærer hans Navn eller Lysestagen (Fig. 3), som ogsaa blev kaldt op efter ham. Mange, der læser disse Linier, vil nu

Fig. 6.

tænke: Her er jeg paa en nem Maade sluppet til en billig Ide — det skal jeg huske hen imod Juletid. Men saa let gaar det heller ikke at faa disse Lamper fat. Fabrikationen af disse kunstfærdige Genstande tager Tid, og kun de Lamper, der bestilles inden d. 10. December, vil kunne naa at blive en rettidig Julegave, medens derimod de Bestillinger, som indgaa efter denne Tid kun kan loves færdige, forsaavidt Tiden og de forud indgivne Bestillingers Antal tillader det.

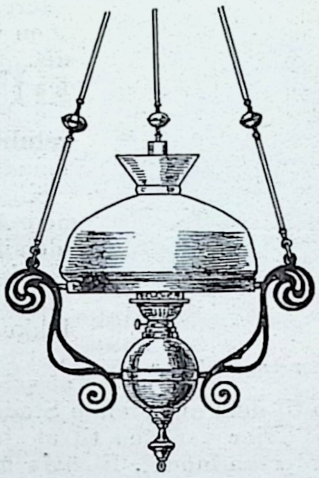

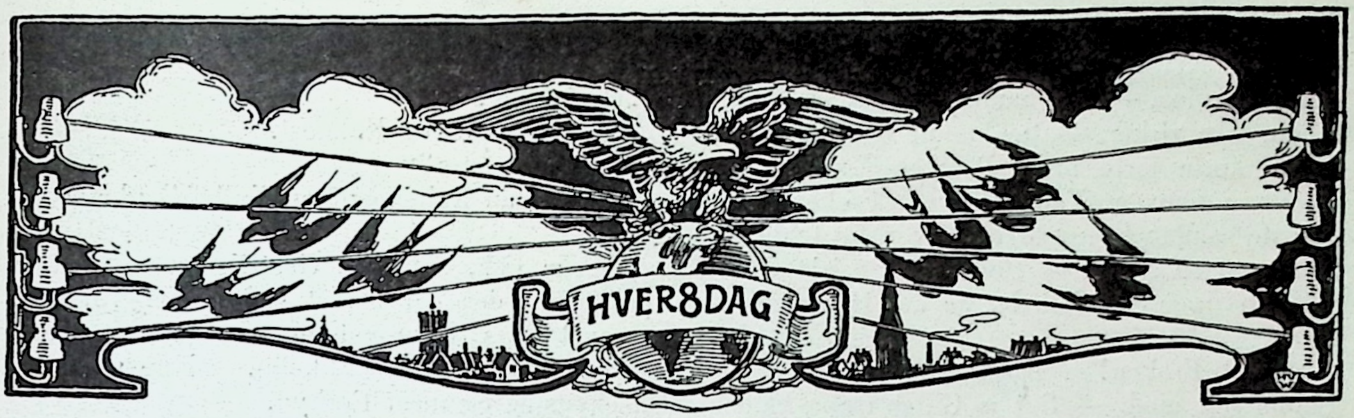
Fig. 7.

Saa solidt og ombyggeligt er disse Lamper forarbejdede, at de vil kunne gaa i Arv i Familierne fra Slægtled til Slægtled, men skulde det hænde, at noget gaar i Stykker, da er Firmaet S. Schmidt i Landemærket 3 den „Lampens Aand“, som hurtig indfinder sig og efterkommer enhver Befaling.

Naar det Antal Eksemplarer er solgt, som forud er fastsat for hver Lampe, agter Hr. Schmidt at lade nye Modeller tegne og det er saaledes hans Ønske stadig at kunne give danske Kunstnere og danske Arbejdere nye Opgaver. Selv til Kuplernes Udarbejdelse søger Hr. Schmidt kunstnerisk Assistance. Saaledes har Erik Schiødte tegnet en Empire-Læse-Skærm, der forener Hensynet baade til Smag og praktisk Nytte.

Fig. 8.

Nr. 10. Aargang 1899—1900. Søndagen den 3. December. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Pensionatet for Nervesvage.

Af Maglekilde-Petersen og Peter Kronborg. (Med Tegning af Alfred Schmidt.)

Landslagteren holdt udenfor Pensionatet for Nervesvage. — Ejerinden af samme, — en ældre Dame, — kom ud til Vognen.

„Go' da', Frøken, — ska' vi sla en lille Handel a' ida'. — Her ska' De se Kyd, — Tællen hvid som Sne, — Kydet smælter paa Gummerne, — man kan næsten suge det ind. — Her ska' De se, — Frøken, — Hva' er det inte pænt, — aa saa æ det første Klasse, prima, — — og saa var det et Kreatur, — rundt som en Pølse, — næsten ingen Ben i det, — det forsikrer jeg Dem for."

„Nej, — Tak, Slagter, — jeg er forsynet. — Jeg har i den senere Tid købt nogle Kalve af Forpagteren derovre, og jeg har netop bestilt en igen til denne Uge."

„Naa saadan, — det æ altsaa derfor, De inte har køft Kyd af mig i den senere Tid; — men De ska' være li'esom en Smule forsigtig med det Spæ'kallesul, — jæ si'er det mest af Ingteresse for Dem, — ja, det gør jæ. — Man bli'r saa nerviøs af Spækallesul, og jeg forsikre for, — alle Dereses Pensionistere, som æ nerviøse i Forvejen, de kommer til at gaa og bævre af det Kallesul, — og se helt daarlige ud."

„Bævre! — Hvad mener De med det, Slagter?"

„Har De aldrig set en slagtet Spækalle, Frøken? Den bævre Timevis, etter den æ slagtet. — Og jeg synes ærlig talt ogsaa, at De, Frøken, ser saa daarlig ud idag."

„Saa! — Nej, jeg fejler saamænd ingenting."

„Naa, — ikke det. — Jo, jeg synes virkelig osse, at Deres Pensionistere, — de har osse taft dem meget i den senere Tid, — de ser saa slatne ud. — Jæ si'er det bare af Ingteresse for Dem, Frøken, — men Folk snakker da ligegodt om det, — og bliver De ved Frøken at fo're Deres Pensionistere med Spæ'kallesul, — ved De hvad saa, — saa har De Lazaret i Løbet af 8 Dage, — og det næste Skridt, — det kan man nok tænke sig til, — og det kan da inte være en Anbefaling, naar Pensionisterne kommer ud til Dem og krepere. — Det kan de gøre hjemme, og det behøver de inte at betale for. — Jeg ska' si'e Dem, — Spæ'kallesul det æ ren Gift, — det æ Sandhed, Frøken!"

„Ih! — bevares, Slagter! — De gør mig helt bange og nervøs!"

„Ja, nerviøs. — Der har det! — Det æ Spæ'kallen, der virker, — tænkte jæ det ikke nok, da jæ kørte forbi to af Dereses Pensionistere deroppe i Skoven. Ved De hvad, Frøken! Saa stod de saadan begge to og gav none Lyde fra Dem som en Kalle! — Bøah! — Bøah!"

„Aah de ere forkølede, de har Hoste, Slagter!"

„Javel, Frøken! — Hoste, der æ det, det begynder det med. — Det æ Giften i Spæ'kallen, der slaar sig paa Kadaveret. — Saa De inte det Tilfælde i Efteraaret med de 39, der blev forgi'ede ved Høstgildet af Spæ'kalle, — det stod i Avisen, — saa jæ ved da, det kan inte være Løgn."

„Jamen det var jo rædsomt, — døde de?"

„Ja, hver evige eneste en, — det var skrevet til Bladene af én, der selv havde været med."

„Han kunde da ikke skrive om det, naar han var død, — Slagter!"

„Hvadbehaver? — Naa ja, — nej naturligvis — jo — ja — — — Det kunde han vel nok, — eftersom han var den eneste, der inte havde spist af det Spæ'kallesul. — — Og det stod med fulde Navne i Bladene. — Men natyrligvis — det æ kuns af Ingteresse for Dem. — De vil da vel inte lave Pensionatet om til Kapel?"

„Nej — bevares! — Jeg tror nu, Slagter, — jeg ved saamænd ikke. — Jeg har jo bestilt den Kalv derovre. — I næste Uge vil jeg købe af Dem."

„Blæse med det, den Kalle ta'r jæ. — Næste Uge æ det for sent, — saa gaar det Dem, som det æ gaaet den rige bovede Jens Jensen paa den anden Side Fjorden. — Det æ en køn Redelighed; — men De har vel hørt den, Frøken! af Gestriksen?"

„Nej! — Hvad er der sket med Jens Jensen?"

„Jo, ser De! — Jæ møder i Gaar Gestriksen, — han kom lige derfra, — og han fortalte, — det æ sandfærdigt, — han fortalte, at Jens Jensen hadde saadan en flink Karl — nu maa jæ dertil bemærke, — at Jens Jensens Køer de kælver paa denne Tid, og Jens og hele Gaarden de æder Spæ'kalle baade Dag og Nat. Jens si'er en Besked til Karlen, og Karlen si'er: — Bøah. — Bøah. — Konen si'er Besked — og Karlen si'er: — Bøah. — Bøah. — Han brølte li'esom en Spækalle. — Men han gjorde, hvad de sa'e til ham alligevel. — Da han hadde brølet saadan en 8 Dage, sender de Bud etter Gestriksen, — og da han kommer kørendes, staar Karlen og brøler som en Studekalle ude i Porten. — Gestriksen undersøger ham paa Stedet. — Karlen sagde: — Buh-Boah til Alt. — Den æ gal, sa'e Gestriksen. — Hvad har han faaet og spise i Dag?"

„Kallesuppe og Kallekyd til Middag og Mellemmad!"

„Og i Gaar?"

„Kallefrikassée og Kalleost."

„Og i Forgaars?"

„Li'esaadan Kalleboeuf og Kallefrikadeller og Suppe!"

„Det æ nok, sa'e saa Gestriksen. — Det æ Spæ'kallen, der har slaaet sig paa Hjernen og angrevet hans Nervesystemere. — De maa forandre Levemaaden øjeblikkelig. — Han ska' ha' Oksekydsteg og mest Forkyd.

Saa kørte jeg straks derover og solgte Jens Jensen 24 Pund Forkyd."

„Uh-ha! — Jeg bliver helt ængstelig, — jeg kommer næsten til at bævre og ryste af alt det, De fortæller. — Jo, — jeg tror saamænd, jeg tager den Steg der alligevel, Slagter!"

„Ja, værs'go' — 16 Pund à 55 Øre — det gi'er lige 8 Kr. og 80. — Som sagt, Frøken! — Det æ kun af Ingteresse, — og det bli'er mellem os. — Det kunde da heller inte være rart for Dem, om alle Deres Pensionistere rendte rundt i Landskavet og brølte som smaa Spæ'kalle. — De skal se, — de kommer dem af Nerviøsiteten. — Skal det ikke være et lille Stykke Forkyd?"

„Aah, — nej —, det er vist ikke saa kraftigt."

„Naada, — kraftigt, Frøken! — Se paa Drengen der og se paa mig. — Sla' mig i Penalhuset! — Om vi æ nerviøse. — Og vi spiser aldrig andet end som Forkyd; — det æ den tørre Kraft, — og saa æ det 5 Øre billigere. — Ska' vi ta' dette lille Stykke? — 22 Pund à 50 Øre, Frøken?"

„Naa, — ja ja da, — men saa tager De Kalven fra Forpagteren."

„Ja, natyrlig, — den gi'er jæ Svinene, — men maaske æ de for godt vant, de æder den maaske næppe. — — Værsgo', 11 Kroner. — Jæ forsikkre Frøken! — at jæ ska' behandle Dem med mit Kyd, saa Deres Pensionistere de ska' bi'e none rene Bækolsener allesammen."

„Ja, ja, men det er jo kedeligt, at De ikke har Butik i Nærheden."

„Butik, Frøken! — Nej, min Butik, den æ i Vovnen og paa mine Skuldre. — Og mit Borgerskab, det æ i Lommen. — Men jeg kommer igen paa Fredag, spare mig Helsen om alt gaar vel. — God Bedring, og Tak for idag!"

„Farvel, Frøken!" Og saa kørte Slagteren gemytlig videre.

Ovenstaaende Humoreske vil findes i en Julebog, som under Navn af: „Læs og fortæl!" udgives af de to populære Forfattere Maglekilde-Petersen og Peter Kronborg. Skitsen er os velvilligst overladt af Forlæggeren, H. Hagerup.

En Nat blandt Nihilisterne.

Af A. Conan Doyle.

Sluttet.

„Vi have hørt," sagde Alexis, „at De var sendt ud for at inspicere Livadia'en*. Kan De give os nogle nærmere Oplysninger om den?"

„Hvad som helst De spørger om, skal jeg bestræbe mig for at besvare," svarede jeg i Fortvivlelse.

„Er der bleven udstedt nogen Ordre i Birmingham angaaende den?"

— „Ingen, da jeg forlod England."

„Godt, godt, saa er der mere end Tid nok endnu", sagde Manden med Skægget — mange Maaneder. Vil Bunden blive lavet af Træ eller Jern?"

„Af Træ," svarede jeg paa maa og faa. „Det er godt!" sagde en anden Stemme. „Og hvor bred er Clyde nedenfor Grenock?"

„Den veksler noget," svarede jeg; „en 80 yards** omtrent i Gennemsnit."

„Hvor mange Mand Besætning?" spurgte en blodfattig Yngling nederst ved Bordet; han syntes mere skikket til en offentlig Skole end til denne Morderhule.

„Henimod 300," sagde jeg.

„En svømmende Ligkiste!" sagde den unge Nihilist med Gravrøst.

„Ere Forraadskamrene i Højde med eller under Sovekahytterne?" spurgte Petrokine. „Nedenunder," sagde jeg bestemt, skønt jeg behøver vel næppe at sige, at jeg ikke havde den fjerneste Forestilling derom.

„Og nu, meget ærede Herre," sagde Alexis, „hvad svarede den tyske Socialist Bauer til Ravinsky's Proklamation?"

Her standsede vi fuldstændigt. Hvorvidt min Snildhed kunde have reddet mig ud af det eller ej, det blev aldrig afgjort, thi Forsynet styrtede mig fra en Vanskelighed ind i en anden, — og det en endnu større.

En Dør blev smækket i nedenunder, og man hørte hurtige Fodtrin nærme sig. Saa lød en høj Banken udenfor, efterfulgt af 2 mindre Slag.

„Ordenstegnet!" sagde Petrokine, „og dog er vi tilstede allesammen; hvem kan det være?"

Døren blev smækket op, og ind traadte en Mand, støvet og rejsetilsølet, men med et Udtryk af Myndighed og Magt i hvert Træk af det barske og udtryksfulde Ansigt.

Han lod sit Blik glide rundt om Bordet, omhyggelig udforskende hvert Ansigt. Der blev en Studsen af Overraskelse i Værelset. Han var øjensynlig fremmed for dem alle.

„Hvad er Meningen med denne Indtrængen, min Herre?" sagde min Ven med Skægget.

„Indtrængen!" sagde den fremmede. „Man havde ladet mig forstaa, at jeg skulde blive ventet, og jeg havde haabet paa et varmere Velkommen af mine Kolleger. Jeg personlig er ikke Dem bekendt, mine Herrer, men jeg mener alligevel, at mit Navn kan gøre Regning paa Ærbødighed blandt Eder. — Jeg er *Gustave Berger*, Agenten fra England, og jeg bringer den øverste Kommissærs Breve til hans dyrebare Brødre i Solteff."

Var en af deres egne Bomber bleven affyret midt iblandt dem, kunde den neppe have frembragt større Overraskelse!

Hvert Øje blev afvekslende fæstet paa mig og den nylig komne Agent.

„Hvis De virkelig er Gustave Berger," sagde Petrokine, „hvem er saa han der?"

„At jeg er Gustave Berger vil disse Legitimationspapirer vise," sagde han, idet han kastede en Pakke paa Bordet. „Hvem den Mand kan være, ved jeg ikke; men er han af sig selv trængt ind i Forsamlingen under falsk Paaskud, er det klart, at han aldrig maa bringe det, han har hørt, ud af dette Værelse. Tal min Herre," tilføjede han. „Hvem og hvad er De?"

Jeg følte, at min sidste Time var slaaet. Min Revolver laa gemt i min Lomme; men hvad kunde den udrette mod saa mange desperate Mænd? Jeg gjorde et Greb i Lommen, og forsøgte at bevare min Koldblodighed, idet jeg stirrede rundt om paa de kolde, hævngerrige Ansigter, der vare rettede mod mig.

„Mine Herrer," sagde jeg, „den Rolle, jeg har spillet i Aften, har været ren ufrivillig fra min Side. Jeg er ingen Politispion, som De synes at mistænke mig for; og paa den anden Side har jeg heller ikke den Ære at være Medlem af Deres Orden. Jeg er en uskadelig Kornhandler, der ved en usædvanlig Fejltagelse er blevet tvungen ind i denne ubehagelige og bagvendte Stilling."

Jeg holdt inde et Øjeblik. Var det kun Indbildning: en mærkelig Uro naaede mit Øre — en Lyd, som af mange forsigtig trædende Fødder? Nu døde den bort; det var kun mit eget Hjerte, der bankede.

„Jeg behøver næppe at sige," vedblev jeg, „at De kan stole paa, at jeg skal holde hemmelig det, jeg her har hørt i Aften. Jeg sætter højtidelig min Ære som Gentleman i Pant paa, at ikke et eneste Ord deraf skal komme ud gennem min Mund."

Menneskenes Sanser skærpes i overhængende

* Navnet paa et kejserligt russisk Lystfartøj, bygget i Skotland.
** En yard = ca. 3 Fod (36 Tommer).

Fare. Jeg sad med Ryggen mod Døren, men jeg vilde have svoret, at jeg hørte tunge Aandedrag bag ved den. Var det de tre Gripomenusser, jeg før havde set udføre deres afskyelige Hverv, der nu som Gribbe vejrede et andet Bytte?

Jeg lod mit Blik fare rundt om Bordet. Stadig de samme haarde, grusomme Ansigter! Ikke et Glimt af Medfølelse!

Jeg spændte Revolveren i min Lomme.

Der opstod en pinlig Tavshed, som blev afbrudt af Petrokines barske, skurrende Stemme.

„Løfter blive let aflagte og let brudte," sagde han. „Der er kun en Maade at sikre sig evig Tavshed. Det gælder vort eller Deres Liv. Lad den øverste af os tale."

„De har Ret," sagde den engelske Agent; „Der er kun en Udvej aaben. Han maa *afskediges.*"

Jeg vidste nu, hvad Meningen var med det, de sagde i deres afskyelige Jargon, og sprang op.

„Ved Himlen!" raabte jeg, idet jeg satte Ryggen mod Døren. „I skal ikke slagte en fri Englænder som et Faar! Den første af Jer, der rører sig, er Dødsens!"

En Mand sprang hen imod mig. Saa trak jeg paa Aftrækkeren og med et hæst Skrig skurrende i mine Øren, blev jeg slaaet til Gulvet af et bragende Slag bagfra. Halvt bevidstløs og knuget ned af en tung Vægt, hørte jeg Lyden af Skud og Hug rundt omkring mig, — og saa besvimede jeg. — — —

Da jeg kom til mig selv igen, laa jeg mellem Resterne af Døren, der udefra var bleven sprængt. Paa den modsatte Side laa tolv af de Mænd, der fornylig havde fældet deres Dom over mig, bunden paa Hænder og Fødder to og to, og blev bevogtede af en Snes russiske Soldater.

Ved Siden af mig laa Liget af den ulykkelige engelske Agent med hele Ansigtet knust af det kraftige Skud. Alexis og Petrokine laa begge paa Gulvet ligesom jeg, blødende stærkt.

„Naa, min unge Ven, det var nær gaaet Dem galt," sagde en hjertelig Stemme i mit Øre. Jeg saa op, og genkendte — min sortøjede Bekendt fra Jernbanevognen.

„Rejs Dem," vedblev han, „De er blot en Smule bedøvet, men ellers er der intet i Vejen. Det er ikke underligt, at jeg forvekslede Dem med en engelsk Agent, naar selve Forsamlingen blev narret. De er den eneste fremmede, der nogensinde er kommen ud af denne Hule i Live. Kom, gaa ned ad Trappen med mig. Nu ved jeg, hvem De er og hvad De er her efter. Jeg skal føre Dem til Hr. Dimidoff. Nej, gaa ikke ind der," raabte han, da jeg styrede hen mod Døren til den Celle, i hvilken man allerførst havde ført mig ind. „Lad være med det. De har set nok af slemme Syner paa en Dag. Kom med og faa et Glas Vin."

Medens vi vendte tilbage til Hotellet, forklarede han, at Politiet i Solteff, hvis Chef han var, var bleven advaret og havde været paa Post i nogen Tid efter denne Nihilistudsending. Min Ankomst til et saa lidet besøgt Sted, i Forbindelse med min hemmelighedsfulde Mine og de engelske Mærker paa Gregorys forbandede Vadsæk, havde fremkaldt hans Mistanke.

— — —

Jeg har kun lidet mere at fortælle. Mine socialistiske „Venner" bleve alle enten deporterede til Sibirien eller henrettede. Jeg udførte mit Forehavende til min Principals Tilfredshed og fik mine Fremtidsudsigter forbedrede siden hin rædselsfulde Nat, som jeg ikke uden Gysen kan tænke tilbage paa.

Af Ruslands Sappho.

(Elisabeth Varshjenèvskij).

Alt omkring mig sov ind; mæt og søvndysset blind
faldt den spejdende Skare til Ro.
Fra hver blomstrende Gren strømmer Duft af Syrén
som en tændende Sang om os To.

Strøm af Ild, o hvor mild, hvor berusende vild,
hvad betagende, dragende Kald!
Til min Elskov afsted og forenes dermed
i et Stjerneskuds Højhed og Fald!

Lad dem dømme mig vredt, Hjertet banker saa hedt,
at mit knugende Bryst splittes ad.
Heller nedtraadt og brudt i et Elskovsminut
end dø bort som et visnende Blad.

Ved Thor Lange.

To Forfattere.

Ung dansk fortællende Litteratur har i Halvfemsernes sidste Par Aar faaet flere ny Dyrkere af virkelig Betydning. Karakteristisk nok for den hele Demokratisering her i Landet hører Flertallet af Halvfemsernes ny Forfattere hjemme ude i Provinserne og paa Bondelandet, og de er rundne af jævn, folkelig Rod. Derfor kender disse Forfattere det jævne Folk og formaar at give paalidelige, alsidige Skildringer af Smaastadsborgeren og Arbejderen, af Bonden og Fiskeren, og de har levet saa nøje med i Naturens eget Liv, at deres Naturbeskrivelser ikke er et forlorent Sceneri, lutter Teaterdekorationer af forslidt Præg, men dybt følt og indtrængende selvoplevet.

To nyligt udgivne Bøger paa samme Forlag (Jul. Gjellerup) bringer naturligt Forfatternavnene *Johan Skjoldborg* og *Martin Andersen Nexø* i Forbindelse med hinanden. Men der er ogsaa Lighed mellem disse to Mænds aandelige Fysiognomi. Begge har de alvorligt, ærligt Studium til Grund for deres Forfatterskab. De er omhyggelige i Ordvalg uden i mindste Maade at være søgte, deres Sprog er det jævnest mulige uden noget Øjeblik at være banalt. Deres Komposition er fuldt ud kunstnerisk, den afsluttede maleriske Fremstilling formaar de begge at give, og saa *vil* de begge noget med deres Arbejder. Ikke pillent „Artisteri" blot for Lækkermunde, ikke heller Underholdningslæsning for den ligeglade Hob. Men sand og god Kunst, folkeopdragende, tankevækkende, maalbevidst Kunst.

Johan Skjoldborg.

Johan Skjoldborg er af Aar den ældste og som Forfatter den mest kendte. Med Fortællingen *En Stridsmand* vandt han sig det smukke Navn „Husmandens Digter". Her toges for første Gang nyt Land ind til literær Opdyrkning. Med nogle fortrinlige, jydsk tonende Sange — hvoraf den bedste: „Min Hakke, min Skovl og min Spade" til Musik af Johanness Torrild fandtes i det første Hefte af nærværende Blads „Musik og Sang" — fastholdt Skjoldborg midlertidig sit Navn i Publikums Erindring, indtil han nu med Fortællingen *Kragehuset* har erhvervet sig sin sikre Plads i dansk folkeskildrende Literatur. Om der ikke mere udkom en Linje fra Skjoldborgs Pen, vilde hans Navn dog længe bevare sin Plads som Slutstenen paa den danske realistiske Folkeskildring, der fra Blicher gennem Schandorph, Henrik Pontoppidan og Gustav Wied blev ført op til Nutiden. En samtidig taknemmelig og fortjenstfuld Opgave vilde det være at paapege, hvor meget mere sande og ægte og alsidige, lige ud af Livet, de Skjoldborgske Bønder er frem for Bønderne i al tidligere dansk Literatur. I denne Sanddruhed ligger forresten et af Karaktertrækkene i vore yngste Forfatteres Maal og Produktion. Den hidtil gældende, ofte lidt letkøbte Realisme er dem ikke nok. Den er i deres Øjne kun Skallen, men det er til selve Kernen, de vil trænge ind.

Martin Andersen Nexø.

Martin Andersen Nexø havde i „Illustreret Tidende" gjort sig bemærket med nogle godt fortalte folkelige Noveller, før i Fjor hans første Bog, Novellesamlingen *Skygger*, udkom. Det var allerede den Gang paafaldende, hvor behersket en Form den unge Forfatter raadede over. Men endnu sikrere Tegn paa hans Talent var hans modne Menneskekundskab, hans Evne til Karakterskildring, til hvad man med et tyndslidt Ord kalder Sjælsanalyse. Hans ny Bog „*Det bødes der for* —" hævder sig smukt baade formelt og reelt. Stilen er rolig og koncis, ikke billedrig, aldrig patetisk, snarere lidt enstonig, men netop derfor ren og simpel, alvorlig og bevæget af en ægte Følelses Understrøm. En gammel Mand gør i Bogen Rede for sit Liv og hævder, at selv de klogeste Mennesker kun lige har Intelligens nok til at konstatere, hvad der foregaar inde i dem selv, men de formaar ikke selv at gribe ind og forme deres eget Livs indre Karakter og ydre Forhold. En Række Aar sidder han hen fuld af Anger over et forspildt Liv og ender tilsidst i det nye Samvittighedsnag: at angre sin egen ørkesløse Anger! Denne negative, indeterministiske Lære er Bogens noget triste Hovedtanke, men fint og gribende virker Ordene, og en vis Storladenhed er der over den gamle Mands aandeligt tunge Skikkelse.

Ren Stil og skarp Iagttagelsesevne er Andersen Nexøs værdifulde Forfatteregenskaber. Og, som sagt, sammen med Skjoldborg hører han til — skal vi sige *Ny-Realismens* bedste Navne.

M-E.

Vore Gadefigurer.

Scheibelein.

Vi kender dem alle — vi, som daglig færdes paa Gader og Stræder, helst i den gamle By, hvor der endnu er en Rest at finde af pudsig gammel Façon, af afslidt Pragt og aflagt Daarskab, af Linjer og Farver, som ikke er lige ud af Aktie-Arkitekturens lidet afvekslende Landevej.

Thi ikke ude i de brede Forstadsgader, men her inde, hvor der endnu er dunkle Kroge at fjæle sig i og skæve Husrækker at snige sig bag, her holder de til, de sære, de snørklede Personligheder — *Originalerne*, som vi kalder dem.

Det gamle København har altid haft dem og altid interesseret sig for dem. En af dem hed Peter Rundetaarn og lever endnu som Sagnfigur i Folkets Tanke og Tale, medens saa mangen anden stolt og statelig Hr. Peter hviler i en tidlig Glemsels Grav. Og hvem husker ikke hin anden Peter, Pudsepeter, som en skønne Aften i en fuldgod Rus satte Livet til i Nyhavns kolde Bølger, begrædt og besunget den Dag i Dag paa pyntelige Vers af sin tro Ven, den endnu levende Puste-Møller?

Nej, nej, disse Folk dør ikke som Liljerne paa Marken i Københavnernes Bevidsthed. De har foragtet dem, haanet og plaget dem, men — de har holdt af dem, og de holder af dem, der er tilbage.

Hvad en Original er, vilde være svært at sige i faa Ord. Jeg vil slet ikke prøve derpaa. De er af saa mangfoldig Slags, at et Fællesmærke næppe vilde kunne findes.

Der er Storhedsvanviddet og der er dens yderste Modsætning, Idiotien, som kan gøre Folk til, hvad vi kalder Originaler. Og imellem dem en Rigdom af Nuancer og Sammenblandinger, som er utallige.

Fælles for dem alle er kun en større eller mindre Grad af Forrykthed.

Der er nu *Ekscellencen.*

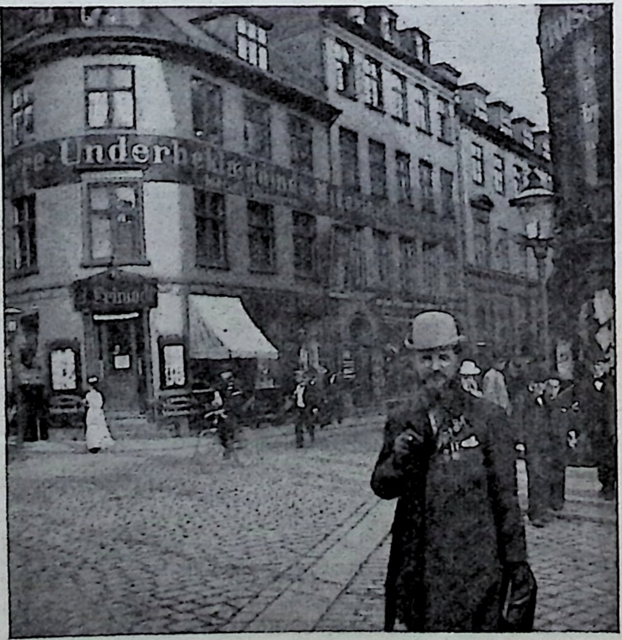
Den lille, visne Mand med det store Skæg, med de mange Kotillonsordener og Medaljer paa Opslaget af Sommerfrakken eller Vinterpelsen — for han gaar om Vinteren i Pels — med Cigaren elegant klemt imellem den ene Haands Pegefinger og Langemand, medens den anden bærer Citytasken, i hvis Indre man aner et værdifuldt Statsarkiv.

„Er han gal eller er han bare durkdreven?“ spørger Folk ofte.

Naturligvis er han begge Dele. Storhedsvanviddet gløder bag hans Øjne og slaar ud i lys Lue i hans Tale, og det næres i ægte dansk Stil af Forestillinger om Hof og Titler og Ordener. Men ganske sikkert ved Manden klart, at den vanvittige Ide, der i en usalig Stund skød op i hans Hjerne — at han er Kong Frederik den syvendes Søn, født paa „Sørgenfri Slot“ — er ham en Indtægtskilde, ja et Levebrød. Han lader Folk grine og tager deres Almisser, stolt i sin indre Bevidsthed og ukrænkelig som den Prins af Danmark, han er.

Han hjemsøger de fine Folk, de store Grosserere og — Bladkontorerne. Døren gaar rask op — oftest uden Banken — og ind suser Ekscellencen:

„Goddag, Goddag, Hr. Etatsraad, er Direktøren hjemme? Er der Penge til Ekscellencen i Dag? Kan De laane ham 50,000 Kroner i Dag . . . ikke? . . . 25 Øre da? De faar 1000 Kroner igen, naar Ekscellencen en Gang faar sine 400 Millioner, han har tilgode hos Statskassen . . . naar Venstreministeriet kommer til Magten“.

En københavnsk Original: „Ekscellencen.“

Munden staar ikke stille paa ham, og han gaar ikke, før han har faaet en Mønt eller — før Bydrengen tager ham i Krebsen og sætter ham ud, hvad der i Reglen er ham en let Sag og en sand Sjælesvir.

Ekscellencens Fortid ligger i dunkelt Mørke. Spørger man, faar man kun at vide, at „han“ — altid ærbødig tredje Person om sig selv — „bor paa Sørgenfri Slot og hedder Ekscellence Frederik Frederiksen“.

Forresten residerer han nok ude i en af Vesterbros Sidegader. Men inde i Byen lever han sit Liv.

Professoren bærer ikke Vanviddets Præg fuldt saa paalideligt som sin dekorerede Kollega. De fleste anser ham vist for en rigtig snu Plattenslager — thi ogsaa han lever af for en billig Penge at gøre sig til Grin for et tilfældigt Publikum.

Hans Andersen-Bang, som hans borgerlige Navn lyder, har just i denne Tid fejret sit 25-Aars Jubilæum som „bekendt Person“, for at tale med Nikolajsen i „Revuen“. Han søgte i den Anledning hos en bekendt Redaktør og Rigmand et beskedent Bidrag paa 500 Kr. til at fejre Jubilæet med Fakkeltog og Musik af Joachim Andersens Orkester, men desværre strandede Projektet paa Redaktørens Gnavseri.

Hans Specialitet har været at holde Foredrag om Tidens brændende Spørgsmaal. Først i Firserne optraadte han i de unge Levemænds daværende Paradis „Braminerklubben“, hvor han en Gang blev sat op paa en glohed Kakkelovn og nær var kommet til at dele Skæbne med den hellige . . . var det ikke Laurentius han hed? Siden producerede han sig i forskellige Beværtningslokaler, der altid i Haab om forøget Søgning beredvilligt overlodes ham. Hans Glansperiode faldt samtidig med General Boulangers, hvis udtrykte Billede han indbildte sig at være. Han optraadte den Gang og senere i mindre Cirkus til Hest og i fransk Generaluniform, ivrig forfægtende Middelstandens Sag.

Han kan iøvrigt med Rette rose sig af at være den første, som rejste Middelstandens Fane i København. I Firserne vilde han stille sig paa et Handelsprogram i 5. Kreds mod Goos og Holm, men opnaaede desværre kun én Stiller, og han havde ikke Valgret.

Middelstanden har heller aldrig glemt sin gamle Talsmand. Andersen-Bang turer endnu stadig om fra Dør til Dør med sin Slængkappe og sine lumske, blaa Briller, og i smaa Butiker og Beværtninger er der altid til ham, om ikke andet, saa dog en Bid Brød og en Snaps eller en Cigar.

For et Par Aar siden havde man ham paa Oringe paa Prøve. Men der vilde de ikke beholde ham.

Han var ikke gal, mente man — i hvert Fald ikke gal nok.

Disse to betitlede Personer danner Originalernes Aristokrati. Vore andre Billeder fremstiller et Par Gadefigurer, som maaske langt snarere fortjener Navn af Stakler end af Originaler.

Den tynde, visne, tandløse Kvinde i den fattige, men latterligt opstadsede Dragt færdes daglig i Kvarteret mellem Dronningens Tvergade og Købmagergade. Hun hedder Juliane Marie Hansen, men kun faa kender dette Navn. Som *Jomfru Tidsfordriv* kendes hun derimod af ethvert Barn.

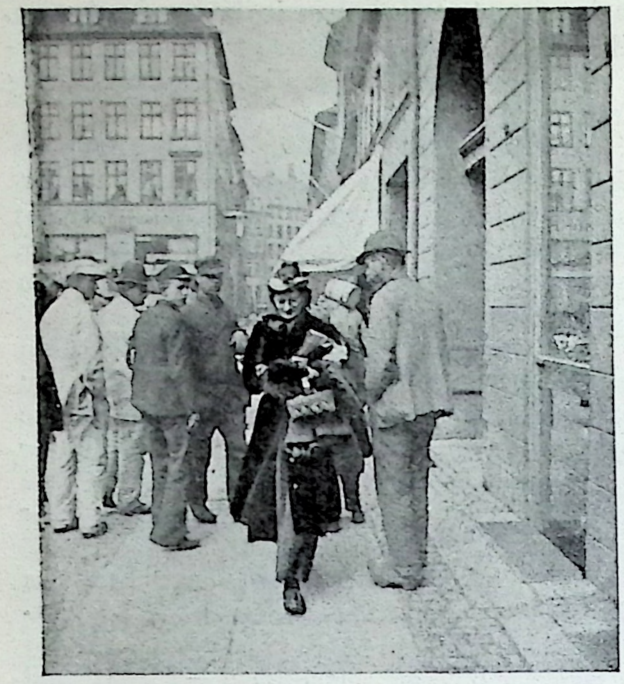
Hun er 45 Aar og paastaaes at være Præstedatter, men har, saa længe man kan huske tilbage, levet i den yderste Armod. Nu bor hun paa en Kvist i Lille Brøndstræde, hvor en fattig Kone for en ringe Betaling giver hende, hvad hun behøver.

En københavnsk Original: „Professor“ Andersen-Bang.

Og det er just ikke meget. Hun lever næsten udelukkende af Bolscher og Kager, som hun tigger paa Sukkervarefabriker og i Konditorier og venligt deler ud til de store Flokke af Gadens Ungdom, hun altid har sværmende om sig. Dem holder hun Skole for — thi hendes Indbildning er den, at hun er Lærerinde — og om Sommeren sidder hun daglig i Kongens Have og opdrager Ungdommen i Tugt og Herrens Formaning, med skiftevis Anvendelse af Bolscher og fantastiske Skældsord.

Sin underlige Garderobe, der synes uudtømmelig og ofte varierer med faa Dages Mellemrum, faar hun hos Kvarterets Handlende, som forærer hende bro-

Jomfru Tidsfordriv i Vinter- og Sommertoilette.

gede Baandrester, Blomster og vanvittige Hatteforme. Bag al denne Pragt rører sig desværre en ubegrænset Verden af levende Væsner, der er Værtindens Fortvivlelse og ofte har kostet Jomfru Tidsfordriv hendes fedtede Haartjavser lige til Roden.

Hun er ivrig Kirkegænger og kan for sit gode Hjertes Skyld vel fortjene en bedre Plads i et andet Liv end den, der undtes hende her nede.

Jævnsides med denne agtbare Dame er det naturligt at nævne *Scheibelein*. Paa en eller anden uforklarlig Maade er disse to Figurer i Folkebevidstheden vokset saaledes sammen, at man endog har afbildet dem i skøn Forening, uagtet de næppe nogensinde har været hinanden nær.

Det kæmpehøje og knoklede Gespenst, som prydede sig med Soldaterhue og Krigsmedaljer, svigtede i Kampaarene, da Fæstningssagen stod paa Programmet, aldrig ved nogen Højredemonstration, og blev hurtig af Venstrepressen benyttet til Latterliggørelse af Modpartiet — en vandrende Parodi paa den tapre Landsoldat.

Da det politiske Bulder døde hen, var ogsaa Scheibeleins Heltesaga ude, og han staar nu i Folkets Øjne kun som det, han i Virkeligheden altid var: et intellektuelt og moralsk svagt begavet Individ, altid parat til for en Skilling til Brændevin at gøre hvad som helst til kaade Nattegæsters Moro. Og det er stundom de sælsomste Ting, fulde Københavnere kan have Fornøjelse af.

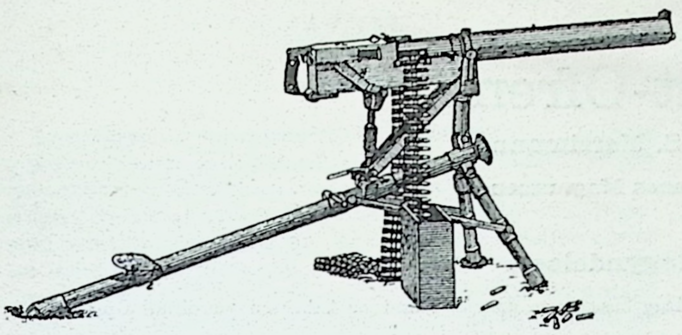
Scheibelein lever nu et paa sin Vis ganske regelmæssigt Liv. Om Sommeren tjener han til Reklame for et eller andet Tempel paa Dyrehavsbakken, men naar Bakketiden er endt, møder han regelmæssig paa Ladegaarden, hvor han korter Arbejdstiden ved Minderne fra en bevæget og ikke absolut glædeløs Tilværelse.

— — —

Rundt om paa Barberstuer og mindre Beværtninger kan man finde vore kære Gadefigurer forevigede i smaa, indrammede Akvarelbilleder, aabenbart alle stammende fra samme Haand. Disse Folk har haft deres egen Maler, selv en forhutlet Eksistens, men ikke ganske uden Talent. Manden hed vist *Schmidt* og døde for et Par Aar siden. Han havde dog saa stort Marked for sine Billeder, at han altid var mæt, derimod næppe altid det, som ... som vi ved vore Abonnenters Hjælp forhaabentlig snart vil faa et godt dansk Ord for.

Denne Mands Kunst vil give vore Gadefigurer Historiens Liv og blandt kommende Slægter vække Lysten til at træde i deres Fodspor.

Johannes Dam.

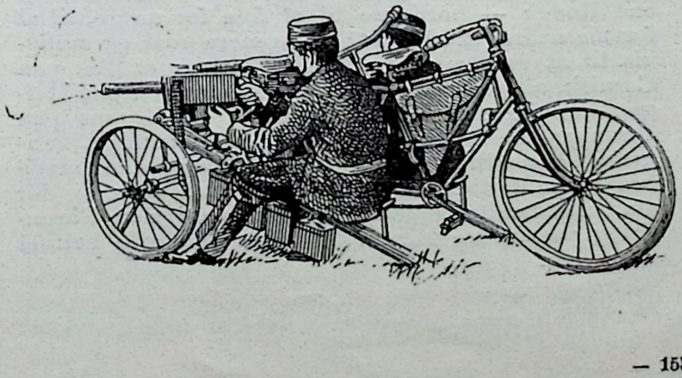
Maxim Kanonen.

I de sidste Krige, Evropæerne har ført mod vilde og halvvilde Folkeslag, har man stadig hørt Tale om et bestemt Vaaben: Kuglesprøjten eller Maxim Kanonen. Ogsaa nu under Englændernes Krig mod Boerne gaar Navnet paa dette Vaaben igen i næsten alle Beretninger fra Krigsskuepladsen. Vaabnet har da almen Interesse.

Opfinderen er Englænderen Maxim og Ideen i det er den samme omtrent som i den franske Mitrailleuse. Forskellen er kun, at mens der i Mitrailleusen var en Mængde Løb, er der i Maxim Kanonen kun ét Løb, der er paa 11 Millimeter, altsaa som de gamle Gras-Geværer. Hele Kanonen er ikke tungere, end at den med Affutage kan bæres paa en Hesteryg. Naar man ser paa vor lille Tegning af Maxim Kanonen i skydefærdig Tilstand, vil man forstaa hele Principet. Fra en ved Kanonens Fod staaende Ammunitionskasse løber det saakaldte Projektilbaand op til Kanonlaasen. Baandet er et fortløbende Projektilhylster, hvori der kan sidde indtil 1000 Projektiler. En Mand er nok til at betjene Kanonen. Med et Haandtag sætter han Baandet i Bevægelse. Projektilerne føres ind i Kanonløbet, og den samme Kraft, der fører dem ind, bevirker at de udskydes. Der kan paa den Maade affyres 600 Kugler i Minuttet eller 10 i Sekundet. Det er en bogstavelig Straale af Bly, der staar ud af Løbet.

Mod vilde Stammer, hvis Krigsførelse ikke staar paa Højde med deres Mod, har Maxim Kanonen vist sig aldeles fortræffelig. Den formelig mejer de tætsluttede fremstormende Skarer ned. Mod en Fjende, der forstaar at benytte Terrænet, er dens Virkninger ikke saa frygtelige, om den end til enhver Tid er et farligt Vaaben, at have mod sig. Under Boerkrigen har Englænderne ikke haft stort mere Nytte af deres Maxim Kanoner end Franskmændene havde af deres Mitrailleuser i 1870.

Den bedste Egenskab ved Vaabnet er den Lethed, hvormed det kan transporteres fra Sted til Sted. Det kan bæres af en Hest, og det kan køres paa en Tricycle af to Mand. Tricycle-Maxim Kanonen er den nyeste Opfindelse paa dette Omraade. Paa Tricyclen hviler to Maxim's, og naar Vaabnet skal bruges, stiger de to Ryttere af Sadlerne og betjener hver sit Løb. De kan da affyre 1200 Skud i Minuttet tilsammen. Men rammes Apparatet blot af en rigtig Kanonkugle, er det jo forbi med hele Herligheden.

Af Dagens Krønike.

Midt i et Hav af Blomster, der ganske dækker hver ledig Bordplads, og Flyglet med, saa man næppe finder Plads til et Par Handsker — staar en høj, ung, lys Pige og lader Blikket straalende karessere de duftende Herligheder:

„Se, se en Gang, er det ikke dejligt! Hvor Folk har været gode imod mig!“

Og Moderen — saadan en rigtig hyggelig og venlig Moder af den gode, gamle Slags — nikker fornøjet og siger:

„Ja, hvor Folk er rare mod vor lille Pige! Og De maa ogsaa komme her hen og drikke et Glas Vin med hende . . .“

Frøken Nørregaard-Hansen.

Den unge, glade Pige er Frøken *Nørregaard-Hansen,* som forrige Mandag debuterede i „Den flyvende Hollænder“.

Hendes Stemme er uddannet af Fru *Keller,* men — siger hun selv —:

„Operarepetitør Salomon Levysohn skylder jeg min egentlige musikalske Uddannelse, og hans Dannelse og fine Smag har lært mig saa uendelig meget. For Resten er jeg 23½ Aar — og hvad saa mer? Jo, saa har jeg lige fra ganske ung elsket Wagner over alt, og mit højeste Ønske er, naar jeg har set og lært lidt i Udlandet, at komme til at synge rigtig meget Wagner, helst her i København.“

Moderen nikker igen og ser glad paa sin Datter. Som Senta har stirret paa og tilbedt Hollænderens Billed, saaledes har denne jo studeret og elsket Wagner og haabet paa den Dag, da hun kunde ofre ham sit Liv.

Vi tømte i Oprigtighed vort Glas paa, at Enden maa blive Begyndelsen lig.

—m.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besoger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden.

I de Dage, da de ankom, og man skulde sørge for at huse dem og tage sig af dem, var det fantastiske i den store Plan langsomt falmet for en noget barsk Virkelighed. Joan Ferriby havde fundet Malgamitarbejderne mindre maleriske, end hun havde ventet.

„Hvis de bare vadskede sig,“ havde hun sagt i al Fortrolighed til Major White, „saa er jeg vis paa, at det var langt lettere at have at gøre med dem. Og efter at hun meget livligt og dristigt havde talt Fransk med en Mand fra Lyon, ilede hun tilbage til West End til de talrige Forlystelser, som ganske naturligt optager En saa meget i Karnevalstiden.

Naa, men her var Malgamitarbejderne, og man maatte sørge for dem.

Det var maaske ikke saaledes, som de fleste havde ventet, og Cornish saa med usminket Glæde hen til det Øjeblik, da han skulde frigøre sig for disse Mennesker, som man maatte indrømme var smudsige og uinteressante.

Han ventede ikke en Gang som Joan, at Konerne og Børnene, som skulde følge senere, vilde være mere maleriske og tiltalende.

Toget strøg langsomt hen over de taagede Sletter, og Cornish gyste, da han saa ud af Vinduet.

„Schiedam!“ raabte Dragerne.

Var det Schiedam? Det var kun en Landsby, og saa kendte man Navnet saa godt. Verden syntes pludselig saa lille og smudsig.

Saa kom der et Par andre Stationer med historiske Navne og saa Haag.

Cornish forlod sin Kupé og traadte hen til Roden, som ventede ham paa Perronen i en tyk Pels.

Roden saa flink og dygtig ud, mere flink og dygtig end Cornish nogen Sinde havde ventet, og Arrangementet syntes udmærket. Alt var godt forberedt.

„Jeg har Omnibusser og Fragtvogne til dem og deres Bagage,“ var de første Ord, Roden sagde.

Cornish stillede sig instinktmæssigt under Rodens Kommando. Denne Mand var steget umaadeligt i hans Agtelse efter den første Malgamitarbejders Ankomst til London. Den sørgelige Virkelighed, der viste sig, da den første kom, havde forøget den spændte Forventning om, hvorledes den anden vilde være. Cornish havde været optaget af saa mange Velgørenhedsværker, der nærmest var Adspredelser, at den Alvor, der var i dette, muligvis kunde synes alt for stor, hvis Alvor i det hele taget kunde fæste Bo i hans Sjæl.

„Jeg har talt dem alle sammen ved Ankomsten,“ sagde han. „Der er et Hundrede og tyve — gennemgaaende er det nogle højst sørgelige Karle.“

„Ja, der er ikke meget at se paa,“ svarede Roden. Og de to Mænd stod ved Siden af hinanden og saa paa Malgamitarbejderne, der nu havde forladt Toget og stod trængte tæt sammen i sløv Dvaskhed.

„Men De vil snart faa ordentlig Façon paa dem,“ sagde Cornish med betegnende Optimisme.

Han hørte egentlig til en Klasse Mennesker, der altid har én eller anden ved Haanden, til hvem de kan overgive Hverv, som de maaske kunde gøre bedre og hurtigere selv. Hemmeligheden ved den menneskelige Lykke er at være afhængig af saa faa Mennesker som mulig.

„Ja, vi skal snart faa Façon paa dem — ser De, Søluften og saa videre —“

Roden saa paa Folkene med store, bedrøvede Øjne, i hvilke der hverken var nogen Begejstring eller Gnist af Menneskevenlighed. Cornish spekulerede uvilkaarligt paa, hvad den anden kunde tænke paa. Der var sikkert Pessimisme i hans Tanke og de manglede helt den Begejstringens Blindhed, af hvilken Mennesker drives til at arbejde paa store Maal til Gavn for Masserne, og til — for saa vidt det er muligt for den menneskelige Opfattelse at skelne — at gøre store og hæslige Fejltagelser.

„Von Holzen er dernede,“ sagde Roden tilsidst. „Saa snart de kommer, sender vi dem af Sted i Grupper paa ti og pakker dem i Omnibusserne. Bagagen kan følge senere.“

„Naa, dér kommer von Holzen! De kender ham ikke, vel?“

„Nej, jeg gør ikke.“

Saa gik de ham i Møde.

Det var en middelhøj Mand med brede Skuldre og et roligt, glat barberet Ansigt. Otto von Holzen tog Hatten af og holdt den i Haanden, medens han hilste paa dem.

„En Præsentation er unødvendig,“ sagde han, „vi har jo arbejdet sammen i flere Maaneder, hver paa sin Side af Nordsøen, og nu har vi da i alt Fald et Slags Resultat af vort Arbejde.“

Han havde et rask, udenlandsk Væsen, et venligt Smil og en vis Livlighed. Han var helt anderledes end Roden — hurtigere til at føle for andre, til at forstaa andre, skikket til at gøre mere godt og muligvis til at gøre mere ondt. Han kastede et Blik paa Cornish, nikkede sympatisk og saa' saa hen paa Malgamitarbejderne. Disse, der stod i en Gruppe paa Perronen med deres Pakkenelliker i Haanden, gengældte hans Blik med Interesse. Toget, som havde bragt dem dertil, dampede bort fra Stationen, og dér stod Malgamitarbejderne og stirrede i sløv Forundring paa de tre Mænd, til hvem de havde betroet deres Liv.

6. KAPITEL.

I Klitterne.

Landsbyen Scheveningen er, som mange véd, bygget paa Sand og kun beskærmet mod Oceanet ved en Sandbanke. Et nyt Scheveningen har rejst sig paa denne Sandbanke, en Terrasse af røde Murstenshuse, som allerede er medtagne og vejrslagne og stirrer trist ud over Havet. Inde i Landet er der Klitter undtagen dér, hvor Byggeforetagender har rejst Villaer og anlagt Veje. Mod Syd paa den anden Side af Fyrtaarnet er der Klitter. Mod Nord er der Klitter lige saa langt, som Øjet kan naa. Dette Land er meget øde, Marehalmen svajer i Vinden; hist og her ligger der Vragstykker, og Sandet, der drives af Vinden som Sne, fyger frem og tilbage til alle Tider.

Denne Eftermiddag saa Klitterne saa triste ud, som man kunde forestille sig det i sine mørkeste Øjeblikke. Taagen havde rigtignok hævet sig lidt, men der faldt en iskold Støvregn, saa at Jorden hurtigt blev bedækket med et tyndt Islag. Den korte Januardag var snart til Ende.

Mod Nord kan den nysgerrige nu til Dags finde et Par lave Bygninger, der ligger spredte om et Vandtaarn. Disse Bygninger er af Træ med Tage af Bølgeblik, og da de var nyopførte for ikke saa mange Aar siden, saa de pæne nok ud med deres grønne Skodder og fine Tagskæg. Det hele var indelukket af et Stakit af Bølgeblik, og man kom til det ad en Vej, der ikke var meget godt anlagt.

„Vi ønsker ikke, at Turisterne fra Haag skal betragte dette som et Sted, man gør Udflugter til,“ sagde Roden til Cornish, da de nærmede sig Malgamitfabriken i en lukket Vogn.

Cornish saa ud af Vinduet og sagde ingen Ting. Saa vidt han kunde se, var der intet som helst paa nogen af Siderne undtagen Sandbanker og graat Græs. Vejen var snæver og førte kun til den lille Gruppe Huse inden for Gærdet. Det var et ensomt Sted og afskaaret fra al Forbindelse med Yderverdenen. Folk kunde komme der forbi i en Afstand af et Par Hundrede Fod uden at ane, at Malgamitfabriken var til. Vognen kørte gennem den høje Port. Der laa et Antal Hytter, to lange lave Bygninger og Vandtaarnet.

„De ser,“ sagde Roden, „at vi har Masser af Plads til, at vi kan udvide os, naar det behøves; men vi maa være langsomme og føle os frem. Det kan ikke gaa an, at Foretagendet mislykkes. Vi har Plads til et Par Hundrede Arbejdere og deres Familier, men med Tiden faar vi fem Hundrede — det er alle Malgamitarbejdere i Verden.“

Han brød af med en Latter og saa sig om. Der var en Klang i hans Stemme, som vidnede om Sindsbevægelse. Kunde Percy Roden, naar det kom til Stykket være en Enthusiast. Cornish saa uroligt paa ham. I den Verden, som Cornish hørte til, var oprigtig Begejstring saa sjælden, at den aldrig blev godt modtaget.

Rodens Væsen forandrede sig igen, og han forklarede Planen til den lille Landsby med sin sædvanlige, halvt ligegyldige Mine.

„Disse to Bygninger er Fabriken,“ sagde han; „i dem kan tre Hundrede Mænd arbejde paa én Gang. Her bygger vi Skur til Raamaterialet. Her opfører vi et Pakhus. Men jeg venter ikke, at vi nogen Sinde har noget stort Oplag af Malgamit; jeg tænker, at vi faar en hurtig Omsætning.“

Cornish lyttede med den ærbødige Opmærksomhed, som Forretningsspørgsmaal altid fremkalder hos dem, hvis Fødsel og Opdragelse gør dem uskikkede til sligt Arbejde. Det var klart nok, at han ikke fuldstændig forstod de Udtryk, som Roden benyttede, men han slog med sin Stok mod sin fikse Støvle, nikkede hurtigt og saa sig intelligent om. Han havde en vis Respekt for Percy Roden, mens denne Filantrop maaske ikke tog sig allerbedst ud i det Øjeblik, han gav sig af med Forretninger.

„Og bor De og denne Udlænding — hvad er det nu, han hedder? — naa, Hr. von Holzen, indenfor dette — Indelukke?“ spurgte han.

„Nej, von Holzen bor nu i Scheveningen. Han bor paa et Hotel, og jeg har lejet mig en Villa i Klitterne, hvor min Søster holder Hus for mig.“

„Ja saa? Jeg vidste ikke, at De havde en Søster,“ sagde Cornish og vedblev at se sig om med en intelligent Uvidenhed. „Har hun nogen Interesse for vore Planer med Malgamitarbejderne?“

„Kun for saa vidt som de vedrører mig,“ svarede Roden. „Hun er mig en god Søster. Huset ligger mellem Vandværket og Sporvognsstationen. Vi vil se derind paa Vejen tilbage, hvis De har Lyst.“

„Det vilde jeg umaadelig gerne,“ svarede Cornish høfligt, og saa fortsatte de deres Inspektion af den lille Koloni. Ordningen var lige saa simpel som eksemplarisk; enten Roden eller von Holzen maatte have et stort Organisationstalent. I et af Husene var der dækket to lange Borde med kolde Retter. Der var udsøgte Vine; særlig fremtrædende var en Del Flasker Champagne paa en Buffet.

„Det er til Journalisterne,“ forklarede Roden. „Der kommer en Del af dem i Eftermiddag for at se paa det første Selskab Malgamitarbejdere, som ankommer. Man maa jo avertere paa en fornuftig Maade. Vi har indbudt en hel Del Korrespondenter til fremmede Blade. Vi giver dem Champagne og betaler deres Udgifter. Naar man er lidt venlig imod dem, bliver de frygtelig glade. Og de véd naturligvis, hvem man er. Jeg skal sige Dem, lidt Smiger er ikke af Vejen.“

„Smiger og Champagne,“ sagde Cornish leende, „det er de vigtigste Midler til at opnaa Popularitet.“

„Her har jeg en Del Fotografier,“ vedblev Roden, „som er taget af en rar Mand i Nabolaget. Han har anbragt en Udsigt over Havet i Baggrunden; den er der ikke, men han har overført Himlen og Vandet fra en anden Plade, for at det kan blive til et godt Billede. Vi sender det til de vigtigste illustrerede Blade.“

„Og jeg antager,“ sagde Cornish med sin lystige Latter, „at nogle af Jornalisterne ogsaa selv sætter Baggrund paa.“

„Ja, naturligvis,“ svarede Roden alvorligt. Saa bliver de sentimentale tilfredstillede. De sentimentale standser aldrig ved det nødvendige, de vil altid have mere. De bliver frygtelig glade naar de tænker paa, at Malgamitarbejderne, som er samlede fra alle Verdens Huler, har Udsigt over Havet og al mulig moderne Luksus.“

„Vi maa føje dem,“ sagde Cornish praktisk, „vi kommer ikke langt uden dem.“

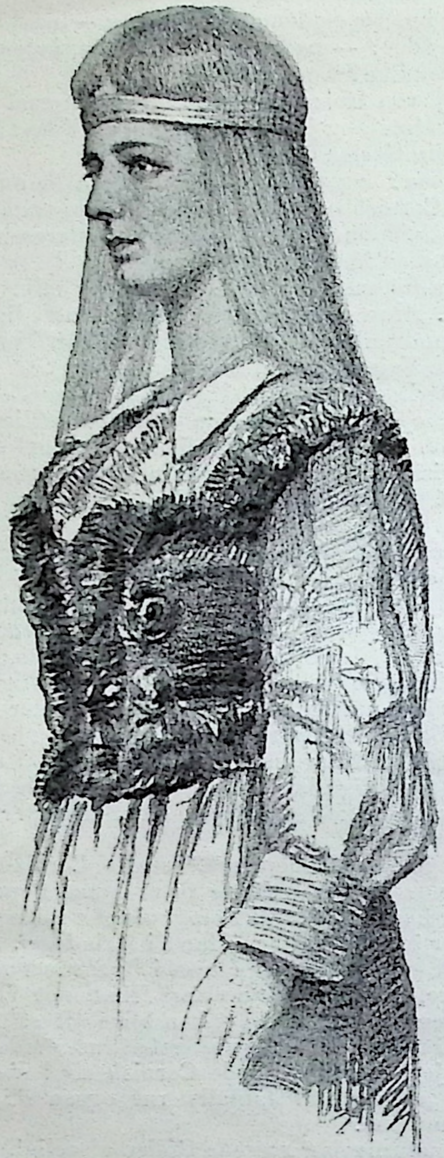
I dette Øjeblik fik Lyden af Vognhjul dem begge til at vende sig hen i mod Indgangen. Det var en Omnibus — den bedste Omnibus med de smukkeste Heste, og den bragte Journalisterne. Disse Herrer steg ud og kom hen imod det lille Hus, hvor Cornish og Roden ventede.

Det var, hvad man med et velvilligt Udtryk kalder, et noget blandet Selskab; nogle var alt for godt klædte, andre for daarligt, men alle optraadte de med en Mine, der vidnede om en Bevidsthed om Storhed, dog ikke ublandet med godt Kammeratskab. Den ledende, en tyk Mand, trykkede venligt Cornish's Haand, og denne satte sin bedste Mine op til det.

„Ja, saa er vi her,“ sagde Manden og gned sine Hænder, medens han saa paa Champagnen.

Fortsættes.

Privatteatrene.

Frk. Blad som „Snefrid."
Tegnet for „Hver 8. Dag" af Achton Friis.

Hvem skulde have troet, at den samme Gustav Wied, der en Gang blev udhysset ved det fri Teaters Opførelse af hans kras-realistiske lille Enakter, efter kun faa Aars Forløb vilde opnaa at høre til vore Teatres faste Repertoire. Det samme Publikum, der efterhaanden blev Wieds trofaste Læsere, søgte ham ogsaa i Teatret, og baade *Første Violin* i forrige Sæson paa Folketeatret og *Erotik* og *En Mindefest* og *Bønder* paa Dagmarteatret i denne Sæson har været indbringende for Teatrene og til megen Morskab for Publikum.

Ofte hænder det, at man sidder i Teatret og falder hen i den oprørske Tanke, at visse tragiske Stykker egentlig er lige paa Siden af det latterlige. Som Læsedrama betoges man ofte af et Skuespil, der overført i Scenens Kød og Blod blev En fuldkommen ligegyldigt eller endogsaa frastødende. Et saadant Øjeblik er man Gustav Wied inderlig taknemlig for hans Humør. Den Dag, Humøret forsvinder fra den danske Scene, vil Publikum forsvinde fra Tilskuerpladsen. Hos de fleste Skuespillere var det, især i tidligere Tider, deres Humør, deres Kopieringstalent, deres komiske Evne, der fristede dem til Scenen. Gaar end i vore Dage adskillige unge Mennesker til Scenen for at udøse deres forpinte Sjæl i tragiske Roller, viser det sig dog temmelig hurtig, at Kothurnen kun passer for de allerfærreste. Hellere blive en middelgod komisk Skuespiller end en latterlig Tragiker. Den første er dog Galleriet til Glæde, den sidste volder Sorg over det Hele.

Hr. *Aage Garde* paa Folketeatret er en ung Karakterskuespiller af afgjort Talent. I *Over Ævnes* første Del vovede han — oven i Købet som en Art anden Debut — Præsten *Sang*, efter at vort Publikum har faaet blivende Indtryk af Johannes Nielsens Præstation og endnu har Lugné Poë i frisk Minde. Men de tre Aftener, Hr. Garde spillede Rollen, overbeviste han Publikum om, at *Sang* maa dø med alt Haab bristet. Der var Selvstændighed i hans Spil, hans Ansigt er karakterfuldt og — ligesom Johannes

Hr. Garde som Præsten Sang i „Over Ævne."
Tegnet for „Hver 8. Dag" af Achton Friis.

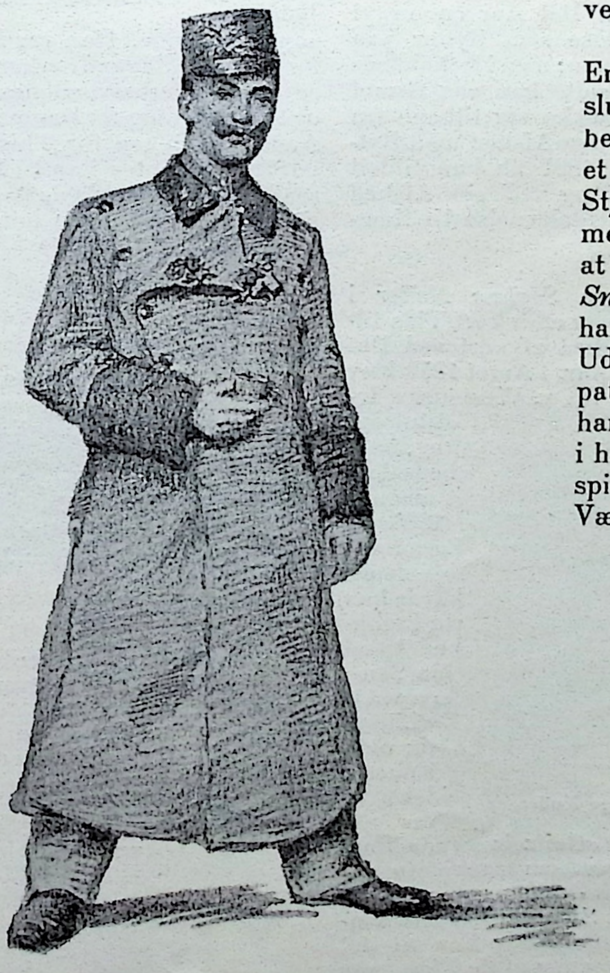
Nielsens — langt fra det traditionelle Teaterpræg. I Hr. Garde er Folketeatret bleven en Personlighed rigere. Den unge Skuespiller er et intelligent og gennemdannet Menneske, han er Student, var et Aarstid Elev paa Dagmarteatret, spillede en Sæson i Provinsen hos Helsengreen, men hentedes af den altid aarvaagne Hr. Herman Bang til Folketeatret, da Johannes Nielsen bestemte sig for Inspektørstillingen paa det kongelige Teater.

Medens Folketeatret med Opførelsen af *Over Ævnes* anden Del stadig handler til den gode Literaturs Vel, gør Kasino vel imod det store Publikum, der med Øje og Hjærte hænger ved Udstyrskomedien fra de berømmeligste Kasinodage. Efter *Kaptajns Grants Børn* er *Kejserens Kurér* en naturlig Fortsættelse. Og — ærlig talt — hvorfor skal man ikke være glad over at have et Teater for Operetten og Udstyrskomedien. Efter en munter Middag falder det naturligt i de fleste Københavneres Smag at høre den lettere Musik og Sangkunst, og hvem af os er ikke taknemlig over at kunne belønne vore Børn og Tjenestepiger med Billet til Kejserens Kurér. Ja, var det ikke for Skams Skyld, kunde vi alle som én gærne tilstaa, at vi den Aften, vi selv fulgte Baby i Kasino — naturligvis alene for at passe paa Baby — sad og morede os ganske fortræffeligt over Kejserens Kurér, mest maaske fordi vi i det Par Timer genoplevede vor Barndoms eller første Ungdoms broget-stærke Indtryk af det paa ydre Handling saa rige Stykke.

Hellere se *Kejserens Kurér* end *Naar Klostermure brydes.* Det gør ondt langt ind i Hjærteroden at blive klog paa, hvilket Juks Drachmann imellem Stunder *kan* skrive. Stykket er tyndt at læse, og grelt virker det paa Scenen. *Snefrid* derimod er jo fint skrevet, en hel lille Perle, men stærkt egnet til Opførelse er det i Virkeligheden ikke — selv ikke med Carl Nielsens stemningsfulde Musik. Men det tager sig alligevel ud, om end Pragten af og til nærmer sig det maskeradeagtige. Bedst i det hele Stykke er Em. Larsens vidunderlige Maske og Spil — det stumme især — som Finnehøvdingen Svase. Der er længe ikke set en saa kunstnerisk skabt Maske som Svases. Skade kun, at Em. Larsens evige Optagethed forhindrede os i at faa den tegnet. Ogsaa for Frk. Blads slanke, dejlige *Snefrid* er Stykket værd at se. Der er Linjer i det Kvindelegeme og Hovedet sidder stolt paa højen Hals.

Med den originale Ide at præsentere fire smaa Enaktere af samme Forfatter paa samme Aften slutter Dagmarteatret Nyhedsrækken for November og gaar Julemaaneden imøde vel rustet med et skiftende, rigt Repertoire. I et af disse fire Stykker af *Hartleben* — „Afsked med Regimentet“ — fik Albrecht Schmidt Lejlighed til at tage Revanche for hans lidt farveløse Skjald i *Snefrid.* I en bedragen Ægtemands Rolle gav han en stor Stemningsskala saa levende bevæget Udtryk, at al Tale om denne iøvrigt saa sympatetiske Skuespillers „træede“ Væsen herefter har tabt al Kurs. Men sandt nok er det, at ikke i historisk Formumning men i det moderne Skuespil har Hr. Schmidts Talent Rod og Ret og Værdi.

M-E.

Hr. Albrecht Schmidt i „Afsked med Regimentet.“
Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Achton Friis.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Landbobanken i Køge kunde nylig fejre sit 25-aarige Jubilæum. Banken har en aarlig Omsætning paa 4½ Million Kroner og har i en Aarrække givet sine Aktionærer et Udbytte af 8 à 9%. I Spidsen for Bestyrelsen, som bestaar af 7 Medlemmer, staar Prokurator *H. C. Ritzau*, der har været Medstifter af Banken og med anerkendt Dygtighed administreret den siden dens Oprettelse.

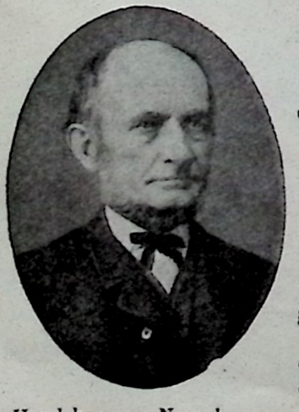
Prokurator Ritzau.

Kgl. Kapelmusikus *August Blauhut* fejrede den 1. December 25-aarigt Jubilæum som Medlem af det kgl. Kapel. B., der er født 9. Oktober 1850, er en fortrinlig Bassist, der regnes blandt de bedste Orkesterspillere i Danmark. Han er meget afholdt af sine Kolleger i det kgl. Kapel.

Kgl. Kapelmusikus Blauhut.

50 Aars Borgerjubilæum fejredes nylig af Handskemager *N. A. Neuschwang* i Slagelse. Jubilaren, der deltog med Hæder i Treaarskrigen, er almindelig afholdt af sine Medborgere, som paa Festdagen for en Gangs Skyld drog ham ud af den beskedne Ro, hvori han ellers lever.

Handskemager Neuschwang.

Hr. Neuschwang, der om et Par Maaneder fylder de 80 Aar, er endnu i sin høje Alder i Stand til at arbejde fra tidlig Morgen til sen Aften.

Dødsfald.

Kammerherre, Ritmester *J. C. E. Moe*, der fornylig afgik ved Døden her i Hovedstaden, var født 1848. Han valgte sig, da han i 1867 blev udnævnt til Sekondløjtnant, samme Vaabenart som Faderen, der i sin Tid ogsaa var Ritmester. Dels har han tjent ved 2. og 3. Dragonregiment og dels ved Gardehusarerne, hvor han i 1890 var Skoleforstander for Regimentet paa Jægersborg. Ritmester Moe var i en Del Aar en meget kendt Skikkelse som Rytter paa Væddeløbsbanen; men i forholdsvis ung Alder maatte han paa Grund af Svaghed trække sig tilbage fra Tjenesten og tage Afsked med Rytteriet 1896. I 1891 fik han tildelt Ridderkorset, og ved sin Afsked modtog han Udnævnelse til Kammerherre.

Ritmester Moe.

Distriktslæge *Sophus Møller* i Nørre Sundby er efter kort Tids tiltagende Svaghed afgaaet ved Døden i sit 59. Aar. I Aaret 1859 blev han Student fra v. Westenske Institut og tog Embedseksamen 1865. I Barndomshjemmet havde han rig Lejlighed til at faa Sansen vakt for Literatur og Kunst, idet han var en Søn af C. A. Reitzels gamle Bogholder, der paa saa mange Maader var knyttet til Datidens store Skønaander. Ved Siden af det medicinske Studium syslede han til det sidste med mange af de Ting, som han havde faaet kær fra Ungdommen, og han blev et virksomt Medlem af flere videnskabelige Selskaber, ligesom han indtog Medlemsplads i Bestyrelsen for Aalborg Musæum. Hans nære Venskab med Brygger Dr. Carl Jacobsen har sikkert ikke bidraget lidt til at øge Interessen for dette. Som Læge begyndte han sin Virksomhed i Brovst; men allerede 1878 flyttede han til Nørre Sundby, hvor han modtog Udnævnelsen til Distriktslæge og senere Ridderkorset. Den afdøde var en pligtopfyldende og til de mindste Detailler punktlig Embedsmand.

Distriktslæge Møller.

Pludseligt er Kammerraad, Bogtrykker *Henrik Rasmussen* i Thisted afgaaet ved Døden i en Alder af kun 49 Aar. R. nød vidt omkring en stor Popularitet og har for Haandværkerstanden udført et stort og heldbringende Arbejde. Han var Formand for Thisted Haandværkerforening og Haandværkssvendenes Rejse- og Sygeforening for Danmark. Efter Amtsudstillingen for Thisted Amt i 1898 udnævntes han til Kammerraad. Hans udmærkede Arbejde og gode Humør skaffede ham mange Venner.

Kammerraad Rasmussen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang"

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang indeholder: *Robert Henriques*: Foraarsvers. (Tekst af Christian Paludan). *C. M. v. Weber*: Opfordring til Dans. *Asta Thorlacius*: Jægerne.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

A. Fonnesbechs Etablissement paa Østergade.

Dansk Etablissement.

Østergade bliver ved med at være vor hyggelige lille overfyldte Frilufts-Dagligstue, medens dens hele Udstyr mere og mere antager Former, der hører Salonen til. Ingen Verdensstad vilde undse sig for at optage i sin Midte det pragtfulde Silke- og Modevaremagasin, som under Navn af *A. Fonnesbechs Etablissement* er kendt af enhver Københavnerinde over Konfirmationsalderen.

Allerede Vinduerne faa Kvindehjerter til at banke, og inden man ved deraf, staar man, drevet frem af en uimodstaaelig Magt, inde under Halvtaget ifærd med at træde ind i Lokalet. Man vil da straks tilhøjre befinde sig i Lingeri-Afdelingen, der omfatter alle de Smaaartikler, hvormed en Dame gaar sit Toilette efter og fuldender det. Blandt disse Smaaartikler er Slørene en saa stor Artikel, at 3 Mennesker udelukkende er beskæftigede med Ekspeditionen deraf. Tilvenstre er Silkeafdelingen, hvor Øjet mødes af Farvenuancers Utallighed. Ad en tæppeprydet Trappe, ved hvis Fod Giovanni da Bolognas „Merkur“ fra Musæet i Florens holder Vagt, naar man fra Stuen op paa første Sal.

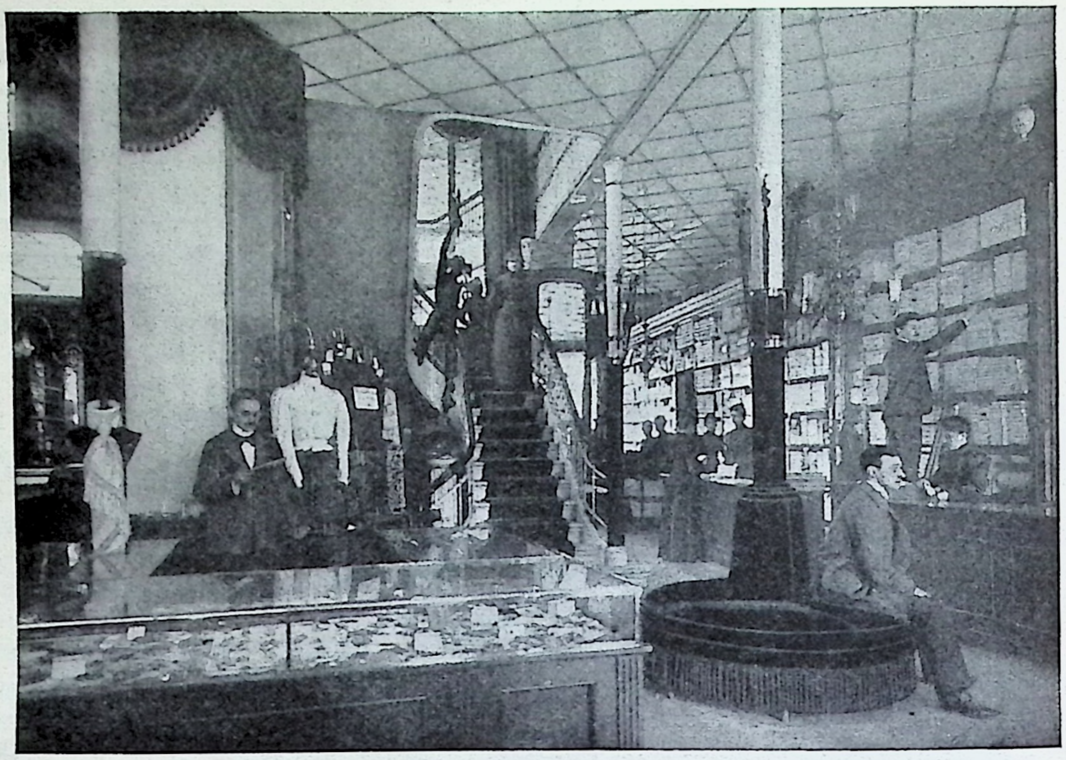
Heroppe er i Rummet mod Østergade den store Udstilling af Damehatte, hvor baade den raffinerede Smag og den mere borgerligt-pæne jævne finder sig til Rette. Mange forskellige Artikler fylder Fløjen mod Lille Kongensgade. Lange Rækker af Skabe rummer de brogede, knitrende Silke-Liv og Skørter, heroppe findes de ægte Strudsfjer-Vifter og dekorerede Vifter i Empire og Rokoko, de engelske Paraplyer, og paa høje Standere pranger en fantastisk Sværm af Lyseskærme. Her er desforuden et Prøveværelse i Pariserstil, medens dybt i Kælderen findes det saakaldte „Mørkeværelse“, hvor Damerne kunne undersøge, om de Farver, som de valgte sig ud ved Solens Skin, beholder deres flatterende Evner i Festbelysning.

Lokalernes Udstyr er gennemgaaende lyst Egetræ, dekoreret med Delfter Vaser. Magasinets anden Sal er udelukkende optaget af Kontor- og Lagerlokaler og øverst oppe findes de udstrakte Ovenlysstuer, hvor Syerskerne har Plads.

A. Fonnesbechs Etablissemet, der har Udsalg paa alle Broerne og Filialer i Aarhus og Odense, stiftedes 1847 af Faderen til de nuværende Ledere, Herrer A. og J. Fonnesbech. Fra en beskeden Begyndelse som blandet Manufakturhandel har Forretningen fulgt med de vekslende Tider, og da den moderne Tids Krav gik i Retning af Specialiteter, blev den

Damehatteafdelingen paa første Sal i A. Fonnesbechs Etablissement.

Lingeri-Afdelingen i A. Fonnesbechs Etablissement.

efterhaanden omdannet til en Specialforretning i Silke og Modevarer i Stil med lignende udenlandske Etablissementer. Den sysselsætter c. 60 Herrer og Damer foruden mange Syersker ude i Byen og et stort Personale i Filialer og Udsalg.

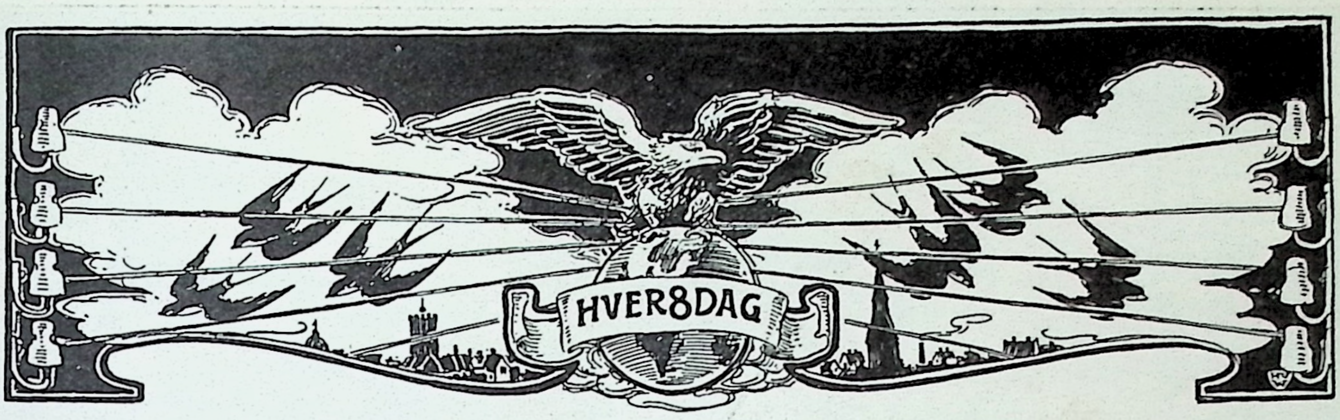
Nu, da de store Festdage nærmer sig, vil Lokalerne med det første forandre deres daglige Udseende, og Magasinet vil da fremtræde som en Julebazar i stor Stil. Genstandenes brogede Mangfoldighed vil gøre Valget svært, men alt vil blive fremlagt saaledes, at man efter en Promenade gennem Etablissementet er à jour med, hvad der over hele Verden i Øjeblikket anses for fin og udsøgt Smag. Der er, for blot at nævne et Par Ting, Puderne i den moderne Liberty-Stil, der er de franske og Wiener-Galanterisagerne, og der er nydelige Forklæder baade i Silke- og i Vaskestoffer. Paa alle Varer kan udstedes elegante Gavekort i gammel Stil paa Pergament.

Magasinet paa Østergade omfatter nu 3 Ejendomme, som paa den sindrigste Maade er sammenbyggede efter Borgerrepræsentant Arkitekt Ingemanns Plan. Hver Tomme af den kostbare Grund er udnyttet; staar man i Ejendommens nederste Rum, befinder man sig dybt under Gaarden, hvor al Fugtighed holdes borte ved en elektrisk Pumpe og hvor den friske Luft tilføres ved Hjælp af en elektrisk Motor. Den ene Gaard er overbygget og giver Plads for en Del af Varelageret, og under Gaardene findes dels de store Maskiner, som forsyner Ejendommen med Varme, dels det omtalte „Mørkekammer", Frokostværelse og andre Rum.

Og som dette Hus bogstavelig talt har en dybere Bund end de fleste andre, saaledes er ogsaa dets Navn trængt usædvanlig dybt ind i det københavnske Publikums Bevidsthed.

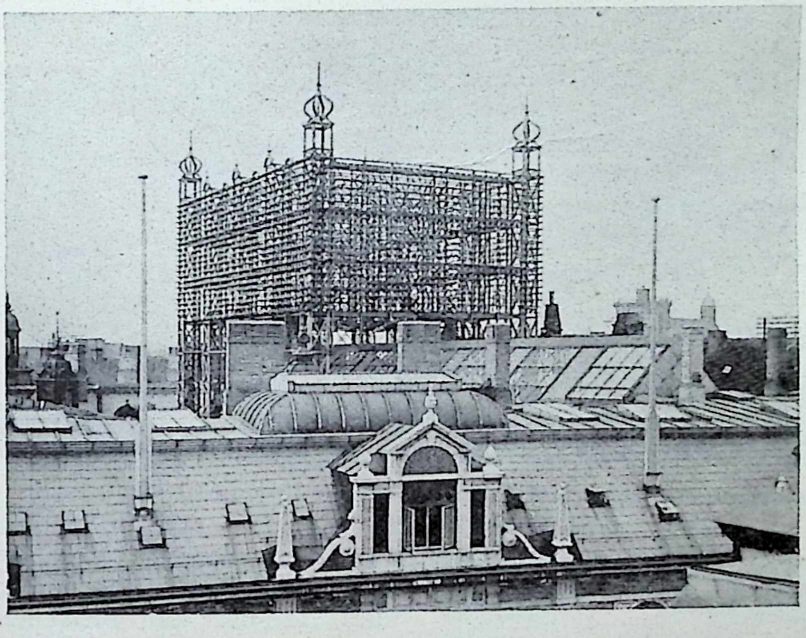

Silkevare-Afdelingen i A. Fonnesbechs Etablissement.

Nr. 11. Aargang 1899–1900. Søndagen den 10. December. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

De titusind Traades Hal.

Det store Taarn paa Telefonstationen.

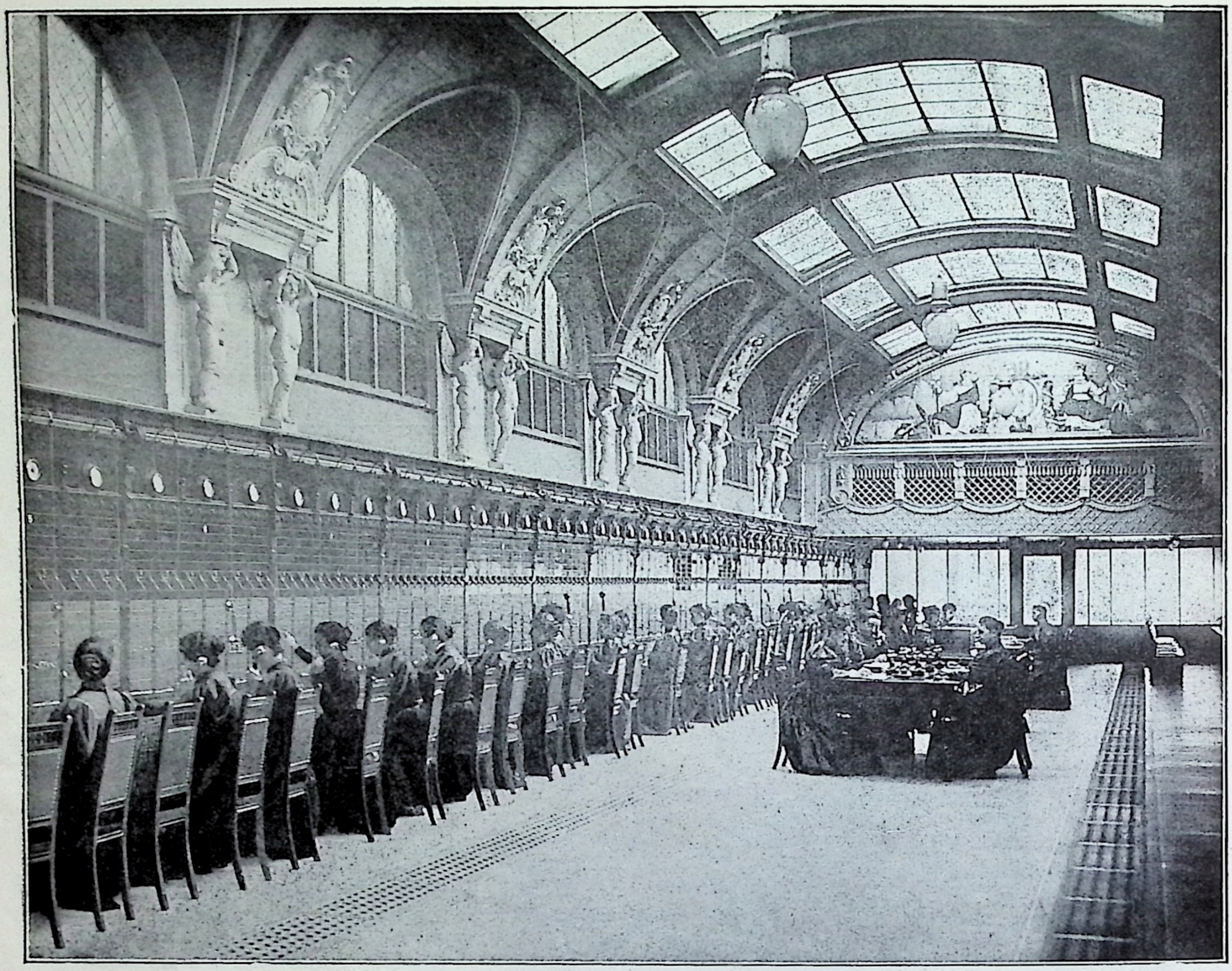
„Central her!"

Ja, her er den, den fortryllede Sal, hvor Væggene baade have Øren og kunne tale, hvor Byens tusind Tunger taler i Munden paa hinanden og hvor der alligevel er stille som i en Skolestue. Prægtigt virker denne Længdehals lyse Udstyr, de tunge Loftbuer baarne af Englebørn, som med milde Øjekast opmuntrer de unge Telefondamer til ikke at tage sig nær al Verdens Ondskab og haarde Ord, naar de blot ved, at de har gjort deres Pligt.

I langt højere Grad, end det nu sker, burde Telefonselskabet drage deres Abonnenter op i denne Sal, hvor de hurtig vilde lære at føle Respekt for dette udmærkede Korps, . . . se, hvor lynsnare de fremstrakte Arme farer op og ned, se, hvor Øjet følger og hvor Haanden lystrer og hvor hele Legemet er i anspændt Bevægelse og spar saa næste Gang den ganske vist ypperlige, men lidt for tit benyttede Vittighed, om de sover til Middag deroppe.

Men ogsaa i flere Retninger vilde et Besøg paa Centralstationen virke til det Gode. Man vilde lære, at er Centraldamen en Gang ringet op og lader hun en Smule vente paa sig, fordi man nu kun kan besørge en Abonnent ad Gangen, da hjælper det ikke om man saa ringede sin Klokke og sin Haand af Led, at gentage Ringningen, hun hører det ikke, hun aner det ikke, kun en Gang virker Signalet og hun lystrer det, saasnart hun faar Tid. Man kan naturligvis være saa heldig, at hun, just som hun griber sit Hørerør, faar den ophidsede Kimen i sit Øre, men da vil Tilfældet altid — det er mærkværdigt, men man har tusind Eksempler derpaa — at den Abonnent, man ønsker at tale med, er optaget.

Af lutter Begejstring for Damernes Korps har vi glemt at fortælle, hvordan vi fandt Vejen til dem. De residerer højt tilvejrs i Sidebygningen i Jorcks Passage under Tagets Jerntaarn, hvor Traadene samles. I lange grønne Uniformer har de Plads langs Salens to uendelige Sidevægge, hvor hver af dem staar til Tjeneste for 80 Abonnenter. Og disse 80 skal de hver fra sin Plads kunne forbinde med en hvilkensomhelst anden af de 10,000 Abonnenter. Der er altsaa Grænser for, hvor mange Abonnenter en Central kan modtage, saavist som der er Grænser for, hvor langt den unge Piges Arme kan række. Ringer nu en af hendes 80 Abonnenter, da sker blot dette, at en Nummerklap falder ned, hun svarer sit „Central her" og ved Hjælp af en lang Snor, der ender i en Metalprop, sætter hun sin Abonnent i Forbindelse med den anden, idet hun fø-

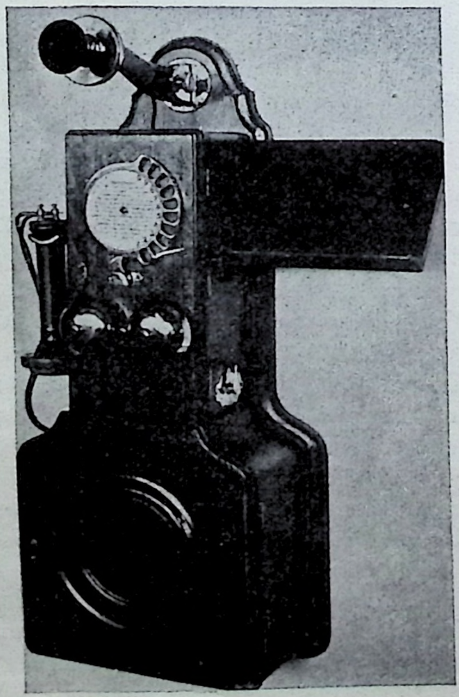

Den store Centralhal paa Københavns Telefonstation.

rer Proppen op i det Kontakthul, som paa Bordet foran hende er mærket med den ønskede Forbindelses Nummer.

Hvis Abonnenten er optaget, mærker Telefondamen det straks, og undlader at etablere den nye Forbindelse. Efter endt Samtale falder Klappen, som imidlertid var bragt i sin vante Stilling, atter ned og derefter afbrydes Forbindelsen. Alle Signaler sker altsaa pr. Klap uden Ringning, kun om Natten, naar nogle ganske faa skal passe de mange Borde, kimer en Klokke ved det Bord, som ønsker Telefon-Damens Assistance.

Saadan gaar det i al Simpelhed til, og nu vil man efter at have erfaret denne Sammenhæng, aldrig mere spørge: „Frøken, kunde De ikke sige mig, hvem det var, der lige kaldte paa mig?“ thi det er klart, at det kan Frøkenen ikke, da hun kun kender sine egne 80 Abonnenter, der kalder paa hende, men ikke nogensomhelst andre, der kalder paa dem.

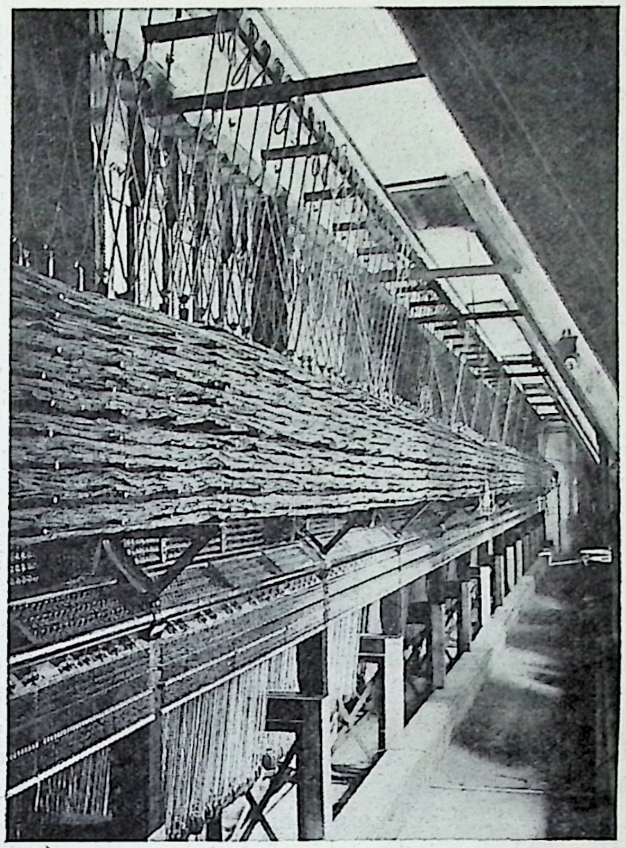

Det automatiske Telefonapparat.

Den nuværende Central aabnedes i 1896 og er dog nu saa lille, at en ny er under bestandig Overvejelse, men saa bliver det store Spørgsmaal: Skal Institutionen samtidig miste sin Poesi, skal vi selv herefter skaffe os den Forbindelse, hvortil en Kvindehaand forhen ydede os sin Hjælp.

Virkelig eksperimenterer man for Tiden paa Centralstationen med den nye Opfindelse *Automatic Telephon Exchange*. Paa Automat-Apparatet, som vi i Dag kan gengive, er an-

bragt en Skive, hvorpaa en Række Huller findes mærkede med Numrene 1-9 og 0. Ønsker man nu Nummer 397, sætter man sin Finger først i Nummeret 3 og drejer Skiven rundt, dernæst i 9 og og i 7. Da har man Forbindelsen og kan nu ringe Abonnenten op. Er Samtalen færdig, hænger man Hørerøret paa Plads og Forbindelsen er afbrudt. Det er jo unægtelig bekvemt. Endnu mere fortræffelig er den snurrende Lyd, som forkynder at en Mand er optaget. Saaledes spares man for Gang paa Gang at ringe og undersøge, om han nu er ledig, thi saasnart den snurrende Lyd opbører, ved man, at han har talt færdig.

Parti af Gangen bagved Centralapparaterne.

Det er ogsaa udmærket, at den som man staar i Samtale med, kan ringe en Trediemand op, uden at han behøver at afbryde den første Forbindelse. Den automatiske Telefon er da ogsaa i Brug i mange amerikanske Byer.

Men tit og mange Gange vil vi, om den bliver indført her, savne Telefondamernes elskværdige Koketteri pr. Traad og, irriterede af Avtomatens kedsommelige Stumhed, vil vi med Venlighed mindes den unge Dame, som i et Anfald af altfor godt Humør besvarede Anmodningen: 1013, Bajer, med et hjerteligt: Klar til Øllet.

Mirliton.

To fra Tugthuset.

Et muntert Rejseminde fra i Sommer.

Jernbanefarten fra Eisenach til Weimar varer med Hurtigtog henved fire Timer. Signalklokken havde klemtet for anden Gang, og jeg glædede mig over at have erobret en Kupé for mig selv og havde lumskelig smækket Døren til. Jeg var søvnig og træt og længtes efter at slibe mig en alvorlig Middagsskraber.

Den overvejende Del af sidste Nat var nemlig bleven forbrugt til Bakkusdyrkelse i Selskab med to udmærkede Landsmænd — de første Danske jeg havde truffet paa min Vej gennem Thüringen. Med dem havde jeg slaaet mig ned mellem Laurbærtræerne udenfor Hotellet „Zum Rautenkranz“ paa Eisenachs store Torv, og i en iskold Laubenheimer, serveret af en nidkær Kellner, der hadede tomme Flasker, havde vi drukket Skaaler for alt mellem Himmel og Jord, indtil en respektabel Hane i Nabolaget havde averteret Dagens Frembrud.

Det havde været én af disse blikstille, lune Sommernætter, hvilke her i Danmark — naar Sommeren er skikkelig — kan nydes i et Antal af otte, maaske ni! Maanen stod rund og skinnende over Torvet og kastede sit Sølv igrams over Georgskirkens Tag, over Johan Sebastian Bachs Statue og henover Pladsens Brosten, som efter den lange, vedholdende Tørke var slebne blanke som Staal.

En saadan Nat i saadanne Omgivelser! Fra et aabent Vindu i Georgskirken svang Luthers Stemme sig aandeagtigt gennem den tavse Luft. Derinde havde han jo talt djerve Ord mod Pavedom og mod købt Aflad, før han drog til Worms og paa Tilbagevejen derfra! Og i det fjerne, højt over Torv og By, skimtes Wartburgs Murtinder, — se, netop nu gyder Maanen sin hvide Glans over det gyldne Kors deroppe! Og fra Sidegaden strømmer smeltende Toner fra en Guitar gennem den stille Nat til vort Øre. En ung Kvinderøst synger sine Haab og Længsler ud i det dæmrende Mørke. En Ungersvend gaar over Torvet. Han standser sin Gang og lytter; thi Guitarens Klang og Pigens Stemme laaner sagtens Vinger til hans egne Længsler og Haab, som Dagen holder i Ave.

En saadan Nat! Sove, hvem der kan! Vi kunde ikke! — — —

Afgangssignalet lød, da Døren til min Kupé i sidste Øjeblik blev revet op. Min Glæde over at være ene var forbi, og jeg blev ubarmhjertigt skræmmet op af de milde Drømmerier om den

forløbne Nat. To Mandspersoner brød med Brask og Bram ind i mit Lukaf og væltede sig ned i Sæderne under Latter og svært Haløj. Jeg blev gnaven som en Hund, fra hvem man vrister et godt Kødben, og paa de to Herrers indladende, næsten familiære „Guten Tag“, svarede jeg med en reserveret Knurren. Jeg borede mig ind i Kupéens modsatte Hjørne, hvorfra jeg underkastede mine to Rejsefæller en skarp Kritik. Den ene af dem var en vældig, garderhøj Kammerat, meget velklædt men med grove, plebejiske Ansigtstræk. Han grinte uophørligt, mens han raabte op med en Stemme, der var hæs af for megen Brug. Aabenbart havde han nydt rigeligt af vaade Varer i Restavrationen paa Wartburg, hvorfra de — efter hvad jeg kunde forstaa af deres Samtale — var ankommen til Jernbanestationen i en Droske i fuldt Firspring. Den anden var mere stilfærdig, lille og bleg og øjensynlig en Smule generet af sin Følgesvends anmassende Væsen. Hans Ansigtstræk var ligeledes af en noget finere Bonitet, og mit første Indtryk var, at de to egentlig passede underligt for hinanden. Efter et Kvarters Tids Forløb holdt den store pludselig op med at grine og støje, kastede et Blik paa min ringe Person, hvorpaa han hurtigt nærmede sig til min Plads, plantede sin svære Krop ved min Side og spurgte mig, uden indledende Betragtninger, om hvad jeg var for en Landsmand. Det kom mig lidt pludseligt, og Gnavenheden sad mig endnu i Kroppen.

„Ich bin Däne, — wir sind also Feinde,“ svarede jeg, idet jeg med et svagt Smil antydede, at heller ikke jeg var uimodtagelig for en Spas, naar det endelig skulde gælde. Og Spas blev det, — om end paa en noget uventet Façon. Jeg havde nemlig knap udtalt Svaret, før de begge — som efter en fælles Indskydelse — sprang op med martialske Miner, trak hver sin Revolver op af Lommen og satte mig den for Panden, medens den store samtidig rev en lang Jernkæde ud af sin Frakke og holdt den raslende frem for mine Øjne.

Situationen var, ærlig talt, uhyggelig. Jeg var som sagt alene med de to Herrer, og uagtet jeg rigtignok kun et Sekund svævede i den faste Tro, at de virkelig havde i Sinde at skyde mig ned, var deres Væsen og Udseende, i Forbindelse med Revolverne og den mystiske Jernlænke, af saa paafaldende en Beskaffenhed, at jeg i alt Fald længtes stærkt efter en Station.

„Mine Herrer!“ sagde jeg i en Tone, der var fjern fra at være spøgefuld, „maa jeg spørge, hvad dette skal betyde?“

Da den store saa, at jeg virkelig et Øjeblik havde kunnet tro, at de vilde overfalde mig og skyde mig væltede han paany sin Kæmpekrop ned i Sædet, strakte de lange Ben fra sig og gav sig til at skoggergrine i Bas, mens hans Rejsekammerat akkompagnerede i Diskant. Naa — det var altsaa heldigvis en behagelig Skæmt, det Hele! Dog — af Skæmt at være, en temmelig grov. Jeg udbad mig paany en Forklaring, og den fik jeg saa. Af mig selv havde jeg neppe fundet paa den, — og da jeg havde faaet den, forekom den mig saa naturlig og den eneste mulige og bestyrkede mig i den gamle Erfaring, at Virkeligheden ofte arter sig mere fantastisk og eventyrligt end Romanforfatterne digter den.

Forklaringen var i sin eventyrlige Simpelhed den, at de to Herrer var ingen ringere end Inspektøren og Opsynsmanden fra Tugthuset i Apolda. De havde den foregaaende Dag ledsaget to Stratenrøvere til Statsfængslet i Eisenach og var nu paa Tilbagevejen. Revolverne havde de ført med sig for at kunne skyde Gavtyvene ned, om de havde faaet i Sinde at echappere, og Jernlænken — ja, naar man hører Forklaringen, synes det Hele ganske selvfølgeligt! — Jernlænken havde sammenkoblet de to Tyveknægte, den tredie var paa Grund af sin høje Alder bleven anset for ufarlig og var bleven forskaanet for denne Armprydelse. Jeg saa med egne Øjne de tre trykte Certifikater, hvorpaa de tre Forbryderes Navne stod optegnede med Angivelse af hver enkelts Brøde og den Straf, han var idømt, samt en Bevidnelse af, at de var rigtigt og samvittighedsfuldt afleverede. Nu var de to Herrers Mission tilendebragt, og nu vilde de s'gu more sig, og de længtes aldeles ikke efter at komme tilbage til Apolda. En saadan Ekspedition hørte ikke til de hverdagsagtige Hændelser, — den var en sjelden og fed Bid, der maatte nydes med en Feinschmeckers forstandige Appetit, ikke sluges i en dum Mundfuld paa Bondemaner. Efterat de havde gjort deres Pligt, havde de to Herrer slaaet nogle forsvarlige „Slag“ i Eisenach og Omegn.

„Man er da ikke Slaver selv, fordi man faar sit Brød i et Tugthus,“ sagde den store. „Sidst var vi paa Wartburg. Nu skal de se, hvad vi neglede der. Det smitter jo, forstaar sig, at omgaas Tyveknægte og Mordbrændere til daglig“.

Under skrattende Latter tog den store med varsom Haand ud af sin Tegnebog et lille sammenrullet Papir, som han endnu varsommere viklede op.

„Se her, min Herre,“ sagde han med Stolthed, „hvad tror De dette er? En stor Splint af Luthersengen! Det var nok noget, De kunde lide!“

Unægteligt! Denne ret tarvelige Opsynsmand fra Apolda steg adskillige Grader i mit Omdømme, da jeg saa ham i Besiddelse af det sjældne Relikvie, som jeg selv under mit Ophold paa Wartburg forgæves havde forsøgt at faa Magen til. I ældre Tid har Udlændinge — selvfølgelig navnlig Englændere — gjort Tusinder af Indsnit i Wartburgs berømte Lutherseng. Nu er der sat en Stopper for denne Sport, og Opsynsmanden i

Lutherstuen er ubestikkelig som en Cato. Bordet — som staar særlig udsat for pietetsløse Efterstræbelser — har man for en Sikkerheds Skyld beslaaet med Jernskinner.

„Hvorledes har De dog kunnet faa fat i den Splint?“ spurgte jeg.

Og saa forklarede den store mig, at han var gammel Soldaterkammerat med Betjenten i Lutherstuen, og at han af ham havde faaet Tilladelse til at blive et Øjeblik tilbage, for at tilegne sig det kostbare Stykke trøskede Træ, medens de øvrige Besøgende blev lukket ud.

Fristelsen blev mig for stor. Jeg nedlod mig til at tigge en Splint af Splinten, idet jeg gjorde gældende, at jeg maaske nok som en Slags Gengæld for Revolverattentatet havde gjort mig fortjent til en saadan Udmærkelse.

Og den store Opsynsmand steg yderligere en Hoben Grader i min Agtelse, da han uden Betænkning og med synlig Glæde tegnet i sit egentlig godmodige Ansigt delte sit kostbare Stykke Træ i to lige store Dele, hvoraf jeg er i lykkelig Besiddelse af den ene.

Nu maatte jeg vise mig behagelig og mit Forhold til Inspektøren og Opsynsmanden blev efterhaanden saa kordialt, at jeg befandt mig ganske vel i deres Selskab, — dog ikke bedre, end at den forestaaende Skilsmisse i Weimar var mig godt tilpas. Mohren havde gjort sin Pligt og foræret mig Splinten, — Mohren kunde gaa! Men — saadan skulde det nu ikke være.

„De maa nu ikke bilde Dem ind,“ sagde den store, idet han fortrolig slog mig over Ryggen med sin kraftige Næve, „at vi er saa gale at rejse til Apolda i Dag. Hvor skal De hen, med Forlov at være saa næsvis?“

„Jeg,“ svarede jeg, idet jeg anede det værste, „jeg skal til Weimar, — og der er vi nok omtrent om en halv Times Tid.“

Den store saa paa Inspektøren og fik sagtens i et fortroligt Øjenblink et samtykkende Svar.

„Saa staar vi s'gu ogsaa af i Weimar og bliver der i Nat og tilbringer Aftenen sammen med Dem!“

Jeg tror ikke, mit Ansigt udtrykte Begejstring ved den Ordning af Sagerne. Jeg havde ærefrygtfulde Fornemmelser ved Tanken om at nærme mig den navnkundige By, og jeg havde glædet mig til ganske alene og i Stilhed at nyde dens Skønhed og herlige Minder. Og nu skulde jeg — af Taknemmelighed for en Splint — finde mig i at ture rundt paa Ølstuer og Vinknejper i et Selskab, som var mig ligegyldigt. Nej — Pinedød — om jeg vilde!

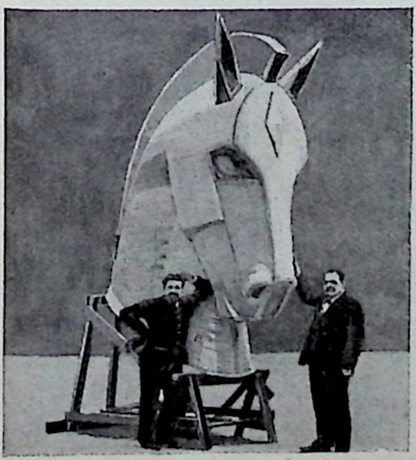
Ganske rigtigt! Vi var neppe stegen ud af Kupéen i Weimar, før vi sad bænkede i en Ølhave nær ved Jernbanestationen. Selskabet var bleven suppleret med en Fjerdemand, en lokal Politikonstabel, som var en Bekendt af den store og udmærkede sig ved at være i den Grad kopparret, at Øllet kvalmede mig, hver Gang jeg saa paa ham.

Saa rev jeg mig løs med et Ryk, sagde, at jeg nødvendigvis endnu i Aften maatte sende Breve til Hjemmet, og at mit Ophold i Weimar desværre kun blev saa kort, at hver Time var mig kostbar. Min Meddelelse blev meget unaadigt optagen, og mine to Rejsekammerater besluttede straks — hvad jo var yderst smigrende for mig — at tage videre med første Tog. Før jeg forlod dem, bad jeg om Tilladelse til i mit Hjemland at maatte sætte Revolverdramaet fra Kupéen paa Tryk; og det fik jeg Lov til paa den udtrykkelige Betingelse, at jeg maatte love dem ikke at nævne deres Navne, hvoraf jeg slutter, at deres Samvittighed ikke har været ganske ren, og at Inspektører og Opsynsmænd ved Fængslet i Apolda har at skynde sig hjem, naar de har afleveret Stratenrøvere til Tugthuset i Eisenach.

Men — Tilladelsen har jeg benyttet, og Løftet har jeg holdt.

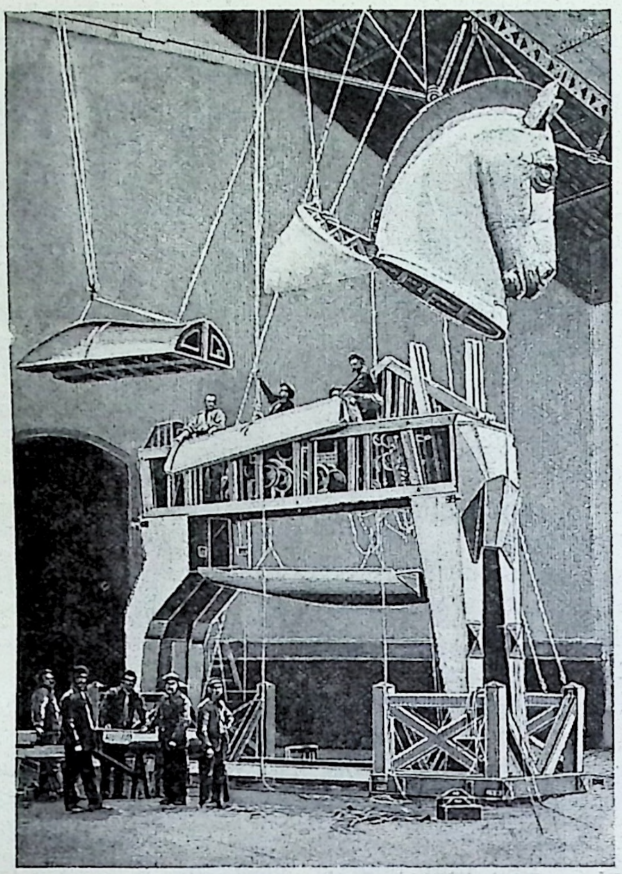
Elith Reumert.

En Kæmpehest paa Scenen.

Intet andet Sted er Kampen for Tilværelsen haardere end imellem de parisiske Teatre. Det gælder om altid at have en Ting, ny og uanet, der lader alt gammelt bag sig, og som alle skal se. For Øjeblikket er det Operaen, der har det store Trækplaster. Det opfører for Tiden Berlioz': Trojas Erobring. Og nu ved man fra sin Homer og sin Vergil, at ved samme Erobring spillede en uhyre Træhest den væsentligste Rolle.

I ti Aar laa Grækerne for Troja uden at kunne tage det, saa faste var dets Mure, saa modige dets Mænd. Da faldt omsider det hellige Troja for List og Svig. Grækerne byggede en uhyre Træhest, og i dens hule Bug skjulte sig de tapreste af de helleniske Krigere. Resten drog bort paa Skrømt. Tilbage blev kun én, der fortalte

Kæmpehesten skilles.

de tililende Trojanere, at hvis de kunde faa Hesten inden for Trojas Mure, vilde Troja, være evigt uindtagelig. Og Trojanerne lod sig lokke, de nedbrød endog et stort Stykke af Bymuren for at faa den uheldsvangre Hest ind. Under Jubelsange trak de den ind i Byen, og om Natten aabnedes Bugen, og ud steg de fjendtlige Krigere. Da faldt det hellige Troja da fór Ilden hen over Templet og Priamos Borg og Hektors Hus.

Og denne Træhest er det nu, der hver Aften trækkes over Paris-Operaens Scene under Folkets Jubel. Den betegner det Højdepunkt, som scenisk Maskinkunst hidtil er naaet til. Selve Hesten er $12^1/_2$ Alen høj, Hovedet $5^1/_2$ Alen, dens Vægt er 8,400 Pd. Den er tømret af Gran, og dens Mester er Vallenot, Operaens Maskinchef.

Operascenen spiller ikke Aften paa Aften det samme Stykke, og en saa formidabel Teaterrekvisit som den trojanske Hest kunde være slemt i Vejen for de andre Stykkers Opførelse. Vallenot har derfor konstrueret sin Hest saaledes, at den i mindre end en Time kan tages helt fra hinanden og stilles til Side.

De græske Krigere sad og ventede i Hestens Bug, men denne moderne trojanske Hests Bug rummer ikke Mænd. Stykkets Tekst fordrer ikke, at man skal se Krigerne stige frem af Bugen, den forlanger kun, at Hesten skal drages over Scenen fra Kulisse til Kulisse. Og her ligger øjensynligt et Fingerpeg om, hvad vi, Publikum, med Rette kan fordre næste Gang: Hr. Vallenot, De maa virkelig lave Deres Hest saaledes, at vi ser saa og saa mange gæve Hellener med Hjelmbusk og Bronceskjold og Benskinner og Spyd stige ned fra den aabnede Bug. Før er vi ikke tilfredse. Men saa kan det ogsaa være ganske ligegyldigt, hvorledes Musikken og Spillet er. Kun Kæmpehesten og Hundreder af Mænd, der stiger ud af dens Bug.

Scene af „Trojas Erobring" paa Pariser-Operaen: Den trojanske Hest føres over Scenen.

Af Dagens Krønike.

MAN vil ikke fortryde for et Øjeblik at forlade Strøgets Trængsel og Flirt og svippe over i den Verden af Poesi og Romantik, som strømmer ud fra saa godt som alle de Raderingeraf *Hans Nic. Hansen*, som i disse Dage blive udstillede i Winkel & Magnussens smukke Lokaler.

Lyse Nætter, efter Radering af Hans Nic. Hansen.

Kroen paa Heden, efter Radering af Hans Nic. Hansen.

Taarnet ved Stranden, efter Radering af Hans Nic. Hansen.

Det er virkelig en helt imponerende Række af gode Raderinger, Hans Nic. Hansen her møder op med — ved et Overblik vil man hurtigt lægge Mærke til et udpræget og sjeldent Kompositionstalent, en betydelig Formsans og en sikker Tegnekunst.

— Disse Egenskaber er det, der har skabt ham den smukke Førsterangsplads, han ubestrideligt indtager blandt vore hjemlige Radere-Kunstnere, — han forbinder sand Følelse, Lune og Fantasi med en sund og sikker Teknik, og viser i saa godt som alle sine Arbejder, at han har „forstaaet“ sit Materiale og vidst at gøre sig til Herre over det.

Man vil i vore Illustrationer se smukke Prøver paa H. N. H.s Kunst, — den fine Ynde i „De lyse Nætter“, den kraftige, dekorative Virkning i „Taarnet ved Stranden“ og den smukke Komposition i „Kroen paa Heden“.

* * *

Den unge Forfatter *Sigurd Trier* har til sit lille Skrift dristig valgt det største teologiske Æmne: Jesus af Nazareth selv. Og det, der har draget ham, er alt det humane, alt det kærlige og lyse, det er den Jesus, der elsker Børnene, der heler Vunderne og giver de syge og bedrøvede Sjæle Fred.

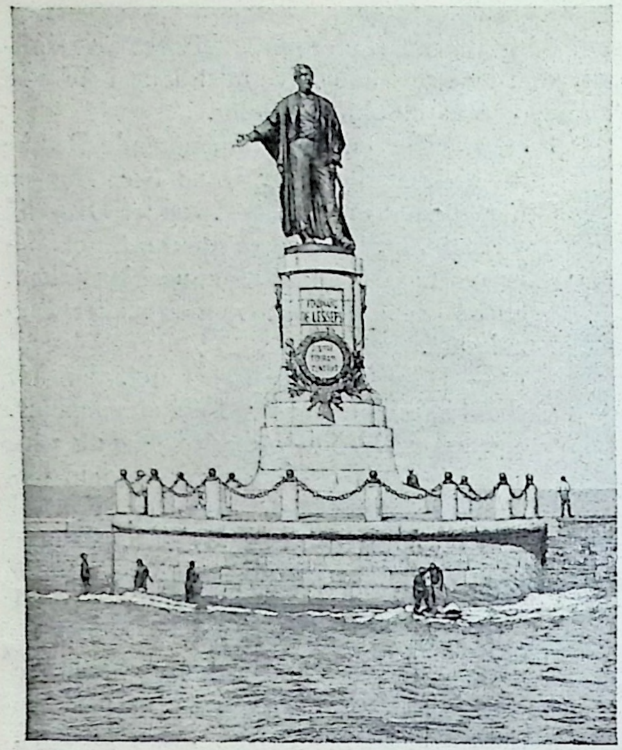
Man maa ikke af en Forfatter forlange mere, end han selv vil give. Det er ikke nogen Jesu Historie her er skrevet, ikke nogen kritisk Udredelse af de gamle Tekster. Dertil er Forfatteren for ung, dertil mangler han endnu en Del Læsning og videnskabelig Metode.

Men Bogen er en religiøst bevæget ung Mands varme Indlæg i Tidens Strid. Han har følt sig draget til Jesus af Nazareth, har elsket ham og følt Trang til at tale, følt, at det „maaske var bedre at tale end at tie.“

Sigurd Trier.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Lesseps-Statuen i Port-Saïd.

Den i Paris nys afslørede Gruppe: „Republikens Sejrstog“.

I Port-Saïd har man med store Fester fejret Tredive-Aarsdagen for Suez-Kanalens Aabning og samtidig afsløret en kæmpemæssig Lesseps-Statue, som har fauet Plads et Stykke ude i Vandet. Den er i fire Gange naturlig Størrelse og fremstiller en staaende Lesseps, der med stolt løftet Hoved skuer ud over sit Værk. Det er den „store Franskmand“ i sin fulde Glans, som her er manet frem paa Port-Saïds Dæmning. I sin venstre Haand holder han et Kort over Suez-Kanalen, og saa nøjagtig er dette gengivet i Bronzen, at man godt kunde paabegynde Gennembrydningen alene efter dettes Angivelser.

Billedhuggeren, Frémiet, havde haft i Sinde at fremstille paa en Sokkel i Broncemedailloner Portræterne af de fire Khediver, som havde stillet sig velvillig overfor Lesseps Plan. Men han erfarede, at de orientalske Folkeslag vilde have følt sig lidet glade ved at se Portræterne af deres fire Khediver figurere under en anden Mands Statue, og de blev derfor erstattede af det kendte Ord: *Aperire terram gentibus* (at aabne Jorden for Nationerne).

* * *

„Republikens Sejrstog“ er Navnet paa den stolte Statue, som nylig afsløredes i Paris. Den symbolske Tanke i Kunstværket er let tilgængelig og fjærn fra det søgte. Øverst paa en Triumfvogn, som trækkes af et Par Løver, hæver Republiken sig paa Jordgloben. Med en beskyttende Haandbevægelse udstrækker den sin højre Haand og med den venstre støtter den sig til et Knippe, Symbolet paa det samlede, der giver Styrke. Paa en af Løverne sidder Frihedens Genius, svingende en Fakkel. To Personer støde Vognen fremad, paa den ene Side en kraftig Mandsperson: „Arbejdet“, paa den anden Side en alvorlig Kvindeskikkelse: „Retfærdigheden.“ Bag dem udstrøer Freden sine Velgærninger, medens Børn, der bære forskellige Attributer, fuldstændiggør Allegorien.

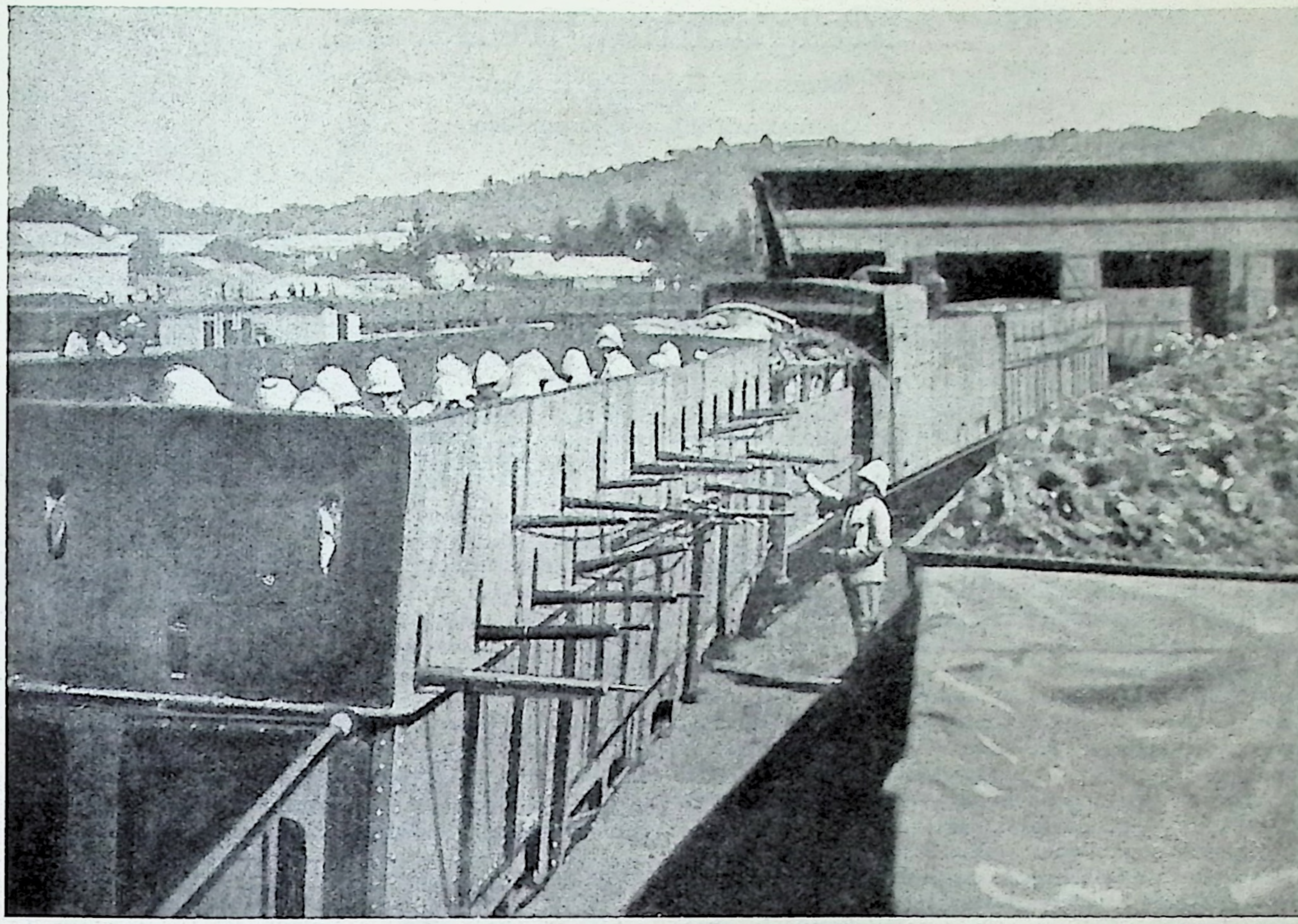
Mange Lovord ofres paa den virkningsfulde Gruppe, for hvilken Billedhuggeren Dalou er Mester. Efter Kommunen maatte han flygte til England, her undfangede han Ideen til Kunstværket, men først 1886 fik han Bestilling paa „Republiken“, der nu midt i et Bassin hæver sin majestætiske Skikkelse med Ansigtet vendt imod en af de gamle Forstæder, hvor Revolutionen blussede stærkest.

* * *

I Leipzig er den 79-aarige bekendte Bismarck-Historiker *Moritz Busch* nylig afgaaet ved Døden. Han var en af de faa, i hvis Lod det var faldet gennem et langt Tidsrum at staa Fyrst Bismarck personlig saa nær, at de næsten daglig var i Forbindelse med hinanden. Den afdøde Forfatter havde ført et meget bevæget Liv. Oprindelig studerede han Theologi i Leipzig, men literære Interesser lagde efterhaanden udelukkende Beslag paa ham og han vandt sig først et Navn som Oversætter af engelske Romaner, specielt de Dickenske. Da han ikke følte sig tilfreds med Forholdene i Tyskland, begav han sig ud paa lange Rejser, snart tog han Ophold blandt Amerikas Mormoner, snart var han i Grækenland, i Ægypten, Nubien, Palæstina og Syrien og om alt, hvad han paa disse Farter samlede af rige Erfaringer, fortalte han siden i Bøger, der vandt ham interesserede Læsere. 1870 vendte han tilbage til Berlin og nu var det, at han kom i Berøring med Bismarck og de Mænd, der stod ham nær — en Kreds som han har skildret i sin mest læste Bog.

Moritz Busch.

Krigen i Sydafrika: Et pansret Tog parat til Angreb.

Krigen i Sydafrika: Et pansret Tog angriber en Boer-Stilling.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Percy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. De føres dertil af Cornish og modtages af Roden. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Denne beses af en Del Korrespondenter til fremmede Blade.

Saa kom paa en eller anden Maade Cornish i Spidsen, medens Roden trak sig tilbage i Baggrunden. Det var Cornish, som aabnede Champagneflaskerne og fyldte Glassene. Det var Cornish, som sagde de morsomste Ting og lo mest af de journalistiske Vittigheder, som de andre gav til bedste. Cornish syntes at forstaa Gæsterne bedre end Roden, der var tilbøjelig til at være stiv imod dem. De, der er sikre paa deres Stilling, tænker ikke altid paa den. Folk, der holder meget paa deres Værdighed, har som Regel ikke meget at holde paa.

„Skaal," sagde den tykke Journalist med hævet Glas og Hjertet overstrømmende af Champagne. „Jeg drikker Deres Skaal, skønt vi ikke kender meget til hinanden. Men lad os nu komme til Forretningerne, maaske De vil vise os om i Fabriken".

Dette gjorde Cornish med stort Held. Han stod hos Korrespondenterne, medens Malgamitarbejderne steg ud af Omnibussen og tog deres nye Boliger i Besiddelse. Han gav Journalisterne Fotografier og en kort trykt Beretning om Malgamit, som von Holzen havde skrevet. Det var endelig Cornish, som besørgede dem ind i Omnibussen igen i rigtig godt Humør, da de skulde tilbage til Haag.

„Glem ikke at sætte lidt Farve paa!" raabte han efter dem. „Husk paa, det er en velgørende Anstalt."

Malgamitarbejderne blev overgivet til von Holzen, der havde truffet alle nødvendige Forberedelser til deres Modtagelse.

„De er flinkere, end jeg havde troet," sagde Roden til Cornish, medens de i Mørkningen vandrede over Klitterne hen mod Rodens Hus. Det var vanskeligt at sige, om Roden var fornøjet eller ikke. Han talte ikke meget paa Turen, men var øjensynlig fordybet i sine Tanker.

Cornish var letsindig og inkonsekvent som sædvanlig.

„Vi faar snart flere Penge ud af det," sagde han. „Vi maa have Malgamitballer, Malgamitbazarer, Malgamitballoner — hvis det ikke er for høj en Flugt."

Klitvillaen staar, som dens Navn antyder, imellem Klitter, der vender mod Syd og Vest. Den ligger temmelig højt, og derfor er der Udsigt over Havet og ind over Landet, hvor man ser Spirene i Haag. Haven er gammel, og der er hyggelige Smuthuller i den, hvor Træerne er blevet ret høje. Holland er saa ganske særligt et propert Land, at man ikke taaler noget gammelt eller mosgroet. Man spekulerer paa, hvor alt Affald fra Aarhundreder er blevet skjult; for alle Ruiner er blevet pænt ryddede af Vejen, og Byer, som har Overflod af historiske Minder, synes paa et Par Undtagelser nær at være blevet byggede i Fjor. Klitvillaens Have udmærkede sig derfor mere ved Renlighed end ved Overdaadighed. Huset selv var ikke interessant og lignede tusinde andre ved Kysten deri, at det var mere hyggeligt, end det saa ud til. Gennem de nedtrukne Gardiner sivede der et Skær af Varme og Lampelys ud.

Roden viste Vej ind i Huset efter at have lukket op med en Smæklaasnøgle. „Dorothea!" raabte han, saa snart Døren var lukket efter dem — de to høje Mænd med deres tunge Frakker fyldte næsten hele Forstuen — „Dorothea, hvor er du?"

Husets Atmosfære — hvert enkelt Hus har sin ejendommelige Atmosfære — var behagelig. Man mærkede, at der var Blomster i Værelset, og at man var i Færd med at lave Te.

Døren til venstre blev aabnet, og en lille Kvinde viste sig. Hun var meget lille, en rank Skikkelse med lysebrunt Haar, en god Teint og muntre funklende Øjne.

„Maa jeg forestille Dig Hr. Cornish," sagde Roden. „Vi er forfrosne og vil gerne have noget Te."

Dorothea Roden nærmede sig og gav Cornish Haanden. Hun saa op paa ham og mønstrede med et hurtigt Blik hans hele Person fra Top til Taa.

„Det er frygtelig koldt," sagde hun.

Man kan ikke altid være original og sprudle af Vid, og det er klogere ikke altid at prøve ad. Hun vendte sig om og gik ind i Dagligstuen. Cornish fulgte hende. Dagligstuen var smukt udstyret paa hollandsk Vis, og der var Blomster.

Dorothea Roden havde samme Væsen som en Kvinde, der ikke er pur ung mere, og som har set mange Mennesker og Stæder. Hun var bedre opdraget end hendes Broder; hun var sandsynligvis bedre begavet. Hun havde under alle Omstændigheder det fine Udtryk af Selvbeherskelse, som betegner de Kvinder, hvis Liv er blevet tilbragt i Selskab med en Mand, der er dem aandelig underlegen. Naturligvis er alle Kvinder i en vis Forstand fordømte til dette — i Følge deres egen Mening.

„Percy sagde, at han sandsynligvis vilde tage Dem med til Te," sagde Frøken Roden, „og at De rimeligvis vilde være dødtræt."

„Jeg er ikke træt, Frøken; vi havde en god Overrejse, og alt er gaaet meget godt. Har De Interesse for vor Sag?"

Frøken Roden, som var i Færd med at skænke Te, standsede og saa paa ham.

„Aa ja," svarede hun alvorligt, og et Øjeblik efter saa hun paa ham igen.

„Det bliver storartet," sagde han begejstret. „Min Kusine, Joan Ferriby, tager ordentlig fat i London. De kender hende vel ikke?"

„Jo, vi er Skolekammerater," svarede Frøken Roden med sin blide Latter; „da vi skiltes ad, svor vi

paa, at vi vilde skrive til hinanden en Gang om Ugen. Vi holdt det — i fjorten Dage."

Cornish's Ansigt røbede ingen Overraskelse, skønt han havde troet, at Frøken Roden var flere Aar ældre end Joan.

„Maaske De ikke har Interesse for de samme Ting som Joan," sagde han taktfuldt, „jeg mener Interesse for nyere Forhold — ikke for Klæder. For Foreninger af Fabrikspiger, for Kræmmermedhjælpere eller Kvindens Rettigheder eller noget af den Slags."

„Nej, jeg er ikke begavet nok til at interessere mig for den Slags Ting. Jeg er forfærdelig uvidende med Hensyn til Kvindens Rettigheder og véd ikke en Gang, hvad jeg savner eller burde savne."

Roden, som havde nærmet sig til Bordet, lo; han tog sin Te og gik hen og satte sig ved Kaminen. Han var under alle Omstændigheder træt og saa mat ud — det var, som om hans Ansvar allerede begyndte at tynge paa ham.

Cornish gik ogsaa der hen og stod med Koppen i Haanden og saa ned paa Frøken Roden med en skeptisk Mine.

„Jeg har altid Mistillid til Kvinder, som siger det," sagde han, „man mistænker dem ganske naturligt for, at de faar det, de savner, paa en hemmelig Maade, og for at have sviglet deres Køn. Vor Tid er Amalgamationens Tid, ikke sandt, Roden?"

Han vendte sig om og satte sig ved Siden af Dorothea. Roden gjorde, efter at der saaledes var blevet appelleret til ham, en eller anden høflig Bemærkning og faldt saa i Tanker igen.

Men det saa ud til, at Cornish var i Stand til at føre Samtalen alene.

„Véd De ikke noget om den Uret, Deres Køn lider?" spurgte han Dorothea.

„Nej," svarede hun, „jeg har ikke en Gang Begavelse nok til at vide, at jeg lider nogen Uret."

„Du gode Gud!" udbrød han. „Det er intet Under, at Joan holdt op med at skrive til Dem. Det er et meget mistænkeligt Tilfælde, De lider af, Frøken Roden. De har naturligvis klaret Sagen for Dem selv, og saa overlader De til de andre Kvinder at gøre, hvad de kan. Det er det, man kalder at være Skruebrækker. De svigter Deres Fagforening. I vore Dage træder vi alle i Skranken for en eller anden Sag, vi kan ikke andet, og den nyere Lovgivning fremmer ogsaa dette. Man maa enten være rig eller fattig. For Øjeblikket kan man kun leve i Fred med sin fattigere Nabo, naar man til en vis Grad underkaster sig en Udplyndring. Men en skønne Dag maa Klasserne forene sig mod Masserne. Masserne er allerede forenede. Man maa enten være Mand eller Kvinde. En Dag maa Mændene forene sig imod Kvinderne, som allerede har samlet sig med en larmende Avantgarde i Spidsen. Maa jeg faa noget mere Te?"

„Jeg er bange for, at jeg ikke er kommet med i den almindelige Fremrykning," sagde Frøken Roden og tog hans Kop.

„Det er jeg ogsaa bange for. Jeg véd naturligvis ikke, hvad det er, vi rykker frem imod —" Han standsede og drak langsomt sin Te. „Det er der ingen, der véd," tilføjede han.

„Det er sandsynligvis mod et Punkt, hvor vi alle begynder at slaas for os selv igen."

„Det er muligt," sagde han alvorligt og satte sin Tekop fra sig. „Men nu maa jeg se at komme tilbage til Haag. — Godnat!"

„Han er flink," sagde Dorothea, da Roden kom tilbage efter at have fulgt Cornish ud.

„Ja," sagde Roden uden Begejstring.

„Det lader ikke til, at du synes om det," sagde hun skødesløst.

„Aa jo, hvis hans Flinkhed gaar i den rigtige Retning."

7. KAPITEL.

Officielt.

Statsøkonomien vil en Dag blive nødt til at anerkende Menneskekærligheden som en mulig eller snarere en sikker Anstødssten paa Verdens Vej hen imod det tusindaarige Rige, i hvilket Forsyning og Efterspørgsel sætter sig i Fred ved Siden af hinanden. Velgørenheden saar Sæd i Tidens Furer, som vil bære forbavsende Frugt i Fremtiden; thi Velgørenheden tøver ikke med at standse en Industri eller blande sig i en Forretning, som giver Tusinder deres daglige Brød. Malgamitplanen, der blev saa pænt fremstillet for Publikum af Lord Ferriby i hans Sal, bar saaledes i Løbet af en Uge Frugt i en Retning, som sandsynligvis faa, der var indviede i Sagen, nogensinde vilde have skænket en Tanke. Prisen paa det finere Papir faldt paa alle Markeder i Verden. Dette Papir kunde kun fabrikeres med en stor Tilsætning af Malgamit til dets andre Bestanddele. I Planen for Malgamitselskabets Dannelse blev det meddelt, at dette store Velgørenhedsværk blev stiftet for at afhjælpe Malgamitarbejdernes Lidelser ved at sætte disse ulykkelige Mænd i Stand til at lave denne farlige Artikel til en billigere Pris og uden Fare for dem selv. Denne Plan naaede naturligvis dem, den mest angik, nemlig Papirfabrikanterne og de Folk, som forsyner disse Fabrikanter med Raastoffet.

Lord Ferriby, der stod og straalede velvilligt i en Løvhytte af Chrysantemum en vis Vinteraften for ikke saa mange Aar siden, satte altsaa en lille Sten i Bevægelse paa en stejl Bakke. Saaledes svajer Verden frem og tilbage, og ingen af os kan vide, naar Genlyden af et ligegyldigt Ord kan holde op med at dirre i nogle af Tilhørernes Hjerte.

Malgamitforretningen var bleven indskrænket, idet dette Produkt kun gik igennem faa Hænder, og de Mellemmænd, der skaffede Fabrikanterne det, evnede ikke lige over for Lord Ferribys Meddelelse at forhindre Malgamitpriserne i at falde. Ligesom disse faldt, saaledes faldt ogsaa Priserne paa de mange Slags Papir, som ikke kunde laves uden Malgamit. Med den Sløvhed, som meget ofte findes forbunden med en højt udviklet Menneskekærlighed, kom Lord Ferriby saaledes til indirekte at gøre Indgreb i Tusinders daglige Liv. Han vidste det ikke. Og Tony Cornish vidste det heller ikke. Og Joan og Aktionærerne havde ikke Anelse om det.

Papirmarkedet blev nervøst, det vil sige Priserne steg og sank pludseligt uden nogen tilsyneladende Grund. Nogle Mænd tjente Penge, og andre tabte Penge. Men straks efter, det vil sige i Marts Maaned, to Maaneder, efter at Tony Cornish havde bragt sine Malgamitarbejdere til deres nye Hjem, blev Markedet roligt igen. Aarsagen til dette kunde, som Aarsagen til alle kommercielle Forandringer, føres tilbage til én af Hovedkilderne for Forsyning og Efterspørgsel. Den skyldtes den simple Kendsgerning, at en Mægler i London havde købt noget af den nye Malgamit i Scheveningen og solgt den til sine Kunder, som sagde, at den var god. Han havde desuden købt den billigere. Et Par Dage efter vidste alle vedkommende det. Saaledes gaar det med Handelen i Slutningen af Aarhundredet.

Cornish, der tilfældigvis mødte paa Malgamitselskabets lille Kontor, hvor en tysk Kontorist, som Hr. von Holzen havde anbefalet, førte Bøgerne, fandt sit Bord bogstavelig talt bestrøet med Telegrammer. Tony Cornish havde Ry for at være dygtig. Han var faktisk intelligent. Verden antager altid fejlagtigt Intelligens for Dygtighed, ligesom den næsten altid fejlagtigt antager Latter for Lykke. Men han var dygtig nok til i de sidste to Maaneder at have opdaget, at

Malgamitfabrikationen var af langt større Omfang, end hans Onkel nogen Sinde havde forestillet sig.

I disse to Maaneder, i hvilke Cornish havde fungeret som Sekretær i dette Selskab, var der opstaaet mange Spørgsmaal, som han ikke havde været i Stand til at besvare, og som han havde været nødt til at henvende sig til Roden og von Holzen om. Disse havde svaret raskt nok, og saaledes, som de fremstillede Sagen, syntes den meget simpel. Men hvert enkelt Spørgsmaal kunde tilsyneladende løses paa andre Maader, og hele Sagen syntes pludselig ligefrem at stritte af Løsninger, og Tony Cornish begyndte endelig virkelig at faa Interesse for noget.

Der laa ikke blot Telegrammer paa Bordet, men ogsaa Breve. Det var et pænt lille Kontor, som Joan havde udstyret med en vis Originalitet, der ganske vist gjorde det forskelligt fra andre Kontorer i Westminster. Der var desuden den store Behagelighed ved det, at det laa ovenover en Dameklub, saa det var let at skaffe Eftermiddagste. Den tyske Kontorist gjorde ligefrem Regning paa tre halve Fridrage om Ugen, og Joan kom med sine Venner til Te og med sin Moder som Duenna. Disse smaa Teselskaber blev ligefrem berømte, og der var Tale, om at man skulde anskaffe et Piano; men man opgav det tilsidst og nøjedes med en Banjo. I denne Vinter var Puzzlespillene paa Mode, og Cornish havde den bedste Samling Ringe, som det ligefrem var umuligt at faa fra hinanden. Saa var der naturligvis Kommitémøder, det vil sige Møder af Damekomitéer, der skulde arrangere Bazarer og Baller.

Cornish var vant til at finde en Mængde Breve og havde været nødt til at anskaffe sig en uhyre stor Papirkurv; der var nemlig saa mange døende Velgørenhedsselskaber, der kastede misundelige Blikke paa Malgamitselskabet og spekulerede paa, hvordan det dog kunde gaa, og tilbød Cornish den højst hæderværdige Plads som deres ulønnede Sekretær. Telegrammer havde der hidtil kun været faa af, og de havde næsten alle været fra Roden. Denne Morgen var der et Brev fra Roden. Han skrev:

Kære Cornish!

De vil sandsynligvis faa Ansøgninger fra Malgamitarbejdere fra forskellige Verdensdele, som gerne vil ansættes paa vor Fabrik. Sig Ja til dem alle og sørg for, at de bliver indskrevne saa snart som muligt.

I Hast!

Deres hengivne

P. R.

Percy Roden havde som sædvanlig Hastværk og skrev et daarligt Brev med en smuk Haandskrift.

Saa gav Cornish sig til at læse Telegrammerne. Det var allesammen Ansøgninger fra Malgamitarbejdere — lige fra Venezia til Valparaiso — og de ønskede alle at komme til Scheveningen. Han var endnu i Færd med at læse dem, da Lord Ferriby traadte ind i det lille Kontor. Hans Herlighed havde en moderne spraglet Vest paa. Det var i April Maaned, og i den Maaned bærer jo ogsaa hele Naturen spraglede Veste. Lord Ferriby var som sædvanlig ganske godt fornøjet med sig selv. Han var spadseret ned ad Piccadilly og havde gjort stor Virkning. En Biskop havde endogsaa bukket for ham; han havde anerkendt ham som en Slags Lægbiskop.

„Hvad er det, Du læser der, Tony?“ spurgte han elskværdigt og lagde sin fikse Spadserestok paa en indlagt Pult, som gik for at være hans og altid var laaset, skønt der ingenting var i den.

„Det er Telegrammer,“ svarede Cornish. „De er fra Malgamitarbejdere, som vil ansættes paa Fabriken i Scheveningen; der er seks og halvfjerdsindstyve. Jeg forstaar ikke rigtig hele denne Sag.“

„Det gør jeg heller ikke,“ indrømmede Lord Ferriby i en Tone, der tydeligt røbede, at hvis han blot gad gøre sig den Ulejlighed, saa kunde han forstaa alt. „Men jeg tror, at det er et af de største Velgørenhedsværker, som nogen Sinde er blevet stiftet.“

Naar Lord Ferriby var sammen med Mænd, især med unge Mænd, tillod han sig at tale noget frit; undertiden tangerede han det vulgære, hvad der naturligvis er korrekt og fint, og han ønskede ikke at blive anset for en gammel Idiot, som hans samtidige blev. Derfor kaldte han sig selv for en gammel Idiot, naar han havde Lejlighed til det. *Qui s'excuse s'accuse.*

„Naturligvis maa vi tage de stakkels Fyre,“ tilføjede han.

Cornish rakte ham Rodens Brev uden Kommentar, og medens Lord Ferriby læste det, gav han sig til at lave en Liste over Ansøgernes Navne og Adresser. Cornish udviklede sig faktisk under sit Arbejde. Under andre Forhold kunde han, hvis nogen havde øvet en gunstig Indflydelse paa ham, være bleven, hvad man kalder en god Forretningsmand. Han havde saa godt som ingen Opdragelse faaet; han havde kun faaet en Mundsmag af Klassikerne, og saa havde han lært, hvorledes man skulde opføre sig som gentleman; men han fattede sædvanligt, hvad det var klogt at gøre. Nogle Folk kalder dette Geni, andre Held.

„Jeg ser, at Roden er af samme Mening som jeg,“ sagde Lord Ferriby. „Det er en begavet Fyr, den Roden!“ og han trak i sin spraglede Vest.

„Saa kan jeg vel skrive eller telegrafere til de Folk, at de skal komme?“ sagde Cornish.

„Ja, naturligvis, kære Anthony. Vi vil samle dem eller mønstre dem, som White siger, her i London og saa sende dem til Scheveningen ligesom før, naar Roden og Hr. von Holzen er parate til at tage imod dem. Send et Par Ord til White — det hører jo ind under hans Departement at mønstre dem. Som Soldat forstaar han sig paa at tumle saadan en Skare. Du og jeg egner os bedre til at have med en Sum Penge at gøre.“

Lord Ferriby saa' hen imod Døren for at overbevise sig om, at den var aaben, for at den tyske Kontorist i det ydre Kontor ikke skulde gaa tabt af noget, der kunde være til Gavn for ham — ja, for at han kunde opsamle nogle Krummer fra den store Mands rigt forsynede aandelige Bord.

Lord Ferriby trak langsomt sine Handsker af og lagde dem paa Pulten. Han saa' ud som en Direktør for et Aktieselskab og havde det alvorsfulde Væsen, der gør Indtryk paa Aktionærer. Han talte om Vejret, henledte Tonys Opmærksomhed paa det fine Tapetpapir og tog saa sine Handsker paa igen, godt fornøjet med sig selv og sit Dagværk.

„Det lader til, at alt er i Orden, min kære Anthony,“ sagde han; „saa der er jo ingen Grund for mig til at blive her længere.“

„Nej,“ svarede Cornish, og Hans Herlighed gik.

(Fortsættes).

En gammel Rekord.

Der tages Maal til Frakken (efter et gammelt Stik).

88 Aar er en ærværdig Alder for en Rekord — særlig i vore Dage, da Rekorden næppe faar Tid til at sætte sig triumferende i Højsædet, før den atter detroniseres som en latterlig og forældet Umulighed, der med Lethed er bleven overfløjet af en ny og langt mere imponerende Navnefælle. Sikkert nok vil ogsaa den her omtalte Olding-Rekord uden Vanskelighed kunne blive sendt til sine Fædre ved Hjælp af de Maskiner, der staa til Nutidens Raadighed, men alene i den Omstændighed, at den har faaet Lov til at staa uanfægtet i en saa lang Aarrække, ligger der en tilstrækkelig Motivering til at skænke den en kort Omtale.

Det var, som et engelsk Tidsskrift meddeler, i Forsommeren 1811, at Sir John Throckmorton af Newbury i det venlige Grevskab Berkshire i Syd-England indgik paa et Væddemaal om 1000 Guineer — henved 19,000 Kroner — med nogle gode Venner. Væddemaalet gik ud paa, at Sir John paa en bestemt Dag skulde give Møde ved et Festmaaltid Klokken 8 om Aftenen iført en efter Datidens Begreber elegant Frakke syet af Klæde, der var fabrikeret af Uld, som samme Dags Morgen Klokken 5 havde siddet paa Sir Johns Faar.

Sir Johns gode Ven, Mr. John Coxeter, en stor og anset Klædefabrikant i Newbury, der ofte med Stolthed havde omtalt de store Forbedringer, han i den senere Tid havde faaet indført i Klædefabrikationen, paatog sig at tilvirke Tøjet, og Tirsdagen den 25. Juni 1811 blev fastslaaet som Afgørelsens store Dag. Hele Byen holdt Fest- og Hviledag, — kun de mange Hænder, der vare beskæftigede med Sir Johns Frakke, vare i travl Virksomhed. Da Morgenen brød frem begav Sir John, ledsaget af sin Hyrde og to brægende Faar, sig til Mr. Coxeters Klædefabrik, og ved Fem-Slaget begyndte man at beklippe Faarene, medens Skrædderen, Mr. James White, samtidig tog Maal af Herremanden. Ulden blev derefter vasket og gennemgik de forskellige Processer, indtil den naaede Væven, der blev betjent af en af Mr. Coxeters Sønner, som havde Ord for at være særlig rap paa Haand. Fra Væven igen til Vaskeri og Farveri igennem nye Processer, indtil Ulden af de to Faar Klokken 4 om Eftermiddagen laa forvandlet til et saa smukt og godt Stykke Klæde, der før eller senere er udgaaet fra en engelsk Klædefabrik.

Mr. James White, var forlængst færdig med Maal og Mønster, og saa snart Klædet blev ham overleveret, tog han og ni Skræddersvende fat paa Frakkens Syning. I to Timer og ti Minutter blev der skaaret og syet og prøvet og presset, og Klokken tyve Minutter over seks iførte Sir John Throckmorton sig sin nye Frakke, medens 5000 Mennesker tiljublede ham deres Bifald. Rygtet om, hvad der den Dag foregik i Newbury, var naaet viden om i Nabobyerne, og Tilstrømningen af Nysgerrige var stor.

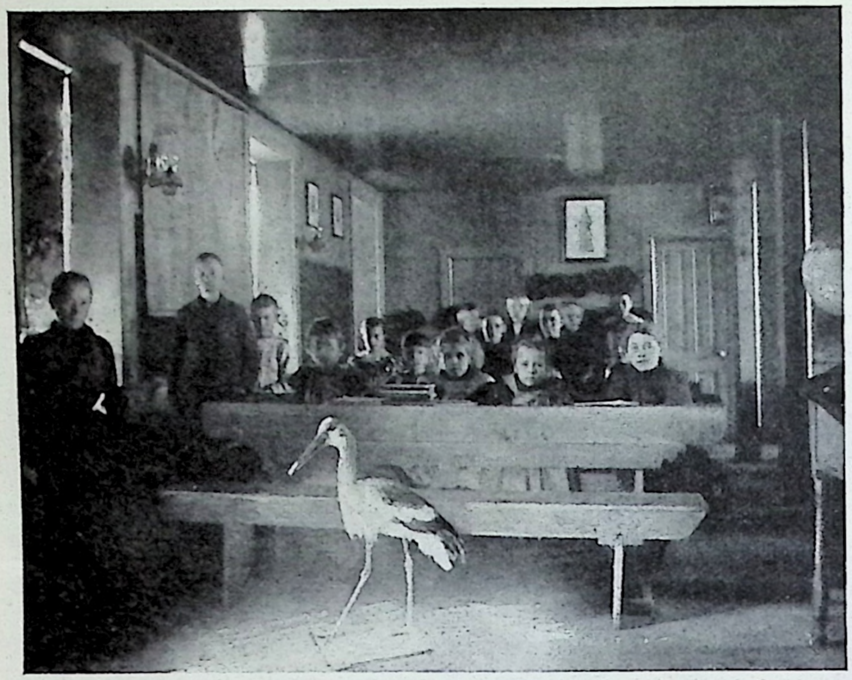
Sir John gav Møde med 40 andre af Grevskabets Spidser ved Festmaatidet Klokken 8 om Aftenen og var stolt af sin elegante Frakke. Og ude under aaben Himmel spiste Newburys Arbejderbefolkning de to af Sir Johns Faar, der havde leveret Uld til Frakkens Klæde og drak mange Hundrede Potter stærkt engelsk Øl, som Mr. Coxeter betalte. Berkshire Landhusholdnings-Selskab lod præge en Sølvmedaille til Mr. Coxeter til Erindring om Dagens Daad, og paa den første Internationale Udstilling i London, der blev afholdt i 1851, dannede Sir John Throckmortons Frakke en af de mange store Seværdigheder.

En historisk Frakke.

Frakken existerer endnu og bevares som en stor Helligdom af dens nuværende Ejer, Sir William Throckmorton. Sir William er ligeledes i Besiddelse af de to Kobberstik, af hvilke vore Illustrationer er en Gengivelse, og som fremstiller Scener af den bevægede 25. Juni 1811 i Byen Newbury, Grevskabet Berkshire, England, hvor man satte en Rekord, der ikke visnede bort i en enkelt Dag eller Uge.

Danske Børneskoler i Amerika.

En dansk Skole i Amerika.

Det er næppe enhver saa bekendt, som det burde være, at der i Amerika findes danske Børneskoler, hvor vort Sprog, vore Sange og Folkeminder bevares og udmøntes som gangbare Værdier for de unge.

Og dog er dette Tilfældet. Rundt om i de danske Kolonier, saa vel som paa Steder, hvor vore Landsmænd har bosat sig i større Antal, gøres et ret godt organiseret Arbejde for Danskhedens Bevarelse, og man har særlig haft Syn for, at Begyndelsen til noget saadant maatte gøres i Skolen for de smaa. Saa er der da rundt omkring bygget og indrettet saadanne Skoler, som kunde hjælpe den opvoksende Slægt til at tænke og tale paa Modersmaalet.

Det Billede, vi bringer idag, vidner om at danske Udvandrere paa dette Sted — i Staten Iowa ved Bredden af Mississippi — ikke saa ganske, som maaske mange tro, er gaaede op i det fremmede, som fra alle Sider trænger sig ind paa dem.

Vi ser den ene Halvdel af Skolelokalet. Længst i Forgrunden staar en udstoppet dansk Stork; til venstre ses Lærerinden, Frk. Karen Bisgaard. Paa Væggene hænger danske Kort og Billeder af bekendte Mænd og mythologiske Skikkelser.

Børneskolen i Clinton er oprettet og holdes i Gang af St. Johannes danske evang. luth. Menighed, hvis Præst siden 1883 har været F. L. Grundtvig, som i 1900 vil aflægge et længere Besøg i Danmark med sin Hustru og Datter.

Af andre Steder, hvor det danske Skolearbejde er i god Gang, nævnes Ringsted i Iowa, West Denmark i Wisconsin, Tyler i Minnesota og Dwight, Illinois.

Kendte Navne
fra By og Land.

Dødsfald.

Hvis Baron *Gregers Wedell-Wedellsborg* var død, som vi døer flest efter saa og saa lang Tids Sygdom, vilde man have sagt: en flink og munter Officer, en dygtig Rytter, en ivrig Sportsmand er død, men Dødsfaldet vilde næppe have vakt Opsigt i vide Kredse. Nu modtages dette Dødsbudskab med almindelig Deltagelse; thi det er, som blev denne unge Rytter et Memento om Livets Alvor og dets bratte Omskiftelse. Hin Væddeløbsdag i Fjor og dens Hændelse staar fast i vor Erindring. Om Morgenen munter, smuk, rig — et Fald med Hesten — om Aftenen en Krøbling for Livstid. Halvandet Aar bar Baron Gregers sin tunge Skæbne med al en Mands Energi.

Baron Wedell-Wedellsborg.

Baron W.-W. var født 1863, blev Student, derpaa Officer, 1887 Premierløjtnant ved Dragonerne i Næstved, 1893 ansat ved Gardehusarerne. Foretog 1894-95 en Rejse omkring Jorden. En ivrig Sportsmand, med mange Sejre paa Væddeløbsbanerne. Skrev i 1898 en sagkyndig og udtømmende Bog om Hestens Træning.

Efter nogle Aars Svaghed er Lægen, Etatsraad *Just Valentin Haurowitz* afgaaet ved Døden her i Byen. Han var Student fra 1837, laa nogle Aar paa Regensen, tog Embedseksamen 1843 og nedsatte sig i Horsens By, til hvilken han i henved 40 Aar var knyttet dels som praktiserende Læge og dels som Læge ved Tugthuset. Ved sit Giftermaal blev han med endnu fastere og stærkere Baand knyttet til denne By, idet han med sin Hustru kom i Besiddelse af Stjernholm udenfor Horsens, hvor dette Ægtepar vil mindes som Velgørere baade mod Byen og i det private Liv. Han var en varmfølende Patriot, der straks meldte sig som frivillig Læge i Krigsaarene 1848—50, og ofte følte han sig oplivet ved at komme tilbage til Minderne fra denne bevægede Tid. I 1885 flyttede han til Hovedstaden og levede her sine sidste Aar, afholdt af Venner og Bekendte, der paa saa mange Maader skattede hans brave Tænkemaade og store Hjælpsomhed. Den afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Etatsraad J. V. Haurowitz.

Grosserer *H. J. Hiort*, den ældste af Cheferne for det gamle højtansete Handelshus, Firmaet Brødr. Hiort, er nylig efter kun faa Dages Sygeleje afgaaet ved Døden i den høje Alder af over 80 Aar. Med en sjælden Aandsfriskhed deltog H. J. Hiort lige til kort før sin Død i Forretningslivet. Hiort, der var født i Norge 1819, startede efter sin Uddannelse i Udlandet en Forretning i Holbæk sammen med nuværende

Etatsraad S. Seidelin og flyttede senere til København, hvor han i Forening med sin yngre Broder A. E. Hiort grundlagde det nuværende Firma „Brødr. Hiort“, der for et Par Aar siden fejrede sit 50-Aars Jubilæum. Som Ejer af den syd for Aalborg beliggende over 900 Tdr. Land store Ejendom „Raakildegaard“ med tilhørende Plantager og Teglværk fulgte H. J. Hiort ogsaa med stor Interesse Landbrugets Udvikling her hjemme, og var særdeles godt kendt indenfor Landbostanden.

Grosserer Hiort.

Den afdøde var en Hædersmand, ualmindelig anset i Forretningsverdenen, hvor han har beklædt flere Tillidshverv, blandt andet som Medlem af Privatbankens Bankraad, en Mand med Hjertet paa rette Sted, der øvede en udstrakt Godgørenhed i det skjulte, og vil blive mindet med stor Taknemmelighed af de mange, der lærte ham at kende.

Nylig døde kgl. Klasselotterikollektør *J. C. L. Magnussen* i en Alder af 79 Aar. Han var oprindelig Lærer og var som saadan ansat i Aalborg, ved Jellinge Seminarium og fra Begyndelsen af Halvtredserne ved den højere Borgerskole i Husum i Slesvig. Herfra blev han fordrevet, som saa mange andre Embedsmænd, i 1864, og virkede senere som Lærer ved Schneekloths Skole, indtil han blev udnævnt til Klasselotterikollektør. Han var en livlig, frisindet Natur, der i sine yngre Dage med Liv og Lyst tog Del i alle liberale Bevægelser, særlig paa Skolens Omraade, og har i sit lange Liv rundt om i Landet vundet sig mange Venner, der nu ved hans Død vil skænke ham en venlig Tanke.

Klasselotterik. Magnussen.

Pastor *Hans J. V. Berthelsen* i Søvind og Gangsted er i forrige Uge afgaaet ved Døden i sit 66. Aar. Den afdøde, der var Søn af Amtsfuldmægtig B. i Thisted, blev som Skolediscipel anbragt i Huset hos sin Morbroder, Stiftprovsten, i Aarhus og blev Student fra Kathedralskolen i 1853. Efter at han havde taget Embedseksamen 1859, blev han atter knyttet til Aarhus som Lærer ved Borgerskolen. Med Iver tog han Del i at stifte en Missionsforening, for hvilken han blev Formand. I 1862 blev han præsteviet og fik Embede som Kapellan i Bjerregrav. I 1866 repræsenterede han Løvel Kreds som Folketingsmand og var med til at stemme mod Grundlovsrevisionen. I 13 Aar var han Sognepræst i Lomborg, hvorfra han forflyttedes i 1887 til sit nuværende Embede. Paa det kirkelige Omraade har han gjort sig bekendt ved Udgivelsen af en Prædikensamling og et Forslag til nye Prædiketekster, ligesom han ogsaa har udgivet en Samling Morgen- og Aftensalmer.

Pastor Berthelsen.

Træskæringens smukke Kunst, der herhjemme som praktisk Reproduktionsmiddel er blevet overfløjet af den fotografiske Ætsning, havde en af sine bedste Dyrkere i *H. P. Hansen*, som nylig er afgaaet ved Døden. Som ung Begynder var han kommet i Lære hos Kittendorff, besøgte ogsaa en Tid Akademiet, men fik snart Rejselyster og skabte sig de følgende Aar en god Virksomhed i Leipzig og Dresden, og udviklede her til Fuldkommenhed sin Kunst, der navnlig for Portrætskæringens Vedkommende altid bar et personligt Præg. Herhjemme begyndte han 1864 en Forretning, der skaffede ham Navn blandt vore første Træskærere. Hans elskværdige Natur vandt ham mange Venner overalt.

Xylograf Hansen.

Fødselsdag.

Nævner man en dansk By, er der næsten altid et eller to Navne paa Mænd, der samtidig trænger sig frem. Horsens — *Levy og Stallknecht.* Det er Byen og Navnene. Levy er nu død, Stallknecht fejrer sin 70-aarige Fødselsdag. Han overtog efter sin Fader det store Jernstøberi i Horsens, der særlig tilvirker Landbrugsmaskiner. En saadan Virksomhed har altid Betydning for den By, den ligger i, men Stallknechts væsentligste Fortjeneste er dog hans store offentlige Virken. Han har i mange Aar været et fremragende Medlem af Byraadet, han har udført et stort og uegennyttigt Arbejde til Bedste for Byen. Derfor har Borgerne ogsaa hædret ham med talrige Tillidshverv, sidst er han efter Levys Død bleven valgt til Formand i Bestyrelsen for „Spare- og Laanekassen for Horsens og Omegn“. Stallknecht har særlig interesseret sig for de for Byens Opkomst saa vigtige Privatbaner, han er endnu Medlem af Bestyrelsen for Horsens-Juelsmindebanen. Intet Under da, at Stallknecht er en populær Mand i sin By.

J. L. Stallknecht.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag“s Musik og Sang indeholder: *Tekla Griebel*: Kukkeren (Tekst: H. C. Andersen); *Chr. Geisler*: Drengenes Frikvartér; *H. T. Manicus*: Idyl; *Th. Nykjøbing*: Marsch fra 1848; *Jul. Osiier*: Sømandssang.

Til vore Læsere.

Saafremt nærværende Nummer af „Hver 8. Dag“ skulde komme nogle af vore Abonnenter for sent i Hænde, er Aarsagen den, at Bladets Trykning, der foregaar ved Hjælp af elektrisk Kraft, har lidt Standsning paa Grund af Branden paa den elektriske Station. Vi bede vore Abonnenter undskylde denne Forsinkelse.

Interiør fra Larsen & Nielsens Etablissement.

Dansk Etablissement.

Vil man nutildags skabe sig et Navn paa industrielt-merkantile Felter, maa man i Almindelighed straks fra Begyndelsen anlægge den store Stil. Vi kender ikke længere de gode gamle Dages sunde og sikre Fremvækst af en Forretning, der begyndte næsten paa den bare Bund indtil den en skønne Dag rager op over alle andre i Byen. Nu bygger man straks højt op i Vejret for at kunne ses paa lang Afstand, men man bygger for hurtigt og glemmer ofte Fundamentet for Facaden. Naar man ved, at dette er Reglen er der ikke Grund til at forbavses over den enkelte Undtagelse, som bekræfter den, men alligevel studser man, naar man paa nær Haand betragter Udviklingen af den Virksomhed, som her skal skildres i de store Træk.

Det er kun ganske faa Aar siden, at to unge Mænd under Firmaet Larsen & Nielsen paabegyndte en Brudeudstyrsforretning i Kronprinsensgade. De havde kun en eneste Dame til Hjælp, men lagde personlig saa megen Energi i Arbejdet, at de efter det første Aars Forløb følte, at Forretningens Basis var fæstnet og sikker. Da de var naaet saa vidt, søgte de at udvikle sig en Specialitet, et Omraade, hvor de altid kunde være Nr. 1, og de fandt det i *Vaskestofferne*, vore unge Pigers sommerlige Pynt. Selv Fabrikanter tyer nu gerne til denne Forretnings store Mønster-Udvalg for herigennem at finde Ideer for deres Produktion.

Udviklingen førte det siden med sig, at mange nye Artikler optoges til Forhandling, og nu spænder Etablissementet over alt, hvad der har Berøring med Udstyrsbranchen: Gardiner, Tæpper, Sovekammerudstyr og hele det personlige Udstyr af egen Tilvirkning, Bluseliv og Kostumer i Vaskestoffer, Uld og Silke.

Ifjor Efteraar viste det sig, at Lokalerne var blevne for smaa til den daglige Omsætning, og man tog da fat paa en gennemgribende Ombygning og Udvidelse, saaledes at Forretningen nu indtager Kælder, Stue og Mezzanin i Kronprinsensgade 6 foruden Lagerlokaler rundt i samme Ejendom. En betydelig Stab af Damer og Herrer besørger Ekspeditionen, og det store Sy-Arbejde udføres dels paa Forretningens egen Systue, dels paa 40 andre ude i Byen. For blot at nævne et enkelt illustrerende Eksempel paa Omsætningens Størrelse: I Sommer blev der forfærdiget mellem 5000 à 6000 Bluser, hvilket store Kvantum ved Sæsonens Slutning var udsolgt paa nogle faa Dusin nær. Gentagne Gange har Forretningen haft store Leverancer og Monteringer til Institutioner, Hoteller og Restauranter (f. Eks. i Sommer Skodsborg Søbad) og altid faaet mange Lovord for sine Arrangementer.

For Øjeblikket er Larsen og Nielsens Etablissement omdannet til en stor og pragtfuld Juleudstilling og vil ved denne Lejlighed med Lethed lokke Strømmen omkring Hjørnet af Kronprinsensgade. Dets Juleudstillinger har nemlig ikke alene Pressen berømmet, men Folk har i stadig større Mængder kontrolleret denne Berømmelse og fundet den ganske fortjent. Tilmed møder Forretningen hvert Aar op med Nyheder, der kræver virkelig Opfindsomhed. Det var herfra, at de nydelige Kiosk-Attraper i sin Tid udgik og man vil i Aar finde en ikke mindre sindrig og smagfuld Ide i de smaa Potteplanter, hvorfra Roser og Krysantemums skyder frem, medens brogede Julegaver skjuler sig i Urtepottens Bund. Udstillingen er fuld af solide, fine og smagfulde Sager (særlig maa de orientalske Tæpper fremhæves) og Genstandenes Art strækker sig selv til Felter, som Forretningen ellers ikke til daglig naar at spænde over.

Interiør fra Systuen.

HVER8DAG

Nr. 12. Aargang 1899–1900. Søndagen den 17. December. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

„Huset med de glade Ansigter“.

I.

Børnehjemmets Stifterinde Frk. Schneider.

DER ligger et stort rødt Hus ude paa Vodrofsvej, en Digter døbte det en Gang „Huset med de glade Ansigter“, og Huset svarer til sit Navn. Det er „Børnehjemmet paa Vodrofsvej“, som det officielt hedder eller „Frk. Schneiders Børnehjem“, som man endnu kan høre det kaldt efter den ædle Kvinde, der skabte det, og hvis Aand endnu hviler over Huset. Den 1. D[illegible]ber var det 25 Aar siden, hun i en lejet [illegible]sal paa Vodrofsvej samlede [illegible] Smaa[illegible] om sig, og jeg vilde [illegible] gerne i Anledning af Jubilæet slaa en Smule til Lyd for dette Hjem, se om jeg ikke kunde bevæge en eller anden til at støtte det. Der øves derude bag Søerne en nyttig og larmfri Gærning, mange har hjulpet til; men der er kommen saa meget nyt frem i de senere Aar, der strækkes saa mange Hænder ud mod Folks Pengepung, at man bliver lidt tilbøjelig til at glemme de gamle Institutioner. Hjemmets gamle Venner støtter efter Evne, men de døer. Maatte man nu ikke forgæves kalde paa de ny.

Se paa det Kvindehovede, der staar som Indledning til disse Linjer. Man læser i det Klogskab og Verdenserfaring, men først og sidst den store Kærlighed, Kærligheden til dem, der lider, Kærligheden til de Smaa. Sin Ungdom havde hun tilbragt i Udlandet, i Tyskland, Østrig, Ungarn. Hun færdedes der i Samfundets højeste Lag. Men hendes Kærlighed drog hende udad og nedad. Hun hjalp selv, hvor hun kunde, og hun lærte at kende Udlandets filantropiske Anstalter. I Begyndelsen af 60erne tog hun fast Bopæl i København, og rig, som hun var, øvede hun udstrakt Godgørenhed. Hun gav ikke blot sine Penge, men sig selv, sine Kræfter og sin Tid. Hun vovede sig ind i Byens mest berygtede Kvarterer, saaledes i Kvarteret omkring Peder Madsens Gang, hvor Byens værste Bærme da holdt til, og hun blev ikke træt af at udfri Mennesker af Elendighed. Hun besøgte Hospitalerne, bragte Trøst og venlige Ord.

Mere og mere samlede hendes Kærlighed sig om Børnene. De led mest, syntes hun, de værgeløse. Og de kunde reddes. Børn er som Planter. Fæstede i sur Jord, i mørke Afkroge, hvorhen Solens Lys aldrig naar, visner de, hensygner de. Men omplantede i god Jord, stillede i Lys, skyder de ranke Skud. Og saa tog hun til sig i sit Hjem Smaabørn, uden Hjem, hvis Forældre var døde, eller fra Hjem, der var værre end intet Hjem, og blev dem en Moder. Flere og flere kom der til, hun sagde ikke Nej, og snart var hendes Hjem fuldt. Da fattede hun Tanken om at stifte et rigtigt „Børnehjem“, og da hun havde *deres* Evne til at begejstre, som helt opofrer sig selv, vidste hun at samle en Kreds af Mænd og Kvinder om sig, vidste hun at skaffe Penge. I December 1874 oprettede hun sit første Børnehjem i Nr. 20 paa Vodrofsvej, og i 1885 fik hun rejst den store Bygning paa samme Vej, hvor Hjemmet nu er til Huse.

Et Hjem vilde hun skabe, ikke en Anstalt. Derfor fik hendes Hjem ingen „Love“. Hvert Barn skulde, saa vidt gørligt indenfor et Hjem,

have sin Frihed, opdrages efter sin egen Natur. Og hun tog ogsaa imod Børnene uden „Regler“. Hun tog dem, hvor der var Trang, hun spurgte ikke om Konfession, om ægte eller uægte, om Alder, om Sundhed eller Sygdom. Hun blot modtog og modtog. Og hun tog dem helt. Fra den Dag, de kom inden for hendes Hjems Døre, var det deres eneste Hjem. Det var nødvendigt af Hensyn til de Hjem, hvorfra hun hentede Børnene. Og hun lærte med sin rige Kærlighed Børnene at elske dette nye Hjem, det blev virkelig *Hjemmet* for dem, hvortil de søgte tilbage, selv naar de længst var gaaede ud i Livet. Og der i Hjemmet levedes Livet lyst og barnelet, med god Mad, gode Klæder, gode Værelser, god Skolegang, med Leg og Lystighed.

Frk. Schneider døde i 1887, i de sidste 10 Aar har Frk. *Inger Pontoppidan* været Hjemmets Leder.

II.

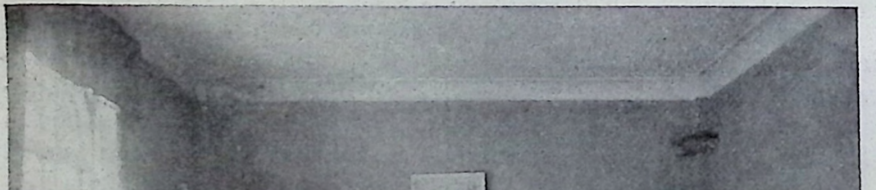
„Huset med de glade Ansigter“ kaldte Herman Bang dette Børnehjem. Jeg kunde have Lyst til at bruge en endnu nøjere Betegnelse: „Hjemmet med de straalende Øjne“. Thi straalende Øjne var det, Hundreder af straalende Øjne, der mødte mig, da jeg ved Frokosttid traadte ind i den lange Spisestue. Der sad de bænkede ved deres Blikkrus fulde af Mælk og den tykke Mellemmad. Helt oppe i Salens øverste Del ved et mindre Bord sad de yngste, elleve-tolv Smaapiger i to-tre Aarsalderen. Jeg synes aldrig, jeg har set saa sunde og røde Smaabørn som dem, de lignede gànske de smaa Jesusbørn som Renaissancens Kunstnere, som Leonardo og Rafael malede paa Jomfru Marias Arm, rundkindede, rundarmede, med Velvære og Livslyst lysende ud af de buttede Smaakroppe. Jeg lo til dem, de lo igen, der kom Smilehuller i de tykke Kinder, og deres Øjne straalede. Jeg mindes især en, med et Par store, runde, brune Øjne, de straalede som Sole.

Tænk et Øjeblik paa, hvordan disse Børns Skæbne havde været, hvis ikke dette kærlige Hjem havde optaget dem. Hjemløs, hos fremmede, eller i daarlige Hjem. Boende paa en Bagsal eller en Kvist. Sletklædte, urenligt holdte. Med den trøstesløs snavsede Gang eller Gaden til Legeplads. Daarligt Selskab, slet Eksempel. Hvad vilde de være blevne til efter en saadan Opdragelse?

Og nu. En lykkelig Barndom, gode Værelser, god Mad, gode Klæder, venlig Omgang, en stor Have at lege i, om Sommeren paa Landet ved Kattegattets Kyst, en god Skolegang, Oplæring i alle nyttige Kunster. Og dog er alt usigeligt tarveligt og nøjsomt. Alene Hjemmets Regnskab siger det. Hele Udgiften til Hundrede Børns Opdragelse, Skolegang, Kost, Klæder, Husly, Sommerophold ca. 21,000 Kr., eller 200 Kr. pr. Barn. Men det naaes ogsaa kun ved, at Forstanderinden og hendes Medhjælpere ser paa hver Øre.

Tarvelighed, Arbejdsomhed, Properhed, Orden er de store Ledestjerner for dette Hjem . . . eller, nej, det lyder for koldt og stift, alle disse Dyder avler ikke de „straalende Øjne“. Lad mig hellere Time for Time sige, hvordan Dagen gaar.

Sommer og Vinter, Kl. 6 er man oppe. De store hjælper de smaa, klæder dem paa, reder Senge, gør rent. Man kender ikke til Tjenestepiger i dette Hjem. Børnene gør selv alt, de vasker, de syer, under Ledelse af Forstanderinden og hendes Medhjælperinder. Kl. 7 spises Øllebrøden, Kl. 8 holdes en Morgenandagt, og Kl. 9 begynder Skolen. Til den Tid skal „de store“ — og man bliver tidlig stor og nyttig i dette Hjem — være færdige med al Morgengerning. De smaa kommer, saa ofte Vejret er til det, ud i frisk Luft og leger i Haven. Skolen varer fra Kl. ni til tre, gærne med en Times Leg. Kl. 11 Frokost, Mælk og Smørogbrød og Fedtogbrød. Kl. 3 Middag, almindelig borgerlig Mad. Efter Middag Leg. Fra fire til seks læres Lektierne. De smaa kommer allerede i Seng Kl. 7, 8—12-Aars Pigerne Kl. 7½, de større Kl. 10. Om Aftenen sidder de og syer paa deres Tøj, stopper, lapper, medens en læser højt.

Fra Børnehjemmet paa Vodrofsvej: I Legestuen.

Fra Børnehjemmet paa Vodrofsvej: I Vaskekælderen.

Oppe ved Gilleleje har Hjemmet sin Sommerbolig med friske Bade. Det har særlig Betydning for de mange kirtelsyge Børn. Her tilbringer hvert Barn sin bestemte Tid efter Tur.

Alt dette kunde synes tarveligt og smaat, men for disse Børn er det Rigdom og en Verden af Lykke mod den Lod, de vilde have faaet udenfor dette Hjems Mure. Og sikkert er det, at dette Liv med sin Blanding af Arbejde og Leg gør dem sunde og glade, giver dem de straalende Øjne. De hænger derfor ogsaa ved deres Hjem, de søger tilbage til det. De kommer der i deres Ferier. Nu, da Hjemmet holder Jubilæum, har de samlet sammen til et stort Flag til det gamle Hjem.

I Kælderetagen findes alle Husholdningsværelserne, det store Køkken, Forraadskamrene, Vaskerum, Rullestue, Spisesal og Gymnastiksal. I Stuen er der Skolelokaler, Legestuer, Opholdsstuer, Sløjdstue. Paa første Sal findes Sovekamrene. Hvor er de pyntelige og nette. Hvor er Lagnerne skinnende hvide, og de sidst paalagte har dog ligget en hel Uge. Vinduerne staar aabne hele Dagen, Luften er ren og let. I Gangen i Loftsetagen findes en Række nummererede Smaaskabe. Hvert Barn har sit, hvortil det har Nøglen. Alt det andet er fælles, dette ene er Særeje. Og der er noget rørende i den Omhu, hvormed disse Skabe pyntes og holdes. Paa de tre Hylder gemmer Børnene deres Gaver, Julegaver og Fødselsdagsgaver, deres pæneste Tøj, deres Syæsker, de Hundrede Ting, som en lille Pige holder af. I et Skab havde Ejerinden paa det nydeligste arrangeret sine Gratulationskort, som vi opstiller Fotografier paa en Hylde.

Der er meget, meget mere at sige om dette Børnehjem. Men gaa selv ud og se det. Hjemmet staar aabent for Besøgende hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag fra Kl. 12—2 og i Reglen fra 6—7. Og tænk saa paa, at nu er det snart Jul, og Hjemmet holder Juletræ for sine Børn. Der samles ind til saa mange Juletræer paa Hospitaler, paa Ladegaarden, paa Johannesstiftelsen, glem ikke det røde Hus paa Vodrofsvej. Giv Penge, giv Legetøj, giv Klæder, giv, hvad Du har, og de straalende Øjne vil straale dobbelt Juleaftenen, og naar de næste Morgen kan sætte Julens Gaver ind i det lille Skab oppe paa Loftsgangen. De kan sidde Timevis heroppe og se paa deres Skab og dets Herligheder.

C. C. Clausen.

Arbejdere og Arbejdsherrer i Bjørnsons „Over Ævne“ paa Folketeatret, tegnet for „Hver 8. Dag“ af Achton Friis.

Folketeatret.

Over Ævne, andet Stykke.

MED de to Over Ævne-Forestillinger rykker Bjørnstjerne Bjørnson pludselig Henrik Ibsen nær som dramatisk Digter. Over Ævne, begge Stykker, har vel hist og her saadanne teknisk-dramatiske Mangler, som aldrig findes hos Ibsen, men hvor langt varmere end Ibsen taler ikke Bjørnson Menneskenes Retfærdigheds-Sag! Han er det store Hjerte paa vor Scene.

Fra først til sidst er Hr. Herman Bangs impulsive Instruktion iøjnespringende. I Glimt paa Glimt tindrer hans sjældne Skaberevne frem. Ikke alene i de store Ensembler kender man Bangs nervøse Sans for Massevirkninger, for bevægeligt Liv, for et saa mangfoldigt Røre, at ikke den ringeste Statist er upaavirket, men ogsaa hos den enkelte Skuespiller kan man eftervise, at den hele Grundopfattelse eller de spredte Væsenstræk, der gør Figuren levende, er indblæst af Instruktøren. Herman Bang har fremfor alt den Fortjeneste som Instruktør, at han lærer Skuespilleren Agtelse for Digterværket, vækker hans Forstaaelse af Handlingen og hans Interesse for dens hele Udvikling og ansporer ham til indtrængende Studium af den Rolle, hvis Fremstilling er ham betroet, og saaledes bliver da tilsidst Rollen til en Karakter, Fremstillingen bliver mindre en scenisk Præstation end virkeligt Liv omsat og koncentreret i en scenisk Situation. Skuespillerne ikke spiller, men lever Begivenheden sammen, og den stærkeste Virkning bliver Resultatet. Hemmeligheden ved Bangs Instruktion er maaske væsentlig den, at han forstaar at indgyde hver enkelt Skuespiller en urokkelig Tro paa netop hans store eller lille Rolleparts Betydning, faar hver enkelt til at føle sig som eneansvarlig ikke blot, naar han har Replik, men lige saa fuldt naar han tier og ser til.

Hr. Fjelstrup i „Over Ævne“ II.
Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Achton Friis.

Ved Premieren paa Over Ævne, andet Stykke, var det dog ikke helt lykkedes Hr. Bang at faa de mange Statister i første og tredie Akt gjort til en Skare Mennesker. Tutirepliker af Bifaldsraab og Mishagsudbrud er hel-

digvis altid paa Folketeatret langt fra de kanibalske Hyl, hvortil Dagmarteatrets Statistvrimmel er opfanatiseret. Men et Stykke Vej til Naturlighed er der endnu for Folketeatrets Arbejdere og Arbejdsgivere i Over Ævne. De falder for meget ind med samlet Raab, hvor Raabene burde komme spontant og spredt.

Overfor Hr. Bangs udprægede Hang til at lade Skuespillerne i de stille Scener uafladeligt skifte Plads maa en Indvending gøres. Rachel og Elias, Holger og Rachel, Elias og Bratt, Rachel og Halden — i evig Uro skifter de Sæde, de krydser Scenegulvet fra venstre til højre, fra Baggrund til Forgrund og prøver undervejs alle Stole og Sofaer. Selvfølgelig er Bangs Grundsyn rigtigt: Scenerummet maa ingen døde Steder have. Men hvad der vindes i Liv, gaar tabt i Naturlighed. Man render ikke en saadan stadig Tagfat i sin Stue, naar man ene to taler alvorligt sammen.

Stærkest Indtryk har man af Hr. Fjelstrup. Hans Bratt rager nu himmelhøjt over hans Bratt i Over Ævnes første Stykke. Hvilken Forvandlingsevne ejer ikke denne Skuespiller! Han rangerer højt blandt vore komiske Scenekræfter, Publikum er rede til at le af ham, ja kræver ligefrem, at han skal være immer-morsom, og saa viser han en skønne Dag et Karakterspil, som griber dybt og varigt. I første Akt lytter man med Undren til hans Stemmes forpinte Vibreren, der her har et Undervæld som af nedstemt Graad, og hans mægtige Skikkelse dirrer af Had til Menneskene og af Tro paa samme Tid. I sidste Akt hæver Fjelstrup en Rolle, som i og for sig ligger paa Grænsen af det latterlige og det ophøjede, til en grandiøs Storhed. Ved faa og sikre Midler, med klar Intelligens og megen Følelse tegnede han den gale, saa man aldrig glemmer ham — hans store tomme Blik, hans klangløse, næsten oversanselige Stemme, hans søvngængeragtige, brudte Skikkelse!

Næst Fjelstrup maa Hofman nævnes med Hæder. Denne unge Skuespiller hører til Menneskene paa vore Scener. Hans Tale lyder som vi ved, Folk taler ude i Livet. Det er velgørende, en ren Nydelse at høre hans Stemmes fuldstændige Frigjorthed for Teaterklang. Klart og klogt kommer Ordene, man mærker, han har gennemtænkt alt, hvad han siger. Der ligger et stort Studium og megen Vilje parret med gode Evner bag saadan en jævn og vægtig Tale som Hofmans. Ved sin sikre Intelligens skaber han derfor Skikkelsen som den aandeligt skal være, uden at man savner den ydre Form, som Hofman ikke ganske ejer.

Blandt det bedste i Stykket er desuden Hr. Hellemanns *Blinde Anders*, der, ligesom den gamle Præst i Over Ævnes første Stykke, viser Hellemanns forbløffende Talent for Maskering. Ogsaa Hr. Rings Præst var dygtig skabt og naturtro gennemført, Berggren gav et stilfærdigtgodt Billede af Værtshusmanden, i første Akt var alene Hr. Zinck paatrængende rædselsfuld. Aftenen beviste endvidere, at den unge Hr. Wiehe har et paaagtelsesværdigt Talent. Baade hans Arbejder og Arbejdsherre var karakteristiske, hans Spil i begge Roller energisk og bevidst. I de nye Navne Rostrup, Schrøder, Lomholt og Robert Neiiendam besidder Folketeatret utvivlsomt evnerige Kræfter. Der var Stil over deres Præstationer. Og hvor forbavsende godt slipper ikke Hr. Garde fra det vanskelige Hverv at le den brune Mands gale Latter hele tre Gange. Der skal et lykkeligt Instinkt og et fast Greb til en saa farlig Ting. Med beundringsværdig Fasthed gav Hr. Hjernø i ligesom én mørk Streg Haldens ret uklare Skikkelse.

Saa er der tilbage Hr. Boesen og Frk. Ahlstrøm. Nogen afgjort Sejr blev Elias langtfra. I Slutningsscenen alene virkede Hr. Boesen, her var hans Spil helt brugeligt. Men i følelsesfulde Scener vækker Hr. Boesen baade ved Figur, Mimik og Stemme med Rette Publikums Smil. Føre sig kan han ikke, tale gør han som en skabagtig Backfisch og hans Smil meddeler hele hans Underansigt et sært taabet Præg. Ærlig talt — jeg tror ikke paa Hr. Boesen! Og med det samme maa jeg sige, at jeg har mistet Troen paa Frk. Ahlstrøm. Hun er den mest enstonige paa vore Teatre. Altid og altid Fru Sang fra Dødslejet. Lukkede man Øjnene i Over Ævnes andet Stykke 4. Akt var hun grangivelig Fru Sang. Og saa har jeg den Mistanke, at hun ikke forstaar et Muk af alle de Ord, der i rasende Fart, men uvejede og uvægtige, rent ud sagt bare læste og tillærte, farer hende af Munden. Hendes Ansigt er dejligt, smertelig dejligt! Men jeg tvivler om, at der er stort mere Stof end netop Ansigtet. Hun er slaaet for hastigt op. Boesen i lige Maade. Begge er de fristede over Ævne!

M-E.

To Grave.

Jeg stod paa Kirkegaarden ved en ensom Grav, helt henne i Krogen laa den — saa inderlig fattig paa Blomster.

Der var én, som rømmede sig bag ved mig. Jeg drejede Hovedet. Det var Graveren. Han saa' forsigtig paa mig og talte saa:

„Kendte De hende, som ligger dér . . . eller egentlig de to . . . Ja, Herregud, den ene var da kun en bitte Orm.“

Jeg svarede benægtende. „Men den Grav har vel en Historie?“

„Ja, Historien er trist,“ fortsatte Graveren, „egentlig en rigtig skidt Historie. Jeg kan slet ikke lide at grave en saadan Grav. Man bliver

helt bedrøvelig ved det. Og det kan jo ikke nytte noget i vores Bestilling."

„Var det Moder og Barn?"

„Ja, Herregud, det var da egentlig to Børn begge to. Hun var altfor ung, og saa var hun af fin Familie. Det assurerer jo ikke imod at gøre Dumheder. Helt sær i Hovedet blev hun nok, og hun gjorde saa det . . . det, som jeg ikke en Gang kan lide at tænke paa."

„Var hun smuk?"

Jeg véd skam ikke. Jeg synes nu alt ungt er kønt," og han saa' ned for sig, som vilde han drage Tankerne op der nede fra. Saa fortsatte han:

„Hør, véd De hvad, jeg faar tit saadan en urimelig Lyst til at faa fat i ham, Fyren, og saa give ham en læsterlig Dragt Prygl."

„Gaar De og tænker paa saadan noget — her mellem Gravene?"

„De mener vel, at jeg helst slet ikke burde tænke."

„Saa omtrent!"

„Ja, det var vel det nemmeste, for vi *skal* jo være her. Men var jeg i Deres Sted, ja saa véd jeg nok, hvad jeg vilde."

„Hvad da?"

„Jeg vilde holde mig herfra saa længe, jeg kunde."

„Ja, ja, saa længe, man kan, men vi skal jo her hen — alle!"

„Det skal vi vel. Men forresten, her er snart ikke Plads til flere."

Og min Ven, Graveren, saa' paa mig med et lunt Blink og saa forlod han mig.

Jeg var atter ene ved denne stille Gravhøj — — kun Jord og Græs. — Dækker det nu alt, kan man ikke se ned under Muldet, er der intet tilbage af det Liv, der har været. Det Liv, der var saa ungt . . . . . .

Var hun 20 Aar — ældre i hvert Fald ikke — denne blege, unge Moder med de unaturlig store Øjne, der glinsede som i Feber. Paa Skødet laa et lille Væsen, hendes Barn. To smaa rosenrøde Hænder rakte frem af Svøbet og en lille, bitte Tunge drejedes rundt og ligesom sugede efter noget. Moderen blottede hurtigt sit runde, hvide Bryst og søgte at presse den lille Mund derimod.

Barnet gjorde først uden Held nogle smaa kejtede Forsøg. Men Moderen retledede det varsomt med sin fine Haand — og se, nu fik det fat. Der kom en velgørende Ro over hele det lille Legeme, de smaa missende Øjne sænkede sig efterhaanden helt ned og faldt ganske langsomt til.

Det var med en underlig Lykkefølelse den unge Moder mærkede den Lilles faste Greb om Brystet. Hun bøjede Hovedet ned imod Barnet og kyssede dets Pande.

„Lille Puds, lille Puds, dette er din og min Lyksalighedsstund — den eneste, der forundes os . . . . aldrig — aldrig vil den komme tilbage — aldrig som nu . . . . To Draaber for søde, lille Puds og ti for mig . . . . og vi slumrer ind — bort fra det hele — bort fra alt det, der *vil* komme; men som ikke er endnu. Lille Puds har slet ingen Papa og lille Puds's Moder ejer slet ingen Penge . . . . . Saa kommer det altsammen — det grimme og stygge, som Puds aldrig skal se. —

Nu skal Puds og lille Moder sove dejligt og længe. Lille Puds flyver foran op til Vorherre og beder om en ganske lille Plads til Puds og Puds's Moder. Og er der ikke Plads nok, kan lille Mo'er godt staa uden for, kun at Døren aabnes ganske lidt paa Klem, at Moder kan kigge ind paa lille Puds . . . . . for søde, lille Puds kommer nok ind. Hende kan ingen sige nej til — — allermindst den rare, gode Vorherre, for han er slet ikke slem, som onde Mennesker vil gøre ham til. — Ja, lille Puds, vi har en dejlig Vorherre, som Puds skal op at besøge — og Puds skal sige, at Moder nok vidste, hun skulde have ventet lidt længere. Men det var saa svært . . . . lille Mo'er var saa træt, hun havde slet ikke Kræfter til at kæmpe i den store, strænge Verden . . . . . og derfor putter lille Mo'er sig ganske tæt ind til lille Puds's bløde Kind . . . . og vi rejser langt — og længere end langt . . . . . lige — lige ind i det ukendte!"

Jeg vaagnede op af mine Fantasier og saa' mig om . . . . saa' kun den nøgne Grav. Nej, her er altfor trist. Jeg maa bort herfra til lysere Grave, hvor der er Sol og mange Blomster.

Se hist en lille Grav, helt dækket af Roser. — Et Kors, hvidt som Sne. Man læser kun:

„Her sover Tulle!"

„Lille Tulle, er dit Rosenleje blødt, — er din Moders Smerte uden Ende?"

De vare saa unge og glade — de to . . . . . Reden var saa lun. — De kyssedes, lo og sang fra den tidlige Morgen til den sene Aften — og til sidst fik de et dejligt lille Barn.

Vuggen var foret med rosa Silke. Brede, hvide Kniplinger hængte derudover. Men dejligst var den lille Tulle, der laa deri, helt dækket af Kniplinger og røde Sløjfer.

„Tulle skal være saa fin," saa fin, sagde den henrykte Moder. „Tulle skal have smaa, bitte Sko," og de pressede den lille bløde Fod ind i en Sko af Safian. Lille Tulle var slet ikke saa glad for de smaa Sko — det trak op til Regnvejr.

„Nej, Tulle slet ikke græde . . . . Tulle skal le," og saa prikkede den unge Moder Tulle saa længe paa de smaa Kinder, til der kom et lille, anstrængt Smil.

„Værs'go', Faer, kys Tulles Sko." Og den

forelskede Ægtemand lagde sig paa Knæ og gjorde, som den unge Frue bød. Men lille Tulle strakte sig træt paa de bløde Puder. — Øjnene gik op og i.

„Nej, lille Tulle slet ikke sove. — Fa'er og Mo'er holder saa forskrækkelig af Tulle. — Nu skal Tulle lege. — Tulle helt op til Loftet," og ind i Stuen med Tulle løb den unge Moder. Hun var færdig at spise Tulle med Kys.

„Ja, Tulle er mit eget store Dukkebarn. Fa'er slet ikke finde Tulle. Faer tro, Tulle er løbet sin Vej, løbet sin Vej paa de smaa, røde Pusselanker." Og hun dukkede sig ned og kyssede de smaa Fødder.

„Hvad, Tulles smaa Fødder kolde. Skal Moder varme dem." Og ind paa det varme Bryst puttede hun de smaa Fødder. De to — Moderen og Barnet — dannede en henrivende Gruppe — og den unge Ægtemand saa' det.

„*Min* Hustru — Tulles søde Moder," hviskede han ømt.

„Ja, Tulle skal faa en god Moder," sagde den unge Frue kælent. „Se, jeg tror, hun sover. Helledusse, er lille Tulle træt . . . . Tulle ind i Visselulle. — Tulle ha' sin Flaske." Og ind i Sovekamret med Tulle fo'r den unge Kone. „Se saa, nu skal Tulle sove."

Men Tulle kom ikke til at sove den Gang. Bedstemama var i Entréen.

„Skal Tulle narre Bedstemoder, Fader fik vi ikke narret. Nu putter vi Tulle hen i Moders store Seng, — saa ligger Tulle ganske stille under Tæppet og Bedstemoder bliver forskrækkelig bange, naar hun ikke sér sin Tulle i den lille Vissevugge.

Bedstemoderen fik Tøjet af og kom ind.

„Naa, mine to store Børn, hvor har I saa Dukkebarnet?"

„Dukkebarnet", det er her slet ikke mere, — det er løbet sin Vej, det er løbet op at se til Bedstemama. Har du ikke mødt „vores Tulle?" Og den unge Frue saa' skælmsk til sin Mand. Øjnene strejfede Sengetæppet.

Der hørtes en svag Klynken fra Sengen. Bedstemoderen foer derhen og greb Barnet.

„Aa. I er slet ikke gode ved *min* Tulle, og I giver hende slet ingen Mad. Tror I, saadan et lille Væsen kan leve af en Flaske . . . . Vil I se, I kommer med nogen ordentlig Mad! . . . . Vi skal give Tulle Vælling med Smør og Æg, skal vi . . . . . Hun skal rigtignok ikke sulte . . . Bedstemoders egen Tulle, som de to store Børn slet ikke forstaar at passe."

Og Tulle fik hver Dag nye Besøg . . . og alle elskede de Tulle.

Moder maatte hvert Øjeblik hen til Vuggen og vise Tulle frem og Tulle maatte smile og le til alle de mange rare Damer. Men Tulle blev saa træt, saa træt. De smaa Øjne bad saa bønligt: „Faar Tulle ikke Lov at sove en lille, bitte Smule." Men Tulle fik ikke Lov . . . . og tilsidst kunde Tulle slet ikke mere, hun maatte sove . . . og nu — nu kunde Tulle ikke vaagne igen . . . . Hun sov altfor fast.

Tulles Moder var saa bedrøvet — og — forundret. Hun kunde slet ikke forstaa, at Vorherre kunde nænne at tage det søde, lille Englebarn fra hende. Hun, som kun havde haft Tanke for et eneste her i Verden — hendes egen lille Tulle. Aa, hvad det var for en Sorg. Mon ikke hendes Hjærte vilde briste.

Og den unge Moder maatte ud . . . . ud paa Kirkegaarden til den lille Grav, dækt af Roser og med Korset hvidt som Sne . . . . Hun knælede ned og hviskede ganske stille:

„Sover Tulle . . . . sover du nu?"

Charlotte Eilersgaard.

Ubesvarede Tilnærmelser (efter et Amatørfotografi).

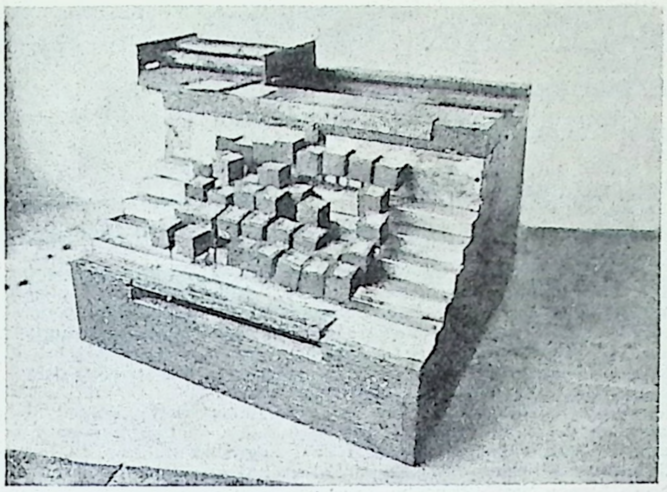
Amatørbilleder.

Da vi nylig bragte Gengivelser af nogle udenlandske Amatørfotografier bebrejdede vi vore hjemlige Amatører, at deres Billeder kun sjældent vidnede om Fantasi og Opfindsomhed i Æmnevalget. En af „Hver 8. Dag"s Venner, der for sit Vedkommende ikke har villet lade denne Anke blive siddende ubesvaret, har sendt os det hosstaaende Billede, hvis Sujet virkelig synes os valgt med godt Lune. Paa en Cykletur er to unge Mennesker kommet ind i Lynæs Krohave, hvor en kvindelig Gallionsfigur er opstillet, og det muntre Situationsbillede gengiver Cyklisternes varme Tilnærmelser overfor den uimodtagelige Dame.

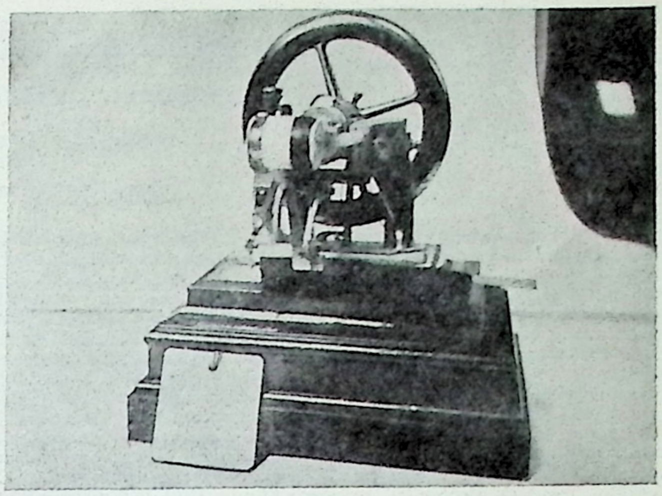

Fra den mørke Uge.

Tegnet for „Hver 8. Dag“ af *H. V. Westergaard.*

Den første Skrivemaskine.

Den første Symaskine.

Berømte Patenter.

Blandt de tusinde Modeller af Genstande, hvorpaa der i Tidernes Løb er søgt Patenter, og som opbevares i den amerikanske Regerings Patent-Kontor i Washington, findes en Mængde Sager af betydelig kulturhistorisk Interesse.

Den første Skrivemaskine, det første Vaskebrædt, den første Symaskine, det første Telegrafapparat, den første Telefon, den første Buelampe og den første Glødelampe — alle disse Ting, som har haft større eller mindre Betydning for Aarhundredets Kultur, findes her samlede paa ét Sted. Næsten utrolig er det, at alle disse Genstande, som for ikke ret mange Aar siden kun eksisterede i Tanken eller i den ufuldstændige Skikkelse, hvori de her foreligger, saa hurtigt er bleven uundværlige for dette Slægtled.

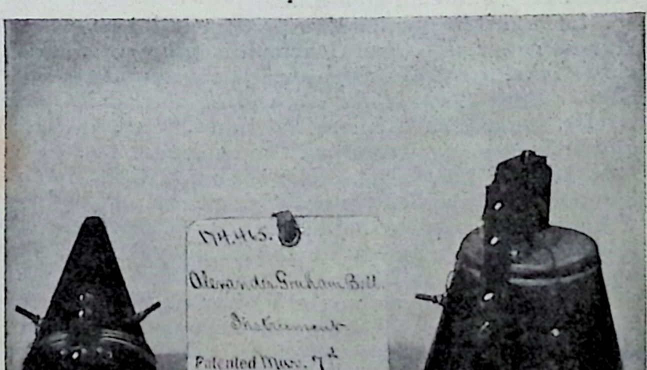
Og morsomt er det at se, hvor mange forskellige Former de nævnte Opfindelser har maattet gennemgaa, førend de kunde tilfredsstille hvad Krav man stillede til dem.

I den raat tilskaarne Træblok, paa hvis ene, trappetrinsformigt tildannede Side der sidder Rækker af Bogstavtangenter, genkender man Grundtrækkene af Skrivemaskinens Form; — men hvor langt er der ikke fra denne klodsede Tingest til de elegante, forniklede Apparater, som nu benyttes i ethvert tidsmæssig udstyret Kontor!

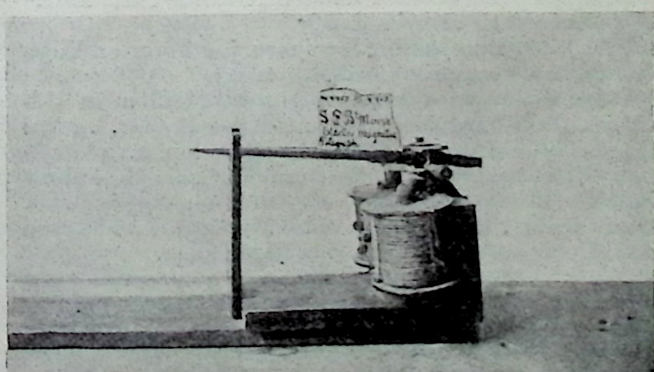
Og Symaskinen! Hvad maa ikke Nutidens Kvinder tænke om denne komplicerede Mekanisme, som ved det ringste Uheld kom i haabløs Uorden! I de moderne Maskiner findes der saa godt som intet „Maskineri“ — kun nogle Aksler, koncentriske Skiver og enkelte Hjul, som der næsten hører Geni til at faa Bræk paa.

Opfinderen af Principet for Skrivemaskinen er R. T. P. Allen, Kentucky, og Patent blev udstedt til ham i Aaret 1876.

Det er almindelig bekendt, at Telefonen i dens første Skikkelse blev anvist af Alex. Graham Bell i 1876 — lige tyve Aar efter at Professor Morse havde udtaget Patent paa Telegrafapparatet. „Telefon“ er imidlertid en Nydannelse, idet Bell oprindelig kun betegnede sit Apparat som „en Forbedring i Telegrafien“. J. C. B.

Den første Telefon.

Den første Telegraf.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Percy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. De føres dertil af Cornish og modtages af Roden. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Denne beses af en Del Korrespondenter til fremmede Blade. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber.

Cornish blev, indtil det var Tid for ham at gaa over i sin Klub og spise Frokost. Han besvarede selv en Del Breve; de andre gav han til den tyske Kontorist, en Mand med alle Dyder, strittende Haar og drømmende Øjne. Malgamitarbejderne blev opfordrede til at komme, saa snart de kunde. Efter Frokost maatte Cornish skynde sig tilbage igen. Det var én af hans travle Dage. Klokken fire skulde der være et Udvalgsmøde i Anledning af et Bal, og Cornish huskede, at man indtrængende havde paalagt ham at faa en ny Streng til Banjoen. Den højvelbaarne Hr. Rupert Dalkyn havde lovet at komme, men han havde svoret, at han ikke vilde røre Banjoen, hvis der ikke var nye Strenge paa den. Altsaa købte Cornish den Streng, og den første Forberedelse til Udvalgsmødet bestod i, at Kontoristen stemte Banjoen.

Der skulde naturligvis købes Blomster, og de skulde, saa godt det lod sig gøre, ordnes i tomme Blækhuse, et Indfald af Joan, som ikke vilde have, der skulde ødes Penge paa mindre alvorsfulde Prydelser, medens hun indrømmede, at Blomster var nødvendige ved et Udvalgsmøde af Herrer og Damer.

Den højvelbaarne Hr. Rupert var den første, der kom. Han var meget lille og pæn og noget kvindagtig. Han havde en alvorlig og noget adspredt Mine. Han satte sig paa Armen af en Stol, og saa' trist ind i Ilden, medens han bevægede Læberne.

„Er der noget, der trykker Dem?“ spurgte Cornish, medens han lagde den sidste Haand paa Arrangementet i Værelset.

„Ja, det er en ny Sang, jeg har komponeret i Anledning af Dagen. Den hedder „O triste Malgamit!“ Har De Lyst til at høre den?“

„Jeg vil hellere vente. Jeg synes, jeg hører en Vogn ved Porten,“ svarede Cornish hurtigt.

Rupert Dalkyn skulde vælges til Medlem af Udvalget, fordi han var Fru Courtevilles Broder, og Fru Courteville var den bedste Dame i London, man kunde have til at fungere som Værtinde og som Beskytterinde for de unge Damer ved saadanne Lejligheder. Hun var ikke blot Enke, men hendes Mand var bleven dræbt paa en temmelig uhyggelig Maade.

„Den Stakkel,“ sagde Folk, naar hun havde gjort noget, der ikke var helt lige ud ad Landevejen, — „den Stakkel, hendes Mand blev dræbt, det véd De jo nok.“

Saaledes vaagede den afdøde Courteville i sin ensomme Grav ved Ogoweflodens Bredder over sin Hustrus Velfærd og skabte hende en god Stilling i Londons gode Selskab.

Rupert skulde have været Præst, men medens han studerede i Cambridge, havde han vist saa megen humoristisk Sans og saa stor en Evne til at efterabe, at ingen af hans Foresatte var sikker, og at hans Venner sagde, han ikke maa blive Præst. Saa lod han være. Siden den Tid havde han, rent ud sagt, ingenting bestilt. Hans humoristiske Sans var efterhaanden fordampet. Folk sagde: „Jo, han er grinagtig!“ — intet er mere ødelæggende for Humor end det — og ældre Damer smilede lidt krampagtigt. Det er saa vanskeligt at se noget morsomt gennem disse Stang-Lorgnetter!

Cornish havde Ret, da han sagde, at han havde hørt en Vogn; for straks efter gik Døren op, og Fru Courteville traadte ind. Hun var lille og spinkel — hun havde „en Figur som en ung Pige“, sagde hendes Terne — og hun var velklædt. Hun var netop i den Alder, hvor man ikke ser saa gammel ud, som man er, en Alder, i hvilken nogle Kvinder synes at forbinde den største Erfaring med et Minimum af Tanker. Men hvem er vi, som vil se Skæven i vor Næstes Øje? Hvis nogen af os er ganske sikker paa, at han ikke gør mere Skade end Gavn her i Verden, saa maa han endelig kaste Sten paa Fru Courteville.

Saa kom Joan, ledsaget af Lady Ferriby, som vidste, at dersom hun blev hjemme, saa maatte hun spendere Te paa en Mængde Mennesker, som hun ikke havde saa meget tilovers for, at hun kunde forsone sig med Udgifterne. Joan saa' hurtigt fra Fru Courteville hen paa Tony. Hun havde lagt Mærke til, at Fruen altid kom tidligt til Udvalgsmøderne, naar de blev holdt paa Malgamitkontoret eller i Tonys Lejlighed. Da Fru Courteville gav hende et Kys, spekulerede Joan paa, om Enken var kommet før sin Broder eller sammen med ham.

„Har han ikke pyntet Værelset nydeligt med den Mimose?“ spurgte Fru Courteville med Liv. Folk vidste ikke, hvorledes Sagerne stod mellem Joan Ferriby og Tony Cornish, og vilde altid gerne vide det. Derfor sagde Fru Courteville kun „han“, da hun gjorde Joan opmærksom paa Blomsterne.

Mødet kan kun karakteriseres som livligt. Men vi hører til en overordentlig praktisk Slægt, og der blev virkelig gjort noget Arbejde. Malgamitballet blev aftalt, og der blev udnævnt en Del Balinspektører. Saa spillede Rupert paa Banjo.

Lady Ferriby havde nogle Visiter at gøre, derfor tilbød Cornish at spadsere gennem Parken med Joan, der holdt af Motion. De talte om forskellige Ting og vendte atter og atter tilbage til Malgamiten.

„Det er sandt“, sagde Joan, „jeg har faaet Brev fra Dorothea Roden. Du véd vist, at vi har været Skolekammerater, ikke sandt? Jeg havde ingen Anelse om, at Hr. Roden er hendes Broder; jeg havde næsten glemt, at hun var til. Hun kommer her over til

Ballet. Hun skriver, at hun saa dig, da du var i Haag. Det har du slet ikke talt om, Tony!“

„Har jeg ikke? Jeg skal sige dig, hun interesserer sig slet ikke for Malgamitselskabet, og det er ikke Umagen værd at omtale nogen, der ikke interesserer sig for det.“

De spadserede et Par Minuter i Tavshed. Saa gjorde Cornish et Spørgsmaal.

„Hvordan var hun i Skolen?“

„Aa, hun var meget overfladisk. Hun tog aldrig noget alvorligt. Det er vel derfor, hun ikke interesserer sig for Malgamitselskabet.“

„Ja, det er det vel,“ svarede Tony.

8. KAPITEL.

Skyggesiden.

Fru Vansittart fortalte Roden, at hun boede i Parkgade i Haag; men hun sagde ikke, at Huset laa paa Hjørnet af Oranjegade, og det gør stor Forskel. For Parkgade er lang, og den Del, der ligger længst borte fra det kongelige Slot, er den mindst pæne. Fru Vansittarts Hus laa i den pæneste Del af en meget pæn lille By. Det var omgivet af Huse, i hvilke der boede Folk med Navne, som er godt kendte i Historien. Der er desuden noget bedaarende kosmopolitisk ved disse Mennesker. De stammer oprindelig fra alle mulige Egne i Verden. Her bor f. Eks. Hollændere, hvis Navne er skotske. Andre er af fransk eller spansk Oprindelse.

Fru Vansittarts Hus var af mørkerøde Mursten med Granitprydelser. Indvendig var det saa hyggeligt, som tykke Tæpper, kostbare Gardiner og smukke Udskæringer kunde gøre det. Der er ingen i Verden, der kan dyrke Blomster som Hollænderne, og en opmærksom Rejsende, der vandrer gennem Oranjegade, vil selv ved Midvintertid lægge Mærke til, at Blomsterne i Vinduerne skifter hver Dag. I denne som i mange andre Ting fulgte Fru Vansittart Skik og Brug. Holland tænker man sig bedst som en ældre Herre, der bliver lidt tyk og efter en letsindig Ungdom begynder at paskønne Hvilens og Hyggens Velsignelser. Han har lagt lidt Penge op, sidder fredeligt ved Ilden og tænker paa svundne Dage.

Fru Vansittart holdt af Hygge og Luksus. Hun holdt af at gaa smukt klædt, at bo godt og blive godt opvartet. Hun havde Penge, og derfor kunde hun skaffe sig mange Ting, som næsten alle til en vis Grad kan opnaa, skønt faa har Forstand nok til at værdsætte dem. Hun pralede ikke af sin Tilfredshed. Som mange andre Kvinder ønskede hun sandsynligvis noget, som hun ikke kunde faa for Penge.

For at opfylde sit Løfte til Percy Roden gjorde hun Visit hos Dorothea i Klitvillaen, og Dorothea gengældte saa straks Besøget. Dorothea havde været ude, da Fru Vansittart besøgte hende, men efter sin Broders Beskrivelse troede hun, at hun vidste, hvad Slags Kvinde, det var. Thi Dorothea Roden var opdraget i Udlandet og vidste god Besked med en Slags engelske Damer, som man træffer paa Fastlandet, som altid har gode Bekendtskaber, er meget dovne og sædvanligvis yndefuldt hentyder til en stor Sorg i Fortiden.

Men saa snart Dorothea saa Fru Vansittart, vidste hun, at hun havde dannet sig en ganske fejlagtig Forestilling. Hun var ikke en Kvinde af den Slags, der ønskede at blive beundret af den første, den bedste, og Percy Roden havde gjort Indtryk af at beundre hende i allerhøjeste Grad, enten hun nu havde ønsket det eller ikke.

„Det er pænt af Dem at gengælde mit Besøg saa hurtigt,“ sagde Fru Vansittart venligt. „De er vel gaaet hele Vejen fra Klitvillaen? Engelske Piger er saa dygtige til at gaa Tur — og det er brillant. Jeg hører til et Slægtled, som er lidt ældre end Deres og fortrækker at køre. Jeg duer ikke til at gaa. De ligner slet ikke Deres Broder.“ Hun saa tankefuldt paa sin Gæst. „Vær saa god at tage Plads,“ sagde hun leende. „De er sandsynligvis kommet her med en Fordom imod mig. Man burde aldrig lære en Kvinde at kende gennem Mænds Beskrivelser. Det er en Regel, der næsten er uden Undtagelse. De kan tro én, som er mange Aar ældre end De. Men — naa, *nous verrons*. Vi hører maaske til Undtagelserne.“

„Det haaber jeg,“ svarede Dorothea, som var slagfærdig nok. „Jeg har i alt Fald længtes efter at se Dem efter alt, hvad Percy har fortalt mig om Dem. Der er saa ensomt i Klitvillaen. Percy er jo optaget af sine Malgamitarbejdere hele Dagen. Og vi kender naturligvis endnu ingen her.“

„Hr. von Holzen er her jo,“ sagde Fru Vansittart og ringede for at bede om Te.

„Ja, det er ham, der arbejder paa Fabriken sammen med Percy, ikke sandt? Jeg kender ham ikke. Percy har ikke taget ham med hjem.“

„Ja saa? Det er pænt af Deres Broder! Mændene bruger jo somme Tider deres Koner eller Søstre til at hjælpe dem med deres Forretningsforbindelser. Jeg har set en Mand bruge sin smukke Datter til at vinde en Klient. Skønhed jævner alt, skal jeg sige Dem. Det er ikke pænt, vel? Jeg antager, Hr. von Holzen er ja — skal vi sige en indenlandsk Videnskabsmand. Det er et rart omfattende Udtryk og undskylder en hel Masse Mangel paa Sæbe.“ Hun lo, men hendes Øjne var ganske alvorlige og paapasselige.

„Min Broder taler ikke meget om ham,“ svarede Dorothea Roden. „Percy fortæller mig ikke meget om sine Forretninger, og det er jeg meget glad ved. Jeg kunde vist ikke engang forstaa dem. Hvad forstaar jeg mig paa Papirer og Aktier og Fragt og den Slags Ting? Jeg véd ikke rigtig, om en Fragt er noget paa et Skib, véd De?“

„Nej! Der er mange Ting, der er nyttigere at vide, ikke sandt? Man maa da f. Eks. hellere vide Besked om Mennesker, og hvordan de er.“

„Ja,“ svarede Dorothea og saa' tankefuldt paa sin Gæst.

Fru Vansittart gengældte hendes tankefulde Blik. „Kender De den anden?“ sagde hun pludseligt. „Jeg mener Hr. — Cornish.“

„Han har været hos os en Gang. Min Broder tog ham med til Te den Aften, da de første Malgamitarbejdere kom,“ svarede Dorothea.

„Jeg interesserer mig for Hr. Cornish,“ sagde Fru Vansittart. „Jeg har kendt ham, da han var Dreng — eller halvvoksen. Han kom til Weimar med en Hovmester for at lære Tysk, og den Gang boede jeg tilfældigvis dér. Senere har jeg en Gang imellem hørt noget om ham; man ser undertiden hans Navn i Aviserne. Han er et af den Slags Mennesker, som hans Venner venter noget af — ikke han selv. Den unge Mand, som venter noget af sig selv, bliver sædvanlig skuffet. Naar De har læst store Mænds Biografier, Frøken Roden, har De saa lagt Mærke til, at Folk næsten altid begyndte at vente noget af dem, da de var ganske unge? Det er, som om de fra Begyndelsen af var helt anderledes skabte. Jeg mener virkelig store Mænd, ikke Virtuoser eller Romanforfattere, der er i Skuddet, og hvis Portræter maaske i to Maaneder findes i alle illustrerede Blade, medens de saa bliver glemte.“

Fru Vansittart talte hurtigt og paa en udenlandsk Maade, hun spurgte med en vis Livlighed uden at vente Svar. Dorothea Roden var ikke langsom af sig, men hun tog mindre let paa Samtaleemner, et Emne, der tiltrak hende, de andre lod hun ligge.

„Hvorfor interesserer De Dem for Hr. Cornish?“ spurgte hun.

Fru Vansittart trak paa Skuldren og lænede sig tilbage i Stolen.

„Han gør Indtryk paa mig af at kunne spille sine Kort udmærket. Andet er det i Grunden ikke. Men maaske han slet ikke har gode Kort paa Haanden. Maaske det kun er ganske almindelige Kort og ikke en eneste Trumf. Ja, hvem véd? *Qui vivra verra*, Frøken Roden. Det bliver maaske ikke i min Tid, at Verden hører Tale om Tony Cornish — Jeg mener den virkelige Verden, ikke den journalistiske. Han bliver maaske langsomt moden, og saa er jeg død. Jeg bliver jo ældre nu. Hvor gammel tror De, jeg er, Frøken Roden?“

„Fem og tredive,“ svarede Dorothea, og Fru Vansittart vendte sig pludselig om for at se paa hende.

„Ja,“ sagde hun langsomt og tankefuldt. „Ja, De har Ret. Saa gammel er jeg akkurat, og jeg ser vel ogsaa ud til det. Andre vilde vist lige saa let have gættet det; men det er ikke alle, der vilde have været saa ærlige at sige det.“

Dorothea lo og skiftede Farve. „Jeg sagde det ganske i Tanker,“ svarede hun. De bliver vel ikke vred?“

„Nej, hvorfor skulde jeg det?“ sagde Fru Vansittart og saa' ud af Vinduet. „Men vi talte om Hr. Cornish.“

„Ja,“ svarede Dorothea, idet hun knappede sin Handske og saa' paa Uhret. „Men jeg har ikke Tid til at tale mere, ellers kommer jeg for sent hjem, og min Broder venter at træffe mig, naar han kommer fra Fabriken.“

Hun rejste sig, gav Fru Vansittart Haanden og saa' hende ind i Øjnene. Da Dorothea var gaaet, stod Fruen et Minut og saa' hen paa den lukkede Dør.

„Gud véd, hvad hun mener om mig?“ sagde hun.

Skønt det var i April Maaned kom Vintertaagerne dog om Aftenen og svævede ud imod Havet. Træerne var næppe begyndt at knoppes, for det havde været et koldt Foraar, og Isen flød langsomt af Sted paa Kanalen, medens Dorothea vandrede langs med dens Bred. Klitvillaen var jo noget ensom, den laa en seks, syv Hundrede Fod fra en sandet Vej — én af de mange Veje, der førte fra Haag til Scheveningen. Klitterne mellem Vejen og Huset var næsten uskadte, naar man undtager, at der var lagt en snæver Vej hen til Huset. Da Dorothea kom hjem, var hendes Broder endnu ikke vendt tilbage. Hun saa' paa Uhret. Han kom senere end almindeligt. I de sidste Uger havde Malgamitfabriken optaget ham mere og mere. Naar han kom hjem om Aftenen, var han træt og ikke meget meddelsom. Otto von Holzen viste aldrig sit Ansigt udenfor Fabriken nu, han syntes at leve som en Eneboer indenfor det Jernstakit, der omgav den lille Koloni.

Percy Roden var ikke kommet tilbage til sædvanlig Tid, fordi han havde noget andet for. Von Holzen og han stod i Tavshed i én af de smaa Hytter. Den nedgaaende Sols Lys faldt gennem Vinduet og skinnede paa deres Ansigter, paa Værelsets nøgne Vægge, der blev gjort endnu mere nøgne og paa ingen Maade skønnere af et frygteligt tysk Litografi, der skulde fremstille Fyrst Bismarck.

Von Holzen stod ved Vinduet med Hænderne paa Ryggen og saa' ud paa Klitterne. Roden stod ved Siden af ham, tung og bredskuldret, med Hænderne i Bukselommerne. Hans Underlæbe var trykket ind imellem Tænderne, hans Øjne var anstrengte og ængstelige.

Paa Sengen, imellem de to, laa en ung Mand, der saa' gammel ud, med tyndt rødt Haar. Det var den gamle Historie fra St. Jakobs Gade, men den var ny for Percy Roden, som ikke kunde faa Øjnene bort fra ham. Manden var ved at dø. Det var en Polak, som ikke forstod et Ord Engelsk. Disse tre Mænd havde ikke noget Sprog fælles, som de kunde gøre sig forstaaelige paa for hinanden.

„Kan De gøre noget for ham!“ spurgte Roden for anden eller tredie Gang.

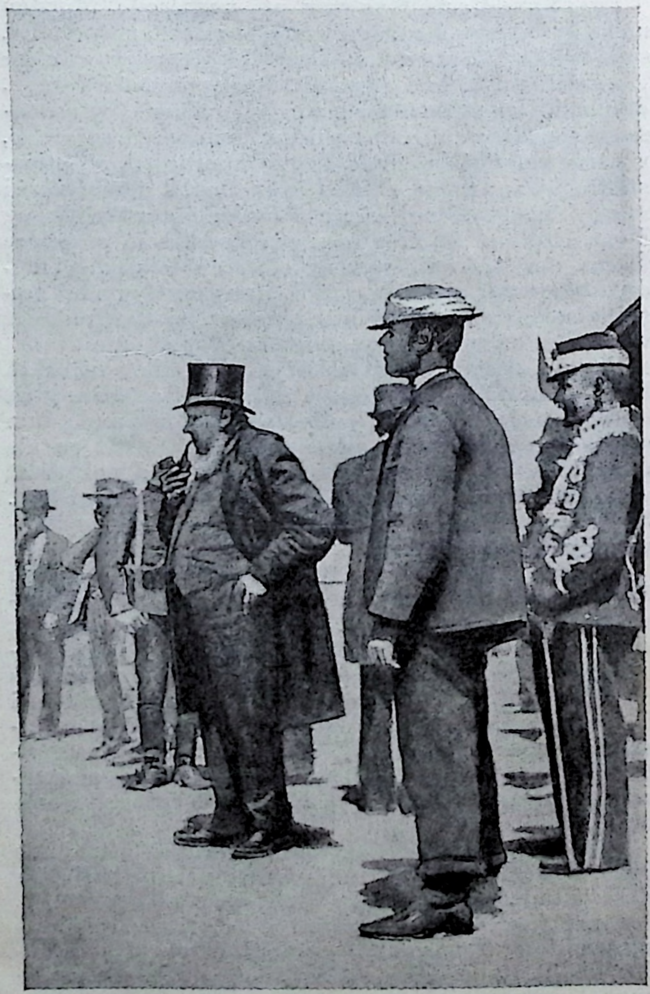
„Nej,“ svarede von Holzen uden at vende sig om. „Han var allerede dødsdømt, da han kom hertil.“

Manden laa i Sengen og stirrede paa von Holzens Ryg. Maaske det var Grunden til, at von Holzen saa vedvarende stirrede ud af Vinduet. Arbejdstiden var forbi, og fra en Hytte i Nærheden hørte man en Harmonikas Toner i den stille Luft. Spillemanden havde valgt en populær Variétésang, som han spillede atter og atter med en sindsforvirrende Haardnakkethed. Roden bed sig i Læben og rynkede Panden, hver Gang Melodien begyndte igen. Von Holzen med sit stille, blege Ansigt og de haarde Øjne syntes ikke at høre noget. Han havde ingen Nerver. Af og til fugtede han sine Læber med Tungen og undertrykkede et utaalmodigt Suk. Manden var længe om at dø. De havde ventet der i to Timer. Denne lille Begivenhed maatte gaa saa roligt hen som muligt af Hensyn til Harmonikaspillerens og de andres Følelser.

Døren stod paa Klem, og i Værelset ved Siden af sad en Sygeplejerske med Kaffe og Forklæde paa og læste i en tysk Avis. Det var ogsaa et Sovekammer. Denne Hytte var nemlig Malgamitarbejdernes Hospital. Sygeplejersken, hvis Tjeneste hidtil ikke havde været nødvendig, havde efter Fabrikens Aabning tilbragt nogle behagelige Uger i et Pensionat i Scheveningen. Hun læste meget filosofisk sin Avis og ventede.

Fortsættes.

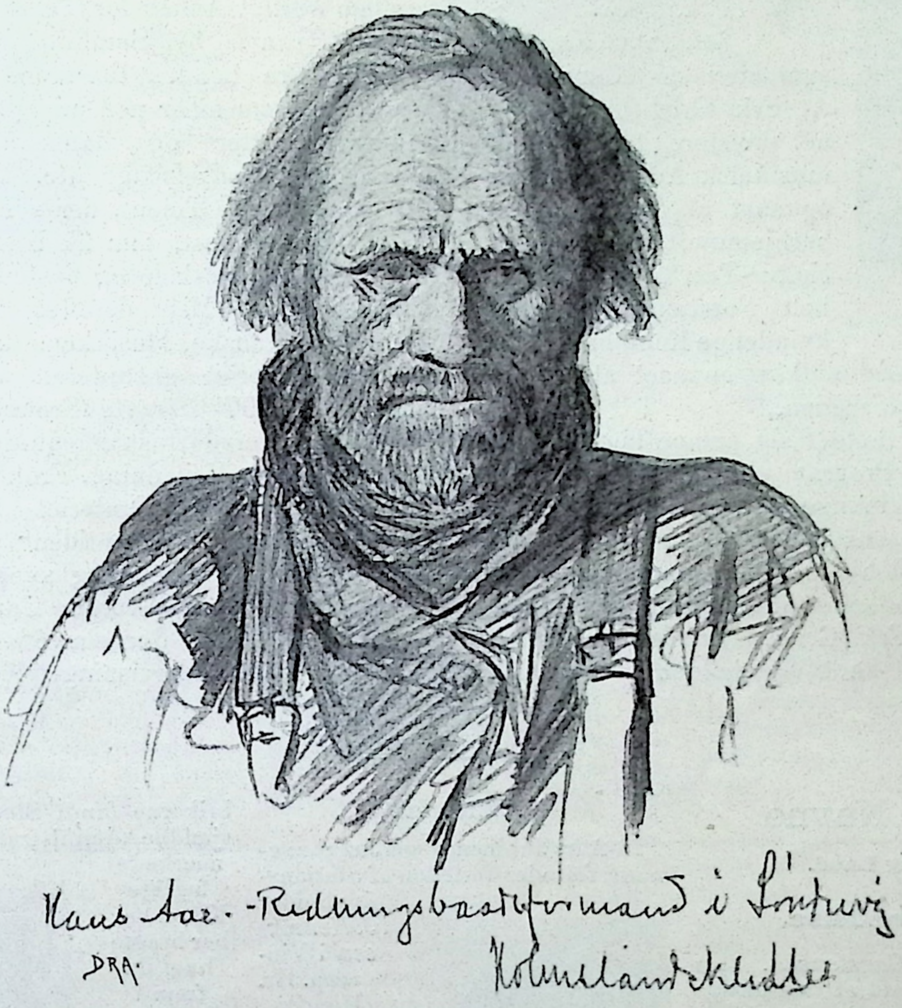
En jævn Storhed.

Præsident Krüger inspicerer, dampende paa sin Pibe.

En gammel Ulk.

Med Tegning af Achton Friis.

OGSAA andre Steder langs Vesterhavet end paa Skagen, i Kandestederne og Lønstrup findes der typiske Repræsentanter for den vejrbidte vestjydske Fisker. Han er bare endnu ikke „opdaget“ alle Vegne — man kunde næsten fristes til at sige *heldigvis.*

Sandt at sige bliver det noget ensformigt i Længden at se evindeligt de samme Fiskere figurere paa alle vore Vesterhavsmaleres Billeder, snart i en Baad, snart røgtende deres Garn eller siddende i Hjemmet.

Kommer man tilfods langs Vesterhavet, træffer man netop paa de mindre stærkt besøgte Steder de reneste Typer blandt Fiskerne. Ejendommeligere Skikkelse end gamle *Hans Aa* i Søndervig skal man lede længe om. Hans lille faste Figur med de hjulede Ben har i næsten et Par Menneskealdre været at se, hver Gang der i Søndervig Distrikt var noget at gøre ved Stranden med Redningsbaaden.

Som den bedste Baadfører og dygtigste Fisker i sin Egn, var Hans Aa selvsagt i en lang Aarrække Redningsbaadens Fører. Har man blot én Gang sét ham styre Baaden gennem Brændingen og hørt ham raabe et gennemtrængende Varsko for de brydende Søer, glemmer man ham aldrig. Hans mørkhudede Ansigt, der bare er Fure ved Fure, ejer i saadant Øjeblik et iltert Liv og hans sorte Øjne et hvast Blink, som viser, at han er den rette Mand paa den vigtige Plads.

Nu har Hans Aa trukken sig tilbage fra Redningsbaaden. En Smule knækkede det ham vel nok, da han for nogle faa Aar siden saa' Havet i samme Nu berøve ham to unge Sønner. Men paa Færde i farefulde Øjeblikke er han altid, og kniber det haardest, er det endnu gamle Hans Aas Raad der spørges om.

—s —n.

Af Dagens Krønike.

Thekla Griebel.

Vi bringe i Dag vore Læsere Billedet af Frk. *Thekla Griebel*, „Skøn Karen"s sympatetiske Komponist. At Frk. Griebel har kunnet præstere et saa dygtigt musikalsk Arbejde og har opnaaet at faa det frem herhjemme, taler Danmarks Kultur-Trin til Ære i dobbelt Forstand. Frankrigs kvindelige Komponist Mlle. Chaminade har endnu ikke opnaaet at se sine Opera-Forsøg paa Scenen.

„Skøn Karen" holder sig næppe længere paa det kgl. Teaters Program end Bartholdy's „Dyveke" eller saa mange andre Debut-Arbejder, — Hr. Christiansens yndefulde Lyrik og dramatiske Farveløshed hjælper dem blandt andet tidlig til en blid Død, men interessant har det været at se, hvad Frk. Griebel kunde yde, ti meget dygtigt og kønt indeholder hendes lille Opera.

Frk. Thekla Griebel er Datter af Violinist Theodor Griebel og viste morsomt nok i sin Barndom særligt Anlæg for Tegning, der findes i hendes Hjem en hel Samling af de pudsigste Tegninger fra hendes Barndom og Opvækst, smaa Piger, som løber ned ad Bjerge med store Blomster-Buketter og danser til „Kongen Schweits's (!) Fødselsdag" etc. Til at begynde med var det dette Talent, der syntes at fængsle Thekla Griebel mest, hun fik Undervisning paa Prof. Kleins Tegneskole og bestod derfra en Afgangs-Eksamen. Men derefter helligede Frk. Griebel sig ganske Musikken, kom 1889 ind paa Konservatoriet og studerede der i tre Aar. Vinteren 96—97 tilbragte Frøknen i Dresden, hvor hun studerede Instrumentation under Professor Draesekes Vejledning. Frøknens første nydelige Kompositioner, Oratoriet „Fred" og Balletkompositionen „I Rosentiden" gjorde fortjent Lykke. Som Musik-Pædagog synes Frøknen at have særlige Evner, hvorom Udarbejdelsen af hendes „Musikalsk Børnehave" (Vejledning i den første Musikundervisning) vidner.

M. v. W.

Kendte Navne

fra By og Land.

Tilbagetrædelse.

Oberst *H. P. Carstensen*, som fornylig er traadt ud af den aktive Armé, begyndte 1858 som Infanteriofficer ved 22. Bataillon, det daværende 5. Jægerkorps; men snart efter blev han forsat til Artilleriet og har gjort Tjeneste ved denne Vaabenart Resten af sin militære Løbebane. Ved 1. og 3. Artilleriregiment, ved Artilleristaben, ved Laboratorieafdelingen har han gennemgaaet de forskellige Officersgrader, indtil han i 1894 blev udnævnt til Chef for Trænafdelingen. Med Hæder har han i 1864 deltaget i Forsvaret af Dybbølstillingen. Oberst C., der er Kommandør af Dannebroge og Dannebrogsmand, er kendt i Armeen som en sjælden human Officer, lige afholdt af ældre og yngre.

Oberst Carstensen.

Jubilæum.

25-Aars Jubilæum som Jærnbanemand fejredes forleden af Stationsforstander *J. Henriksen* i Vinderup. Hr. Henriksen anses for en særlig dygtig og samvittighedsfuld Embedsmand. Kun ca. 30 Aar gammel kom han som Stationsforstander til Ikast, hvorfra han i 1896 forflyttedes til sin nuværende Plads i Vinderup mellem Skive og Struer, hvor hans elskværdige Karaktér har vundet ham mange Venner.

Stationsforst. J. Henriksen.

Direktør for „De forenede Papirfabrikker", *H. Trolle*, kunde nylig fejre de 25 Aars Arbejde i Papirfabrikkernes Tjeneste. Den 4. December 1874 ansattes han som Forretningsfører for Dalum Papirfabrik. Tre Aar senere overtog han her i København Salget af denne Fabriks hele Produktion og denne Virksomhed beholdt han, indtil den store Sammenslutning af alle Papirfabrikerne fandt Sted i 1889. Hans sjældne Administrationsevner og udmærkede faglige Kundskaber bragte ham da frem i Spidsen for den store, samlede Industri, idet han overtog den ene af de to Direktørposter for Papirfabrikerne. Siden Direktør Kjeldsens Død har Trolle alene ledet den vidt forgrenede Virksomhed, som under hans Hænder har haft en Fremvækst, der taler højt om Ledelsens Fortræffelighed.

Direktør H. Trolle.

Dødsfald.

Lærer *J. N. Vinther*, som nylig afgik ved Døden, var født den 17. August 1837. Oprindelig bestemt til Haandværker, uddannede han sig dog til at blive Lærer, blev først ansat paa Hindsholm Højskole og oprettede senere selv en Privatskole paa Amager, men afbrød snart denne Virksomhed, da han i 1867 af afd. Kaptajn la Cour blev kaldet til den nylig oprettede Landboskole.

I Avgust 1878 kom han til Birkerød Skole og virkede der lige til Avgust 1899. Han beklædte forskellige Tillidsposter saasom Formand for Arbejderforeningen i Lyngby. Budskabet om hans Død vil modtages med Sorg, thi adskillige ere de unge Mennesker, som gennem Aarenes Løb lærte at paaskønne hans gode Arbejde i Opdragelsens Tjeneste. Ogsaa hans varme patriotiske Interesse fortjener at fremhæves.

Lærer J. N. Vinther.

Den gamle Distriktslæge *Rudolph Schøning* i Sorø er nylig afgaaet ved Døden. Schøning, som var født den 22. December 1819, tog medicinsk Embedseksamen 1845, fungerede derefter som Kandidat ved Almindelig Hospital indtil Krigen kom, i hvilken han gjorde Tjeneste som Underlæge ved Ambulancen og Lazarettet paa Avgustenborg. Siden hen praktiserede han dels paa Gyldenholm ved Slagelse, dels i Fuglebjerg ved Næstved og udnævntes 1877 til Distriktslæge i Sorø. Schøning, der i sin lange Lægevirksomhed vandt sig et trofast Klientel og en stor Vennekreds, hædredes med Ridderkorset.

Distriktslæge Rud. Schøning.

Teaterdirektør *Julius Jakobsen*, der forleden afgik ved Døden paa St. Josephs Hospital var velkendt i alle Landets Provinsbyer, som han i de senere Aar berejste med et mindre Personale. Jakobsen var sidst i 70erne knyttet til Kasino hos Th. Andersen, senere ansat ved Cortes, Aug. Rasmussens og afd. Ferd. Schmidts Personaler. Hans Hovedfag var Bonvivanen, men ogsaa i ældre komiske Roller gjorde han god Fyldest. J., som kun blev 48 Aar gammel, var gift med den i Provinserne meget bekendte og afholdte Skuespillerinde Fru Helvig Jakobsen.

Teaterdirekt. Jul. Jacobsen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang"

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang indeholder: *R. Leoncavallo*: Vals af Op. „La Bohéme"; *O-n*: Gluntarne, Parodiduet; *Weber*: Melodi af Op. „Preciosa."

Nye Bøger.

Forbrydelsers Efterforskning og Opdagelse, forkortet Gengivelse af Dr. Hanns Gross': „Handbuch für Untersuchungsrichter" ved Vitus Ingerslev. (G. E. C. Gads Forlag).

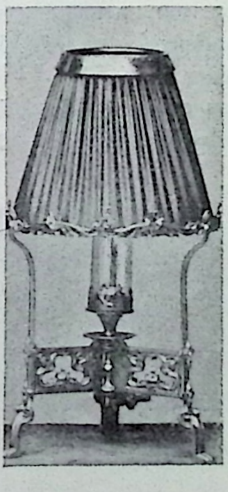
Tæppernes Tid er inde, nu da Blæsten fejer gennem alle Sprækker. Travlt faar man med at lune og hygge og man gaar paa Opdagelsesrejse for at se de Stoffer, som sidst kom hertil med Verdensry. Hos Louis Pflüger, Vimmelskaftet 38, findes en god Vejledning. Her er den moderne Liberty-Stil og den antike Louis-seize, prægtige Smyrnatæpper og rige Gobeliner, en Vrimmel af Puder, Bordtæpper og Sybordstæpper.

Gobelin efter *Watteau*.

* * *

I „Absalonshus" (Bygningen Vesterbrogade 57) har *A. Neuhaus* Lampeforretning arrangeret en smagfuld og righoldig Udstilling. En Nyhed gør sig særlig bemærket midt i Genstandenes brogede Mangfoldighed. Det er en Gaslampe, der ganske har bevaret Petroleumslampens hyggelige Ydre.

Skrivebords-Gaslampe.

* * *

„Legetøjshuset", den Bygning i Vimmelskaftet, som nu ved Juletid fanger alle Smaaborns Sind og Sanser, byder i Aar paa en Række Nyheder uden Tal. Alt, der efter barnlig Tankegang er værd at eje, findes i Hr. Thorngreens kæmpemæssige Legetøjs-Æske. (Der er det mekaniske Legetøj: „Valkyrien paa Vej til Siam" og „det store Hjul paa Verdensudstillingen", der er „Kamp mellem Englændere og Boere" og „Andrés Ballon", som gaar til Vejrs.

Legetøjet: „Redningsbaaden".

* * *

Kaffe i Gaarden, man studser over denne dristige Vending, som i den sidste Tid dukker op i alle Blades Spalter. Spørger man saa, hvad det betyder, faar man snart at vide, at disse Ord er Feltraab for en ny Kaffehandel, der har slaaet sig ned i Gaarden, Vimmelskaftet 41, og kan sælge meget billigt, da Huslejen jo er ringere i Gaard end i Gade.

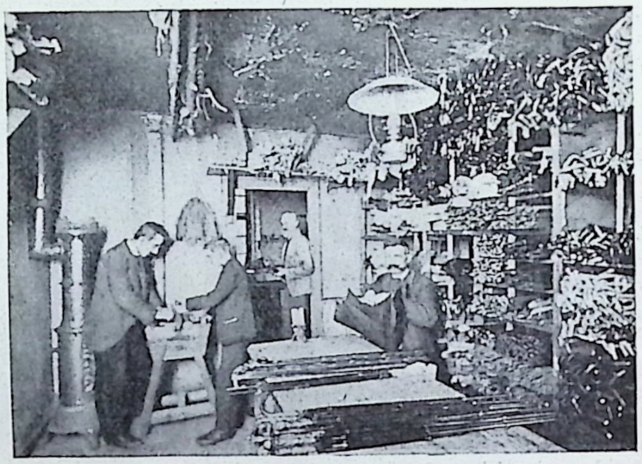

M. Polack jun.s Etablissement.

Dansk Industri.

Med de stærkeste Baand er de tre livløse Venner, som følger os paa Vej og Gade: Stokken, Paraplyen og Parasollen, knyttet til vort inderste Væsen. Mister vi den Stok, som længe har været i vort Eje, da føler vi det som om en ublid Skæbne havde taget noget af det bedste fra os og det nytter intet at ræsonnere, at der jo er andre Stokke til, thi den, som vi besad, synes os at være den eneste, der var værd at eje. Ikke mindre uundværlig er Paraplyen os. Savner vi den er vi mere hjælpeløse end nogensinde ellers og mens vi i en af Gadens Porte søger Beskyttelse mod Skylregnen, kredser vore Tanker bestandig om Vennen, som vi lod blive tilbage derhjemme. Og nu endelig Parasollen. Rent bortset fra dens nyttige Virksomhed som Solskærm, hvor vilde ikke selv vi Mandfolk savne den, om den pludselig gik af Mode og forsvandt ud af Verden. Den spiller jo med ind i vore lyse Sommerminder, i Erindringen titter snart et, snart et andet Par skælmske Øjne frem under den graciøse, sløjfeprydede Skærm.

Hvor der bestaar et saa lykkeligt Forhold mellem en Vare og dens Forbrugere har Fabrikanterne naturligvis de store Chancer. Derfor kan ogsaa et Firma som *M. Polack jun.* give sine Varer en saa virkningsfuld Ramme som det straalende Vindu, vi alle især ved Aftenstid har beundret paa Købmagergade nær Ranchs berømte Uhr.

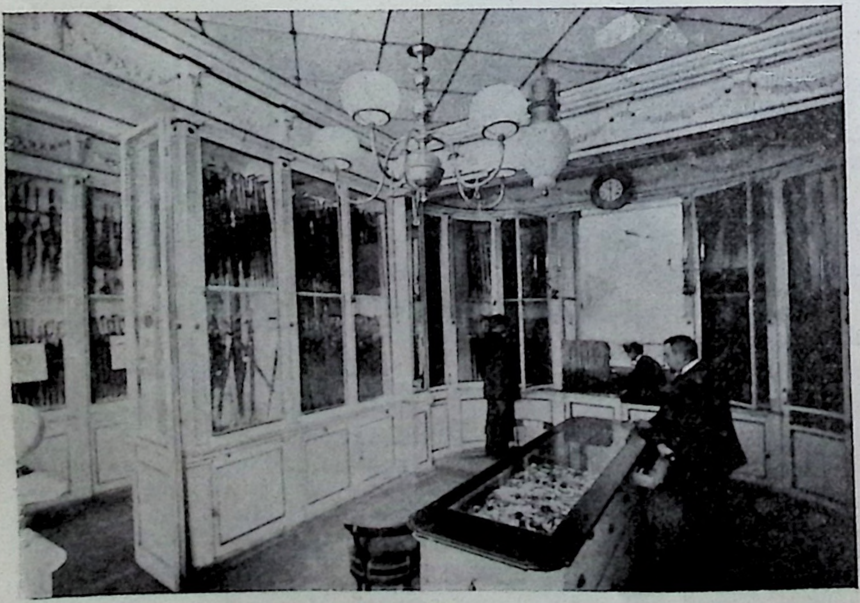

Et Værksted hos M. Polack jun.

Det lyser ud af dette Vindu, at Forretningen ikke hører til de almindelige, og ser man nøjere efter, finder man naturligvis Prædikatet Kgl.-Hof fæstet til dens Navn paa Spejlglasruden. Den tæller da ogsaa blandt sine Kunder Alverdens Monarker.

M. Polack jun. var den eneste Paraplyfabrikant, som vandt Medaille paa Udstillingen 1888. Og her paa Udstillingen var det, at den store Vanderbilt afkøbte Firmaet en Samling af Paraplyer med Thorvaldsens Værker i Elfenben for en Pris af 1000 Kr.

I det blændende Lys fra Magasinets Vinduer ser vi den mandigstærke Paraply og den graciøse Parasol Haand i Haand danne det klædeligste Par. Uden at være hverken Monark eller Vanderbilt vil man i denne Forretning kunne finde Gaver, der synes Modtageren fyrstelige.

M. Polack jun.s Butik paa Købmagergade.

Nr. 13. Aargang 1899—1900. Søndagen den 25. December. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

JUL.

Med Tegninger af H. V. Westergaard.

DET er Jul!

Jeg vaagner og ser gennem den aabentstaaende Dør, at min Dagligstue er fyldt med Sollys. Gennem det gule Vinduesforhæng falder det gyldent over Stuens Møbler og tænder Billedernes Glas i Brand. Og som altid gør Lyset mig frejdig og munter.

Jeg staar hastigt op, og trækker Forhænget fra. Jeg ser ud over Haven og Villatage, der ere hvidklædte af Rim, og som glindser i Sollyset, ind imod Byen, mod Raadhusets Spir, der stræber op i Lyset slank og stærk og yndefuld som en ung Solgud.

Saa blaa har Himlen ikke været i mange Dage, og saa leende ikke Sollyset.

— — —

I Aften er det Jul!

Men i min Sjæl er der ingen Julehøjtid, ingen Forventning, ingen Længsler. Ogsaa Julen hører det til, der ligger bag mig. Min Barndoms Jul. Netop fordi jeg har elsket Julen saa inderligt, har talt Dagene til Julens Aften med saa megen Utaalmodighed og saa mange Forhaabninger, vil jeg ikke nu gøre afmægtige Forsøg paa at kalde til Live min Barndoms Jul. Jeg er en anden nu, og jeg bryder mig ikke om at fejre en skindød Jul, jeg vil ikke lyve mig op til en Stemning, der ikke springer vældfrisk af min Sjæls Jord. Jeg kan ikke lide Mænd, der spiller Julekomedie for sig selv og andre.

Og dog, mens jeg staar der og ser ud imod Lyset, kommer Minderne op i mig, jeg siger Gang efter Gang højt: I Aften er det Jul! Og en Længsel kommer over mig efter det, der ligger bag mig, en Sorg over det, der ikke er mere.

Da tager jeg mig sammen og vender mig helt imod Lyset, imod den klare Dag, der er inde. Jeg vil nyde den, inden Aftenen og Mørket kommer. Hvor maa der ikke være lifligt og lyst derude i store Skove, henover store Enge og Marker, og frosne Søers blanke Spejl. Jeg vil derud.

Jeg sidder i Toget, ene i Kupéen med min Hund. Den er sprunget op paa Sædet, og sidder logrende og tilfreds og gør sig lækker for mig. Den ved, at dette underlige Værelse, der rumler og rasler, og som den slet ikke fatter, fører ud til Marker, hvor den kan strejfe viden om, jage efter Krager, kanske en Hare.

Anar, min Hund, ser du, hvor det bliver lysere og lysere, lettere og frejdigere, jo mere Byen svinder derinde. Her er vidt til alle Sider, her har Solen Magten.

Og en Glemsel kommer over mig, alt som jeg fjerner mig fra Byen. Alt det, der lever derinde, er noget fremmed, der ikke kommer mig ved. Der er noget nyskabt over mig, det er, som er jeg kommen til Verden i Dag paa denne sollyse

Dag. Min Sjæl er tom, helt rede til at modtage Solen og Skovene og Markerne.

— — —

Jeg har, som jeg plejer, løst Billet til Banens Endestation. Jeg vil kunne standse, hvor jeg vil. Og nu dukker pludselig Mindet om en liden Sø op i min Erindring. Jeg ser den ligge foran mig oppe fra Stenten, der fører over Gærdet. Og en uimodstaaelig Længsel griber mig, efter atter at se den.

Jeg staar af ved den nærmeste Station, og skraaer straks opover, ind gennem Granskoven. Her er tyst og stille, høje Graner danner en Hvælving over Stien. De gamle, brune Naale breder deres Tæppe, der fanger Lyden af mine Skridt. Selv paa denne lyse Dag er her halvmørkt og hemmelighedsfuldt under Granerne. De lange Rader af høje, nøgne Stammer er som Søjlerækken i et mægtigt Tempel, viet Livets mørke Magter.

Stien bøjer, forude ser jeg en Plet af hvidlig Himmel, der er Gærdet, der er Stenten, og der bagved mine Minders Sø.

Nu staar jeg oppe paa Stenten, og ser ud over Landet og Søen . . . langt . . . langt ud. Rim over Marker, og Rim over frosne Veje, og Søen ligger der med den nattegamle Is staalblaa Flade. Og over det altsammen hvælver sig en sartblaa Himmel, saa gennemsigtig og fin, ikke Sommerens grove Blaa, men en sart og skær og uberørt hvidlig Blaanen. Og bag Søen hæver Landet sig, og paa Skrænterne ligger rige Bygherrers stilfulde Huse, hvide Villaer med brune Planker.

Længe staar jeg der. Fatter først det hele ind i et Blik, gennemgaar saa nøje hvert Træ, hver Krumning i Landet, hvert Vindue . . . lukker Øjnene, jo det staar der dog klart og mangfoldigt. En Side til er skreven i mine Minders Bog.

Min Hund gøer heftigt. Ud af Skoven kommer en Arbejder med en ung Gran over Skuldrene.

— — —

Jeg gaar hen ad en lang lige Vej, der ligger frossen og hvid af Rim. Den fører mig op paa en høj Bakke.

Overalt hvor mit Øje naar, det samme Landskab. Grønne Rugmarker, sorte Agre, Søer, hvis staalblaa Is funkler, brunsorte Skove med bølgende Linjer ude i Synskredsen . . . og hvide Huse og gule . . . og røde Tage . . . og Sollyset over det hele.

En Mand gaar mig forbi, han byder mig glædelig Fest. Det er sandt, det er Jul i Aften, jeg havde glemt det. Jeg er helt optagen af min Glæde over Lyset, over disse klare Linjer og rene Farver, af dette, at den korteste Dag nu er bag mig, nu gaar det fremad til lange Dage med megen Sol og høj Himmel og til lyse Nætter.

— — —

Gennem Skove gaar jeg, og selv i disse sorte Skove er der muntert og frisk. Intet Løv skygger og tager Udsigten bort. Jeg ser langt hen mellem Stammerne, gennem Kronernes Fletværk trænger Lyset ind i Skovens forborgneste Rum. Jeg nyder denne Klarhed som et simpelt og klassisk Digt. Alt er simpelt og enfoldigt her, ikke Sommerens forvirrende Mangfoldighed, men en fornem Ro, en ædel Simpelhed. Disse Træer uden Løv ere smukke som Billedhuggernes nøgne Jomfruer, medens Sommerens Træer ere paaklædte Frøkener med Liv og Nederdel og Sko og Hat og Parasol.

— — —

Jeg gaar ned mod en lille By. Udenfor den ligger store firkantede Villaer med brede Vinduer, i store Haver med velholdte Græsplæner og grusede Gange. Ud af dem aander en solid Velstand. Det er Helaarsvillaer. Nu er jeg inde i denne gamle Bondeby, med gule Huse og smaa Ruder, med Lader og Længer, og Facader dækkede af Vildvinen, med det frosne Gadekær, hvor Drengene laver Glidebaner.

Jeg gaar ind i en Købmandshandel. Gennem Døren ind til Dagligstuen ser jeg det pyntede Juletræ med Vatsne paa Grenene, med gyldent Englehaar og røde og blaa, grønne og gule Kurve og Kræmmerhuse.

Butikken er fuld af Folk, der alle kende hinanden. Der er mellem dem en glad Fortrolighed. Ved Siden af mig ved Disken staar en ung, knap udvoksel Pige. Af hendes Dragt og hele Væsen ser jeg, at hun hører hjemme i de store Villaer i Byens Udkant. Pigerne har travlt med Bagning og Stegen, og hun er nu selv løbet op for at gøre det sidste, forglemte Indkøb. Jeg har den hele Dag ikke set andet end halvgamle Bønder-Koner, hun er det første, unge Ansigt, der møder mig. Smukt var det i Forvejen, og dobbelt smukt bliver det ved den Forventning og Glæde, der lyser ud af hendes Øjne. Og mit Hjerte glæder sig og jeg siger til mig selv: Hvorfor ikke gøre Julens Engel til slig en ung, frisk og frejdig Pige i Stedet for disse gamle Mænd og klodsede Nisser. Saadan en ung Pige, der i sit Forklæde bærer Trommer og Heste og Dukker, og giver det ud til glade Børn. Denne halvvoksne Pige med røde fine Kinder, det muntre blaa Øje, hun er som selve Livet og Solen og Lyset, der nu atter vender sig til os, da Aarets korteste Dag er svunden.

Jeg ser hende aldrig mere, som jeg aldrig har set hende før. Men hun staar lysende for mig i sin skotsktærnede Kjole, i sit staalblaa Bluseliv og den sorte, firkantede Fløjelsbaret paa det lyse Haar.

— — —

Aftenen er inde.

Solen er sunken bag sorte Skove. Dens Glød

er brændt ud. Maanen lyser midt fra Himlen. Jeg gaar ad en smal Skovsti. Men selv nu er der lyst og let i Skoven i Maanens fulde Skin, og langt ser jeg ud mellem slanke Stammer af El og Birk og Ahorn.

Stien løber ud i en fastfrossen Eng, og foran mig, oppe paa en Bakke ser jeg Kirken med Lys i alle Vinduer. Festligt ligger den, dette store, højtliggende Guds Hus.

Jeg spørger en gammel Kone, der gaar op mod Kirken om, naar Gudstjenesten begynder. Klokken fire, svarer hun, og nu er den allerede halvfem. Men da kommer Minderne almægtigt frem i min Sjæl. Jeg vil gaa til Guds Hus, som jeg gik der som Barn, atter høre Julens Budskab.

Og jeg skynder mig op imod Kirken. Jeg sætter min Hund i Kroen, der ligger ligeoverfor Kirken, og gaar over paa Kirkegaarden. To slanke Graner staa ved Kirkegaardsmurens Laage. Rimen ligger paa deres Grene.

Sagte lukker jeg Kirkens Dør op, og sætter mig paa en Bænk i Tvergangen. Smukt er her. Graner vokse op langs de hvidkalkede Vægge. Paa hver Kirkestol er der sat Lys, omvundne ved Foden med Grangrene. Ja, lyst og festligt er der i denne hvide Kirke med de mørkegrønne Graner. Er der noget Steds Jul, er det her. Jeg kan ikke lide de gratis Kirkekoncerter, som de store Byer spenderer Juleaften. I denne raffinerede, kunstige Sang, i disse pragtfulde Musiknumre er der intet af Julens Fred og intet af Troens Enfold. Og jeg kan heller ikke lide disse Gasblus, der imiterer Kirkens gamle Lys ved et hvidt Porcellænshylster om Gasarmen.

Præsten er en ung Mand med et aabent Ansigt og en smuk Stemme. Han taler mildt og jævnt for, at Julen maatte komme til alle, til fattige og rige, til gamle og unge, til de karske og de syge, med sin Fred over Sjælene og sin Forventning om Frelseren.

Og Sangen lyder, enfoldigt og sungen af alle, om glade Jul og Julens velsignede Barn.

Og da omsider føler jeg mig løftet og baaret af denne gamle Sang, som jeg selv har sunget som Barn.

— — —

Juleaften og Julenat er over Lande!

Fra Kirken spredes Menneskenes Børn ud til Byer og Marker og Villaer, til Julemad og Julegaas og Julegaver og Glæder. Jeg gaar midt i Skaren og hører Børnenes forventningsfulde Spørgsmaal og de unge Pigers lyse, glade Røster. Men jeg gaar hurtigt til, og snart er jeg ensom. Kun nu og da ruller en Vogn mig forbi. Dens Hjul synger paa den frosne Vej, og Maanelyset tindrer i Seletøjets Beslag.

Saa smuk og fredsæl er denne Aften.

Maanens stilfærdige Lys gør alle Omrids bløde. Jeg ser ud over Landets blide Enge, over et Jordsmon, der bølger ud og ind til fjerne Skove der langt borte.

Nu spiser de Julenadveren.

Jeg standser foran en Villa. Gennem det brede Vindue ser jeg hele Familjen sidde ved Bordet. Og jeg bliver selv sulten, jeg husker, at jeg den hele Dag ikke har spist noget.

Og det er, som gætter min Hund mine Tanker. Maaske har dens fine Næse lugtet Stegen. Den stryger sig op ad mit Knæ og ser bønligt paa mig.

— — —

Jeg træder ind i Hotellets Vestibule. Undervejs har jeg gaaet og drømt om at fejre Juleaften med god Mad og god Vin, paa godt Service og i smukke Glas, siddende i et hyggeligt Værelse. En Opvarter kommer mig imøde.

„Hvad kan jeg faa af varm Mad?"

„Herren kan faa Kotelet, Bøf, Gaasesteg."

„Men hvor kan jeg sidde?"

Han viser mig ind i den store Spisesal. Der er mørkt og uhyggeligt. Paa et Bord henne i det ene Hjørne staar en Lampe med ituslaaet Glas, uden Skærm. Der er hundekoldt, jeg kan se min Aande.

„Her kan man jo ikke sidde."

„Ilden er gaaet ud, men der er lagt i igen."

Jeg gaar hen til Kakkelovnen, den er ganske kold. Dog jeg er sulten.

„Kan jeg da ikke faa et Tæppe til at lægge over mine Ben?"

Det havde de ikke. Jeg mærkede, at han helst vilde af med mig. Han skulde maaske selv et eller andet Sted hen for at fejre Jul.

„Her er for koldt og grimt, her vil jeg ikke være."

Og jeg ser paa mit Ur, jeg kan naa Toget, der gaar til Byen fem Minutter før seks. Og jeg gaar træt og skuffet ned mod Stationen.

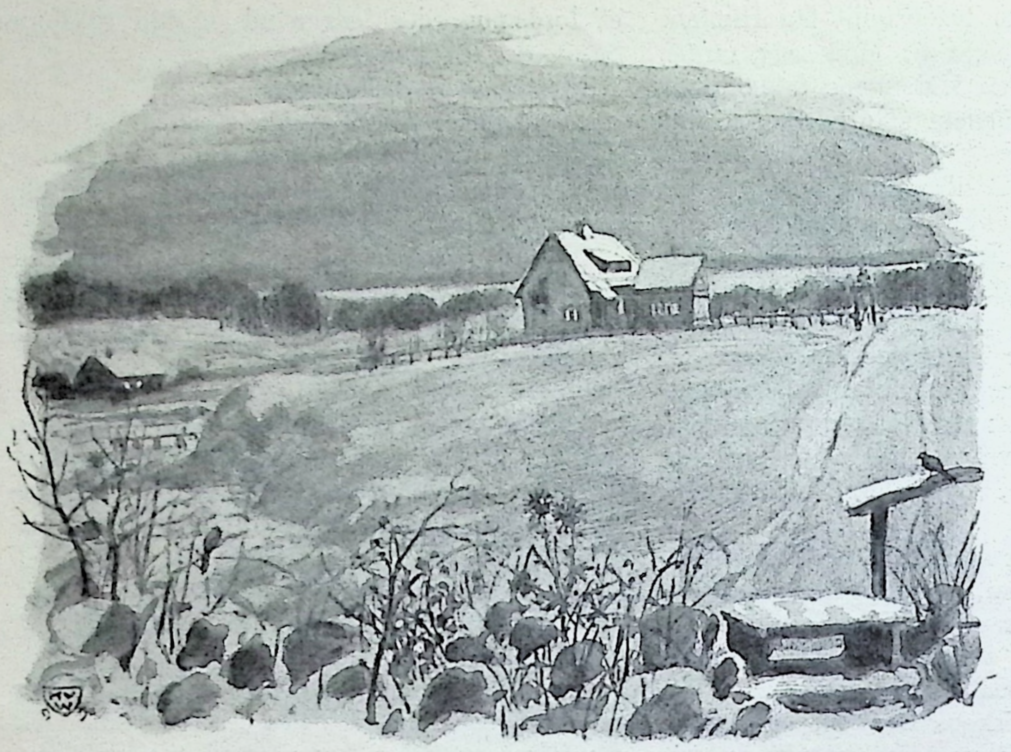
— — —

Jeg sidder i Ventesalen, og lytter efter Toget, der skal komme nordfra. Om mig sidder Folk, der skal ind til Byen for at fejre Julen, mest yngre Folk, der skal hjem til Forældrene. Og alle har de Pakker i hvidt og graat Papir, maaske Ugers Arbejde, maaske Ugers Afsavn for at give og modtage.

Klokken bliver seks, ti Minutter over, et Kvarter over, intet Tog. Jeg finder en Avis paa Bordet, og læser om alle de Kaféer, der lukker Kl. syv, og jeg kan ikke naa Byen inden syv. Jeg sidder og faar Hovedpine af Sult, og min Hund kryber sammen ved mine Fødder. Jeg føler mig ensom og forladt.

Et Tog farer ind foran Stationen, hvæsende og sydende. Det er et Tog inde fra, og Jernbaneassistenten trøster mig med, at nu vil det mindst vare et Kvarter til; thi nu maa Togene krydse hinanden ved næste Station.

I et Nu er Ventesalen fyldt med travle og

glade Mennesker. Det er Folk, der boer herude, og Gæster, der skal fejre Jul her. De haster forbi Bænken, hvor jeg sidder, puffer til hinanden for at komme et Minut før hjem til dem, der venter, hjem til Jul og Hygge. Men jeg føler mig dobbelt ensom, og tænker kun paa det Tog, der skal føre mig ind til en By, hvor alt er slukket og mørkt.

Da hører jeg en sige:

„Hvad, er De herude i Aften?“

Det er min Ven, Fuldmægtig Hirsch, hvis Villa ligger oppe bag Skoven.

„Ja, jeg har flakket rundt den ganske Dag, og nu har jeg i over en halv Time med Længsel ventet paa et Tog.“

„Hvor skal De da hen?“

„Jeg . . . jeg skal blot ind til Byen og spise mig noget Mad paa en eller anden Kafé, og saa . . .“

„Nej, nu skal De gaa hjem med, saa skal vi have det rart.“

„Jeg . . . jeg er hverken paaklædt, eller . . .“

„Aa . . . gaa nu blot med. Vi er ganske for os selv, min Kone og jeg. Af Fremmede er der kun denne gale Maler.“

Og ud af Sværmen triner en ung Mand med glatbarberet Ansigt, stor Næse og fremtrædende Hage.

> „Hurra, boys! for Ingenting,
> det jeg har i Lommen,“

synger han paa ravnorsk.

„Han er splittergal, De maa ikke lade dem forvirre af ham.“

„Ja-a, jaj ærr tinddrende ga-el.“

— — —

Vi gaar op gennem Skoven ad en smal, mørk Sti, under høje Graner, der lukker alt Lys ude.

Under vore Fødder et tykt Lag af Grannaale, der er som et Tæppe, at træde paa. Vi gaar tavse, Mand efter Mand.

En Uhyggefølelse kommer over mig, som jeg gaar der, ad denne mørke Sti, hvor Maanelyset ingen Magt har, og hvor jeg ikke kan se, hvor min Fod træder. Maaske er det ogsaa Sulten, der gør mit Sind rædt. Men det er mig, som ventede en Fare paa mig, der vilde opsluge mig. Eller som gik vi ad en underjordisk Gang, dybt i Jorden inde. Og Gangen faar aldrig Ende, og bag mig styrter den sammen, alt som jeg gaar frem.

Da dæmrer det svagt, langt borte ser jeg en lille hvidlig Aabning. Vi gaar hurtigt til, jeg føler mig atter Herre over mig selv, nu da jeg undslipper Mørket.

Vi standser oppe paa Gærdet. Igennem Maanenatten blinker Husenes Lys som venlige Stjerner os imøde, der kommer fra Mørket.

„Der oppe ligger mit Hjem,“ siger Hirsch, og der er Stolthed i hans Stemme. Han ser med Skaberglæde over mod det Hjem, der er hans eget Værk. Og det ligger der fuldt oplyst, med det gule Lys rindende ud gennem smaa Ruders Munding i Maaneskinnets Sølvhav.

Der er Varme og Hygge og Mad for de trætte, og vi skynder os muntert op over Marken.

— — —

Pigen fortæller, at Fruen er oppe for at klæde sig om. Og selv gaar vi op, for at soignere os en Smule.

Inde fra Fruens Værelse lyder det: „Godaften.“

„Ja, Frue! Jeg er sanket op paa en Landstation, ventende paa et Tog, med Hovedpine af Sult.“

„Aa, er det Dem, det var da morsomt.“

„Ikke skulde De have en tør Rugbrødsskorpe til at begynde med?“

„Nej, nu faar De vente. Men De maa ikke gaa ind i Spisestuen. De skal sidde pænt nede i Dagligstuen . . . allesammen.“

Og saa sidder vi der nede i Dagligstuen. Jeg tænder en Cigar og falder, som de andre, hen i mine egne Tanker.

— — —

Der klappes i Hænderne inde i Spisestuen, der raabes: Kom, og Dørfløjene slaas op.

Bag Bordet, ude i Vinterhaven, straaler Julens Træ med blinkende Lys og Sne. Og ved Træets Side staar høj og statelig den unge Frue som en Vinterens og Julens Genius.

— — —

Kaminens Døre staa aabne, Baalet lyser ud i Stuen, og sender os sin stærke Varme. Naar Grangrenene kastes ind i Luerne, gnistrer og knalder de som Jernspaanerne og Krudtet ved et Fyrværkeri. Og en Duft af Gran bølger gennem Rummet.

Vi sidder der, fire til Bords. Den unge Frue for Bordenden, nærmest Kaminen, højtidsklædt mellem disse tre Mænd, der har slæbt Hverdagen og Arbejdet ind med sig.

Og saa skrider da Maaltidet frem, lettere og muntrere, alt som Aftenen rinder. Og Menneskenes Børn blive mætte og glade. Og vore Hunde æder Andeskrogene og Grøden, som de er Venner til, og blive mætte, og strække sig velfornøjede foran Baalet. Og Katten mættes, og lægger sig kælent til Hvile i den unge Frues Skød.

Det er Jul!

— — —

Vi staar i Julenatten for at sige et sidste Farvel. Den unge Frue har lagt et Skindslag om Skuldrene.

Hemmelighedsfuldt ligger Landet for os. En egen Højtid er over det. Der fødes nogen i denne Nat. Tyst og stille venter rimklædte Marker og blankfrosne Søer paa det, der skal komme. Maanelyset er som Forventningen og Længselen selv.

Vi gaar hurtigt ned mod Stationen. Søens lyse Flade skimtes mellem Skovens Stammer. Fra hvert Bo tindrer Lyset ud i Nattens Stilhed. Tavse gaar vi. Kun nu og da skingrer gennem Tystheden den gale Malers Sang:

> Hurra, boys! for Ingenting,
> det har jeg i Lommen.

25. December 1898. C. C. Clausen.

I siamesiske Egne.

Af Emil Opffer.

JEG vaagnede en Morgen og fandt mig selv siddende paa en Kurvestol i Forstavnen paa den lille Damper *Sakru*, som Admiral Richelieu venligst havde stillet til min Disposition. Solen stod i Vandskorpen og lyste hen over en skinnende, flaskegrøn Sø. Bag os laa det siamesiske Fastland som en tynd, halvt udvisket Stribe. Den friske Luft kildrede mine Lunger, efter at jeg i saa lang Tid havde indaandet den tykke Luft, der plejer at hvile over Siams Hovedstad.

Forude viste sig i Horisonten det uklare, lyseblaa Omrids af en Klippeø, der efter et Stykke Tids Forløb fremtraadte som den 600 Fod høje, skovbevoksede Ø, Koh-Chang, de mere velhavende Bangkokkeres Opholdssted i den hedeste Tid.

Vi kastede Anker udenfor et stort Hotel, en Aflægger af det danske Oriental-Hotel i Bangkok. Sammen med Kaptajn Andersen (Chefen for Østasiatisk Kompagni) foretog jeg en Vandring igennem de Indfødtes tæt ved beliggende paa Pæle byggede By, hvor de bosiddende Siamesere i hele Geledder, liggende paa Bastmaatter inde i Husene, foretog sig deres Hovedbeskæftigelse: at sove. Hvor man tilfældig kommer til at kigge ind i et siamesisk Hus, opdager man altid en Bunke sovende Mennesker.

Paa Øen saa vi en Snes Spedalske med afædte Fingre, afmagrede og med andre Tegn paa deres sørgelige Sygdom. Der var Tale om at flytte dem over til en øde Ø.

Vi besøgte ogsaa det ældre danske Hotel, der laa paa et højereliggende Punkt med en henrivende Udsigt over den flimrende Sø og med Fastlandets maleriske Bjergformationer i Bag-

grunden. I Salen hang et stort Billede af Kong Chulalongkorn i Gallauniform. Han havde dineret her sammen med 35 af sine Hustruer. Kongen har iøvrigt senere bygget sig et Palads herude.

Vi tog os et Søbad og svømmede om Bord for at lade Sakru dampe over ad Fastlandet til. Fra vore Kurvestole i Forstavnen og iførte et Par lette Kineserdragter, nød vi Synet af den tropiske Kyst. Et Par sorte Marsvin snøftede forbi os i deres bølgelignende Bevægelser. Inde ved Landet sprang en Slags store, sølvglinsende Hornfisk op i Vandkanten og fortsatte i en lang hoppende Bane deres Vej i Bølgekammene. Tusinder af Smaafisk sprang paa en Gang som efter fælles Aftale op i Kompagnivis. Kort sagt: der var det livligste Røre i Vandet.

Vi ankrede op udfor et Par Bambushytter, byggede paa Pæle i Strandkanten. Da vi steg i Land, kom hele Kolonien: Mænd, Kvinder og Børn løbende for at betragte os. Børnene vare alle nøgne; kun Pigebørnene havde om Lænden bundet et Baand, hvori hang et lille Messinghjerte. Det var tydeligt nok, at man her ikke var vant til at se Evropæere, thi Børnene var ganske sky og løb af Sted, saa snart vi gjorde en Bevægelse. Man betragtede med stor Nysgerrighed vore Vandstøvler og Gamascher, som vi havde taget paa for at gardere os imod Slangerne.

Med indfødte Førere og ledsagede af et Par patronbærende Matroser begav vi os ind i Skoven. Mægtige hvidstammede Gummitræer skyggede over den frodige Jordbund. Hist og her kom vi ind paa store Enge, hvor vilde Høns, ført an af røde Haner, ved første Mistanke foer af Sted i rasende Karrière. Fasaner med lang Hale vare heller ikke sene til at forsvinde. Derimod gav de vilde Duer lettere Lejlighed til Aflæggelse af Prøver paa vor Sikkerhed i at haandtere en Winchester. Duerne vedbleve i deres Uskyldighed at sidde paa Grenene og kurre, indtil de styrtede hovedkulds ned, ramt af et Par Hagel.

En stor rød Høg, en grønt skinnende Kæmpedue, en sort Peberfugl med et mægtig gult Næb maatte bide i Græsset før vi begav os om Bord.

Næste Morgen tog vi fat, før Solen havde vist sig paa Himlen. Der var behageligt i Skoven i den aarle Time. Duerne begyndte deres hyggelige Kurren, og Græshopperne lavede allerede den dejligste Musik.

Vi havde først til Morgen et Eventyr med tre—fire halvvilde Bøfler, der stod inde i Krattet og gloede paa os med deres dumme, blodskudte Øjne, aabenbart i Tvivl om, hvorvidt de skulde gribe Offensiven eller Defensiven. Heldigvis for os greb de den sidste; med opløftet Hale løb de afsted ind i Skoven, saa at det dundrede i Jorden efter dem. Et Par smaa Raadyr havde Hast med at komme bort, da de blev os var.

Rundt omkring i Træerne sprang nogle smaa, sorte Maarer af Sted paa Grenene; naar de lod sig alt for tydeligt se, fik de et Par Hagel efter sig, men de vare os for hurtige i Vendingen. I Trætoppene fløj grønne Papegøjer og blaat glinsende Fugle med lange, saksformede Haler ilsomt bort, saasnart de hørte Skuddene.

Vi gik saa atter ned til Kysten for at tage paa Storjagt ovre paa den grønne Ø, Koh Kram. Paa Strandbredden lod vi en Indfødt klatre op i en Kokospalme. Han bragte os et Par store, grønne Kokosnødder, huggede Spidsen af og lod os drikke den dejlige, læskende Mælk. Der var allermindst tre Pægle klar Kokosmælk i hver Nød.

Atter om Bord. Med Røgen ud af Halsen kartede vor Damper af Sted, bugserende en Baad, hvori fem siamesiske Jægere med et Par afrettede Ulvehunde til Brug for Jagten paa Koh Kram.

Vor Damper bevægede sig fremad imellem de dejligste Landskaber med Fastland paa den ene Side og frodige Øer paa den anden Side. Søen laa klar i Smaragdens Farve, der til Tider i den krusende Vind gik over i en kraftig Kløverkulør. De springende Smaafisk spillede i Sollyset, medens Flyvefisk stod som en Pil hen over Vandfladen, dumpende ned, hvor de kunde bedst.

Koh Kram er en idyllisk beliggende Ø. Den strækker sig over en Flade paa 12 engelske Kvadratmil. Ankeret faldt under dens høje, skraa Skovsider, og efter at vi havde taget nogle Koraller op fra Bunden, der var mangfoldigt oversaaet med en Skov af de fine Stenvækster, gik vi med Riffel paa Skulderen i Land og ind i Skoven. Oppe fra Trætoppene lød nogle stikkende, hæse Skrig. Det var Aber. Det var vanskeligt at komme frem, og jeg begav mig ud til den hvide Strand, for at vente paa, hvad de tvende, glubende Hunde kunde bringe til os fra Krattet. Hvor jeg sad, havde et mægtigt Tusindben efterladt sit Spor i Sandet, der var iblandet med de prægtigste Konkylier.

Min lille Siameser-Boy pegede ud over Vandet. Det var den trekantede Rygfinne og spidse Halefinne af en Femfodshaj, der viste sig i Vandfladen. Jeg gav den nogle blaa Ærter et Par Overgange, men det endte med, at Hajen ganske ugenert gik sin Vej, rimeligvis med en større Ladning Hagl i Livet.

Der blev varskoet: Et Dyr paa den anden Side Øen! Jeg sprang øjeblikkelig i Vandet og for ud til min Baad, stikkende mig paa Søpindsvinenes lange, sorte Børster, men Dyret . . .!

Mine to Siamesere roede saa hurtigt de formaaede (hvilket ikke vilde sige meget), og da vi naaede om Pynten, saa vi et mægtigt Dyr svømme midt ude i Strømmen. Jeg gav den ene Siameser mit Ur og min Trøje og stod beredt paa at

Hs. Maj. Kongen af Siam og Kronprinsen i Oksekærre.
Kongen sidder under Solskærmen i den første Vogn — Richelieu holder med sin Haand ved den anden Vogn.

springe i Vandet for at føre Dyret levende i Land. Men inde fra Kysten lød Advarselsraab ud til mig. Kaptajn Andersen kom med sin Baad ud paa Dybet, og en Kineser af Besætningen lassoede Dyret. Den blev slæbt om Bord ved Hjælp af Reb om For og Bagben. Da det var vel om Bord, opgav det Aanden, enten af Skræk eller Udmattelse eller maaske kvalt af Kineserens Lasso. Det var et prægtigt ungt Dyr, omtrent paa Størrelse med en dansk Kronhjort.

Gudskelov for Kaptajn Andersen! Havde han ikke raabt ud til mig i rette Øjeblik, havde jeg da snart efter ligget i Maven paa en eller anden Grundhaj. Der er saa tæt af Hajer i det dybe Farvand, at det skulde være et rent Mirakel, om man ikke blev spist paa Stedet.

Efter den lille Træfning nød Kaptajn Andersen og jeg vor Tiffin paa Damperens Dæk, og medens den isafkølede Johannisberger afløste den blaasorte Burgunder, bragte Folkene os efterhaanden hele tre Hjorte, tagne af Hundene, om Bord.

Vi fandt, at dette kunde være nok, og vi dampede om paa den anden Side Øen, der udmærkede sig ved store mystiske Huler, kronede af aparte formede Kaktus, store Palmer og forskellige Slags Løvtræer.

Solen gik ned, stor og luende rød. En lang, flimrende Purpurstribe skinnede hen over de blødt rundede Bølgetoppe, indtil hele Himlen stod som en rasende Brand.

Paa en Studs var det mørkt. Vi gik i Land for at fange de store Havskildpadder, som efter Solens Nedgang plejede at færdes her og lægge deres Æg i Sandet. Vore Siamesere kendte Smuthullerne. I store Fordybninger, en Snes Alen fra Kysten, saa jeg de smaa brune Matroser staa paa Hovedet, halvt forsvundne, og efterhaanden bringe store Haandfulde runde Æg op. De smage omtrent som Hønseæg.

Vi fulgte Sporene af forskellige store Skildpadder fra Strandkanten og opefter, men desværre: Vandet begyndte at falde, og der kom ingen Skildpadder den Aften.

Dermed var vor Jagt til Ende. I Nattens Mulm dampede vi af Sted og næste Morgen traf vi i Golfen paa en norsk Bark, „Lyra“ af Arendal. Kaptajn Andersen sendte et halvt Dyr om Bord, og „Lyra“s Kaptajn viste sig, svingede med Hatten og sagde et velment, norsk: „Tak ska' De ha'!“

Atter gik vi over salten Vove til Bangkok. Ud for Floden mødte vi fire kongelige Skibe. Fra „Fylla“ havde Kongens Broder, Premierminister Ong Noi, hejst sin vældige, røde Stander.

Officerer ombord paa „Valkyrien" under Siam-Turen. (Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag.")
Paa tredie Siddeplads i forreste Række ses Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar.

Paa Skibsbroen stod Admiral Richelieu og tilvinkede os en venlig Hilsen, da vi gled forbi.

Selvfølgelig vakte de fire Hjorte udelt Tilfredshed i den danske Koloni, thi de vare et Varsel om en lykkelig Aften i *Sabatum*, en Slags „Kirsten Pils Kilde" udenfor Bangkok, hvor vore Landsmænd tilbringer nogle Aftener om Maaneden paa ægte, gammel nordisk Vis.

Vor Operas unge Kræfter.

Johanne Brun.

Margrethe Boeck.

Der er kommet nyt Blod i vor Opera i de sidste Aar; ja, den er egentlig bleven en helt anden.

Medens den i 1892 raadede over følgende Personale: Herrerne Schram, N. J. Simonsen, Christophersen, Aage Foss, Algot Lange, Alex. Brandt og Fr. Brun samt Damerne Sophie Keller, Emanuela Schrøder, Fanny Christensen, Regina Nielsen, Harriet Rothe og Clara Skytt, tæller den nu følgende Kræfter: Damerne *Dons*, (som for Tiden har Orlov og, efter hvad der siges, aldrig mere vil betræde Scenen), *Fanny Christensen, Regina Nielsen, Ida Møller, Margrethe Boeck, Johanne Brun, Emilie Ulrich*, f. Boserup og *Krarup-Hansen*, samt Herrerne *Simonsen, Brandt* (der har haft Orlov saa længe, at han næsten ikke kan medregnes), *Herold, Cornelius Petersen, Fr. Brun* (der saa at sige aldrig optræder), *Edv. Agerholm, Lincke, Max Müller* og *Helge Nissen*.

Man vil se, hvor faa der er tilbage af „de gamle", d. v. s. af den lidt ældre Generation. Naar undtages *N. J. Simonsen*, — der jo har holdt sin prægtige Røst forbavsende frisk gennem Aarene og saaledes udmærket vel kan tage det op med Kollegerne af de senere Aargange, — og Fr. Brun er det da saa godt som udelukkende *de unge*, der bærer den Smule Operarepertoire, vi har herhjemme i det statsunderstøttede Skue-

Vilh. Herold.

spilhus paa Kongens Nytorv, — man behøver blot at tænke paa saadanne Forestillinger som „Carmen“, „Troubadouren“, „Den flyvende Hollænder“ og nu „Figaros Bryllup“.

Der var en Periode, da det saa ud, som om det skulde knibe haardt at finde Sangere og Sangerinder, der kunde træde i Stedet for de ældre, som efterhaanden blev udslidte og sattes ud af Spillet eller havde saa megen Selverkendelse, at de frivillig trak sig tilbage, medens Tid endnu var. Man saa med en vis Ængstelse hen til den Dag, da man skulde erstatte hver paa sit Omraade saa fremragende Operister som Fru Lütken, Fru Keller og Schram, og man sagde til sig selv, at *dem* vilde man aldrig faa igen. Ganske rigtig! Man fik ikke *dem* igen, men man fik efterhaanden *andre*, der kunde overtage deres *partes*, gaa ind i deres Fag og om ikke helt løfte deres Arv, saa dog gøre hæderlige og anerkendelsesværdige Forsøg paa det.

Det er en kedelig Fordom, at den, der følger efter en stor eller blot fremragende Kunstner i en Rolle, skal tage denne ganske paa samme Maade som Forgængeren, og at hvis det ikke sker, er den nye Fremstiller ikke til at sammenligne med den gamle. Det er den Slags Idéer hos Publikum, der gør det saa vanskeligt for mangen ung scenisk Kunstner at slaa igennem i Roller, hvori en ældre har fejret Triumfer. Da det jo dog er vitterligt, at to Mennesker aldrig er ens, hvordan i al Verden skulde saa to Kunstnere eller Kunstnerinder efter hinanden kunne løse den samme kunstneriske Opgave paa samme Maade? Er der en Personlighed, maa den have Lov til at give sig Udslag, og har en Kunstner visse Ævner fremfor sin Forgænger i Rollen, bør han selvfølgelig benytte disse, maaske for at bøde paa Mangler i Retninger, hvor den anden havde særlige Fortrin.

Lad os til Eksempel tage Schram! I sine senere Aar var det særlig hans store *dramatiske* Ævner, man beundrede, medens hans *Stemme* kun var en Skygge af sig selv. Da saa de Unge — først Emil Holm, saa Lincke, Helge Nissen og Max Müller — blev sat til at udføre hans gamle Partier, beklagede man sig over, at disse Efterfølgere manglede hans frodige Skuespillerfantasi, hans Lune, hans Avtoritet, — som kun Aarene og den lange Rutine kan give, — medens man var stærkt tilbøjelig til at overhøre, at man havde faaet unge friske Stemmer, der i en ganske anden Grad end hans Bas-Ruin lod Partierne vokalt komme til at gøre sig gældende.

Saaledes gaar det jo altid: hvad der vindes paa den ene Led, tabes i Reglen paa den anden Led; man kan sjældent faa baade i Pose og i Sæk; og *virkelig* dramatisk begavede Sangere med *virkelig* udmærkede Stemmer hænger ikke paa Træerne, her saa lidt som andetsteds, og hos os mindre end andetsteds, fordi Chancerne er ringere.

Cornelius Petersen.

Vi bør da holde os fra alle golde Sammenligninger mellem før og nu paa det Omraade. De, der er gamle nok til at have hørt Christian Hansen og Nyrop og Schram i hans unge Dage, kan jo glæde sig over deres smukke Opera-Minder, men deres Erindringer bør ikke trænge sig paa os andre, der aldrig har kunnet høre disse udmærkede Kunstnere, og blande Malurt i vor Glæde ved at nyde det nuværende Opera-Kulds Præstationer.

De Kræfter, vor Operascene for Tiden har til Raadighed, har det tilfælles, at deres Stemmer er gode, friske og unge, og at deres Lyst til at tage fat og bestille noget er stor; at der tilsyneladende alligevel udrettes saa forbavsende lidt Sæsonen igennem — i hvert Fald maa enhver indrømme, det *har* været Tilfældet de nærmest foregaaende Aar, — ligger i helt andre Ting, bl. a. i Systemet, som det dog ikke er Meningen her at komme ind paa at kritisere.

Med den Arbejdskraft, den ungdommelige Spændstighed og den Sum af Talent, vort nuværende Operapersonale besidder, maa der under en omsigtsfuld, energisk Ledelse, der formaar at disponere og holde Disciplin, kunne præsteres meget og gennemgaaende fornøjelig Opera. Og det skal nok vise sig, at den Dag, Operaen — sammen med Balletten — fik Bygningen, som nu staar paa Kongens Nytorv, stillet til Disposition for sig alene, saa at Skuespillet med dets Prøver og andet hæmmende Tilbehør forlagdes til en anden Scene, — den Dag vilde Operisternes Lyst til at arbejde og Ævne til at tage fat vokse endnu yderligere.

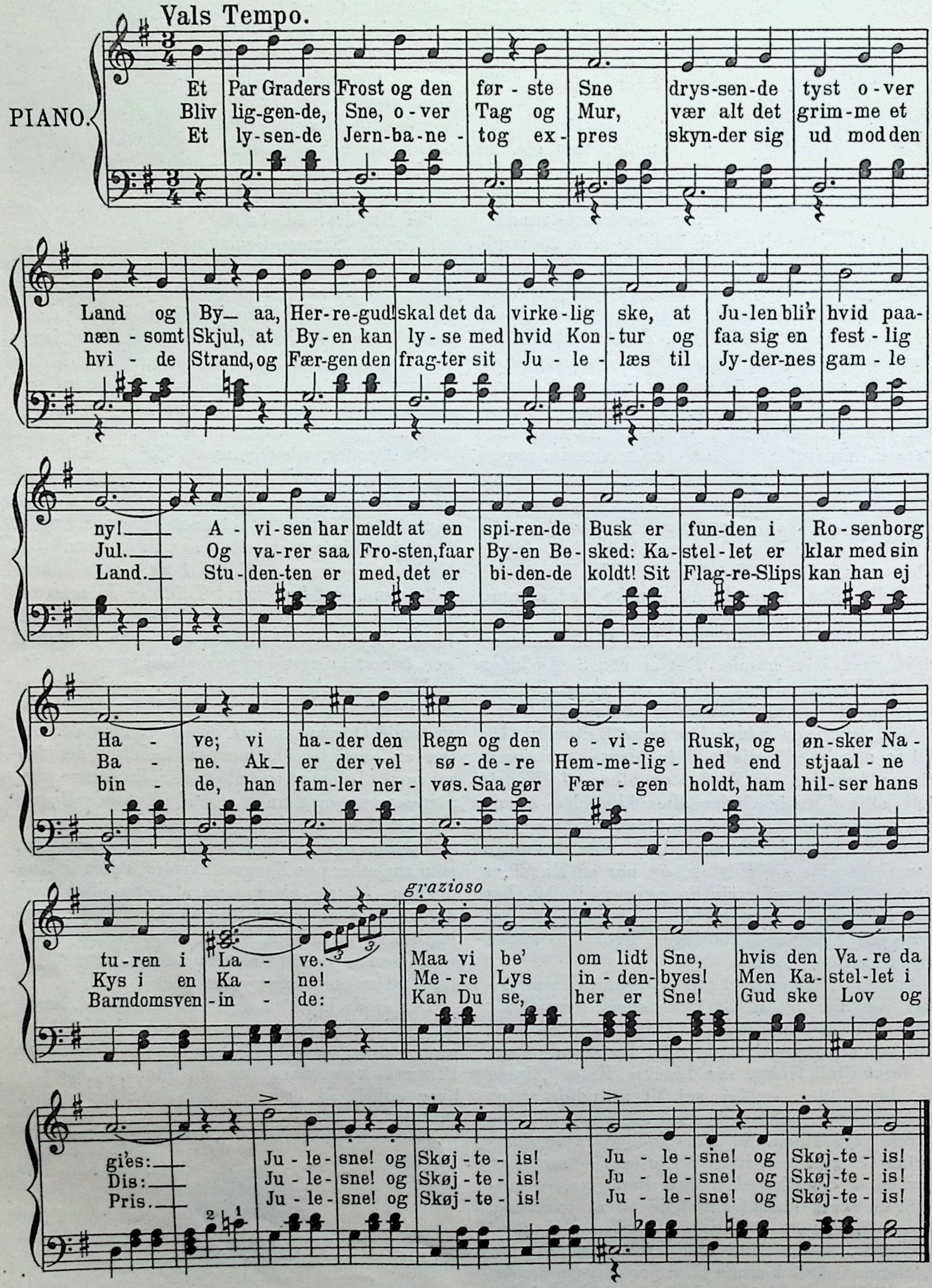
Der er da kun Aarsag til at være glad for de Sangere og Sangerinder, vor Opera i Øjeblikket raader over, og det vil efter disse forudgaaende Bemærkninger være paa sin Plads at skænke hver enkelt af dem en kort karakteriserende Omtale.

Gustav Hetsch.

Julesne og Skøjteis.

En lille Julevals.

Text: L. MYLIUS-ERICHSEN. Musik: OLFERT JESPERSEN.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa él Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. De føres dertil af Cornish og modtages af Roden. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Denne beses af en Del Korrespondenter til fremmede Blade. Roden foreslliller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. Man beslutter at holde et „Malgamitbal". I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret.

Det var Roden, som gav sig af med Patienten; men den døende Mand ænsede ham ikke, han vedblev at se hen paa von Holzen. Udtrykket i hans Øjne viste, at han vilde have talt til ham, hvis de havde haft noget Sprog fælles. Roden opdagede Mandens Blik og forstod maaske dets Betydning; thi Percy Roden blev hindret i at gøre Karrière ved den værste Hemsko af alle — han havde et blødt Hjerte. Han kunde tale haardt nok om Malgamitarbejderne som Klasse betragtet, men han følte sig draget til dette stumme Menneske. Han følte den største Trang til at gøre det umulige. Von Holzen havde ikke lovet, at der ingen Dødsfald skulde indtræffe; han havde kun paataget sig at indskrænke Malgamitindustriens Farer efterhaanden, langsomt, men sikkert, indtil de ikke eksisterede mere. Han havde desuden Sindsstyrke nok til lige over for den foreliggende Begivenhed at henvise til en bedre Fremtid. Han følte sig, kort sagt, ikke hemmet som Roden.

Solen sank ned i det rolige Hav, og Aftenens Skygger listede sig mod Vest, hen over Klitterne. Jærnkanslerens Ansigt forsvandt efterhaanden i Mørket, tilsidst var det kun en Skygge i en Ramme paa den nøgne Væg. Harmonikaspilleren spillede ikke mere. Tavshed hvilede over Land og Sø.

Von Holzen drejede sig om paa Hælen og bøjede sig ned over Sengen.

„Kom saa," sagde han til Roden med bortvendte Øjne. „Det er forbi. Der er intet mere for os at gøre."

Med et Blik hen imod Sengen fulgte Roden ham ind i Værelset ved Siden af, hvor Sygeplejersken sad, og hvor deres Frakker og Hatte laa paa Sengen. Von Holzen tiltalte hende paa Tysk.

„Ja," svarede hun med mild Deltagelse og lagde sin Avis sammen.

De to Mænd gik ud i den skarpe Luft; de saa' ikke paa hinanden og talte ikke sammen. Maaske de vidste, at det er det bedste at tie, naar det er vanskeligt at tale om en Sag. De gik over Sandet mellem denne Hytte og de andre, der laa grupperede om Fabriken som Telte omkring deres Hovedkvarter. En af disse Hytter var von Holzens — den indeholdt tre Værelser, i hvilke han arbejdede og sov. Vinduerne vendte ud imod Fabriken og imod den eneste Udgang til det Gitter, der omgav hele Kolonien. Von Holzen havde for Skik at lukke sig inde i Dagevis og leve saa ensomt som en Østers i sin Skal. Da han stod ved Døren, vendte han sig om.

„De maa ikke være ked af det," sagde han til Roden uden at se paa ham. „Der er jo ingen Ting at gøre ved det."

„Nej, det véd jeg."

„Og vi maa naturligvis tie. God Nat, Roden!"

„Ja, naturligvis. God Nat, von Holzen!"

Percy Roden gik gennem Gitterporten og vandrede langsomt over Klitterne hen imod sit eget Hus, medens von Holzen iagttog ham fra Vinduet.

9. KAPITEL.

En Skygge fra Fortiden.

„Ja, det er længe siden — „lang, lang ist's her!" — Kan De huske den Sang, som Fru Neumayer altid sang? Det er saa længe siden, Hr. Cornish — ja, nu maa jeg jo sige Hr. Cornish og ikke Tony."

Fru Vansittart lænede sig tilbage i den magelige Stol og saa' spejdende paa sin Gæst. De, der ser mest, er de, som aldrig synes at iagttage. Det er uheldigt, at andre skal sige, at man er saa skarpsynet, og Folk sagde det om Fru Vansittart, der havde rappe, mørke Øjne og et fiffigt Væsen.

„Ja," sagde Cornish, „det er længe siden, men jeg synes dog ikke *saa* længe."

Der kom en lille Rynke i hans kønne, glatte Ansigt ved Bevidstheden om, at hun hentydede til Minderne om de Dage i Weimar, da hun, som nu var Enke, havde været en ung gift Kone. Tony Cornish havde også været ung og let modtagelig for Indtryk den Gang. Det var, før Verden havde slebet hans Overflade og gjort den blank og haard. I Weimar havde Fru Vansittart gjort det Indtryk paa ham, at hun var én af de sjældne Kvinder, som havde giftet sig af Kærlighed. Og nu havde han tilfældigvis truffet hende paa Gaden i Haag for et Par Timer siden og gjorde pligtskyldigst straks Visit i Huset paa Hjørnet af Parkgade og Oranjegade.

„Jeg kender Deres Historie, siden De var i Weimar," sagde hun og saa' paa ham med en næsten moderligt ransagende Mine.

„Jeg har ingen Historie," svarede han. „Jeg havde ikke en Gang en Fortid for et Par Aar siden, da enhver Mand, der tog Sagerne alvorligt, mindst havde *én*."

Han talte, som han havde lært at tale, overfladisk — med det Formaal at faa Tiden til at gaa og at undgaa Æmner, som muligvis kunde være pinlige. Denne gode Bevæggrund maa sikkert tilskrives mange Mennesker, der synes at være egoistiske. Man er i alt Fald sikker, naar man taler om sig selv. I det selskabelige Samkvem er det tilstrækkeligt, naar man

lader ganske uvidende om, at der skjules et Skelet i hvert Hus.

Der fulgte en Pause efter Tonys heltemodige Tale, og det var maaske bedre at møde den med aaben Pande end at undgaa den.

„Ja," sagde saa Fru Vansittart, „jeg er Enke og barnløs. Jeg kan læse det Spørgsmaal i Deres Øjne."

Cornish nikkede og saa' ud af Vinduet. Fru Vansittart var kun et Aar ældre end han, men Forskellen i deres Liv og Erfaring havde gjort hende ældre endnu, da de havde truffet hinanden i Weimar.

„Saa har de aldrig —" sagde han og standsede.

„Nej," svarede hun. „Jeg er, hvad man kalder uafhængig. Jeg har ikke Spor af noget Paahæng eller nogen Byrde, der tynger paa mig."

Han nikkede igen uden at tale.

„Grænsen imellem en Byrde og et Formaal er ikke saa let at drage, vel?" sagde hun let. Saa tilføjede hun; „Hvad giver De Dem af med i Haag? — Malgamit?"

„Ja," svarede han overrasket, „Malgamit?"

„Det véd jeg Besked med," sagde Fru Vansittart leende. „Jeg taler mindst en Gang om Ugen med Dorothea Roden."

„Men hun har ikke Interesse for det."

„Nej, *mon ami*, ikke, undtagen for saa vidt det vedrører hendes Broder og tvinger hende til at bo i en trist lille Villa mellem Klitterne."

„Og De — har De nogen Interesse derfor?"

„Ja, det har jeg rigtignok. Jeg har endogsaa givet min lille Skærv. Jeg interesserer mig for" — hun standsede og trak paa Skuldren — „for Dem, siden De spørger om det — for Dorothea og for Hr. Roden. Det er for Resten ham, der har givet mig de Blomster, De ser saa alvorligt paa."

„Ja saa!" sagde Cornish høfligt.

„Ja," svarede Fru Vansittart med et lille Smil. „Han er saa venlig at forære mig Blomster af og til. De gav mig aldrig Blomster i gamle Dage, Hr. Cornish."

„Jeg havde ikke Raad til at købe smukke Blomster."

„Og De vilde ikke købe billige?"

„Ikke til Dem," svarede han.

„Ak, det er saa længe siden!"

„Ja. — Det glæder mig at høre, at De kender Frøken Roden. Det gør den lille Villa imellem Klitterne mindre trist. Malgamitatmosfæren er ikke opmuntrende. Den tager sig bedst ud i en Selskabssal i London. Det er én af de Ting, som dufter ilde, naar man kommer for nær."

„Kommer De nærmere til den?"

„Den kommer nærmere til mig."

„Ja saa!" sagde Fru Vansittart og saa' paa sine mange Ringe. „Jeg troede, der skulde være en Slags Sammenkomst."

„Det skal der ogsaa. Det er derfor, jeg er i Haag. Lord Ferriby og hans Familie kommer i Morgen, og det gør ogsaa min Ven, Major White."

„Er det ham, der har været ude at slaas i Indien?" spurgte hun.

„Ja netop. Vi skal have et højtideligt Møde. Man anser det for nødvendigt at forandre vor finansielle Stilling —"

Fru Vansittart hævede afværgende Haanden. „Tal ikke til mig om noget finansielt," sagde hun. „Jeg forstaar mig ikke paa Penge. Det er ikke fra det Synspunkt, jeg betragter deres Malgamitplan."

„Naa! Maa jeg spørge, fra hvilket Synspunkt det da er?"

„Fra et humant Synspunkt — ligesom alle de andre Kvinder, som interesserer sig for det. Jeg indrømmer, at vi gør Fremskridt, men jeg tror, at vi altid gerne vil overlade det „finansielle" til Deres underkuede Køn."

„Det er meget pænt af Dem, at De interesserer Dem for de stakkels Mennesker," begyndte Cornish; men Fru Vansittart afbrød ham ivrigt.

„De stakkels Mennesker! Gudbevares!" udbrød hun. „Tror De, jeg mener Arbejderne? Nej! Dem interesserer jeg mig ikke for. Jeg interesserer mig for Folk som Roden, Ferriby, White og Tony Cornish. Jeg gad vide, hvem der kommer op at skændes, og hvem — ja hvem der gør det modsatte, og hvad det hele bliver til. I min Tid kom unge Mennesker sammen for at more sig; det er gaaet af Mode. Nu prøver man paa at gøre det umulige, at standse Stjernerne paa deres Bane ved at holde Fællesmøder og ved lydeligt at forkynde forslidte, trivielle Fraser om de fattige og Masserne — det er den Slags Ting, som bringer den moderne Slægt til det Samkvem, som ender med Kærlighed, Giftermaal og Død — det gamle Program. Og det er kun fra det Synspunkt, at jeg har en Smule Interesse for Deres Malgamithistorie."

Tony Cornish huskede dette senere; for det var ikke sandt. — Han rejste sig for at sige Farvel og udtrykte høfligt Haabet om at se hende igen.

„Har De saa travlt?" spurgte hun. „Jeg venter Dorothea Roden; hun har lovet at komme til The. Hun bliver skuffet, hvis hun ikke træffer Dem."

Cornish lo paa sin lette Maade. „Det er meget venligt af Dem at tænke saaledes," svarede han. „Frøken Roden aner knapt min Eksistens."

Han blev alligevel og gik nogle Minuter omkring i Værelset og saa' paa Blomsterne og Billederne, som han forstod sig akkurat tilstrækkeligt paa. Han vidste, at Fuksiaer og Tulipaner for Øjeblikket var moderne, og at Kameliaer og dobbelte Hyacinther ikke var det. Han vidste lidt om Billederne og gjorde et Par Spørgsmaal om nogle, der hørte til den hollandske Skole. Han var jo i det hele en ung Mand med almindelige Interesser. Saa satte han sig igen, og Fru Vansittart syntes ikke at lægge Mærke til det, skønt hun saa' paa Uhret.

Et Par Minuter efter kom Dorothea. Hun skiftede Farve, da Fru Vansittart halvvejs præsenterede Cornish med den konventionelle Frase: „De kender jo hinanden!"

„Jeg vidste, at De kom til Haag," sagde Dorothea og gav ham Haanden. „Jeg fik Brev fra Joan forleden. De kommer jo alle, ikke sandt? Jeg er bange for, at jeg skal skuffe Joan meget. Hun tror, at jeg er fuldstændig optaget af Malgamitarbejderne, og det, véd De jo nok, jeg ikke er."

Hun lo og henvendte sig til Fru Vansittart, der iagttog hende nøje, som om Dorothea udfoldede en eller anden Egenskab, som den ældre Kvinde hidtil ikke havde kendt. Den unge Piges Øjne straalede ganske vist mere end sædvanligt.

„Joan tager nogle Ting med stor Alvor," svarede Cornish.

„Det gør vi alle," sagde Fru Vansittart uden at se op fra Thebordet, hvor hun var optaget.

„Det er naturligvis en Fejl."

„Ja, muligvis," svarede Fru Vansittart. „Vil De have Sukker, Frøken Roden?"

„Ja, Tak, det maa jeg ganske alvorligt bede Dem om. To Stykker."

„Ligner De Joan!" spurgte Cornish, idet han rakte hende Koppen.

„Er der noget andet, De tager alvorligt?"

„Nej," svarede Dorothea Roden leende.

Fortsættes.

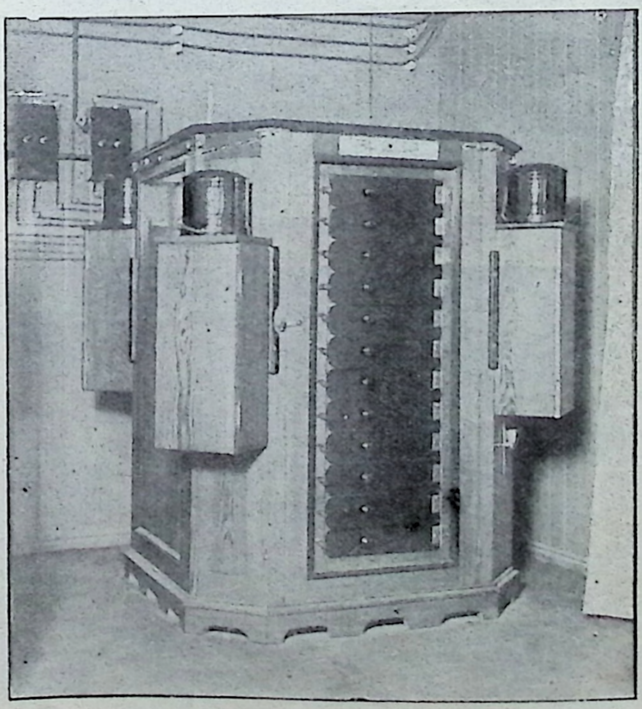
Mounet Sully som Hamlet.

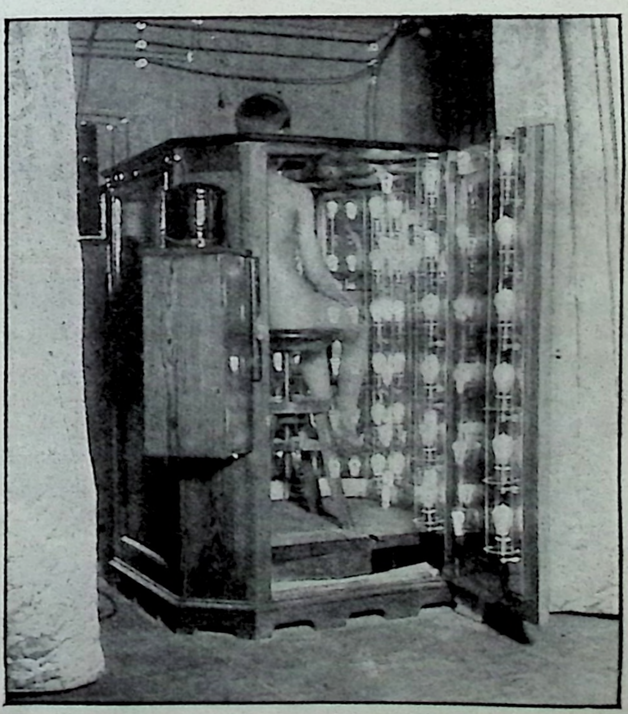
Mounet Sully.

Da Mounet Sully i 1868 paa Odeon-Teatret traadte frem for Pariserne var de meget uvillige til at anerkende hans Talent. Man ofrede hverken ham eller hans Medspillerske, Sarah Bernhardt, nogen Opmærksomhed, og da Interessen fra det franske Publikums Side ogsaa de følgende Aar udeblev, bestemte han sig i sin Modløshed til helt at forsage den Kunst, han elskede højere end alt og gemte sig fortvivlet bort i en lille Landby, sysselsat med kommunalt Kontorarbejde. Falde til Ro paa Kontorstolen kunde han dog ikke og en skønne Dag genopdagedes han af den store *Delaunay* fra Théatre français, der forbløffedes over den Prøve, han aflagde for ham og straks lovede at anbefale ham til Nationalscenens Direktør. Saa debuterede da Mounet Sully Sommeren 1872 paa Théatre français i en af Racines Tragedier. Hans ejendommelig skønne Skabning, hans Stemme, der var saa rig paa Vellyd, det melankolske Blik og det voldsomt flammende Temperament vakte straks Begejstring. Fra nu af fik han Lejlighed til at udføre en Række af de store tragiske Helteroller hos Corneille og Racine, hos Shakespeare og Hugo og vandt sig Ry over Verden længe inden han fik i Sinde at vise den sin Kunst. Nu, da vi lærer ham at kende, har han fyldt sit otteoghalvtredsindstyvende Aar, men endnu brænder den hellige Ild i hans Kunst med uforringet Styrke.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Blandt moderne Helbredelsesmidler har det elektriske Lysbad vundet bestandig mere Ry. Naar Sommersolen, i hvis Straalebad der ligger Lægedom, er forsvundet, da tager man sin Tilflugt til det elektriske Lys, der har vist sig ikke mindre helbredende. De to hosstaaende Billeder viser tydeligt, hvorledes disse Badeapparater er indrettede. Man aabner Døren til et elegant, ottekantet Skab,

Det elektriske Lysbad, lukket og aabent.

som indvendig er garneret med Rækker af elektriske Glødelamper, ialt 50 Stykker. Desuden er det her gengivne Lysskab forsynet med fire stærke Buelamper. Den badende tager afklædt Plads paa en lille Stol inde i Skabet, hvis Døre lukkes og efter nogle faa Minuttters Forløb indtræder en stærk Transpiration.

Der fyres paa Boererne.

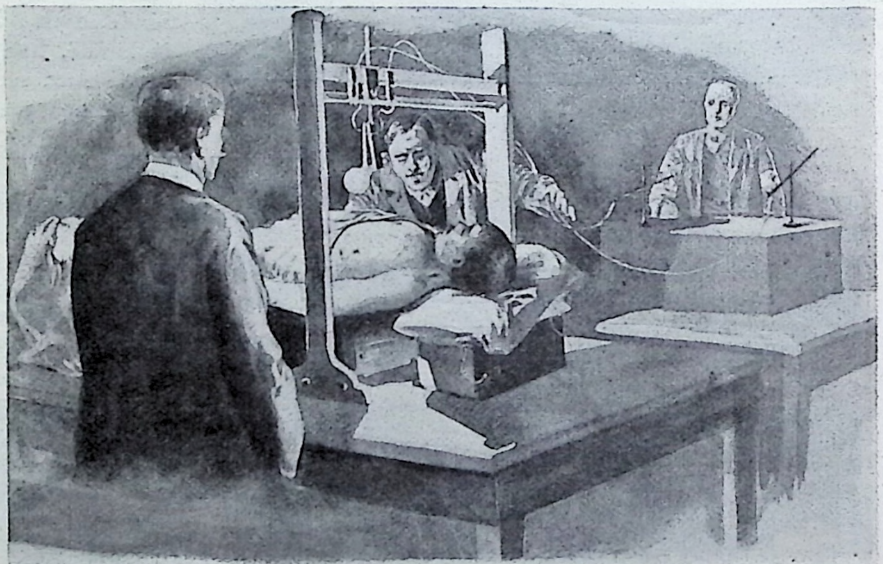
For Hudsygdomme og Nervøsitet har disse Bade vist sig meget virksomme. Lyset gennemtrænger Huden og dræber alle Baciller, virker rensende for Blodet og genoprejsende for Konstitutionen. — Skal en særlig Legemsdel behandles, har man en dertil konstrueret elektrisk Lyskaster, hvis Straaler rettes direkte mod den syge Del af Legemet.

* * *

SAMTIDIG med at de moderne Krigsvaaben bliver mere fuldkomne Ødelæggelsesmaskiner, gør Lægekunsten Fremskridt, der raader Bod paa Elendigheden, som Kampmidlernes Udvikling fører med sig. Hvad den menneskelige Opfindsomhed paa den ene Side udspekulerer i den Hensigt at tilintetgøre Menneskeliv, søger den paa den anden Side at svække i Virkning gennem Nyopdagelser paa Lægekunstens Omraade. Naar den morderiske Kamp er til Ende, kræver Menneskeligheden sin Ret — det røde Kors kender hverken Ven eller Fjende. Behandlingen af de Saarede i den sydafrikanske Krig har haft fortrinlige Resultater at opvise og mangfoldige Menneskeliv er reddede ved Hjælp af Røntgenstraalernes gennemskuende Evner.

* * *

I Paris har man nylig udkæmpet dette Aars Væddekamp om Verdensmesterskabet i Brydning. I Fjor var det vor gode Bekendt fra Sommerens Brydekampe, Paul Pons, der gik af med Sejren, og vi tør

Saaret undersøges med X-Straaler.

Vagt hos den Saarede før Operationen.

Første Gang ude (efter Amputationen).

Kara-Ahmed, Aarets Mester-Bryder.

sikkert regne paa Interesse hos vore Læsere, naar vi her præsentere den nye Mester, Tyrken Kara-Ahmed, som med Glans har fældet al Verdens mest fremragende Brydere. Han ligner aldeles ikke nogen Herkules. Hverken hans Højde eller hans Vægt (ca. 200 Pd.) er imponerende og hans Muskler er næsten ikke udvendig synlige, men at de er tilstede, er hævet over enhver Tvivl, thi Tyrken er i Besiddelse af Kæmpekræfter. Foruden sin stærkt misundte Titel, vil den nye Champion hjemføre 3,500 Frcs. i Udbytte. Tilmed har han forstaaet at vinde Franskmændene ved sin ærlige og sympatetiske Kæmpemaade og noble Optræden.

* * *

De mærkværdige ekvilibristiske Kunststykker, som nutildags præsenteres os paa Variéteerne har vænnet os til at betragte den behændigste gymnastiske Præstation som noget ganske almindeligt og nærmest kedsommeligt. Men selv den mest forhærdede Varietégænger vil forbløffes over det Nummer, som en Tysker, der skjuler sig under det engelske Navn Great Gillett, nylig har udført i Berlin. Idet han blot støtter sig paa sin ene Finger, som han har anbragt i en Champagneflaskes Hals, kaster han sit Legeme i Vejret og holder Ligevægten i denne Stilling. Alle Varietédirektører kappes om at faa fat i denne Jernfinger.

Manden med Jernfingeren.

Kendte Navne
fra By og Land.

Fødselsdag.

Ved et Uheld er Distriktslæge Schønings Biografi i vort sidste Nummer kommet ind under en fejl Rubrik af „Kendte Navne", hvorfor vi gentage den i nærv. Nummer.

Den gamle Distriktslæge *Rudolph Schøning* i Sorø fejrede nylig sin 80-aarige Fødselsdag. Schøning er født den 22. December 1819, tog medicinsk Embedseksamen 1845, fungerede derefter som Kandidat ved Almindelig Hospital indtil Krigen kom, i hvilken han gjorde Tjeneste som Underlæge ved Ambulancen og Lazarettet paa Avgustenborg. Siden hen praktiserede han dels paa Gyldenholm ved Slagelse, dels i Fuglebjerg ved Næstved og udnævntes 1877 til Distriktslæge i Sorø. Schøning har i sin lange Lægevirksomhed vundet sig et trofast Klientel og en stor Vennekreds og er hædret med Ridderkorset.

Distriktslæge Schøning.

En anden af vore ældste Læger, Landfysikus Dr. *Knudsen*, fyldte for kort Tid siden 80 Aar. Det er navnlig paa det hygiejniske Omraade han har indlagt sig store og gode Fortjenester. Allerede midt i Halvtredserne træffe vi ham som Koleralæge ved Lazarettet paa Nørrebro, og da han disputerede for sin Doktorgrad, vakte han ikke ringe Opsigt ved at optage Spørgsmaalet om „Begravelsespladsers Indflydelse paa det sanitære Omraade". Hans praktiske og omfattende Blik for Hygiejnen førte ham i 1869 til Embedet som Landfysikus. Som Læge ved Herlufsholms Opdragelsesanstalt og ved sin Praksis i Næstved By i de mange Aar har han skaffet sig alles Højagtelse og Kærlighed, ligesom han i Lægestanden er en skattet Kollega. Dr. K. er Kommandør af Dannebroge og Dannebrogsmand.

Landfysikus Knudsen.

Dødsfald.

Fornylig afgik ved Døden en af Fredericia Bys mest kendte og agtede Mænd, nemlig Kancelliraad *Jens Jacob Utzon*, 77 Aar gammel. Den afdøde, der var født i Kolding 16. Juni 1822, associerede sig med sin Svoger, Købmand Kragh, og har under Firmaet Kragh & Utzon drevet en af de største, mest ansete Købmandsforretninger i Fredericia. Han var i Besiddelse af stor Arbejdsevne og Arbejdslyst, og naturligt var det da ogsaa, at man, hvor det lod sig gøre, lagde Beslag paa

Kancelliraad Utzon.

disse Egenskaber. I ca. 30 Aar var han Medlem af Ligningskommissionen og i en meget lang Aarrække var han Medlem af Borgerrepræsentationen og af Byraadet. Endvidere har han været Formand for Fredericia Handelsforening og Jydsk Handelsforening. Kancelliraad Utzon var en Mand af den gamle Skole, hans Forretning var bygget op paa gode, gamle, solide Principper og i hans Hjem virkeliggjordes gamle Tiders patriarkalske Samliv.

Nakskov By har fornylig mistet en af sine bedste Borgere ved Direktør *C. Jessens* Død. Han var en af Byens større Næringsdrivende, og i 28 Aar knyttet til Lollands Sparekasse som Direktør, — en Stilling, som han omfattede med stor Interesse. Ligeledes har han i nogle Aar siddet i Byraadet. Den afdøde var en Mand, der i fuldt Maal nød sine Medborgeres Agtelse baade som Forretningsmand og som Menneske.

Direktør Jessen.

Nylig afgik ved Døden en i vide Kredse agtet Mand, forhenværende Inspektør *P. D. Juhl.* Den Afdøde, der i en lang Aarrække som Inspektør for „Foreningen til Fremme af Blindes Selvvirksomhed“, udførte et ihærdigt Arbejde i Blindesagens Tjeneste, var født i Haderslev 1841 og deltog med Hæder i Felttoget 1864, blev saaret den 18. April under Stormen paa Dybbøl og indlagdes paa Lazarettet i Flensborg. 1866 blev han udvist fra sin Fødeegn, fordi han paa Grund af sit danske Sindelag ikke vilde aflægge Faneeden til Prøjserne. Da Erindringsmedaljen for Deltagelsen i de slesvigske Krige blev uddelt 1876, paatog han sig det store Arbejde at uddele den til alle de Slesvigere, som havde deltaget i Krigen paa dansk Side. Som en Erkendtlighed herfor modtog han af Hs. Maj. Kongen Belønning-medaljen i Guld.

Inspektør Juhl.

Jubilæum.

50-aarigt Soldaterjubilæum kan den 27. December fejres af fhv. Stabshornblæser *Johan Nielsen*, der som frivillig traadte ind i Hæren 1849 og ansattes som Spillemand ved 6. Bataillon. Med Hæder har han deltaget i vore to store Felttog, han var med ved Isted og under Forsvaret af Dannevirke og Dybbøl. Efter en udmærket Tjenestetid, i hvilken han vandt sig alles Tillid og Agtelse, faldt han for Aldersgrænsen 1893 og overtog nogle Aar efter en Klasselotterikollektion paa Frederiksberg. N. er dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

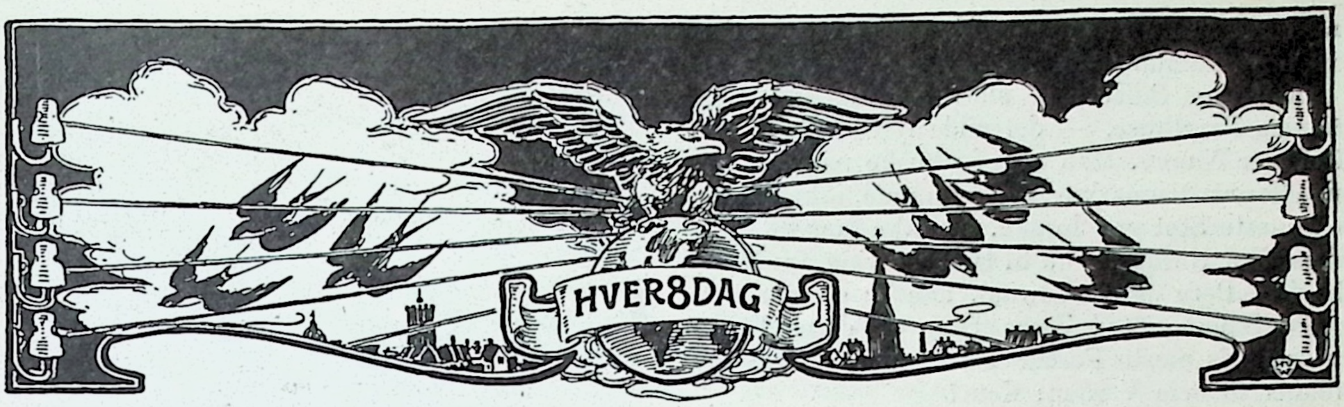

Stabshornblæser Nielsen.

„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag“s Musik og Sang bringer: *C. E. F. Weyse:* Julen har bragt velsignet Bud; *Holger Dahl*: Børnenes Julehilsen, I Juleferien, Julesang ved Vuggen; endvidere: Et Barn er født i Bethlehem, Glade Jul og Julestemning.

Rettelse.

Da det elektriske Lys i forrige Uge gik ud paa vort Trykkeri, var Sætternissen straks paa Spil. Saaledes kom der i sidste Nummer til at staa *Oberst Carstensen* i „Kendte Navne“ i Stedet for *Oberst Caspersen.*

Nr. 14. Aargang 1899—1900. Søndagen den 31. December. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

I „Nationernes Gade“.

Lehnsgreve Raben-Lewetzau, Danmarks Repræsentant paa Pariserudstillingen.

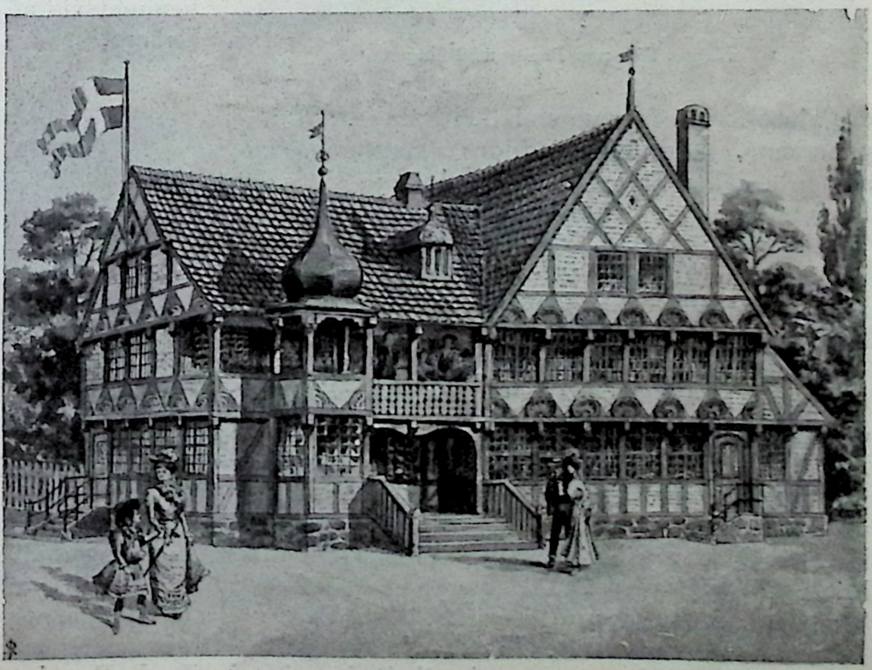
„Danmarks Hus“ er bleven til Virkelighed. De 50,000 Kroner er tegnede, Grunden, hvorpaa Huset skal staa, er højtidelig overleveret de danske Udstillingskommissærer, og Herr Køhler, der med sine danske Tømrersvende skal bygge Huset, kan altsaa tage fat, naar det lyster ham.

En Betingelse er der: færdig paa Slaget 10 om Morgenen den 15. April 1900, den Dag, Udstillingen officielt aabnes.

Det er ikke, som maaske mange tror, Meningen at præsentere vore danske Udstillingsgenstande i „Det danske Hus“. De skal udstilles paa fem, seks forskellige Pladser omkring i Udstillingens forskellige Sektioner. Meningen med det danske Hus er kun med *det* at repræsentere Danmark i „Nationernes Gade“, paa den vældige Udstilling at skabe et særligt lille Stykke Danmark, i dansk Aand, med dansk Flag, hvorom alle danske Udstillingsrejsende saa at sige kan samle sig. I denne Mening bygges det danske Hus og med samme Mening er det ogsaa, de andre Nationer bygger deres Palæer i Nationernes Gade.

Hvor skal vi bo, hvem faar vi til nærmeste Naboer.

— „Nationernes Gade“ ligger paa *Quai d' Orsay*, paa Seinens venstre Bred. Oppe paa den høje, stensatte Terrasse, langs hvis Sider de muntre smaa Seinebaade piler af Sted, hæver sig allerede nu de forskellige Nationers Huse, Slotte, Pavilloner. Pragtfuldt vil det blive at se den lange Gade med de hvide og skifferblaa, knaldende røde og spinatgrønne Bygninger, med mauriske Kupler, indiske Pagodetaarne, russiske forgyldte Løg og sydtyske Nürnbergerspir over — og over det hele de mange Nationers forskellige Flag i alle Farver med alle Kors og Striber og Stjerner. En Solskinsdag, med Menneskemylr,

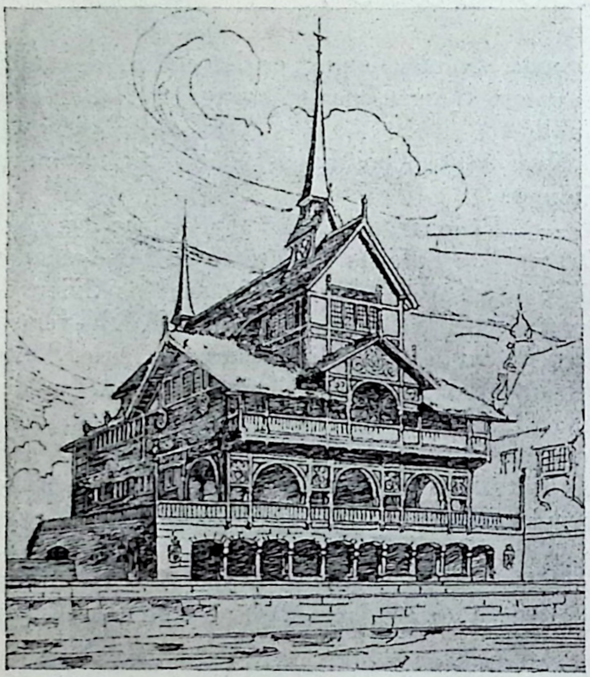

Det danske Hus paa Pariserudstillingen.

med pragtfulde Dragter og Liv og Farver, — det vil blive vidunderligt.

At bringe Billeder af alle de forskellige Nationers Pragthuse, — det vilde fylde dette Blad i et Par Numre. Man maa jo huske paa, at der nu efter at Danmark er kommen med, ikke findes en eneste Stat paa Jorden, der ikke faar sit eget Hus. Fra Nordamerika til Herzegowina, fra Rusland til Peru og Transwaal, alle er de paa det store Stævne med deres Hus og deres Flag, naar Paris næste Foraar aabner sine Arme og raaber til hele Verden: Kom!

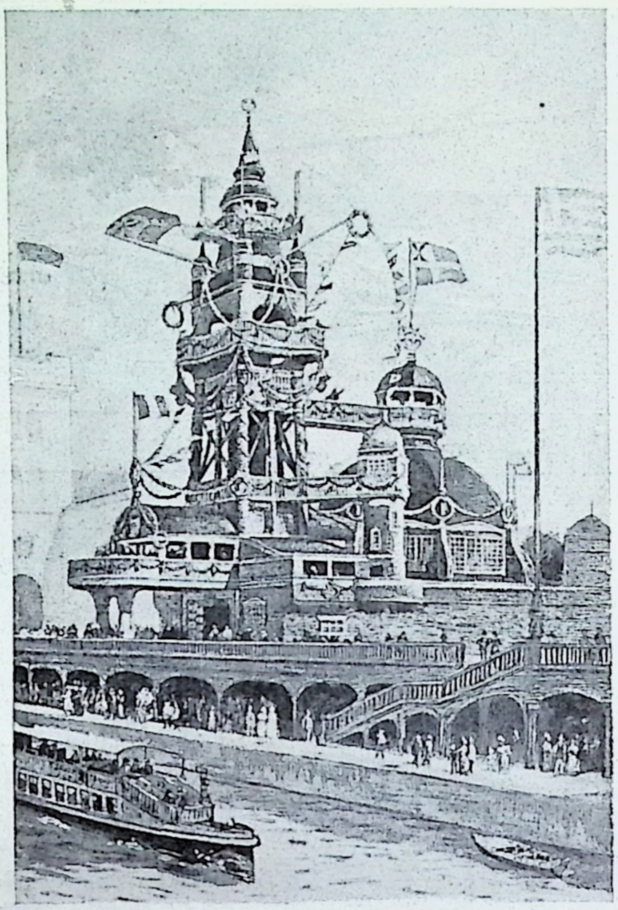
Men lad os se paa nogle af de Smaastater, — smaa af Magt eller Folk eller Kultur, — som staar omtrent sideordnede med vort Land. At Tyskland, Amerika, England, Rusland og de andre store Lande faar umaadelige Palæer, alle imponerende, mere eller mindre smagfulde, kostende en eller flere Millioner, siger jo sig selv. Rusland faar en kirkelignende Kreml-Bygning, Tyskland en sydtysk Borg, Amerika en Kopi af Washingtoner-Kapitoliet og England en engelsk Herresædebygning. Men de andre Lande. Hvorledes bliver de repræsenterede?

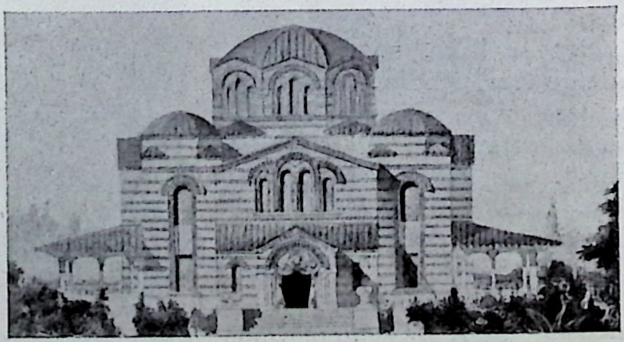
Norges Hus paa Pariserudstillingen.

For Danmark har Arkitekt *V. Koch* tegnet et to-Etages Hus, der skal udføres i Bindingsværk og udstyres i Stil med saadanne to-tre hundrede Aar gamle Bygninger, som man endnu kan støde paa rundt i vore Provinsbyer. Saa ganske lidt vil Huset ikke fylde, thi dets Hovedfaçade vil komme til at maale 32 Alen, medens Bredden bliver 16 og Højden 24 Al. Taget bliver af røde Teglsten og Vinduesruderne indfattes i Bly.

Der er vore nærmeste Naboer, Norge og Sverrig. Det første faar en norsk Bjælkebygning i Stavkirkens Arkitektur, det sidste en Bygning, der vil minde svært om Bygningerne paa Stokholmerudstillingen for to Aar siden. Jeg ved ikke, om det er en Gengangerpavillon, men jeg har rigtignok en Mistanke om det. Begge Landes Huse vil forøvrigt sikkert gøre stor Effekt paa Udstillingen ved deres i Frankrig saa aldeles ukendte Arkitektur. De er opførte og tegnede henholdsvis af Herr Sinding Larsen og Herr B. Boberg.

Sverigs Bygning paa Pariserudstillingen.

Grækenlands Bygning paa Pariserudstillingen.

Og for at holde os til de Lande, der staar os nær, tager vi nu Grækenland. Dets Hus bygges i gammel byzantisk Stil, men efter Tegningerne at dømme, vil det ikke gøre noget særligt imponerende eller karakteristisk Indtryk. Saa er Hollands Bygning meget morsommere. Den bliver

opført i samme Stil som de ostindiske Templer i nederlandsk Indien, og den smykkes med en Række Friser og Billeder af indisk Liv, indiske Guder og Dyr, der allerede nu har vakt den største Opmærksomhed i Paris. Holland faar en sikker Sukces paa sit Hus. Serbien har en kedelig Bygning og Rumænien er saa stilret og firkantet, at Folk næppe vil værdige den mange Øjekast. Rumænerne naturligvis undtaget. De vil, som de store Patrioter de er, finde den vidunderlig. Skruptudsen finder jo ogsaa, at hendes Unger er de kønneste. Persien møder med en orientalsk Bazar og Peru med et hvidt med Taarne prydet Slot, hvis Stil rimeligvis er opfunden af Peruvianere. En lille Sukces vil Transwaal faa. Dets Pavillon bliver noget af det letteste og eleganteste paa Udstillingen. De arme Boerer! Hvis nu Krigen bliver ved, vil deres Hus staa tomt, og hvis Transwaal bliver ædt af England, hvad saa? Hvem tilhører saa Huset? England? Den offentlige Mening i Frankrig vil sikkert med Hænder og Tænder modsætte sig Husets Udlevering til John Bull. Der bliver maaske en lille diplomatisk Konflikt ud af den Historie.

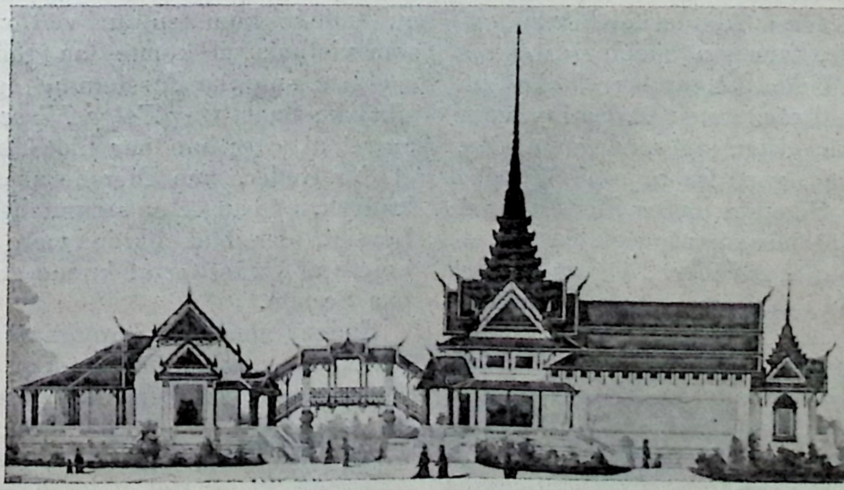
— Vil de forskellige evropæiske og amerikanske Nationers Huse overvejende kun blive besøgt af selve Nationens Folk, kan man være sikker paa, at alle vil søge hen til Siams og Japans og Kinas Egne. Alene at se Siamesernes brillante Dobbelthus med Broen og Dragehovederne, vil jo være at opfriske Mindet om Billederne paa de gamle københavnske Porcellænstallerkener og Ingefærkrukker, og hvor vil man ikke kunne nyde den lille kinesiske Park med vaskægte Kinesere, klingrende Porcellænsklokker, Thehuse, krumme Broer, Pagoder og Søjleporte. Ganske vist, det er et lille Sidespring, jeg har gjort fra Nationernes Gade, thi baade Siam, Kina og Japan ligger jo ovre ved Trocadero. Men det løb mig i Pennen.

Ovre paa venstre Bred er der endnu Portugal. Den tager jeg sidst, dels fordi man bliver saa rart hurtig færdig med den, dels fordi Portugal bliver Danmarks nærmeste Nabo. Det er ærlig talt et forfærdeligt Skur, Portugiserne har lavet sig, men saa meget desto bedre for Danmark. Derved vil vi synes langt bedre. Pladsen, vi faar, er noget nær en af de bedste i hele Gaden, og Omgivelserne trykker os som sagt ikke. Hvordan vort danske Hus bliver, — ja, det maa blot huskes, at for 50,000 Kr. faar man ikke meget Hus i Paris. Imidlertid, alene det, at vi faar vort Hus, er lykkeligt. Det havde været for ydmygende, at vi var det eneste Land, der ikke mødte, at vort Flag var det eneste, der ikke saas over Paris. Det er undgaaet nu. Vi møder i hvert Fald. Saa har vi i alt Fald Ret til at haabe, at vi, nu da vi dog ikke er *udelukket helt* fra Løbet, maaske kan vinde os en smuk Plads mellem de smaa Stater. „Vi er ikke fødte til Højhed og Blæst“, — men rent for Katten er vi nu ligegodt heller ikke. Det skal vi nok faa at se næste Aar.

V. F.

* * *

Vor øverste Rrepræsentant paa Verdensudstillingen i Paris næste Aar, Lehnsgreve *Raben-Levetzau*, der foruden at være Besidder af Grevskabet Christiansholm, tillige ejer Bremerwold paa Lolland, Beldringe og Lekkende paa Sjælland, er født den 27. Maj 1850. I en Alder af 20 Aar tog han Studentereksamen og blev 1877 statsvidenskabelig Kandidat. Sin diplomatiske Løbebane begyndte han i 1877 som attacheret ved Gesandtskabet i Paris og var senere fra 1879—81 i Wien.

Det siamesiske Parti paa Pariserudstillingen.

Vor Operas unge Kræfter.

II.

Frk. Krarup-Hansen.

Fru Emilie Ulrich.

Gaar man nu om Stunder i det kgl. Teater for at høre Opera, maa man ikke vente sig altfor meget i Retning af Stemmepragt og blændende Kunst. Vore Opera-Røster er gennemgaaende af beskedent Format, og af egentlige Vokal-Virtuoser har vi for Tiden slet ingen. Men mindre kan jo ogsaa gøre det.

Som i saa mange andre Henseender indtager Hr. *Simonsen* ogsaa med Hensyn til Stemmens Styrke en Særstilling. Enkelte af de unge har ganske vist store, flotte Stemmer, men saa hæfter der til Gengæld andre Mangler ved dem, f. Eks. i Retning af kunstnerisk Uddannelse. En Undtagelse danner Hr. *Herold*, hvis Tenor er baade stærk og klangskøn og omhyggelig kultiveret.

Frk. Ida Møller.

Medens vi for Tiden savner en *primadonna assoluta*, en Stjerne-Sangerinde, hvis blotte Optræden i en Opera er nok til at bringe Sukces, har vi i Hr. *Herold* en Sanger, der fuldtud opvejer en saadan Mangel — for Kassen.

Denne Sangers Yndest er saa stor, Skaren af hans Tilbederinder og — hvad der er sjældnere — Tilbedere saa talrig, at den røde Lygte kan sættes ud saa at sige straks hver Gang, hans Navn staar paa Plakaten i et Hovedparti. Der er noget Aladdinsagtigt i den Karrière, Herold har gjort. Den fattige, bornholmske Bagerdreng, der efter mange Trængsler og Savn, efter at have slidt sig til at blive Almueskolelærer „opdages“ som Sanger, faar sin sjældne Stemme uddannet her og i Udlandet, erobrer Publikum øjeblikkelig ved sin Debut, med ét Spring naar frem i første Række, gifter sig med en adelig, formuende ung Dame, gaar fra Sejr til Sejr paa Scenen og nu efter Sigende nærer Planer om at drage til Paris for at blive evropæisk Sanger — lyder dette ikke som et Æventyr? Og dog er det altsammen foregaaet i det jævne, borgerlige Danmark.

Herold staar absolut som Nr. 1 blandt den yngre Generation af danske Operister — NB. blandt dem, der ere blevne herhjemme; thi Sangere som Emil Holm og Erik Schmedes ere jo komne godt efter det i Udlandet. Hans Stemmes store Charme, hans naturlige, musikalske Syngemaade og hans overraskende dramatiske Talent gør det let for ham at overfløje de andre. Det vilde derfor være meget sørgeligt, om han virkelig skulde forlade os for at søge ud til større Forhold.

Ret ualmindelig er ogsaa den Karrière, *Cornelius Petersen* har gjort. Fra en saare lidet fremskudt Stilling i Samfundet blev han tagen ud i Lyset og fik sin bløde, smeltende Baryton uddannet først hos gamle Nyrop og Prof. Rosenfeld her i Byen, senere i Udlandet, og hurtig vandt han sig et trofast og taknemmeligt Publikum.

D'Hrr. *Agerholm, Max Müller* og *Helge Nissen* har det tilfælles, at de er Akademikere. De har baaret de danske Studenters Kokarde og har været aktive, vellidte og ansete Medlemmer af Studentersangforeningen. Fra denne er de da — efter at have opgivet Bog-Studierne — gaaede over i det offentlige Musikliv. Førstnævnte, der kuriøst nok i sine Studenterdage sang 2den Bas jævnsides med de to sidstnævnte, er en brugbar Tenorist til de lettere *Opêra comique*-Partier, og i hvert Fald en af hans Præstationer — David i „Mestersangerne“ — viste sig meget lovende ved den Intelligens og Elskværdighed, med hvilken Figuren var opfattet og fremstillet.

Max Müller, der har haft en usædvanlig lang og trang Læretid og har prøvet forskellige Lærere i Ind- og Udland, — han har sunget med Algot Lange i København, Siga Garso i Bremen, Tørsleff i Leipzig og maaske endnu flere, — er nu endelig kommen an ved vort kgl. Teater, som vistnok vil kunne faa god Nytte af hans sjældent smukke Basstemme og hans fine musikalske Sans. Om *Helge Nissen* er endnu ikke meget at sige; han har hidtil kun forsøgt sig i et Par Roller, men allerede af dem fik man det Indtryk, at han er en stemmebegavet, intelligent Bassist, der blot burde være nogle Tommer højere af Vækst for at kunne gøre sig gældende paa Scenen.

Endelig maa med Sympati mindes Hr. *Lincke*, der med en usædvanlig smuk og varm Basstemme forener et sikkert musikalsk Øre og den dannede Mands Smag.

Ligesom Herrerne, vi her har omtalt, er omkring de 30, er det unge Kuld af Damer ved vor Opera kun oppe i Tyverne, altsaa endnu ikke helt i det, man kalder „den bedste Alder“; saa meget mere har man da at glæde sig til.

Eduard Agerholm.

Den ene vellykkede Dame-Debut efter den anden har fundet Sted i de sidste Aar for Operaens Vedkommende, og Teaterbestyrelsen har været meget villig til at knytte de mest lovende af Debutantinderne til sig.

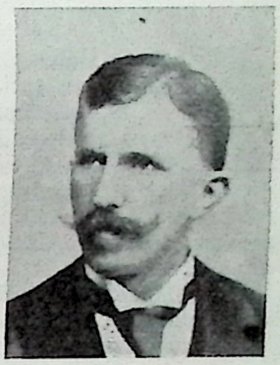
Efter i nogle Aar at have staaet i Stampe er Fru *Johanne Brun*, gift med Operasanger Fr. Brun, nu hurtig kommen frem i første Række. Fru B. har en decideret Primadonna-Sopran af en usædvanlig Højde og en overlegen flot Maade at udslynge sine Bravur-Passager paa, hvilket allerede har indbragt hende megen Anerkendelse og Popularitet, og en fortsat sanglig Uddannelse vil sikkert give hendes Præstationer endnu større Værdi. For en Gangs Skyld er der da fra Balletten fremgaaet en lovende Sangerinde!

V. Lincke.

En af de nydeligste Repræsentanter for Spindesiden ved vor Opera for Tiden er Frk. *Ida Møller*. Som hun er Lady i sit hele Væsen, er hun den personificerede Ynde paa Scenen. Stemmen, denne høje, klare Sopran med den indtagende Klang, og den velgørende naturlige og musikalske Syngemaade gør Frk. Møller til en af de mest sympatetiske Sangerinder, vi har i hele Landet. Hendes Felt er ganske vist begrænset, men paa sit lille Omraade — det ingenue-agtige, uskyldig-ungpigeagtige — naar hun meget højt. I de store dramatisk-bevægede Partier har Fru Brun en farlig Medbejlerske i *Emilie Ulrich*, f. *Boserup*, der nylig er vendt tilbage til det kgl. Teater efter et længere Ophold i Udlandet og en paafølgende Sygdom i Hjemmet. Fru Ulrichs Sopran, der er saa stor og saa smuk, vilde være en Pryd for mangen fremmed Operascene, og dertil kommer hendes udprægede dramatiske Ævner, men desværre ogsaa en Tilbøjelighed til at detonere, som gør Skaar i det iøvrigt saa fortræffelige Indtryk, man faar af hende og hendes Sang.

Forlader vi Sopranerne og gaar over til de dybere Kvindestemmer, kommer vi først til Frk. *Margrethe Boeck*, Carmens højst talentfulde Fremstillerinde. Med ét Slag vandt denne unge Dame straks ved sin Debut for et Aar siden Publikum. Man beundrede Klangen i den mørktfarvede Stemme, der minder om Fløjl, hendes sikre musikalske Opfattelse og hendes store dramatiske Talent. Frk. Boeck er ikke kommen sovende til denne Sejr. Hun har bl. a. i Leipzig slidt og slæbt for at lære og udvikle sig, og det er da glædeligt, at hendes Ævner og Energi i disse Dage har faaet en ny større Opgave, som hun har løst med Glans — Pagen i „Figaros Bryllup“.

Max Möller.

Endelig har Operaen i den seneste Tid sikret sig en ypperlig Alt i Frk. *Krarup-Hansen*, der ikke alene har en stor og omfangsrig Stemme, men ogsaa utvivlsomme Skuespiller-Ævner, hvad hun har faaet Lejlighed til at vise baade i „Orfeus og Eurydike“ og i „Troubadouren“.

Helge Nissen.

Det er da en efter vore hjemlige Forhold højst respektabel Række unge, talentfulde Kræfter, Operaen i København kan opvise; og der er Tegn i Luften om, at Tilgangen af nye Sanger-Æmner kan blive endnu større, — hvis Operaen blot havde Brug for et talrigere Personale!

Men som sagt er Opera-Virksomheden jo for Tiden kun ringe — for Tiden, d. v. s. indtil Operaen sammen med Balletten bliver eneraadende i den nuværende Teaterbygning.

Gustav Hetsch.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. Roden omtaler, at han har en Søster, som han bor sammen med i Nærheden. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. De føres dertil af Cornish og modtages af Roden. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Denne beses af en Del Korrespondenter til fremmede Blade. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har 'alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. Man beslutter at holde et „Malgamitbal". I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret.

Kommer Deres Broder i Eftermiddag?" spurgte Fru Vansittart.

„Ja, han kommer senere. Han har travlt med de nye Malgamitarbejdere, som kom i Morges. Kom De ikke med dem, Hr. Cornish?"

„Jo. Der var fire og tyve — Bærmen, om jeg saa maa sige. Det er de allersidste Malgamitarbejdere, som er samlet fra alle Verdensdele. Jeg var ikke stolt af dem."

Han satte sig og skiftede hurtigt Æmne, idet han tydeligt viste, at dette Thema interesserede ham lige saa lidt som de andre. Han bragte de sidste Nyheder fra London, og Damerne var meget glade over at høre dem. For Dorothea Roden var i alt Fald Haag et Landsforvisningssted, hvor Mændene levede og Kvinderne tænkte helt anderledes end hun var vant til. Er der ikke hundrede smaa Nyhedsbække, der aldrig flyder gennem Aviserne, men gaar fra Mund til Mund, er ubetydelige nok, men, naar de endelig forener sig, danner den offentlige Menings store Strøm? Den har dannet sig umærkeligt, men strømmer pludselig af Sted og er saa tydelig og klar, at Aviserne helt glemmer at omtale den. Naar derfor Folk fra Kolonierne og andre landflygtige vender tilbage til England og roser sig af, at de har holdt sig i Forbindelse med Tankerne og Begivenhederne i deres Fædreland, saa finder de, at deres Tanker hele Tiden har strømmet i de gale Kanaler — at tilsyneladende store Begivenheder har været meget smaa, og at smaa Idéer er blevet løftede højt op af den pludrende Mængde, som man kalder Samfundet.

Af Tony Cornish erfarede Fru Vansittart, at Velgørenheden, blandt andet socialt Legetøj, for Tiden var lagt til Side. Det lader til, at vi har arvet en stor Æske Legetøj, og naar man omhyggeligt studerer Historien, vil man opdage, at intet af det Legetøj er nyt, men at vore Forfædre, der bar sig ad akkurat som vi, har leget med det. De tog hvert enkelt Stykke Legetøj ud af Æsken og raabte højt, at det var nyt, at Verden aldrig havde set Mage til det før. Mon den virkelig ikke havde? Saa lidt efter lidt bliver Legetøjet — enten det nu er Velgørenhed, en ny Religion, en Følelse, en Lyst til Vinding eller en Krig — lagt ned i Æsken igen, og dér ligger det, indtil vi senere en Gang tager det frem og atter siger, at det er nyt. Vi bliver vilde af Spænding, naar der er Tale om de sydafrikanske Miner, og vi ser slet ikke, at det kun er den gamle Sydhavsboble, der er pudset op igen i Dagens Anledning."

Tony Cornish, som var med paa Noderne i alle Henseender, meddelte saaledes sine Tilhørerinder, at Tidsaanden nu fik et kraftigere Præg. Det gik tilbage med Interessen for Velgørenheden, medens derimod al atletisk Sport blev moderne. Malgamitplanen var altsaa tilsyneladende allerede noget, der hørte Fortiden til, i alt Fald for det gode Selskab i London. En opsigtvækkende Kapsejlads havde givet Velgørenheden Naadestødet og varslet et Foraar, i hvilket selv de fattige maatte klare sig selv.

„Og i Mellemtiden", bemærkede Fru Vansittart, „er der kommet fire Hundrede Fabrikarbejdere her til Haag."

„Ja, men de klarer sig nok," svared Cornish med sin muntre Latter. „De trængte til at blive sat i Bevægelse, og det er de blevet. Hvad kan de forlange mere? Lord Ferriby kommer jo selv herover! Han er i dette Øjeblik om Bord paa Damperen. Og han bringer et stort Offer; for han maa vide, at han langt fra gør det Indtryk paa Fastlandet, som han gør, skal vi sige, i Piccadilly, hvor Politibetjentene kender ham, og hvor selv Avissælgerne har et dunkelt Begreb om, at han ikke er en almindelig Mand, hvem man kan byde et radikalt Skillingsblad."

Cornish standsede og saa' hen imod Døren, som i dette Øjeblik blev aabnet af en Tjener, der meldte:

„Hr. Roden! Hr. von Holzen!"

De to kom sammen, Roden slentrende og bredskuldret, men velklædt, von Holzen mindre, fastere, med et tankefuldt, stille Ansigt og beregnende Øjne. Roden forestillede sin Ledsager for de to Damer. Det er muligt, at noget modstræbende i hans Væsen vidnede om, at han havde von Holzen med imod sin Vilje. Enten havde von Holzen bedt ham tage ham med, eller Fru Vansittart havde meddelt Roden, at hun gerne vilde se hans Kollega; men dette blev ikke omtalt. Cornish saa' alvorligt til. Von Holzen viste en øjeblikkelig Kejtethed, som om han ikke følte sig ganske hjemme i en fin Dagligstue.

Roden tog en Stol og satte sig i Nærheden af Fru Vansittart med en familiær Mine, som denne Dame syntes snarere at indbyde til end at være vred over. Det lod til, at der var mange Ting, som de to interesserede sig for. Roden var kommet for at besøge Fru Vansittart og ikke af nogen anden Grund. Hendes Væsen blev ogsaa helt anderledes fra det Øjeblik af, da han var traadt ind, og hun syntes i alle Henseender at appellere til hans Dom med en Slags Ærbødighed. Det var dog maaske kun en umærkelig Forandring, skønt Dorothea, som vekslede et Par almindelige Bemærkninger med von Holzen, saa' paa dem.

„Ja," sagde von Holzen paa sin alvorlige Maade, med Hovedet bøjet lidt frem, som om den runde Pande var for tung. „Ja, men jeg er kun Kemiker, Frøken Roden. Det er Deres Broder, som har lagt

Gunden til vor udmærkede finansielle Basis. Han er meget begavet i den Henseende og regner hurtigt. Han forstaar sig paa Penge; jeg er kun Videnskabsmand."

Han talte Engelsk korrekt, men langsomt og med hollandsk Akcent. Dorothea interesserede sig for ham og vedblev at snakke med ham uden at bryde sig om Cornish, der stod i Nærheden med sin Tekop i Haanden. Von Holzen var helt anderledes end de to Englændere. Han var alvorligere, mere tænksom, mindre overfladisk og langt intelligentere. Der var noget napoleonsagtigt i hans faste og beregnende Blik; det var, som om han aldrig saa' paa noget uden en bestemt Hensigt. Efter nogle Minuters Forløb gjorde han en Bevægelse, som om han var kommet sig af den første Forvirring og ikke havde i Sinde at blive længere, end Etiketten krævede. Han gik hen til Fru Vansittart, slog Hælene sammen og gav sig med et stift Buk til at konversere hende paa den mest formelle Maade.

„Jeg har et venligt Minde," sagde han, idet han lavede sig til at sige Farvel, „om en Student i Leyden, der hed Charles Vansittart, og med hvem jeg ogsaa kom i Berøring senere i Livet. Han var vist fra Amsterdam. Hans Moder var Englænderinde."

„Ja saa!" svarede Fru Vansittart. „Ja, det er et temmelig almindeligt Navn."

Og de sagde Farvel til hinanden.

10. KAPITEL

Dybere Vande.

„Jeg har megen Erfaring i den Slags Sager, og jeg tror, jeg tør sige, at den nye Plan, som Hr. Roden og jeg har lagt, er meget solid," sagde Lord Ferriby.

Han talte til Major White, Tony Cornish, von Holzen og Percy Roden, som var mødte hos ham paa Hotellet i Haag.

Den Sal, de opholdt sig i, laa i første Etage og vendte ud imod Parken, hvor Træerne begyndte at blive lysegrønne under Paavirkning af den forræderiske Aprilsol. Major White, der sad stiv og strunk paa sin Stol, saa' ud af Vinduet med mild Overraskelse. Han havde saa ringe en Mening om sin Forstand, at han i Reglen bad Folk om venligst at fritage ham for Forklaringer. „De har vist ganske Ret, men det kan ikke nytte, De prøver paa at forklare *mig* det, skal jeg sige Dem"; den Bemærkning plejede han at gøre, og hans Holdning i dette Øjeblik udtrykte det samme.

Von Holzen sad og støttede Hovedet med sin Haand og iagttog Lord Ferribys Ansigt med større Opmærksomhed, end dette gennemsigtige Fysiognomi krævede. Roden var fuldstændig optaget af de Billeder, der laa foran ham paa Bordet. Han sad ved Siden af Lord Ferriby, rede til at yde al den Hjælp, som det sømmede sig en rent mekanisk Underordnet. Lord Ferriby, der havde en dunkel Bevidsthed om dette, havde nævnet Rodens Navn meget protegerende, som om han vilde give enhver, hvad der tilkom ham. Cornish saa' paa sin raske overfladiske Maade fra det ene Ansigt til det andet og opfattede flygtigt alt, hvad der for Øjeblikket kunde paakalde Opmærksomhed. Han lagde Mærke til den sløve Overraskelse, der prægede Whites Ansigt, og spekulerede paa, om den skyldtes Majorens Forbavselse over, at han selv tog Del i et Udvalgsmøde, eller Overraskelse ved Tanken om, at Lord Ferriby skulde have Hjerne nok til selv at kunne udvikle nogen som helst Plan. Dette Udvalg var en god Prøve paa den Slags Udvalg. Her var et Antal Mænd, der fordelte en Ansvarsfølelse indbyrdes saa upartisk, at der næsten ikke var nok til dem alle. Sikkerhed kan garanteres ved at have en Mængde Repræsentanter; men det er ganske vist kun Repræsentanterne, der er sikrede.

„Der er alt for mange Grunde," sagde Lord Ferriby, „der gør det upraktisk, at vi opretholder vor nuværende Stilling som Tillidsmænd i et velgørende Selskab, til at jeg kan gaa ind paa dem for Øjeblikket. Det maa være nok at sige, at der er mange Grunde, og at jeg har overbevist mig om, at de er gode. Vi ønsker jo først og fremmest at forbedre Malgamitarbejdernes Tilstand, og det maa være indlysende for enhver, at vi gør det paa den bedste Maade ved at lade Arbejderne slutte sig sammen i en uafhængig Forening, der holdes sammen ved det stærkeste af alle Baand, den fælles Interesse."

Han standsede og saa' paa Roden med et triumferende Smil, som om han vilde sige: „Saa stik den, om De kan."

Roden kunde ikke stikke den; derfor nikkede han tankefuldt og undersøgte Spidsen af sin Pen.

„Mine Herrer," sagde Lord Ferriby med Eftertryk, „den største Fællesinteresse er en fælles Pung."

Da der var for faa Folk til, at der kunde være Tale om noget almindeligt Bifald, ventede Lord Ferriby kun saa længe, at man kunde faa Tid til at tilegne sig denne store Sandhed. Saa vedblev han:

„Jeg foreslaar derfor, at vi danner et Aktieselskab, i hvilket Flertallet af Aktionærerne bestaar af Malgamitarbejderne selv. Flertallet af Aktionærerne, vel at mærke ikke dem, der har det højeste Antal Aktier. Det skal vi selv have. Vi sætter Aktiekapitalen til ti Tusind Pund, det er jo tilnærmelsesvis det Beløb, som vi har faaet ind til dette store Velgørenhedsværk ved vor Henvendelse til Offentligheden. Vi deler denne Kapital i to Tusind Aktier paa fem Pund Stykket, giver hver af Arbejderne én Aktie — det bliver fem Hundrede Aktier — og beholder selv Resten — altsaa femten Hundrede Aktier. Af disse femten Hundrede Aktier, foreslaar jeg, at vi faar tre Hundrede hver. Udtrykker jeg mig klart?"

„Ja," svarede Major White og pudsede optimistisk sit Øjeglas med sit Lommetørklæde. „Det kan enhver Idiot begribe."

„Vor Ven Roden," vedblev Lord Ferriby, „der i Parentes bemærket er én af de fineste Finansmænd, jeg har haft at gøre med, mener, at dette Selskab, som har sin Fabrik i Holland, ikke skal lade sig indregistrere i England. Grunden hertil staar, i Korthed, i Forbindelse med den engelske Aktielovgivning. Her er jo ikke Tale om et Aktieselskab, der er dannet kun for at tjene Penge. Vi vil ikke regne os for et saadant Selskab, og vi har heller ikke Lyst til at betale Skat af Penge, der kun er beregnede paa at benyttes i velgørende Øjemed. Hver enkelt Malgamitarbejder med sin Aktie er ikke saa meget Aktionær som Parthaver i Indtægten af en god Forretning."

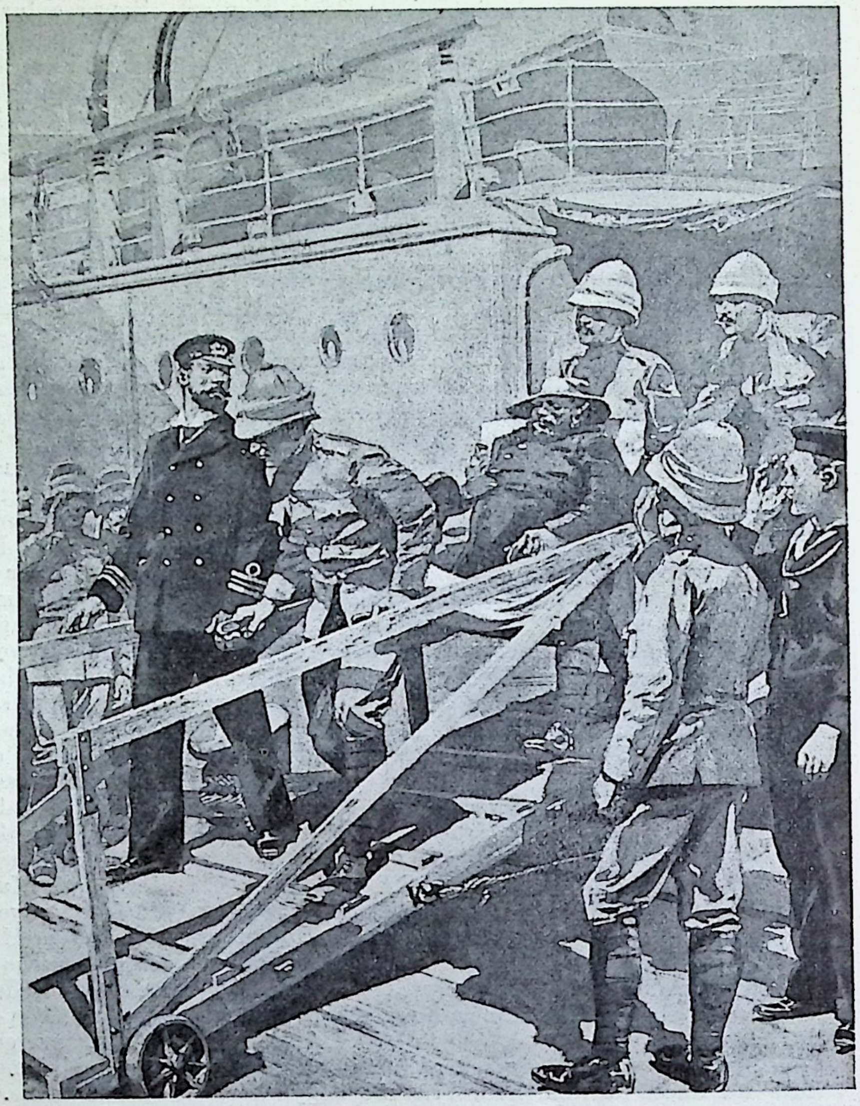
At Lord Ferriby igen havde udtrykt sig klart, fremgik af den Kendsgerning, at Major White nikkede med en alvorsfuld og viis Mine.

(Fortsættes).

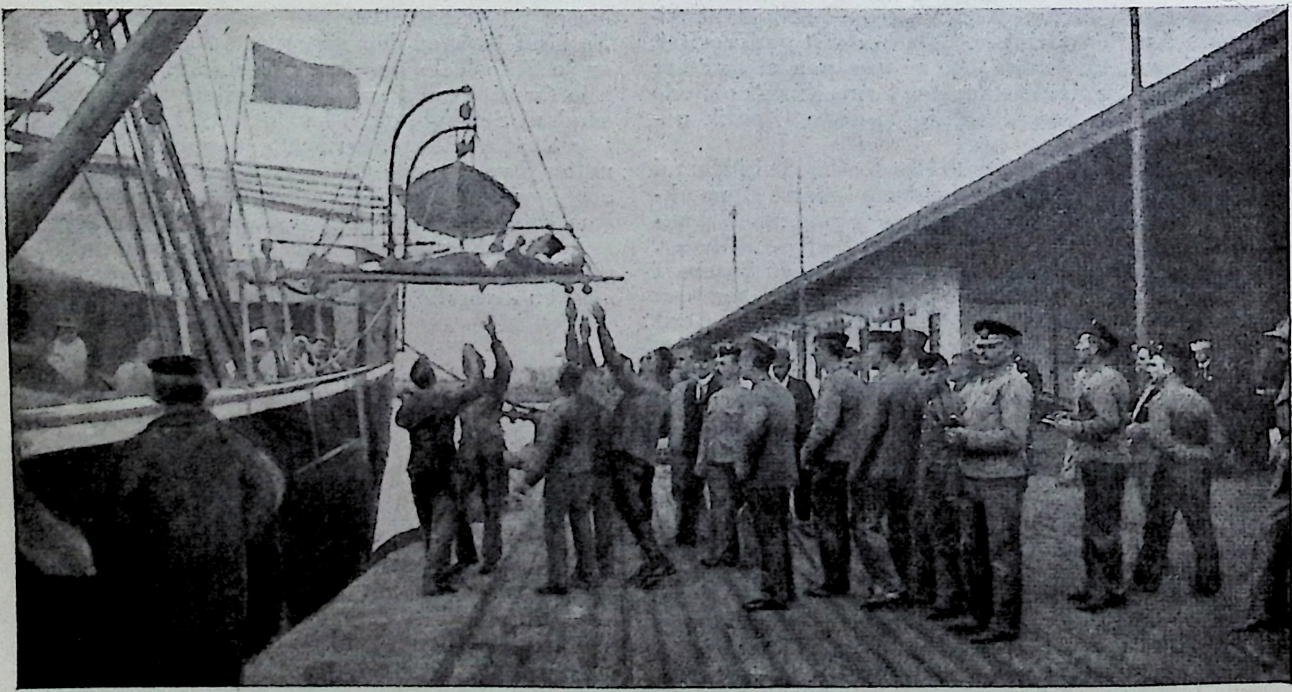
Alverdens Nyt

i Billeder og Tekst.

England har først afslaaet de evropæiske Magters Tilbud om at sende dem Afdelinger af det røde Kors over til Krigsskuepladsen, men da Antallet af Saarede stadig tager til, vil det rimeligvis snart se sig nødsaget til at tage mod den fremrakte hjælpende Haand. Sanitetskorpsets Virksomhed falder i tre store Afdelinger. Under Ledelse af Militærlæger følger det de kæmpende Tropper, uden just at udsætte sig for Ilden, og udsender i alle Retninger Patrouiller af Bærere, som opsøge de Saarede og paa Baarer bringer dem til Forbindingspladserne. Her træder Lægerne i Virksomhed. Under hastigt opslaaede Telte foretages de nødvendigste Operationer og Bandager lægges. Dernæst sørges der for de Saaredes Tilbagesendelse. Naar Klimaet kan have en ugunstig Indvirkning paa Helbredelsen, maa den saarede Soldat hurtigst føres til sundere Egne og den engelske Armé har i den Hensigt et større Antal Hospitalsskibe til Raadighed.

En saaret og fanget Boer-General bringes i Land i Kapstaden.

En haardt saaret engelsk Soldat hæves om Bord i Hospitalsskibet ved Hjælp af Dampkranen.

Hvordan „Hver 8. Dag“ bliver til.

Naar vore Læsere sidst paa Ugen tager deres „Hver 8. Dag“ i Haanden, er det sikkert kun de færreste, der aner, hvilket Arbejde, der er nedlagt paa disse 16 Sider, hvilket stort Apparat, der har maattet sættes i Gang, hvor mange Menneskehjerner og Menneskehænder, der har maattet virke sammen, for at „Hver 8. Dag“ hurtigt kunde bringe Bud om det, der er sket ude i Verden og uden for vore egne Vinduer. Lad os da nu i Ugen mellem Jul og Nytaar gøre, som vi gjorde som Børn, naar vi havde faaet et nyt og sammensat Legetøj. Vi pillede det op og saa „det, der var inden i“. Lad os se paa hele Maskineriet i „Hver 8. Dag“, se, hvordan Bladet bliver til fra Uge til Uge.

Men inden vi gaar over til at skildre, hvorledes „Hver 8. Dag“ *bliver* til, lad os først fortælle, hvordan „Hver 8. Dag“ *blev* til.

Det hed først „Hver 14. Dag“ og blev startet af det Reitzelske Forlags daværende Indehaver, *George C. Grøn.* Meningen med det var at give et godt, populært Tidsskrift med gode Fortællinger og gode Illustrationer. Det kostede 25 Øre pr. Nummer. Det slog aldeles ikke an. Saa kom man ind paa at gøre det noget mere aktuelt og nedsatte Prisen til 16 Øre. Men heller ikke det gik. Hverken Publikum eller Forhandlere syntes om denne Pris, 16 Øre.

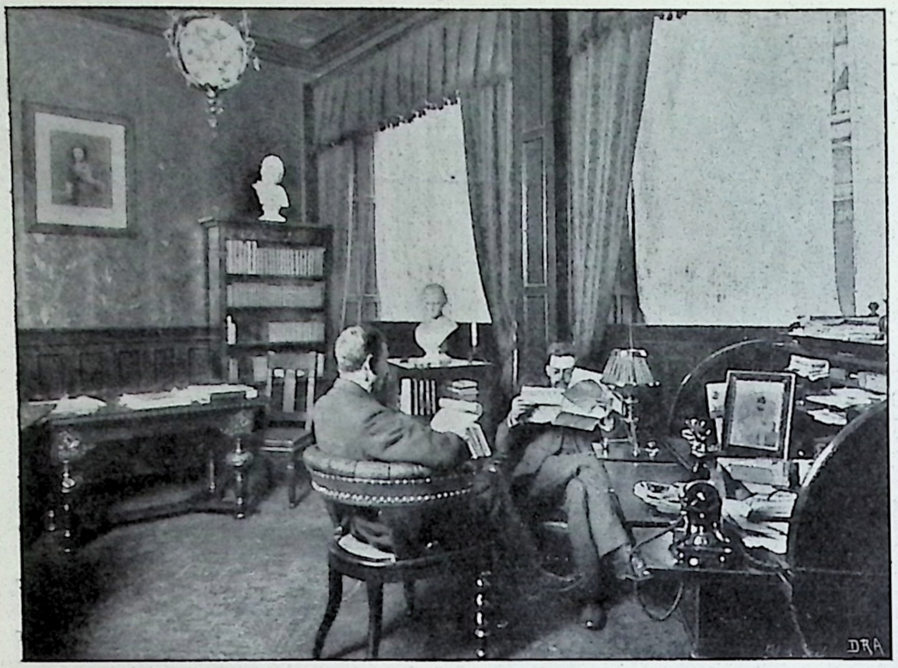
Tiøren er den virkelige Skillemønt i vort daglige Liv. Hvad Skillingen en Gang var, er Tiøren nu. Ti Øre koster det at køre i Sporvogn, Tiøren er den gængse Drikkeskilling. Tiøren er en rar og rund Mønt, som man giver ud ved alle mulige Lejligheder. Og en Tiøre maa Bladet koste. Altsaa maatte „Hver 8. Dag“, hvis det skulde leve og vokse, ned paa de ti Øre. Og det kom det i Efteraaret 1897. Samtidig skiftede Bladet Karakter, det blev den „Hver 8. Dag“, vi nu kende, saa aktuel som det er muligt for et Ugeblad, med sine mange Billeder. Mønsteret var nærmest de store engelske Ugeblade. Bladet blev startet med hele den moderne Reklames fulde Musik. Men samtidig kastede det nordiske Forlag, ganske uanet, „Frem“ ind paa Bogmarkedet. „Hver 8. Dag“s Plakater hang paa alle Plankeværker, i alle Vinduer Side om Side med Ynglingen med Faklen i Haanden. Det formede sig som et Kapløb om Tiøren, men det viste sig, takket være vort Folks høje kulturelle Standpunkt, at der var Plads til begge, baade til „Hver 8. Dag“s Revy over Nuet og Frems tungere Kost.

„Hver 8. Dag“s nye Facade, tegnet af Paul Fischer.

„Hver 14. Dag“ var i sin Tid sammen med det øvrige Reitzelske Forlag gaaet over til det Gyldendalske Forlag. Paa dette Forlag udkom ogsaa „Hver 8. Dag“ en Tid lang. Men efterhaanden voksede Bladet sig større og større, det følte Trang til at sætte Foden under eget Bord, og nu sidste Efteraar blev der mellem det Gyldendalske Forlag og Hr. *Grøn* truffet en Overenskomst, hvorved „Hver 8. Dag“ blev et selvstændigt Foretagende og et særligt Forlag. Samtidig flyttede Bladet ind i sine nye Redaktions- og Ekspeditionslokaler i den bekendte Ejendom paa Hjørnet af Skoubogade og Nygade. Vi kan nok i al Beskedenhed sige, at smukkere og stilfuldere Bladlokaler findes der ikke inden for det danske Monarkis Grænser.

Og ikke blot den stadigt voksende Kreds af vore Læsere nødvendiggjorde, at Bladet satte Foden under eget Bord. „H. 8. D.“ havde som de stærke og frodige Vækster foruden sin ranke Hovedstamme skudt flinke Sideskud. Der var først vort Romanbibliotek, der har Æren af at have indført Dr. Nikolas sære og betagende Skikkelse i danske Læseres Bevidsthed, han, der er for os, hvad Greven af Monte Christo var for vore Fædre. Det næste Skud, det, der næsten er en Tvillingstamme til „Hver 8. Dag“, er „Musik og Sang“. Det sendte sit første Nummer ud for *kun et Aar* siden, og dog har det allerede vundet Hævd og Udbredelse som et gammelt, længe indarbejdet Foretagende. Redaktøren, den populære Komponist *Olfert Jespersen*, har en lykkelig Haand til at finde baade

Redaktørens Modtagelseskontor.

delser. Og foruden vore faste, stadige Medarbejdere er der mange, der kommer til os, naar de har noget paa Hjerte. Endelig er der hele Landet over elskværdige Mennesker, der sender os Tekst og Billeder, særlig til vore „Kendte Navne“. Vi vilde egentlig helst, at alle vore Læsere vare tillige vore Medarbejdere, følte sig medansvarlige til at gøre „H. 8. D.“ saa aktuelt og godt som muligt.

Alt dette Stof, der saaledes strømmer ind, skal nu af Redaktionen sigtes og vejes, undertiden formes og omarbejdes. Det er et ikke ringe Arbejde, ikke mindst fordi vi, fra Uge til Uge, maa kæmpe med Pladsen. Der er saa meget, vi gærne vilde have med, uden at vi se Udvej derfor. Vi maa derfor ofte sige Nej til Stof, som vi gærne tog. Og netop ved et aktuelt Blad kan det i Reglen ikke lade sig gøre at opsætte til næste Uge, hvad der ikke kan komme med i denne. Og en endnu større Vanskelighed end Pladsmanglen er der. Vort Oplag er saa stort, det tager Tid at trykke det, og vi vil have det trykt smukt, derfor bruger vi to Dage alene til „Formens Tilretning“, som vi senere skal forklare. Derfor maa Bladet, der udkommer Søndag den 31. December, allerede foreligge færdigt fra Redaktionens Haand Lørdag Nat den 23. December. Kun en ganske enkelt, særlig vigtig Ting kan vi endnu indskyde Mandag Morgen. Enhver af vore Læsere vil kunne forstaa, hvilken uhyre Vanskelighed det er for et aktuelt Blad at skulle være færdigt en Uge før. Det beder vi Dem betænke, naar De en Gang imellem klager over, at vi ikke har faaet den sidste Uges Nyt med. Vi er, det kan vi forsikre, paa Benene til sent Lørdag Aften.

Under disse Omstændigheder er det svært at kæmpe med Dagspressen, der mere og mere bringer Billeder. Men vi har det store Fortrin, at Dagspressens Papir og Trykning kun tillader en ret mangelfuld Gengi-

nyt og gammelt. Og nu I Sommer, til Fredericiafesten kom den første Bog Fredericiabogen, af den store Samling „Danmarks Byer og deres Mænd“, hvor vort Land vil blive gennemillustreret, som endnu ikke noget Land er bleven det. En Række Forfattere vil, under Redaktør *C. C. Clausens* Ledelse, skildre hver sin By. Og endelig — som det *foreløbig* sidste Skud stiger nu i Vejret „Hver 8. Dags illustrerede Serier“, hvori vi give vore Abonnenter en hel Bog for én Krone.

„Hver 8. Dag“ har kun levet godt to Aar, og dog synes disse to Aar indholdsrige som et langt Liv. Pressen har kaldt „Hver 8. Dag“ *Ideernes Blad*, og naar vi ser ud over vore Foretagender, smigrer vi os med, at det ikke er helt med Urette. Vi har været det ny Blad med Initiativet og Foretagsomheden og Ungdommens Opfindsomhed. Vi har med Glæde set de ældre Blade tage vore Ideer op, vi haaber endnu at kunne give dem mangen god Impuls. Man har ogsaa kaldt vor Blad det *fikseste* Ugeblad, og dette Navn vil vi ikke uden haard Kamp lade gaa fra os.

Ved et illustreret Blad som vort, gør imidlertid Ideerne og Stoffet det ikke alene, et illustreret Blad maa trykkes særligt godt, og vi regner det for et Held, at „Hver 8. Dag“ straks fik den rette Bogtrykker i Hr. *Egm. H. Petersen*, der har vundet Navn, som vor fineste Trykker særlig af illustreret Bogtryk.

II.

Og nu vil vi følge Bladet lige fra Redaktionens Kontorer og indtil det, fiks og færdigt, af vore Damer leveres ud over vor Disk.

Der er nu først Redaktionen, bestaaende af Redaktør *Grøn*, Redaktionssekretær *Georg Kalkar* og Staben af de faste Medarbejdere. „H. 8. D.“ har mange Medarbejdere. Det har sine faste Korrespondenter, der sender os Nyt og Billeder, paa alle vigtigere evropæiske Pladser. Ogsaa i Amerika har vi Forbin-

Redaktøren af „Hver 8. Dags Musik og Sang“, Hr. Olfert Jespersen, ved Flygelet.

velse, medens vore Billeder kan blive klare og skarpe, de kommer et Par Dage senere, men de har varig Værd. Og mange Ting lader sig slet ikke gengive i Aviserne. Derfor bliver vort Billedgalleri fuldstændigere og værdifuldere. Og medens Dagens Blade bruges til Indpakning, indbindes „H. 8. D.“ og bliver, Aar efter, den illustrerede Revue over Nutiden.

Et af Redaktionskontorerne.

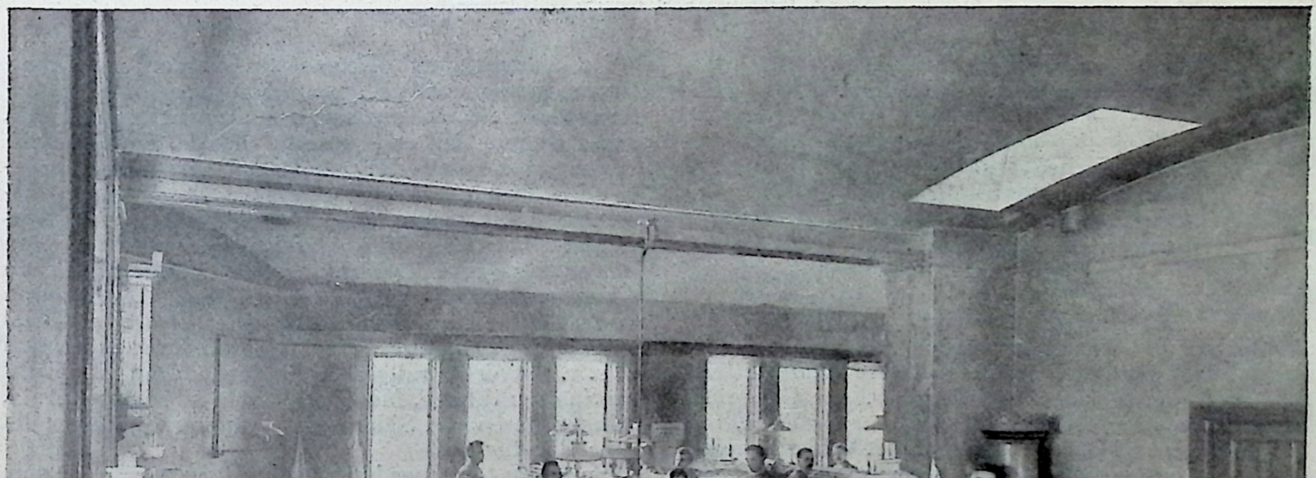
Endnu en Vanskelighed er der. Forfattere, det er et udmærket Folkefærd, men de har næsten alle en stor Skrøbelighed, de afleverer aldrig Manuskript i rette Tid. Redaktionssekretæren maa derfor skrive flere Rykkerbreve end nogen Skrædder i hele Landet. De første er elskværdige og begynder med et „Kære“. Efterhaanden bliver de bidskere i Tonen, og naar Redaktionssekretæren om Lørdagen staar med det halve af et Manuskript, sniger der sig en Gang imellem en lille Ed ind mellem Linjerne.

Samme Redaktionssekretær har ogsaa Bryderier af andre. Han faar undertiden mærkelige Besøg. Da vi forleden havde haft vor Artikel om de københavnske Originaler, tren ind paa Kontoret Professor Andersen Bang, meget vred, og forlangte adskillige Hundrede Tusind Kroner i Skadeserstatning. Se, ham kunde Redaktionssekretæren nok magte, men han sidder i disse Dage og frygter for Besøg af en meget stærkere Original, der gaar rundt og truer. Og hver Post bringer adskillige anonyme Breve fra meget vrede Folk. En bebrejder os endog at „rive ned paa alt, hvad der hedder Avtoriteter“. En anden gyder sin Harmes Skaaler ud over vore syndige Hoveder, fordi vi bringe „slibrige Noveller“. Vore Læsere vil sikkert indrømme os, at disse to Udtalelser ikke netop slaaende karakterisere vort Blads Bestræbelser.

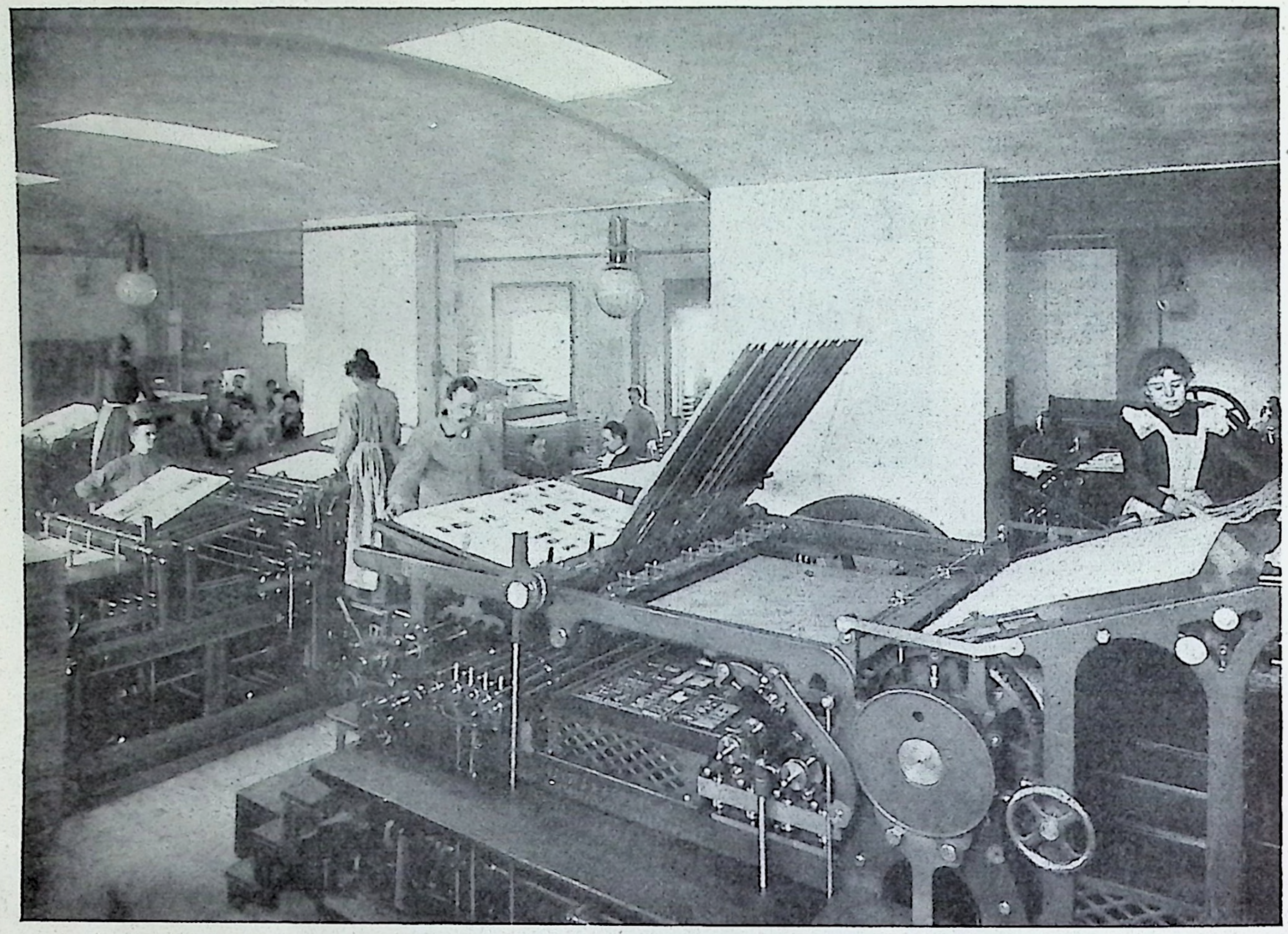
Ikke alle de indsendte Bidrag er lige vellykkede. Som et morsomt Eksempel aftrykker vi nogle spredte Linjer af en Sang, som Sommerens Dreyfuskampagne gav Anledning til, idet vi beholde den originale Retskrivning:

„Af Venner havde Dreyfus flere
der var Labori og Piqart.
Piqart sagde det gaar ej mere
Dreyfus hjem maa i en Fart.
— — —

Sola han tog fat paa Sagen
til Fru Dreyfus sagde han

Et Hjorne af Sætteriet.

„Hver 8. Dag“ paa Fart gennem Hurtigpressen.

snart oprinde vil jo Dagen
Da deres Mand vi frelse kan.

— — —

Retfærdigheden skete Fyldest
Frankrig tog han i sin Favn
Dreyfus Navn vil nu forgylles
han ej mere lider Savn.

III.

Efterhaanden som Manuskriptet er færdigt fra Redaktionen, gaar det i Trykkeriet. Der staar Sætterne rede ved deres store Skriftkasser, der i sine 129 Rum rummer de forskellige Bogstaver og Tegn, med „Vinkelhagen“ i den venstre Haand. Vinkelhagen er en lille Ramme af Messing eller Nysølv eller Jern, i hvilken Sætteren stabler Bogstav ved Bogstav de Typer, som han fisker op af Kassens Rum. Han har naturligvis ikke Tid til at se efter, om det er det rette Bogstav, han griber blot i det paagældende Bogstavs Rum, og stoler paa, at der er bleven „lagt rigtig af“, da Typerne efter den sidste Brug fordeltes i de forskellige Rum. Naar han har en fuld Linje, „sluttes den ud“; en Linje kan jo kun ende med et Ord eller en hel Stavelse, og Mellemrummene mellem de enkelte Ord maa derfor gøres noget større eller noget mindre, for at det kan passe. Vinkelhagen kan rumme en ti-tolv Linjer, — at have mere i Haanden vilde blive for tungt — og naar den er fuld, „hæves Satsen ud“, og anbringes i en større Ramme „Skibet“. Heri sættes nu Vinkelhage paa Vinkelhage, indtil man har en „Spalte“. Naar Spalten er færdig, bindes der en Snor om den, for at holde de løse Typer sammen, og man tager et Aftryk af den saaledes tilvejebragte „Sats“.

Nu kommer „første Korrektur“, og den er ikke altid saa morsom at læse. Manuskriptet er ofte temmelig utydeligt. Forfattere, særlig Journalister, har travlt, deres Haandskrift er mer end flydende. Sætterne udvikler ganske vist efterhaanden en betydelig Færdighed i at læse ulæselige Haandskrifter, man har Eksempler paa, at Sættere har kunnet læse, hvad Forfatteren bag efter ikke selv har kunnet tyde. Men der er dog ogsaa Nødder, som en Sætter ikke kan knække. Deraf nogle Fejl. Andre Fejl fremkommer ved, at et Bogstav staar paa Hovedet, at der er indsat et galt Bogstav, fordi der i sin Tid er lagt galt af o. s. v. Alt dette rettes, og Sætteren faar Aftrykket og Spalten tilbage. Med en Syl, den saakaldte „Aal“, stikker han ind i Siden paa Blytypen og fisker det gale Bogstav op.

Samtidig foretager han „Ombrydningen“, eller som Typografen kalder det „Ombrækningen“. Thi nu skal Billederne føjes ind. Det vilde føre os for vidt her at give en i det enkelte gaaende Skildring af, hvorledes vore Billeder blive til. Saa godt som alle udføres de ved Hjælp af det moderne Reproduktionsmiddel, Zinkætsningen, der traadte i Stedet for Træskæringen, og „Hver 8. Dag“ har til denne Side af sit Udstyr haft en udmærket Medarbejder i *F. Hendriksens* Reproduktionsatelier. Kniber det med at gøre Teksten aktuel, kniber det endnu mere med Billederne, thi de skal jo zinkætses først, og det drejer sig jo her om Minutter. Derfor sættes Bladets Tekst først med hele Linjer, og naar Clichéerne er komne, „brækkes den om“ i halve eller fjerdedels Linjer, alt eftersom Billedernes Størrelse kræver det. Og saa læses der en anden Korrektur. Alt dette er sket i Ugens Løb, indtil Mandag Morgen. Undertiden er den samme Artikel for Hurtighedens Skyld bleven stykket ud til tre-fire Sættere.

Interior fra Bogbinderiet.

Den Mand, der i Sætteriet leder og fordeler Arbejdet, hedder „Faktoren“. Han er imellem Sætterne det samme som Redaktionssekretæren er paa Bladets Kontor. Og som Redaktionssekretæren øver sit Skøn over Manuskripterne og Bladets Indhold, saaledes er det for Bladets ydre Udseende ret vigtigt at have en Faktor med Smag og Omdømme.

Nu tager „Trykkerne“ fat.

„Hver 8. Dag“s Sider, lagte sammen, danner „Formen“, den anbringes inden i en stor Jernramme, der passer til Maskinen. Mellemrummene mellem Formen og Rammens Kanter udfyldes af „Stege“, Jern- og Blyklodser, for at Formen kan ligge fast. Rammen løftes op i Maskinen, og saa tung er den, at der maa mindst fire Mand til at løfte den. Hvis Kræfterne svigtede en af dem, vilde Rammen falde, alle Typerne „gaa i Fisk“, og alt Arbejdet være gjort forgæves, og Læserne intet Blad faa den rette Dag.

Nu tror naturligvis de fleste Læsere, at nu er det hele rede, nu kan man begynde at trykke, men nu kommer omtrent det allervigtigste for Bladets smukke Udseende: „Tilretningen“. To Mand ligger i to Dage over Formen, for at „rette den til“. Alt skal være ganske jævnt, alt staa i et Plan, særlig maa Billederne staa i den rette Højde. Og det er netop Vanskeligheden. For at være en god Trykker maa man være noget af en Kunstner, man maa have et Kunstnerøje for den rette Virkning af hver Cliché. Ved Trykningen skal det, der er Forgrund, fremdrages, og det, der hører til Billedets Baggrund, trykkes svagere. Der skæres saakaldte „Tilretninger“, der lægges paa Maskinens Cylinder, for at frembringe det kraftigere Tryk paa de Steder, der skal være mørke, og det lettere paa de lyse Steder, alt for at frembringe de forskellige Toner, der skal frembringes i Billedet.

Hermed gaar Mandagen og Tirsdagen, først Tirsdag Aften kan selve Trykningen begynde. Og nu arbejder Maskinen uafbrudt til Torsdag Aften, hver Time udsendes 14—1500 Eksemplarer af „Hver 8. Dag“. Samtidig trykkes Omslagene og „Hver 8. Dag“s forskellige andre Foretagender. Paa en Gang er der syv—otte Maskiner i Gang dermed.

Saa snart Arkene er færdigtrykte, bringes de til Bogbinderiet. De falses paa Maskiner, medens Omslagene falses i Haanden. Ogsaa Heftningen foregaar paa Maskiner. Af en Nikkeltraad danner Maskinen selv Klammerne og lukker dem til. En saadan Maskine hefter 14—1500 Eksemplarer i Timen.

Der er paa Bogtrykkeriet sysselsat i alt ca. 60 Personer. Maskinerne drives ved Elektricitet, og hvilke Følger det kan have i Retning af Forsinkelse af Bladet, naar Centralstationen gør Skrue, har vore Læsere jo nys faaet Beviser for.

IV.

Torsdag Morgen kommer de første Eksemplarer af Bladet op i vor Ekspedition, og vort store Damepersonale staar da fuldt rustet til at modtage dem. Alle Fakturaer er udskrevne, alt gjort Rede til at pakke. Torsdag, det er Provinsens Dag; Bladet maa udsendes en Dag før til vore Provinslæsere, for at det nogenlunde samtidigt kan komme alle vore Abonnenter i Hænde. Det ene Tusinde efter det andet, lige saa varme som de kommer fra Bogbinderiet, bringes op og sendes ud. Der er Røre, men det er intet mod Fredagen. Da fyldes Rummet uden for vor Disk af vore københavnske Forhandlere og deres Bude, og særlig Bydrengene gør et velsignet Spektakkel. Disse københavnske Bydrenge er en Race for sig selv, de føler deres Betydning i hele det sociale Maskineri, og de forstaar at henlede den almindelige Opmærksomhed paa denne

Betydning ved en selvbevidst Optræden, der træder fast i Gulvet og taler i bestemte Ord. Sæt tyve af dem sammen i samme Stue, og man vil forstaa Virkningen. Mest, naar Bladet er bleven en Smule forsinket. Det er ikke lutter Velsignelser, der da lyder de stakkels Ekspedienter imøde. Længe vil de mindes den Dag, da Bladet paa Grund af den elektriske Kalamitet var forsinket i hele to Dage. Vi vil ikke ønske vor værste Fjende værre end at betjene vor Telefon, hvis det skulde hændes en Gang til.

Forlagsbestyrerens Kontor.

Se saa, nu er Numret ude, men vi har ikke Tid til at trække Vejret, vi har allerede længe været optagne af det næste Nummer, vi skal snart til at slutte dets Redaktion.

Saadan gaar det Uge paa Uge. Saa mange Mennesker, saa stort et Maskineri for at skabe dette lille, fikse Blad og dets mange store Biforetagender. Alt maa gaa paa Minutten, hver Del har sin nøje tilmaalte Tid. Gaar blot ét Hjul i Staa, standser det hele. Udebliver der Manuskript, kan der ikke sættes, kom en Cliché for sent, kan der ikke brækkes om o. s. v. Eller tænk, om Papiret ikke kommer hurtigt nok fra Fabrikkerne.

Den, hvis Virksomhed hele Tiden har ligget bagved, men hidtil har skjult sig, det er Forlagsbestyreren, *Ivar Hiort*. I hans Kontor mødes de forskellige Traade. Han maa være à jour med Redaktionen, vide, hvad der kommer i Bladet, for at kunne bestemme dets Oplag. Er der noget særligt opsigtsvækkende i Bladet, maa der nemlig trykkes et betydeligt større Oplag end ellers. Ligesaa med „Musik og Sang“. Naar „Ridder Rap og Ro“, naar „Kom Karoline“ eller Kvæservalsen er i Bladet, maa Oplaget forøges; thi da stiger det løse Salg betydeligt. Han har Ekspeditionen og hele den forretningsmæssige Side af Bladet, Musikbladet, Romanbiblioteket, „Danmarks Byer og deres Mænd“ og Serierne under sig. Han planlægger nye Foretagender og drager Omsorg for at hele Maskineriet virker som det skal. Han modtager Tilbud om Leverancer og forhandler med alle. Under ham sorterer Bogholderiet, det hele Personale og de rejsende Agenter. Reklameafdelingen har sin særlige Leder, Hr. *Alb. E. Jessen*. Vore Annoncer er omtrent de dyreste herhjemme, og dog ere vore Annoncespalter stærkt søgte. Annoncerne syner paa Omslaget, de ses og virker. Det ved Forretningsverdenen godt. Ja, selv et Dagblad gav os forleden det Vidnesbyrd, at en Annoncecliché i vort Blad ikke kunde skelnes fra en virkelig kunstnerisk Tegning.

* * *

Ligesom Annoncerne bære alle vore Dagblade, saaledes bære de ogsaa en Del af vort Blads store Udgifter, men kunde vi ikke samtidig udsende det store Oplag, lod det sig ikke føre igennem at præstere det, som vi kan byde paa. Og paa dette Punkt skulle vi da med Tak erkende, at vi er blevet støttet bravt af vore Venner og Læsere, hvem vi nu som Afslutning paa denne private Passiar om vore indre Forhold sende mange venlige Nytaarstanker.

„Hver 8. Dag“s store Lokale for Ekspedition.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Længe før Tiden har Døden bortrevet Telegrafingeniør *Arthur Fjelstrup* i St. Petersborg. Han var, efter at have uddannet sig i store nordiske Telegrafselskabs Tjeneste, tidlig gaaet i russisk Statstjeneste, hvor hans store Dygtighed i forbavsende kort Tid banede ham Vej til Ledelsen af betydelige Ingeniørforetagender. Hans Helbred undergravedes for et Par Aar siden efter et apoplektisk Tilfælde, der nu har fældet ham i 43-Aars Alderen. Hans Arbejde hædredes med russiske Dekorationer, hans Personlighed skaffede ham Venner, hvor han kom frem. Den afdøde var en Broder til Skuespiller Fjelstrup.

Telegrafingeniør Fjelstrup.

Jubilæum.

Sagfører *Jes Therkeld Therkildsen* i Ribe fejrer ved Aarsskiftet 25-Aars Jubilæum som Værge for Ribe St. Catharinæ Kirke. Under Hr. Therkildsens Værgemaal er Kirkens Tarv varetaget og dens Midler forvaltede med Dygtighed paa en paaskønnelsesværdig Maade. Therkildsen, der er 62 Aar gammel, indehaver ved Siden af sin Sagførervirksomhed mange betroede Stillinger. Han er saaledes bl. a. Direktør i Sydjydsk Landmandsbank i Ribe og Branddirektør for Landbygningernes almindelige Brandforsikring. I Tredserne var Therkildsen ansat som Fuldmægtig paa Ribe Byfogedkontor og var da ofte, naar den daværende Borgmester, der var Landstingsmand, var inde i Tinget, konstitueret Borgmester. I Krigsaaret 1864 blev Therkildsen i Forening med Byens Herredsfoged og Telegrafbestyrer tagen til Fange af Tyskerne og af disse ført til Kolding, hvor Therkildsen maatte forblive som Fange i 8 Uger. T. har ved sin bramfri og elskværdige Karakter forstaaet at gøre sig ualmindelig afholdt.

Sagfører Therkildsen.

Johannes Anton Schmidt er født 1. Februar 1843, tog Skolelærereksamen 1870, var derefter Lærer i Viuf ved Kolding og senere i Andkær ved Vejle, indtil han fik Ansættelse som Kordegn og Klokker i Kolding den 1. Januar 1875. Ved Siden af sin Embedsvirksomhed har Hr. Schmidt i de forløbne Aar udøvet stor Indflydelse paa Byens Musikliv. S. er en fin Violinist, er Medstifter af „Musikforeningen af 1880“ og har været dens mangeaarige Dirigent, ligesom han i en Snes Aar har været Dirigent i „Kolding Sangforening“, Sanglærer ved Byens kommunale Skoler etc. Som Informator har Hr. S. bl. a. givet den første Undervisning til kejserlig russisk Kapelmusikus Johannes Nørvang, der endnu hver Sommer i Ferien gæster sin Ven og Lærer.

Kantor Schmidt.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang for denne Uge indeholder: Folkevise fra Ukraine (Tekst ved Thor Lange). Serenade af Op. „Don Juan“ af W. A. Mozart. „Musik og Sang.“ — Galop. * * *. Julesne og Skøjte-Is af Olfert Jespersen (Tekst af L. Mylius-Erichsen).

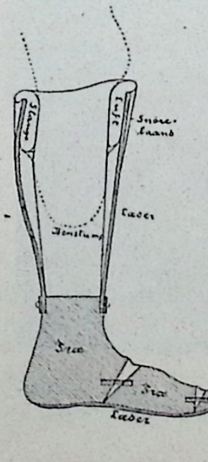
„Dansen gaar.“

I et særligt Hefte har „Hver 8. Dag“s Forlag under Titlen: „Dansen gaar“ udsendt en Samling af elleve udvalgte Dansemelodier, som i det forløbne Aar har vakt særlig Jubel. Man vil i Heftet finde baade Les Cigarieres Mazurkaen, den graciøse Mdm. Pompadour Vals, Philokoros - Studenternes „Vingåkerdans“ og den overstadig lystige Marsch-Polka: „Karnevalstummel“. Prisen paa det omfangsrige Hefte er *Kr. 0,75.*

„Illustrerede Serier“.

II. og III. Bind.

Lige op imod Juletid udsendte vi andet og tredje Bind af vore illustrerede Serier. Andet Bind indeholder: „Det tredje Køn“ af den meget populære, for sit Lune saa kendte, Ernst von Wolzogen — en Bog, som i Tyskland er solgt i 22,000 Ekspl. — og tredje Bind er Anthony Hopes: „Fangen paa Zenda“, en fortræffelig Roman, der har vundet begejstrede Læsere over hele Europa. Prisen for hver af disse Serier er for „Hver 8. Dag“s Abonnenter 1 Kr., medens den for alle andre er Kr. 2,50.

En udmærket nyttig Opfindelse: „Kunstige Lemmer med Luft som Fastspændingsmiddel“ har vakt betydelig Opmærksomhed og Opfinderen, Hr. *Niels Faarup,* har nu oprettet en Fabrik for Tilvirkningen af saadanne Lemmer, efter at have udtaget Patent paa Konstruktionen i fjorten forskellige Lande.

Tidligere var det saaledes, at de, der nødtes til at bære kunstige Lemmer, paa meget generende Maade maatte fæste disse ved Remme til de forskellige Legemsdele. Hr. Faarups Opfindelse gaar derimod ud paa at holde Benet fast ved Hjælp af Slanger, der lægges omkring Benet og i hvilke der indpumpes Luft gennem en Ventil.

Utvivlsomt vil denne Opfindelse faa stor Betydning, thi Patienterne vil herefter med langt større Lethed og langt mindre Gêne kunne bære de kunstige Lemmer. Lægerne har da ogsaa straks vist Opfindelsen den mest levende Interesse. Hr. Faarup kan fremlægge anbefalende Vidnesbyrd fra Autoriteter som Overkirurg Tscherning, Reservekirurg Ulrich, Overlæge Bjerring og Karantænelæge Clod-Hansen.

Assuranceselskabet „Folket"s Ejendom paa Nytorv.

Assurance.

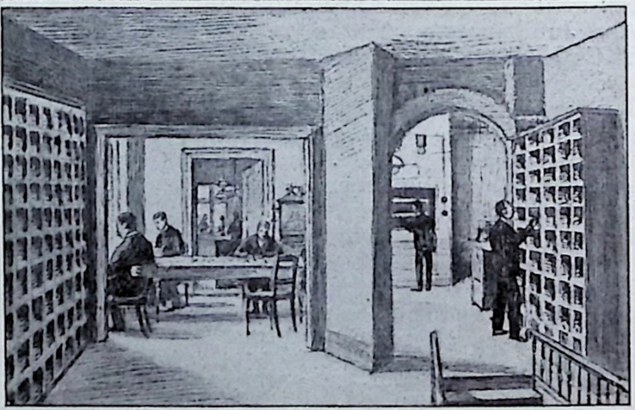
Folket — man kunde ikke her have fundet et bedre, klarere, fyldigere Navn end netop dette til et dansk Assuranceselskab. Folket, det er os alle i alle de mulige Livsstillinger og Forhold, som et moderne Assuranceselskab skal beskytte, og samtidig er der i Navnet en Klang, der bringer i Erindring den ægte demokratiske Lov om Forsikring af Arbejdere, som gav Stødet til dette Selskabs Stiftelse. Og medens „Folket" i det Par Leveaar, det endnu har haft, bestandig har udvidet sig til at spænde over alle Arter af Forsikring, som specielt vedrører hele Befolkningen, saaledes staar det nu atter ved Løsningen af en særlig demokratisk Opgave gennem den ypperlige Ordning af Børneforsikringen, som det nylig har gennemført.

De Folk, som satte sig i Spidsen for dette Foretagende, forstod straks, at om Sagen skulde lykkes, maatte der arbejdes paa et Grundlag, der tillod de store Udvidelser. Man henvendte sig da til indflydelsesrige og højtansete Mænd i alle danske Byer, fik hurtig disse interesseret for Tanken og snart steg Grundkapitalen fra Kr. 500,000 til 1 Million Kroner. Kammerherre *J. F. Scavenius*, Gjorslev, blev Formand og iøvrigt kom Bestyrelsens Forretningsudvalg til at bestaa af: Overretssagfører *A. Albeck*, Kontorchef *J. Nyholm*, Overretssagfører *N. H. Bache*, Møntmester *V. B. Poulsen*, Ingeniør *Ed. Andersen*, Forpagter *J. Mackeprang* og Fakrikant *H. Steensen*. Premierlieutenant *G. A. Clausen-Kaas* blev Selskabets utrættelige Direktør.

I et Foretagende af Størrelse som „Folket" blev det af Vigtighed, at den daglige Forretningsførelse virkede saa praktisk som blot muligt. Direktøren erhvervede sig ved Køb Ejendommen Nytorv 17 og indrettede her i hele Husets Omfang et ypperlig ordnet Assurance-Etablissement. De c. 16 Kontorer lagdes saaledes, at Folk fik den letteste Adgang til netop det Kontor, som de søgte, og ved indvendige Trapper, Elevatorer og et sammensat Telefon-System bragtes alle Rum i en saa nem indbyrdes Forbindelse, at det hele Maskineri kunde virke, uden at nogen af Personalet behøvede at forlade sit Kontor. Alle Breve aabnes i Stueetagen, glider videre pr. Elevator, og hvert enkelt Dokument bliver efterhaanden paa Vejen gennem Kontorerne en mere og mere omfangsrig Samling Aktstykker.

Alle Klasser af Befolkningen har dette Selskab, hvis Tariffer har fuldt op af Fordele og hvis Lederes Navne er fuldt ud betryggende, forstaaet at drage til sig. Men hver enkelt ny, der stiller sig under dets Varetægt, vil føre dette danske Selskab frem imod ideale Forhold. I Folkets Kærlighed ser „Folket" sin Styrke.

1. Teknisk Afdeling (2. Sal). 2. Registraturet (1. Sal). 3. Bogholderikontor med det samlede Personale (Stuen).

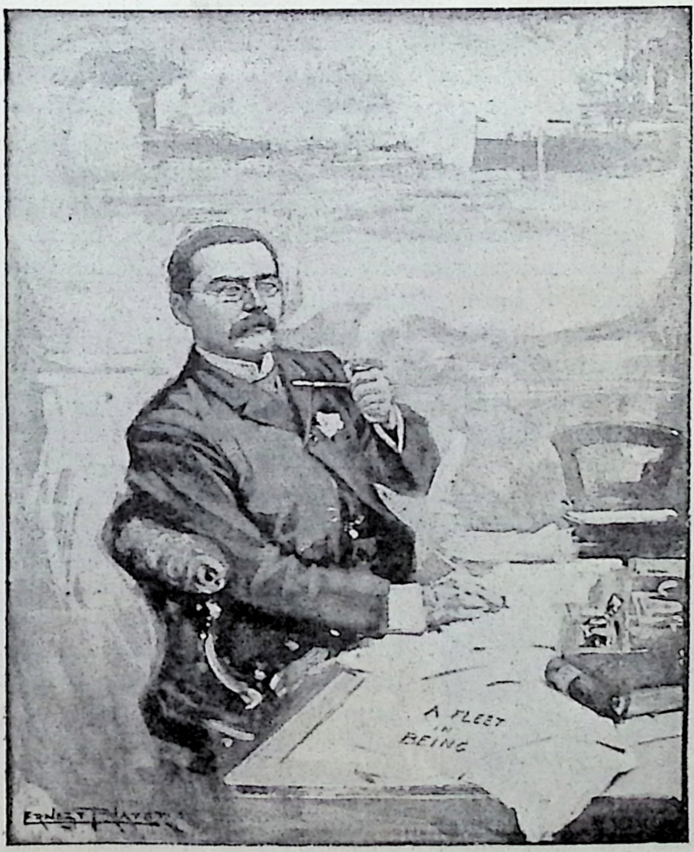
HVER 8 DAG

Nr. 15. Aargang 1899–1900. Søndagen den 7. Januar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den engelske Soldat.

Af Rudyard Kipling.

Den berømte engelske Forfatter *Rudyard Kipling* har i en af sine Soldaterhistorier fra Indien givet nedenstaaende livlige Skildring af den engelske Soldat, som i Øjeblikket vil læses med særlig Interesse.

Den engelske Forfatter, Rudyard Kipling.

Den engelske Soldats Mod er en Kendsgerning, som officielt forudsættes at være hævet over enhver Tvivl, og som almindelig gældende Regel kan man vel ogsaa sige, at det forholder sig saaledes. Undtagelserne tysser man ned og kun naar Samtalens Bølger en eller anden Gang efter Midnat begynde at gaa højt i Officersmessen, skyller disse Beretninger tilfældigt op. Da kan man faa at høre underlige, uhyggelige Historier om Mandskab, der ikke følge deres Officerer, om Ordrer, der gaves af Folk, som ingen Ret havde dertil og om skammelig Fejghed, der vilde have endt med glimrende Nederlag, hvis ikke den engelske Armé forfulgtes af saa heldig en Skæbne. Saadanne Historier er kedelige at høre paa og de berettes ogsaa kun i halvt hviskende Tone, naar man sidder i god Ro omkring Ilden, og den unge Underofficer sænker sit Hovede og haaber, at hans Folk med Guds Hjælp aldrig skal bære sig saa ynkeligt ad.

Det er dog ikke altid, man har Ret til at gøre den Menige ansvarlig for tilfældige Uheld, en Afgørelse, som man imidlertid gør bedst i at fælde for lukkede Døre. En kun jævnt forstandig General kan f. Eks. sløse bort en seks Maaneders Tid, inden det gaar op for ham, hvorledes den særlige Krig, som er lagt i hans Hænder, rigtig skal føres, en Oberst kan gaa i tre Maaneder uden mindste Idé om, hvad det Regiment duer til, som han er gaaet i Felten med, ja, mangen Kompagnichef ser forkert paa sin Deling Folks hele Væsen og Stemning. Og derfor skal man ikke laste Soldaten og især ikke Nutidens Soldat, om han en eller anden Gang svigter. Skyd ham eller hæng ham bagefter, — *pour encourager les autres.* Men lad være at skandalisere ham i Aviserne. Det er bare Mangel paa Takt og for Resten Synd for Pladsen.

Lad os nu f. Eks. sige, at han har været i Hds. Maj. Kejserinden af Indiens Krigstjeneste i maaske fire Aar. To Aar til, og hans Tjenestetid er udløben. Medfødte moralske Begreber er

han ikke videre besværet af og de fire Aars Tid er ikke tilstrækkelige til at gøre ham standhaftig og sejg helt ind i Hjerterødderne eller til at gøre ham det fuldstændig klart, hvad hans Regimente er for en Helligdom. Han vil tage sig et Glas, han vil more sig — i Indien vilde han gerne ogsaa lægge sig lidt Penge op — og han har ikke den allerringeste Lyst til at skaffe sig ærerige Saar. Opdragelse har han faaet netop tilstrækkeligt af til at forstaa den halve Mening af de Ordrer, han faar, og til at spekulere over den naturlige Beskaffenhed af Hugsaar, Stiksaar og Sprængsaar. Faar nu en saadan Fyr Ordre til at danne Skyttelinje, lige inden et Udfald skal foretages, saa ved han, at han løber en stor Risiko for at blive dræbt og han faar den Mistanke, at man vil opofre ham for at vinde en Tid af 10 Minutter. Da udfører han naturligvis Bevægelsen med den Hurtighed, som Fortvivlelsen indgiver ham eller ogsaa klumper han sig sammen med Kammeraterne og det hele bliver ét Virvar, eller ogsaa stikker han simpelt hen af, alt efter som den disciplinære Opdragelse er, han han faaet under sine fire Aars Tjenestetid.

Udrustet med mangelfulde Kundskaber, lidende under en uudviklet Fantasis Forbandelse, med Begreber, forvirrede af de lavere Klassers grænseløse Egoisme og uden nogle Regimentstraditioner at støtte sig paa, bliver nu denne unge Mand helt uforvarende præsenteret for Fjenden, som i Østerland altid ser meget uhyggelig ud, er høj af Vækst og langhaaret og ofte kommer imod ham under forfærdelige Hyl. Hvis han da til højre og venstre omkring sig har gamle Soldater — Karle med 20 Aars Tjenestetid, som han ved, har Rede paa, hvad det gælder — og ser dem rykke frem, springe ind paa Fjenden eller udføre en hvilken som helst anden Bevægelse med urokkelig Sikkerhed, da bliver han rolig og sætter Geværet til Skuldren nogenlunde modig. Og hans Tillid vokser, hvis hans ældre Kammerat, som maaske har ledet hans første Skridt paa den militære Bane og ved Lejlighed banket ham baade gul og blaa, hvisker til ham: „Nu skal Du se, saadan hyler og skaber de sig i 5 Minutter, saa kommer de imod os og saa ta'r Fanden ved dem."

Men ser han derimod ikke andre omkring sig end Folk af samme Aargang som han selv og mærker han, hvor de blege og nervøst fingerere ved Aftrækkerne, medens Officererne knuger Værget, saa at Sveden løber dem af Panden og skriger: Første Geled! Bajonetterne paa! Hold jer rolige der bagved! Staa stille for Satan! Sigt paa 300 . . . nej paa 500, mener jeg. Ned med jer, alle Mand! Rolig bare! Første Geled, paa Knæ! o. s. v., da bliver han uhyggelig til Mode og endnu elendigere bliver han, naar hans Sidemand snurrer rundt og styrter om med et Rabalder som naar Ildtang og Ildrager ramler sammen og med en Stønnen som fra en Okse, der er slaaet for Panden. Faar han saa Lejlighed til at røre sig lidt og iagttage den Virkning, som hans Kugler gør i Fjendens Geledder, saa bliver han lidt bedre til Mode og kan muligvis da skrues op til det blinde Raseri efter at slaas, som faar Folk til at skælve ligesom i Febergysninger. Er han derimod tvunget til at staa stille, medens Fjenden trænger voldsomt paa, da begynder han snart at høre Ordrer, som aldrig blev givet, og, bedst som det er, tager han Benene paa Nakken, saa hurtigt han bare kan. Og intet under Solen er saa uhyggeligt at se paa som et engelsk Regiment, der er sprængt. Gaar det saa ilde at Paniken bliver epidemisk, saa er der intet andet at gøre, end at lade Folkene løbe, og Officererne gør da bedst i at flygte over til Fjenden og blive der for at være sikre paa deres Liv. Men kan man faa Soldaterne til at staa og gøre et nyt Angreb, da er de ikke just behagelige at staa for, thi for anden Gang griber de ikke Flugten.

Om tredive Aar, naar hver eneste Sjæl, der gaar i et Par Bukser, har faaet lidt Dannelse, kommer den engelske Hær til at virke med den herligste Uensartethed. Den kommer da til at kunne for meget og udrette for lidt. Længere frem i Tiden, naar de menige har naaet den Intelligens, som Nutidens Officerer besidder, da vil

En Indfødt bringer Englænderne Efterretninger fra Ladysmith.

De saarede engelske Soldater føres bort fra Slagmarken.

den erobre Verden. Eller med andre Ord, man maa anvende enten Pak eller Gentlemen eller allerhelst Pak, kommanderet af Gentlemen, hvis man vil have dette Slagterhaandværk udført med Fynd og Klem.

Et højhelligt Regiment fra de skotske Højlande, som drager i Krig under Ledelse af strengt religiøse Officerer, er maaske i selve det Øjeblik, da det gaar løs, værre at komme i Lag med end lige saa mange raabarkede irlandske Kæltringer, som giver Fanden i alt og kommanderes af de værste Bespottere. Men dette er kun Bevis paa, at saadanne Folk ikke er til at stole paa, naar de er uden Ledelse. De har deres Tanker om Livets Værdi og Selvopholdelsesdrift, som er afgjort imod bare at gaa paa og lade det enten bære eller briste. Man har undladt at give dem Rygstød af Kammerater, som tidligere har været Skydeskive og indtil man giver dem et saadant Rygstød, som mange Kompagnichefer fordre, vil de komme til at prostituere sig mere end det indiske Kejserdømmes Størrelse eller Armeens Ære kan taale. Officererne ere saa udmærkede Folk som kan ønskes. Ti deres Træning begyndes i god Tid og Gud har nu en Gang for alle arrangeret det saaledes, at en Dreng af den engelske Mellemklasse er bedre udrustet med baade indre og ydre Egenskaber end alle andre Drenge i Verden. Og derfor bliver ogsaa saadan en ung Fyr paa atten Aar staaende, hvor han staar med Sablen i Haand og Fryd i Hjertet lige til han falder. Dør han, saa dør han som en Gentleman. Beholder han Livet, saa skriver han hjem til England, at man har villet „gøre Kaal paa ham", at man har „nappet" lidt i ham eller noget lignende og bedrøver siden Regeringen med Ansøgning om Godtgørelse for Saarene, indtil næste Krig bryder ud. Da søger han at klare sig overfor Lægekommissionen, narre Obersten og indsmigre sig hos hans Adjutant, indtil man endelig lader ham marchere mod Grænsen endnu en Gang.

Lille Hansemand.

Et Virkelighedsbillede af Dr. med. Chr. Langgaard.

DET var en frostklar Eftermiddag midt i December for 21 Aar siden, at jeg første Gang saa lille Hansemand. Jeg var den Gang bosiddende som Læge ude paa Landet og var paa min sædvanlige Vandring gennem den idylliske Landsby, for at tilse Patienterne. Da jeg var ved at passere forbi et lille Hus med et grønmalet Stakit foran, fik jeg Øje paa en prægtig Dreng; han stod uden for Stakittet med et stort Smil over det brede, joviale Ansigt; da han tog Huen af og hilste Goddag, blottede han en Fylde af gule Krøller, som hang ned i Panden og stod ypperligt til de friske, røde Kinder. Jeg følte mig straks tiltalt af denne Dreng; det var ligesom der skinnede mig en Solstraale i Møde fra dette Ansigt. Der findes virkelig enkelte Solskins-Mennesker i denne triste, graa Verden; han var ubetinget et af dem. Jeg gik hen og klappede ham paa Skulderen og spurgte ham, hvad han hed. —

„Jeg hedder Hans!" sagde han.

Det var vort første Møde og den Gang var han 8 Aar gammel.

Vi var siden den Tid gode Venner, og vi saaes jevnligt.

Jeg behandlede en Gang hans lille Søster og

fik derved Lejlighed til at gøre nærmere Bekendtskab med Hansemands hjemlige Forhold. Der er ikke stort at bemærke herom. Forældrene vare jevne Husmandsfolk, og Hjemmet var kun tarveligt, men jeg kan huske, der stod en stor Sparegris paa Kommoden; det var *hans*. Idet jeg lod en lille Mønt glide ned i dens Mave, der iøvrigt gjorde Indtryk af at være uhyggelig slunken, spurgte jeg ham, hvad han sparede sammen til. Han fortalte mig med et straalende Smil i de store lyseblaa Øjne, at det var til et Par Skøjter! Men — det varede vist længe, inden der blev Penge nok.

Det maa der dog alligevel være blevet; for den følgende Vinter maatte jeg tage Affære overfor ham selv, fordi han — ved at prøve sine nye Skøjter paa Mølledammen — var plumpet i en Vaage og nær havde sat Livet til. Han var frygtelig forkommen, da han blev trukket op, men den følgende Dag var han frisk som en Fisk. — Et Jern-Helbred havde han.

At han holdt af mig, mærkede jeg altfor tydeligt, — først og fremmest af den Glæde, der altid lyste ud af hans Ansigt, naar han saa mig, dernæst af alle de smaa Opmærksomheder, som han viste mig. Han havde en Gang fanget en Solsort; den vilde han absolut forære mig, men jeg lod ham vide, at saadan en Fugl trivedes daarligt i Fangenskab; man havde meget mere Fornøjelse af den, naar den sad oppe i Træerne og fløjtede for os. Saa lod han den Fugl flyve. Jeg husker, hvordan han en Sommerdag — med Sveden trillende i stride Strømme fra Lokkerne ned over Ansigtet — kom springende ind i min Konsultationsstue og rakte mig en stor Buket gule Iris, som han havde plukket nede i Engen, — i al sin Simpelhed en straalende Hyldest paa Venskabets Alter.

En anden Gang havde han fanget en Forel nede ved Mølleslusen; den kom han løbende med til mig; hvor han var henrykt ved at forære mig den!

Den Dreng holdt af mig; og jeg holdt af ham. Der var noget godt og lyst ved ham; han var virkelig som en lille spillende Solstraale midt i alt det stereotype og stillestaaende i den landlige Koloni.

Den sidste Gang, jeg saa ham derude, var nogle faa Dage før jeg forlod Egnen, for at nedsætte mig i Fredericia. Han var den Gang 12 Aar. Jeg fortalte ham, at jeg skulde rejse bort, og han saa virkelig helt betuttet ud, da jeg sagde, at jeg ikke kom tilbage igen. Vi vekslede et lille Haandtryk, og jeg klappede ham paa Kinden, idet jeg sagde:

„Lev nu vel, min egen lille Hansemand! Det kunde jo da nok være, at vi to kunde ses igen! Naar Du kommer til Fredericia, maa Du ikke glemme at besøge mig."

Og Aarene gik. Ja — der gik 16 lange Aar.

— Og han *kom* til Fredericia! Og han besøgte mig — som Bysborger! Han havde nemlig faaet en Plads som Bødkermester ved Bayerskølbryggeriet her. En Aftenstund ringede han paa min Dørklokke; jeg lukkede ham selv ind. Han var nu bleven en bred velvoksen Kavaller paa 28 Aar. Jeg kendte ham naturligvis ikke, da han spurgte mig, om jeg vidste, hvem han var. Men da han saa fortalte, at han var lille Hansemand, saa paa mig med et polisk Smil og hjalp mig med at faa min Hukommelse paa Gled, — saa — — ja saa kendte jeg ham naturligvis heller ikke! Men nu vidste jeg jo altsaa, hvem han var; og jeg følte en hjertelig Glæde ved Gensynet. Trækkene var blevne mandige, Haaret mørkere, men — Solskinnet var der endnu.

Han var for Resten kommen, for at bede mig se op til et af hans Børn; og kort efter gjorde jeg saa Bekendtskab med hans Kone og hans seks velvoksne Poder. Særlig den ældste Dreng — Patienten — tiltalte mig; jeg syntes, jeg skimtede lille Hansemand igen i den 8-Aars Drengs lyse, frejdige Ansigt.

Da jeg var hos ham sidste Gang — Drengen var kommen op og var rask, — opfriskede vi endnu en Gang vore smaa fælles Minder fra hans Drengeaar.

Et Par Dage efter mødte jeg ham paa Gaden; han standsede mig, for at faa nogle Oplysninger om en Mand, der var trukket op som død af Vandet den foregaaende Dag; han vidste, at jeg som Embedslæge havde været med til den Forretning, og han lod til at være optagen af Sagen. Jeg fortalte ham, hvem det var, og at han havde druknet sig, fordi han var ked af Livet. Jeg husker, at han udbrød:

„Uha! saadan at dø ude i Vandet! det maa være skrækkeligt. — Ja — De kan nok huske, jeg var lige ved det selv en Gang! — — Nej, maa jeg saa faa Lov til at dø i min varme Seng!"

Tilsidst sagde han:

„Det er dog ikke til at begribe, at et Menneske kan komme paa den Tanke at ville aflive sig! Jeg synes, man skal lade Vorherre bestemme, hvornaar det skal være forbi — — — — Herregud! man kan saamænd tidsnok komme af med det kære Liv!"

Jeg smilede til ham, idet jeg sagde:

„De har saamænd alle mulige Betingelser for at leve længe! De er jo bomstærk og kærnesund!" — Og saa skiltes vi.

Fyren var stadig livsglad; det var der ingen Tvivl om. Der var noget godt og frejdigt i hans Smil, da han trykkede min Haand til Farvel. — Solstraalen var der bestandig.

Saa var det en Eftermiddag hen i November 1899. Jeg var træt og havde lagt mig paa min Sofa for at faa lidt Ro, men jeg havde ikke ligget 10 Minuter førend jeg maatte op igen;

der var blevet telefoneret fra Sygehuset, om jeg hurtigst muligt vilde komme derud til en nyankommen Patient; der var sket et alvorligt Ulykkestilfælde.

Efter nogle faa Minuters Forløb var jeg derude. Jeg mærkede straks paa Personalets Uro, at der var noget mere end almindeligt paa Færde. Da jeg aabnede Døren til Optagelseslokalet, saa jeg en Mand ligge paa Sengen; han saa saa uhyggelig ud, at det uvilkaarligt gav et Sæt i mig. Naar man har praktiseret som Læge i 21 Aar, saa har man dog set en Del, men jeg har aldrig følt nogen lignende som da jeg saa denne Mand. Jeg troede straks, han var død, men det viste sig snart, at Aandedrættet gik for sig med sædvanlig Regelmæssighed, hvad der var saa meget uhyggeligere som Ansigtet med de tæt tillukkede Øjne præsenterede sig som en livløs Maske med en underlig fugtig Glans; men Øjenbryn og Øjenhaar var der ikke Spor af. Hele den behaarede Del af Hovedet var forvandlet til en fast, skorpet Masse, der som et sort Overtræk ligesom var klistret paa Hovedet helt ned over Ørerne. Klæderne, han endnu var iført, var forrevne og forbrændte og hist og her overtrukne med en lignende sort Masse som Haarbunden.

„Hvad er der foregaaet?“ udbrød jeg.

Han gjorde ligesom et Forsøg paa at dreje Hovedet, da han hørte min Stemme, — hvad der dog var ham umuligt. Han spurgte ganske sagte:

„Hvem er *det?*“

„Det er Doktoren!“ sagde jeg og nævnede mit Navn.

„Aa, er det *Dem?*“ udbrød han. „Kender De saa ikke *mig?*“

„Nej, hvem er De?“

„Jeg er jo Deres egen lille Hansemand“.

Der gik som et Stød igennem mig! Jeg kunde godt have grædt; men det er nu noget, en Læge ikke indlader sig paa. — Jeg skyndte mig med at yde ham min Hjælp, — for saa vidt der da kunde være Tale om Hjælp lige over for en saa haabløs Situation.

Paa Ølbryggeriet, hvor Hans jo var ansat som Bødker, havde man fornylig anskaffet en stor Kedel til at koge Beg i. Den var konstrueret efter et nyt Princip og mentes at være overordentlig praktisk. Den første Gang, Hans saa den, havde han sagt: „Det gaar aldrig med *det* Apparat! det ender med en Forskrækkelse, gør det!“ — Men det kunde Hans naturligvis umuligt have nogen Forstand paa! Han ledede imidlertid Arbejdet ved Kedlen, og han var begribeligvis ikke rigtig glad ved det, men Hans var et Pligtmenneske, og han lystrede Kommando. Han skulde nok blive paa sin Post. — Den omtalte Eftermiddag gik det imidlertid som han havde forudset; der skete en Eksplosion, og da *han* stod lige ved, gik det ud over *ham*. Han blev helt overgydt med den kogende Beg og faldt i samme Nu om som ramt af et Skud. Han kom imidlertid straks til Bevidsthed og laa og jamrede sig stille. Det maa have været en hjerteskærende Smerte, han har følt. Den først tilkaldte Læge, der straks gav ham en Morfinindsprøjtning, havde, saa godt som det var ham muligt, fjernet Begen fra Ansigtet; det var ogsaa for saa vidt lykkedes; men hele Overhuden var fulgt med, det var uundgaaeligt. — Han hviskede gentagne Gange til mig, stadig jamrende sig stille i Smerte: „Tag Begen bort fra mine Øjne! jeg kan ikke lukke dem op!“

Den *var* jo borte! Staklen troede kun, at det var derfor, han ikke kunde aabne Øjnene.

Det pinligste af det hele var næsten, at hans Bevidsthed var fuldstændig klar. Og trods gentagne Morfinindsprøjtninger vare Smerterne ulidelige! Hvor jeg beundrede hans Taalmodighed. Han talte af og til til mig med sagte Stemme, — bævende og bedende, men uden Spor af Angst, vaandende sig af og til lidt i Smerte, men mild og god.

Solstraalen var der endnu.

Da han var fuldstændig befriet for Klæderne — det var en skrækkelig Afklædning! — blev han varsomt sænket ned i et Vandbassin med varmt Vand; det var det eneste Leje, der kunde være Tale om for denne Stakkel, fra hvis ynkeligt forbrændte Legeme Varmen stod ud som en Damp.

Han rystede af Kulde.

Men i Bassinet, hvori han anbragtes saaledes, at han var fuldstændigt omskyllet af det varme Vand, — at hvile mod et fast Underlag, kunde der ikke være Tale om — befandt han sig vel, følte sig snart varm og blev befriet for sine Smerter.

„Aa, hvor det lindrer!“ hviskede han.

Idet jeg puttede ham ned i Vandet, kunde jeg ikke lade være med at tænke paa hans Ord hin Dag i Anledning af den druknede Mand: „Nej, maa jeg saa faa Lov til at dø i min varme Seng!“

Han fik ikke Lov til det.

En halv Times Tid før han døde, nynnede han med svag Røst flere Vers af Salmen: „Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar!“ Og kort efter, 7 Timer efter Katastrofen, tog han Afsked med sin Familie, som næsten hele Tiden var hos ham, — og med Præsten, som stod uforstaaende overfor denne Hengivelse, denne Fred i Lidelsen. — Han døde stille og klart bevidst.

Solstraalen holdt ud til det sidste.

Den hellige Ægtestand.

Lidt Statistik i Ord og Billeder.

Af 20 Børn, der fødes, har 9 (de hvidklædte) Udsigt til at blive gift, hvorimod 11 (de sortklædte) forbliver ugifte.

STATISTIKEN sætter sit betænkeligste Ansigt op, naar den skal til at beskæftige sig med det ægteskabelige. Men det gælder for den, at Sandheden gaar frem for alt, og de, der har til Opgave at undersøge den ægteskabelige Atmosfære, kan ikke lægge Skjul paa, at Hymens Termometer viser en sørgelig Tilbøjelighed til at synke ned mod Nulpunktet. Der er saa meget, som skræmmer den gode Vilje fra at gifte sig. Der er de dyre Tider, den usikre Fremtid og Erhvervs-Kampen, der raser paa alle Kanter og faar Fædrene til bekymret at ryste paa Hovedet, naar de tænker paa deres Børns Fremtid. Hjertespørgsmaalet alene duer ikke længere som Grundbasis for den ægskabelige Pagt, der strander saa let paa Overvejelserne over Dagen i Morgen og alle de følgende Dage. I vor Tid forstaa vi det fulde Omfang af Ordet *Konsekvenser*, og denne Forstaaelse viser sig tydeligst i den Varsomhed, hvormed vi omgaas alle Giftermaalstanker. Maaske er der ogsaa en god Del Egoisme i Forsigtigheden. Man stiller større Fordringer nutildags til Livet og ræsonnerer, at det kan jo være svært nok at sørge for sig selv, endsige da for Kone og Børn desuden. Hjernerne har faaet et stort Ord at sige der, hvor forhen kun Hjerterne førte Ordet.

Sikkert er det, at i alle Lande formindskes i betydelig Grad Antallet af indgaaede Ægteskaber. I Tyskland er der 5 Millioner Kvinder, som forbliver ugifte og alene Overskuddet i Antal af Kvinder beløber sig til langt over en Million. Gaar man til Frankrig, finder man efter statistisk Opgørelse, at i Aarene 1893—1896 gik Ægteskaberne 632 tilbage og Skilsmisserne 235 frem. Alt i alt kan Frankrig paa 100 Mennesker opvise 40 Gifte, 57 Ugifte og 3 i Enkestand. I England er Forholdet saaledes, at der af 100 Personer bliver 35 Gifte, 60 Ugifte og 5 i Enkestand. Ogsaa i England og Tyskland florere Skilsmisserne, som mindre ofte finder Sted, naar Manden er nogle Aar ældre end Hustruen, oftest naar han er yngre end hun.

Fra de forsætlige Skilsmisser kommer man let til at tænke paa de tilfældige, som Døden fremtvinger, og det er da interessant at undersøge, hvad der er Gennensnitstiden for Ægteskabets Varighed, naar de to Parter kommer godt ud af det med hinanden. Da vil de i Frankrig kunne regne paa 20 Aars Samliv, i England paa 27 Aars og i Rusland endog paa 30.

Men naar man dvæler ved Skilmisserne, maa man ikke heller helt forbigaa dem, der for anden Gang træder ind i Ægteskabet, og undersøger man i den Anledning engelsk Statistik, viser det sig, at af de to Køn er Enkemændene absolut de villigste til paany at styrte sig i Fordærvelsen. Det er om dem, at Beaumarchais har sagt, at de, saafremt de gifter sig igen, ikke har fortjent at miste deres første Kone. Der er ogsaa Lande (baade i Dele af Frankrig og Østrig), hvor Befolkningen har en indgroet Uvilje mod dem, der gifter sig paany, selv om det sker længe efter, at Døden har afbrudt det første Ægteskab. Da samles alle gamle Gryder, Kasseroller, Stegepander, Ildtænger og Klokker og udenfor de skyldiges Bolig arrangeres en Koncert, som kan vare undertiden i otte Dage — først da kan Synderne befries mod at byde alle de assisterende paa et større Sold.

Paa et Antal af 20 Kvinder, kommer 7 Gifte, 12 Ugifte, 1 Enke.

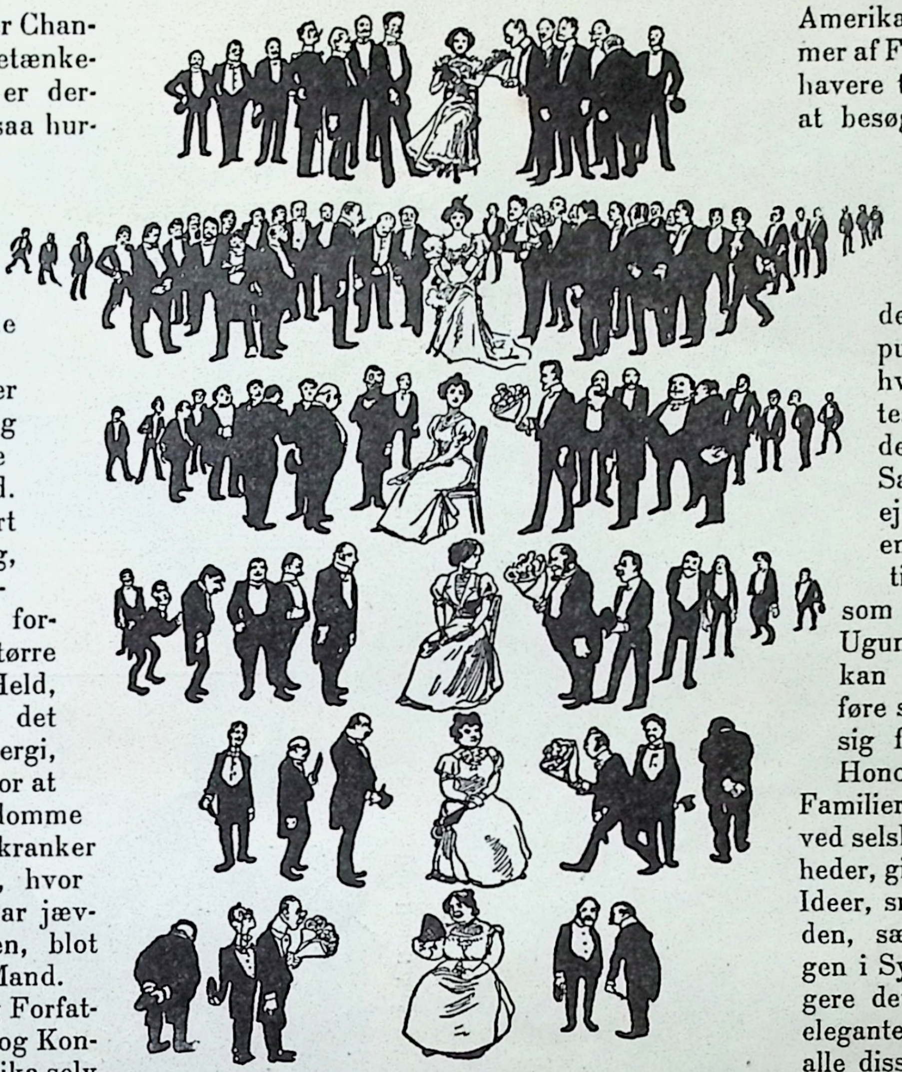
Hvad angaar Alderen for Ægteskabs Indgaaelse, da er for Kvinderne den fra 20—25 Aar den udsigtrigeste, thi i denne Periode tages til Ægte omtrent 36 Procent i alle civiliserede Lande, men der er endnu godt Haab indtil de

Paa et Antal af 20 Mænd, kommer 7 Gifte, 12 Ugifte, 1 Enkemand.

30 Aar, hvorefter Chancerne synker betænkeligt. Mændene er derimod langt fra saa hurtige af sig.

En Følge af Mændenes overhaandtagende Ulyst til at gifte sig er de Midler, hvortil Kvinderne griber for at skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold. Der gives snart ikke den Stilling, i hvilken Kvinderne ikke har forsøgt sig, med større eller mindre Held, men altid med det Mod og den Energi, som krævedes for at bekæmpe Fordomme og nedbryde Skranker paa Omraader, hvor Vejen længst var jævnet for Manden, blot fordi han var Mand.

(Fig. 1—6). Af 100 Kvinder gifter sig mellem 15 og 20 Aar: 13 %, mellem 20 og 25: 36 %, mellem 25 og 30: 22 %, mellem 30 og 35: 12 %, mellem 35 og 40: 6 %, mellem 40 og 50: 5 %.

Som Læge og Forfatter, Handlende og Kontorist, ja i Amerika selv som Borgmester, Dommer og Præst har Kvinderne taget et Arbejde op. Lige fra den unge Pige af Folket, der søger til Fabrikerne, indtil Bourgeoisi-Frøkenen, der studerer Lægekunst og Retsvidenskab, søger Kvinden at gøre sig nyttig, men ikke altid er hendes Lyst til at bestille noget forenet med udprægede Evner i nogen bestemt Retning og saaledes er det gaaet til, at amerikanske Kvinder, der *skulde* leve, har fundet paa nye og højst originale Erhvervsgrene. I Amerika benyttes Damer af Forretningsindehavere til paa Skrømt at besøge deres Konkurrenter, skaffe dem Oplysninger af enhver Art vedrørende deres Varer, og pumpe dem for, hvad der kan ventes af Nyheder til den forestaaende Sæson. Lige saa ejendommelig er en anden Beskæftigelse. Damer, som ved Skæbnens Ugunst ikke mere kan tillade sig at føre stort Hus, lader sig for et bestemt Honorar engagere af Familier til at ordne alt ved selskabelige Lejligheder, give Kokkepigen Ideer, smage paa Maden, sætte Opvartningen i System og arrangere det hele paa den eleganteste Façon. Af alle disse amerikanske Hverv er dog den Opgave, som tilfalder „den kvindelige Patient", den mest anstrengende. Denne Dame skal i Venteværelset hos den unge Læge, underholde de ventende med æventyrlige Beretninger om de Vidundere, som hans Behandling har affødt. Hun maa ogsaa være beredt til at underkaste sig ubehagelige Kure, for at indgyde de andre Mod.

Hun maa gøre det for at leve, og naar hun er uheldig, kan hun ogsaa godt dø af det.

1. 2. 3. 4.

Fig. 1 personificerer alle Kvinder, som aarlig gifter sig (100 %), Fig. 2 de, som gifter sig mellem 20 og 25 Aar (36 %), Fig. 3, mellem 25 og 30 (22 %) og Fig. 4 efter det 30. Aar (23 %).

4. 3. 2. 1.

Fig. 1 personificerer alle Mænd, som gifter sig i Løbet af et Aar, Fig. 2 de, som gifter sig mellem 20 og 25 Aar, Fig. 3 mellem 25 og 30 og Fig. 4 (omtrent 1/6) efter det 30. Aar.

Dronningens Nytaarspresent. — „Bare jeg nu vidste, hvordan jeg skulde faa den spist“.

„Dum-Dum-Galop“.

England, de Svages Beskytter.

Tralalala, Tralalala, her kommer Englænderne.

Løven (England) og Pindsvinet (Krüger).

Krigen i Karrikaturer.

Krigen i Karrikatur.

Den franske Karrikaturtegner Ad. Willette.

Kunsten at lade Tids- og Verdens begivenheder fremtræde i Humorens og Satirens ofte kun lidet flatterende Lys og at forskyde deres Linjer, saa at de ses som i et Hulspejl, er ikke fra i Gaar.

Den klassiske Oldtid har haft sine smilende Philosofer og store Spottere, som har udviklet Satiren til Kunstform og uden al Tvivl allerede benyttet, hvad vi nu til Dags kalder *„Karrikaturer“* — Blyantens Vrænge- og Spottebilleder. Husenes Mure i Pompeji og *Roma sotterranea* giver Dag for Dag nye Beviser herfor.

Men, den politiske Karrikatur — maa nærmest betragtes som Barn af den moderne Tid. Dens Oprindelse gaar næppe længere end til Begyndelsen af det nittende Aarhundrede og den optræder først i England og Frankrig.

Den moderne Karrikatur følger tro de sidste Aars historiske Udvikling og giver et Spejlbilled af hver enkel Epoke kun at den lader Billedet straale tilbage fra et Spejl med forskudt Brændepunkt.

Den politiske Karrikatur blomstrer selvfølgelig yppigst, naar de politiske Politikkampes Bølger i et eller andet Land gaar saa højt, at deres Dønninger naar ud over Grænserne. Dreyfus-Affæren og nu sidst Transwaalkrigen har sat Blyanterne i den livligste Bevægelse og rundt i alle Kulturlande er en hel satirisk Presse ivrig paa Færde for at sikre sig de bedste Tegninger. Et af de mest berømte af disse Blade er det franske „Le Rire“, som har ofret de senere Aars Verdensbegivenheder specielle Hefter, som hurtigst muligt blive beslaglagte i det Land, som det i hvert enkelt Tilfælde gaar ud over. Ganske som Tyskerne konfiskerede „Le Rire“s Skildring af Kejser Wilhelms Pilgrimsfærd, saaledes har nu Englænderne undertrykt dette Blads meget dristige Behandling af den famøse Krig under Titlen: „Her skal De se Englænderne!“

Det er England, der rammes i saa godt som som alle de evropæiske Vittighedsblades Krigssatirer, af hvilke vi paa foranstaaende Side bringer et lille Udvalg. Fra det beslaglagte Hæfte af „Le Rire“, som den berømte Karrikaturist *Ad. Willette* har været ene om at tegne, har vi hentet John-Bull-Optoget med Frelserpiger og Syngepiger i Spidsen og Præsten og Pesten i Bagtroppen. En anden af „Le Rire“s Tegnere, C. Léander, er Mester for den ondskabsfulde Situation: „England, som beskytter de svage“. Fra det amerikanske „Puck“ laaner vi Billedet af den engelske Løve, der ikke tør binde an med Pindsvinet (Præsident Krüger), fra hvis Legeme Bajonetterne stikker frem. Endelig har vi i tyske Blade fundet den ypperlige „Dum-Dum-Galop“, danset af Chamberlain og Dronning Victoria samt Scenen med den lemlæstede engelske Soldat, som faar overrakt sin Dronnings Nytaarsgave i Form af en Pakke Chokolade og ikke aner, hvordan han skal faa den spist.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Begyndelsen.

I Begyndelsen skildres, hvorledes Professor von Holzen i Haag besøger en døende Mand og køber en værdifuld Opskrift af ham. Da Manden er død, tager von Holzen sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit, et Stof, der er nødvendigt ved Papirfabrikationen, men livsfarligt for Arbejderne. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof. I den Anledning holdes der et Møde hos Lord Ferriby, ved hvilket Bestyrelsen vælges, der bl. a. kommer til at bestaa af Lord Ferriby, Cornish, White, Roden og Professor von Holzen.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne og Selskabets Planer om at samle dem alle i Holland. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. Man beslutter at holde et „Malgamitbal". I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning.

„Jeg er desværre ikke Forretningsmand," vedblev Lord Ferriby; „men jeg tror, at vi alle véd, at vore Forretninger blive udmærket ledede. Meningen er naturligvis ikke den, at vi som Aktionærer paa nogen Maade skal drage Fordel af denne nye finansielle Basis. Vi er kun Aktionærer af Navn, og hvis vi faar nogen Indtægt af vore Aktier, saa skal den anvendes, som vi har anvendt Kapitalen, kun til Gavn for Malgamitarbejderne. Det, som disse stakkels Mennesker tjener paa deres egnes Aktier, kan fornuftigvis betragtes som en Slags Bonus. Det er, hvad jeg har at sige om det Grundlag, paa hvilket jeg foreslaar, at vi skal arbejde. Hr. Roden har omhyggeligt overvejet Sagen, og jeg tror, at vi gerne giver vort Samtykke til ethvert Forslag, som han efter en saadan Overvejelse fremsætter. Der er naturligvis mange Enkeltheder, som maa drøftes — — Hvad behager?"

Lord Ferriby standsede og vendte sig om imod Roden, der havde mumlet nogle Ord.

„Naa — ja! Ja, det er rigtigt. Hr. Roden vil saa meget som muligt fritage os for Enkeltheder."

Det var hensynsfuldt og meget belejligt; for Tony Cornish havde gabet mere end én Gang.

„Fabriken har nu arbejdet i omtrent tre Maaneder," sagde Lord Ferriby, „og Resultatet har været meget tilfredsstillende — — Hvad behager?"

„Er der mange Dødsfald?" spurgte Major White.

„Dødsfald? Naa — blandt Arbejderne! Ja, det er der. Det kan maaske Hr. von Holzen sige Dem bedre Besked om end jeg." Hans Herlighed bukkede hen imod von Holzen paa en Maade, som han ansaa for udenlandsk.

„Ja," sagde von Holzen roligt, „der har naturligvis været Dødsfald, men ikke saa mange, som man havde ventet. Hr. Cornish vil bevidne, at de fleste af Ar-

bejderne allerede var mærkede af Døden, da de ankom til Haag."

„Ja, de saa' meget daarlige ud," indrømmede Tony.

„Jeg synes — hm — jeg synes, vi skal hellere sysselsætte os med — hm! — med de levende," sagde Lord Ferriby og bladede i nogle Papirer med en bebrejdende Mine. Han mente øjensynligt, at det var temmelig upassende af White saaledes at give dem en Spand koldt Vand over Hovedet. Thi Lord Ferriby ejede den Mennneskekærlighed, der haaber alt og lukker Øjnene for praktiske Kendsgerninger, saafremt de ikke er opmuntrende. — „Her har jeg Resultatet af det første Fjerdingaars Arbejde."

Han saa' paa Papirerne med saa nedladende en Mine, at det var ganske klart, at hvis han ikke havde været Lord, men Forretningsmand, saa vilde han ved første Blik have forstaaet dem. Der var Tavshed, medens han vendte de tætskrevne Blade med en interesseret og bifaldende Mine.

„Ja," sagde han, som om han i det Øjeblik havde ransaget alle Talrækkerne og fundet dem rigtige; „som jeg sagde, mine Herrer, Resultatet er meget tilfredsstillende. Vi har fabrikeret en Malgamitmasse, som Papirfabrikanterne har været godt fornøjede med. Vi udvider Fabriken, og den Dag er ikke fjern, da vi i alt Fald kan haabe, at Forretningen bærer sig."

Lord Ferriby trak sin Vest ned, et sikkert Tegn paa, at Kilden til hans Veltalenhed for Øjeblikket var udtørret.

Tony Cornish gjorde med stor Aandsnærværelse et Spørgsmaal, som kun Roden kunde besvare, og efter at man havde overvejet nogle statistiske Æmner, blev Mødet sluttet. Det havde hele Tiden været indlysende, at Percy Roden var den eneste Forretningsmand blandt dem alle. I de Spørgsmaal, der vedrørte Tal, viste hans Kolleger, at de var fuldstændig ude paa de vilde Bølger. Lord Ferriby var bleven opdraget af en økonomisk Moder, som i Tidens Løb havde faaet ham gift med en økonomisk Hustru. Tony Cornish havde haft Fataliteter med en Skrædderregning. Major White var en Gang fra Gibraltar bleven sendt ind i Spanien for at købe Muldyr paa sin Dronnings og sit Lands Vegne. Han blev uenig med en Pranger i Ronda, gav ham et Nakkedrag og vendte tilbage til Gibraltar, brændemærket som en daarlig og ubesindig Forretningsmand, og dermed endte hans kommercielle Løbebane. Von Holzen var kun Videnskabsmand, derom forsikrede han i alt Fald gentagne Gange sine Værkfæller.

Hvis ærlig og ligefrem Tale er et Tegn paa Venskab, saa er Kvinder sikkert i Stand til en højere Flugt end Mænd. Et livsvarigt Venskab imellem to Kvinder betyder sædvanligt, at de har været oppe at skændes i Skolen og senere hen har holdt fast ved det Privilegium at tale aabent og ligefremt til hinanden. En Mands Venskab er baseret paa hans Kendskab til Vennens forsonende Egenskaber. En Kvindes kæreste Veninde er den Kvinde, hvis Fejl kan taale den strengeste Ransagning.

Joan Ferriby fik i ti Minuter mere at vide om Haag, Percy Roden, Otto von Holzen og ikke mindst om Fru Vansittart, end Tony Cornish vilde have erfaret efter en Maaneds taalmodig Granskning. De første fem af disse kostbare ti Minuter gik med at kysse Dorothea Roden og beundre hendes Hat og se paa hende og sige, at hun var sød. Saa spurgte Joan, hvorfor Dorothea var holdt op med at skrive, og Dorothea beviste, at det var Joan, der havde været Synderen, og saa blev der kastet en Bro over alle de Aar, og de var Venner igen.

„Mener du virkelig, at du ikke har Interesse for Malgamitfabrikationen?" spurgte Joan, medens de spadserede langs med Kanalen, hen imod Skoven.

„Ja," svarede Dorothea. „Jeg er led og ked af Ordet alene."

„Men du har jo altid været lidt — lidt overfladisk — ikke sandt?"

„Jeg tog maaske ikke al den Lærdom saa alvorligt som du. Det er vel det, du mener," svarede Dorothea.

Joan, som var kommet til Holland, opfyldt af Iver efter at gøre gode Gerninger, gik videre i Tavshed. Træerne var lige ved at springe ud, og der var Vaarduft i Luften. Her var en helt anden Atmosfære end den, Joan var vant til; den var roligere, maaske renere, ganske vist sundere, muligvis mere tankevækkende, og naar Velgørenhed skal øves godt, saa maa den frem for alle Dyder øves uden for megen Eftertanke. Den, der lader Visdommen lede sin Gavmildhed alt for meget, ender med slet ingen Ting at give.

„Det er i alt Fald brillant af Hr. Roden, at han arbejder saa ivrigt for Sagen, ligefrem ofrer sig for den," sagde Joan.

„Ja—a!"

Joan vendte sig hurtigt og saa' paa sin Ledsagerinde. Det var maaske ikke let at læse i Dorothea Rodens Ansigt, især naar hun vendte sig bort, som hun gjorde nu for at kunne møde et ransagende Blik med et roligt Smil.

„Jeg har været indviet i saa mange af Percys Planer," sagde hun, „saa du maa ikke vente, at jeg skal være begejstret for denne."

„Men denne maa lykkes, hvordan det saa end er gaaet med de andre," udbrød Joan. „Det er saadan en god Sag. Man kan da ikke tænke sig noget bedre Maal end at hjælpe elendige Mennesker, der ikke kan hjælpe sig selv. Og nu er den saa glimrende organiseret. Det siger alle de, der har Forstand paa det. Hvis din Broder tror, at det ikke gaar godt, saa tager han fejl. — Desuden," sluttede han, „har han jo Tony Cornish til at hjælpe sig."

„Ja, det har han jo," svarede Dorothea.

„Tony har altid Held med sig," vedblev Joan ivrigt. „Der er noget,— jeg véd ikke hvad, ved ham."

Dorothea erindrede, at Fru Vansittart havde sagt noget lignende om Tony Cornish. Hun havde sagt, at han kunde holde paa sine Kort og spille dem ud i det rigtige Øjeblik. Det er maaske Hemmeligheden, naar man vil have Held med sig her i Livet, at holde paa sine Kort og slet ikke at spille dem, hvis det rigtige Øjeblik ikke kommer, holde paa dem, til Spillet er forbi, og nøjes med at vide, at man alligevel har haft Udsigter til et smukt Spil, som muligvis kunde have været Umagen værd at spille.

„Jeg skal sige dig," sagde Joan alvorligt, „der gives Folk, som mener, at de er sikre paa godt Vejr paa en Skovtur, naar de kan faa Tony med."

„Véd han det?" spurgte Dorothea lidt kort.

„Tony?" svarede Joan leende. „Nej, naturligvis véd han det ikke. Den Slags Ting tænker han aldrig paa."

11. KAPITEL.

En Spadseretur.

Portneren paa Hotellet stod og nød sin Morgencigaret i Porten, da han af naturlig Høflighed blev nødt til at træde til Side for én af Hotellets Gæster.

„God Morgen, Herre," sagde han, „De gaar nok Morgentur?"

„Ja," svarede Cornish muntert, „jeg gaar Morgentur."

„Har Herren faaet Kaffe?" spurgte Portneren. „Det er ikke sundt at komme i Nærheden af Kanalerne med en tom Mave."

Cornish stod stille og beroligede Manden. Der er mange, som faar en Mængde at vide uden nogen Sinde at gøre noget Spørgsmaal, ligesom der er nogle — og det er for det meste Kvinder — som gør mange

Spørgsmaal og faar mange Løgne til Gengæld. Tony Cornish havde et frejdigt Væsen, som fik andre Mænd til at tale. Han var ogsaa lige saa væver som en Kvinde. Han vandrede omkring i Verden og blev belært.

Byens Uhre slog syv, og Morgentaagen hvilede endnu over Træerne. Den store Plads, Toornoifeld, var næsten øde. I Holland ligger man længe i Sengen, og paa en Tid, da man i en fransk By vilde være paa Benene og Gaderne overfyldte af Mennesker, som køber og sælger, ligger en hollandsk By og sover. Parkgade var næsten øde; der var kun et Par Gadefejere og nogle Mælkemænd, der ilede fra Dør til Dør; men Husene var stængede og tavse.

Tony Cornish gik paa det højre Fortov, og dette gjorde det saa meget lettere for Fru Vansittart at se ham fra Sovekammervinduet, da han gik gennem Oranjegade.

„Ja saa!" sagde denne Dame, idet hun ringede paa sin Pige, hvem hun forklarede, at hun pludselig havde faaet Lyst til at gaa en Morgentur.

Tony Cornish vandrede altsaa af Sted under Oude Wegs Træer, medens Fru Vansittart mageligt fulgte efter ham paa én af Sidevejene, der laa op ad Bakke, saa hun stadig kunde holde Øje med ham. Da han kom til den brede Vej, som førte fra Malgamitfabriken til Kirkegaarden, satte han sig paa en Bænk under Træerne. Og Fru Vansittart, der var et Par Hundrede Alen bag ved ham, satte sig paa en Bænk, der var lige saa godt skjult.

Saaledes sad de i nogen Tid, og de eneste, der saa' dem, var Fiskehandlere, der kørte fra Scheveningen til Haag. Saa syntes Tony Cornish at opdage noget interessant paa Vejen ned til Søen, og Fru Vansittart rejste sig og gik ned paa Hovedvejen, hvorfra der var god Udsigt. Det, der tildrog sig Tonys Opmærksomhed, var en billig, simpel og tarvelig Begravelse; Ligtoget bevægede sig langsomt af Sted ad Landevejen. Det var et løjerligt Ligtog. Det bestod af tre Rustvogne og én Karét. De døde var altsaa næsten lige saa talrige som de levende, og det er meget sjældent ved almindelige Begravelser. I den gamle Karét saa' man et Par plebejiske Ansigter, som var optændte af Drik og den særlige Sindsbevægelse, som man ser hos Folk i den Slags Karéter, naar de har taget dem paa Kredit og betaler mere for Begravelsen, end de har Raad til. Det lod til, at der i det hele var seks Folk i Karéten.

Denne Procession var ikke opbyggelig, og Tony Cornish saa' meget alvorlig ud, medens han iagttog den. Da den var kommet forbi, rejste han sig og gik langsomt tilbage hen imod Haag. Før han var kommet langt, mødte han Fru Vansittart, der rejste sig fra en Bænk, da han nærmede sig.

„God Dag, *mon ami*," sagde hun leende. „Har De haft en fornøjelig Tur?"

„Den ender i alt Fald fornøjeligt," svarede han og mødte hendes Blik med et uforstyrreligt Smil.

Hun gav et noget ligegyldigt Kast med Hovedet.

„Man skulde næsten tro," sagde hun, medens de gik videre sammen, „at De har udspejdet vore — Krogveje. Husk paa, min gode Tony, at jeg boer i Haag og derfor maaske kan vide Ting, der er nyttige for Dem. Mine Oplysninger staar sandsynligvis til Deres Raadighed, naar De trænger til dem."

Hun saa' paa ham med kække sorte Øjne og lo. En stærk Mand er sædvanlig stolt af sin Magt. Denne Kvinde følte den samme Slags Stolthed over sin Snildhed. Hun var ikke fornuftig nok til at skjule det, hvilket er en bitter, negativ Fornøjelse, der i Reglen kun nydes af ældre Herrer. Desuden har det sociale Fremskridt næsten gjort det til en Forbrydelse at sætte sit Lys under en Skæppe. Personer, som udspørger os for at skrive om os, fortæller os jo kort og godt, at det er enhver Mands Pligt at sætte sit Lys i en Stage, saa hans Næste i alt Fald kan prøve paa at blæse det ud.

Cornish havde lært Fru Vansittart at kende i en Periode, da hun som ung gift Kone betragtede alle yngre med matroneagtig Velvilje. Hun havde den Gang givet mange gode Raad, som Tony havde lyttet til med Ærbødighed. Skæbnen havde ført dem sammen i det sjældne Øjeblik og næsten under de eneste Omstændigheder, som tillader, at der stiftes Venskab imellem en Mand og en Kvinde.

Nu gik de langsomt ved Siden af hinanden under Træerne paa Oude Weg og indaandede den friske Morgenluft med Foraarets mangfoldige duftende Pust. Fru Vansittart havde ikke i Sinde at opgive sin Stilling som Mentor og Ven. Det var desuden én af de Stillinger, som ikke kan defineres kort og godt. Blandt Mænd og Kvinder gaar det ofte saadan, at naar man paaviser visse Følelsers Tilværelse, saa ødelægger man dem. At sige: „Vær min Ven!" gør ofte Venskabet umuligt. Fru Vansittart var for klog til at udsætte sig for saadan en Fare lige over for en Mand, som hun havde opdaget kunde være en Reserve, som Verden ellers ikke havde lagt Mærke til. Det er uklogt at indlade sig paa Krig eller Venskab uden at tænke paa Reserver.

„Kan De huske, hvor kloge vi var, da vi var unge?" spurgte Fru Vansittart pludselig. „Hvilken Verdenskundskab, hvilken Livserfaring har man ikke, naar hele Livet ligger foran En?"

„Ja," indrømmede Cornish reserveret.

„Men selv om jeg prædikede en hel Del, saa gjorde jeg Dem i alt Fald ikke Fortræd," sagde hun leende.

„Nej."

„Og Erfaring — ja, det faar man jo senere; den maa man jo købe."

„Ja, og de kloge sælger den igen med Fordel," sagde Cornish leende. „Det er ikke en Vare, som man bryder sig om at beholde. Naar man ikke kan sælge den, byder man de unge den gratis."

„Og de modtager den til en endog lavere Pris. Det er kynisk af Dem og mig, Hr. Tony Cornish, at sige billige Vittigheder for at skjule vore Tanker."

De gik nogle Skridt i Tavshed. Saa vendte Tony sig om paa sin raske Maade og saa' paa hende. Han havde tynde, bevægelige Læber, som i dette Øjeblik udtrykte Venskab og Nysgerrighed.

„Hvad tænker De paa?" spurgte han.

Hun saa' paa ham med alvorlige, ransagende Øjne, og da de mødte hans, blev det klart, at deres Venskab var genoprettet.

„Paa Deres Forretninger og Deres Begravelser," svarede hun.

„Ja, det er jo sørgelige Ting," sagde Cornish; „men jeg er Dem alligevel taknemmelig, fordi De viser mig den Ære."

Han standsede og gik videre i Tavshed. Hun saa' halv vredt paa ham og trak lidt paa Skuldren.

„De vil altsaa ikke tale," sagde hun og slog sin Solskærm op med et Smæld. „Ja, ja da! Tiden er maaske ikke kommet endnu. Men hvis jeg er i den rette Stemning, naar Tiden kommer, saa vil De opdage, at De ikke har nogen bedre Forbundsfælle end mig. Ja, stik kun Hagen frem og se saa naiv ud, som De har Lyst til! De er ikke rolig med Hensyn til denne dejlige Malgamithistorie. Men jeg forlanger ingen Fortrolighed og viser heller ikke andre nogen, det kan De være vis paa, min gode Ven."

(Fortsættes).

En Kollega af Prins Valdemar.

I Løbet af denne Maaned vil „Valkyrien" komme til Honkong, hvor vore Officerer vil faa Lejlighed til at hilse paa deres mærkelige kinesiske Fæller.

En Kaptajn i den kinesiske Flaade med sine to Adjutanter.

Da den kinisiske Flaade i 1894—95 omtrent totalt ødelagdes af Japaneserne, gik mange af dens Officerer sammen med Mandskabet til Bunds i Jalu Bugten og i Havnen ved Weihaiwei. Af de overlevende Chefer foretrak nogle at gaa fra Borde, førend de med deres ramponerede Skibe ankom til Port Arthur, idet en Anelse sagde dem, at der næppe ventede dem noget godt, hvis Straffedepartementet i Peking først fik fat i deres syndige Kroppe. I Kina gælder der nemlig ingen Undskyldning for et Nederlag. Enkelte mere sangvinske Naturer blev paa deres Post og nogle af dem fik som Belønning en Afstraffelse, hvorved de blev et Hovede kortere, medens de mere heldige slap med at miste en Knap, der senere hen i Livet kunde genvindes eller købes.

Hosstaaende Portræt er en af de Kaptajner i Flaaden, som kom uskadt ud af denne dobbelte Ild, og hans Rang som Mandarin er i fjerde Klasse, hvilket man kan se af den Tiger, der pryder hans Bryststykke. Mandariner i Hæren eller Flaaden bærer, hvis de er af første Klasse, en Rubinknap paa Toppen af Hatten og en broderet Enhjørning paa Bryst- og Rygstykket, som begge er af kostbart, broderet Silke. Denne Rang svarer til vor Flaadeadmirals. Anden Klasses Mandariner har en rød Knap og en broderet Løve; tredje Klasse, en Safirknap og en Leopard; fjerde Klasse en blaa uigennemsigtig Knap og en Tiger; femte Klasse en Krystalknap og en Bjørn; sjette Klasse kendes paa en mælkehvid Knap og en broderet Tigerkat; syvende Klasse bærer en glat forgyldt Knap og en spættet Bjørn, medens ottende Klasses Mandariner kendes paa en forgyldt, forsiret Knap og en forholdsvis tam Sælhund, og endelig bærer niende og laveste Klasse en forsiret Sølvknap paa Hatten, medens de maa lade sig nøje med en ganske almindelig Flodhest for og bag.

Mandariner af Civiletaten, der i social Henseende staar langt højere end Militærmandarinerne, bærer akkurat de samme Knapper paa Hatten, i Henhold til deres Rang, men i Stedet for Militærets broderede Rovdyr prydes deres Ryg og Bryst af mere fredsommelige Fugle.

Disciplinen om Bord er af den tarveligste Art. Daarlig Løn og Vilkaarlighed i Valget af Officerer avler her, ligesom overalt i Kina, en Korruption. — Følgende Hændelse fandt Sted for nogle Aar siden, medens Helten fra Weihaiwei, — den gamle Admiral Ting, som skød sig et Øjeblik efter, at han havde underskrevet Kapitulationen til Japaneserne, — endnu levede. De laa paa Rheden, og der var almindelig Landlov. Saa almindelig, at Admiralen og Skildvagten tilsidst var de eneste, der endnu var om Bord. Admiralen kedede sig i sin Ensomhed og kaldte paa Skildvagten. Hvad de to fordrev Tiden med, vides ikke; men da nogle nysgerrige Evropæere omsider entrede op ad Falderebstrappen og pludseligt viste sig paa Dækket, fandt de den ærværdige Admiral siddende paa Hug dybt interesseret i et kinesisk Hasardspil sammen med Skildvagten, og den sidstnævntes bedrøvelige Ansigt syntes at tyde paa, at Admiralen havde vundet Størsteparten af hans Maanedsløn, der beløb sig til syv Kroner.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Lord Roberts, den nye eng. Overkommandør.

FELTMARSKAL, LORD ROBERTS, som nylig har taget Overkommandoen for den engelske Hær i Sydafrika, er en af de mest populære engelske Generaler. Han har i Indien tilkæmpet sig mange store Sejre og nu drager han til Sydafrika, ledsaget af sine Landsmænds største Tillid og bedste Forhaabninger.

Tegning af Dron. Victorias Nytaarsgave til de engelske Tropper.

Hosstaaende Tegning gengiver Dekorationen paa de smaa Blikdaaser med Chokolade, som Dronning Victoria har sendt Tropperne i Sydafrika som Nytaarsgave og Hilsen. Enhver Soldat modtager $^1/_2$ Pd. og der er hos de første Chokoladefirmaer i England bestilt 120,000 Pakker. Paa Tegningen ses i Midten en Medaillon af Dronningen med det kongelige Monogram paa den ene Side og Inskriptionen: „Sydafrika 1900“ paa den anden. Nedenunder staar i Facsimile af Dronningens Haandskrift: „Jeg ønsker Dem et glædeligt Nytaar. — Victoria“.

Viser til lille Pip—.

I.

Du lille Pip! Du glade Pip!
Hvor er Du dog lykkelig baaren!
Fra Du fik Sko paa din lille Fod,
har Lys og Luft Dig danset imod!
Stær og Lærke har hilst din Vej,
og Skov og Mark er grønnet for dig
i Vaaren!

Den første Stund, Du til Verden kom,
legede Lyset med Dagen,
og derfor fik dine Øjne smaa
de tusende Solglimt at gemme paa,
og derfor leger der Sol om din Mund,
i Smilets Krusning, i Kindens Rund
og om Hagen!

Og derfor Pip, Du glade Pip,
synger en Fugl ved din Rude,
derfor er Du saa sorgløs fri
som den frie Natur, Du lever i,
saa frisk som Foraarets fejende Vind,
naar det synger i Bøg, og suser i Lind
derude!

Dit Liv er i Naturens Liv,
dets farende Vejr har Du inde —
og derfor, naar Du et Indfald faar,
da er det som Løvspringsleg i Vaar —
og derfor, naar Du faar Tungen paa Gang,
da er det, som glade Smaafugle sang
bag Linde!

Din Drøm er ogsaa Naturens Drøm —
og derfor, Pip, naar Du sover,
drømmer Du blødt som Søens Spejl,
naar den vugger den blanke Maanes Sejl
ind i de lyse Nætters Fang —
med Nattergalens strømmende Sang
derover —.

Saa leg og drøm, Du glade Pip,
som er saa lykkelig baaren!
Og tak Vorherre, som er saa god,
at Lys og Luft Dig danser imod,
at Stær og Lærke hilser din Vej
og Skov og Marker grønnes for dig
i Vaaren!

II.

Jeg elsker min lille Verden:
min glade Pip og min Hund!
Jeg skærmer den for den store,
jeg signer den hver en Stund.

De to, de kender af Livet
kun Lykkens glade Behov,
de tumler sig lystigt sammen
med Latter og højt Vovvov!

Hos dem slikker Tankerne Solskin
i hver en Uvejrsstund —
min lille velsignede Verden,
min glade Pip og min Hund!

De kaade Spring over Græsset,
de varme Kys paa min Mund,
den viltre Leg i det grønne
den gør mig Sjælen saa sund.

Den gør mig Tankerne rene,
den gør mig Sindet saa kækt,
saa Barnet i mig kan leve,
trods Synders og Sorger Vægt.

Hvad er mig den store Verden,
dens Æres og Vaandes Stund,
saa længe jeg har den lille:
min glade Pip og min Hund —!

J. Blicher-Clausen.

Af Dagens Krønike.

Forhenv. Overpræsident Klein.

Med det nye Aar trækker den 76-aarige Overpræsident, Kmhr. *C. S. Klein* sig tilbage fra sin Embedsvirksomhed, og en i mange Henseende betydningsfuld Livsgærning som Politiker, Dommer og Administrator er dermed afsluttet. I den almindelige Bevidsthed staar Kleins Karakter som en Type paa Nationalliberalismens bedste Egenskaber, og han lagde lige til det sidste sit humane og selvstændige Frisind for Dagen i sin offentlige Optræden.

Den ved Kleins Afgang ledigblevne Plads indtages af en Mand, som ingenlunde er ubekendt for sine nye Undersaatter, og som uden Tvivl har gode Betingelser for at blive populær. Overpræsident *Valdemar Oldenburg*, som nu er en 65-aarig Mand, var i 70-erne Vicepolitidirektør i København, men virkede senere som Politimester ude i Landet, senest i Nordre Birk, hvorfra han vil være kendt af en Mængde Københavnere.

Overpræsident Oldenburg.

Blandt Overpræsidentens Pligter er som bekendt den ikke videre behagelige, at stifte Fred mellem uenige Ægtefolk. Maaske man tør gøre sig Haab om, at Overpræsident Oldenburgs majestætiske og respektindgydende Personlighed vil sætte sig glædelige Spor paa dette Omraade.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Forhenværende Oberstløjtnant *C. T. Müllertz* er afgaaet ved Døden. Den afdøde, der var Søn af Marinelæge M., blev Sekondløjtnant ved Artilleriet 1. April 1857 efter at have gennemgaaet den militære Højskole. Han uddannede sig særlig i de tekniske Fag. 1860 avancerede han til Premierløjtnant, 1871 til Kaptajn og nogle Aar senere stilledes han til Raadighed for Artilleristaben. Som Adjutant hos General de Jonquières deltog han i 1864 under Dybbøls Belejring. Overalt fandt man efter Krigen Anvendelse for hans tekniske Dygtighed i forskellige Kommissioner, og paa mange Tjenesterejser til Udlandet blev han anvendt til Indkøb af Feltmateriel. I 1884 faldt han for Aldersgrænsen og modtog derefter et Afskedspatent som Oberstløjtnant. I de senere Aar ordnede han som Agent for Krupp i Essen Leverancer af Feltskyts til de skandinaviske Lande. Oberst M. var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset samt nogle udenlandske Ordener.

Oberstløjtnant Müllertz.

Konsul *J. Thorsøe*, som fornylig afgik ved Døden i Frederikshavn, har i en meget lang Aarrække været knyttet til denne By og nød stor Anseelse som Ekspeditør for det forenede Dampskibsselskab, ligesom han i Egenskab af russisk og portugisisk Konsul stod i livlig Forbindelse med Udlandet. Efter i sin Ungdom at have været Skibsfører, nedsatte Thorsøe sig i Aalborg, kom derfra til Frederikshavn, hvor han startede en Købmandsforretning, som han ledede indtil 1881, medens han fra dette Aar og indtil 1894 ofrede sig for Dampskibsekspeditionen. Den afdøde, der naaede den høje Alder af 77 Aar, var dekoreret med Ridderkorset og flere udenlandske Ordener.

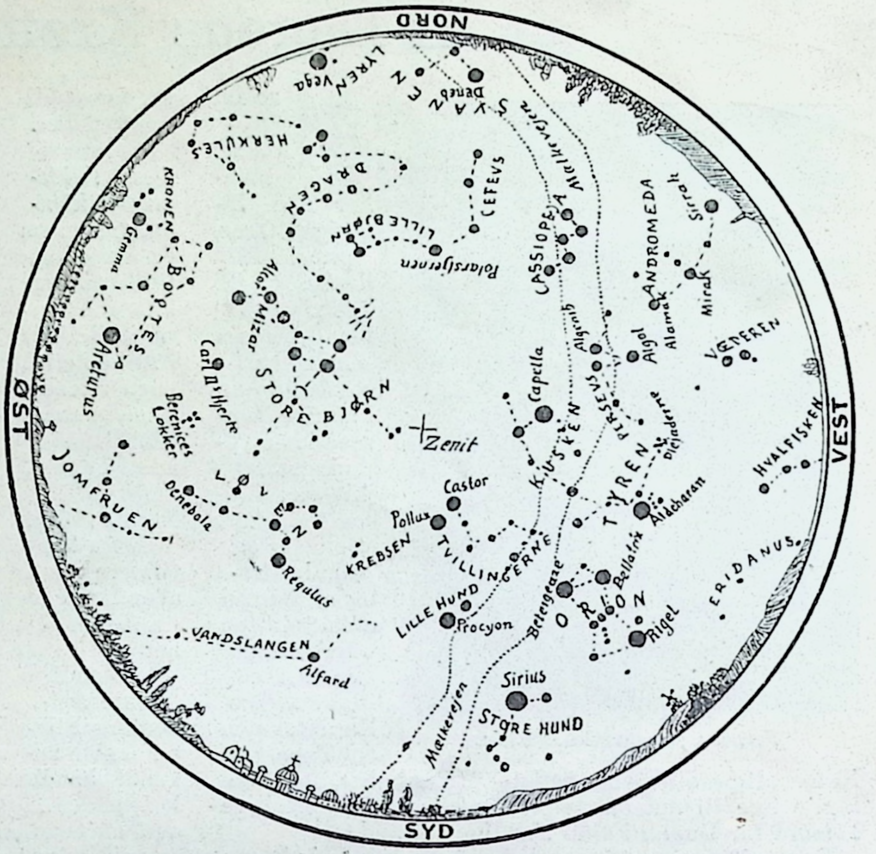

Konsul Thorsøe.

Efter et kort Sygeleje er Kancelliraad, Kæmner *Ludvig Madsen* død i Horsens i en Alder af 55 Aar. Efter at have taget dansk juridisk Eksamen i 1867 blev han ansat som Fuldmægtig paa Borgmesterkontoret i Horsens. 1879 ansattes han som Kæmner sammesteds, og i 1884 fik han Titel af Kancelliraad. Foruden Kæmnerembedet beklædte han talrige andre Hverv f. Eks. Stillingen som Branddirektør, Formand for Ligningskommissionen o. lign. Den afdøde var en i sin By meget afholdt Mand; han var velset overalt, og den Dygtighed, hvormed han udførte, hvad der blev ham betroet, gjorde ham i højeste

Kancelliraad Madsen.

Grad anset. Den afdøde var en Broder til den nye Direktør i Magasin du Nord Vilh. R. Madsen og Borgmester M. i Vejle.

Tobaksfabrikant *Ferd. Bang*, der for nogen Tid siden afgik ved Døden i Roskilde, var født 1846. I en meget ung Alder overtog han efter sin Fader den velfunderede Forretning, der i Aarenes Løb har skaffet sig et kendt Navn i vide Kredse. Den afdøde var en dygtig Forretningsmand, der viede hele sin Kraft til sin Virksomhed og nød i høj Grad sine Medborgeres Agtelse.

Tobaksfabrikant Bang.

Juleaftens Dag afgik Redaktøren af det moderate „Randers Dagblad“, *J. C. Rye*, ved Døden. Det var en langvarig Nyrelidelse i Forbindelse med Sukkersyge, der saa brat rev den kun 51-aarige Mand ud af en omfangsrig Virksomhed i det østjydske Venstres Tjeneste. Rye stiftede selv sit Blad for 26 Aar tilbage og vandt sig i Aarenes Løb ved sin Dygtighed og personlige Elskværdighed en sikker og agtet Position baade blandt Meningsfæller og Modstandere, samtidig med, at han udviklede Randers Dagblad til et af Provinsens solideste Bladforetagender.

Redaktør Rye.

Stjernekortet.

Dette Kort gælder for 5. Januar Kl. 1 Nat, 20. Januar Kl. 12, 4. Februar Kl. 11, 19. Februar Kl. 10 og 10. Marts Kl. 9 Aften. Vende vi os mod Syd, ses højt paa Himlen Tvillingstjernerne *Castor* og *Pollux*. Rettes en god Kikkert mod Castor, ser man to grønlige Stjerner af 2. og 3. Størrelse i 5" Afstand. Den mindre har en Drabant, som i Løbet af kun 3 Dage omkredser den, og dette Par omkredser atter Hovedstjernen i en 1000-aarig Periode. Længere nede i ret Syd ses et Par lignende Stjerner, som staa i *Lille Hund;* den klareste af dem er *Procyon* af 1. St. Beregninger viste, at den maatte have en maaske mørk Ledsager, som skulde kredse om Hovedstjernen i en 40-aarig Periode. Længe spejdede man forgæves efter det gaadefulde Himmellegeme, og i 1896 lykkedes det Schaeberle paa Lickobservatoriet at opdage Procyons Ledsager, en Stjerne af 12. St., der paa Grund af Hovedstjernens stærke Lys kun kan ses, naar der anvendes særlige Forholdsregler. Det er nylig lykkedes Barnard at gense denne Bistjerne i Verdens største Kikkert, Yerkesobservatoriets Kæmpe-Reflektor ved Chikago under 3750 Ganges Forstørring!

Tilhøjre, noget lavere, træffe vi *Sirius*, den klareste af alle Fiksstjerner; den funkler i *Store Hund*, fra hvilken „Hundedagene“ have deres Oprindelse. Det var den Vagthund, som ved sit Komme i Morgendæmringen bebudede Nilens Oversvømmelse for de gamle Ægyptere. I vore Dage falder denne Opgang 2 Maaneder senere end for 4000 Aar siden, og dermed er Stjernens Betydning som en saadan Bebuder ophørt.

I Sydvest ses *Orion*, det smukkeste af alle Stjernebilleder, om hvilket man med Rette har sagt, at den, der ikke ved første Øjekast genkender Orion, lærer aldrig Stjerner at kende. I Midten ses Bæltestjernerne de tre lige klare i ens Afstand staaende Stjerner, der ofte kaldes „de hellige 3 Konger“ eller „Jacobsstaven“. Det var denne Konstellation, som vore nordiske Forfædre kaldte „Frejas Rok“. I Skuldrene funkle den røde *Beteigeuze* og den hvide *Bellatrix;* i Foden ses *Rigel*. I Vest nær Orion staar den klare rødlige *Aldebaran*, Øjet i Tyren, i hvis Ryg den kendte Stjerneklynge *Plejaderne* ses. Højere oppe skinner *Capella* i Kusken. Følger man Mælkevejen, træffes i Nordvest *Cassiopeja*, hvor 5 Stjerner danne et W, og helt nede i Nord *Deneb* i *Svanen* samt *Vega* i *Lyren*. Højere oppe ses *Polarstjernen* i *Lille Bjørn*, hvis 7 Stjerner netop nu indtage en Stilling, der minder om en „lille Karlsvogn“. Den virkelige *Karlsvogn* findes i Nordøst med nedadvendt Stang, som peger mod den meget klare rødlige *Arcturus* lavt i Øst. Mod Sydøst ses *Løven* med *Regulus* og *Vandslangen* med den gule Stjerne *Alfard*.

I de tidlige Aftentimer før de Tider, for hvilket Kortet er beregnet, ses den meget klare Planet *Venus* lavt i Sydvest.

Torvald Køhl.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

HVER8DAG

Nr. 16. Aargang 1899–1900. Søndagen den 14. Januar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

En Nytaarsnat.

Skitse af Ferdinand Bonn.

Snefnuggene flagrede gennem Luften og hvirvlede mod Jorden. I Halvmørke marcherede en Skare paa 30 Mand, dels velklædte, dels pjaltede, eskorterede af Kosakker, gennem en af Gammel-Moskvas brede Forstæder. De gyldne Kupler i Kreml lyste endnu i den sparsomme Vintersol, paa Gaderne var det allerede mørkt. Sneen knirkede under Mændenes Trin. Det vilde blive en kold Nytaarsnat.

Folk paa Gaden saa efter Optoget. Dog ikke længe — thi de skyndte sig at komme forbi, hjem til den dampende, festlige Punschebolle. En Vogn med et Billede af Guds Moder kom forbi, trukket af 6 Heste. De fængslede gik tavse forbi det; nogle lo, en enkelt hævede truende sin Haand mod Billedet.

Videre gik det forbi Husene, som blev bestandig lavere, forbi de talrige Beværtninger. Der tumlede en ud, allerede midt i sin Nytaarsrus, og gloede paa Toget. Døren havde han ladet staa aaben: en Os af Brændevin trak sig ud paa Gaden, blev synlig i en Lygtes triste Skær, og snoede sig om de vandrende som en ond Aand. Videre gik det — stadig i Skridt — en, to — en, to — en lang Vej — til Sibirien!

Galop af Heste! Frem af Mørket dukkede tre Skikkelser. En stor Mand i Uniform ved Siden af en Dame og en Tjener bagved. Rytteren raabte Føreren an. Det lille Selskab holdt stille ved en Lygte og lod Toget drage forbi. Ansigterne vendte sig imod dem — trodsige, haanlige, ligegyldige.

Damen søgte at trænge sin Sindsbevægelse tilbage.

Toget var draget forbi. I skarpt Trav red Herskab og Tjener videre ind mod Byens Midtpunkt.

„Hvad har forskrækket Dig, Sofia? spurgte Generalen sin Gemalinde. .

„Aa — ingenting“.

„Jeg vil vide, hvad det er.“

„Jeg saa Baranoff,“ sagde hun dæmpet.

„Baranoff? Hvem er det?“

„Han sad for kort Tid siden i Operaen med Sascha. Da Sascha besøgte os i Logen, spurgte jeg ham, hvem den blege Mand var.“

„Kender Alexander ham?“

„Ja, det gør Alexander.“ Hun undgik nu at nævne ham ved det forkortede Navn. „Og da jeg nu just saa denne Baranoff —“

„Han gaar til Sibirien,“ sagde den høje Officer.

De red tavse videre. Nu bøjede de ind i straalende, larmende Gader. Foran et elegant Palads holdt de stille. Tjeneren hjalp dem med at stige af og tog sig af de dampende Heste. En tyk Portier aabnede Glasdørene og bukkede dybt. Flere Tjenere sprang til for at hjælpe med Pelsene; saa gik Parret tavst op ad den brede tæppebelagte Trappe og traadte ind i en stærkt oplyst Salon.

„Jeg vil gaa ind og klæde mig om,“ sagde Sofia efter en Pavse og vilde gaa.

„Vent et Øjeblik!“ Den statelige Mand med de smaa, funklende Øjne og det lange graa Skæg greb den graciøse unge Frue om Haandleddet.

„Sofia! Alexander Astaf kan ikke oftere komme hos os!“

Sofia blev bleg. Hun svarede intet og vilde gaa.

„Har Du forstaaet?“ hviskede han. „Du maa anmode den Laps om ikke mere at komme. Du behøver ikke til Omgang en Fætter, der er Student fra Livland. Jeg forbyder det. Jeg har for længe siden villet forbyde det. Hvad vil den Fyr her. Jeg lader ham smide ud, din gode Ven Sascha. Forstaar Du?“

„Jeg forstaar det meget vel. Du er jaloux! men Sascha . . .

„Du skal aldeles ikke kalde ham Sascha!"

Generalen stampede i Gulvet. „Men lad Alexander Astaf tage sig lidt i Agt!"

„Hvad har han gjort Dig?" spurgte Sofia, rystende af Sindsbevægelse. „Af Fejghed og Mistro anviser Du mig Veje, som jeg aldrig har tænkt at slaa ind paa. Aldrig har jeg elsket Dig — det vidste Du. Men jeg har agtet Dig. Jeg vidste ikke hidtil, at jeg elskede Sascha — nu véd jeg det."

* * *

Nytaars-Selskabet sad til Bords i den pragtfulde Sal. Man havde indbudt en Del Mennesker, fordi man selv havde været inviteret hos dem.

De samme Ansigter, de samme Uniformer og de samme Samtaler. Tykke Generalmaver, rynkede Generalinder, friserede Attachéer, kedsommelige højere Embedsmænd. Sølvets Klang og Glassenes Klingren, de straalende Brillanter, den knitrende Silke, Parfumernes mange sammenblandede Dufte, Blomsternes og Bordets lækre Retter, alt gjort mange Gange større i de høje Spejle, skabte en fin og fornem Harmoni.

Sofia sad ligeoverfor sin Gemal nederst ved Bordet. Der var en stille Glød i hendes Øje, Munden var trodsigt lukket.

Paa fullært, næsten ængstelig Maade opfyldte hun alle en Husfrues Pligter. Hendes Sjæl var langt borte. Ikke et Øjeblik saa hun hen paa Alexander Astaf, der sad i hendes Nærhed mellem en Generalinde og en Hofdame. Han var ung, blond, særdeles livlig. Naar han saa hen paa Sofia, og det skete ofte, lyste hans Ansigt.

Man havde spist og drak Sorbet i de tilstødende Saloner. Snart indhylledes alt i en tyk Cigaretdamp. Man passiarede om alt det Ingenting, som man længst havde lært sig udenad. Man spurgte og vidste Svaret forud. Man lod den daarlig skjulte Gaben gaa over i et Smil og man bandte indvendig som en Kosak.

Aa, endelig slog Klokken 12. Haandkys — Fraser — Smil og Blik — Klirren af Sporer. Man ønskede hinanden et godt og lykkeligt Nytaar. Og nu brød man op og følte sig befriet som for en Mare. Ogsaa Alexander Astaf vilde tage Afsked.

„Bliv et Øjeblik, Sascha!" sagde Husets Herre med usædvanlig Venlighed.

De var alene. Generalen sad med korslagte Ben, langt tilbage i Lænestolen. Sofia sad rank ved Siden af, med Hænderne i Skødet og stirrede frem med store, aabne Øjne.

„Har De kendt Baranoff, Sascha?" spurgte Generalen pludselig.

„Baranoff? Den unge Videnskabsmand?" Sascha vendte sig om imod ham.

„Ja, ja. Nihilisten. Omgikkes De ham?"

„Omgikkes, naah . . . jeg kender ham fra Dorpat. Han skrev mig til et Par Gange."

„For at laane Penge af Dem naturligvis." Generalen lo.

„Nej, nej . . . snarere om filosofiske Spørgsmaal. Han udviklede gerne sine Ideer . . ."

„Nihilistiske?"

„Ja . . ."

Sofia rejste sig, bredte sine Arme ud ligesom beskyttende og gik hen til Sascha. Hun blev staaende paa Halvvejen, vidste ikke rigtig, hvad hun havde haft i Sinde. Hun havde kun Følelsen af noget frygteligt. Det var som om det fyldte hele Salen, det lagde sig paa hendes Bryst, det pressede hendes Hals. Sascha saa forbavset paa Sofia, som stod med udbredte Arme.

„Min Hustru har endnu noget at sige Dem. God Nat."

„God Nat, Deres Ekscellence. Hvad er der iøvrigt med Baranoff?"

„Han gaar i Øjeblikket til Fods til Sibirien." Høfligt smilende trak Generalen sig tilbage.

„Hvorfor lader han os være alene?" spurgte den unge Mand ubehagelig berørt. „Og hvad har De at sige mig?"

Skælvende svarede den unge Frue: „Lev vel, Sascha!"

„Sofia!"

„Han forlanger det."

„Og De, Sofia?"

Hun saa paa ham med et Blik, der fik ham til at juble.

„Saa maa han først kæmpe om Dig med mig!" Han omfavnede hende. Aldrig havde de talt om, at de elskede hinanden og heller ikke nu vekslede de et Ord derom.

„Han vil dræbe Dig, Sascha!"

„Eller jeg ham."

„Lad mig gaa i Forvejen," sagde den unge Mand efter et Øjebliks Betænkning. „Om en Time venter jeg Dig i mit Hjem paa Swetnoiprospekt, første Hus tilvenstre. Jeg skal da bringe Dig til et sikkert Sted."

„Om en Time — og saa din for evig!"

Da han var gaaet, skyndte Sofia sig op paa Værelset og skrev et Brev, uden Kamp, uden Samvittighedsnag, jublende ved Tanken om den Lykke, der ventede hende. Hun iførte sig sin Pelskaabe og styrtede af Sted.

Et Kvarterstid vandrede hun om i Menneskevrimlen og naaede endelig det angivne Hus.

Paa Trappen stod Tjenestefolkene og hviskede forskrækket til hinanden. Hun spurgte om Alexander Astaf. De saa sky paa hende og løb bort, da de hørte hans Navn. Et Hoved kiggede forsigtig frem fra en Dør ligeoverfor. „Hvem søger De?"

„Alexander Astaf."

„Tag Dem blot i Agt, hvis De er en af hans ... — man har lige arresteret ham. Han har haft med Baranoff at gøre, de har fundet et Par Breve hos ham. Jeg tror de har sendt ham efter den Flok, der lige er sendt af Sted. Ak ja! det gaar hurtig. Man maa da for Fanden ogsaa være forsigtig med sine Venner og sine Breve!"

Sofia hørte ikke Studenten til Ende. Hun styrtede ned ad Trapperne og frem gennem Gaderne.

Bag hende lyder en Troikas Bjældeklang. Hun raaber Iswoschtschiken an: „Her er hundrede Rubler. Kør bare til, jeg skal vise Vejen."

Kusken pisker løs paa Hesten. Allerede forsvinder Husene mere og mere; de er udenfor Byen.

„Bare hurtig fremad". Han kan ikke være langt borte. Hun spejder, staaende ret op, gennem Snefnuggene, der hvirvler gennem Luften. Se, der henne, dem maa det være: tre mørke Skikkelser i Sneen, to til Hest, en til Fods.

„Sascha, Sascha!"

Han falder paa Knæ, han omfavner hende. „Sofia, Sofia." Ellers formaar han intet at sige.

„Durak!" raaber den energiske Frue til Kosakken. „I har taget fejl?"

„Hvem er I?" knurrer han. Hun nævner sit Navn. Kosakken tager ærbødig til Huen og ser spørgende paa den anden. De ved hverken ud eller ind.

Sascha stiger ind i Troikaen og Sofia lægger sin store varme Pels omkring ham.

„Tilbage?" spørger Kusken.

„Nej, fremad til den næste Gæstgivergaard."

Snart er man der, faar Folkene vækket og nu sidder Sascha og Sofia i Stuen, mens Kosakkerne og Kusken snorke ved Siden af.

„Hvad nu?" spørger Sascha.

„Bort, bort herfra."

De sniger sig ud i Stalden og sadler de to Kosakheste. Han hjælper hende op, hun sidder overskræevs paa Hesten som en Mand. Han svinger sig op paa den anden Hest.

„Tag min Pels, Sascha! Du maa jo fryse."

„Fryse! Er det da koldt ... jeg mærker det ikke! — —" Og i vild Flugt galoppere Hestene frem i Snestormen.

* * *

Dagen efter fandt man under Sneens tætte Dække to stivnede Menneskelegemer. Tæt i Favn sov Sofia og Sascha den evige Søvn.

Den bedste Drik.

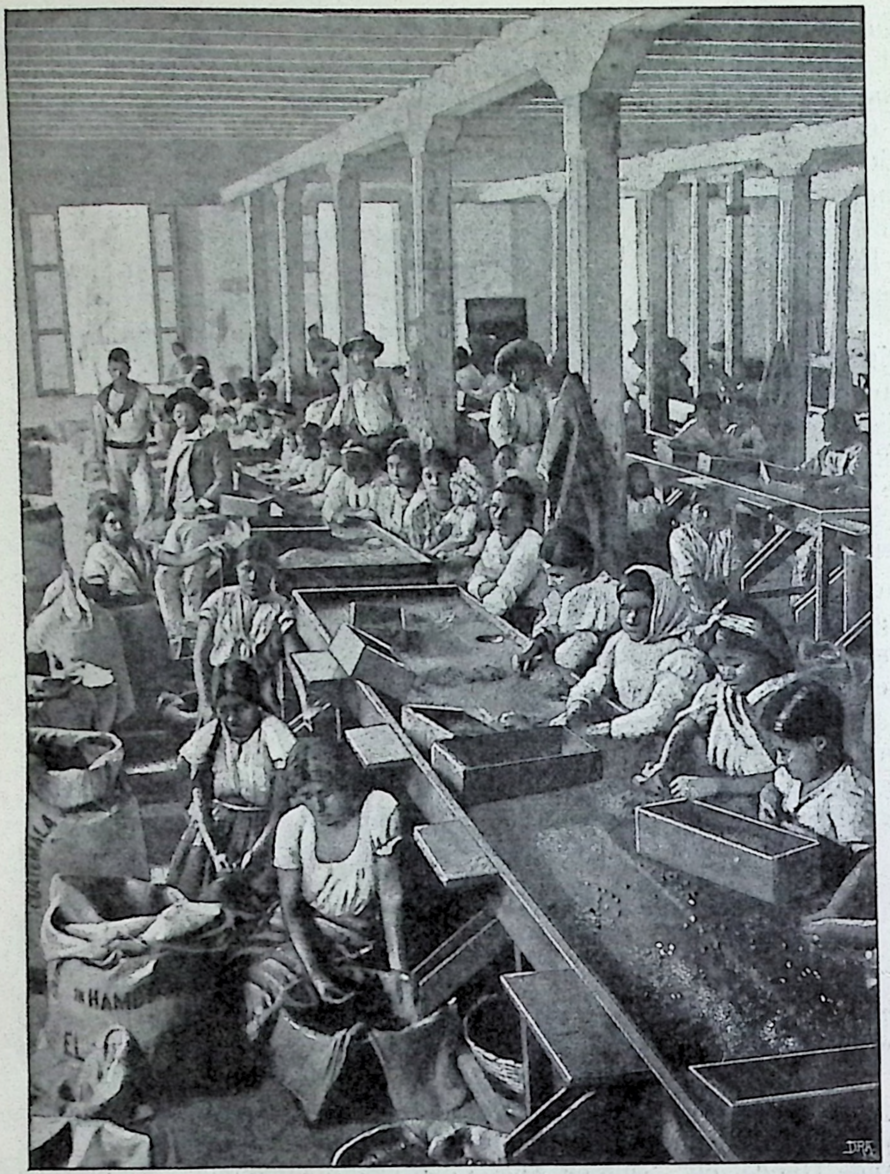
En Kop Kaffe — hvilken en Rolle spiller den ikke i det moderne Verdensliv. Den brune Drik behersker baade Handel og Vandel og har Magt over alle Slags Menneskers Sind, baade den alvorlige og den glade. I Aristokratiets Saloner, i Bondehusets lille Stue, ved Videnskabsmandens og Levemandens Side møder vi den. Kaffen er bleven en Faktor i Storbyernes daglige Liv, eller tænk blot paa de smaa hjemlige Kaffeselskabers Betydning for Menneskenes selskabelige Udvikling.

Kaffen er et Tropens Barn. Hvornaar man begyndte regelmæssigt at dyrke den kan ikke nøje siges. I Persien og Abessinien skal man allerede i det niende Aarhundrede have drukket Kaffe, i det 16. Aarhundrede var Orientaleren imidlertid godt kendt med Kaffens Behandling.

Arbejdet paa Kaffeplantagen.

Medens Kaffen i vild Tilstand vokser op i Træers Skikkelse, holder man den paa Plantagerne buskagtig beskaaret. I store firkantede Bede strækker disse Planter sig vidt og bredt. Allerede i det tredie Aar giver de den første Høst og Høstudbyttet sti-

Kaffen sorteres. (Fra en Plantage i Mellemafrika).

ger fra Aar til Aar indtil 30 Gange saa meget som det første Resultat.

Da Kaffetræet blomstrer næsten otte Maaneder, modnes dens Frugter i forskellige Afsnit og man kan høste 3 Gange om Aaret. Den anden Indhøstning giver det bedste Resultat. Man kender to Methoder for Tilberedelse af Frugterne.

Efter den gamle Methode bliver de tørret i Solen førend de i en Valsemølle befries for den tykke Skal og derefter renses for den tyndere Skal og derefter renses for det tyndere Hylster, som dækker Bønnen. Efter den nye vestindiske Fremgangsmaade kastes Frugten først i en Maskine, der knuser den tykke Skal og derefter lægges den i Vand, bliver saa tørret enten i Sol eller Damp og gaar derfra over i en Maskine, der borttager Hylstrene.

Øverst blandt alle Kaffesorter staar Mokkaen, der vokser i Mokka og Aden, men kun indvindes i meget smaa Kvantiteter. Større Eksport har Java, hvor i lange Tider den hollandske Regering har haft Monopol paa Kaffedyrkning.

Blandt de kaffedyrkende Lande i Afrika bringer Liberia de største Bønner paa Markedet. Medens foreløbig Amerika og særlig Brasilien har den største Udførsel, er der Tegn til, at det sydlige Afrika vil blive et Fremtidens Kaffeland. Det er i Amerika især Guatemala, Salvador, Venezuela og Kolumbia, der har Navn paa Kaffemarkedet. Dertil kommer Meksiko med fortrinlige Sorter, som endogsaa af nogle foretrækkes for Mokkaen.

Blandt kaffedrikkende Lande staar Holland og Belgien, Nordamerika, Sverige og Tyskland højest. Intet Sted koges der saa megen daarlig Kaffe som i Tyskland. Det er en Kunst at koge Kaffe, langtfra en af de letteste og der hører først og fremmest godt Materiale dertil. I gamle Dage ristede Husmoderen selv Bønnerne, men hvor træffer man nutildags paa en Kaffetromle. Og dog skal en god Kop Kaffe brygges paa ganske friskbrændt Kaffe. Desuden har Kaffeposen sejrrig trængt sig ind overalt og bidraget sit til at forringe den gode Smag. De rigtige Kaffe-Gourmander kræver nu Benyttelsen af Filtrerpapir, som kun anvendes en enkelt Gang.

Til Slutning et Par Ord om Kaffegrumset. Det er ikke saa unyttigt som man tror. Lader man det tørre og under Fejningen let fugtet sprede rundt paa Stuegulvet, hindrer det Støvet i at hvirvle om og kan saaledes i et Sygeværelse gøre megen Gavn.

Prospekt fra de grønlandske Kryolitbrud.

Kryolitminerne i Grønland.

Et stort Foretagende i de danske Bilande.

Det danske Kryolit-Mine- og Handels-Selskab, som ejer det store Kryolitbrud ved *Ivigtut* i Sydgrønland, stiftedes i Aaret 1864 paa C. F. Tietgens Initiativ og har siden da udfoldet en saa betydelig Virksomhed, at det sikkert vil interessere vore Læsere at se et Billede af det saa ofte omtalte Brud, der er ca. 200 Fod dybt. Det er kun den mindste Part af den Kryolit, der aarlig indvindes, som føres her til Danmark. Hovedmassen sendes til Amerika, hvor den anvendes til Fabrikation af Porcellæn. Hvert Aar i Marts Maaned afrejser Selskabets Arbejdere herfra til Ivigtut med Selskabets Dampskib Fox II., som ogsaa ses paa vort Billede. Arbejdsstyrken er nemlig betydelig større om Sommeren end om Vinteren, hvorfor de fleste Arbejdere overvintre her.

Efter hvad der meddeles os, er Arbejdslønnen 1 Kr. 50 Øre pr. Dag foruden Kost og Logis, men ved det Overarbejde, der i Reglen finder Sted i den travle Tid, kan en Arbejder godt tjene sine 16—17 Kroner om Ugen.

Det var Professor Julius Thomsen, der som ung polyteknisk Kandidat først fik Øje for Betydningen af dette grønlandske Mineral og som allerede i Aaret 1853 erhvervede sig ti Aars Eneret til at drive Fabriker til Kryolitens Behandling. Virksomheden gik imidlertid kun smaat indtil Tietgen traadte til sammen med den nu afdøde Etatsraad O. B. Suhr og stiftede det ovennævnte Selskab med en Aktiekapital paa 500,000 Rd., hvoraf de 400,000 Rd. alene overtoges af Handelshuset J. P. Suhr & Søn.

Selskabet svarer Staten en aarlig Afgift for hver Favn Kryolit, der indvindes og at denne Afgift nu i en Række Aar har andraget over 100,000 Kr., viser bedst, hvor indbringende og omfattende en Virksomhed det drejer sig om.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Romanen fra dens Begyndelse til nu.

Først fortælles hvorledes en af Bogens Hovedpersoner, Professor von Holzen, aflægger en døende Mand et Besøg i Haag og afkøber ham en værdifuld Recept paa Fabrikation af Malgamit, et Stof, der er en Betingelse for al Papirfabrikation, men livsfarligt for Arbejderne. Samme Øjeblik, den Syge modtager Pengene, døer han, og Professor von Holzen undser sig nu ikke for at tage sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. Man beslutter at holde et „Malgamitbal". I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning. Tony Cornish og Fru Vansittart, der har truffet hinanden i Tyskland, da hun var en ung, nygift Kone, træffes, og hun lader ham ane, at hun muligvis kan give ham gavnlige Oplysninger, der staar i Forbindelse med Malgamitselskabet.

Hun standsede, lo lidt og saa' paa ham under Skyggen af sin Solskærm. Hun kunde lægge en hel Rigdom af Betydning i en enkelt lille Mine, i en Bevægelse med en Solskærm eller en Vifte. Sligt erhverver Kvinder sig, og de benytter det mod stakkels forsvarsløse Mænd, som maa trodse Verden med dorske Ansigter og sløve, sene Hænder.

Cornish besvarede hendes Latter rask nok. „Naa, saa De anklager mig for at være urolig — for at være optaget. Jeg tilstaar, jeg er skyldig. Naa, jeg er staaet for tidligt op i Dag. Det var saadant et dejligt Vejr, og jeg fik Lyst til at gaa mig en Tur før Frokost. Vi spiser Frokost Klokken halv ti paa rigtig god gammel engelsk Manér; vi faar ristet Brød og en stegt Tunge. Leve gamle England!"

De var kommet til Parkgade og kunde se Fru Vansittarts Hus. Denne Dame vidste, at hendes Ledsager kun talte for at sige noget.

„Vi rejser i Formiddag," sagde Cornish i den samme Tone, „og vi smigrer os med, at vi har holdt Englands Fane højt i disse barbariske Egne."

„Ha ha! Aa, den stakkels Lord Ferriby! Det er let nok at le af ham. De synes, han er en Idiot, skønt — eller *fordi* han er deres Onkel. Det gør jeg maaske ogsaa. Men naar en Mand en Gang har været en Rad, saa tror jeg ikke paa hans Dumhed. De kender nok Deres Onkels Renommé — jeg mener i gamle Dage. Glem ikke det." De havde naaet Hjørnet af Oranjegade, og Fru Vansittart standsede ved sin Gadedør. „Naa, saa De rejser i Dag?" sagde hun. „Husk paa, at jeg er i Haag, og — naa ja, vi har jo en Gang været gode Venner. Hvis jeg kan hjælpe Dem, saa henvend Dem til mig. De har været vidunderlig diskret, min Ven. Det har jeg ikke. Men man kræver ikke Diskretion af en Kvinde. Hvis der er noget at melde, skal De høre fra mig."

Hun rakte ham Haanden og sagde Farvel med en halvt ondskabsfuld Latter. Saa blev hun staaende i Døren og saa ham gaa hurtigt bort.

„Naa, saa det er altsaa Dorothea Roden," sagde hun til sig selv med et klogt Nik. „Det er mærkeligt. Det er maaske af den Slags Kærlighed, der kommer som et Lyn."

Rodens, som hun tænkte paa i dette Øjeblik, ikke blot tænkte paa hende, men talte om hende. De havde spist Frokost, og Dorothea stod i Vinduet og saa' ud over Klitterne. Hendes Broder sad endnu ved Bordet og havde tændt sig en Cigaret. Som mange andre, der viser Kvinden i Almindelighed overdreven Ærbødighed, var han temmelig tilbøjelig til at være zigeuneragtig hjemme, og han nægtede sine nærmeste kvindelige Paarørende de Privilegier, som han indrømmede Kønnet i Almindelighed. Han var ældre end Dorothea, som altid til en vis Grad havde været afhængig af ham. Hun havde selv lidt Penge, men var ganske paa det rene med, at hun maatte arbejde for sit Udkomme, hvis hendes Broder giftede sig. I Mellemtiden passede det dem imidlertid at leve sammen, og Dorothea følte den Slags Kærlighed til sin Broder, som kun Kvinder er i Stand til at føle. Det er snarere en kærlig Taalsomhed end en taalsom Kærlighed. Thi den ser Genstandens smaa Fejl med et roligt og fornuftigt Øje, vejer den i Vægtskaalen og finder den for let. Saaledes gaar det med den største Del af Kvinderne, og denne Fornemmelse træder i Stedet for den højere Følelse, som rimeligvis er Menneskehjertets skønneste. Og dog gives der Mænd, som ikke under disse Kvinder deres smaa Triumfer, deres stakkels lille Emancipation, deres kivagtige Pjatteri, ikke engang deres Cykler.

„Du holder ikke meget af at bo her ude, det véd jeg nok," sagde Percy Roden som Fortsættelse af en springende Samtale, de havde ført. Han saa' op med et Smil, der var meget venligt og lidet beskyttende.

„Nej, jeg holder ikke meget af det," svarede Dorothea leende; „men det bliver vel nok bedre til Sommer."

„Jeg mener, det er denne Villa, du ikke kan lide," vedblev Roden, idet han strøg Asken af sin Cigaret og lænede sig tilbage i Stolen. Han havde majestætiske, noget trætte Bevægelser, som muligvis gjorde Indtryk paa nogle Mennesker. Men sligt imponerer ikke altid i Hjemmet; vore Beundrere dér iagttager os ikke altid.

Dorothea saa' ud af Vinduet. „Her er saamænd ikke saa galt," sagde hun, „naar man først vænner sig til alt det Sand."

„Det bliver jo ikke lang Tid," sagde Percy.

Hans Søster vendte sig om imod ham og saa' pludselig alvorligt paa ham.

„Ja saa!" sagde hun.

„Nej; jeg har tænkt paa, at det er bedre for os at flytte ind til Haag — f. Eks. til Parkgade eller Oranjegade."

Dorothea vendte sig om og saa' paa ham. Der var en svag Lighed imellem de to; men Dorothea havde det bedste Ansigt, hun saa' klogere og mere tænksom ud. Hendes Øjne var ikke store, mørke og drømmende, men graa og tankefulde. Hendes Træk var rene og klare, hendes Ansigt udtrykte Følelse og Selvovervindelse, to Egenskaber, der tilsammen kan skabe et tilfredsstillende menneskeligt Væsen. Det var en Kvinde, som næppe vilde være bleven særlig hædret af vore Bedstemødre, men som gav tilstrækkelig gode

Løfter for de Sønnedøtre og Datterdøtre, hun muligvis fik, og som, naar Kæphestene er tilstrækkeligt redne og Emancipationen forbi og Skraalet overstaaet, bliver en fortræffelig Bedstemoder for en Kvindeslægt, som er Mændene jævnbyrdige og agtede af dem, og frem for alt, elskede af dem.

Vise Mødre siger, at deres Døtre før eller senere maa gennemgaa en uheldig Periode. Kvinden gennemgaar en uheldig Periode nu, og Dorothea Roden kunde regnes blandt dem, der gør det med Anstand.

Hun saa' paa sin Broder med de kloge, graa Øjne og talte ikke straks.

„Oranjegade og Parkgade," sagde hun flygtigt. „Der er saa dyrt."

„Det gør ingen Ting," svarede hendes Broder skødesløst som en Mand, der i sin Tid har haft med store Summer at gøre.

„Er vi da velhavende?" spurgte Dorothea, idet hun huskede paa de store Planer, som ikke altid var lykkedes for deres Ophavsmand.

„Ja saamænd! Vi faar nok noget ud af Malgamiten. Arbejderen er sin Løn værd. Der er ingen Grund til, at vi ikke skulde bo bedre end her. Fru Vansittart véd en Lejlighed i Parkgade, som passer for os. Kan du ikke lide hende — jeg mener Fru Vansittart?"

Hans Tone var igen noget bskyttende. Malgamitspekulationen var en Succès, lod det til, og at staa lige over for et Spørgsmaal om en Succès er noget af det vanskeligste her i Verden.

„Jo, jeg kan godt lide hende," svarede Dorothea roligt. Hun saa' stift paa sin Broder, for hun havde for længe siden vejet ham og havde for nylig vejet Fru Vansittart med en Lethed, som er ganske ufattelig for Mænd og let nok for Kvinder. Hun vidste, at hendes Broder ikke var den Slags Mand, som kunde vække den svageste Elskovsgnist hos en Kvinde som Fru Vansittart. Og dog antydede Percys Tone saa klart, som om han havde udtalt Ordene, at han kun behøvede at tilbyde Fru Vansittart sin Haand og sit Hjerte for at gøre hende til den lykkeligste af alle Kvinder. Det var enten Dorothea eller hendes Broder, der tog fejl af Fru Vansittart. Naar der er Tale om en Mand og en Kvinde, er det sædvanligt Manden, der tager fejl i Bedømmelsen af en anden Kvinde. Dorothea spurgte sig selv, ikke om Fru Vansittart beundrede hendes Broder, men hvorfor denne Dame gjorde sig den Ulejlighed at bilde ham det ind.

12. KAPITEL.

Udenfor Byen.

I Londons Forstæder er der Lag af Mennesker, som ligger i tyndere og tyndere Kredse om den store By som Lavamasserne om en Vulkan. London kommer til Udbrud hver Eftermiddag imellem fem og seks og udspyer saa en Regn af trætte Mænd, som ligger dér, hvor de falder, eller rettere sagt, hvor deres Jærnbanekort lader dem falde ned, indtil om Morgenen, hvorpaa de staar op igen og mylre tilbage til det sydende Krater. Kontoristerne og de mindre Handlende falder i Nærheden i en tæt Regn, længere borte er der et Lag af Fuldmægtige, yngre Kompagnoner og mindre Embedsmænd, og endnu længere borte falder der en tynd gylden Byge af Handelens, Juraens og Pengeværdens større Lys, som ynder at spille Godsejere.

Bankieren Joseph Wade var én af dem, som boede langt ude. Han gik med Diplomatfrakke og en skinnende høj Hat og læste *Times* i Toget. Han boede i et gloende rødt Hus med solide Mursten udenfor og solid Hygge indenfor. Han hørte til de Samfundsstøtter, som man ler af bag deres Ryg og er overordentlig ærbødig imod, naar man ser dem ind i Ansigtet. Hans Gartnerkarle skjalv for ham, hans Kusk, der var lige saa svær og respektindgydende som han selv, vidste, at han var en god Herre, som undte enhver sit, og opførte sig med stor Takt, naar en Gæst havde Lyst til at give Drikkepenge, og Kusken vidste, at det er saligt at modtage.

Hr. Wade ringeagtede nærmest de Folk, der vilde spille Godsejer.

„Jeg er Bankier," sagde han, „og jeg er lige saa godt Bankier om Aftenen og om Søndagen som i Kontortiden. Jeg forstaar mig ikke paa Heste og Høns. De giver ingen Dividende."

Wade betragtede sin Ejendom „Tornebusken" som et Hvilested, og han kom derud Klokken halv syv, saa han havde lige Tid til at klæde sig paa til en meget god Middag. Efter Middag læste han Ting, som paa ingen Maade var at foragte. Han yndede Levnedsbeskrivelser og havde stor Ærbødighed for Thackeray, Dickens og Walter Scott. Han kendte ikke noget til de moderne Forfattere.

„Jeg synes, det er nogle Haarkløvere, min Ven," sagde han en Gang til et alvorligt ungt Menneske, som mente, at Literatur var moderne Literatur, medens vi alle véd, at de to Ting ikke har noget med hinanden at gøre.

Joseph Wade var Enkemand. Han havde for nogle Aar siden begravet sin Hustru, der var lige saa svær og fornuftig som han selv. Han talte aldrig om hende undtagen til sin Datter Marguerite, der nu havde fuldendt sin Skolegang, og han indskrænkede i Reglen sine Bemærkninger til en Betragtning af, hvad Marguerites Moder vilde have ment under de foreliggende Omstændigheder.

Marguerite var bleven opdraget i Cheltenham og havde, uden at der paa nogen Maade blev sparet, faaet den sidste Politur i Dresden. Hun var kommet hjem et Par Maaneder, før Malgamitselskabet blev stiftet, og hendes Fader betragtede hende i et Slags finansielt Lys. Der havde altid bestaaet et venligt Forhold mellem Fader og Datter, og det udviklede sig nu til noget lunefuldt og halvt spotsk for hendes Vedkommende og til noget overbærende og halvt mystificeret for hans.

„Hun er ikke saa let at blive klog paa," skrev Wade til Tony Cornish, „og alt for inkonsekvent til, at jeg kan være ubekymret for hendes Fremtid. Jeg vilde ønske, De vilde se til os til Middag meget snart og blive her om Natten. Paa Mandag bliver Marguerite atten Aar. Passer den Dag Dem?"

„Han er ikke tre og tredive Aar endnu," tænkte Wade, medens han lukkede Brevet, „og hun er af den Slags Pigebørn, der maa skænke en Mand sin fulde Agtelse, før de kan skænke ham — hm — noget som helst andet."

Cornish modtog denne Indbydelse Dagen efter, at han var vendt tilbage fra Holland. Wade havde været hans Faders gode Ven og Raadgiver og beslægtet med hans Moder, hvem han aldrig havde kendt. Saadanne Indbydelser var ikke sjældne, og Tony plejede at modtage dem, selv om han maatte sende andre Folk Afbud. Der var opstaaet Venskabsforhold imellem disse to Mænd, der ikke blot var skilte ad ved en stor Aldersforskel, men næppe havde en Tanke fælles.

Da Cornish kom til Stationen, ventede Marguerite paa ham med en meget høj Vogn, der blev trukket af en meget skinnende Kleppert, som hun søgte at styre med stor Kraft og naiv Uvidenhed. Hun saa' frisk og nydelig ud med sit lysebrune Haar under en fiks Matroshat og sin straalende ungdommelige Teint. Hun nikkede muntert til Tony.

„Spring op!" sagde hun opmuntrende; „og saa gaar vi paa med Dødsforagt!"

Klepperten vrinskede, stod et Øjeblik tankefuldt paa Bagbenene og fo'r saa over Broen, efter at være kommet i nær Berøring med en Droske og uden at

lægge Mærke til en Bunke Sten paa den ene Side af Vejen.

„Har De noget imod den Slags Ting?“ spurgte Marguerite, medens de skumplede hen over denne Forhindring.

„Nej, ikke Spor, tværtimod.“

Marguerite ordnede Tømmen omhyggeligt og lod Pisken danne en passende Vinkel med sin Ledsagers Næse.

„Jeg skal sige Dem, jeg er ved at lære at køre,“ sagde hun fortroligt. „Fader tror, at Hesten er rolig, fordi den er temmelig svær; men det er en Fejltagelse. Ho! Ho! Rolig! Hold dig borte fra Græsset! Publikum anmodes om ikke at træde i Græsset! — Naa, for Pokker!“ Hun halede Hesten bort fra en Eng, som den var kommet ind paa.

Saa var de imellem to høje Gærder, og dér gik det mere støt.

„Det glæder mig, at De kom,“ sagde Marguerite, da hun fik Ro til at tale. „Sommetider er der temmelig sløjt herude, skal jeg sige Dem. Fader er meget vanskelig at regere. Det tog mig en Uge at faa ham til at give mig den Hest. For Øjeblikket har han sat sig den Opgave at faa en Mand til mig. Han betragter mig som en Slags Kapital, der maa anbringes et eller andet Sted. For en fjorten Dages Tid siden var her en ung Skotte. Jeg har allerede glemt hans Navn. Han hed John — naa, det er sandt — John Fairly fra et eller andet Sted. Jeg kan ikke huske Stedet. Men det er bedre at være John Fairly fra et eller andet Sted i Skotland end Greve og Jarl.“

„Sagde John det selv?“ spurgte Tony.

„Ja, og han burde da vide det, ikke sandt? Men det var det, der fik mig til at være paa min Post. Naar en Skotte begynder med at fortælle En, hvem han er, skal man stikke af.“

„Jeg skal følge Deres Raad,“ sagde Tony.

„Og naar en Skotte begynder med at fortælle En, hvad han har, saa vil han have mer. Jeg lugtede straks Lunten. Og saa viste jeg ham Vintervejen.“

Hun talte med en Slags inkonsekvent Alvor, en Levning fra Skoledagene, som ikke laa saa langt tilbage. Hun syntes endnu ikke at have haft Tid til at afgøre, om Livet var en lystig Farce eller en meget alvorlig Sag. Men det er jo noget, som ældre Folk ogsaa kan være i Uvished om.

Da de nærmede sig til den røde Villa, saa’ de, at Wade spadserede langsomt i Haven. Haven ved „Tornebusken“ var netop saaledes, som man kunde vente ved en Villa, der havde det Navn. Dens Mangel paa Tjørn var især iøjnefaldende. Der var gule Grusgange mellem de glatte Plæner. Det var i Slutningen af April, og der stod tynde røde Linier af Tulipaner i alle Rabatter. Der var ikke en Stilk, som ikke stod paa sin Plads. Man skulde tro, at Blomsterne var blevet indeksercerede af en Underofficer. Det vilde have været en Lindring for Øjet, hvis man havde set lidt ærligt Ukrudt. Men der var altfor meget Gartnervæsen og for lidt Natur.

„God Dag, god Dag!“ sagde Wade og strakte en stor, hvid Haand frem. „De ser, jeg inspicerer Haven, og hvis De vil se henimod McPhersons Bolig, saa vil De opdage, at han iagttager mig. Han faar hundrede og tyve Pund om Aaret, og han véd, at det er for meget.“

„Det er sandt, Fader,“ sagde Marguerite alvorligt. „Vil Du ikke sige til McPherson, at han bliver opsagt med en Maaneds Varsel, hvis han tæller Ferskenerne i Sommer, som han gjorde i Fjor?“

Wade lo og lovede hende større Frihed i denne Retning. De spadserede i den sirlige Have, indtil det var Tid til at klæde sig paa til Middag, og Cornish saa’ nok til at blive overbevist om, at Wade var fuldstændig optaget af sine Pligter som Fader i de Timer, han tilbragte i sin Villa.

Da Signalet til Middagen lød, kom den unge Pige ned i en hvid Kjole, der var lige saa frisk og pigeagtig som hun selv, og under Maaltidet, som varede længe og var meget højtideligt, underholdt hun sin Gæst meget livligt. Det var først, efter at hun var gaaet, da de sad med deres Vinglas — og Bankieren holdt af den gammeldags Maade at sidde længe ved Vinen — at Wade tog sin værdige, finansielle Mine paa. Han sad længe og pillede tankefuldt ved sit Glas, ikke som om han søgte et Samtaleæmne, men som om han ledte efter en passende Begyndelse til et Spørgsmaal, han havde overvejet i Forvejen.

„Kan De huske Deres Moder?“ sagde han pludselig.

„Nej, hun døde, da jeg var to Aar gammel.“

Wade nikkede og drak langsomt et Glas Portvin.

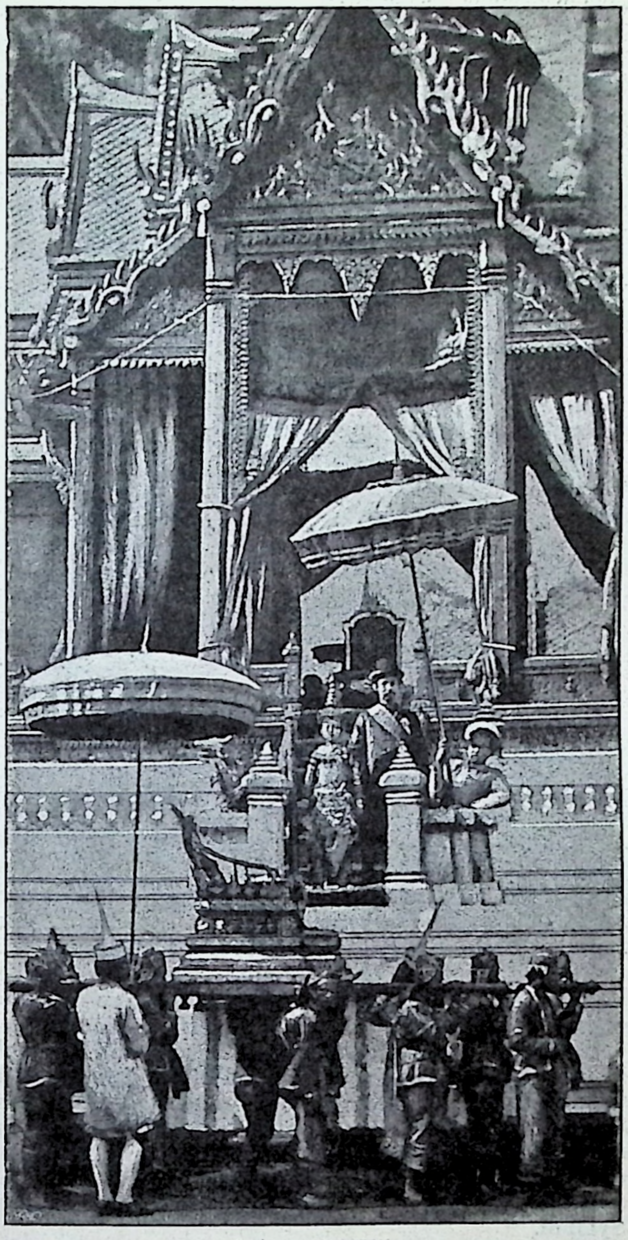
„Det er mærkeligt,“ sagde han efter en Pavse og saa’ hen imod Døren; „men det Pigebarn ligner Deres Moder saa forbavsende i den Alder, da jeg lærte hende at kende. Hun var omtrent tretten Aar. Det er maaske kun Indbildning — skønt, Fantasi har jeg just ikke meget af. Maaske alle Pigebørn ligner hinanden i den Alder. Der er en Slags Friskhed og Livsglæde hos dem, som ligefrem tager Vejret fra En. Men hun minder mig i alt Fald om Deres Moder.“ Han standsede og saa’ paa Cornish med sit langsomme og noget tunge Smil. Hans Optræden lige over for Verden var bevidst tung. Han prøvede ikke paa at forstaa den lettere Side af Livet, han tog det alvorligt som en hverdagsagtig Ting. „Jeg har en Gang været forelsket i Deres Moder,“ sagde han ligefremt. „Men Forholdene var ikke gunstige for os. Deres Fader var jo yngre Søn i en adelig Familie, og det havde meget at sige i London paa den Tid. Den Gang gjorde det et stærkt Indtryk paa mig, men jeg er naturligvis kommet over det for mange Aar siden. Jeg er ikke sentimental, Tony. Sentimentalitet og sytten Lispund passer ikke sammen, vel?“ Han trak Karaflen hen til sig. „Hun fik en bedre Mand. Deres Fader var en flink, munter Fyr — jeg husker, jeg var Forlover. Det var omtrent paa den Tid — jeg var vel i Deres Alder — at jeg tog alvorlig fat paa mit Arbejde. Tidligere havde jeg været noget flygtig. Men efter den Tid har jeg holdt mine Interesser vedlige. De kan tro mig, Tony, at tjene Penge vilde være den største Interesse her i Livet — hvis man bare vidste, hvad man skulde gøre med Pengene senere.“ Han havde spist en Kiks og fejede nu Krummerne sammen fra alle Sider, til de dannede en lille Hob paa den hvide Dug. „De hober sig op,“ sagde han langsomt. „De hober sig op. Men man kan jo kun spise og drikke det bedste, man kan faa, og det koster saa lidt — det er kun som en Draabe i Havet.“ — Han rakte Tony Karaflen. „Saa giftede jeg mig med Marguerites Moder, nogle Aar senere, da jeg var en midaldrende Mand. Hun var eneste Datter af — Banken, skal jeg sige Dem.“

Det syntes at være alt, hvad man kunde sige om Marguerites Moder.

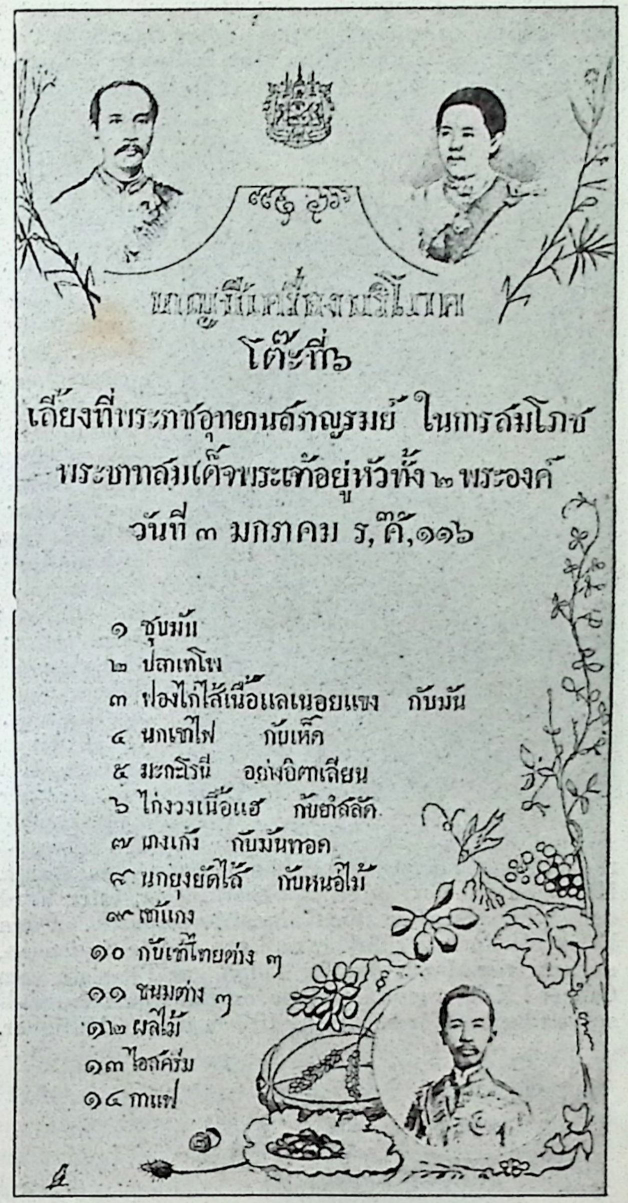
Tony Cornish nikkede paa sin raske sympatiske Maade. Wade havde ikke før talt om dette; men man maatte antage, at han i alt Fald havde hørt en Del af det fra andre Kilder. Hans Væsen vidnede om, at det interesserede ham, men han bad ikke sin Vært om at sige et Ord mere, end han havde Lyst til. Han vidste sandsynligvis, at det ikke var letsindig Tale, som man uden Overvejelse buser frem med efter en god Middag, for Wade var ganske rigtigt ikke sentimental, han var en jævn, ligefrem Forretningsmand, som ikke sagde noget, naar han ikke havde noget paa Hjerte. I denne Henseende er det Skade, at der ikke er flere, der ligner ham.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Kronprinsen af Siam begiver sig paa Vej til Modtagelsen.

โต๊ะที่ ๖
เลี้ยงที่พระราชอุทยานสราญรมย์ ในการสมโภช
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้ง ๒ พระองค์
วันที่ ๓ มกราคม ร,ศ,๑๑๖

๑ ซุบมัน
๒ ปลาเทโพ
๓ ฟองไก่ไส้เนื้อแลเนยแข็ง กับมัน
๔ นกเขาไฟ กับเห็ด
๕ มะกะโรนี อย่างอิตาเลียน
๖ ไก่งวงเนื้อแฮ กับยำสลัด
๗ แกงเก้ง กับมันทอด
๘ นกยุงยัดไส้ กับหน่อไม้
๙ เข้าแกง
๑๐ กับเข้าไทยต่าง ๆ
๑๑ ขนมต่าง ๆ
๑๒ ผลไม้
๑๓ ไอสคริ่ม
๑๔ กาแฟ

En kongelig siamesisk Fest-Menu.

Fra de siameske Festligheder.

Charles Lamoureux.

Ganske pludselig har den franske Musikverden mistet en af sine berømte Mænd, Orkesterdirigenten *Charles Lamoureux*. Med en taalmodig Udholdenhed og en Begejstring, der ikke lod sig slaa ned, har han arbejdet paa at overvinde Franskmændenes Fordomme mod Richard Wagners Musik og just nu lige inden sin Død havde han med en Række Opførelser af „Tristan og Isolde" vundet en straalende Sejr. Da han i sin Tid opførte „Lohengrin", var det ikke langt fra at være en politisk Begivenhed og mange Penge satte han ind paa at gøre denne Forestilling saa glimrende som mulig. Oprindelig fik Lamoureux (født 28. Septbr. 1834) sit Navn ved en Række Oratorie-Koncerter og senere oprettede han som en fast Koncertinstitution: „Lamoureux-Koncerterne", som er kendte Verden over. Det blev sagt om ham ved hans Grav, at han „dirigerede Mængden, som andre løber efter".

Lord Kitchener.

Som Lord Roberts Stabschef er Lord *Herbert Kitchener* draget til Syd-Afrika. Lord Kitchener af Khartum — saaledes lyder hans Titel efter den glimrende Sejr han i Efteraaret 1898 vandt ved Nilen. Han er en ualmindelig kundskabsrig Hærfører, forstaar i sjælden Grad at bygge Sejren op efter sikker Plan og Beregning. Og han vil, efter sine hidtidige Bedrifter at dømme, kunne blive Boererne en farlig Modstander.

* * *

Hertugen af Westminster.

Den nylig afdøde Hertug af Westminster var en af Verdens rigeste Mænd. Man anslaar hans efterladte Formue til mellem 12 og 1400 Millioner og naar det fortælles, at hans Indtægter androg 20 Kr. i Minuttet, er det vistnok ikke meget overdrevent. De af „Hver 8. Dag"s Læsere, der har Lyst, kan jo saa selv udregne, hvor meget denne Mand havde om Aaret. Hertugen var iøvrigt en stor Særling og, efter hvad der siges, ogsaa en stor Gnier. Størsteparten af den kolossale Formue tilfalder nu hans ældste Sønnesøn, en helt ung Mand, der for Tiden gør Tjeneste som Officer i Krigen mod Boererne, en ikke just misundelsesværdig Lod for en Arving til saa mange Millioner.

* * *

Kammerherreinde Falbe.

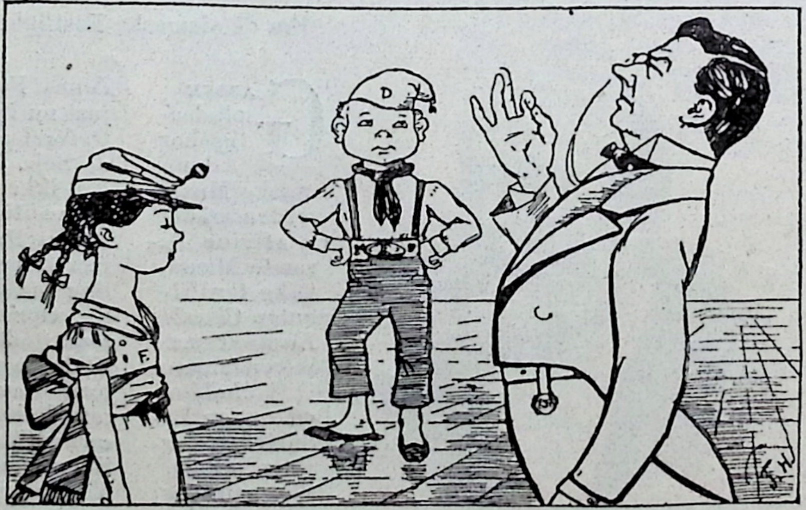
Det vakte i sin Tid ikke ringe Opsigt, da vi modtog Meddelelsen om, at vor daværende danske Gesandt i London, Kammerherre Falbe, havde ægtet en af Englands rigeste og mest ansete Damer, Ejerinden af det store Slot Luton Hoo. Nu i disse Dage er Fru Falbe afgaaet ved Døden. Prinsessen af Wales satte personlig stor Pris paa hende og saavel hun som de kongelige Børn var jævnlig Gæster paa det smukke Slot, der forøvrigt var et Samlingssted for hele Londons Aristokrati. Fru Falbe var meget godgørende og en yderst vindende og elskværdig Personlighed. Ved Kammerherre Falbes Død for nogle Aar siden blev hun Enke for tredje Gang.

* * *

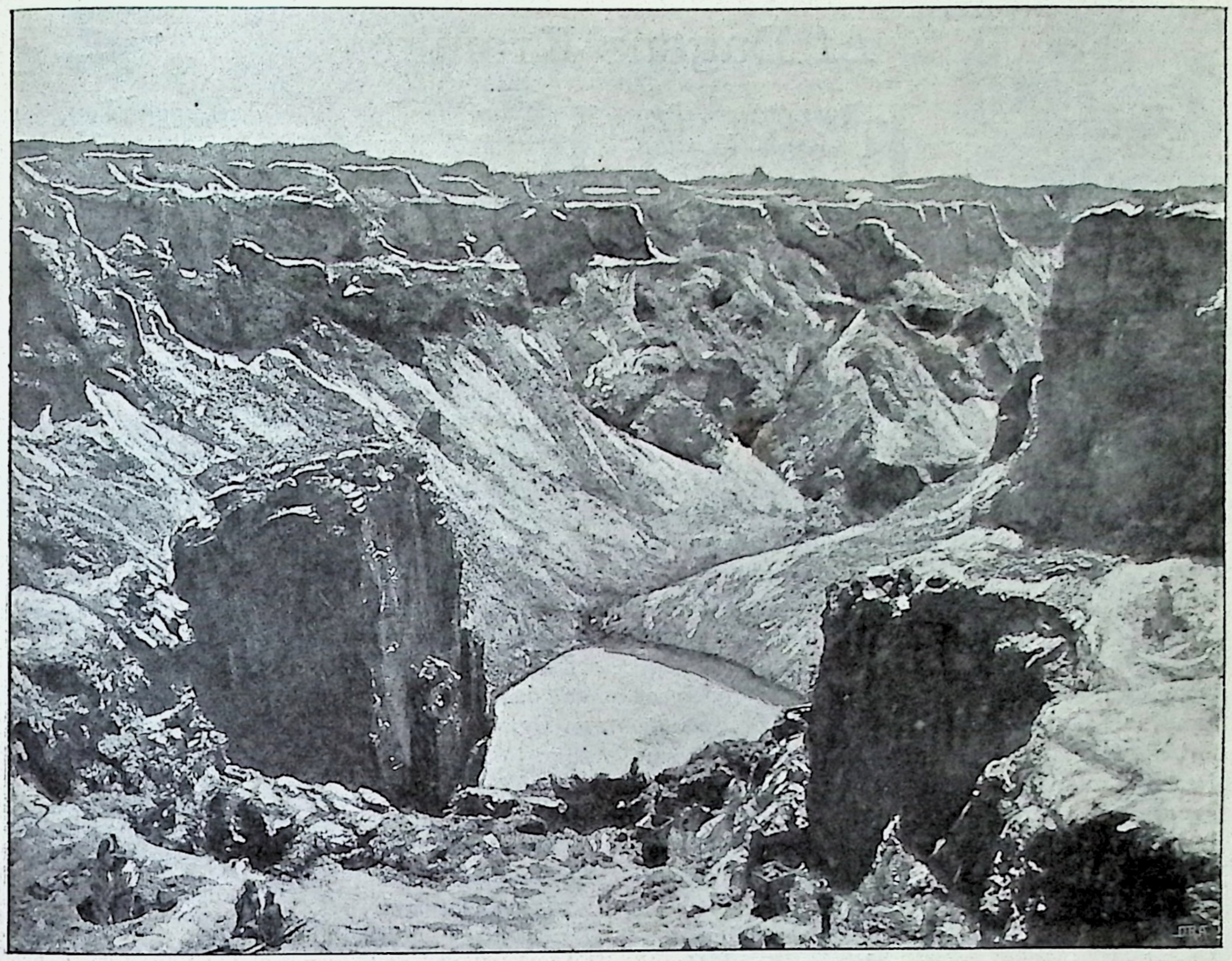

Det nye Heine-Monument af Hasselriis.

Snart vil Heinrich Heine, som hviler paa Montmartre Kirkegaarden i Paris, faa et værdigt Monument paa sin Grav. En Beundrer af Digteren har givet den danske Billedhugger Hasselriis Bestilling paa en Buste, hvis Hoved skulde være en Kopi efter den Heine-Statue, som Hasselriis allerede for flere Aar siden havde udført for Kejserinde Elisabeth og som pryder Parken ved hendes herlige Villa: „Achilleion" paa Corfu. Paa Statuen er Heines Hoved let fremad bøjet som han paa Grund af Sygdommen maatte bære det de sidste Aar. Soklen er rigt prydet med symbolske Dekorationer, øverst over den blomsterkransede Lyre flagrer Sommerfuglen, Sjælens Symbol.

Chamberlain som Dansemester (til Frankrig): „Nu, Marianne, kommer Turen til Dig, den lille Mikkel har allerede lært at danse".

Diamantbyen Kimberleys Omgivelser.

Kampen om Diamantbyen.

Da Boerne ved Krigens Begyndelse overskred Grænsen og gjorde Indfald paa det engelske Territorium, var deres første Maal Diamantbyen Kimberley, hvor deres gamle Arvefjende, „Sydafrikas Napoleon", Cecil Rhodes, havde sit Hovedkvarter og formodedes at opholde sig. Og deres Beregninger slog ikke fejl. Rhodes var der virkelig og før han fik Tid til at undfly, saa han Byen omringet af Boere til alle Sider.

Byen Kimberley blev grundlagt i den nyere Tid. Det var nemlig først i 1870 at Rygterne om store Diamantfund bragte en Strøm af Æventyrere der til Egnen og fra nu af steg Befolkningen med rivende Hast. Den ædle Sten, som lokkede saa mange og som man i Begyndelsen havde kunnet finde saa at sige i Jordens Overflade, blev imidlertid sjældnere og sjældnere; dybere og dybere maatte der graves og disse store Udgravninger forandrede efterhaanden hele Byens Udseende. Nu er Kimberley omgiven af høje Jord- og Stenskrænter til alle Sider og enkelte Gruber ligner store Dale, hvori Vandet samler sig. Hele Byen synes derfor ogsaa omgivet af uoverstigelige Fæstningsvolde, hvorfor Englænderne, der, straks da Krigen brød ud, havde forsynet Minebyen med rigeligt Skyts, ogsaa roligt kunde imødese et Stormangreb fra Boernes Side. At Kimberley er vanskelig at indtage ved Overrumpling, ved Boerne imidlertid lige saa godt selv. De venter derfor ogsaa roligt og nøjes kun med at forhindre, at der sker Tilførsel til Byen af nogen Art, idet de saa haaber paa, at Hungersnøden skal tilsidst tvinge Besætningen til Overgivelse. Derved vilde selve Cecil Rhodes komme i deres Magt, og større Sejr har næppe nogensinde det tapre lille Folk kunnet drømme om. Om selve Minerne ved Kimberley og det Arbejde, der udfoldes der i Fredstid har „Hver 8. Dag" tidligere bragt en udførlig og rigt illustreret Artikel.

Af Dagens Krønike.

Kristian Arentzen.

Forfatteren, Professor *Kristian Arentzen* er afgaaet ved Døden, 76 Aar gammel. Da han i 1841 blev Student, tog han først fat paa det teologiske Studium; men snart kastede han sig med Iver over det oldnordiske Studium, som gav sig Udslag i Dramaet „Gunløg Ormstunge", der er stærkt paavirket af Oehlenschläger. Han tog Magisterkonferens i Æstetik og udgav Digtsamlingen „Et Livsstadium", som vakte megen Opsigt ved den Modenhed, som den bar Vidne om. I Aarene 1861—72 var han ansat som Adjunkt ved Metropolitanskolen, hvor han ved sine livlige og aandfulde Undervisning bidrog ikke lidt til aandeligt at vække sine Disciple, der tæller Folk som Drachmann, Høffding og Hørup. Foruden et Par senere Digtsamlinger, fuldførte han sit store, fortjenstfulde Arbejde om „Baggesen og Oehlenschläger" i otte Bind, et Værk, der vil bevare hans Navn for Efterslægten. Til det sidste bevarede han sin Selvstændighed, og netop dette bevirkede, at hans mange Venner med Hengivenhed stedse søgte til ham i hans hyggelige Hjem.

Kort før Jul døde den unge Forfatter *Erik Waage*. Han blev knap 30 Aar gammel og efterlader sig ingen omfattende Produktion.

Med den særdeles dygtige, versificerede Oversættelse fra Latin af den gamle Klassiker Plautus' *Amphitrion* henledte cand. mag. Erik Waage baade Filologernes og Poeternes Opmærksomhed paa sig. Med nogle Digte i Illustreret Tidende, deriblandt det i sin Tid saa urimeligt alarmerende Digt „Børsbillede" blev Navnet pludselig kendt Landet over, en Berømmelse, der sikkert pinte Forfatteren.

Erik Waage.

Kort efter udkom der da, med kun en Uges Mellemrum, to Bøger af Erik Waage den fint formede og muntert overlegne Digtsamling *Ungkarl* og Dramaet *Evige Mure*, til hvilket Carriget og det mislykkede Fredsmanifest vel nok havde givet Impulsen. Og de, der kendte ham, vil vidne om hans noble, stilfærdige og retlinjede Karakter.

Den tredje Haand.

Jeg mødte ham tilfældig paa en Kafé. Vi kendte ikke hinanden, jeg ikke ham, han ikke mig, hverken af Navn eller Gavn. Der var en Plads ved mit Bord, han satte sig, lettede nonchalent paa Hatten og tændte sin Cigar.

„Sig mig, Højstærede," spurgte han pludselig uden mindste Indledning, „har De en Teori om Universet."

Den tredje Haands Assistance ved Klaveret.

Jeg saa forbavset paa ham. Manden maatte jo være gal.

„Naa, ikke," vedblev han inden jeg fik Tid til at svare. „Nej, det tænkte jeg mig jo nok. De er endnu ung, derfor tankeløs, og saa har man selvfølgelig ingen Teori om Universet. Jeg derimod er gammel, skaldet, har Erfaring — og som Følge deraf ogsaa min Teori. Min Mening er nu den, at Naturen kunde være god nok, den Gang vi Mennesker levede som Barbarer. Men nutildags med vor store Civilisation slaar den ikke til. Naturen maa rent ud sagt stramme sig op, og den maa huske paa, at vi Nutidsmennesker har ganske andre Fornødenheder end Folk havde i gamle Dage, og at den langtfra er tilfredsstillende for os nu, paa det høje Stadium vi har naaet. Spørgsmaalet er derfor blot, hvad Naturen vil gøre. Vil den lade fem være lige og staa stille mens alt andet gaar frem? Med andre Ord skal vi tvinges til at vende tilbage til Barbariet lidt efter lidt eller vil Naturen holde Skridt med os i vor Udvikling? Jeg troer nu, at Naturen vil give sig, og derpaa bygger jeg min Teori.

Hvad mener De for Eksempel om Spørgsmaalet: „Den tredje Haand" — det uvurderlige Gode en saadan tredje Haand vilde være for moderne Mennesker. — Tillad mig at forklare Dem, hvad jeg mener."

Den tredje Haand under Cykleturen.

„Lad os være enige om, at da Adam gik og gravede i Paradisets Have, havde Naturen saamænd udstyret ham med alt, hvad han behøvede. Kom Eva tilfældigvis forbi i et saadant Øjeblik, behøvede han ikke straks derfor at stikke Spaden fra sig og gribe til Hatten. Dels fordi Adam for det første ikke kendte til den Genstand, der kaldes en Hat, dels fordi det, selv om han havde haft en Hat, i de Tider betragtedes som ganske overflødigt at vise Damerne den Slags Ærbødighed. Men nu jeg eller De f. Eks.! Kører vi blot en Tur paa vor Cykle — hvem cykler ikke nutildags — og møder vi saa en Dame af vort Bekendtskab, straks skal Hatten af, hvis vi da vil gaa for at være dannede Mennesker, men skal jeg slippe Styret med den ene Haand for at hilse, render Maskinen straks ind paa Fortovet til Skræk og Harme for alle Forbipasserende. Jeg maa derfor stanse Cyklen, og først naar det er lykkedes mig, kan jeg tænke paa at blotte mit Hoved. Naar jeg er naaet saavidt har min Hilsen imidlertid tabt ikke saa lidt af den tilsigtede Virkning. — Damen er nemlig forlængst forbi, og alt hvad jeg opnaar er bare at jeg ved saa pludselig at gøre Holdt, risikerer at en Droske eller et andet Køretøj bagefter kører ind i Maskinen.

Tredje Haand som Bordplade.

Havde jeg derimod nu en tredje Haand og Arm, der groede ud midt fra mit Bryst, hvor langt heldigere og behageligere vilde jeg saa ikke være situeret. Jeg kunde hilse nok saa elegant uden at risikere at køre paa den ene eller den anden. Og tænk Dem blot, hvad det vilde sige for os at have en tredje Haand, naar vi er ude i Regn og Blæsevejr. Som det er nu, er det jo aldeles fortvivlende. Hvor let har vi ikke begge Hænder fulde i vor travle Tid. Men selv om vi tilfældigvis har den ene Haand fri, hvad hjælper saa det? Holder vi ikke Paraplyen over os, ødelægger vi vor ny Hat — og breder vi den over os, risikerer vi, at Hatten blæser Pokker i Vold, fordi vi ikke samtidig ogsaa kan holde paa den. Med en tredje Haand vilde Situationen være en hel anden.

Den tredje Haands Nytte i Regnvejr.

Eller gaa ind i Avtomaten en Dag ved Frokosttid. Ikke et Bord at faa, ikke det Sted, hvor man kan lægge sin Hat. Man tager en varm Ret — Pølser og Kartofler til 25 Øre — men det er langt lettere gjort, end at faa den spist. Man kan ganske vist vente til der bliver Plads, men saa bliver Maden blot kold, og desuden har man nutildags slet ikke Tid til det, der hedder at vente. En tredje Haand til at sætte Maden paa vilde klare hele Situationen.

Hvilken Rolle vilde en tredje Haand f. Eks. ikke ogsaa spille for en Musiker. Der maa han nu holde op og gøre Pavse for at vende Bladet, hvor der slet ikke skal være nogen Pavse. En tredje Haand vilde ogsaa klare den Vanskelighed. Og saaledes kunde der nævnes tusinder af Eksempler. Maa jeg derfor bede om en tredje Haand.“

„Skulde vi træffes en anden Dag — skal De faa en af mine andre Teorier,“ sagde han. „Det glæder mig nemlig, at se paa Dem, at vi fuldt ud er enige.“

Saa gik han.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Chefen for Kongens Staldetat, Generalmajor *Christian Rostgaard v. d. Maase* er nylig afgaaet ved Døden.

Født den 2. April 1831 kom han i 1844 ind paa Landkadetakademiet, som han forlod i November 1849 som Løjtnant i Rytteriet. I denne Egenskab deltog han saavel i Felttoget 1850 som i Felttoget 1864. Mellem begge Krige havde han gennemgaaet Ride- og Beslagskolen samt taget Dyrlægeeksamen, og efter den sidste Krig blev han ikke alene Lærer, men ogsaa Chef for denne Skole. Desuden havde han været ansat som Medlem af Remontekommissionen og som Adjutant hos Generalinspektøren for Rytteriet, saa at det kan siges, at der ikke indenfor Vaabnet var nogen Tillidspost for en subaltern Officer, som han ikke havde beklædt. I Juni 1874 blev han udnævnt til Adjutant hos Kongen, og fra denne Stilling blev han i 1882 saa Chef for Kongens Adjutantskab. Fra August 1889 overtog han tillige Posten som Chef for den kongelige Staldetat, hvortil han blev udnævnt, da han i April 1891 afgik fra Hæren. I 25 Aar havde v. d. Maase saaledes været knyttet nøje til Kongens Person, og det tør siges, at Kongen aldrig har haft nogen blandt sine Omgivelser, der har tjent med større Troskab og Hengivenhed. Det blev paaskønnet, og det var v. d. Maases Glæde, men det fristede ham ikke til Hovmod. Ridderlig, elskværdig og bramfri i sit Væsen og imødekommende mod enhver, høj eller lav, med hvem han kom i Berøring, vil hans Kammerater fra Hæren mindes ham som en trofast Ven, en brav Kammerat, og hans Undergivne som en Foresat, til hvem de var knyttede med Højagtelse og Hengivenhed.

Generalmajor v. d. Maase.

N. P. J.

Oberst *F. J. H. Weyhe*, som den 30. December afgik ved Døden, kunde se tilbage paa en 55-aarig militær Løbebane, idet han i November 1844 blev udnævnt til Sekondløjtnant. I vor første Treaarskrig deltog han som Premierløjtnant; men det er dog navnlig i Krigsaaret 1864 han fik Lejlighed til at skaffe sig et berømt Navn i den danske Armé ved sin heltemodige Deltagelse i Slaget ved Sankelmark den 6. Februar, hvor han som Kompagnichef ved 1. Regiment var med i den Karré, som standsede Østrigernes Forfølgelse af vor Hær efter Dannevirkes Rømning. I 1867 udnævntes han til Stabschef ved Fyenske Brigade, kom atter tilbage til København som Kompagnichef, indtil han i 1873 blev Oberst og Chef for 7. Bataillon i Nyborg. 1888 traadte han ud af Hærens Rækker efter at have været Regimentschef for 5. Regiment i adskillige Aar. Han var til det yderste en pligtopfyldende Soldat, streng i Tjenesten, men tillige en human Mand, der var højt skattet i Hæren. Den afdøde var dekoreret med Kommandørkorset af 1. Grad, Sølvkorset og mange udenlandske Ordener.

Oberst Weyhe.

Efter et sjældent arbejdsomt Liv er Direktør *A. Hein* afgaaet ved Døden. Det skyldes hans Initiativ, at „Kreditforeningen for København og Omegn“ blev til, trods al den Modstand, Planen vakte, og siden har Hein, hvis Interesse for økonomiske Spørgsmaals heldige Løsning aldrig hvilede, oprettet endnu en Kreditforening og en Hypotekforening. Hein, som desuden sad i en stor Sagførervirksomhed, var en betydelig Dygtighed paa sit Omraade. Han gav aldrig tabt, naar det gjaldt om at gennemføre en Ide, og han frygtede ikke for skarpt at kritisere, hvad der i det offentlige Liv syntes ham at tiltrænge en gennemgribende Reform.

Direktør Hein.

En af Byens bedst kendte Industridrivende, Guld- og Sølvvarefabrikant *V. Christesen*, er afgaaet ved Døden i 77 Aars Alderen. Under smaa Forhold grundlagde han 1846 sin Forretning i Slagelse, men da han fik Privilegium paa Anlæggelsen af en Fabrik for Guld- og Sølvvarer, flyttede han 1856 til København, hvor han aabnede den bekendte Butik paa Østergade. Han fik ansete Kunstnere til Assistance ved Arbejdernes Tegning og vandt hurtig Ry baade hjemme og i Udlandet. Guldsmed Christesen var dekoreret med Ridderkorset og flere udenlandske Ordener.

Guldsmed Christesen.

Direktøren for „Det danske Kulkompagni“, *Th. Dohn*, er nylig afgaaet ved Døden. Han var som ganske ung Mand kommet ind i den Suhrske Forretning, hvor han efterhaanden avancerede frem til at blive Forretningens Leder og da Firmaet blev omdannet til Aktieselskab under Navn af „Det danske Kulkompagni“ blev Dohn kontrollerende Direktør. Ogsaa anden Virksomhed lagde Beslag paa hans store Dygtighed og Arbejdsevne, saaledes var han Formand i Cementfabriken ‚Danmark‘. Den afdøde udfoldede en Godgørenhed, der var ualmindelig omfattende og som altid gik for sig i den beskedneste Stilfærdighed.

Direktør Dohn.

I Slutningen af December Maaned afgik Kontorchef, Kaptajn *J. J. V. Hoffgaard* pludselig ved Døden. Hans Virksomhed har siden 1858 været

Kontorchef Hoffgaard.

knyttet til Marineministeriets Bogholderi, naar undtages Krigsaaret 1864, da han deltog i Felttoget som Løjtnant. I 1881 blev han udnævnt til Kontorchef ved Orlogsværftet og senere konstitueret som Chef for Regnskabsvæsenet, i hvilken Stilling han nød stor Anseelse i Marinen. For nogle Aar siden modtog han, der allerede i 1887 blev udnævnt til Ridder af Dannebroge, Afskedspatent som Kaptajn.

For kort Tid siden døde en af Landets gamle Præster, *F. W. T. Walter*, i sit 79 Aar. Han var Søn af forlængst afdøde Portrætmaler og Kobberstikker W., blev Student 1838 og tog teologisk Embedseksamen 1843.

Pastor Walter.

Hans første Embede var som personel Kapellan i Egebjerg, og senere virkede han i en Række Aar som Skolelærer i Vig. Fra 1861—80 var han Sognepræst i Nørre-Sundby, hvor mange mindes ham og hans hyggelige Færden blandt Menigheden. Fra 1880 har han været Præst i Kirkesaaby og Kidserup, hvor hans Hjem ligeledes blev et Samlingssted for Venner, der skattede hans Livlighed og store Gæstfrihed.

Jubilæum.

Nylig kunde Professor *Nebelong* fejre sit 25-Aars Jubilæum som kgl. Hofmedikus. Kun 31 Aar gammel havde han modtaget dette Embede, der straks bragte ham i saa nær Forbindelse med Hoffet, at han Aaret efter sin Udnævnelse fik Lejlighed til som fungerende Livlæge at ledsage Hs. Maj. Kongen og Dronningen paa deres Rejse til Rusland. Paa mange Studierejser har Professor Nebelong fuldendt sin Uddannelse og har som anset Specialist i Kvindesygdomme erhvervet sig en stor Praksis.

Professor Nebelong.

Nylig fejrede Maskininspektør *L. C. Caspersen* sit 25-aarige Jubilæum som Maskininspektør i det forenede Dampskibsselskabs Tjeneste. Med betydelig Dygtighed og utrættelig Energi har han ledet Selskabets store Maskinafdeling og givet Planer til Bygning og Ombygning af mange af dets Skibe. Sin første Uddannelse fik han paa polyteknisk Anstalt, gik derefter paa Langfart i Marinens Tjeneste, kom til Priors Dampskibsselskab og gik 1866 over til det forenede Dampskibsselskab. Ved Selskabets Jubilæum modtog Maskininspektøren Ridderkorset og desuden bærer han Kommandørkorset af Stanislausordenen.

Maskininspkt. L. C. Caspersen.

Den 8. Januar kunde Faktor *Alb. Behr* i Thisted fejre 25 Aars Jubilæet for sin Virksomhed ved Thisted Amtsbogtrykkeri. Behr har aldrig taget videre Del i det offentlige Liv, men han har sin elskværdige, vindende Personlighed skaffet sig en meget vid Vennekreds. Ved Kammerraad Rasmussens Død i Vinter overtog han Amtsbogtrykkeriets Ledelse.

Faktor Behr.

Dødsfald.

Frøken *Elisabeth Louise Bjørnsen*, der under Forfattermærket *Elisabeth Martens* har skrevet adskillige Bøger, er i de sidste Dage af det gamle Aar afgaaet ved Døden i sit 76 Aar. Allerede som ganske ung følte hun Lyst til at blive Forfatterinde. Hemmelig — mest i natlige Timer — nedskrev hun Romanen „Hvad er Livet", som udkom i 1855 og senere er oplagt i tre Udgaver. I 1860 efterfulgtes denne af „En Kvinde", der er oplagt i to Udgaver. Disse Bøger skaffede hende en smuk Plads i den danske Litteratur, saa hun fik Mod til at fortsætte med en Række Fortællinger, af hvilke den betydeligste var „Sangerinden". Siden 1858 har hun opholdt sig i København, hvor hun ofrede sig, dels for sin Forfatterindevirksomhed, dels for de mange Venner, der søgte hende. Som Forfatterinde havde hun en aarlig Statsunderstøttelse.

Elisabeth Bjørnsen.

Vor Pariserrejse.

Efter at Tidsfristen for Besvarelse af den Præmieopgave, hvormed vi ved Oktober Kvartals Begyndelse overraskede vore Læsere, var udløben den 31. December, blev der straks taget fat paa Forberedelser til Afgørelsen. Det store Antal indsendte Besvarelser, der straks efterhaanden som de indgik, blev nummererede, vil med det første blive overgivet til den sagkyndige Dommer, hvis Navn vil blive offentliggjort samtidig med Resultatet af Prisæskningen. Dette vil foreligge inden Januar Maaneds Udgang.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang bringer: *Paul Lincke:* Karnevalstummel. Marsch-Polka. — *Bellmann:* Bellmann blandt Skærene (Af Holger Drachmanns „Den hellige Ild"). — *O. Krause:* Mazurka.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Hvorledes

enhver Læser af „Hver 8. Dag“ med ringe Ulejlighed aldeles gratis kan faa en eller flere gode, rigt illustrerede Bøger tilsendt.

Hvor let vilde det ikke være for enhver Læser af vort Blad at skaffe os blot *en eneste* ny Abonnent blandt Venner og Bekendte. Blot ved at fremvise Bladet eller omtale det, vilde en saadan Opgave med Lethed være løst. Og det er vel værd at forsøge.

„Hver 8. Dag“ tilbyder nemlig enhver, der i Løbet af en Maaned blot indsender Navn og Adresse paa *én* ny Abonnent, selv at vælge hvilken af nedenstaaende Bøger man ønsker sig tilsendt som Gave.

I.

Det tredje Køn

AF

ERNST VON WOLZOGEN.

Gennemillustreret. Pris 2 Kr. 50.

II.

Fangen paa Zenda

AF

ANTHONY HOPE.

Med Illustrationer. Pris 2 Kr. 50.

III.

Spionen fra Kronstadt

AF

MAX PEMBERTON.

Illustreret Roman. Pris 2 Kr. 50

Bemærk.

Skaffes to Abonnenter, erholder man to Bøger, skaffes tre Abonnenter faar man samtlige tre Bøger tilsendt, og skaffes endelig fire Abonnenter erhverver man om ønskes Valget mellem en af de to saa meget omtalte, store, rigt illustrerede Romaner

Dr. Nikola

AF

GUY BOOTHBY.

Pris 4 Kr.

og

En Kvindes Hævn

AF

XAVIER DE MONTÉPIN.

Pris 4 Kr.

som Present.

Det behøver imidlertid ikke netop at være en ny Abonnent paa „Hver 8. Dag“ — skaffer man os nemlig en ny Abonnent paa „Hver 8. Dag“s Musik og Sang eller „Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek opnaar man de samme Goder.

Hvad man har at gøre.

Indsend nøjagtig Navn og Adresse paa den, der efter Deres Opfordring tegner sig som Abonnent paa et af de tre nævnte Blade. Husk at anføre Navnet paa det af Bladene, Abonnenten ønsker. Meddel dernæst Titlen paa den Bog, De selv vælger, samt — vedlæg 8 Øre i Porto til Forsendelse af Bogen til Deres eget Navn og Adresse.

Medfølger Abonnementsbeløbet, 1 Kr. 25 Øre, (kan godt sendes i Frimærker) faar De *straks* den ønskede Bog tilsendt. Medfølger Abonnementsbeløbet derimod ikke, opkræver vi selv Beløbet hos den ny Abonnent samtidig med at Bladet sendes, og faar De saa Deres Bog tilsendt saa hurtig den ny Abonnent indbetaler Abonnementsbeløbet til os.

Alle Indsendelser adresseres til: *„HVER 8. DAG“S FORLAG,*

NYGADE 2. KJØBENHAVN K.

BELGIEN. H. MEUNIER.

FRANKRIG. MUCHA.

TYSKLAND. v. REZNICEK.

NORGE. TH. HOLMBOE.

ENGLAND STANLEY L. WOOD.

DANMARK. TH. BINDESBØLL.

DANMARK. ELISABETH BACHE.

DANMARK. KNUD LARSEN.

Nr. 17. Aargang 1899–1900. Søndagen den 21. Januar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

I de nordlige Højlande.

Af Kong Oscar II af Sverig og Norge.

Hvis nogen sammen med mig vil foretage en Udflugt til Sognefjælds snedækte Høje, da er han velkommen — men hurtigt, der er ingen Tid at give bort. Dagen gryer, og vi har lang Vej. Der er fem gode Mil til Havkysten paa den anden Side Bjergene, og vi maa være der ved Aftenstid. En Nat deroppe i Bjergenes Sne vil ikke være hyggelig. Altsaa til Hest og af Sted!

Vi tage Afsked med den sidste Sæterhytte ved den melankolske Bjergsøs Bredder og vi gør det ikke uden Bevægelse. Hvor fattig forekommer os ikke ved første Blik denne lave Bolig og alligevel, hvor hjertelig og overstrømmende er ikke den Gæstfrihed, som den trætte Vandrer møder hos Bjergenes Naturbørn.

Lunken Mælk, frisk Smør, saftigt Rensdyrkød og et Par af disse uforlignelige Bjergforeller, som vi saa dem fange i Vandet lige for vore Fødder, det er i Sandhed en fortræffelig Kost. Vi fortærede disse Sager, der krydredes af den stærke Appetit, som Luften heroppe vækker til Live, og Nydelsen ved saadan et Maaltid overtræffes kun af Velbehaget ved Søvnen paa det bløde Leje af frisk, duftende Hø.

Den kønne Sæterpige i Gudbrandsdalboernes Nationaldragt bliver staaende paa Dørtærskelen, tilnikker os et venligt Levvel og ønsker os Lykke paa Rejsen, Pigen staar som vokset fast til Jorden og følger os med Blikket, indtil vi forsvinder bag den nærmeste Klippespids

Nu gaar Vejen opefter. Snart forbi skummende Bjergstrømme, hvor man hvert Øjeblik tror at skulle rives ud i Bølgerne, snart over stejle Skrænter, hvor Døden kun er faa Skridt borte og lumskelig lurer paa den Vandrende, for at drage ham med sig i Dybet.

Vore smaa, modige Bjergheste, som forsigtig prøver sig frem, fører os stadig videre opad. Lidt efter lidt hendør Lyden af Kvægets Bjælder og Sæterpigernes Horn. En skarp Blæst stryger hen over Højderne og jager paa Flugt de sidste Minder om Menneskers Liv der nede i Dalen, deres Kamp og deres Kultur. Vi er allerede længst borte fra den Zone, hvor Mennesker kan bo. Nu har vi Klippenaturen for os, den omgiver os i sin fulde ærefrygtindgydende Majestæt og højtidelige Ensomhed. Larmen af de rivende, af talrige Strømhvirvler afbrudte, Elve, er den eneste Lyd, som endnu trænger gennem Stilheden. Men lidt efter lidt dør ogsaa denne bort, jo højere Vejen gaar op efter. Floden bliver bestandig mindre, og sluttelig viser den sig kun som en lille, vildt nedstyrtende og skummende Bæk, der jager fra Sten til Sten, fra Afsats til Afsats, imens den snor sine Sølvfurer i fantastiske Linjer.

Det har været en trist Morgen. Vi var indhyllede i fugtig, tæt Taage, men Bjergbrisen begynder nu at jage Skyerne frem foran sig og stadig

at sprede dem mere over Bjergkammene. Endelig hvælver en blaa Himmel sig over os; gennem de aabnede Skyer strømmer Solskin ned paa Højsletten. Et lyst Solglimt, igen et, og et tredje — det bliver klart Vejr.

Et vidunderligt Syn. Foran os viser sig en stor Gletscher. Solens klareste Middagsstraaler spejler sig paa Ismassernes glitrende Overflade. De lyner som et Smykke af de kostbareste Diamanter, de straale grønne og blaa som den skønneste Saphir. Alle disse forskellige Farvespil faa tilmed de mangfoldigste Nuancer af de forbidragende Skyers vekslende Skygger.

Foran os og til højre ligger uoverskuelige Snemarker og Høje, og alligevel siger man os, at dette Aar har Snemængden været ualmindelig ringe. Allerede længst er vi kommet forbi den sidste, knap en Alen hoje Dværgbirk. Vi naa nu til Snegrænsen, vi springe af Hestene og begynde som Skoledrenge at slaas med Sneboldte. Luften minder os om en kold Foraarsmorgen i Stockholm, naar det blæser en Nordenvind. Men den har alligevel noget mere forfriskende over sig og er ganske fri for den bidende Kulde, der skaffer os Feber og anden Svaghed. Her véd man næppe, hvad Sygdom vil sige. Tvertimod føler man, at her hersker Sundheden uforstyrret, man indsuger den med hvert et Aandedrag. Som Blikket flyver frit ud over den uendelige Højslette, saaledes indaander Lungerne med Velbehag den rene Bjergluft.

Man bliver paa samme Tid glad og højtidelig til Mode. Tanker og Stemninger vokser med Højderne, udvides med Synskredsen, og Følelsen af Frihed er saa meget større, som før i den snævre Dal alt syntes trykket og tynget af de udover hængende Klipper. Man føler sig saa fjern, saa fjern fra den Verden, i hvilken man ellers har bevæget sig, næsten rykket helt bort fra det jordiske Liv og pludselig stillet Ansigt til Ansigt med Naturens almægtige Skaber. Man erkender sin egen Dvergaglighed og Afmagt. En Snesky — og man er begravet; en Taage, og man kommer bort fra den eneste med sparsomt spredte Smaastene angivne Vej, som fører til de fjerne Menneskeboliger.

Aldrig før har jeg modtaget saa overvældende Indtryk, maaske med Undtagelse af Øjeblikke under en Storm paa Havet eller ved Udsigten over Sahara fra Spidsen af Cheopspyramiden.

Da vi er højst oppe, møder vi en gammel Rensdyrjæger. Halvfjerdsindstyve Vintre havde drysset Sne i hans Haar, som kroner et stolt og oprejst Hoved. Støttet til sin grovt byggede, men sikkert rammende Bøsse, — saaledes stod han for os oppe paa en af Højderne. Tavs og alvorlig er hans Hilsen, og lige saa ubevægelig staar han vel endnu paa samme Plads, da han længst er forsvundet for vort Blik. Saaledes maa han tilbringe mange lange Timer, maaske hele Dage, for at tjene sit tarvelige Brød. Men han er tilfreds med sin Lod, han kender ingen bedre. Dybt under ham ligger Verden med dens Overmættelse og Utilfredshed.

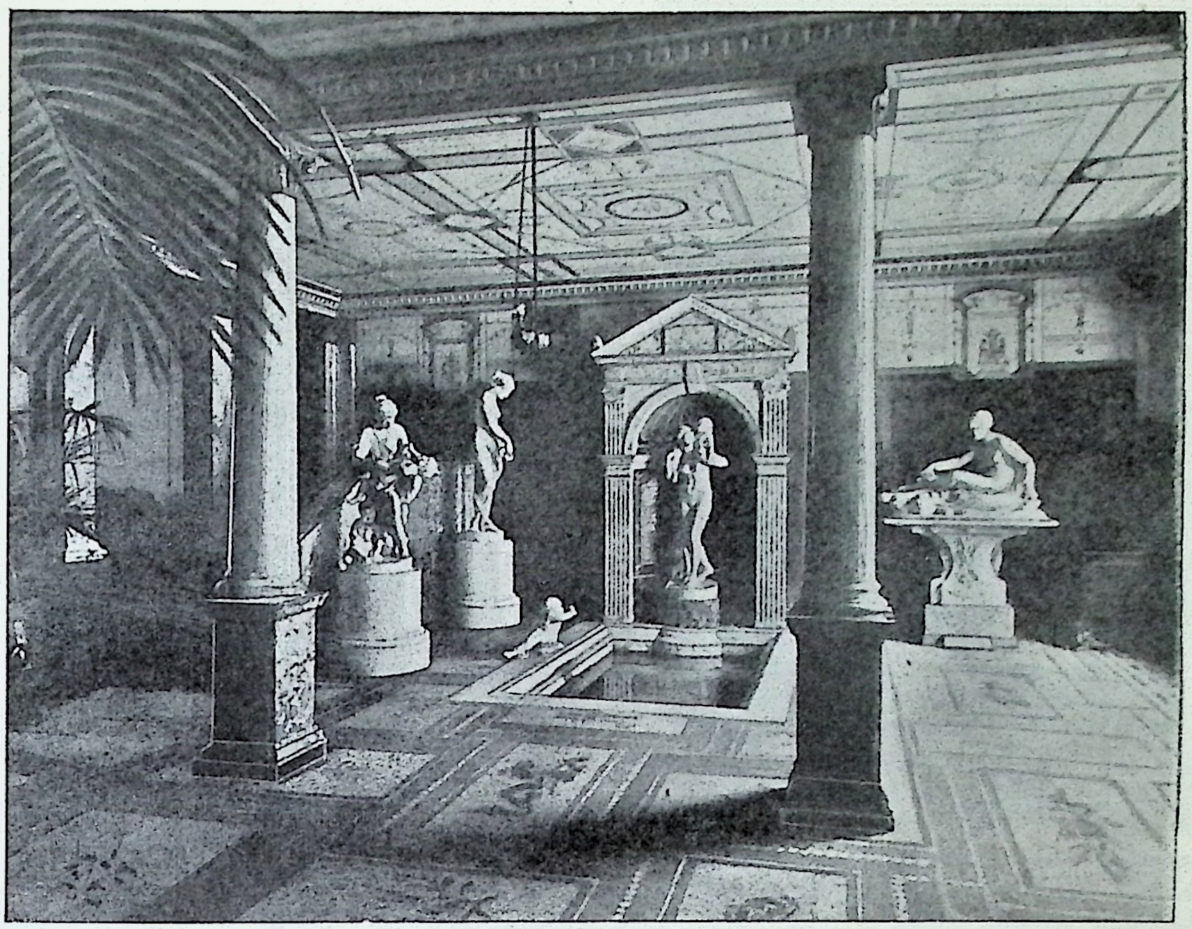
Ikke langt fra Bjergvejens højeste Punkt finder vi en lille Stenhytte, halvt forfalden, øde og lidet indbydende. Heroppe bereder vi os et jævnt Maaltid. Aldrig har de mest udsøgte Spiser i Slottet smagt mig bedre. Efter at vi har hvilet en hel Time, fortsætter vi vor Rejse med fornyede Kræfter. Der er endnu godt og vel fem Timers Vej til Havet. Efter alt, hvad vi hidtil har set, tro vi ikke, at vi kan træffe paa en ny Klippeudsigt, som overgaar de andre. Men vi tage fejl. Foran os kommer de tre Skagatølstinder til Syne, omtrent de højeste Bjergspidser paa den nordiske Halvø. Mere end 9000 Fod hæver de deres Toppe. De staa saa tydelige dér, som var de ganske tæt ved os, og dog er de en halv Dags Rejse borte. Mennesker er trængt frem til deres Fod, men ingen dødelig har endnu betraadt deres Top. Sneen kan ikke lægge sig fast deroppe, men bekranser hist og her Bjerget som en Slyngplante eller skjuler sig i en eller anden dybere Kløft, hvor Blæsten, Sneens eneste Fjende, har mistet sin Magt.

Vi staa paa Kanten af en Skrænt, hvorfra man paa særlig lyse Dage skal kunne se Havet, som breder sig uendeligt under vore Fødder. Idag er dog intet tydeligt at se; det er lyst nok, men Sollyset skærer os i Øjnene og indhyller Dybet i tindrende Glans.

„Vi skal vel ikke til Hest ned i den Afgrund?“ spørger jeg. „Jo, Du, der er vist ikke andet for at gøre,“ svarer med mageløs Ro min ærværdige Fører.

Uvilkaarlig sender jeg min Nakke en medlidende Tanke. Alligevel, jeg føler Blodet stige mig til Hovedet og beslutter at vove Farten, hvad der saa sker. I Virkeligheden har vi heller intet Valg. Vi maa passere denne eneste eksisterende Vej, hvis vi ikke vil lade den Skam sidde paa os at vende om. Altsaa fremad, det skal gaa — og det gaar!

Velbeholdne naa vi ned til Strandbredden i Aftensolens sidste Straaler. De snedækte Bjerge, paa hvis Højder vi for kun faa Timer siden befandt os, spejle sig i Fjordens gennemsigtige Dyb.

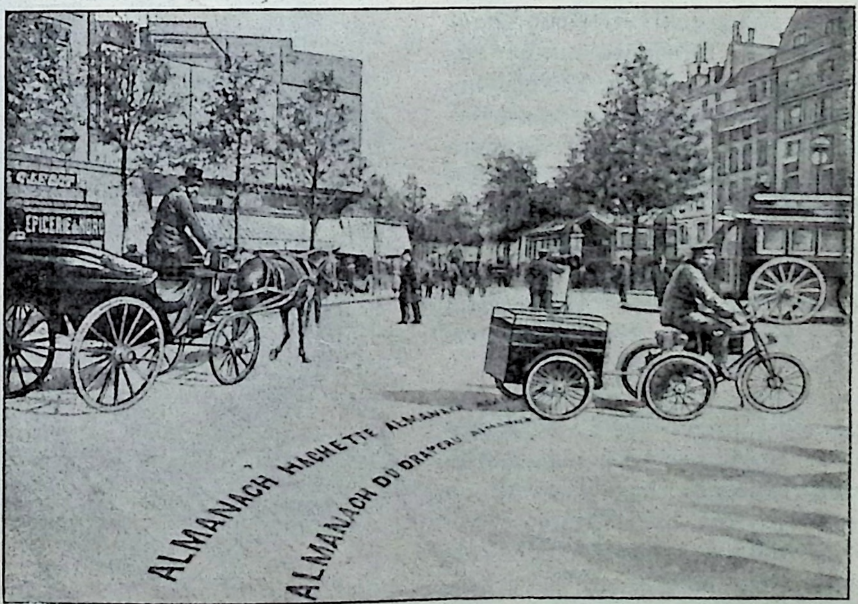
Hvad Reklamen kan bygge op: Vestibule (pompejansk Stil) til Sæbefirmaet *Pears Soaps* Kontorbygning i London. Statuerne fremstille Badescener.

Reklamen som Kunst.

„Uhelbredelig sindssvag maa enhver anses for at være, der ikke stadig køber og læser „Hver 8. Dag“.“

Saaledes vilde Inskriptionen (hvis Sandhed jo i og for sig vanskelig kan bestrides) paa dette Blads Transparent lyde, saafremt Bladets Kontor laa i den trehundred og niogtredivte Gade i Chicago i Stedet for i Københavns Nygade. Amerika er jo den moderne *Reklames* Land og den ugudeligste *Humbugs* Hjemsted.

Det er dog en Fejltagelse, hvis man tror, at Reklamen stammer fra det frie Amerika, eller at den overhovedet er et Barn af vor Tid. Reklamen er saa gammel som Menneskeheden, den opstod i Urtiden, den Gang den første Handel blev afsluttet. Reklamen er og var til alle Tider og i alle Samfund en Kulturmagt, til hvem alle bevidst eller ubevidst maa tage Hensyn. Ethvert Skrift, ethvert Ord eller enhver Handling, der har til Hensigt at vække Interesse for en Person, en Sag eller en Virksomhed, er Reklame. Al Forretning var umulig uden Anbe-

En virksom Reklame udfører Cyklen, hvis Hjul ved en særlig Konstruktion kan trykke en Række Ord paa Asfaltens Flade.

Kunsten i Reklamens Tjeneste. Eugène Grassets Napoleons-Plakat, der blev bestilt af „The century Magazine".

faling, uden Reklame, ingen Idé kunne sejre, uden dens Hjælp. Det er Reklamen, der har skaffet flere bestaaende Trossamfund Tilhængere, det er Reklamen, der er Videnskabens Pionér, og det var snildelig Anvendelse af den, der gav Napoleon Kejserværdigheden og gjorde Bismarck til det tyske Riges Skaber. Det franske Folk betalte Omkostningerne for dem begge.

Reklamens stærke Opblomstring i de senere Aar er aldeles ikke, saaledes som mange antage, et betænkeligt Tegn paa, at Humbug og Svindel florerer stærkere for hver Dag, der gaar. Som ovenfor nævnt: Reklamen er Grundlaget for Næringslivet. Skal dette sidste kunne udfolde sig, maa den første staa i Flor. I Nutidens Eksistenskamp er den det vigtigste og det kraftigste Vaaben, det, hvormed Industriens Riddere tilkæmper sig deres Formuer, lige som Middelalderens gjorde det ved deres Sværd.

Til de forskellige Tider har Reklamen antaget forskellige Former. Paa det gamle Pompejis Mure finde vi Vidnesbyrd, om at Reklamens Kunst er gammel, i en Række Skilte, Teaterprogrammer og Købmandsannoncer.

I Middelalderen, da det kun var smaat bevendt med Menigmands Skrive- og Læsefærdighed, brugte man til Reklamering mest det levende Ord. Naar en Skuespillertrup kom til en af Middelalderens Byer, drog hele Trupen i Kostumer gennem Gaderne og udraabte Stykkets Handling og de Optrædendes Navne. Dette Optog kaldtes *„le Cri"* (Raabet) og var Reklame i Ordets oprindeligste Forstand, thi Reklame betyder netop: *det gentagne Raab.*

I vore Bedsteforældres Tid greb man ikke Sagen saa højrøstet an. Bageren skiltede med sin forgyldte Kringle, Farveren med sit sorte Flag og Skomageren med sin røde Støvle. Den Gang var det *Flid* og *Nøjsomhed*, som skabte *Velstand* og *Hygge*. Den gamle Metode at hænge en Handske, en Nøgle eller et Barberbækken over Døren var ikke ueffen, og i England er man i denne Retning gaaet et Skridt videre, idet Pantelaanerne hænge tre forgyldte Kugler udenfor, men her er Forholdene ogsaa saa mærkeligt fremskredne, at man i Londoner-Bladet „Times" finder Annoncer, i hvilke Kirkegaardene konkurrere med hinanden.

Efterhaanden som Konkurrencen skærpedes, maatte Reklamen udvides, for at Forretningen kunde svare sig, og Omsætningen stige. Man behøver blot at erindre sig Københavns Udvikling i de sidste 20 Aar. Først kom Feberen over os, alle skulde have store Butiksruder, derpaa elektrisk Lys. Nu kræves der store Annoncer i Bladene og gloende Plakater paa Hjørnerne.

Ingen kan drive Forretning uden Kunder; de maa endog anses for at være meget nødvendige, og hvis de derfor ikke kommer af sig selv, maa de trækkes til Huse. Ikke markskrigersk, medmindre Varen og den Kundekreds, man henvender sig til, netop kræver det, men behændigt og fint, alt efter som det er nødvendigt for at virke paa de forskellige Samfundsklassers Publikum.

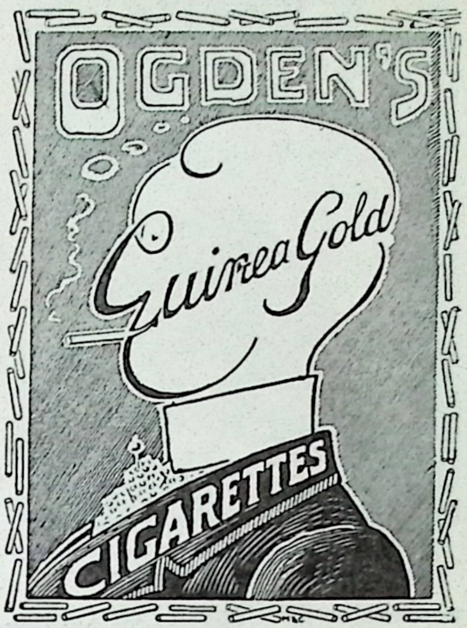

Aktualiteten i Reklamen. En Pakke Monkey Brand (Pudsemiddel) overrækkes Præsident Krüger:
„De trænger vist til at blive lidt mere poleret"

Med alt og alle lader der sig drive Forretning, blot Maaden er forskellig, men den, der har den gode Idé, det faste Greb og det vittige Indfald er altid sikker paa Overtaget.

En Reklamens Mester var afdøde *Phineas T. Barnum.* Desværre, den Omstændighed at han tillige var „Humbugens Konge", svækker ens Beundring noget, men han var dog en sjælden smart Mand. Det var saaledes ingen daarlig Idé af ham at berejse de forenede Stater med seks hvide Elefanter. Elefanterne bleve ganske vist hvidtede over med Kalk hver Morgen, men Folk besaa dem med samme Interesse, som om de havde været hvidfødte; saa i pekuniær Henseende kunde det være ligemeget. Barnum var som Reklamemager en Kunstner. Han havde Geniets medfødte Gave til at bedømme og forstaa sit Publikum, og handlede derefter. At han udover sit eget Navn ikke kunde skrive en Linje, hindrede ham ikke i at vinde et Ry, der vil leve, saalænge der findes Handelsfolk paa vor Jord.

Væsentlig fordi Barnum til Cirkusforestillinger, sceniske Berømtheder etc. i vid Udstrækning benyttede de kæmpemæssige Reklameplakater, blev Konkurrenterne tvungne til det samme. Fordyber man sig i *den moderne Plakats* Historie, finder man dens Udspring i Cirkus- og Teaterplakaterne. Senere tyede andre Forretningsfolk til Plakatreklamen, og da Konkurrencen ogsaa forcerede denne frem, og de forskellige Landes første Kunstnere toges i dens Tjeneste, lutredes den og blev til et Kulturelement for sig: *de ubemidledes Kunstudstilling.* Gennem Gadeplakaten trænger Kunsten ud blandt Folket, aabner og skærper dets Øje for Konturer og Farver.

En Kliché, som ikke overses.

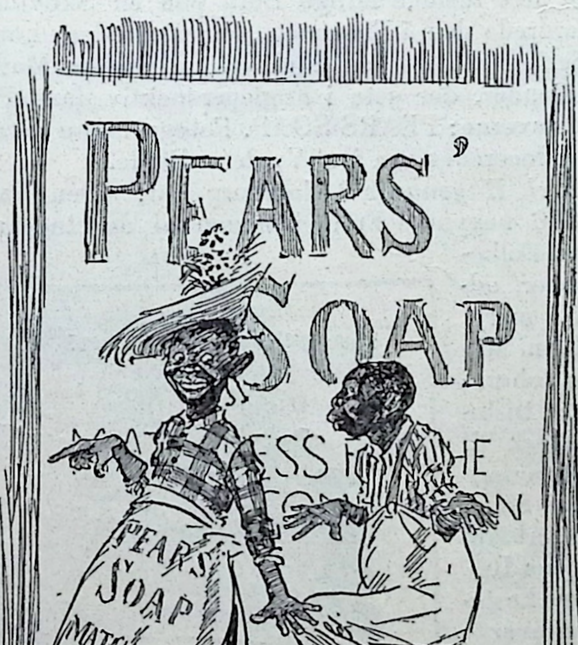
Baade herhjemme, saavel som i de fleste mellemevropæiske Lande anvendes helt overvejende rene Miniaturplakater sammenlignet med Englands, Frankrigs og Amerikas „Mammuth"plakater. Barnum satte i saa Henseende en Rekord, som ingen til Dato har slaaet, ved at pynte Husgavlene med Plakater paa 90 □ Fod. Det er saadanne Plakater, der har skabt Udlandets Kæmpefirmaer og gjort PEAR'S SOAP, QUAKER OATS, SUCHARD'S CACAO, NESTLE'S BØRNEMEL LIEBIG'S KØDEKSTRAKT og LIPTONS THE verdenskendte.

Dermed er dog ikke sagt, at man med Plakater af vort hjemlige Format opnaar ringere Virkning; kun bliver Opgaven for Kunstneren eller den, der komponerer Plakaten, vanskeligere, jo mindre den skal være.

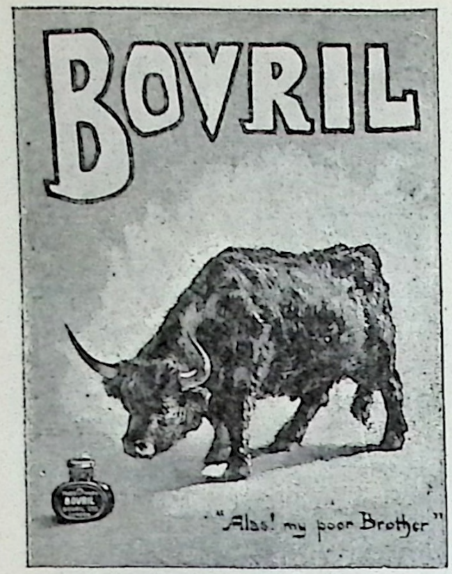
En god Plakat kræver ikke alene grel Farvevirkning men Udtryk i selve Tegningen. Det sidste gælder ogsaa om Annonceklicheer, og det naas bedst ved koncentreret Karakteristik („Tjæders Insektpulver") eller overdreven Karrikatur („Nestles Milk"). Saadanne Annoncer er næsten uovertræffelige, selv ved det flygtigste Øjekast modtager Beskueren det rette Indtryk, Pointet er ikke til at tage fejl af; en saadan Kliché siger mere ved et kvart Sekunds Betragtning end der ved Ord i Petit kan udtrykkes paa samme Plads.

Kun den Reklame er god, som er kort og fyndig. Stedse maa man erindre, at Publikum ikke nysgerrigt stiller sig op for at studere en Gadeplakat. Dennes Tekst maa derfor være stor og fremtrædende og saa kortfattet, at den kan læses, mens man farer forbi paa en Sporvogn.

Med Annoncer er det samme Tilfældet. Den flegmatiske Læser, der lader Øjnene svømme hen over sin Avis' Annoncespalter, mærker sig kun dem, der ved en morsom Tegning eller en

Glæde over Sæben. (En af Pears Soaps Annoncer).

Viddet i Annoncen (Tyren snuser til Kød-Ekstrakten): „Ak, min stakkels Broder".

paafaldende Indramning skiller sig fra de andre. Reklamen er et brutalt Middel, som kun har Værdi i Kraft af sin Brutalitet. Publikum *skal* se, hvad enten det vil eller ej. I Amerika begyndte man med de gyselige Kæmpeplakater for Skuespil og Cirkus, saa kom de fotolitografiske Gengivelser af berømte Artisters Portræter.* Senere tyede ogsaa Forretningsfolk til Plakatens Hjælp. Fabrikanter af Tandpulvere, saavelsom Skæg- og Haareliksir, begyndte med de berømte to Hoveder, „før og efter Brugen". Den Gang tænkte endnu ingen paa at tage den bildende Kunst i Reklamekunstens Tjeneste. Impulsen hertil kom fra Europa, og det var Tidsskriftforlæggerne, som gjorde Begyndelsen. Amerikanerne lode deres første Plakater lave i Paris, en af de mest bekendte blev den, som „The Century Magazine" bestilte i 1892 hos *Eugène Grasset* af NAPOLEONS LIV.

Denne Plakat, der viste Kejseren paa en hvid Skimmel med en mægtig Manke, vakte kolossal Opsigt og blev meget omtalt i New Yorks selskabelige Kredse, endog efterlignet i Glasmaleri. Udgiveren bestilte da til Juninumret en ny Plakat hos *Grasset:* NAPOLEON I ÆGYPTEN. Senere blev en Konkurrence udskreven, i hvilken *Lucien Métivet* sejrede med sin Plakat: IMPERATOREN I KRONINGSDRAGT, hvis Succes overgik de andres, og som efterlignedes Verden over, ogsaa hos os.

De andre Forlæggere maatte nu slaa ind paa samme Bane, og efterhaanden som Plakatkunsten i 90'ernes Løb udviklede sig paa begge Sider af Atlanterhavet, var det Forlagene, der gik i Spidsen. Gennemgaar man Rækken af de senere Aars Plakater herhjemme, vil man støde paa flest Boghandlerplakater. Forlystelsesanstalterne og Literaturen skaber endnu de fleste Plakater. Vort Bilag viser det samme. Dr. NIKOLA, FREM, RINGEREN og LANGENS BIBLIOTEK ere alle „literære" Plakater; *Bindesbølls, Fru Baches* og *Muchas* henvender sig til det Publikum, der søger Adspredelser. Til denne Genre hører ogsaa Plakaten paa vort Omslag for Stykket: EN MUNTER PIGE, en Tegning, der gjorde Englænderen *Dudley Hardy* berømt. Den unge Belgier *Henry Meuniers* Plakat for en Udstyrsforretning danner en Undtagelse.

Medens enkelte af de her gengivne Plakater som f. Eks. FREM'S og NIKOLA'S ere trykte i seks Farver, er saavel Teaterplakaten som Bindesbølls og Fru Baches kun udførte i to Farver, og da det er Antallet af Farver, der fordyrer Plakaten, saa gælder det stedse om at opnaa god Virkning med faa Farver.

Man har i den Udbredelse, Philatelien har faaet, en god Maalestok for hvor vidt Plakatsamlermanien kan naa, kun er der den Forskel, at medens der i hver Stat kun trykkes et bestemt Antal forskellige Frimærker, trykkes der i hver By et højst ubestemt Antal forskellige Plakater. Er Frimærkerne en dyr Passion, saa er Plakaterne det endnu mere, thi de trykkes jo paa private Folks Regning, og Oplaget bestemmes af Forbruget.

Forretning er Samfundslegemets Blod, Reklamen de Celler, hvorigennem Stofskiftet sker. At befordre Stofskiftet er imidlertid noget, som koster Penge. *Times* tager gennemsnitlig 25,000 Kr. ind daglig i Annoncer. Firmaet PEARS SOAP i London anvender altid 33 pCt. af Aarets Fortjeneste til Reklame for det følgende. Intet andet Firma har vel reklameret som Pears Soap. For blot at nævne et Eksempel. Firmaet inviterede flere tusinde fattige Børn paa en Skovtur, befordrede dem i Ekstratog, beværtede dem kongeligt og stillede dem sluttelig op paa en Mark i Kolonner, der sete i Fugleperspektiv dannede Bogstaverne: PEARS SOAP. Fotografierne heraf reproduceredes saa i al Verdens Blade.

Carl Hagenbeck i Hamborg har, siden han i 1876 begyndte Fremvisningen af de etnografiske Folkegrupper, udgivet mere end en Million tohundrede tusinde Mark til Reklame. Alene Singhaleserkaravanens Reklame kostede over 80,000 Mark, deraf 25,000 i halvfjerde Uge. I Sammenligning hermed tager det sig

Barnet og Katten,
Reklamen for Nestles Mælk.

* Herhjemmefra vil man kunne erindre „Cirque du Nord"s Plakat 1898 med Billede af: „Mr. William Caspar, the managing director".

ikke ud af noget, at *Zoologisk Have* i sidste Sæson har ofret 2000 Kr. paa Plakater og 6000 Kr. paa Annoncer, men vore Forhold ere nu en Gang „hjemlige".

Vi forbløffes, naar vore Kunstnere beregne sig et Par hundrede Kr. for at tegne en Plakat, der, hvis København var paa Højde med de store Kulturcentre, vilde indbringe dem 1000.

Vore hosstaaende Gengivelser af forskellige Verdensfirmaers Annoncer giver Eksempler paa, i hvilken Grad Vid og Opfindsomhed anvendes i Reklamens Tjeneste. En enkelt Idé kan opveje mange Annoncer. TIT-BITS i London lejede en Gang 7 skaldede Mænd, paa hvis Isser de syv Bogstaver, der danne Bladets Navn var malet, til at sidde paa første Række i Parkettet. Teatrets Publikum talte den Aften mere om TIT-BITS end om Stykket, og næste Dag talte hele Kæmpebyen om det driftige Blad — en Reklame, der var Tusinder af Kroner værd.

„Det nordiske Forlag"s Ugle præsenterer Gevær for Verdensudgaven.

Hvis Barnum har Ret i sin Paastand, at den største Intelligens viser sig i en dygtig Reklame, da maa et Folks Kulturtrin kunne aflæses paa Gadehjørnerne. Og i saa Fald staa vi danske, der ved frivillige Bidrag rejser Danmarks Hus i Paris, og som lader „Valkyrien" pløje det indiske Hav, under en prinselig Chef, ikke tilbage for de andre Nationer, naar det nittende Aarhundrede rinder ud.

Johannes Madsen.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

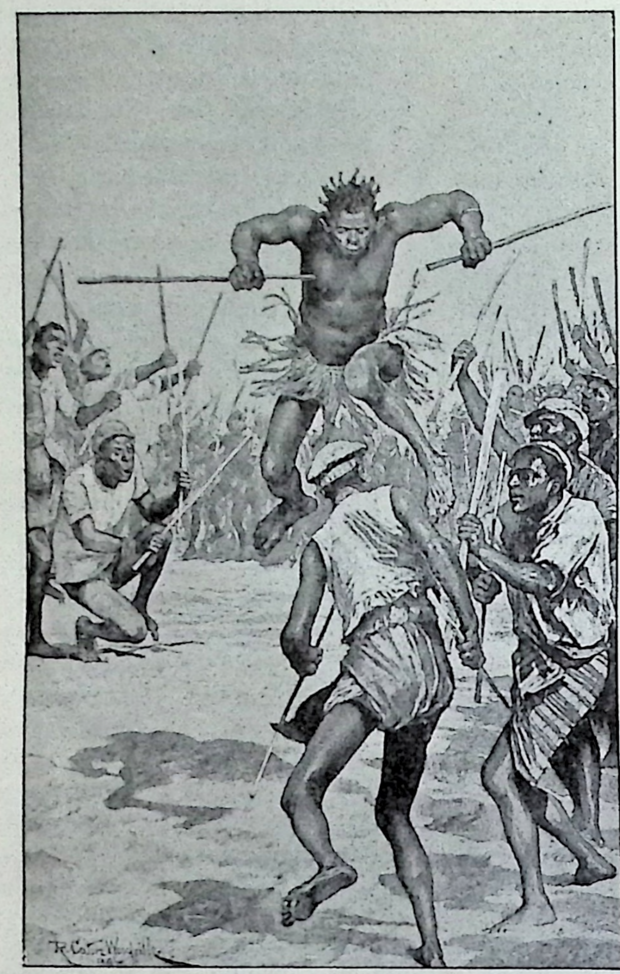
Ved den amerikanske Præst Moodys pludselige Død har Verden mistet en af sine store Originaler — en Mand, hvis Navn sent vil glemmes. Da han for nogle Aar siden gæstede England, hørtes han alene i London af over $2^1/_2$ Million Mennesker og det tør siges, at ingen Prædikant nogensinde har haft en større Tilhørerkreds end Moody. Ved store Plakater paa Gaderne og lignende usædvanlige Midler forkyndte han sin Ankomst til enhver By, som han besøgte. Hvor han kom hen, lejede han de største Forsamlingshuse, der da Aften efter Aften overfyldtes af hans utrættelige Tilhørere, medens Tusinder maatte staa udenfor paa Gaden og forgæves kæmpe for at skaffe sig Adgang. „Naar Moody talte", skrev et stort Londoner-Blad, „stod Teatrene tomme, Ølstuerne var daarligt besøgt, selv Gaderne syntes forladte". Prinsessen af Wales fandtes endog blandt hans Tilhørere.

En driftig Fotograf tilbød Moody 18000 Kr. blot for at faa Lov til at fotografere ham. Han afslog det med den Bemærkning, at han gærne selv vilde betale 10,000, naar han blot kunde sikre sig imod, at hans Fotografi blev taget og udbudt til Salg. Saa tegnede man ham, og et saadant sjældent Billede ser „Hver 8. Dag" sig i Stand til at bringe sine Læsere. Det vilde være vanskeligt at kritisere Moody som Taler. Man kan tænke, hvad man vil, om hans Maade at reklamere paa — ét maa alle være enige om, han var en mærkværdig Mand og i Besiddelse af en ganske eminent Veltalenhed. Han kunde tale til over 20,000 Mennesker Aften efter Aften, Maaned efter Maaned og stadig holde sine Tilhøreres Opmærksomhed fangen. Han forstod at illustrere sin Tale snart ved en Anekdote, snart ved en Lignelse hentet fra Hverdagslivet. Man følte, at man havde for sig en Mand med et stort Hjerte, megen Alvor og urokkelig Overbevisning. — De sidste Aar levede Moody i Northfield, en lille Bjergby i Massachusetts, hvor han var født — men da Krigen brød ud mellem Amerika og Spanien meldte han sig straks til Tjeneste for at virke blandt Soldaterne. Det blev hans sidste store Mission.

England og Boererne.

Af Oberst N. P. Jensen.

Zuluernes Krigsdans.

Der er ikke nogen Krig, der har lagt mere Beslag paa den almindelige Interesse, end den, der i Øjeblikket føres mellem Englænderne og Boererne. Den er kommen, fordi den maatte komme, og dens Aarsag bunder selvfølgelig i noget langt dybere end Spørgsmaalet om, hvorvidt „Uitlanders“, der opholder sig i Transvaal, skal have Borgerret efter et Ophold, der har varet flere eller færre Aar.

I 1652 sendte det hollandske Handelskompagni en Ekspedition til Taffel Bay. Den besatte Kysten, hvor senere Kapstaden blev bygget, og gennem indvandrede Hollændere grundlagdes saa lidt efter lidt Kapkolonien under uafbrudte Kampe, først med Hottentotterne, senere med Kafferne.

Efterat det nantiske Edikt var bleven ophævet i 1685 udvandrede en Del Hugenotter til Kap, hvor de blev modtagne som Troesfæller. De kom dog ikke til at øve nogen Indflydelse af Betydning, thi de gik efterhaanden op i den hollandske Befolkning, og de eneste Spor, de har efterladt sig, indskrænker sig til, at det hollandske Sprog i Kolonien er bleven blandet med en Del franske Ord.

Efterkommerne af de første hollandske Nybyggere tog Navn af Boerer ɔ: Bønder, fordi de fortrinsvis levede af Agerdyrkning og Kvægavl. Disse Boerer søgte at danne en Verden for sig selv for at bevare Religion, Sprog og Folkeejendommeligheder, og derfor gik deres Bestræbelser ud paa saa vidt muligt at holde alle fremmede Nationer borte fra Kolonien.

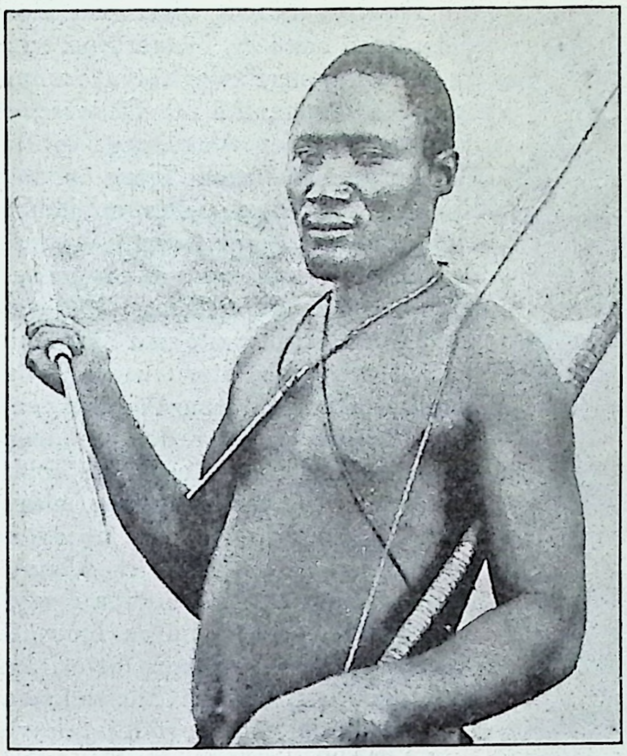
Da Holland i 1795 blev erobret af den franske Republik, benyttede Englænderne Lejligheden til at besætte Kapkolonien. At Boererne fandt sig heri, var ganske naturligt, thi de ønskede ikke at komme ind under fransk Herredømme. Men de ventede vistnok, at naar deres Moderland, Holland, atter blev befriet, vilde Englænderne forlade Kolonien. Det gik ikke i Opfyldelse. Vel maatte Englænderne opgive Kolonien ved Freden i Amiens 1802, men de besatte den paany i 1806 og beholdt den ved den første Pariserfred 1814. Englænderne har saaledes aldrig erobret Kolonien; de benyttede deres Herredømme til Søs til at besætte den, og, at de fik Lov til at beholde den, var Uret mod Holland.

Efterat Kolonien var gaaet over til England, var der ikke faa engelske Nybyggere, der bosatte sig i den, men den var og blev i sit inderste Væsen hollandsk. Vilde man derfor vinde dens Befolkning, maatte der fra de engelske Guvernørers Side trædes op med Maadehold, men det skete ikke. Fra Koloniministrenes Side tog man ikke det ringeste Hensyn til Befolkningen. I 1825 indførtes engelsk Sprog, som Befolkningen ikke kendte, i Rets- og Administrationsvæsenet, og i 1828 engelsk Lovgivning, uagtet Englænderne i Kapkolonien paa det Tidspunkt kun udgjorde en rent forsvindende Del af Befolkningen. Disse Foranstaltninger vakte Boerernes Misfornøjelse, og den øgedes ved den Maade, hvorpaa Regeringen greb ind paa et Omraade, der berørte saavel deres økonomiske som deres sociale Velfærd.

Fra den tidligste Tid havde Slaveriet været indført i Kolonien, og den Ordning af Arbejderforholdene, som derved var bleven skabt, kunde ikke forandres pludseligt. Thi, hvis det skete, hvis man paa en Gang frigav Slaverne, vilde det føre til, at Landet blev belemret med en stor Mængde sorte Vagabonder, som man ikke kunde tvinge til Arbejde, og som var talrige nok til at kunne plyndre, uden at man kunde straffe dem.

Efterat Kolonien var kommen ind under engelsk Overhøjhed, stod det dog Boererne klart, at det Tidspunkt nærmede sig, da Slaverne vilde

blive frigivne. De søgte derfor at forberede en Overgang. Mange frisindede Slaveejere oprettede et filantropisk Selskab, der opkøbte alle unge Kvinder, naar de naaede henimod Giftermaalsalderen. De sattes i Frihed paa Betingelse af,

En Indfødt fra Matabelelandet.

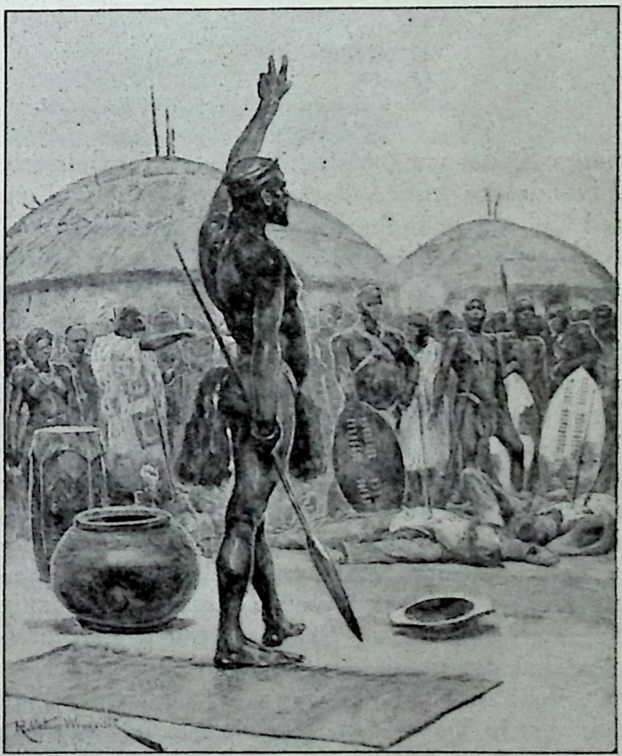
at de paatog sig en Kondition paa 3—4 Aar, saa at de, naar dette Tidsrum var gaaet, havde opsparet en lille Kapital. I Løbet af faa Aar blev flere hundrede sorte Piger sat i Frihed paa denne Maade, og, da der samtidig ikke indførtes Slaver, og Slavemødrenes Antal aftog, var man inde paa en Vej, der maatte føre til Slaveriets Afskaffelse. Tiden, der vilde medgaa dertil, kunde forkortes i samme Grad, som den engelske Regering vilde støtte Sagen. Derfor ansøgte Selskabet om et aarligt Tilskud af 130,000 Kroner, hvorigennem man ventede at faa Slaveriet afskaffet i Løbet af 10 Aar. Men Tilskudet blev negtet, og i Stedet for erklærede det engelske Parlament i Avgust 1833 Slaveriet for afskaffet. Sir Benjamin Durban blev sendt til Kap for at gennemføre Loven. Den skulde træde i Kraft fra den 1. December 1834, saaledes at Slaverne skulde vedblive at være Tyender til den 1. December 1838 og derpaa have fuldstændig Frihed. Denne Overgangstid var efter Boerernes Mening for kort, og derfor vakte Loven Misfornøjelse. Men værre var det, at de i Stedet for at faa den Erstatning, de skulde have for Slavernes Frigivelse, og som var beregnet til 54 Millioner Kroner, kun fik udbetalt lidt over 21 Millioner.

Misfornøjelsen med det engelske Regimente blev derfor stærkere og stærkere, og derfor besluttede Tusinder af Boerer at udvandre for at finde nye Egne, hvor de kunde bosætte sig, fortsætte Livet under de tilvante, tildels patriarkalske Forhold og finde Frihed og Uafhængighed. Beslutningen blev udført i Aarene 1835—1838, og Bevægelsen fik Navn af „de groote treck“ ɔ: den store Udvandring. Det var med Sorg, at Udvandrerne forlod deres Ejendomme, der gennem mange Slægtled havde tilhørt samme Familje, og alt det, hvortil deres bedste Erindringer var knyttede, for at gaa ud i det Uvisse. Fremtiden laa mørk for dem, og de indsaa fuldt vel, at kun gennem Kamp, Lidelser og Savn kunde de vente at naa det Maal, de stræbte efter; men de vandrede ud med fast Tro paa, at det tilsidst vilde lykkes.

Allerede tidligere havde der fundet mindre Udvandringer Sted, og dem tog man som Forbillede. En stor Vogn blev overbygget med et Telt, der skulde tjene som Opholdssted for Husstanden. Den blev trukken af Okser, og Hjorden fulgte efter. Man maatte altsaa begynde som Nomader, indtil det lykkedes at finde et blivende Sted.

Forholdene syntes at skulle komme de Udvandrende til Hjælp.

I Slutningen af Tyverne kom det til blodige Krige mellem de indfødte Stammer N. og Ø. for Kapkolonien, og Resultatet blev, at Zuluerne fik Overtaget. En af deres Høvdinger, Moselekatse,

Zuluhovdingen Dingaan og Drabet paa Boererne.

havde under Krigen forjaget Bechuanerne fra det nuværende Transvaal og oprettet Matabelernes Kongerige. Samtidig var der bleven dannet en Zulukonfederation under Zuluhøvdingen Chaka. Han havde organiseret Zuluernes Krigs-

væsen, og efter hans Død havde Dingaan overtaget Styrelsen.

Da Boererne begyndte Udvandringen, var disse Krige ophørte, men de havde krævet saa blodige Ofre, at Egnen N. og Ø. for Kapkolonien paa mange Steder var fuldstændig blottet for Beboere. Udvandrerne kunde derfor gøre sig Haab om ved Køb og gennem fredelige Forhandlinger at komme i Besiddelse af et Land, hvor de kunde bosætte sig.

Boerer-Kvinder hjælpe med til Forsvaret.

En lille Skare var dragen forud. Den talte ialt 98 Personer, Mænd, Kvinder og Børn. Den gik over Oranjefloden, og naaede gennem Zoutpansberg (den nordostlige Del af Transvaal) helt frem til Delagoabugten. Men her blev hele Skaren angreben af Feber og omkom paa 2 Personer nær. Det var rimeligvis Efterretninger fra disse første Udvandrere, der førte den store Karavane, som fulgte efter, til at slaa ind paa samme Vej. Efterat den ved at gaa i nordostlig Retning var naaet op til Oranjefloden — undervejs skal der være bleven dræbt 200 Løver — passerede den Floden og vandrede videre, til den naaede Vaalfloden. Her standsede den i den nordlige Del af den nuværende Oranje Fristat. Derpaa drog en Ekspedition under Hendrik Potgieter frem over Vaal til Zoutpansberg for at undersøge Forholdene. Landet, Ekspeditionen passerede, var tiltalende; det laa langt borte fra Kapkolonien, og fra Zoutpansberg var der kun 10—12 Mil til Delagoabugten, saa at der var en Mulighed for at kunne opnaa Forbindelse med Havet.

Potgieter vendte derfor tilbage med gode Efterretninger. Men paa Tilbagevejen blev han overfalden af en Del af Moselekatses Krigere, der dræbte alle dem, der ikke frelste sig ved Flugten. Blandt disse var Potgieter. Han samlede i Hast Boererne fra de nærmeste Steder for at kunne optage Kampen. Af 50 Oksevogne dannede han en Vognborg, fyldte Mellemrummene med Tjørn og lod Kvinderne og Børnene tage Plads i Midten. Forsvarerne besatte Vognene og forberedte sig paa Angrebet under Bøn og Salmesang. — Moselekatse lod ikke vente paa sig. Han rykkede frem med stor Overmagt og lod sine Krigere storme Vognborgen. Men Boererne modtog dem med en saa velrettet Ild, at hver Kugle fandt sit Maal. Kvinderne og de ældre Børn hjalp til med at lade de overtallige Geværer, der førtes med, samt ved at sørge for Ammunitionsforsyningen. Den første Storm blev afslaaet, og fornyede Forsøg førte ikke til et bedre Resultat. Moselekatse trak sig derfor tilbage efterat have kastet 1100 Spyd over Vognene. Men havde han end ikke kunnet erobre Boerernes Stilling, saa havde han dog gjort et rigt Bytte, thi han medtog 6000 Kvæghøveder og 40,000 Faar, som Boererne ikke havde kunnet give Plads i Vognborgen.

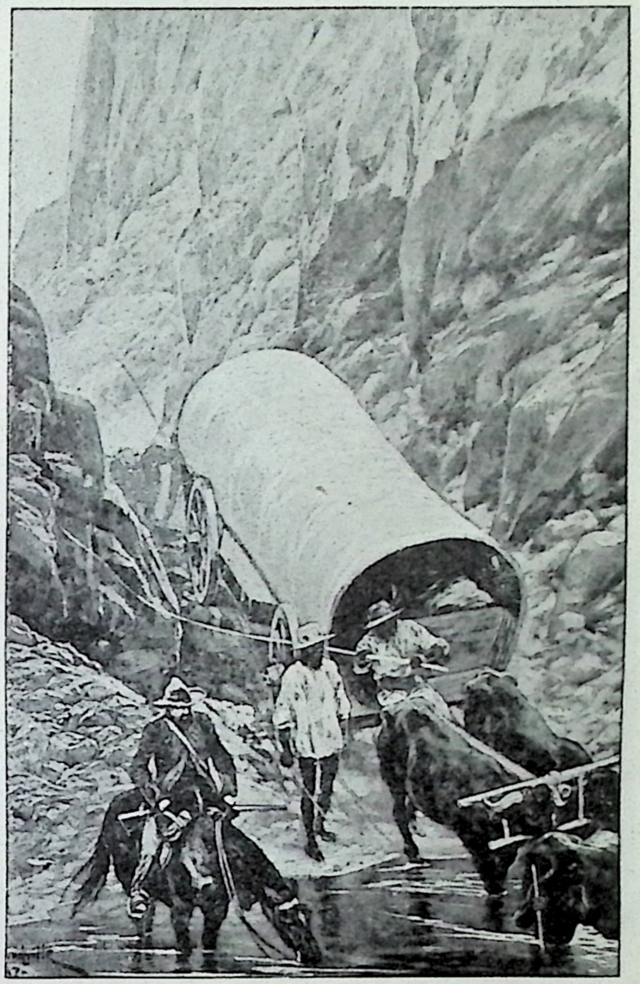
Boerernes Tab af Døde og Saarede var ikke ubetydeligt, og dette i Forbindelse med Tabet af Hjorderne gjorde deres Stilling højst mislig. Men de kom ud over Vanskelighederne, thi de Boerer, der stod i de sydligere Lejre rykkede dem til Hjælp. Potgieter satte sig derfor i Marche, rykkede efter Fjenden, og under de paafølgende Kampe, benyttede Boererne deres Skydevaaben paa en for Fjenden saa ødelæggende Maade, at Moselekatse maatte trække sig tilbage over Vaalfloden forfulgt af Boererne, der satte sig fast i den sydlige Del af det nuværende Transvaal. Hovedkampen var bleven udfægtet ved Winburg (N. O. for Bloemfontejn).

Foreløbig betænkte Boererne sig paa at fortsætte Fremrykningen mod Moselekatse. Thi, selv om de sejrede i de første Kampe, maatte Sejren købes med Tab, og derigennem vilde deres Styrke blive svækket, medens de omvendt maatte gøre Regning paa, at Fjenden stadig blev forstærket. Fremrykningen blev derfor standset, og dertil bidrog tillige, at der aabnede sig en Udsigt til ad de fredelige Forhandlingers Vej at komme i Besiddelse af en Landstrækning, der

paa Grund af sin Frugtbarhed havde faaet Navn af Sydafrikas Have, og som paa samme Tid havde en Havn ved Havet. Dette Land var Natal.

En anden af Boerernes Førere, Pieter Retief, satte sig derfor i Spidsen for en Ekspedition til Natal. Han gik gennem Passene i Dragebjergene og naaede frem til Port Natal (det nuværende Durban). Herfra aabnede han Forhandlinger med Zuluhøvdingen Dingaan. Denne modtog Retief med Venskab, lod sine Tropper paradere for ham og sendte ham og hans Følge Gaver. Han var ikke utilbøjelig til at afstaa Natal, men som Betingelse forlangte han, at Retief først skulde skaffe ham en Hjord paa 700 Stykker Kvæg tilbage, som en Høvding havde stjaalet paa hans Grænse.

Retief vendte tilbage til Winburg med disse Efterretninger, der vakte almindelig Glæde. Den stjaalne Hjord blev skaffet til Veje, og Retief begav sig paany til Natal. Men denne Gang fulgte 1000 Oksevogne med Boerer efter ham gennem Passene for straks at bosætte sig i Landet. Selv drog Retief forud med 65 Boerer, 30 Hottentotter, der var Tjenere, og den stjaalne Hjord. Da han naaede Dingaans Hovedstad, blev han atter modtagen med Venlighed. Der blev foranstaltet Festligheder til hans Ære, og den 4. Februar 1838 satte Dingaan sit Bomærke under Traktaten, hvorved han afstod „til Retief og hans Landsmænd en Plads kaldet Port Natal samt alt det tilstødende Land.“ Retief vilde afrejse den følgende Dag, men Dingaan indbød ham og Følge til om Aftenen at besøge hans Kraal for at tømme et Afskedsbæger. Indbydelsen blev modtagen. Ved Ankomsten til Kraalen blev de Indbudne anmodede om at aflægge deres Vaaben som Tegn paa gensidig Forstaaelse. Derpaa førtes de ind i Kraalen og satte sig i en Kreds om Dingaan for at tømme Kalabasserne paa hans Velgaaende. Da gav Dingaan et Tegn, paa hvilket Hundreder af hans Krigere styrtede ind og dræbte Retief og hele hans Følge med Assagajer og Køller. Umiddelbart efter Blodbadet brød Dingaan op med en Hær paa 10,000 Zuluer, og i Ilmarche naaede han den nærmeste Boerer-Lejr. Den laa ved det nuværende Weenen (N. O. for Colenso). Her blev dèr dræbt mellem 6 og 700 Boerer, Mænd, Kvinder og Børn. Kun en Yngling undslap; han bragte Efterretning til de Boerer-Lejre, der laa længere tilbage, om den

Boerernes Udvandring gennem Dragebjergene.

Ulykke, der havde ramt deres Landsmænd. Boererne sluttede sig straks sammen og optog Kampen med Dingaan. Men de mistede ikke alene mange Døde og Saarede, men ogsaa deres Hjorder, og Elendigheden og Nøden voksede derfor Dag for Dag. Ikke faa af Boererne foreslog derfor, at man skulde drage tilbage gennem Passene, men Kvinderne satte Mod i de Frygtsomme, og Boererne besluttede derfor at blive og tage Hævn over Dingaan. Kampen blev derfor fortsat, indtil den fandt sin Afslutning den 16. December 1838.

(Fortsættes).

Frk. Pio og Fru Neiiendam som de lystige Koner i Windsor. Tegnet for „Hver 8. Dag" af *Achton Friis.*

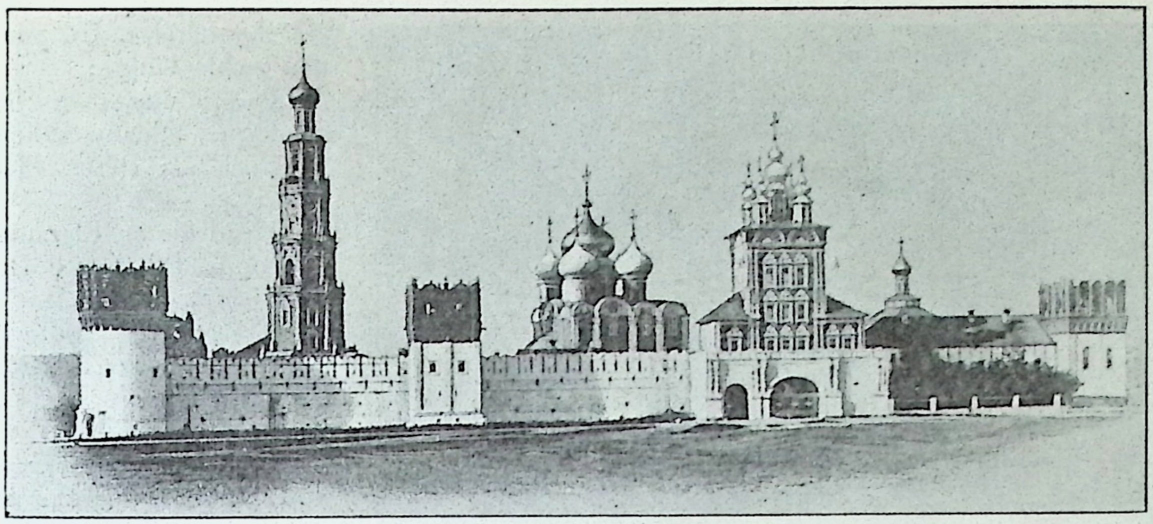
„De lystige Koner" paa Folketeatret.

DEN gamle Tradition med Premiere 2. Juledag paa samtlige Hovedstadens Teatre blev i Aar holdt i Hævd alene af Folketeatret, hvor Shakespeares „De lystige Koner i Windsor" opnaaede en meget kneben kunstnerisk Sukces. Utvivlsomt havde Stykket lidt en mindre krank Skæbne, om *Falstaffs* Rolle var bleven spillet blot tilnærmelsesvis fyldestgørende, men Hr. *Fjelstrup* havde ikke annammet Stykkets Aand, hans Løjer var stilløse og hans Diktion rent uheldig. Naar alligevel en Mængde Tilskuere morede sig hjertelig godt over Fjelstrups Falstaff, var det vel enten, fordi de ikke forstod, at den fortræffelige Skuespiller hele Tiden var ved Siden af sin Rolle, eller maaske netop fordi de forstod det, men Gang efter Gang fik deres Ærgrelse overskyllet af denne fortegnede Falstaffs ligeglade Bajads-Tricks.

Stykkets sikreste Komik blev ydet af Hr. *Hofman* som *Slatte.* Denne unge Skuespiller er allerede nu kommen saa vidt, at han befæster sin smukke Position i hver ny Rolle, selv den mindste. Særdeles fornøjelige var Fru *Jonna Neiiendam* og Frk. *Marie Pio* som de lystige Koner. For begge Damerne var deres Optræden et Møde med Publikum efter vistnok et Par Sæsoners Borteværen fra Teatret. I Lystspillet har Fru Neiiendam været virkelig savnet; der kan være en smittende Munterhed over Fruens tungefærdige Tale, hun giver Figurens Hovedlinjer friskt og bredt, og Lunets Skælm sidder i hendes Øjne og hele smilende Ansigt — sidder der og giver Løfte om en ideal komisk Evne, som det blot endnu ikke helt er lykkedes Fruen at føre sejrende igennem.

Overfor Frk. Pio som lystig Kone var man til en Begyndelse noget desorienteret, da man mest erindrer Frøkenen fra det alvorlige Rollefag. Sikkert er Frøkenens Evne heller ikke den umiddelbare Komik, desto større Ros er det for den unge Dame at hun virkelig formaaede at hævde sig ved Siden af Fru Neiiendam.

M-E.

Jomfruklosteret ved Moskva.

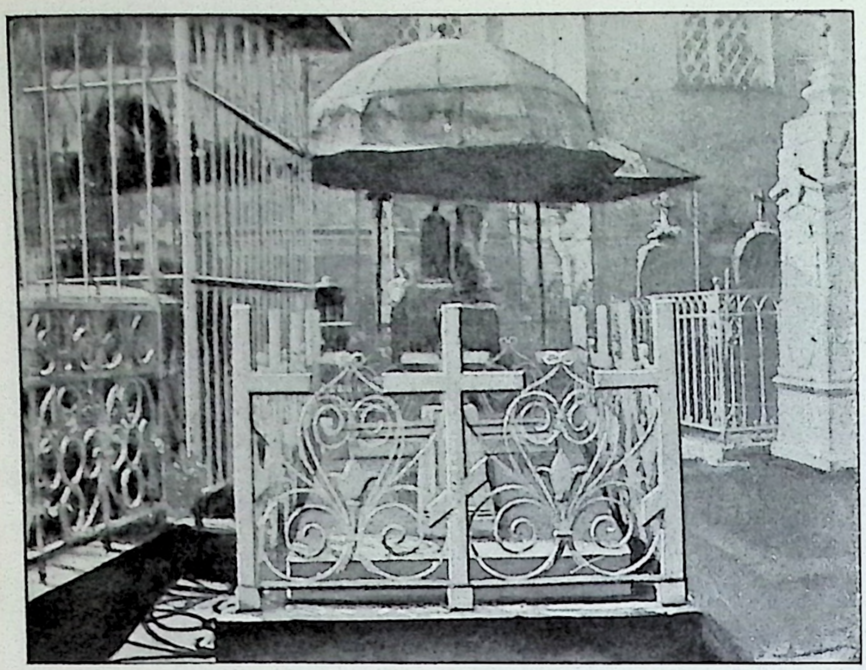
Hvide Mure med purpurfarvet Tindekrands, rosenrødt Klokketaarn, som løber op i et gyldent Løg, Kirke, udenpaa som indeni spraglet af kæmpestore Helgenbilleder og foroven kronet med fem Kupler, en i Guld, de andre i lyseblaat, saaledes har Jomfruklosteret staaet gennem Aarhundreder. Tartarerne ere blevne slaaede tilbage derfra, Polakkerne have stukket Ild derpaa og Napoleons Tropper plyndret det ud. Mangen Bojardatter blev spærret derind, en højfornem Dame slæbtes i Nattens Mørke fra en af Cellerne ned til den forbistrømmende Moskvaflod, og fra et Vindu i Huset over Portbrystværnet maatte Czarevna Sofia nødtvunget se til, hvorledes Broderen, den unge Czar Peter, lod hendes Livvagt, de oprørske Streletzer, hænge. Paa hver Tinde af Muren dinglede en Streletz; Side om Side hang de der i hundredvis.

Det var i gamle Dage. Nu er der stille undtagen maaske i de Pigehjerter, som af Overflod paa ungt Kvindekøn anbringes bag Klostermuren, Tvangen er dog ikke streng. Mangen Novice ler med et allerkæreste Barneansigt, ældre Nonner bevare ofte under den sorte Hue en fornem Slægts intelligente Racepræg, og bag Abbedisen, en lidt yngre Samtidig af Puschkin og Lermontov, synes der at staa en gennemsigtig Ungpigeskikkelse, som for syv Aartier tilbage ufrivilligt stiftede Sorg ved at tænde Hjerter i Brand. Ungpigeskikkelsens verdslige Navn har Klosterløftet slettet ud, men, naar man kysser den rynkede Haand, der selv over en Fremmed løfter sig til Korstegn, kysser Dæmrebilledet af en syttenaarig mildøjet Fyrstinde efter russisk Skik den Fremmedes Kind med ung jomfruelig Hilsen.

Inde bag de Mure har jeg mange Bekendte fra min Ungdomstid for snart et kvart Aarhundrede tilbage. Skade kun, at Vennerne ere blevne saa stille. Se de to smukke Profiler paa Marmormedaillonen; hvor ere de unge begge to! Først gik han bort og Aaret efter hun; deres lille Barn fulgte med Moder hen til Fader. Af Livet havde de kun set det bedste. Solon nævner to Eksempler paa Lykke; her er det tredie.

Se, hvilket storartet Kapel, en hel Kirke i byzantinsk Stil med Guld og brogede Farver. Det byggede en ung Enke over sin gamle Gemal; næste Foraar giftede hun sig med en Løjtnant.

Men hvor har streng kirkelig Vedtægt kunnet tillade Opførelsen af det sorte Stenhus derhenne? Der var en Udlænding i russisk Tjeneste; han giftede sig med en af Landets Døttre. Hvad betyder Forskel i Livssyn, Sprog og Konfession? De var lykkelige. En fransk Forfatter siger blandt adskilligt Vaas det halvvejs sande Ord, at sjeldent findes bedre Hustru for Udlændinge eller værre for sine egne end Russerinden. De var meget lykkelige. Med et tog Døden hende saa brat, at hun ikke fik Tid til at træffe en af de faa mulige Dispositioner til Sikring af sin ikke ligeberettigede Ægtefælles Fremtid. Han arvede efter Loven kun en Syvendedel af hendes Formue. For de Penge begyndte han at bygge. Ved Buk og Skrabud til flere Sider fik han Lov til at grave Hustruens Grav op og mure den ud indvendigt i Lighed med et Værelse. Loftet derover blev lagt af Broncetremmer, saa der kunde komme lidt Lys og Luft ned til Sarkofagen; ovenover opførte han et Tempel i ægyptisk Stil med alentykke Mure af sorte Granitblokke; det skulde kunne staa til Verdens Ende. Men i Templets Frontispice under et protestantisk Kors skrev han russisk nok men neppe kirkeligt: „Sov vel, lille Kæreste; Tak for Alt“. Hele Arven gik med til at bygge det Stenhus. Som Ikke-ortodoks havde han ingen Ret til at blive begravet indenfor Klosterets Mure; det vidste han godt; Bron-

Mellem Gravene i Jomfruklostret.

cedøren paa Mausoleet var heller ikke indrettet til at lukkes op. Alligevel havde man maaske af Barmhjertighed stillet hans Kiste ned ved Siden af Hustruens, om Manden tilsidst ikke var bleven saa underlig, at der opstod Tvivl om, paa hvad Maade, han var død.

Der er bag Klosterkirken et Hjørne, hvor Tvelys gør alle Omrids ubestemte og hvor Vinden stadigt hvisker mellem Marmorstene og Gitterværk. Det lokker i Skumringen og hvisker:

— for ond var Verden mod os begge,
saa gik jeg bort. Hvem taler mer derom?
Mig mindes ene Du. — — Kom lad mig lægge
min Arm omkring din Hals — følg med mig — kom!

Alligevel holder jeg af Stedet, mest for en lille Kvinde-Gravs Skyld men ogsaa, fordi det Hjørne, helt i Modsætning til sit Halvmørke, minder mig om en stor, klar Skikkelse med fuldtonende Stemme, om en god Mand fra Danmark, om Julius Lange. Glem ham ikke, I derhjemme! Hans Kæmpebegavelse lod sig kun overgaa af hans Elskelighed som Menneske. Dog, det kende I jo alle bedre end jeg. Mig opsøgte han paa sit Besøg i Moskva, blot fordi min Fader havde været ham kær og aandsbeslægtet; lidt Familieskab langt ude mente han desuden, at der bestod, men Ætling af Hviderne var ene han, det kunde man ogsaa ligesom se paa ham. Saa ledte han det lille Landsted op, hvor jeg som Ungkarl boede ved Sommertid i Zaritsyno, et Par Mil fra Staden. „Tak for det Flag dér mellem Granerne, derpaa fandt jeg Dem!“ sagde en rungende Stemme. Samtidigt nævnede han Navnet paa en elskværdig Rejsefælle, han havde med. Tarveligt var det vist, hvad jeg kunde sætte paa Bordet for mine to uventede Landsmænd; dog, Gilde blev det alligevel blot ved deres Nærværelse. Ud paa Aftenen sagde Lange:

„I Formiddags var jeg paa Studiernes Vegne officielt til Frokost hos Deres Flammes Fader“.

„Hvad for en Flamme?“

„Aa, det behøver De saamænd ikke at blive rød i Hovedet for; jeg kendte hende straks paa Beskrivelsen i *Ude og Hjemme;* der er kun én Varja til i Verden“.

Som sandt var, svarede jeg, at Frøken M. var den eneste, der tog sig lidt af mig i en Kreds, hvor jeg følte mig vild fremmed, og at det aldrig kunde falde mig ind at gøre Haneben.

„Nej, det forstaar jeg nok“, bemærkede han alvorligt, „ellers talte jeg jo ikke derom, men Smagen kan De godt være bekendt; ejendommelig er hun“. — Og derefter med et polisk Smil og højt hviskende hen til sin Rejsefælle: „Jeg troer næsten, at det er mig, som er indtaget i Varja“.

Vi fulgtes sammen gennem Moskva og Omegn, bl. a. ogsaa til Jomfruklosteret. Meget af, hvad han saa af Kunst og Folkeliv, bragte ham i Fyr og Flamme. „Men“, sagde han pludseligt med et lille drilsk Puf, „Varja er dog det bedste af det altsammen!“

Der gik et halvandet Aars Tid. Den unge, fejrede Skønhed, som satte Kvinder i Skygge og Kvindetunger i Bevægelse, døde ved et Ulykkestilfælde, og Tungerne ringede over hendes Minde endnu højere end Klosterklokken ved hendes Ligfærd. Julius Lange, som tilfældigt havde erfaret den unge Piges Bortgang, satte sig nu hen og skrev af hele sit varme Sind et kærligt Brev til mig, et rigtigt Trøstebrev om hende, hvem jeg iøvrigt ikke havde havt Ret til blot nogenlunde tilnærmelsesvis at kalde Veninde. Lange, troer jeg, var Kristen; det havde ogsaa den været, om hvem han skrev. Han mente, at den Døde havde faaet det godt. Saa kan det være ganske det samme, hvad andre Tunger dengang dømte og hvad triste Tanker endnu stundom hviske i Vindtrækket mellem Marmorstenene gennem Gitterværket af Kors og Lillier i den halvlyse Krog bag Klosterkirken, hvor nu for tyve Aar siden Varjas Dejlighed og Solskinshjerte blev skuffet til med Klumper af frossen Jord.

Thor Lange.

Af Dagens Krønike.

Den franske Sangerinde Nora de Castra.

SANGKUNSTEN, som i sig selv bærer den evige Fornyelse, vil være Variétéens store Tiltrækningskraft, naar det i Længden viser sig umulig at faa nye Vidundere ud af Musklernes Kunst. Variétéerne kan ikke blive ved med at overraske, fordi det fænomenale, som et Menneske kan præstere, dog har sine sikre Grænser. Og medens vi derfor rolig venter paa „Manden med Jernfingeren", som endnu i Aar vil optræde i „Scala", beundrer vi den glade Sang, hvormed denne Variété i rigt Maal forkorter os Ventetiden. Den parisiske *Nora de Castra,* hvis Navn i gyldent Glødelys er skrevet over Variétéens Port, fylder sine modige Viser med al Slags Skælmeri, medens Avstralierinden *Miss Morcashani* vinder Hjerter ved et grotesk Humør og en ualmindelig Baryton.

Miss Morcashani.

Kendte Navne

fra By og Land.

Da vi for kun et Par Uger siden have bragt et Billede af Gehejmekonferensraad *Klein* ved hans Fratræden fra Overpræsidentembedet, skulle vi i denne vor ugentlige Oversigt kun minde om, at han den 9. Januar er afgaaet ved Døden.

Dødsfald.

Da Biskop *Harald Stein* i Foraaret 1899 trak sig tilbage fra Fyns Bispestol, var der desværre lidet Haab om Helbredelse for den Sygdom, der i mange Aar havde lagt sig knugende paa ham, og det Budskab, som for kort Tid siden meldte hans dødelige Bortgang, bør ses som en Befrielse fra svære, legemlige Lidelser. Hans Gerning som Præst og senere som Biskop har „Hver 8. Dag" allerede tidligere udførlig omtalt, da han tog sin Afsked.

Biskop Stein.

Biskop Stein efterlader sig i den danske Menighed et Navn, som med Hengivenhed og Ærbødighed vil mindes baade af Gejstligheden, af den store Tilhørerkreds, der fulgte hans Forkyndelse og ikke mindst af de mange Institutioner, hvortil han var knyttet.

En af vor Hovedstads kendte Købmænd, Grosserer *F. B. Jacobs,* er efter faa Dages Sygdom afgaaet ved Døden i sit 77. Aar. Som ungt Menneske indvandrede han fra Prøjsen og løste 1853 Borgerskab som Grosserer. Med stor Dygtighed ledede han sin Forretning ind i et Spor, som hidtil næsten var unyttet, og meget hurtigt blev hans Omsætning med Korn paa de russiske Østersøhavne, Sortehavet og senere Amerika af et betydeligt Omfang. Han var kendt paa Børsen som en Mand, der gik op i sin Forretning, og som gennem sit lange Forretningsliv havde skaffet sig mange Venner.

Grosserer Jacobs.

Ganske pludselig er Tegneren *Knud Gamborg* afgaaet ved Døden. G. vil særlig være kendt for sin omfattende Virksomhed ved „Illustr. Tidende". Ved Prinsedaab og Bryllup, ved Indvielser og Tivolifester har han været flittigt paa Færde for sit Blad, og længe før den aktuelle Illustration ved Fotografering og hurtige Reproduktionsmidler var blevet almindelig, havde han skabt sig en Specialitet uden Konkurrence. Meget ofte var hans hurtigt henkastede Skitser dekorative og pyntelige og viste Sans for, hvad det illustrerede Blad kræver med Hensyn til flot Gruppering i Billedet. Knud Gamborg, der blev 71 Aar gammel, var oprindelig sat i Vinhandlerlære, deltog derefter i Felttoget 48—50, fik Lyst til at blive Kunstner, og studerede paa Akademiet, hvis lille Sølvmedaille han erhvervede sig. Han var en meget flittig og elskværdig Mand.

Tegneren Knud Gamborg.

Tilbagetrædelse.

Københavns Politis ældste Funktionær, Overbetjent Nr. 8, *S. From-Petersen*, tog ved Nytaar sin Afsked efter en næsten 40-aarig Virksomhed i Korpsets Tjeneste. Hr. From-Petersen var en af de faa, der er tilbage fra „Bræstrups Tid", Tiden før 1863, fra hvilket Aar den ny Ordning af Københavns Politivæsen stammer. Først ansattes han ved Opdagelsespolitiet, hvor han allerede efter 8 Aars Forløb blev Overbetjent og i alt i 20 Aar forrettede Tjeneste og vandt Navn ved sin Duelighed og Paalidelighed. Derefter overgik han til Ordenspolitiet og blev knyttet til 6. Kreds. Hans besindige Karakter og korrekte Optræden blev skattet i lige Grad af Publikum og i Politietaten, og talrige Gange blev det From-Petersen betroet at virke som konstitueret Politiassistent.

Overbetjent From-Petersen.

Jubilæum.

Amtsvejinspektør, Justitsraad *C. F. J. M. Frellesvig* kunde nylig fejre sit 25 Aars Jubilæum som Vejinspektør i Ringkøbing Amt.

Født i 1838 indtraadte han den 1. Februar 1868 i Vejtjenesten som teknisk Assistent i Aarhus Amt og virkede som saadan i ca. 5 Aar; derefter 2 Aar i Præstø Amts Vejtjeneste med Distriktet i Faxe og tiltraadte den 1. Januar 1875 Vejinspektørembedet i Ringkøbing Amt.

Justitsraad Frellesvig.

Jubilaren, der med udmærket Dygtighed har ledet Amtets Vejvæsen i de forløbne 25 Aar, er en i vide Kredse afholdt Mand. Han udnævntes 1888 til Justitsraad.

Overbanemester *H. Wellejus* kunde nylig fejre sit 25-aarige Jubilæum i Jernbanens Tjeneste. Hans Arbejde, der særlig har ligget indenfor Bygningsvæsenets Omraade, er altid udført med stor faglig Dygtighed og har skaffet ham Anerkendelse fra alle Sider. W. er i Besiddelse af megen mekanisk Snille og har bl. a. konstrueret de trækfrie, omdrejelige Billetsalgsvinduer, som vi alle har set paa Statsbane-Stationerne og i Kioskerne. W. er dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Overbanemester Wellejus.

En velkendt Odensianer, Handelsgartner *L. Dæhnfeldt* kunde nylig fejre sit 50-aarige Forretningsjubilæum. Under smaa Forhold begyndte han, efter at have uddannet sig paa Hofmansgave og Christiansdal og efter at have studeret sit Fag paa Rejser til Fods gennem Tyskland, sin egen Forretning d. 1. Jan. 1850. Efterhaanden kom han til at sidde i en stor Bedrift og ved sin stadig vaagne Interesse fik han betydelig Del i vort hjemlige Handelsgartneris Udvikling. Den 82-aarige Jubilar var paa Jubilæumsdagen Genstand for en velfortjent Hyldest.

Handelsgartner Dæhnfeldt.

Fra gammel Tid har de Pianoer, som udgik fra Firmaet *J. Larsen & Søn* i Kronprinsessegade, nydt Ry. Først nylig har Forretningen taget Flygelfabrikationen op. Udstyrelsens Finhed staar paa Højde med Tonens Klangfylde, og ved en tredie Pedal, som kan fastholde en enkelt Tone, byder Flyglerne noget ganske nyt.

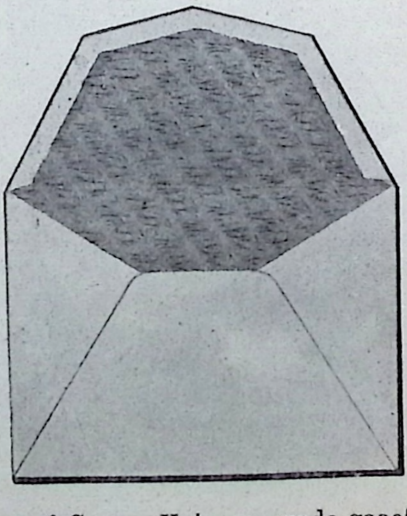
*

Sejrrigt iler *Dampvaskeriet „Victoria"* (Holger Danskes Vej) frem foran sine Konkurrenter. Paa Vejen gennem de moderne Vaskemaskiner erhverver Tøjet sig, uden at lide Skade, den straalende Hvidhed, som er al Vaskekunsts sjældne Triumf.

*

Medens Røntgen kastede Lys over det skjulte, er Papirfirmaet *Haagensen & Co.* paa Købmagergade gaaet den modsatte Vej. Denne Forretning har udsendt nogle fortræffelige Anti-Røntgen-Konvolutter, hvis Indre er dækket med kunstigt snoede Bogstaver, der umuliggør ethvert nysgerrigt Indkig gennem Kuverten.

Nr. 18. Aargang 1899 - 1900. Søndagen den 28. Januar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

England og Boererne.

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

En Negerinde fra Natal i Festdragt.

Boererne i Natal havde den Gang faaet en ny Fører i Andries Prætorius.

Dingaaen rykkede frem med en Hær paa henved 12,000 Spyd. Alt, hvad Prætorius raadede over, udgjorde en Styrke paa 460 Mand. Han havde ladet dem tage Stilling i en Vognborg, og i Løbet af 3 Timer søgte Zuluerne at trænge ind i denne. Men Boernes velrettede Skud viste dem tilbage, og Kvinderne og Børnene hjalp atter denne Gang ved Forsvaret. Afgørelsen fremkaldtes ved, at to Hundrede beredne Boerer pludselig brød frem fra Vognborgen og delte sig i to Hobe, hvoraf hver angreb en af Zuluernes Fløje. Angrebet kom saa uventet, at Zuluerne blev grebne af Panik og flygtede, efterladende 3000 Døde paa Valpladsen.

Kampen paa denne Dag, der benævnes Dingaans-Dagen, mindes hvert Aar af Boererne i Transvaal som en Festdag.

Uagtet disse havde lidt ikke ringe Tab, betænkte Prætorius sig dog ikke paa at forfølge Dingaan, der trak sig tilbage til sin Hovedstad. Da han her fik Efterretning om, at Prætorius nærmede sig, afbrændte han Byen og fortsatte Tilbagegangen. Men nu opkastede hans Halvbroder, Panda, sig til Høvding og fandt en saadan Tilslutning, at han overvældede Dingaan. Derefter sluttede Panda en Overenskomst, hvorved Natal kom i Boerernes Besiddelse.

Boererne troede sig nu i Havn; de gav deres nye Stat Navn af Natalia, oprettede en Repræsentation, Volksraad, og gjorde Prætorius til Præsident.

Da Boererne begyndte at udvandre fra Kapkolonien, søgte den stedlige Styrelse at formaa dem til at blive i Kolonien. Da de ikke vilde rette sig derefter, truede man dem med, at de vilde blive holdte tilbage ved Magt i Kraft af en gammel engelsk Forordning, som var kendt under Navn af „ne exeat regno". Da der netop ankom en ny engelsk Guvernør til Kap, æskede Boererne hans Mening i denne Sag i Avgust 1836. Svaret lød: „Ærligheden byder mig at svare, at der ikke, mig bekendt, eksisterer nogen Lov, der forbyder nogen af Hans Majestæts Undersaatter at forlade sin Ejendom og bosætte sig i et andet Land, og, hvis der eksisterede en saadan Lov, vilde den være tyrannisk og grusom."

Maaske ventede man den Gang, at de udvandrende Boerer vilde finde en saadan Modstand, at de enten vilde vende tilbage og saa blive føjeligere, eller at de vilde gaa til Grunde. Mindst af alt troede man, at de var i Besiddelse af saadanne krigerske Egenskaber, at de kunde overvinde de indfødte Stammer. Derfor blev den engelske Regering i høj Grad forbavset, da den fik Efterretning om, at Boererne havde sat sig i Besiddelse af Natal og der oprettet en Stat. Da den engelske Regering ikke vilde finde sig heri, erklærede den, at de udvandrede Boerer var at betragte som engelske Kolonister, og derfor maatte det Land, de havde besat, betragtes som engelsk Territorium. Vilde de ikke underkaste sig denne Opfattelse, var de at betragte som Oprørere.

Efterat Dingaan var bleven overvundet, og Forholdene ordnede, begav Prætorius sig til Port Natal. Men her stødte han paa engelske Tropper, der havde besat Byen, og som erklærede, at de havde Befaling til at bemægtige sig Vaaben og Ammunition og at behandle de udvandrede Boerer som et erobret Folk. Men allerede den 14. Februar 1840 skete der et Omslag. De engelske Tropper blev trukne tilbage fra Natal, og deres Højstkommanderende rettede et saa rørende Farvel til Boererne, at disse havde al Grund til at tro, at deres Besiddelse af Natal ikke mere vilde blive anfægtet fra engelsk Side. Deri blev de dog skuffede; thi i 1842 indtraf atter et Omslag. En ny engelsk Gouvernør, Sir George Napier, trak en Troppestyrke sammen ved Grænsen og besatte derpaa Port Natal. Prætorius greb til Vaaben, og fra Begyndelsen havde han Held med sig, men indbyrdes Splidagtighed gjorde, at han ikke fandt den nødvendige Tilslutning. Thi mange Boerer frygtede for at optage en Krig med Englænderne, der jo maatte føres paa en helt anden Maade end mod de Indfødte, og desuden frygtede de for, at naar de drog ud for at bekæmpe Englænderne, vilde de Indfødte angribe deres Kvinder og Børn, som de maatte lade tilbage. Det førte til, at „Volksraad“ den 5. Juli 1842 erklærede „sin Underkastelse under Hendes Majestæt Dronningens Avtoritet.“ Derved kom Natal i engelsk Besiddelse. Men Prætorius og en ikke ringe Del af Boererne vilde ikke underkaste sig det engelske Herredømme. De lod Oksevognene forspænde, og derpaa drog en ikke ringe Karavane under Prætorius Føring tilbage over Passene i Dragebjergene.

Allerede den Gang havde Boererne udvidet sig i den sydlige Del af det nuværende Transvaal, og ved den Forøgelse, de nu fik, gik de videre, saa at der i 1845 oprettedes Boerer-Fristater i Zoutpansberg og Lijdenburg.

Boererne gør Udfald fra Vognborgen.

Men, ligesaa lidt som Englænderne vilde finde sig i, at Boererne havde oprettet en Stat i Natal, ligesaalidt vilde de finde sig i, at der overhovedet oprettedes Boerer-Stater; derimod vilde de drage alle Fordelene af, hvad Boererne havde opnaaet. Allerede i 1846 erklærede den engelske Gouvernør, at Kapkolonien strakte sig til Oranjefloden og desuden byggede han et Fort ved Bloemfontejn og lagde Garnison i Byen. Den 3. Februar 1848 gik han et Skridt videre og proklamerede, at Landet mellem Oranjefloden, Vaalfloden og Dragebjergene var engelsk Territorium. Det vilde Boererne ikke finde sig i. Prætorius opmandede alle dem, der havde bosat sig N. for Modderfloden, til at gribe til Vaaben. Med den Styrke, han derved fik samlet, rykkede han mod Bloemfontejn og tvang den engelske Garnison til at kapitulere. Men Gouvernøren i Kap sendte straks Forstærkninger over Oranjefloden, og den 29. Avgust 1848 kom det til en Kamp ved Boomplats — midtvejs mellem Oranjefloden og Bloemfontejn — hvor Boererne led et Nederlag. Englænderne lagde paany Garnison i Bloemfontejn, og foreløbig maatte Boererne

bøje sig for det engelske Overherredømme. — Prætorius havde trukket sig tilbage over Vaalfloden, dog kun for at træffe Forberedelser til nye Kampe. Men Englænderne fik andet at tænke paa. Det kom til en alvorlig Krig mellem dem og Kafferne, og derfor var det dem magtpaaliggende at komme til Forstaaelse med Boererne. Den 17. Januar 1853 blev der sluttet en Konvention ved Sandfloden, hvori det hed: „Den britiske Regering erkender helt og fuldt Retten for de udvandrede Boerer hinsides Vaalfloden til at lede deres egne Sager og at styre sig selv efter deres egne Love uden nogen Indblanding fra britisk Side og forpligter sig til *aldrig* at tilrive sig Land N. for Vaalfloden.“ Desuden lovede England ikke at hjælpe eller understøtte indfødte Høvdinger til Skade for Boererne. Til Gengæld lovede disse ikke at benytte Negrene som Slaver. Det følgende Aar gik England et Skridt videre og proklamerede gennem en kongelig Kundgørelse, at det opgav Herredømmet over Landet mellem Oranje- og Vaalfloden. Men, da de Boerer, der havde bosat sig her, ønskede at blive under England, sendte de en Deputation til London for at udvirke dette. Den fik til Svar, at Andragendet ikke kunde bevilges, fordi England havde udstrakt sit Herredømme i Sydafrika saa langt, at det ikke vilde udvide det yderligere. — Der var saaledes nu dannet 2 Boererstater: Oranjefristaten mellem Oranje og Vaal, og Transvaal N. for sidstnævnte Flod. Andries Prætorius havde alt i længere Tid syslet med Planen om at faa en Forening tilvejebragt mellem begge Stater, saa at de skulde danne „den sydafrikanske Republik.“ Han døde i 1853, men hans Søn, Martinus Wessels Prætorius tog Faderens Plan i Arv, og han blev i 1855 Præsident i Transvaal. Landet var endnu ikke samlet, thi vel var det lykkedes efterhaanden at drive Matabelerne over Limpopofloden, hvor de dannede et nyt Rige N. for Floden, men Fristaterne i Zoutpansberg og Lijdenburg havde hver sit „Volksraad“. Det gjaldt derfor om at bringe alle Boererne N. for Vaal ind under en fælles Forfatning og en fælles Styrelse.

Allerede i 1844 havde Boererne vedtaget en Slags Forfatning, der bestod af 33 Artikler, men den var saa naivt affattet, at den langt bedre egnede sig til at gælde som Lov for en Klub eller selskabelig Forening, end til at danne det Grundlag, hvorpaa Statslivet skulde bygges. Man erkendte derfor Nødvendigheden af at faa den forandret, men der var ikke faa Vanskeligheder at overvinde.

Fortsættes.

Djævlen.

Fortælling af Guy de Maupassant.

Oversat af J. Ahlberg.

Bonden stod ligeoverfor Lægen ved den Døendes Seng. Den gamle Kone laa rolig og taalmodig og saa paa de to Mænd, medens hun hørte efter, hvad de talte sammen om. Hun skulde dø, det var hun paa det rene med. Hendes Time var kommen, hun var 92 Aar.

Julisolens Straaler, der strømmevis trængte ind gennem Vinduet og den aabne Dør, lagde et varmt Skær over det brune Lergulv, der var knudret og ujævnt, slidt, som det var, af fire Generationers Træsko.

Den varme Brise ledsagedes af en Duft af Hø, Korn og Blade, der var brændte af Sydens glødende Sol.

Græshopperne peb og fyldte Luften med deres klare, gennemtrængende Toner, der har nogen Lighed med dem, som Børn aflokke de smaa Trompeter, der sælges paa Markederne.

Lægen talte nu højere og sagde: „Honoré, De kan ikke lade Deres Mo'r ligge saaledes, ganske alene i denne Tilstand. Hun kan gaa bort, naar det skal være.“

Bonden gentog, nedslaaet: „Jeg maa dog have mit Korn ind; det har allerede staaet altfor længe. Vejret er nu godt. Hvad siger Du, Mo'r?“

Og den gamle døende Kone, der endnu i sin høje Alder havde bevaret sin normanniske Gerrighed, gjorde Tegn til sin Søn, at hun var enig med ham i, at han skulde sørge for Kornet, og lade hende ligge alene. Men Lægen blev vred og stampede i Gulvet.

„De er et Dyr, forstaar De, og jeg vil ikke finde mig i Deres Opførsel. Dersom De absolut skal have Kornet ind i Dag, saa maa De Pinedød se at faa fat i Rapet og lade hende passe Deres Mo'r. Det er mit bestemte Ønske, forstaar De; og hvis De ikke lystrer, saa skal jeg lade Dem ligge og krepere som en Hund, naar De en Gang bliver syg, har De forstaaet mig?“ Bonden, en høj, mager Mand, med langsomme Bevægelser, var plaget af Uvished, af Frygt for Lægen og af sin gruelige Gerrighed. Han tøvede, regnede ud og fremstammede endelig:

„Hvor meget tager hun, Rapet, for at passe en Syg?“

„Hvor Fanden skulde jeg vide det,“ raabte

Lægen; „det kommer naturligvis an paa, hvor lang Tid De beholder hende. Træf Aftale med hende, men om en Time skal hun være her, forstaar De det?“

Manden tog en Beslutning: „Nu skal jeg gaa, bliv blot ikke vred, Hr. Doktor.“

Lægen gik sin Vej, idet han tilføjede: „De véd nu Besked og tag Dem iagt, thi jeg er ikke til at spøge med, naar jeg bliver vred.“

Da de var blevne alene, sagde Sønnen rolig til sin Mo'r: „Jeg gaar nu hen og henter Rapet, da dette Menneske jo absolut forlanger det.“

Rapet var Strygekone af Profession, men hun sørgede tillige for de Døde og Døende i Sognet. Naar hun havde syet sine Klienter ind i det Lagen, som de aldrig skulde komme ud af, vendte hun tilbage til sine Jærn og strøg de Levendes Linned. Hun var rynket som et overgemt Vinteræble, ondskabsfuld, misundelig og gærrig i en aldeles ubeskrivelig Grad. Hun saa ud som hun var knækket over i Lænderne paa Grund af den bestandige, foroverbøjede Stilling ved Strygningen. Hun havde, kunde man gerne sige, en uhyggelig, kynisk Forkærlighed for Døden og Dødskampen. Hun talte aldrig om andet end om de Folk, som hun havde set dø og om de mange forskellige Dødsscener, hun havde overværet. Hun medtog alle Omstændigheder og udpenslede de mindste Detaljer, ligesom en Jæger, der omtaler sine Jagtbedrifter. Da Honoré kom ind til hende, var hun i Færd med at lave Blaanevand.

„God Dag, Mo'r Rapet, naa, hvorledes gaar det?“

Hun vendte sig om og sagde: „Aa, jo saa mænd, og De?“

„Jo, tak, hvad mig angaar, er der intet i Vejen, men det er Snavs med min Mo'r.“

„Med Deres Mo'r?“

„Javel.“

„Hvad er der i Vejen med hende?“

„Hun er ligeved at opgive Aanden.“

Den gamle Kone tog sine Hænder op af Vandet, og blaa gennemsigtige Vanddraaber gled fra Fingerspidserne ned i Ballien.

Saa sagde hun med en pludselig vakt Sympathi: „Er hun virkelig saa daarlig?“

„Lægen siger, at hun ikke vil leve til i Morgen.“

„Virkelig, ja saa maa hun være daarlig!“

Honoré betænkte sig. Han spekulerede over, hvorledes han skulde indlede, forberede det Forslag, han vilde gøre. Men da han ikke kunde finde paa noget, bestemte han sig til at spørge ligefrem: „Hvor meget vil De have for at passe og vaage hos min Mo'r, til hun har udstridt? De ved nok, at vi er langtfra rige. Jeg har ikke en Gang Raad til at holde en Pige. Det er rimeligvis ogsaa Grunden til, at det er kommet saa vidt med min Mo'r. Hun har slidt sig op. Trods sine 92 Aar arbejdede hun som en Hest.“

Rapet svarede alvorlig: „Der er to Priser, 40 Sous om Dagen og 3 Francs for Natten af de Rige. 20 Sous om Dagen og 40 for Natten af de andre. Det kan *De* give mig.“

Bonden tænkte efter. Han kendte nøje sin Mo'r. Han vidste, hvor sejg, kraftig og modstandsdygtig hun var. Trods alt, hvad Lægen sagde, kunde det godt vare 8 Dage endnu.

Han svarede derfor Rapet: „Nej, jeg vil hellere have, at vi blive enige om en bestemt Pris for hele Tiden. Paa den Maade have vi begge Udsigt til Gevinst og Risiko. Lægen siger, at det snart er forbi. Bliver det Tilfældet, saa er det til Held for Dem; men hvis det trækker længere Tid ud, saa er det mig, der tjener ved det!“

Vaagekonen saa overrasket op paa Manden. En saadan Akkord havde hun endnu aldrig været med til at slutte. Hun betænkte sig, fristet af den Tanke, at der var noget at tjene. Men saa fik hun Mistanke om, at man vilde spille hende et Puds. „Jeg kan ikke sige noget, førend jeg har set Deres Mo'r,“ sagde hun.

„Ja, kom saa med hjem.“

Hun tørrede sine Hænder og fulgte straks med ham. Undervejs talte de slet ikke sammen. Hun gik med smaa stilfærdige Skridt, medens han halede ud og tog saa lange Skridt, som om han skulde skræve over en Bæk ved hvert Trin.

Køerne laa, overvældede af Varmen paa Markerne. De udstødte en svag Brølen og drejede Hovederne hen imod de to, som gik forbi, ligesom de vilde bede om noget frisk Græs. Da de nærmede sig Hytten, mumlede Honoré Bontems: „Hvis det nu alligevel var forbi?“ Og det halvt ubevidste Ønske, han nærede derom, fremgik tydelig af Stemmens Klang. Men den gamle var slet ikke død. Hun laa paa Ryggen i sin Seng med Hænderne paa den sirtsesbetrukne Overdyne, disse frygtelig afmagrede Hænder, fortrukne af Gigt og halvt lukkede af Slid og et Arbejde, som næsten havde varet et Aarhundrede.

Rapet nærmede sig Sengen og betragtede den Døende. Hun følte hendes Puls, bankede paa hendes Bryst, lyttede til Aandedrættet og gjorde hende et Spørgsmaal for at høre hende tale. Da hun derpaa endnu en Tid havde betragtet hende, gik hun ud, fulgt af Honoré.

Hun var af den Mening, at den Gamle ikke vilde leve Natten over.

„Naa, hvad mener De?“ spurgte han.

„Ja,“ svarede hun, „det kan vare to, maaske tre Dage. De kan give mig 6 Francs ialt.“

„6 Francs! Er De da gaaet fra Forstanden? Jeg siger Dem jo, at hun kun kan leve en 5 à 6 Timer højst!“

De talte længe herom, begge stærkt ophidsede. Da Tiden gik, da Kornet ikke kunde komme i Hus af sig selv, og da Vaagekonen endelig

truede med at gaa sin Vej, maatte Honoré give sit Samtykke.

„Nuvel," sagde han, „6 Francs alt i alt, til hun er død. Det er en Aftale."

Saa gik Honoré ud til sit Korn, som næsten var overmodent paa Grund af den stærke Sol. Vaagekonen gik atter ind i Hytten. Hun havde bragt Arbejde med sig; thi baade hos de Døende og de Døde arbejdede hun uden Ophør, snart for sig selv, snart for den Familje, hvor hun var engageret. Paa den Maade havde hun altid et Tillæg til sit Honorar. Pludselig spurgte hun Mo'r Bontems: „Du har vel faaet det hellige Sakramente?" Bondekonen rystede paa Hovedet. Rapet, der gav sig Udseende af at være meget gudsfrygtig, rejste sig hurtig op. „Herregud, er det muligt? Saa maa jeg hente Hr. Pastoren."

Og hun skyndte sig af Sted til Præstegaarden i saadan en Fart, at Folk, der mødte hende, troede, at der var sket en Ulykke. Præsten kom straks, iført sin Messeskjorte. En lille Kordreng gik i Forvejen og ringede med en Klokke for at melde den Helliges Ankomst. Mænd, som arbejdede langt borte paa Marken, blottede deres Hoveder og forblev staaende, indtil den hvide Skikkelse var forsvunden bag ved en Forpagtergaard. Kvinderne, der bandt Neg sammen, rejste sig op og gjorde Korsets Tegn. En Flok sorte Høns flygtede forskrækkede langs Grøften, indtil de fandt et Hul, hvor de pludselig forsvandt. Et Føl, der stod bundet paa en Eng, blev forskrækket ved Synet af den hvide Skikkelse og gav sig til at løbe rundt i sit Tøjr, medens det vrinskede højt.

Kordrengen gik meget hurtig, og Præsten fulgte efter med bøjet Hoved, fremmumlende sine Bønner. Sidst kom Rapet, helt foroverbøjet, som om hun skulde til at knæle og med foldede Hænder.

Honoré, der saa dem langt fra, spurgte: „Hvor mon vor Præst skal hen?"

Hans Medhjælper, der var kløgtigere, svarede: „Han bringer naturligvis den gode Gud til Din Mo'r".

Bonden blev slet ikke forbavset. „Naa det kan være". Og han tog atter fat paa sit Arbejde.

Mo'r Bontems skriftede, fik Syndsforladelse og modtog det hellige Sakrament; og Præsten gik atter sin Vej efterladende de to Kvinder i den kvalme Hytte.

Saa gav Rapet sig til at betragte den Døende, medens hun spurgte sig selv, hvor længe det vel kunde vare.

Dagen var snart til Ende. Luften var friskere. Vinden fik Gardinerne, der tidligere havde været hvide, men nu var gule og plettede af Fluesnavs, til at flagre frem og tilbage, som om de vilde flyve bort ligesom den gamles Sjæl.

Hun laa ubevægelig med aabne Øjne og syntes ligegyldig at vente den saa nære Død, der tøvede med at komme.

Fra den sammenpressede Hals udgik Aandedrættet kort og pibende. Snart vilde det standse, og her paa Jorden vilde der være en Kvinde mindre, som ingen vilde savne. Ved Aftenstid kom Honoré hjem. Han nærmede sig Sengen, og da han saa', at hans Mo'r endnu var i Live, spurgte han: „Hvorledes gaar det?" Akkurat som han plejede, naar hun en Gang imellem havde været utilpas. Derpaa afskedigede han Rapet, idet han erindrede hende om at komme næste Morgen præcis Kl. 5.

Ved Daggry mødte hun atter.

Før Honoré gik paa Arbejde. spiste han sin Suppe, som han selv havde tilberedt.

Vaagekonen spurgte: „Hvorledes gaar det med Deres Mo'r?"

„Aa, snarere lidt bedre," svarede han, medens han blinkede ondskabsfuldt med Øjnene.

Rapet nærmede sig urolig den Døende, der laa hen paa samme Maade, følesløs, med aabne Øjne og med Hænderne knyttede sammen paa Overdynen. Vaagekonen indsaa, at det kunde vare 2 Dage, 4 Dage, ja 8 Dage, om det skulde være. Og Frygten sammenklemte hendes gerrige Hjerte, medens hun blev greben af en heftig Vrede mod denne Lurendrejer, Honoré, der havde spillet Komedie med hende og mod den gamle Kvinde, der ikke vilde dø. Hun satte sig imidlertid til sit Arbejde, med Øjnene rettede mod Mo'r Bontems rynkede Ansigt.

Ved Frokosttid kom Honoré hjem. Han saa' ud til at være rigtig tilfreds. Han fik jo ogsaa sin Sæd udmærket i Hus.

Rapet blev mere og mere forbitret. Hvert Minut, der gik, forekom hende at blive stjaalet fra hende. Hun fik en vanvittig Lyst til at lægge Hænderne om denne gamle, stædige Hals, at standse den Smule Aandedræt, som var Skyld i, at hun spildte sin Tid og sine Penge.

Men saa overvejede hun Faren derved og fik en anden Ide. Hun nærmede sig Sengen. „Du har vel ikke set Djævlen?"

„Næh", mumlede Mo'r Bontems.

Saa begyndte Rapet at fortælle Historier, der kunde gøre det gamle Skind bange. Nogle Minutter, før man udaandede, plejede Djævlen altid at vise sig, sagde hun. Han havde en Kost i Haanden, en Gryde paa Hovedet og udstødte høje Skrig. Naar man havde set ham, havde man kun faa Øjeblikke tilbage, og hun opregnede alle dem, som Djævlen havde vist sig for i det sidste Aarstid: Josephine Loisel, Eulalie Ratier, Sophie Padagnan og Séraphine Grospied.

Mo'r Bontems blev endelig urolig og angst. Hun bevægede Hænderne og prøvede paa at dreje Hovedet henimod Baggrunden af Værelset.

Pludselig forsvandt Rapet. I et Skab fandt hun et Lagen, som hun svøbte om sig. Paa Ho-

vedet anbragte hun en Gryde, hvis tre korte, krumme Ben lignede tre Horn. I den højre Haand tog hun en Kost, i den venstre en Blikspand, som hun kastede fra sig. I samme Øjeblik som den med et ugudeligt Spektakel stødte mod Gulvet, viste hun sig for Enden af Sengen, idet hun brølte skrækkelig fra Bunden af Gryden, og ligesom en rigtig Djævel med Kosten truede ad den gamle døende Bondekone. Halvt vanvittig af Skræk gjorde Mo'r Bontems en overmenneskelig Anstrengelse for at rejse sig. Hun fik ogsaa løftet Skuldrene lidt, men faldt saa tilbage med et dybt Suk. Det var forbi.

Efter at Rapet ganske rolig havde bragt alt igen paa sin Plads, lukkede hun den Dødes unaturlig store Øjne og anbragte en lille Tallerken med Vievand paa Sengen.

Saa knælede hun ned og fremsagde med Iver og Andagt de Bønner, man plejede at læse for de Afdødes Sjæle, og som hun kunde udenad.

Da Honoré kom hjem om Aftenen, fandt han hende bedende ved Sengen, og han regnede ud, at det var alligevel hende, der var gaaet af med Profitten, thi hun havde kun fortjent 5 Frcs., medens han skyldte hende 6.

Professor Reisz.

Der er ikke mange Lærere, som kan rose. De kan allesammen skælde ud eller ironisere og være vittige eller være olympiske, men de har som oftest ikke Begreb om at sige Eleven en Kompliment.

Professor Reisz.

Men Professer Reisz forstod den Kunst at animere sine Klinicister ved nogle anerkendende Ord. Han kunde udmærket sige et Par Ord, som „sad der", saa alle Kammeraterne glædede sig, og Staklen først fandt Riposten ude i Grønnegaarden. Men til Gengæld kunde han ogsaa vise en Honnør overfor en god Undersøgelse og en velskreven Journal, der virkede som en Spore et helt Semester igennem.

Jeg selv har prøvet begge Dele. Jeg har staaet ildrød, som Skive for hans spodske Mine og slørede Stemme, medens han sad og stregede i min Journal med en spids og spydig Pen. Og jeg husker endnu i Dag, hvordan han, efter at have læst min Journal og sammenlignet den med sin egen Undersøgelse, bukkede for mig og sagde: „Maa jeg takke Dem, Hr. Doktor, for den fortræffelige Undersøgelse." Jeg skylder Sandheden at sige, at det sidste hændte sjældnest.

Men saadan noget kan kun de rigtige Lærere gøre, de som ikke alene har Interesse for at lære saa meget og godt fra sig som muligt, men som ogsaa følger netop disse Elever med Opmærksomhed og ønsker, det skal gaa dem godt alle Tider. Og saa hører der endda til, at de skal vide, hvordan man skal tage unge Mennesker.

Naturligvis — naar Professoren havde Ischias og gik indhyllet i sin brune Slængkappe, saa fandt den Slags Højtideligheder ikke Sted. Men til Gengæld var man heller ikke udsat for at blive skældt ud paa de Dage, hvad der ogsaa er en Sjældenhed hos dem, som har Lov til at gøre, hvad de vil.

Patienterne derimod, de havde det altid ens. De vidste aldrig, om Professoren var i godt Humør eller i daarligt Humør — uden af hvad de kunde se paa de andre Lægers Ansigter. Overfor dem, som det er saa let at glimre for og vrisse paa, var Professoren altid den samme, den omhyggelige Undersøger, den taalmodige Vejleder, som ikke bliver træt af at se nye Hundreder Ansigter og faa de nye Hundreder Spørgsmaal om det samme og det samme igen.

Og det er ogsaa mindre almindeligt, end man tror.

Ved Eksamensbordet stod Haabet altid til Reisz — som Studenterne uden videre omtalte ham, uden at finde noget Øgenavn til ham som til saa mange andre af Lærerne — fordi han var bekendt som den Mand, der omtrent kunde føle sig fristet til at „snyde" bare for at hjælpe en Synder lidt. Der gaar nok Sagn om, at Professoren i Konsistoriumsmøder ivrig holdt paa, at Eksamensfordringerne maatte skærpes. Men naar han mødte ved det grønne Bord, saa vidste han vistnok altid, hvor mange Points Delinkventen „skulde have", og saa glemte han Skærpelserne og tænkte mere paa Syndsforladelsen. „Man straffer Forældrene værre end Sønnerne", sagde han en Dag til mig, da han talte om det uhyggelige ved at relegere fra Universitetet.

Jeg behøver derfor ikke at fortælle, at det er en afholdt Lærer, Studenterne har mistet, nu da

Professor Reisz forlader Universitetet. Og en dygtig Lærer. Hvad han har skrevet om Lungetuberkulosen og dens Helbredelighed og om andre Brystsygdomme, hører til det bedste i vor medicinske Literatur og har blivende Værd ved den store Erfaringsmængde og det personlige Syn, som er nedlagt deri.

Det er vel ogsaa unødvendigt at fortælle, at hans store Praksis- og Konsultationsklientel havde og har en urokkelig Tillid og Hengivenhed for ham. Ligesaa at han er en vittig og elegant Selskabsmand, hvad Alverden ved.

Men det, som er vigtigt at høre nu, da han opgiver et Livs Gerning, det er, at i den — som Hospitalslæge og som de medicinske Studenters Lærer — var han den dygtige og humane Mand, som fyldte sin Plads med Ære, og som Studenterne rolig kunde tage til Mønster.

Dr. med. Carl Lorentzen.

Af Dagens Krønike.

Marie Christensen,
der har rejst Tjenestepigebevægelsen.

Den nye Tjenestepigeforening, der gaar ud paa at sætte en Stopper for Overarbejdet, som forlanges af Tjenestefolkene og i det hele skaffe dem bedre Vilkaar, er bleven stiftet ved ét Menneskes Initiativ.

— „Først naar jeg var fyldt 30 Aar, havde jeg haft i Sinde at føre Sagen frem for Offentligheden“, siger Tjenestepigen *Marie Christensen*, der nu er 28 Aar. Men da hun gennem Statistiken erfarede, i hvilken stor Maalestok Tjenestepigestanden i sædelig Henseende var sunken, saa Syerskerne og Fabrikspigerne endogsaa stod langt over den, indsaa hun, at det var paa høje Tid at gribe ind.

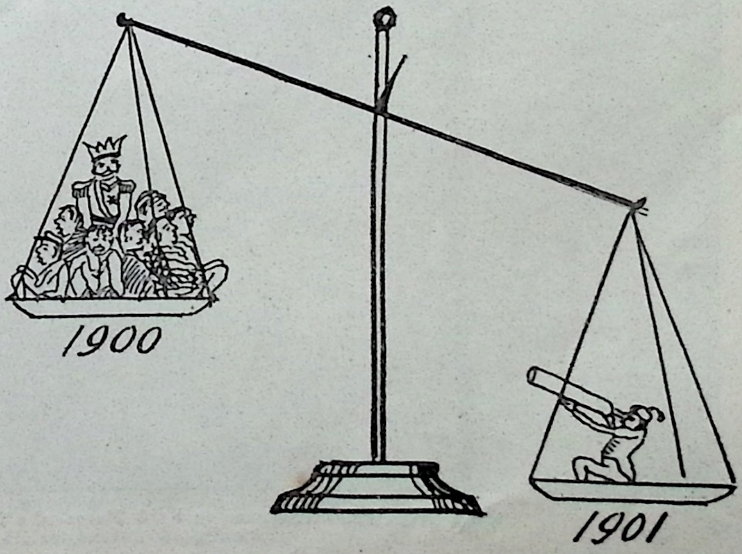
„I Sommer,“ fortæller hun, „benyttede jeg saa mine Fritimer paa Landet til at udarbejde Love og lagde Planen, og saa snart jeg kom ind til Byen, lod jeg trykke 200 Cirkulærer, der opfordrede til et Møde, og selv gik jeg rundt med dem; men af de henved 1000 Piger, der paa den Maade underrettedes om Mødet, kom kun lidt over 30. Nu har Fagforeningen ca. 70 Medlemmer. Det er jo lidt smaat, naar man betænker, at der i København er henved 1500 Tjenestepiger. Vor Bestyrelse bestaar af 7 Medlemmer, og vi haaber snart at faa vort eget Kontor. Men, som sagt, endnu er det jo altsammen lidt smaat.“

Marie Christensen, tumler dog med store Planer; hun haaber, at Fagforeningen med Tiden vil faa sin egen Bygning med Foredragssal, Læsestuer og Kogeskole. Man maa beundre den Energi, med hvilken hun paa aldeles bar Grund og ganske paa egen Haand har ført sine Planer frem, og hendes Reformer, saa vel hvad Herskaberne som Tjenestepigestanden selv angaar, vil sikkert med Tiden bære Frugt, da de ikke paa noget Punkt overstiger Rimelighedens Grænser.

Der har imod denne Forening dannet sig en Forening af Fruer; men denne sidste har atter fremkaldt en tredie, der staar paa Tjenestepigernes Side og vil arbejde Haand i Haand med dem.

* * *

Fra vor astronomiske Medarbejder, Hr. *Torvald Køhl*, har vi modtaget hosstaaende Tegning som et Indlæg i Striden angaaende Aarhundredskiftet. Astronomerne er allesammen enige, om at Aar 1900 er det nittende Aarhundredes sidste Aar og det er da Tegningens Mening, at en enkelt Astronoms Syn paa Tingene opvejer baade hvad Majestæterne resolverer og hvad de brede Lag instinktmæssig anser for den rette Løsning.

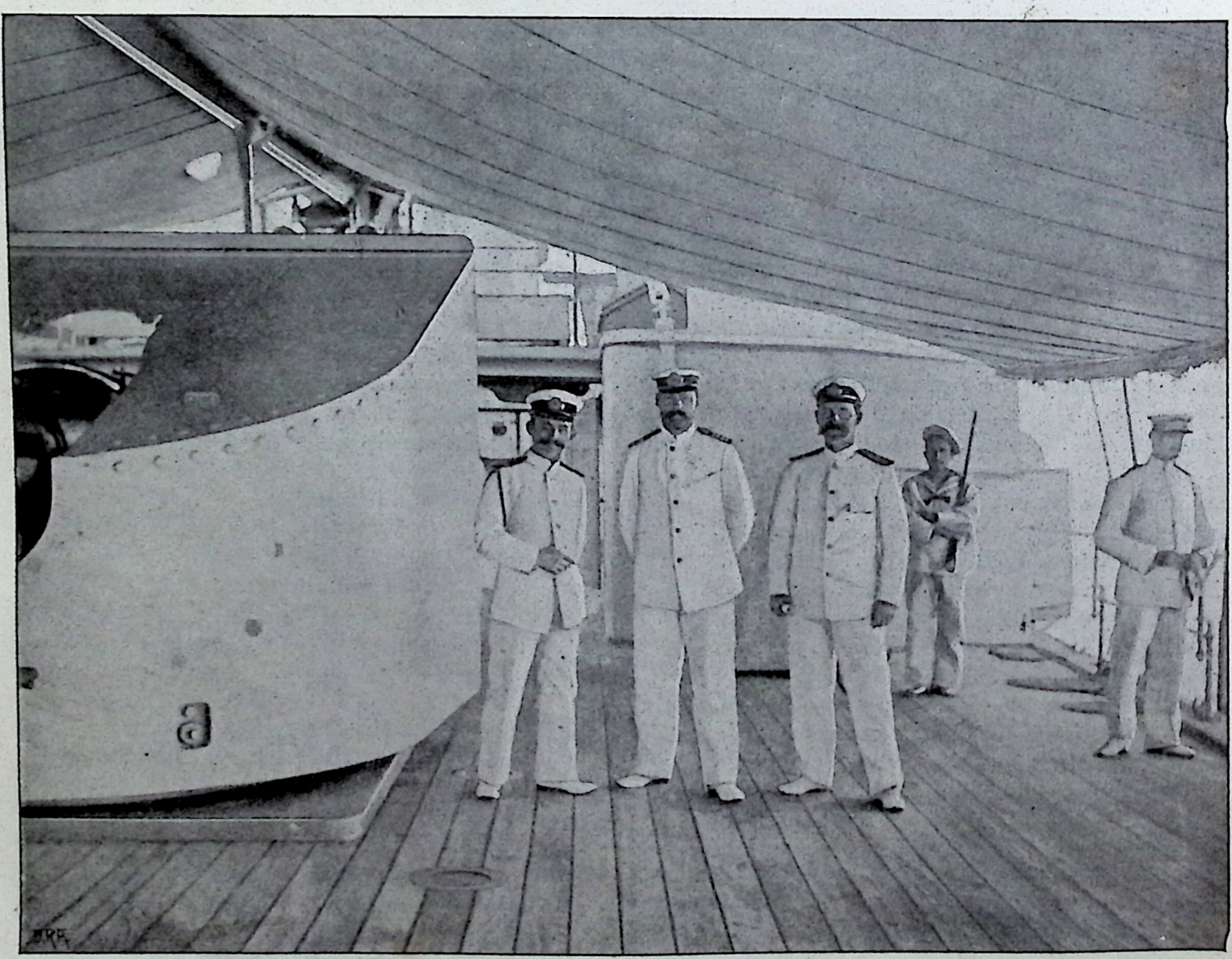

Julehilsen fra Siamsfarten.

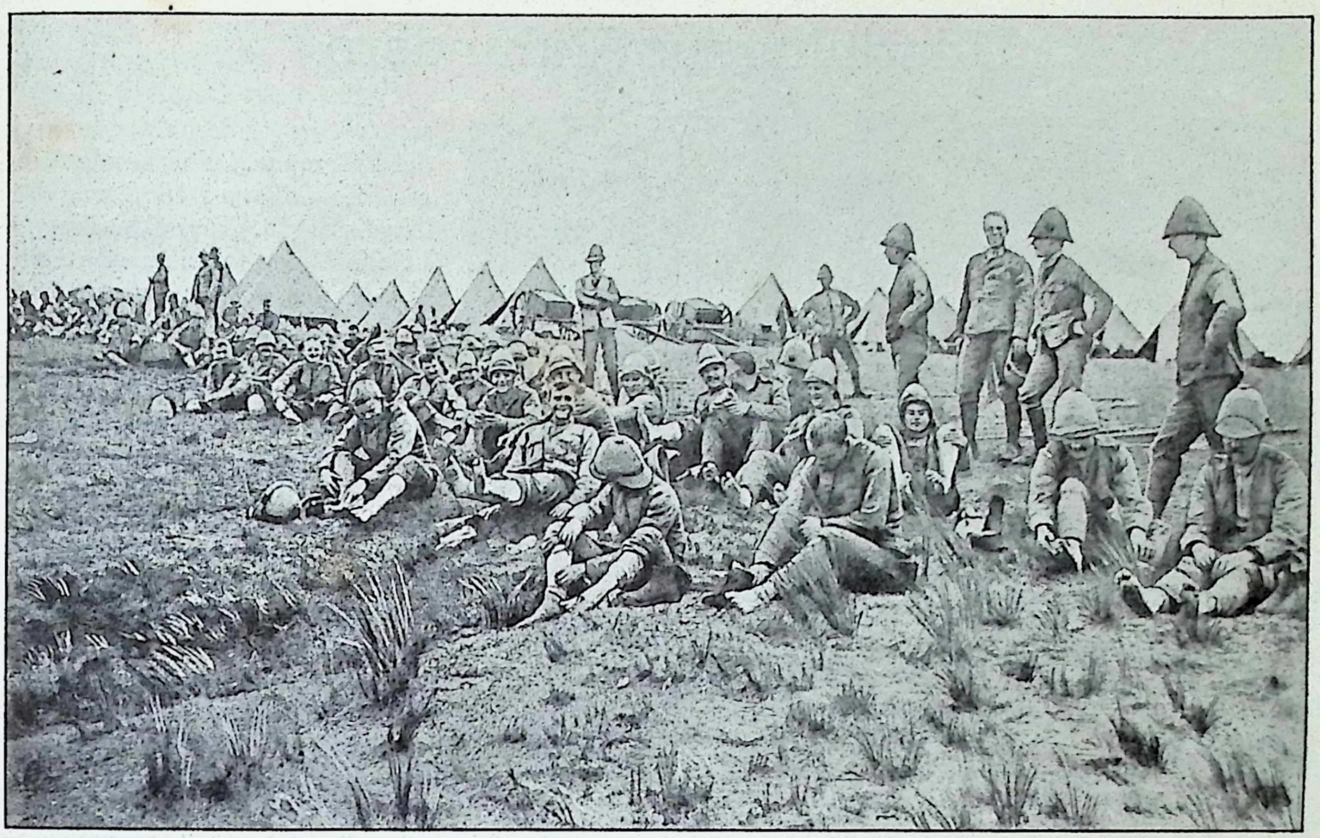

Heide. Blixen-Finecke.
Ombord paa „Annam" i den bengalske Havbugt, efter Fotografi taget af *Professor Bloch.*

Fra gode Venner om Bord paa „Annam" og „Valkyrien" har vi nylig som Julehilsen modtaget de hosstaaende Gruppebilleder. Scenen om Bord paa „Annam" er taget i den bengalske Havbugt af Professor Oscar Bloch og sendt til „Hver 8. Dag" fra Henrik Cavling. Med Lethed vil man genkende Direktør Heide og Baron Blixen-Finecke, men ikke alle Personerne er tydelige, da Fotografering i Troperne er en meget vanskelig Sag. Meget vellykket præsenterer Billedet fra „Valkyrien"s Dæk Prins Valdemars, Kaptajnerne Maegaards og Evers Portræter.

Kapt. Evers, Prins Valdemar og Kapt. Maegaard i Trope-Uniform paa „Valkyrien"s Dæk.
Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag".

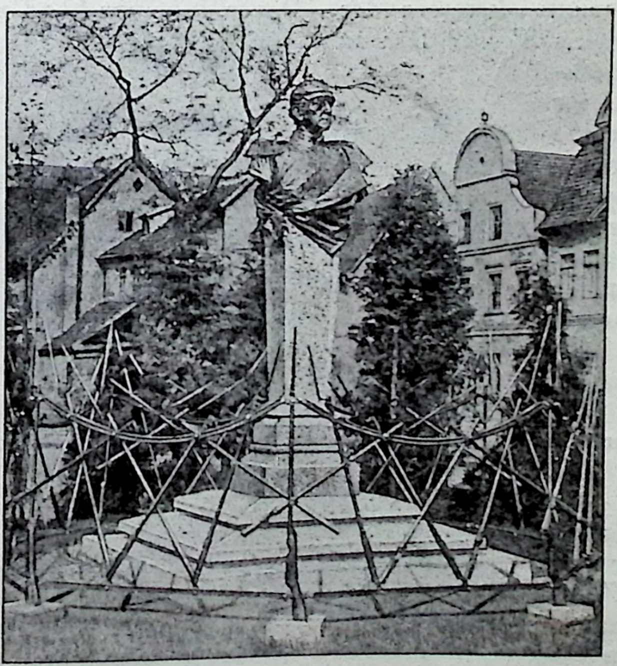

Krigen i Sydafrika: Humør over hele Linien, naar Fødderne efterses.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Man har nylig afsløret en Statue for Feltmarskal *Moltke* i hans Fødeby Hamborg. I Tyskland, hvor Krigerstatuer ligesom vokser op af Jorden, hvor man gaar og staar, har man naturligvis ikke ladet Lejligheden til at sætte Militarismen et Mindesmærke i Moltkes Skikkelse gaa ubenyttet hen. Og dog er det, selv med tilbørlig Hensyntagen til tysk Smag og Tænkemaade, vanskelig at tænke sig Muligheden af et mere smagløst Arrangement, end det, den hamborgske Moltke-Statue kan fremvise.

Den tyske Kunstner havde ment, at det var tilstrækkelig paa en Søjle at anbringe en Buste af Moltke med Pikkelhjelm og Epauletter, skuende strengt og bistert ned paa de stakkels dødelige, der fik Lejlighed til at tage ham i Øjesyn. Men da dette øjensynlig faldt for lidet imponerende ud, søgte Kunstneren at erstatte det manglende ved Hjælp af en Idé, der i hvert Fald ikke savnede Originalitet. Rundt om Statuens Fodstykke anbragte han et Gitterværk, sammensat af Geværer og Bajonetter, som støttede sig mod hverandre. Denne haandgribelige Symbolik med sit „Tre Skridt fra Livet“ skulde forlene Kunstværket med den rette krigerske Glans.

Mindesmærke for Feltmarskal Moltke i Hamborg.

Man kunde med Lethed tænke sig en smukkere Løsning af Opgaven end denne afstumpede Uniformsbuste i Bajonetindhegning.

Da Bismarck døde, bragte et fransk Vittighedsblad et Udkast til et Mindesmærke over Jernkansleren. Den satiriske Kunstner lod Bismarck aldeles drukne i de vældige Opstillinger af Geværer, Bajonetter, Kanoner og Pikkelhuer. Man morede sig over Indfaldet, men tænkte næppe, at noget lignende nogensinde skulde blive taget op i fuldt Alvor. Saa nær ligger det usandsynlige op ad det, der bliver til Virkelighed.

Udstillingens Vidundere.

Skibet paa Landjorden, et af Pariser-Udstillingens Vidundere. (Panoramaer fra al Verdens Egne vise sig for Passagererne).

Det nærmer sig sin Fuldendelse, det vældige Kulturværk, et af de største vor Jord har set. Endnu knap tre Maaneder, og Plankeværkerne falder, Flagene hejses, den republikanske Gardes guldfunklende Musikkorps spiller — — —

Le jour de gloire est arrivé

og Hr. Loubet i Kjole og Hvidt aabner den femte og største Verdensudstilling i Paris. Og Verden strømmer til den franske Hovedstad.

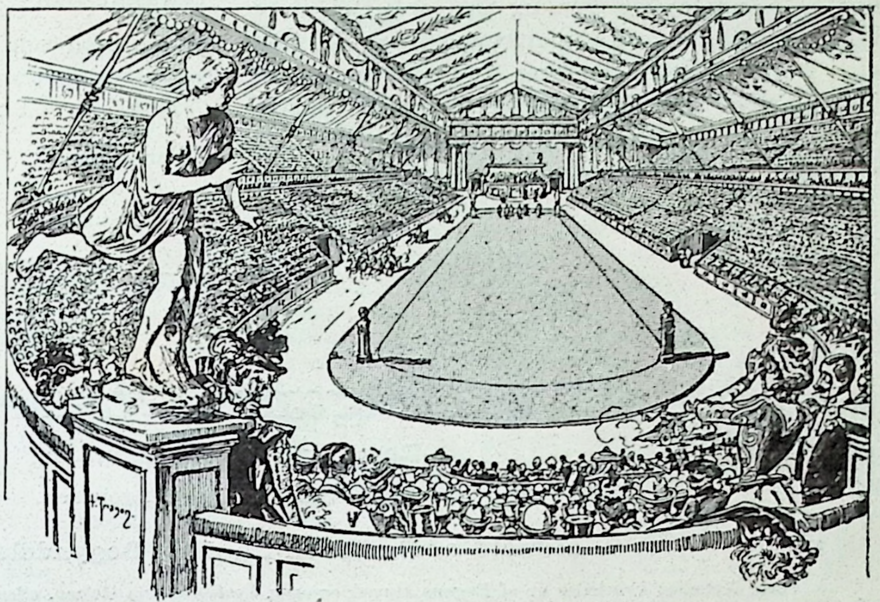
Men, ærlig talt, hvor mange kommer der egentlig for *selve* Udstillingens Skyld? Der *er* naturligvis de Samvittighedsfulde, der virkelig kommer for at se og lære, for at anstille Sammenligninger og beregne Chancer. Men det er næppe 1 af 10. For de andre, for det store Gros af Udstillingsrejsende er det væsentligst en Fornøjelsestur. Man letter sin Samvittighed ved et flygtigt Kig ind i de store Haller, beundrer de henrivende Bygninger og ofrer maaske et Par halve Timer paa sit eget Lands specielle Del. Men naar det er besørget, — aa hvor det lettede, og lad os saa faa noget Morskab. Derfor maa hver Udstilling have lidt Fest i Gaden ved Siden af det alvorlige, og Betingelsen for en Udstillings-Succes er mere det morsomme og underholdende end det belærende. Da vi havde Succes i København i 1888 var det Tivolis Skyld. Naar Udstillingen i Paris bliver en glimrende Sejr, skyldes det ikke mindst Paris' og Parisernes enestaaende Evne til at more sine Gæster.

— Og saa har Paris den vidunderlige Gave at kunne opfinde det ny. Sidste Gang var det Eiffeltaarnet. Til i Aar var der udtænkt Hundreder af Overraskelser. Nogle var vanvittige, andre morsomme, men ikke til at realisere, atter andre endelig de, man nu faar at beskue. Og lad os da komme Aabningsfesten i Forkøbet og allerede nu vise et Par af de Vidundere, der skal føres for Verdens Øjne.

— Altsaa, der er „Mareoramaet“. Det er et meget vidunderligt Navn, men det passer. Mareoramaet er et Skib paa Landjorden. Ved Hjælp af et umaadeligt underjordisk Maskineri sættes dette Skib i samme Bevægelse som et Skib paa Søen i jævn Søgang. Røg staar op af Skorstenen, Maskinen stamper, Flagene smælder, og mod Skibssiderne plasker Bølgerne. Den ene Gang gaar Skibet op ad Rhinen, den næste Gang sejler vi i Neapels azurblaa Golf. Eller man kan sejle langs Rivieraen, gøre en Tur paa Bosporus og ved „det gyldne Horn“ eller rejse fra Calais til Dover. Inde paa Land gaar Panoramaet forbi En, — Rhinens gamle Røver- og Ridderborge. —

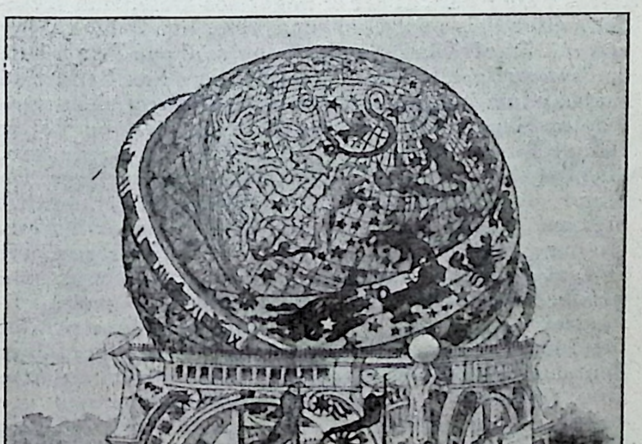
Geografen Reclus' Jordglobus paa Pariser-Udstillingen.
1. Det ydre af Bygningen. — 2. Det indre af Mekanismen.
(Ad en Spiralgang føres den Besøgende til hver enkelt By paa Jordkloden).

De olympiske Leges Arena paa Pariser-Udstillingen.

Vesuvs Kegle, Capri og Neapels By, — Konstantinopels Minareter og Taarne eller den engelske og franske Kanalkysts Partier. Det er naturligvis malet Lærred, der trækkes forbi, men Teatermalerens Pensel har udrettet det forunderligste, og saa nøjagtig er det gjort, at den tyske Biedermann og den engelske Miss med Baedecker i Haanden siddende under Solsejlet kan følge hvert Parti, der langsomt glider forbi og forsvinder. Illusionen vil være fuldstændig. Man er endog bange for, at den skal blive *saa* fuldstændig, at Folk — faar Søsyge.

Og man kan gøre andre Rejser. Paa „Mareoramaet" sejler man til Neapel for 5 Francs, men naar man gaar om Hjørnet, kommer man til Venezia for en endnu ringere Betaling. Der er tryllet frem et helt veneziansk Kvarter, Seinens Vand er ledet ind i en Række Kanaler, og af Kanalernes sorte Vande rejser sig Dogebyens Palæer. Her er en Fløj af Markuskirken og her er Dogens Palæ. Gondolieren bruger sin Aare, langsomt glider Gondolen ind under „Sukkenes Bro". Naar det er Aften, naar alle Huse er illuminerede, naar Lysene slaar Stjerner i Vandet, og Sangen lyder fra usynlige Balkoner, vil man føle sig hensat til denne besynderlige By, der ved Adriaterhavet ligger som en middelalderlig Drøm, — og

Den store Jordglobus i fuldstændig Skikkelse.

som ved en Aladdinslampes Hjælp er bleven henflyttet til Paris, Hundrede Mile væk.

Eller vil man maaske til Schweitz? Der er ikke det mindste i Vejen! Skraas for Venedig ligger Schweitzer Landskabet. Man er oppe paa Rigi-Culm. Smukke Sennpiger driver brølende Køer paa Græs, fra Værtshuset lyder Jodlen og dufter det sødt af Labskovs, Vandfaldet styrter susende ned i Kløften (pr. Maskineri) og i det fjerne ser man Gemser springe, Alpejægere og Bjergbestigere vandre til Vejrs, og Bjergtinderne lyse af den evige Sne. Hver Klokketime foranstaltes der en pragtfuld Solnedgang, der faar Bjergenes Toppe til at gløde, og da det er adskilligt mere, end man faar at se paa det rigtige Rigi, vil man altsaa, som Pariseren siger, faa for sine fire Sous.

Sporten er naturligvis heller ikke glemt. Ude i Vincennes Skoven skal de store Sportsfester holdes, men desuden er der i „Avenue de la grande Armée" bygget et umaadeligt Palæ, hvor man vil opføre olympiske Lege. Man forstaar nu, hvorfor Franskmændene gav saa mange Penge til de olympiske Lege i Athen for et Par Aar siden. Det var en kæmpemæssig Reklame for disse „Lege" i Aar. Femten Tusinde Mennesker kan faa Plads paa én Gang i den store Kasse og beundre Diskoskastning og Vægtløftning, Spring og Løb og Gymnastik og Brydning. Og da vi er ved Sporten, er det nærliggende at gaa over til *Dansen*. Den faar sit store „Dansenes Palæ", hvor letbenede Damer og Herrer vil træde alle de Danse, Menneskene har fundet paa at springe, fra den antike Dans, Muserne traadte paa Helikon, til en parisisk Kankan, fra en italiensk Tarantel til en Hvirvelvindsdans og en Serpentine i Regnbuelys.

Meget, meget mere er der. Der er „Kvindernes Palæ", og der er „Den himmelske Globus",

der er Kongolandskaber, og der er „Det store Hjul“, hvor man à la Ballongynge løftes 350 Fod op i Luften. Men det fører for vidt. Endnu et Vidunder er der dog, større, skønnere, mærkværdigere end alle de andre; det, der vil blive Udstillingens største Succes. Det er „Paris i Aaret 1400“, — som det officielt hedder: *Det gamle Paris*, men som det burde hedde: Det sunkne, rekonstruerede og genopstandne Paris.

Men — — en anden Gang.

Paris, Januar.

V. F.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Romanen fra dens Begyndelse til nu.

Først fortælles hvorledes en af Bogens Hovedpersoner, Professor von Holzen, aflægger en døende Mand et Besøg i Haag og afkøber ham en værdifuld Recept paa Fabrikation af Malgamit, et Stof, der er en Betingelse for al Papirfabrikation, men livsfarligt for Arbejderne. Samme Øjeblik, den Syge modtager Pengene, døer han, og Professor von Holzen undser sig nu ikke for at tage sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning. Tony Cornish og Fru Vansittart, der har truffet hinanden i Tyskland, da hun var en ung, nygift Kone, mødes, og hun lader ham ane, at hun muligvis kan give ham gavnlige Oplysninger, der staar i Forbindelse med Malgamitselskabet. Cornish rejser tilbage til England og besøger en ældre Ven, Bankieren Wade, og hans unge Datter, Marguerite.

„Vi to har altid været rigtig gode Venner,“ vedblev Bankieren, „skønt jeg véd, at jeg just ikke er af Deres Slags. Jeg er udpræget Forretningsmand, De hører tydeligvis hjemme i den finere Del af London. Men vi er dog kommet ganske godt ud af det sammen, baade da jeg var Deres Formynder, og efter at De er bleven myndig.“

„Ja,“ svarede Cornish og bevægede utaalmodigt sine Fødder under Bordet.

Det var ikke til at tage fejl af, hvad alt dette sigtede hen imod, og Wade var alt for meget Englænder i sit Væsen til at gaa meget længere uden om Sagen.

„Jeg kan gerne sige Dem, at jeg har betænkt Dem i mit Testamente,“ sagde Bankieren.

Cornish bed sig i Læben og rynkede Panden ad sit Vinglas. Muligvis forstod denne Mand, der ikke var sentimental, hans Tavshed.

„Jeg har sjælden troet paa, hvad Folk sagde om Dem,“ vedblev Wade. „De har sikkert Fjender — det har alle Mennesker— og De har maaske ikke taget Hensyn til, hvad Verden kunde sige. Derfor synes jeg for Resten ikke mindre godt om Dem.“

Wade skød Karaflen over Bordet, og da Cornish havde fyldt sit Glas, trak han den tilbage til sig. Det er vidunderligt, hvilken Tilflugt man kan finde i et Glas Vin, selv om det saa kun er ved at se paa det, naar det er vanskeligt at se et andet Sted hen.

„Kan De huske, at jeg for et halvt Aars Tid siden talte til Dem om rent private Forhold?“ sagde Bankieren. „Jeg spurgte, om De havde tænkt paa at gifte Dem og foreslog Dem et Slags Kompagniskab, hvis det paa nogen Maade kunde fremme Deres Planer.“

„Ja, den Slags Tilbud glemmer man ikke saa let,“ svarede Cornish.

„Jeg spurgte Dem, om — ja, om det var Joan Ferriby.“

„Og jeg svarede, at det ikke var Joan Ferriby. Det var ren Bysnak, som vi begge to kender og ikke bryder os en Snus om.“

„Naa, ja,“ sagde Wade og trak Linier paa Dugen med sin Dessertkniv, som om han havde en Opgørelse for sig og trak de sidste Streger under Resultatet. „De er Verdensmand, og De er flink, De ligner Deres Fader deri, at der er noget hos Dem, som Kvinder sætter Pris paa. Gud maa vide, hvad det er, jeg véd det ikke!“ Han standsede og saa' paa Tony, som om han søgte efter dette ubegribelige hos ham. Saa saa' han hen imod Dagligstuen, hvor Marguerite spillede en Sang af den sidste Operette med en dejlig Foragt for Fortegnene. „Det Pigebarn,“ sagde han, „kender ikke mere til Livet end en Spurveunge. En Mand som jeg paa sytten Lispund kan blive nødt til at gøre sine Bøger op, hvad Øjeblik det skal være. De har gode Udsigter, og De kan tro mig paa mit Ord, at De er den første, der har gjort Indtryk paa hende. Mine egne Livserfaringer er mest gaaet i finansiel Retning; men jeg er temmelig sikker paa, at den første Mand, som en Kvinde bryder sig om, bliver den samme for hende, selv om hun aldrig ser ham igen. Jeg siger det ikke for at lokke Dem; men der er ingen Grund til, at De ikke skulde vide, at hun faar halvandet Hundrede Tusind Pund — ikke naar jeg er død, men den Dag, hun gifter sig.“ Han standsede og drak en Slurk af sin udmærkede Portvin. „De skal ikke overile Dem,“ sagde han. „Tænk over det, hvis De da ikke allerede har tænkt over det og kan sige Ja eller Nej straks.“

„Det kan jeg.“

Wade bøjede sig tungt fremad med den ene Arm paa Bordet.

„Ja saa?“ sagde han. „Hvad siger De saa?“

„Jeg siger Nej,“ svarede Cornish ganske simpelt.

Bankieren førte Servietten over sine Læber, ventede et Øjeblik og rejste sig derpaa.

„Lad os saa gaa ind i Dagligstuen," sagde han.

13. KAPITEL.

En Mand.

„De véd jo nok," sagde Marguerite den næste Morgen, da hun og Cornish red roligt henad den sandede Vej. „De véd jo nok, at Fader er en gemytlig, enfoldig gammel en — han forstaar sig ikke Spor paa Kvinder."

„Kalder De Dem selv for Kvinde nu?" spurgte Cornish.

„Ja, det kan De være vis paa. Skal vi vædde? De kan jo holde Deres graa Haar, hvis De vil. Jeg kan godt se dem dér helt ned ad den ene Side."

„Der er saamænd graa Haar paa begge Sider og ogsaa paa Issen, min kære — Kvinde. Hvad vil det sige, at Deres Fader ikke forstaar Dem?"

„Jo, for det første synes han, at det er nødvendigt at have Frøken Williams til at holde Hus og være min Selskabsdame og til at gøre alle Smaating, som om jeg ikke selv kunde gøre saadant noget. De har ikke set Frøken Williams, vel? Naada! Ih du gode Gud! Hun er taget til Cheltenham og holder Ferie; det kan De takke Guderne for! Og saa er Fader saa forhippet paa at faa mig gift. Han vedbliver at skaffe gode Partier herud til Middag. Det er ogsaa derfor, De er her — det tvivler jeg ikke det mindste om. Men ingen af disse Partier har fundet Naade for mine Øjne. Den stakkels gamle, han tror, at jeg ikke gennemskuer hans snilde Planer."

Cornish lo og saa' paa Marguerite under Skyggen af sin Straahat. Han grundede, som Mænd sandsynligvis til alle Tider hargrundet paa, hvor det kan være, at Kvinderne synes at begynde Livet med lige saa megen Verdenskundskab, som vi først opnaar, naar vi næsten er færdige med vore Erfaringer. Marguerite kom med sine Erklæringer med en vis skødesløs Aplomb, og de ramte sædvanligvis godt, hvorimod en ung Mand paa hendes Alder, ja, selv om han er ti Aar ældre, vilde tale om Livet og Menneskene med en ligefrem forfærdelig Uvidenhed.

„Jeg har nu ikke Lyst til at gifte mig," sagde Marguerite. „Hvad skal det gøre godt for?"

„Nej, det maa De nok sige," svarede Cornish.

„Naa, hvis Fader plager Dem med mig, jeg mener naar han har læst *Times* — han siger ikke noget før, for *Times* er det første, der er til for ham, og Deres ærbødige Tjenerinde det andet — saa maa De stoppe ham i Farten. Vil De ikke nok det "

„Jo."

„Lover De mig det?"

„Paa Ære!"

„Saa er det godt. Sig mig, sidder min Hat ikke paa den ene Side?"

Cornish forsikrede hende, at hendes Hat sad lige, og saa talte de om andre Ting, indtil de kom til en Grøft, der egnede sig til Øvelser i Springning, som han havde lovet at lære hende.

Hun var meget foranderlig, i det ene Øjeblik barnlig og i det næste meget klog, snart en tankeløs Pige og snart en kløgtig Verdensdame, der syntes at kende mere til denne Jammerdal end hun fornuftigvis kunde. Snart var hun hvid og snart rød, ja, selv hendes Øjne syntes at være forskellige. Cornish tænkte paa, hvad hendes Fader havde sagt om hende, maaske han ogsaa tænkte paa de halvanden hundrede Tusind Pund, som dulgtes under denne straalende Overflade.

Da de kom tilbage til Villaen, sad Hr. Wade paa Verandaen og læste *Times*. Det var Lørdag, og derfor holdt den store Bankier Ferie; Cornish vilde ikke vende tilbage til Byen før ved Middagstid.

„Kom herud og faa Dem en Cigar, medens De læser Avisen," sagde Wade.

„Vil De saa huske at stoppe ham i Farten?" sagde Marguerite.

Hun stod paa Dørtrinet og saa' talende over Skuldren og nikkede til Cornish med et muntert og hemmelighedsfuldt Smil om de friske Læber.

„Læs det!" sagde Wade alvorligt. Men Wade var altid meget alvorlig, naar han var vaagen og havde altid Diplomatfrakke paa. Cornish tog skødesløst Avisen. Han strakte Benene og tændte en Cigar. Saa saa' han ligegyldigt paa den Spalte, som Bankieren havde vist ham. Der var følgende Overskrift: „Krise i Papirfabrikationen. Malgamit-Ringen."

Det varede hele ti Minutter, før Tony Cornish saa op fra Avisen, og da han endelig gjorde det, opdagede han, at Wade iagttog ham stille og taalmodigt.

„Jeg kan ikke forstaa et Muk af det," sagde han leende.

„Saa skal jeg faa Dem til at forstaa det," sagde Wade, der havde et vist Ry for at tale rent ud af Posen.

Man sagde endogsaa, at denne svære Bankier ganske koldblodigt kunde sige en Mand lige op i Ansigtet, at han var en Slyngel.

„Det, der er indtruffet," sagde han og lagde langsomt *Times* sammen, „er kun, hvad man har forudset i lange Tider. Verden er i de sidste Aar sunket ned til en sygelig, sentimental Tilstand. Den fine Portion begyndte, og Bevægelsen har fremkaldt tusind sentimentale, velgørende Indretninger. Jeg er nu en jævn Mand. Jeg er Forretningsmand, Tony, lige til Fingerspidserne. Halvdelen af disse dejlige velgørende Indretninger — de Selskaber, som De og Joan Ferriby og, om jeg saa maa sige, den Æsel Ferriby er indblandede i, er ikke bedrageriske, men de er temmelig nær ved det. Nogle Folk, der ikke har Ret til det, putter andres Penge i Lommen. Det er Taabernes Penge; men det gør ikke Sagen bedre. Taaberne bliver ikke altid af med deres Penge paa en rigtig Maade. Men det er heller ikke videre vigtigt. Det kommer ikke os ved, hvis nogen af dem gør det, fordi de holder af at se deres Navne trykte under kongelige og fornemme Personers Navne, hvis andre gør det blot for at være Direktører for denne og hin Stiftelse, hvis atter andre staar i Spidsen for Listerne, fordi de repræsenterer en Del af deres Kreds i Parlamentet, hvis det store Flertal giver deres Overskud i velgørende Øjemed, fordi de har en dunkel Bevidsthed om, at de ikke er bedre end de bør være, og gerne vil tage Aktier i en Forretning, der giver dem en Dividende i det andet Liv. De véd, at de ikke kan tage deres Penge med fra denne Verden over i den anden, derfor mener de, at det er bedst, at de anbringer nogle af dem i noget, som de opfatter som et stort Aktieselskab, hvor Biskoppen sidder i Bestyrelsen og, ja undskyld, jeg bruger det Udtryk, men hvor Vorherre er Formand. Jeg vilde ikke sige dette til den første, den bedste, fordi det ikke vilde blive godt optaget, og det er ikke moderne og fint at se paa Velgørenheden med et almindeligt praktisk Blik."

Fortsættes.

Carl Blochs Raderinger.

Naar man i disse Dage aflægger et Besøg hos Kunsthandler *Karl Køster*, hvor den gode Kunst har fundet sig et hyggeligt lille Hjem, vil man der kunne forskaffe sig en rig Nydelse gennem Studiet af Carl Blochs berømte Raderinger. Selv var Bloch saa fuld af Begejstring for Raderenaalens Kunst, at han til Tider næsten kunde glemme sin Pensel, og de omtrentlig 80 Raderinger, som han skabte, er da ogsaa Udbyttet af kun ti Aars Arbejde. Denne store Række aabnede han 1880 med de berømte Kompositioner: „Kristi Gravlæggelse“ og „Kristus i Gethsemane“ og Aaret efter dem fulgte „Kunstnerens Moder“ en dybt rørende Karakterskildring. Og hurtigt efter hinanden fremkom de rigt varierende Motiver, snart muntre Genrebilleder, snart religiøse Kompositioner og snart disse solskinsbestraalede eller i Tusmørke hyllede Landskaber, som i de skønneste Linier tolker Poesien i den danske Natur.

Carl Bloch.

Ingensinde tidligere har Interessen for Raderinger været saa vaagen som nu. Et Par Tal vil tydeligst forklare Udviklingen. Blochs „Sladderkonerne“ udkom 1880 i 60 Aftryk, der kostede 2 Kr. pr. Eksemplar. Paa Avktionen 1890 solgtes den for 22 Kr., steg 1895 til 32 Kr., 1898 var Prisen 90 Kr. og i dette Øjeblik maa man være tilfreds, naar man kan erhverve denne Sjældenhed for en lille Formue paa 140 Kroner.

Supplikantinden (1880).

Sladderkonerne (1880).

To sjældne Raderinger af Carl Bloch, med særlig Tilladelse reproducerede i „Hver 8. Dag“.

„Snehvide“ paa Kasino.

Kasino har opført Operetten „*Snehvide*“ efter det Grimm’ske Æventyr, som vi alle har læst og holdt af. Pekuniært er det sikkert en god Idé at dramatisere saadanne gamle Æventyr af Allemands-Læsning, men naar man husker, hvor megen god Lyrik Holger Drachmann maatte digte over Æventyret om „Svinedrengen“ for dog at være kommen til kort med „Der var engang —“, hvis ikke Lange-Müllers Musik og det kgl. Teaters bedste Skuespillere og hele Ballet havde hjulpet til, saa tror man ikke paa Forhaand, at *Sextus Miskow* evner at klare „*Snehvides*“ Tekst. Om Teksten er der da heller ikke noget godt at sige; Miskows Musik derimod springer af bedre Kilde. Fra talrige Sange kender man denne Komponists Evne til at give jævne, friske sangbare Melodier, kønne, fordringsløse Ting, som er adskilligt mere end Døgnets, netop fordi deres Slægtskab med jævne Folks enkle Følelsesliv er saa ægte. Og i „*Snehvide*“ findes mange saadanne smukke Sange. Den unge Komponist *Chr. Danning* har bl. A. skrevet Forspillene, der rént og smukt antyder Stykkets Stemning.

Hr. Wilken som Mester Urian i „Snehvide“, tegnet for „H. & D.“ af *Achton Friis*.

Bedst musikalsk af de Optrædende sang Hr. *Pio* og Hr. *Nathansen*, kraftigst, men kedeligst Hr. *Birch*, og spinklest, men sødest Fru *Ingeborg Rasmussen*. Fru *Riis* og særlig Hr. *Wilken* spillede ogsaa til Fornøjelse for Voksne — ellers var det gennemgaaende Komedie for Børn — hvad der jo ikke er noget ondt i, og hvad der nok i nogen Tid giver godt Hus.

Sextus Miskow.

Men for at gøre Barne-Operetter til virkeligt varige Kassestykker, maa der ødsles adskilligt mere med Udstyret end Direktør Schrøder havde ofret paa „Snehvide“. Og Fantasi maa der til, saa at Barnet ser endog sine Drømmesyner overstraalede af Scenens illuderende Pragt.

Kønne Melodier alene redder ikke „Snehvide“ fra den unge Død.

M-E.

Chr. Danning.

Kendte Navne

fra By og Land.

Den ny Kreditforenings-Direktør.

Sagfører *Carl Herforth*, der efter Direktør Heins Død er valgt til administrerende Direktør for Københavns Kreditforening, bærer et i Kreditforeningsverdenen bekendt Navn, idet han, der er født 11. Maj 1866, er Søn af afd. Overretsprokurator Chr. Herforth, der i c. 30 Aar var Direktør og Leder af Østifternes Kreditforening. Blev efter at have nydt juridisk, og ogsaa en Del merkantil Uddannelse, i 1891 Sagfører. Har først sammen med Faderen, senere med nuværende Bankdirektør Valentiner og siden 1895 alene ført en af Hovedstadens betydeligste Sagførervirksomheder. Er stærkt knyttet til alle Grundejer Interesser, og bl. a. Direktør for Aktieselskabet Det københavnske Ejendoms-Societet. Sikkert vil han i sin nye Virksomhed være paa sin Plads.

Direktør Herforth.

Dødsfald.

For kort Tid siden døde i en Alder af 73 Aar Direktør *Christian Ludvigsen*, den Mand, som det vel for en stor Del skyldes, at Brødet her i København i de senere Aar er undergaaet en saa betydelig Forbedring, som Tilfældet er.

Chr. Ludvigsen var en af Videnskabens Pionerer paa Industriens Felt. Han begyndte med Kunstgødningens systematiske Sammensætning efter Jordens Behov paa Grundlag af Jordanalyser og endte som Skaberen af en fuldstændig rationel Bageridrift ved Indførelse af Maltningsprincipet, bygget paa den Betragtning, at man burde aflure den sunde Mave Kunsten at fordøje let og godt for derefter at

lette den Arbejdet ved at indlede Fordøjelsesprocessen allerede under Brødets Bagning. At denne Tanke havde praktisk Værd, fik man tydeligt Bevis paa i Udviklingen af det store Bagerifirma („Viggo Schulstads Bagerier"), hvoraf L. var Medindehaver, og hvis hurtige Opsving udelukkende skyldtes Indførelsen af maltet Brød efter Chr. Ludvigsens System. —

Direktør Ludvigsen.

Ved Siden af sin ideelle Stræben omfattede han med varm Interesse sine Undergivne og alle, der trængte til hans Støtte.

Efter en Tid lang at have lidt af en Nervesygdom, der ikke levnede Haab, er Tapetfabrikant *Adolph G. Fraenckel* afgaaet ved Døden. Oprindelig var han gaaet den akademiske Vej, men da Faderen, Borgerrepræsentant Sally Fraenckel, døde 1885, traadte han ind i dennes betydelige Virksomhed med Fabrikation af Tapeter. Fraenckel, der aldrig tog Del i det offentlige Liv, skabte sig en stor Vennekreds, der med Beklagelse har erfaret hans tidlige Død. Han blev kun 44 Aar.

Tapetfabrikant Fraenkel.

Distriktslæge *P. M. Petræus* er efter tiltagende Svagelighed afgaaet ved Døden. „Hver 8. Dag" har allerede tidligere haft Lejlighed til at mindes denne Læge, da han i 1899 kunde fejre sit 25 Aars Jubilæum som Distrikslæge i Nibe. Han var en Læge, der gik fuldt op i sin Gerning, lige utrættelig og hjælpende, i høj Grad medfølende over for de Fattige. Dr. P. var en ivrig Napoleonstilbeder, og hans store Samlinger af Billeder, Buster og Bøger om Kejseren gjorde hans Hjem til et helt Napoleonsmusæum.

Distriktslæge Petræus.

Jubilæum.

Den Forening, som har varetaget danske Skibsføreres Interesser baade indenfor deres egen Stand og udadtil overfor Regering og Rigsdag, fejrede nylig sit 25 aarige Jubilæum. Den 22. December 1874 døbtes den som „Den almindelige danske Skibsførerforening af 1874", og siden da har den udrettet meget godt og gjort sig Anstrengelser, der ikke altid lønnedes, for at skaffe de brave Søens Mænd saa megen Medbør som muligt. Den velorganiserede Forening har i Kaptajn *Jacob Holm* en saare repræsentativ Formand.

Kaptajn Jacob Holm.

„Foreningen af danske Bogtrykkere", som spænder over et baade organisatorisk, understøttende og selskabeligt Virkefelt, har nylig eksisteret i 25 Aar og følgelig fejret sit Jubilæum med al Slags Festlighed. Det var Bogtrykkerne *Jacob Græbe*, *O. C. Olsen* og *Sally B. Salomon*, som gav det første Stød til Foreningens Dannelse og af disse har navnlig *O. C. Olsen*, der i ikke mindre end 14 Aar har siddet paa Formandspladsen, bidraget til Foreningens Vækst og Trivsel. Da han i Aaret 1898 trak sig tilbage, blev den nuværende Formand, Bogtrykker *Laur. Madsen*, hans Efterfølger, efter alt tidligere at have udført et større Arbejde i Organisationens Tjeneste. Han har ikke mindst Æren af at Foreningens finansielle Velbefindende er i fortsat Fremadskriden.

Bogtrykker Laur. Madsen.

Til vore Læsere.

Efter at vi forleden havde givet Anvisning paa, hvorledes enhver Læser af „Hver 8. Dag" med ringe Ulejlighed aldeles gratis kunde komme i Besiddelse af en eller flere gode, rigt illustrerede Bøger, har der daglig strømmet ind til os med nye Abonnentanmeldelser. Den interessante Artikelserie om Krigen mellem England og Boererne, som Oberst N. P. Jensen nylig har paabegyndt i „Hver 8. Dag" vil yderligere lette vore Venner i deres Iver for at skaffe *os* nye Abonnenter, og sig selv et fortrinligt Bibliotek.

Vi gentage da her vort Tilbud, idet vi bede vore Læsere vel erindre, at det kun vil være gældende i Løbet af en Maaned.

„Hver 8. Dag" tilbyder altsaa enhver, der i Løbet af en Maaned blot indsender Navn og Adresse paa *én* ny Abonnent (enten paa „Hver 8. Dag", „Roman-Biblioteket" eller „Musik og Sang") selv at vælge hvilken af de følgende Bøger man ønsker sig tilsendt som Gave: I. *Det tredje Køn* (Pris Kr. 2.50). II. *Fangen paa Zenda* (Pris Kr. 2.50). III. *Spionen fra Kronstadt* (Pris Kr. 2.50).

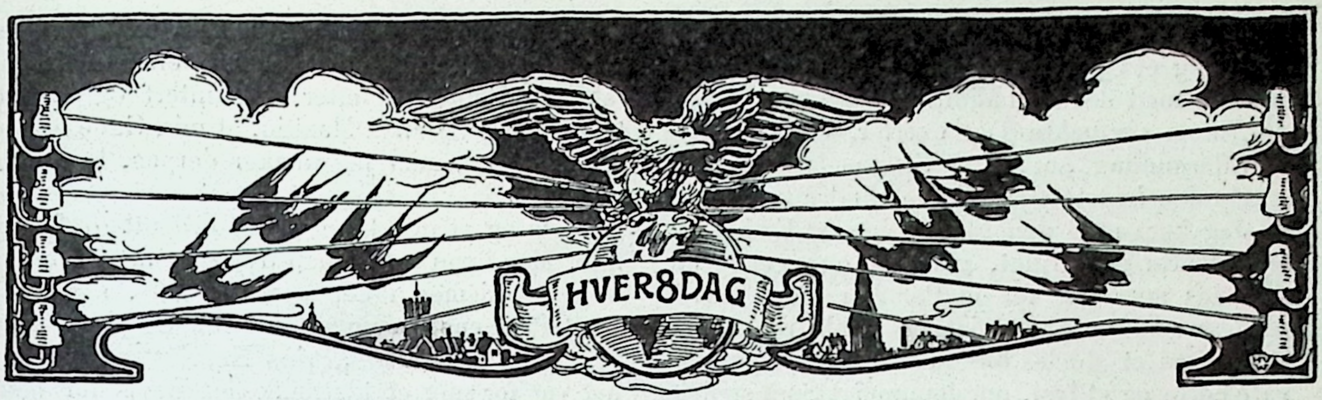
Skaffes to Abonnenter, erholder man to Bøger, skaffes tre Abonnenter faar man samtlige tre Bøger tilsendt, og skaffes endelig fire Abonnenter erhverver man, om ønskes, Valget mellem en af de to saa meget omtalte, store, rigt illustrerede Romaner *Dr. Nikola* (Pris 4 Kr.) og *En Kvindes Hævn* (Pris 4 Kr.) som Present.

Se iøvrigt „Hver 8. Dag" for 14. Januar.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag"s Musik og Sang bringer: Vals *(Fr. Rung)*. Drick ur dit glas *(Bellman)*. Andante *(Beethoven)*. Den glade Landmand *(Schumann)*.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Nr. 19. Aargang 1899—1900. Søndagen den 4. Februar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Et Rejseminde.

Jeg var atter i Messina, efter at have turet om paa Sicilien henved en Maaned. Nu skulde jeg hjem. Den dejlige Sol og de blændende Farver skulde lidt efter lidt forsvinde, indtil jeg pludselig havnede i Københavns Decembersjap og Taage. Da var det ligesom jeg havde glemt noget. Der var noget, der sad langt tilbage i Hjernen og skubbede og skubbede for at komme frem. Hotelkarlen havde allerede min Kuffert i Haanden. „Aa, kom nu, kom nu," sagde jeg til mig selv og stampede i Gulvet. Saa kom det, ganske langsomt: Emil Poulsen, ... Taormina! Og i samme Nu snappede jeg Kufferten igen, opsatte min Afrejse til Aftentoget og besluttede at tage ud til den lille Bjergby. — Dristig var jeg, det kan ikke nægtes. — Kun en Gang, som ganske ungt Menneske, havde jeg personlig været i Berøring med den store Kunstner og det under meget uheldige Omstændigheder. Jeg havde nemlig i et Selskab været saa klodset at vælte en stor Kop The ned over ham. Meget flov, husker jeg, og yderst ulykkelig forsvandt jeg da skyndsomst uden saa meget som at gøre en Undskyldning. — Naa, som sagt, saa gjort. Med den lille Kystbane tog jeg ud til Taormina; og efter en halv Times henrivende Køretur naaede jeg derud lige i Middagsstunden. Alt laa som sædvanlig i en By i Syden paa denne Tid dødt hen. Intet Menneske var at se. Solen var Enehersker. — Omsider fik jeg dog fat paa en lille Knægt, der langsomt kom trækkende med sin Frugtkærre, og paa mit primitive Siciliansk (som adskiller sig meget fra det italienske Sprog) fik jeg ham endelig gjort begribelig, at jeg søgte en Signor Poulsen. „Oh, Signor Poulsen! Va Signor a Signor Giuseppe Bambara, Corso Umberto, Adio!" — Med en ubetalelig Haandbevægelse drev han igen paa sit lille Æsel, og jeg søgte hen til Corso Umberto, hvor jeg omsider fandt en Dør med „Bambara" paa en lille Plade.

Det sidste Portræt af *Emil Poulsen*, taget under hans Ophold paa Sicilien.

Men, nu kneb det! Hvad skulde jeg begynde med? — „Dosmer", udbrød jeg, naturligvis gøre Undskyldning for Theen, men hvorledes". . . . „Søger De nogen!" Jeg fór aldeles bestyrtet tilbage. Kom dette Spørgsmaal fra oven eller kom det fra neden. Fra oven maatte denne klare fuldtonende danske Stemme komme. Jeg saa op, og der, paa en lille Jernbalkon, sad Emil Poulsen, smilende, i lyst Sommertøj og med en Bog i Haanden. Jeg præsenterede mig og fik „Theen" serveret med Spørgsmaal om han kunde erindre hin unge Mand. „Ha, ha, ha, jo, ham husker jeg særlig godt, den maa have plaget Dem svært den The, siden De er rejst saa langt for at undskylde den". Et lille fint Smil og et aldeles uimodstaaeligt ironisk Glimt i Øjet overtydede mig om, at jeg var „opdaget". Men Isen eller rettere sagt Varmen, for under alt

dette svedte jeg saa det haglede af mig, var brudt, og et Øjeblik efter sad jeg i en dejlig kølig Stue med det blaa Middelhav dybt under mig og Ætnas snedækte Top overfor. Og nu fulgte en Eftermiddag, som altid vil staa for mig, som et af mine bedste og dejligste Minder fra Italien. — Jeg kom med den Forestilling, at Emil Poulsen maatte se forpint, gammel og rynket ud, saaledes som jeg for et Par Aar siden havde set ham; men nu saa jeg en slank, rank Skikkelse med et aldeles forandret Ansigt. Rynkerne vare borte og et lyst, ungdommeligt Smil spillede om Kap med Glansen i Kunstnerens Øjne. Den slæbende Gang var bleven betydelig lettere og man mærkede, at der bagved det taalmodige store Arbejde, som let forstaaeligt maatte fordres for at føre denne Kur igennem, laa en Jernvilje, som vilde vinde den fulde Sundhed og Førlighed igen. Og i alt dette følte man, hvor han skattede den uvurderlige Støtte, han havde i sin fintdannede og varmtfølende Hustru og unge blomstrende Datter. Emil Poulsen er Vegetarianer om en Hals! — Han havde sat sig ind i alle mulige Arbejder om denne Sag og fortalte om en Prof. Kellog, en Dr. Lohmann, en Kuhne i Leipzig og om disses store Betydning for den naturlige Ernæring. Jeg maatte tilstaa, at jeg stillede mig meget skeptisk overfor Vegetarianismen, men maatte samtidig indrømme, at meget kendte jeg ikke til den. Senere efter en Samtale om Æmnet og efter et muntert og saa tiltalende vegetariansk Maaltid, at min Gane endnu løber i Vand, naar jeg tænker derpaa, begyndte jeg saa smaat at indse, at meget er forkert i vor Levevis og at der trænger til ordentlige Reformer. Men hvad enten man tror eller ikke tror paa Vegetarianismen i det store og hele, saa lyste Emil Poulsens Aasyn atter af en Ungdom, som jeg ikke saa siden „Prins Henrik“s Dage, og det var for mig et tilstrækkeligt Bevis for dens foryngende Virkning.

Efter Maaltidet maatte jeg desværre straks bort for at naa Toget til Messina, og da jeg paa min Gang gennem Stuen saa ovenstaaende lille Billede, bad jeg om at tage det med som et Minde om Taormina og mit Ophold der. Men imedens udrugede jeg inderst inde skrækkelige Ting mod en Kunstners Privatliv, der mindst af alle, tror jeg, hvis jeg havde spurgt, vilde have tilladt dem.

Her er nu disse skrækkelige Ting, og lad os haabe, at han ikke vredes altfor meget paa den, der ikke kunde nægte „Hver 8. Dag“s Læsere en lille Del i de Indtryk, som han opsamlede dernede.

M. N.

Snevise.

Se, Solen er draget i Gyldenstyks-Kjol
at danse over Marker og Enge,
men ingen Musikanter ta'r frem sin Fiol,
at gnide de tonebundne Strænge.
Og ingen væne Terner danser efter i den Dans,
Fru Sol danser ene i sin fornemme Glans,
og Dansen gaar vide over Enge.

Og Dansen gaar vide over Sneklædets Lin,
hvorunder Smaablomsterne de sover.
Den gamle Poppel knejser saa strunk og saa fin,
at røre sig den slet ikke vover.
Bag Hegn og Kær hist ovre skygger Taagens bleggraa Mur,
fra Vejen høres Lyde som Klang af en Lur
— muntre Klokker ringe over Enge.

Og Bondens Gaard er hvidklædt paa Tag og paa Fag,
et Festskrud, som ypperligt den klæder.
Vandposten i sin Halmsærk strutter for og bag,
som Mo'r Else, naar i Trippevals hun træder.
Paa Havens Græs og Gange ligger Sneen alenhøj
med Glans saa skær som Jomfruens Stivelsetøj,
naar det bredes ved Vaar over Enge.

Fru Sol hel fagert danser i fejreste Skrud
ud over hvide Marker og Enge,
saa stiv og fin hun tér sig — en guldsmykket Brud
uden Fæstemand og Spillemands-Strænge.
Sølvblanke Diamanter har hun flettet i sit Haar,
dem drysser hun gavmild ned over Bondens Gaard,
mens Dansen gaar vide over Enge.

Anders J. Eriksholm.

England og Boererne.

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Befordring i Natal.

Boerens Ideal er at leve paa sin egen Gaard og eje saa meget Land, at han fra den ikke kan se sin Nabos Gaard. Han føler sig fuldstændig fri, ønsker ingen Indblanding fra Regeringens Side og intet er ham mere imod end at skulle betale Skatter. Han vedkender sig Pligten til som vaabenfør at værne sit Land og sit Folk, men til Gengæld forlanger han Ret til at blive hørt i „Volksraad", og vil man der ikke være tilbøjelig til at rette sig efter hans Mening, er han meget utilbøjelig til at rette sig efter, hvad Flertallet bestemmer. Heri laa Vanskelighederne ved at faa tilvejebragt en Forfatning. Martinus Prætorius, bistaaet af Stephanus Paulus Johannes Krüger, der nu begyndte at spille en stor Rolle, foretog derfor Rejser rundt om i Transvaal for at gøre det indlysende for Befolkningen, at der maatte tilvejebringes en Forfatning, som alle bøjede sig for, og derpaa samlede de Repræsentanter for de forskellige militære Distrikter, hvori Landet var bleven delt, i Potchefstroom. Her foreslog Prætorius og fik vedtaget en Forfatning, der gav Præsidenten og hans selvvalgte Raadgivere en udvidet Myndighed, dog med Bibehold af „Volksraad" som lovgivende Forsamling. Men det vilde Fristaterne i Zoutpansberg og Lijdenburg ikke gaa ind paa; de vilde beholde deres Volksraad og det gav Anledning til en Kamp og Strid, der varede til 1859. Da kom man endelig til Forstaaelse. Prætorius gik af med Sejren, saa at det lykkedes at samle alle Boererne i Transvaal til en Stat under én Forfatning. Oprindelig havde Potchefstroom været Hovedstaden; men i 1855 blev Prætoria, der fik Navn efter Præsidenten, bygget, og den blev nu Republikkens Hovedstad.

Under disse Stridigheder havde Prætorius søgt at gennemføre sin Faders Tanke om Foreningen af Oranjestaten og Transvaal. Da han fandt Modstand hos Boererne i den førstnævnte Stat, rykkede han over Vaalfloden med en lille Hær. Men Englænderne greb ind og erklærede, at en Forening af begge Stater ikke vilde blive taalt, fordi den stred imod, hvad der var sket 1853 og 1854. Prætorius maatte derfor foreløbig opgive sin Plan. I 1860 gjorde han dog et nyt Tog ind i Oranje Fristaten og lod sig vælge til Præsident. Men heller ikke denne Gang lykkedes Foreningen, thi den mødte en saa bestemt Modstand hos Boererne i Transvaal, at Prætorius blev afsat fra Præsidiet og fik Schoermann til Efterfølger. Den nye Præsident gjorde Forsøg paa at styre Landet uden Medvirkning af Volksraad, hvilket gav Anledning til indre Stridigheder. Volksraad stillede Stephanus Paulus Krüger i Spidsen for Hæren, og det kom til en Kamp ved Potchefstroom, hvor Schoermann maatte ligge under. Prætorius stiftede saa Fred ved at mægle mellem de stridende Parter. Men Freden blev kun kortvarig. Schoermann rejste Krigen paany, og endnu engang maatte Krüger slaa ham, inden han faldt til Føje. Derpaa blev Prætorius i 1864 igen valgt til Præsident for „den ene og udelelige sydafrikanske Republik".

Krigen havde tømt Statskassen. Med Volksraads Samtykke udstedte Prætorius i 1866 Sedler til et Beløb af 200,000 Kroner. Senere forøgede han Seddelmassen paa en ikke ganske lovlig Maade, og derved svækkedes Statens Kredit, saa at Regeringen alt i 1868 ikke var i Stand til at rejse et Laan paa 1000 Kroner uden haandfast Pant. Man vedblev desuagtet med at forøge Seddelmassen, saa at der i 1870 var sat Sedler i Omløb til en Sum af 1,700,000 Kroner.

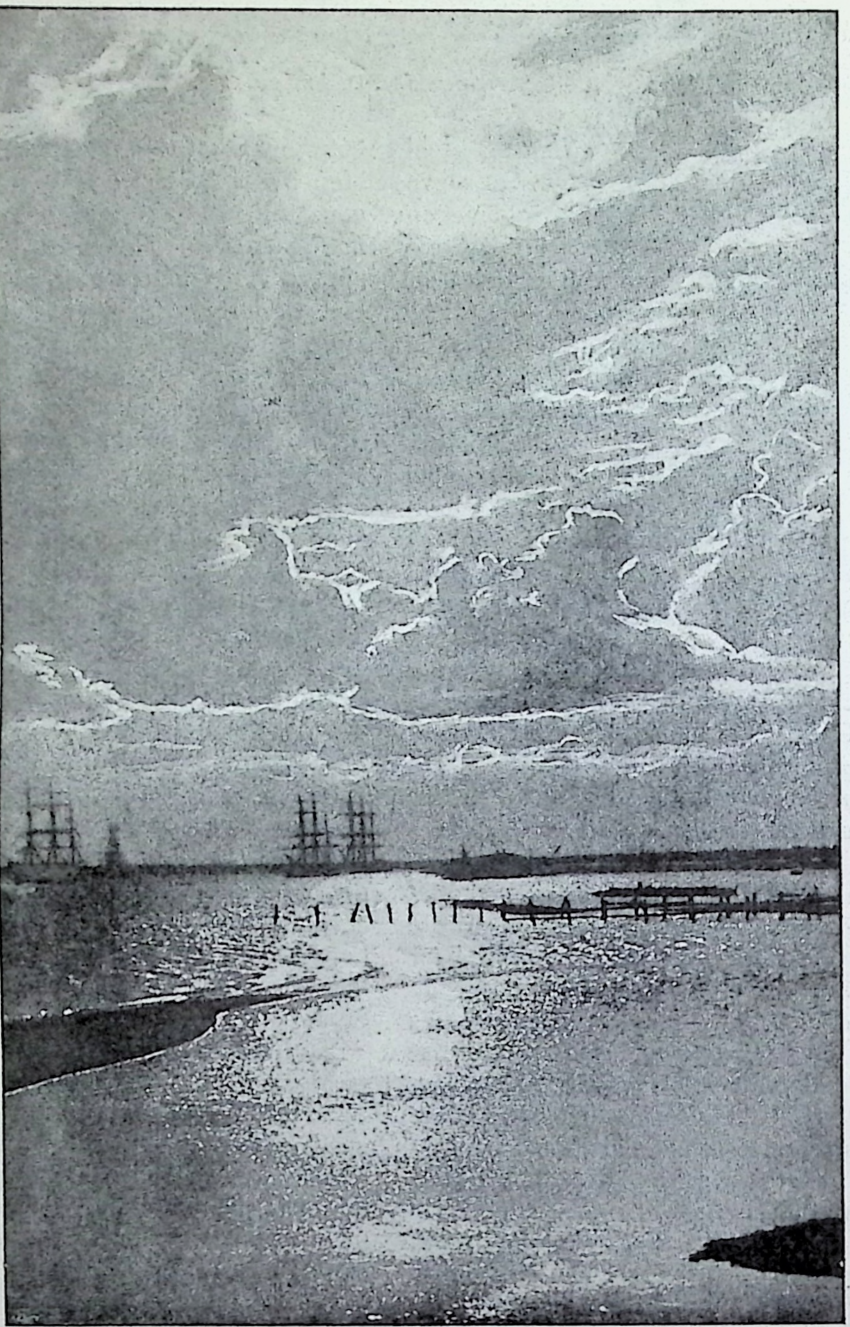
En Tidlang haabede man paa at komme over de finansielle Vanskeligheder. Der var nemlig i 1867 fundet Diamantminer ved Kimberley, og, da Grænsen ikke var reguleret, gjorde saavel Transvaal som Oranje Fristaten Krav paa at eje Minerne. Efter længere Forhandlinger enedes man om, at Spørgsmaalet om Ejendomsretten skulde afgøres ved engelsk Voldgift. Det førte til, at England ved tvungent Salg satte sig i Besiddelse af Minerne imod at udbetale Oranjefristaten 1,800,000 Kroner. Denne Afgørelse vakte saa stor Misfornøjelse i Transvaal, at Prætorius i 1871 maatte nedlægge Præsidentværdigheden. Til hans Efterfølger valgtes det følgende Aar en hollandsk Præst i Kap, Thomas François Burger.

Den nye Præsident satte sig som Opgave at tilvejebringe en forbedret Undervisning for derigennem at faa den kommende Slægt til at følge Skridt med Tidens Udvikling. Han indkaldte derfor Dr. Jorrison fra Holland, for at han skulde ordne Skolevæsnet. Men Sagen havde kun ringe Fremgang, fordi der var to Hovedvanskeligheder, man ikke kunde overvinde: Manglen paa brugelige Lærerkræfter og Befolkningens Utilbøjelighed til at sende Børnene i Skole.

For at ophjælpe Finanserne besluttede Burger at skabe bedre Handelsforbindelser ved at anlægge en Jærnbane fra Prætoria til den portugi-

siske Havn Lorenzo Marquey. Da Bygningen krævede Penge, og disse ikke kunde skaffes til Veje gennem Skattepaalæg, rejste Burger til Holland, hvor det lykkedes ham at faa samlet hen ved $1\frac{1}{2}$ Million Kroner. Men det var kun en lille Del af den Sum, der behøvedes, og, da Resten ikke kunde skaffes til Veje, maatte Sagen opgives.

Under Burgers Fraværelse var Høvdingen for Bapidi Kafferne, Sikokoni, brudt ind i Lijdenburg og havde sat sig fast i Bjergene. Krigen imod ham blev ikke ført med fornødent Eftertryk, fordi Finansernes Tilstand blev slettere og slettere, saa at Staten ikke kunde betale sine Kreditorer, og Embedsmændene fik ingen Løn.

Parti af Delagoabugten.

Skønt den engelske Regering i 1854 havde erklæret, at den ikke ønskede at forøge sit Territorium, havde den i 1865 annekteret Kaffernes Land og i 1871 Griqualand Vest samt desuden faaet afstaaet Egnen omkring Kimberley. Derimod var det ikke lykkedes den at komme i Besiddelse af Delagoabugten. Prætorius havde nemlig i 1868 tilegnet sig en Del af denne Bugt. Det mødte Protest saavel fra portugisisk som fra engelsk Side, og tilsidst enedes man om at søge Spørgsmaalet afgjort ved Voldgift. Præsident Mac-Mahon blev valgt som Opmand, og han afgjorde i 1875 Spørgsmaalet til Fordel for Portugal. England var utilfreds med denne Afgørelse, men den havde dog den Fordel, at den holdt Transvaal borte fra Havet paa dette Sted. Transvaal søgte derfor at udvide sig i sydøstlig Retning for gennem Zululand at naa Havet og faa en Havn. Men det vilde England ikke finde sig i.

Efter at Englænderne var komne i Besiddelse af Natal, var Pietermaritzburg bleven gjort til Hovedstad i denne Provins, Port Natal var bleven omdøbt til Durban, og Provinsen befandt sig i en blomstrende Tilstand. Det skyldtes ikke mindst, at Kongen over Zululandet, Panda, uafbrudt havde holdt Fred, og hans Søn og Efterfølger, Cetewayo, stillede sig ligeledes i et venskabeligt Forhold til England. — Men i 1876 kom en ny Gouvernør til Natal, og han søgte at blande sig i Cetewayos Styrelse. Denne svarede ham, at ligesom han ikke blandede sig i Styrelsen af Natal, saaledes vilde han ikke finde sig i, at England vilde foreskrive ham Love. Han ønskede at leve i Venskab med England, men vilde man foreskrive ham Love, vilde han forlade Landet og vandre ud. Dog skulde England erfare, at han ikke gik, før han havde handlet.

Sir Thomas Shepstone, der var ansat ved den engelske Regering, blev sendt til Cetewayo. Han ikke alene beroligede ham, men han vandt hans fulde Tillid og benyttede sig deraf til at formaa Cetewayo til at samle Hæren for dermed at true

Transvaal. Nu kunde den engelske Regering begynde Aktionen mod Transvaal; thi kæmpende med Finansnøden skulde denne Stat tillige forberede sig til at optage Kampen med Cetewayo.

Et Par Zulukrigere.

Den engelske Regering sendte i denne Anledning Sir Shepstone som sin Kommissær til Transvaal „for at konferere med Regeringen og Befolkningen i denne Stat om Tilvejebringelsen af en ny Tingenes Tilstand, der kunde garantere Sikkerhed for Fremtiden." Han naaede Prætoria den 22. Januar 1877 og begyndte at forhandle med Præsidenten og Volksraad. Forgæves søgte han ved store Løfter at vinde dettes Medlemmer. Derfor henvendte han sig til Befolkningen, navnlig til de indvandrede Englændere, og fik Opfordring til at bringe Transvaal ind under engelsk Overhøjhed. Den 9. April skrev han til Præsident Burger og meddelte ham, at denne Løsning var en Nødvendighed. At han ved denne Lejlighed truede med engelske Tropper og ikke med Cetewayo, ser man af Præsident Burgers Svar. Det var af 11. April og gik ud paa, at han ikke var i Stand til at forsvare Landet mod et saa stort Rige som England, og at han ikke vilde være med til at føre hele Folket i det sydlige Afrika ind i en ødelæggende Krig, før der var gjort Forsøg paa at ordne Sagen paa fredelig Maade.

Paa Flugt fra Isandhlana.

Derfor maatte han nu paa Regeringens og Folkets Vegne indskrænke sig til højtideligt at protestere imod den tilsigtede Annektion. Men Shepstone tog saa lidt Hensyn til denne Protest, at han den følgende Dag, den 12. April, skønt han kun raadede over en militær Styrke paa 25 Mand, hejste det engelske Flag paa Regerings-Bygningen i Prætoria, erklærede at Transvaal fra nu af stod under engelsk Overhøjhed, og at han overtog Styrelsen af Landet.

Det, der var sket, var et Statskup. At det kunde ske, laa i, at Transvaal, der har samme Størrelse som Storbritanien og Irland, havde sin Befolkning spredt paa store Afstande og meget slette Samfærdselsmidler, saa at der hengik Tid, inden Efterretningen blev bekendt blandt Befolkningen. Men, saasnart dette var sket, blev der protesteret fra alle Sider. Disse Protester blev godkendte af det liberale Parti i England, og dets Fører, Gladstone, udtalte i Parlamentet, at der var gjort Uret mod Transvaal. Chamberlain, der var Medlem af Partiet, udtalte sig i samme Retning.

Stærke i Følelsen af, at Retten var paa deres Side, besluttede Boererne at søge at komme til Forstaaelse med England ad fredelig Vej. Krüger og Dr. Jorrison blev derfor sendte til England for at protestere mod Annektionen, da den var stridende mod den Overenskomst, der var bleven sluttet ved Sandfloden i 1853. Men Ministeriet Disraëli, der sad ved Roret, erklærede ikke at kunne tage Hensyn til Protesten; dog lovede det samtidig, at de Tilsagn, som Shepstone havde givet paa Regeringens Vegne, skulde blive indfriede.

Sikokonis Stavbærer.

Men det skete ikke.

Shepstone havde lovet, at Transvaal skulde faa Lov til i det væsentlige at beholde sit Selvstyre. Men desuagtet begyndte han med at udskrive store Skattepaalæg uden at indhente Volksraads Billigelse. Han vovede nemlig ikke at indkalde denne Repræsentation, fordi han vidste, at dens første Handling vilde være Vedtagelsen af en Protest mod Annektionen.

I April 1878 afholdtes Folkemøder rundt om i Landet, og en Adresse til Dronningen af England, hvori Boererne bad om at faa Frihed som selvstændig Stat, fik 6591 Underskrifter. Med denne Adresse rejste en Deputation, bestaaende af Krüger, Joubert og Prætorius til London i Juni s. A. Men den engelske Regering erklærede, at Dronningen kunde ikke føje Transvaals Ønsker. Samtidig fik Deputationen dog en Gentagelse af de tidligere Løfter og Forsikringer om, at naar den blot vilde rejse hjem og formaa Boererne til at forholde sig rolige, skulde alt blive godt. Men endnu var man fra engelsk Side ikke tilsinds at opfylde Løfterne.

Efterat Englænderne havde faaet Transvaal bragt ind under engelsk Overhøjhed, gik de videre paa Erobringens Vej for ogsaa at gøre sig til Herrer over Zululand.

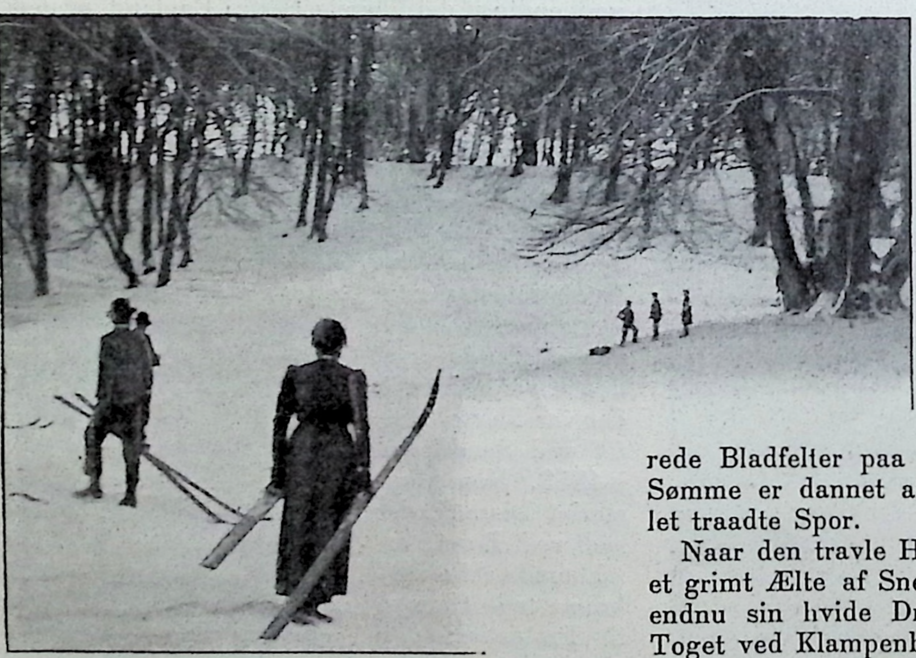
Skønt Kong Cetewayo ikke havde foretaget et eneste Skridt mod England, der kunde retfærdiggøre en Krig, og, skønt han regerede sit Land med Dygtighed, rykkede dog en engelsk Hær kort efter Nytaar 1879 ind i Zululand. Men i Begyndelsen gik det anderledes, end England havde ventet. Allerede den 22. Januar led 800 engelske og Kolonial Tropper samt 600 indfødte allierede Tropper et fuldstændigt Nederlag ved Isandhlana. Kort efter led de mindre Nederlag paa andre Steder, og den unge Kejserprins Napoleons sørgelige Skæbne paa en Rekognoscering gjorde et pinligt Indtryk overalt. For at faa en lykkelig Ende paa Felttoget blev Hæren forstærket fra England, og derigennem lykkedes det at overvinde Zuluerne i det afgørende Slag ved Ulundi i Juli 1879. Dermed var Zululandet erobret.

Efter Slaget ankom en ny Hærfører, Sir Garnet Wolseley. Han rykkede frem mod Sikokoni og undertvang ham, saa at Kapkolonien i den østlige Del af Sydafrika nu naaede op til de portugisiske Besiddelser ved Delagoabugten.

Shepstone havde opfordret Boererne til at yde Hjælp i Krigen mod Zuluerne, men Krüger svarede paa sine Landsmænds Vegne, at de ikke vilde hjælpe England, før Transvaal var en fri og uafhængig Stat.

Fortsættes.

Paa Ski i Dyrehaven.

EFTER mange Aars Forløb er der da atter kommen en hvid Vinter, og da Frosten endnu ikke har været generende stærk, har der været rig Anledning til al den muntre Friluftsidræt, som knytter sig til Vinterens Navn, men som vi saa længe har savnet.

Ingen Steder i Hovedstadens Nærhed er Vinteren saa hvid og skær og mild tillige som i Dyrehaven. Lunet af de mægtige Bøge ligger Sneen længe inde i den tyste Skov, ligger der saa festlig hvid og uberørt, kun spættet hist og her af det fjorgamle gule Løv, der ligner broderede Bladfelter paa et hvidt Lin, hvis stukne Sømme er dannet af Hjortenes og Raadyrenes let traadte Spor.

Naar den travle Hovedstads Gader længst er et grimt Ælte af Sne og Snavs, har Dyrehaven endnu sin hvide Dragt. Straks man stiger af Toget ved Klampenborg Station, lyser Skovens hvide Renhed En imøde, og næppe er man inden for den røde Port, før den hvide Skovs Æventyr lyder tyst fra rimdækte Grene, fra snepudrede Træstammer og fra de gamle, hyggelig Skovløberhuses tæt tilføgne Tag, hvor Skorstenens blaa Røg pibler til Vejrs i den klare, friske Luft.

I Skovløberhuset staar Kaffekedlen paa Kog ligesom om Sommeren. Og sidder man i den lave Stue bag de smaarudede Vinduer, hvor Isblomsterne ikke faar Lov at sætte Knop, da ser man ude paa Stien og Vejen den ene Skare vinterklædte Hovedstadsmennesker efter den anden komme hastende ind gennem Skoven som til et bestemt fælles Maal. Og spinkelt ringlende Bjælder lyder fjærnt fra og kommer nærmere; det er Kanerne fra Omegnen — tunge Vognfaddinger i al Hast sat paa kluntede Gænger, eller brede, magelige Familieslæder trukne af laadne Bønderheste, men ogsaa af og til slankt og elegant formede Kaner, der ligner Snabelsko og bare rummer den lille Frøken Rosenkind, som sidder blussende i hvidt Pelsværk, blændet af Sneen, der fra den rappe Halvblods Hove stritter op i Kanenettet, og daaret af al den søde Tale, som hendes galante Tilbeder, Løjtnant Fløjelsmund lader drysse i hendes Øren omme fra Kuskesædet, hvorfra han formaar at holde Hesten i Tømme bedre end sin egen Tunge. Folk paa Vejen staar stille og ser efter Parret og tænker, det bliver til Forlovelse, naar Fortunen er naaet . . .

Men de fleste Menneskers Maal i Dyrehaven er i Dag Ulvedalene, hvor Skiløberne har Bane paa alle Bakkeskraaningerne ned mod Dalen med det store Foderhus.

Skiløbere i Ulvedalene.

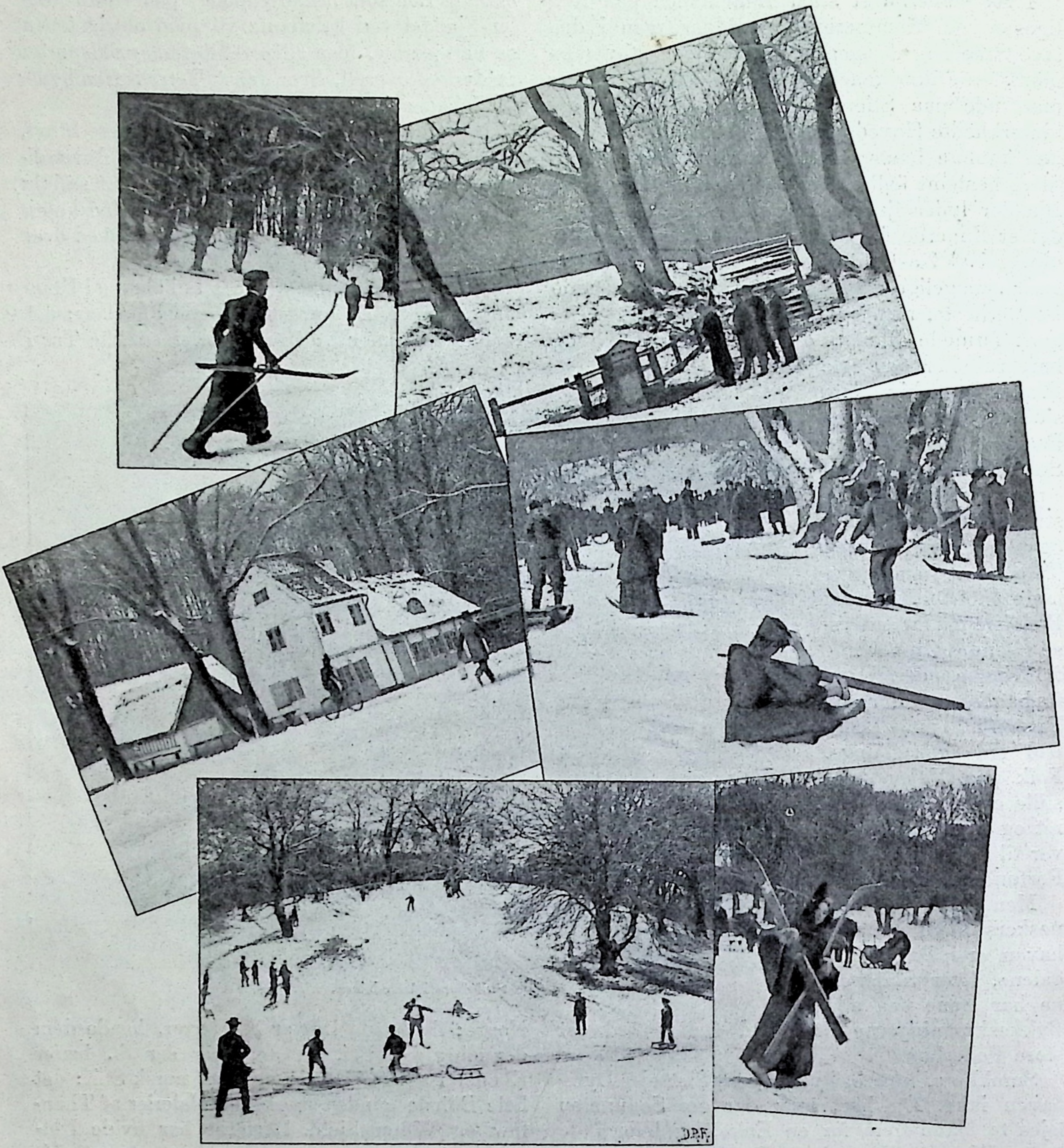
Smukkere, lunere, hyggeligere Plet ejer Dyrehaven ikke. Og her, hvor der om Sommeren lejes to Mand frem for en Enke, og hvor i de korte Efteraarsdage vore Dyrehavsmalere gør Studier af Dyrenes Kamp i det broncebrune Løv, her er nu midt i Sneen Stævne af en talrig sportsivrig Tilskuerkres, der fuld af Liv iagttager Skiløbernes dristige Fart fra Evighedsbakkens Top langt ned i den brede Dalsænkning, hvis de da kommer saa langt ned. Oftest styrter de et Sted paa Skraaningen, hvor de ubehændigt stak Ski-Snuden til Bunds i Sneen, eller hvor en skjult Træstub gav dem et saa kraftigt Stød, at de tabte Ballancen, faldt næsegrus ned og trimlede adskillige Gange rundt, inden de atter kom paa Benene.

Fremragende Skiløbere kan der næppe uddannes i vort flade Land, og saa pirrende interessante Løb som „Ski-Rendene“ paa Holmenkollen-Fjældet ved Kristiania vil man aldrig faa at se herhjemme. Men alligevel fortjener Skisporten at dyrkes overalt, hvor dansk Terræn frembyder Muligheder for Løb.

Der er saa megen Friskhed over denne Idræt, og uden Tvivl udvikler den i høj Grad værdifulde Egenskaber som Snarraadighed og smidig og spændstig Styrke. Og der er for os danske en egen, traditionsrig, gammelnordisk Skønhed over Skisporten.

Saadan en Vintersøndag hos Skiløberne i Ulvedalene frisker En op, saa det længe forslaar; det er næsten som havde man været en lille Tur i Norge; thi baade Damer og Herrer, baade dem der løber paa Ski, og dem der ser til, bærer Klæder i norske Farver og med norsk Snit: det hele Billede minder stærkt om Malerier af Thaulow og Werenskjold. Herrerne har hvide Uldsokker trukne uden paa Støvlerne, stramt siddende grove Uldtrøjer slutter sig om Kroppen fra Hals til Hofter, saa Kulden kan holdes ude uden at Legemets fri Bevægelser hindres, og Damerne bærer den spraglede Hue paa Snur, fra Livbæltet hænger en broderet Taske ned over den glatte, fodfri Kjole, og om Skuldrene flagre den hvide Fjerboa.

Men gaar man saa ad de tilsneede Stier ud til den aabne, frie Eremitageslette, hvor Hundreder af Skovens takkede Dyrebestand flokkes, og hvorfra man ser Sundets dybblaa Stribe bag Strandvejens skoddede Villaer, eller følger man Vejen til Kirsten Pils Kilde og hører Skøjteløbernes glade Pludren nede fra Kildeøens Sø bag

1. Fremefter mod Ulvedalene. — 2. „Kirsten Pil“ i Sne. — 3. Skovløberhuset (Skiløbernes Kro). — 4. Naar Fodfæstet svigter. — 5. Ned over Evighedsbakken. — 6. Paa Vejen hjemefter.

„Bakken“ og fra Fuglevangssøen henne ved Ærmelunds-Laagen, da er atter den hyggelig-danske, den hjemligt-muntre Dyrehavs-Tone over Billedet.

Og har man nu lukket den røde Port og iler til Toget, vender man sig i Farten en sidste Gang om mod den hvide Skov og samler de kæmpestore Bøges Skønhed i et rent, lyst dansk Indtryk, der lever længere end baade Sne og Is og alle Vinterens Glæder.

L. Mylius-Erichsen.

„Moderate Løjer“ paa det kgl. Teater.

Otto Benzon.

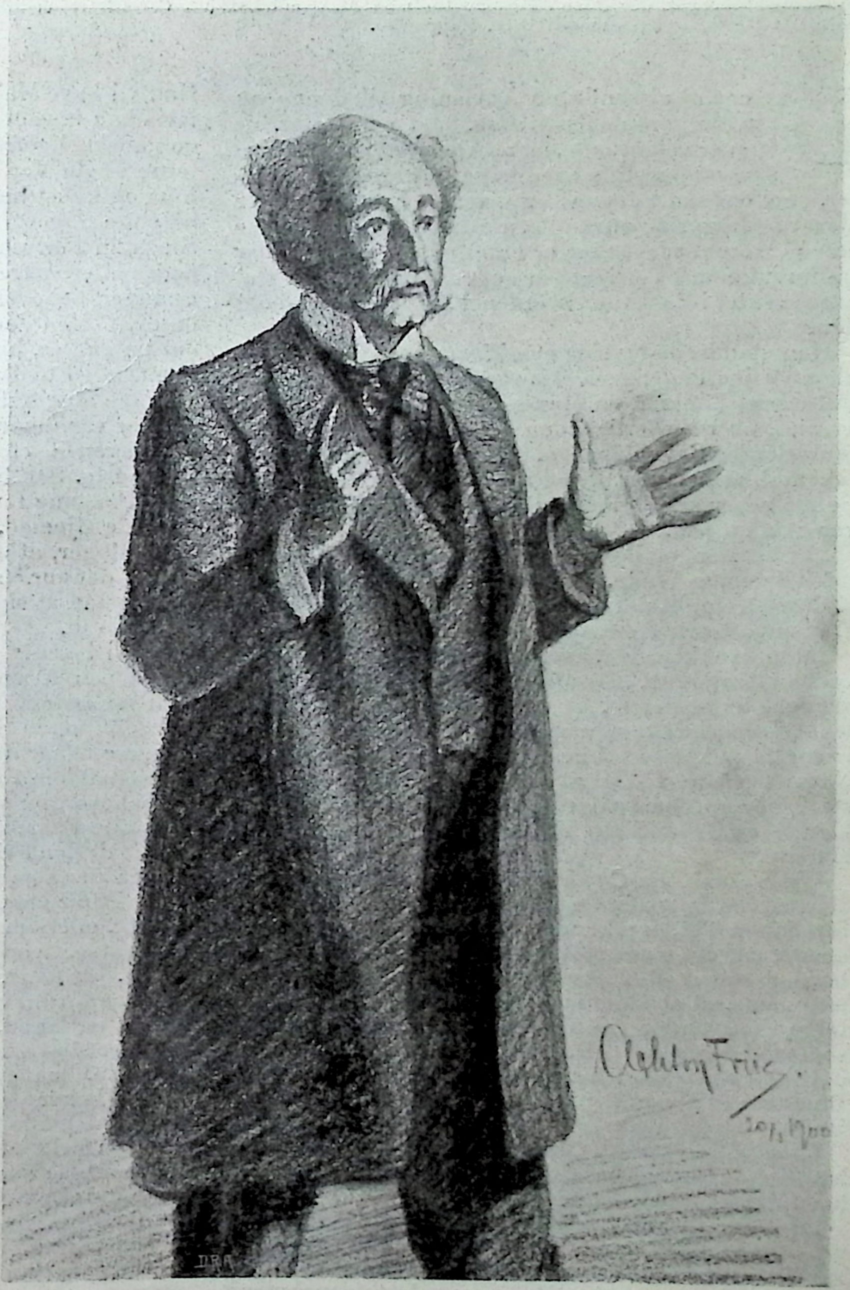
MAN har haft vel haarde Ord til overs for *Otto Benzons* alt andet end moderate Løjer, og man har søgt at hævde, at denne Farce aldrig burde have haft sine lette Ben indenfor det kongelige Teaters Scene. — Vel sandt, man tager ikke andet med sig hjem fra denne Forestilling end Anstrængelserne efter en Aftens uafbrudte Latter. Der var en Tid, da Benzon vilde noget mere og da hans Legen med Replikerne var det nydeligste Fjerboldspil, medens Bolden nu har mistet mange af sine Fjer og mere end en Gang falder til Jorden. Men alligevel, naar Benzon nu dristigt tilegner sig selv det nye Stykke med Tak for den sunde Latter, det kalder frem, saa vilde mange have sluttet sig til Takken, om han blot havde givet os Løjerne alene og, selv med Fare for et Afslag fra det kgl. Teater, havde ladet Alvoren ude. Thi Alvoren i denne Farce er kun lidet lystelig. Umuligt at tage den hævede Forlovelse og det ligegyldige Valg-Nederlag fra den alvorlige Side, men derimod al Grund til med Glæde at tage imod det gode Humør, som Stykket strømmer over af og som efter den tredje Akts viltre Halløj koncentreres i fjerde Akts fuldstøbte Lystspilscener.

Den komisk-dramatiske Evne er dog kun faa Mands Eje herhjemme og sikkert er Otto Benzon en af disse faa.

Dialogen er fuld af gode Indfald, men gaar absolut heller ikke af Vejen for de daarlige. Den er gennemsyret af en ikke altfor naturtro Jargon og kniber det med Aandrigheden, hjælper den sig med den Art Ordspil, som Forstadsstykkerne ellers har Patent paa. Det gælder for Otto Benzon, hvad Erna siger til Jens: „Og saa er det som om det for Dem bare kom an paa at være kvik i Repliken. Bare kvik — kvik for enhver Pris.

Ypperlig var Hr. *Mantzius*. Bravheden selv helt ud i de aldrig rolige Fingerspidser. Det lykkedes ham endda behændigt at forvandle til en klarhovedet Ræsonnør denne, til at begynde med, ikke just snedige Lystspil-Onkel. Naturligvis fyldte Olaf Poulsen Maleren Jens Wollers Kæmperolle med alt sit rige Lune, men han tog altfor forceret fat, blev altfor massiv og forrykkede Sammenspillet mellem sig og sin Model, der var sjælden fin og indtagende i Fru *Blochs* Gengivelse.

G. K.

Woller (Hr. Mantzius) til Modellen Dora: „Jeg ynder ikke din Virksomhed. — — Den er mig — om jeg saa maa sige — noget for dekolleteret.“ *(Tegning af Achton Friis.)*

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Romanen fra dens Begyndelse til nu.

Først fortælles hvorledes en af Bogens Hovedpersoner, Professor von Holzen, aflægger en døende Mand et Besøg i Haag og afkøber ham en værdifuld Recept paa Fabrikation af Malgamit, et Stof, der er en Betingelse for al Papirfabrikation, men livsfarligt for Arbejderne. Samme Øjeblik, den Syge modtager Pengene, døer han, og Professor von Holzen undser sig nu ikke for at tage sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning. Tony Cornish og Fru Vansittart, der har truffet hinanden i Tyskland, da hun var en ung, nygift Kone, mødes, og hun lader ham ane, at hun muligvis kan give ham gavnlige Oplysninger, der staar i Forbindelse med Malgamitselskabet. Cornish rejser tilbage til England og besøger en ældre Ven, Bankieren Wade, og hans unge Datter, Marguerite.

Det er fint at sende en Anvisning til denne og hin Velgørenhedsstiftelse, idet man føler, at man er velgørende, og at Anvisningen vil blive skrevet paa Ens Kreditside i de himmelske Bøger, selv om saa Pengene er givet taabeligt ud eller blevet bedragerisk anvendte. En halv Snes af disse fine Velgørenhedsværker er bundraadne, men vi har endnu ikke haft en ligefrem gennemført Svindel. Det har vi ventet i Forretningsverdenen, og nu har vi faaet den.“

Han standsede og slog paa *Times* med den fede og ubønhørlige Pegefinger. Man maa huske, at han var slet og ret Bankier, en Mand i Londons Forretningskvarter, hvor Hæderligheden agtes højere end Velgørenheden og Gavmildheden, hvor man er saa lidt sentimental, at den, der af Barmhjertighed giver andres Penge ud, anses for ansvarlig for den Maade, han giver dem ud paa.

„Vi har den, og De har den Ære at være indblandet i den,“ gentog Wade.

Cornish tog Avisen og saa' paa Spalten med en Slags ubestemt Overraskelse.

„Man kan ikke vide, hvorledes Verden vil tage det,“ vedblev Bankieren. „En af vore største finansielle Vanskeligheder er denne, at man aldrig kan vide, hvorledes Verden vil tage noget. Vi Forretningsfolk er jo jævne Mænd, som ikke har nogen Hank til vore Navne og ikke Tid til at ride disse moderne Kæpheste. Vi er kun hæderlige, og vi har ikke Raad til at blande os i den Slags Planer som Deres Malgamithistorie.“

Wade saa' paa Cornish og standsede et Øjeblik. Han var en langsom Englænder, som havde faaet sin Straf i sin Tid, og kunde ramme haardt, naar han mente, at det var godt at ramme haardt. — „Det har kun været et Tidsspørgsmaal. Publikum er saa lettroende, at en Humbugsvelgørenhed sikkert maatte følge i Kølvandet paa de tusind Humbugsselskaber, som eksisterer nu til Dags. Det undrer mig kun, at det ikke er kommet før. De og Ferriby og naturligvis Damerne er blevet snydte, min kære Tony. — Dér har De hele Historien.“

Cornish lo muntert. „Ja, det er vi vel,“ indrømmede han; „men jeg vil lade mig hænge, om jeg forstaar, hvad det hele betyder.“

„Det kan betyde Ødelæggelse for dem, som har noget at tabe,“ forklarede Wade roligt. „Hele Sagen er snedig udspekuleret, det er én af de snedigste Planer i de senere Aar, og den Mand, som har udspekuleret den, har Elementerne til en stor Finansmand i sig. Han vil have Malgamitindustrien i sine egne Hænder. Hvis han havde dannet et Selskab og taget fat paa en ganske ligefrem Maade, saa vilde Papirfabrikanterne i hele Verden allesammen have rejst sig imod ham og knust ham. Men han rettede sig efter Tiden og satte Sagen i Gang som et Velgørenhedsværk, en Slags fin Forlystelse. Malgamitindustrien er hverken bedre eller værre end de andre farlige Haandværk, og ingen behøver at indlade sig paa den, naar han ikke vil. Men den Mand, som har startet dette, hvem det nu end er, har forstaaet at give det det maleriske Skær, uden hvilket Publikum ikke lader sig røre.“

Wade slog Asken af sin Cigar og saa' paa Cornish.

„Der var ingen, der anede, at der var noget galt i det. Sagen blev fremstillet fornuftigt, og Ferriby gjorde sit Bedste. Saa begyndte Pengene at komme ind, og naar Pengene først begynder at komme ind i et velgørende Øjemed, saa er det vanskeligt at sige Stop. Jeg antager, at der stadig kommer Penge ind.“

„Ja, der gør,“ sagde Cornish, „og der er ingen, der prøver paa at sige Stop.“

Wade lo. „Og der er Millioner i Deres Malgamitfabrik i Haag!“ udbrød han og slog med sin tunge Næve paa Armen af sin Stol. „Millioner! Hvis det blot var ærligt, var det det smukkeste Monopol som Verden nogen Sinde har set — i to Aar, men ikke længere. Naar den Tid er forløbet, har Papirfabrikanterne haft Tid til at tænke sig om og selv lavet, hvad de behøver, og saa knuser de eder. Men i de to Aar maa alle Fabrikanter i hele Verden købe deres Malgamit til den Pris, De forlanger. De har Deres gamle Kontrakter, som skal holdes. Tusinder og atter Tusinder Tons Papir maa laves med Tab hver Uge i de næste to Aar, ellers maa de lukke deres Papirfabriker. Kan De saa se, hvordan det er fat?“

„Ja, jeg kan“, svarede Cornish.

Hans Ansigt var stift og hans Øjne haarde, som de er hos en Mand, der staar lige over for Ruinen. Og det, der stod skrevet i hans Ansigt, var en gammel Historie, saa gammel, at nogle maaske ikke synes det er Umagen værd at fortælle den; thi han havde opdaget, som alle, der er heldige, før eller senere opdager, at Held eller Uheld, Rigdom eller Fattigdom, Berømmelse eller Ubekendthed, kun er ringe Ting i en Mands Liv. Wade saa' paa ham med en Slags Forundring i sit fiffige gamle Ansigt. Han havde set ruinerede Mænd før nu, han havde set Forbrydere, der blev overbeviste om deres Forbrydelse, han havde set gamle og unge i Modgang, og hvad der var endnu farligere, i Medgang, men han havde aldrig set et ungt Ansigt

blive gammelt i en Haandevending. Bankieren tænkte kun paa denne Sag som en finansiel Krise, som han med sin store Dygtighed betragtede med en Mesters Glæde. Det maatte uundgaaelig komme til et stort Krach, og Wades Interesse var vakt. Cornish saa, at Lynet sikkert vilde slaa ned mellem Dorothea og ham.

„Denne Historie,“ vedblev Bankieren, „har ikke udviklet sig, den er ikke Resultatet af en ejendommelig Sammenkædning af Omstændigheder; det er noget, som en Mands Hjærne omhyggeligt og bestemt har udklækket. Den Slags Hasardspil er kommet til os fra Amerika. Det var i Amerika, at den første Bomuldsring blev undfanget. Det er det, Avisen mener, naar den slet og ret kalder det Malgamitringen. Hvad jeg ønsker at vide, er, hvem der har udklækket denne Plan?“

„Det er Percy Roden,“ svarede Cornish tankefuldt, „det er Rodens Ring.“

„Saa er Roden en flink Fyr,“ sagde den store Finansmand. „Han er en af den Slags, der dør som Millionær eller Forbryder; der er ingen Mellemvej for den Slags Mennesker. Han har lavet det hele udmærket godt og har ikke begaaet nogen Fejl. Det kan jeg sige; for jeg har iagttaget ham. Han begyndte godt, han sagde, hvad der var tilstrækkeligt og ikke for meget. Han tog til Udlandet, men ikke for langt bort, han var saa klog, at han undgik at være saa langt borte, at det vakte Mistanke. Saa ventede han taalmodigt paa, at Tidens Fylde skulde komme, og i det rette Øjeblik forvandlede han ganske roligt Deres Velgørenhedsselskab til et Aktieselskab, hvis Kapital var tegnet af velgørende Mennesker — det var dristigt, men udmærket. Jeg saa' den pæne Bekendtgørelse i Avisen; den blev offentliggjort netop i det Øjeblik, da Publikums Interesse begyndte at svinde hen; men før man havde glemt det hele. Folk læste den, og da de havde fundet noget nyt Legetøj — det var vist Bicykler — saa brød de sig ikke en Snus om, hvad det blev til med Malgamiten; men de kunde dog ikke sige, at de aldrig havde hørt, at det Selskab var dannet.“ Bankieren gned sine store bløde Hænder med en barsk Paaskønnelse af denne ilde anvendte Dygtighed, som saa faa helt kunde paaskønne. „Men“, vedblev han paa sin bestemte, praktiske Maade, som om han endnu aldrig havde truffet paa Vanskeligheder, som han ikke kunde overvinde. „vi bør først tænke paa Fremtiden. Den vanskelige Stilling, De er i, kan være daarlig nok i og for sig — men den bliver hundrede Gange værre, fordi De har en Mand som Roden, der har alle Trumfer paa Haanden og kun venter paa, at De skal spille ud. Jeg kender naturligvis ikke Enkelthederne endnu; men det varer ikke længe, før jeg gør det. Hvad der synes Dem indviklet, kan maaske synes mig ganske simpelt. De maa forstaa mig, Tony, jeg vil støtte Dem — det vil jeg gøre — gennem tykt og tyndt. Men jeg vil gøre det i al Hemmelighed, saa kan jeg ramme bedre, og det er desuden en af den Slags Sager, som mit Navn ikke maa knyttes til. Saa vidt jeg kan dømme for Øjeblikket, har De kun én Udvej, nemlig at De opgiver hele Sagen saa roligt og hurtigt som muligt, at De en Gang for alle lader Malgamiten falde og opgiver Deres Haab om at kunne gøre Malgamitarbejderne Gavn.“

Tony saa' paa sit Uhr; det var paa Tiden, at han gik, hvis han vilde med Toget.

„Nej,“ sagde han, idet han rejste sig. „Jeg vil lade mig hænge, om jeg gør det.“

Wade saa' nysgerrigt paa ham, som man kan se paa en Mand, der sover og pludselig vaagner uden nogen tilsyneladende Grund.

„Ja saa!“ sagde han langsomt. Det var det hele.

14. KAPITEL.

Usundhed.

Hvis Major White ikke havde en hurtig Fatteevne, saa var han i alt Fald ærlig i sin Tunghed. Han sagde aldrig, at han forstod noget, naar han ikke gjorde det. Da han fik et Telegram i Kasernen i Dover om, at han skulde komme til London den næste Dag og træffe Cornish i Klubben Klokken ét, sagde han blot, at det var nederdrægtigt; han satte sit Øjeglas meget omhyggeligt fast i sit overraskede Øje og studerede Telegrammet, som om Papiret var en enestaaende og interessant Prøve paa Nutidens Fremskridt. Major White sendte aldrig Telegrammer af Sted og fik sjælden noget. Han pustede og sagde for anden Gang, at det var nederdrægtigt. Saa kastede han Telegrammet i en Papirkurv, som sjælden blev benyttet til det Brug, den var bestemt for; thi Major White skrev aldrig Breve, hvis han kunde undgaa at gøre det, og modtog saa faa, at han næppe havde nok til Fidibusser.

Han havde øjensynlig ikke i Sinde at svare paa Cornish's Telegram, for han sagde meget filosofisk til sig selv, at han vilde tage til London, hvis han kunde, og hvis han ikke kunde, saa gjorde det ikke meget. Han spekulerede ikke paa, hvad Tonys Opfordring i Grunden havde at sige, men tog med Morgentoget til London og meldte sig højtideligt hos Portneren i en Klub i St. James Gade, medens en velklædt Skare roligt og mageligt vendte tilbage fra Kirken.

„Hr. Cornish har bedt mig om at komme herind og spise Frokost med sig,“ sagde han idet han overlod alle Forklaringer og overflødige Spørgsmaal til dem som havde Tid til den Slags Overdaadighed.

Portneren afleverede ham til en liberiklædt Dreng, der naaede Majoren til den laveste Vesteknap. Drengen tog hans Hat og Stok fra ham, anbefalede ham at vaske sine Hænder, og han fandt sig i alt med en sløv og tavs Protest.

Saa blev han vist ovenpaa, og han nægtede bestemt at skynde sig, skønt han blev meget ivrigt opfordret til det ved Drengens Eksempel og den Maade, hvorpaa denne stod stille et Par Trin højere oppe og saa' sig tilbage.

„Ja,“ sagde Majoren, da Cornish havde fortalt ham Historien, medens han sad og fortærede en ligefrem forbavsende Frokost, „ja, Halvdelen af Ulykkerne i denne Verden skriver sig fra, at almindelige Mennesker ikke forstaar at passe dem selv.“ — Han arbejdede meget tænksomt paa en Camembertost og talte saa igen. „Jeg vilde gerne have, at De skulde sige os, hvad saadanne to Idioter, som vi, har at gøre med disse forbandede Malgamitarbejdere. Vi kender ingen Ting til Industri og Arbejde eller i det hele taget til Arbejde“ — han standsede og saa' strengt over paa Tony — „især ikke De!“ tilføjede han.

Det var meget sandt, for Tony Cornish havde altid været en pæn Driver, han havde aldrig gjort noget rigtigt, men havde paa Lykke og Fromme ventet paa, at der skulde vise sig et eller andet, som det var Umagen værd at tage fat paa, og derfor havde han ikke noget Svar paa rede Haand, men lo muntert.

„Det første, vi maa gøre,“ sagde han, idet han meget klogelig gik af Vejen for den nærmere Drøftelse, „er at faa den gamle Ferriby ud af det.“

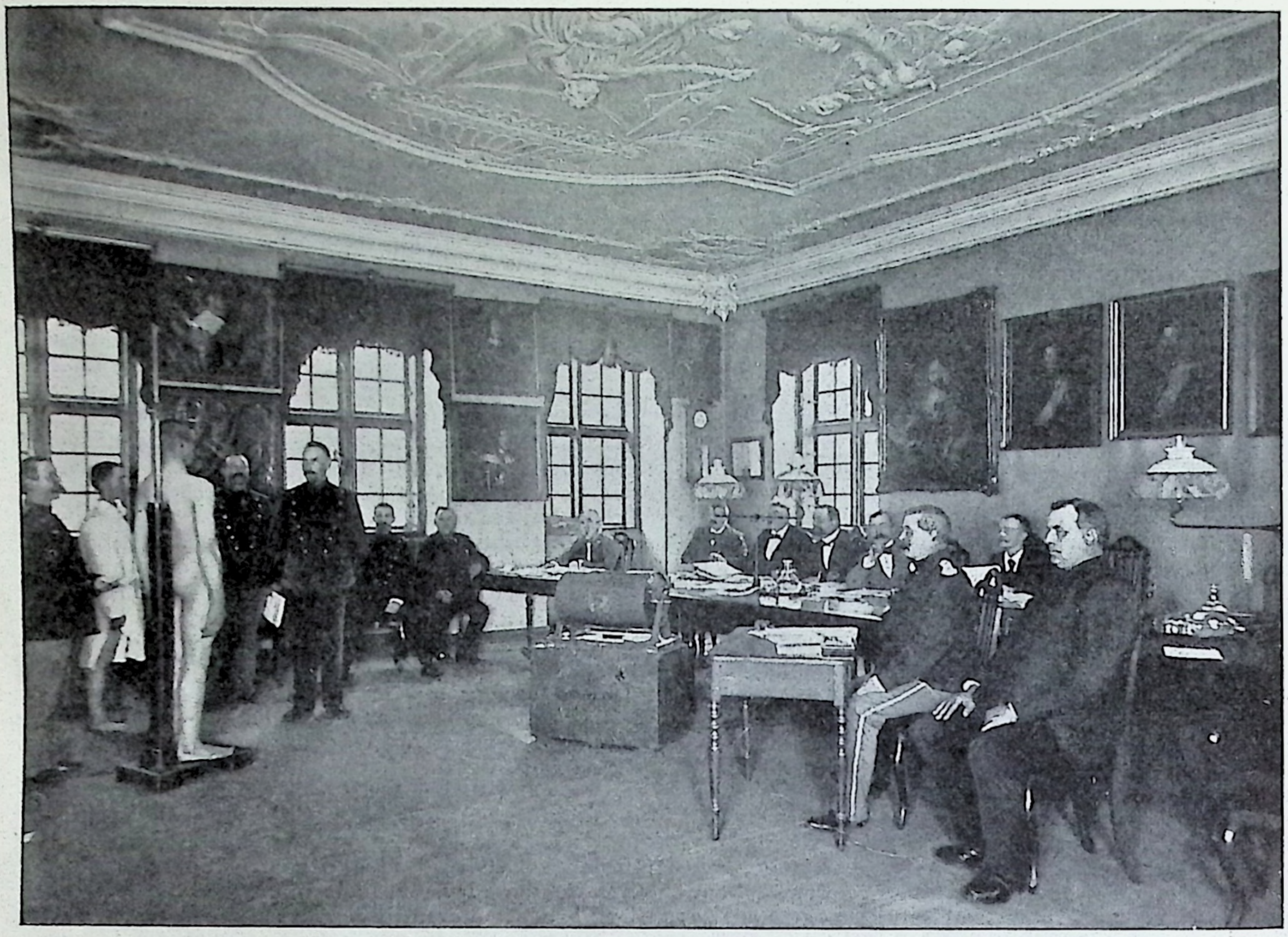
„Er det fordi han er Lord?“

„Ja, tildels.“

„Eller fordi han er en Æsel,“ vedblev White, som om ogsaa det var en rimelig Forklaring.

„Ja, delvis, men især, fordi han ikke er en Mand af den Slags, som vi kan bruge, hvis vi skal slaas.“

Fortsættes.

Et Pragteksemplar af en Værnepligtig fremstilles for Sessionen. (Scene fra Raadhuset i Aalborg).

Paa Session.

Ovenstaaende Billede fremstiller en Sessionsscene i 5. Udskrivningskreds, taget sidste Efteraar paa Raadhuset i Aalborg under Behandlingen af et Lægd fra en Sognekommune i Byens Nærhed.

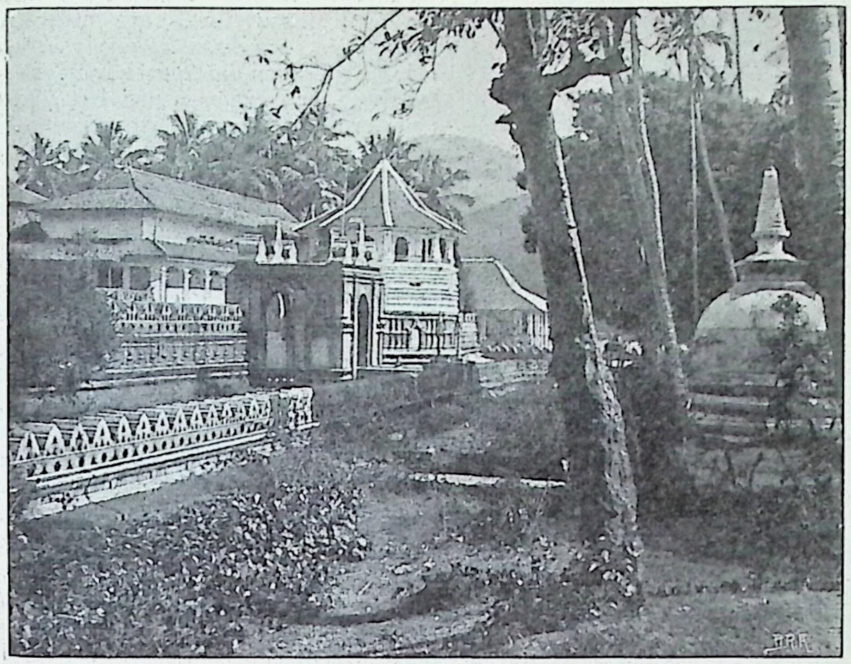
Paa Maalet ses „corpus delicti", forøvrigt i Sessionssproget kaldet „et Pragteksemplar" eller „et Æmne", der mulig erholder Vedtegning E. K. 3, oversat: Livgarden; i hans Nærhed staar den næste Mand, som skal behandles, og, saafremt Fodfolket, som her er repræsenteret af Oberstløjtnanten i Forgrunden, vil have ham, sikkert anbringes ved dette. De tvende Stabssergenter omkring Maalet have hver deres Beskæftigelse under Sessionsbehandlingen, i det den ene stadig „tager Maal" og raaber de Værnepligtige op for Sessionen efter deres Rullebetegnelse, medens den anden fører Tilsynet med de Værnepligtige i Forværelset, og sørger for, at alt gaar roligt til der.

Vis à vis den Værnepligtige paa Maalet ses 1. Sessionslæge, Korpslæge Hansen, fra Fredericia, der fælder det lægevidenskabelige Skøn over Mandskabet, assisteret heri af Reservelæge Jacobsen fra København, der har taget Plads bag Korpslægen. Ved Reservelægens Side sidder Sognefogden og Lægdsmanden for det vedkommende Lægd, hvis Behandling han skal overvære. Dernæst følger i Vinduets umiddelbare Nærhed Sessionens Chef, Kommandør Mourier af Aalborg, der leder Sessionen og fælder det endelige Skøn; ved Chefens venstre Side sidder hans 2. Fuldmægtige, d'Hrr. Einar Schmidt og Kancelliraad Schmidt (Søn og Fader), næst disse ses den tjenstgørende Søofficer, Kaptajn i Flaaden Jøhncke, derefter den konstituerede Lægdsforstander, By- og Herredsfuldmægtig, cand. juris Bierberg af Nibe og endelig Kontorist Friis af Udskrivningskontorets Personale.

I Forgrunden ses Hærens Repræsentant, Oberstløjtnant, Kammerjunker Faurschou af Aalborg, der vaager over Statistiken og længst fremme Amtsraadets Delegerede, Proprietær C. Clausen af Østeruttrup.

Den store Kasse midt paa Gulvet gemmer Lodderne, hvoraf enhver udskreven Værnepligtig skal trække ét, hvis Beskaffenhed er af væsentlig Betydning for hans fremtidige militære Løbebane.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Fra Siamfarten: Templet paa Ceylon, som rummer Buddhas Tand.

Vor Korrespondent om Bord paa „Valkyrien" har sendt os ovenstaaende Billede af Buddhas Tempel i den berømmelige Stad Kandy paa Ceylon. Templet er omtrent det eneste, der er tilbage af de mange, Singhaleserne i gamle Dage byggede paa Ceylon til Buddhas Ære, men medens mange Templer byggedes over saadanne Bagateller som et Øjenhaar af Guden, rummer dette hans Tand, der én Gang aarlig af hellige, hvide Elefanter bæres i Procession gennem Kandy under stor Deltagelse fra hele Befolkningens Side.

Den engelske Guvernør paa Ceylon indbød Prins Valdemar til at bese dette Tempel, og Jærnbanedirektørens Salonvogn stilledes til hans Disposition. Toget førtes kuriøst nok af en dansk Mand, som i ca. 22 Aar har opholdt sig paa Ceylon. Prinsen indbød sin Adjudant, Kapt. *Ewers* og Forfatteren Hr. cand. *E. Alex. Svedstrup* til at ledsage sig, og fra Salonvognen havde man under den to Timers Tur en fortræffelig Udsigt over de herlige, tropiske Palmeskove og de store Rismarker, da hele Vognens Bagvæg var af Glas.

Prinsen rejste incognito og var ligesom hans Ledsagere civilklædte i graa Spadseredragter, og da de kom til Templets Port, var der ingen, der kendte dem, eller havde Tid til at tage sig af dem, fordi man ventede „Danmarks Prins". Prins Valdemar foretrak at bevare sit Incognito, og fik derfor ikke den hellige Tand at se; den fremvises nemlig kun til fyrstelige Personer og Gejstlige. Det hjalp ikke, Kapt. Ewers bød rigelige Drikkepenge eller forsøgte at overtale Præsterne, som var anbragte i Rækker ved Templets Portal; de havde ikke Tid, fordi Prinsen ventedes, og Prins Valdemar erfarede senere deres Bestyrtelse, da de hørte, at det var Prinsen, de havde behandlet saa nonchalent.

Fra de sidste interessante Dage i Bangkok har vor Korrespondent lovet os interessante Billeder og Tekst.

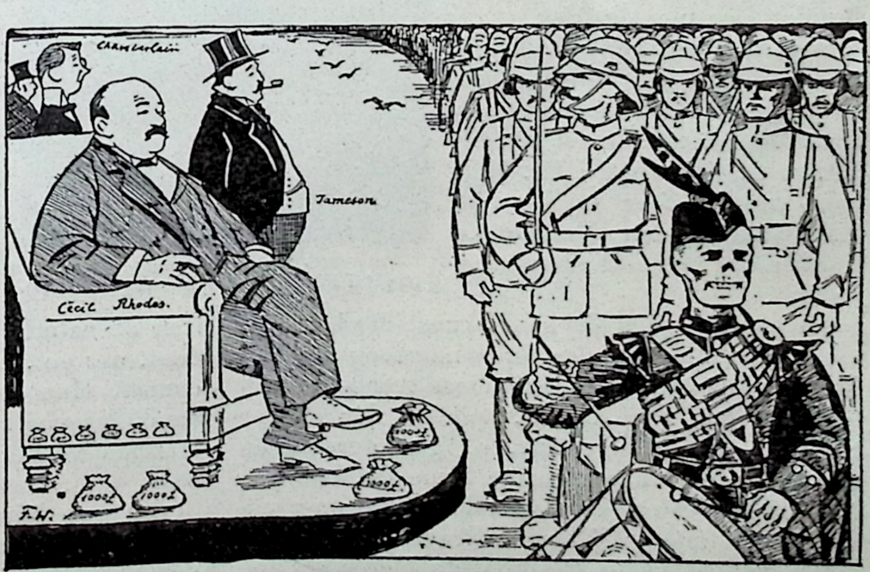
* * *

Verdens nordligste Postrute er Tromsø-Spitsbergen, paa denne befordres i de senere Aar et forholdsvis ikke ringe Antal Postforsendelser. For Filatelister har det Interesse at vide, hvordan de Frimærker se ud, som anvendes paa denne ret enestaaende Rute. Der er to Mærker, et til 10 Øre, og et til 20 Øre. Ti-Øres Mærket er chokoladebrunt, det til 20 Øre karmoisinrødt og begge fremviser de en Jæger i Kamp med en Isbjørn.

* * *

Bestandig kommer nye satiriske Tegninger frem, som i dristige Linjer svinger Svøben over Englændernes Fremfærd mod det tapre Boerfolk. Se blot en Gang paa den Scene, fuld af Uhygge og Gru, som en tysk Tegner har manet frem og som vi hosstaaende gengiver. Med den uniformerede Knokkelmand som Trommeslager i Spidsen, rykker den engelske Hærs uendelige Kolonner fremad. Idet de præsenterer Gevær for Cecil Rhodes, sender de ham et hadefuldt Blik og hilser ham med de samme Ord, som Gladiatorerne i det gamle Rom henvendte til Kejseren: Morituri vos salutant ɔ: „De, der skulle dø, hilse Eder".

De, der skulle dø, hilse Eder.
Med disse Gladiatorernes Ord lader Tegneren de engelske Soldater hilse Cecil Rhodes.

Kinesiske Kvinder i Gabestokken.

I Kina anvender man endnu den gamle Straf: at sætte Folk i Gabestokken. Straffen, der kun tør idømmes indfødte Personer, anses for saare nedværdigende, og skønt vi ikke kan oplyse, hvad de tre Kinesermadammer har gjort sig skyldige i, er der ingen Tvivl om, at de har svære Synder paa deres Samvittighed.

* *

Den kinesiske Kejser *Kuang-su*, der saa vidt man i dette Øjeblik ved, er bleven ryddet af Vejen, efter Tilskyndelse af sin Tante *Tsu-Hsi*, var allerede i en Alder af 3 Aar i 1875 bleven Indehaver af Kejserværdigheden. Selv efter at han blev myndig, forstod Enkekejserinde Tsu-Hsi at bevare Regeringsførelsen for sig selv, og da Kuang-su en kort Tid fik mere Indflydelse, og begyndte at vise sig reformvenlig, var hans Dage talte.

Kejser Kuang-su.

Den nye „Henrik".

Holger Hofman.

Fra næste Sæson vil det kgl. Teater forsøge sig med et nyt „Henrik"-Emne, den 30-aarige Skuespiller fra Folketeatret, *Holger Hofman*.

Endnu staar jo Olaf Poulsen som den bærende komiske Kraft i Holbergske Skuespil, og er end hans „Henrik" med Aarene bleven trindere og tungere af Skikkelse, af Aand er den dog lige ung og frisk.

Men skal den gode Tradition bevares, maa i Tide Kædens næste Led formes af Mesterens Haand, og derfor er det glædeligt, at Olaf Poulsen i Hr. Hofman endelig faar et lovende Materiale til den Holbergske Kaadmund og Spilopmager Henrik.

Holger Hofman
(taget i Flugten udfor Nørrebros Teater).

Holger Hofmans Vej som Skuespiller har ikke været den banede, der fører nemt og lige til Maalet. For henved en halv Snes Aar siden debuterede han paa Kasino, spillede dér et Par Sæsoner alt og ingenting, og gav derefter en Sæson sin naturlige komiske Evne frit Løb paa Nørrebros Teater. De følgende to Sæsoner udviklede Hofman sit Talent i Provinserne og var netop ved at vinde Position, da Herman Bang „opdagede" ham og fik ham indrullet i den Stab af evnerig Ungdom, hvormed han i 1897 siden lagde ud paa Folketeatret.

I den tyske Farce „En dejlig Familie" vakte Hofman Opmærksomhed ved sin stilfærdige Komik, og i det jydske Skuespil „Tatere" vandt han en hel lille Sejr ved sin realistiske Skildring af en sølle forkommen „rejsende Haandværkssvend". Disse og andre komiske Roller, f. Eks. Slatte i „de lystige Koner", gjorde Hofman kendt som Henrik-Emne; hans Ansigt ejer ogsaa mange Træk af Henriks lune og bredt smilende Maske.

I mange betydelige Karakterroller — f. Eks. i „Over Ævne"s I. og II. Stykke og i „Barnet„ — har Hofman desuden vist et sikkert Talent. Hans Styrke er især en naturlig Replik og en fordringsløs Soliditet, der gør, at han altid virker tiltalende og dannet. Han besidder tillige en levende Forvandlingsevne, og vil sikkert knnne krybe i Henriks Klæder og blive fornøjelig at se og høre paa.

Om han bliver den ideale Henrik, man i en halv Menneskealder har lyst efter, vil da Tiden vise. Vi haaber det!

En Middagstime i „Mødres og Børns Bespisning“.

Godgørenhed.

DET Sceneri, som gengives paa Billedet her ved Siden af, taler højt om den udmærkede Form for Godgørenhed som „Mødres og Børns Bespisning“ anvender.

Naar vi idag opfordrer vore mange Venner til at støtte denne Virksomhed, der til Tider har svært nok ved at klare sig, skal dette Billede, der viser os en Middagstime i Selskabets Hjem i Læderstræde, være en Motivering, der fortæller mere end mange Ord.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Vistnok den ældste af vore Dages danske Forfatterinder, Frøken *Henriette Nielsen*, hvis Navn for Teatergængere fra den hejbergske Periode har en god Klang, er nylig afgaaet ved Døden.

Lige fra sin tidligste Ungdom følte hun Lyst til Forfattervirksomhed, og da hun første Gang optraadte i en jysk Købstad i Hovedrollen i sit eget Stykke, gjorde hun megen Lykke. I 1842 tog St. St. Blicher sig af hende og hjalp hende til Rette med at faa udgivet sin første Fortælling „Fanny“, og siden fik hun Henrik Hertz til Lærer. I Slutningen af Fyrrerne opførtes første Gang hendes Vaudeville „Slægtningene“ paa det kgl. Teater, og denne holdt sig paa Repertoiret til Midten af Treserne, og gik ialt 80 Gange. Hendes senere Lystspil „Den hjemkomne“ og „Falske Signaler“ naaede ikke at slaa igennem. Af de mange Fortællinger, hun har skrevet, er „Esberns Skolehistorier“, der udkom i Treserne, de bedst kendte. Den afdøde, der blev 85 Aar gammel, var meget skattet af den Vennekreds, der omgav hende.

Forf. Henriette Nielsen.

For kort Tid siden afgik ved Døden forhv. Skibsintendant *W. Aamodt,* der var en af Veteranerne i den danske Marine. Kun faa danske Søofficerer har faret saa meget paa Havet, som den afdøde Skibsintendant, der var født 1819, i 1864 var med i Slaget ved Helgoland ombord paa Fregatten „Jylland“ og i 1888 faldt for Aldersgrænsen. Pligtopfyldende til det yderste blev han agtet af alle. Han var dekoreret med Ridderkorset og flere udenlandske Ordner.

Skibsintendant Aamodt.

Fabrikant *Valdemar Mark,* der fornylig efter et langvarigt og haabløst Sygeleje, afgik ved Døden, hørte til de københavnske Personligheder, der var kendt og afholdt i vide Kredse.

Med et muntert Gemyt forbandt han rige Evner og store kunstneriske Interesser. Hans altid vaagne Sans for det skønne kom ham til Hjælp under hans daglige Virken ved Ledelsen af den bekendte Blochske Elektropletforretning paa Østergade, af hvilken han for 12 Aar siden blev Indehaver. Til de fleste af de smukke Genstande, som i Aarenes Løb er udgaaet fra denne Forretning, gav Mark selv Tegningen.

Den Afdøde, der blev 55 Aar gammel, hørte til „Numismatisk Forening“s mest interesserede og virksomme Medlemmer, og den Medaljesamling, han efterlader sig, er da ogsaa, efter Kenderes Udtalelser, en af de bedste, der findes her i Byen. Ifølge den afdødes Ønske skal den stykvis sælges ved Auktion, for at komme virkelig numismatisk interesserede og ikke en eller anden tilfældig Rigmand til Gode.

Fabrikant Mark.

Oberstløjtnant *Eugen la Cour*, som er afgaaet ved Døden paa Garnisonssygehuset her i Byen, var født 1836. I 1852 blev han Løjtnant, var med i Krigen 64, hvor han udmærkede sig ved Dybbøl og blev fremhævet i den officielle Rapport. 1888 faldt han for Kaptajnernes Aldersgrænse og afskedigedes med Oberstløjtnantskarakter. Sine se-

nere Aar levede han næsten udelukkende i Hovedstaden, hvortil han som en ivrig Selskabsmand i høj Grad følte sig knyttet. Han nærede en levende Interesse for alt, hvad der vedrørte Teatret, og mange ere de Dillettanter, som i ham fandt en tjenstvillig Beskytter.

Oberstløjtnant la Cour.

Afsked.

Chefen for Københavns Pakkepostkontor *Mazar de la Garde* har nu efter at have passeret Støvets Aar taget sin Afsked i Statens Tjeneste. Hr. M. kan se tilbage paa en mere end halvhundredaarig Virksomhed i Postvæsenet; han begyndte som Postfuldmægtig i Helsingør, hvor hans Fader, Etatsraad M. var Postmester, i 1852 blev han ansat som Postskriver ved det kgl. danske Postamt i Lübeck, hvilken Stilling han beklædte indtil Postamtet efter Krigens Slutning blev nedlagt. M. indtraadte derefter i det københavnske Postvæsen, blev Postekspedient, senere Postkontrollør og fra 1888 Overpostkontrollør. Han har været en jovial og elskværdig Foresat, der utvivlsomt vil blive savnet paa sin vante Plads og som nærede en varm Interesse for sit Fag. M. er dekoreret med Ridderkorset.

Overpostkontr. M. de la Garde.

For nogen Tid siden maatte paa Grund af Svagelighed Overlærer *Lauridsen* søge Afsked fra sin Virksomhed ved Nordby Realskole paa Fanø. Overlærer Lauridsen, der er født paa Fanø 1832, virkede først som Lærer ved Thisted Realskole og fra 1868 som Overlærer ved Nordby Realskole. — Foruden Skolegerningen har han varetaget flere offentlige Hverv. Saaledes er han Medlem af Bestyrelsen for Fanø Sparekasse, Medlem af Bestyrelsen for Danmarks Realskoleforening og i 12 Aar Formand for Nordby Sogneraad.

Overlærer Lauridsen.

Overlærer Lauridsen har altid modtaget megen Anerkendelse for sin brogede Virksomhed. Han er dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors.

1897—1898.

Efter at have indkaldt, hvad der befandt sig hos Boghandlerne af „Hver 8. Dags" Aargang 1897—98 (Aargangen 1898—1899 er ganske udsolgt) ligger vi nu med nogle faa indbundne Eksemplarer af denne, som vi i Betragtning af at Bøgerne har ligget ude paa Lager tilbyde til en Pris af Kroner 5.— for indbundet Eksemplar, altsaa samme Pris som for en Aargang uden Bind, skønt Bøgerne ere aldeles ubeskadigede. Bøgerne udleveres kun ved Henvendelse direkte til Forlaget, Nygade 2 og saavidt det lille Antal strækker til, ekspederes Bestillinger efter den Orden, hvori de indgaa.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

HVER8DAG

Nr. 20. Aargang 1899—1900. Søndagen den 11. Februar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Op til Holmenkollen!

Sidst var vi med vore Læsere til Skiløb i Dyrehaven, der præsenterer sig som en Miniaturkopi af den Sport, som drives paa de norske Bakker. Denne Gang drage vi til selve Sportens Hjemland, hvor man nylig har afholdt de store Løb ved Holmenkollen.

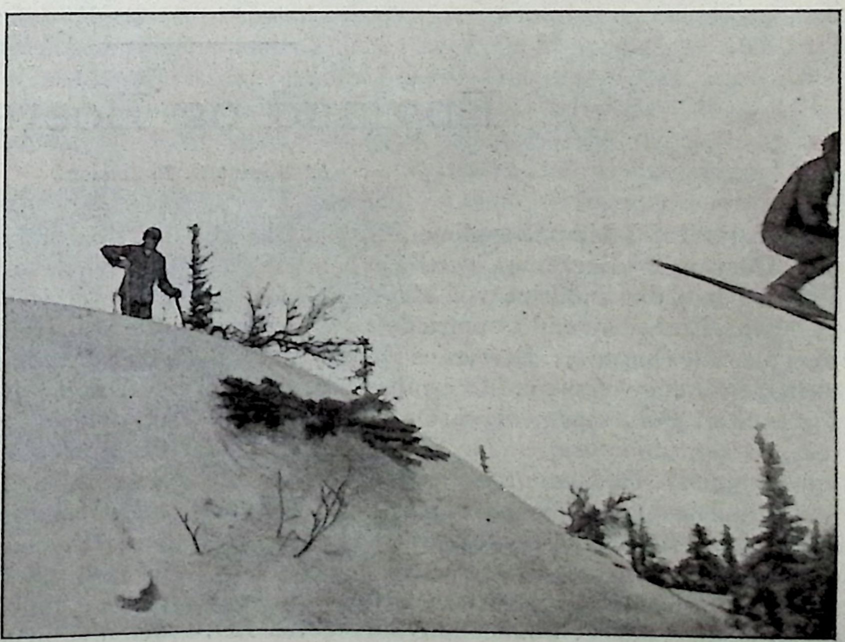
Udlændinge pleje at misunde Nordmændene den Frihed, hvormed unge Kvinder og unga Mænd omgaas hinanden der tillands. Denne Frihed har ikke sin mindste Styrke og Støtte i det sunde Skiløberliv. Mangen en fransk eller engelsk Moder vilde korse sig, hvis de f. Eks. fik se de unge Damer og Herrer gaa sammen paa Ski i Bakkerne oppe i Aker, og ofte sent paa Aftenen suse ned gennem de bratte Lier med flammende Fakler i Hænderne.

Kristianiaungdommens store aarlige Præmierend med tilhørende Præmiehop paa Holmenkollen er blevet en national Begivenhed.

Holmenkolrendet plejer at finde Sted en Dag i Februar Maaned. Til denne Dag forbereder alle Skiklubber sig, og ingen unge Mænd er i Øjeblikket saa populære, som de, der vinder Præmie for Skiløb paa Holmenkollen. Der er blandt deres nærmeste og i deres By eller Kommune en Stolthed over dem, som minder om de gamle Grækeres Begejstring over Sejerherrerne i de olympiske Lege.

Til Holmenkoldagen faa de Besøg af en Mængde Fremmede, især fra England, Sverige og Danmark. Og er det en smuk Dag, er det ogsaa nok værd at se det Liv, som foregaar paa Vejene til og fra Holmenkollen og under Rendet deroppe. At opdrive et Køretøj paa denne Dag er umuligt. Og alle, som bare nogenlunde kan bevæge sig paa Ski, skynder sig afsted. Oppe paa Holmenkollen og i Nærheden af Skibakken er der et Mylder af Køretøjer og Heste og tusindvis af gaaende med og uden Ski. Før Løbene begynder og naar alle skal hjem, er der en kaotisk Forvirring. Det hænder hvert Aar, at Vogne eller Slæder maa vente i timevis, før de kan komme afsted. Selvfølgelig er det umuligt at skaffe sig Mad eller Drikke, det maa man selv tage med sig hjemmefra.

Skjules kan det nu ikke, at det i Længden bliver trættende at se paa Hoppene; det er den samme Bevægelse, som gentager sig uden Stansning i 3—4 Timer; men i Begyndelsen er det overmaade fornøjeligt. Bakken, som er ca.

El „Ski-Hop" paa 120 Fod.

Livet ved Holmenkolbakken paa den Dag, da det store Skiløb finder Sted.

170 Meter lang, er paa begge Sider besat med skibærende Soldater, og ved „Hoppet“ er Dommerne placeret. Fulgt af flere tusinde interesserende Øjne kommer Skiløberen susende ned over Bakken og sætter ud over det svimlende „Hop“, under opmuntrende Tilraab fra Mængden. Ofte klarer han „Hoppet“ og kommer staaende ned, mens Luften rystes af Hurra og Jubelraab; eller han dratter, og da fyger Sneen i et Øjebliks Hvirvel omkring ham og hans Ski. Ogsaa da skriges der Hurra, men der er en mild Ironi i Jubelen.

Naar saa det hele er forbi, drager Skiløberne hjem og bytter Klæder. Og om Aftenen møder de op med straalende Medaljer paa deres brede Bryst til Seksa og Præmieuddeling. Og da nyder de Bevistheden om, at de er med i et smukt og godt Arbejde, der er til Gavn og Ære for Landet.

England og Boererne.

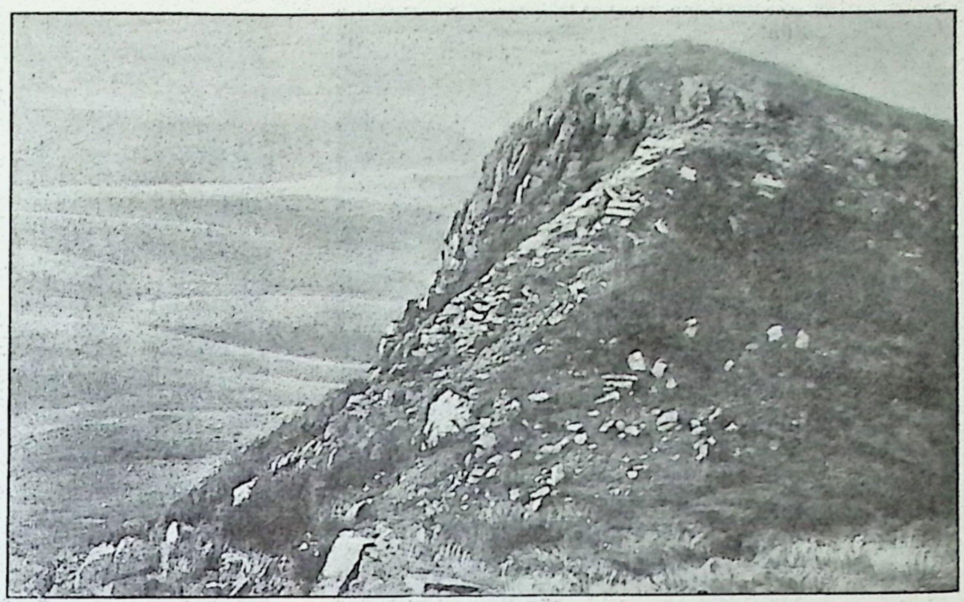
Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

I Marts 1879 blev Shepstone afløst af Oberst Lanyon. Da Boererne nægtede at betale Skat, lod han den inddrive ved Magt og befalede sine Embedsmænd at optræde med Strænghed paa alle Omraader. Boerernes Forbitrelse voksede derfor mere og mere. I December s. A. afholdt de et stort Folkemøde, der vedtog en Erklæring om, at som de aldrig havde været Dronningen af Englands Undersaatter, saaledes vilde de heller aldrig blive det med deres gode Vilje; de vilde styre sig selv. Oberst Lanyon svarede herpaa med at arrestere Prætorius.

Det stod nu Boererne klart, at de, kun ved at gribe til Vaaben, kunde genvinde deres Ret. Forinden besluttede de dog paa Tilskyndelse af Dr. Jorrison at afvente Resultatet af Valgene til det engelske Underhus, der skulde finde Sted i Foraaret 1880. De haabede nemlig, at det liberale Parti vilde sejre, og at det liberale Ministerium, som da vilde blive dannet, vilde give dem deres Ret. Forventningerne gik forsaavidt i Opfyldelse, som Ministeriet Disraëli maatte vige for Ministeriet Gladstone; men det nye Ministerium vilde ikke begynde med at gøre Indrømmelser overfor Transvaal. Her paa Aaret forelagde Boererne derfor deres Klager for Sir Garnet Wolseley. Men de fik til Svar, at saa længe Solen skinnede over Jorden, skulde Transvaal vedblive at være engelsk Besiddelse.

Nu brast Taalmodigheden. Der sammenkaldtes

Majuba-Bjerget.

et stort Folkemøde i Paardekraal, der ligger mellem Pretoria og Potchefstroom. Mødet varede fra den 8. til den 13. December 1880, og paa den sidstnævnte Dag proklamerede man den sydafrikanske Republiks Uafhængighed, hvorpaa der dannedes et Triumvirat bestaaende af Prætorius, Krüger og Joubert til at overtage Styrelsen. Den sidstnævnte blev senere valgt til kommanderende General.

Beslutningen blev nu kundgjort for Befolkningen den 16. December, Dingaansdagen, og samme Dag sendte Triumviratet følgende Skrivelse til Lanyon:

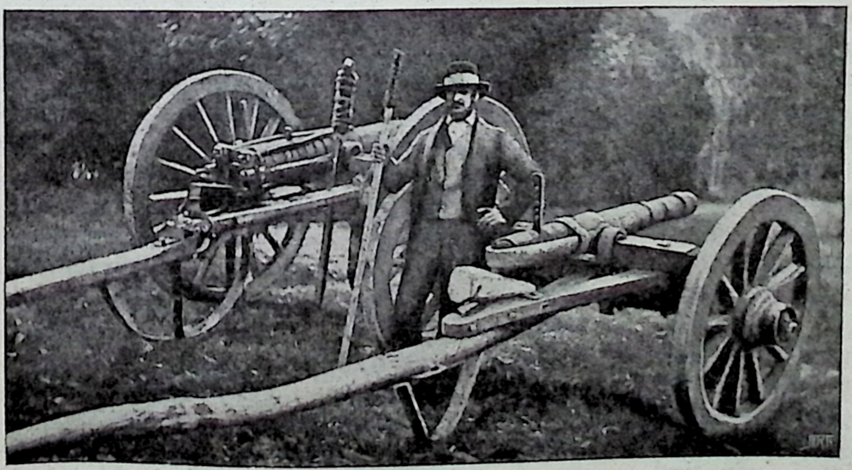
„Vi har det alvorsfulde Hverv at sende Dig Kundgørelsen om den nye afrikanske Republik. Det er let at se, hvad Folket vil, og det trænger ikke til Forklaring. Højtideligt erklærer vi, at vi ikke ønsker Blodsudgydelse, og at vi ikke ønsker Ufred. Det staar til Dig, om Du vil tvinge os til at gribe til Vaaben til Selvforsvar — hvad Gud forbyde. Skulde det komme dertil, vil vi værge os med Bevidstheden om, at vi kæmper med Æren mod den engelske Dronning, mod hvem vi kænper for at opretholde de Aftaler, hun har givet sit Ord paa, men som hendes Embedsmænd har brudt. Vi opgav Styrelsen overfor de britiske Afsendinge i 1877 uden at bruge Magt; vi venter, at man nu vil gøre ligesaa imod os.“

Men Lanyon vilde ikke give efter. Boererne, der var mødt bevæbnede ved Pardekraal, delte sig straks i Kolonner, der rykkede mod de Byer der havde engelsk Besætning. Denne maatte enten overgive sig eller blive indesluttet. Det sidste var Tilfældet saavel med Besætningen i Potchefstroom som den i Prætoria.

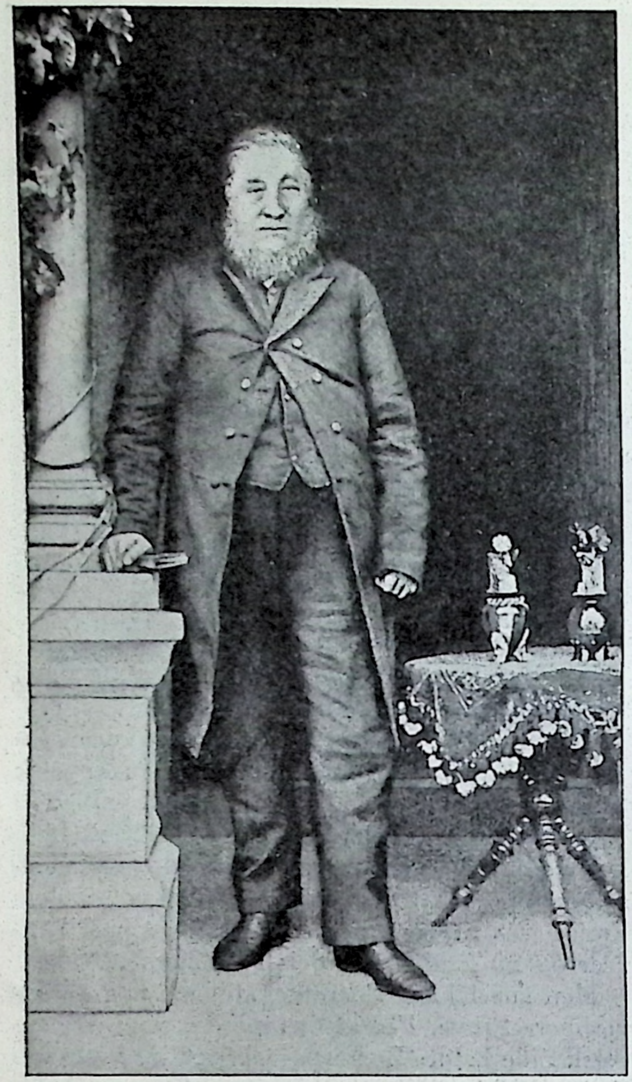
En Kolonne Boerere rykkede op mod Distriktet Lijdenburg for at standse en engelsk Styrke, der var paa Marchen. Denne talte 270 Mand og naaede den 20. December 1880 Defiléet ved Bronkhorst Spruit. Her blev den pludselig angreben af Boererne, og efter faa Minuters Forløb var Styrken dræbt eller saaret paa 1 Officer og 20 Mand nær, der blev fangne.

Men snart blev Boererne stillede paa en alvorligere Prøve. For at dæmpe det, man fra engelsk Side kaldte Boerernes Oprør, fik Sir George Colley Befaling til at rykke ind i Transvaal fra Natal med en engelsk Troppestyrke.

Boererne havde fra Begyndelsen ingen Kanoner, men en Mand ved Navn Ras lavede nogle „hjemmegjorte Kanoner“, og dem benyttede General Joubert. Saasnart han fik Efterretning om, at Colley rykkede frem, gik han ham imøde og tog Stilling i Dragebjergene ved Laings Neck. Den 28. Januar 1881 angreb Sir Colley Stillingen, men blev slaaet tilbage. Den 8. Februar kom det til en mindre Fægtning ved Ingogo Højderne. Colley, der kun havde 300 Mand hos sig, mistede 7 Officerer, hvoraf de 4 faldt, og 150 Mand Døde og Saarede. Boererne tog derpaa Stilling i Nærheden af Majuba Bjerget. Sir Colley rekognoscerede den og opdagede derved, at Boererne havde undladt at befæste nævnte Bjerg, fra hvilket Stillingen blev behersket. Natten til den 27. Februar klavrede han derfor med 3 skotske Kompagnier — henved 600 Mand — op ad Bjergets Sydside stille og lydløst

Boeren „Ras“ med en af sine „hjemmegjorte Kanoner“.

Præsident Krüger og hans Hustru.

og ikke uden meget store Vanskeligheder og Betænkninger. Da det begyndte at gry ad Dag, blev Boererne meget forbavsede ved at se Fjenden oppe paa Bjerget. Nogle af dem søgte til Oksevognene, fordi de ansaa det for rettest at gaa tilbage. Men en af Førerne, General Smit, opmuntrede de Forsagte og opfordrede 150 Frivillige til at melde sig til et Angreb, som han vilde sætte sig i Spidsen for. Der meldte sig straks 150 unge Mænd, og de sneg sig dels op ad den nordlige Skraaning, skønt den var næsten fuldstændig stejl, og dels op ad de østlige og vestlige Skraaninger, der ogsaa var vanskeligt tilgængelige, til alle naaede op paa Bakken. Hele Bevægelsen var foregaaet saa stille, at Fjenden intet havde opdaget. Pludselig aabnede Boererne Ilden, Fjenden blev greben af Panik og søgte at komme ned ad Bjerget, forfulgt af Boerernes Ild, men General Joubert havde sendt en Styrke foran, der spærrede Vejen for de Flygtende. Resultatet blev, at den Højstkommanderende, Sir Colley, 6 Officerer og 90 Mand faldt, og 134 Mand blev saarede. Boererne angiver deres Tab til 1 Død og 4 Saarede.

Denne Kamp vakte stor Opsigt i hele Syd Afrika. Oranjefristatens Præsident, Brand, tilbød at mægle Fred, saa at Stridsspørgsmaalet skulde afgøres ved Voldgift. Krüger gik ind derpaa, men Regeringen i Kap vilde have Hævn for Majuba. Krüger foreslog derfor Præsident Brand, at Boererne skulde slaa sig sammen for at danne en Stat: „Friheden skal rejse sig over Sydafrika“ — skrev han — „som Solen over Morgentaagen, ligesom Friheden rejste sig i de forenede Stater i Nordamerika. Da skal det lyde fra Zambese til Simons Bugt: Afrika for Afrikanerne.“ 650 Transvaalboerer støttede ham ved at sende et Opraab til Boererne i Oranjefristaten, hvori det hed: „Gud raader, og han er med os. Det er hans Vilje at føje os sammen til et Folk, til et forenet Sydafrika frit for engelsk Herredømme.“ En saadan Forening ønskede man dog ikke i Oranjefristaten, men dens Volksraad, der samledes i Hovedstaden Bloemfontejn, vedtog en Erklæring om, at den engelske Krig mod Transvaal var en Fare for alle evropæiske Folk i Syd Afrika. Derfor burde den engelske Regering opfylde alle Transvaalboerernes rimelige Fordringer.

Den engelske General Wood havde taget

Kommandoen over Hæren og vilde rykke frem for at tage Oprejsning, da fik han fra Gladstone Befaling til at standse Operationerne og indlede Underhandlinger. Den 6. Marts sluttedes Vaabenhvile, og den 23. s. M. kom man til Forstaaelse om Freden. Boererne lovede at kalde deres Land Transvaal og anerkende Englands Suverænitet, men kun i Forholdet til andre Stater, saa at al Forhandling mellem disse og Transvaal skulde føres gennem England. De lovede endvidere, at Negrene ikke skulde blive benyttede som Slaver, og at de vilde finde sig i, at en engelsk Kommissær skulde bo i Prætoria og have Tilsyn med de indfødte Negre. Engelske Tropper skulde have fri Gennemmarch og engelske Emigranter skulde efter et Aars Ophold i Transvaal have samme Ret som Boererne.

Den engelske Regering gik ind paa denne Fred, men i Hæren saavel som i en stor Del af Befolkningen betragtede man det som en Fejl, at Gladstone ikke fortsatte Kampen og lod Transvaal blive under England.

Var man paa engelsk Side misfornøjet med Freden, saa var man det ikke mindre i Transvaal. Boererne mente, at der var gjort altfor store Indrømmelser overfor England, og det var først efter lange Forhandlinger, at Volksraad den 25. Oktober 1881 godkendte Fredslutningen. Aaret efter blev Krüger valgt til Præsident, og fra den Tid har han staaet i Spidsen for Transvaal.

Der eksisterer ingen Biografi af Krüger, fordi han aldrig har villet give de Oplysninger, der behøvedes for at affatte en saadan fuldstændig. Men der lever saa mange Fortællinger om ham, at man derigennem bliver i Stand til at danne et Billede af ham.

Født i 1825 var han 11 Aar gammel, da han vandrede ud under „de groote trek". Samme Aar skød han sin første Løve, og allerede som 13-aarig Dreng kæmpede han første Gang mod Fjenden. Hans Opdragelse som Dreng faldt paa en Tid, hvor Boererne uafbrudt var paa Vandring, og derfor maatte hans Undervisning blive forsømt. Han lærte at læse og skrive Hollandsk, men dermed er ogsaa alt sagt. Biblen var den Bog, han lærte tidligst at kende, og den er endnu hans daglige Læsning; iøvrigt befatter han sig ikke med boglige Studier.

Han er opdragen som Friluftsmenneske. Færdes fra Morgen til Aften paa Hesteryg, kæmpe med vilde Dyr, hærde Legemet paa enhver Maade, saaledes gik hans Ungdomsaar, og derigennem opnaaede han at blive sit Lands bedste Rytter og bedste Skytte, samtidig med at han blev bekendt for sin herkuliske Styrke. Han sætter en Ære i, at han er begyndt som Kvæghyrde. Han er Boer og kun Boer. Han kan styre dem, fordi han kender dem, og de kender ham. Dog er han kun Type for Boererne i Transvaal, thi — hvad senere vil blive paavist — der er stor Forskel paa dem og paa Boererne i Oranjefristaten. Han hersker ikke over Boererne ved at paakalde Loven, men han hersker over dem ved at tale dem til Fornuft, saa at de bøjer sig for hans Bevisgrundes Overlegenhed. Hans Dør staar aaben for enhver, der søger ham; han har et aabent Øre for enhver Klage, der fremsættes, og har han en Gang set et Ansigt, saa glemmer han det ikke. Men han er en fanatisk Modstander af enhver Forandring, der vilde medføre, at der blev rokket ved Religionen, Sproget

Typer fra Bechuanaland.

og det patriarkalske Liv, som Boererne har bevaret igennem Aarhundreder.

Derfor er han en saa bestemt Modstander af Englænderne, fordi han frygter deres Indflydelse mest af alt.

Han er meget godt begavet og samtidig i Besiddelse af en Snuhed, der har været ham en fortrinlig Støtte ved hans diplomatiske Forhandlinger. Bismarck skal have sagt om ham, at han var den snueste Mand, han havde truffet paa, og den Dom har saa megen større Betydning, som den kom fra Bismarck.

Af Ydre er han en sværlemmet Mand, der maaler sine 6 Fod, med grove Ansigtstræk. Man har en Mængde Billeder af ham; men de, der har haft Lejlighed til at lære ham personlig at kende, paastaar, at intet af dem ligner, fordi han har et Smil, der helt forandrer Udtrykket, og det bruger han hyppigt. I sit Land gaar han under Navnet „Onkel Poul". Jævn i sin Optræden fører han et stille og roligt Familjeliv. Ved officielle Lejligheder finder han sig i at være ledsaget af en lille Eskorte, men aldrig møder han

ved nogen Lejlighed uden sin korte Pibe, der er hans uundværlige Ledsager.

Efter at Krüger havde overtaget Præsidentværdigheden, besluttede han, saasnart Lejligheden dertil kom, at søge at faa Fredslutningen med England forandret, saa at Transvaal blev fuldstændig uafhængig. For at opnaa dette drog han i September 1883 til England. Det lykkedes ham at faa Overenskomsten af 1881 ophævet og erstattet med en ny, der var af 27. Februar 1884. Ved denne fik Transvaal Ret til at tage Navn af den sydafrikanske Republik, og Englands Indflydelse blev begrænset til, at den engelske Regering skulde give sit Samtykke til de Overenskomster, Republiken sluttede med andre Stater, Oranjefristaten undtagen. Naar England ingen Indsigelse gjorde mod saadanne Overenskomster indenfor en Tidsfrist af 3 Maaneder, skulde Samtykket betragtes som givet. De tidligere Bestemmelser med Hensyn til Negrene blev opretholdte. Derimod fandtes der i Overenskomsten intet om Suveræniteten og intet om de fremmedes Ophold.

Fra England begav Krüger sig til Tyskland, hvor han fandt en meget venlig Modtagelse hos den gamle Kejser Wilhelm og fik afsluttet en Handelstraktat.

Forinden Krüger drog til England var boerske Fribyttere trængte ind og havde bosat sig i Bechuanaland, hvor de dannede to Republiker, Gosen og Stellaland. Da Krüger kom tilbage, annekterede han disse, men dog med Forbehold af den engelske Regerings Billigelse. Denne vilde ikke give sit Samtykke hertil.

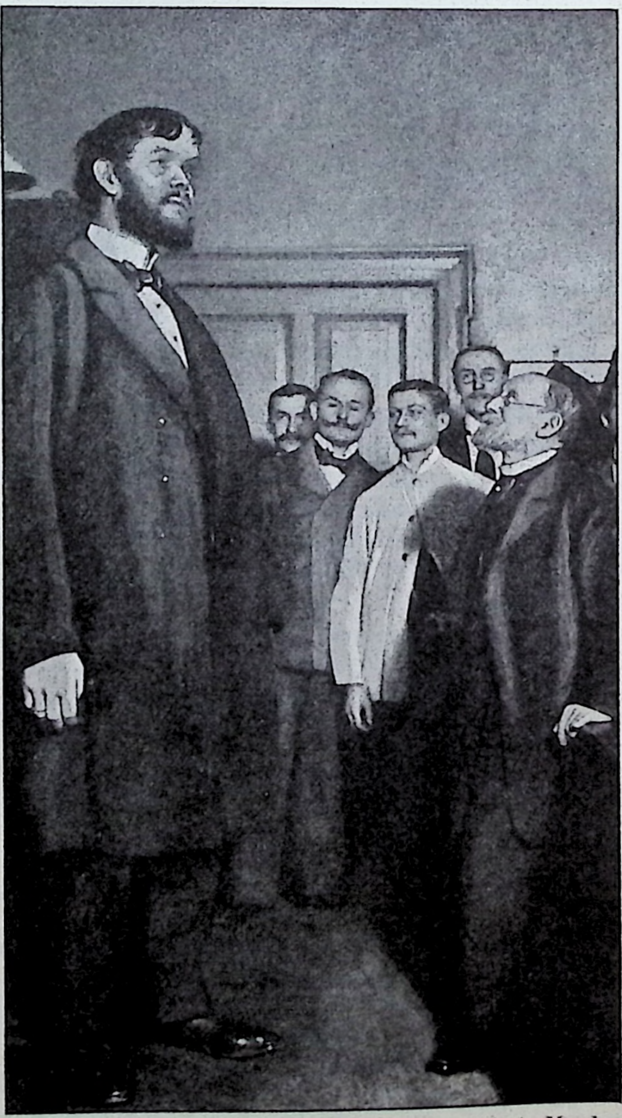
ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

John Ruskin.

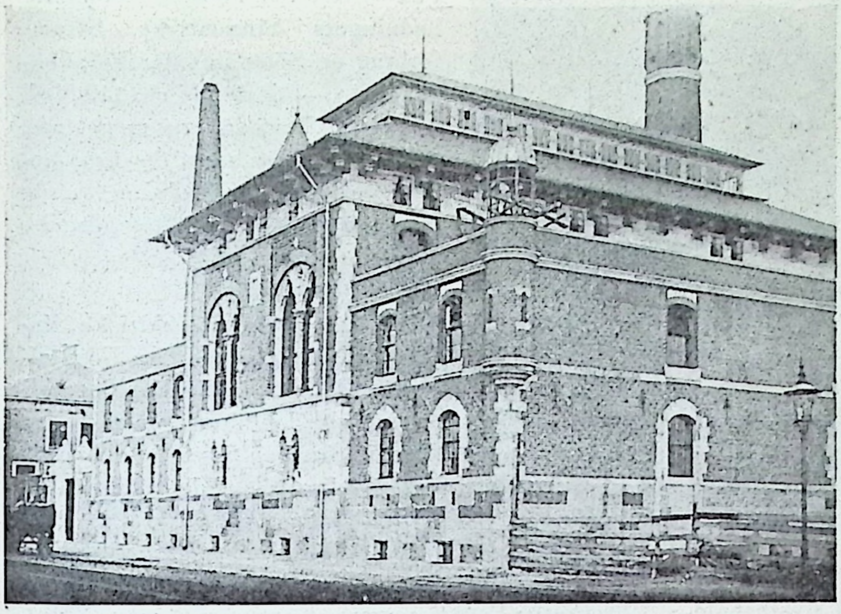
Den berømte engelske Kunstfilosof og Samfundsreformator *John Ruskin* blev 81 Aar gammel. England har i ham mistet en af dem, som i første Række har haft Indflydelse paa de nulevende Generationers Opfattelse ikke blot af kunstneriske, men ogsaa af etiske og sociale Problemer. Den højeste Kunstsans og den dybeste Naturopfattelse forenede sig hos ham til den skønneste Enhed. Der foreligger fra hans Haand glimrende skrevne kunsthistoriske og kritiske Værker; mest kendt er Bogen „Moderne Malere“. Man har kaldt Ruskin Englands Tolstoy. Ligesom denne kom han til den Opfattelse, at man ikke havde Ret til Luksus og Overflod, naar saa mange savnede det nødvendigste. Derfor bortskænkede han Størstedelen af sin Formue (ca. 3 Millioner Kroner) til filantropiske eller videnskabelige Øjemed.

* * *

Verdens største Mand er *Lewis Wilkins*, en amerikansk Kæmpe, som nylig har præsenteret sig for den berømte tyske Læge, Professor *Virchow*. Professoren fremviste Manden i en lægevidenskabelig Kreds, undersøgte Fænomenet, og konstaterede at alt hos ham, legemligt og aandeligt, var normalt, naar undtages Størrelsen. Kæmpen, der er født 1874 paa en Farm i Nordamerika, har nu en Længde af ca. $4^1/_6$ Alen og vejer 364 Pund. Professor Virchow, som staar ved Siden af ham paa Billedet, er ca. $1^1/_4$ Alen mindre.

Professor Virchow „tager Maal“ af Verdens højeste Mand.

Lys over Byen.

Vestre Elektricitetsværk.

Enhver Ting har sin Begrænsning — heldigvis! Ogsaa den Tort, som „Hver 8. Dag"s Læsere maatte døje ved at Bladet udeblev under Lysmisèren — eller om man hellere vil: Drivkraftmisèren. Den Misfornøjelse, som denne Elendighed vakte, har nu lagt sig.

Tidspunktet turde derfor være inde til at give vore Læsere en lille Forestilling om Lyset, som kommer, nu da „Lyset, der svandt", er ude af Sagaen. Det gør vi, idet vi præsenterer hosstaaende Billeder fra det nye Elektricitetsværk for Vesterbro.

Kvarteret ude ved Kallebodstrand er Københavns „far west". Dets Kultur tilhører Fremtiden, og København vil snart strække en mægtig Fangarm ned mod Kjøge Bugt — Østerbro *kan* ikke tage mere. Elektricitetsværket er en af de første Kulturbebudere herude i Tømmerpladsernes Vildnis. Bygget op omtrent samtidig med det nye Glyptotek ligger nu dette Industrimonument tæt ved Siden af Kunstpaladset.

Værket blev aabnet den 7. September 1898 og har fra den Tid forsynet den inderste Del af Vesterbro med Elektricitet.

Skulde vi begynde med Begyndelsen til den Udvikling af Arbejdsværdi, som ad denne Vej kommer Borgerne til Gode, maatte vi kaste Blikket paa Englands Skove for Aartusinder tilbage — vi maatte fortælle Kullenes Historie. Det skal vi lade være med, vi tager først fat paa dem i det Øjeblik, de bliver fyrede under Stationens tre mægtige Kedler. Disse Kedler er herhjemme ret enestaaende. Vandet, der forsyner Kedlerne, renses først ved Hjælp af Kalk og Soda for Mineralier. Derved undgaas Bundfaldet — den saakaldte Kedelsten, som ellers foraarsager den hyppige, ubekvemme Rensning af Dampkedler. I Kedelrummet, som overalt i Bygningen, er alt fuldt ud moderne indrettet; Luften er saa ren, at man ganske glemmer, hvor man befinder sig. Fra Kedlerne fører en mægtig, hvid Dampgang til selve Dampmaskinen. Den overflødige Damp fortættes — med et teknisk Udtryk kondenseres — ved Hjælp af et stærkt Pumpeværk, som gennem et Rør paa et Par Alens Diameter pumper Vand op fra Havnen.

Ved Siden af Kedelrummet ligger den egenlige Maskinsal, hvor Dampmaskinerne trækker de to Dynamoer. Til den daglige Forsyning behøver Værket foreløbig kun den ene af dem — alt er indrettet paa Fremtiden — og man skifter med dem, for at de ikke skal staa og ruste.

Hvad egentlig en Dynamo er?

Straks da man opdagede — eller rettere sagt: da man fandt paa at anvende den elektriske Strøm praktisk, benyttede man jo Batterier. Syren og to metalliske Stoffer udviklede Strømmen; men da man fik Brug for store Elektricitetsmængder, var Elementer utilstrækkelige, selv om de samvirkede i hele Batterier. Som det altid gaar, naar der er Fare for, at Udviklingen skal stoppe, saaledes gik det ogsaa her: man opfandt noget nyt, Dynamoerne. Disse udvikler Elektriciteten ad halvt mekanisk, halvt magnetisk Vej. Naar en Rulle Kobbertraad suser hurtig forbi en Magnets Poler, opstaar der i Rullen en elektrisk Strøm.

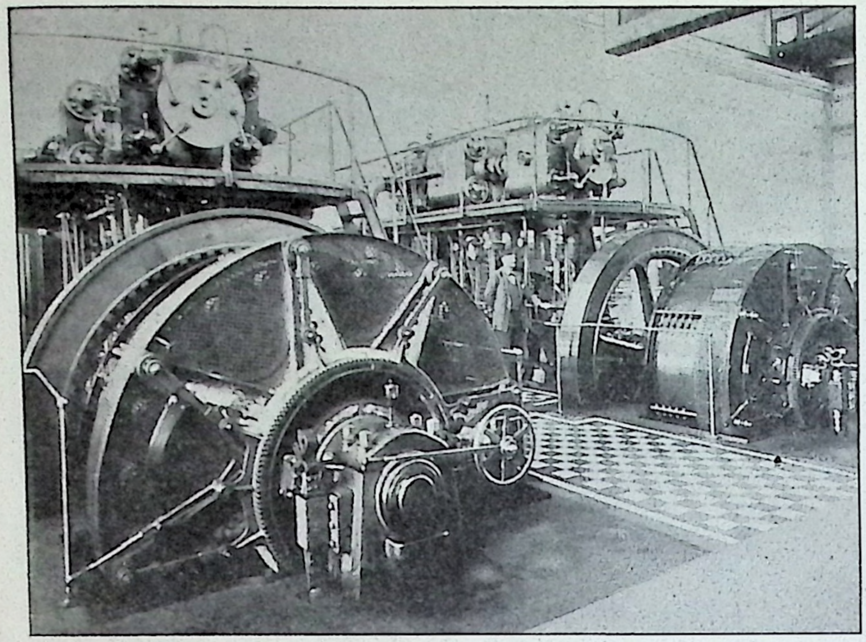
Nu maa man ikke tro, at al den Strøm, som Værket producerer, straks føres ud i Byen. Dette vilde være højst upraktisk, da man i saa Fald var nødt til at holde Maskinerne i Gang Nat og Dag, og da der saa vilde komme Slinger i Valsen, saa snart den fungerende Maskine kom i Uorden.

Nej, største Delen af den producerede Elektricitet sendes til *Akkumulatorerne*, der staar opstillede i et Rum for sig selv.

I det Øjeblik man træder ind i Akkumulatorrummet, slaar den velkendte Duft fra Nørrebros elektriske Sporvogne En i Møde; det er Svovlsyrelugten — Nørrebros Sporvogne drives jo ogsaa ved Akkumulatorkraft.

En Akkumulator bruges til at opsamle Elektricitet og bagefter udnytte den; den virker forøvrigt paa samme Maade som et almindeligt Element. Naar man nu her tænker sig Snese af Akkumulator-*Batterier* opstillede, vil man være paa det rene med, at Luften i denne Afdeling ikke er den bedste, hvor godt der end er ventileret.

Kl. 10 om Aftenen stopper under normale Forhold Maskinerne, og hele Natten igennem forsynes den Del af Byen, som er underlagt Vesterbros Værk, udelukkende ved Hjælp af den i Akkumulatorerne op-

Dynamoerne paa Elektricitetsværket.

sparede Elektricitet, og man har dog en Restbeholdning, naar Morgenen kommer.

Nu Ledningerne! Hvorledes er de nedlagte? Kan man ved dette nye Elektricitetsværk risikere et lignende Uheld som nu for nylig ved den gamle Station i Gotersgade? Absolut ikke. Det vilde føre for vidt her at komme ind paa hele det moderne Ledningssystem; kun skal nævnes, at der til hver af Værkets 8 Hovedaarer gaar tre Ledninger, som benævnes den positive, Nulledningen og den negative; disse Betegnelser maa man ikke tage strengt videnskabeligt; de tre nævnte Ledninger er nedlagte i tre forskellige, adskilte Rør, og *ikke* — som tidligere i Gothersgade — i det samme. Derfor er enhver Mulighed for Kortslutning udelukket.

Hovedledningerne sender deres forskellige Sideledninger ud fra „Forbindelseskasser", som findes under Jorden i forskellige af Byens Knudepunkter.

Skønt Værkets Fangarme ikke naar længere ind i Byen end til Gammeltorv, saa vi dog, at dets Virksomhed kunde udstrækkes helt ind til Højbroplads; Sagen er den, at man satte Forbindelseskassen paa Raadhuspladsen i Forbindelse med en af Gotersgadestationens Kasser længere inde i Byen.

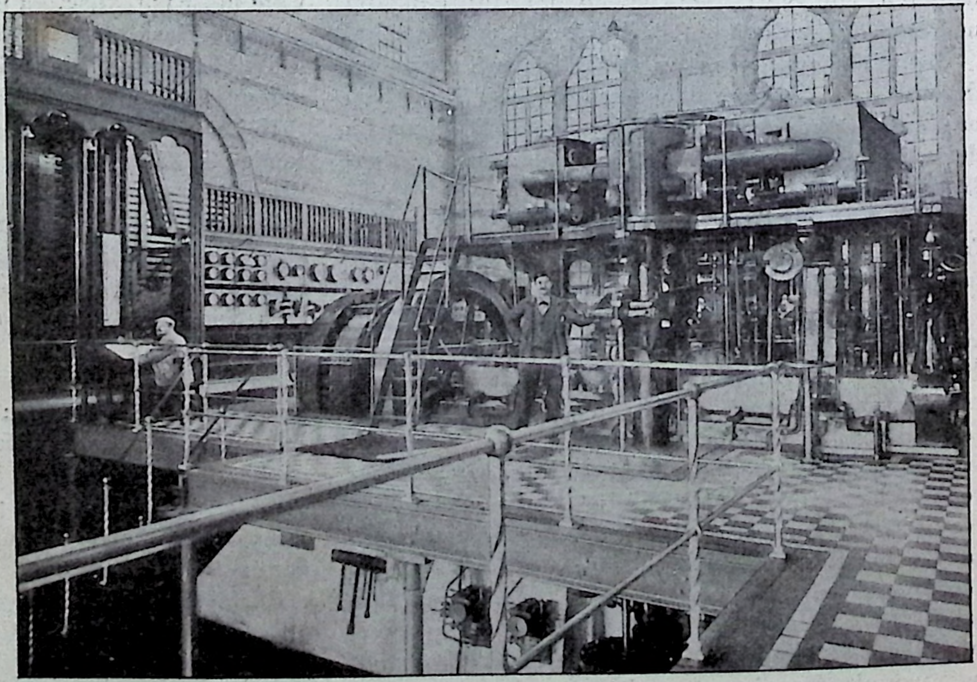
Den elektriske Station staar i Rapport til Forbrugerne ved den saakaldte Reguleringstavle, som ses paa Væggen til venstre paa Billedet over Maskinhallen. Paa Urene her aflæses de enkelte Ledningers Strømstyrke, Strømforbrug og Spændingsforskel; denne sidste — til daglig ca. 112 Volt — er paa alle Ledninger meget nær den samme. Saa snart der kom noget i Vejen med en Ledning, kunde man straks se det paa Reguleringstavlen.

Alt paa den nye elektriske Station er indrettet med store Udvidelser for Øje. Ikke alene kan der nedlægges nye Ledninger, men ogsaa Strømforbrug og Spænding kan drives op til mere end det dobbelte af, hvad det nu er.

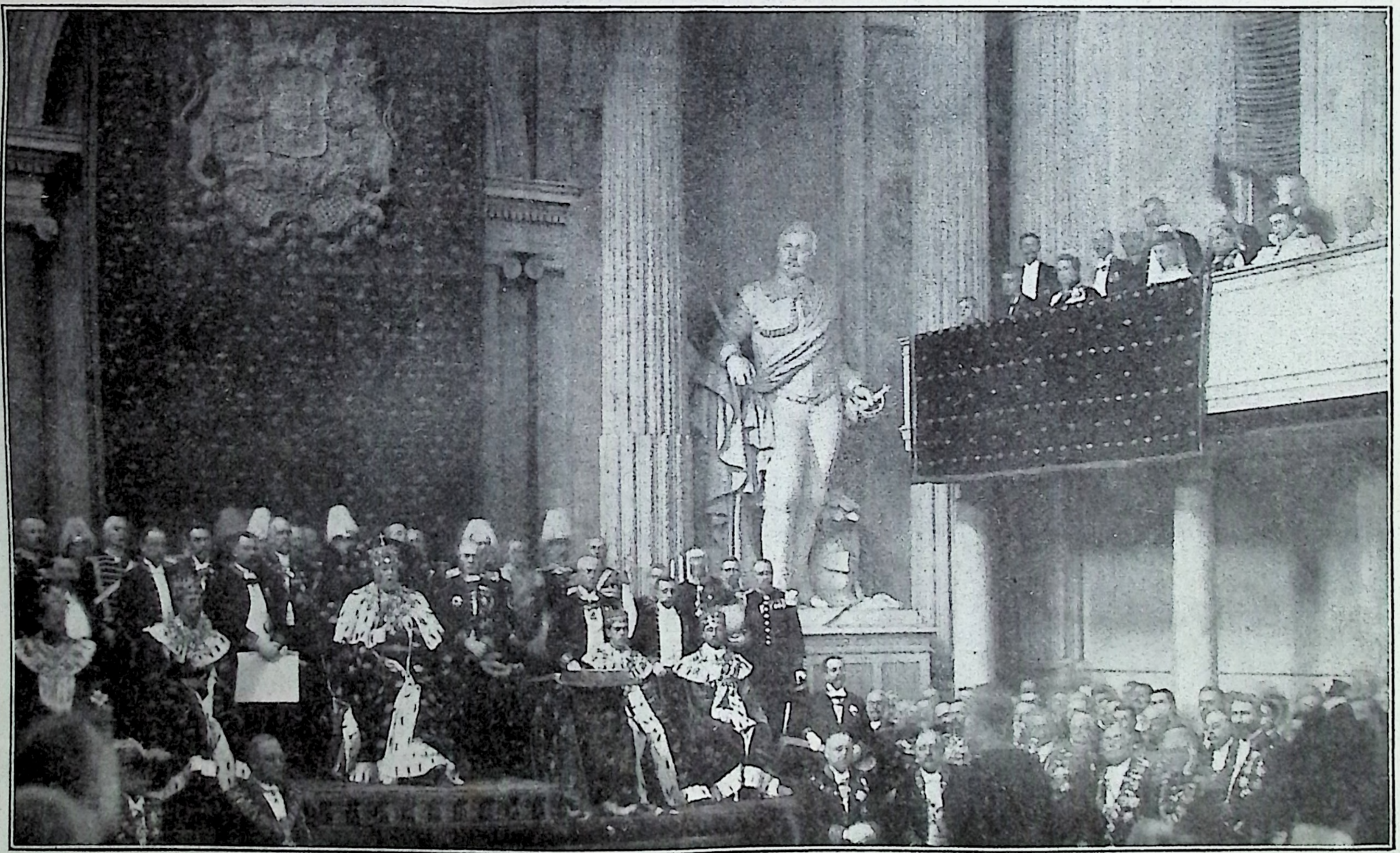
Da Gotersgadestationen strejkede, blev den nye stillet paa en lille Prøve; Funktionærerne blev purrede ud ved Midnatstid; og begge Maskiner gik nu Nat og Dag, indtil Byens Ledninger var i Orden.

Naar man tager i Betragtning, hvor stærkt forbrugende den Del af Byen er, som Værket ekstraordinært maatte forsyne, samt at en sekundær Ledning (gennem Forbindelseskasser) ikke er saa god som en direkte, maa det siges, at Vesterbros elektriske Station gjorde sine Sager godt.

R. V. Jørgensen.

Den store Maskinsal (tilvenstre Reguleringstavlen).

Naar den svenske Rigsdag aabnes.

Med megen Højtidelighed aabnes hvert Aar den svenske Rigsdag. Fremmest i Rækken paa Tribunen finder vi Kong Oskars værdige Person, ganske æventyr-agtig hyllet i Hermelinskaabe og bærende Krone og Scepter. Til venstre for ham fra Tilskuerens Synspunkt, men i Virkeligheden til højre, ses Kronprinsen og Prins Karl. Tæt ved Kongen ses den Kammerherre, som skal overrække ham Trontalen, og bag ved Kronen staar i tætte Rækker Kongens Stab og Følge. Oppe fra Balkonen er Kronprinsesse Victoria og Prinsesse Ingeborg Vidner til det festlige Optrin, der beherskes af en svunden Tids ceremonielle Aand.

„Dukken“ foran og bag Kulissen.

Til Kasinos Held har Fru Charlotte Wiehe-Berény atter paataget sig Gæstespil i Amaliegade. Da tilmed Teatret heldigt har overstaaet den Ildebrand, der saa længe har været det varslet, vil „Dukken“s Scenelykke næppe kunne afværges. Intet Teater i København er som Kasino egnet for Operetter; den dybe Tilskuerplads har en lys og luftig Tone, som giver Løfter om, at her hersker Glædens Muse. Og ingen Tilskuer, som ser Carl Gotschalksen friserede Bonvivant Skikkelse anslaa Tonen i Orkestret, vil heller nogensinde kunne blive tragisk stemt.

Fru Wiehe-Berény er altid saa sød og indtagende en Dukke, at man alene for hendes Skyld vil søge det Teater, hvor hun er at finde. I Kasino er Fruen tilmed *mekanisk* Dukke og den stift markerede Rytme, hvori hun taler, synger og bevæger sig, naar hun er „trukken op“, gør hendes lille nydelige Person endnu mere allerkæreste. Hun er den graciøseste af alle vore Skuespillerinder, den mest skælmske, et Ansigt som er kært uden egentlig at være smukt og som veksler i Udtryk fra den troværdigste trutmundede Uskyldighed til den mest overgivne Kaadhed. En Præstation, der, som „Dukken“, kræver Ynde og Stil og Lune og dertil en fin, kvidrende Stemme og en Diktion, der lader hvert Ord blive forstaaet, kunde herhjemme alene lykkes for Fru Charlotte. Hendes Vise om Hans og Grethe var et lille Mesterstykke af Foredragskunst. Hr. Herskind havde som den unge Munk en Opgave, han dramatisk kunde magte, og som sangligt klædte hans blødt tonende, lille lyriske Tenor særdeles kønt Og i komiske Sangroller var især Vald. Kolling som Prior og Victor Neumann nogle lystne og lystige Karikaturer. Hr. Pio derimod var nærmest en Karrikatur af mange af hans tidligere Roller, og hans Stemme var ru som et rusten Savblad.

Audrans Musik er baade fiks og køn, Udstyrelsen den bedste, Kasino længe har præsteret, og Versifikationen, ved Hr. Ove Rode, kvik og behændig.

M-E.

* * *

Fru Charlotte Wiehe-Berénys Person er et lille Stykke Paris. Hvad Under da, at vi glemmer i hvilken By, vi er, og trods Direktørens strenge Opslag baner os Vej gennem Carl Lunds nymalede Urskov ind paa Scenen for at naa til den med Jerndøre stærkt befæstede Dukkestue. Og da Dukken ser os, ryster den paa Hovedet, ruller vredt med Øjnene og dasker med Armene, men efterhaanden faar vi den trukket saa meget op, at den fortæller os sin Roman: „Syv Aar gammel viste jeg mig første Gang paa det kgl. Teater. Det havde kostet Kampe at naa saa vidt. Da jeg meldte mig til Antagelse, fik jeg den Besked, at Balletten ikke havde Brug for Opstoppernæser. Og da jeg første Gang var paa Scenen, som Amor i et Tableau, skulde jeg vende Ryggen mod Tilskuerpladsen. Jeg var grædefærdig og tænkte straks: Det er naturligvis for at skjule Næsen .... Fjorten Aar tror jeg nok, at jeg var, da jeg debuterede rigtigt, og siden hen fik jeg store Roller, og Folk kom til at synes om mig. Men en skønne Dag blev jeg træt, Gagen var for lille og Fallesen meget for stor, og saa dansede jeg af. Saa gav jeg mig til at

— — *„Har det ringet?“* (Charlotte Wiehe-Berény parat til sin Entrée i „Dukken“).
Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag“.

synge, og det var Folk ogsaa fornøjet med.

Og let paa Taa sprang jeg nu fra Paris til Hamburg, fra Hamburg til Hellerup, hvor jeg har mit yndige Hjem“ . . . Dukken gik et Øjeblik i Staa . . „Selv vilde jeg forresten helst bort fra Teatret og kun ofre mig for mit Hjem. De skal lade være med at le. Men skal jeg spille Komedie, saa egner jeg mig bedst for det alvorlige. Kan De huske „Musotte“, hvor jeg langsomt tæredes hen. De skal lade være med at le,“ sagde Dukken, og saa lo vi begge. — Og saa ringede Regissøren, og Tæppet gik i Vejret for en tæt og oprømt Tilskuerplads. Da faldt en gammel Strofe af Fru Wiehes Repertoire os ind:

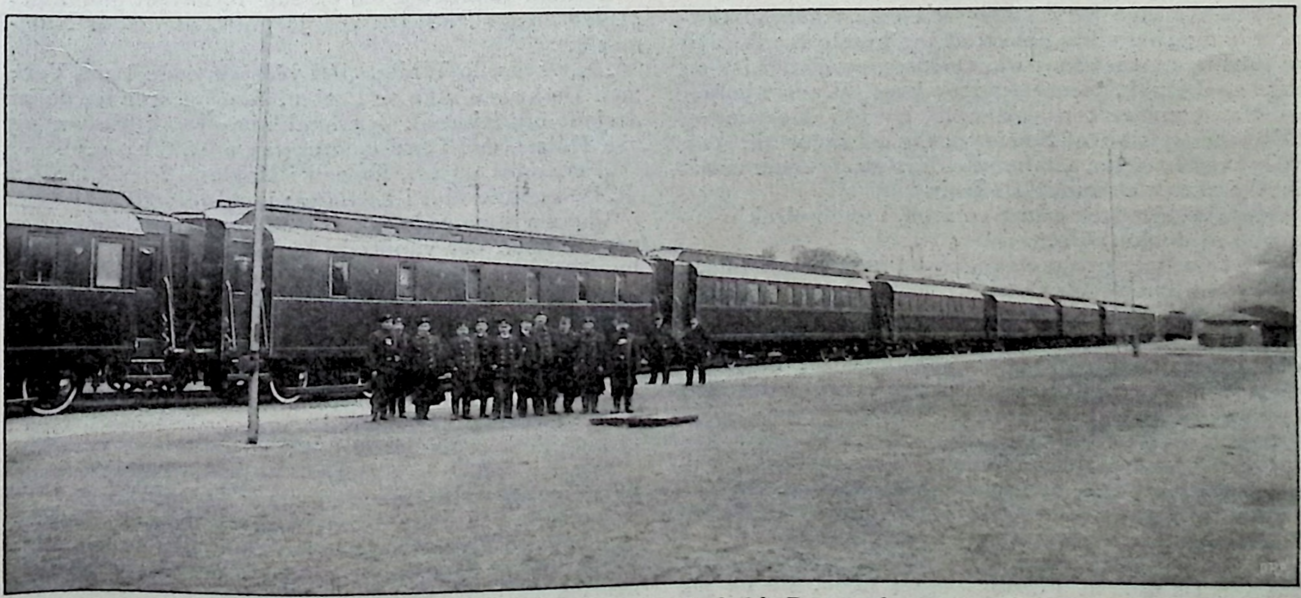
Charlotte Wiehe-Berény i sit Paaklædningsværelse. Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag“.

Ja, disse smaa fra Paradis
er Lykkebørn naturligvis.
Hvem der har saadan en i Ryggen,
ham hjælper Lykken.

Mirliton.

Det russiske Kejser-Træn.

Naar den russiske Kejserfamilie er paa Besøg i Danmark har Fredericianerne undertiden Fornøjelsen paa deres Banegaard at se det kejserlige Træn, en pragtfuld Kæde, som bestaar af 11 Waggoner og repræsenterer en Sum af 3 Millioner Kroner. Forrest findes en Bagagevogn og et vel udstyret Køkken, derefter kommer Buffeten og Spisesalen, som efterfølges af Kejserens Salon (blegrødt Silkebrokades Betræk), de kejserlige Børns Soveværelser, Tronfølgerens Sovegemak, Hofdamernes Værelser samt Kejserindens fra Gulv til Loft med matgrønt Saffian betrukne Arbejdsværelse. Nu følger det smukkeste Rum i hele Toget: Kejserindens Sovegemak, udstyret med æventyrlig Pragt. Den følgende Vogn indeholder Kejserens Sovewaggon, og derefter afsluttes Toget med Følgets og Personalets Vogne.

Det russiske Kejsertog paa Fredericia Banegaard.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Romanen fra dens Begyndelse til nu.

Først fortælles hvorledes en af Bogens Hovedpersoner, Professor von Holzen, aflægger en døende Mand et Besøg i Haag og afkøber ham en værdifuld Recept paa Fabrikation af Malgamit, et Stof, der er en Betingelse for al Papirfabrikation, men livsfarligt for Arbejderne. Samme Øjeblik, den Syge modtager Pengene, døer han, og Professor von Holzen undser sig nu ikke for at tage sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning. Tony Cornish og Fru Vansittart, der har truffet hinanden i Tyskland, da hun var en ung, nygift Kone, mødes, og hun lader ham ane, at hun muligvis kan give ham gavnlige Oplysninger, der staar i Forbindelse med Malgamitselskabet. Cornish rejser tilbage til England og besøger en ældre Ven, Bankieren Wade, og hans unge Datter, Marguerite. Med hende vil Faderen gerne have ham gift; men Tony afslaar det. Bankieren gør ham da opmærksom paa en Artikel i *Times*, der paaviser, at Malgamithistorien er Svindleri, og opfordrer ham til at trække sig tilbage; men Cornish vil ikke lade Arbejderne i Stikken. Han sætter Major White Stævne i London og drøfter Sagen med ham.

Der kom lidt Lys i Majorens Øje; men det forsvandt straks, og han interesserede sig igen for Carnembertosten.

„Skal vi slaas," sagde han, „saa er jeg med."

Denne trivielle Bemærkning forklarede hans Liv og Karakter. Hvis Verden blot hørte efter i Stedet for at tænke paa, hvilken Virkning den gør, og hvad den vil sige i Fremtiden, saa kunde den snappe Folk i at røbe sig selv i deres daglige Tale fra Morgen til Aften.

Major White havde altid „været med", naar der var noget at slaas om. Det var altid lykkedes ham paa sin Maade at komme i første Række, hvor hans Medbejlere lo af ham, medens de dog godt kunde lide ham.

Da de efter Frokost var alene i det lille Rygeværelse, forklarede Cornish Major White Situationen nøjagtigt; men han lod ikke engang, som om han forstod den.

„Alt, hvad jeg kan faa ud af det," sagde han djærvt, „er, at denne Roden er en Slubbert og kunde trænge til at blive dunket, og hvis der er Tale om den Slags Ting —"

„Men det maa De ikke sige til ham," afbrød Cornish ham; „jeg vilde ønske, at jeg kunde faa Dem til at forstaa, at List kun kan bekæmpes med List og ikke med Dunk. Som jeg siger Dem, Wade hjælper os. Han kommer for Resten til Byen i Morgen og bliver her Resten af Sæsonen. Og det lader til, han véd, hvad han gør. Under alle Omstændigheder er det ikke praktisk at dunke Roden."

Major White trak paa Skuldren, han foretrak øjensynlig at dunke Folk.

„Det gør mig sgu ondt for den Pige," sagde han.

Cornish tændte en Cigaret.

„Hvilken Pige?" spurgte han roligt.

„Fyrens Søster, Frøken Roden. Hun véd nok, at der er noget muggent ved hendes Broder; men hun vilde aldrig indrømme det. Kvinder er nu i det hele taget nogle grinagtige Fyre."

Ja, det kan man jo ikke nægte.

Cornish saa' paa ham gennem Cigaretrøgen og svarede ikke.

„Men Gud bevares," vedblev Majoren, „jeg er til Deres Tjeneste, lad os bare faa en Ordre."

„I Morgen er det Mandag," svarede Cornish, „og saa véd De nok, at Ferribys tager imod. De og jeg gaar sammen derhen omtrent Klokken fire og hilser paa min Onkel. Vi vil skræmme ham ud af Malgamitselskabet. Saa gaar vi oven paa og afgør Sagen med Joan. Wade og Marguerite ser derind omtrent Klokken halv fem. Jeg skal sige Dem, Joan og Marguerite kommer tit sammen. Hvis vi møder Vanskeligheder hos min Onkel, saa giver Wade ham Naadestødet. Hans Ord har mere Vægt end vort. Vi bliver enige om en Felttogsplan, og vi forsvinder, før Folk kommer."

„Vil De føre Ordet?" spurgte Major White.

„Ja, det skal jeg nok. Men nu maa jeg gaa, jeg har en Mængde Visiter at gøre, og Klokken er mange. De kan træffe mig her i Morgen Eftermiddag Klokken tre Kvarter til fire."

Major White gik og viste sig næste Dag i rette Tid, fredelig og pæn, som han havde været i de forskellige Verdensdele, naar han gjorde Visit.

De tog en Droske, for det regnede, og kørte gennem de overfyldte Gader.

Da de kørte ind i Cambridge Terrace, stak White pludselig sin Stok op til Kusken.

„Nej!" raabte han. „Nr. 99 ikke Nr. 9."

Han lagde sig igen tilbage i Sædet.

Cornish vendte sig om og saa' forbavset paa ham. „Hvad mener De? De véd jo godt, at det er Nummer 9."

„Ja," svarede White, „det véd jeg godt, kære Ven; men De kunde ikke se Porten, som jeg kunde, da vi drejede om Hjørnet. Jeg skal sige Dem, Roden og von Holzen er i Færd med at gaa ud af Huset."

„Er Roden og von Holzen i England?"

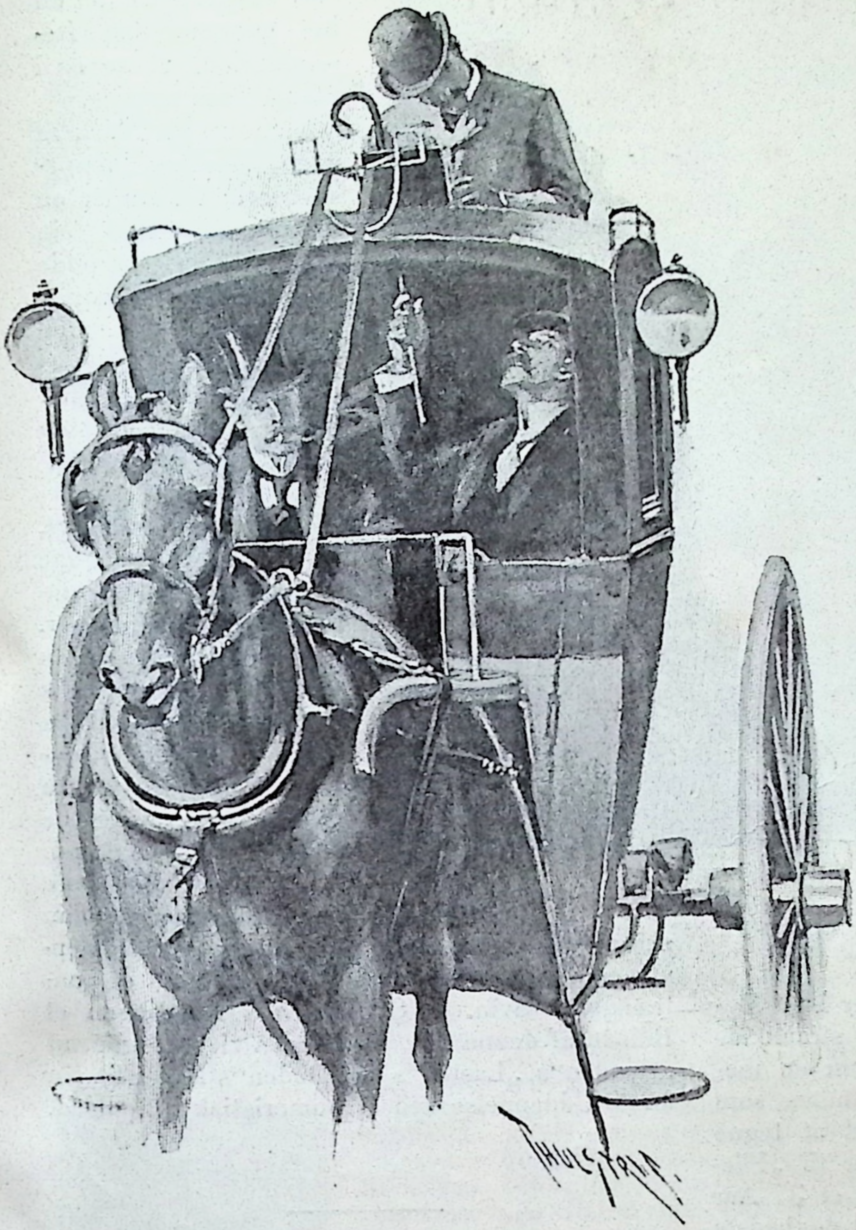
„De er ikke blot i England; men de er her."

Vognen standsede ved Nr. 99, og hvis Roden eller von Holzen, der vandrede langsomt ned ad Gaden, havde vendt sig om, saa vilde de have set en Droske, der holdt stille og et stort rundt Ansigt, der iagttog dem forsigtigt.

Da de saa var borte, gik Cornish og White tilbage til Nr. 9. Lord Ferriby var hjemme, og de blev førte ind i hans Studereværelse, der ligesom alt andet, der havde med Hans Herlighed at gøre, var beregnet paa at give Folk et fejlagtigt Indtryk.

Der laa Bøger paa Bordet — Levnedsbeskrivelser af store og gode Mænd. Der var Afhandlinger om velgørende Stiftelser, Missionssager og tusinde Planer, som gik ud paa at forbedre Menneskenes Skæbne her og hisset. Her boede øjensynlig en stor Menneskeven.

Hans Herlighed viste sig straks efter med en hel

„Vi maa ikke lade os altfor hurtigt paavirke af — hm! — Aviserne. Jeg maa sige, mine Herrer, at jeg synes, deres Meddelelser ikke er andet end, hvad vi som Pionerer i vort store Foretagende maatte være forberedte paa. Jeg har set den Artikel i *Times*, som De sigter til, jeg har læst den meget omhyggeligt, hvad der er min Pligt som Formand i dette — hm! — i dette Selskab, og jeg har dannet mig min Mening om den.“

Lord Ferriby smilede trist og slog ud med Haanden, som om han vilde sige, at hele Sagen var gemt i en Nøddeskal, og at denne Nøddeskal laa under hans Hæl.

„Ja, det kan nu gerne være,“ svarede Cornish. „Men man siger, at vi har sluttet os sammen i et Selskab, som kan tjene mange Penge, og disse Penge mener man naturligvis, at vi putter i Lommen.“

„Kære Anthony,“ svarede Lord Ferriby, „Arbejderen er sin Løn værd.“

Det siger jo altid alle de, der faar for meget for deres Arbejde.

„Selv om vi dementerer den Meddelelse,“ vedblev Cornish meget køligt, „saa er der vist ikke mange af de Folk, som har læst denne Artikel, der gør Bekendtskab med vort Dementi, og som Sagerne for Øjeblikket staar, kan jeg ikke indse, at vi *kan* dementere.“

„Kære Anthony,“ svarede Lord Ferriby og samlede sine Papirer med en optaget Mine, som om det foreliggende Spørgsmaal kun optog hans Opmærksomhed meget lidt, „kære Anthony, Pengene blev tegnede, for at vi skulde forbedre Malgamitarbejdernes Lod. Vi har ikke blot forbedret deres Lod; men vi har hævet dem baade legemligt og aandeligt. Vi har gjort langt mere, end vi lovede, og de Folk, der har tegnet sig, og som i Grunden kun har ringe Interesse for Sagen, har al mulig Grund til at være tilfredse med, at deres Penge er blevet anvendte til det Formaal, de tænkte sig. De har været saa venlig at betro os deres Penge. Sagen er ganske privat, og ingen, ikke engang *Times*, har Ret til at spørge om, hvorledes vi administrerer Malgamitfonden. Hvis Folk ikke havde Tillid til os, saa vilde de sikkert ikke saadan uden videre have overdraget Bestyrelsen til os.“

Lord Ferriby slog ud med Haanden og lo. Der er en større Mand end nogen af os, der har sagt, at „man kan smile og dog være en Skurk.“

Der fulgte en Pavse, som næsten, men ikke helt blev afbrudt af Majoren, dér tog sit Glas fra Øjet, undersøgte det meget omhyggeligt, som om han spekulerede paa, hvorledes det var lavet, tog det op for Øjet'igen med et dybt Suk og sad og stirrede paa Væggen lige over for.

„De vil altsaa ikke slette Deres Navn og trække Dem tilbage?“ spurgte Cornish.

„Nej, kære Anthony. Hvad har Malgamitarbejderne gjort, siden jeg saaledes skulde svigte dem, første Gang der opstaar nogle Vanskeligheder?“

„Og hvorledes forholder det sig med Indtægterne?“ spurgte Cornish.

(Fortsættes).

Del Papirer, som han skødesløst kastede paa Bordet. Han var øjensynlig én af dem, der tegnede sig for Bidrag til mange Stiftelser for de blinde, de halte og lamme.

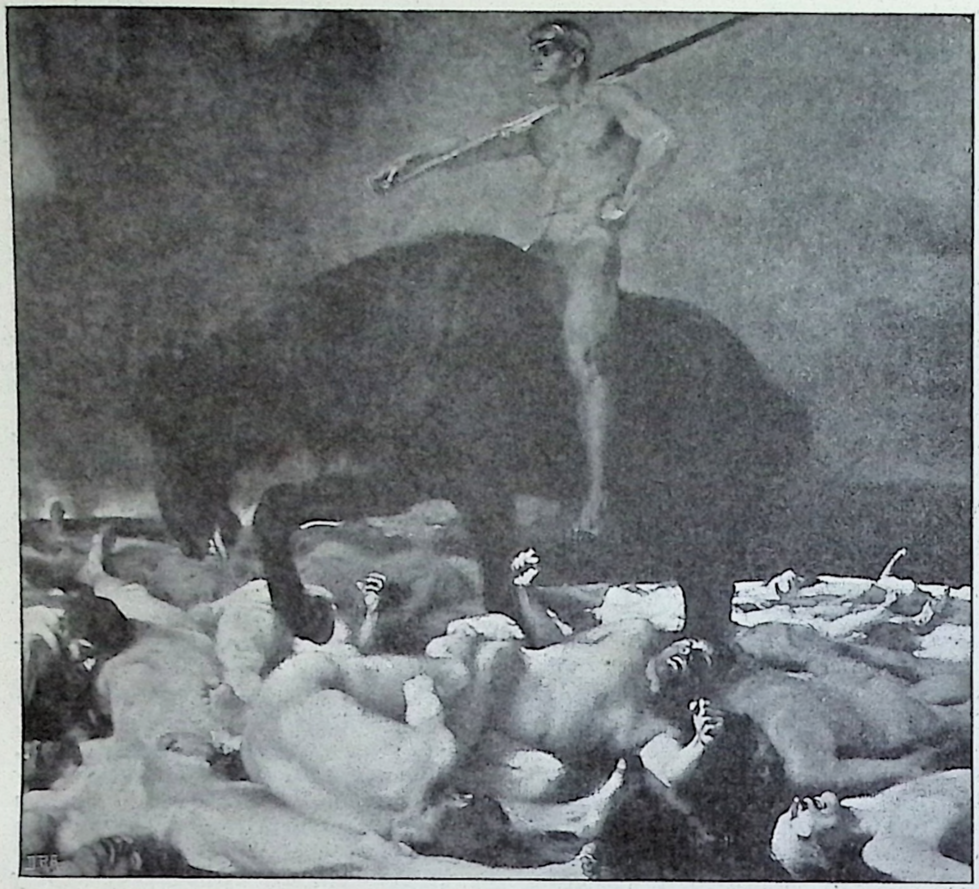
„Ja,“ sagde han, „jeg gør i Reglen mit Arbejde færdigt om Morgenen, men i Dag er jeg lidt i Baghaanden. Det er mærkeligt,“ tilføjede han og saa' velvilligt paa White, „hvor travlt en Mand kan have, selv om han egentlig ingen Ting har at bestille.“

„Hm ja,“ svarede Majoren med sit sløve Blik.

Der opstod en Pavse, som Cornish afbrød ved at berøre det Æmne, der forelaa.

„Denne Malgamithistorie“, begyndte han, „er nok ikke saadan, som vi troede, den skulde være.“

Lord Ferriby saa' overrasket og lidt oprørt ud. Kunde det være muligt, at noget saa fint kunde være andet end, hvad det saa' ud til at være? Hans Øjne vandrede spørgende fra den ene til den anden? Mon de havde set Roden og von Holzen komme ud af Døren for et Minut siden? Men de gjorde ikke nogen Hentydning til de to Herrer, og Lord Ferriby, der som Præsident i mange Selskaber kunde sætte en mild og forsonende Mine op og godt forstod at lukke Øjnene for ubehagelige Ting, modtog Rodens Bemærkning med et høfligt og værdigt: „Naa!“

„Krigen", et berømt Maleri af Franz Stuck.

Franz Stuck.

Møllersønnen *Franz Stuck*, der blev Millionær og byggede sig et straalende Slot — det er Æventyret om en moderne tysk Kunstner, der fødtes som Lykkebarn. Han, der begyndte med at tegne plasterbesmurte Studenterkarrikaturer til „Fliegende Blätter", har nu, da han kun er 37 Aar gl., et Navn, der nævnes i Plan med de bedste tyske Maleres. Hos *Karl Køster* kan vi gennem en stor fotografisk Samling lære hans Kunst at kende. Der er Mod og Mands Vilje i den, og den rummer langt mere af en ubændig Fantasi end af Sjæl og Følelse. Se med hvilken Forkærlighed han unødig har brutaliseret endog sit eget Selvportræt. Han elsker at følge Satyren i dens springske Elskovsleg, og for Sansernes Magt finder han kraftigt virkende Symboler.

Berømt er Billedet: „Krigen", om hvis gribende Stemning vore Læsere vil faa en Idé gennem den Reproduktion, vi se os i Stand til at bringe.

Henover en Mark af unge, kraftige Menneskelegemer tramper en sværlemmet Hest sig sindigt frem, bærende paa sin Ryg en nøgen Feltherreskikkelse med noget af en Napoleons dybe Alvor i Blikket. Baade han og Hesten synes modstræbende, som tvungne af en ubønhørlig højere Magt, at vandre den tunge Gang henover de jamrende Menneskemasser.

Der har dog ogsaa været Tider, da Stucks Fantasi tog sig Hvile i smaa lystige Situationer, langt borte fra Symbolikens eller de store Følelsers Verden. Da kunde det more ham at male en saadan skraalende Unge, som den vi paa det nedenstaaende Billede træffer i tête-à-tête med et paatrængende Svin. — Og ser vi i Samlingen et Billede af denne Art, da mindes vi pludselig, at „Synden"s, „Lasten"s og „Døden"s Maler fik sin første Uddannelse ved et humoristisk Billedblad.

Dødsensangst, efter Maleri af Franz Stuck.

Af Dagens Krønike.

Fru v. Wildenradt-Krabbe.
Tegnet af *Achton Friis.*

Under adskillig Larm i Pressen har Bladene „Dannevirke“ i Haderslev og „Freja“ i Aabenraa, skiftet Redaktion. En yngre dansk Dame, Fru *Margrete v. Wildenradt-Krabbe* har afløst den hidtidige Redaktør *M. C. Mathiesen.* Fru W.-K. er Datter af Folketingets forh. Formand, Herredsfoged *Christopher Krabbe.* Fra sit nu opløste Ægteskabs første Dage har hun mest levet i Udlandet, ialt en halv Snes Aar, særlig i Sydfrankrig og i det sydlige Belgien. I den belgiske By Liège, hvor hun i længere Tid uddannede sig musikalsk paa Konservatoriet, var hun ansat som Journalist ved Bladet „La Meuse“. Senere har hun korresponderet til franske Blade og en Tid været bosat i det sydlige Sønderjylland.

Redaktør Mathiesen.

* * *

Redaktør *M. C. Mathiesen,* der i et langt Tidsrum har virket i den sønderjydske Presses Tjeneste, er fra „Dannevirke“ gaaet over i Redaktionen af det haderslevske Dagblad „Modersmaalet“.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Fra Rudkøbing Borgmesterbolig er den nye Birkedommer i nordre Birk *Carl Valeur* kaldet til København. Han har i de Embeder, han hidtil indehavde, faaet Navn for at være en Mand, der paa samme Tid forstod at vinde Folk og at sætte sig i Respekt. Hans administrative Evne, klare Hoved og store Arbejdsiver vil lette ham Birkedommerens ret brydsomme Virksomhed.

Birkedommer Valeur.

Valeur, der er født 1846, tog juridisk Eksamen 1872, blev 1884 Auditør ved 10. Regiment, 1890 Politimester i Randers og 1898 Borgmester og Byfoged i Rudkøbing samt Herredsfoged i Langelands Herreder. Han er dekoreret med Ridderkorset.

Premierløjtnant ved Garderhusarregimentet Grev *J. B. Krag-Juel-Vind-Frijs* er fra 1. Februar udnævnt til 2den Staldmester hos H. M. Kongen. Grev Frijs, der er en af vore eleganteste Officerer, vil sikkert være særligt egnet til at udfylde denne Stilling. Han har i sine yngre Aar gennemgaaet den franske Rideskole i Saumur og har i fire Aar været Medlem af Remontekommissionen og saaledes deltaget i de dermed forbundne Hesteopkøbsrejser for Militæretaten. Desuden har Greven siden 1896 været Krigsministerens Adjudant og tillige bestyret det Kontor i Krigsministeriet, der har med Hærens Hesteorganisation at gøre. Grev Frijs, der er 41 Aar gammel, stod netop for Tur til at blive Ritmester. Han er kendt som ivrig Deltager i Væddeløbene ved Eremitagen.

Grev Krag-Juel-Vind-Frijs.

Hvorvidt H. M. Kongen udnævner nogen 1ste Staldmester istedet for nylig afdøde Generalmajor v. der Maase staar endnu hen, og saa længe vil Grev Frijs fungere som Chef for Stald-Etaten.

Dødsfald.

En af Hovedstadens bekendte Lærere, Adjunkt *Chr. Dorph,* er afgaaet ved Døden i Lyngby, hvor han tilbragte sine sidste Leveaar.

Han hørte til det Hold Lærere, som i 1864 forlod Sønderjylland og som oprettede her i Byen den i sin Tid saa bekendte Haderslev Læreres Skole. Mange ere de Skoleбøger, som han i Tidens Løb har udgivet og meget har disse været benyttede.

Adjunkt Dorph.

I en lang Aarrække udførte Dorph et virksomt Arbejde for Københavns Understøttelsesforening, og var en Tid Medlem af dens Hovedbestyrelse.

Den ansete Skolemand naaede en Alder af 78 Aar. Han var Søn af Professor N. V. Dorph, Oversætteren af de græske Tragedier og Fader til Maleren N. V. Dorph.

Grosserer *F. E. Winning,* som nylig døde paa Frederiksberg i sit

83. Aar, var Søn af Provianlforvalter i Marinen W. Som ganske ungt Menneske rejste han til Vestindien, men blev efter faa Aars Forløb tvunget til at vende hjem paa Grund af Helbredshensyn. I 1843 blev han paa Opfordring af sin Svoger Emil Bærentzen Parthaver og senere Indehaver af det bekendte lithografiske Institut, og hans store Sans for Kunst i Forbindelse med hans Dygtighed som merkantil Leder bidrog væsentlig til Firmaets store Vækst. I 1851 købte han den nedbrændte Dampmølle i Horsens, som han opbyggede og indrettede efter nyeste Mønster og flyttede saa 1855 selv til Byen, hvor han snart kom til at spille en fremtrædende Rolle baade som Forretningsmand og som Borger, idet man valgte ham ind i Byraadet. Da Prøjserne i 1864 rykkede ind i Horsens, blev han konstitueret som Borgmester, og med stor Snildhed forstod han at varetage denne Gerning til Gavn for den haardtbetrængte Befolkning. Den afdøde blev dekoreret med Ridderkorset.

Grosserer Winning.

Fødselsdag.

Nylig fejrede fhv. Organist *R. C. Rasmussen* sin 80-aarige Fødselsdag. R., der en Tidlang havde Ansættelse som Organist i Slagelse, er velkendt for de to Hovedinteresser, som han dyrker lige lidenskabeligt: Kunsten og Runerne. Af Malerier og Kobberstik har han efterhaanden anskaffet en fortrinlig Samling, og usvækket er endnu i hans høje Alder hans Sans for at værne om og øge disse kunstneriske Skatte. R. har udgivet flere Piecer om Runelæsning og ofret megen Tid og Bekostning paa Tydningen af disse Skrifttegn. Som Amatør i Billedhuggerkunsten har han modelleret en Relief-Medaillon af J. P. Jacobsen og skænket Familien den Zinkafstøbning deraf, som findes paa Digterens Grav.

Fhv. Organist Rasmussen.

Jubilæum.

Fhv. Hotelejer *S. Svensson* i Kolding har nylig under megen Hædersbevisning fejret sit 25-aarige Jubilæum som Vicebrandinspektør. Svensson, der er født og opdraget i Sverig, tog som ung Mand Ophold i Kolding, hvor han 1861 indrettede det udmærkede „Svenssons Hotel", som i Midten af Halvfemserne gik over paa nye Hænder. Han har i Aarenes Løb udført et stort Arbejde til Gavn for Byen. Det skyldes for en stor Del hans Initiativ, at Brandvæsenet reorganiseredes, og som Værge gennem 20 Aar for Kolding Kirke, har han ivrigt virket for den smukke Ombygning, den har undergaaet. De Fattige i Kolding har i S. en aldrig svigtende Ven og Talsmand. Hans ømme Omhu for Krigergravene bevirkede, at Kolding Vaabenbrødreselskab optog ham som Æresmedlem.

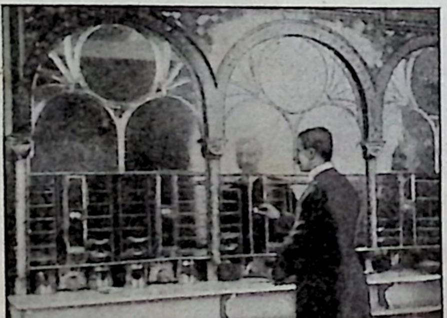

Vicebrandinspektør Svensson.

Vor Boggave.

Vi minde vore Læsere om, at Fristen for at erholde vor Boggave mod Indmeldelse af nye Abonnenter udløber d. 1. Marts. Indtil da vil man efter frit Valg, saalænge Oplaget strækker til, kunne erhverve sig en Bog af „Hver 8. Dags illustrerede Serier" for hver ny Abonnent, man tilmelder enten paa „Hver 8. Dag", „Hver 8. Dags Musik og Sang" eller „Hver 8. Dags Romanbibliotek.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

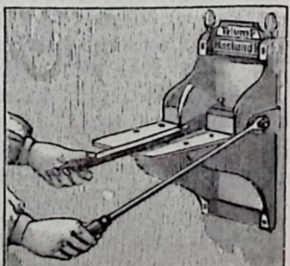

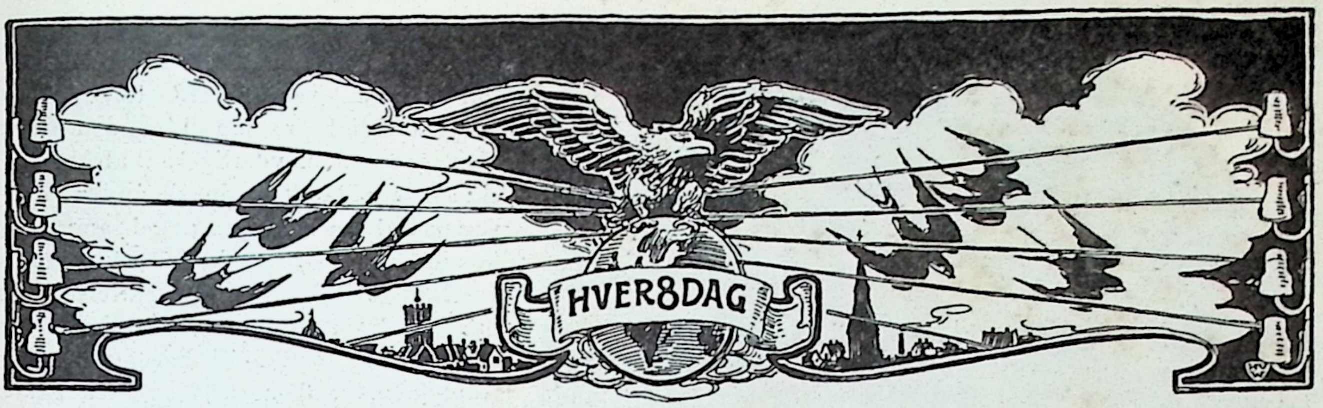
Automatcaféen er efterhaanden blevet et uundværligt Led i det daglige Livs Institutioner. I Dyvekes gamle Gaard paa Amagertorv 6 begyndte man sidste Sommer at indføre Caféen uden Opvartning, og saa stærkt faldt dens hele Ide og Arrangement i Folks Smag, at samme Selskab i den korte Tid siden da har kunnet aabne en ganske lignende paa Nørrebrogade 58 og en paa Vesterbrogade 22. Succesen er let forstaaelig, thi Maden viste sig straks at være fortrinlig, Priserne de mindst mulige, og der var ingen Opvartere, der skulde have Drikkepenge for at spolere ens gode Humør. Som ved Tryllebordet: „Bord, dæk dig", staar Maden foran En, inden man aner det. Saaledes bliver Automatcaféen os alle et kært Tilflugtssted, hvad enten vi travlt optagne kommer der for den hurtige Serverings Skyld, eller vi med god Tid, men uden mange Penge søger der paa Økonomiens Vegne.

Den er blevet Kvindernes Café, fordi de her kan færdes ugenert, og den har vundet Mændene ved det usædvanlig velsmagende Glas Porter, som den byder.

* * *

Det lille pyntelige Apparat, som hosstaaende Billede viser fastskruet til en Væggeflade er en overmaade praktisk Brændeøkse — en Opfindelse af hvil-Snedkermester *Haslund*, Sofievej 27, har Æren. Den er bestemt til Anbringelse i Køkkenet, og den formaar med en behændig Lethed at kløve ethvert Stykke Brænde, uden at der er ringeste Fare for den, som betjener sig af Apparatet. Man bør fuldstændiggøre sit Køkkenmateriale med denne praktiske Genstand.

Nr. 21. Aargang 1899–1900. Søndagen den 18. Februar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Da „Remus“ forliste.

Gorhamer, Tyskland.

Durgo, Bombay.

Robert Harder, Travemünde.

Wilhelm Steinmetz, Tyskland.

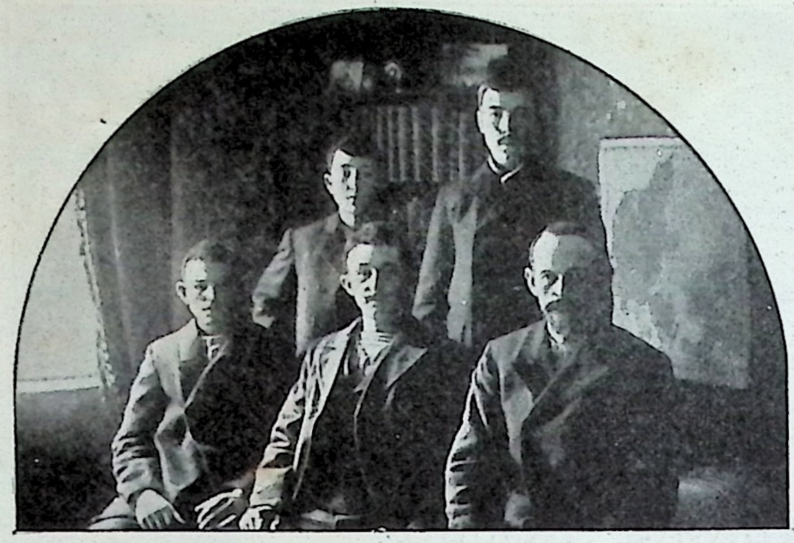
Det er en gammel Sætning, at Sømanden frygter den jyske Vestkyst med dens Revler og Brænding; mest bange er han dog for Horns Rev, der fra Kysten ved Blaavandshuk løber som et Kæmpepanserskibs undersøiske Stavnvædder over halvanden Mil ud i Havet. Paa denne Ryg af opskyllet Sten og Sand er mangt et Skib strandet og bleven sønderslaaet. Herude var det, at det forenede Dampskibsselskabs store Fragtdamper „Alexander II.“ en Juleaften for nogle Aar siden forliste. Kun 6 eller 7 Mand af den store Besætning reddede sig i Land i egen Baad — Resten omkom ude paa Revet.

En ny Søulykke hændte sidst i for-

Paul Mazkonziak, Tyskland.

Fem haardt medtagne af „Remus“ Besætning, fotograferede paa Sygehuset spec. for „Hver 8. Dag“.

Fem af de Reddede ved „Remus“ Forlis.
Forreste Række: Hemmingsen, Koge. Kupsch, Dresden. Schacht, Barth.
Bagerste Række: Edvardo Rassios, Valparaiso. C. Johansen, Christiania.

rige Maaned paa Horns Rev. Damperen *Remus* af Hamborg, 2600 Tons, paa Rejse fra Filadelfia til Aarhus med en meget stor Ladning Majs, grundstødte i Regntykningen, Torsdag den 25. Januar Kl. 3 om Morgenen, paa Revet, ca. halvanden Mil fra Land. Ingen Steder fra observeredes Skibet, og Mandskabet var da overladt til at redde sig selv. Straks om Morgenen gik 1ste Styrmand med 4 Mand fra Borde i en Baad. Denne kæntrede og alle druknede. Lørdag Morgen inddrev paa Skallingens Strand Forenden af denne Baad, hvori der laa et Lig. Og først nu erfarede Kystbefolkningen om et Skibs Forlis.

Endnu Torsdag Eftermiddag forsøgte 8 Mand fra Remus at redde sig bort i Baad. Men Baaden blev knust mod Skibssiden, og 5 Mand druknede. Omtrent ved samme Tid knækkede det mægtige Jærnskib midt over agter for Skorstenen, og det resterende Mandskab, 19 Mand, reddede sig over paa Forskibet, hvor de ikke havde anden Føde end opblødt Majs og ingen anden Drikke end lidt Havvand, som de fik kogt ved en Ild, frembragt ved at gnide to Stykker harpiksholdigt Træ mod hinanden. Om Fredagen omkom yderligere 2 af Mandskabet, deriblandt en dansk, under Forsøg paa at naa Land paa noget sammenbundet Tømmer. En hollandsk Dreng var Natten til Fredag af Udmattelse falden ned fra Rigningen og overbord og druknet. Og Natten til Lørdag gjorde Kaptejnen, en 35-aarig Mand fra Bremen, af Fortvivlelse først et Selvmordsforsøg med en Revolver og sprang dernæst overbord og forsvandt i Bølgerne. Af den 28 Mand store Besætning var nu kun akkurat Halvdelen tilbage. Og endnu var der ingen Redning i Udsigt.

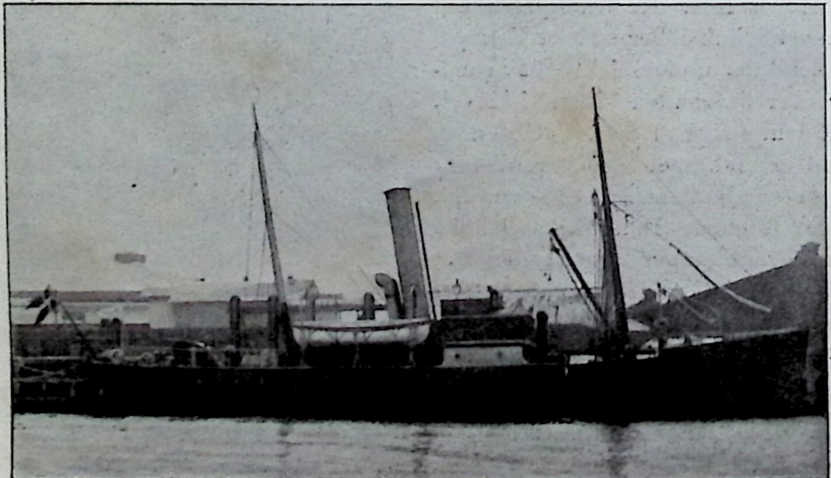
Først Mandag Middag bragte Dampskibet *Nora* af Esbjærg Melding ind til Esbjærg, at der stod et menneskefyldt Vrag ude paa Revet. Nora

Tre af de Reddede ved „Remus“ Forlis.
Richart Pilz, Altona. E. Wrehes, Hamburg. Johan Hirsch, Danzig.

havde ikke kunnet naa hen og redde de ulykkelige. Men den mindre dybtgaaende Vagerdamper *Nordsøen*, Kaptajn *Cold*, som var tilstede i Esbjærg Havn, stod straks ud og fik under adskillig Fare reddet de 14 Mand fra Vraget i to Hold ved en Baad, bemandet med Styrmand Rosenkilde og 4 Mand. Denne resolute Handling fortjener den største Paaskønnelse. De fleste af de reddede maatte paa Sygehuset, alle var de stærkt udmattede og enkelte havde Koldbrand i Benene.

Men underligt lyder det, at en strandet Damper fra Torsdag Morgen til Mandag Aften kan staa uopdaget paa Horns Rev, og at et saa frygteligt Drama uset kan udspilles halvanden Mil fra dansk Kyst. Det er som et uhyggeligt æventyrligt

Vagerdamperen „Nordsøen“.

„Nordsøen“s Mandskab omkring dets Fører, Capt. Cold.

Kapitel af Robinson Crusoe — virkelig oplevet og i hjemligt Farvand!

*

„Nordsøens“ Fører Kaptajn Cold er 31 Aar gl., og af norsk Slægt. Han blev Premierløjtnant 1894, og han har tre Gange været udkommanderet med Fiskeriinspektion-baade paa Jyllands Vestkyst med Station i Esbjerg. Sidst overtog han 1. Avg. 1898 Førelsen af Fyrtransportskibet „Nordsøen“.

*

De mange forskellige Billeder, der illustrere disse Sider er under meget vanskelige Forhold tagne til „Hver 8. Dag“ af Fotograf Aage Lefolii i Esbjerg.

Af Dagens Krønike.

Den Opfindelse, som kaldes Sprinkel-Systemet, og hvis Evne som Branddæmper har staaet sin Prøve mangfoldige Gange, er allerede af en tyve Aars gammel Dato. Da det er en dyr Historie (men en, som alligevel betaler sig) at anbringe Sprinklerne i sin Fabrik, har indtil nu kun et eneste dansk industrielt Foretagende, nemlig Brede Klædefabrik, draget Nytte af Opfindelsen. Nu følger imidlertid Neuberts Væverier, for hvem Ilden flere Gange har standset Driften i lange Tider, det givne Eksempel, og forleden blev ved en fingeret Ildløs dets Sprinkler indviede i Røg og Brand og i Nærværelse af en sagkyndig Forsamling.

Et Kæmpebaal slog sine Flammer op mod Loftet, der er udstyret med svære Vandrør, hvorpaa de smaa Sikkerhedsventiler, der kaldes Sprinkler, er anbragt. Hurtig steg Temperaturen til de 55 Grader, der faar Sprinkellodningen til at smelte, og nu aabnede Sluserne sig ganske automatisk og gød en brusende Strøm over Gulvet i hele dets Længde, samtidig med at en mægtig Klokkekimen af sig selv slog til Alarm for Begivenheden.

Resultatet syntes godt, thi snart var Ilden slukket. Assurandør og Fabrikant er lige interesseret i, at denne Opfindelse kommer i Brug, og det store Publikum vil følge dens Udvikling og imødese den Dag, da Teatrene nødes til at anlægge sig Sprinkler.

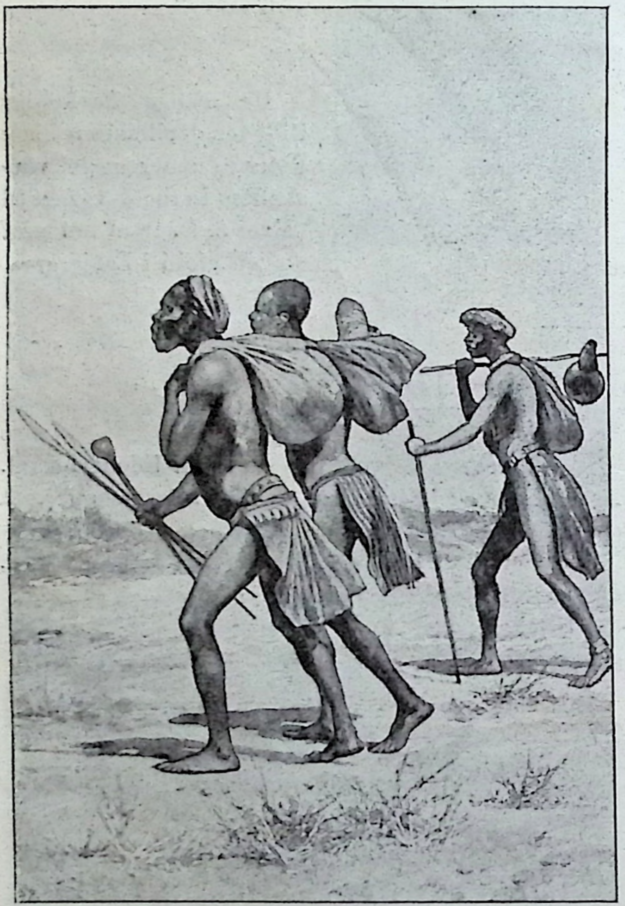
Blind Allarm: Brandslukningsforsøg paa Neuberts Fabriker.
Nærmest Muren: Borgerrepræs. Marstrand.

England og Boererne.

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

England sendte derfor først Mackenzie og senere Cecil Rhodes til Prætoria for at faa Forholdene ordnet. Da det ikke førte til noget Resultat, afgik Sir Charles Warren i 1885 til Kap for at organisere en militær Styrke. Da det var sket, rykkede han mod Slutningen af Aaret ind i Bechuanaland og tvang de boerske Fribyttere til at trække sig tilbage, uden at det dog kom til Kamp. Bechuanaland blev derpaa i 1885 erklæret som hørende under den engelske Krone.

Arbejdere paa Vej til Minerne.

I 1886 indtraf der en Begivenhed, der kom til at øve stor Indflydelse paa Forholdene i Transvaal.

Allerede i 1854 var der bleven fundet Guld i Bjergene, men Regeringen, der frygtede for, at Opdagelsen vilde fremkalde en stor Indvandring til Landet, forbød at forsætte Undersøgelserne under stræng Straf. Men i 1886 fandt man Guld i store Mængder dels ved Sheba i Lijdenburg og navnlig i Witwatersrand, en temmelig gold Højderyg, der ligger S. for Prætoria. Opdagelsen havde i det Øjeblik stor Betydning, thi Pengemarkedet var overalt trykket paa Grund af den store Forskel mellem Guldfoden og Sølvfoden, og desuden kunde Guldet benyttes til at bringe Landets Finanser paa Fode. Da Boererne, der ikke lider af Guldtørst, var utilbøjelige til selv at bearbejde Minerne, maatte Døren aabnes for Indvandrere. Allevegne fra, fortrinsvis dog fra England og Amerika, strømmede Guldsøgere til Landet. Kapitalisterne kom for at forøge deres Formue, og Lykkeriddere drog derned for hurtigst at erhverve sig en saadan. Desuden vandrede en Mængde Indfødte til Minerne for som Arbejdere at opnaa en høj Løn. De Fremmede — Uitlanders — søgte fortrinsvis til Witwatersrand, hvor de byggede en By, der fik Navnet af Johannesburg, og som allerede i 1896 havde en Befolkning paa over 100,000 Mennesker, saa at de dannede Flertallet af den hvide Befolkning. Desuden fandtes der i Transvaal 700,000 Indfødte.

Hvis disse Uitlanders var komne som Kolonister for, naar de havde erhvervet sig en Formue, at blive i Landet, havde der været Grund til at tage Hensyn til dem. Men, da de kun kom for i Løbet af den kortest mulige Tid at samle saa meget Guld som muligt og derpaa vende tilbage til deres Hjemstavn, mente Regeringen, at det var naturligt at lade dem betale Opholdet i Landet saa dyrt som muligt. Derfor blev der paalagt dem store Skatter og Afgifter, og derfor indførtes et Dynamitmonopol, hvorved Prisen paa Dynamit, der var en nødvendig Betingelse for at kunne bearbejde Minerne, blev sat saa højt som muligt. Ligeledes blev der lagt Beskyttelsestold paa Landets Produkter, saa at Prisen paa Levnetsmidler blev saa høj, at Johannesburg blev det dyreste Opholdssted i Verden. Kort sagt, Regeringen søgte paa enhver Maade at drage den størst mulige pekuniære Fordel af Uitlanders.

Statskassen kom i en blomstrende Forfatning. Medens Indtægterne i 1882 kun var henimod 5 Millioner Kroner, voksede de i 1892 til 22 og i 1895 til 60 Millioner Kroner. Og, medens man tidligere bestandig havde haft vanskeligt ved at dække Underballancen, havde man nu et aarligt Overskud paa 10—20 Millioner Kroner.

Da det var „Uitlanders“, der maatte betale Gildet, klagede de over den Behandlingsmaade, de var Genstand for. Da Klagerne blev afviste, besluttede de at arbejde paa at faa Borgerret og derigennem faa Indflydelse paa Styrelsen. Men de fandt en bestemt Modstander i Krüger. Det var ikke alene hans Uvilje mod alt fremmed, der var Hovedmotivet, men han frygtede for, at da den langt overvejende Del af Uitlanders bestod af Englændere, vilde de, hvis de fik Borgerret og blev Medlemmer af Volksraad, arbejde paa at faa Transvaal bragt ind under engelsk Over-

højhed. Derfor bestræbte han sig for at gøre det vanskeligere og vanskeligere for Uitlanders at faa Borgerret, og i disse Bestræbelser fandt han Tilslutning hos Boerernes store Flertal.

I 1882 bestemtes, at Uitlanders for at faa Borgerret skulde have opholdt sig 5 Aar i Transvaal. I 1890 blev Volksraad delt i 2 Kamre, hvoraf dog kun det første havde virkelig Indflydelse paa Lovgivningen. Det havde derfor kun lidet at sige, at der det følgende Aar blev bestemt, at Uitlanders kunde blive Medlemmer af andet Kammer. Men denne Bestemmelse blev allerede ophævet ved Lov i 1893, og denne fastsatte endvidere, at ingen Uitlander kunde faa Borgerret, før han i 10 Aar havde været kvalificeret til at sidde i andet Kammer. Da han ikke kunde opnaa dette Privilegium, før han var fyldt 30 Aar, kunde han altsaa ikke komme til sin fulde Ret, før han blev 40 Aar.

Det var dette Spørgsmaal om Uitlanders Ret, der i 1896 blev benyttet af den engelske Koloniminister Chamberlain til at blande sig i Forholdene i Transvaal, men med det Formaal at bringe Republiken ind under engelsk Overhøjhed, og i denne Bestræbelse stod han ikke ene.

I 1885 var der bleven aabnet en Jernbane fra Kap til Kimberley. Den ønskede man at fortsætte imod Nord, saa at den kunde komme til at danne Forbindelsesvejen med Central Afrika. Men det kunde kun ske, naar den kunde sikres. Derfor maatte de indfødte Stammer, gennem hvis Territorier den skulde gaa, undertvinges. Men samtidig blev det nødvendigt at bringe Transvaal ind under England, thi, da Jernbanen skulde gaa langs med Republikens Vestgrænse, kunde man ikke tillade Boererne naar som helst de vilde at gaa over Grænsen og afbryde Forbindelsen. Den engelske Regering ønskede derfor at faa dannet et stort sydafrikansk Rige under engelsk Overhøjhed. Men der var en enkelt Mand, der havde endnu mere vidtgaaende Planer. Han vilde, at der skulde oprettes et britisk-afrikansk Rige fra Kap til Suez. Denne Mand var Cecil Rhodes, og han fik snart saa stor Indflydelse i Sydafrika, at man kaldte ham den ukronede Konge.

Cecil Rhodes var født i 1853. Han var bleven gjort til Formand for det Selskab, der ejede Diamantgruberne i Kimberley, som gav et Udbytte der oversteg de dristigste Forventninger. Derved fik han samlet en meget betydelig Formue. Han formaaede Selskabet til at udruste en Ekspedition, der skulde gaa mod Nord ind i Matabelernes Rige, hvor der, efter Sigende, fandtes Guld. Et Korps, der talte 600 Mand, begav sig paa Vejen i 1888, og det lykkedes uden Kamp at

Premierminister Chamberlain.

formaa Kong Lobengula, der regerede over Matabelerne, til at underkaste sig Englands Overhøjhed. Det følgende Aar, 1889, dannede Cecil Rhodes et Selskab, der fik Navn af „the british South-Africa chartered company“. Det raadede over en Kapital paa 20 Millioner Kroner og fik af Regeringen Tilsagn om, at det skulde faa Styrelsen over det Land, det erhvervede eller erobrede, under engelsk Overhøjhed.

Da Præsident Krüger fik Efterretning om de Indrømmelser, Kong Lobengula havde gjort, blev han skræmmet op, thi, da England gennem Erobringen havde stænget ham inde mod Øst og

Vest, kunde han ikke være tjent med, at det nu ogsaa lukkede for ham imod Nord. Han besluttede derfor at gøre et Tog ind i Matabelernes Kongerige. Men Cecil Rhodes fik gennem Tryk paa forskellig Maade Krüger til at opgive dette Foretagende.

Lobengula havde vel givet sig ind under Englands Overhøjhed, men han var meget utilbøjelig til at rette sig efter dets Forlangende. Derfor opstod der idelige Rivninger. For at faa Ende derpaa, lod Rhodes i 1893 Tropper rykke ind i hans Kongerige under Ledelse af Dr. Jameson. Det kom til Kamp; Lobengula blev slaaet, maatte flygte og døde kort efter. Kongeriget gik derpaa ind under den engelske Krone, styret af „the chartered company". Rhodes gav det Navn af Rhodesia; Bulawayo blev gjort til Hovedstad, og det blev bestemt, at Jernbanen fra Kap til Kimberley skulde fortsættes over Mafeking til Bulawayo.

Diamantkongen Cecil Rhodes.

Efter at Transvaal saaledes var bleven lukket inde, henvendte Cecil Rhodes sig til Krüger for at faa denne til at gaa ind paa Dannelsen af et britisk-afrikansk Rige i Syd-Afrika. Men han fik et bestemt Afslag.

Det stod nu Krüger klart, at det tidligere eller senere maatte komme til Kamp med Englænderne, og derfor søgte han mere og mere at nærme sig Tyskland. Det venskabelige Forhold, der var bleven tilvejebragt under Krügers Ophold i Berlin, var bleven bevaret. Der var, som tidligere omtalt, bleven afsluttet en Handelstraktat med Tyskland; det gjaldt om at faa den udbyttet. Krüger optog derfor Burgers Plan om en Jernbane fra Pretoria til den portugisiske Havn Lorenzo Marquez. Statskassen havde Penge nok; der blev indforskrevet Tyskere til at lede Arbejdet, og Banen blev aabnet 1895. Aabningshøjtidelighederne foranledigede, at Krüger begav sig til Lorenzo Marquez.

Tyske Krigsskibe, der laa udenfor Havnen, saluterede Banens Aabning og modtog Krüger, der gjorde et Besøg ombord, som en regerende Fyrste. Kejseren af Tyskland sendte et Lykønskningstelegram i Anledning af Banens Aabning. Forholdet mellem Kejseren og Krüger syntes saaledes meget venskabeligt, og Tyskland drog Fordel deraf, thi Værdien af indførte tyske Varer steg paa 5 Aar fra 1 til 6 Millioner Mark.

Den engelske Regering havde paaskønnet Cecil Rhodes Fortjenester ved at udnævne ham til Premierminister i Kap. I Betragtning af hans store Indflydelse satte Uitlanders i den sydafrikanske Republik sig i Forbindelse med ham for at paakalde hans Hjælp. En Broder til ham, Oberst Rhodes, der opholdt sig i Johannesburg, var Mellemmanden. Gennem ham synes Rhodes at have faaet Tilsagn om, at Uitlanders vilde revoltere, naar de kunde gøre Regning paa Understøttelse. Cecil Rhodes henvendte sig derefter til Koloniminister Chamberlain og fik hans Tilladelse til, at en Styrke paa 500 Mand med 11 Kanoner, hvoraf 8 Maximkanoner, maatte blive lagt i Garnison i Mafeking under Paaskud af, at Tropperne skulde beskytte Bygningen af

En Vagtpost i Lorenzo Marquez.

Jernbanen til Bulowayo. Denne Styrke skulde under Ledelse af Dr. Jameson rykke ind over Grænsen og marchere mod Johannesburg for at støtte de Revolterende.

Den 28. December 1895 modtog Dr. Jameson et Brev, der af ham blev opfattet, som om alt var rede til at revoltere, saasnart man fik Efterretning om, at han havde sat sine Tropper i Marche. Han brød derfor op den 29. December om Aftenen Kl. 10 fra Mafeking og rykkede over Grænsen. Nytaarsdag 1896 naaede han frem imod Krügersdorf, der ligger N.-V. for Johannesburg, men her stødte han paa Boererne. Disse havde faaet Efterretning om hans Fremrykning, og General Cronje, der førte Kommandoen i Distriktet, samlede hurtigt en Styrke, med hvilken han tog Stilling paa nogle Højder. Dr. Jameson, der paa Marchen havde faaet Efterretning om, at der var udbrudt Oprør i Johannesburg, betænkte sig ikke paa at angribe disse. Men Angrebet blev slaaet tilbage. Da Dagen heldede, besluttede Dr. Jameson at opsætte et nyt Angreb til den følgende Morgen. Men i Løbet af Natten voksede Cronjes Styrke til 2500 Mand, og den tog Stilling, saaledes at Dr. Jameson var omringet. Dagen brød frem og Jameson gik mod Fjenden. Det varede ikke længe, før han kom til Klarhed over, hvorledes Situationen var, og derfor søgte han at føre sine Tropper tilbage.

Alverdens Nyt.

I Billeder og Tekst.

Den engelske Forfatter *John Ruskin,* om hvem vi fortalte i vort forrige Nummer, havde altid været Genstand for en ualmindelig Hengivenhed og det blev da bestemt, at den sidste Ære skulde vises ham ved at hans Lig lagdes paa lit de parade en Dags Tid forinden Begravelsen. En Del af Kistelaaget var af Glas, gennem hvilket hele Ansigtet, der kun lidet havde ændret sig, kunde ses, indrammet af en mægtig Krans.

En talrig Menneskemængde passerede forbi den store Skribents sidste Leje.

John Ruskin paa lit de parade.

Siegfried-Koncerten.

Franz Schwarz som Wotan.

En ganske usædvanlig musikalsk Nydelse bydes det københavnske Publikum paa den af Professor *Victor Bendix* dirigerede filharmoniske Koncert, ved hvilken for første Gang her i Byen — og vistnok i hele Norden — et stort Brudstykke (1ste Akt) af *Richard Wagners* Musikdrama *„Siegfried“* opføres.

Det kgl. Teater har, som man ved, kun givet os Lejlighed til at høre en eneste Del af de 4, der danner Wagners Hovedværk „Nibelungenring“, nemlig „Valkyrien“, der i Begyndelsen af Halvfemserne opførtes med Fru *Ellen Gulbransen* i Titelrollen. De 3 resterende Dele har hidtil været en lukket Bog for det store, brede Musikpublikum og kun kendt af de faa, der paa egen Haand giver sig af med at studere Tonekunstens Mesterværker.

Det bliver da ligefrem en Begivenhed, at nu hele 1ste Akt af „Siegfried“ opføres heri Byen med et Orkester paa henved 100 Mand, med en saa intelligent og energisk Dirigent som Professor *Bendix* og — ikke at forglemme — med nogle af Tysklands aller ypperste Wagner-Sangere i de 3 Solopartier.

Briesemeister som Siegfried.

Disse Solister ere Dr. *O. Briesemeister* (Siegfried), *Julius Lieban* (Mime) og *Franz Schwarz* (Wotan), Kunstnere, der alle er i fuld Vigueur og som netop i de 3 nævnte Partier har vundet sig store Sejre paa Tysklands fornemste Operascener.

Dr. *Briesemeister*, der oprindelig var Læge, er en decideret ung Heltetenor. Blandt de mange Partier, han allerede, trods sin ikke overdrevne lange dramatiske Løbebane, har sunget i Breslau med glimrende Sukces, regnes netop de wagnerske til hans ypperste. Særlig hans „unge Siegfried“ — den Præstation, Københavnerne nu ville faa Lejlighed til at kende — blev en kolossal Triumf for ham, og hans Loke var i enhver Henseende en saa glimrende Ydelse, at Fru *Cosima Wagner* efter at have set og hørt den opfordrede ham til at udføre den ved Festspillene i Bayreuth.

Ligeledes ved Stadtteatret i Breslau virkede Barytonisten, Kammersanger *Franz Schwarz*. Han er en 42-aarig, statelig Mand med et aldeles ypperligt Helteorgan, som er fortræffelig uddannet hos den tyske og italienske Skoles bedste Lærere. Schwarz, der synger „Wotan“, har været knyttet til adskillige tyske Scener, inden han havnede i Hamborg, hvor han endnu er ansat og forgudes af Publikum.

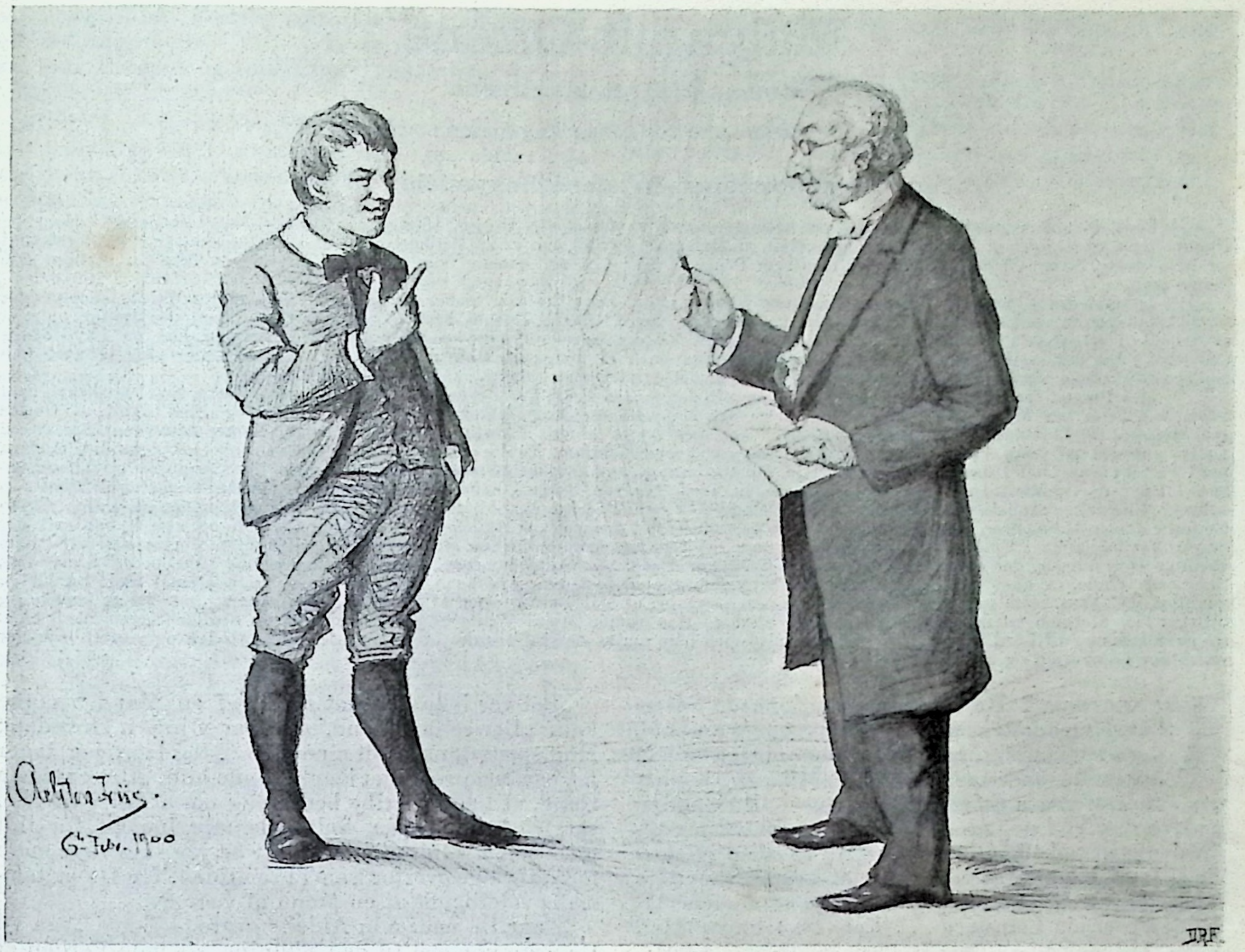
Julius Lieban som Mime.

Endelig kommer vi til den sidste og ikke mindst fremragende i Triumviratet, Hofoperasanger *Julius Lieban* fra Berlin, en aldeles fortræffelig Tenorist, der i sin Tid med Angelo Neumanns Nibelungen-Teater kom til Spreestaden og hurtig blev engageret til den derværende Opera. Enhver Musikven, der har gæstet Berlin og dets Operahus, kender Lieban, ved, hvad han er for en glimrende Sanger, og mange vil der have hørt ham netop som Mime i „Siegfried“, et Parti, som han efter vidtberejste, kyndige Folks Sigende synger bedre end nogen anden nulevende Kunstner.

Det er da klart, at med tre saadanne Koryfær og Wagner-Specialister som Solister vil „Siegfried“s Opførelse blive en *Begivenhed*, ikke alene i denne Sæsons Koncerter, men i københavnsk Musikliv overhovedet.

*

Ved Redaktionens Slutning erfare vi, at Franz Schwarz ej vil komme hertil, medens vi savne Tid til at fremskaffe Portræt af hans Efterfølger.

Scene af „Det kære Barn“ paa Folketeatret.
Drengen *(Hr. Hofman)* til sin Fader *(Hr. Fjelstrup)*: „.... Jeg kan ikke for min Død fordrage Folk, der bliver gnavne, fordi de taber i Spil. Har jeg Ret, Gamle?“ (Tegnet for „Hver 8. Dag“ af *Achton Friis*).

„Det kære Barn“ paa Folketeatret.

DET er endnu ikke i denne Sæson lykkedes noget københavnsk Teater at bringe et Stykke frem til den rigtig store Succes. Sæsonen har hidtil været de halve Sejres og de deciderede Nederlags. I Farcen *„Det kære Barn“* har Folketeatret næppe heller faaet Ønskesedlens Nr. 1, men nok en respektabel „Træffer“ saa nær Pletten, at Direktøren har al Grund til at glæde sig med Publikum. Folketeatrets gamle Stamgæster har akcepteret „Det kære Barn“ som et vellykket Medlem af Farcens store, ofte saa miskendte, oftere saa sørgelig talentløse Familie.

„Det kære Barn“ er født i England og har derfor i Vuggegave faaet en Dannelsesbasis, som er lige fjern fra dristig fransk Esprit som fra gængse tysk Hurlumhej. Der er adskillige Momenter af det gode Lystspil i denne Farce, og selve de farcemæssige Forviklinger er yderst pudsige og desuden i og for sig behændigt motiverede, naar man først har sat sig ud over den kapitale Usandsynlighed, at det unge Menneske skulde antages for at være kun 14 Aar.

Ved Situationernes umiddelbare Komik mere end ved Replikens springske Vid er Stykket til munter Underholdning. Højst sandsynligt har Oversætteren, Hr. *Anton Melbye*, af sit eget opfindsomme Humør givet den engelske Original forstærket komisk Virkning hist og her.

Bedst, som altid paa Folketeatret, var Herrepersonalet. Iøvrigt lider jo for Tiden alle vore Teatre af en pinlig Mangel paa betydelige Skuespillerinder. Hr. Fjelstrups Posket var et af de gyldigste Beviser paa det i sin Art fremragende Talent, denne Skuespiller besidder. Ved den mindst mulige Udvendighed, men ved en frisk, oprindelig Humors faa sikre Midler skabte han en ny, karakteristisk Figur af den mildt sindssvage Genre. Ogsaa Hr. Hofmans 19-aarige Barn var en dygtig og fornøjelig Præstation. I den bedste Farcestil spillede endvidere Herrerne Nellemann og Ring. Af Damerne tør alene Fru Neiiendam og den med Urette oversete Frk. Petrine Møller nævnes med Ros.

M-E.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Indhold af Romanen fra dens Begyndelse til nu.

Først fortælles hvorledes en af Bogens Hovedpersoner, Professor von Holzen, aflægger en døende Mand et Besøg i Haag og afkøber ham en værdifuld Recept paa Fabrikation af Malgamit, et Stof, der er en Betingelse for al Papirfabrikation, men livsfarligt for Arbejderne. Samme Øjeblik, den Syge modtager Pengene, døer han, og Professor von Holzen undser sig nu ikke for at tage sine Penge igen.

Læseren føres dernæst til London. En ung Verdensmand, Tony Cornish, træffer en gammel Ven, Major White, der vender sejrrigt tilbage fra en Ekspedition i Indien. De gaar sammen hen til Tonys Kusine, Frøken Joan Ferriby, hvem de træffer optaget af Arbejde i velgørende Øjemed. Hun omtaler et nyt stort Velgørenhedsværk, som hendes Fader, Lord Ferriby, paa en Hr. Rodens Opfordring har sat sig i Spidsen for. Det vedrører Fabrikationen af Malgamit. Han vil nu danne et Selskab, der skal beskytte Arbejderne og samle dem paa ét Sted saaledes, at Selskabet overtager al Fabrikation af dette farlige Stof.

Handlingen forlægges nu til Haag, hvor Perçy Roden paa et Hotel gør Bekendtskab med en yngre Enke, Fru Vansittart, med hvem han taler om Malgamitarbejderne. De uhyggelige Malgamitarbejderes Ankomst til Haag i Taage og Slud skildres. Derfra gaar Rejsen til Klitterne ved Scheveningen, hvor Fabriken ligger. Roden forestiller Cornish for sin Søster Dorothea, der er en Skolekammerat af Joan Ferriby. Man indføres saa i Malgamitselskabets Kontor i London, hvor Cornish har alt Arbejdet, medens Lord Ferriby kun møder der for et Skins Skyld. I dette Kontor samles ogsaa Kredsens Damer til smaa Udvalgsmøder og Theselskaber. I Haag dør imidlertid atter en af Arbejderne, til Trods for von Holzens Løfter om, at deres Sundhedstilstand skal blive forbedret. Malgamitselskabets Bestyrelse holder et Møde, ved hvilket Lord Ferriby foreslaar Selskabets Omdannelse saaledes, at Arbejderne bliver Aktionærer, medens Selskabet ikke er underkastet den engelske Aktielovgivning. Tony Cornish og Fru Vansittart, der har truffet hinanden i Tyskland, da hun var en ung, nygift Kone, mødes, og hun lader ham ane, at hun muligvis kan give ham gavnlige Oplysninger, der staar i Forbindelse med Malgamitselskabet. Cornish rejser tilbage til England og besøger en ældre Ven, Bankieren Wade, og hans unge Datter, Marguerite. Med hende vil Faderen gerne have ham gift; men Tony afslaar det. Bankieren gør ham da opmærksom paa en Artikel i *Times*, der paaviser, at Malgamithistorien er Svindleri, og opfordrer ham til at trække sig tilbage; men Cornish vil ikke lade Arbejderne i Stikken. Han sætter Major White Stævne i London og drøfter Sagen med ham. De gaar sammen til Lord Ferriby for at blive enige med ham om at de skal trække sig ud af det; men Roden og von Holzen har været der i Forvejen og atter bedaaret Ferriby.

Indtægterne? Hr. Roden er vor lønnede Sekretær. Han forstaar sig paa de pekuniære Forhold, der er temmelig indviklede. Jeg antager, vi kan overlade saadanne Enkeltheder til ham. Jeg har maaske nok større Erfaring med Hensyn til Velgørenhedsværker end nogen af Dem, og derfor vil jeg tillade mig at anbefale den strengeste Tavshed i denne Sag. Jeg tror ikke, at vi behøver at besvare unyttige Spørgsmaal, og dersom jeg — hm, ja — dersom Arbejderen er sin Løn værd . . . Køb Dem en ny Hat, kære Anthony.“

Cornish rejste sig og saa paa Uret. „Gud véd, om Joan vil give os en Kop The?“ sagde han. „Vi kan i alt Fald gaa op og prøve ad.“

„Ja vist saa, gør det; jeg skal komme, naar jeg er færdig med mit Arbejde. Og tænk saa ikke mere paa den Sag, hvad?“

„Ham har De faaet Krammet paa,“ sagde Major White til sin Ledsager, da de gik ovenpaa.

15. KAPITEL.

Ærlig og ligefrem Tale.

„Jeg trænger til noget at spise,“ betroede Frøken Marguerite Wade Tony Cornish i en dæmpet Tone et Par Minuter senere i Lady Ferribys Dagligstue. Hun sagde det med et lille fornøjet Blik, medens Cornish stod foran hende med to Tallerkener med Kiks, som ganske vist ikke lovede megen Næring.

„Saa er De kommet et galt Sted hen,“ hviskede Cornish.

Marguerite lod ham vente, medens hun anbragte Kiks paa sin Underkop. Han satte Tallerkenen til Side og vendte tilbage for at opfylde en stiltiende Befaling, som hun gav ved at pege med Fingeren paa en tom Stol ved Siden af sig.

Marguerite var midt i den korte Periode i en Kvindes Liv, da hun tør sige ganske ligefrem, hvad hun ønsker.

„Hvorfor gifter De Dem ikke med Joan?“ spurgte hun og spiste en Kiks med en køn, ung Optimisme, som næsten vidnede om, at Ting undertiden smager lige saa godt, som de ser ud.

„Hvorfor gifter De Dem ikke med Major White?“ svarede Tony, og Marguerite vendte sig om og saa' alvorligt paa ham.

„Det var ikke saa galt svaret af en Mand,“ sagde hun. „Der er faa Mænd, der har Øjne i Hovedet.“ Hun spiste tankefuldt sine Kiks. „Jeg tror, jeg tager fat paa Smørrebrødet igen,“ sagde hun. „Det er sidste Gang, at Lady Ferriby beder mig om at blive til The, saa jeg kan lige saa godt lade mig hænge for lidt mere som for lidt mindre. Jeg tror, jeg skal være mere forsigtig lige overfor Dem i Fremtiden, for De er temmelig intelligent af en Mand at være.“

„Naar De naar min Alder,“ svarede Tony, „saa vil De være kommet til den Slutning, at hele Verden er klogere, end man har antaget den for. Det kan ikke gaa an at tro, at Verden er blind, det er bedre ikke at tage Hensyn til, om den kan se eller ikke.“

„Det kan Kvinder ikke gøre,“ svarede Marguerite med al sin tyveaars Visdom. „Naa da, for Pokker!“ tilføjede hun et Øjeblik efter dæmpet, da hun saa', at Joan og Major White kom hen imod dem.

„Jeg har et Brev til Dem,“ sagde Joan, „det var vedlagt et, som jeg i Morges fik fra Fru Vansittart i Haag. Hun kommer ikke til Kræmmerlærlingeforeningens Bal. Jeg antager, det er Svaret paa det Kort, De sendte hende. Hun siger, at hun ikke kender Deres Adresse.“

Joan saa' et Øjeblik paa ham med et tvivlende Blik.

Cornish tog Brevet, men bad ikke om Lov til at aabne det. Han holdt det i Haanden og spurgte Joan:

„Har De set *Times* for i Lørdags?“

„Ja, naturligvis,“ svarede hun alvorligt, „og hvis det er sandt, hvad der staar, saa vasker de naturligvis alle Deres Hænder i den Sag. Jeg har talt med Fader om det; han fremstillede begge Sider af Sagen for mig med omtrent ti Ord og overlod saa Valget til mig selv — men jeg er ikke kompetent til at vælge. — Fader forstaar sig ikke paa Kvinder,“ sagde Marguerite.

„Men han forstaar sig paa Penge,“ svarede Major White og saa' paa hende med en lidt streng Forbavselse, som om han hidtil ikke havde vidst, at hun kunde tale.

Marguerite tog imod denne Bebrejdelse med en gnaven Mine og stram Mund, hun mente maaske, at det eneste Svar, hun kunde give, næppe egnede sig til at blive udtalt.

Saa trak Cornish sig ud af Samtalen og gik straks efter hen til Vinduet, hvor han benyttede Lejligheden til at aabne Fru Vansittarts Brev. Wade stod i Nær-

heden med Lady Ferriby og forklarede godmodigt, at selv med den bedste Vilje i Verden kunde man ikke faa fem Procent og fuldstændig Sikkerhed for sine Penge nu til Dags.

„Min Ven,“ skrev Fru Vansittart paa Fransk. „Jeg gaar hver Dag en Tur paa Oudevej. Jeg sidder paa den Bænk, hvor De sad, og ser som oftest det Syn, De saa. Jeg er ikke sentimental; men man har dog et Hjerte, og dette er virkelig en slem Historie. Jeg har ogsaa fra paalidelige Kilder faaet at vide, at den nye Fabrikationsmaade er farligere end den gamle, hvad jeg længe har haft Mistanke om, og hvad De vist ogsaa har tænkt Dem. De og jeg er kommet ind i denne Sag ganske imod vor Vilje, og De har Kort paa Haanden, som kræver et omhyggeligt og dristigt Spil. Min Ven, blæs Deres Kræmmerlærlinge et Stykke og skrid til Handling uden Tøven.“ E. V.

Hun vedlagde et formelt Afslag paa den Indbydelse, hun havde faaet til det omtalte Bal.

Major White var ikke en snaksom Mand, og lige over for Joan optraadte han særlig med stille Forundring. I Stedet for at tale med hende, foretrak han at staa et lille Stykke fra hende og se paa hende, og hvis en skarp Iagttager i disse Øjeblikke kunde opdage et Glimt af Udtryk i hans Ansigt, saa syntes dette Glimt at udtrykke en stor Ydmyghed lige overfor en Skaber, der kunde frembringe noget saa forvirrende, saa interessant, saa absolut skønt — som Joan.

Cornish, der saa' White optaget af hans Yndlingstidsfordriv, tog ham ved Armen og førte ham hen til Vinduet.

„Læs dette,“ sagde han, „og brænd det saa.“

„Der er to Sider ved Sagen, som Deres Fader siger,“ sagde Joan til Marguerite, da han kom hen til dem. „Hvis Fader og Tony og Major White tager deres Navne tilbage og svigter de stakkels Malgamitarbejdere nu, saa er det ude med de ulykkelige Mennesker. Saa kommer de alle tilbage til den billigere og giftigere Fabrikationsmaade. Og det vilde da være en Plet paa vor Civilisation, ikke sandt Tony?“

Marguerite nikkede let. Hun saa' den store Kriger, Major White, rive Fru Vansittarts Brev i Stykker og kaste det i Ilden med en Aabenhed, der maaske var bedre end nogen som helst Hemmelighedsfuldhed.

Majoren traadte hen til dem.

„Jo, saadan ser jeg ogsaa paa det,“ svarede Tony.

„Og hvad siger De?“ spurgte Joan Majoren.

„Jeg? Ingenting,“ svarede Krigeren mod stor Sandruhed.

„Men, hvad vil De da gøre?“ spurgte Joan, som var praktisk og ligesom mange praktiske Folk holdt af at handle hurtigt.

„Vi vil støtte Malgamitarbejderne,“ svarede Tony roligt.

„Vil De gaa med dem baade i tykt og tyndt?“ spurgte Marguerite og knappede sin Handske.

„Ja.“

De to Damer saa' paa Major White, der gengældte deres Blik sløvt og som sædvanlig ikke syntes at have nogen Bemærkning at gøre. Men enhver Anstrengelse i den Retning blev han ogsaa fritaget for ved Lord Ferribys Ankomst.

Han traadte ind i Værelset med en vigtigere Mine end sædvanlig; han havde et aabent Brev i Haanden, og hans Væsen tydede paa, at han krævede hele Selskabets øjeblikkelige Opmærksomhed. Der er nogle Mænd og enkelte Kvinder, som lever for Mængden og ikke er tilfreds med enkelte Personers Opmærksomhed, og de faar sikkert deres Straf, for hvor behagelig end Mængdens Opmærksomhed kan være, medens den varer ved, saa er den ejendommelig kortvarig, og intet er ynkeligere at se end Anstrengelser for at bemægtige sig den igen, naar den først en Gang er slappet.

„Hm!“ begyndte Lord Ferriby, og de standsede alle for at lytte. „Jeg har her et Brev fra vor Kontorist paa Malgamitkontoret. Det lader til, at der er en Del Mennesker dér, saa vidt jeg kan se, Papirfabrikanter, som fordrer at tale med os og nægter at forlade Huset, før de har gjort det.“

Lord Ferribys Væsen viste tydeligt nok hans Medlidenhed med de Mennesker, der kunde gøre sig skyldige i et saadant Brud paa gode Manerer.

„Man véd jo næppe, hvad man skal gøre,“ sagde han. naturligvis uden at mene, at hans Ord skulde tages bogstaveligt; han var tydelig nok overbevist om, at hans Tilhørere kendte ham for godt, til at tro, at han virkelig var i Forlegenhed. „Det er vanskeligt at have at gøre med — hm — Personer af den Art. Hvad mener du, at vi skal gøre?“ spurgte han pludselig Cornish.

„Snakke med dem,“ lød Svaret.

„Men kære Anthony, i saadant et Tilfælde skulde da Hr. Roden tale med dem, ham maa vi jo betragte som vor — hm — finansielle Raadgiver.“

„Men da Roden ikke er her, kan han jo ikke hjælpe os. Maaske Hr. Wade vil være saa venlig at optræde som vor finansielle Raadgiver ved denne Lejlighed,“ foreslog Cornish.

„Ja, hvis De ønsker det,“ svarede Bankieren, „saa skal jeg gerne gaa med og høre, hvad de Folk har at sige. Men jeg kan naturligvis ikke tage Del i noget, der ligner en Strid, og mit Navn maa ikke omtales.“

„Nej, De kan være incognito,“ svarede Ferriby med forceret Latter.

„Ja, incognito,“ svarede Bankieren alvorligt.

Majoren tiltrak sig den almindelige Opmærksomhed ved at mumle noget uhørligt, som han blev opfordret til at gentage.

„Det er forbandet pænt af Hr. Wade,“ sagde han.

Og dermed syntes Sagen afgjort; for de gik alle hen imod Døren.

„Lad Vognen blive tilbage og vente paa mig!“ raabte Marguerite ned over Rækværket, da hendes Fader gik ned ad Trappen.

„Det lader til,“ hviskede hun til Joan, „at der er noget muggent ved den Malgamithistorie.“

I Malgamitfabrikens lille Kontor fandtes der fire Herrer, der sad paa de Stole, som sædvanlig stod om et Bord, hvor Balkomitéen eller Bazarudvalgene holdt deres Møde.

Den ene, der efter hvad Lord Ferriby senere mere bedrøvet end vred sagde, synes at være Føreren, var en rødhaaret Skotte med brunt Skæg, brede Skuldre og et Hoved, der syntes at tyde paa fremskredne radikale Meninger. Den anden Ordfører var en mild Mand med et blegt Ansigt og en hængende, tynd Knebelsbart. Han havde blide Øjne og Læber, der altid skiltes ad paa en blid argumenterende Maade. Den tredje og fjerde Papirfabrikant syntes at være Udlændinge.

„Jeg synes,“ begyndte den milde Mand langsomt; men han blev hurtig overtrumfet af sin Landsmand, som nikkede kort til Wade og sagde:

„Er det Lord Ferriby?“

„Nej,“ svarede Bankieren roligt.

„Jeg er Lord Ferriby,“ sagde Formanden for Malgamitselskabet med Fingeren paa sin Urkæde.

Den rødhaarede saa paa ham med sine heftige blaa Øjne.

Mæt og sæt.

Efterat Redaktionen af „Hver 8. Dag“ havde udsat sin Præmieopgave til Berigelse af det danske Sprog, galdt det at finde en Mand med Autoritet til at træffe den vanskelige Afgørelse mellem de mange Besvarelser. Den bekendte Forfatter og Sprogkyndige Hr. Dr. phil. Vilh. Andersen paatog sig beredvillig Hvervet, og har om Opgaven og dens Løsninger sendt os nedenstaaende interessante Linjer.

Hr. Redaktør!

De har anmodet mig om at være Dem behjælpelig med at udfinde den bedste blandt de indkomne Besvarelser paa den i „Hver 8. Dag“ 6. Aarg. Nr. 1, under Rubrikken „Tankesport“ udsatte Præmieopgave:

Naar vi har spist tilstrækkeligt, er vi mætte. Men hvad er vi, naar vi har drukket tilstrækkeligt?

Skønt jeg unægteligt for min Del tvivler om, at det vil lykkes ad sportslig Vej at berige Sproget med et Ord, hvortil det trænger — og selv aldrig har følt Trangen til *dette* Ord — har det dog været mig en Fornøjelse at gennemlæse de indkomne Forsøg paa en Besvarelse, der for en stor Del er forfattede af ikke særligt sprogkyndige Mænd og for en *næsten* ligesaa stor Del vidne om Sindrighed og rigtig Sprogfølelse.

Jeg forbigaar naturligvis dem, der har opfattet deres Opgave som en Spøg og besvarer: „Saa er man — færdig“ eller: „Saa er man — død“ og skal heller ikke gaa i Rette med en Abonnent, der bestemt fastholder, at man, naar man har drukket tilstrækkeligt, nødvendigvis maa være *fuld*.

Men jeg ser heller ikke rettere end at man, naar man holder sig til Opgavens Ordlyd, ogsaa maa lade en hel Gruppe af de andre Besvarelser ude af Betragtning.

Da nemlig Opgaven udtrykkelig forlanger et Ord, der nu ikke findes i Sproget, er den aabenbart ikke løst ved de ofte meget smukt motiverede Besvarelser, der foreslaa at indføre et i det højere Sprog eller i Dialekterne allerede forekommende Ord af den omspurgte Betydning i den almindelige Sprogbrug. Derved udelukkes følgende Besvarelser:

1) *utørst*, af det nægtende *u* og *tørst*, som er den gamle nordiske Form for det i Overensstemmelse med den tyske Form afledede *tørstig*. Ordet findes paa Norsk og i enkelte danske Dialekter. Det skal, efter hvad der opgives i en Besvarelse være indført i en Oversættelse af det Nye Testamente — det har ikke været mig muligt at finde hvilken — i Joh. Ev. 2, 10: „Man plejer at give Gæsterne den gode Vin først og siden, naar de ere *utørste* (alm. Oversættelse: drukne) den ringere.“

2) Tillægsformerne af Udsagnsordene *kvæge*, *læske*, *slukke* og *stille*, der i forskellige Sprogkredse er de gængse Benævnelser paa den omspurgte Tilstand. Af disse Ord betegner hverken *kvæget*, der baade har en noget for almindelig Betydning (= forfrisket) og især en alt for højtidelig Klang, eller *læsket*, af tysk Oprindelse (nedertysk *leschen*, slukket) der høres oftere i daglig Tale, den fuldkomne Tilfredsstillelse af Tørsten. *Stillet* bruges, dog ingenlunde almindeligt, om spæde Børn. Det bedste synes at være *slukket*, der er i Brug som rent Tillægsord i forskellige Former baade i Jylland og paa Øerne. Som Besvarelser af den udsatte Opgave har alle disse Ord tillige den Mangel ikke at være „korte“ nok, Enstavelsesformen *slukt* og endnu mere den foreslaaede Forkortelse *slot*, vilde falde besværlige under Bøjningen. Heller ikke vilde noget af de hidtil nævnte Ord kunne forbindes med *mæt* med den ønskelige og ved Opgavens Redaktion antydede lydlige Fynd (Stavelse- eller Bogstavrim). Udtryk som: „Nu er jeg baade *mæt* og *slukket* o. s. v.“ eller: „baade *slukket* o. s. v. og *mæt*“ vil ikke ved selve deres Klang have noget af den Prægnans, der umiddelbart vilde kunne anbefale deres Anvendelse.

En saadan prægnant Forbindelse vilde man derimod have, hvis det gik an efter fleres Forslag at overføre Tillægsordet *tæt*, fra dets nu almindelige Anvendelse, om Kar, der mættes med Væde, og fra Talemaaden „at drikke tæt“. Men dette Forsøg vilde sikkert aldrig lykkes, i al Fald ikke uden for en rent spøgende Sprogbrug.

Tilbage bliver da de nydannede Ord, der er korte og knappe og kan indgaa i Rimforbindelse med *mæt*.

Der er foreslaaet tre saadanne.

1) *dræt*. Ordet er et sprogligt Misfoster: Hovedet af *dri*k - og Halen af m*æt*, og næppe at anbefale.

2) *væt* (saaledes i en Mængde Besvarelser). Imod Afledningens Klarhed og Rigtighed *(vaad, væde)* kan der vel ikke gøres væsentlige Ind-

vendinger. Derimod synes Ordets Lyd lidet tiltalende; det klinger flovt og ligesom vandet.

3) *kvæt,* af *kvæget.* Dette Ord er foreslaaet i en fyldigt motiveret Besvarelse af Hr. Skolebestyrer N. L. Højberg i Helsingør. Imod Afledningen er der vel det at indvende, at efter det danske Sprogs Love kan *kvæget* hverken umiddelbart ved en simpel Forkortning, som Indsenderen antager eller middelbart uden ved Tilslutning til *mæt* blive til *kvæt.* Men Lyden taler snarere for end imod. Den er rigtignok ikke smuk, nærmest *kvækkende,* men til Gengæld ganske malende, idet den paa en meget energisk Maade — ligesom med et *Skvæt* — betegner Trangens fuldkomne Tilfredsstillelse. I Forbindelse med mæt, burde det nye Ord sikkert staa først: „Nu er jeg baade *kvæt og mæt*“ (smlgn. i Lyden *kvit og frit).*

Hvis De da, Hr. Redaktør! skulde mene, at den af Dem stillede Opgave, saaledes som den er formuleret, kun kan løses ved et nydannet Ord, vilde efter mit Skøn Forfatteren af den omtalte Besvarelse, være nærmest til at fortjene Prisen. Men jeg skal ikke nægte, at jeg tvivler meget paa, at det af ham foreslaaede Ord nogensinde vil slaa igennem i den almindelige Sprogbrug.

Et Ord, der i al Fald kunde fortjene at optages i Sproget paa ny, findes derimod i det af to af Deres Indsendere hørte, nu forældede Dialektudtryk: „Nu er jeg baade *sæt og mæt.*“ Se, det er Dansk og det saa godt Dansk, som det i denne Sammenhæng vil være muligt at præstere. Ordet *sæt* er nemlig ikke, som man kunde formode, det tyske *satt* i dets almindelige Betydning (= tilfredsstillet), men den forældede, dog vistnok endnu i sjællandsk Dialekt forekommende Fortids Tillægsform af Udsagnsordet *at sætte,* der i al Fald paa Sjælland bruges almindeligt i Udtrykket: *at sætte Tørsten;* ligesom man i Rigssproget siger *at sætte Feberen, Ophidselsen sætter sig* o. s. v. I jydske Dialekter forekommer da ogsaa den nu brugelige Tillægsform *sat,* som Tillægsord i den samme Betydning: „Jeg er *sat*“ (d. v. s. tilfredsstillet). Men den gamle Form *sæt* er sikkert at foretrække, ikke blot fordi den giver Rim paa *mæt,* men fordi man, hvis man indførte den paa ny, vilde kunne gøre den Forskel mellem Tillægs*ordet* og Tillægs*formen* som man savner f. Eks. i *slukket.* Tillægsordet *sæt* (gammel Tillægsform af *at sætte*) vilde da forholde sig til Tillægsformen *sat,* som Tillægsordet *hoven* (gammel Tillægsform af *at hæve*) til Tillægsformen *hævet.* Man vilde altsaa paa godt Dansk kunne sige: „at sætte sin Tørst“, „Tørsten sætter sig“, „min Tørst er sat“, men: „jeg er *sæt*“.

Hvis De, Hr. Redaktør! kunde virke til at dette gamle Ord blev optaget paa ny, vilde De efter mit Skøn have gjort Sproget en større Tjeneste end ved at indføre et nyt. Hvorledes De vil gøre det, beder jeg Dem selv betænke. Om De f. Eks. kunde bevæge Holger Drachmann til at spendere lidt af Overskuddet af sin dionysiske Inspiration paa Besyngelsen af dette meget nationale Maadeholdsord? Til foreløbig Anmeldelse tjener følgende lille borgerlige Leveregel, hvortil der i flere af Besvarelserne gives spredte Bidrag:

Lev ret og slet:
Slid dig træt!
Sov dig let!
Klæd dig tæt!
Hold dig ret!
Spis dig mæt!
Drik dig *sæt!*

I den Tro, at De vil mene ligesom jeg, at Deres Opgave: „*Find* et kort Ord i Sproget, som kan udtrykke Følelsen: at have drukket tilstrækkeligt“ er lige saa vel fyldestgjort ved det Fund, at have opdaget et gammelt Ord, som er kommet af Brug, som ved den Sportspræstation at have opfundet et nyt, foreslaar jeg, at den første lykkelige Finder af det gamle Bondeord, Hr. Jens C. Christensen i Kristrup ved Randers, bliver den lykkelige Vinder af Pariserrejsen.

København, den 2. Februar 1900.

Vilh. Andersen.

*

Redaktionen tiltræder ganske den Dom, der er fældet af Dr. phil. Vilh. Andersen.

Pariserrejsen tilfalder altsaa Hr. Jens C. Christensen, Kristrup pr. Randers.

Duellen.

Dr. phil. Edv. Brandes.

Den pinlige og opsigtsvækkende Affære Edvard Brandes-Robert Schyberg, blev de sidste Ugers almindelige Samtalestof. Den unge Skuespillers brutale Overfald paa aaben Gade, det kongelige Teaters Intervention, Dr. Brandes Udfordring og den efterfølgende Duel — alt virkede i lige Grad forbausende og usædvanligt. Idet vi notere Duellen i vor ugentlige Oversigt over Aarets Begivenheder og vedføje Portræter af Skuespillets to Hovedpersoner, prise vi den lykkelige Skæbne, der viste Kuglerne Vej hen over deres Hoveder, der havde støbt dem.

Skuespiller Robert Schyberg.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den østrigske Konsul, Grosserer *Peter Halkier*, som var rejst mod Syden for at søge Lægedom, overraskedes i Paris af Døden. I ham mister Bourgeoisiet en repræsentativ Personlighed og Børsen et anset Medlem. Han havde i Aarenes Løb oparbejdet en betydelig Assuranceforretning, og hans sociale Position, der alt fra Fødslen havde Rod i en gammel og grundfæstet Slægt, fik yderligere Fæste gennem de højtstaaende Kredse, som hans Konsul-Stilling bragte ham i Berøring med. Det halkierske Hus blev et Centrum for Byens højere Selskabsliv og Konsulen selv var den elskværdigste og gladeste Vært. Hans repræsentative Stilling havde foruden Ridderkorset skaffet ham adskillige udenlandske Ordener.

Konsul Halkier.

Oberst *N. J. Chr. von Marcher*, Chef for Grænsegendarmeriet, er afgaaet ved Døden i Kolding.

M. var født d. 17. Oktober 1824, kom 1844 paa Landkadetakademiet, deltog i Tre-Aarskrigen, under hvilken han 1849 blev Premierløjtnant.

1853 fik han Ansættelse ved det holstenske Grænsegendarmeri, blev 1862 Ritmester og 1863 Chef for Gendarmeriet.

Under Felttoget 1864 gjorde M. Tjeneste ved 4. Divisions Stab, og da det nuværende Grænsegendarmeri samme Aar oprettedes, blev M. straks ansat som dets Chef. Marcher var den ældste tjenstgørende Officer her i Landet og havde under sin lange Virksomhed skabt sig en udstrakt Kreds af Venner, der i ham vil mindes en sjælden human og pligtopfyldende Embedsmand.

Oberst von Marcher.

Han var dekoreret med Kommandørkorset af Dannebrogsordenen og Sølvkorset samt den preussiske Kroneordens Kommandørkors.

Kammerherre *S. J. Bie*, hvis Død for kort Tid siden er meldt fra St. Thomas, havde tilbragt over 40 Aar i Vestindien.

Kammerherre Bie.

Født i Fredericia d. 18. Juli 1809 og Søn af Oberst L. P. Bie, begyndte han, efter at have taget juridisk Eksamen i 1834, sin Løbebane i Toldetaten 1839 som Assistent i Generaltoldkammeret og Kommercekollegiet. I 1842 fik han kgl. Udnævnelse som Assistent under Øresunds Toldkammer og i 1849 som Fuldmægtig dersteds.

Efter Øresundstoldens Ophævelse i 1857 udnævntes han til Toldforvalter i Christianssted og i 1867 til Toldintendant i St. Thomas. Denne Stilling fratraadte han i 1877.

Ved sit 50-aarige Jubilæum 1892 modtog han talrige Vidnesbyrd om, hvor afholdt han havde forstaaet at gøre sig blandt Befolkningen i de mange Aar han havde opholdt sig i Vestindien.

Kaptajn *Philip Rask Dam*, som fornylig døde i Aakirkeby, hørte i dobbelt Forstand til vore Veteraner. Født i 1823 deltog han som Løjtnant i Treaarskrigen. I 1857 blev han, som Sønnen af en af Bornholms ældste Bondeslægter sat ind i Folketinget, hvor han sad uafbrudt i 35 Aar, indtil 1892.

Kaptajn Dam.

Hans Standpunkt var udpræget demokratisk; i de senere Aar sluttede han sig, — nærmest af nationale Grunde — til den Bojsenske Moderationspolitik. I mange Aar

var han Medlem af Finansudvalget og virkede som dettes Sekretær.

I det borgerlige Liv indtog Dam en ret enestaaende Stilling, idet han forenede Embederne som Postmester og Borgmester i Aakirkeby, idet sidstnævnte Embede er udelukkende kommunalt, medens Jurisdiktionen udøves af Byfogden i Nexø.

Kaptajn Dams Retsfølelse og barnlige Idealisme, der undertiden stillede ham noget fremmed overfor Livets praktiske Forhold, gjorde ham agtet og afholdt af alle. Han var Ridder af Dannebrog.

I Slutningen af forrige Maaned afgik ved Døden Sognepræsten for Bregninge og Bjergsted Menigheder, *G. G. Jacobsen.* Den afdøde, der var født 1844 i Haderslev, blev Student fra den derværende Latinskole og teologisk Kandidat 1869.

Sognepræst Jacobsen.

Hans Maal var at vedblive at være knyttet til de danske Menigheder i Sønderjylland, og efter at han havde underkastet sig de forskellige Prøver til Embede, blev han først Præst i Lysabild paa Als, derefter paa Romø og senere i Randrup. Politiske Chikanerier fra tysk Side tvang ham imidlertid omsider til at forlade Sønderjylland, og han søgte da hjem til Kongeriget, hvor han i 13 Aar var Sognepræst i Buderup og Gravlev ved Aalborg og fra 1893 i Bregninge. Gennem Artikler i sønderjydske Blade og ved Grundlæggelsen af et „Nordslesvigsk Asyl for forsømte Børn“ efterlader han sig et smukt Minde i Sønderjylland.

Vi har i disse Spalter allerede tidligere fortalt om den nu afdøde, næsten 90-aarige *Juan Fugls* tildragelsesrige Liv. Født i et fattigt Hjem paa Lolland, fik han ved god Protektion Midlerne til at tage Skolelærereksamen, men hans urolige Natur længtes bort mod de store Oplevelser. Snart efter slog han sig ned paa de sydamerikanske Sletter midt blandt Indianere og Halvvilde, og her blev han da Grundlægger af Byen Tandil, som nu har en halv Snes Tusinde Indbyggere, hvoriblandt en Mængde Danske. Hans Optræden og Kæmpeskikkelse imponerede de Indfødte, der efterhaanden saa op til ham som en Ven og Beskytter, og da han rejste bort i Halvfjerserne, var der Sorg i hele Tandil.

Juan Fugl.

Fhv. Inspektør og Skifteforvalter i Nordgrønland, *Alfred Andersen,* er afgaaet ved Døden i Sorø, 56 Aar gl. Efter først at have studeret Teologi, indtraadte han i den grønlandske Handels Tjeneste, arbejdede her i 12 Aar og gik saa 1882 til Nordgrønland, først i 1 Aar som Bestyrer af Kolonien Egedesminde, og dernæst som Inspektør for Nordgrønland med Sæde i Godhavn. Denne Stilling, som Landets højeste Øvrighedsperson, røgtede han med Dygtighed og Troskab, ofte under vanskelige Forhold, indtil han i 1898 tog hjem, træt og mærket af det haarde Klima.

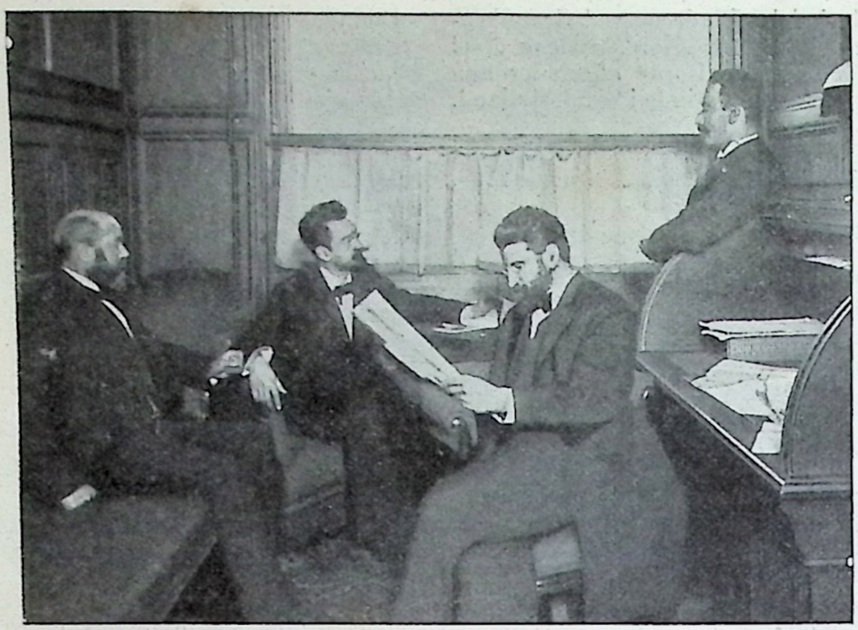
Fhv. Inspektør Andersen.

Ved sin Afsked udnævntes han til Justitsraad, og nogle Aar tidligere var han blevet dekoreret med Ridderkorset.

Albert Schou, som nylig bukkede under for en snigende Sygdom, nød vidt og bredt Popularitet for sit fortrinlige Oplæser-Talent, med hvilket han stillede sig til Tjeneste, naarsomhelst en af Byens bredere selskabelige Foreninger kaldte deres Medlemmer sammen til Aftenunderholdning eller Stiftelsesfest. Medens denne Virksomhed lagde Beslag paa hans Aftener, havde han Dagen igennem det travleste Arbejde, i tidligere Aar som meget søgt Fotograf, senest som Inspektør i Koncertpalæet.

Inspektør Albert Schou.

Interiør fra Direktionsværelset i „Gresham“.

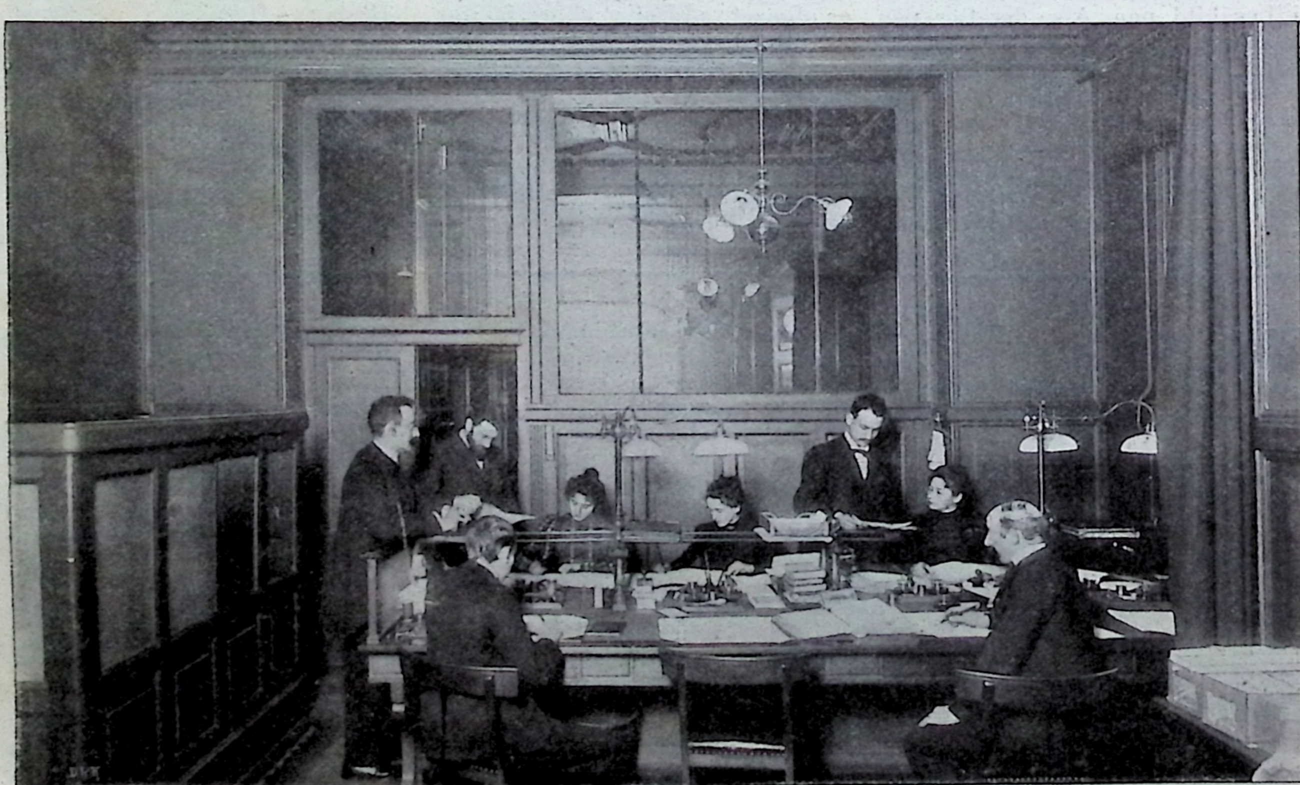
Assurance.

Da det store, engelske Assuranceselskab „*Gresham*“ sidste Aar afholdt sin 50-aarige Jubilæums-Generalforsamling strømmede engelske Blade over af Lovord og Respekt for det Ry, som Selskabet havde vidst at skaffe sig overalt i Verden. Assurancetidsskrifterne gav sig samtidig til at undersøge, hvorledes denne Position var opnaaet, og kom til det Resultat, at det udadtil var Liberalitet og Hurtighed i Opfyldelsen af Forpligtelser, indadtil en Administration, der er fuldendt i alle Enkeltheder, som tilsammen havde skabt en Mønster-Assuranceinstitution.

Man faar Begreb om „Gresham“s Forretningsomfang, naar man i dets Beretninger læser om den Resignation, Selskabet udviser ved Valget af Liv som Assuranceobjekter. I Jubilæumsaaret afviste man 873 Forslag til Policebeløb af over 6 Millioner Kroner. Disse Afslag repræsenterede 15 pCt. af den i Aaret ny tilkomne Forretning, der bestod af Policer til den smukke Sum af mere end 40 Millioner Kroner.

Her i København bor „Gresham“ til Huse i „Store Nordiske“s Ejendom, Kongens Nytorv 26. Det er underkastet danske Domstoles Afgørelse, dets Policer er de liberaleste, fri for al unødig Indskrænkning. Afdelingen for Skandinavien og Finland ledes af Hr. Direktør *Ferd. Andersen* med Hr. *W. Siesbye* som Kontorchef. Selskabets medicinske Generalkonsulent er Prof. Hofmedikus *Nebelong.*

Ved sin stærke finansielle Stilling, ved sine ærefulde gamle Traditioner, og ved sin sjældent erfarne Ledelse har „Gresham“ lagt en Verden under sig, og endnu synes dets Udvikling ganske ubegrænset.

Et af „Gresham“s Kontorlokaler.

HVER8DAG

Nr. 22. Aargang 1899–1900. Søndagen den 25. Februar. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Kommandant Cronje.

Boererne trængte nu frem fra alle Sider, og da Dr. Jameson indsaa, at det var umuligt at slaa sig igennem, lod han hejse et hvidt Flag, som Tegn paa, at han vilde overgive sig. Hans Styrke maatte derefter strække Vaaben og aflevere alle de medførte Kanoner.

Lederne i Johannesburg havde imidlertid betænkt sig paa at revoltere. Den Styrke, der var samlet under Kommandant Cronje, marcherede mod Byen og fik Lederne udleverede. De blev stillede for Retten og dømte til Døden, men Krüger benaadede dem, saa at de slap med at betale høje Bøder. Dr. Jameson og Krigsfangerne blev udleverede til den engelske Regering og af denne straffede med Fængsel.

Kejser Wilhelm benyttede Lejligheden til atter at sende Krüger et Lykønskningstelegram.

Saasnart Krüger fik den første Efterretning om Kampen ved Krügersdorp, telegraferede han straks saavel til den engelske Regering som til den i Kap og forlangte Forklaring. Saavel Koloniminister Chamberlein som Cecil Rhodes benægtede at have haft Del i Dr. Jamesons Foretagende, men man var ikke tilbøjelig til at skænke deres Erklæringer Tiltro. Cecil Rhodes maatte derfor nedlægge sin Post som Premierminister, men Chamberlain blev i sin og fortsatte den Politik overfor Boererne, han havde begyndt.

Jamesons Fribyttertog blev misbilliget overalt, men ingensteds stærkere end af Hollænderne i Kapstaten og Boererne i Oranjefristaten, og derved fik dette Tog vidtrækkende Følger.

Hollænderne og Englænderne i Kapstaten havde indtil da levet i god Forstaaelse med hinanden. I Begyndelsen af Halvfjerdserne var der i Kapkolonien bleven dannet et Landboparti, der skulde varetage hele Landbostandens Interesser, og som kaldte sig „Afrikander-Forbundet". Benævnelsen „Afrikander" brugtes den Gang om alle Hvide, der var bosatte i Kapkolonien. Men, efter at Kolonien havde faaet Selvstyre og sit eget Parlament, gik dette Forbund over til mere og mere at blive et politisk Parti, der væsenligst bestod af Hollændere, og derved fik det sat igennem, at Folkerepræsentanterne fik Ret til at tale Hollandsk ved Forhandlingerne i Parlamentet. Da Cecil Rhodes saa, at dette Parti fik mere og mere Indflydelse, stiftede han som Modvægt et Selskab, han kaldte „den kejserlige Liga", og som tog hans Plan om et britisk-afrikansk Rige som Program. Det førte kun til, at Afrikander-Forbundet fik endnu større Tilgang, og efter Dr. Jamesons Fribyttertog kom det til at bestaa udelukkende af Hollændere. Benævnelsen „Afrikander" blev fra nu af kun brugt om dem, der benyttede Koloniens hollandske Sprog — „taal" — og som sympatiserede med Boererne. Partiet voksede sig saa stærkt, at det ved Valgene i Foraaret 1899 fik Flertallet i Parlamentet, og i den Kamp, der udviklede sig mellem England og Boererne, staar det afgjort paa disses Side.

Naar Talen er om Boererne, er man tilbøjelig til at skære dem alle over én Kam, men det er

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

med Urette. Thi, som der er Forskel paa Landet i Oranjefristaten og Transvaal, saaledes er der ogsaa Forskel paa Befolkningen, fordi Udviklingen ikke er foregaaet paa samme Maade i begge Stater.

Oranje-Fristaten indesluttes af Dragebjergene. Vaalfloden og Oranjefloden. Landet danner en eneste Højslette, der ligger 4—5000' over Havet. Luften er ren og klar, Taage kendes kun af Navn, og Regnen falder, selv i Regntiden, som oftest i Form af Tordenbyger. Klimaet er derfor sundt, men Landet er ikke smukt, thi, hvor Øjet ser hen, træffer det som oftest store Græsmarker, der aldrig synes at ville faa Ende. Kun ved Floderne finder man Træer.

Transvaal, der ligger N. for Vaalfloden, har en helt anden Karakter. I den sydlige Del ligger 4 parallelt løbende Fjeldrygge bag hinanden, der strækker sig fra Vest til Øst. I den østlige og sydostlige Del af Landet finder man ligeledes Fjelde og Bjerge. Men, naar man kommer udenfor, falder Terrænet i en Højde af 3000—2400' ned mod Limpopofloden, og Landet har her væsenligst samme Karakter som i Oranjefristaten. Klimaet er ikke saa sundt som i nævnte Stat, og det bliver mindre godt jo nærmere man kommer Limpopofloden, fordi der falder langt mere Regn.

Det er allerede omtalt, at Transvaalboererne bestandig har søgt at udvide Grænserne, men noget lignende er ikke sket i Oranje-Fristaten. Fra det Øjeblik, da Boererne maatte opgive Natal, maatte de, der blev i Oranjefristaten, give Afkald paa at søge Udvidelse og holde sig indenfor de afstukne Grænser.

Medens Staten var under engelsk Herredømme — fra 1848 til 1854 — blev der i Hovedstaden, Bloemfontejn, oprettet en Skole, Greys college, hvori der undervistes saavel i Hollandsk som i Engelsk. Den vedblev at bestaa, thi Præsident Brand, der blev stillet i Spidsen for Republiken, og som beholdt denne Post i 24 Aar, var en fordomsfri Mand, der ikke stod som en Modstander af Fremskridt og Udvikling. Derfor hørte det under ham ikke til Sjældenhederne, at unge Mænd sendtes til Udlandet for gennem Studier eller paa anden Maade at skaffe sig Kundskaber, der kunde komme Fædrelandet til Nytte. Forholdene udviklede sig derfor paa en ganske anden Maade end i Transvaal, og Forskellen i Styrelsen vil bedst belyses ved en Omtale af Oranjefristatens nuværende Præsident, M. S. Steyn.

Steyn blev født den 3. Oktober 1857 i Winburg, N. O. for Bloemfontein. Efter at have gennemgaaet Greys college opholdt han sig i Aarene 1876—1882 i Holland og England for at studere Rets- og Forfatningsvæsnet. Efter sin Tilbagekomst blev han ansat i Statens højeste Ret. I 1896 blev han opstillet som Kandidat ved Præsidentvalget, og den 11. Febr. s. A. blev han valgt. At han sejrede, var ikke alene begrundet i hans anerkendte Dygtighed, men fuldt saa meget i, at man vidste, at han var Boer med Liv og Sjæl, og at han vilde værge Statens Frihed og Uafhængighed. Hvad han vilde, fremgaar af en Tale, han holdt den 11. Marts 1896 i Volksraad, altsaa paa et Tidspunkt, hvor Dr. Jamesons Tog havde fremkaldt en hadefuld Stemning mod de Fremmede, men særligt mod Englænderne. Ved denne Lejlighed paamindede Steyn Repræsentanterne om, at det var deres smukke og store Opgave med al Iver og Kraft at hjælpe Befolkningen til at kæmpe mod de Vanskeligheder, der mødte den hver Dag, og at det kun kunde ske ved at fremme Religionen, Opdragelsen og ved at højne Folket. Ligeoverfor de Fremmede, der vilde bosætte sig i Landet, burde man — i Kraft af de republikanske Grundsætninger, hvorpaa Staten hvilede, og som den aldrig vilde opgive — gøre sig Umage for at inkorporere dem, saa at de gik op i Folket. Det var vel saa, at naar man saa tilbage paa de sidste Maaneders Begivenheder og det sydafrikanske Folks Historie, kunde man spørge, hvor længe man skulde blive ved med at udstrække Venskabets Haand og bestandig se den kastet tilbage med Foragt. Men en ussel Fribytter (Jameson) skulde desuagtet ikke have Lov til at fremkalde Racehadet eller drive Boererne bort fra den Vej, der var anvist af Forfædrene, og som førte til Fred, Venskab og Broderlighed. Derfor skulde det lyde til den Fremmede: Kom og foren Dig med os, vis, at Du mener os det godt, men forlang ikke af os, at vi skal opgive vor Nationalitet og tillade, at man sluger os. Fristaten laa paa alle Sider omgiven af andre Stater og Kolonier, men den vilde bevare sin Uafhængighed og ikke gaa ind under en Union; derimod burde man bestræbe sig for i Fristaten at lægge Grunden til den Enhed, efter hvilken enhver rettænkende Afrikander længtes.

Han sluttede Talen med, at der var mange andre og store Opgaver, paa hvilke man burde sætte Livet ind, og at han vilde føle sig lykkelig og taknemmelig, hvis det blot lykkedes ham at fremme en af disse Opgaver.

Gennem denne Tale er det let at se den store Forskel, der var mellem ham og Krüger med Hensyn til Maaden, hvorpaa deres Stater skulde styres og ledes. Paa Steyns Program staar: Frihed, Fremskridt og Ret for Alle, medens Krüger vilde: Frihed, Stilstand og Ret for Boererne. Og denne Modsætning mellem Præsidenterne var ogsaa til Stede mellem Befolkningen i Oranjefristaten og den i Transvaal.

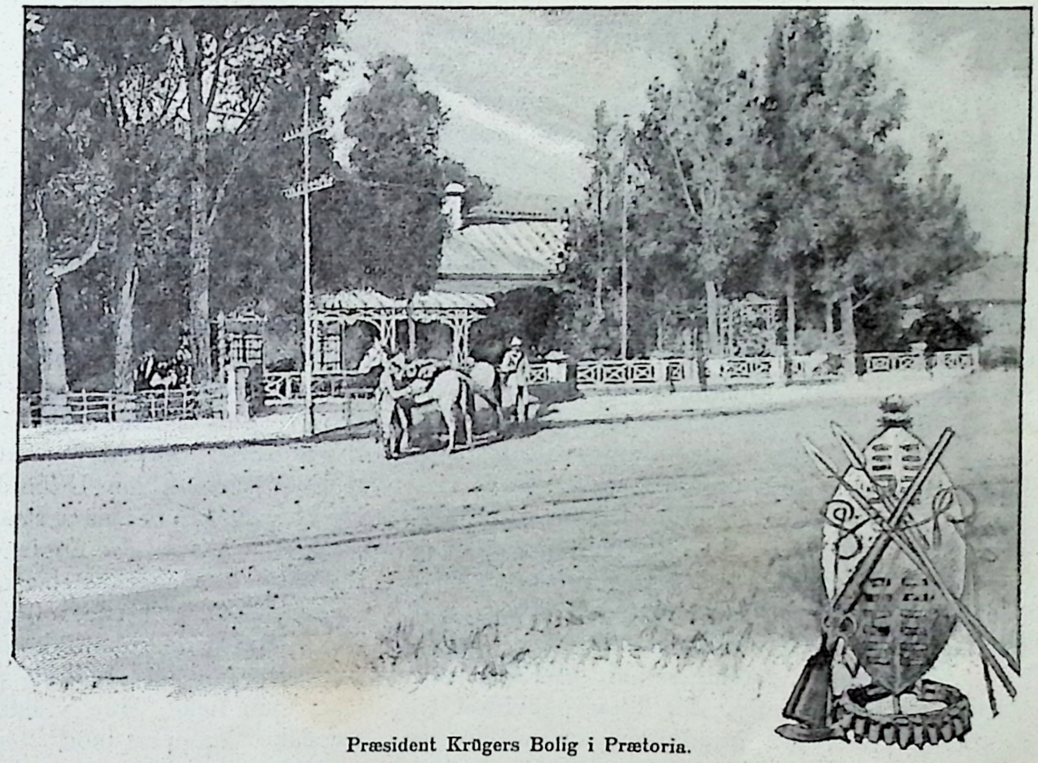
Steyn er en videnskabelig dannet Mand og har megen Værdighed i sin Optræden. Ligesom Krüger maaler han sine 6 Fod og er i Besiddelse af store legemlige Kræfter. Hans Barndom til-

bragte han paa Landet, og Kærligheden til Friluftslivet har aldrig forladt ham. Saasnart Forretningerne tillader ham det, jager han over Sletterne med sin Bøsse paa Nakken. Landet er af samme Størrelse som England, og dog er der ikke en Krog deri, som han ikke kender, Derfor var der, da han blev valgt til Præsident, ikke en eneste af hans Vælgere, der ikke havde set og talt med ham. Endnu færdes han paa samme Maade i Landet, og derfor staar han i et personligt Forhold til hele Befolkningen, saa at han kender sit Land og kender sit Folk.

Det var hans Ønske, at Striden mellem England og Transvaal skulde ordnes ad fredelig Vej. Men fra det Øjeblik, han saae, at det maatte komme til Krig, stillede han sig paa Krügers Side, fordi det gjaldt om Forsvaret af Transvaals Uafhængighed. Desuden var det ham klart, at maatte Transvaal bukke under, saa vilde det gaa paa samme Maade med Oranjefristaten.

Inden Steyn var bleven Præsident vedtog Repræsentationen i Bloemfontejn i Januar 1896 en Erklæring, hvori Oranjefristaten lovede at støtte Transvaal, hvis der opstod nye Farer. Efter at Steyn havde overtaget Præsidentskabet blev der i 1897 afsluttet et Forsvarsforbund mellem begge Stater.

I 1896 begyndte Chamberlain den Politik, som senere førte til Krigen, ved at forlange Borgerret for Uitlanders. Forlangendet kunde ikke stilles i noget uheldigere Øjeblik, thi Boererne levede under det friske Indtryk af Dr. Jamesons Fribyttertog. Krüger svarede derfor med at forlange Erstatning for Jamesons Overfald, Opløsning af „the chartered company" og Englands Opgivelse af at blande sig i Transvaals indre Anliggender. Fortsatte Forhandlinger førte dog til, at Krüger erklærede sig villig til at lade Spørgsmaalet om Uitlanders Borgerret afgøre ved Voldgift. Men England afviste Tilbudet paa en Maade, der saarede Boererne i højeste Grad, idet Chamberlain udtalte, at England kunde ikke indlade sig paa Voldgift overfor en Stat som Transvaal, over hvilken det havde Overhøjhed. Der var den Gang ikke faa af Boererne, der var stemte for at gøre Indrømmelse overfor Uitlanders ikke alene med Hensyn til Borgerretten, men ogsaa paa andre Omraader. Skoleundervisningen meddeltes saaledes udelukkende paa Hollandsk, saa at de engelske Familier ikke kunde sende deres Børn til Skolerne, hvilket af mange Boerer blev betragtet som en Uret. I Spidsen for dem, der var tilbøjelige til at gøre Indrømmelser overfor Uitlanders, stod General Joubert, og han hævdede sin Opfattelse ved Præsidentvalget i Februar 1898. Men Krüger sejrede ikke alene, men han fik endog to Trediedele af alle Stemmer, og det skyldtes udelukkende Chamberlains Svar.

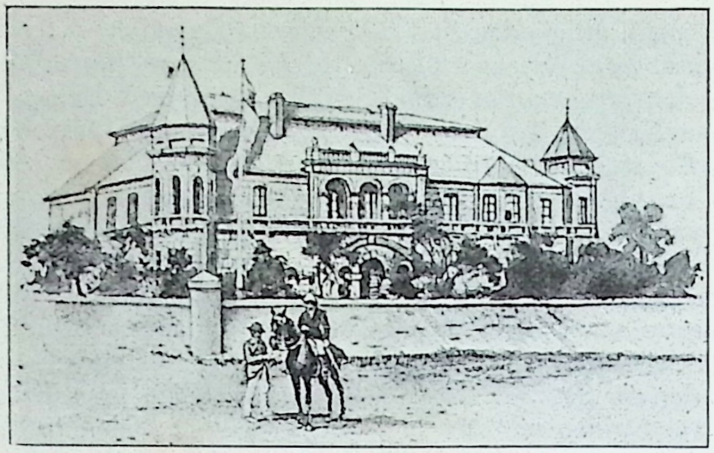

Præsident Krügers Bolig i Prætoria.

Da Forholdet til England tilspidsedes mere og mere, vedtog Volksraad i Marts 1898 at sende en Gesandt til Europa for at repræsentere Republiken og bidrage til, at Regeringerne fik det rette Syn paa Englands Optræden. Valget faldt paa Dr. Leyds, der blev akkrediteret ved Hofferne i Haag, Brüssel, Berlin, Paris, St. Petersborg og Lissabon med Sæde i Brüssel.

Dr. Leyds var født i Ostindien, men opdragen i Holland, hvor han havde studeret Retsvidenskaben og taget Doktorgraden. Krüger lærte ham at kende paa Rejsen i Europa 1884, og skønt Leyds den Gang kun var 26 Aar gl., formaaede han ham dog til at overtage Posten som Statsprokurør i Republiken. Fra denne Post ansattes Leyds 1889 som Statssekretær og blev fra det Øjeblik Krügers højre Haand. Han er en meget dygtig, flittig og energisk Mand og vandt Krügers Tillid, fordi han fra første

Øjeblik havde gennemskuet Chamberlains og Cecil Rhodes Planer. Under Forhandlingerne optraadte han med en saadan Bestemthed som Republikens Talsmand, at han var Chamberlain en Torn i Øjet.

Præsident Steyns Bolig i Bloemfontejn.

I 1897 var der foregaaet en Forandring, hvorved Sir Alfred Milner var bleven stillet i Spidsen for Styrelsen i Kapkolonien.

De transvaalske Uitlanders havde fortsat deres Kamp med Krüger, men, da han ikke vilde gøre dem Indrømmelser, henvendte de sig med deres Klager til Sir Milner. Han begyndte Forhandlinger med Krüger, men de førte ikke til noget Resultat. Efter nogen Tids Forløb indsendte Uitlanders en Klage til Dronningen af England. Men den blev afvist. Atter gik der en Tid, saa kom de igen, og denne Gang sendte de Klagen gennem Sir Milner. Han ledsagede den med en Anbefaling og gav Anvisning paa en Løsning. Det gav Anledning til, at Sir Milner fik Befaling til at forhandle med Krüger, og begge mødtes derfor i Bloemfontejn i Maj 1899. Milner foreslog, at Uitlanders skulde have Borgerret efter 5 Aars Ophold. Krüger vilde give dem, der var bosatte, Borgerret efter 9 Aars og dem, der indvandrede, efter 7 Aars Forløb. Men han knyttede dertil saa mange Betingelser, at Forhandlingerne blev afbrudte. Da han kom tilbage til Prætoria, forelagde han sit Forslag for Volksraad. Men dette, der blev paavirket fra forskellig Side, gik imod ham og vedtog en Lov, der gav Uitlanders Borgerret efter 7 Aars Ophold uden Betingelser. Chamberlain erklærede vel, at Forskellen nu var saa ringe, at man let ved fortsatte Forhandlinger kunde komme til fuld Forstaaelse, men han førte Forhandlingerne paa en Maade, der gjorde dette umuligt.

Præsident Steyn.

Forhandlingerne førtes i Prætoria mellem den engelske Kommissær og Republikens Befuldmægtigede. Disse foreslog at give Uitlanders Borgerret efter 5 Aars Ophold og sikre dem 8 Pladser i Volksraad, dog kun paa den udtrykkelige Betingelse, at England lod enhver Fordring om Souverænitet eller Suzerænitet over Republiken falde, og ikke af det foreliggende Tilfælde udledede nogen som helst Ret til at blande sig i Republikens indre Anliggender.

Den engelske Regering gav et tvetydigt Svar, der af Republiken blev betragtet som et Afslag, og Tiden viste, at den havde Ret. Thi, under de fortsatte Forhandlinger forlangte Chamberlain Borgerret for Uitlanders efter 5 Aars Ophold uden Betingelser samt Ret for de nye Medlemmer af Volksraad til at benytte det engelske Sprog ved Forhandlingerne. Men, samtidig sendte den engelske Regering Republiken en Note, hvori den fastholdt alle sine Rettigheder over denne ifølge Konventionen, saaledes, at den hævdede Suzeræniteten efter Overenskomsten af 1881, uagtet den ikke var omtalt med et Ord i den af 1884. Derved kom det til at staa klart, at Spørgsmaalet om Uitlanders Borgerret kun var bleven benyttet som Paaskud for at faa det sat igennem som for England var Hovedsagen: Republikens Underkastelse under engelsk Overhøjhed. Krüger havde i flere Aar ikke været i Tvivl om, at det maatte komme til Krig, og derfor havde han forberedt sig paa at modtage den naar som helst. Han vidste, at der var sendt engelske Tropper mod Republikens Grænser, og at der var ankommen og ventedes Forstærkninger. Derfor sendte han den 9. Oktober den engelske Regering en Erklæring, som man har kaldet og ikke uden Grund et Ultimatum, hvori han forlangte, at England skulde trække Tropperne bort fra hans Grænser, sende de Tropper, der var ankomne som Forstærkning, tilbage indenfor en rimelig Tidsfrist og ikke landsætte de Tropper, der var undervejs. Samtidig erklærede han sig villig til at lade Stridsspørgsmaalene afgøre ved Voldgift. Han forlangte Svar inden den 11. Oktober Kl. 5. Svarede England ikke, betragtede han Krigen som erklæret.

Dr. Leyds.

Sir Milner.

Den 11te Oktober om Formiddagen modtog Krüger en Meddelelse fra den engelske Regering, der udtalte en Beklagelse over, at Transvaal havde stillet saadanne Forlangender, paa hvilke den ikke vilde give noget Svar. Dermed var Krigen altsaa erklæret. Oranjefristaten var forberedt og stillede sig straks paa den sydafrikanske Republiks Side.

Aarsagen til Krigen var saaledes ikke Spørgsmaalet om Uitlanders Borgerret, thi det kunde man være kommet over, men Aarsagen var, at Chamberlain vilde fremkalde Krigen for at faa Lejlighed til at bringe saavel Transvaal som Oranjefristaten ind under engelsk Overhøjhed og derved bane Vejen for det store Fremtidsmaal: Et britisk-afrikansk Rige fra Kap til Suez. Hans Politik hviler paa, at Magt er Ret, og at Smaastaterne derfor maa finde sig i at blive slugt af Storstaterne, naar disses Interesser kræver det.

Men om han end har haft Maalet klart for Øje, saa har han ikke forstaaet at beregne Midlerne i en Kamp, hvor den engelske Hær kom til at staa overfor et Folk i Vaaben, der var fast besluttet paa at ville sætte alt ind paa at forsvare sin Frihed og Uafhængighed. 4 Maaneder er gaaede, uden at det er lykkedes Englænderne at naa ind over Modstandernes Grænse. Den vanskeligste Del af Opgaven er desuden endnu tilbage, og naar man regner efter hvad der hidtil er sket, har man al mulig Grund til at spørge: Kan England sætte sin Vilje igennem?

Naar det kommer til Kamp i Evropa mellem to Stater, kender man paa Forhaand deres militære Organisation og kan med næsten mathematisk Nøjagtighed beregne den Styrke, hver af dem kan stille i Marken. Ligeledes kender man deres Hæres relative Værdi. Men saaledes er Tilfældet ikke med Krigen i Sydafrika. Kan man end med tilnærmelsesvis Nøjagtighed angive den Styrke, hvormed Englænderne optræder, saa er det Kendskab, man har til Boerernes Styrke meget mangelfuldt. Det ligger i, at Boererne — Artilleriet undtaget — ikke har nogen Organisation, og dog kan man sige, at deres Forsvar altid er organiseret, thi Uddannelsen besørger sig selv gennem Beskæftigelsen i det daglige Liv.

Oberst Schiel.

Transvaal er inddelt i 22 — efter nogle Kilder 26 — Militærdistrikter, der hvert forestaas af en Kommandant. I hvert af dem er der ansat Felt Kornetter. De fører Listerne over det vaabenføre Mandskab og besørger Indkaldelserne, naar Faren truer. Er denne kun af ringere Omfang, indkaldes kun en Del af Mandskabet; er den almindelig, indkaldes alt det vaabenføre Mandskab i Alderen fra det 18. til det 60. Aar. Kun Medlemmer af Volksraad er fritagne for at møde, men de melder sig som Regel frivilligt.

Hver Mand skal ved Indkaldelsen møde til Hest, medbrin-

Boerhæren mønstres.

gende en Patronrem, der bæres over Skulderen, samt Levnetsmidler for 14 Dage. Han møder i sin daglige Dragt og bærer intet som helst Aftegn, der betegner ham som Soldat. Naar han møder paa Samlingsstedet, mønstres hans Hest, og derefter faar han udleveret et Mausergevær uden Bajonet samt den fornødne Ammunition. Kommandoerne føres dernæst til Distriktets Samlingsplads, hvor Distriktskommandanten tager Kommandoen, og derefter foregaar Opmarchen efter den for Felttoget lagte Plan.

Det var Jamesons Fribyttertog, som gav Anledning til, at Artilleriet blev organiseret. Man fandt det nødvendigt at befæste Prætoria med 6 store tidssvarende Forter. Der blev ogsaa anlagt et Fort ved Johannesburg, men det var mere for at holde Befolkningen i Ave end for at forsvare Byen. Som Følge af disse Befæstningsanlæg maatte Artilleriet organiseres, og man engagerede dertil en tysk Officer, Oberst Schiel. Han dannede et Fæstningsartilleri og et Feltartilleri. Det førstnævntes Sammensætning kendes ikke; det sidstnævnte bestaar, efter Sigende, af 8 Batterier med 42 hurtigskydende Kanoner, der overgaar de engelske Feltkanoner, og 8 Maximkanoner. Feltartilleriet tæller paa Fredsfod 350 Hoveder, men det og Fæstningsartilleriet kan paa Krigsfod bringes op paa 2000 Hoveder. Det er uniformeret efter østrigsk Forbillede, men bærer til Parade Hjelm med hvid Fjerbusk. Artilleriet har Garnison i en Lejr ved Prætoria.

Oranjefristaten har ordnet sit Forsvar efter lignende Principer. Dets Artilleri tæller paa Krigsfod ialt 800 Hoveder. Det er uniformeret paa preussisk og har Garnison i Bloemfontejn, hvor der findes et Befæstningsanlæg.

Hvor stor en Styrke, Boererne har stillet paa Benene, kan ikke opgives, fordi der ikke foreligger nogen nøjagtig Statistik over Befolkningen. Det antages, at Transvaal kan stille mellem 30 og 35,000 Mand, men heri er medregnet unge Mennesker fra 16—18 Aar, som ogsaa er blevne indkaldte. Oranjefristaten har stillet

Gruppe af Officerer i Boerernes Hær.

10—15,000 Mand, saa at Boerernes samlede Styrke kan anslaas til 40—50,000 Mand foruden Frikorpserne. Disse er dannede af Udlændinge, Englænderne undtagne, i Prætoria, Johannesburg, Krügersdorf og Ermelo. Under Krigen har Boererne havt en betydelig Tilgang af „Afrikanders“ fra Kapkolonien, navnlig fra den Del deraf, der ligger Syd for Oranjefloden,

saa at deres Styrke bestandig har vokset sig større og større.

Krüger havde omhyggelig forberedt Krigen. Fra det Øjeblik, Jernbanen til Lorenzo Marquez blev aabnet, altsaa fra 1895, er der ad den indført alt det Krigsmateriel, man mente at behøve, da man jo indsaa, at naar Krigen kom, vilde Englænderue forhindre al Tilførsel. Da man havde Penge nok, anskaffede man det bedste Materiel, man kunde faa, deri iberegnet Fæstningsskyts, og sørgede tillige for Oprettelsen af Ammunitionsfabriker. Det er Dr. Leyds, der paa dette Omraade har indlagt sig store Fortjenester. Det fortælles, at da han i 1895 sendtes til Europa i disse Anliggender, havde han tillige det Hverv at formaa 5000 udtjente tyske Soldater til at gaa til Transvaal, hvor man vilde give dem Land, saa at man i Krigstid kunde benytte dem. Om det er saa, og hvad Resultatet blev, vides ikke. Derimod er det sikkert, at Dr. Leyds formaaede fremmede Officerer til at gaa til Transvaal for at være behjælpelig med Organisationen af Artilleriet og de Hjælpeinstitutioner, som ingen Hær kan undvære, deriblandt Sanitets-, Intendantur- og Trænvæsenet. Desuden vilde man benytte disse Officerer som Medhjælp for de højere Kommanderende, og, at der er en saadan Medhjælp, kan spores.

Hvad Boerens krigerske Uddannelse angaar, da besørger den sig selv.

Sikringstjenesten lærer han ved at skærme sin Hjord mod Angreb af vilde Dyr og mod Røverier fra Negrenes Side. Fra Barnsben er han vænnet til at jage om paa Hesteryg, saa at han forstaar at faa sin Hest frem overalt. Ligeledes lærer han fra Barn at betjene en Riffel og at spare paa Ammunitionen, saa at han ikke skyder, uden at han har Sikkerhed for at træffe, fordi et Fejlskud i Kampen med de vilde Dyr kan koste ham Livet. At lære ham at snige sig frem i Terrænet er ligesaa overflødigt som at lære ham at tage en skjult og dækket Opstilling, fordi han er Jæger.

Boeren har saaledes i sin daglige Dont lært sig alt det, som vi i de evropæiske Hære møjsommeligt maa indprænte vore Soldater. Regeringen vilde derfor gøre Forsvaret en daarlig Tjeneste, om den vilde presse Boererne ind i den evropæiske Taktiks Former. Man maa benytte ham, som han er, og finde en Taktik, der forstaar fuldt at udbytte alle hans krigerske Egenskaber. Selvfølgelig maa man for at marchere og operere have en Marcheformation. Derfor eksisterer der en Inddeling, der benævnes „Kommando“, men man kender ikke dets Størrelse. Derimod har Boererne neppe Kompagni eller Bataillonsinddelingen, fordi Bataillonen ligesaa lidt kan være den taktiske Beregningsenhed, som Kompagniet kan være Fægtningsenheden. Da Boeren kan være sin egen Fører, kan man indskrænke Antallet af Befalingsmænd, og de maa fordeles og anvendes paa en anden Maade end hos os.

Boererne véd, at de har deres Styrke i Defensiven. Derfor angriber de som Regel ikke selv, men lader sig angribe. Stillingerne, de indtager, spænder som oftest over en Udstrækning, der er langt større end den, som den evropæiske Taktiks Regler tillader med en ligesaa stor Styrke. De er i Reglen fortrinlig valgte og for at gøre Forsvaret saa sejgt som muligt, anvendes, overalt hvor Terrænet tillader det, Fortræfninger. Den enkelte Fortræfning optager da den første Kamp, og, naar den er ført saa langt, at den maa opgives, springer Forsvarerne hurtigt til Hest og søger tilbage til den næste Stilling. Undertiden ligger der ikke mindre end 3 Stillinger foran Hovedstillingen. I denne modtages den af-

Engelske Soldater hverves.

General Joubert.

gørende Kamp. Ildlinjen dannes ikke af en sammenhængende Skyttekæde, men Mandskabet fordeler sig i Grupper paa 5 til 20 Mand, der forskanser sig. Da Boererne har Troen paa at kunne afslaa ethvert Frontangreb med Ilden, frygter de intet Gennembrud og har derfor heller ingen Reserver bag Midten. Reserverne stilles bag Fløjene, men ikke som hos os for at sikre disse mod omgaaende Bevægelser, thi det søger Boererne undgaaet enten ved at bøje Fløjene tilbage eller ved at skyde dem frem. Reserven har derimod den Opgave under Kampen at operere paa Fjendens Tilbagetogslinje. Boererne erstatter Angrebet gennem offensive Operationer, der har til Formaal at indeslutte den Fjende, de staar ligeoverfor, og naar det lykkes, indtager de Stillinger og overlader den Fjende, de har indesluttet, om han vil angribe dem eller finde sig i Ulemperne ved at være indesluttet.

Boererne har en udmærket Hjælp i, at de overalt kan gøre Regning paa at faa nøjagtige Efterretninger om Fjendens Bevægelser, samt i at deres Heste sætter dem i Stand til hurtigt at kunne flytte Tropperne til det Sted, hvor de i det givne Øjeblik behøves.

Den engelske Styrke, der stod i Kapkolonien ved Krigens Begyndelse, bestod af Linjetropper og lokale Tropper.

Linjetropperne var sammensatte paa samme Maade, som Tropperne i den øvrige engelske Linjehær. Mandskabet i denne er hvervet og tilhører derfor den mindst gode Del af Befolkningen, thi som Regel lader ingen sig hverve, før alle andre Udsigter er lukkede for ham. Disciplinen maa derfor opretholdes gennem strænge Straffe, men gælder det Kamp, har den engelske Soldat altid vist sig tapper. — Da det er meget bekosteligt at være engelsk Officer, rekruteres Officerkorpset fra de rigeste engelske Familjer, og fortrinsvis fra det højere Aristrokrati. Officererne sætter en Ære i at sætte Livet til i Spidsen for deres Folk; bedre vilde det være, om de lagde dem efter den Taktik, der bestaar i ikke at ofre sit eget Liv uden Nødvendighed og lægge Vægten paa at dræbe saa mange Fjendtlige som muligt, thi det er alene den Taktik, som fører til Maalet.

De lokale Tropper bestaar af Frikorps, der er oprettede med den engelske „Volunteer Institution“ som Forbillede, og af denne findes der i Kapkolonien og i Natal ikke mindre end 44. De har en smuk Uniform og kan tage sig ud ved en Parade, men Uddannelsen er saa ringe —

Kaps „Highlands Volunteer“ Bataillon.

fraregnet ganske enkelte Korps, deriblandt Kaps Politikorps — at det vilde være uforsvarligt at sende dem mod Fjenden, da de kun kan betragtes som Kanonføde. Derimod kan man benytte dem til Bevogtningstjenesten i de bageste Linjer.

Linjetropperne, der fandtes i Sydafrika, saavel som dem, der senere er ankomne som Forstærkning fra England, er uddannede efter den evropæiske Taktiks Fordringer; men den kan ikke anvendes overfor Boererne. Det gælder derfor for Tropperne om at smøge det Tilvante af sig og tilegne sig det nye; men det er ingen let Sag, og det kræver Tid og Blod. De engelske Tropper, der er ankomne som Forstærkning fra Indien eller Ægypten, er ikke bedre farne, thi de har en Gang maatte gøre Forandringen, og nu maa ogsaa de ind paa noget nyt.

Den Styrke, der var til Stede, da Krigen udbrød, bestod af 6½ Bataillon Infanteri, to Rytterregimenter, 3 Feltbatterier, 1 Bjergbatteri, 3 Fæstningskompagnier og 4 Ingeniørkompagnier. Styrken talte 8000 Mand, hvoraf de 5000 stod i Natal, og de 3000 i Kapkolonien.

Eftersommeren 1899 begyndte England paa at træffe Krigsforberedelser. Men man begik den store Fejl i alt for høj Grad at undervurdere Boerernes Modstandsevne og glemte rent at tage Hensyn til de Vanskeligheder, der skabes gennem de store Afstande, som kræve Beregninger af Tid og Rum, ikke i Dage og Uger, men i Maaneder.

Begyndelsen til Forberedelsen skete med, at der i August Maaned sendtes 2 Batailloner, en fra Gibraltar og en fra England, til Kap. Den 8. September traadte Statsraadet sammen og vedtog, at der fra Indien skulde afgaa 7000 Mand, fra Cairo, Malta og Creta 3000 Mand og fra Lejren ved Aldershot 3 Feltbatterier til Sydafrika.

General Buller.

Derved vilde man faa Styrken bragt op til henved 23,000 Mand.

Samme Dag blev Generalløjtnant George White beordret til at overtage Kommandoen over denne Hær, hvis Hovedstyrke skulde koncentreres i Natal.

General George White var, da han naaede sit 44 Aar, saa uheldigt stillet, at han ikke mente at have Udsigt til Forfremmelse, og derfor tænkte han paa at søge sin Afsked paa Grund af Alder. Men saa kom Krigen i Afganistan, i hvilken han deltog som Major. Her fik han Lejlighed til at udmærke sig i en saadan Grad, at Lord Roberts skrev om ham i en Indstilling: „Jeg maa udtale, at en stor Del af vor Fremgang i denne Krig bør tilskrives Major Whites militære Fortjenester. Det er mig derfor en stor Glæde at kunne indstille ham til Victoriakorset, en Ære, til hvilken han mere

General Bullers sidste Kirkegang for Krigen.

General White.

end én Gang har gjort sig fortjent.“ Dermed var Isen brudt, og nu kom Forfremmelsen hurtigt, saa at White i 1899 var Generalløjtnant.

Som Stabschef ved Korpset i Natal ansattes Generalmajor Sir Archibald Hunter. Han var Lord Kitcheners højre Haand under Felttoget i Sudan og havde deltaget i Nilfelttoget under Lord Wolseley. Han tjente i disse Felttog med saadan Udmærkelse, at han kun var 40 Aar, da han blev udnævnt til Generalmajor.

Der hengik nu en hel Maaned, uden at den engelske Regering traf yderligere Foranstaltninger. Først den 7. Oktober blev det bestemt, at Armee- og Militsreserven skulde indkaldes, saa at der kunde mobiliseres et Armeekorps og en Kavaleridivision, der skulde sendes til Sydafrika. Samtidig blev det bestemt, at General Sir Redvers Buller, der havde et glimrende Navn fra alle sine Felttog, skulde tage Overkommandoen i Sydafrika med Archibald Hunter som Stabschef. Generalløjtnant White skulde beholde Kommandoen i Natal over en Styrke bestaaende af en Infanteridivision under Generalløjtnant Symons og en Kavaleribrigade under Generalmajor Brocklehurst. Armeekorpsets 3 Infanteridivisioner skulde kommanderes henholdsvis af Generalløjtnanterne Lord Methuen, Clery og Gatacre og Kavaleridivisionen af Generalløjtnant French, der den Gang var i Natal.

Den 9. Oktober udgik Indkaldelsesordrerne til Reservisterne, den 17. var Mønstringen endt, og den 20. var de Troppeafdelinger, der skulde afgaa, mobiliserede, saa at Transporten kunde begynde. At sende en Styrke paa henimod 50,000 Mand paa en Sørejse, der har en Længde af henimod 1500 danske Mil (regnet fra Southampton til Kap) er en Monstreopgave. Denne Opgave, paa hvis Enkeltheder det vil være umuligt her at komme nærmere ind, blev løst paa glimrende Maade. Men om den større Opgave kunde løses, om den engelske Hær kunde fange Sejr, det var et helt andet Spørgsmaal, som man fra engelsk Side næppe havde skænket den Opmærksomhed, som det fortjente.

En Vanskelighed havde man at overvinde, som særlig maa fremhæves, fordi den ikke var let at komme over. Da man ikke kunde medtage de engelske Heste, fordi de behøver 2—3 Maaneder til at blive akklimatiserede, og mange af dem ikke kan taale Klimaet, maatte man sende Rytteriet fra England uden Heste, for at det kunde blive forsynet dermed, naar det kom til Kap. Desuden skulde der anskaffes et meget stort Antal Muldyr og Trækokser til Brug ved Transporterne. For at faa Mulæsler sendtes Kommissioner til Spanien og Italien samt Nord- og Sydamerika.

* * *

Krigen i Sydafrika føres ikke af en Linjehær mod en Militshær, men af en Linjehær mod et Folk i Vaaben, hvor den enkelte Mand har en Uddannelse som Soldat, der langt overgaar Soldaternes Uddannelse i de staaende Hære.

Krigshistorien har ikke mange Kampe at opvise af lignende Natur, men der er dog nogle, der kan være vejledende. Napoleon lærte Vanskeligkederne ved en saadan Krig at kende overfor Spanierne, og den blev en af Hovedaarsagerne til, at hans Stjerne maatte dale. Der foreligger

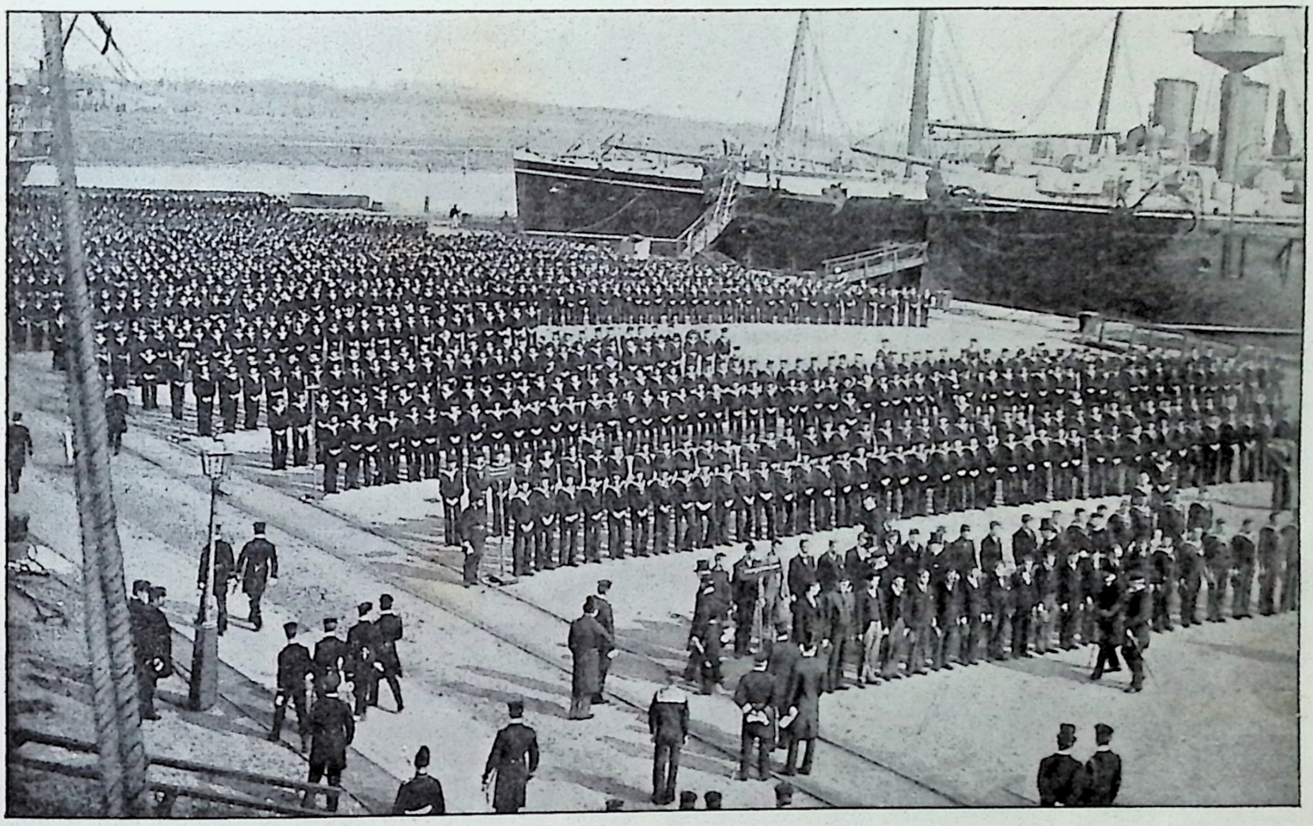

Det sidste Farvel.

et andet Eksempel fra en senere Periode. Da Østrig i 1878 vilde undertvinge Bosnien og Herzegowina, rykkede det over Grænsen med en Hær paa 72,000 Mand, 13,000 Heste og 112 Kanoner, mod hvilken der stod 80,000 Mand. Men, for at undertvinge denne Styrke maatte Østrig bringe sin Hær op til 262,000 Kombattanter, 110,000 Heste og 300 Kanoner. Og dog var begge Hære kun adskilte ved Saufloden, og det samlede Fladeindhold af Bosnien og Herzegowina udgjorde kun $^1/_9$ Boerstaternes Territorium.

til en Umulighed hurtigt at flytte Tropperne fra et Sted til et andet for at komme et truet Punkt til Hjælp. Derfor er man i Hovedsagen henvist til at opretholde den Troppefordeling, der engang er fastsat ved Operationsplanen.

Forsyningen frembyder ikke færre Vanskeligheder, navnlig naar den engelske Hær kommer ind over Fjendens Grænser. Thi Landet er kun svagt befolket og afgiver ingen Hjælpekilder til Forsyningen, saa at i Hovedsagen alt maa tilføres den engelske Hær. Vel findes der Kvæghjorder og derfor ogsaa Kød, men man maa

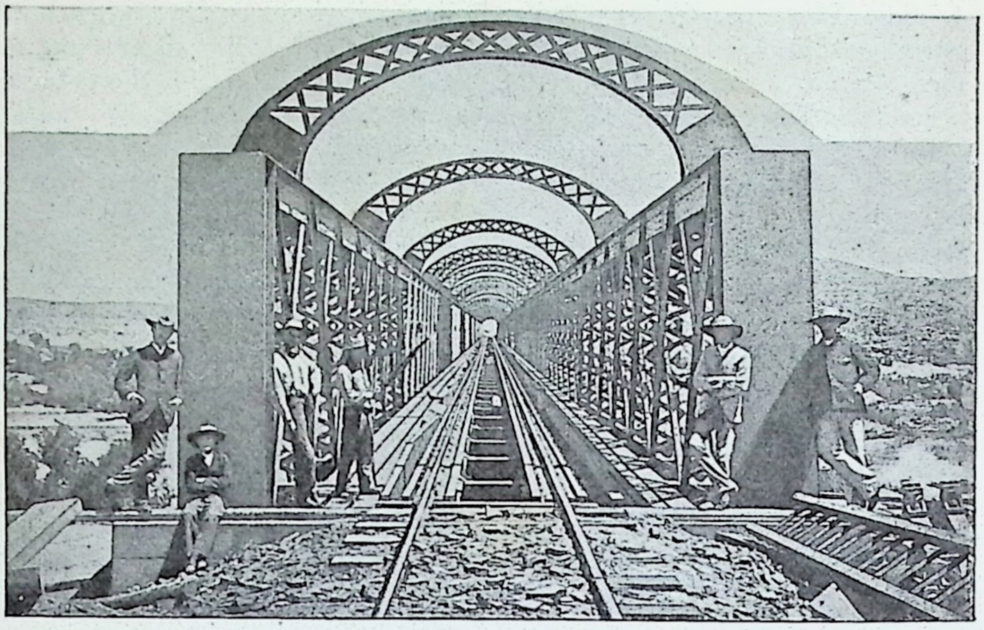
Engelske Tropper mønstres i Portsmouth.

være forberedt paa, at Boererne driver deres Hjorde tilbage, for at de ikke skal komme Fjenden til Gode. Fraregnet den østlige Kyststrækning lider desuden Sydafrika af Vandmangel. Vandsteder er der hist og her, men de giver kun ringe Vandmængde, og kun Negrene og Boererne forstaar at finde dem, men de forstaar ogsaa at skjule dem. Kun Hestene og Trækdyrene vil kunne finde nogen Næring paa Græsmarkerne, men ogsaa for dem maa der ske Tilførsler. De Fordringer, Forsyningen vil stille, vil nødvendiggøre Transporter af et meget betydeligt Omfang. Englænderne har en Gang tidligere faaet det at føle. Det var i 1879 i Krigen mod Zulukongen Ceterwayo. Den engelske Hær, der rykkede ind i Zululand fra Natal talte 5000 Mand med et Troppetræn paa 654 Vogne og 111 Kærrer. Krigen varede fra Januar til Juli. Men skønt Englænderne kun behøvede at gaa over

I Spanien strandede Napoleon paa, at han ikke var Mand til at tilføre den kæmpende Hær den fornødne Erstatning og Forsyning. I Bosnien og Herzegowina sejrede Østrigerne, men først efter at de havde forøget deres Hær til over det tredobbelte og været i Stand til at tilvejebringe det store Hesteantal, der behøvedes til Transporterne.

Men Englænderne er langt vanskeligere stillede paa alle Omraader paa Grund af de store — man kan uden Overdrivelse sige uhyre — Afstande. De Forstærkninger, der sendes til Krigsskuepladsen behøver 20 Dage for at naa Kap, og for at naa de længere borte liggende Havne, Port Elizabeth, East London og Durban behøves henholdsvis 2, 3 og 5 Dage mere.

Afstandene paa selve Krigsskuepladsen er ogsaa meget store, saa at Udkastet til Operationerne maa omfatte Maaneder, og de gør det

Bro over Oranjefloden.

Tugelafloden for at være i Fjendens Land, og skønt de ikke kom stort mere end 12 Mil ind i Landet, kostede Krigen 94 Millioner Kr., hvoraf de $^3/_4$ faldt paa Transporterne.

Selvfølgelig vil Jernbanerne, der senere er blevne byggede, lette Forsyningen, men langtfra i det Omfang, man tror, og Troppetrænet vil ikke kunne formindskes.

Englænderne er henviste til at operere paa 3 Linjer. Hver af den har en Jernbane som Forsyningslinje, men der findes ingen Transversallinjer mellem Oranje- og Vaalfloden.

Den venstre Fløj raader over Jernbanen, der fra Kap fører over Kimberley og Mafeking til Bulawayo og har en Længde af 340 Mil, hvoraf 160 udgør Strækningen fra Kap til Kimberley. Fra Oranje River Station, hvor den gaar over Oranjefloden, løber den langs hele den vestlige Grænse af Oranje-Fristaten og Transvaal. Enhver Operation paa denne Fløj maa ikke alene have en Styrke, stor nok til at kunne overvinde Boerernes Modstand, men tillige en meget betydelig Etapestyrke for at kunne dække Jærnbanen bagud mod Boerernes Flankeangreb.

Forsyningslinjerne i Centrum kommer fra Port Elizabeth og East London, og begge Jernbanerne fører til Oranjefloden henholdsvis til Norvals Pont og Broen ved Bethulie. Da begge disse Broer er underminerede, vil de blive sprængte, naar Boererne gaar tilbage over Floden. Den førstnævnte Bro er 1690' og har kostet 1,738,674 Kr., den sidstnævnte er 1486'. Istandsættelsen, hvis den overhovedet kan ske, vil kræve en meget betydelig Tid. Vil Englænderne, naar de kommer til Floden, fortsætte Operationerne, maa hele Forsyningen tilføres dem pr. Axe. Operationerne vil derfor kun kunne fortsættes med stor Langsomhed. Vil Englænderne afvente Istandsættelsen af Jernbanebroerne, kan de faa en fortsat Forsyningslinje i Jernbanen, der gaar gennem Oranjefristaten og Transvaal til Prætoria. Den er over 90 Mil lang, og, da den i hele sin Udstrækning gaar gennem Fjendens Land, vil ogsaa den kræve betydelig Styrke til sin Sikring, thi enhver Afbrydelse kan blive skæbnesvanger.

Naar det desuagtet er fremsat fra flere Sider, at Englænderne burde lade deres Hovedstyrke rykke frem i Centrum, fordi det vilde være det bedste Middel til at ende Feltoget paa en sejrrig Maade, har man næppe taget Forplejningsvanskelighederne med i Beregningen. Noget andet er, at Englænderne nødes til at sende en Styrke gennem Oranjefristaten for at trække den størst mulige Del af Boererhæren paa sig og derved lette Hovedstyrken i Fremrykningen.

Hovedstyrken maa rykke frem paa højre Fløj med Natal som Basis. Thi fra Durban har man den korteste Operationslinje til Prætoria, og begge Byer er forenede med en Jernbanelinje. Dennes Længde er fra Durban til Ladysmith 47 Mil, og derfra over Johannesburg til Prætoria er der 80 Mil. Hvad Forsyningen angaar, da er Natal en rig og blomstrende Provins, der kan yde Hjælpekilder til Forsyningen, og Sikringen af Jernbanelinjen gennem Natal vil kun kræve en ringe Troppestyrke. Vanskeligheden ved Fremrykningen vil blive den Modstand, Boererne kan yde i Dragebjergene, og som de gav Eksempel paa i Uafhængighedskrigen 1880—1881. Lykkes det Englænderne at drive Boererne tilbage, vil de atter staa overfor Forplejningsvanskeligheder, naar de kommer gennem Dragebjergene, thi de er da i Fjendens Land og udsatte for, at deres Forsyningslinje uafbrudt vil være Genstand for Angreb af flyvende Kolonner.

Englænderne vil ikke kunne bringe deres Hær op til stort mere end 100,000 Kombattanter, thi at forøge den med Milits og Volunteers vil kun være at forøge den med Kanonføde. Om de med den Styrke vil være i Stand til at undertvinge Boererne, er mere end tvivlsomt, thi Kampen med Forplejningsvanskeligheder kan frembyde lige saa store Farer, som den Kamp de vil komme til at føre med en energisk Fjende, der er fast besluttet paa at forsvare hver Fod Jord.

Rudolph Tegner.

Monument paa Kunstnerens Moders Grav, udført af Rudolph Tegner.

I sin Bog „Drenge til Orlogs" skildrer L. C. Nielsen det dybe Indtryk, en ung Marinelærling paa Sejladsen under Englands Kyst modtager af en i den naturlige Klippe udhuggen Rytterstatue og senere i Grækenland af Akropolis' solgyldne Marmorpragt. I det unge Sind, der allerede er træt af Orlogstugten, dæmrer Drømme om at blive Billedhugger.

Bogens Forfatter kom selv til at forme Billeder med sin Pen. Men en af hans Kammerater paa samme Togt kom til at føre Hammer og Mejsel. Det er den unge, kun 26-aarige Billedhugger, af hvem her gengives nogle Arbejder. Rudolph Tegner gemmer endnu fra sit Akropolis-Besøg som halvvoksen Marinelærling en Stump Marmordekoration fra de oldgræske Templer. Og han har endnu fra sit Indtryk af den vældige Rytterstøtte paa Kystens Klippe bevaret en Overbevisning om, at det at være Billedhugger i dybeste Forstand vil sige at *hugge*, at befri et Billede af Stengrundens haarde Favn.

Rud. Tegner gik hurtigt den akademiske Skole igennem. Ikke tyve Aar gammel havde han sit Afgangsbevis som Modelerer, og allerede Aaret forinden havde han sin første Statue — „En Favn" — paa Charlottenborg-Udstillingen. Baade denne og den i 1893 udstillede Gruppe „Episode af Syndfloden" var, hvad man til dagligt Brug kalder „lovende" — det vil sige dygtige, men jævnt uselvstændige Begynderarbejder, i hvilke man mere anerkender det solide Tillærte og den hæderlige Flid end noget egentlig frigjort Talent.

Saa drog den tyveaarige Billedhugger til Paris, hvor han var saa lykkelig at kunne forblive og arbejde hele fire Aar. Han kunde ikke klage paa Lejlighed til at udvikle sig. End ikke en Thorvaldsen fik den bedre. Og i Paris var den unge Kunstner da ogsaa i høj Grad ihærdig og aktiv. Allerede 1894 udstillede han paa Champde-Mars „Eva omfavner sin døde Søn". To Aar senere saas dette Arbejde paa Charlottenborg. Trods energiske Enkeltheder i Formen er Gruppen lidet tiltalende — hastemt komponeret med altfor knækkede Linjer og Følelsesudtrykket altfor grimacerende sat paa Spidsen.

Siden da har den unge Kunstners Produktion saa godt som ikke været udstillet herhjemme, skønt hans Begavelse er i stadig Udvikling, og skønt ikke faa Værker vidner om hans anspændte Kamp for at magte sine plastiske Ideer.

Tegner er nemlig et fantasifuldt Hoved, der vil bruge sin Kunst til andet end at forme gode Modelfigurer. Han slaas med sine Ideer, ligger vel ofte under, men rejser sig igen med det sunde Talents Styrke, der suger Kræfter af at berøre sin Moder Jorden.

Michelangelo og Rodin er de Guder, Tegner

Generaldirektør Tegner, efter en Buste af Rudolph Tegner.

har dyrket under sit Ophold i det fremmede. Han har øst plastisk Inspiration af Michelangelos „Moses“ og af de berømte „Slaver“ i Louvre. Over beslægtede symbolske Motiver har han komponeret en hel Trilogi, udstillet paa Champ-de-Mars, behandlende Kampen om „Overmagten“: snart træder den nøgne Kvinde Manden under sine Fødder, snart er det Manden, som med knyttede Hænder rejser sig paa hendes Nakke — Kunstnerens Navn for disse Værker af „Nutid“ og „Fremtid“ er en ret uklar Etikette. Ragende op over dem i kolossal Størrelse troner „Guddommen“ i ægyptisk Statue-Stivhed, men med Ansigtsmajestæt laant fra Michelangelos Moses; paa Fodstykket krummer Jordens Aand sig som en Orm. Med lignende gigantiske Ideer tumler Kunstneren, naar han bygger Lysestager op af nøgne Menneskekroppe, der balancerer med Jordkloden, eller strækker sig ovenpaa den med udbredte Arme. Eller naar han i sin sidste Statuegruppe „Jordbundet“ skildrer Manden, som i et halvvaagent Suk vaander sig ud af en knælende Kvindes tætsluttende Favntag.

Bestandig aftvinger den unge Kunstners energiske Stræben Respekt. Af en vældig karrarisk Marmorblok er han alt paa andet Aar optaget af at udhugge sin Gruppe „Jordbundet“ i større Maalestok end Modellen — han hugger nærmest paa Øjemaal, *uden Punktering*, og smigrer sig med at være den første, der indlader sig paa et saadant Vovestykke siden Michelangelos Dage.

Han er ung nok til, at den næsten dumdristige Udførelse af en saa forvoven Tanke klæder ham.

De smukkeste Exempler paa, hvad hans Kunst formaar, naar han er heldigst og mest sig selv, er den stort opfattede og marvfuldt karakteristiske Buste af Kunstnerens Onkel, Generaldirektør Tegner, samt det skønne og ejendommelige Monument, der ifjor blev rejst i Bronce paa hans Moders Grav. Paa saare smuk og naturlig Vis er her udtrykt Modsætning mellem Livet og det Livløse; Døden er opfattet som Livets Tilbagevenden til Ursubstansen — til Støvet, hvoraf det er taget. Halvt tilhyllet gemmer den unge Kvindeskikkelse sig ind i selve Klippegrunden, der som en Favn lukker sig om hende. Er det at være Billedhugger at skabe Liv af det døde Ler, saa er Døden den store Billedbryder, der atter udvisker Livets Form.

Rudolph Tegner har i dette Arbejde hidtil ydet sit bedste. Hvor smukt og hvor naturligt, at han skabte det over sin Moders Grav.

Sophus Michaëlis.

Kendte Navne

fra By og Land.

Afsked.

Skibsinspektør *J. H. Elmquist*, som med næste Maaneds Udgang trækker sig tilbage fra Statsbanernes Tjeneste som Skibsinspektør, er født i Aalborg 1830. Som ganske ungt Menneske gik han til Søs; men allerede i 1853 traadte han i Postvæsenets Tjeneste som Styrmand paa Ruten Korsør — Aarhus — Kiel og senere som Fører i Ruten Vordingborg–Madnedsund-Orehoved.

Skibsinspektør Elmquist.

Fra 1874 førte han forskellige Skibe, deriblandt under Isforhold det den Gang benyttede Isbryderskib „Fyen“. Da Statsbanerne overtog Skibsfarten 1883, blev han Fører af Dampskibet „Hermod“, hvorfra han ved Dampfærgefartens Etablering blev Fører af Dampfærgen „Nyborg“. I 1886 blev han Skibsinspektør, først for de sjællandske Overfarter og fra 1893 for samtlige Statsbaners Skibe. Den ansvarsfulde Ledelse af Istransporten over Storebælt har i mange Aar været ham betroet. Hans store Pligtopfyldelse som Embedsmand, hans Indsigt og Erfaring har i de mange Aar været Statsbanerne til stor Nytte, ikke mindst under vanskelige Isperioder. Efter den lange Isvinter 1881 udnævntes han til Ridder, og i 1892 modtog han Sølvkorset.

Postmesteren paa Gammelholm, *J. M. Specht*, har efter at have fyldt de 70 Aar taget sin Afsked af Statens Tjeneste. S. kan se tilbage paa en 55-aarig Virksomhed i Postvæsenet. En Del Aar var han Postfuldmægtig i Korsør og blev i 1854 Postskriver i København. Den store Udvikling af det københavnske Postvæsen og Publikums stigende Krav til en lettere Adgang til Aflevering af Postforsendelser, bevægede for en Snes Aar siden Postbestyrelsen til at oprette et Postkontor paa Gammelholm, og det blev overdraget S. at bestyre det. Fra en lille Begyndelse har han set sit Kontor vokse saaledes, at det nu blandt andet har naaet en Pengeomsætning, der kun overgaas af nogle enkelte Posthuse i Landet. S., der er en Mand af den gamle Skole, har været en nidkær og paalidelig Embedsmand, der har omfattet sit Fag med megen Interesse.

Postmester Specht.

Jubilæum.

Overretssagfører *Th. Andresen* i Nykøbing, F., kunde nylig fejre sit 25-aarige Sagførerjubilæum. Han er Student fra Metropolitanskolen 1860, gik frivillig med i Krigen 64 og blev Løjtnant, tog juridisk Eksamen 1866 og kom til Nykøbing 1869 som Fuldmægtig hos Justitsraad Blæsberg,

Overretssagfører Andresen.

hvis Forretning han senere overtog. Adskillige Tillidshverv er blevet ham overdraget. Siden 1882 har han været Formand for Sparekassen i Nykøbing og i en Aarrække Overligningskommissær og Medlem af Sagførerforeningens Hovedbestyrelse. A., der anses for at være en fin Jurist og en dygtig Finansmand, har i Aarenes Løb samlet en stor Klientkreds omkring sig.

For kort Tid siden kunde Lærer *K. Brandt* ved Sigersted Skole fejre sit 25 Aars Jubilæum som Organist ved Sct. Bengts Kirke i Ringsted.

B. er født i Vester-Skærninge 1841, blev 1862 demitteret fra Skaarup Seminarium og ansat som Lærer paa Als. Efter Krigen saa Brandt sin Stilling truet af de tyske Autoriteter, og søgte derfor Ansættelse paa Sjælland. 1865 blev han kaldet til Lærer i Langebæk og Organist ved Kallehave Kirke. 8 Aar senere blev han forflyttet til Sigersted ved Ringsted, og fik et Par Aar efter Organiststillingen ved Ringsted Kirke, hvis Orgel han nu har spillet i 25 Aar.

Organist Brandt.

B. har i sin Virkekreds vundet sig et anset Navn.

Dødsfald.

Skanderborg By har i disse Dage mistet en af sine ældste og mest agtede Borgere idet fhv. Købmand *J. H. Flach* i forrige Uge paa en af sine daglige Spadsereture pludselig døde af et Hjerteslag. Hr. Flach, der i ca. 55 Aar havde været knyttet til denne By, drev i sin Tid en betydelig Kolonialforretning, men trak sig for ca. en halv Snes Aar siden tilbage og overlod den til yngre Kræfter. Han har i Aarenes Løb beklædt en Del forskellige offentlige Tillidshverv, og som den store Ven af Naturen, han var, gjort et stort Arbejde for Byens og Omegnens Forskønnelse. Han var en yderst nobel og rettænkende Mand, der vil blive savnet af mange. Hans Lig blev ført her til Byen og brændt i Krematoriet. Hr. Flach var livsvarigt Medlem af „Foreningen for Ligbrænding" og arbejdede meget for denne Sags Fremme.

Fhv. Købmand Flach.

For nogen Tid siden døde paa Samsø Postmester *Theodor Beissenherz*, som i omtrent 50 Aar havde været Postekspeditør og Postmester der. Han var en ualmindelig imødekommende Embedsmand, og navnlig under de strenge Vintre, som rammer Øen særlig haardt, skaanede han aldrig sig selv for et stort og anstrengende Arbejde. Beissenherz var hædret med Dannebrogsordenens Ridderkors.

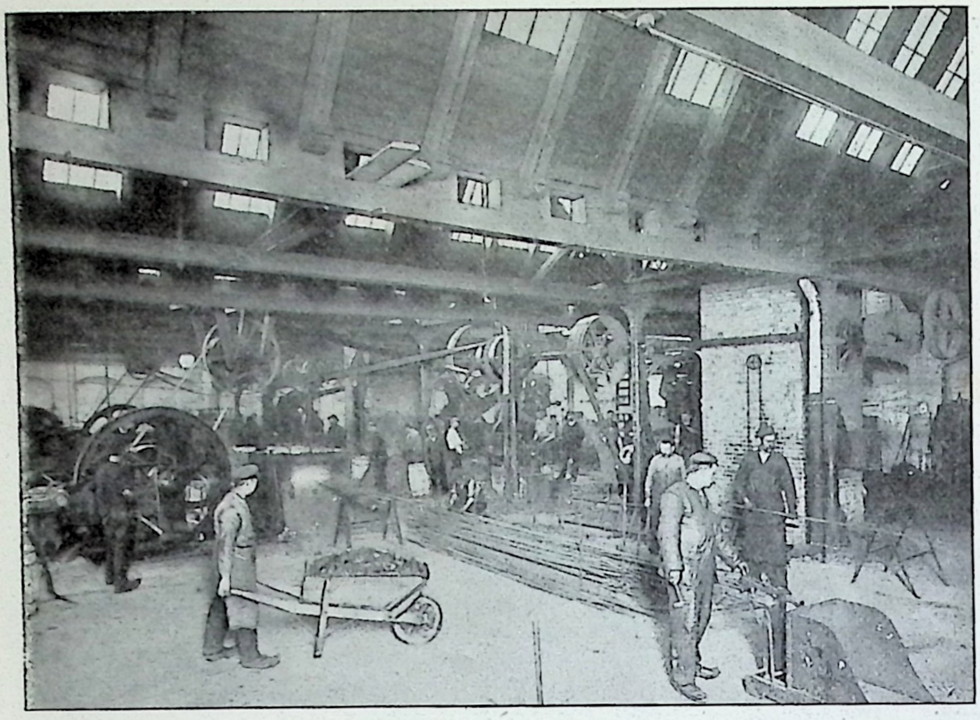

Postmester Beissenherz

Husk 1. Marts.

Fristen for at erholde vor Boggave mod Indmeldelse af nye Abonnenter udløber d. 1. Marts. Indtil da vil man efter frit Valg, saalænge Oplaget strækker til, kunne erhverve sig en Bog af „Hver 8. Dags illustrerede Serier" for hver ny Abonnent, man tilmelder paa et af vore tre Bladforetagender.

Naar nærværende Nummer næsten udelukkende optages af Oberst N. P. Jensens Skildring af Stridighederne mellem England og Boererne, har det sin Grund i de mange Opfordringer, vi har modtaget til at føre denne Udvikling fremad med større Fart. Skildringen, der nu er naaet til den sidste Krig, vil herefter i korte ugentlige Tilbageblik over Begivenhederne føre disse à jour.

Presseværksted paa Brødr. Henzes Skruebolte og Møtrikfabrik.

Dansk Industri.

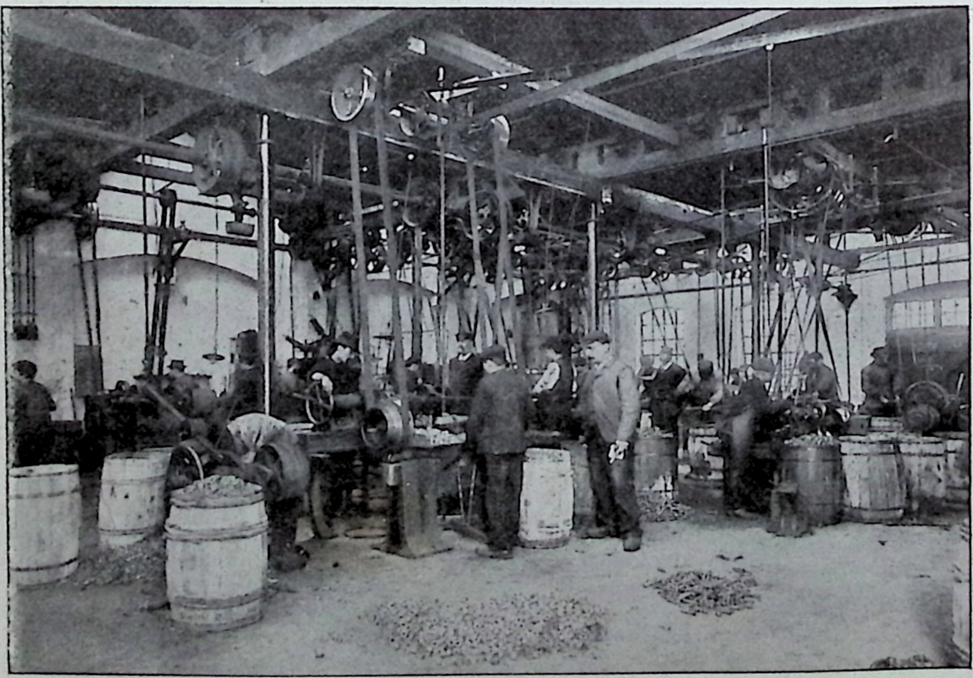
Naar Jernbanens Skinner skal fæstes til Svellerne, naar Maskinens forskellige Dele skal samles eller naar Bygningsarbejdets Jernpartier skal knyttes sammen, da udfører Skruebolten og dens nære Forbundsfælle Møtriken et solidt Stykke Arbejde. I en Tid, da Jernet er i Vælten og Maskinerne føre det store Ord, har da Bolten en betydelig Mission, hvor uanselig den end af Ydre kan synes med sin Smule Hoved og sin skruede Stamme.

Det er derfor intet Under, at en dansk Fabrik saagodtsom helt har ofret sig for Tilvirkning af disse meget benyttede Samlingsmidler, der har hele Fremtiden for sig. For atten Aar siden begyndte *Brødr. Henze* deres Skruebolt- og Møtrikfabrikation med nogle ganske faa Arbejdere og nu er der ca. 130 Mand i Fabrikens Brød.

Der staar Larm og Gny ud af de udstrakte Værksteder og Rum, hvor Jernets Vilje bøjes. Af de lange Jernstænger afklippes Stykker i bestemt Længde, som derpaa opbedes og stikkes ind i Maskiner, hvor Bolten faar sit Hoved dannet. Andre Maskiner glatter Ujævnhederne af den, atter andre giver den sin Skruegang. Møttriken skabes af hvidglødende Jernstænger i en Maskine, som baade klipper den af, gennemhuller den og danner den i sekseller firkantet Form. Naar den derefter er pudset og forsynet med Gevind, er den færdig til at træde i Forbindelse med Bolten.

Det er d'Hrr. *Th.* og *Aug. Henze*, som har Æren af at have oprettet Fabriken, der oprindelig laa paa Nørrebrogade 45 og i 1888 flyttede til den nybyggede Fabrik, Bragesgade 8, hvor en Dampmaskine paa 100 Hestes Kraft sætter Arbejdet i Bevægelse. Foruden af de to Hovedartikler har Fabriken en betydelig Omsætning i alle Kedelnitter til Jerndampskibsbrug, til Nitning af Dampkedelplader og til Broarbejde.

Naar vi fortæller, at Fabriken i 12 Aar har været Leverandør til Statsbanerne, vil man forstaa, at den er knyttet til sine Forbindelser saa fast som Bolten til Møtriken.

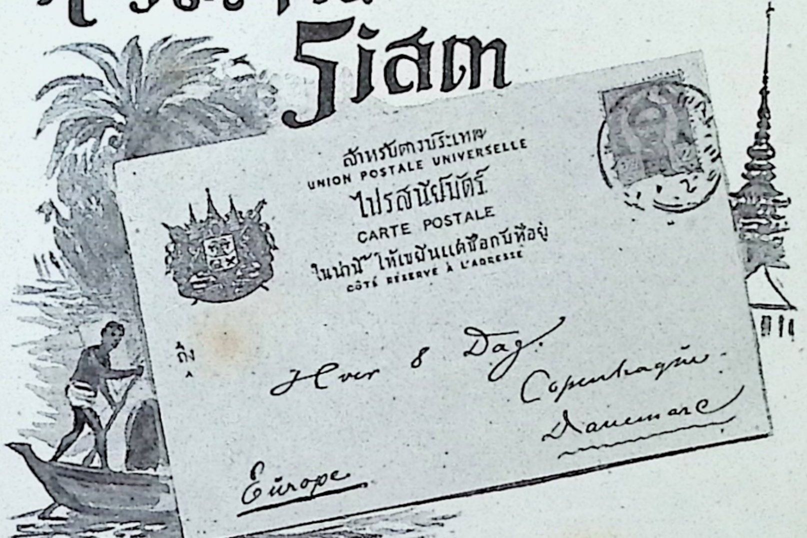

Fræse- og Skæreværksted paa Brødrene Henzes Fabrik.

HVER 8 DAG

Nr. 23. Aargang 1899—1900. Søndagen den 4. Marts. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hilsen fra Siam

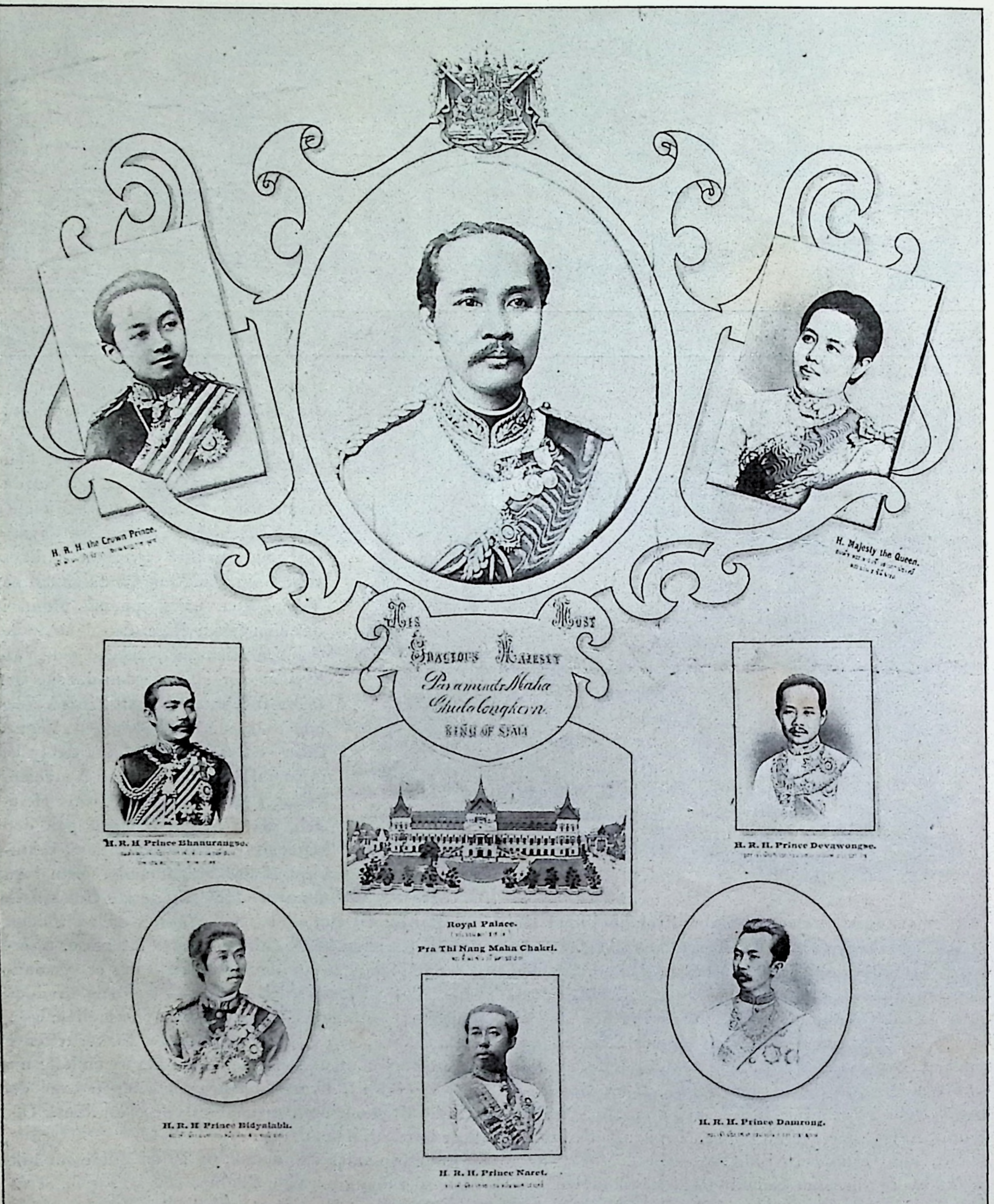
Bangkok, Jan. 1900.

Valkyrien"s Besøg i Siam bliver ubetinget Hovedbegivenheden i Korvettens Togt. Og for os, der deltager i Togtet, vil den Modtagelse, man beredte os i Bangkok, utvivlsomt blive det skønneste af alt det skønne, denne Rejse har bragt og vil bringe os. Ikke alene at Festen til vor Ære var omgivet af Æventyrets Pragt, men navnlig dette, at Modtagelsen bar Præget af den største Hjertelighed — begge Dele i Forening bevirkede, at intet Afsnit af denne Rejse har været os saa begivenhedsrigt og smukt, som Opholdet i Siam.

Vi kom i straalende Solskin til Menamflodens Munding, hvor Barren standsede „Valkyrien"s Fart. Barren er grundet Vand, løst, slimet Mudder, som ikke tillader store, dybtgaaende Skibe Adgang til Bangkok. „Valkyrien" kastede Anker tæt ved og udvekslede Salut med det store, tyske Panserskib, der havde Prins Heinrich af Preussen ombord. Prinsen havde oppebiet „Valkyrien"s Ankomst for at hilse paa Prins Valdemar, og nu er han som bekendt vendt tilbage til Tyskland, efterat han i et Aarstid har vist „den pansrede Næve" i Østasien.

„Valkyrien"s Togt er af en fredeligere Natur. Vi saa det tydeligt ved Modtagelsen. Rundt om os laa sex-otte smaa, siamesiske Krydsere, der akkurat kan naa ind over Barren, og de havde Dannebrog fremme og smilende, danske Ansigter i siamesisk Tjeneste paa Dækket hvorhen Blikket vendte sig. Paa Kong Chulalongkorns Vegne kom hans ypperste Mand i det siamesiske Rige, den danskfødte Admiral Richelieu, ombord paa „Valkyrien" for at byde den danske Orlogsmand, men specielt Prins Valdemar Velkommen paa Kongens Vegne. Efter et Besøg ombord paa det tyske Panserskib, hvor Prins Valdemar deltog i en Middag hos Prins Heinrich, gik Prinsen ombord paa den siamesiske Kongeyacht, som, eskorteret af fire Kanonbaade, førte ham gennem den skinnende Solskinssø fra Barren til Bangkok. Selve Turen op ad Floden frembød kun mod Slutningen større Interesse. Efterhaanden som Floden blev smallere — der er syv danske Mil fra Barren til Bangkok — og dens Bredder tydeligere, opfangede Øjet hvide Templer mellem høje Palmeskove, smaa, let konstruerede Fiskerhytter i Vandskorpen, flade, grønne Rismarker og endelig nu og da et Fort, hvor Dannebrog smældede over de blanke Kanoner og hvor man vidste, at en dansk Officer havde Kommandoen.

Endelig naaedes Bangkok, og Prins Valdemar gik ombord i den kongelige Chalup, som ses paa et af mine Billeder. Den lange, smalle Baad med de høje Stævne er helt forgyldt, og Baldakinen, der dækker den, er beklædt med guldindvirket Silke. Fyrretyve Siamesere i ildrøde Bluser og med røde Turbaner førte under taktfaste Raab Aarerne gennem Vandet, og da Chaluppen naaede Land, modtoges Prins Valdemar af Kong Chulalongkorn, omgivet af Landets højeste Embedsmænd og med et Kompagni Soldater som Æresvagt. Dette Billede var et straalende Farvehav, en Pragt uden Lige, som et Blad i „Tusind og en Nat".

Et Mindeblad fra Kong Chulalongkorn til Prins Valdemar. (Fot. for „Hver 8. Dag".)

Denne Modtagelse skulde nok stemme Sindene glade, men det tog mere og mere vor Interesse fangen, at se bestandig nye Beviser for den Position, de Danske har tilkæmpet sig i Siam; og studser man uvilkaarlig over hvert Øjeblik at se et dansk Ansigt, man *kan* ikke undgaa at bemærke det store Omfang, østasiatisk Kompagnis Virksomhed har her i Siam. Uafbrudt under Sejladsen op ad Floden ser man paa Flodbredden store Vareskure, der bære Bogstaverne Ø. K., og se blot paa alle disse smaa Siameserinder, der kranse Gaderne, hvorigennem den kongelige Kortège passerer, — det lille Skørt, de bærer om Lænden, det har østasiatisk Kompagni importeret og Agenter i Hundredevis føre denne lille,

Danmark i Siam: Prins Valdemar føres i Land i Kongechaluppen.

Mode ind overalt i Siam. Det blev forøvrigt sagt af Kong Chulalongkorn ved det Velkomsttaffel, han gav for Prins Valdemar, at Siam havde meget at takke de indvandrede Danske for. Man ser overhovedet kun Danske i overordnede Stillinger her, og i alle Foretagender af Betydning er man sikker paa at finde et dansk Navn blandt Lederne. Blandt Velkomstfesterne var Kongens Fest i Dusit Park, et Haveanlæg efter evropæisk Mønster, som Forholdene her tillader det, og Arsenalets Fest, som Admiral Richelieu var Mester for, absolut de pragtfuldeste. Den sidstnævnte Fest, som var forberedt lange Tider i forvejen, var af helt østerlandsk Tilsnit. Kongens prægtige Skib, „Maha Chakri“ laa straalende oplyst, fyldt med Blomster, festklædte Honoratiores og Flag, udfor Arsenalet, og Vandet om det var fyldt med hvide, kunstig lysende Vandlillier. Ballet ombord, de ejendommelig klædte Siamesere, Diplomaterne, Officererne i Tropedragter og endelig det prægtig oplyste Arsenal, hvor kinesiske Lygter hang Side og Side med mangefarvede elektriske Glødelamper, der var skjult i kunstige Blomster, — alt dette var et nyt Blad i vor store, dejlige østerlandske Billedbog.

Ved Besøget i Dusit Park overrakte Kong Chulalongkorn Prins Valdemar et Mindeblad om den siamesiske Kongefamilie, og jeg gengiver det her i Fotografi. Jeg saa forøvrigt under Besøget i det kongelige Slot i Kongens Dagligværelser talrige Billeder af den danske Kongefamilie og Prospekter af Fredensborg og Kronborg, og paa Kongens Lystslot, Bangpahin, stod en temmelig stor Bronce-Statuette af den danske Konge.

Det vil selvfølgelig føre alt for vidt at give en blot nogenlunde detailleret Beretning om de mange med Besøget i Bangkok forbundne Fester, og desuden har vel Dagspressen skildret disse til alle Enkeltheder.

En Grund mere til ikke at komme nærmere ind paa en saadan Beskrivelse er denne, at jeg i Dag afsender til „Hver 8. Dag“ en Række højst fornøjelige Fotografier fra „Valkyrien“s Besøg her, Fotografier, der netop kræver som Tekst noget af det, som jeg her springer hurtig forbi.

Afskeden med Siam blev smuk og straalende. Da Prins Valdemar kom ombord paa „Valkyrien“, stillede han sig paa Faldrebstrappen, og medens Skibsmusikken spillede „Vift stolt“ modtog han alle de Danske i Siam til Afskedsfest ombord. Da Gæsterne gik fra Borde, hørte man i den smukke Eftermiddag, længe efter at „Valkyrien“s Kanoner havde sendt deres smældende Afskedssalut ud over det stille, blaa Hav, de sidste Toner af „Der er et yndigt Land“, som de Danske i Bangkok af fuldt Hjærte afsang paa den hjemvendende, siamesiske Krydser.

Siam i Danmark: Kong Chulalongkorn modtages paa Toldboden.

General Schalck Burger skulde med en lignende Styrke rykke frem fra Lejrene ved Utrecht og Vryhejd for at operere paa Dundee. Af Oranjefristatens Hær, der stod i 2 Kolonner med en samlet Styrke af 8000 Mand Øst for Harrysmith, skulde den ene Kolonne under General Grobler passere Van Reenens Pas, og den anden, der førtes af Major Albrecht, skulde gaa over Tintwapasset.

Som almindelig Reserve raadedes over en Styrke paa henved 4000 Mand, der foreløbig skulde stille sig bag Passene i Dragebjergene fra Bezuidenhoutpas til Bothapas.

Naar Kolonnerne var komne igennem Passene, skulde Foreningen finde Sted med Fjendens Indeslutning som Maal.

Den 11. om Aftenen satte Kolonnerne sig i Bevægelse. Avantgarden fra Sandspruit besatte samme Nat Volksrust og skød den 12. om Morgenen Artilleriet frem til Laings Neck. Kolonnen fra Wakkerstroom naaede den 12. om Eftermiddagen Overgangsstedet over Buffalo Floden. Den 13. fortsatte begge Kolonner Fremrykningen, og Boerernes Flag hejstes i Charlestown, hvorpaa begge Erasmus Kolonner fortsatte Bevægelsen og forenede sig ved Newcastle. General Schalck Burger rykkede frem med sine Kolonner for at passere Buffalofloden ved Landmansdrift, og General de Koch naaede den 13. gennem Bothapas. Oranjefristatens Kolonner var ogsaa paa Marchen, og allerede den 11. om Aftenen lykkedes det General Grobler at bemægtige sig et Jernbanetog, der tilhørte det engelske Jernbanekompagni i Natal. Efter at de sidstnævnte Kolonner havde passeret Van Reenens og Tintwa Passene, blev de foreløbig staaende ved Foden af Dragebjergene for at afvente Jouberts Ankomst med Hovedstyrken.

Jouberts Kolonner fortsatte Marchen, saaledes at Erasmus, med hvis Kolonne Hovedkvarteret fulgte, gik frem over Dannhäuser; de Koch rykkede frem ad den vestlige Vej, der fra Newcastle fører til Elands Laagte for at afskære Forbindelsen mellem Generalerne Symons og White, og Schalck Burger marcherede paa Dundee.

General White havde imidlertid modtaget Forstærkninger gennem de fra Indien ankomne Tropper. Deraf sendte han General Jule og 1 Bataillon til General Symons. Selv blev han staaende i Ladysmith med Hovedstyrken.

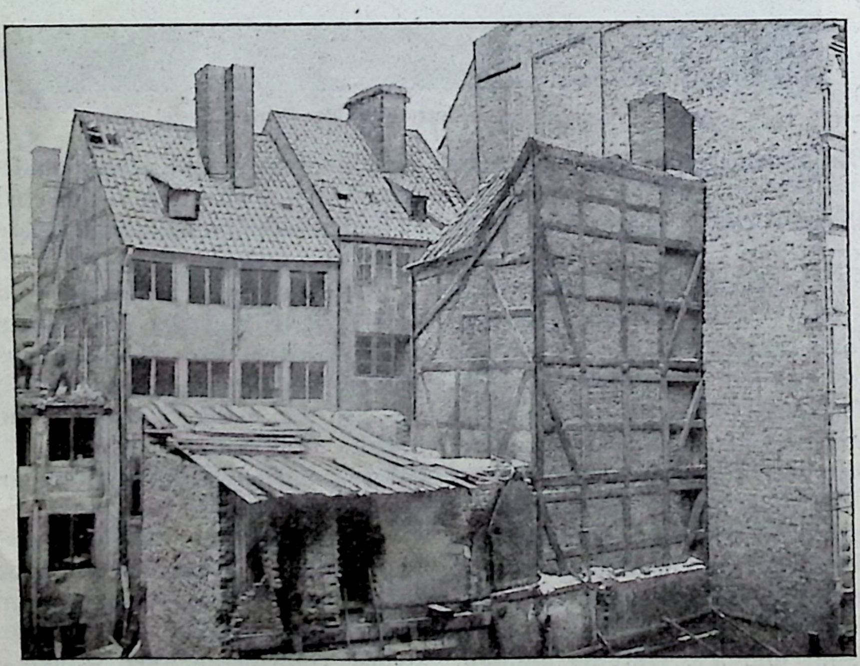
Da General Schalck Burger var længst fremme, maatte han først støde paa Fjenden.

Den 19. Oktober om Aftenen naaede hans Avantgarde under General Lucas Meyer frem foran General Symons Stilling ved Dundee. Skønt Forbindelsen med General Erasmus Kolonne endnu ikke var tilvejebragt, besluttedes det at angribe Fjenden den følgende Dag for at faa ham til at blive staaende i Stillingen.

Det gamle falder.

Den, der i denne Tid passerer Pilestræde eller Kristenbernikovstræde, vil have rig Lejlighed til at anstille dybsindige Betragtninger over det tyvende Aarhundredes Mangel paa Respekt for det fra Fædrene nedarvede.

Dette Kvarter dødsdømtes som bekendt den Dag i 1896, da Fabrikant *Fisker* og Overretssagfører *Volmer* opdagede den kolossale Værdi, som henlaa i disse Grunde tæt op til Byens Hovedstrøg, og besluttede at udnytte dem i en ganske anden Grad end det var muligt, saa længe Pladsen optoges af de mange gamle to-tre-Etagers Rønner. De to Bygherrers oprindelige Plan var storslaaet — altfor storslaaet til at kunne staa sin Prøve overfor just ikke med Storsyn begavede Kommunalbestyrelse.

De gamle Rønner, som giver Plads for Citykvarteret.

De vilde skabe en bred og lige Forbindelsesvej fra Kongens Nytorv lige til Købmagergade ved at bryde gennem de gamle Husrækker, der skiller Hovedvagtsgade fra Silkegade, og paa tværs af denne Gade lægge en ny Færdselsaare i Kristenbernikovsstrædes Linje gennem Kongens Have lige til Kunstmusæet — og bebygge alt med store, tidssvarende Forretningsbygninger.

Overretssagf. Volmer.

Planen blev kun tildels realiseret — foreløbig. Den store Citybygning med sin brede Gade ligger der. Desuden fik Fisker og Volmer købt Husene mellem denne og Antoniestræde samt hele den Side af Kristenbernikovstræde ned til Østergade, hvor „Thalia" laa. Paa den anden Side af denne Gade ejes Grundene af Citybyggeselskabet, Grosserer *Moresco, Vilh. Jensen* og *Andr. Albeck,* saa at en Gennemførelse af Hovedvagtsgade i hvert Fald er sikret.

Det gamle og det nye, som mødes. (Parti fra Citygaden.)

Vore Billeder viser nogle Partier af de gamle Huse mellem Antoniestræde, Pilestræde og Citygaden, som i disse Dage forsvinder, medens der allerede op af deres Ruiner har rejst sig det flotte „Antonihus", tegnet af Arkitekt *Alfred Møller*. Man vil nok have de gamle Sager væk, men ikke de gamle Minder, og *„Domus Antonii"* skal i Fremtiden bevare Erindringen om de gamle Antoniusbrødre i Præstø, efter hvis Gaard Strædet har Navn. I Stedet for alle de gamle Rønner, som nu nedrives, bygges efter Tegning af *Ludv. Andersen* en stor Ejendom, som skal hedde „Pilegaarden" — et gammelt Navn, som nu atter kommer til Ære. Paa den modsatte Side af Antoniestræde bygger Magistraten en ny Politistation, men ellers bliver hele den gamle Husrække staaende. Her findes bl. a. den gamle Skomager og Legatstifter *Spanjers* Hus, betegnet ved en Støvle over Døren, og det Sted, hvor Børstenbinderdrengene fra Strædet købte deres vanillekrydrede Cigarer hos Hr. *Radekop*.

Fabrikant Fisker.

I Stedet for det gamle „Thalia" med tilstødende Ejendomme bygges et stort og prægtigt „Volmerhus", som tegnes af Arkitekt *Rogert Møller*.

Et lille Blik ind i de sære Interiører, som aabner sig under Nedrivningen af dette Stykke gammelt København, vil snart overbevise om, at her intet er at begræde. De var byggede i en fattig og skønhedsforladt Tid, ubekvemme og usunde i enhver Henseende.

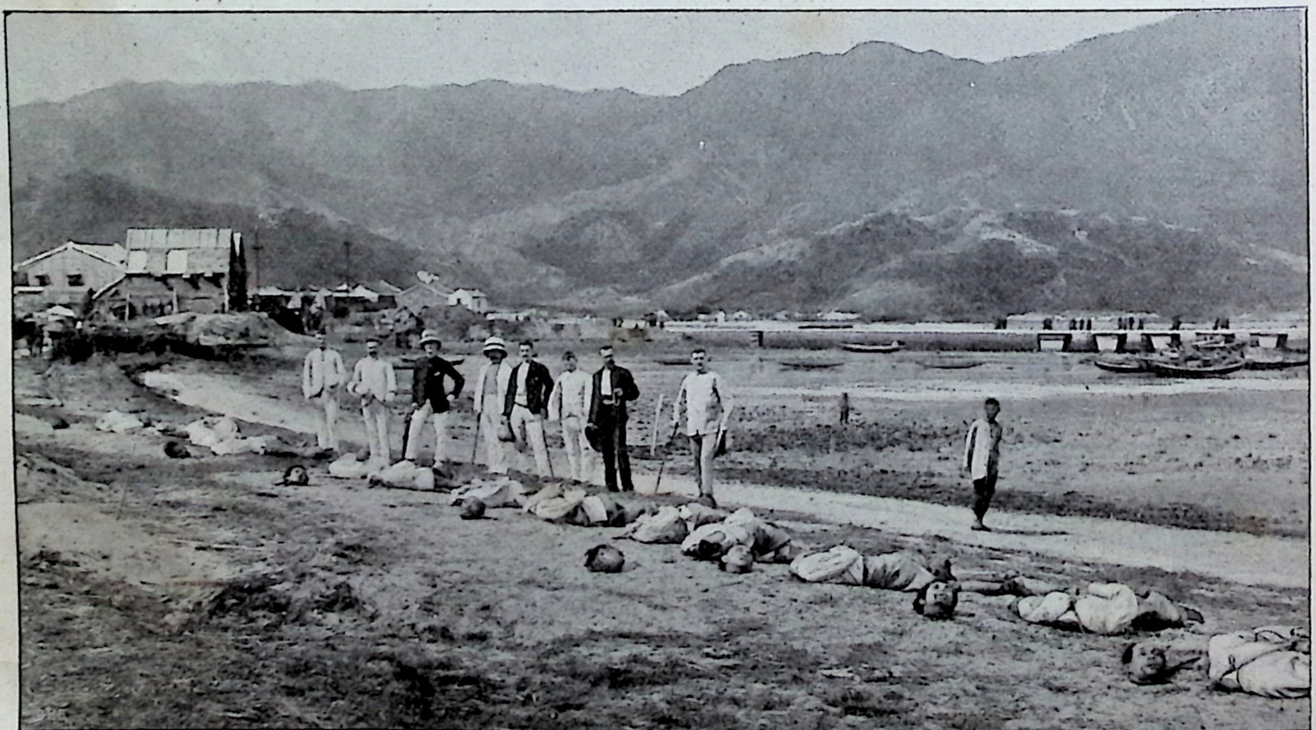
J. D.

Kinesiske Sørøvere kort før Eksekutionen.

En kort Proces i Hongkong.

Kinesiske Sørøvere er en ualmindelig ondartet Race. Deres Taktik er den at indskibe sig om Bord paa europæiske Skibe, en Tid lang holde sig i Fred og Ro, for at undgaa Mistanke og først, naar Skibet er i rum Sø, at skyde Kaptajn og Passagerer ned, udplyndre dem og bringe Lasten i Sikkerhed. De kinesiske Myndigheder gør, hvad de kan, for at faa Røverne fat og, lykkes det, gør de, som vore Billeder viser, kun meget kort Proces.

Kinesiske Sørøvere ligger paa deres Gerninger.

Fini Henriques.

Fini Henriques dirigerer. Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Achton Friis.

Der er løbet meget Vand til Stranden, siden Fini Henriques i Begyndelsen af Firserne — han var den Gang en 14-15 Aars Purk — dirigerede en Børnesymfoni af egen Komposition ved et større Selskab i Forældrenes Hjem paa gamle Kongevej.

Om Drengens musikalske Geni tvivlede allerede den Gang ingen. Han var ganske ukultiveret, vild og utæmmelig, den første til Leg og Narrestreger, men saa snart han fik Violinen i Haanden eller satte sig til Klaveret, blev han en hel anden. Saa fik Ansigtet sært drømmende Udtryk, som var han langt borte fra sine nærmeste Omgivelser, og i Toner, som snart formede sig dristige og vilde, snart vege og blide, skabte han Improvisationer, som forbausede og imponerede enhver, der var til Stede.

Børnesymfonien var et mærkeligt Udslag af Drengens Lyst til allerede den Gang at udtrykke sig i større Former. Endnu var Sproget naivt og barnligt, men Spirerne fandtes i disse Toner til meget af det, der senere blev til bevidst og myndig Kunst.

Ved Bordet rejste Herman Bang sig op og holdt en Tale for *Fini*, i hvilken han spaaede ham en betydelig Musiker-Fremtid.

Tiden har givet Herman Bang Ret.

Efter den Orkester Koncert, Fini Henriques Lørdag den 24. Februar 1900 gav i Koncertpalæets store Sal, er alle paa det Rene med, at han har indfriet Barndommens og den første Ungdoms Løfter, og at samme Fini Henriques i dette Øjeblik staar i første Række af vore skabende Instrumental-Tonedigtere.

Først og fremmest har C-Dur-Symfonien slaaet denne hans Betydning fast. Den er saa kraftig af Bygning, saa logisk i Tanke, saa gennemarbejdet i Form, at den minder om selve Johan Svendsens to Mestersymfonier. Den er, som Komponisten selv, stærkt personlig i Rhytme og Harmoni — et Stykke, der sprudler af Liv og Lystighed, af ungdommelig Skabertrang.

Men ogsaa i sin Vølund-Musik har Fini Henriques præsteret et Arbejde, der i moderne Klædebon er en virksom Protest mod al den Unatur, der i vore dekadente Tider løftes paa Skjolde, fordi man fra visse Sider imponeres af dens Uforstaaelighed.

Lad os være glade ved al den Sundhed, som lever i Fini Henriques Musik. Den trænger vi til, hvis Musiken skal være, hvad den bør være, en Kunst, som gaar lige til Hjertet, som virker forædlende og lysnende.

Koncerten viste ogsaa, at Fini Henriques ejer udprægede Føreregenskaber. Det var en Fornøjelse at iagttage, hvor roligt og sikkert han fik sine Intentioner frem.

I Spidsen for sit Orkester viste den snart 33-aarige Musiker, at han er bleven en moden og alvorlig Mand, at han har sat sig et højt Maal, som han vil naa, koste hvad det vil.

Fra nu af er Fini Henriques da andet og mere end den Violinspiller, som i det sidste Ti-aar atter og atter elektriserede de brede Lag ved den geniale Friskfyragtighed, hvormed han behandlede sit Instrument.

Som Violinist naaede Fini Henriques at konstatere, at han *ogsaa* i denne Egenskab *kunde* have naaet ualmindelige Resultater. Som Komponist *har* han allerede naaet dem.

Robert Henriques.

Af Dagens Krønike.

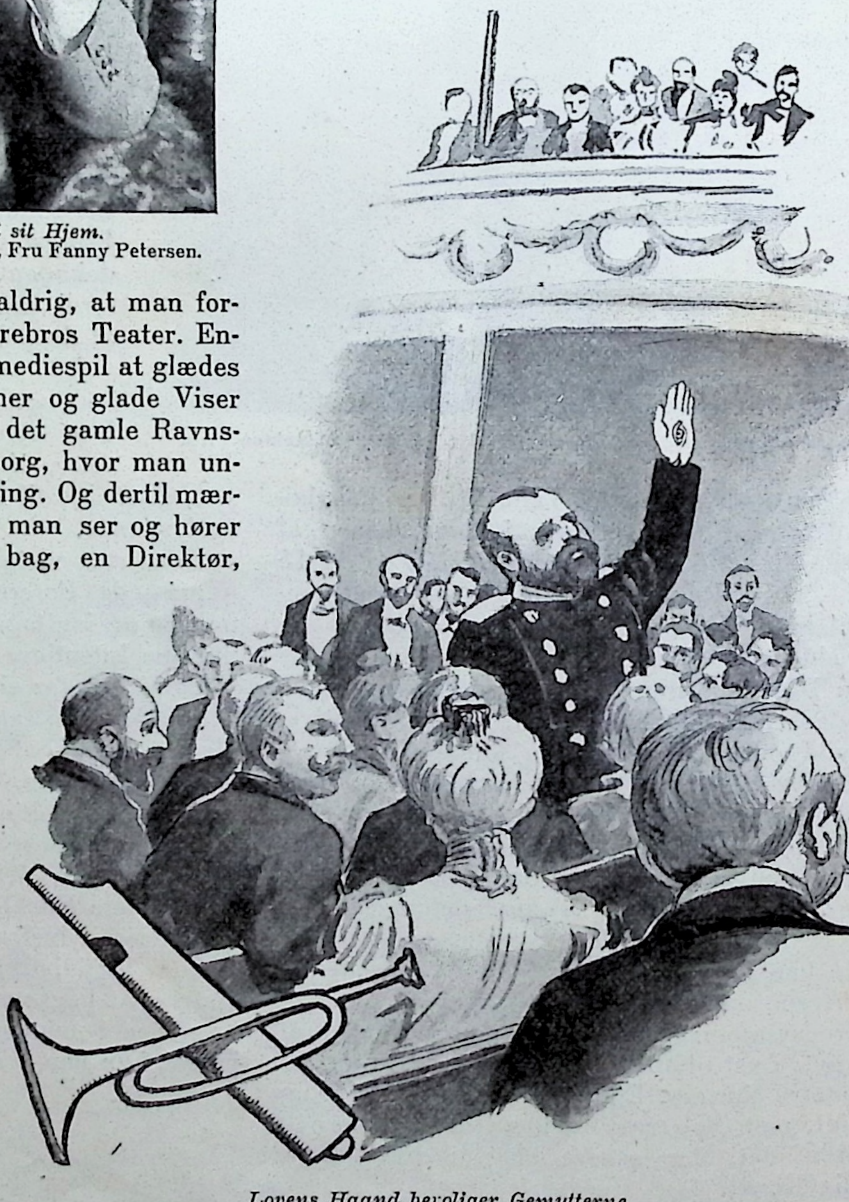
Direktør Vilh. Petersen i sit Hjem.
Efter Fotografi af Direktørens Hustru, Fru Fanny Petersen.

Det sker saa godt som aldrig, at man fortryder en Aften i Nørrebros Teater. Enten er der frejdigt Komediespil at glædes ved eller gode Stemmer og glade Viser eller alene Øjnenes Lyst, thi det gamle Ravnsborg blev aldrig noget Jomsborg, hvor man undervurderede Kvindens Betydning. Og dertil mærker man hurtigt i alt, hvad man ser og hører derude, at der er en Vilje bag, en Direktør, som virkelig forstaar at dirigere.

Denne Direktør, hvis borgerlige Navn er *Vilhelm Petersen,* men hvem en alene paa dette Punkt ugunstig Skæbne har forlenet med Kunstnernavnet *Peter Vilh.*, havde d. 2. Marts været Teaterleder i 25 Aar. Han var begyndt som Skuespiller, og mens han spillede paa Folketeatret var det Beundringen for Kammerraad Langes Direktion og Instruktion, der i Aaret 1875 gav ham Lyst til selv at lede en Scene. Yderligere havde han det Held at finde en hel ny dramatisk Genre i Revuerne. Paa Morskabsteatret og i Tivoli spillede han Revuer og tjente Penge, gennemrejste i mange Aar de danske Provinser med Hovedophold i Odense og Aarhus og med Afstikkere selv til Kiel og Hamborg. Først i 1891 kastede han Masken som Skuespiller og tog alene fat paa at udfylde Direktørens vanskelige Rolle.

For at forstaa, hvad han evner, maa man have set ham ved en Prøve manøvrere med sine Tropper. Han hviler ikke, før alting har den rette Fart. Som han staar dér og kommanderer, er der mere „Tordenskjold“ over ham, end da han i sin Tid søgte at give denne Skikkelse Liv paa Scenen.

At ville lede et Teater er som at tage Plads paa en Vippe; man maa være forberedt paa det bestandige op og ned. For Vilh. Petersen har Lykken længe føjet sig vel, og med gode Frem-

Lovens Haand beroliger Gemytterne.
Scene fra Demonstrationerne i det kgl. Teater, tegnet af *Alfred Schmidt.*

tidsønsker sende vi en Deputation til „det grønne Værelse“, Nørrebroteatrets Forfatterfoyer og Direktørens Hovedkvarter. I en Tid, hvor Privilegier vandre fra den ene Direktør til den anden, ønske vi Vilh. Petersen, at han maa bevare det Privilegium, han nu en Gang har faaet, paa at samle hele det København, der vil more sig, i sine hyggelige to Teatre.

Mirliton.

* * *

„Demonstrationer er altid fortræffelige Stikrepliker,“ forklarer Sceneveteranen, som med den livligste Interesse fra Parkettets Fri-Hjørne følger Spetaklerne i Anledning af Schybergs Genoptræden. Og han fortæller om Høedt, der besvarede en Udpibning i „Slottet i Poitou“ med Stykkets Ord: „Det glæder mig at se Dem i saa fortrinligt et Lune,“ og en anden Gang (i Michel Perrin) dæmpede Stormen med denne Indlednings-Replik: „Det er godt, at jeg har faaet Tid til at fatte mig.“

I „det gamle Hjem“ syntes imidlertid en hel Akt paa lignende Maade at være lagt til Rette for Demonstranterne, som gladelig benyttede sig af hver en Smule Lejlighed. Rundt i Parterret sad Opdagere med et Øje paa hver en Finger — selv fra Politiassistentens automatisk oprakte Haand har vor Tegner set Lovens aarvaagne Øje kigge frem.

Rudolph Tegner.

Da det desværre ikke lykkedes os i vort sidste Nummer at bringe *Rudolph Tegners* Portræt samtidig med Michaëlis' Artikel, er det os en Glæde idag at præsentere den unge Billedhugger for vore Læsere.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

„SAA vil vi tale om Forretninger,“ sagde han, „for vi kommer her i Anledning af Forretninger. Min Ven, Hr. MacHewlett ejer ligesom jeg selv én af de største Papirfabriker i Landet; dette er Monsieur Delmont fra den store Fabrik i Clermont-Ferrand, og det er Hr. Meyer fra Tyskland. Mit eget Navn er ganske simpelt som jeg selv, men ærligt, det er John Thompson.“

Lord Ferriby bukkede, og Major White saa' paa John Thompson med blid Interesse, som om han var glad over at træffe et Medlem af den berømte Familie Thompson.

„Vi kommer for at bede Dem om at være saa venlig at forklare os Deres Stilling med Hensyn til Malgamiten. Hvad er det i Grunden, De vil?“

„Højstærede,“ begyndte Lord Ferriby og hævede den ene Haand mildt bebrejdende. „Lad os optræde en lille Smule mere forsonligt. Vi vil meget gerne — jeg taler ikke alene paa mine egne, men ogsaa paa mine Kollegers Vegne, som De ser dér — vi vil meget gerne undgaa alle Ubehageligheder, og vi er rede til at give Dem alle de Oplysninger, vi kan, naar —“ han standsede og slog ud med Haanden, „naar De har bevist Deres Ret til at forlange saadanne Oplysninger.“

„Vor Ret bestaar deri, at vi er Repræsentanter for vore Bedrifter. Vi fire, som er blevet valgte til at tale med Dem om Sagen, repræsenterer ikke mindre end otte Tusind Mennesker, ærlige Fabrikarbejdere, Mennesker, som De tager Brødet af Munden paa. Vi er ikke bange for Handelens almindelige Omvekslinger. Hvis De roligt havde arbejdet med dette Monopol og var optraadt som hæderlige Konkurrenter, saa vilde vi have vidst, hvorledes vi skulde behandle Dem. Men De optræder lige over for Verden som Filantroper, og De erhverver Dem et stort Monopol under Paaskud af, at De gør en god Gerning. Det kalder jeg smudsigt!“

Lord Ferriby trak paa Skuldren. „Kære Ven,“ sagde han, „De opfatter Situationen fejlagtigt. Vi har ofret vor Tid for disse stakkels Mænds Lidelser og alvorligt bestræbt os for at forbedre deres Skæbne. De taler til Mænd, som repræsenterer ikke otte Tusind Arbejdere, men som repræsenterer noget større, nemlig Velgørenheden.“

„Jeg synes —“, begyndte Hr. MacHewlett i en klagende Tone, og alle lyttede opmærksomt. Men han sluttede pludseligt med at sige: „Gid Pokker havde Velgørenheden!“

Major White saa' paa ham med et bifaldende Blik, som om han var en Mand, der talte ud af hans eget Hjerte.

„Og vi,“ sagde Hr. Thompson, „repræsenterer Handelen, som var til i Verden før Velgørenheden og vil være der efter den, hvis Velgørenheden bliver behandlet saadan, som Folk som De behandler den.“

Det lod til, at der ikke var Mulighed for at berolige disse værdige Papirfabrikanter, hvis jævne Tale ligefrem pinte en saa høflig Mand som Lord Ferriby. En Skotte, der er ramt i sin ømme Side, nemlig Lommen, er ikke en Mand, der tager Hensyn, til hvad han siger, og Lord Ferriby var for Øjeblikket bragt til Tavshed af Hr. Thompsons voldsomme Angreb, og hans Kollegers blide Hug. Men Formanden for Malgamitselskabet vilde ikke give efter og gentog sin Forsikring om, at man gerne vilde være forsonlig. Hans Ønske viste sig imidlertid kun i Ord og maatte derfor være dobbelt ærgerligt for vrede Mænd. For den, der ønsker Krig, er der intet mere fornærmeligt end milde Fredstilbud. Major White udtrykte sin Beredvillighed til at slaas med de Herrer Thompson og MacHewlett paa en Gang ude paa Trappeafsatsen; men dette Forslag blev ikke godt modtaget.

Paa to af Tilhørerne gjorde Ordene deres Virkning; baade Wade og Cornish vidste, at Papirfabrikanterne havde Retten paa deres Side.

Ganske pludselig forandrede Hr. Thompson sit Væsen, og han kiggede hen imod Døren for at se, om den var lukket.

„Saa er det altsaa et Pengespørgsmaal,“ sagde han til sine Ledsagere.

Han vendte sig om imod Lord Ferriby og sagde med en Stemme, der lød mere foragtelig end vred: „Vi er Forretningsmænd; hvad forlanger De? Hvad er Deres Pris?“

„Jeg har ingen Pris,“ svarede Cornish, som talte for første Gang.

„Og min er for høj — for Forretningsmænd,“ tilføjede Major White med et sløvt Smil.

„Siden De er Lord,“ sagde Thompson til Ferriby, „antager jeg, det bliver Tusinder. Nævn et Tal, og lad os blive færdige.“

Lord Ferriby optog Fornærmelsen paa en ganske anden Maade end de to andre; han var bleg af Vrede og spruttede nogle usammenhængende Ord frem. Saa tog han sin Hat og Stok og gik med megen Værdighed hen til Døren. Efter ham fulgte Papirfabrikanterne. Hr. Thompson talte et Sprog, der var rigt paa bevingede Ord, medens Mac Hewlett fremsatte sine Tanker klagende og ensformigt. Lord Ferriby steg hurtigt op i en Droske, der kom forbi, og kørte sin Vej.

„Der er ikke andet for,“ sagde Wade til Cornish deroppe i det lille Kontor, „der er ikke andet for, end at De selv tager over til Rodens Ring.“

16. KAPITEL.

Fare.

Percy Roden holdt meget af Heste, men havde aldrig haft Raad til at holde nogen. I Haag fandt han imidlertid, at han kunde leje en god Hest, og denne Opdagelse gjorde han mistænkelig hurtigt, efter at han havde erfaret, at Fru Vansittart nu og da hengav sig til den Motion at ride.

Fru Vansittart sagde, at hun red, fordi man maa tage Motion, og at ride er den dovneste Maade at gøre det paa.

„Jeg kan ikke lide Kvinder, der rider,“ sagde hun, „og jeg kan ikke tro, hvor mit Køn kan være taabeligt nok til at tro, at en Kvinde kan tage sig bedst ud til Hest. Hun tager sig tværtimod værst ud.“

Der er en Periode i de fleste Mænds Liv, under hvilken de ønsker at udvide deres Kendskab til Omegnen til Hest, paa Cycle, til Fods, ja selv paa Hænder og paa Knæer, hvis den Slags Ture kan gøres i Selskab med en vis Person. Percy Roden var i den Periode, og han opdagede snart, at der var Tulipangartnerier i Omegnen af Haag. Et Tulipangartneri kan være lige saa godt som en Ruin eller et Vandfald i mere maleriske Lande end Holland; thi i de sidste Uger af April og i den første Halvdel af Maj er disse Haver, der bølger af gult, lyserødt og mørkerødt, vel værd, at man rejser mange Mil for at se dem. Man kan sige om Fru Vansittart som om Resten af hendes Køn under lignende Forhold, at det passede med hendes Formaal at sige, at hun frygtelig gerne vilde besøge Tulipangartnerierne.

I Rodens Forslag var indbefattet en Frokost paa Klitvillaen, og Fru Vansittart kørte derned i sin Ridedragt, medens hendes Hest skulde følge efter senere. Dorothea bød hende venligt velkommen; men der lurede dog lidt Tilbageholdenhed paa Baggrunden af hendes graa Øjne. Kvinder kan tilgive meget, naar Kærlighed benyttes som Undskyldning; men Dorothea troede ikke, at Fru Vansittart nærede nogen Kærlighed til Percy; hun havde derimod en Mistanke om, at alt, hvad der havde med Kærlighed at gøre i denne Kvindes Liv, hørte Fortiden til og vilde vedblive at gøre det indtil hendes Død. For en skarp Iagttager er der faa Ting mere forbavsende end den Nøjagtighed og Hurtighed, hvormed den ene Kvinde vurderer den anden.

„De er ikke i Deres Ridedragt,“ sagde Fru Vansittart, idet hun satte sig ved Frokostbordet. „Vil De ikke med?“

„Nej,“ svarede Dorothea, „jeg har aldrig haft Lejlighed eller Lyst til at ride.“

„Ja saa?“ sagde den anden leende. „Naa, Heste er jo gammeldags. Jeg antager, at De cycler eller vilde gøre det i ethvert andet Land end Holland, hvor Vejene forbyder det. Jeg maa være tilfreds med min gammeldags Hest. Naar Ens Bevægelser let kunde blive kejtede, hvis man vil følge med Tiden, saa er det bedre ikke at gøre det, ikke sandt, Hr. Roden?“

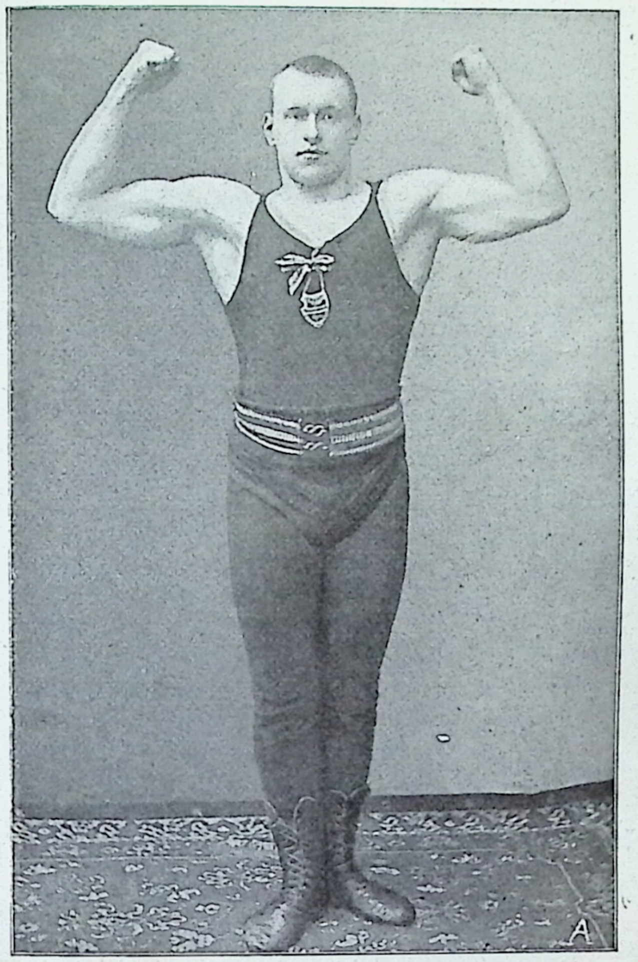
Rodens Blik udtrykte, hvad han ikke havde Lyst til at sige i en tredje Persons Nærværelse. Naar alle en Kvindes Bevægelser er yndefulde, og hun saa taler om Kejtethed, kender hun sikkert sit Terræn.

Da Fru Vansittart besteg sin raske, unge Hest, viste hun desuden tydeligt nok, at hun endnu var en hel Del Aar paa den gode Side af de fyrre.

„Hvad Vej?“ spurgte hun, da de naaede Kanalen.

„I alt Fald ikke den Vej,“ svarede Roden; for hun havde vendt Hesten hen imod Malgamitfabriken.

Fortsættes.

Atleten Georg Lurich.

Verdens stærkeste Atlet.

I Cirkus Variété gør man for Tiden Bekendtskab med *Georg Lurich*, den berømte russiske Atlet og Bryder. Han kan bære fire Mand (med strakt Arm) i Lillefingeren og „stemmer" endog med hele Haanden *6 voksne Mænd*.

Stærke Mænds Produktioner morer ikke altid, men naar den lille harmonisk byggede Russer næsten spiller Bold med voksne Folk eller bundet for Øjnene jonglerer med Hundreder af Pund, eller lader tunge Vægte falde ned paa Bryst og Nakke, eller naar han i *en* strakt Arm kan holde en Vægt som andre Atleter med Nød og Næppe magter i to, og tilsidst, for at vise at hans Muskler endnu ikke ere trætte, lader dem „danse" i Takt med Musikken, da staar man overfor det fænomenale, som ikke kan lade være at tage Interessen fangen.

Som Bryder er han den bedste af de bedste, og mange drabelige Helte ere faldne ham for Fode paa hans Vej gennem Rusland og Tyskland. Atten Aar gammel slog han ind paa den atletiske Løbebane og nu, da han er 23 Aar, har han overvundet mange „uovervindelige" Brydere, medens han selv siges aldrig at være bukket under i Kampen.

Kendte Navne
fra By og Land.
Jubilæum.

B. D. Adler.

Martin Goldschmidt.

Som en Blanding af Vare- og Bankforretning begyndte Firmaet *D. B. Adler & Co.*, der nu har bestaaet i 50 Aar. Hurtig arbejdedes dette Hus i Vejret til Velstand og Anseelse ved Stifteren, *D. B. Adlers* fremragende Dygtighed, ved den Tiltro, hvormed alle mødte ham og ved de Forbindelser, han vidste at skaffe sig i Udlandet. Firmaet blev vort første Bankierhus i stor Stil, knyttede til sig hele den jydske Handelsstand, hvis Pengesager forhen Tyskerne havde taget sig af. 1870 var *Martin Goldschmidt*, som fra femten Aars Alderen havde faaet sin Uddannelse der i Forretningen, blevet optaget som Kompagnon og da Adler døde 1878 indtraadte tillige hans Søn, *B. D. Adler*, i Forretningen. Under denne Ledelse hævdes de berømmelige Traditioner og stadig indtager Forretningen en af de fornemste Pladser blandt danske Handelshuse.

Torsdag d. 1. Marts fejrede under stor Tilslutning fra gamle Elevers Side den bekendte Sproglærer og udmærkede Oversætter *Johannes Magnussen* sit 25 Aars Jubilæum som Lærer. Efter at have tumlet viden om, været 5 Aar i Kina, slog Hr. M. sig ned herhjemme, blev Lærer i Tysk og Engelsk ved Latin- og Realskolen i St. Kongensgade og senere ved Lyceum, hvor hans Dygtighed som Lærer og hans elskværdige Personlighed er i høj Grad skattet saavel af Elever som af Medlærere. Mest bekendt er Hr. M. som Oversætter. Hans Oversættelser kunne fylde et helt Bibliotek. Hovedværket er den 8 Bind stærke Oversættelse af Schiller, et saare fortjenstfuldt Arbejde. Hr. M. vil være „Hver 8. Dag"s Læsere bekendt som Oversætter saavel for Hovedbladet som for Romanbiblioteket og vore illustrerede Serier. Ved Siden af alt det har den flittige Mand faaet Tid til sammen med Docent Brynildsen og Professor Otto Jespersen at udarbejde en engelsk Ordbog, der er begyndt at udkomme.

Sproglærer Joh. Magnussen.

I Aaret 1875 gik Typograf *Jacob Nielsen* og Boghandlermedhjælper *P. G. Lydiche* sammen om at indrette et beskedent lille Trykkeri, og nu har Firmaet Nielsen & Lydiche holdt Jubilæum som et af Byens allerbetydeligste Bogtryk-Etablissementer. Ved et Tilbageblik over den Tid, der er gaaet, stanser man med Beklagelse ved Aaret 1894, da Forretningens ene Chef, den utrættelige og med sjælden faglig Indsigt begavede *Jacob Nielsen* afgik ved Døden. Paa udmærket Maade havde de to Chefer samarbejdet, Nielsen

Bogtrykker Lydiche.

som den tekniske, Lydiche som den finansielle Dygtighed. Efter Nielsens Død hentedes fra Centraltrykkeriet *P. Christensen* til at varetage den tekniske Side af denne Forretning.

Dødsfald.

Den fhv. danske Konsul i New York, *H. M. Braëm*, er afgaaet ved Døden, 60 Aar gl. Født 1836 i New York, opdroges han i Danmark, fik sin merkantile Uddannelse rundt i Europa og blev i New York Ejer af en stor Jernværk- og Minedrift. Ligesom Faderen i sin Tid valgtes ogsaa han til at overtage det danske Konsulat i New York og Amerikafarerne blandt vore Landsmænd vil alle som en bevidne, at han var dem den hjælpsomste Leder i de fremmede Forhold. For faa Aar siden trak han sig tilbage fra al Forretningsvirksomhed og bosatte sig i Wien, hvor han nu er død. Konsul Braëm var hædret af den danske Regering som Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmand.

Konsul Braëm.

Professor *F. F. Petersen*, som for nylig afgik ved Døden i den høje Alder af 84 Aar, er født i København og udstillede fra Midten af Fyrrerne til 1860 en Række Billeder. Efter at han imidlertid havde uddannet sig til Malerirestavrator, blev han i 1855 Konservator ved kgl. Malerisamling og blev for sin Dygtighed i høj Grad skattet af Høyen. Da han fratraadte denne Stilling i 1887, blev han udnævnt til Professor. Han har senere beriget Kunstakademiet ved at skænke det sin betydelige Portrætsamling.

Professor Petersen.

Provst *C. B. Brammer*, som i 1898 tog sin Afsked, er pludselig afgaaet ved Døden. I mange Aar har han viet sine Kræfter til Arbejdet for Santhalmissionen og har indtaget en ledende Stilling paa dette Omraade her i Landet. Ligeledes var han Medlem af Diakonissestiftelsens Bestyrelse. Hans Virkelyst drev ham endog til, efter at være flyttet her til Byen, at optage Præstegerning paa Frederiksberg Hospital.

Provst Brammer.

Den afdøde, som var en Søn af Biskop Br., var født 1832. Allerede samme Aar, han tog Embedseksamen (1855), blev han Kapellan i Tranebjerg og nogle Aar efter Præst i Sønderjylland, hvorfra han imidlertid blev fordrevet, da han nægtede at aflægge Ed til Prøjserkongen. Hans sidste Embede herhjemme var Stouby og Hornum. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

„Hver 8. Dag"s Musik og Sang.

Det idag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: Dukke-Kvadrille. Over Motiver af Edmond Audrans Operette „Dukken" (ved *Olfert Jespersen*). Narcissus. Violin-Romance *(E. Nevin)*. Sonate pathétique *(Beethoven)*.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Naar man saa det Held, der fulgte det første Aktieselskab, som oprettede Avtomatkaféer her i Byen, kunde man sige sig selv, at disse Folk ikke fik Lov til at være ene om den Slags Forretning. I Detailhandlerbankens Ejendom, Nygade 4, har da ogsaa nu et nyt Selskab aabnet en ganske lignende Kafé, hvis Trivsel ikke er mindre god. Fra den første Dag vandt den sig en Kreds af Venner, hvis Trofastbed har staaet sin Prøve og det Sceneri, som gengives paa det hosstaaende Billede, er et Stykke Folkeliv, som Nygade-Kaféen kan glæde sig ved næsten paa alle Tider af Dagen. Der er pludselig skudt et helt nyt Publikum op, som af de billige Priser og den hurtige Servering er lokket ind paa et Kaféliv, som tidligere har været dem fremmed. Den nye Kafé adskiller sig fra dem, der var de første her i Byen, derved, at den har en ikkeavtomatisk Buffet, en Cigarkiosk og ved ekstraordinær lav Pris paa Te og Kaffe. Selskabet har i Sinde at oprette Avtomatkaféer i et Par større Provinsbyer.

Hverdagsliv i Automatcaféen i Nygade.

A. C. Gaméls Ejendom paa Østergade.

Kaffe.

Theen er maaske finere og mere fornem, den kan pukke paa, at de moderne Klokken-5-Selskaber alene skyldes den, men aldrig vil den dog opnaa saa stor og straalende Popularitet som Kaffen har vundet sig. Den sortbrune Drik blev hurtig Allemands Ven. Den er den gode Middags Kulmination, den aabner Hjerterne og gør meddelsom, giver Fantasi til vor Tanke og lægger Stemning i vor Sjæl. Levemand og Bondemand kan mødes i fælles Begejstring for Kaffen, Digteren kan ikke undvære den ved sit Arbejdsbord og det er næppe for meget sagt, at for Stiftelsernes Beboere vilde Livets Værdi forringes, om Kaffen pludselig forsvandt fra Jorden.

Kærligheden til denne Drik er fælles for alle Lande, men saare forskellig er Arten af det, der drikkes. I Danmark har man gennemgaaende en højt udviklet Smag for Kaffens Bonitet. Derom taler bedre end alt andet det store Ry, der i mangfoldige Aar er gaaet af en enkelt Forretning i denne Branche, *A. C. Gaméls Kaffehandel.*

„Kaffe fra Gamél“ — det blev med Aarene et særlig københavnsk Begreb, hvortil man i andre Lande næppe kender noget lignende. Det blev et bevinget Ord, der fløj Byen og Landet rundt og naaede ikke

Brænderiets Gaard.

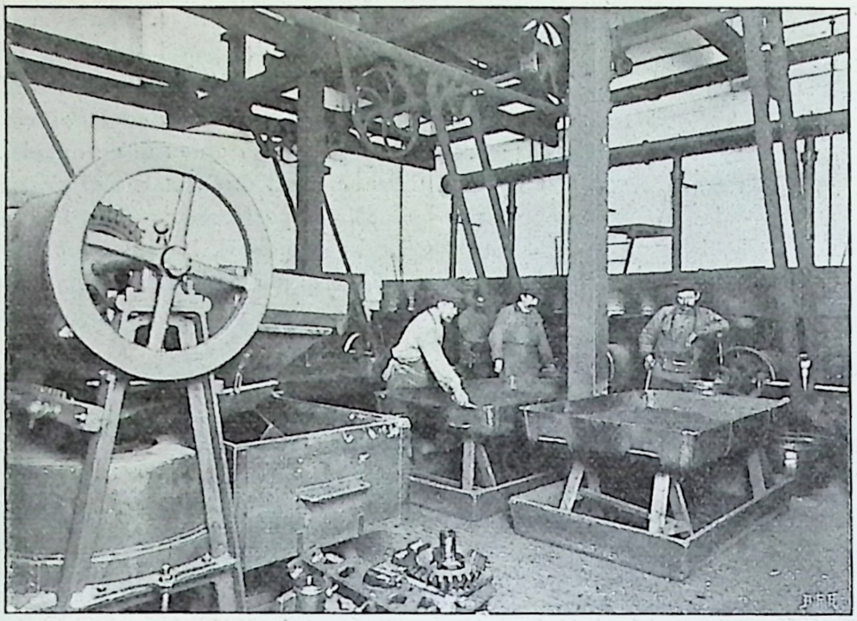
alene til Grosserer- og Embedsmandshjemmene, men ned i hele den store og brede Befolkning.

Hvori bundede nu al denne Berømmelse? Først og fremmest naturligvis i den ekstrafine Vare, som Firmaet førte, men ikke mindre i at Forretningen som ingen anden forstod Brændingens store Kunst. A. C. Gamél fører kun Java Kaffe, som forskrives direkte fra Holland.

Den raa Kaffe undergaar hos Gamél først en fuldstændig Rensnings- og Afskalningsproces. Brændingen foregaar i nogle fortrinlige Apparater og Brænde-

Interiør fra A. C. Gaméls Kaffehandel.

Interior fra A. C. Gaméls Brænderi.

riet er i Gang hele Dagen; der udleveres aldrig et eneste Pund Kaffe, som ikke er brændt umiddelbart forinden.

Firmaet A. C. Gamél etableredes 1805 af de nuværende Indehaveres Bedstefader i samme Ejendom paa Østergade 27, hvor den endnu findes, men den Gang omfattede Forretningen tillige Kolonial- og Delikatessehandel. Den overtoges 1835 af Stifterens Søn, som fra 1850 omdannede den til Specialforretning i Kaffe, og indrettede Brænderi, først med Hestekraft, senere med Dampkraft paa Østergade 32, „Vildmandens Gaard". Men fra 1875, da Pladsen dér var bleven for lille, flyttedes dette til det gamle, „Skippernes Lavshus", Gaarden Nr. 33 i Lille Kongensgade, der var købt nogle Aar iforvejen. Her befinder sig siden da Dampbrænderiet og Firmaets Pakhus; herfra sendes Kaffen hver Dag udover hele Landet. Endelig overgik Forretningen 1879 til de nuværende Ejere: Etatsraad *Augustin Gamél* og Dr. *Arnold Gamél*.

Man behøver ikke at kunne spaa i Kaffegrums, for at kunne forudsige, at Firmaet *A. C. Gamél* med et Aarhundredes Berømmelse bag sig vil blive vore Børns og Børnebørns Kaffeleverandør som det var vore Fædres og Bedstefædres.

Ekspeditionslokale for en-gros-Salget hos A. C. Gamél. Ordrene effektueres.

HVER 8 DAG

Nr. 24. Aargang 1899—1900. Søndagen den 11. Marts. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Fra' Pio.

Romersk Rejsebillede.

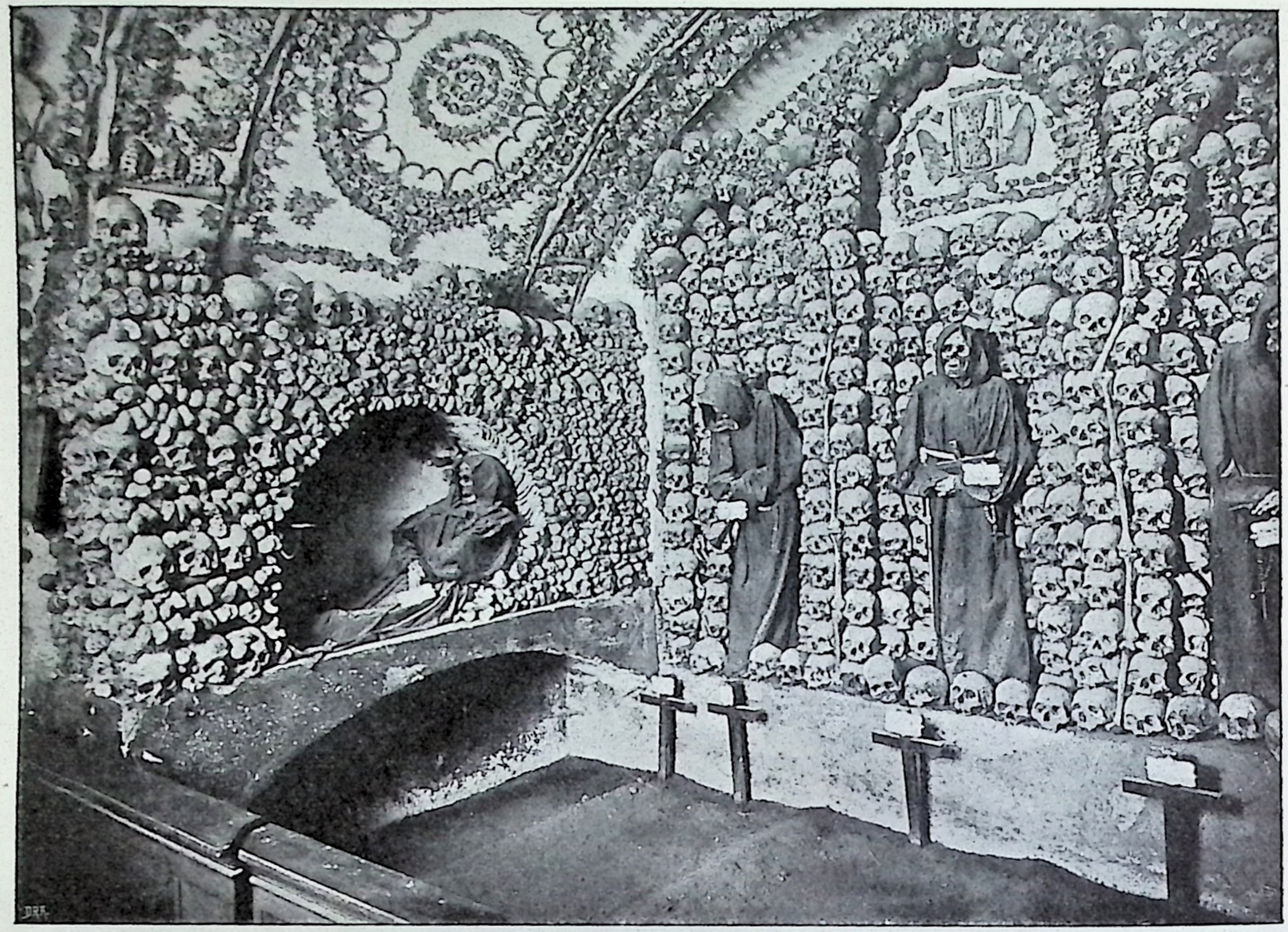
Trappistmunken Fra' Pio.

Ude i den romerske Campagne, hvor Solen brænder med al den intensive Glød, som kun en sydlandsk Sol ejer, hvor Græsset — allerede tidligt paa Sommeren tørt og afsvedent — kun yder mager Føde til de store Bøffelhjorde, som her under malerisk paaklædte Campagnolers Opsyn er henviste til at bjerge, hvad de behøve, hvor Fortidens Gravmonumenter, disse tavse og dog saa talende Vidnesbyrd om Død og Forgængelighed Aar ud og Aar ind tilraabe forbidragende Slægter deres alvorlige *memento mori,* hvor de mægtige Vandledninger er storslaaede Beviser for, hvorledes de verdensbeherskende romerske Kejsere i deres Velmagts Dage lagde selv Elementerne i Lænker; her hvor Sabiner- og Albanerbjergene slaar Kreds i Horisonten, medens Abruzzernes snedækte Toppe skimtes længst ude, ligger Klosteret Tre Fontana, en stille, omfredet Plet i det prægtige farverige Rundmaleri.

Saavel Stedet som Navnet: Tre Fontana — de tre Kilder — peger hen til Apostlen Paulus' Martyrdød. Her, saaledes lyder Legenden, faldt den store Hedningeapostels Hoved for Bødlens Sværd, og hvor hans Blod farvede Jorden, udsprang tre rene Kilder. Over disse byggedes tre Kirker, og i store Skare strømmede de forskellige Tiders Andægtige til Tre Fontana, for i det klare, rindende Kildevand at søge legemlig og aandelig Helbredelse. Støttet af Overtroen, lovprist af Gejstligheden, beskyttet af Paverne, beriget ved Aflad og Privilegier hævede Tre Fontana og det derved grundede mægtige Trappistkloster sig til en ogsaa udenfor Italiens Grænser anerkendt og misundt Plads, som det endnu den Dag i Dag hævder indenfor den katolske Verdens Ramme.

Trappisternes Munkeorden, der for en stor Del med den tidligere over hele Europa udbredte Cistersienserordens strænge Regler som Grundlag, stiftedes i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede af Franskmanden de Raucée, er en af de strængeste for ikke at sige den strængeste af vor Tids Munkeordener. „Silentium" staar der skrevet over Tre Fontanas Port, og i Virkeligheden hører Løftet om Tavshed, evig Tavshed Livet igennem tillige med Forpligtigelsen til haardt, opslidende Arbejde og Nattevaagen til en Trappistmunks første Pligter.

Der findes Europa rundt heller ikke det Arbejde, det være sig nok saa møjsommeligt, nok saa nedbrydende for Helbredet, uden at Trappisterne er rede til at tage en Haand i med, og lige saa lidt som overhovedet noget er i Stand til at holde dem tilbage, formaar den romerske Campagnes febersvangre Luft at lægge en Dæmper paa den Iver, med hvilken Tre Fontanas tavse Munke lede det her foreliggende haarde, besværlige Arbejde, disse usunde, sumpige Egnes Opdyrkning og Beplantning. Lede sige vi, thi Munkene er ikke ene om dette Arbejde. I de senere Aar har man nemlig forsøgt paa Tre Fontana, under Munkenes Opsyn, at anbringe

Gravhvælving i et romersk Munkekloster.

en lille Koloni farlige Forbrydere. Tanken hermed har været en dobbelt, dels en praktisk Anvendelse af en forhaandenværende Kraft, dels et Haab om ved Munkenes Hjælp at rejse nogle af Samfundets dybest sunkne og Forsøget siges i begge Henseender at have vist sig at være heldigt. Resultatet — d. v. s. den Side af Sagen, som man saa at sige kan tage at føle paa — disse store Strækninger af opdyrket og med Eukalyptos Træer beplantede Land her midt i denne golde Ørken virker i Sandhed imponerende.

Eukalyptostræets ejendommelige Forkærlighed for i sine Blade at opsuge alle Luftens usunde Bestanddele, gør det fortrinligt egnet til at finde Anvendelse i den romerske Campagne.

Trappistmunkene er gennemgaaende ældre Mænd, brudte Eksistenser, der have gjort op med Verden og dens Liv og nu bag Klosterets fredlyste Mure vende alle deres Tanker mod det Hinsidige. Og dog, der gives alligevel Undtagelser.

Ved vort Besøg paa Tre Fontana bleve vi saaledes modtagne og viste om af en Munk, der ikke syntes at være og heller ikke, som det senere viste sig, var stort over de tredive Aar. Det var en høj rank Mand, et kraftigt brunt, noget kruset Fuldskæg dækkede Underansigtet, og et Par mørke, spillende Øjne syntes at nedlægge en bestemt Protest imod, at dens Ejermand var færdig med denne Verdens Liv og Lyst. I det hele taget stod denne Mands Ydre og hele Fremtræden i skarp Kontrast til Stedet, Omgivelserne og særlig til Munkekutten.

Bag denne skjulte sig da ogsaa en hel Roman, thi hvad saa end Fra' Pio — det Navn havde vor Munk af Beundring for Pave Pio None valgt ved sin Optagelse i Ordenen — havde lært bag Klostermuren, i Udøvelsen af Tavshedsløftet var han ikke kommen ret langt.

Vi havde ikke spadseret ret langt omkring med ham paa Klostrets Enemærker, forinden han paa flydende Fransk — han var dog ikke Franskmand, men Østriger — havde fortalt os hele sit Levnedsløb. Da vi forundret spurgte ham, hvorledes hans Veltalenhed kunde forliges med Trappisternes Løfte om evig Tavshed, svarede han, at dette nærmest gjaldt Livet blandt Munkene indbyrdes; den Munk, der havde Uge til at vise Fremmede rundt, var det tilladt at tale med disse. Vi betvivlede dog, at det var tilladt i saa vid en Udstrækning, som af Fra' Pio benyttet. Uden Tvivl tog denne mærkelige Munk i sin Omvisningsuge Revanche for de mange sikkert for ham højst trykkende Tavshedsuger blandt Brødrene.

Tilhørende en af Østrigs ældste, mest bekendte Adelslægter havde Livet fra Barndommen af ligget lyst og smilende for den nuværende Trappistmunk. En glimrende militær Løbebane havde gennem hans Familjes Rigdom og Anseelse allerede i en ung Alder aabnet sig for ham; en af Donaustadens feterede Skønheder, tilhørende en rig og fornem Slægt havde rakt ham sin Haand; Brylluppet var alt fastsat, alt syntes idel Solskin og Glæde, da pludselig den hele straalende Bygning styrtede sammen.

Et Tilfælde lærte den unge Officer at kende sin Elskede, den smukke, men letsindige Wienerinde fra en Side, der med et Slag knuste alle hans Drømme og Forhaabninger. For at døve sin Smerte kastede han sig nu hovedkulds ind i Hovedstadslivets Malstrøm. — Som rodløs flakkede han om snart hid snart did og afsøgte i Løbet af et Par Aar alle Europas mest bekendte Byer, uden dog at finde Fred og Lindring for sit forpinte Sind. Udsvævelser og Fornøjelser helede ikke hans Saar, uddybede dem tvertimod snarere.

Da pludselig i Paris kom han engang forbi en Kirke; den alvorlige Salmesang fyldte de stille Hvælvinger, højtidelig og dæmpet blandede Orgelet sine Toner med Gadens Støj — en uimodstaaelig Magt drev ham, den Ensomme og Fortvivlede, ind paa de Enemærker, hvor han i Aarevis ikke havde sat sin Fod. Han sank ned foran et af Sidealtrene, hans Følelser overvældede ham, hele hans Livs Fortid og Nutid gled forbi hans indre Blik. — — — Tiden gik, Mørket faldt paa, han vidste det ikke, ænsede det ej heller. En Haand, der stille blev lagt paa hans Hoved, kaldte ham paany tilbage til Virkeligheden. Han saa op. En af Kirkens Præster, der inden Kirken lukkedes for Natten, endnu gjorde en Runde derinde, stod for ham.

Han fandt i ham en Ven, der gav ham Kraft til at bryde med hele sit tidligere Liv, og for med et Slag at komme bort fra Fortiden besluttede han at blive Munk og bag Klostermuren søge den Fred, som Verdens Glæder ikke havde formaaet at give ham. Han valgte Trappistordenen, thi just de største og sværeste Opgaver vilde han prøve sine Kræfter paa og derigennem naa frem til Sejr.

I syv Aar opholdt han sig i et Kloster i Paris og sendtes derefter til Italien, hvor han paa det Tidspunkt, da vi gjorde hans Bekendtskab, havde levet et Aar i Klosteret Tre Fontana.

Højlig forundrede over denne „tavse“ Munks mærkelige Aabenhjærtighed kunde vi ikke, da vi som Afslutning paa vort Klosterbesøg kom ind i Apoteket, hvor feberstillende Tinktur og Likør af den berømte Eukalyptus lokkede til Indkøb, undlade at spørge, hvoraf det kom sig, at han ikke, som de øvrige Munke, bar Tonsur. Svaret lød, at Klosterets Abbed paa Grund af, at han led saa meget af voldsomme Hovedsmerter, havde fritaget ham herfor, og at han i Stedet for bestandig bar sit Haar meget afklippet. Iøvrigt havde han ogsaa tidligere baaret Tonsur, og for at vi kunne se ham med denne, hentede han Fotografier, af hvilke han til vor yderligere Forbavselse forærede hver af Selskabets Damer et. Vi havde nu set, hvad Klosteret Tre Fontana havde at fremvise, og berigede med Indtryk af forskellig Art vendte vi atter tilbage til Rom.

Faa Dage efter holdt Karnevalet sit larmende, brogede Indtog; Confetti og Blomsterregn fyldte Corsoen, hvor elegante Køretøjer, morsomme

Bøfler i den romerske Campagne.

Optog og komiske Masker Dagen igennem trængte frem og tilbage.

En Dag midt i Karnevalets Støj og Vrimmel bleve vi paa Corsoen raabte an fra en Vogn, i hvilken vi til vor Forbavselse saa vor Ven, Fra' Pio, der tilvinkede os en hjertelig Hilsen. En Trappistmunk, der forærer Damer sit Portræt og færdes under Karnevalet i Vogn paa Corsoen — — — virkelig maatte vi ryste lidt betænkeligt paa vore Hoveder over dette Fænomen.

To Aar gik; vi kom atter til den evige Stad — atter til Tre Fontana. Vi saa ikke denne Gang Fra' Pio, og da vi spurgte den omvisende Munk om, hvorledes denne vor Ven levede, saa han forbavset paa os og svarede lakonisk: „Han er borte." Hvor han var, hvorfor han ikke mere var der, som overhovedet ethvert Spørgsmaal ham vedrørende lod denne virkelig tavse Munk ubesvaret.

Var Fra' Pio som et sort Faar stødt ud af Flokken — Munkens smærtelige Miner lod os næsten formode det — eller havde han frivilligt forladt Klosteret og igen kastet sig ind i Verdens Larm? Vi vide det ikke, men kun dette ene, at i Klosteret Tre Fontana, denne lille fredlyste Plet i den romerske Campagne, findes ikke mere den fordums Kavaleriofficer, Pius den niendes engang saa varme Beundrer.

Alice Müller.

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Kampen ved Dundee.

General Symons.

Den 20. Oktober om Morgenen rykkede Lucas Meyer frem, kastede Fjendens Forposter og besatte Talana Hill, der beherskede Fjendens Lejr. Derfra aabnede han Ilden med sine 5 Kanoner og beskød Lejren paa en Afstand af 7,500 Alen.

General Symons raadede over 4 Bataljoner, nogle ridende Kompagnier Infanteri, 18. Husarregiment, 3 Batterier med 18 Kanoner samt 2 Maksimkanoner, ialt henved 4000 Mand. Saasnart Fjenden viste sig paa Talana Hill, lod han sine Tropper tage Stilling og Artilleriet aabne Ilden. Klokken var den Gang henimod 6 Form. Da Afstanden viste sig at være for stor, efterlod Symons 1 Bataljon og 1 Batteri ved Lejren og rykkede med sin øvrige Styrke frem til Angreb paa Talana Hill. Støttet af Artilleriet, der gik ind paa kortere Hold, rykkede Fodfolket frem. Det første Angreb blev afslaaet. Symons førte saa personlig sine Reserver frem, men, da han nærmede sig den kæmpende Linje, blev han dødelig saaret, og General Yule maatte overtage Kommandoen. Angrebet fortsattes. Men Lucas Meyer havde opnaaet sin Hensigt; han havde fastholdt Fjenden og fandt derfor ingen Anledning til at fortsætte Kampen. Han gav derfor Ordre til Tilbagegang. Boererne trak sig efterhaanden mod Toppen af Højden, og derpaa rømmede de denne pludseligt ved Hestenes Hjælp, saa at Englænderne, da de naaede Toppen, saae dem trække sig tilbage i god Orden og i en, allerede den Gang, temmelig betydelig Afstand. 1 Eskadron Husarer, 1 beredent Kompagni og en Maksimkanon under Kommando af en Oberst, der var detacheret til Højre for at observere, gik paa eget Initiativ fremad for at forfølge Fjenden, men denne Styrke faldt i fjendtligt Baghold og blev fangen.

Kampen varede fra Kl. 5½ Morgen til Kl. 1 Eftermiddag.

Englænderne mistede 10 døde og 20 saarede Officerer, 31 døde og 165 saarede Underofficerer og Menige samt 9 Officerer og 211 Mand, der toges til Fange. Hele Tabet udgjorde saaledes 39 Officerer og 376 Mand. Boerernes Tab kendes ikke.

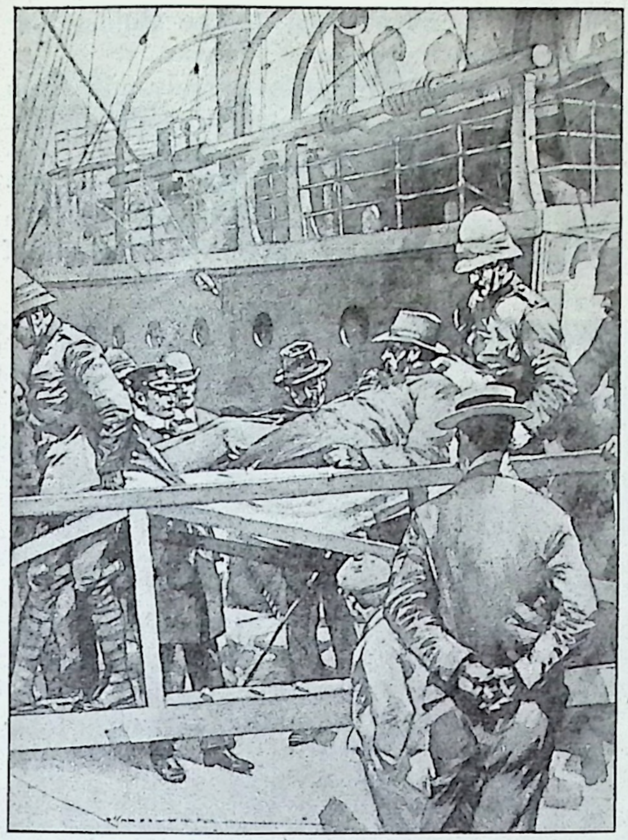
*

General White, der var urolig for General Symons, havde samme Dag, den 20., sendt et Rekognosceringskommando mod Elands Laagte. Det vendte tilbage med Melding om, at Jernbanestationen var besat af Fjenden. General White befalede derfor, at General French den følgende Dag skulde rykke frem for at forjage Fjenden.

Kampen ved Elands Laagte.

General French raadede over ½ Bataillon, 1 Eskadron, 5 beredne Kompagnier og 6 Kanoner. Da han naaede frem, traf han paa General de

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

General Prætorius bringes saaret i Land.

Kochs Kolonne, der havde taget Stilling $^1/_4$ Mil S. for Jernbanestationen ved Elands Laagte.

French lod sine Kanoner aabne Ilden, men han kom hurtig til Erkendelse af, at Fjenden var ham altfor overlegen i Styrke. Derfor trak han sine Tropper ud af Ilden og sendte telefonisk Melding til General White. Denne lod straks en Forstærkning paa 2 Eskadroner og 2 Batterier rykke frem ad Vejen til Elands Laagte, og lidt senere lod han 1 Bataillon og 5 Kompagnier*) følge efter pr. Jernbane.

Boererne havde taget deres Hovedstilling paa en Bakke i Hesteskoform.

Efter at French Klokken omtrent 3 var bleven forstærket, skred han til Angreb. Rytteriet og de beredne Kompagnier sendtes frem for at omgaa Fjendens Fløje, Infanteriet formerede sig i Centrum, og Artilleriet tog Stilling paa 6500 Alen og aabnede Ilden. Det varede ikke længe, før Boerernes 3 Kanoner standsede Skydningen. En engelsk Bataillon sendtes frem for at engagere Boerernes Front. Men disses Kanoner aabnede atter Ilden og tvang Bataillonen til at standse. Det engelske Artilleri rykkede derfor ind paa 4800 Alen og tvang paany Fjendens Kanoner til Tavshed. Derpaa gik de resterende 9 engelske Kompagnier frem til Højre for Fjendens Hovedstilling, hvor Modstanden var mindre stærk. Grunden dertil var, at det tyske Frikorps, der udgjorde en Del af Viljoens Styrke, var af eget Initiativ rykket frem V. for Jernbanen for at erobre det Jernbanetog, der havde bragt den engelske Forstærkning til Kamppladsen. Det maatte nu hentes tilbage, men Englænderne var i Mellemtiden komne saa langt frem og havde sat sig saaledes fast, at det saa meget mindre kunde lykkes Tyskerne at kaste dem tilbage, som det engelske Rytteri greb ind paa begge Fløje. Dermed var Sejren vunden, og Boererne maatte trække sig tilbage med Tabet af 2 Kanoner og en Del Fanger.

*) De engelske Batailloner tæller 8 Kompagnier.

Aarsagen til Boerernes Uheld i denne Kamp maa dels søges i den af det tyske Frikorps begaaede Fejl, men tillige i, at General de Koch, blev dødelig saaret ved Kampens Begyndelse og at General H. G. Prætorius, som derpaa overtog Kommandoen, fik en Kugle gennem begge Ben. Generalerne de Koch og Prætorius samt Oberst Schiel, Transvaal Artilleriets Organisator, faldt i Fangenskab.

Englændernes Tab beløb sig til 35 Officerer og 224 Mand. Næsten Halvdelen af Tabet faldt paa 5 Kompagnier Gordon Highlanders, der udmærkede sig i særlig Grad.

Kampen varede fra Klokken noget over 3 til Kl. $6^1/_2$ Eftermiddag.

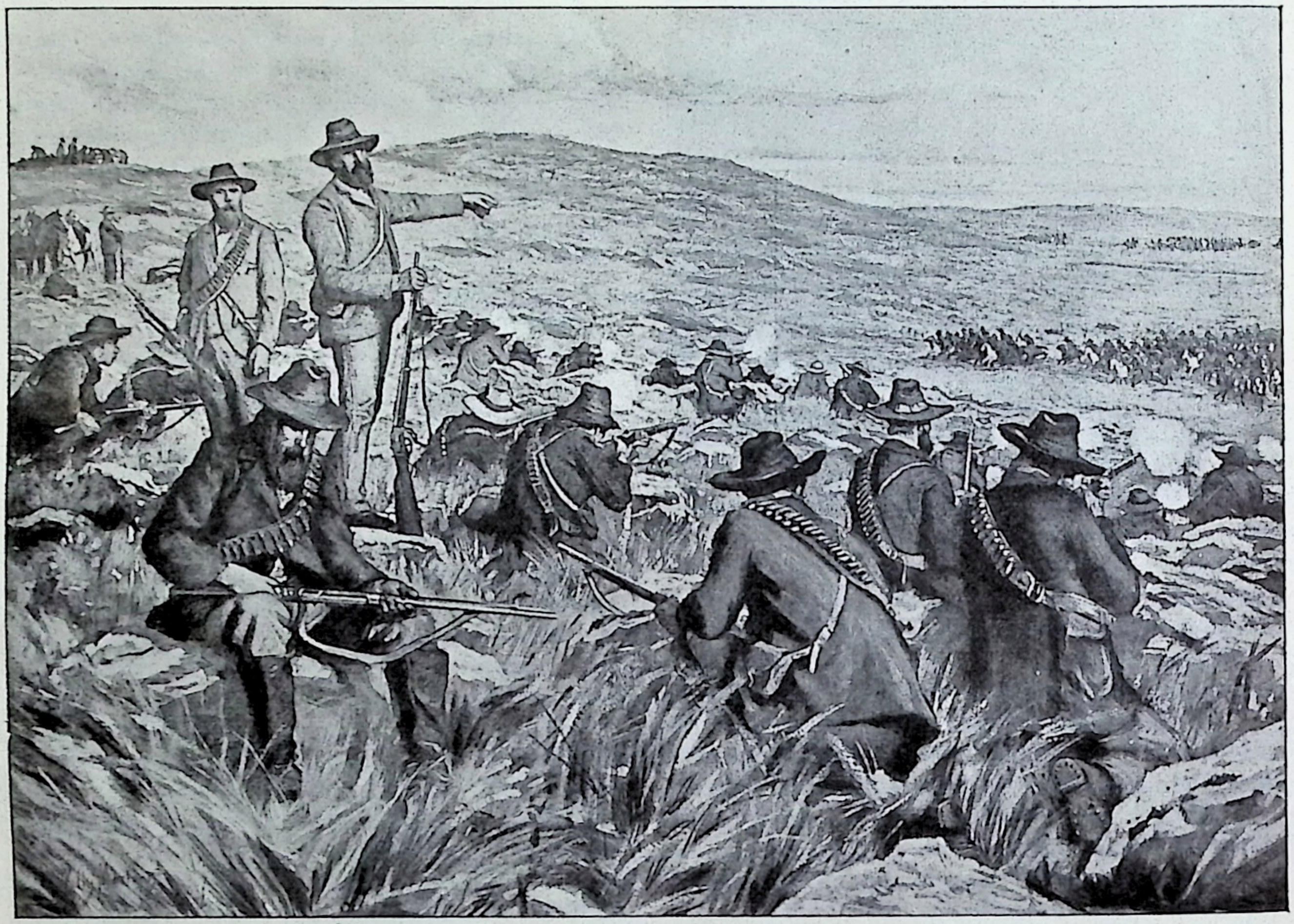
Efter Kampen den 20. var General Yule bleven staaende mellem Dundee og Glencoe, men Efterretningen om, at Fjenden nærmede sig fra alle Sider og truede hans Tilbagetog, bevirkede at han besluttede at tiltræde dette. Kun var han ikke paa det Rene med, om han skulde gaa tilbage ad Vejen fra Glencoe eller ad den meget store Omvej, der fra Dundee fører over Beith til Ladysmith. Efter den 21. og 22. at være marcheret frem og tilbage mellem Dundee og Glencoe, bestemte han sig til at vælge den sidstnævnte Vej, men for at frelse sine Tropper, maatte han efterlade alle sine Saarede og hele sit Træn i Dundee. Den 23. om Morgenen naaede han Beith, den 24. Waschbauk og den 25. om Morgenen Sundayfloden. Efter at have hvilet nogle Timer fortsattes Marchen, og samme Aften naaede han Ladysmith, efter undervejs at være stødt paa Tropper, White havde sendt frem. Nattemarcher og Overanstrængelse havde bragt Yules Tropper i en næsten fuldstændig Opløsningstilstand, saa at de ikke kunde bruges, før de blev udhvilede. Ifølge Boerernes Angivelse maatte General Yule efterlade 300 Mand, der faldt fra under Tilbagetoget.

I Mellemtiden havde General White den 24. Oktober kæmpet ved Rietfontejn, der ligger mellem Elands Laagte og Ladysmith, med et fjendtligt Rekognosceringskommando. Kampen kostede ham 12 Døde og 104 Saarede, men dens Enkeltheder kendes ikke. Det synes, som om White maatte afbryde Kampen for at skaffe General Yule igennem. Generalerne Erasmus og Schalck-Burger havde imidlertid forenet sig, og da de, noget sent, fik Efterretning om den Vej, Gene-

ral Yule var slaaet ind paa, fulgte de efter ad samme Vej. Kolonnen, der havde kæmpet ved Elands Laagte, var ogsaa vendt om, og medens disse 3 Kolonner nærmede sig Ladysmith nordfra, var General Grobler og Major Albrecht under Fremrykning vesterfra; den Førstnævnte fulgte Jernbanen, hvorimod den sidstnævnte rykkede frem paa Dewdrop.

men den er omringet af en Række Højder, der afgiver en god Støtte for et Forsvar.

General White afventede i Ladysmith kun General Yules Komme for at trække sig tilbage. Men, da Foreningen lykkedes, var Yules Tropper altfor overanstrængte til straks at kunne tiltræde et Tilbagetog. Foreløbig maatte White derfor blive staaende og deraf benyttede Joubert

I Boerernes Skyttelinie. Englænderne angriber.

Indtil 1897 var Ladysmith uden nogen som helst Betydning i militær Henseende, men den Gang blev det besluttet, at gøre den til et Hovedmagasin, forsaavidt det skulde komme til en Kamp med Transvaal. Den blev derfor forsynet med Proviant, og i dens umiddelbare Nærhed anlagdes en Lejr, der fik Navn af Sydafrikas Aldershot. Byen, der nu tæller henved 5000 Indbyggere, ligger i et fladt Terræn og gennemstrømmes af Klipfloden. Den var ikke befæstet,

sig til at indeslutte ham ved at lade sine Kolonner rykke frem, saa at Stillingen den 29. Oktober var følgende: Lucas Meyer havde besat Isimbulwhona Bjerget og Lombardskop; Schalck Burger saavelsom de øvrige Transvaalboerer stod paa Pepworh Hill og i den bagved etablerede Lejr ved Moddersspruit, hvor General Joubert havde sit Hovedkvarter; General Grobler stod paa Højderne til begge Sider af Jernbanen, og Major Albrecht var under Fremrykning.

Øer som Salgsvare.

Amerik. Tegn.: Den danske Butik sælger ud. *I Vinduet:* Før 7,500,000. Nu 3,000,000.

Den lille uskyldige Tegning, med hvilken vi i Dag indleder et Par Ord om Forsøgene paa at afhænde vore vestindiske Besiddelser, vil utvivlsomt under den Agitation, der nu er rejst for at modarbejde Salget kunne paaregne en vis Interesse. — „Dér kan I se, hvad man i selve Amerika tænker om vort kommercielle Arrangement“, vil man udbryde, „vort Land betragtes som en Udsalgsbod, hvor man, grundet paa Forretningsophævelse i Koloniafdelingen, udsælger Varerne til nedsatte Priser“.

Naa, en Vittighed bør jo aldrig tages alvorlig og selv om Satiren i denne Tegning fra „New York Herald“ er vendt mod os, maa vi dog ikke derfor blive altfor højtidelige. Det er jo i højeste Grad forstaaeligt, at Amerikanerne morer sig over vore gentagne Forsøg paa at blive Øerne kvit, og naar „Onkel Sam“ nu har Udsigt til at kunne købe det hele for en Sum, der ikke er mere end Halvparten af, hvad der i 1867 alene forlangtes for St. Thomas, maatte han vel være skabt som en Hollænder, om han ikke morede sig.

Vi ønsker imidlertid ikke at bryde ind i Diskussionen, for eller imod Øernes Salg; den Side af Sagen turde være tilstrækkelig debatteret andre Steder — vi lader den ligge og holder os til det ulige interessantere Spørgsmaal: Hvorledes blev der handlet sidst? Og hvorledes handles der nu? Det var efter Krigen 1864 at General *Raasløff*, hvis Virksomhed i Amerika vi jo forøvrigt kan takke for, at vi fik noget til Erstatning for Sundtoldens Ophævelse, fik den Ide, at vi, for at hjælpe paa Krigens Efterveer, passende kunde sælge de vestindiske Øer. Rigsdagen herhjemme vedtog at sælge Øerne, Guvernør *Carstensen* lod Befolkningen derovre afgive deres Forsikring om den Tilfredsstillelse, de vilde føle ved at blive inkorporerede under *the stars and stripes* — alt syntes saaledes i Orden; man ventede kun paa, at Kongressen skulde vedtage Konventionen. Mærkeligt nok forregnede Raasløff sig her; han, den praktiske Mand, der under et fleraarigt Ophold i Amerika allers havde erhvervet sig et udmærket Kendskab til Yankeernes Handle- og Tankesæt, forglemte ved Underhandlingerne det vigtigste Moment: Bestikkelsesparagrafen.

Rusland, som lige havde solgt Alaska, kendte den Slags Ting bedre; de havde smurt Kongresmændene og hurtig opnaaet, hvad det ønskede. Som sagt, Konventionen blev vedtaget herhjemme og med denne i Lommen blev nuværende Oberst, den Gang Løjtnant *F. Buchwald*, sendt i hemmelig Mission til Washington. Hans Ankomst vakte en Del Bevægelse i diplomatiske Kredse og ved den første Reception hos Udenrigsministeren var han, grundet paa det hemmelighedsfulde Slør, der hvilede over hans Tilsynekomst, Genstand for megen Opmærksomhed og da særlig fra svensk Side. Sverig ønskede allerede da at sælge St. Barthelemy.

Som bekendt, nægtede Kongressen imidlertid den Gang at anerkende Konventionen, og fra det Øjeblik har den danske Regering vel vogtet sig for nogensinde igen at gaa til officielle Underhandlinger om Afstaaelse af vore vestindiske Besiddelser.

Hvad der er sket denne Gang skyldes udelukkende privat Initiativ. Den bekendte Kaptajn *Walter Christmas Dirckinck-Holmfeldt*, hvis Navn tidligere har bragt Liv og Røre indenfor den røde Bygning, har atter denne Gang forstaaet at sætte Ministerierne i Virksomhed. Under gentagne Rejser til Vestindien var han kommet til Kundskab om den aldeles fortrinlige, hidtil fuldstændig upaaagtede Havn, der findes ved St. Jan, og da han yderligere fik opspurgt, at Englænderne i 1807 havde ønsket at komme i Besiddelse af Øen, for at benytte Havnen som Flaadestation, udregnede han, at disse Forhold muligvis maatte kunne

Vestindiske Soldater i Vagtstuen.

bevæge Amerikanerne til Kjøb af de vestindiske Øer, da den amerikanske Flaade efter Kubas Løsrivelse fra Spanien og med Nicaraguakanalens Aabning for Øje, nødvendigvis maatte have en Flaadestation i det Caraibiske Hav.

Da Kaptajn Christmas endvidere vidste, at der var bevilget ca. 72 Millioner Dollars til den amerikanske Flaades Udvidelse, mente han, at Øjeblikket var gunstigt for en direkte Henvendelse i Washington. Fra St. Jan begav han sig med Kort, nøjagtige Dybdemaal osv. til Regeringsbyen, fremstillede Sagen for de amerikanske Avtoriteter, forklarede at den danske Stat utvivlsomt vilde være villig til at sælge, men glemte dog ikke at gøre opmærksom paa, at han handlede uden

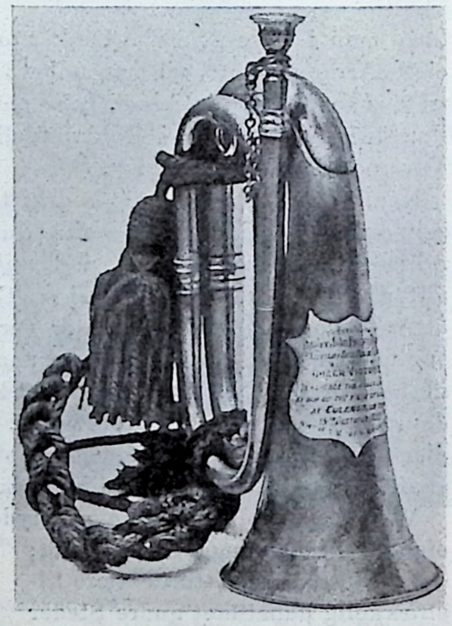
nogetsomhelst Mandat. Hans Forslag blev modtaget med Velvilje, man bad ham rejse til London, hvor han kunde forhandle med Staternes betroede Agent, Mr. *White*, der i Mellemtiden vilde blive sat ind i Forholdene. Resultatet af disse Forhandlinger førte til Mr. Whites Rejse her til Danmark sidste Aar, og de Forhandlinger, han igen havde med vor Regering eller dens Repræsentant, har dannet Grundlaget for Sagens videre Udvikling. Om dens Afslutning kan intet i dette Øjeblik siges med Vished. Men ligesom der herhjemme er et stort Parti, som ønsker at Øerne fremdeles skal være danske, saaledes er i den vestindiske Befolkning Stemningen langtfra udelt begejstret for det nye Herredømme.

Englands lille Hornblæser.

NATURLIGVIS har England faaet sin „lille Hornblæser“ — denne konstante Nationalhelt, paa hvilken jo ogsaa vi ejer en saa smuk og uforglemmelig Type, berømt gennem *H. P. Holsts* Digt og *Pedersen Dans* Statue udfor Dagmarteatret.

Hans engelske Efterfølger hedder *Francis Dunne* og er allerede besunget i mangfoldige Poesier. Udentvivl kommer ogsaa Statuen, især hvis Krigen ender med Sejr for de engelske Vaaben.

Den 15-aarige Dunne blev i Slaget ved Colenso saaret i den højre Arm, hvori han holdt sit Horn. Han var dog ikke at formaa til at give tabt, men greb Hornet i venstre Haand og blæste sit skingrende *„Avancer!“* udover Valpladsen, saa de irske Skytter, til hvilke han hørte gik paa som rene Djævle. Tilsidst faldt dog Hornet ud af hans Haand og blev borte i Tummelen.

Dronning Victorias Gave til Hornblæseren.

„Englands lille Hornblæser“ *Francis Dunne* og hans Fader.

Da Dunne, som velmeriteret Krigsinvalid steg i Land ved Portsmouth, var Havnepladsen sort af Tilskuere, og under øredøvende Jubel faldt han i Armene paa sin gamle Fader, der som Sergent skulde afgaa til Krigsskuepladsen faa Dage efter. Han blev overøst med Blomster, Breve og — Postanvisninger, og som Toppen paa det hele fik han Tilsigelse til Avdiens hos selve Hendes Majestæt.

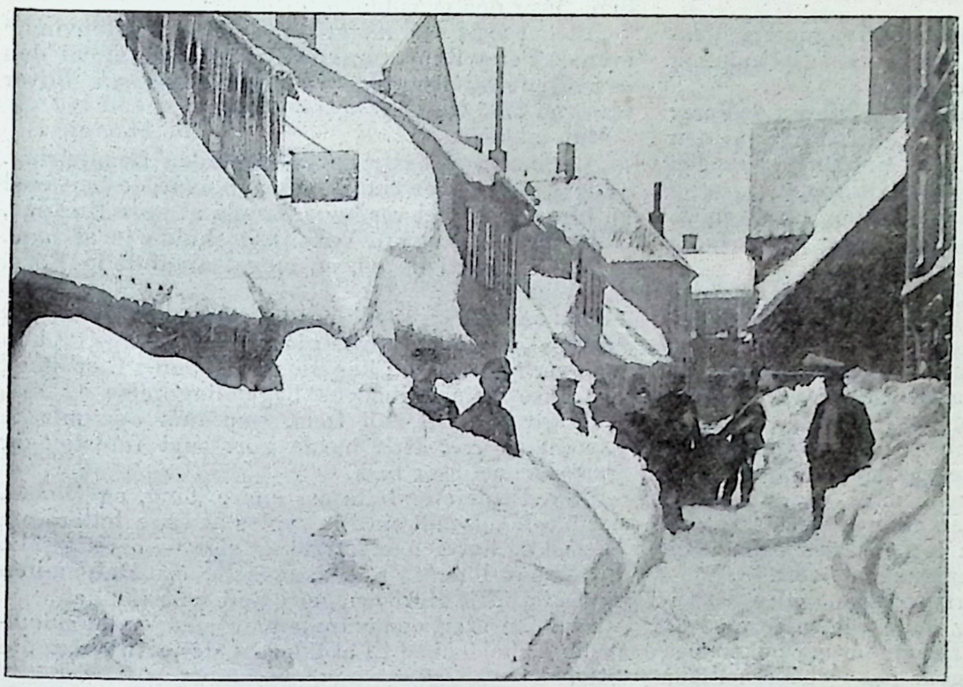
Dronningen gjorde megen Stads af den lille, som svarede frimodigt paa alle hendes Spørgsmaal. Hun skænkede ham et nyt Horn, prydet med en Sølvplade med følgende Indskrift:

GAVE TIL
HORNBLÆSER JOHN FRANCIS DUNNE
ROYAL DUBLIN FUSILIERS 1. BATALJON
FRA
DRONNING VICTORIA
SOM ERSTATNING FOR DET HORN, HAN MISTEDE PAA VALPLADSEN VED COLENSO
DEN 15. DECEMBER 1899, DA HAN VAR SAARET

Han har dog mest Lyst til at komme med igen og finde sit gamle Horn — „for jeg kan skam godt huske, hvor jeg tabte det". Men det bliver der vist ikke noget af.

Han maa pænt blive hjemme og lade sig kysse af de engelske Damer.

Sne over Landet.

Bag Snevoldene i Aalborg.

Et værre Snefog end det, der for et Par Uger siden fo'r over Danmark, og navnlig da over dets mest udsatte Del, Nordjylland, mindes gamle Folk ikke at have oplevet, og gamle Folk mindes dog ellers ikke saa lidt, som de plejer at imponere Ungdommen med.

I hele Døgn sad Togene fast i Snedriver, Huse forsvandt i de vældige, hvide Dyner.

I Aalborg hvor det som vore Billeder viser gik til omtrent som i Pompeji for 2000 Aar siden, satte en ulykkelig Journalist sig af Mangel paa Postnyheder til at skrive en Række vittige Breve fra Underverdenen. Det gik ham dog ikke slet saa galt som Forfatteren *Camillo Bruun*, der var Redaktør i Hjørring i 1862. Han maatte ligefrem lade sin Avis gaa ind i nogen Tid og trøstede som sin senere Aalborgkollega sine Læsere med en Sne-Dagbog, der i denne Tid læstes med stor Interesse.

Tusinder af Hænder har været i Arbejde for at udgrave Boliger og Udhuse af Sneen — det var adskillige Steder ikke langt fra, at Kvæget om kom af Sult, inden man kunde naa ind til det.

Fotograferne fik Overflod af de i Danmark ellers saa sjældne Bjærgmotiver. Vi takker alle dem, der har sendt „Hver 8. Dag" de smukke Resultater af deres Kunst og skal næste Gang bringe nogle flere Prøver.

Aalborg begravet i Sne.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Han talte med en Latter, der skurrede i Ørene, og der fo'r en mørk Skygge hen over Fru Vansittarts mørke Øjne.

Hun saa' hen over de gule Sandhøje, hvor Fabriken laa skjult bag det bølgeformede Land, hvorfra der ikke kom noget Tegn paa Menneskeliv og kun af og til, naar Nordenvinden blæste, en svag og ikke ubehagelig Duft, der mindede om Lak. Malgamitarbejderne var saa afsondrede, at de godt kunde have været en Koloni Spedalske.

„De taler om Deres Forretning,“ sagde Fru Vansittart, „som om det var en mislykkket Spekulation i Stedet for, at den er glimrende.“

„Jeg tror ikke paa min egen Lykke,“ svarede Percy Roden mørkt. Hans Verden var begrænset; thi den bestod kun af ham selv og hans Bankbog. Desuden drager de fleste Mænd meget beredvilligt det Forhæng til Side, som skulde skjule den Verden, i hvilken de lever, medens derimod Kvinderne tager Stade foran Forhænget og taler — om andre Ting.

Fru Vansittart havde aldrig et Øjeblik taget fejl i sin Vurdering af hendes Ledsager, hendes Tilbeder, for som det betragtede han sig. Hun havde absolut intet tilfælles med ham. Hun var doven i legemlig, men virksom i aandelig Henseende, og hendes Tanker gav sig saa vedholdende af med abstrakte Sager, at hun næsten selv blev til en Abstraktion.

Paa den anden Side vilde vist Percy Roden, hvis han havde et bedre Helbred, have været Atlet. I sin Ungdom havde han overvurderet sin Styrke paa Boldpladsen. Naar han nu tog en Avis i Haanden, læste han først om Penge og saa om Sport.

Fru Vansittart læste hverken det ene eller det andet om disse og lod sig for det meste nøje med en Bekendtgørelse om de nye Bøger, der var udkommet, medens hun skødesløst kiggede paa Nyhederne. Hun undgik under alle Omstændigheder den Fejl, der er fælles for Manden og Kvinden i vor journalistiske Tidsalder, nemlig at interessere sig overordentlig meget for Begivenheder i fremmede Lande, der paa ingen Maade kan berøre Ens eget Liv.

Roden havde derimod en vis bred Interesse for Fremskridtet i Verden, men iagttog blot Begivenhedernes Gang med en Forretningsmands kritiske Blik. Han holdt kort sagt Opmærksomheden henvendt paa den vigtigste Chance som paa en lille Guldtraad, der var vævet ind i Verdenshistoriens graa Væv.

Det var let nok at faa ham til at tale om Malgamitplanen.

„De maa indrømme, at det er en vellykket Spekulation,“ sagde Fru Vansittart. „Jeg ser de graa Fragtvogne med smaa firkantede Kasser køre op ad Parkgade til Jærnbanestationen hver Dag.“

„Ja, vi har en stor Forretning,“ indrømmede Roden.

Fru Vansittart maatte gerne tro, at han var en rig Mand; for han var fiffig nok til at vide, at virkelige Følelser, som alt andet her i Verden, kan købes.

„Og der er ingen Grund til, at De ikke skulde blive ved med det,“ sagde Fru Vansittart, „siden Deres Fabrikationsmetode er en absolut Hemmelighed.“

„Ja, det er den.“

„Findes den Metode kun i Deres Hukommelse?“ spurgte Damen med et Blik, som vilde have vakt en klogere Mands Forfængelighed end Percy Roden.

„Nej, ikke i min Hukommelse,“ svarede han. „Den er meget lang og teknisk, og jeg har andre Ting at tænke paa. Hemmeligheden er gemt i von Holzens Hoved, der er bedre end mit.“

„Men hvis nu Hr. von Holzen faldt sammen og døde eller blev myrdet, eller der hændte noget lignende dramatisk — hvad vilde der saa ske?“

„Jo,“ svarede Roden, „vi har Hemmeligheden skrevet op paa Hebraisk i vort lille Pengeskab paa Fabriken, og kun von Holzen og jeg har Nøglerne dertil.“

Fru Vansittart lo. „Det lyder som en Roman,“ sagde hun. Hun standsede og sad ubevægelig i Sadlen et Øjeblik. „Se paa den Stribe Sø derude,“ sagde hun, „hvor den er vidunderlig blaa!“

„Den er altid saa mørk, naar vi har Østenvind,“ svarede Percy Roden praktisk, „vi holder af, at den er mørk, fordi vi ved, at Malgamitluften saa bliver blæst ud mod Havet.“

Hun nikkede.

„De tænker paa alt,“ sagde hun uden Begejstring.

„Nej, jeg tænker kun paa Dem,“ svarede han med en lille Latter. Det var hans Maade at gøre Kur paa.

Af Frygt for, at Fru Vansittart skulde le af ham, lo han af Kærligheden, en meget almindelig Form for Fejghed.

Hun smilede og sagde ingenting og tillod ham i al Tavshed, hvad hun havde gjort før, at antage, at hun ikke var misfornøjet; hun vidste, at han i Kærlighed var selve Forsigtighedens Legemliggørelse og kun vilde vove sig saa vidt frem, som hun opmuntrede ham til at gaa. Hun havde kort sagt fuldstændig Herredømmet over ham.

De red videre og talte om andre Ting, og Roden, der havde udsendt sin Pil, syntes at være lettere om Hjertet og havde mange Ting at sige — om sig selv. En Mands Interesser er ham selv, og Malgamiten var naturligvis Hovedæmnet i Rodens Samtale.

Fru Vansittart opmuntrede ham med en ejendommelig Udholdenhed til at tale om dette interessante Stof.

„Det er vidunderligt,“ sagde hun, „ligefrem vidunderligt!“

„Naa, det er det maaske dog næppe,“ svarede han langsomt, som om der var noget mere at sige, hvilket han ikke sagde.

„Jeg tror ikke saa meget paa Hr. von Holzen, som De antager,“ tilføjede Fru Vansittart i en ligegyldig Tone. „De bliver nødt til en Dag at holde Deres Løfte om at vise mig rundt paa Fabriken.“

Roden svarede ikke, han spekulerede maaske paa, naar han havde aflagt et saadant Løfte.

„Skal vi ride den Vej hjem?“ spurgte Fru Vansittart, hvis Verdenserfaring havde lært hende, at naar man er bestemt og dristig i selskabelig Henseende, saa har man sædvanlig Held med sig. „Vi kan faa en glimrende Galop langs med Stranden i Ebbetiden og saa ride roligt op imellem Klitterne. Jeg har en vis Interesse for — ja, for Deres Sager, og De har ikke engang saa meget som tilladt mig at se Fabriken udenpaa.“

„Jeg gad nok vidst, hvor langt Deres Interesse gaar!“ sagde Roden med sin kejtede Latter.

„Ja, det gad De vel,“ svarede Fru Vansittart køligt; „men det er ikke det, der er Tale om. — Saa nu er vi ved Korsvejen, skal vi ride hjem over Sandet og mellem Klitterne?“

„Ja, som De vil,“ svarede Roden, men ikke meget fornøjet.

Efter sin egen Opfattelse var han ærlig og redelig forelsket i Fru Vansittart; men hans Opfattelsesevne var ikke saa glimrende, og hans Kærlighed var ikke nogen meget høj Form for denne lidet kendte Lidenskab. Den manglede f. Eks. Uegennyttighed, og Kær-

lighed, der mangler Uegennyttighed, er en meget tarvelig Ting. Han var bange for at blive latterlig. Hans Forfængelighed tillod ham ikke at risikere et Afslag. Han ønskede at være sikker paa, at Fru Vansittart elskede ham, før han røbede noget mere end en halvt ringeagtende Beundring for hende. Hvem véd, om han ikke dunkelt kendte sin egen Underlegenhed og derfor var bange for at vove.

Det var Ebbetid, som Fru Vansittart havde forudset, og de galopperede langs med den haarde, flade Strandbred henimod Scheveningen, hvor der laa et Par kluntede Fiskerbaade paa Land, medens andre sejlede langt ude paa Søen. Himlen var klar, og det mørke Hav glimtede hist og her i Solskinnet. Alle Ting nær og fjern havde skarpe Omrids i den klare Luft. Det var en frisk Majmorgen, da det er godt at leve og bedre at være ung.

Fru Vansittart red nogle Alen i Forvejen. Hendes Ansigt havde et bestemt Udtryk, og hendes Øjne saa' beregnende ud.

Da de fik den høje Skorsten paa Pumpestationen i Sigte, var det hende, der viste Vej over Klitterne.

„Naa," sagde hun pludselig, idet hun standsede og vendte sig om, „hvor er saa Deres Fabrik? Det lader til, at man aldrig kan opdage den."

Roden red forbi hende og viste Vej. „Jeg skal føre Dem derhen, siden De saa gerne vil," sagde han, „hvis De vil sige mig, hvorfor De vil se Fabriken."

„Jeg vilde gerne vide," svarede hun med bortvendte Øjne, „hvor og hvorledes De tilbringer saa megen af Deres Tid."

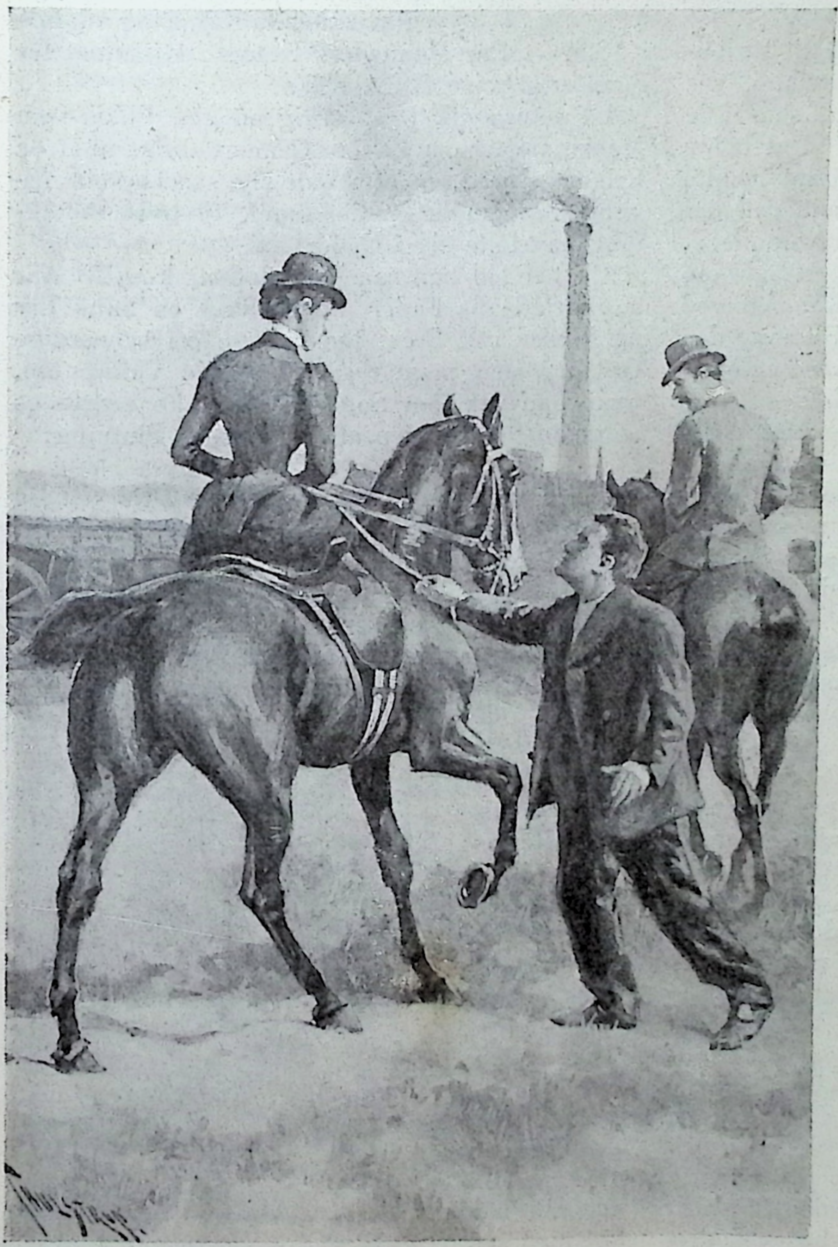
„Jeg tror, De er skinsyg paa Malgamitfabriken," svarede han med sin korte Latter.

„Maaske," indrømmede hun uden at besvare hans Blik, og han red foran med et fornøjet Glimt i sine tunge Øjne.

Fru Vansittart kom altsaa indenfor Malgamitfabrikens Laage og red roligt videre i Sandet lige efter Rodens Hest.

Arbejdernes Middagsklokke havde ringet, da de nærmede sig, og Fabriken var øde, medens Middagsmaden fuldstændig optog de frivillige Landflygtige i Hytterne; thi Direktørerne havde i alles Interesse fundet det nødvendigt at forpligte Arbejderne til aldrig i Utide at forlade Fabriken og dens Omgivelser.

Roden talte ikke, men viste Vej over en aaben Plads, der var fuld af Vogne, som skulde belæsses i Dagens Løb for at afsendes den næste Morgen. Fru Vansittart fulgte ham uden at gøre Spørgsmaal. Hun var forberedt paa at nøjes med et meget flygtigt Besøg.

De var ikke kommet hundrede Skridt fra Indgangen, som Roden havde aabnet med en Nøgle, der hang ved hans Urkæde, da Døren til én af Hytterne gik op, og von Holzen viste sig. Han havde ingen Hat paa og kom temmelig hurtigt ud i Solskinnet.

„Nej, se god Dag, Frue!" sagde han, „De viser os altfor megen Ære." Og han stod der og smilede tungt foran Fru Vansittarts Hest.

Hun rørte underfundigt ved Hesten med Hælen; men von Holzen hindrede dens Bevægelse ved at lægge sin Haand paa Tømmen.

„Det er desværre vor Blandingsdag," sagde han, „og Fabriken er hermetisk lukket, medens den Proces gaar for sig. Enhver anden Dag, naar De faar Lyst til at komme her, skal det være mig en Fornøjelse at vise Dem omkring, men ikke i Dag. Jeg siger Dem aabent, at det er farligt, og De kan jo næppe have Lyst til at udsætte Dem for Fare." Han saa paa hende med et spejdende Blik.

„Naa, saa De tror, det er let at skræmme mig, Hr. von Holzen!" udbrød hun leende.

„Jeg vilde ikke for alt i Verden have, at De uden at vide det, skulde udsætte Dem for nogen Fare her."

Medens han talte, førte han roligt Hesten hen til Laagen, og Fru Vansittart, der saa' sin Hjælpeløshed, fandt sig i det med Anstand.

Roden gjorde ingen Bemærkning, men fulgte roligt efter, han var maaske glad over denne simple Løsning af Vanskeligheden.

Von Holzen hentydede ikke til denne Begivenhed før sent om Aftenen, da Roden forlod Fabriken.

Fortsættes.

Danske i Boerer-Krigen.

Ikke faa unge Danske har i de sidste Aar søgt Lykken i Sydafrika, hvor de nye Forhold, de stedse stigende Værdier og den voksende Trang til friske Kræfter syntes dem at byde større Chancer end det snart overbefolkede Vesten.

Især har Transvaal tiltrukket vor Ungdom. De fandt her en beslægtet Befolkning, i hvis Sprog de forholdsvis hurtig blev hjemme og som med Glæde tog mod de dygtige unge Nordboer i Stedet for de forhadte Englændere, hvis fordringsfulde Optræden overfor Boererne er Aarsagen til den nuværende Krig.

P. M. Jacobsen, dræbt i Boererkrigen.

At vore Landsmænd hurtigt kom til at betragte Transvaal som et nyt Fædreland, ses bedst deraf, at de aller fleste af dem, som ikke af Familjehensyn saa sig nødsagede til at holde sig tilbage, straks ved Krigens Udbrud meldte sig under Fanerne. Som bekendt dannedes der et særligt *skandinavisk Korps*, hvor Nordmænd, Svenskere og Danske kæmpede tappert Side om Side under deres egne Officerer. I Kampen ved Magersfontein den 11te December i Fjor var den lille Skare kommet i Haandgemæng med en overmægtig engelsk Afdeling, og adskillige af vore Landsmænd maatte paa denne Dag ofre deres Blod, ja enkelte satte endog Livet til. Den officielle Liste over faldne og saarede Danskere, som gennem Udenrigsministeriet er naaet hertil, opgiver Navnene paa tre Faldne og seks Saarede — af disse sidste befinder de fire sig i engelsk Fangenskab.

Det vemodige Budskab, som saaledes er bragt til adskillige ængstelig ventende danske Familjer, har ogsaa i langt videre Kredse, selv hvor man ikke personligt kendte de paagældende, gjort et smerteligt Indtryk, og vi antager det vil være vore Læsere kært, at faa lidt at vide om enkelte af disse danske Krigere, som i deres ny Fædreland med Blod har beseglet den Sympati, der herhjemme næres for det lille tapre Boerfolk.

Blandt de tre Faldne var den ene Københavner, et sjældent bravt og dygtigt Menneske, sine Forældres Glæde og Haab. Han hed *Peter Marius Jacobsen* og var Søn af Dagvagt Simon Peter J. ved Frederiksberg Sporvejsselskab.

Han havde taget Maskinisteksamen med 1ste Karakter og sejlet med forskellige store Dampere, men rejste saa i 1891 til Congo for at indtræde i Statstjeneste der. Han holdt ud sine tre Aar i dette Lands livsfarlige og svækkende Klima og aflagde i 1894 et Par Maaneders Besøg i Hjemmet for derefter at rejse til Sydafrika.

I Prætoria fik han hurtig en god Plads som Maskinmester paa en stor Cementfabrik, men da Krigen udbrød, meldte han sig straks som frivillig Forkæmper for det Land, til hvis Befolkning han følte sig i Gæld.

Og her led han saa Heltedøden, kun 28 Aar gammel. Hans Fader har skildret os hans Liv og Person i et Brev, hvis jævne og troværdige Ord paa den mest rørende Maade vidner om, hvad han var som Søn. Vi kan ikke nægte os at meddele Ordlyden af dette Brevs Slutning:

„Den højtelskede Afdøde har altid vist sig som en ualmindelig lydig og flittig Søn. For at opnaa et godt Resultat af sin Læretid, og for at mine knapt afmaalte og udgivne Midler ikke skulde være spildte, udnyttede han sin Fritid paa en næsten overmenneskelig Maade. Nu kan jeg virkelig ikke mere . . . . .“

Hvor simpelt og gribende fortæller ikke disse sidste Ord om den dybe Sorg, dette Dødsfald har voldet. Og dog er den kun en ringe Brøkdel af al den Elendighed, Krigen allerede har ført med sig.

Victor Schädtler, saaret i Boererkrigen.

William Bærentzen, saaret ved Magersfontein.

Vore andre Portræter gengiver to af de haardest saarede, som nu plejes paa engelske Lazaretter.

Værst medtagen af disse to blev *William Bærentzen*, der ligesom Jacobsen er 28 Aar og Søn af en i vide Kredse kendt Mand, fhv. Raadmand B. her i Byen. Han har herhjemme lært Forstvæsenet og Landvæsenet, men har i adskillige Aar opholdt sig i Transvaal, ja, endog tidligere været i Ilden dernede. Han kæmpede nemlig som transvaalsk Frivillig mod *Dr. Jamesons* Overfald i 1895 og vandt sig ved denne Lejlighed transvaalsk Borgerret. I den nuværende Krig deltog han som Løjtnant ved det skandinaviske Korps og blev ved Magersfontein saaret meget haardt baade i Underlivet og i venstre Arm. I 12 Timer laa han hjælpeløs paa Valpladsen inden den engelske Ambulance optog ham. I nogle Dage svævede han mellem Liv og Død, men er nu i god Bedring paa Lazarettet ved Oranjefloden, hvorfra han med det første vil blive ført til Kapstaden.

Bærentzen har talrige Bekendte her i København, hvilket ogsaa gælder den anden Saarede, hvis Billede vi bringer, *Victor Schädtler*. Han er 37 Aar og Søn af afdøde Oberst S. (Stifteren af den bekendte Sygekasse), som ved Sønnens Fødsel laa i Garnison i Ratzeburg. Victor Schädtler slog sig her i København paa Agenturforretning, men opgav den i 1893 for at rejse til Transvaal, hvor han ufortrødent har søgt Lykken paa forskellige Felter. Da Krigen udbrød, havde han Plads ved et Guldmineselskab.

Han er saaret i Hoften, og om hans Befindende vides intet sikkert, da hans Opholdssted under Fangenskabet ikke kjendes. Gennem en Broder af ham, der ligeledes er i Transvaal, har Familjen her hjemme dog faaet Underretning om, at hans Saar ikke menes at være livsfarligt.

Det er lykkedes „Hver 8. Dag“ at sætte sig i Forbindelse med de danske Faldnes og Saaredes Slægtninge og at erhverve os Portræter og biografiske Oplysninger. Disse er imidlertid ikke alle kommet os i Hænde saa betids, at vi har kunnet bringe en nærmere Omtale af alle danske Ofre under et.

I et følgende Nummer skulle vi omtale de faldne Krigere: Frede Olesen og Arthur Gøtterup samt af de to saarede: Schach-Steenberg og Jørgen Pedersen.

J. D.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Med dyb Beklagelse er Budskabet om Biskop *C. V. Schousboes* Død bragt Landet rundt, saameget desto mer som man i de kirkelige Kredse havde haabet, at den Sygdom, som han i de sidste Aar havde lidt af, var overstaaet. I en sjelden Grad havde han Evne til at vinde sig Venner; thi ved hans menneskekærlige og jævne Væsen forstod han at omgaas baade lægd og lærd, og det var derfor intet Under, at den Fordragelighed, hvoraf hele hans Gerning var præget, maatte bære Frugt indenfor de forskellige kirkelige Partier i hans Stift. Allerede som Student mellem 1858—64 blev han en af Bannerførerne i Studenterforeningen, hvor hans lyse Humør og djærve Optræden blev de Karaktertræk, som skattedes højst blandt de unge, og senere som ung Præst og Skolemand i Viborg blev han i lige Grad afholdt af alle, der kom i Berøring med ham. Som Lejrpræst i Hald vandt han en meget stor Tilslutning blandt Soldaterne. — I Aaret 1875 blev han Pastor Blædels Efterfølger ved Garnisonskirken i København, hvor han snart samlede sig en meget stor Menighed.

Biskop Schousboe.

Tillige var han Medlem af Bestyrelsen for indre Mission i København, virkede for Søndagsskolerne og „Kristelig Forening for unge Mænd“. I 1888 blev han kaldet til Biskop over Aalborg Stift, hvor han netop i denne sidste Tid ved en Adresse fra Stiftets Præster og Lærere modtog et synligt Bevis paa Glæden overhans Helbredelse. Han har blandt andet udgivet en Del Prædikensamlinger og Forklaring til „De ti Bud“. Den afdøde var Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmand.

Generalmajor, Baron *H. C. Haxthausen* er efter længere Tids tiltagende Svagelighed afgaaet ved Døden her i Byen. Den afdøde afgik fra Landkadetakademiet 1849 som Løjtnant ved 3. Jægerkorps og kom næste Aar med i Felten, hvor han deltog baade i Slaget ved Isted og Mysunde. I 1864 deltog han som Adjutant ved 5. Brigade i Dannevirkes og Dybbøls Forsvar, blev Kompagnichef og Aaret efter Adjutant hos Krigsminister Neergaard. I adskillige Aar var han knyttet til Officerskolen som Lærer i Krigskunst, var samtidig en anset Medarbej-

der og senere Redaktør af „Tidsskrift for Krigsvæsen". Fra 1880 optog han igen praktisk Tjeneste som Kaptajn og avanceerede til Oberstløjtnant for 21. Bataillon. Fra 1888 indtil sin Afskedigelse var han som Oberst Chef for 10. Regiment i Aalborg. Forsvarssagen laa ham varmt paa Hjerte, han var Soldat med Liv og Sjæl og nød stor Anseelse i Hæren. Den afdøde var dekoreret med Kommandørkorset af 1ste Grad, ligesom der blev ham tillagt Generalmajors Karakter, da han gik ud af aktiv Tjeneste.

Generalmajor Huxthausen.

Landets ældste Læge, fhv. Distriktslæge *J. E. Nyrop,* er afgaaet ved Døden her i Byen, 93 Aar gl. Da han i Begyndelsen af Trediverne efter Datidens Regler havde taget sin kirurgiske Eksamen og derefter medicinske Prøver, nedsatte han sig i Nykøbing paa Mors, hvor han tillige var Distriktslæge fra 1840—80. Han havde en meget stor Praksis og nød stor Anseelse blandt Befolkningen. Da han var 73 Aar, trak han sig tilbage; men hans medfødte Energi tillod ham ikke at hvile, og han gav sig ivrig i Færd med at optage Studier af historisk-geografiske Værker, saaledes at han altid sad i Arbejde. Lige til den sidste Dag bevarede han sin fulde Aandskraft, og aldeles pludselig rev Døden ham bort. Han var Broder til afdøde Instrumentmager, Professor Cam. Nyrop.

Fhv. Distriktslæge Nyrop.

Den danske Boghandlerforening har nylig mistet et af sine Medlemmer ved Hofboghandler *Chr. Høsts* Død. Den afdøde, der var født 1847 blev allerede 14 Aar gammel anbragt som Lærling hos daværende W. C. Ursin, var en kort Tid i Faderens Forretning og rejste derpaa til Udlandet, hvor han var ansat i Bern. Hans Lyst stod stadig til at udvide sit Kendskab til den udenlandske Boghandel, og han modtog derfor sin Uddannelse i forskellige store Byer som Prag, Wien og tilsidst Paris, hvor han specielt lagde sig efter den franske Boghandel og Sproget. Ved sin Hjemkomst blev han optaget som Associe i sin Faders Forretning og blev tillige Medlem af Boghandlerforeningen. Fra 1882 overtog han hele Forretningen, som under hans dygtige Ledelse fortsattes i det fra Faderen arvede Spor med udenlandsk Literatur, Sortimentsboghandel og en Del Forlagsvirksomhed. Endvidere grundlagde han et „Skandinavisk Antikvariat", som yderligere forøgede Forretningens Anseelse. Hans flittige Virksomhed for Udbredelsen af udenlandsk Literatur bevirkede, at den franske Regering tildelte ham Æreslegionens Ridderkors, ligesom han for nogle Aar siden fik det danske Ridderkors.

Hofboghandler Høst.

Lørdag den 24de Februar døde Kammerjunker *Wil. Lindholm* i en forholdsvis ung Alder, kun et Par og fyrre.

Lindholm var oprindelig Officer og kom ind i Livgarden, hvor han indtil for et Par Aar siden var Premierløjtnant. Hans vaklende Helbred vanskeliggjorde ham imidlertid en yderligere militær Karriére, og han traadte derfor ud af Hæren for at overtage Stillingen som Bogholder i den kongelige Civilliste, hvor hans Administrationsevne og Elskværdighed kom ret paa sin Plads. Han var gift med en Datter af afdøde General Holten. Under sin Tjeneste i Garden blev han af den russiske Kejser dekoreret med Stanislausordenen.

Kammerjunker Lindholm.

Fhv. Sognepræst *N. Rasmussen Øllgaard* er afgaaet ved Døden her i Byen i sit 87 Aar. Den afdøde var en Søn af den i sin Tid bekendte Biskop Øllgaard i Viborg, hvorfra han blev dimitteret som Student og tog Embedseksamen i 1838. — I flere Aar var han en anset Lærer og Overlærer ved Søetatens Pigeskole i Hovedstaden, indtil han i 1846 blev præsteviet og fik Sognekald i Vinkel og Rind i Viborg Stift. Fra 1866 til sin Afskedigelse 1885 var han Præst i Stiftsbjergby og Mørke. Ved Siden af sin Præstegerning drev han til det sidste med Iver historiske Studier.

Pastor Rasmussen Øllgaard.

Fødselsdag.

Den 27. Februar 1900 fejrede Toldoppebørselskontrollør, *Wilh. Marckmann* i Allinge, Bornholm sin 80-aarige Fødselsdag. M. beklæder foruden ovennævnte Stilling Embedet som Postekspeditør og Telegrafbestyrer samt har foruden i 20 Aar været Borgmester i samme By, og tillige haft Stilling som Branddirektør og Forligsmægler, og har i de mange Aar virket til Gavn for den By, som han har viet sine Kræfter. M., der endnu bestrider sine Embeder med usvækket Kraft, har i mange Aar været dekoreret med Ridderkorset.

Toldoppebørselsk. Marckmann.

Redaktionen paatager sig inte Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Danmarks Byer og deres Mænd.

Udsigt over Hobro.

Tredje og fjerde Bind af Danmarks Byer er nu udkomne, en Bog af Valdemar Greibe om *„Hobro, Mariager, Hadsund“* samt *„Middelfart og Omegn“* af Redaktør C. C. Clausen.

Hobro og Mariager laa længe uden for Verden, ukendte. Saa dannedes der en Turistforening deroppe, der øjensynlig er meget energisk. Paa Træer og Stene og Mure har den afsat Ture med røde, gule og grønne Farver; naar man spaserer i den Egn, gaar man ad „gul Linje“ eller „rød Linje“ eller „blaa Linje“. Og den gjorde end mere. Den bød Landets Presse til Gæst, for at vise, hvor smukt der var. Og Pressemændene kom, fra Hovedstaden og fra Jylland, og de slog Øjnene op, de havde ikke anet denne uberørte Ydre, der gemte sig ved denne Fjord. Ørnedalens Dejlighed blev sat paa Prent fra Skagen til Nykøbing paa Falster. Hr. Greibe, der en Tid har været Redaktør i Hobro, og har bevaret Hjærtet varmt for disse Byer deroppe, er en kyndig Fører langs Fjorden fra Hobro og helt ud til Kattegat. Med særlig Kærlighed har han kælet for Mariager, der er noget helt for sig selv, et Stykke Nürnberg, hensat i det Land Danmark. Det er en af de meget faa Byer i Danmark, der ikke har Jernbane, og der er ingen Aviser i den By. Den ligger om det Kloster og den Kirke, hvorom den er vokset op, en By, hvor det dufter af Levkøj og Gyldenlak bag de smaattavlede Ruder.

Ogsaa Middelfart ligger nu uden for Verden. En Gang var det anderledes, da kendte alle, der rejste, Middelfart, den var det urgamle Overfartssted til Snoghøj i Jylland. Ingen dansk Provindsby har set saa mange kronede Hoveder og fyrstelige Herrer som Middelfart. Nu kører man den forbi paa Farten op mod Strib. Man ser kun gennem Kupéens Rude mod Syd en lille Bys røde Tage og en Kirkes takkede Gavl i Udkanten af store Skove. Men den, der en Dag tager sig for at staa af paa Middelfarts Banegaard og slaa sig ned i denne By eller dens Omegn, er som den, der har valgt den kloge Del. Thi Middelfart, dets Skove og dets Bælt er efter alle deres Dom, der kender det, en af de skønneste Egne i Danmark. Der gaar Sagn om en tidligere Borgmester der i Byen, der en Gang rejste dertil for at se paa Embedet til en Kollega; men da han havde set Byen, da han havde sejlet paa Bæltet og strejfet gennem Skovene, søgte han selv Embedet og fik det. Og det er gaaet mange som ham, denne By fanger. Den er som faa Byer egnet til Sommeropholdssted. Der er kønt allevegne, kønt i Hindsgavls Skove, i dets prægtige Have, kønt paa den lille skovbevoksede Ø, Fænø, kønt i Stavrbyskov og paa Strib, kønt ovre paa Snoghøj, der ligger lunt paa Sydskrænten af Elboterrænet, helt vendt mod Syd og Solen, og i hvis Park sydlandske Planter, der ellers ikke overvintre udækkede nord for Alperne, staar Vinteren igennem i frisk Luft. Men allerkønnest er vel det at sidde i sin Baad og lade staa om Gals Klint ned gennem Fænøsund eller over mod Løverodde og Koldingfjorden. Og saa gaar Strømmen saa rivende i Bæltet, dets Strømbade er næsten lige saa forfriskende som Vesterhavsbade, noget ganske andet end det slappe Øresundsvand.

Kongebrovejen i Middelfart.

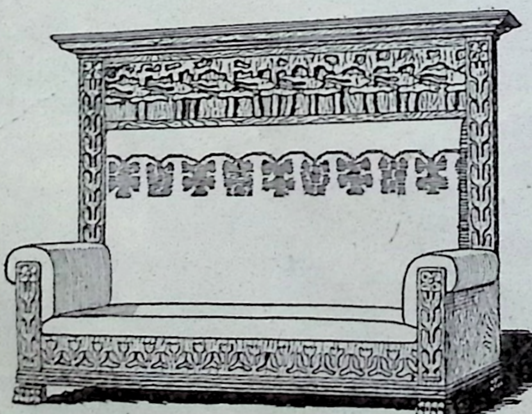
Dansk Industri.

Uhr i ny dansk Stil, udført af Georg Müllers Etabl.

Her maa det være, her skal han bo. Adressekortet er dog ikke til at tage fejl af: *Georg Müller, Frederiksgade 1* ... Men alligevel føler man Lyst til at gaa sin Vej igen, da man staar udenfor den herskabelige Førstesalslejlighed i det fine Kvarter. Ingen pompøse Spejlglasruder eller pyntelige Opstillinger fortæller, at her har en stor Møbelfabrikant slaaet sig ned. Kommer man indenfor, bliver Forbavselsen ikke mindre, man faar Indblik i et elegant udstyret Privathjem, og begriber intet, førend Manden for det hele staar ved ens Side og forklarer: „Ja, saadan er nu min Form for et Møbelmagasin“ og man er ikke længe om at indrømme ham, at han her har haft en ny og virkelig fortræffelig Idé.

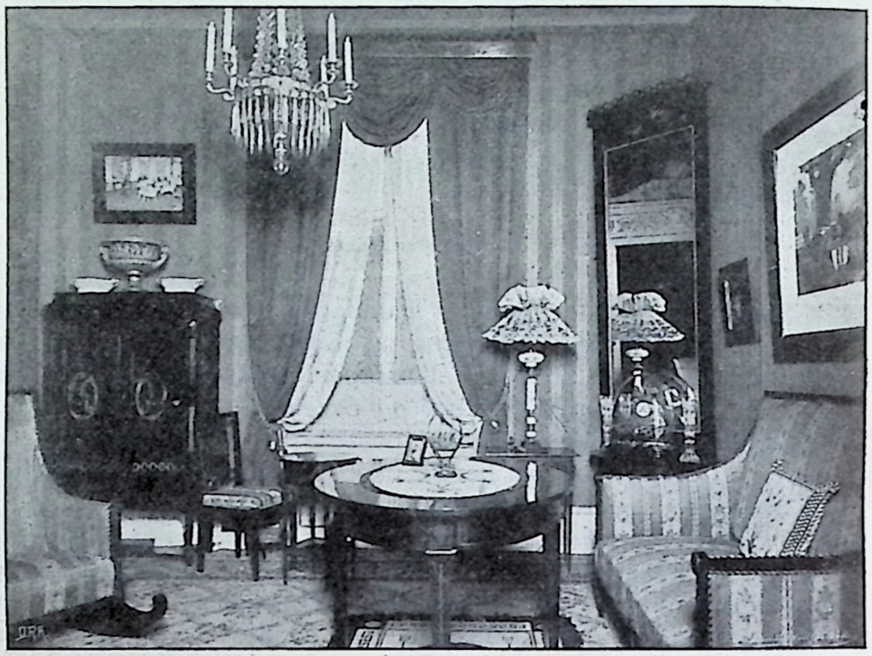
Georg Müllers Navn blev bekendt, da han i Foraaret 1898 fremkom med sine Tegninger og Planer for en national Møbelstilart, som han benævnede „ny dansk Stil“. Hans Tanke var det at søge bort fra alt

Sofa i ny dansk Stil.

det fremmedartede, som hviler over vore Stuer, og da vi danske ikke selv fra gammel Tid har nogen udpræget Stilart at holde os til, begyndte han ud af sin egen Fantasi at komponere og forme en Række Møbler, der gerne skulde danne et Grundlag for en Stil, som han haabede Tiden vilde udvikle videre. Han saa paa Naturen, den særlige danske Natur, paa Blomsterne, Dyrene og Menneskene og fandt i dem alle en Række Motiver til Udsmykning af sine Møbler, der ikke skulde være stive og geometriske som den, vi var vant til.

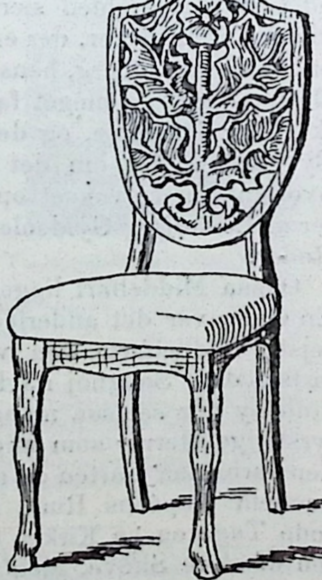
Disse Møbler fik mange praktiske Fordele. De blev solidere end andre, fordi alle de paaklistrede Lister

Cabinet i sen dansk Louis seize-Stil, udført af Georg Müllers Etabl.

og limede Sager var borte, og de ligesom udgjorde et organisk Hele. Dertil blev de for selve Snedkeren langt lettere at udføre, hvad naturligvis influerede stærkt paa deres Pris. Disse Møbler *kan* være pragtfulde og dyre, men i jævnere Materiale og Udsmykning er de til at overkomme selv for Arbejderstanden. Stilen kan gennemføres i alt: Tæpper og Gardiner, Rammer og Kroner, ligetil det hele Sengeudstyr. Men ved Siden af denne Stilart, der er en Specialitet, udfører Forretningen, som tidligere havde Udstillingslokale i Tordenskjoldsgade 7, Møbler i enhversomhelst anden Stil, der ønskes.

Oprindelig var Müller Billedskærer og var den Gang kendt for de virkningsfulde Rammer, han udførte til Zahrtmanns og Krøyers Arbejder og til Galleriet. — Men den Ramme, hvori han lader sit Møbelmagasin præsentere sig, er dog sikkert hans originaleste.

Stol i ny dansk Stil, udført af Georg Müllers Etabl.

HVER 8 DAG

Nr. 25. Aargang 1899–1900. Søndagen den 18. Marts. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

J. P. E. Hartmann.

Født 14. Maj 1805. – Død 10. Marts 1900.

DET, som man havde ventet saa længe, og som man følte dog vilde komme overraskende, naar det en Gang skete, er nu indtruffet; *Gamle Hartmann er død.*

Man havde ventet det, fordi han var saa højt til Aars, i en Alder, hvor de fleste Mennesker allerede lange Tider har ligget i deres Grav. Og det vilde alligevel komme overraskende, fordi man nu en Gang havde vænnet sig til at vide, at han levede iblandt os som vor Musiks Nestor, som den ærværdige Olding, vi alle saa op til og ydede vor Hyldest, som den Patriark, der var hævet over Døgnets Strid og Splid og ved sin Død vilde efterlade en tom Plads, det blev umuligt helt at udfylde. Han var i vor Bevidsthed og hørte med til vort Liv.

Nu er det altsaa sket: den gamle Mester har lukket sine Øjne.

J. P. E. Hartmann i sit Arbejdsværelse.

Men han vil vedblive at leve i sine Værker. Saalænge dansk Musik endnu har Livskraft, vil man mindes *ham*, der skabte „den nordiske Stil“, som de senere Generationer lige til vore Dage endnu maa følge, fordi de ikke kan komme uden om den, bort fra den, naar de vil omsætte Æmner fra Nordens Oldtid og Middelalder i Musik.

Han fandt det mægtige Udtryk i Toner for Poesien i Edda og Oehlenschlægers Efterdigtninger („Vølvens Spaadom“, „Ha-

Hartmann paa sin Sommerbolig (Amatørbillede af Komponisten Axel Grandjean).

kon Jarl“, „Guldhornene“). Han bredte sin Musiks sært betagende Stemning over „Syvsoverdag“s romantiske Scener, over H. C. Andersens Middelalder-Opera „Liden Kirsten“, over Troldeoptrinene i Bournonvilles Folkevise-Ballet „Et Folkesagn“.

Og han bragte den danske Romance i større og mindre Form en ny Blomstring, som ikke maa overses, hvad man under Indtrykket af hans mere monumentale Værker kunde være tilbøjelig til.

Der var det mærkelige ved J. P. E. Hartmann, at han trods de mange Modsætninger, der gør sig gældende i hans Liv og Kunst, alligevel virker som een stor Harmoni.

Allerede det, at en Tonedigter med en saa mægtig Fantasi, et saa dybt skuende Seer-Blik, var juridisk Kandidat og Embedsmand til langt frem paa sin Kunstnerbane, er usædvanligt. Den borgerlige Stilfærdighed og Regelmæssighed i det daglige Liv skulde synes uforeneligt med den Aandens Ørneflugt, der bærer hans Værker. Og dette vide Vingefang kontrasterer atter med den næsten ungpigeagtige Finhed og Blyhed i hans smaa Instrumentalstykker og Sange. Endelig tillader hans Alsidighed ham at finde et lige slaaende og betagende Udtryk for Ragnaroks, Verdensomvæltningens, Rædsler og for den lette Humor, den yndefulde Skæmt i en Studentervise.

Hvor mange Værker i alle Genrer har J. P. E. Hartmann ikke sendt ud i Verden! Og hvor mange Poster inden for det danske Musikliv har han ikke beklædt! Han var Organist ved vor Frue Kirke, Medlem af Musikforeningens Administration, Formand for Studentersangforeningen og i sin Tid dens Dirigent, Lærer ved og Direktør for Københavns Musikkonservatorium, Medlem af Bestyrelsen for det Anckerske Legat o. s. v. o. s. v.

Ikke alene gennem sin omfattende og højt skattede Kompositionsvirksomhed, ogsaa som Indehaver af alle disse Poster, af hvilke hver enkelt vilde hædre sin Mand, kom „gamle Hartmann“ til at staa som den danske Musiks Primas — i alt Fald efter, at hans Svigersøn, *N. W. Gade*, der i sin Tid, som Musikforeningens Dirigent og Konservatoriets egentlige Leder, med Rette havde spillet en mægtig Rolle, var død.

Jo ældre Hartmann blev, jo flere Jubilæer han holdt, des højere steg hans Stjerne, des større

Hartmann paa Spadseretur, fulgt af sin Fætter, Kantor Søren Hartmann.

Hartmann. Jessen. Malling. Levysohn. Frimodt. Schierbech.
Studentersangforeningens Bestyrelse holder Møde i Hartmanns Hjem.

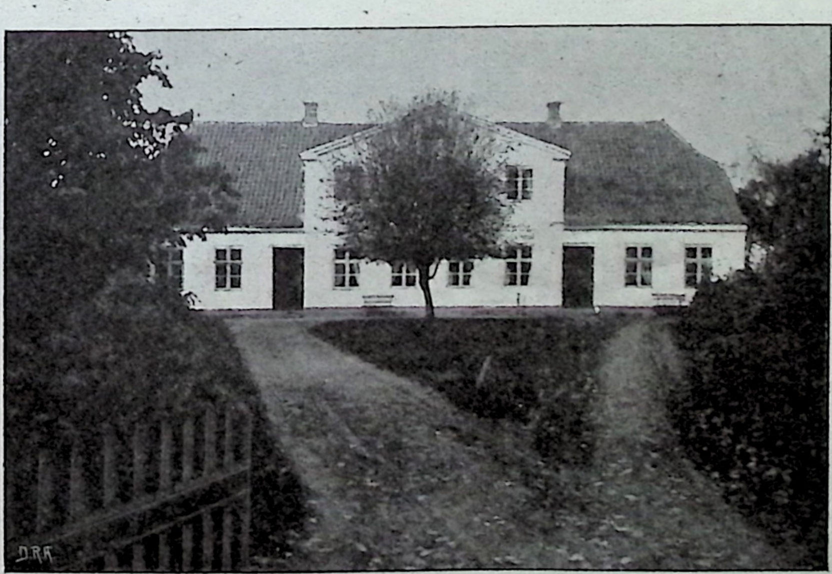
blev hans Avtoritet. Alle bøjede sig for ham — for hans Person og hans Mening.

Er noget Menneske i Danmark — udenfor Skuespillerstanden selvfølgelig — blevet *forgudet,* da er det Hartmann.

Hver Opførelse i de senere Aar af et eller andet Værk af ham, stort eller lille, formede sig som en Ovation for ham, og han syntes ikke at blive træt af al denne Hyldest.

Men hvor jublende Bifaldet end kunde bruse op til ham i en Koncertsal, naar han fra sin Logeplads overværede Opførelsen af en af sine Kompositioner, — det var dog for intet at regne i Sammenligning med de Storme af Begejstring, i hvilke Studenterne gav deres Følelser af Beundring, Hengivenhed, Ærefrygt og Tilbedelse Luft.

Hartmann var for Studentersangforeningens Medlemmer, de ældre saavel som de yngre, ikke alene det Centrum, hvorom alt drejede sig; men ogsaa selve den uundværlige, uden hvem intet var rigtig, som det skulde være. Nu det skal ogsaa indrømmes, at ingen anden Komponist har skænket Studentersangforeningen saa mange og saa skønne Værker — Kantater, Korsange og Drikkeviser.

Hartmanns Sommerbolig i Nærum.

Nu har alle de Institutioner, til hvilke J. P. E. Hartmann var knyttet, den vanskelige Opgave at forsøge paa at udfylde hans Plads med en Efterfølger af tilnærmelsesvis saa stor Betydning og

Prestige som den afdøde Mester, hvis blotte Navn og Tilsynekomst var nok til at skabe Glans om det Foretagende, han ydede sin Støtte.

Ingen er i Øjeblikket selvskreven til at indtage den ledige Plads.

Havde J. P. E. Hartmann været en væsentlig *udøvende* Kunstner, vilde Savnet af ham være blevet endnu større ude i det musikalske Publikum, end det er nu, da hans mange herlige Værker overlever ham og kan tages frem paa Scenen eller i Koncertsalen som Genstand for vor Beundring, som Budbringer fra den høje Kunsts Regioner, hvor alt er rent og skønt, hvor sublime Klange dirre i Luften, og hvor *de* troner, der ævnede at synge alt det bedste og fineste frem i Menneskesjælen!

Gustav Hetsch.

Nr. 3 i Kvæsthusgade, hvor Hartmann boede paa 2. Sal.

Valkyrie-Togtet.

Vor Korrespondent har sendt os en broget Billedsamling af Livet ombord paa „Valkyrien“ under Siamtogtet og vi vilde allerede i Dag have præsenteret en Serie af dem, om ikke Hartmann-Stoffet havde indskrænket Pladsen. Vore Læsere maa da for denne Gang nøjes med nedenstaaende fortræffelige Genrebillede, som vil blive efterfulgt af en halv Snes andre. Situationen behøver ingen lang Forklaring. Naar Øvelserne er forbi og den solide Kost sat til Livs, saa kommer Middagshvilen, og malerisk spredt over Fordækket strækker „Valkyriens“ sorgløse Gutter deres Lemmer.

Middagshvile paa „Valkyriens“ Dæk under Siamfarten.

Engelsk Marine-Artilleri i Ilden.

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Hvor tillidsfuld General Joubert paa dette Tidspunkt saa Fremtiden i Møde, fremgaar af et Brev, han den 27. Oktober skrev som Svar til en Bekendt, der havde fremsat sin Mening om Stillingen. I dette Brev udtalte Joubert:

„Det var ikke med Urette, at vi byggede paa Upaalideligheden af de engelske Beretninger om Englændernes Krigsberedskab. Vi tillagde deres Raab — „Til Prætoria“ — ligesaa lidt Betydning, som Tyskland i 1860 tillagde Parisernes Raab „Til Berlin“. I Deres Skrivelse fremhæver De Englændernes betydelige Overlegenhed paa Tropper, men efter min Beregning ser Regnestykket ganske anderledes ud. Uden ganske at blotte sine Kolonier kan England i gunstigste Tilfælde sende omtrent 85,000 Mand til Sydafrika. Men dette statelige Antal kan kun, forsaavidt angaar Halvdelen, anvendes til de Hovedslag, der maa ventes. Det vil være muligt for Englænderne at landsætte denne Styrke paa forskellige Steder, inden Midten af December Maaned, men jeg regner paa, at der i Mellemtiden har fundet en Afgang Sted paa 10,000 Mand gennem Tab af Fanger, Faldne, Saarede og Syge, saa at der i heldigste Tilfælde bliver 75,000 Mand tilbage. Selv om det ikke skulde lykkes os at forhindre en Sammendragning af de engelske Tropper under General Buller, og vi bliver tvungne til Tilbagetog, vil den engelske Hær af naturlige Grunde lide en saadan Svækkelse, at den ikke kan stille mere end 35,000 Mand operationsdygtige Tropper imod os; den vældige Rest maa anvendes til at dække Etapelinjerne. Herved maa der ikke alene tages Hensyn til Natal, men ogsaa til Kaplandet med en Operationsbasis paa henved 700 Kilometer. Vore Etaper ligger i Hjemmet, echelonnerede bag hinanden i 3 Retninger, og til deres Dækning behøver vi ikke 500 Mand. Mellem de enkelte Etaper hersker en fortrinlig regelmæssig Forbindelse; bliver en af dem alvorlig truet, og kan de sammesteds ophobede Forraad ikke frelses hurtig nok, vil de blive ødelagte. Defensivkrigen, paa hvilken vi ikke behøver at tænke i en overskuelig Tid, vil bringe os endnu større Fordele end den offensive Krig. Naar vi skifter Terræn, skifter vi ogsaa Taktik. I Natal maa vi regne med Forhold, der kun er lidt kendte; paa Højsletterne i Transvaal og i Oranjefristaten er vi hjemme. Englænderne vil blive nødte til at fravriste os og Guds frie Natur hvert Skridt under de utroligste Vanskeligheder og bestandig være forberedte paa at gøre Front til 2 eller 3 Sider for at optage en Kamp. Der vil da, som De meget rigtig bemærker, opstaa en Guerilla Krig, der vil blive blodigere, end man har tænkt sig den, og Englænderne vil ikke være istand til at udholde den mere end nogle Maaneder.“

Efter at Boererne havde sat sig fast paa Højderne omkring Ladysmith, besluttede White at slaa sig igennem i østlig Retning. Allerede den 27. gjorde han et Forsøg mod Lombardskop,

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

men det mislykkedes. Derfor lod han den 29. alle sine Tropper bryde op fra Lejren for at foretage Hovedangrebet den næste Dag.

Fremrykningen skulde ske saaledes, at højre Fløj under General French gik mod Lombardskop, Centrum skulde rykke frem ad Vejen Ladysmith—Glencoe, og venstre Fløj under Oberst Carleton skulde gaa mod Nicholsons Neck. Fægtningslinjen vilde derved faa en Udstrækning af $2^1/_2$ dansk Mil, og da venstre Fløj havde en lang Vej at tilbagelægge, inden den kunde naa Angrebsobjektet, blev den skudt frem den 29. om Aftenen.

Kampen aabnedes den 30. om Morgenen Kl. $5^1/_4$ med en Kanonade fra Centrum, rettet mod Pepworth Hill. Boererne svarede og viste derved, at de havde bragt en svær Kanon i Stilling paa Højden.

Venstre Fløj rykkede frem mod Nicholsons Neck, og da dette Punkt kun var svagt besat, lykkedes det Oberst Carleton at erobre det uden Vanskelighed.

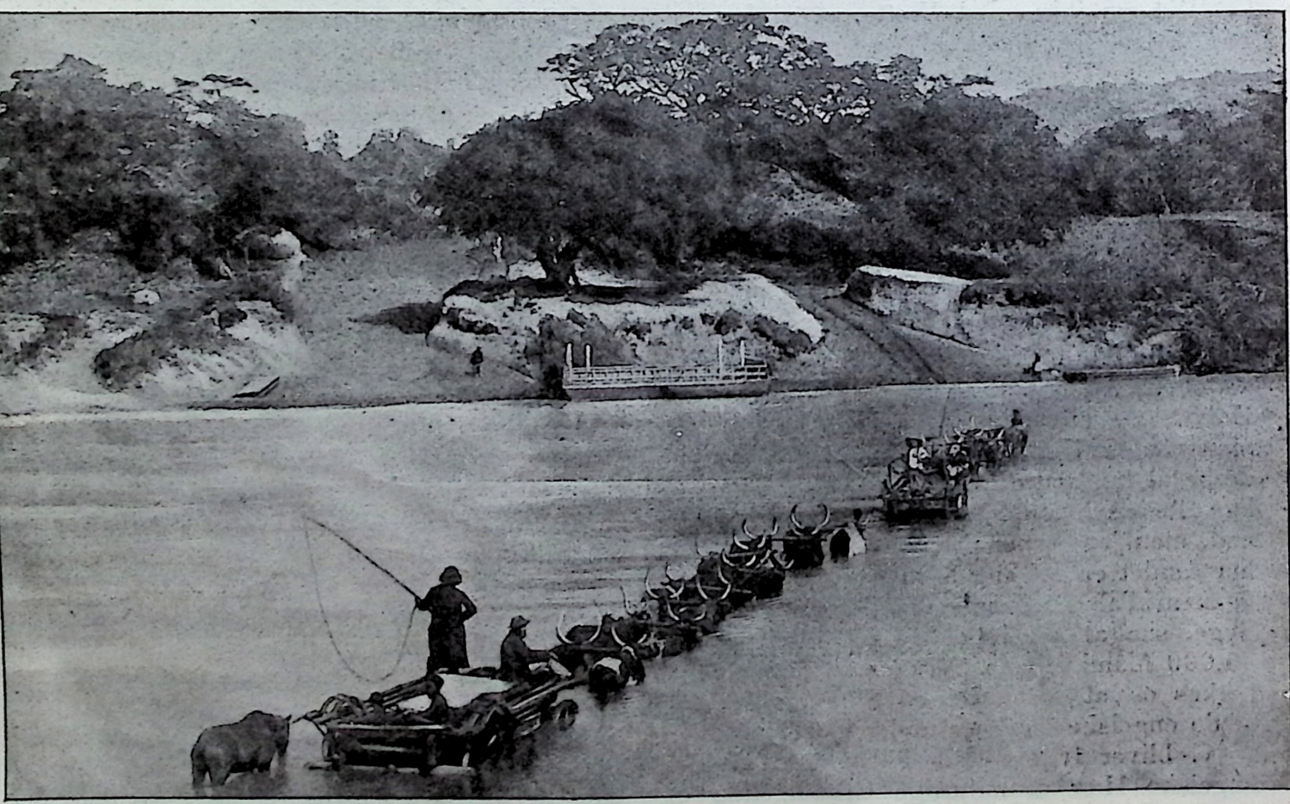
Artillerikampen i Centrum forsattes, og den var ligeledes begyndt paa højre Fløj, da General White Kl. $8^1/_2$ F. indtraf paa Kamppladsen. Kl. 9 befalede han, at Infanteriet skulde rykke frem til Angreb.

Saavel ved Pepworth Hill som ved Lombardskop stødte Englænderne paa Fortræfninger, som det lykkedes at tvinge til Tilbagegang. Men, da de derpaa rykkede mod Hovedstillingen, blev de modtagne med en saa heftig Ild, at de maatte stanse. Her var Modstanden saa stærk ved Lombardskop, at General French maatte anmode om Forstærkning. Denne blev afgiven af Centrum, og det undgik ikke General Jouberts Opmærksomhed. Han lod derfor sine Tropper i Centrum foretage et fingeret Tilbagetog. Englænderne gik i Fælden og fulgte efter; men pludselig greb Joubert Offensiven og kastede sig med saadan Kraft over det engelske Centrum, at dette skyndsomst og i Uorden maatte søge tilbage mod Ladysmith, og denne Tilbagegang tvang den højre Fløj til at følge efter.

Endnu stod den venstre Fløj under Oberst Carleton paa Nicholsons Neck. Tilbagetoget af den øvrige engelske Styrke tvang den til at søge at frelse sig hurtigst muligt. Men det lykkedes ikke. Boererne trængte frem fra alle Sider, og efter tappert Modværge maatte Oberst Carleton overgive sig med $10^1/_2$ Kompagni og 6 Kanoner. Noget over 40 Officerer og over 1000 Mand faldt derved i Boerernes Hænder.

General White havde forudset Muligheden af, at hans Gennembrudsforsøg vilde mislykkes, og for i saa Fald at kunne tilvejebringe et sejgt og energisk Forsvar, indtil han blev undsat, havde han foranlediget, at der fra de engelske Krigsskibe, der laa ved Durban, blev sendt ham 5 Skibskanoner med Betjeningsmandskab. Jernbanetoget, der bragte Transporten til Ladysmith, ankom den 30. Oktober, medens Kampen stod paa.

Om Aftenen efter Slaget rykkede Major Al-

Vadested i Tugelafloden ved Colenso.

brechts Korps frem for at indeslutte Ladysmith fra Syd.

Den 1. November aabnedes en heftig Artilleriild, forbunden med Smaafægtninger, fra begge Sider. Den følgende Dag foretog White Udfald i N. V. og V., nærmest dog for at henlede Boerernes Opmærksomhed i disse Retninger og derved skaffe General French Lejlighed til at slippe bort. Generalen, der var beordret til at tage Kommandoen over den Kavaleridivision, der var undervejs fra England, forlod Ladysmith i et pansret Jernbanetog, og med det lykkedes det ham at naa Durban.

General Frenchs Held fristede White til endnu en Gang at forsøge Lykken. Den 3. November rykkede han frem ad Vejen, der fra Ladysmith fører til Nelthorpe. Da Marchekolonnen naaede frem mellem Isimbulwanabjerget og Klipfloden, blev den stærkt beskudt i venstre Flanke fra Boerernes Artilleri, der havde Stilling paa det nævnte Bjerg. Englænderne blev derved tvungne til at gaa tilbage over Floden, men en lille Avantgarde kom ikke med. Neppe var Groset kommet over Floden, før det blev angrebet af Oranjeboererne, der rykkede frem i Retning af Flagstones Spruit. General Brocklehurst gik frem til Attake for at kaste dem tilbage. Det lykkedes, men da han under Forfølgelsen kom ind under Virkningen af Boerernes Artilleri, maatte han vende om, og General White lod derpaa sine Tropper gaa i Lejr. Hans Avantgarde, der kommanderedes af Oberst Murray, og som ikke kunde komme tilbage, lykkedes det at undslippe i sydlig Retning.

Syd for Ladysmith flyder Tugelafloden, og Jernbanen fører over denne ved Colenso. Fort Wylie, der ligger paa Flodens nordre Bred, og som behersker Jernbanebroen, var besat med nogle Kompagnier, og i Colenso var der en Styrke paa henved 600 Frivillige, alt under Kommando af Oberst Cooper. Den 2. November nærmede en Boererkolonne sig Colenso. Da Obersten følte sig for svag til at optage Kampen, rømmede han Fort Wylie, og, da Boererne den følgende Dag nærmede sig Colenso, trak han sig tilbage til Estcourt, hvor Oberst Murray stødte til ham med sin lille Hob.

Boererne besatte Colenso.

Medens dette var foregaaet paa den vestlige Krigsskueplads og i Natal, var Boererne ogsaa begyndt at røre sig i Centrum. Indtil Udgangen af Oktober Maaned havde de indskrænket sig til at bevogte Overgangene over Oranjefloden fra Norvalspont til Bethulie. Men, efter at Styrken var vokset op til noget over 8000 Mand, rykkede de i de første Dage af November frem over begge de nævnte Broer. Kolonnen, der passerede Norvalspont, besatte Colesberg, og den anden Kolonne gik mod Burghersdorf. Samtidig besattes Aliwal North med en Styrke paa henved 500 Mand.

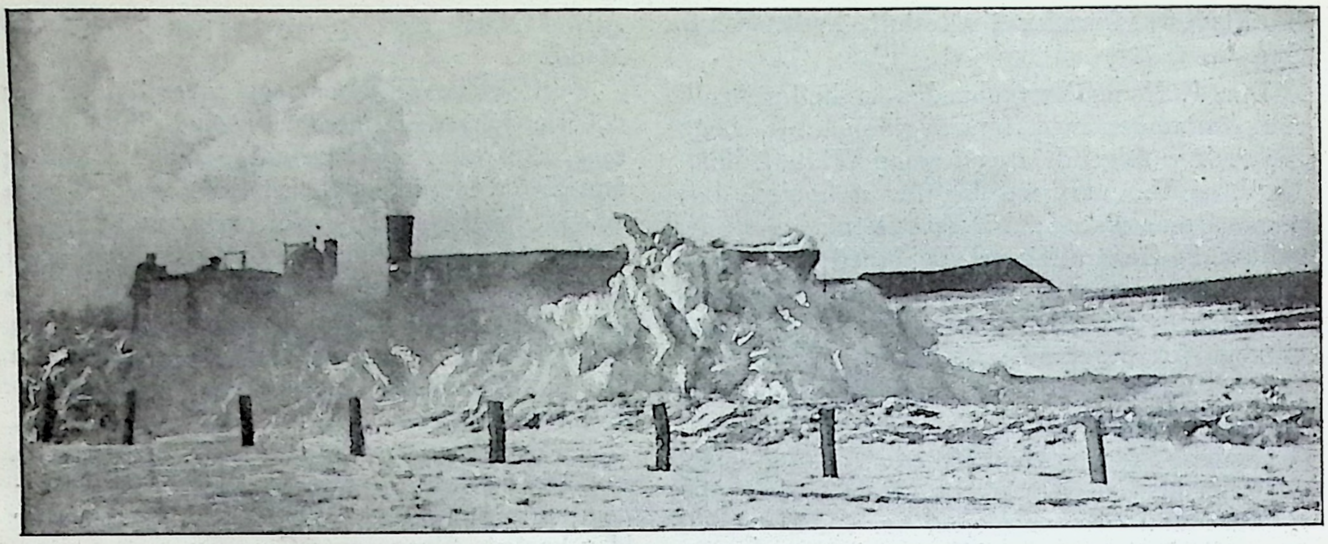
Felttoget havde varet noget over 3 Uger, og det var lykkedes Boererne at indeslutte Mafeking, Kimberley og Ladysmith samt at sætte sig fast S. for Oranjefloden. Efterretningerne herom vakte Opsigt i England, thi om man end havde ventet, at Boererne vilde benytte Lejligheden til at foretage Strøjferier paa engelsk Grund, saa havde man mindst af alt tænkt sig Muligheden af, at de vilde saa energisk gribe Offensiven paa alle Punkter. Det skabte dog ikke nogen mistrøstig Stemning, thi alle følte sig overbeviste om, at naar de Forstærkninger, der var afsendte fra England, naaede Krigsskuepladsen, vilde Forholdene hurtigt vende sig, saa at Boererne atter blev kastede tilbage over Grænsen.

General Buller, der skulde føre Overkommandoen i Sydafrika, ankom den 31. Oktober til Kap, hvor han foreløbig tog sit Hovedkvarter. Forinden Generalen forlod London, var der i Krigsministeriet bleven forhandlet om en Operationsplan. Den gik ud paa, at Hovedstyrken, saasnart Forstærkningerne var ankomne, skulde rykke frem i Centrum, passere Oranjefloden og over Bloemfontein operere paa Prætoria. Men de Efterretninger, Regeringen modtog, medens General Buller var undervejs, førte til nye Overvejelser, og, i Erkendelsen af at man ikke kunde lede Operationerne fra London, telegraferede Regeringen den 1. November til Buller, at han havde frie Hænder med Hensyn til Operationerne.

Forstærkningerne begyndte at ankomme til Kap den 7. November. Man raadede den Gang over en Styrke paa ialt 23,000 Mand, hvoraf den Del, der ikke var indesluttet, hovedsagelig befandt sig i Havnestæderne. Af 4 Bataljoner af denne Styrke, som laa i Kap, blev der oprettet en Brigade under Generalmajor Fetherstonhaugh.

Forstærkningerne bestod, som alt tidligere omtalt, i et Armekorps og en Kavaleridivision, og derved regnede man paa at faa Hæren forøget med en Styrke paa 50,000 Mand. Naar man medregner en Del Trænbatailloner og Sanitetskompagnier, som samtidig var bleven afsendt, saa kan man komme op til dette Tal. Men Spørgsmalet er, hvor stor den kæmpende Styrke var, og en Undersøgelse deraf giver ganske andre Resultater.

Fortsættes.

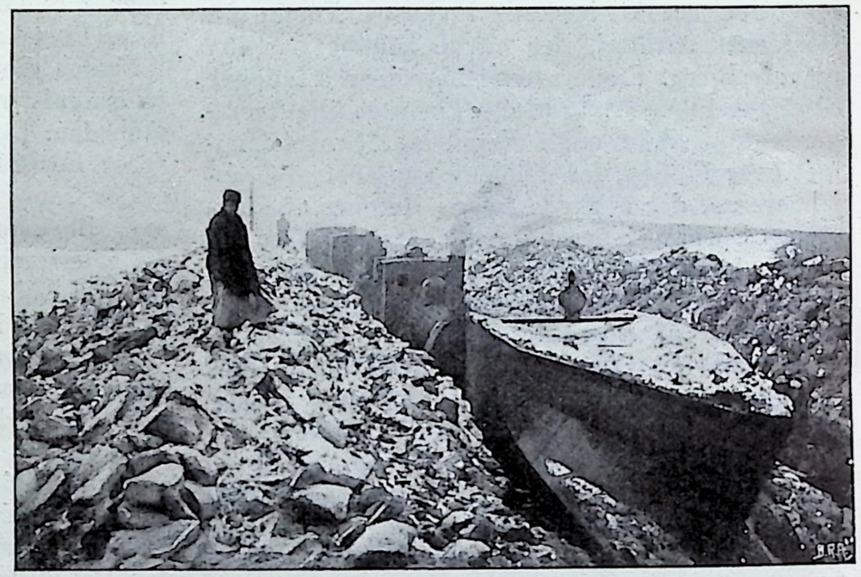

Sneploven i haardt Arbejde.

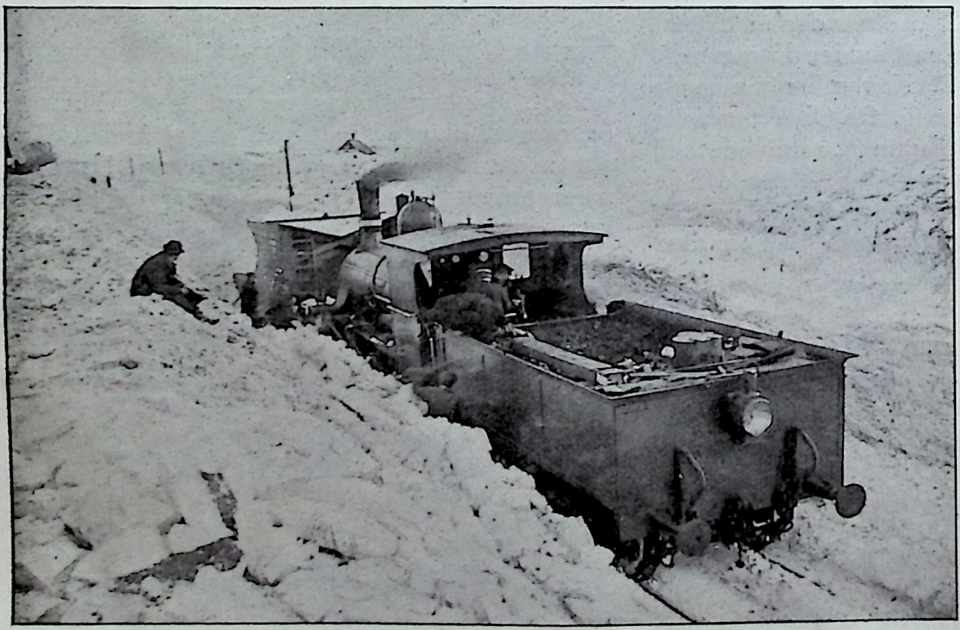
I Kamp med Sneen.

Det sneede et Døgn — og saa var al Trafik stoppet henad Aften. Dog kun til den næste Morgen, da de store Sneplove sendtes ud, — Snemasserne hvirvledes højt op og skiltes, ladende Sporet frit.

Dette var dog kun for en føje Stund; thi Fygningen begyndte straks at ødelægge Morgenens Arbejde. Vi tog en Tur med Korsørileren, nærmest for at opnaa at blive indsneet; det lykkedes imidlertid ikke; ganske vist blev vi et Par Gange stoppet af en stor Snedrive; men det Tog *skulde* jo frem; thi vel har vi vort gode Smør, Bech-Olsen og hvad andet, der nu en Gang giver os Rang blandt Nationernes *upper ten* men hvad vilde den store Verden der uden for sige, om den kgl. danske Post til Vesteuropa blev stikkende i Sne til op over Ørene ved Glostrup eller Hedehusene?

Sneplov ved Sindal.

Sneploven i Driverne ved Sindal.

I Landets Udkanter saa det værre ud. I Vendsyssel, Landet Nord for Lov og Ret, Landet med den traditionelle Selvstændighedstrang, syntes det, som om selve Naturen vilde hjælpe denne til at gøre

sig gældende endogsaa paa det moderne Kommunikationsvæsens Omraade; dér føg Sneen i Dage saaledes, at Huse og Byer omtrent begravedes, og i flere Dage var al Jernbanetrafik standset mellem Aalborg og Frederikshavn. Hjørring By, hvis Beliggenhed — under mindre Forhold — noget minder om Ladysmith, var fuldstændig indesneet; og prøvede man paa at bane Vej for Togene ved at udsende en Sneplov, da kunde denne begynde forfra paa sit Arbejde igen, saasnart den var naaet fra den ene Station til den anden.

Nogle af vore Billeder viser Sneplovenes brydsomme og som nævnt ofte haabløse Arbejder i de store Snedriver ved Sindal mellem Frederikshavn og Hjørring.

I Strenghed kan denne Vinter vel langt fra maale sig med tidligere Aars; men Snefaldet har været det største i Mands Minde; og det vil rimeligvis vare længe før en Rejse fra Gjedser til Skagen faar saa mange Forhindringer at kæmpe med eller med andre Ord bliver saa æventyrlig, som i hine Februardage.

De tre omstaaende Billeder ere tagne af *Johs. M. Knudstrup*, Frederikshavn, som fulgte Sneploven paa dens interessante Ekspedition, medens Billedet af Manden, der omsider har fundet sin Vandpost, skyldes Fotograf Hollesen i Hjørring.

Polar.

Snevejret i Hjørring.
En Mand har fundet sin Vandpost.

DERHEN hvor Prins Heinrich og Prins Valdemar drog paa Togt, dèr søgte i Aar ogsaa Prins Karneval sin Lykke. Bort til Siam, til det fjerne, forjættede Land.

Handels- og Kontoristforeningen var den første, som plantede Eventyret om i den hjemlige Jordbund. Børsen havde været urolig længe i Forvejen. Der var sivet saa meget ud om det østasiatiske Selskab, som Handelsstandens Forening vilde afholde først i Marts, at Listerne sluttedes med en Hurtighed, der overgik selv den, hvormed visse Aktietegninger ekspederes færdige.

Rejseselskabet var samlet i Foreningens Lokaler i „Standard“ og Passagererne til Østasien anmodedes om at iføre sig de Dragter, som passede til de tropiske Egne.

Man trak i den elefantprydede Kjortel, satte Tropehatten i Nakken og stod snart efter i en siamesisk Palmelund. Næppe har nogensinde tidligere ved en Festlighed det rent ydre Arrangement skænket en saa ægte Stemning, som den, der hvilede over hin Aftens Løjer. Alt havde den rette Stil og Farve. Den lyslevende Abekat, som sprang rundt til Kinesermarchens Toner, Theen og Vifterne, Champagnen paa Bambusstænger og Kokosnødderne, der løsnede sig fra de høje Palmer. Og ned fra Himlen dalede til Slut de siamesiske Brevkort, paa hvilke Richelieu efter Kongen af Siams Ønske anmodede Selskabet om at lade sig fotografere til „Hver 8. Dag“ — det eneste danske Blad, som Siameserkongen ser.

Den hele Aften holdt Stemningen sig fast og ingen Flovhed var at spore. Grossererne var i det straalende Humør, hvortil de fleste af dem sparer sammen Aarets andre 364 Dage.

* * *

Kunstnerne, der gerne retter sig efter Handelsstandens øjeblikkelige Smag, fordi den dér har sine bedste Kunder, valgte følgelig ogsaa Siam til Ramme om Aarets store Karneval. De spændte Solsejlet ud over „Valkyriens“ Dæk, de illuminerede Bangkoks Havn og rejste Templer til Buddhas Ære.

Og de fæstede paa Lærredet en lang Række siamesiske Hytter, der kunde have ledet mere end en ung Mand hen paa Tanken om eget Hus og Hjem, om der blot paa det hele Karneval havde været et eneste fredet Sted, én hyggelig Krog, hvor et Par kunde sidde og tale om Tingene. Men det var der ikke. Og Kvinderne, der kom med den bedste Vilje til for en Aftens Skyld at glemme, at deres Fødeby laa højt mod Nord, hvor Lavaen er en sjelden Vare og hvor Sneen stanser alt, de følte Savnet og blev raffineret ondskabsfulde som den lille sorte Pierrette,

Østasiatisk Fest i Handels- og Kontoristforeningen. (Længst tilvenstre i Forgrunden Foreningens Formand: Etatsraad Fritsche).

der lovede os en Rejse til Salighedens Ø, Tur og Retur, med fem Dages Ophold, hvis vi kunde gætte, hvem hun var, og som smuttede bort i Mængden, inden vi havde haft Tid til at gætte.

* * *

Medens vi i København holder Fastelavnslystigheden gemt inden fire Vægge, følger man i flere Provinsbyer den sydlige Skik at føre Løjerne ud paa Gaden. Og er der ellers kun liden Methode i den Galskab, hvormed Fastelavnen helligholdes, saa mener dog Good Templarne i Korsør, at det kan gøre godt at faa lidt Alvor med i Gøglet. De arrangerede derfor et stort og festligtOptog.,,KongAlkohol", i Skikkelse af en Kromand, kom kørende paa en Tønde, efterfulgt af en Kavalkade paa 12 Ryttere med Træsværd, alle dragende i Leding mod den forhadte Konge. Og af et oprigtigt Hjerte huggede senere paa Dagen de brave Afholdsfolk løs paa Tønden, Drikfældighedens Symbol, i en Gæstgivergaard, der saare liberalt var overladt Snapseriets Fjender.

Mirliton.

Fastelavn i Korsør: Afholdsmændenes Optog.

Danske i Boerer-Krigen.

I Løbet af sidste Uge er det lykkedes os at samle fyldige Oplysninger om vore faldne og saarede Landsmænd af det transwaalske „skandinaviske Korps“ og vi tilføje endnu en Række Billeder og Biografier til dem, vi bragte i forrige Nummer.

Schack Steenberg, saaret i Boererkrigen.

Arthur Gøtterup, som den 11. December faldt ved Magersfontein — i det Brev, hans Slægtninge her har modtaget fra Formanden for den Skandinaviske Forening i Prætoria betegnes Stedet nærmere som Scholtzneck — er født i Nakskov den 7. Februar 1860 og oplærtes som Manufakturhandler. Efter sin Korporalstid i Helsingør nærede han en levende Interesse for alt Soldatervæsen, og en skønne Dag meddelte han sin bestyrtede Familje, at han havde ladet sig hverve som vestindisk Soldat. I denne Stilling avancerede han til Sergent, men ligesom han skulde være Oversergent, afbrød han sin Bane og søgte nye Æventyr. Han har været i Sydamerika og flere andre Steder, men havnede endelig som Stationsforstander i Kronstadt i Transwaal, som han forlod for at gaa med i Krig. Han blev tilligemed sine Kammerater begravet paa Slagmarken.

Jørgen Pedersen, saaret i Krigen.

En Broder til ham, den bekendte Materialist, cand. pharm. Gøtterup paa Nørrebro, har overladt os hosstaaende Amatørfotografi, som er taget i Lejren.

Den tredie og sidste af de Faldne, Civilingeniøren *Frede Olesen*, er en Gaardmandssøn fra Tørskind ved Vejle, hvor en Farbroder af ham endnu driver Fædrenegaarden, medens Faderen Jørgen O. tilligemed fem Sønner har fundet et nyt Hjem i Chikago. Frede Olesen er født 9. Maj 1895 og tog i en meget ung Alder Ingeniøreksamen. Derefter søgte og fik han for 4 Aar siden Ansættelse ved Jernbaneanlægene i Transwaal, hvor sikkert en glimrende Karrière havde ligget aaben for ham, hvis ikke Døden saa brat havde afbrudt den.

Frede Olesen (5 Aar gl.)

Vort lille Billede giver unægtelig ingen Forestilling om, hvorledes Frede Olesen saa ud. Man sendte os paa vor Anmodning om et Portræt, et Billede af ham i Fem-Aars-Alderen. Vi har ikke desto mindre medtaget det her, da det udgør det eneste synlige Minde, hans Slægtninge har om ham. Mulig kunde da ogsaa andre af hans Venner glædes ved at se det.

Vi har endelig opsporet endnu et Par Billeder af unge Danske, der som saarede blev optagne af den engelske Ambulance og efter Krigens Slutning forhaabentlig uden Men vil kunne vende tilbage til deres Virksomhed.

Arthur Gøtterup, faldet v. Magersfontein.

Schack August Steenberg er en Apotekersøn fra Helsingør, født 15. April 1875. Hans Moder lever endnu som Enke i Nærheden af Kallundborg.

Han har i nogle Aar været ansat i Landmandsbanken. For fire Aar siden rejste han til Sydafrika, hvor han har haft forskellige Ansættelser i Prætoria og Johannesburg. Ved Krigens Udbrud var han i Tjeneste ved Minevæsenet under den transwaalske Regering.

Steenbergs Saar er kun lidet betydeligt.

Det sidste Billede viser endnu en saaret, Murer *Jørgen P. Petersen*, en Søn af Murer Hans P. i Brejninge pr. Børkop. Forældrene venter med Spænding paa nærmere Underretning om hans Skæbne, da der slet ingen Oplysninger er sendt dem om, af hvad Art hans Saar er. Englænderne synes imidlertid ikke at være synderlig elskværdige Værter i Retning af at sætte deres ufrivillige Gæster i Forbindelse med Hjemmet.

J. D.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Det er en altfor alvorlig Tid," sagde han, „til at vi kan lade Kvinder eller Forfængeligheden træde forstyrrende i Vejen for vore Planer. De véd, at Dødsfaldene tiltager. Den ringeste Undersøgelse paa denne Tid vil være det samme som Ruin, ja, maaske noget værre. Pas paa den Kvinde! Jeg tror undertiden, at hun gør Nar af Dem — men jeg tror ogsaa," sagde han til sig selv, da Laagen var lukket efter Roden, „at jeg kan narre hende."

17. KAPITEL.

Ærlig og ligefrem Tale.

„De kalder mig Onkel Ben," forklarede en Mand for sjette Gang en anden ved et lille Jærnbord udenfor en tarvelig Kafé i Scheveningen.

Hans Haand faldt tungt ned paa Jærnbordet, og han saa' sig om med halvt beruset Sløvhed. Det var ogsaa uheldigt, at Onkel Ben i dette aabenhjertige Øjeblik ikke skulde have nogen mere sympatisk Kammerat end en gammel fuld Franskmand, som ikke kunde tale et Ord Engelsk.

Deres Ansigter var lige uvaskede og furede. Det hvide, strittende Skæg fremhævede de røde Øjenlaag og den gule Hudfarve. De saa' haabløse og ødelagte ud. Begge var de halvblinde, og deres Hænder rystede. Deres Klæder, ja, endog deres Aande havde en ikke ubehagelig Duft af Lak.

En Herre i Nærheden trak sin Stol nærmere hen til dem. Det var Tony Cornish.

„Er De Englænder?" spurgte han.

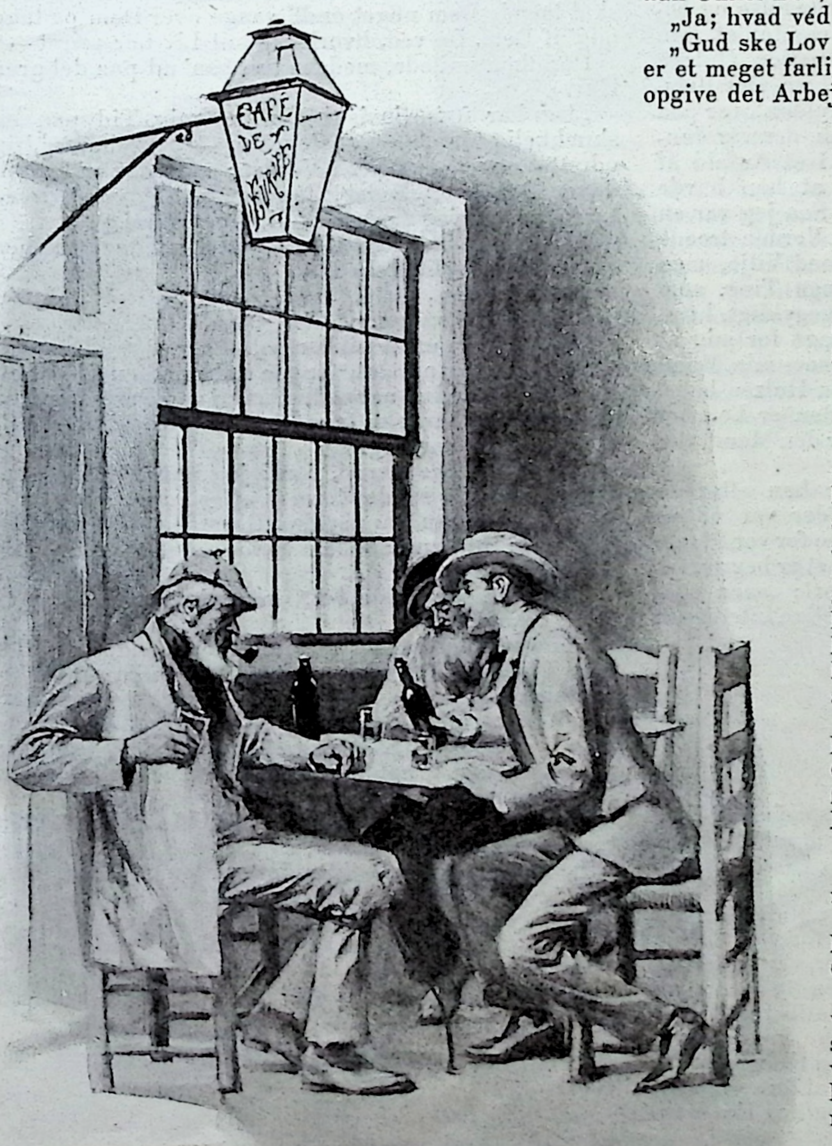
„Ja vel, fra Top til Taa!" svarede Onkel Ben med Stolthed. „Jeg har for Resten ikke noget imod Udlændinge."

„Det har jeg heller ikke," svarede Cornish; „men det er morsomt at træffe en Landsmand i Udlandet." Han flyttede sig nærmere hen til dem. „Deres Flaske er tom," vedblev han, „maa jeg bestille én til?"

„De arbejder vel paa Malgamitfabriken?" spurgte han Onkel Ben, da han havde fyldt deres Glas.

„Ja; hvad véd Herren for Resten om Malgamit?"

„Gud ske Lov ikke meget; men jeg har hørt, at det er et meget farligt Stof, og hvis De har Lyst til at opgive det Arbejde, saa véd jeg en Forening i London, som skaffer ældre Mænd Stillinger."

„Nej Tak! Jeg tjener fem Pund om Ugen, og for hver af os, der dør, faar vi mere, for vi putter hans Løn i Lommen."

„Naa saaledes," svarede Cornish.

„Ja, vi har en Bestyrer, der forstaar sine Ting, og Forretningen gaar godt. Nogle af os gaar jo ogsaa —"

„Er der mange Dødsfald?"

„Nu er De nysgerrig, Herre!"

Tony saa' paa Manden, som han sad dér i Halvmørket, denne stakkels ynkelige, fordrukne Fyr, som saa' ud til at være ganske demoraliseret, skønt Mod var der dog noget af i ham — den Slags Mennesker stod der mellem Dorothea Roden og ham! Saa henvendte han sig til Franskmanden, som gerne vilde være behagelig, men ikke indlod sig paa at drøfte sin Stilling.

„Jeg har kendt et Par af Deres Kammerater," sagde Tony igen til Onkel Ben. „Det var to flinke Folk fra London, ligesom jeg selv. De hed Martins."

„De er døde begge to."

„Naa, og saa var der to Amerikanere, som hed Hewlish?"

„Ja, de er gaaet samme Vej. — Lad os saa gaa, Franskmand," sagde Onkel Ben.

De takkede mange Gange for Beværtningen og gik saa deres Vej, støtte nok; for det var kun deres Hoveder, som var berusede; maaske Kaféens Cognac heller ikke havde noget at gøre med *det*.

Cornish tog en Droske og kørte til Fru Vansittart. Da han traadte ind,

opdagede hun straks, at der var foregaaet en Forandring med ham.

„Jeg vilde lige paa Koncert," sagde hun. „Vil De med, eller skal vi blive her?"

„Lad os blive her!"

Hun satte sig langsomt. Hun følte, at hun stod lige over for et afgørende Øjeblik.

„Er De lige kommet?" spurgte hun.

„Nej, jeg har været her en Uge."

„Her i Haag?"

„Nej, i et lille Hotel i Scheveningen, hvor man ikke bliver belemret med Spørgsmaal."

Hun nikkede langsomt. „Saa er Tiden til at tale aabent vist kommet, min Ven?"

„Det antager jeg."

„Det er altid Kvinden, som ønsker at tale aabent og ærligt," sagde hun med et Smil. „I Mænd er bange for at sige saa mange Ord. I tænker dem, men I tør ikke udtale dem. Og hvor kan i Grunden Kvinderne vide, at I tænker dem?" Der var baade Tolerance og Bitterhed i hendes Stemme, som om disse Spørgsmaal ikke længere interesserede hende personligt. „Hør," sagde hun halvt leende, halvt grædende. „Da min Mand døde, brast mit Hjerte — det var Otto von Holzen, der dræbte ham. Jeg har fulgt ham og iagttaget ham lige siden den Tid, men vi Kvinder er saa hjælpeløse! — Husker De min Mand?" vedblev hun efter en Pavse. „Han var altid optaget af sine Undersøgelser. Han gjorde en stor Opdagelse og betroede sig til Otto von Holzen, der mente, at han kunde tjene en Formue ved den. Men von Holzen snød og blev grebet i det. Det blev til en stor Retssag, og von Holzen forstod at vælte Skylden over paa min uskyldige Mand. Det Aktieselskab, der var dannet, gik fallit, og min Mand skød sig i et Anfald af Fortvivlelse. Det viste sig bagefter, at han havde reddet min Formue ved at skyde sig. Saa jeg var en rig Kone, og von Holzen blev narret. Verden troede ikke, at min Mand havde gjort det med Vilje, men jeg forstod det. Det er én af den Slags Ting, som man beholder for sig selv, og det er ligegyldigt, hvad Verden tror. Der er kun to Ting tilbage for mig at gøre, den ene: at bruge mine Penge, som min Mand ønskede, den anden: at lade Otto von Holzen bøde, naar Tidens Fylde komme. Maaske den er kommet med Malgamithistorien! Maaske De er den Mand, der skal hjælpe mig!"

„Jeg forstaar Dem først nu," sagde han efter en lang Pavse. „Før syntes jeg ikke, der var nogen Grund til, at De skulde have Interesse for vor Plan."

„Min Interesse for Malgamitselskabet er begrænset til én Person," svarede Fru Vansittart; „men saaledes gaar det vist med alle menneskelige Interesser, min Ven."

18. KAPITEL.

Et Møde.

Cornish tilbragte sin Dag med at spadsere i Klitterne eller skrive Breve; om Aftenen sad han sædvanligvis i den før omtalte Kafé, hvor der af og til indfandt sig enkelte Malgamitarbejdere, som han efterhaanden fik en hel Del Oplysninger ud af. Han ønskede saa længe som muligt at skjule for von Holzen og Roden, at han var i Holland, og der var heller ingen af Malgamitarbejderne, der genkendte ham; han saa' ingen af dem, som han selv havde ført til Haag, og skøttede ikke om at gøre for mange Spørgsmaal. Han kom tilsidst til den Slutning, at von Holzen havde lagt sine Planer meget snedigt, og for at forberede sit Angreb paa ham aflagde han sit Besøg hos Fru Vansittart.

Den følgende Morgen spadserede han i Nærheden af Klitvillaen og saa' Percy Roden forlade Huset ved Nitiden. Saa tændte Tony sig en Cigaret og satte sig ned for at vente. Han vidste, at Dorothea sædvanligvis gik til Haag for at gøre sine Indkøb, inden det blev hedt, og han behøvede heller ikke at vente længe, for hun forlod Huset efter en halv Times Forløb. Men i Stedet for at gaa til Haag drejede hun af til højre henimod Havet.

Cornish rejste sig og fulgte efter hende. Han var kommet for at tale med Dorothea og vidste ganske bestemt, hvad han vilde sige. Han kom meget tæt hen til hende, før hun hørte hans Trin. Saa vendte hun sig om og genkendte ham straks. Han saa', at hun rødmede lidt; men hun gik ham roligt i Møde.

„Jeg vidste ikke, at De var i Holland?" sagde hun.

Han gav hende Haanden uden at svare. Alt, hvad han havde lavet sig til at sige, var pludselig som blæst bort.

„Jo," sagde han og saa ind i hendes rolige graa Øjne, „jeg er i Holland, fordi jeg ikke kan andet, — fordi jeg ikke kan leve uden Dem. Lige over for mig selv og for alle andre har jeg givet det Paaskud, at jeg kom til Haag for Malgamitens Skyld; men det er ikke rigtigt. Jeg kommer, fordi De er her. Hvor De er, maa jeg være, hvor De tager hen, maa jeg følge efter Dem. Verden er ikke stor nok til, at De kan slippe bort fra mig; men den er saa stor, at jeg føler, jeg altid maa være i Nærheden af Dem, for at der ikke skal hænde Dem noget ondt, vaage over Dem og tage mig af Dem. De véd, hvorledes mit Liv har været —"

Dorothea smilede, medens hun saa' ud paa det graa Hav.

„Jeg har naturligvis bortødslet min Tid paa en skrækkelig Maade," vedblev han — „jeg har aldrig udrettet noget godt her i Verden; men der er formildende Omstændigheder! Jeg har aldrig vidst, hvad Livet var, før jeg saa' det — i Deres Øjne."

„Er De ganske sikker paa det?" sagde Dorothea uden at vende sit Hoved.

„Paa hvad?"

„Paa det, De siger."

„Ja, jeg er ganske sikker paa det."

„Jeg spørger om det," sagde hun med en blid Latter, som pludselig aabnede Paradisets Porte og bød et stakkels Menneske træde ind, „fordi det er en alvorlig Sag — for mig."

„Jeg kom ikke herud, fordi jeg havde i Sinde at sige Dem det," sagde Cornish efter en Pavse.

De sad paa en Sandbanke. Dorothea saa' alvorligt paa ham; thi hans Stemme havde en meget alvorlig Klang.

„Jeg tror, jeg vidste det," sagde hun med en Slags rolig Triumf.

Tony vendte sig om for at se paa hende, og lidt efter mødtes deres Øjne — kun et Øjeblik.

„Jeg kommer for at sige Dem noget helt andet," sagde han, „noget, der for Øjeblikket synes at frembyde uovervindelige Vanskeligheder. Jeg kan kun vise Dem, at jeg holder af Dem, ved at bringe Forstyrrelse ind i Deres Liv."

Han afbrød sig selv med en lidt forvirret Latter, for han vidste ikke rigtigt, hvorledes han skulde fortælle hende, at hendes Broder var en Slyngel. Han sad og borede Huller i Sandet med sin Stok.

Fortsættes.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Fhv. Stadslæge i København, Etatsraad Dr. *P. A. Schleisner*, er for nogle Dage siden afgaaet ved Døden, 82 Aar gammel. Han blev i 1835 Student fra Borgerdydskolen med Udmærkelse og tog Embedseksamen 1842. Hygiejnen blev det Felt, hvor han i særlig Grad kom til at bruge sine rige Evner. I 1847 foretog han en Islandsrejse, hvor han undersøgte de hygiejniske Forhold med Hensyn til den islandske Leversygdom. Hans Doktordisputats omhandler de betydelige Resultater af disse Undersøgelser. Derefter foretog han flere Studierejser i Udlandet, og ved sin Hjemkomst blev han Distriktslæge i Hovedstaden og senere Medicinalinspektør i Slesvig, hvorfra han blev fordreven i 1864. Som Stadslæge i København 1865—86, som Medlem af Sundhedskollegiet og en Mængde Kommissioner, som Forstander for Vakcinationsanstalten blev der lagt Beslag paa hans store Arbejdskraft, som næsten syntes uopslidelig. Den afdøde var Kommandør af Dannebroge og Dannebrogsmand.

Stadslæge Schleisner.

Professor *Edvard Helsted*, som døde forrige Torsdag, var født den 8. December 1816, og hans Hovedvirksomhed falder derfor i en Tid, som kun vil erindres af den ældre Slægt.

Fra 1838—1869 virkede han dels som Violinist, dels som Koncertmester ved det kgl. Kapel, i hvilken Egenskab han skrev Musik til flere Balletter. I sidstnævnte Aar tvang hans Helbred ham til at trække sig tilbage for udelukkende at virke som Lærer i Musikteori og Klaver ved Konservatoriet, i hvilken Stilling han har indlagt sig ikke ringe Fortjeneste af Musiklivet. Som Koncertmester erstattedes han som bekendt af sin to Aar yngre Broder, Prof. Carl H., der overlever ham.

Professor Helsted.

Edvard Helsted henlevede sine sidste Dage i Fredensborg.

I en Alder af 57 Aar døde nylig en af Københavns mest kendte Forretningsmænd, Oliemøller *Alfred Olsen*. Han var Søn af den kendte Oliemøller B. C. Olsen, hvis grundmurede Firma paa Kristianshavn han efter at have taget statsvidenskabelig Eksamen overtog og ledede med stor Iver og Dygtighed.

Men ved Siden af sin industrielle Virksomhed havde Olsen et vaagent Blik for alle Kulturopgaver, og han fulgte Literaturen og Kunsten med den dannede Mands Interesse og Forstaaelse. Ligesaa lidt bør det lades uomtalt, at han, varmhjertet og rundhaandet som han altid var, tog livlig Del i mange Velgørenhedsforetagender, hvad navnlig de fattige paa paa Kristianshavn kan tale med om.

Oliemøller Olsen.

Og i mange selskabelige Kredse vil man savne hans altid elskværdige imødekommende Personlighed.

En i den jydske Handelsverden meget bekendt Mand, Bankdirektør og Bryggeriejer *Erh. Petersen* i Nørre Sundby, er efter nogen Tids Sygdom afgaaet ved Døden. Oprindelig var han anbragt ved Postvæsenet; men snart forlod han dette for at kaste sig over det praktiske Liv som Forretningsmand. I Begyndelsen af Tredserne anlagde han et Bryggeri i Nørresundby, udvidede lidt efter lidt sin Virksomhed med Held og havde fornylig anlagt et stort Bajerskøl Bryggeri. Naturlig blev han en sikker Mand til mange kommunale Hverv, saaledes har han siddet 12 Aar i Kommunalbestyrelsen som Formand og har haft ikke ringe Del i Byens store Opsving i de senere Aar, endvidere var han Overligningskommissær og sad i Bestyrelsen for „Fattigkassen". For elleve Aar siden blev han valgt til Direktør for Aalborg Diskontobank. Den Afdøde nød stor Anseelse paa Grund af sin Dygtighed og Retsindighed. For nogle Aar siden blev Ridderkorset ham tildelt.

Bankdirektør Petersen.

Cand. polit. *Gustav Emil Grüner*, Ejer af Feltergaard og Forpagter af Egemarke, er efter faa Dages Sygdom afgaaet ved Døden. Han var Søn af Hofjægermester Grüner til Egemarke og født den 1. Maj 1858.

Cand. polit. Grüner.

Følleslov-Særsløv Kommune mister i G. en af sine bedste Mænd, en elskværdig Karakter, hjælpsom mod alle. Han var Medlem af Holbæk Amts Selskabs Lovkommission og Bestyrelsesmedlem i Kommunens Sygeplejeforening.

Jubilæum.

En af Kallundborgs mest agtede og ansete Borgere, Købmand *Peter Th. Hansen*, fejrede for nylig sit 25 Aars Jubilæum som Købmand i Kallundborg. P. Th. Hansen kom til Kallundborg i 1870, dokumenterede snart ved sin Forretnings Opvækst, at han var i Besiddelse af et stort Forretningstalent, der skaffede ham en meget stor Kundekreds. Samtidig med, at Forretningen dreves op, øgedes hans Indflydelse i Byen og han kom i Tidens Løb til at beklæde ikke saa faa Tillidsposter. Særlig bør han nævnes som 12-aarigt Byraadsmedlem, som Formand for Fattigudvalget, 16-aarigt Bestyrelsesmedlem i Handelsforeningen, Bestyrelsesmedlem og senere Formand for Kallundborg Laane- og Sparekasse og Medlem af Kallundborg Banks Direktion.

Købmand P. Th. Hansen.

Fru Johansen.

Bona ventura.

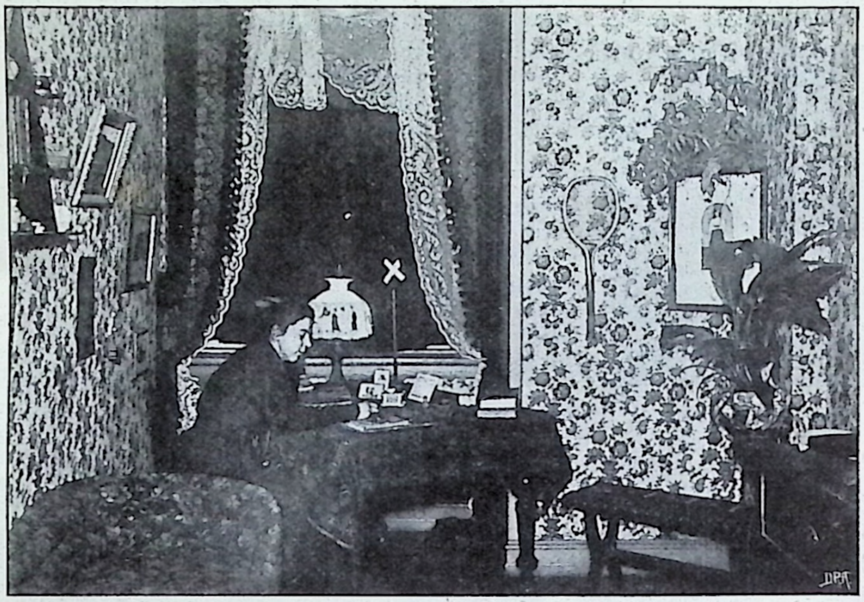
Ude paa Rolighedsvej paa Frederiksberg ligger en ny, anselig Bygning, som bærer Navnet „Bona ventura“. Den er opført for at tjene til Hjem for unge, studerende Piger. Fru *Johansen*, som har oprettet dette Hjem, havde set, at der her i Byen savnedes et Sted, hvor unge Piger fra dannede Hjem ude omkring i Landet, der skulle opholde sig her i Byen for at søge Kursus eller af andre Grunde, kunne finde Erstatning for de gode Hjem, som de havde forladt. Fru Johansens Maal er ikke at tjene Penge ved dette Foretagende, men at indrette det saa hyggeligt og godt som muligt for de unge. Mange af dem, der have boet i „Bona ventura“, vil bevidne, at dette Maal er naaet. Det er et Sted, hvor Forældre trygt kunne sende deres unge Døtre hen, og hvor de bo baade billigt og godt.

Hjemmet har snart bestaaet i to Aar; det paabegyndtes paa Østerbro, men saa snart den nye Bygning paa Rolighedsvej var færdig, og Indvielsen havde fundet Sted i Oktober 1898, flyttede man ind i sit eget Hus.

Vi bringe i Dag foruden Fru Johansens Portræt et Interiør fra den store Spisestue samt fra et af de unge Pigers Værelser. Der er desuden i „Bona ventura“ en stor hyggelig Dagligstue, hvor de unge kunne samles, naar de have Tid dertil, og her tilbringes mangfoldige fornøjelige Timer. I samme Etage som Spisestue og Dagligstue findes tillige Musikværelset.

Fremtidig vil ogsaa ældre Lærerinder kunne optages i Hjemmet, men det gælder for alle, at man maa melde sig i god Tid, da det ofte hænder, at der ikke kan skaffes Plads til de mange, der ønsker at nyde godt af det hyggelige Ophold i „Bona ventura“.

—e.

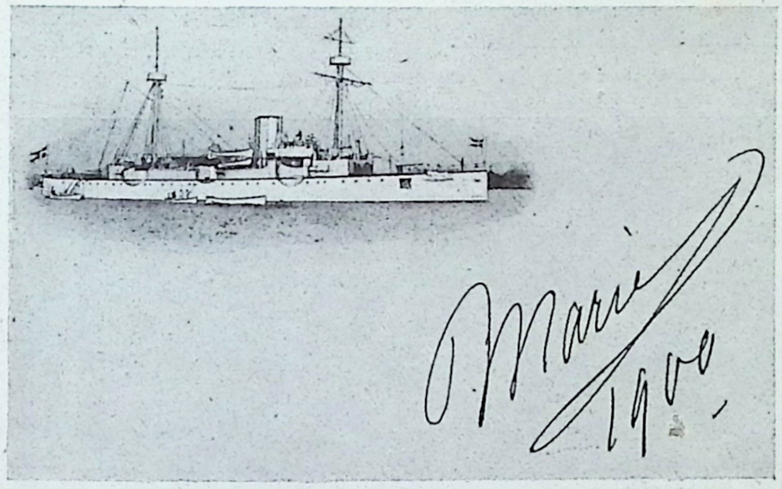
Interiør fra „Bona ventura.“

Spisesalen i „Bona ventura.“

Nr. 26. Aargang 1899–1900. Søndagen den 25. Marts. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Erindringskort om Valkyrie-Togtet (signeret af Prinsesse Marie).

Fra „Valkyrien"s Togt.

Det kinesiske Hav, Februar.

Det er en ren Vederkvægelse efter de mange Fester at komme ud paa det friske, aabne Hav. Vi genoptager vore Sysler og Pligter, som maaske nu og da blev os lidt ensformige, naar Vejen mellem to Havne var usædvanlig lang; men har man som nu sidst i Bangkok faret fra Fest til Fest fjorten Dage i Træk, saa føler man det som en Befrielse at komme ud paa Havet, hvor den friske Brise stryger hen over Hovederne, og man kaster sig med Glæde over det stille Arbejde.

Jeg gik straks i Gang med at fremkalde nogle af de Billeder, jeg hidtil har taget paa „Valkyriens" Togt, og afsender i Dag til „Hver 8. Dag" en lille Samling af dem, der vil have størst Interesse derhjemme.

Der er Kost for alle Ganer. Der er først og fremmest, jeg tør nok sige, et meget fornøjeligt Billede af „Valkyriens" Chef, Prins Valdemar, i Tropedragt, og saa er der vor højtidelige Søndags-Gudstjeneste om Bord med Skibspræsten, Kapellan Nyholm, i Forgrunden, Officererne og Mandskabet med de opslaaede Salmebøger i en Kreds udenom ham. Disse Gudstjenester foregaar næsten altid under aaben Himmel, og saalænge Højtideligheden varer, smælder Kirkeflaget fra Korvettens Stortop.

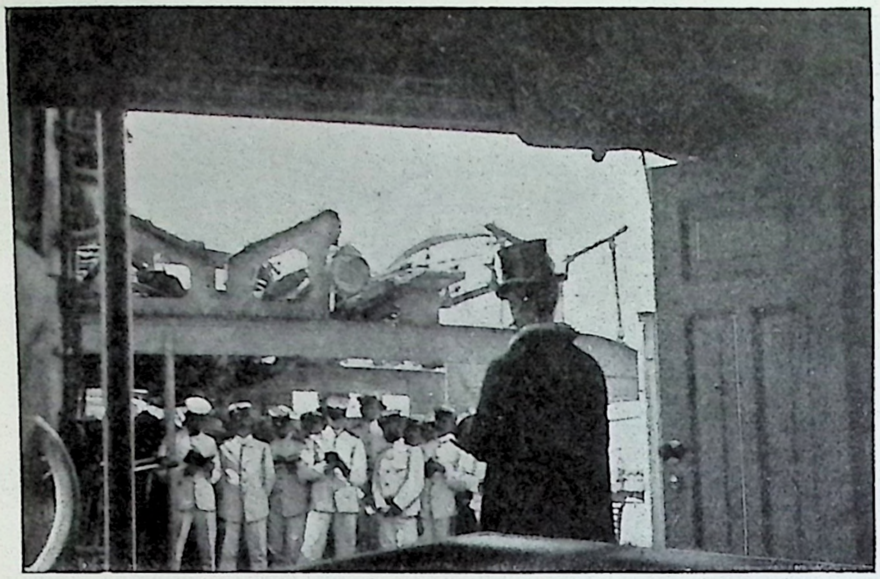
Af de daglige Scener om Bord er der to Billeder; ét, der viser vort brave, ved enhver Lejlighed ihærdige Musikkorps, der forkorter os mangen en Stund med baade lystige og alvorlige og, — naar vi er alene, — altid hjemmekendte Melodier, og ét, paa hvilket vi se Besætningen tage Middagshvil, spredt over Fordækket.*)

Desuden vil det være af Interesse

Prins Valdemar i Trope-Uniform.

*) Dette Billede blev allerede gengivet i vort sidste Nummer.

Kapellan Nyholm holder Søndags-Gudstjeneste (spec. fot. for „Hver 8. Dag").

Næste Gang sender jeg Billeder og Tekst fra Saigon, hvor Guvernøren over de franske Besiddelser vil feste i fire Dage til Ære for Prins Valdemar. Franskmændene, der véd, at Prinsen er gift med en franskfødt Prinsesse, vil ikke vide noget af at modtage ham alene som Chef for „Valkyrien", og der er bevilget 50,000 Francs til Fester i Anledning af Prinsens Besøg. Der bliver Middage og Baller og Teaterforestillinger, Regattaer, Væddeløb og Folkefester, og Midtpunktet i alle disse Fester bliver Prinsesse Maries Gemal, hvis vel-

at se Bangkoks Brandvæsen i Virksomhed, ikke mindst fordi det er en dansk Mand — han ses paa Billedet — der er Leder af Byens sorte Brandsvende. Under Opholdet i Bangkok blev vi tilfældig Vidne til en ret betydelig Brand, der tilintetgjorde nogle hundrede Hytter i Bangkoks Fattigkvarter. Brandvæsnet arbejdede energisk, men naaede dog ikke noget stort Resultat, fordi Ilden havde altfor godt fat i de letbyggede Rønner, da Sprøjterne kørte frem. Forøvrigt sagde man, at Kong Chulalongkorn ingenlunde var ked af Branden, fordi netop disse Hytter spærrede for en Udvidelse af Byens største Torv.

Koncert om Bord paa „Valkyrien" (spec. fot. for „Hver 8. Dag").

trufne Billede ses paa det omfangsrige Program, der er sendt „Valkyrien"s Chef og Besætning.

Fremdeles sender jeg Billeder fra Hongkong og supplerer iøvrigt mine Illustrationer af Livet her om Bord med nogle Fotografier, der rummer kendte Ansigter.

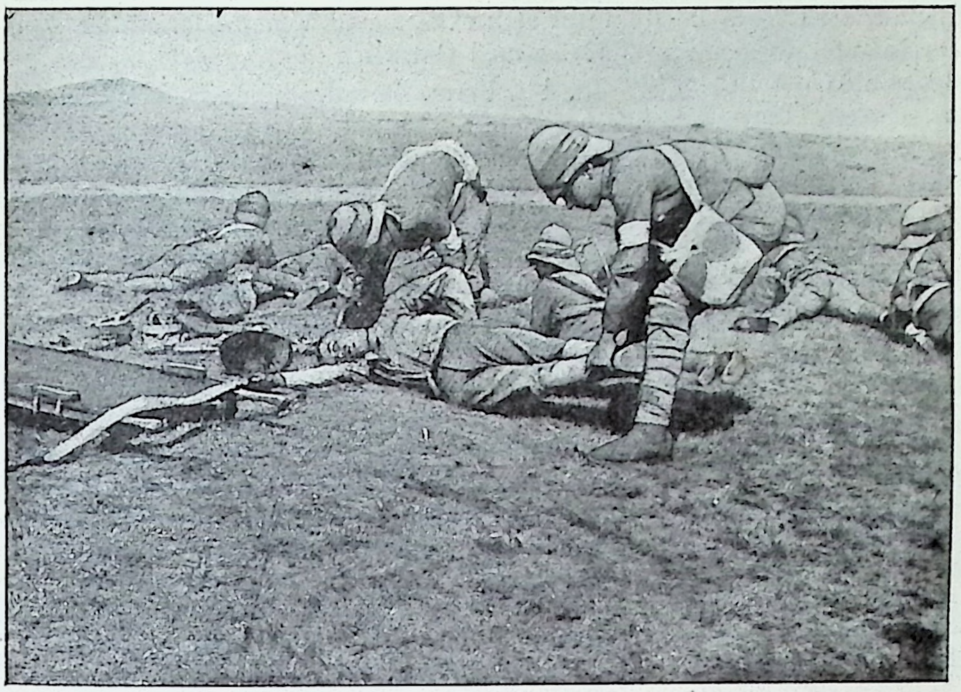

Bangkoks Brandvæsen (spec. fot. for „Hver 8. Dag").

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

De Saarede lægges paa Baare.

med 114 Felt- og 16 Maksimkanoner. Vil man udtrykke Artilleristyrken i Hovedet, kan omsættes til noget over 3000 Mand. Hele den kombattante Styrke gaar saaledes op til henimod 30,000 Mand. Det er med dette Tal, der maa regnes. Samtidig maa det erindres, at dette er Maksimalstyrken, som var til Stede ved Udrykningen, og at der ved alle Afdelinger gennem tilfældig Afgang, deriblandt ogsaa Sygdom, var indtraadt en Formindskelse inden de naaede Krigsskuepladsen og kom i Kamp.

Alle Transportskibene, der kom fra England, anløb Kap for at faa Ordre om, hvor Tropperne skulde udskibes. Skibene ankom til forskellig Tid, dels fordi de hverken var afgaaede samtidigt eller fra samme Indskibningssted, dels fordi Rejsens Varighed var forskellig efter Skibenes Hurtighed.

Efter den Maade, hvorpaa Forholdene havde udviklet sig, ansaa General Buller det for nødvendigt hurtigst muligt at tilvejebringe en Vending i Tingene. Derfor vilde han ikke oppebie alle Skibenes Ankomst, men disponerede over Tropperne, efterhaanden som de ankom. Følgen deraf maatte uundgaaelig blive, at der skete Brud paa den oprindelige ordre de bataille.

General French, der fra Durban havde begivet sig til Kap, ankom til denne By den 8. November og bragte General Buller Efterretninger om Forholdene i Ladysmith og Natal. Paa Grundlag heraf samt paa Efterretninger, han iøvrigt havde modtaget, bestemte General Buller, 1) at han vilde sende Hovedstyrken til Natal, for at den kunde undsætte Ladysmith, 2) sende et Korps frem for at undsætte Kimberley og 3) lade en Styrke operere i Centrum for at kaste Fjenden, der stod S. for Oranjefloden, tilbage. Tropperne fordeltes med de forskellige Maal for Øje. Buller havde desuden fra Regeringen faaet Meddelelse om, at der vilde blive mobiliseret endnu en Infanteridevision (Warren) samt en Belejringspark, der skulde afgaa til Sydafrika, samt at der alt var afsendt Batterier for at forøge Feltartilleriet. Desuden var der Forstærkninger undervejs saavel fra Kanada som fra Australien. Disse For-

Den engelske Hærs Afdelinger saavelsom de større Enheder, Brigader, Divisioner og Armekorps, er rigeligt udstyrede med Hjælpeinstitutioner ɔ: Parker, Træn, Forplejningskolonner, Personale til Magazintjeneste, Sanitetskompagnier, Feltlazaretter, Bagerier osv., men alle disse Institutioner maa fradrages for at man kan komme til den kombattante Styrke. At give nærmere Oplysninger derom i alle Enkeltheder, vil, af Hensyn til Pladsen, ikke være muligt, men eet vil formentlig være tilstrækkeligt at oplyse om, at et Armekorps, der tæller 3 Infanteridivisioner, 1 Eskadron, 1 Bataillon beredent Infanteri, 6 kørende og 2 ridende Batterier samt Ingeniøren, med dets Hjælpeinstitutioner udgør 11780 Officerer og 34,453 Mand. Men Korpsets kæmpende Styrke udgør 22,600 Geværer (Infanteri og Ingeniører) 448 Sabler eller Landser med 102 Felt- og 14 Maksimkanoner.

En Kavaleridivision — 2 Kavaleribrigader (6 Rytteriregimenter) 1 Bataillon beredent Infanteri, 2 ridende Batterier og 6 Maksimkanoner samt et Ingeniørdetachement — tæller med Hjælpeinstitutionerne 328 Officerer og 6367 Mand. Divisionens kæmpende Styrke udgør derimod 2668 Sabler eller Landser og 995 Geværer samt 12 Felt- og 6 Maksimkanoner.

Den Forøgelse af kæmpende Tropper, som General Buller fik fra England udgjorde saaledes:

Armekorpset	23,048 Mand
Kavaleridivisionen	3,663 —
ialt	26,711 Mand

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

stærkninger agtede Buller at anvende i Overensstemmelse med Forholdenes Udvikling.

Med Hensyn til Kommandoen paa de forskellige Dele af Krigsskuepladsen bestemte General Buller, at de 3 Generalløjtnanter, der førte Kommandoen over Armekorpsets Infanteridivisioner, skulde benyttes dertil, saaledes at General Clery skulde kommandere i Natal, General Lord Methuen gaa mod Kimberley og General Gatacre føre Kommandoen i Centrum understøttet paa sin venstre Fløj af Rytteriet under General French.

De overskydende Tropper skulde anvendes til at sikre Etapelinjerne og stilledes under Kommando af Generalløjtnant Forrestier Walker.

Undsætningen af Kimberley.

Det Korps, Lord Methuen fik Kommandoen over, talte Gardebrigaden Colville, Brigaden Fetherstonhaugh, en Marinebrigade, et Rytterregiment, en Bataillon beredent Infanteri, 3 Batterier og 1 Ingeniørkompagni samt et beredent Frikorps, Remington Guides. Hele Styrken udgjorde henimod 12,000 Mand med 18 Felt- og 4 Maximkanoner.

Afdelingerne transporteredes pr. Jernbane fra Kap til De Aar Junction og marcherede derpaa til Oranjefloden, hvor Korpset samledes den 20. November ved Oranje River Station.

Efterretningerne udsagde, at en Boererstyrke stod mellem Modder River og Oranjefloden. Det forholdt sig rigtigt. General Cronje, der med sin Hovedstyrke stod S. for Kimberley, havde nemlig sendt General Delarey frem med henved 1500 Mand og nogle Kanoner for at observere Overgangsstedet over Oranjefloden.

Den 21. gik Lord Methuen over Floden og naaede frem til Witteputsplateauet. Herfra foretog han en Rekognoscering, der bragte som Udbytte, at Fjenden havde taget Stilling paa Kaffirs Kop, der ligger Ø. for Jernbanen i Nærheden af Belmont Station. Han besluttede derfor at angribe Fjenden den følgende Morgen.

Boererne stod ikke alene paa Kaffirs Kop, men tillige paa en mere østlig liggende Højde, Table Mountain. Begge Højder ligger omtrent 100—200' over Højsletten, og det sydlige Affald af Kaffirs Kop danner Terrænbølger, der var besatte af Boerernes Fortræfning i 3 bag hinanden liggende Stillinger.

Englænderne brød op om Morgenen Kl. 3, og efter noget over en Times Forløb stod de foran Fjendens Stilling. Gardebrigaden havde venstre Fløj og skulde, understøttet af Marinebrigaden, angribe Kaffirs Kop. Brigaden Fetherstonhaugh, der havde højre Fløj, skulde angribe Table Mountain. Artilleriet var placeret imellem Brigaderne, og Rytteriet samt de beredne Tropper dækkede de udvendige Fløje. Det var Lord Methuens Hensigt at omgaa Kaffirs Kop til Højre, men i Mørket tog Garden fejl af Vejen, saa at dens Tetebataillon kom mod Fronten af nævnte Højde. General Fetherstonbaugh fik derfor Befaling til at trække sig til Venstre for at faa Forbindelse med Garden.

Kl. $4^1/_2$ Form. blev der given Befaling til Angreb.

Den Gardebataillon, der havde Teten, angreb Boerernes forreste Stilling. Skønt Angrebet synes at være kommet Boererne overraskende, satte de sig stærkt til Modværge; derpaa kastede de sig paa Hesten og jagede tilbage til den næste Stilling. General Colville forstærkede Angrebsstyrken med 1 Bataillon og fortsatte Fremrykningen. Atter kom det til en haard Kamp, men ogsaa denne Stilling blev erobret. Garden stod nu foran den tredje Stilling. Dens Reserve rykkede frem og tvang Boererne til at gaa tilbage. Men for disse var den Kamp, der hidtil var bleven ført, kun indledende. Hovedforsvaret skulde føres fra Kaffirs Kop, der laa 1200 Alen bag den sidste Stilling. Da Højden var stærkt besat, saa at et frontalt Angreb ikke kunde gennemføres, blev General Colville staaende.

Brigaden Fetherstonhaugh havde imidlertid angrebet Table Mountain og var stødt paa færre Vanskeligheder. Ved at omgaa højre Flanke og føre et kombineret Angreb mod denne og Fronten, lykkedes det at erobre Højden. Under Kampen blev General Fetherstonhaugh saaret, saa at Oberstløjtnant Money maatte tage Kommandoen over Brigaden. Men Erobringen kunde ikke hævdes, thi Boererne, der holdt Kaffirs Kop besat, rettede en saa heftig Ild mod Table Mountain, at Englænderne maatte rømme den.

Da Lord Methuen ikke vilde paatage sig Ansvaret for at lade Garden angribe Kaffirs Kop, befalede han, at Tropperne skulde trække sig tilbage til den Lejr, de havde forladt om Morgenen. „Vi er," skrev en Deltager, „som sejrende Besejrede vendte tilbage til Oranjefloden efter at have maatte lade en hel Del af vore bedste Officerer og en lang Række af Døde og Saarede blive liggende paa Valpladsen."

Englændernes Tab beløb sig til 10 Officerer og 230 Mand. Boerernes Tab kendes ikke, men Lord Methuen angiver at have taget 50 Fanger.

En den 24. foretagen Rekognoscering bragte Methuen Efterretning om, at en mindre Boerer Styrke med 2 Kanoner havde taget Stilling ved Graspan Station, N. for Belmont. Da han den følgende Dag vilde rykke frem for at slaa Lejr ved Eslin, befalede han, at Oberstløjtnant Money skulde med sin Brigade, Marinebrigaden og Artelleriet angribe Stillingen ved Graspan, og Gardebrigaden skulde følge efter, dækkende Bagagen og Trænet.

Opbrudet skete den 25. November om Mor-

genen Kl. 3½ og Kl. henimod 7 naaede Money frem til Fjendens Stilling.

Det var General Delarey, som, efterladende en mindre Styrke paa Kaffirs Kop, havde taget Stilling med sin Hovedstyrke paa nogle Højder S.-V. for Graspan Station. Da Lord Methuen stødte paa en stærkere Modstand, end han havde ventet, heliograferede han til Gardebrigaden om at komme til Hjælp. Men dels var Ordren ikke klar, og desuden forhindrede andre Forhold dens Udførelse. Money maatte derfor føre Kampen alene. Han besluttede at engagere Stillingens højre Fløj med 5 Kompagnier og føre Hovedangrebet mod dens venstre Fløj. Efter en indledende Artillerikamp rykkede Money frem. Han blev modtagen med en heftig Ild, der bibragte Marinebrigaden betydelige Tab, fordi den bevægede sig i for dybe Formationer og ikke forstod at benytte Terrænet. Selv lykkedes det ham at faa sin Brigade ind under Højdernes døde Vinkel. Her formerede han Tropperne til Storm og rykkede frem, men da hans Tropper naaede op paa Højderne, havde Boererne ved Hestenes Hjælp trukket sig bag Stillingens højre Fløj, og i Forening med denne trak de sig tilbage.

Gardebrigaden havde imidlertid fortsat sin Marche. Da viste pludseligt den paa Kaffirs Kop efterladte Boererstyrke sig i dens Ryg. General Colville blev derved nødt til at gøre Holdt og Front. Det kom dog ikke til Kamp, thi Generalen siger i sin Rapport, at han hverken forbrugte Ammunition eller havde noget Tab.

General Lord Methuen.

Englænderne mistede i Kampen ved Graspan 9 Officerer og 159 Mand.

N. for Graspan Station skæres Jernbanen af Rietfloden. Denne optager Modderfloden lidt Ø. for Modder River Station, der har udviklet sig til en lille Landsby.

General Delarey havde to Gange optaget Kampen, men kun i den Hensigt at anbringe Standsningsstød og give General Cronje Tid til at trække Forstærkninger til sig fra Mafeking. Efter at dette var sket, tog Cronje Stilling N. for Modderfloden til begge Sider af Jernbanen paa Spytfontejn og Magersfontejn og forstærkede General Delareys Avantgarde, der tog Stilling mellem Rietfloden og Modderfloden med højre Fløj ved Modder River Station og venstre ved Jacobsdal. Denne Stilling er meget stærk, thi den nordlige Bred af Rietfloden er dominerende og bevokset med tætte Buske, der muliggør en fuldstændig skjult Opstilling.

Slaget ved Graspan.

Øjebliksbilleder fra Gammelstrand.

Gammel Strand-Jubilaren ved Æresporten.
(Fot. for „Hver 8. Dag“ af Firmaet Kongsbak & Cohn).

„Havfruer“ kalder poetisk anlagte Gemytter disse ærede Medborgerinder, som Dag ud, Dag ind, Vinter og Sommer, i Slud og i Solskin, tjener sig en knap Dagløn ved at forsyne økonomiske Husmødre med billig Fisk dernede ved Kanalen overfor Thorvaldsens Musæum.

„Fiskerkællinger“ kalder mindre gyldenmundede Københavnere dem med et Ord, der efterhaanden har antaget en meget vid og ikke videre smigrende Anvendelse.

Der er næppe Grund hverken til at smigre eller fornærme disse brave Kvinder. Hvad navnlig det sidste Ord angaar, da ved jeg, at en Vaskerkone, jeg havde i mine unge Dage, og en Værtinde, jeg ogsaa havde, og som var bornert nok til at beklage sig over et lettere Mavetilfælde, der indfandt sig hos mig Morgenen efter mit første Studentersold . . . ja disse to Damer kunde i Sandhed finde paa Ord, som ingen Fiskerkone vilde tage i sin Mund, og fortjente i langt højere Grad end disse at foreviges i Sproget ved særlige Kælenavne.

Handelen paa Fisketorvet har eksisteret fra Arilds Tid og er nu ordnet efter en Vedtægt fra 1869, ifølge hvilket „Borgerskabet“ koster 1 Kr. om Aaret. Før 69 havde „Skovserne“ Privilegium, og mangen en ærlig Københavnerinde maatte hensmægte i Fængslets Vraa, fordi hun ikke kunde holde sig fra Gammelstrand. Men nu er alle lige.

„Skovserne“, det vil sige Skovshovedkonerne, danner dog Aristokratiet. De kommer agende ind ad Strandvejen hver Morgen i en stor Bænkevogn og er da i Reglen saa forsvarligt indpakkede, at man kun ser Næserne af dem. Disse var da ogsaa den eneste Legemsdel, de stødte, da de forleden væltede paa Gaden. De har deres Centralhotel i Adelgade, hvor Vognen venter dem om Eftermiddagen.

Onde Tunger — og dem gives der en Del af — paastaar, at „Skovserne“ ofte kommer til Byen uden saa meget som en Ansjos i deres Kurv. De køber ganske som andre Fiskehandlere deres Varer ved Kvaserne. Vist er det, at der gives Fiskesorter, som Landliggere i Skovshoved aldrig kan faa hos Fiskerne, før Mutter kommer hjem fra Byen. Naa, det er jo en ærlig Sag, og „Skovserne“ har ogsaa Ord for at være ærlige i deres Handel — naar det da ikke netop gælder Rejer, for med dem har de nu deres egne Smaafif, som de da for Resten har fælles med Københavnerinderne.

De paastaar altid, hvergang de forlanger 2 Kroner for en Pot Rejer, at det har de selv givet. Og det mærkelige er, at de har Ret. En Pot

„Hvad koster Torsken?“ Hverdagsscene fra Gammel Strand.

Mellem Kar og Baller. Hverdagsscene fra Gammel Strand.

Rejer i Indkøb er nemlig Maalet fuldt og dertil saa mange, som der kan ligge op ad Armen lige til Albuen. Men ved Udsalg — ja vi kende jo alle, hvor utrolig tykke de smaa Bæster kan gøre sig, naar de skal ned i Maalet, og hvor næsten mikroskopiske de bliver, naar vi kommer hjem med dem.

Hver Kone har i Reglen sin Specialitet, som hun er stolt af, og som Kunderne kender. *Maren Bentsen* fra Skovshoved har for Eksempel en ganske dejlig Rødspætte, og Madam *Rosenberg* besidder en ualmindelig Veltalenhed, der tumler Sprogets vanskeligste Passager med en imponerende Virtuositet.

Men *Mine Bech* havde den 7. Marts i Aar siddet ved Stranden i 50 Aar, og det er hun stolt af. Hun sad der endda paa Jubilæumsdagen under en stor Æresbaldakin og gav Kur, og en bekendt Etatsraad afkøbte hende alle hendes Fisk for 100 Kroner og tog dem ikke en Gang med sig.

Det var nydelig gjort af Etatsraaden, men for Resten da ikke en Smule mere end ret og rimeligt. For ikke alene har Mine Bech god Brug for de 100 Kroner til at forsøde Livet lidt med efter tre Ægteskaber og femten Barselhistorier og meget andet, hvorom der kan siges baade ondt og godt. Men desuden har hun i de 50 Aar været en ihærdig Tilbeder af Kaffeguden, og det er saamænd troligt nok, at selveste Etatsraaden har tjent mer end de 100 Kroner ved Mine Bech, for Strandens Koner ved nok, hvordan Kaffe skal være.

En overstadig festlig Dag skaffede dette Jubilæum hele det lille Samfund mellem Højbro og Assistenshuset. Og nu tror jeg nok, alle Mines Kolleger ikke har noget højere Ønske end at naa til at holde 50 Aars Jubilæum.

Lad os ønske, de alle maa faa det — selv om det i Længden vil blive lidt kostbart for Etatsraaden.

J. D.

Nye Ansigter.

Ingen anden Verden skifter Rollerne saa hurtigt som i Teaterverdenen — dette kan synes en ganske selvfølgelig Ting og er det formodentlig ogsaa. Men undertiden forbavses man dog ved at se den Lethed, hvormed Publikum, for hvem Teaterspørgsmaal ofte synes at være ligefremme Livsspørgsmaal, glemmer de gamle Ansigter og tiljubler de nye.

For Eksempel — hvad hedder Folketeatrets Direktør? *Abrahams?* Jamen, det er jo ikke Abrahams, der sidder og breder sig der i Direktørstolen i det lille mørke Rum til Venstre for Bagdøren. Det er jo Dyrlæge Dilling, denne snurrige Patron fra „Første Violin".

Ja, det er ham, der dirigerer Folketeatret for Øjeblikket, det vil sige, det er *Fjelstrup,* som stikker i de berømte himmelblaa Bukser. Heldigvis sidder han der kun midlertidig, ifølge skriftlig Fuldmagt fra Hr. Abrahams, for vel er denne en udmærket Skuespiller og Hr. Fjelstrup en Diplomat, der med Ære bærer sin Kardinalhat, men vi vil dog helst beholde ham paa Scenen og Abrahams i det lille sorte Gemak.

Og det faar vi ogsaa nok Lov til, naar Hr. Abrahams forhaabentlig snart bliver rask.

* * *

Atter et nyt Ansigt! Fru *Anna Larssen* holder paa Svogerskabet og kappes paa Dagmarteatret med *Martinius* om at fordreje Hovedet paa Folk. Men den viltre Dame i „Første Violin" er genopstaaet i hendes Søster, Fru *Thora Schmidt,* en mørklokket, mørkhudet, fin og fiks lille Djævelinde med et Par Øjne som Kul — som Trækul, der er Ild i.

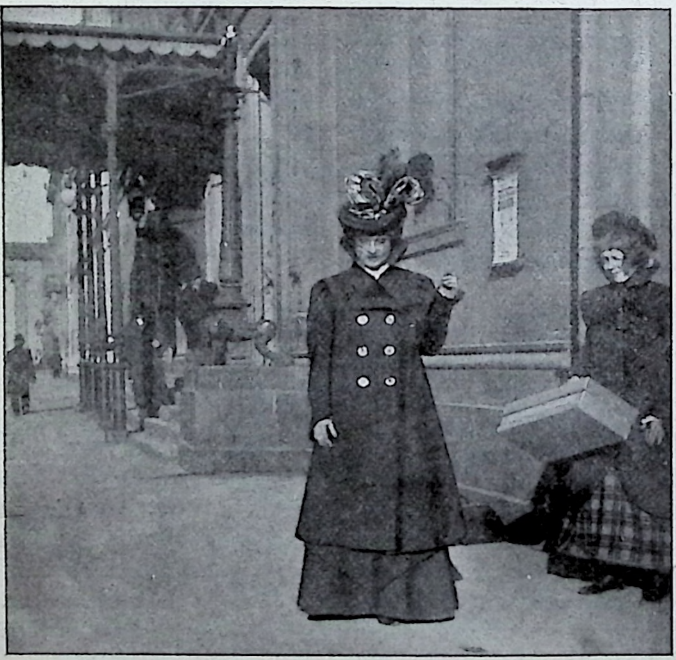

Dyrlæge Dilling (Hr. Fjelstrup) i Direktørstolen. Fru Thora Schmidt i „Første Violin."
(Fotograferede bag Kulissen for „Hver 8. Dag").

Den blonde Fru Larssen vil ikke se skævt til de Roser, hendes sorte Søster endnu kan plukke af d'Hrr. *Petersens & Wieds* dramatiske Fastelavnsris. De bliver jo i Familjen.

* * *

Hvad man derimod ikke kan sige, naar Talen er om en anden ung Dame, som en næsvis Fotograf har opsnappet paa hendes Vej fra *Kasino*. Det er Hr. *Schrøders* nye „Dukke", Frk. Helma Nilsson eller Miss *Nelson*, som er født svensk og opdraget amerikansk, men synger dansk, som om hun aldrig havde bestilt andet.

Den nye „Dukke", Helma Nilsson, paa Vej fra Prøven.
(Fotograferet for „Hver 8. Dag".)

Folk er enige om, at hun kopierer Fru *Wiehe*, hvad i og for sig er lige saa usandsynligt, som at hun skulde have uddannet sig med Kejserinden af Kina som Forbillede, eftersom Missen har været hjemmevant i Rollen længe før hun nogensinde saa Fruen. Nogle siger, at hun er kønnere end Fru Wiehe, andre, at hun er grimmere . . . om Forladelse, mindre smuk end Fru Wiehe, atter andre, at de er lige dejlige begge to.

Sandheden, paa hvilken det kommer an, er, at Hr. Schrøder har tjent 30,000 paa sin første Dukke og rimeligvis kan tjene noget lignende paa den anden.

Og det er jo dog det vigtigste, hvad sikkert ingen vil modsige. I hvert Fald ikke Hr. Schrøder.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Molières Hus er ødelagt af Flammerne!

Ved denne Efterretning dukkede frem for Tanken de sørgelige Minder fra den rædselsfulde Operabrand for godt en halv Snes Aar tilbage og fra Bazarbranden i 1897 — Begivenheder, som kostede en Mængde Mennesker Livet og vakte Bestyrtelse Verden over.

Hovedbilledet: Mlle Henriot som „Roxane" i „Cyrano de Bergerac".

Skuespillerinden *Mlle Henriot*, som omkom ved Théatre français Brand.

Og uvilkaarlig spurgte man: „Hvor mange Ofre?" Men heldigvis skete Ulykken ved Middagstid, saa at den ikke fik Karakteren af en Katastrofe, om end Tab af Menneskeliv desværre ikke ganske blev undgaaet.

Ilden udbrød fem Minutter før 12 Middag i Baggrunden af Scenen — dens Aarsag har man ikke kunnet opspore. Der gjættes paa Kortslutning, Sod i Skorstenen — der er ogsaa dem, der vil have hørt Lyd som af en Eksplosion. I Løbet af kort Tid stod hele Bygningens Indre i Flammer, og Teatrets Personale, som omtrent fuldtalligt opholdt sig i den — i Anledning af en Matinée, som skulde finde Sted Kl. 1 — kunde kun med Nød og næppe redde sig ud i fri Luft. For dem alle lykkedes det dog ikke. Da Brandvæsenet ved Halvto-Tiden var Herre over Ilden, fandt man mellem de rygende Ruiner Liget af den unge Skuespillerinde Mlle. *Henriot,* som ved Ildens Udbrud havde opholdt sig paa Scenen. Tabet af den unge, talentfulde Kunstnerinde, som først for tre Maaneder siden efter en glimrende Afgangsprøve ved Konservatoriet var bleven ansat ved Teatret og allerede var Pariserpublikummets Yndling, har vakt dyb Beklagelse i vide Kredse.

Totalt ødelagt blev Bygningen ganske vist ikke. Ydermurene (opført 1782) staar endnu i samme Tilstand, som de ses paa vort Billede, skønt dette er taget kun en halv Time efter Brandens Begyndelse. Men indvendig er alt kun Grus og forkullet Træværk, og lykkedes det end Brandvæsnet, af hvis Mandskab 17 kom til Skade, i Forbindelse med Skuespillerne og mange private Redningsmænd at frelse Størsteparten af de Kunstskatte, som rummedes i Teatrets Musæum, saa er dog adskillige værdifulde Ting gaaet til Grunde.

Théatre français stod for Bevidstheden som en Peterskirke for den mægtige dramatiske Kultur, der for Franskmanden siden *Molières* og *Racines* Tid næsten er bleven Religion, og som ogsaa for den øvrige civiliserede Verden har været af gennemgribende Betydning. *Victor Hugo, Casimir Delavigne, Scribe, Dumas* — alle de store, berømte franske Dramatikere har herfra befrugtet deres Samtid og Eftertid, og fra Læber som *Talmas, Rachels, Sarah Bernhardts* og *Coquelins* har her det franske Sprog lydt i sin nobleste og skønneste Renhed.

Det er ikke alene et Hus, her er brændt. Det er heller ikke blot et Tab, her er lidt for den store Udstillingssommer, blandt hvis Glansnumre Théatre français skulde have været.

Ødelæggelsen af Molières Hus er for Frankrigs Folk, der staar midt i Kampen for Opretholdelsen af Fortidens Storhed, ligesom Tabet af en Fane, der i Aarhundreder har ført det til Sejr.

Indtil videre spiller *„les sociétaires"*, som Français' Skuespillere kaldes, videre paa Odéons Scene. Der blev straks af Direktøren, *Jules Clarétie*, truffet Forberedelser til Opførelsen af en ny Bygning, hvor til man ikke agter at benytte de gamle Mure.

Den ulykkelige Frøken Henriots Begravelse foregik Lørdagen efter fra Kirken *Saint Honoré d'Eylan* under stor og dybtfølt Deltagelse fra Kollegers og Publikums Side. Alle Kunstens og Literaturens Spidser var tilstede, Præsident *Loubet* havde ladet sig repræsentere, og Claretie talte ved Graven.

Kun En savnedes ved denne Jordefærd — det var den unge Piges Moder. Hun bragtes ved Dødsbudskabet til Vanviddets Rand og endnu paa Begravelsesdagen var hendes Tilstand saa betænkelig, at hun umuligt kunde være til Stede.

* * *

Ganske som sædvanlig flød den travle Menneskestrøm gennem Londons Gader, optaget af Dagens mangfoldige *business*. Mænd med Shagpibe i Munden, Avis under Armen og den lille traditionelle Taske i Haanden skyndte sig til Banker og Kontorer, Drosker i fuldt Trav strejfede Fortovene, og hele det dagligdags Sceneri udfoldede sig med Trængsel uden Larm, med ivrig Samtale uden Højrøstethed.

Da pludselig hævede sig et mægtigt Raab, som satte Luften i Bevægelse. Fra Mansion-House kom det, nærmere og nærmere forplantede det sig og endelig fik det Form, med én Mund lød det, saa at alle maatte høre:

Ladysmith er befriet.

Hvilket besynderligt Optrin! En Folkemængde, næsten et helt Folk blev ligesom ramt af et fælles elektrisk Stød. Forbipasserende, som aldrig i deres Liv havde skyndt sig, satte i Løb; hæse Stemmer gav sig til at raabe, man omfavnede hinanden, Drengene klatrede op paa Gadelygterne og gamle Folk blev behændige, medens Sang og Hurra og Bravoraab steg

Théatre francais Brand.

mod Himlen, medens Omnibusserne syntes at svimle og Droskerne at gribes af Raseri. Det var som om en Storm af Vanvid var faret hen over en hel By.

I Løbet af 3 Minutter var Flag og Faner ude af alle Vinduer, alle Balkoner prydedes af Draperier og improviserede Orkestre spillede op paa Gadehjørnerne. Og i en Hast malede man paa Fanerne saadanne festlige Inskriptioner, som: „Bravo Buller“, „Hurra for White“, „Joubert, din gamle Nar“.

Foran Lordmayorens Hus var rejst et rødt Banner, Banneret for Byen Londons Frivillige. Da Mængden vilde defilere forbi Fanen, opstod der en voldsom Bevægelse og man maatte udsende Politi til Hest for at holde Mængden tilbage, men Politiet reves med af Begejstring. Rytterne svang Hjælmene i Luften og Hestene med flagrende Manker syntes grebne af det almindelige Raseri.

Og fra denne febersyge Mængde forplantede Bevægelsen sig videre til det hele Folk.

I Skotland kimede Kirkeklokkerne flere Timer igennem, i Portsmouth afgav Flaaden Salut, i Cambridge stak Studenter i Glædesrus paa Gaden Ild paa et Par Vogne, i Liverpool afbrød man Retsmøderne, overalt forsonedes man, dansede man, sang man og hylede man.

Det varede fulde fire og tyve Timer, man morede sig Dagen og Natten igennem.

London i Begejstringsrus ved Efterretningen om Ladysmiths Befrielse.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

„DET er saa vanskeligt for mig," sagde han tilsidst, „saa uhyre vanskeligt, at det ser ud til, at der kun er én Udvej. De maa glemme, hvad jeg har sagt Dem i Dag, for jeg har aldrig haft i Sinde at sige Dem det før bagefter, hvis jeg i det hele taget sagde det. Glem det i nogle Maaneder, indtil Malgamitfabriken er holdt op med at være til, og hvis jeg saa har den Lykke at faa en Lejlighed, saa vil jeg" — han standsede — „saa vil jeg selv tale til Dem om det igen," sluttede han.

Dorotheas Læber dirrede; men hun sagde ingenting.

„Det er ganske klart," sagde Tony Cornish, „at denne Malgamithistorie er det rene Svindleri, ja, noget endnu værre. Von Holzens nye Maade at lave Malgamit paa er slet ikke ny; det er noget gammelt, som er gravet op igen, og som en Gang blev opgivet, fordi det var farligt. De laver det Stof for næsten ingenting, men paa Menneskelivs Bekostning. Det er kort sagt det rene Mord, og det maa standses, hvad det saa end koster. Forstaar De mig?"

„Ja."

„Jeg maa standse det, hvad det saa end koster mig."

„Ja," svarede hun igen.

„Jeg gaar hen paa Fabriken i Aften for at faa en Forklaring med von Holzen og Deres Broder. Det er umuligt at sige, hvorledes Sagerne i Virkeligheden forholder sig, jeg mener, hvor meget Deres Broder véd; thi von Holzen er snedig. Han er en kold, beregnende Mand, der behersker alle, som kommer i Nærheden af ham. Deres Broder har kun at gøre med den finansielle Side af Sagen. De tjener mange Penge; man siger, at det bliver udmærket styret i finansiel Henseende. Jeg er en Idiot i den Slags Ting; men jeg har opdaget, hvor klogt de har baaret sig ad. De giver næsten ingenting for det Stads, men sælger det dyrt og har et Monopol. Og Verden tror, at det er et Velgørenhedsværk. Det er det ikke, det er Mord."

Han talte roligt og slog i Sandet med sin Stok, medens han lagde Eftertryk paa Ordene.

„Det ser ud til," vedblev han, „at Deres Broder efterhaanden er bleven trukken ind i det, at han ikke vidste Besked, da han gik sammen med von Holzen, jeg mener, at han ikke havde nogen Idé om Fabrikationen; men den finansielle Side af Sagen maa han desværre have vidst Besked om hele Tiden. Naa, man kan jo gøre en stor Formue med den Malgamit, og at gøre en Formue, det er fristende. Der er andre, end han, der er blevet fristede; maaske jeg selv var bukket under, hvis ikke De havde været."

Hun smilede med et Udtryk, som om hun kunde have fortalt ham mere om ham end han selv. Han saa' det Smil, og der kom et lyst Glimt i hans Øjne.

„Jeg gik tankeløs ind paa den Historie," vedblev han, „fordi det var moderne at interessere sig for velgørende Stiftelser, og jeg er ikke ked af det, for det er det heldigste, jeg nogen Sinde har gjort; men nu maa jeg jo føre det igennem til Enden, og der bliver mange ubehagelige Ting at overstaa."

Han sagde det smilende; for der var ingen Uro i deres Hjerter, og der var intet, som kunde forfærde dem.

19. KAPITEL.

Fare.

Roden og von Holzen arbejdede i deres lille Kontor. Dagværket var forbi, og Fabriken var lukket. Arbejderne var gaaet hjem til deres Hytter. Det var ikke støjende Folk, de plejede at liste roligt hjem, naar Arbejdet var forbi, for at sidde i Døren, naar Aftenen var varm, eller inde i Hytterne, naar Nordenvinden blæste, og de slukkede da stille og roligt deres brændende Tørst.

Denne Aften blæste Nordenvinden, og alle Hytterne var lukkede. Lyden af Onkel Bens Harmonika hørtes svagt, men ellers var alt roligt. Der var Stilhed over hele Egnen, Stilhed af den Slags, som Naturen undertiden lægger over visse Steder som et roligt Slør, som man kunde lægge et Klæde over Resultaterne af en Begivenhed og sige: her er noget galt paa Færde, gaa din Vej!

Cornish havde forsøgt at komme ind ad Hovedindgangen; men der var laaset, og der var ingen Klokke.

„Ja, jeg er jo Direktør i dette Selskab," sagde Cornish til sig selv med en barsk Latter, medens han klatrede over Stakittet.

Da han gik forbi von Holzens Kontor, saa' han et Glimt af Roden, der bøjede sig over en stor Hovedbog, som laa aaben for ham paa Bordet, medens von Holzen sad ved en Pult og skrev Breve med sin pæne tyske Haandskrift. Cornish lukkede Døren op og traadte ind.

„Godaften!" sagde han.

„Godaften!" udbrød Roden, idet han fo'r lidt sammen og instinktmæssigt lukkede Hovedbogen. Han saa' hurtigt hen paa von Holzen, der vendte sig om med sin Pen i Haanden og hilste temmelig køligt.

Cornish mødte von Holzens Blik med Fasthed. Han var ikke bange for denne stille Videnskabsmand. Von Holzen mønstrede ham og huskede nogle advarende Ord, som Roden havde sagt for nogle Maaneder siden. Cornish var klogere, end de havde troet; i den Henseende havde de gjort en fejl Beregning.

„Jeg har undersøgt Sagerne," sagde Cornish, „og nu er Legen forbi."

Roden, hvis Ansigt var ganske farveløst, trak paa Skuldren med et haanligt Smil. Von Holzen slikkede paa sine Læber, og da Cornish saa' hans Blik, bankede hans Hjerte stærkere. Han havde i Sinde at optræde ganske fredeligt; men han havde aldrig set det Blik i en Mands Øje før, og det Blik var ikke til at tage fejl af. Der er to Ting, som ingen kan tage fejl af — et Jordskælv, og naar en Mands Øjne funkler af Mord. Men der var godt Blod i Tonys Aarer, og det gode Blod svigter aldrig; hans Muskler strammedes, og han smilede til von Holzen.

„Da De var i London for en fjorten Dages Tid siden," sagde han, „fik De Bugt med min Onkel; men jeg er ikke min Onkel, og mig faar De ikke Bugt med. Den finansielle Side af Sagen" — han standsede og saa paa Hovedbøgerne — „ja, den er jo kun af underordnet Betydning for Øjeblikket. Jeg vil tale om vigtigere Spørgsmaal. Jeg ønsker Besked om den nye Fabrikationsmetode."

„Det er meget, De ønsker," svarede von Holzen.

„Jeg ønsker mere end det," sagde Tony, „jeg vil have en Liste over Dødsfaldene — just ikke ligefrem for at offentliggøre den. Hvis Publikum fik noget at vide om den, saa rev de hele Fabriken ned og hængte sandsynligvis Dem."

Von Holzen lo. „Ja, højstærede, hvis der er Tale om at hænge nogen, saa er De med," sagde han. „Men hvorfor skal vi skændes; det er jo taabeligt, vi er jo ikke Skoledrenge, men Verdensmænd. Jeg kan ikke give Dem Opskriften paa vor Fabrikationsmetode, for det er en Forretningshemmelighed. De kunde heller ikke forstaa den uden at kalde en Sagkyndig til Hjælp, og en Sagkyndig vilde benytte sig af sin Viden. Jeg skal sige Dem, vi Kemikere stoler ikke paa hinanden. Naa, men jeg kan lave Malgamit her i Deres Nærværelse for at vise Dem, at det er uskadeligt. Skal jeg gøre det? Det er for Resten en lang Historie, for det tager to Timer, og De har maaske ikke spist til Middag. Desuden er Roden træt."

„Roden kan gaa hjem, hvis han er træt," sagde Cornish.

„Ja, ja," svarede von Holzen, „skal jeg saa vise Dem det med det samme?"

„Ja."

Roden lukkede sine Bøger og lagde dem til Side.

„Dødsfaldene kan vi tale om, naar vi gaar herfra," sagde von Holzen. „De vil se, hvori Faren ligger, og hvor skrækkelig forsømmelige disse Mennesker er. Det er jo i det hele taget mærkeligt, hvor ligegyldige Folk kan være for deres Liv."

„Ja, saa gaar jeg," sagde Roden og rejste sig. Han saa' fra den ene til den anden; men der var ingen, der sagde noget. „Godnat", sagde han og gik langsomt hen til Døren.

„Godnat," sagde Cornish, og saa var han for første Gang i sit Liv alene med von Holzen.

„Vor gode Ven Lord Ferriby ved altsaa ikke, at De er her?" spurgte den sidstnævnte.

„Nej," svarede Cornish.

„Naar jeg har vist Dem Eksperimentet," vedblev von Holzen og satte Lampen paa et lille Bord, „saa maa vi snakke lidt om Lord Ferriby. Naar jeg selv skal sige det, saa er De og jeg de bedst begavede af alle de Mennesker, der har at gøre med denne Sag." Han saa' paa Cornish med sit pludselige behagelige Smil. „De maa undskylde," sagde han, hvis jeg ikke taler meget, medens jeg gør Eksperimentet, for det kræver, at man har al sin Opmærksomhed henvendt paa det. Undskyld, at jeg gaar et Øjeblik; jeg skal hente min Digel og min Lampe."

Han gik sin Vej, og Cornish var alene. Der var kun én Dør til Værelset, og den førte lige ud i det Fri. Et Par Minuter efter vendte von Holzen tilbage med en Del Flasker og Krukker. Der var en stor Flaske, overtrukken med Kurvefletning, som han satte særlig omhyggeligt ned paa Gulvet.

„Jeg maatte finde dem i Mørke," sagde han aandsfraværende, som om han var helt optaget af sit Arbejde. „Man maa være forsigtig med dem. De maa endelig ikke røre ved nogen af dem, medens jeg er borte." Han undersøgte omhyggeligt Propperne. „Nu kommer jeg straks igen," sagde han, idet han gik ud og lukkede Døren efter sig.

Cornish syntes straks, at han fik en bitter Smag i Munden, men han kunde ikke lugte noget. Saa gav Lampen sig pludselig til at brænde med en blaa Flamme og gik straks efter ud. Cornish rejste sig og famlede sig frem i Mørket; det løb rundt for ham, og der kom en skrækkelig Sløvhed over alle hans Lemmer. Han havde ingen Smerter, men en underlig Fornemmelse af, at han blev trukket opad. Saa slog han med Hovedet imod Døren, og han havde lige Bevidsthed nok til at sige til sig selv, at det gjaldt Livet. Han var til Mode, som om han svingede frem og tilbage imellem Liv og Død, imellem Søvn og Bevidstløshed. Saa følte han en kølig Luftning ved sine Læber. Han var faldet imod Døren, der ikke sluttede helt nede ved Tærskelen, og fik lidt frisk Luft i Ansigtet. „Det er Kulgas," mumlede han med dirrende Læber. Han gentog disse Ord atter og atter i en halv sindsforvirret Tilstand; saa gik først Betydningen af Ordene op for ham, og han prøvede paa at huske alt, hvad han vidste om Kulgas, og det var ikke meget.

Fortsættes.

OLSEN, OF DENMARK. **WILL WRESTLE FOR THE WORLD'S CHAMPIONSHIP** **ROEBER,** OF NEW YORK.

Wrestler Bech Olsen.

Articles Signed by European Champion's Manager and American Champion.

Match to Be for $2,000 a Side, Graeco-Roman Style, with No Holds Barred.

Bech-Olsen og hans Modstander Ernest Roeber. (Efter en amerikansk Avis-Reklame).

Wrestler Ernest Roeber.

Af Dagens Krønike.

Paa Sportens Gebeter har den ny Verden længe overfløjet den gamle, men da Amerikas Mesterbryder smykkede sig med Titlen Verdensmester, rejste Kong Magnus sig fra Højsædet i Kaféen og drog paa Vikingefærd til det fjerne Vesten og snart vil rimeligvis Yankeerne som fordum Frankerne istemme: „Herre, fri os for Normanernes Rasen!“

Mange ville træde frem for at redde den ny Verdens Ære, men værst af dem alle er Tysk-Amerikaneren *Ernest Roeber*, der for 38 Aar siden fødtes i Hannover.

I mange Aar har Roeber i Amerikanernes Bevidsthed staaet som uovervindelig, og de andre amerikanske Brydere have med Flid undgaaet ham. Kampen med Bech-Olsen anses for en Begivenhed derovre, det ser man deraf, at den Reklame, som Amerikanerne ellers kun ofre paa deres Nationalsport, Boksekampene, denne Gang er sat i Scene for Brydekunsten, der ikke er nær saa estimeret.

* * *

Esbjerg har Storstadstanker, som bekendt, og desværre er de ikke alle lige heldige. Naar Byen saaledes i Maanedens første Uge kunde opvise fire Ildebrande, der alle synes at skyldes et hovedstadsmæssigt organiseret Brandstifterkorps, da maa man oprigtig ønske, at Udviklingen snart ogsaa maa komme til at omfatte — et hovedstadsmæssigt Brandvæsen.

Den største af de nævnte Ildebrande ødelagde det store Tømmerlager ved Østre Havnsvej, som tilhører Aktieselskabet Esbjerg Trælasthandel.

Desuden fortæredes to sammenbyggede Huse, der uheldigvis laa lige i Vindretningen tæt ved Brandstedet. 25 Familjer blev derved husvilde og mistede alt deres Indbo, som tilmed var lavt eller endog slet ikke forsikret. Selve Tømmerlageret var assureret for 157,000 Kr.

Kun faa Dage forinden havde man forsøgt at

Fra Branden i Esbjerg: Tømmerlageret i Baal.

sætte Ild paa samme Firmas Tømmerplads i den anden Ende af Byen; endnu har man ikke faaet fat paa det Komplot, som her driver sit Spil.

* * *

Blandt de franske Sangerinder, som har vovet sig til København, indtager Scala Variétés *jolie Fagette* — den kønne Fagette, som hun selv med et i Virkeligheden beskedent Valg af Tillægsord nævner sig — en fremragende Plads. Frk. Fagette er — endnu — ikke nogen Judic eller Yvette Guilbert, men hendes Talent er i nær Slægt med deres og hun ejer en Ungdom, som Judic ikke længere har, og en Skønhed, som Yvette Guilbert ingensinde har besiddet.

La jolie Fagette er, hvad man hurtig hører af Udtalen, ikke nogen Pariserinde. Hun er født i Avignon og det er mindre ved Seinen end ved Newa og Volga, at hun har vundet det Navn, som i Øjeblikket honoreres med 6000 Fr. pr. Maaned.

Fagette giver som Vederlag for de 6000 Fr. ikke blot den Fornøjelse, man har af at betragte hendes nydelige Person, og den Glæde, man har af hendes elegant pointerede Sangforedrag, men ogsaa en stilfuld Toiletteluksus, til hvilken der ubetinget aldrig er set Sidestykke paa en dansk Variété.

La jolie Fagette (Scala Variété).

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

Netop som Diskussionen om, hvem der skulde være Schousboes Efterfølger som Biskop i Aalborg, skulde til at tage Fart, afgjorde Ministeriet med usædvanlig Beslutsomhed Sagen og udnævnte Professor i Kirkehistorie, Dr. theol. *Frederik Nielsen.*

Denne Mand, som nu er 53 Aar, har et kendt og anset Navn i og udenfor Kirken, baade som Taler og Forfatter. Foruden dygtige kirkehistoriske Arbejder (bl. a. en fuldstændig Kirkehistorie og et kirkehistorisk Leksikon) har han udgivet et Bind „Karakteristiker og Kritiker“ (Artikler fra „Dagbladet“), og en Række polemiske Skrifter, af hvilke de skarpe Brochurer, han i Firsernes Begyndelse rettede mod Frimurerne, er de mest kendte.

I kirkelig Henseende hører han til Grundvigianernes højre Fløj. Han stod den afdøde Vartovpræst C. J. Brandt meget nær og lettede ham i hans sidste Aar Præstegerningen paa forskellig Maade.

I Aalborg, hvor han er barnefødt, og i hele Stiftet vil hans Udnævnelse blive modtaget med stor Tilfredshed. Der rører sig i denne Kant af Landet et rigt kirkeligt Liv, der giver sig Udslag i mange

Den nysudnævnte Biskop *Fr. Nielsen.*

Valgmenigheder og Frimenigheder foruden en hel Del Sektvæsen. Fr. Nielsens Besindighed og kølige Klarhed gør ham vel egnet til at virke, hvor Søerne gaar højt, og hans overordentlige Arbejdskraft vil komme vel paa sin Plads i dette store og udstrakte Stift.

Som Universitetslærer vil han sikkert for Øjeblikket blive vanskelig at erstatte.

Dødsfald.

I snart halvandet Hundrede Aar har Navnet *Saxtorph* hørt til de oftest nævnte og mest ansete i den danske Lægeverden.

Først den berømte Fødselshjælper Prof. Mathias S., født 1740, efter ham Sønnen Sylvester S., f. 1772, som kun 20 Aar gammel udnævntes til Lektor i Fødselsvidenskab, og fremdeles den Mand, som i vore Dage har kastet Glans over Navnet, *Mathias Hieronymus Saxtorph,* som den 14. ds. er afgaaet ved Døden i en høj Alder.

Saxtorph er født 26. Okt. 1822, tog som ungt Menneske den da brugelige kirurgiske Examen, blev i 1855 Lektor i Kirurgi, 1862 Professor, og endelig 1866 Overkirurg ved Frederiks Hospital, hvilken Stilling han fratraadte i 1886 — mest fordi han ikke kunde forsone sig med at have kvindelige Kandidater under sig.

Alene dette Træk viser ham som en ejendommelig og udpræget Per-

sonlighed, men ofte kunde hans paa mange Punkter altfor urokkelige Principer træde Videnskaben hæmmende i Vejen og aabenbare hans Begrænsning.

Saaledes indsugede han i Krigens Tid et saa intensivt Had til alt tysk, at den germanske Videnskab saavelsom tysk Sprog og Literatur, Navne som *Virchou* og *Esmarch*, ikke eksisterede for ham, hvad tyske Læger, der besøgte hans Hospital fik at mærke. Heldigvis naaede jo de store videnskabelige Resultater fra Tyskland til ham ad Omveje.

Konferentsraad Saxtorph.

Saxtorphs største Betydning herhjemme ligger i, at det var ham, der indførte den *Listerske* Karbol-Antiseptik her i Landet — en Methode, som vel nu er tilsidesat for nyere og bedre, men som i sin Tid betegnede en Revolution i Kirurgien, en Velsignelse for Tusinder af Lidende, en Frelse for utallige Menneskeliv.

Saxtorph udnævntes til Konferentsraad og hædredes som Kommandør af 1. Grad og Dannebrogsmand.

(Hosstaaende Portræt efter Fotografi af Mary Steen).

Oberst *H. T. W. Hecksher* er efter faa Dages Sygdom afgaaet ved Døden paa Hevringholm i Jylland. Født 1824, afgik H. i 1842 fra Landkadetakademiet som Sekondløjtnant, og ansattes ved 2. Bataillon, med hvilken han rykkede i Felten 1848. Han saaredes haardt ved Bov. Samme Aar udnævntes han til Premierløjtnant og rykkede atter i Felten med sin gamle Bataillon, som Adjutant. Deltog i 1849 i Kampen ved Sundeved og i Slaget ved Fredericia, hvorefter han dekoreredes med Ridderkorset. — I 1850 blev han saaret i Slaget ved Isted og fik Kaptajns Karakter den 6. Oktober. I 1864 deltog H. som Kaptajn ved 9. Bataillon i Rendsborg, i Træfningen ved Bustrup, i Forsvaret af Dybbøl og af Fredericia. Han var en kort Tid Chef for 14. Bataillon, men ansattes senere atter ved 9de, hvor han blev indtil sin Afsked fra Linjen i 1876. Samtidig hermed udnævntes han til Oberst i Forstærkningen og Chef for 31. Bataillon, indtil han endelig afskediges i 1889.

Oberst Hecksher.

Han var en yderst nobel og retsindig Karakter, en modig Soldat, der først tænkte paa sine Undergivne, sidst paa sig selv, og mange af disse ville med Vemod mindes den gamle Hædersmand.

Foruden at være Ridder var han dekoreret med Sølvkorset.

Overretssagfører *H. H. Grüner* er i forrige Uge død her i Byen, 84 Aar gammel. Han var født i Christiania i 1815, men kom tidlig til Danmark, hvor han lagde sig efter Retsvidenskab og tog juridisk Embedseksamen i 1841. Han var en Tid ansat paa Københavns Fogedkontor, derpaa — under den første Krig — ved Hærens Regnskabsvæsen og blev saa Borgmester i Husum. Efter 64 maatte han selvfølgelig fortrække og foretrak da at gaa over i det praktiske Liv fremfor paany at søge ind paa Embedsvejen. Han blev Overretssagfører, hvilken Stilling, han beklædte indtil sin Død, og var desuden i en lang Aarrække Kontorchef i Kreditkassen for Landejendomme, hvilket Embede sikkert i højere Grad end hans egen Forretning optog den pligtro Mands Tid og Interesse.

Overretssagfører Grüner.

Grüner havde Titel af Justitsraad og var dekoreret med Ridderkorset.

„Hver 8. Dags Musik og Sang".

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang" indeholder: Oldenburger Regiments-Marsch (***); Danmarks Lovsang *(Th. Jørgensen.* Tekst af Henrik Thule); Du vil mindes mig *(Balfe)*; Radetzky Marsch *(J. Strauss)*.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

I vor lille Storstad, hvor alle er paa Hat med hinanden, er vi store Forbrugere af Hovedbeklædning. Da vi gerne vil følge med de skiftende Moder og tillige er nøjeseende med den Pris, vi vil ofre paa en Hat, var det en god Ide af *English hat magazine* her i Byen at etablere en Forretning, som altid var i Stand til at levere fixe engelske Hatte i de nyeste Former og i nobelt Udstyr til saa lav en Pris, at ingen behøvede at betænke sig paa at blive dens Kunde. Beregningen viste sig at slaa til, thi hurtig gav Forretningen den Omsætning,

som betingede den billige Pris. I Løbet af de knap otte Aar der er gaaet siden, har det københavnske Herrepublikum let fundet Vej til Østergade 12, hvor English hat magazine residerer i sit eget Hus. Det er de store Hattefabrikker, som ligger dels i Omegnen af London og dels i Nærheden af Manschester, der forsyner Forretningens Lager og intet andet Land er som England toneangivende paa Herrehattenes Felt. — Det hosstaaende Interiør giver et Indblik i Forretningens Ekspeditionslokale.

C. Krügers Tapetfabriks Udsalg, Nygade 6.

Dansk Industri.

Efterhaanden som Kunstindustrien, og i Følge med den den gode Smag, holdt sit Indtog i Hjemmene, vaagnede Sansen for at bringe Harmoni mellem de forskellige Dele, der udgøre Værelsernes Udstyr, og derved fik ogsaa Vægbeklædningen den fremskudte Plads, som tilkom den. Tapeterne skal ikke dominere eller gøre et stærkt Indtryk, men de skal afgive en behagelig og velgørende Baggrund for Møblerne, Gardinerne og det øvrige Bohave; de skal ligesom danne Rammen omkring det hele Hjem.

Blandt Forretninger, hvis Specialitet er Tapeter, har Firmaet *C. Krügers Tapetfabrik* i de senere Aar taget Têten, og ikke mange Bygherrer eller Husejere fuldender nu Udstyrelsen af deres Ejendomme forinden de har gjort sig bekendt med dette Firmas Væg- og Loftsbeklædningsartikler.

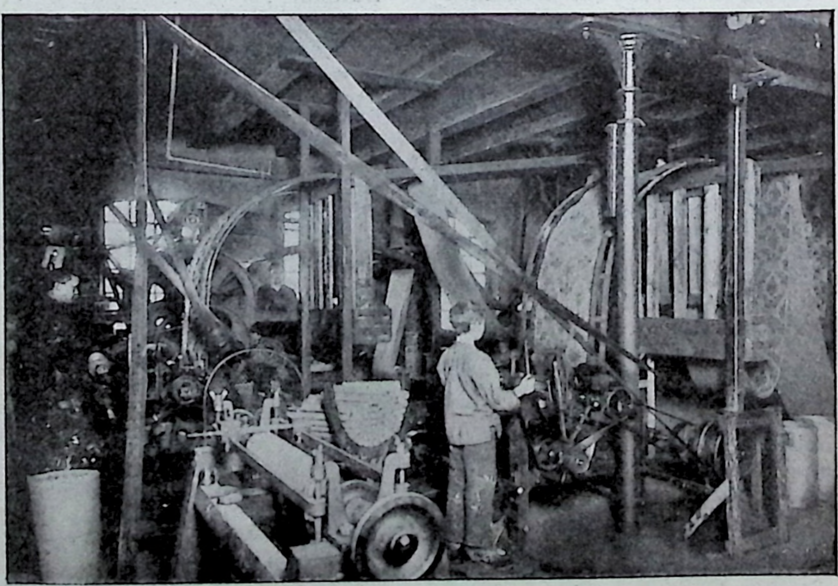
Man passerer ikke let det nyeste Parti af Strøget, uden at Øjet fanges af de vekslende Tapetudstillinger i Vinduerne, Nygade 6, hvor Firmaet nu har sit Udsalg. Her ser man de prægtige ægte Gyldenlæders Tapeter eller de smagfulde Imitationer i Papir med Reliefmønstre, zarte Tapeter i Fløjl- eller Silkeefterligninger, Paneler i ægte Finér og Linoleumsmasse, der fuldstændigt virker som udskaaret Træarbejde samt moderne franske og engelske Tapeter, med elegante og kunstnerisk udførte Tegninger i harmonisk skønne Farvesammenstillinger med tilsvarende Friser.

Lokalernes Udstyrelse vidner om den fine Smag, som Forretningen sidder inde med. For dem, der ønsker i Ro at gennemse alle de mange Nyheder, findes Udstillingslokale med Ovenlys, hvor hele Vægge fremstilles for at give Beskueren det rette Indtryk af Tapeterne, saaledes som de præsentere sig hjemme efter Opsætningen. Nogle Trin længere nede kommer man til de store Lagerrum, fra Loft til Gulv i lange Reoler fyldt med en Uendelighed af Tapeter i enhver Stilart, for enhver Smag.

Ønsker man at gøre sig Begreb om, hvorledes Tapeterne tilvirkes, faar man al fornøden Vejledning paa Fabriken ude paa Nørrebro. Man passerer de lange Rækker af Papir i alle Farvenuancer, de uhyre Reoler med Mønstervalser, de store Foutsager med Farver, og træder derefter ind i selve Fabrikationslokalerne. Her findes bl. a. Maskiner, der hver Dag producerer ca. 1500 Ruller Tapeter. Farverne paatrykkes alle paa én Gang, og ved en sindrig Mekanisme bevæger Tapeterne sig hen under Loftet under stadig Opvarmning, indtil de endelig bliver oprullede og afskaarne, alt automatisk, i den foreskrevne Længde.

Krügers Tapeter forhandles nu i enhver By i Danmark, og navnlig siden den nuværende Indehaver, Hr. *Levison*, i Firserne overtog Ledelsen, har Fabriken fra Aar til Aar forøget sin Produktion, hvorom de gentagne Udvidelser bærer Vidne. Til Efteraaret forestaar atter en saadan, idet Firmaet i den nylig erhvervede Karré, Nørregade 28—Fiolstræde 17, agter at installere Fabrik og Lager under større Forhold.

Efterat man er kommet bort fra den kedelige Oliemaling, fortsætter Tapeterne deres Sejersgang gennem alle Lag af Befolkningen til Glæde for Hjemmene og Gavn for vor Industri. Den har nu ogsaa taget dansk Kunst i sin Tjeneste. Navne som Bindesbøll, Kongstad-Rasmussen, Bertha Green, Karl Schou og flere ere allerede knyttede til Krügers Tapeter, der hævder sig en smuk Plads i den danske Kunstindustri.

Interiør fra Krügers Tapetfabrik.

HVER 8 DAG

Nr. 27. Aargang 1899—1900. Søndagen den 1. April. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

København i Siam.

Takket være vor fortræffelige Fotograf i de siamesiske Farvande behøver vore Læsere ikke at sætte deres Fantasi i anstrengende Svingninger, naar de fremtidig i Tanken dvæler ved vore Bysbørns sagnrige Togt til de hvide Elefanters Land. Thi her paa Billedet vil de livagtig kunne faa at se, hvorledes Nordens Sønner tager sig ud under de sydlige Breddegrader. Her har vi vore hjemlige Berømtheder for os ombord paa en siamesisk Floddamper, som Admiral Richelieu havde stillet til Disposition for dem blandt de danske, der ønskede at bese Kong Chulalongkorns Lystslot Bang-pa-in, hvor den siamesiske Konge havde arrangeret en Fest for „Valkyrien"s Chef, Prins Valdemar.

Ombord paa Floddamperen befinder sig Baron Axel Blixen-Finecke, Bankdirektør Heide, Professor Bloch, Direktøren for østasiatisk Kompagni, Konsul Andersen samt Kompagniets Direktør i Bangkok, Kaptejn Guldberg, Repræsentanten for dansk Handel og Industri, Grosserer Goldschmidt, Forfatteren cand. theol. E. Alex. Svedstrup, Politikens Korrespondent, Henrik Cavling, Kaptajn i siamesisk Tjeneste Rosen m. Fl. De fleste af de her nævnte vil man med Lethed kunne opdage paa vort Billede.

Københavnske Berømtheder i siamesiske Farvande.
(Staaende med Haanden for Øjet: Professor Bloch).

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

De Efterretninger, Lord Methuen havde faaet om Fjendens Stilling, gik ud paa, at denne var tagen ved Spytfontejn. Han besluttede derfor at søge at komme over Rietfloden ved Jacobsdal for derefter at bestemme, hvorledes han vilde føre Hovedangrebet.

Efterat have forsynet sine Tropper med Rationer for 5 Dage, rykkede han den 28. om Morgenen frem mod Jacobsdal, efterladende 1 Bataillon, Marinebrigaden, 1 Batteri og Ingeniørkompagniet for at dække Jernbanen. Men under Fremrykningen indtraf Melding om, at Landsbyen Modder River var besat. Da Generalen ikke vilde risikere at faa sin Forbindelse med Jernbanen afbrudt, lod han sit beredne Fodfolk og Artilleriet rykke mod Byen og gav Brigaderne Ordre til at følge efter saa hurtigt som muligt.

Klokken henved 4 Morgen ankom han foran Modder River. Byen syntes at være forladt, derimod mente man at have opdaget, at den nordlige Rietbred Ø. for Byen var stærkt besat. Artilleriet kørte op og aabnede Ilden, og Brigaderne, der endnu var $^1/_2$ Mil bagud, fik anvist Direktionspunkter, saaledes at Garden skulde rykke frem mod Flodbredden til Højre, medens Brigaden Fetherstonhaugh, som Generalmajor Pole Carew havde faaet Kommandoen over, rykkede frem til begge Sider af Jernbanen.

Gardebrigaden kom først op. Den udviklede sig til Fægtning med 2 Batailloner i Fronten, og 1 Bataillon sendtes længere til Højre for at søge at komme over Floden og angribe Fjendens Flanke.

Klokken var noget over 8 Form., da Garden rykkede frem. Men pludselig demaskerede Fjenden sin Stilling ved at aabne en saa heftig Ild, at Angriberne maatte kaste sig ned paa en Afstand af 1600 Alen fra Fjenden ude af Stand til at komme videre.

General Pole Carew, der rykkede frem til begge Sider af Jernbanen, naaede noget senere op foran Landsbyen Modder River. Men det viste sig nu, at Fjenden saavel havde besat Byen som Flodbredden V. for samme. Ogsaa Carews Skyttelinje blev af Fjenden tvungen til at kaste sig ned, saa at hele Lord Methuen's forreste Linje førte en staaende Kamp. Methuen trak Reserven til, og 3 Gange forsøgte han, men uden Held, at naa længere frem. Kampen fortsattes derfor som Skydefægtning. Da det begyndte at skumre, lykkedes det en mindre Del af Brigaden Pole Carew at komme over Rietfloden og faa Fodfæste paa den nordlige Bred. Men, da Generalen vilde benytte sig deraf til et Fremstød, blev han kastet tilbage, fordi hans Tropper var for udmattede.

Det efterladte Batteri var bleven trukken til, saa at Englænderne havde 18 Kanoner mod Boererne, der kun raadede over 3. Men Artilleriet gjorde ingen Virkning, fordi den højstkommanderende Artilleriofficer ikke blev underrettet om det Angrebspunkt, Lord Methuen vilde vælge. Han beklagede sig derover i sin Rapport, og Methuen udtalte, at han fandt dette berettiget. Men samtidig anførte han til sin Undskyldning, at ingen ridende Officer med Sikkerhed kunde overbringe en Ordre, naar han kom indenfor en Afstand af 3000 Alen fra Fjenden. Han tilføjede for eget Vedkommende, at han under Kampen næsten bestandig opholdt sig paa Steder, hvor han ikke burde være, fordi han, for at kunne se, hvad der foregik, var nødt til at begive sig frem i forreste Linje. Følgen var, at han Kl. $5^1/_2$ Eft. blev saaret og maatte afgive Kommandoen til General Colville. Han befalede, da det blev mørkt, at Tropperne skulde trække sig tilbage og gaa i Bivouak V. for Jernbanen.

Alle Beretningerne gaar ud paa, at Boererne kun havde et ringe Tab; Englændernes angives officielt til 72 Døde og 392 Saarede. Da Lord Methuen kun havde faaet et Kødsaar, overtog han atter Kommandoen efter at være bleven forbunden.

General Cronje havde saaledes atter anbragt et Standsningsstød og besluttede nu at trække Avantgarden tilbage til Hovedstillingen for at optage Kampen i denne. Dog blev der efterladt en Styrke ved Jacobsdal under General Prinzloo.

Cronjes Stilling laa til begge Sider af Jernbanen, saaledes at højre Fløj besatte Spytfontejn, der ligger V. for denne, og venstre Fløj stod paa den modsatte Side paa Magersfontejn. Sidstnævnte Højderække har et Knæk, saa at den yderste Del skraaner ned mod Modderfloden. Forsvarsstyrken talte henved 7000 Mand. For at forstærke Forsvaret, blev Stillingen befæstet, men paa en saadan Maade, at Fjenden ikke kunde faa Øje derpaa, før han kom ind paa nært Hold. Desuden anbragtes Traadspærringer overalt, hvor det behøvedes. General Prinzloo fik Befaling til, naar det rette Øjeblik kom, at angribe den fremrykkende Fjendes højre Flanke. Der var skudt svage Forposter frem paa en Afstand af $^1/_4$ Mil foran Fronten, og blandt disse var paa den Dag, da Angrebet skete, 50 Mand af det skandinaviske Frikorps, der ialt talte den dobbelte Styrke.

I de Fægtningsrapporter, Lord Methuen havde indsendt, havde han fremhævet Nødvendigheden

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

af at faa sin Styrke forøget. Da det af General Buller blev erkendt som den første Betingelse for, at Korpset kunde rykke frem under de forhaandenværende Forhold, blev der afsendt Forstærkninger. Disse kom til at bestaa af Skottebrigaden under General Wauchope, der oprindelig hørte til Divisionen Clery, et Landsenerregiment, et Detachement New South Wales Landsenerer, 1 ridende Batteri, 1 Haubitzbatteri samt nogle svære Skibskanoner med Marinebetjening. Desuden blev der tildelt Methuen en Bataillon Gordon Highlanders samt, til Sikring af Forbindelserne bagud, 2 Batailloner. Hele Styrken gik derved op til henimod 20,000 Kombattanter med 30 Felt- og 6 Maksimkanoner foruden Skibskanonerne, hvis Antal ikke kendes.

Lord Methuen havde taget sit Hovedkvarter i Modder River. Efter at have faaet Styrken forøget troede han sig stærk nok til at kunne overvinde enhver Hindring, der vilde standse hans Marche til Kimberley. Derfor besluttede han at rykke frem.

Som Forberedelse lod han den 8. December Skibskanonerne tage Stilling ved Modder River og beskyde Magersfontejn. Men Boererne svarede ikke. Rytteriet forsøgte samme Dag at komme over Modderfloden ved at passere Broen paa Vejen fra Jacobsdal til Kimberley. Men Broen var besat af Fjenden, der viste Rytteriet tilbage.

Den følgende Dag blev Stillingen beskudt tidligt om Morgenen, men heller ikke ved denne Lejlighed svarede Boererne. Tiden gik saa til den næste Dag, der var en Søndag, Kl. 2 om Eftermiddagen, da Lord Methuen rykkede frem.

Brigaden Pole Carew blev efterladt S. for Modder River for at sikre Lejren og Bagagen samt forhindre Fjenden i at rykke frem fra Jacobsdal. Den øvrige Styrke var formeret, som følger. Et Landsenerregiment og 2 Kanoner dannede Fortravet. Derpaa fulgte Skottebrigaden med det øvrige Feltartilleri og derpaa Gardebrigaden med Bataillonen Gordon Highlanders. Skibskanonerne blev under Marchen bragt frem ad en Vej til Venstre under Dækning af Marinebrigaden.

Marchen var paa den første Strækning skjult af Terrænet, saa at Klokken var 4, da Englænderne blev opdagede. Derved blev det dem muligt at komme saa pludseligt frem, at de 50 Mand af det skandinaviske Frikorps, der var paa Forpost, ikke fik Tid til at komme tilbage til Stillingen. De laa skjulte i et lavt Krat. Men det varede ikke længe, før Fjenden opdagede dem og skred til Angreb. At komme tilbage syntes en Umulighed, da Terrænet ikke ydede den ringeste Dækning. Der var derfor intet andet for end at optage Kampen og sælge Livet saa dyrt som muligt. Det blev en blodig Kamp, men dens Udfald var paa Forhaand givet. Kun 7 Mand undslap, 23 faldt, og 20 Mand toges til Fange, hvoraf fem Saarede. Der var dyb Sorg blandt de tilbageværende Kammerater, og den kunde ikke mildnes ved, at man overalt, i Transvaal som i Oranjefristaten, udtalte Beundring over den Tapperhed, hvormed Skandinaverne havde kæmpet.

Efterat Englænderne var blevne opdagede af Fjenden, tog Artilleriet Stilling V. for Vejen, der fra Modder River fører til Magersfontejn, og aabnede Ilden i Forening med Skibskanonerne, der havde taget Stilling ved Jernbanen. Ilden, der var meget heftig, varede flere Timer, men den blev ikke besvaret af Boererne, og den gjorde ingen Virkning, fordi den blev rettet mod den øverste Del af Højderne, der ikke var besat.

Hvad der har været Lord Methuens Tanke med denne Beskydning, er ikke let at forstaa, fordi den ikke kom til at danne Indledningen til et Angreb af Infanteriet. Dette blev nemlig opsat til den følgende Morgen.

Fremrykningen begyndte den 11. December Kl. 1; Skottebrigaden havde Têten. Lord Methuen gik ud fra, at Cronjes venstre Fløj stod paa Magersfontejn, og derfor havde han givet General Wauchope Ordre til at angribe denne. I Mørket stødte Brigaden paa en Traadforhindring. Efter at have passeret denne opmarcherede Bataillonerne. Boererne forholdt sig fuldstændig roligt, uagtet Opmarchen kun foregik paa en Afstand af 300 Alen fra deres Linje. Men neppe var Opmarchen udført, saa aabnede Boererne en voldsom Ild ikke alene fra Magersfontejn, men tillige og især fra den Højderække, der skraaner ned mod Modder Floden. Skotterne, der saaledes samtidigt blev beskudt i Front og højre Flanke, blev grebne af Panik og styrtede tilbage i vild Flugt, indtil de naaede en Terrænbølge, der ydede nogen Dækning, og hvor det lykkedes Officererne at faa Mandskabet til at falde ned. Brigadekommandøren, General Wauchope, var falden, og henved $^1/_3$ af Officererne og mange af Mandskabet laa døde eller saarede paa Valpladsen.

Efterat Skotterne var faldne ned, sendtes Artilleriet frem til deres Understøttelse. Det tog Stilling paa en Afstand af henved 5000 Alen fra Fjenden til begge Sider af Skotterne og aabnede Ilden med stor Kraft. Boererne besvarede den et Øjeblik, men derpaa tav deres Kanoner. Englænderne fortsatte Artilleriilden, og under denne forberedte Lord Methuen et nyt Angreb. Bataillonen Gordon Highlanders blev trukken frem for at danne Centrum, Skotterne var til Venstre, og af Garden blev der udviklet 3 Batailloner til Højre for Gordon Highlanders, og den fjerde fulgte som Reserve. Artilleriet fik derpaa Befaling til at rykke batterivis frem fra venstre Fløj for at komme nærmere ind paa Fjenden. Under denne Beskydning gik Infanteriet frem til Angreb. Men det varede ikke længe, før hele

Linjen maatte falde ned, og der udviklede sig nu en heftig Skydefægtning.

Klokken var bleven 1 Eft. Det engelske Artilleri fortsatte uafbrudt Ilden. Lord Methuen syntes, at Boerernes Skydning ved dette Klokkeslet blev svagere, og derfor befalede han Infanteriet at gaa frem til Storm. Skottebrigaden synes ved denne Lejlighed at være kommen hurtigst frem, men næppe kom den ind under Fjendens voldsomme Ild, der blev heftigere og heftigere, før den pludselig gjorde omkring og flygtede tilbage i vild Flugt, indtil den naaede bag Artilleristillingen. Garden saa vel som Gordon Highlanders maatte derfor standse, falde ned og fortsætte Skydefægtningen, kraftig understøttede af Artilleriet. Efter at der var gaaet nogen Tid, sendtes Gardens Reservebataillon til venstre Fløj, for at den kunde danne en Kærne, om hvilken Skottebrigaden kunde samles. Da det var lykkedes, forberedtes et nyt Angreb. Klokken var den Gang henimod 5 Eft.

General Wauchope.

Boerernes Artilleri havde indtil da kun taget meget lidt Del i Kampen. Men, saa snart det engelske Infanteri gjorde Mine til at rykke frem, aabnede det pludseligt en meget heftig Ild mod dette. Skottebrigaden var netop bleven samlet, men et Par af Fjendens Granatkardætsker, der sprang i den, var tilstrækkeligt til at faa den til at gøre omkring tredie Gang, og nu flygtede den helt til Modderfloden. Angrebet maatte derfor opgives.

Saasnart det blev mørkt, trak Lord Methuen Tropperne tilbage til en Bivouak N. f. Floden. Den følgende Dag blev der sluttet Vaabenhvile for at opsamle de Døde og Saarede, der laa paa Valpladsen. Da den var udløben, trak Lord Methuen sit Korps bag Floden til den tidligere Lejr.

Englænderne angiver deres Tab til 960 Døde og Saarede. Men ved Siden af dette Tab var ogsaa Moralen bleven svækket, og det var vistnok Hovedgrunden til, at der ikke blev gjort noget nyt Forsøg paa at slaa Fjenden og derved bane Vejen for Kimberleys Undsætning. Lord Methuen blev staaende i Lejren til Udgangen af Januar, uden at der i det mellemliggende Tidsrum forefaldt noget af Betydning paa denne Del af Krigsskuepladsen.

Alt, hvad der blev tilbage. (Highland-Brigaden efter Slaget ved Magersfontein).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Den armløse Maler *Charles Felu* kopierer paa Galleriet.

HVILKEN trist Skæbne, vil man mene, at være kommen til Verden med Talent for Malerkunst og uden Arme. Men den nylig afdøde belgiske Portrætmaler, *Charles Felu*, er et Bevis paa, at Talentet godt kan bryde sin Vej, selv om legemlige Mangler har gjort alt, for at hæmme og tilintetgøre det.

Felu var født armløs, men lærte sig allerede i Barneaarene at lade Fødderne udføre Hændernes Arbejde og naaede i Løbet af kort Tid en forbavsende Øvelse. Hans ufortrødne Energi førte ham hurtig fremad, da han begyndte at tegne med sin højre Fod, og en skønne Dag aabnede en fortræffelig Pennetegning ham Adgang til Akademiet i Antwerpen, hvor han fik Lejlighed til at tilegne sig Oliemaleriets Teknik.

Han lagde sig efter at kopiere de store Mestre rundt i Evropas Kunstmuseer og i engelske og nordamerikanske Turistkredse fandt Kunstneren hurtig ivrige Købere. Kong Leopold blev hans Beskytter, opsøgte ham, naar han var i Antwerpen, og afkøbte ham en Række Billeder.

Felus Ærgerrighed tilfredsstilledes dog ikke ved blot at kopiere. Han tegnede ogsaa originale Portræter, der udmærkede sig baade ved karakteristisk Opfattelse og udmærket Lighed.

Denne mærkelige Mand, der ved sin Energi havde forstaaet at gøre Naturens Karrighed til Skamme, blev 70 Aar gammel.

* * *

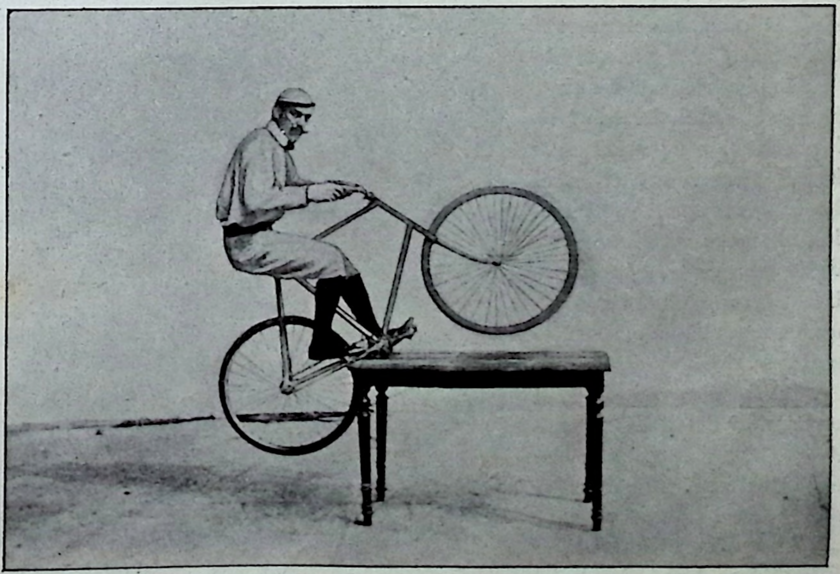
CYCLISTFAMILJEN *Kauffmann* har vundet Evropaberømmelse paa et Variéténummer, som den benævner: „Den høje Skole“. Det bestaar deri, at seks Personer paa Cykler udfører et Ridt, der søger at efterligne de Evolutioner, Hest og Rytter gør i den rigtige „høje Skole“. Der er Kvadrilleridt, Ridt paa Bagbenene, in casu Baghjulet, Sætten over Barrièren, Pyramide og Galop i spansk Takt. De, der har set Nummeret, siger, at det virker paa en Gang komisk og forbløffende.

Kauffmann selv optraadte for en halv Snes Aar siden som Kunstcyklist og Kunstskytte her i København. Det var da Kunstridtet endnu var temmelig nyt, og Kauffmann fejrede store Triumfer. Den Gang var han alene om sit Nummer. Nu kører hans Kone og fire Børn med. Hans „evropæiske Gage“ er vist for høj til, at vi foreløbig faa Lejlighed til at gense ham.

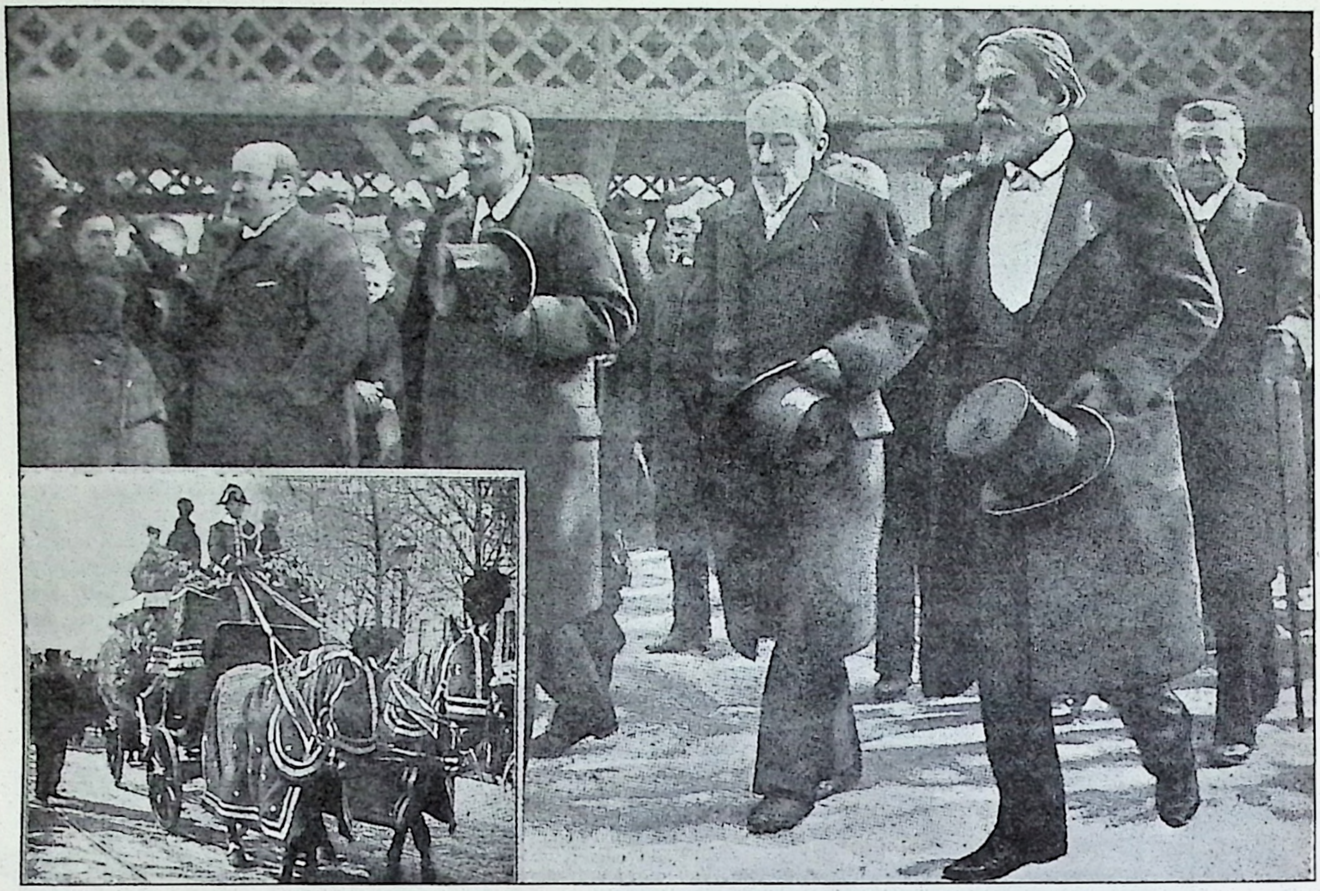
* * *

MLLE *Henriots* ulykkelige Skæbne rørte Pariserne dybt, og Taarer fældedes af Folk, der end ikke havde set hende paa Scenen. Teatret gav hende den festligste Begravelse. Regeringen var repræsenteret, Direktøren Claretie holdt Sørgetalen og Befolkningen fulgte hende til Montmartre-Kirkegaarden, hvor hun fandt sit Hvilested.

Nogle har fundet denne Hæder altfor overdreven. „Men“, siger et fransk Blad, „det er, fordi de har van-

„Over Barrièren“, Cyclisten Kauffmanns sidste Kunststykke.

Direktør Claretie. Skuespilleren Mounet-Sully.
Processionen ved Mlle Henriots Begravelse.

skelig ved at forstaa. Ganske vist, Mlle Henriot var med al sin Ynde og sit løfterige Talent endnu ikke blandt de fremmeste i Kunstnernes Rækker. Men naar Mængden har været bevæget, saa er det fordi hun var saa ung og saa nydelig, fordi hendes Død syntes uretfærdig og fordi vi gerne idealisere dem, som i en ung Alder maa bukke under for en dramatisk og frygtelig Katastrofe".

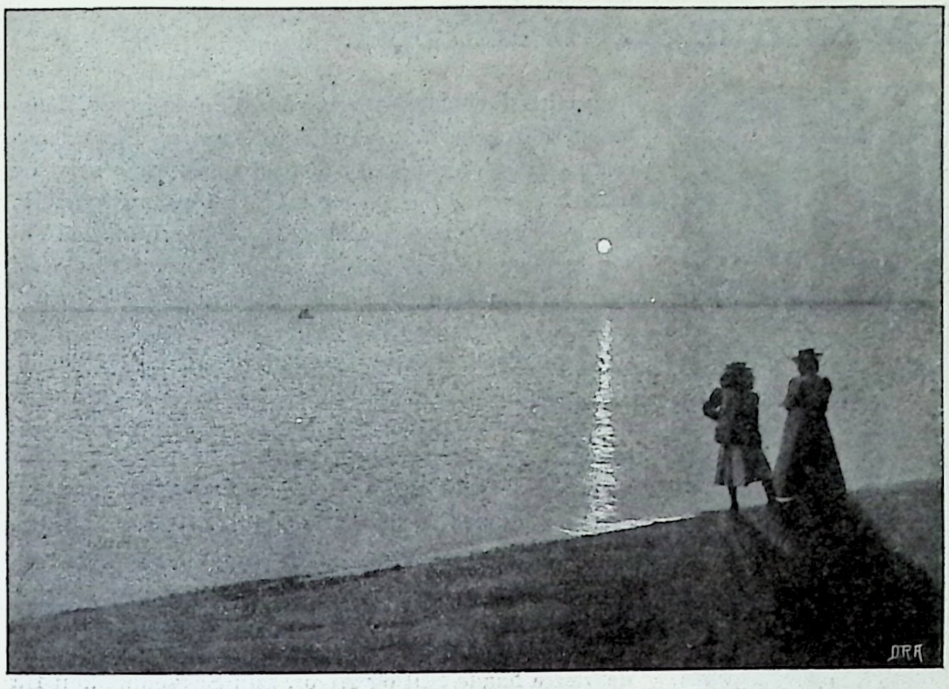
Amatørfotografi.

DEN lille Udstilling af Amatørfotografier, som Kunsthandler *Køster* har foranstaltet i sine Lokaler, giver et godt Billede af det nuværende Standpunkt for dansk Kunstfotografi, da den tæller Arbejder af vore mest kendte Amatører. Uden at turde maale sig med Udlandets berømte Navne paa dette Omraade, maa vore Udstillere siges at have opnaaet meget hæderlige Resultater.

Amatørfotografiens Maal og Midler ere i de senere Aar blevne ganske andre end tidligere. Man har sat sig større Formaal end at „trykke paa en Knap" eller fotografere, hvad som helst

Amagertorv ved Aften.
Efter Fotografi af Fabrikant Niels Fischer og Bogtrykker Harald Rom.

Solnedgang. Efter Fotografi af Overretssagfører Ivan Hartvigson.

vil vel ogsaa vare en rum Tid, forinden dette sker.

Paa Udstillingen vil man i nogle af d'Hrr. *Niels Fischers* og Dr. *J. Møllers* Arbejder se Prøver paa den mest moderne Teknik, Gummitrykket. I den Førstnævntes „Aa med Piletræer“ er Motivet godt valgt; kun er Luften noget tonløs. Ogsaa Taagestemningen i et af Billederne fra London er fint gengivne. Hr. Møllers „Maaneskinsaften“, der virkelig er optagen, medens Maanen stod paa Himmelen, er langt at foretrække for Billeder med falske Maanskinseffekter (tagne i fuldt Dagslys og overkopierede), hvoraf Udstillingen desværre viser

der i Øjeblikket tilbyder sig. Man udvælger sit Emne med Omsigt, studerer Landskabets særegne Karakter, oppebier den for Stemningen mest passende Belysning, afskærer Motivet med en Malers Øje, kort sagt man ser kunstnerisk paa sit Sujet. I Portrættet søger Amatøren at give en virkelig Karakteristik af Modellen i Udtryk og Stilling; han vælger en dekorativ Baggrund eller et stilfuldt Interiør.

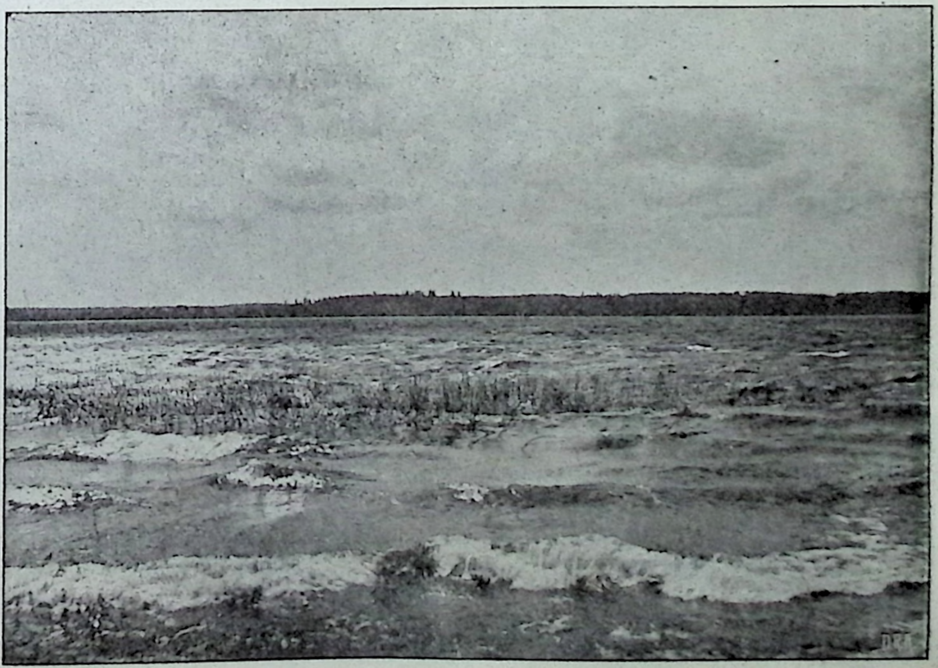
Og ikke nok hermed. Det gælder ikke længere om at gøre Fotografiet saa skarpt og haarfint som muligt. Man foretrækker i Linier og Konturer en vis Blødhed og Udvisken, som tjener til at frembringe et kunstnerisk Billede. For at opnaa malerisk Virkning er det ogsaa nødvendigt at benytte de moderne Kopieringsmetoder, navnlig Kulprocessen og Gummitrykket, der tillader Personligheden at lægge sig for Dagen, og som fordrer megen Selvkritik, Forstaaelse og Følelse, for at det fuldendte Resultat kan naas.

Som Bevis paa den Rolle, moderne Fotografi spiller i Udlandet, kan anføres, at de offentlige Musæer aabne deres Porte for fotografiske Udstillinger og at flere offentlige Samlinger, f. Eks. Kobberstiksamlingerne i Hamborg og Leipzig, i den senere Tid have indlemmet Arbejder af de mest ansete Kunstfotografer. Saa vidt ere vi dog ikke komne herhjemme, og det

nogle Eksemplarer.

Af andre Udstillere kan nævnes Hr. *H. Rom*, der sammen med Hr. *Fischer* har fremstillet i Diapositiver nogle fortrinlige Aftenbilleder fra Københavns Gader og Torve, hvor Lyset fra de elektriske Buelamper, der kastes hen over Sne eller Vandpytter, virker meget illuderende. (Eksposititionstiden har været 10—15 Minutter). Endvidere d'Hrr. *Bache* (Interiør fra en Sæterhytte, *Peter Knudsen*, *C. Reitzel*, *Fred. Riise*, *L. Schow* (store Kulbilleder med landskabelige Motiver), Dr. *Thulstrup* o. Fl.

Ivan H.

Furesøen, efter Fotografi af Boghandler Carl Reitzel.

Hartmanns Jordefærd.

Hartmanns Begravelse. (Udfor Garnisons Kirke).

MED Lys og Flor og Blomster havde Vor Frue Kirke klædt sig i sit festligste Sørgeskrud. Dens Stolerækker var fyldt til sidste Plads af repræsentative Mænd, deputationsvis samlet fra Avtoritetens, Videnskabens og Kunstens Kredse og frem ad Skibets Midtergang vandrede de lange, fanebærende Processioner af Studenternes og Haandværkernes Sangforeninger. Sidst kom Kongen selv og hans Stab og satte sig nær ved Mesterens Baare. En Salme til Hartmannsk Melodi klang i svulmende Toner gennem Kirken og derefter talte Stiftsprovst Paulli. Hans nære personlige Forhold til Hartmann gav Talen Værdi, og dens lyriske Understrøm gjorde sikkert Indtryk. Nu istemte Cæciliaforeningens Damekor Ernst v. d. Reckes Tekst: „En Engel har rørt din Pande" og det var som om Englene selv havde aabenbaret sig for at synge i Kor til Hartmanns Ære. Dybt bevægede bragte Studentersangerne deres Afskedshilsen i kønne Ord, som en Mand af deres Midte, Dr. *C. C. Jessen,* havde skrevet, og man hørte gennem deres Sang Naturen tale, som den saa ofte havde gjort det gennem Hartmanns Toner.

Processionen gennem Byens sølede Gader savnede desværre baade Stil og Alvor, kun Sørgemusiken fra det kgl. Teaters Loggia lagde for et Øjeblik Stemning over Togets Rækker. Paa St. Annæplads, hvor Gade saa levende stod og dirigerede, lød atter Sørgemarchen, men mere storladent end baade Sørgemarch og Sørgefakler virkede i al deres Simpelhed de Par Linier, hvormed Studenternes Sang sluttede, og som blev de sidste Ord over Hartmanns Grav:

Snart er Natten svunden,
Dagen bryder frem!

Hartmanns Begravelse. (Under Jordpaakastelsen).

Af Dagens Krønike.

Danmarks første kvindelige Skomager.

Skomagerne, der nylig trængtes haardt fra deres Svendes Side og hvem Maskinerne truer paa Livet, har nu faaet en ny Konkurrence paa Halsen. Hvad nytter det, at Skomageren vil blive ved sin Læst, naar nu ogsaa Kvinderne gør Forsøg paa at drive ham bort derfra. For kort Tid siden er Danmarks første kvindelige Skomager fuldbaaren sprunget frem af Skødeskindet med Sylen i Haand. Tillad os at præsentere: — „Hver 8. Dags Læsere og Venner“. — „Frk. Bertha Olesen, 21 Aar gl.“

Efter en fireaarig Læretid hos sin Fader, Skomager Olesen i Frederikshavn, aflagde hun Svendeprøve i Kolding og modtog straks af Kommissionen en Medalje som Anerkendelse af sin Dygtighed. Betragter man det nydelige Billede, maa man indrømme, at det aldeles ikke misklæder Kvinden at ombytte det kokette Forklæde med det grovt skaarne Skødeskind.

* * *

En Amerikaner, der havde nære Slægtninge om Bord paa „Bourgogne“ ved dets Forlis i Atlanterhavet, har udsat en Præmie paa den ganske nette Sum *100,000 Frcs.* som Belønning til den, der ved en Konkurrence paa Pariser-Udstillingen kunde fremlægge det bedste Redningsapparat for Passagerere i Fare for at omkomme ved Forlis. Blandt danske, som er med i Verdensløbet efter denne Præmie er Indehaveren af Larsens Bureau, *F. O. Larsen*, hvis Opfindelse er antaget af det Udvalg, som Indenrigsministeriet har nedsat til at vrage blandt de Genstande af denne Art, som danske Opfindere kunde ønske at sende til Udstillingen. Paa vort Billede ses Apparatet anbragt paa Hr. Larsen selv. Det er let at fastgøre, har næsten ingen Vægt og kan sammenfoldet puttes i Frakkelommen for straks at være ved Haanden i Katastrofens Øjeblik.

Apparatet skal kunne anvendes saavel af Mænd, Kvinder og Børn og vil ikke blive dyrt at anskaffe sig. Hr. Larsen søger at opnaa Patent over hele Verden og haaber paa at han ikke vil gaa til Bunds i den store Konkurrence.

Opfinderen med sit Redningsapparat.

Folkevise.

Hej, med Susen Vejr og Vind
henad Steppen jager;
alt, hvad tungt mig faldt paa Sind,
med i Blæsten klager.

Rinder Regn og Mørke ned
bag de sorte Skove;
kære Moder Ensomhed,
læg mig hen at sove!

Russisk ved Thor Lange.

Et Interview.

Alle Københavnere husker Sebastian, den lille Negerdreng, som Cavling hjembragte fra Vestindien, alle Journalisters Bonkammerat og alle Gadedrenges Fryd. Nu, da han har forputtet sin krøllede Top i det falstersske Nykøbing, er han en garderhøj Yngling. En sollys Martsdag staar han udenfor et Cykleværksted i Færd med at efterse et Par Cykler, tilhørende to nydelige unge Damer, der nu staa ved hans Side og beundre hans store Kyndighed. Han er nemlig i Lære hos den lokale Cyklehandler.

Den unge, haabefulde Hr. Sebastian.

„Hvad mener Hr. Sebastian om Øernes Salg?“ spørger den ene unge Dame.

Sebastian ser op fra sit Arbejde, vender koket det hvide ud af Øjnene og siger:

„Øerne *skal* sælges!“

Sebastian taler et ulasteligt Københavnsk.

„Hvorfor mener Hr. Sebastian det?“ spørger Damen videre.

„De danske Embedsmænd duer ikke. De bestiller ikke andet end at drikke Rom og spise Ananas. Og saa er de uretfærdige.“

„Saa—aa, hvorledes det?“

„Jo, ser De Frøken!“ Sebastian bliver ivrig og gestikulerer vildt. „Naar nu f. Eks. en stakkels lille Negerdreng er bleven dømt til 12 Slag Ris, saa er det jo Politiassistenten, der tæller Risene. Men der var en Gang en Assistent, han talte kun hvert andet Slag og saa blev det 24 Slag!“

„Fy, det var da en ækel Assistent!“

„Ja ikke sandt, og saa var det bare, fordi han syntes det var saa smukt at se det røde Blod paa den sorte Hud — men det var jo ikke grinagtigt for den, der lagde Hud til!“

„Har Hr. Sebastian maaske — — —?“

„Bevar's nej! Jeg har aldrig haft med Politiet at gøre, man er jo da en Gentleman. Men Øerne skal sælges, det siger ogsaa Cavling!“

„Ja, naar Cavling siger det, saa er det nok rigtigt!“

„Ja for han er en dygtig Ka'l til at skrive — det er ubegribelig, hvad han kan hitte paa. Men han *er* ogsaa Verdens største Journalist.“

Sebastian smiler stolt ved Tanken om sin Plejefaders Fortjenester, lægger sidste Haand paa Cyklerne, som han med et indtagende Smil og et ulastelig Buk afleverer til de to nydelige unge Damer, der fjerne sig, nu ganske overbevist om, at *Øerne bør sælges.*

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Joh. Magnussen.

Fortsat.

Han vidste, at Gassen fyldte den øverste Del af Værelset, saa hvis han rejste sig, saa vilde han være omgivet af Gas, og det vilde være den visse Død, Han havde allerede indaandet nok, maaske for meget. Han laa ganske stille og indsugede Luften mellem Døren og Tærskelen og hævede saa sin venstre Haand for at føle efter Dørgrebet; men Døren var laaset. Han laa stille og begyndte at fantasere; men det lykkedes ham dog at holde sine Tanker nogenlunde samlede. Han var en stærk Mand, der aldrig havde fejlet noget, og han havde et køligt Ho-

ved og tillige et uforfærdet Hjerte. Han strakte Benene og stødte mod noget. Det var von Holzens Pult, som stod op ad Væggen. Cornish huskede nu, hvorledes hele Værelset var indrettet. Han satte Fødderne imod Pulten, Skuldrene imod Døren og strakte sig af alle Kræfter. Ved en kæmpemæssig Anstrengelse lykkedes det ham at sprænge Døren, saa den kun hang paa det øverste Hængsel. Hans Hoved og Skuldre var nu ude i den friske Luft.

Han laa et Øjeblik for at faa Vejret igen. Saa rejste han sig og stod og ravede som en fuld Mand. Von Holzens Hytte var kun nogle faa Skridt derfra. Der var Lys, kunde han se igennem Mellemrummet i Gardinerne.

Cornish gik henimod Hytten, saa standsede han. „Nej," mumlede han og holdt sig paa Hovedet med begge Hænder, „det holder nok," og han ravede af Sted i Mørket.

20. KAPITEL.

Gamle Minder.

„De ser ud som en Malgamitarbejder, min Ven," sagde Fru Vansittart og saa' Cornish ind i Ansigtet. „Hvorfor bor De i denne lille Gæstgivergaard? Hvorfor tager De ikke ind paa ét af de store Hoteller i Scheveningen, siden De ikke vil være i Haag?"

„Fordi de større Hoteller endnu ikke er aabne," svarede Cornish.

„Nej, det er sandt; men jeg spurgte for Resten ikke om det, fordi jeg vilde have Svar, og De, som har været omkring i Verden, skulde kende Kvinder saa godt, at De vidste det. Jeg spurgte blot for at spørge. Men De har været syg eller er det endnu. De er jo ganske bleg."

Hun sad og saa paa ham, hun var kækt traadt ind i den lille Hotelrestaurant og havde bedt Opvarteren om at vise hende til Hr. Cornish's Værelse.

„Jeg kommer her — skal vi sige i Forretninger," vedblev hun. „Jeg har et godt Kort paa Haanden, og jeg vil spille det ud. Og jeg vilde gerne have, at De skulde gemme Deres Kort i Mellemtiden, saa De lader mig handle i Dag. Vort Maal er det samme, skønt vor Methode og vor Hensigt er meget forskellig. De vil ødelægge denne Malgamitring, jeg vil ødelægge Otto von Holzen. Forstaar De mig?"

Han nikkede.

„Hør, véd De hvad," sagde hun, „jeg er overbevist om, at De véd noget i Dag, som De ikke vidste i Gaar, og det er noget om Otto von Holzen. Hvis De véd noget, saa sig mig det, Tony. Hvis De har gode Kort paa Haanden, saa lad mig spille dem. De véd ikke, hvor jeg har længtes og ventet, hvor svag jeg er overfor denne stærke Mand."

Cornish nægtede ikke, at han vidste noget; men han rystede paa Hovedet, og hun var kløgtig nok til at vide, at hvis der var noget Regnskab at klare imellem Cornish og von Holzen, saa maatte de klare det selv uden en Kvindes Hjælp.

„Naa," sagde hun og rejste sig, „De holder Dem altsaa hjemme og kommer Dem af Deres underlige Hovedpine og viser Dem ikke i Nærheden af Malgamitfabriken, og De taler ikke med Percy Roden eller Otto von Holzen, men lader mig prøve paa, hvad jeg kan gøre, ikke sandt? Andet forlanger jeg ikke."

„Ja, ja, da," svarede Cornish modstræbende; „men jeg tror, det vilde være klogere af Dem at overlade von Holzen til mig."

„Tror De det?" svarede Fru Vansittart med et af sine raske Blikke.

Hun standsede paa Dørtærskelen, saa trak hun paa Skuldren og gik sin Vej.

Da hun kom hjem skrev hun følgende Brev til Percy Roden:

Kære Hr. Roden!

Jeg synes, det er længe siden, jeg saa' Dem sidst, skønt det maaske kun er mig, der synes det. Jeg er hjemme Klokken fem i Eftermiddag, hvis De har Medlidenhed med en ensom Landsmandinde. Skulde jeg være ude at ride, naar De kommer, saa vær saa god at vente paa mig.

Deres hengivne

Edith Vansittart.

Hun lukkede Brevet med et lille grusomt Smil og sendte det af Sted. Ganske tidligt om Eftermiddagen tog hun sin Ridedragt paa. Saa gik hun ind i Studereværelset, og i en Skrivebordsskuffe tog hun en Nøgle og undersøgte den omhyggeligt, før hun puttede den i Lommen.

„Det er et klodset Middel," sagde hun, „men Maalet er saa attraaværdigt, at Midlet maa være ligegyldigt."

Saa red hun ud til de østlige Klitter og derfra tilbage henimod Scheveningen. Da hun kom til Malgamitfabrikken, overgav hun sin Hest til Rideknægten og gik hen til Fabrikens Port, som Portneren aabnede for hende efter nogen Tøven.

„Jeg maa straks tale med Hr. von Holzen," sagde hun. „Vil De vise mig hans Kontor."

Han pegede paa Bygningen. „Men Professoren er paa Fabriken," sagde han, „det er Blandingsdag i Dag. Naa, nu skal jeg hente ham."

Fru Vansittart gik langsomt henimod Kontoret, hvor Roden havde sagt hende, at det Pengeskab stod, i hvilket Recepten paa Malgamiten gemtes. Hun vidste, at det var Blandingsdag, og at von Holzen var optaget i Fabriken. Hun havde lokket Roden bort, han sad og ventede paa hende i Parkgade. Skulde det lykkes, skulde hun faa Lov til at være alene et Øjeblik i det lille Kontor med Pengeskabet? Hun tog efter Nøglen i sin Lomme, det var en Nøgle, som hun med stor Besvær havde ladet lave efter en af Rodens Nøgler, som hun havde faaet ham til at laane sig en Aften til at aabne en gammel Pult med. Hun vidste, at det var en ganske taabelig Plan, men Maalet var stort, og det er ofte de simpleste Midler, der lykkes bedst. Den Hemmelighed, der stak bagved Malgamitfabrikationen, kunde blive von Holzens Dødsdom. Nu vilde hun i alt Fald prøve ad. Portneren fulgte hende kun til Kontoret og bad hende om at sætte sig. „Det skal ikke vare længe," sagde han.

„Det haster ikke," sagde Fru Vansittart til sig selv. Før Døren var helt lukket, var hun oppe igen. Kontoret var tarveligt, men ordentligt, Papirkurven var tømt Bøgerne laaset inde, og der laa ingenting paa Pulten; men det lille grønne Pengeskab stod i Krogen. Fru Vansittart gik hen til det med Nøglen i Haanden. Nøglen passede, skønt hun havde gættet sig til, at det var den iblandt alle dem, der var paa Rodens Knippe. Hun stak den ind i Laasen, og drejede langsomt om; men Døren bevægede sig ikke. Hun rykkede og vred i Haandtaget, saa gav det ganske tilfældigt efter, og den tunge Dør gik op. Der var to Skuffer paa Bunden af Skabet, som ikke var laasede og indeholdt Papirer. Hun rodede imellem dem et Øjeblik, de var bundet sammen, og mange af dem var nummererede. Der laa en lang snæver Konvolut paa Bunden af Skuffen; hun greb den hurtigt og vendte den om; der var ingen Adresse paa den. „Aha!" sagde hun aandeløst og stak Fingeren ind i Konvolutens Aabning. Saa tøvede hun et Øjeblik og vendte sig om. Von Holzen stod i Døren og saa' paa hende.

De stirrede et Øjeblik i Tavshed paa hinanden. Fru Vansittarts Læber var trukket tilbage, saa man kunde

se hendes regelmæssige, hvide Tænder. Von Holzens rolige Øjne var opspilede; man saa' alt det hvide om de mørke Pupiller. Saa sprang han løs paa hende uden at sige Ord. Hun var en smidig og stærk Kvinde, højere end han, ellers vilde hun være faldet. Men hun holdt Stand, det lykkedes ham ikke at faa Tag i hendes Haandled, og han snublede imod Bordet; i samme Øjeblik var hun sprunget rundt om det, og saa stod de igen og stirrede paa hinanden uden at sige noget.

Der kom et langsomt Smil i von Holzens Ansigt, som altid var farveløst og nu ganske graat. Han vendte sig om, gik hen til Døren, laasede den af og stak Nøglen i Lommen. Saa vendte han tilbage til Fru Vansittart. Ingen af dem talte, der var ingen Forklaring nødvendig i dette Øjeblik. Han løftede Bordet op og stillede det hen mod Væggen. Saa gik han langsomt hen imod hende og strakte Haanden ud efter Konvoluten, som hun holdt bag paa Ryggen. Saaledes stod han et Øjeblik med udstrakt Haand, saa sprang han igen løs paa hende og greb hende om Haandleddene. Han var umaadelig stærk, saa Kampen var kort, og Fru Vansittart lod hjælpeløs Konvoluten falde ud af sin Haand.

„De er Karl Vansittarts Hustru,“ sagde han paa Tysk, medens han tog den op.

„Jeg er hans Enke,“ svarede hun, ganske aandeløs efter den korte Kamp og i Følelsen af sin fuldstændige Hjælpeløshed.

„Giv mig den Nøgle, som de aabnede Pengeskabet med,“ sagde han.

(Fortsættes).

Den lette Kunst.

P. Fristrup.
Forfatteren til „Svend, Knud og Valdemar“.

Et enestaaende Jubilæum fejredes paa Nørrebros Teater, da *P. Fristrups* uimodstaaelige Parodi „Svend Knud og Valdemar“ for trehundrede Gang gik over dets Scene. Af danske Stykker kan kun „Elverhøj“ opvise et lignende Sceneheld.

Fristrup er i det daglige Liv en habil Fotograf, medens han i sin store Forfattervirksomhed ikke særlig lægger an paa en slavisk Fremstilling af Virkeligheden. Han debuterede som dramatisk Forfatter i 1870 — da var han 14 Aar — med Farcen „Hr. Prahl og hans Familie“, for hvilket Ferdinand Schmidt udbetalte ham et Honorar af 5 Rigsdaler, og mere var Stykket vist heller ikke værd. Af hans senere Arbejder har „Landmandsliv“, „Rosenborg“ og „Fra det gamle Kongens København“ gjort stor Lykke og skaffet gode Penge i Kassen, uden dog at indbringe Forfatteren større Skatte, end at han endnu med frelst Samvittighed tør kalde Humøret for sin bedste Kapital.

„Svend, Knud og Valdemar“ gik første Gang paa Nørrebro i 1887 og har siden været sikker paa sine 20 aarlige Opførelser. Dets muntre Paafund vil leve længe i de rigtige Københavner-Hjerter.

* * *

Folk, som i Løbet af det sidste Aars Tid besøgte London, glemte aldrig i deres Breve at berømme *Edna May*, en henrivende sød Amerikanerinde, som spillede Frelserpige i Operetten „The belle of New-York“. Blandt de Londonrejsende var da ogsaa en skønne Dag det poetisk modtagelige Gemyt, som Folk herhjemme kender under Navnet *Rik*, og han foretrak da, i Stedet for at fortælle os om de gode Melodier i den engelske Operette, at lade os selv dømme. Og medens han skar væk af den omfangsrige Tekst, saa at der tilsidst ikke var helt tilbage, lagde han til af eget Vid og Opfindsomhed, jog en hel Del Sentimentalitet ud af Stykket, pebrede og saltede det i Stedet for, og hen-

Fot. Alb. Schou jun.

Frederik Jensen i „Frelserpigen“.

Nørrebros Teaters kvindelige Personale i Operette-Farcen: „Frelserpigen".
(Særlig fotograferet for „Hver 8. Dag".)

lagde Handlingen fra New-York til Fredericia Banegaard, hvor der efter hans Mening herskede et fuldt saa bevæget Liv som i Storstaden.

Saaledes fremstod den fornøjelige Farce-Operette, som under Navn af „Frelserpigen" lokker Folk til Nørrebroes Teater. Der er i de to Akter — af hvilke den første absolut er den bedste — mange gode Viser, der gaa udenom Dagens Aktualitet, men med dristig Spot behandler saadanne altid aktuelle og ellers ukrænkelige Æmner som dansk Regering og dansk Kærlighed.

Stykket er fyldt med nogle fortræffelige Korsange, som i halsbrækkende Rim danser afsted paa letbenede Rytmer og som synges af et Frelserpigekorps, hvis Magt over Sindene er stor. Disse Kor, der glæder de Spillende næsten lige saa meget som rigtige Viser, er paa Scenen udarbejdede med en saadan Omhu i alle Enkeltheder, at det staar over hvad vi er vant til at se paa vore Operettescener. Her deler Teaterdirektør og Musikdirektør i lige Grad Æren. En enkelt større Rolle, en sølle Opvarter, paa hvem Livet har taget med haarde Hænder, er skrevet for Frederik Jensen og den synges saadan som alle Københavnere ved, at kun han kan gøre det. Naar den er sunget tit nok her, gaar han paa Turné med sin Opvarters Viser til Sverig, Norge og vore største Provinsbyer.

Edna May,
som spillede Frelserpige i London.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Den engelske Gesandt i København, Sir *Edmund Fane*, er død i København i forrige Uge i en Alder af 64 Aar. Hans sympatetiske Personlighed var bedst kendt her i Landet fra et tidligere mangeaarigt Ophold som Legationssekretær her, under hvilket han fattede en varm Interesse for Danmark. I de to Aar, han har været Gesandt, har Sygelighed den meste Tid tvunget ham til at føre et roligt tilbagetrukket Liv i Palæet paa Hjørnet af Bredgade og St Annæplads. Nu er han faldet som et Offer for den grasserende Influenza hvortil der stødte en heftig Lungebetændelse.

Sir Edmund Fane.

Sir Fane ejede et betydeligt Gods hjemme i England og nød ogsaa her stor Anseelse. Adelsskabet, der betegnes ved Titlen *Sir*, var ikke nedarvet, men tildelt ham af Regeringen som Anerkendelse af hans diplomatiske Virksomhed.

Adjunkt ved Aalborg Latinskole, cand. theol. *C. S. M. Wendelboe*, afgik for kort Tid siden pludseligt ved Døden, ramt af et Hjerteslag, Dette Dødsfald har vakt almindelig Deltagelse i Byen og i Særdeleshed paa Skolen, hvor han i 17 Aar har virket som Lærer. I en sjælden Grad havde han Evner til at vinde og paavirke Disciplene, og rundt om i Landet, hvor de fra Skolen udgaaede Disciple erfare hans Dødsfald, vil hans Navn kun vække gode Minder. Den afdøde blev 53 Aar.

Adjunkt Wendelboe.

Kgl. Vejer og Maaler i Aalborg, *Michael Herskind*, er afgaaet ved Døden i sit 72. Aar. H. hørte til en gammel Købmandsslægt, som gennem flere Generationer har haft Sæde i Aalborg. Efter at han havde modtaget Uddannelse dels i Aarhus, dels hos Pontoppidan i Hamborg, traadte han ind i sin Faders Forretning, Handelshuset Herskind og Bærentz. Senere beklædte han Direktørposten for Aalborg Laane- og Diskontobank, og endelig har han i adskillige Aar været Vejer og Maaler i Aalborg. Den Afdøde, der gennem sit lange Liv stadig har været knyttet til denne By, var en stille og beskeden Mand, der passede sit Embede med Punktlighed.

Kgl. Vejer og Maaler Herskind.

Botanikeren, Inspektør *H. F. C. Kiærskou* er afgaaet ved Døden. K. blev i 1855 demitteret fra Borgerdydskolen paa Christianshavn og tog Magisterkonferens i Naturhistorie 1862. I næsten 40 Aar har han været knyttet til Botanisk Have dels som Assistent, dels som Bibliotekar og fra 1883 som Inspektør ved Musæet.

Inspektør Kiærskou.

Med stor Kærlighed omfattede han sin mangesidige Livsgerning, og hans videnskabelige Undersøgelser har skaffet ham et anset Navn blandt vore Botanikere.

Landstingsmand *Hansen Marsvinslund*, som ved et Suppleringsvalg for 3 Aar siden fik Sæde i Tinget, er efter længere Tids Sygdom afgaaet ved Døden i sit Hjem. Han var en utrættelig Forkæmper for Afholdssagen og Husmandssagen. Det var ham som med sin medfødte Energi og Jydens bekendte Sejghed fik sat i Scene de saa meget omtalte og i rigt Maal benyttede Husmandsrejser, og selv deltog han ofte som Leder for et Hold Husmænd paa disse Rejser.

Hansen-Marsvinslund.

Paa Rigsdagen, hvor han sluttede sig til det moderate Venstre, var han agtet paa Grund af sin alvorlige og stilfærdige Fremtræden. I sin Hjemstavn i Kjellerupegnen nød han megen Anseelse, var Formand for Landbrugsforeningen og Bestyrelsesmedlem af Foreningen for jydske Landbrugsforeninger.

Konsul *P. A. Schram*, som nylig er afgaaet ved Døden i en Alder af nogle og halvfjerds Aar, var kendt som en af Roskilde Bys ældste og mest ansete Købmand. Han havde oparbejdet en betydelig Forretning og gennem denne Virksomhed skaffet sig et udmærket Navn, som Roskildenserne fejrede, da han for kort Tid siden holdt Jubilæum som Borger. I en længere Række Aar havde Schram været svensk-norsk Vice-Konsul og han var hædret med Ridderkorset.

Konsul Schram.

Ved gamle Pastor *Jens Schjørrings* Død har den danske Præstestand mistet en af de Mænd, som overalt i Landet og særlig i grundtvigske Kredse var kendt som faa. S. var født 1825 i Vandborg Præstegaard ved Lemvig. Allerede som ung Student blev han paavirket af forskellige grundtvigske Mænd, og da han havde taget Embedseksamen 1850 og kort Tid efter optog Stillingen som Hjælpepræst hos Vilh. Birkedal, tilbragte han rige Udviklingsaar hos ham. Ogsaa Højskolebevægelsen optog ham, og han oprettede

Pastor Schjørring.

baade en Friskole og en Højskole. I 1864 udnævntes han til Sognepræst i Hodde-Tistrup, og her begyndte han sammen med grundtvigske Mænd som Sveistrup o. a. at holde Møder, som dannede Begyndelsen til de bekendte Vennemøder. Overalt var han paa Færde, hvor han kunde tjene det kirkelige Liv, og Santhalmissionen fik i ham en ivrig Forkæmper. Siden 1878 har han været Sognepræst i Ørslev ved Vordingborg, hvor han ved sin Forkyndelse og elskværdige Personlighed samlede om sig en stor Menighed. Ogsaa som Salmedigter var han rigt begavet, og saa kendte Salmer som „Kærlighed fra Gud“ og „Herrens Venner ingen Sinde“ stamme fra ham.

Fødselsdag.

Etatsraad *C. C. Brix,* som nylig fyldte de firsindstyve Aar, har fastest knyttet sit Navn til Ledelsen af Efterslægtens Skole, men ogsaa fra hans mangeaarige politiske Arbejde vil han huskes for sit repræsentative og solide Arbejde. Hans Rigsdagsvirksomhed strækker sig over mere end en Snes Aar og i 30 Aar havde han Sæde i Borgerrepræsentationen. Brix, der var Nationalliberal med Liv og Sjæl, trak sig 1887 ud af det politiske Liv og opgav nogle Aar senere det aktive Skolearbejde, men endnu følger han med usvækket Interesse alt, hvad der foregaar omkring ham.

Etatsraad Brix.

Udnævnelse.

Ritmester *E. A. v. Rømeling,* der den 1. udnævntes til Chef for Grænsegendarmeriet, er af en gammel Officersslægt. Han er født den 24. April 1851. R. kom 1865 paa Elevskolen, udnævntes 1870 til Sekondløjtnant ved 1. Bataillon, og blev 1875 udnævnt til Premierløjtnant ved 5. Dragonregiment i Randers. I 1886 kom R. til Odense som Forstander for 2. Dragon-Regiments Skole, og det følgende Aar udnævntes han til Ritmester. Fra 1898 har Rømeling været Næstkommanderende ved Grænsegendarmeriet, og er saaledes godt kendt med Tjenesten ved det Korps, hvis Chef han nu er blevet.

Ritmester Rømeling.

Rømeling har som Officer altid i fuldeste Maal forstaaet at vinde sine Underordnedes Hengivenhed. Han udnævntes 1898 til Ridder af Dannebrog.

Jubilæum.

For kort Tid siden kunde Varde Apotek se tilbage paa en hundredaarig Tilværelse. Det var Assessor pharmaciæ Rudolph Helms, som fik Tilladelse til at oprette det paa et Tidspunkt, da Apotekerne kun var meget faa og lidet søgte, men omkap med Linden, som Assessoren plantede i sin Gaard og som i Aar var med til at jubilere, skød Forretningen Vækst. Længe var Apoteket i Slægtens Eje, indtil det i 1869 solgtes til den nuværende Indehaver cand. pharm. *Rasmus Nielsen,* som i Aaret 1879 installerede det i et nyopbygget, velindrettet Stenhus, hvor Forretningen trives vel, byggende paa de gode gamle Traditioner.

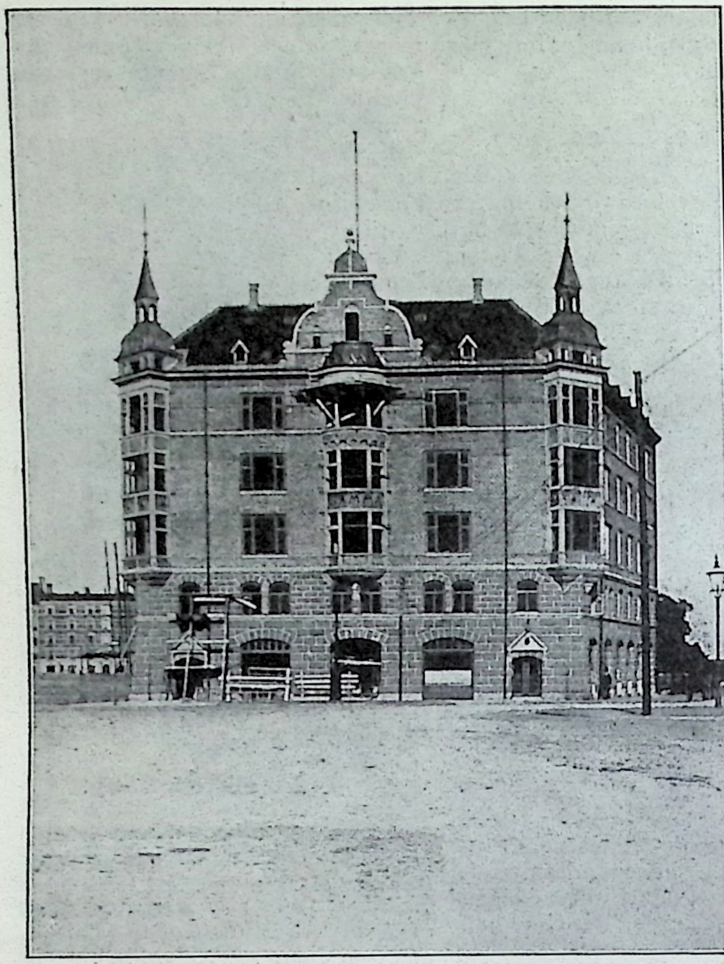
Apoteker Nielsen.

„Hver 8. Dag“s Musik og Sang.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dags Musik og Sang“ indeholder: Vaarlængsel *(Gunnar Boesen)*, Amor *(G. Kerker,* Tekst af Axel Breidahl), Rondo (Thema af „Don Juan“) *(F. Kuhlau).*

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Huset „Gamma“, hvis Varmeanlæg er udført af Hj. Hein og Møller-Holst.

Moderne Installation.

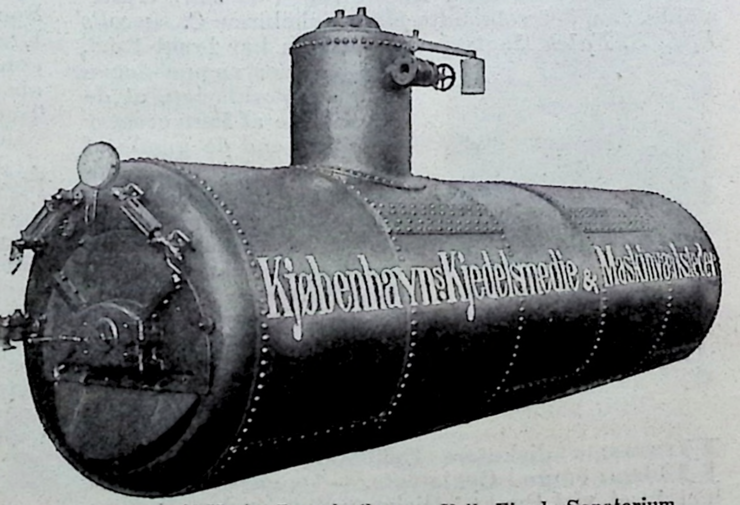
Den moderne Husbygning har i det sidste Ti-Aar undergaaet en fuldstændig Forandring. Lejernes Fordringer er stegne ganske betydligt, og Bygherrerne have efterhaanden indset Fordelene ved at tilfredsstille dem. Denne forandrede Byggepraksis har haft stor Indflydelse paa de forskellige Bydeles Værdi, saaledes, at Kvarterer, der for 20 Aar siden ansaas for moderne, nu langt fra er tidssvarende. I høj Grad betinges Værdien af de Huse, som nutildags bygges, af den tekniske Komfort, hvormed de udstyres, og det er derfor ikke ligegyldigt, hvorledes disse Anlæg udføres. Denne Udvikling var det, som drev Ingeniørerne *Hj. Hein* og *Møller-Holst* til her i København at begynde en Anlægs- og Installationsforretning, efter at de først ude omkring i Amerika og Europa havde sat sig ind i, hvad de største Firmaer paa Huskomfortens Omraade formaaede at præstere.

Der hører til et moderne Hus: Centralvarme, Elevatorer, Vandklosetter, Badeværelser og elektrisk Lys, og det er især disse fem Specialiteter, Firmaet Hj. Hein og Møller-Holst har kastet sig over og udviklet til stor Fuldkommenhed. I Begyndelsen indskrænkede Firmaet sig til Udførelse af Centralvarmeanlæg og debuterede med et Anlæg paa Hotel Brønderslev i Vendsyssel og et i Grenaa Apotek, og siden fulgte saadanne store Bestillinger efter som Varmeanlæget i den prægtige Nybygning „Gamma“ ved Strandboulevarden, Huset i Nygade, hvor „Hver 8. Dag“ har sit Hjem, Cirkus Varieté, Kreditforeningen paa Gammel Torv, det store Bygningskompleks Sundborg i Sundbyerne etc. etc.

Paa Elevatorernes Omraade udfører Firmaet navnlig elektriske Vareelevatorer, almindelige elektriske Personelevatorer og automatiske Personelevatorer, og mange af de store Nybygninger, som skyder op baade paa Strøget og i Byens moderne Kvarterer, har sikret sig Elevatorforsyning fra denne Forretning.

En større Udvidelse af Driften skete, da Hj. Hein og Møller-Holst i 1898 købte en Maskinfabrik paa Amager, som de nu i Forbindelse med dens tidligere Ejer driver under Firma: *Københavns Kedelsmedie og Maskinværksteder.* Fra denne Fabrik er bl. a. udgaaet det store Dampanlæg, der forsyner Vejlefjords Sanatorium med Varme og Lys og Vand og Kulde. Ogsaa Skodsborg Søbads elektriske Centralstation skyldes dette Firma.

Sit Princip tro: „En tilfreds Kunde er den bedste Reklame“ er det lykkedes Hj. Hein og Møller-Holst i Løbet af lidt over 2 Aar at blive et af de mest ansete Ingeniør-Firmaer her hjemme.

En af de tre 40 Hestes Dampkedler paa Vejle Fjords Sanatorium.

HVER8DAG

Nr. 28. Aargang 1899–1900. Søndagen den 8. April. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

„Valkyrien"s Togt.

Den siamesiske Kongechalup lægger mod Land.

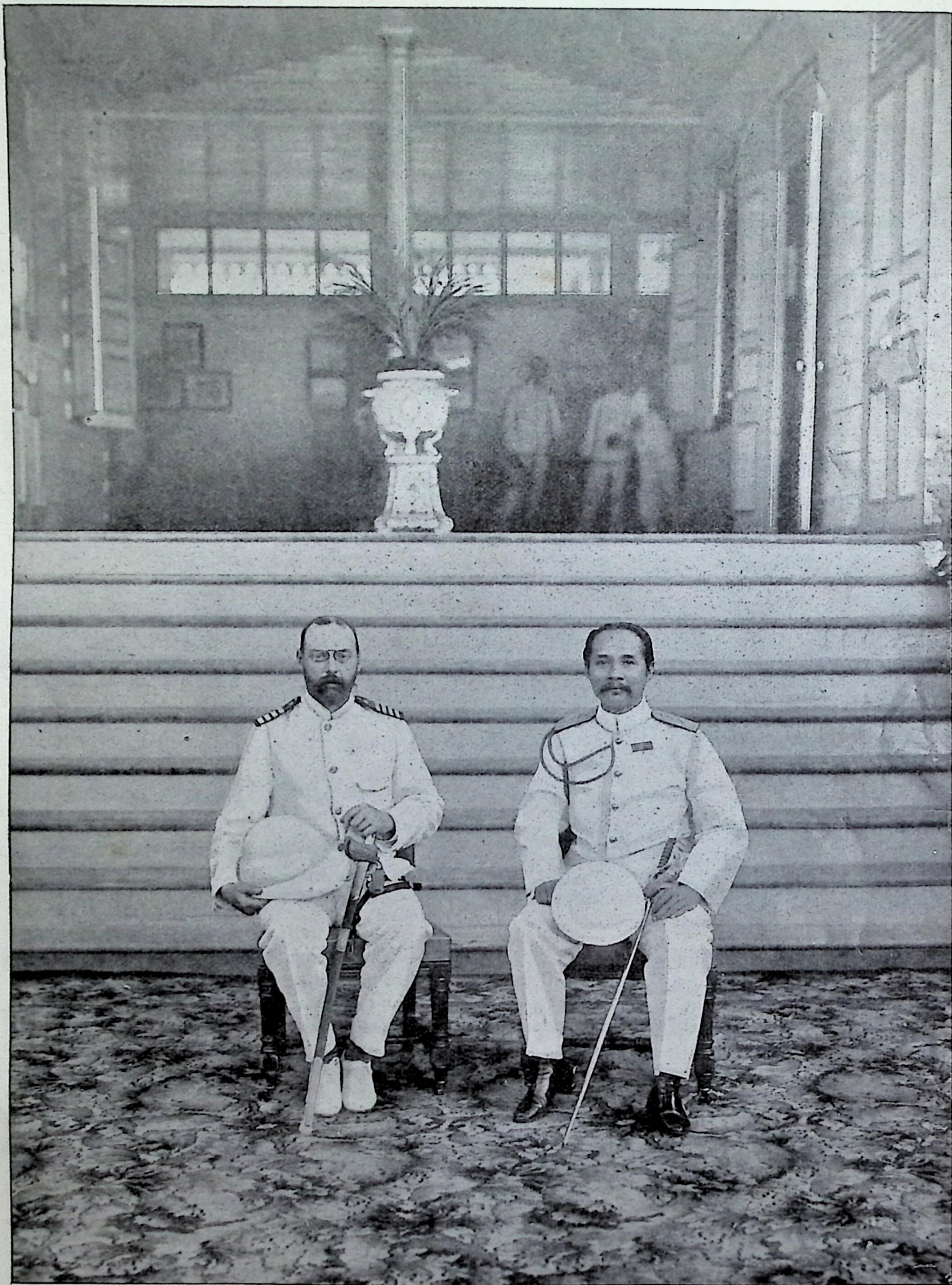
Fra Bangkok og Saigon har vor Korrespondent sendt os en ny Samling Billeder. Han var saa heldig under meget gunstige Forhold at forevige Prins Valdemar og Kong Chulalongkorn ved den Fest, som Kongen af Siam gav paa sit nye Landslot i Dusit-Park for Prins Valdemar. Parken er anlagt efter evropæisk Mønster, og saa' man ikke Tropernes Plantevækster, hvorhen Blikket vender sig, kunde man godt tænke sig henflyttet til et kostbart Parkanlæg i Syd-Frankrig. Dusit Park vil vinde i Skønhed, naar Palmerne og Gummitræerne vokser til, og naar det danske Elektricitets-Kompagni i Siam snart bliver færdig med Installationen af Lysanlæget i Parken og paa den temmelig lange Vejstrækning fra denne til Bangkok. Men Kong Chulalongkorn bødede paa en ret ejendommelig Maade paa denne Lys-Mangel ved — med Alens Mellemrum — at opstille Soldater med Fakler paa begge Sider Landevejen, da Gæsterne forlod Dusit-Park for at vende tilbage til Bangkok.

Et andet Billede viser os den siamesiske Konges Privatchalup, som kun maa benyttes til Landsætning af kongelige Personer. Uagtet den er nogle og halvfjerdsindstyve Fod lang, skal den dog være udhulet af en eneste Træstamme. Den er udstyret med overdaadig østerlandsk Pragt.

Sceneriet skifter og vi hensættes til det indre af Siam. Flere Timers Jernbanekørsel fra Bangkok — Banen er anlagt og ledes af Danske — ligger et forfaldent Slot, som nu anvendes til Bolig for de hvide Elefanter, der tilhøre Siams Konge. Hvad Slottet angaar, fik Kong Chulalongkorn for en halv Snes Aar tilbage Lyst at bygge et Sommerpalads netop paa dette Sted, men Slottet naaede ikke at blive færdigt, fordi Kongen igen opgav sin Plan, og nu ligger det hen i Ruiner og tjener som sagt kun til Opholdssted for de sjældne, hvide Elefanter og deres ret store Tjenerskab.

Derhen tog Prins Valdemar for at deltage i en Jagt og her fik baade han og hans Ledsagere Lejlighed til en rask lille Spurt paa Elefantryggen. Disse bestiges fra store Træstilladser, hvis Top naaer til Elefantens Ryg, og der var anbragt en teltlignende Baldakin paa den Elefant, der skulde bære Prinsen.

Endelig modtog vi et Billede fra Saigon, hvor

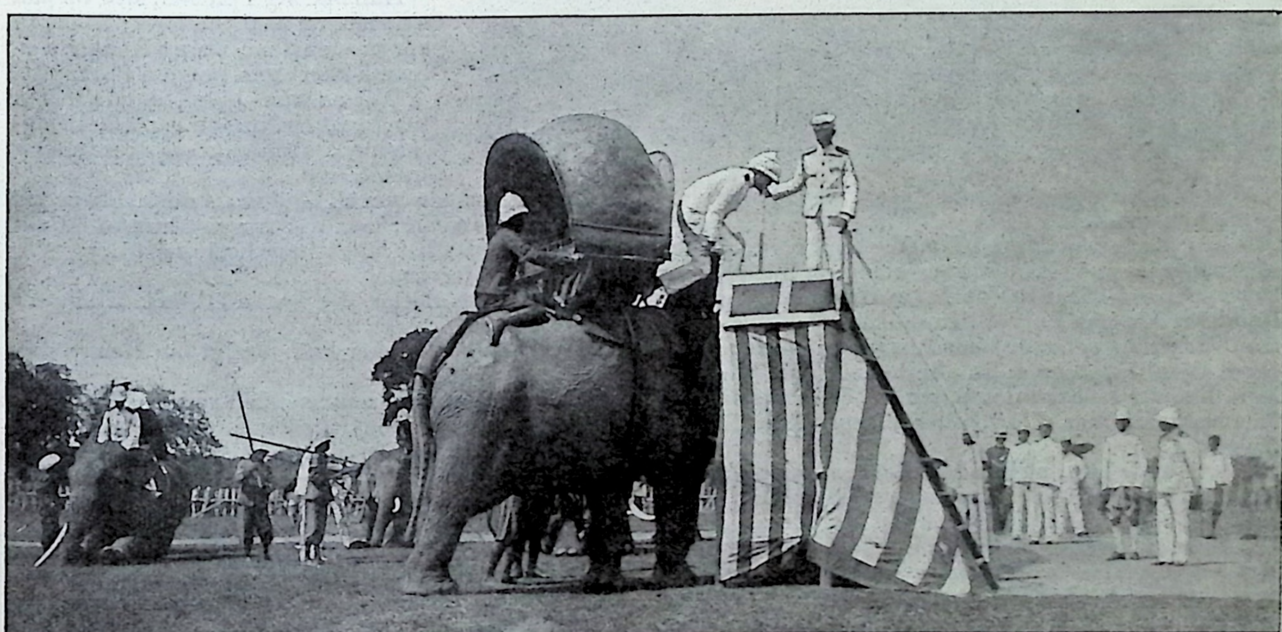
Prins Valdemar og Kong Chulalongkorn i Parken omkring Siamkongens Landslot.
(Specielt fotograferet for „Hver 8. Dag“).

Regatta paa Saigons Rhed („Valkyrien" i Baggrunden).

Franskmændene, der ejer udstrakte Besiddelser i Kotschinkina, foranstaltede storslaaede fire-Dages Fester efter fuldstændigt evropæisk Mønster for Prins Valdemar — ikke som Chef for den danske Korvet „Valkyrien", hvad Prinsen helst havde set, men som den franskfødte Prinsesse Maries Gemal.

Billedet viser os Saigons Rhed under den Regatta, der var et Led i Festlighederne under Opholdet der. Prægtigt tager „Valkyrien"s Skrog sig ud, omringet af de mange med halvnøgne Væsener overfyldte smaa Baade. — Af det nye fotografiske Stof, som vi har modtaget, skulle vi atter bringe nogle Prøver i et Par følgende Numre.

Prins Valdemar stiger ned fra Elefantryggen. (Specielt fotograferet for „Hver 8. Dag").

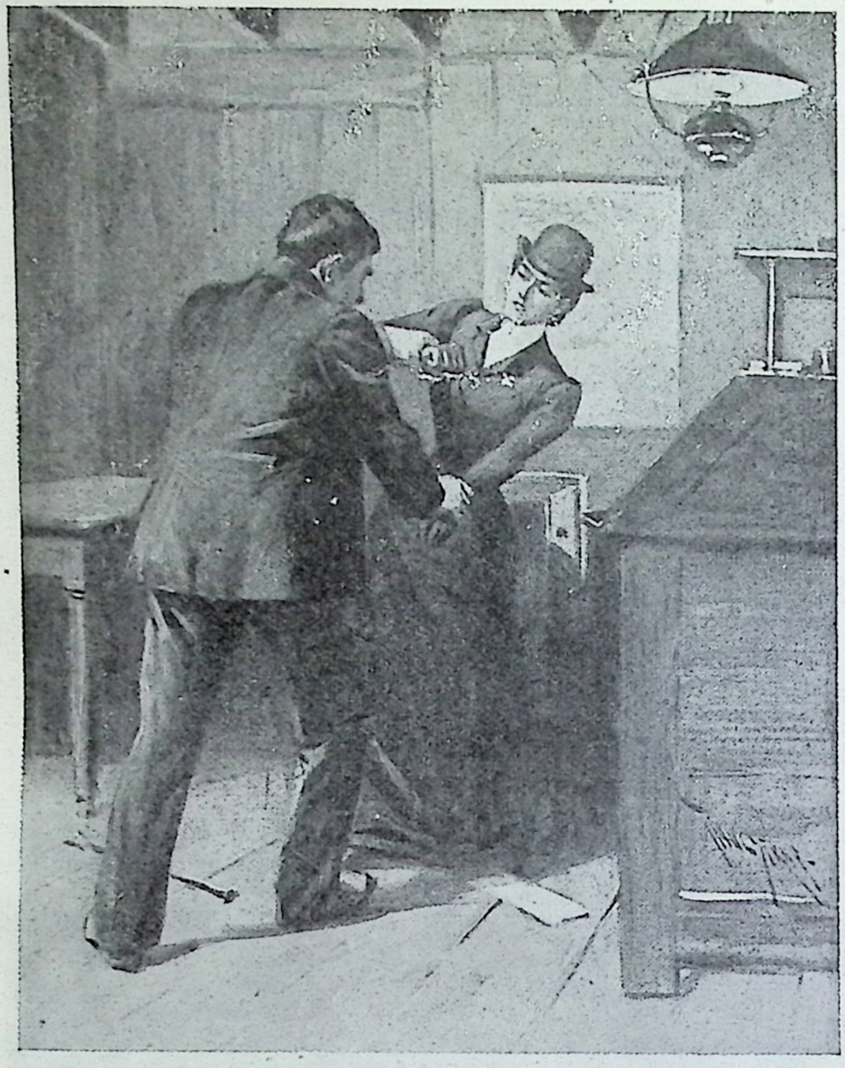
Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

Hun tog den op af Lommen med skælvende Hænder og gav ham den uden at sige et Ord. I moralsk Henseende vilde hun ikke indrømme, at hun var slaaet, og Bitterheden i dette Øjeblik skyldtes den Selvforagt, med hvilken hun opdagede en fysisk Fejghed hos sig, som hun hidtil havde anset for ganske umulig. Von Holzen undersøgte Nøglen kritisk. Han gættede øjensynlig, hvordan hun havde faaet den. Saa saa' han paa hende, som stod der med det blege Ansigt og de sammenknebne Læber.

Anfald af Forbitrelse; for han ventede øjensynlig kun paa, at hun skulde standse af Mangel paa Vejr, som om hendes Ord ikke var af nogen Vægt.

„Hvis De da i det hele taget frygter noget her paa Jorden," sagde hun.

„Jeg frygter Dem saa lidt," svarede han, idet han gik hen og laasede Døren op, „at De kan gaa."

„Det er ikke, fordi De ikke frygter mig, at De lader mig gaa," sagde Fru Vansittart, „men fordi De er bange for Tony Cornish."

Og hun gik sin Vej, idet hun spekulerede paa, om det Udfald havde ramt eller ikke.

21. KAPITEL.

Forenede Kræfter.

Medens Fru Vansittart gik til Malgamitfabrikens Port, syntes hun, at von Holzen fulgte efter hende; men da hun var kommet derhen og vendte sig om, opdagede hun, at hun var alene. Von Holzen gik roligt tilbage til Fabriken, han havde saa travlt med at skabe sig en Formue, at han kun kunde skænke Fru Vansittart et Par Minuter.

Hun bed sig i Læben, steg op paa sin Hest og saa' paa Uret; Klokken var næsten fem, Percy Roden ventede sikkert paa hende i Parkgade.

Da hun kom hjem, sagde Pigen hende, at Hr. Roden ventede i Dagligstuen. Hun gik op ovenpaa og traadte ind.

„Jeg haaber, at jeg ikke har gjort Dem Fortræd", sagde han roligt.

Hun rystede paa Hovedet med et bittert Smil og saa' ned paa sine Hænder, som endnu var hjælpeløse. Der var røde Striber om de hvide Haandled. Hendes Handsker laa paa Bordet. Hun gik hen og tog dem. Han var stadig rolig, og hans Ansigt, som havde blusset et Øjeblik tidligere, fik efterhaanden sin Bleghed igen. Det var maaske netop den Ro, der pludselig opflammede Fru Vansittart, eller maaske hun fik sit Mod igen.

„Ja," sagde hun, og hendes Stemme slog over, „ja, jeg er Karl Vansittarts Hustru, og jeg holdt af ham. Véd De, hvad det betyder? Det kan De ikke vide. Hele den Side af Livet er en lukket Bog for Folk som Dem. Det betyder, at hvis De hundrede Gange havde Ret, saa vilde jeg dog have troet paa ham og haft Mistillid til Dem, saa vilde jeg dog have holdt af ham og hadet Dem. Men han var ikke skyldig".

„Han havde Ret, og De havde Uret, De var en Tyv og Morder. For at skærme Deres eget usle Navn, ofrede De Karl og to Menneskers Lykke. Det betyder, at jeg ikke hviler, før jeg har hævnet mig paa Dem, for hvad De har gjort; for jeg har aldrig tabt Dem af Syne og vil aldrig gøre det." — Hun standsede og saa paa hans rolige Ansigt med en underlig sløv Nysgerrighed, som om hun grundede paa, om hun havde en Fremtid eller skulde naa sit Livs Afslutning her i dette lille Kontor. Men hendes Mod voksede, Døden er kun rædsom, naar man ser den i lang Afstand.

„De har andre Fjender," vedblev hun; „men ingen af dem vil holde saa længe ud som jeg, ingen af dem er saa frygtelig, som jeg" — hun standsede igen i et

„Goddag," sagde hun til Roden, „undskyld, at jeg har ladet Dem vente; men det var vist kun et Minut for hver Dag, De har holdt Dem borte herfra."

Han lo lidt forvirret.

„Er det Deres Søster, der har holdt Dem tilbage?" spurgte hun.

„Nej, Dorothea tænker kun venligt om Dem," svarede han.

„Saa er det von Holzen," sagde Fru Vansittart i en rolig og temmelig ligegyldig Tone. „Jeg har vist aldrig fortalt Dem, at jeg tilfældigvis kender noget til Deres — ja, hvad er han? — Deres Foresatte. Han har sandsynligvis advaret Dem imod mig. Han var engang i min Mands Tjeneste, og jeg tror nok, at han bestjal ham. Vi har aldrig omgaaedes ham, og jeg tror nok, han i den Anledning altid har baaret Nag til os. De husker nok, at han en Gang talte om, at han havde truffet min Mand. Det var den Dag, De tog ham med her hjem til mig. Han vilde naturligvis opdage, hvor meget jeg vidste, eller om jeg virkelig var Karl Vansittarts Hustru."

Hun stod og skænkede The, medens hun talte. Hendes Hænder var endnu usikre, og hun trak Ærmerne ned for at skjule de røde Pletter paa Haandleddene. Hun vendte sig pludselig om og kunde se paa Rodens Ansigt, at det var von Holzen, der havde holdt ham borte fra hende. Hun satte sig langsomt ned og tænkte paa sin kønne Figur i denne fikse Dragt, og Roden lagde ogsaa Mærke til den kønne Figur.

„De har vel haft frygtelig travlt," sagde hun, „siden De ikke har haft Tid til at huske paa Deres Venner?"

„Ja,“ svarede han, „vi har haft meget travlt, og saa har vi haft Ubehageligheder fra en Kant, hvor vi ikke ventede det. Von Holzen har haft mange Ærgrelser; skønt han taler aldrig om det; han er maaske ikke en Gentleman, Fru Vansittart; men han er en vidunderlig Mand.“

„Ja saa,“ sagde Fru Vansittart ligegyldigt.

„Ja, han er en meget begavet Mand — ligefrem et Geni, for han overvinder alle Vanskeligheder uden nogen Anstrengelse, og paa denne Malgamitfabrik har han gjort mere, end De kan tænke Dem. Jeg har kun med den finansielle Side af Sagen at gøre, véd De nok. Jeg forstaar mig lidt paa Bogholderi og den Slags Ting, ikke andet.“

„De er vist for beskeden,“ sagde Fru Vansittart alvorligt. „De glemmer, at det var Dem, der lagde Planen i London.“

„Ja, men von Holzen gjorde mere her, og hans Opgave var vanskeligst. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, det vilde jo være taabeligt at nægte det . . .“

„Ja,“ svarede Fru Vansittart blidt.

„Men jeg vil gerne have, at Hr. von Holzen faar den Ære, der tilkommer ham. Han har udført sande Underværker; det er vist ikke gaaet helt op for andre end maaske Cornish.“

„Saa? Giver Hr. Cornish da Hr. von Holzen den Ære, der tilkommer ham?“

„Cornish gør sit Bedste for at ødelægge von Holzens Planer. Han forstaar sig aldeles ikke paa Forretninger. Jeg tror nok, han har Skrupler; men det er vel noget, han er bleven opdraget til.“ Han talte temmelig lidenskabeligt, for han havde en skinsyg Karakter og kunde ikke lide, at Fru Vansittart interesserede sig for Cornish. „Men han kan ikke maale sig med von Holzen,“ vedblev han, „det vil han snart opdage til sin egen Skade. Von Holzen er ikke den Slags Mænd, der taaler nogen som helst Indblanding.“

„Ja saa,“ svarede Fru Vansittart.

„Jeg vilde nødig træde ham i Vejen,“ sagde han i den Hensigt at lægge fuldstændig Beslag paa Fru Vansittarts Opmærksomhed. „Han har alle Malgamitarbejderne med sig, og det er desperate Fyre. Folk, der er sysselsatte med et farligt Arbejde, tager ikke paa En med Fløjlshandsker.“

„Ja saa,“ svarede hun endnu mere ligegyldigt end før. „De overdriver vist Hr. von Holzens Betydning.“

„Jeg overdriver ikke den Fare, Cornish udsætter sig for, hvis han ikke er forsigtig,“ svarede Roden halvt vredt.

Der var en Klang af Ængstelse i hans Stemme.

Fru Vansittart saa skarpt paa ham, hun havde en Fornemmelse af, at Roden selv var bange for von Holzen. Sagen var mere alvorlig, end den havde syntes fra Begyndelsen af.

Roden rejste sig med langsomme og dovne Bevægelser. Han syntes at trænge til en Opstrammer baade i legemlig og sjælelig Henseende.

„Jeg maa tilbage til Fabriken,“ sagde han. „Vi skal arbejde sent i Aften.“

„Saa skal De ikke sige til Hr. von Holzen, hvor De har været,“ svarede hun med et advarende Smil. Da hun stod paa Dørtærskelen tilføjede hun med en Alvor og et Smil, der gjorde ham lykkelig: „Jeg vil ikke have, at De skal drøfte mig med Otto von Holzen, skal jeg sige Dem.“

Da hun hørte Gadedøren blive lukket efter ham, ringede hun og befalede Tjeneren at spænde for.

Ti Minuter senere kørte hun ned til Klitvillaen. Der havde rejst sig en stor Vold af Skyer i Vest, saa Solen var ganske formørket. Man skulde tro, at det allerede var Tusmørke, ja, selv Naturen syntes at blive narret, og da Vognen var kommet ud af Byen og kørte paa den sandede Vej, lavede de utallige Spurve sig til at gaa i Seng. Lindetræerne udsendte deres Aftenduft, og fra Kanalen og Diget steg den Duft af fugtigt Græs op, som svæver over hele Holland om Aftenen.

„Her lugter af Ulykke,“ sagde Fru Vansittart til sig selv, da hun steg ud af Vognen og vandrede hurtigt op ad den sandede Sti til Klitvillaen. Dorothea var i Haven og kom hende i Møde. Fru Vansittart havde ombyttet sin Ridedragt med en sort Silkekjole; men hun havde glemt at tage Handsker paa.

„Kom hen til den Bænk i Haven, hvor vi sad sammen den Aften,“ sagde hun hurtigt og tog Dorotheas Haand. „Jeg vil ikke indenfor, jeg er nervøs, jeg er bange som et Barn i Mørke. Jeg følte mig saa ensom hjemme, skønt Huset var fuldt af Tjenestefolk; derfor kommer jeg til Dem.“

„Vi skal vist have Tordenvejr,“ sagde Dorothea.

„Det vidste jeg, De vilde sige,“ sagde Fru Vansittart og lo; „for De er moderne og praktisk, eller i alt Fald lader De, som om De er det. Ja, om moderne unge Piger kan man i alt Fald sige, at de har deres Hoved paa rette Sted, Hjertet — ja, Hjerte har de maaske ikke.“

„Nej, maaske,“ indrømmede Dorothea.

De satte sig paa Bænken under en Sørgepil, og Fru Vansittart saa' paa Dorothea og lo.

„Det var rigtigt, at jeg kom til Dem,“ sagde hun; „for De bruger ikke mange Ord. Jeg tror, at De holder mere af Handling. Jeg skal sige Dem, jeg er meget angst. Man er altid mere bange for sine Venner end for sig selv, ikke sandt? Det er Tony Cornish, jeg er bange for.“

Dorothea saa' lige ud, men svarede ikke.

„Jeg véd ikke, hvorfor han bliver her i Holland, og jeg vilde ønske, han vilde rejse hjem,“ vedblev Fru Vansittart. „Jeg véd nok, at det er urimeligt og dumt; men jeg er overbevist om, at han er i Fare.“ Hun standsede pludselig og lagde sin Haand paa Dorotheas; saa vedblev hun mere dæmpet: „Hør nu, vi to behøver ikke at gøre Omstændigheder med hinanden. Den Malgamithistorie er en skrækkelig Forbrydelse, og Tony Cornish har i Sinde at sætte en Stopper for den. Vi to har vist længe haft en Mistanke om det. Jeg kender Otto von Holzen; han har dræbt min Mand, han er en meget farlig Person. Han prøver paa at skræmme Tony Cornish bort herfra og véd ikke, hvad Slags Menneske han har at gøre med. Man skræmmer ikke den Slags Mennesker som Tony Cornish. Jeg har faaet ham til at love, at han ikke vil gaa ud i Dag; men for Dagen i Morgen kan jeg ikke svare. Forstaar De mig?“

„Ja,“ svarede Dorothea med et pludselig Glimt i Øjnene.

„Deres Broder maa klare sig selv. Jeg bryder mig ikke om Lord Ferriby eller nogen anden, der er indviklet i den Historie, jeg bryder mig kun om Tony Cornish, som jeg har noget tilovers for fra gamle Dage, da jeg var lykkelig. Malgamitarbejderne og deres Fabrik kan for mig gaa Pokker i Vold.“ Hun knipsede med Fingrene. „Kender De Major White?“ spurgte hun pludselig.

„Ja, jeg har set ham en Gang.“

„Det har jeg ogsaa; men det er ofte nok for en Kvinde at have set en Mand én Gang for at kunne bedømme ham. Jeg vilde ønske, han var her.“

„Han kommer vist i Morgen,“ svarede Dorothea. „Det synes jeg, Hr. Cornish sagde i Gaar. Jeg tror, han har skrevet efter ham, og han har vist ogsaa skrevet efter Bankier Wade.“

Den frie Udstillings Ferniseringsdag.

Udenfor den fri Udstilling paa Ferniseringsdagen. (Direktør Harald Bing aflægger Besøg). Fot. for „Hver 8. Dag“.

„Vernissage“ er en Parisermode, som saa smaat er ved at faa Indpas hos os. Den skal efter Sigende have sin Oprindelse fra en Tid, da Kunstnerne gik og fernisserede deres Billeder Dagen før Udstillingens Aabning.

Det gør de nu ikke mere. I Stedet for giver de nu Kur for et udvalgt Selskab og faar det først Tag i de Velhavere, hvis Mammon skal sikre dem en sorgløs Fremtid — i de kommende Sommermaaneder.

Imidlertid er Ferniseringsdagen her kun i sin Vorden. Paa Charlottenborg træder Kongedagen i dens Sted, og her søger naturligvis den aller fineste Portion.

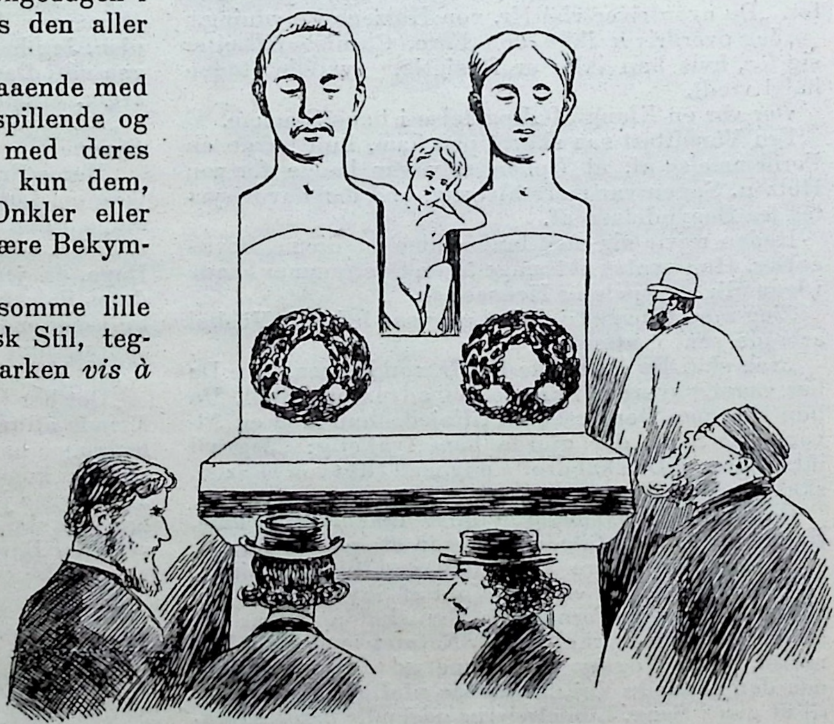
Den frie Udstilling nøjes gennemgaaende med Kunstnere, — bildende, syngende, spillende og skrivende — Journalister i Følge med deres Damer. Af Rangklasserne nærmest kun dem, der i Egenskab af Svigerforældre, Onkler eller Tanter har speciel Anledning til at nære Bekymring for en af Udstillerne.

Den frie Udstilling har sin morsomme lille Træbygning i en mærkelig arkaistisk Stil, tegnet af *Willumsen*, ude ved Aborreparken *vis à vis* Nordbanegaarden. Den ejes af tredive Parthavere, Kunstnere af større og mindre Rang, og disse plejer aarlig at indbyde nogle faa Venner til at deltage.

Ogsaa dette Forhold er efter udenlandsk Mønster. Paris har længe haft sin frie Udstilling paa Marsmarken, München har sine „Secessionister“ (de Udvandrede) — oprindelig Folk, der ikke har villet bøje sig for Censurens Vilkaarlighed. Enkelte af de frie Udstillere herhjemme, som *Krøyer* og *Julius Paulsen*, har dog ikke villet helt forlade de gamle Kødgryder, men udstiller begge Steder.

Oprindelig kunde den frie Udstilling, der har en Alder af en halv Snes Aar, altid regne paa Publikums Forargelse. Den har haft *Willumsens* mærkværdige „Syntetisme“ indenfor sine Vægge, *Joakim Skovgaards* „Kristus i Underverdenen“, *V. Hammershøjs* „Artemis“ og meget andet, der ikke var af den tilvante Art. Nu om Stunder kunde man nærmest fristes til at mene, at „den Frie“ forarger for lidt. Den aller største Part af dens Indhold vilde magelig blive modtaget paa Charlottenborg, en Del kunde ogsaa godt helt undværes. Der er imidlertid kommet en ny, ung Kunst op, som hverken har Hjem det ene eller det andet Sted, og som nok kunde trænge til en ny fri Udstilling. Og den kommer saamænd nok.

Nogen egentlig Sensation vil „den Frie“ næppe vække i Aar. Der findes paa den gamle Udstilling endog Ting, der i langt højere Grad vil give

Omkring Willumsens: „Gravmonument“.

Stof til Diskussion. Men megen god og sund Kunst er her nu alligevel. Af de ældre (derfor ikke just gamle) maa *Julius Paulsen, V. Hammershøj, Zahrtmann* og *Th. Philipsen* siges at „staa rigtig godt", som det hedder i Fagjargonen. Yngre Mænd, som ved denne Lejlighed nok vil lægge et betydeligt Plus til deres spirende Navn, er *Johannes Larsen, Svend Hammershøj, Fritz Syberg* og *Peter Hansen.* Den store Forarger, *J. F. Willumsen* ønsker aabenbart ikke længere forarge. Eller er det Publikum, der ikke mere *vil* forarges? Sikkert er det, at hans Billedhuggerarbejder, navnlig „Gravmonumentet", der for faa Aar siden kun vilde være blevet en Skive for Spot i de fleste Kredse, nu uvilkaarlig griber dybt i Beskuerens Sind ved sin rolige, mandige Alvor og sin klassiske Linjerenhed.

J. D.

De tre Musketerer.

Milady (Fru Riis) med Bøddelmærket paa Skulderen.
Fot. bag Kulisserne for „Hver 8. Dag".

DER er visse Opgaver, som Skuespillere maa have Lov til at tage paa med let Haand, uden at lide Tab paa godt Navn og Rygte. Rollerne i „De tre Musketerer" i den Bearbejdelse, Folketeatret benytter, er af saadan Slags. Her er ingen Opfordring til indtrængende Sjæleskildring, her er blot saa og saa mange pragtfulde Maskeradekostymer, som det gælder om at finde de rette Legemer til. Baade Kostymer og Legemer er gyldigt og fyldigt repræsenteret paa Folketeatrets Scene i hver af Stykkets 10 Afdelinger. Pragten er endog til Tider saa rent overdaadig, at man overbevises om Teatrets gode Status. Og Spændingen bevares gennem alle Afdelingerne ved et snedigt Spind af Rænker og Intriger, udførte af et Galleri af talentfulde Skurke i Kamp mod den skammeligt bagvaskede Dyd og den muskelstærke Hæderlighed, der i sidste Tableau sejrrigt triumferer.

Hr. *Garde* havde skabt en virkelig original „Ludvig den 13.", Hr. *Fjelstrups* Kardinal Richelieu tangerede nu og da dramatisk Kunst, men ingen af de Spillende tog — heldigvis — Tingene for alvorligt. De tumlede rundt og krydsede Klinger og afgav Kærlighedserklæringer, læste vigtige Breve højt, lurede bag Døre og anbragte Dolke i blottede Barme. Det kneb for Fru *Riis* at bevare Blikkets dæmoniske Ondskab. Hr. *Hofman* som Landjunker og Musketer sprang adræt som en Hallingdanser, Hr. *Hunderup* var den Tykkemand, han af Naturen er, og Hr. *Wiehe* optraadte med van Dycks Ansigt. Kraftige Haandklap fra næsten alle Teatrets Pladser tyder paa, at den melodramatiske Kunst gaar det brede Publikum til Hjertet.

M.-E.

Alb. Schou jun. fot.
Hr. Hofman i „De tre Musketerer.

Læge Hammerich.

Ingeniør Rump.

Direktør Slomann.

Byens nye Fædre.

DETTE Aars kommunale Valgkamp, der endte med en Sejr for de allierede Oppositionsgrupper, havde sin særlige Interesse derved, at Ledelsen af Kampen fra konservativ Side, der i en Aarrække har været ført med en Borgerliste under neutralt Flag, denne Gang paany var overtaget af „Højres Arbejder- og Vælgerforening".

Forventningen om, at denne Kursændring skulde bevirke en Svingning i Stemmetallet, slog ikke til. Medens der for Oppositionens Liste afgaves fra 15,061—14,377 St., mønstrede Højres 11,246—11,135 St. Forholdet er omtrent som tidligere og giver intet tydeligt Fingerpeg for fremtidige Folketingsvalg.

Forretningsfører Witzansky.

Blikkenslager Gustavsen.

Af de valgte 9 Borgerrepræsentanter var følgende den liberale Vælgerforenings Kandidater:

Læge *J. C. C. Hammerich*, Købmandssøn, f. 1861, praktiserende Læge paa Kristianshavn siden 1890. Har en stor Sygekassepraksis og er Formand for „Sygekasselægernes Organisation", iøvrigt en human og opofrende Ven for de mange Fattige i Kvarteret, hvor han virker..

Ingeniør *Johs. Rump* er en Søn af den tidligere Justitsminister R., som nu er Amtmand i Holbæk. Han er født 1861, cand. polyt. fra 1886, tilhørte den radikale Ungdom, der stiftede Studentersamfundet og har siden været en af den liberale Vælgerforenings ivrigste Støtter. Han er en dygtig Tekniker, som i selve Kommunens Tjeneste har erhvervet sig Indsigt i kommunalt Ingeniørvæsen.

Folketingsmand Lyngsie.

Kommunelærer Møller.

Direktør *C. V. Slomann* er født 1853, har uddannet sig som Ingeniør i Udlandet, navnlig Schweitz og blev siden den udmærkede Leder af Kristiansholms Fabriker. Han er Medlem af Københavns Havneraad.

Forretningsfører *H. Witzansky* var den af Oppositionslistens Mænd, hvis Navn nævnedes oftest under Valgstriden. En hidsig Agitation underhaanden bevirkede, at han kom ind i Borgerrepræsentationen med en 6—700 St. færre end sine Fæller, og da han er valgt som Erstat-

Maler Poulsen.

Murer Rasmussen.

ning for Murermester Ette, der frivillig trak sig tilbage, skal han paa Valg igen næste Aar.

Witzansky er f. 1863, er uddannet som Underofficer og kom som ung Sergent paa „Politiken"s Kontor. Siden har han svunget sig op til dette Blads Forretningsfører og Hovedejer af Dagbladet „København". I den liberale Forenings og Valgagitations Tjeneste har han gjort et stort Arbejde og anerkendes — af Venner og Uvenner — som et af disse „Jærn", ethvert Parti har Brug for.

Socialdemokraterne kom ind i Raadet med fem Mand, hvoraf dog den ene —

Maler *Rudolf Poulsen*, var paa Omvalg. Han er en Mand i 40-erne, blev oplært i sin Fødeby Storehedinge og arbejdede en lang Aarrække i København. Er Formand for Malernes Fagforening og Malerforbundet for Danmark, sidder desuden i de samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab. Poulsen er en sindig og støt Natur, som i de 5 Aar, han har siddet i Byens Raad, har vundet nogen Sympati.

Blikkenslager *A. Gustavsen*, f. 1856, er et københavnsk Proletarbarn, gammelt Medlem af „Internationale" og i over 20 Aar en betroet Mand hos Firmaet Dahl & Søn. Han er Medlem af „Arbejderforsikringsraadet" og anset for en Kapacitet i Sygekasse- og Invaliditetssager.

Folketingsmand *M. C. Lyngsie* er sat ind som Repræsentant for „femte Stand", den store Klasse af ikke faglærte Arbejdsmænd, hvoraf han er udgaaet. Han fik i 80-ernes Kamphede sin Afsked fra Geværfabriken og kastede sig derefter ind i Agitationen, hvis Frugt er en over hele Landet forgrenet Arbejdsmands-Organisation med 25,000 Medlemmer. I 1898 slog han ved Folketingsvalget i Horsens Sekretær Jul. Wulff af Marken.

Kommunelærer *C. J. Møller* er 42 Aar gammel, en Smedesøn fra Randerskanten. Siden han i 1888 blev Kommunelærer paa Østerbro er han fra det radikale Venstre gledet over i Socialdemokratiet, i hvis politiske Organisation han indtager forskellige Tillidsposter.

Murer *Henrik Rasmussen*, ogsaa en Jyde, er 40 Aar, har arbejdet i Tyskland, ogsaa en Tid her hjemme, men har siden 1888 især virket som Forretningsfører for Murerforbundet.

Efter dette Valg raader Oppositionen over tre Fjerdedele af Borgerrepræsentationens 36 Medlemmer.

Direktør Severin Abrahams.

FOLKETEATRETS mangeaarige Direktør, *Severin Abrahams*, døde i Lørdags efter et langvarigt Sygeleje; til en ondartet Fodskade slog der sig i de sidste Dage en Hjærtelidelse, som ganske knækkede den i Forvejen næsten nedbrudte Mand.

Med Abrahams er et stort Stykke Teaterhistorie gaaet i Graven. Efter sin Debut paa det kgl. Teater (1868) og nogle faa Aars Optræden samme Steds, blev han ved Privatteatrene snart en meget yndet og meget populær Skuespiller i Bonvivant- og Ræsonnørfaget, hvortil hans statelige Ydre og den umiddelbare Sympati, hans Person indgød, gjorde ham særlig egnet.

Som Teaterleder forstod han at holde Folketeatret i dets gamle Position som et Folkets Teater, et Hjem for den paa en Gang sunde og populære Kunst.

Direktør Severin Abrahams.

I de sidste Aar hævede han det med *Herman Bangs* Hjælp endda et betydeligt Trin i Vejret i literær og kunstnerisk Henseende.

Severin Abrahams var almindelig afholdt af sine Undergivne, der let bar over med hans smaa Særheder, fordi de hurtig lærte at skatte hans varme Hjærte og godmodige Karakter.

Kun 56 Aar gammel — han var født 28. Juli 1843 — reves han bort, just som han skulde gaa ind til en ny og kunstnerisk betydningsfuld Virksomhed paa Casino.

Hans Død betyder i vor Teaterverden og blandt Publikum ikke alene en Sorg, men ogsaa et Savn.

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Operationerne i Centrum.

General Gatacre.

Boerernes Overgang over Oranjefloden vakte hos Englænderne Frygt for, at det skulde komme til en almindelig Rejsning af Afrikanderne i Kapkolonien, og derfor blev der anvendt en betydelig Styrke til Jernbanelinjernes Sikring.

Boererne stod i 2 Fløje. Den højre havde besat Colesberg og derfra fremskudt en mindre Styrke mod Arundel. Den venstre Fløj var rykket frem over Burghersdorf, havde besat Stormberg og fremsendt Fortropper mod Sterkstrom. Desuden var Dordrecht bleven besat med en lille Styrke.

Den 20. November ankom General Gatacre til Queenstown. Alt, hvad han havde beholdt af sin Division, indskrænkede sig til 1 Bataillon og 3 Batterier. Han blev forstærket med 2 Batailloner af Etapetropperne og nogle Frikorps, saa at hele Styrken gik op til henved 3000 Mand med 18 Kanoner, og begyndte sine Operationer med den 30. November at rykke frem til Sterkstrom, hvorfra han sendte en Avantgarde til Bushmanshoeck. Boerernes Fortropper trak sig tilbage til Stormberg. Gatacre blev nu staaende for at indhente Efterretninger, og først den 8. December satte han sig atter i Marche i den Hensigt at angribe Stormberg. For at sikre højre Flanke detacheredes de beredne Tropper mod Dordrecht, og selv brød han den 9. op med 3 Batailloner og 2 Batterier. Samme Dag naaede han Molteno. Herfra satte han sig i Marche Natten til den 10. December for at foretage et Overfald paa Stormberg. En Hollænder skulde tjene som Vejviser. Skønt der kun skulde tilbagelægges 2 Mil, marcherede Tropperne hele Natten uden at naa Fjenden. Kort før Daggry kom de ind i en langagtig Kløft, der var lukket for Enden. Klokken lidt over 4 naaede de frem i kort Afstand fra Gydens Endepunkt. Da blev de pludselig heftig beskudt fra Fronten og begge Sider. Mandskabet blev grebet af Panik, gjorde omkring og styrtede tilbage i vild Flugt. Tilsidst lykkedes det dog Officererne at faa Mandskabet til at staa i en Terrænfold. Men, medens Officererne var ifærd med at ordne det, blev det uventet beskudt i Ryggen fra en Maximkanon. Paniken greb derfor atter ind, saa at Mandskabet atter flygtede tilbage i Uorden. Men nu kørte Batterierne op, hvert paa sin Fløj, og derved lykkedes det Officererne at faa Mandskabet standset. General Gatacre var den Gang kommen til Erkendelse af, at Vejviseren med Flid havde lokket ham i en Fælde, og at han stod overfor en overlegen Styrke. Han gav derfor Befaling til Tilbagetog. Kanonerne blev protsede paa, og Batterierne skulde netop til at køre bort. Da rykkede en Afdeling Boerer frem til Angreb. To af de engelske Batailloner blev derfor staaende for at dække Afmarchen. Men, da de blev beskudte i begge Flanker fra Maximkanoner, maatte de trække sig tilbage i Uorden. Boererne sprang hurtig til Hest, forfulgte og erobrede 3 Kanoner og en stor Del af Trænet samt fangede henved 650 Mand. Regnes hertil Englændernes Tab af Døde og Saarede gaar hele Tabet op til henved 1000 Mand.

General Gatacre trak sig tilbage til Sterkstrom, hvor han tog sit Hovedkvarter den 16. December. Hans højre Flankedækning, der kommanderes af Oberst Dalgetty, havde naaet og besat Dordrecht, men maatte atter forlade Byen.

Foreløbig gik Operationerne istaa paa denne Fløj af Centrum.

General French, der skulde kommandere paa venstre Fløj, havde ikke faaet sin Kavaleridivision samlet, fordi den maatte afgive Regimenter saavel til Natal som til Lord Methuen. Foreløbig raadede han derfor kun over nogle Rytterregimenter og beredne Kompagnier samt Landsenerne fra New South Wales og 2 Batailloner af Etapetropperne samt et ridende Batteri, ialt henved 2000 Mand. Denne Styrke samlede han i Naauwport, og derfra rykkede han den 9. December frem paa Rekognoscering med en mindre Styrke mod Arundel. Boererne trak sig vel ikke straks bort, da Fjenden nærmede sig, men, da Stillingen fandtes for eksponeret, gik Styrken den 11. tilbage til Colesberg. Den 16. December blev Arundel besat af French's Tropper, men heller ikke paa denne Fløj kom det i længere Tid til Begivenheder af Betydning.

Operationerne i Natal.

Som tidligere omtalt havde General Buller bestemt, at Hovedstyrken af de ankomne engelske Forstærkninger skulde sendes til Natal. Men

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

Ankomsten til Durban, hvor Tropperne blev udskibede, skete først efterhaanden.

De Skibe, der overførte Brigaden Hildyard, kom tidligst til Durban, hvorfra Tropperne sendtes til Estcourt. General Hildyard overtog Kommandoen i denne By og raadede ialt over 5 Bataljoner, nogle beredne Afdelinger, 1 Feltbatteri og nogle Skibskanoner. Den 15. November sendte han et pansret Jernbanetog paa Rekognoscering mod Colenso. Paa Tilbagevejen blev Toget angrebet, en Del af Toget kom ud af Sporet, og Boererne fangede henved 100 Mand.

Saasnart General Joubert fik Efterretning om, at Besætningen i Estcourt var bleven forstærket, rykkede han frem for at indeslutte Byen. En Kolonne fulgte Hovedvejen fra Colenso til Ennersdal, og en anden omgik Byen i Vest over Courton og Ulundi og tog Stilling V. for Willow Grange paa en Højde, der ligger omtrent 1½ Mil S, for Estcourt. Desuden sendtes et Detachement af den Kolonne, der opererede paa Weenen, til Mooi River Station.

Den 20. November kom General Hildyard til Klarhed over, at han var indesluttet. For at skaffe sig Luft angreb han Natten til den 23. Fjendens fremskudte Stilling V. for Willow Grange og erobrede den; men Hovedstillingen vovede han ikke at binde an med, og derfor maatte han trække sig tilbage til Estcourt, haardt forfulgt af Boererne.

Efterat Estcourt var bleven indesluttet, fik General Joubert Efterretninger om, at et stort Antal engelske Tropper var blevne landsatte i Durban og rykkede imod ham. Da han ikke vilde optage Kampen mod en afgjort Overmagt i Terrænet S. for Estcourt, trak han sig den 25. tilbage til Colenso for at tage Stilling ved Tugelafloden.

General Buller, der havde besluttet selv at lede Operationerne i Natal, ankom den 26. November over Durban til Pietermaritzburg og befalede, at Tropperne skulde samles i en befæstet Lejr ved Chieveley. Da alle Tropper var ankomne, satte han sig i Marche med en Styrke, der bestod af Brigaderne Hildyard, Lytlelton, Hart og Barton, nogle beredne Infanteriafdelinger, 2 Rytteriregimenter, nogle Frikorps, 6 Batterier, 14 Skibskanoner og 2 Ingeniørkompagnier, ialt henved 22,000 Mand med 48 Felt-, 8 Maxim- og 14 Skibskanoner. Med denne Styrke vilde han forsøge at undsætte Ladysmith.

General Joubert havde imidlertid taget Stilling og forberedte sig paa at optage Kampen. Hans Hovedstilling laa bag Tugelafloden paa Højderne — Groblers Kloof og Fort Wylie — til begge Sider af Jernbanen. Højderne skraaner temmelig stejlt mod Floden, og paa dem var der anlagt 3 Etager Skyttegrave. Bag Bridles Drift var der anlagt skjulte Skyttegrave, og Vadestedet var gjort ufremkommeligt ved Opstemning. Jernbanebroen ved Colenso var sprængt, men en fast Bro V. for samme var bleven bevaret. Den øvrige Del af Forsvarslinjen laa Syd for Tugela mellem denne Flod og Inhlawebjerget, der var stærkt besat med Artilleri. For at være sikret mod omgaaende Bevægelser havde Joubert Posteringer mod Ø. ved Weenen og mod V. ved Springfield.

Buller rykkede frem mod Colenso, og den 13. December var han naaet saa langt, at han kunde aabne Artilleriilden mod Højderne bag Colenso, hvor han antog, at Fjenden stod. Men Joubert besvarede ikke Ilden. Den 14. gentog Buller Forsøget for at faa Joubert til at demaskere sin Stilling, men denne tav ligesom den foregaaende Dag. Skønt Buller saaledes ikke havde noget Kendskab til Fjendens Stilling, gav han samme Eftermiddag Dispositioner til et Angreb, der skulde foretages den følgende Dag.

Brigaden Hart skulde passere Tugela ved Bridles Drift og angribe Groblers Kloof i Flanken for derved at hjælpe Brigaden Hildyard, der skulde føre Hovedangrebet over den passable Bro ved Colenso mod Højderne N. for Floden. Brigaden Lytlelton med 3 Batterier og 6 Kanoner skulde tage Stilling mellem Bridles Drift og Jernbanen, saa at den kunde tjene til Understøttelse enten for Harts eller for Hildyards Brigade. Brigaden Barton med 2 Batterier og 6 Skibskanoner skulde tage en Stilling Ø. for Jernbanen, saa at den dækkede Hildyards højre Fløj og kunde enfilere Tropperne paa Højderne N. for Tugela. 1000 Mand beredent Infanteri og et Batteri skulde besætte Inhlawebjerget, og Resten af de ridende Tropper skulde dække Flankerne og Bagagen.

Slaget ved Colenso.

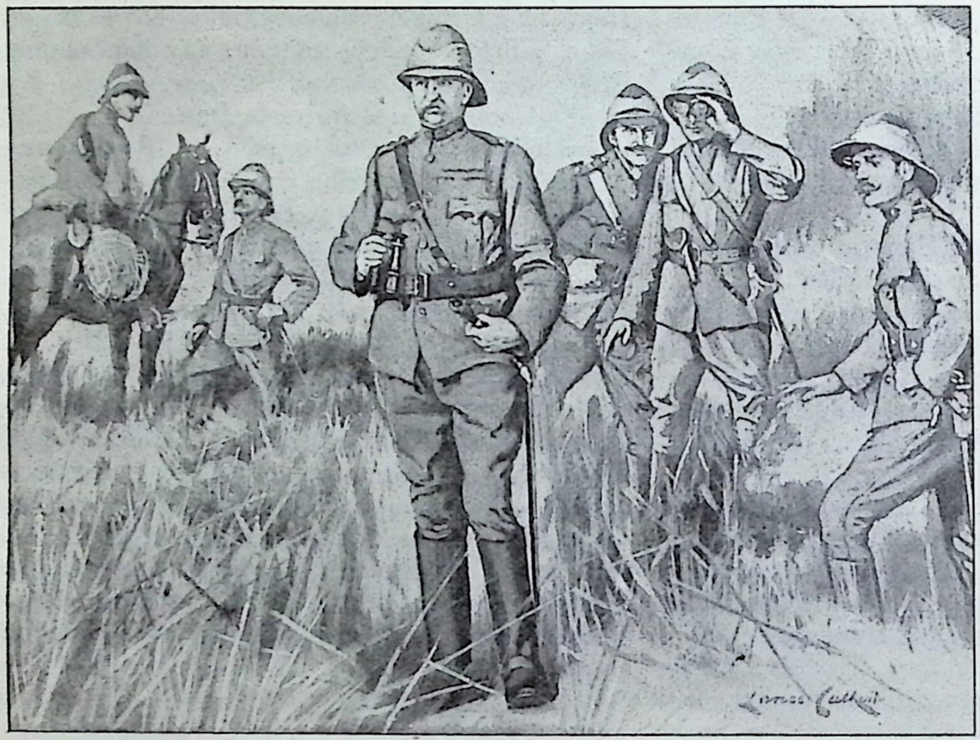
Den 15. December om Morgenen Kl. 4 rykkede Englænderne frem.

Brigaden Hart naaede Tugela, men kunde ikke finde Bridles Drift. I Troen paa at være kommen for langt vestlig lod General Hart sine Batailloner følge Floden ind imod Colenso. Derved kom de op i den Krumning, Floden slaar imod Nord. Da de var komne helt op i denne, aabnede Boererne pludseligt en dræbende Ild i Front og begge Flanker fra den modsatte Flodbred paa en Afstand af 400 Alen.

General Buller, der var Øjenvidne til Brigaden Harts Bevægelser, forudsaa Faren ved, at Brigaden trak sig op i Krumningen, og afsendte en Officer for at kalde General Hart tilbage. Men, inden Officeren fik Tid til at røgte sit Hverv, var Brigaden kommen ind under den fulde Virkning af Fjendens Ild, og derved blev den bragt i en saa fortvivlet Stilling, at Buller maatte sende 2 Batailloner af Brigaden Lytlelton til Assistance. Derved lykkedes det at faa Hart tilbage. Buller

begav sig derpaa til Brigaden Hildyard, der havde vundet nogen Fremgang. Han vilde derfor beordre den til, støttet af Brigaden Lytlelton, at forcere Overgangen over Broen. Men i det Øjeblik, han vilde give sine Befalinger, hørte han en heftig Artilleriild tæt Ø. for Colenso. Da han ikke havde sendt Artilleri til dette Punkt, vilde han undersøge Aarsagen; men i samme Nu forstummede Ilden, og han fik Melding om, at Kanonerne var blevne forladte. — Den Ild, han havde hørt, skrev sig fra de 2 Feltbatterier, der havde fulgt Brigaden Barton. Da deres Kommandør, Oberst Long, hørte, at Fægtningen var engageret ved Colenso, jagede han af eget Initiativ frem med begge Batterier uden Bedækning for at yde Assistance. Han lod protse af S. for Floden ligeoverfor Fort Wylie og aabnede Ilden mod dette. Boererne, der havde besat denne Del af Stillingen, forholdt sig fuldstændig roligt, til de engelske Kanoner havde taget en Stilling, der laa 1800 Alen fra Fort Wylie og 450 Alen fra Boerernes Skyttegrave. Først nu aabnede Boererne en dræbende Ild fra Fronten, og samtidig blev de engelske Batterier flankerede fra Inhlawebjerget. Boerernes Riffelild rettedes først mod Artillerihestene, og derpaa mod Betjeningsmandskabet, og den var saa morderisk, at det var ligesaa umuligt at bringe Kanonerne tilbage ved Haandkraft som overhovedet at opholde sig i denne Ildatmosfære. Oberst Long var bleven haardt saaret, og hans Personale flygtede for at finde Dækning. Kanonerne var altsaa prisgivne. For at frelse dem befalede General Buller, at Brigaden Hildyard skulde sende 2 Bataillоner frem Ø. for Jernbanen og en Bataillon mod Broen over Tugela, dog maatte disse Batailloner ikke engagere sig for stærkt. Enkelte Officerer og Menige havde imidlertid med stort Heltemod bragt 2 Kanoner tilbage. Men, da Hildyards Batailloner viste sig, overvældede Boererne Terrænet med en saa voldsom Ild, at General Buller erkendte det Umulige i at frelse Kanonerne. General Hildyard fik derfor Befaling til at trække de 2 Batailloner til sig, og det blev forbudt at gøre nye Forsøg paa at frelse Kanonerne.

Medens dette var foregaaet i Centrum, var det beredne Infanteri rykket frem for at besætte Inhlawebjerget, men det blev i høj Grad overrasket ved at finde det besat af Fjenden. General Barton sendte 2 Batailloner til Understøttelse, men det viste sig umuligt at vinde Fremgang. Den eneste Mulighed, der under disse Forhold var levnet Buller, var at lade Hildyard og Lytlelton forcere Overgangen over Tugela og angribe Fjenden frontalt. Men, da Chancerne for at gennemføre et saadant Angreb var mindre end ingen, og et Forsøg maatte medføre store Tab, besluttede Buller at trække sig tilbage. Tilbagegangen udførtes om Eftermiddagen, og Tropperne dirigeredes til Lejren ved Chieveley. Foruden de 10 Kanoner havde General Buller et Tab af 74 Officerer og 1065 Mand.

General Buller og hans Stab, følgende Slaget ved Colenso.

General Joubert forfulgte ikke den vundne Sejr. Man har bebrejdet ham det, men med Urette. Paa det Tidspunkt havde han maattet detachere General Graben med en Del af Styrken til Centrum, saa at han — fraregnet de 10,000 Mand, der benyttedes til Indeslutningen af Ladysmith — næppe har raadet over en Operationsstyrke paa mere end 12—15,000 Mand. Hvis han havde forfulgt med denne Styrke, risikerede han, at Fjenden, der jo var ham betydeligt overlegen i Tal, vendte om og tvang ham til at kæmpe i et Terræn, der ikke ydede ham Fordele. En Forfølgelse kunde derfor let kompromittere det vundne Resultat og samtidig have medført betydelige Tab.

„Lovens Arm.“

Birkedommer Sylow.

Overbetjent Vald. Petersen.

De to Navne *N. C. H. Sylow* og *Valdemar Petersen* har mer end en Gang, og saa at sige altid i nøje Forbindelse med hinanden, fængslet den offentlige Opmærksomhed, og et Par mere fængslende Kriminalister skal man ogsaa lede længe om. Sylow, der nu er Birkedommer paa Frederiksberg, blev i en Aarrække, mens han var Borgmester i Korsør, stærkt benyttet som Kommissionsdommer i de utallige uopklarede Brandsager Landet over, og Overbetjent Valdemar Petersen var hans Sekundant. Deres energiske Fremfærd blev stærkt kritiseret i Pressen og desuden ret utvetydigt i *Carl Muusmanns* Roman „Lovens Arm“. Om Kritikens Berettigelse er Meningerne delte. I hvert Fald synes det klart, at, er der sket Fejl, maa Skylden snarere søges hos vort forældede Kriminalsystem end hos de to Lovens Mænd.

I den sidste Tid er deres Navne paany fremdragen ved en mærkelig Begivenhed paa Fyen. En gammel Kone i Mullerød tilstod sig paa Dødslejet skyldig i en Ildspaasættelse, for hvilken hendes Søn, *Adolf Frandsen* i 1898 blev dømt til to Aars Forbedringshus, og bad Sønnen om Tilgivelse. Konen er imidlertid død, og Sønnen vil nu søge Sagen genoptaget for Højesteret, idet han gentager den sædvanlige Paastand, at Tilstaaelsen er ham aftvungen af Valdemar Petersen.

Denne har overfor en københavnsk Interviewer udtalt, at Sylow og han allerede under Sagen havde Moderen mistænkt for at være Medskyldig, i hvert Fald som Anstifter, i Sønnens Forbrydelse. At hun paa sit Dødsleje vel kan have ønsket at tage hele Skylden paa sig og derved gøre Bod for, hvad hun har forbrudt, er da ikke ganske uden psykologisk Sandsynlighed.

Rimeligvis vil en ny Undersøgelse blive foretaget og Sagen reassumeret ved Højesteret.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kommandør *G. Fugl* er afgaaet ved Døden i sit 59. Aar. Den afdøde, som i Tredserne havde gjort Tjeneste i England, kom derved i Besiddelse af saa stort Kendskab til dette Land og dets Sprog, at han senere kunde gøre udmærket Fyldest som Attaché. I en Række Aar var han Fører af Postdampskibet „Danneskjold-Samsø“ og han har foretaget adskillige Togter som Chef for „Helgoland“ og „Heimdal“. Desværre blev hans Helbred i de sidste Aar skrøbeligt, og han maatte derfor trække sig tilbage fra den mere aktive Tjeneste. Man udnævnte ham da til Chef for Søtransportvæsnet, til hvilken Stilling han var knyttet lige til sin Død. Han var dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset.

Kommandør Fugl.

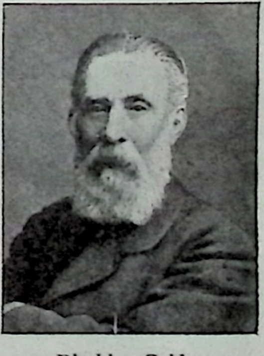
For kort Tid siden døde paa Frederiksberg fhv. Godsejer *Gotlieb Pers*, 85 Aar gammel. Fra 15 Aars Alderen var han henvist til at sørge for sig selv og fik allerede da Ansættelse paa Herredskontoret i Nykøbing paa Morsø. Nogle Aar efter tog han dansk juridisk Eksamen, og blev derpaa Fuldmægtig paa samme Herredskontor. I denne Stilling blev han hurtig en Tillidsmand for Befolkningen i Byen og paa Landet og skabte sig derved en meget betydelig Forretning. 30 Aar gammel havde han erhvervet sig tilstrækkelig Formue til at købe Dueholm Gods, beliggende lige uden for Nykøbing. Godset, der den Gang var i en meget forfalden Tilstand, forbedrede han ganske betydeligt og udparcellerede en Del af Jorderne til Nykøbing By. Efter en Snes Aars Forløb solgte han Dueholm og flyttede derefter her til Frederiksberg, uden at Forbindelsen mellem ham og Morsø derfor blev afbrudt, idet han lige til det sidste var en klog og human Raadgiver for Øens Beboere. Ved sin Død har han bortlegateret en betydelig Sum til Fordel for København, Frederiksberg og Morsø.

Fhv. Godsejer Pers.

Direktør *Christian Magdalus Cold*, som den 27. Marts d. A. afgik ved Døden i sit 80. Aar tilhørte en anset, gammel norsk-dansk Slægt.

Efter i 1837 med Udmærkelse at have taget Afgangseksamen til polyteknisk Læreanstalt kastede han sig over Landvæsenet, og blev 1854 Overlærer ved den Classenske Agerbrugsskole paa Næsgaard. Senere gik hans Interesser navnlig i Retning af Kunstindustrien, for hvilken han udrettede meget, bl. a. som Forretningsfører for Husflidslotteriet, i hvilken Stilling han virkede fra 1871 til Lotteriets Ophævelse. I sine sidste Leveaar arbejdede han navnlig for Husflidssagen og var i en Række

Direktør Cold.

af Aar Næstformand for Dansk Husflidsselskab. Meget Arbejde ofrede han derhos paa filantropiske Foretagender. Til sin Død var han Medlem af Direktionen for de Klarupske Stiftelser. Af Kongen var han dekoreret med Ridderkorset.

Boghandler *C. M. V. Schønemann* i Nyborg er i disse Dage afgaaet ved Døden. I 1859 etablerede han sig i denne By, og det lykkedes ham i Aarenes Løb at drive sin Forretning op til en af de største Provinsforretninger. Stadig udvidede han sin Virksomhed, knyttede Bog- og Stentrykkeri, Bogbinderi og Kunst- og Papirhandel til sin Forretning, og allerede siden 1860 har han været Forlægger af de ved Krigsministeriet udgivne Skrifter. Hans store Arbejdsdygtighed kom ogsaa Byen tilgode paa mange Omraader. Baade som Medlem af Byraadet og Repræsentant i forskellige Institutioner har han virket utrættelig i en Række Aar. I 1888 blev han dekoreret med Ridderkorset.

Boghandler Schønemann.

Fratrædelse.

„Roskilde Tidende"s Redaktør og Udgiver *Julius Christjansen,* fratraadte 1. April sin Stilling som Bladets Chef.

Julius Hugo Christjansen er født den 3. September 1846 i Nakskov. Efter at have fuldendt sin Uddannelse som Typograf blev han, 22 Aar gl., Medredaktør af „Holbæk-Posten", et af vore første bondevenlige Blade. Kom i denne Stilling i Berøring med og blev Ven med mange af Datiden mest kendte Demokrater: J. A. Hansen, Alberti, Baltazar Christensen, Bjørnbak m. fl. Grundlagde efter Opfordring af ledende Venstremænd i Roskildekredsen og Køgekredsen „Roskilde Tidende".

Redaktør Christjansen.

Christjansens Energi og store Arbejdsevne drev Bladet i Vejret. Ved Siden af sin Redaktørstilling blev han virksomt Bestyrelsesmedlem af flere Foreninger; i 20 Aar har han været Formand for de danske Forsvarsbrødre i Roskilde.

Christjansen har længe arbejdet paa en populær Afhandling angaaende Venstres politiske Historie siden 70erne. Da han nu har bortforpagtet sit Blad og Bogtrykkeri, vil han mere end hidtil kunne ofre sig for specielle literære Interesser. Bladets Medarbejdere og Venner vil vide ham Tak for godt Samarbejde i de forløbne Aar.

Fødselsdag.

Grosserer *Wm. Pantmann,* som den 31. Marts fyldte 80 Aar, er særlig bleven bekendt ved sin Deltagelse i den stærke Bevægelse, der fandt Sted i Sundfarten i Begyndelsen af Halvfjerdserne.

Den 1. Juli 1872 delte det daværende Dampskibsselskab sig nemlig i to selvstændige Selskaber, hvoraf Pantmann overtog det ene med en Del af Baadene, hvorimod det andet, der ganske vist kun havde to Skibe, men protegeredes af C. F. Tietgen, overtoges af Niels Møller & Co. Efter en skarp Konkurrrence — saa skarp at man næsten sejlede gratis mellem København og Malmø og fik Musik paa Overrejsen — overgik Skibene til „Det forenede Dampskibs Selskab". Pantmann har siden drevet Assurance-Forretning, indtil en ondartet Øjenlidelse for nogle Aar siden tvang ham til at trække sig tilbage fra al Beskæftigelse.

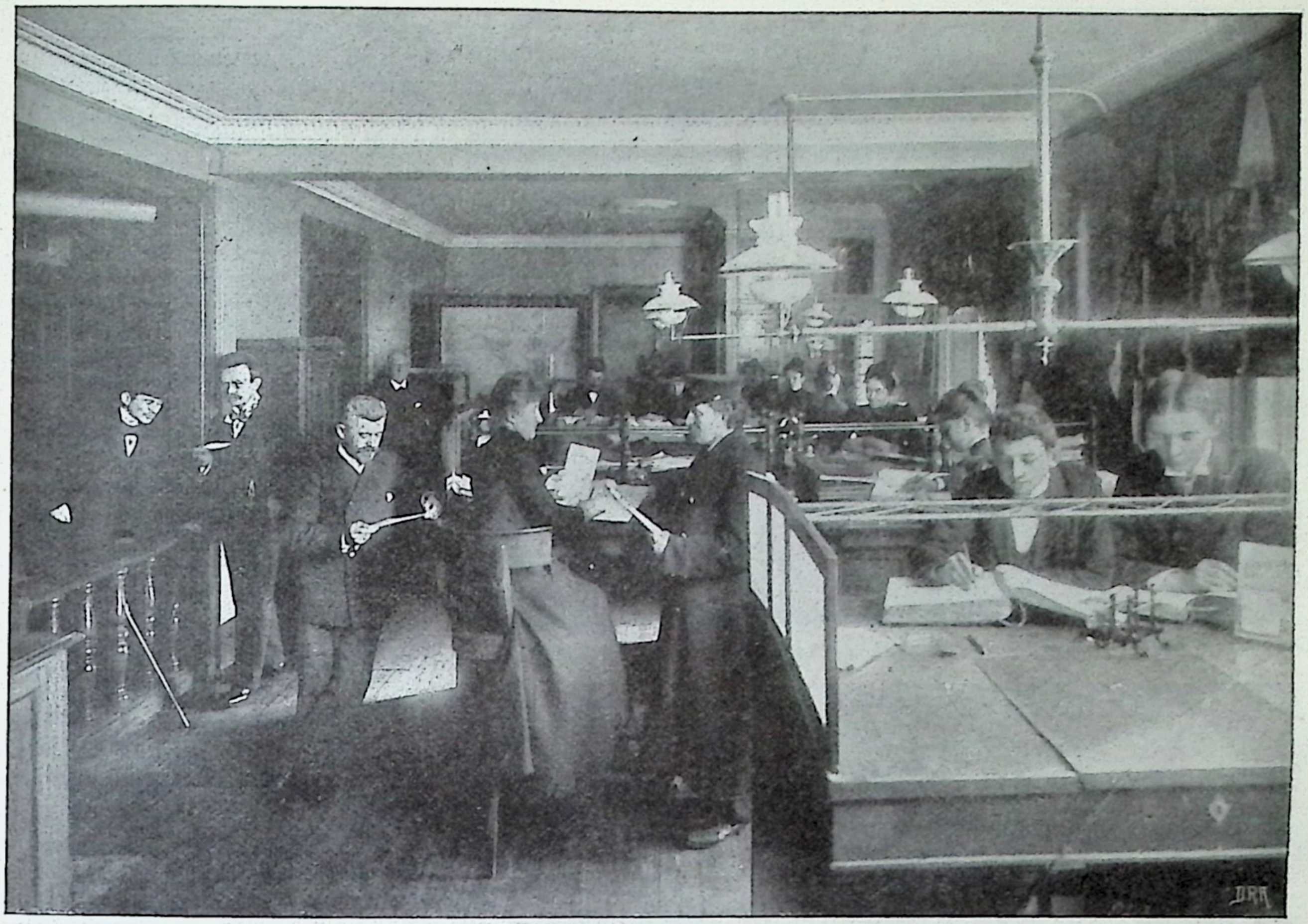

Grosserer Pantmann.

Redaktionen paatager sig inte Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Hovedkontor hos Max Levig & Co.

Ti Aar.

Medens ellers danske Forretninger kun nødig styre ud af den en Gang valgte Kurs, har Firmaet *Max Levig & Co.* gennem det Ti-Aar, hvori det nu har bestaaet, skudt Vækst under mere usædvanlige Former. Denne Forretning er aldrig faldet til Ro indenfor et bestemt begrænset Omraade, men søgte stadig at indvinde nyt Land, naar det gamle var opdyrket og gennemarbejdet.

Oprindelig var Forretningen kun baseret paa Agenturvirksomhed og lagde sig særlig efter Forhandlingen af Konserves, men snart slog det ind paa den Virksomhed, som nu er den ene Hovedbestanddel af Forretningen, nemlig Assurance. Det overtog Agenturet for „Norddeutsche Versicherungs-Gesellschaft“ i Hamburg til Forsikring af Postforsendelser, Pengebreve etc., og kort Tid efter overtoges Repræsentationen for det meget fine og ansete Brand- og Livsforsikringsselskab „Liverpool & London & Globe“, hvis samlede Fond for Tiden andrager det svimlende Beløb af Kr. 174,516,000.

Chef-Kontoret hos Max Levig & Co.

I Aaret 1892 udvidedes Forretningen til ogsaa at omfatte Søforsikring, da Firmaet overtog Repræsentationen for „Nederlandsche Lloyd“, Amsterdam, og i 1893 formaaede Firmaet dette Selskab til ligeledes at etablere en Afdeling for Tyveriforsikring her i Landet — en Forsikringsgren, som var saa godt som ukendt, og i hvilken Firmaet i ganske kort Tid oparbejdede en ganske betydelig Forretning.

Ogsaa paa Ulykkesforsikringsomraadet forsøgte Firmaet sig allerede paa den Tid, idet det først repræsenterede de tyske Selskaber „Renania“ og „Det kølnske Ulykkesforsikrings-Aktieselskab“, men da Firmaet som Repræsentanter for disse Selskaber var meget bunden i sin Virk-

Kontoret for „The Ocean".

Tegnestue og Ingeniørkontoret.

Stenograferne (Skrivemaskinerne).

somhed, indsaa det snart, at det for at faa denne Gren af Assurancevirksomheden paa samme Højde som de øvrige, var nødvendigt at komme i Forbindelse med et stort Selskab, som vilde give Firmaet frie Hænder til at arbejde som selvstændig Direktion.

Man havde det Held at finde et saadant Selskab i „The Ocean Accident & Guarantee Corporation Limited i London, hvis Direktion for Danmark Firmaet overtog i Aaret 1898. — Da den nye Ulykkesforsikringslov af 7. Januar 1898 traadte i Kraft, fik Selskabet Statsanerkendelse mod at deponere Kr. 100,000 i Indenrigsministeriet, og for at byde sine Forsikrede yderligere Sikkerhed deponerede Selskabet $^1/_2$ Mill. Kroner i Den danske Landmandsbank her.

Foruden Ulykkesforsikring driver Selskabet ogsaa Kavtionsforsikring samt Forsikring imod ekstraordinære Tab ved dubiøse Debitorer, en her i Landet ganske ny Art Forsikring, som allerede har slaaet betydelig an indenfor vor Handelsstand.

I Mellemtiden havde ogsaa Konservesforretningen vokset sig stor, og i 1896 overgik denne til det nydannede Aktieselskab Br. Wolff & Arvè's Konservesfabrikker, som købte hele Firmaets Konserves-Afdeling med Maskiner, Inventar og Varelager, medens begge Chefer indtraadte som Bestyelsesmedlemmer i dette Selskab.

Firmaet slog sig ikke til Ro, men søgte straks Erstatning for den Afdeling, man havde mistet og fandt en fortræffelig Fremtids-Idé i Oprettelsen af en Afdeling for Installation af Varme- og Elektricitetsanlæg.

Man overtog da i Midten af 1897 Enerepræsentationen for det store Firma Gebr. Kørting, Kørtingsdorf, for hele Skandinavien og Finland, og etablerede en Ingeniørafdeling, hvis Ledelse det overdrog en Ingeniør, som var uddannet hos det ovennævnte Firma.

Af Anlæg, som Firmaet har fuldført her i Landet, kan særlig nævnes „Den elektriske Blokstation" i København, som oplyser Karréen mellem de fire Gader, Amagertorv, Købmagergade, Walkendorfsgade og Niels Hemmingsensgade, den store Centralstation i Frederikshavn, samt af Centralvarmeanlæg Anlægene i det bekendte Fisker-Volmer'ske Bygningskompleks etc.

Forretningen, hvis Indehavere er d'Hrr. *Max Levig* og *Vald. J. Glückstadt*, har i Havnegade 9 sine udstrakte Kontorlokaler, der vil kunne afgive tilstrækkelig Plads, selv om Forretningens Udvikling i det kommende Ti-Aar holder samme Maal som hidtil.

HVER8DAG

Nr. 29. Aargang 1899–1900. Søndagen den 15. April. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Komedie i Kina.

EFTER en animeret Middag om Bord paa „Valkyrien“ i Hongkong Havn den 1. Februar begav de fleste af Skibets Officerer og de civile Herrer sig i Land for at overvære en kinesisk Teaterforestilling efter Indbydelse af en derboende Landsmand. Den kinesiske Skuespilkunst er, i Modsætning til dette Lands andre ældgamle Institutioner, af forholdsvis ny Dato, og den første Forestilling fandt Sted for ganske kort Tid siden, nemlig hundrede Aar førend Gorm den Gamle regerede i Danmark, og den blev holdt i en Pavillon under aaben Himmel efter Kejser Hwan Tsungs Befaling.

Han oprettede senere et kejserligt dramatisk Kollegium i en Pærehave, hvor mange hundrede Aktører uddannedes for hans specielle Fornøjelse. Paa Grund af Kollegiets Beliggenhed fik Skuespillerne i Tidens Løb Navn af „de unge Mennesker fra Pærehaven“, en Titel, som de bærer den Dag i Dag.

Kinesiske Skuespillere („Kejseren har hentet sig sin Brud.“)

Skuespillere hører til de mest foragtede Lag i det kinesiske Samfund, og de og *Barberere* og deres Sønner er de eneste i hele Riget, hvem det er forbudt at fremstille sig til de Eksamina, der fører til Hæder og Ære gennem Embedsstanden, de saakaldte Mandariner, og de har end ikke Lov til at *købe* sig officiel Rang, hvad der i et Land som Kina, hvor ellers alt er tilfals for Penge, er noget aldeles usædvanligt.

Som Samfundsklasse er de utvivlsomt meget umoralske, — vel nærmest paa Grund af deres sociale Degradation, — og deres private Liv staar i omvendt Forhold til de Dyder, de fremstiller paa Scenen.

Paa denne findes ingen Dekorationer,

og Bjerge, Floder, Broer, Volde, Templer, Grave, Troner, Senge og alle andre Genstande fremstilles ved Hjælp af et Par Stole, medens Farten over en Flod, et Ridt til Hest, Aabningen af en Dør eller Indtrædelsen i et Hus, hvor end ikke et Skærmbrædt adskiller den Besøgende fra hans Vært, forklares ved Pantomime, der forstaas til Fuldkommenhed af Tilskuerne. Naar en General gaar i Felten, svinger han sin Ridepisk, springer rundt paa Scenen nogle faa Gange under et øredøvende Spektakel, frembragt af Orkestrets Bækner og Gongonger, og stanser derpaa for at underrette Tilskuerne om, at nu er han vendt tilbage igen.

Kinesisk Teaterbillet.

Teatret er som oftest overfyldt, og mange Tilskuere tager Plads paa Scenen, hvor Orkestret ligeledes findes — alt uden den mindste Gene for Publikum. Den Aften, „Valkyriens“ Officerer var i Teatret, var det stuvende fuldt af Kinesere paa Grund af det kinesiske Nytaar, som netop indtraf samtidig med de Danskes Ophold her. Der var ca. 3000 Mennesker i Teatret, og Atmosfæren var trykkende. Til Publikums Bekvemmelighed gaar en Mand rundt med en Spand varmt Vand, hvori han dypper en Klud, som han overrækker den, der sidder yderst i Rækken. Den svedende Kineser aftørrer sit transpirerende Ansigt og lader Kluden gaa videre til sin Nabo, som foretager en lignende Absolution, hvorpaa han lader den gaa videre, og saaledes hele Rækken igennem. Naar den har naaet den sidste Mand i Rækken, staar en anden tjenende Aand parat til at modtage den, og efter atter at have dyppet den i kogende Vand, serverer han den til Rækken bagved. Det paastaas, at der koges Suppe paa Kluden efter Forestillingen, men det er ikke sandt.

I Betragtning af eventuelle Reformer paa vort kongelige Teater under den nye Direktør tillader jeg mig at henstille ovenstaaende til Direktørens og Publikums behagelige Overvejelse.

Stykket, der spilles, varer ofte flere Dage, og Handlingen henlægges i Reglen til den fjerne Oldtid. Skuespillerne bærer derfor Dragter, som de benyttede for omtrent tre tusind Aar siden, og langt Skæg, der er fastgjort om Ørene i et Stykke Telegraftraad. Saalerne under Støvlerne er flere Tommer tykke for at øge Skuespillerens Vækst.

Den fattige Mand kommer paa Scenen i Laser, medens de, der fremstiller Mandariner, bærer kostbare, rigt broderede Silkedragter, som selv kongelige Personer kunde misunde dem. Naar en saadan langskægget, guldbroderet og silke-

Kinesiske Skuespillere, som optraadte for „Valkyrien“s Officerer.

klædt Herre træder ind paa Scenen, synger eller rettere reciterer han nogle faa Sætninger med en pibende Falsetstemme og forklarer derpaa kortelig for Publikum, hvem han er, og Hovedpunkterne i hans Rolle. Hvis han har en særlig lang Arie at synge, og bliver tør i Halsen, kommer en af de Tjenere, som uafbrudt bevæger sig paa Scenen mellem Skuespillerne for at lægge Puder paa Gulvet, naar der skal knæles eller for at arrangere Bjergpasser med Stole, ind med en dampende Kop Te, og den forpustede Skuespiller løfter derpaa Telegraftraaden, hvortil Skægget er fastgjort, og tømmer Koppen i Tilskuernes Paasyn. Saa klemmer han paa igen, uden at dette Intermezzo i fjerneste Maade har forstyrret Illusionen.

Det er forbudt Kvinderne i Kina at optræde paa Teatret, og Kvinderoller udføres derfor altid af Mandfolk, som i deres tidligste Ungdom er bleven afrettede til at tale og bevæge sig akkurat som en Kvinde. Ved et snedigt Arrangement faar de den store Taa klemt ned i en deminutiv Sko, og det er ganske umuligt — navnlig for en Udlænding — at kende Forskel paa en „Skuespillerinde" og en ægte Kineserinde.

I det Indre af Kina finder Teaterforestillingerne Sted i et mægtigt Hus, bygget af Bambustræ, hvis Vægge og Tag bestaar af Sivmaatter. Det hænder nu og da, at frygtelige Ulykker opstaar ved Ildsvaade, og ved en Fest, der i sin Tid blev givet i Kanton til Ære for Hwa To, Kinas Æskulap, indebrændte over 2000 Tilskuere og alle Skuespillerne.

En god Teatertrup bestaar af henved et hundrede Personer, og Skuespillernes Løn varierer fra 50 Kr. til 10,000 Kr. om Aaret. I Almindelighed betales de Skuespillere bedst, som udfører kvindelige Roller. Orkestret bestaar af otte Mand, hvoraf én trakterer en lille stenhaard Tromme, der frembringer det mest infernalske Spektakel. Han er Dirigent. Nr. 2 spiller enten en maaneformet Guitar eller Rørfløjte, Nr. 3 haandterer en trestrenget Guitar, Nr. 4 en tostrenget Violin, ud af hvilken han fremtryller Toner, saa at man skulde tro, alle Byens Katte gjorde Barsel, Nr. 5 slaar paa en stor og øredøvende Tromme, Nr. 6 paa en stor Gongong, der faar Væggene til at sitre, Nr. 7 paa en mindre do. og Nr. 8 holdes i Reserve for at afløse en af de andre, hvis de bliver trætte. Alle disse Musikere maa gennemgaa en syv Aars Skole, førend de faar Lov til at hamre løs.

Der er de Udlændinge, der mener, at det er syv spildte Aar — men om Smagen kan der jo ikke disputeres.

Det traf sig saa uheldigt den Aften, „Valkyrien"s Officerer var i Teatret, at der gik et Stykke af et mere end sædvanlig „literært" Tilsnit, som desværre laa over disse udenlandske Barbarers Horisont! Ofte afgiver de agerende et virkelig pragtfuldt Skue i deres glimrende og kostbare Dragter, der staar i en saa grel Modsætning til Omgivelsernes Tarvelighed. Opføres der et historisk Drama, bliver man Vidne til Slagscener, akkompagneret med en Musik af Gongonger, Bækkener, Trommer og skrigende Violiner; og frygtelig udseende Helte, malede over hele Ansigtet i Striber med alle Regnbuens Farver, lange Paafuglefjer i Nakken, Flag i Ryggen osv., farer rundt paa Scenen under den frygteligste Larm.

Kineserne er passionerede Teatergængere, og Folket lærer Landets Historie, Mythologi, Sæder og Skikke og Ceremonier fra Scenen, og ingen er mere kritisk og parat til at give sit Mishag til Kende, hvis en Skuespiller gør sig skyldig i et Brud paa Etiketten — selv om han fremstiller en Prins — end den fattige, lasede Kuli (Sjover), der har betalt tre og en halv Øre for sin beskedne Plads.

Da vi havde hørt paa „de unge Mennesker fra Pærehaven" en Timestid, forlod vi det overfyldte Teater og begav os ned i Kineserkvarteret.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Naa, Forholdene er altsaa være, end han havde ventet; han har skrevet efter Forstærkning, om jeg saa maa sige. Naar kommer Major White — i Morgen tidlig?"

„Nej, ikke før i Morgen Aften."

„Saa kommer han over Vliessingen," sagde Fru Vansittart praktisk. „Hvad tænker De paa?"

„Jeg tænker paa, hvorledes jeg skal faa fat i nogen af Malgamitarbejderne i Morgen. Jeg kender nogle af dem, og det er fra dem, at vi kan vente Faren. De er lette at lede, og Hr. von Holzen vil ikke tage i Betænkning at benytte dem."

„Naa, saa De har gættet det?"

„Jeg har mere end gættet det — jeg véd det."

„De maa faa fat i de Mænd i Morgen."

„Det skal jeg," svarede Dorothea.

Fru Vansittart rejste sig og gav hende Haanden. „Ja," sagde hun, „jeg har henvendt mig til den rette. De er rolig og klar. Farvel — kom og spis Frokost med mig i Morgen."

22. KAPITEL.

Taknemmelighed.

Fru Vansittart havde ventet næsten en halv Time paa Toget. Hun havde taget en Perronbillet og var næsten alene der med Dragerne, medens hun spejdede frem og tilbage mellem Banegaardsuhret og den vestlige Del af Horisonten. Aftenen var klar, men det var Tusmørke. Toget kom senere i Aften end sædvanlig, og hun stampede utaalmodigt i Gulvet. Værre endnu var det, at Dorothea havde lovet at møde paa Stationen og ikke var der endnu. Saa gik Fru Vansittart frem og tilbage, og endelig saa hun da Dorothea komme henimod Perronen. Hun var meget bleg.

„Jeg har opdaget noget,“ sagde hun hurtigt, men roligt. „Det er i Aften mellem halv ti og ti, det skal gaa for sig.“ Hun sammenlignede sit Uhr med Banegaardsuhret.

„Jeg har sikret mig Onkel Ben,“ vedblev hun. „Han er fuld, og derfor er han snedig. Det er kun, naar han er ædru, at han er dum. Jeg har ham i en Droske der henne, og jeg har bedt Deres Tjener om at passe paa ham. Jeg var igen hos Hr. Cornish; men han var ikke kommet hjem. Han havde ikke været hjemme siden i Morges, og de véd ikke, hvor han er.“

Dorotheas Læber bævede et Øjeblik, og Fru Vansittart lagde beroligende sin Haand paa hendes Arm.

„Jeg var oppe i hans Lejlighed,“ vedblev Dorothea, „for det kan jo ikke nytte at tænke paa Etiketten nu.“

„Nej,“ svarede Fru Vansittart hurtigt.

„Jeg fandt ikke andet end to Konvoluter i Papirkurven. Paa den ene var Otto von Holzens Skrift.“

„Ja saa? Saa véd han altsaa, hvor Tony opholder sig. Har De gemt Konvoluterne.“

„Ja.“

„Blot nu Major White er med Toget,“ mumlede Fru Vansittart. „Hvad skal vi gøre, hvis han ikke er der?“

„Saa maa vi gaa alene.“

Fru Vansittart vendte sig om og maalte hende fra Top til Taa. „De er en kæk Kvinde,“ sagde hun tankefuldt.

Men Major White var med Toget, for han var en Mand, der holdt sit Ord, saa vel i smaa Ting som i større. Han saa' Fru Vansittart og Dorothea og genkendte dem; men hans Tilstand var kun den normale, han var mildt og taalmodigt overrasket.

„Vi maa tale sammen her,“ sagde Fru Vansittart. „Man kan ikke gøre det, naar man kører gennem Haags Gader.“

Major White bukkede alvorligt og saa' fra den ene til den anden. Han var temmelig mat og medtaget af Hede.

„Tony Cornish har sandsynligvis skrevet til Dem om sine Opdagelser med Hensyn til Malgamitfabriken,“ sagde Fru Vansittart, som allerede begyndte at blive utaalmodig over denne fredelige Mand; „men dette har vi ikke Tid til at tale om. Han har gjort sig fortjent til Otto von Holzens Fjendskab, og det er en Mand, der ikke viger tilbage for noget. Von Holzen har ophidset Malgamitarbejderne imod ham. Vi véd kun meget lidt; men vi er næsten sikre paa, at der bliver gjort et Attentat paa Tonys Liv i Aften mellem halv ti og ti, — forstaar De?“ sagde hun og stampede næsten i Gulvet.

„Ja,“ svarede White og saa' paa Uhret, „saa er der en Snes Minuter tilbage.“

„Vi har faaet det at vide af en af Malgamitarbejderne, som ved Besked med Tid og Sted. Men han er fuld. Han holder i en Vogn udenfor Stationen.“

„Hvor fuld?“ spurgte Major White.

„Hvor kan vi sige det,“ svarede Fru Vansittart skarpt, og Major White lod sit Øjeglas falde.

„Hvor er Deres Broder?“ spurgte han Dorothea.

„Han er rejst til Utrecht“, svarede hun, „og Hr. von Holzen er ikke paa Fabriken; jeg kommer lige derfra. Ved et heldigt Tilfælde mødte jeg denne Ben, og jeg har taget ham med.“

White saa' tankefuldt paa Dorothea, saa hun rødmede.

„Lad os se den Mand,“ sagde han.

„Han er i den Vogn,“ sagde Dorothea, da de var kommet udenfor Stationen. „De maa være hurtig; nu har vi kun et Kvarter tilbage. Det er en Englænder.“

White stod op i Drosken til Onkel Ben, som syntes at sove. Et Øjeblik efter kom han ud igen.

„Sig til Kusken, at han skal køre hen til en Apoteker,“ sagde han til Fru Vansittart. „Det er ikke saa galt fat med Fyren. Jeg har faaet noget ud af ham og faar nok mere. Vil De og Frøken Roden følge efter i Deres Vogn?“

Nu var det Major Whites Tur til at føre an, og Fru Vansittart adlød ham ydmygt, skønt hans Bevægelser var saa langsomme, at det gjorde hende rasende.

Da de kom til Apotheket, stod White ud af Vognen og gik hen til Damerne. „Jeg maa have ham ind der,“ sagde han til Fru Vansittart. „Sig til Deres Kusk, at han skal køre Dem til Pumpestationen i Klitterne.“

Saa gik han hen og tog fat i Onkel Ben og bragte ham ind paa Apotheket.

Fru Vansittarts Kusk piskede paa Hesten og Vognen fo'r af Sted.

Major White rystede en Gang imellem Onkel Ben, da han var kommet ud igen med ham, og medens de sad i Vognen. Det lod til at være en Del af hans energiske Kur.

Da Vognen standsede ved den snævre Vej, der fører fra Scheveningen til Pumpestationen i Klitterne, steg Major White ud og slæbte Onkel Ben med sig. Saa hjalp han Damerne ud af deres Vogn, satte sit Øjeglas fast i Øjet og saa' sig om. Han trak Onkel Ben til Side og talte dæmpet med ham. Manden var næsten ædru nu, men saa svag, at han næppe kunde staa uden Hjælp. White syntes at gøre mange Spørgsmaal, for Onkel Ben pegede flere Gange ud i Mørket; hver Gang det kneb, rystede Majoren ham. Efter et Par Minuters Samtale faldt Ben helt sammen og satte sig ned paa en Sandbanke og græd. Saa gik Major White hen til Damerne.

„Vil De sige til Deres Kusk,“ sagde han til Fru Vansittart, „at han skal køre tilbage til det Sted, hvor de to Veje støder sammen, og vente under Træerne dér.“ Han standsede og saa' betænksomt fra den ene til den anden. Saa vedblev han:

„Det er bedst, at De og Frøken Roden kører tilbage med ham og bliver i Vognen.“

„Nej,“ sagde Dorothea og Fru Vansittart paa en Gang.

Major White vædede sine Læber med Tungen med et Udtryk af blid Overbærenhed med det andet Køn, som han aldrig havde kunnet forstaa rigtigt. „Det lader til,“ sagde han saa, da Vognen var kørt, „at vi kommer i god Tid. De venter ham ikke før omtrent Klokken ti. Han har i nogen Tid prøvet paa at faa Folkene til at nægte at arbejde, og de Folk har skrevet til ham, om han vil møde dem ved Fabriken i Aften Klokken ti, naar Roden er i Utrecht og von Holzen ude; der er ikke Tale om, at han kommer til Fabriken, for de ligger paa Lur imellem Klitterne og slaar ham ned en Fjerdingvej herfra.“ — Major White standsede og saa paa et lille Guldkompas, han havde ved sin Urkæde.

„Men, har De da ikke nogle Planer?“ spurgte Fru Vansittart fortvivlet. „Hvad vil De gøre? De vil da ikke lade disse Fyre dræbe Tony Cornish?“

„Nej,“ svarede White mildt, medens han gik henimod Onkel Ben. „Kom nu og lad os skjule os.“

Han viste Vej over Klitterne og slæbte Onkel Ben med sig. En Gang standsede han og saa tilbage paa

de to Damer. „De maa ikke sige noget,“ sagde han. Et Par Gange raadførte han sig med Onkel Ben og saa' paa sit Kompas. Saa kom de til en Hulvej mellem Klitterne, og dér standsede han og hviskede noget til Onkel Ben. Saa sagde han til ham, at han skulde sætte sig ned, og gik sin Vej, medens de tre blev alene tilbage. Et Par Minuter efter kom han igen.

„Jeg har fundet dem!“ hviskede han til Damerne. „Jeg lugtede dem — de lugter af Lak. Der ligger elleve paa Lur efter Cornish.“ Han smilede med en Slags drengeagtig Glæde.

„Hvad vil De gøre?“ hviskede Fru Vansittart.

„Dunke dem,“ svarede han, og saa gik han tilbage til sit Iagttagelsessted. Dér blev han liggende i nogen Tid, saa rejste han sig og krøb længere frem. Mændene satte sig øjensynlig i Bevægelse. Fru Vansittart og Dorothea klatrede op til det Sted, som White lige havde forladt. Et Par Snes Alen derfra kunde de se Malgamitarbejderne, der skjulte sig under en lav Bakke, medens Major White langtsomt nærmede sig til dem.

Dorothea rørte ved Fru Vansittarts Arm og pegede i Tavshed i Retning af Scheveningen. En Mand nærmede sig over Sandbankerne ad den Kant. Det var Tony Cornish, som gik i den Snare, man havde sat for ham.

Malgamitarbejderne gik fremad, og White fulgte dem. De stillede sig i en Hulvej, nogle Alen fra den Sti, som Cornish maatte passere. En af dem blev bagved og krøb sammen paa Bakken, han skulde øjensynlig melde sine Kammerater, naar Cornish kom. Da Tony var omtrent halvandet Hundrede Alen fra Bagholdet, fo'r White pludselig hen til Manden, løftede ham op og kastede ham ned blandt hans Kammerater. Efter dette Kraftkunststykke, styrtede han selv ned til den forvirrede Gruppe, og et Øjeblik efter fo'r Malgamitarbejderne af Sted over Klitterne som et Kobbel Hunde. Nogle af dem blev liggende i Sandet, for White ramte godt.

„Kil løs paa dem, Tony,“ raabte White med en triumferende Klang i Stemmen. „Slaa dem til Jorden!“

For der var kun den ene Vej, og Malgamitarbejderne maatte passere Tony Cornish, der huggede nogle af dem ned og valgte de største, medens han lod de andre slippe. Han kendte dem paa Lugten af deres Klæder og gættede, hvad de havde i Sinde.

Det var en underlig Scene, og de to Kvinder, som iagttog den, var ganske aandeløse af Spænding.

„Aa, gid jeg var Mand!“ udbrød Fru Vansittart med knyttede Hænder.

De ilede hen til Cornish og White, som nu stod alene paa Stien. White havde smøget sit Ærme op og bandt sit Lommetørklæde om Armen. „Det er ingen Ting,“ sagde han, „én af de Sataner havde en Kniv.“

23. KAPITEL.

Forstærkning.

Da Major White kom ned til Frokost paa Hotellet næste Morgen, var det store Værelse øde og forladt og alle Vinduerne aabnede. Han valgte sig et Bord, da en Bevægelse paa Verandaen fik ham til at se op.

Dér stod, saa at sige i en Ramme af Solskin og Træer, Marguerite Wade i hvid Kjole og med en Hudfarve som en vild Rose, saa ung og smuk saa' hun ud!

Hun kom hen til ham og trykkede ham alvorligt i Haanden.

„De er vist overrasket over at se mig her. Sandt at sige har jeg bragt Fader her over. Tony skrev, om han vilde komme, og jeg vidste, at Fader ikke kunde klare sig uden mig.“

Hun gik hen og ringede, og da Opvarteren kom, sagde hun noget paa Tysk til ham.

„Jeg sagde til ham, at han skulde bringe noget Kaffe og Smørrebrød,“ meddelte hun White.

„Det hørte jeg nok.“

„Naa, saa De forstaar Tysk?“ spurgte Marguerite.

„Ja, jeg faar to Pence om Dagen ekstra for at kunne Tysk.“

„Det lader til,“ sagde hun fortroligt, „at De véd mere, end De ser ud til.“

„Ja, jeg er ikke saa dum, som jeg ser ud til.“

„Nej, det er vist rigtigt,“ indrømmede Marguerite alvorligt. „Tony siger altid, at Verden ser mere, end man har Anelse om. Han har maaske Ret.“

„Tony har ofte Ret,“ sagde Major White, medens deres Blikke mødtes.

„Hvorfor holder Tony saa meget af Haag? Hvem er Fru Vansittart?“ spurgte Marguerite uden at se op.

„Fru Vansittart er Enke, hun er ung, og jeg tror nok, hun er det, man sædvanlig kalder yndig. Hun er begavet, meget godt begavet, og jeg antager, hun har holdt meget af Vansittart. Ja, dermed tror jeg nok, at hele Historien er ude.“

„Det er just ikke en munter Historie.“

„Det er sande Historier aldrig,“ svarede Majoren alvorligt.

Men Marguerite rystede paa Hovedet; hun troede ikke paa Fru Vansittarts Historie.

„Nej, men Romanforfattere, og Folk i det hele, tager en sand Historie og lapper paa Slutningen af den. Det gør maaske de fleste Folk med deres Liv; maaske Fru Vansittart —“

„Nej,“ sagde Majoren og stirrede sløvt ud af Vinduet med sine nærsynede Øjne, „det gør hun ikke, selv om Tony foreslaar det, hvad han ikke gør.“

„Mener De, at Tony ikke kan erstatte den afdøde Hr. Vansittart?“ spurgte Marguerite nedladende. „Hvorfor bliver han saa i Haag?“

Major White trak paa Skuldren og tav.

„Kender De Frøken Roden?“ spurgte hun pludselig. „Jeg har hørt en hel Del om hende af Joan.“

„Ja.“

„Er hun smuk?“

„Ja.“

„Meget smuk?“ vedblev Marguerite.

„Ja,“ svarede Majoren, og de fortsatte deres Frokost i Tavshed.

Lidt efter traadte hendes Fader ind i Værelset. Han trykkede Major Whites Haand og syntes at være glad ved at se ham.

„Jeg har faaet Brev fra Cornish,“ sagde han; „han foreslaar et Møde paa dette Hotel i Eftermiddag for at drøfte, hvorledes vi skal optræde. Det lader til, at de andre har skrevet til Lord Ferriby, at han ogsaa skulde komme over til Haag. Mødet skal være Klokken tre,“ sluttede han.

Saa sagde han til Marguerite: „Hvad vil du tage dig for, min Ven?“

„Jeg vil tage en Vogn og køre ud til Dorothea Roden. Jeg har et Brev til hende fra Joan.“

Klokken tre holdt der en Vogn til Marguerite uden for Hotellet, og da hun var ved at stige op i den, viste pludselig Tony Cornish sig.

„Goddag, goddag!“ sagde Marguerite og gav ham Haanden. „De ser, jeg er kommet herover for at hjælpe Dem allesammen. Det lader til, at vi skal have Løjer.“

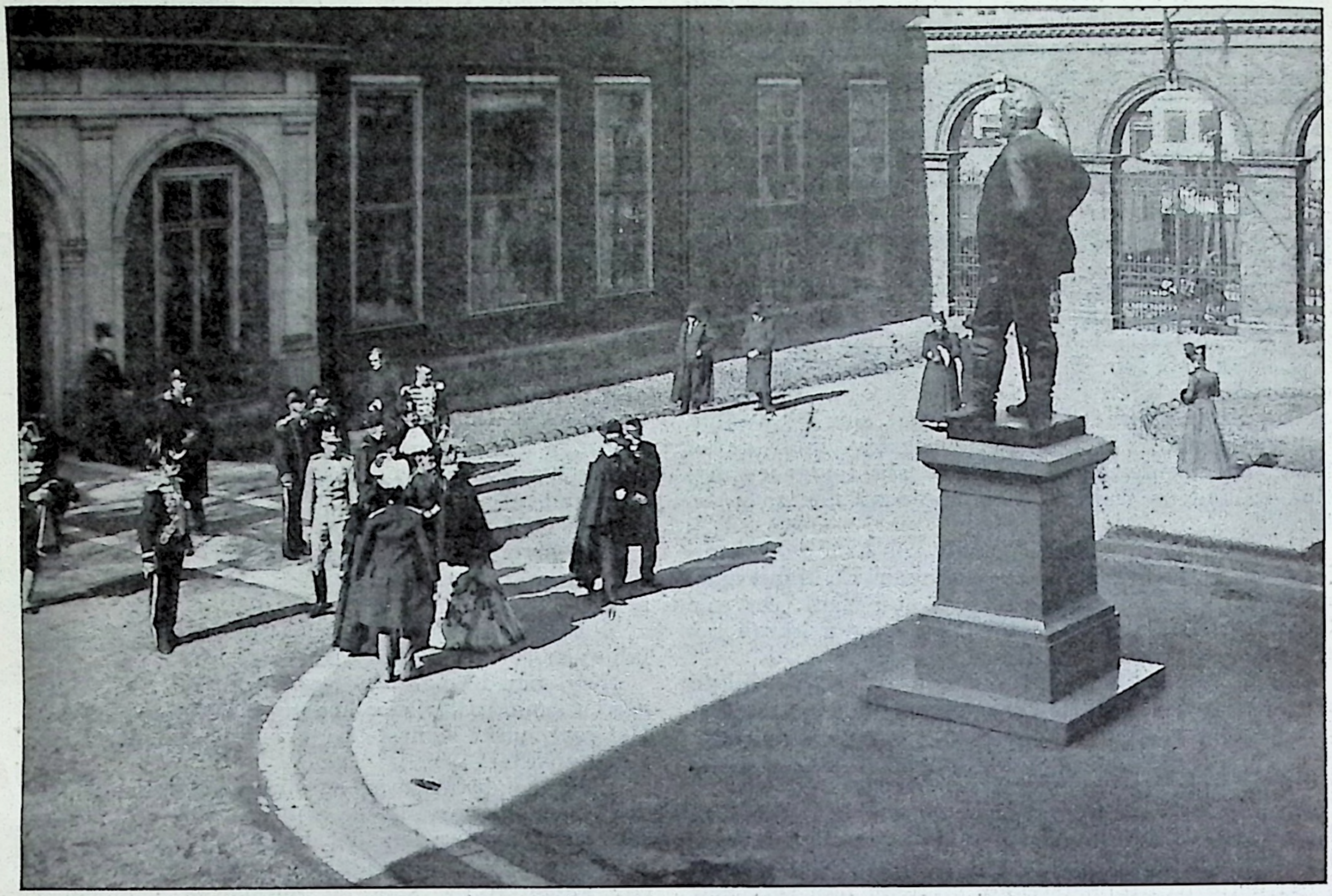
„Løjerne er allerede begyndt,“ sagde Tony med sin blide Latter.

Marguerite kørte af Sted hen imod Klitvillaen. Da hun var kommet til Udkanten af Skoven, vendte hun sig pludselig om, for hun havde set en Mand sidde paa en Bænk ved Landevejen og læse.

„Det er Professoren,“ sagde hun til sig selv; „hvad er det nu, han hedder?“

Hun var af Naturen selskabelig anlagt, og hun bad Kusken om at vende og køre tilbage igen.

Fortsættes.

Kongefamiljen tager Dalgas-Statuen i Øjesyn paa Charlottenborg.

Af Dagens Krønike.

Aabningen af Udstillingen paa Charlottenborg er om ikke kunstnerisk, saa dog socialt, en betydelig mere glansfuld Begivenhed end den stilfærdige Oplukning af den frie Udstilling. Højtideligheden har i de officielle Kunsthaller Karakter af en af Sæsonens Begivenheder; den følger et bestemt Ceremoniel, der iagttages samvittighedsfuldt fra Aar til Aar, — om det saa er Kredsen af de Indbudne, saa veksler den ligesom Statskalendernes Navneregister kun ved Dødsfald og Oprykning.

Aabningen fandt i Aar, som saa mange Gange før, Sted i Antiksalen, der ikke rummer over et Par Hundrede Mennesker, den sidste Dag i Marts. Da Klokken slog et, var alle Mand paa Plads, thi ingen tør komme senere end Kongen, og Kongen kommer aldrig for sent. Klokken var ogsaa kun faa Minutter over Slaget, da de rødkuskede Vogne holdt udenfor Charlottenborg.

Ceremoniellet byder paa en Kantate, der er den samme hvert Aar. Forfatteren *Gandrup* har skrevet Teksten, Prof. *Barnekov* Musiken og Hr. Joachim Andersen dirigerer. Der er baade Kor og Solo, de sidste bestrides af Kammersanger *Simonsen* og Kantor *Bielefeldt*, og desuden er man saa heldig at have til sin Raadighed en udmærket Kvartet af lutter Malere, nemlig d'Hrr. *Viggo Langer, Poul Bang, Bentzen-Bilkvist* og *Nic. Lützhøft.*

Mellem Musikafdelingerne aflagde Akademiets Sekretær, Hr. *Ph. Weilbach*, sin Beretning om ondt og godt i det forløbne Aar, hvorefter Kongen med et Par venlige Ord overrakte en Guldmedalje til den unge, rødmende Billedhugger *Eggeling*. Af Malere har i Aar ingen gjort sig fortjent til denne Ære.

Efter at Højtideligheden er forbi, beser Kongefamiljen under Prof. *Otto Baches* Vejledning Udstillingen, der i Aar kan byde paa saa ny og sjælden en Gæst som Prinsesse *Marie*. Hendes Billede, der fremstiller en død Tjur, hører til de faa, der ikke kan købes.

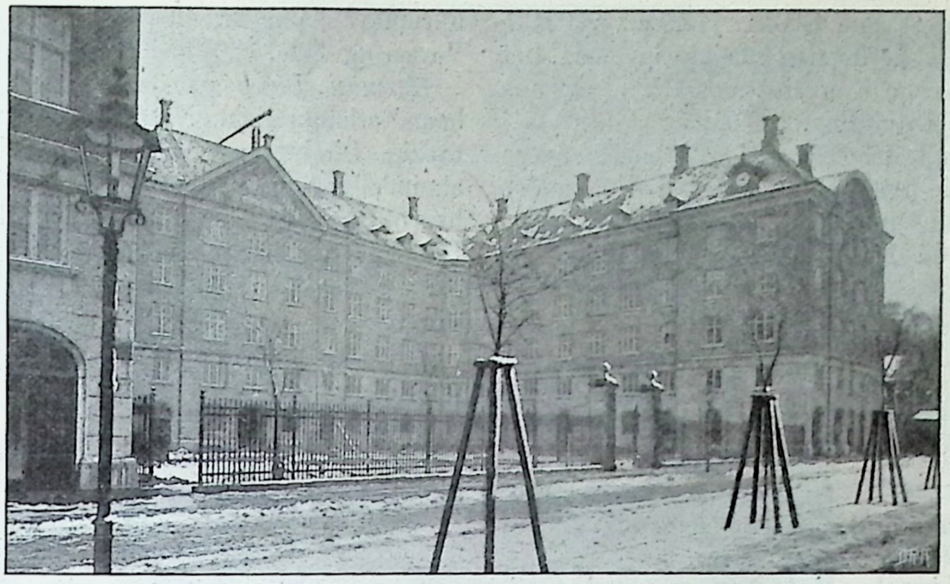
Efter Kongefamiljen strømmer det højtærede Publikum, Rangklasserne og Kunstnerne med deres Damer gennem de lyse Sale.

*

Kronprins Frederiks og Kronprinsesse Louises Stiftelse, oprettet af danske Frimurere, indviedes d. 30. f. M. ved en Fest i Frimurerlogen.

Festen overværedes af Drs. kgl Højheder Kronprinsen og Kronprinsessen, Hs. Højh. Prins Hans samt af mere end 400 Damer og Herrer, mest Frimurere, men ogsaa andre, der have vist Sagen Iuteresse.

Stiftelsen, der er smukt og frit beliggende med en Façade af 121 Alen ud imod Sortedamsdosseringen

Kronprins Frederiks og Kronprinsesse Louises Stiftelse paa Dosseringen.

(Nr. 59) og med Indkørsel saavel fra den ny Gade langs Dosseringen som fra Ryesgade paa en Grund, der har et Arealindhold af ca. 9800 Kv. Alen, har med højeste Tilladelse faaet ovenstaaende Benævnelse ikke alene paa Grund af, at Kronprinsen er Frimurerordenens højeste Styrer, men tillige fordi en Legatkapital, indsamlet blandt Ordenens Medlemmer i Anledning af Drs. kgl. Højheders Sølvbryllup den 28de Juli 1894, er Stiftelsens Grundlag, hvortil er føjet andre blandt Ordenens Medlemmer indsamlede Kapitaler. Bygningen, der har kostet over $^1/_2$ Million Kr., bestaar af 3 Fløje i 5 Etager foruden Lofts- og Kælderetager. Disse Fløje omslutter en beplantet og med Springvand forsynet Plads, aaben ud imod Sortedamsdossering og Sø og adskilt derfra ved et Jernstakit, i hvis Midte er Granitpiller og Indkørsel, og de indeholde 50 Lejligheder à 3 og 42 Lejligheder à 2 Værelser, 8 Butikslokaler, beregnede paa, at Beboerne i selve Stiftelsen kunne erholde Nødvendighedsartikler, Portnerbolig og 2 Kontorlokaler. Til samtlige Lejligheder hører Entré, Spisekammer, Køkken og 2 Rum. Mindst et Værelse i hver Lejlighed vender mod Søen. Frimurere og deres Enker have fortrinsvis, men ikke udelukkende Adgang til Stiftelsen, der ogsaa optager andre. 26 Familjer og enkelte Personer kan erholde Fribolig i Stiftelsen, men Bestræbelsen gaar ud paa saa hurtigt som muligt at gøre alle Lejlighederne til Friboliger.

Abrahams som Skuespiller.

For mange af den yngre Slægt staar afdøde *Severin Abrahams* nærmest som den flittige, kloge Forretningsmand, der med sundt Omdømme forstod at gøre Administrationen af et Teater til en god og hæderlig Levevej. Nu, da han er død, har Udtalelser fra dem, som stod ham nær, noget ændret dette Billede. Med Levevejen var det altid kun saa som saa, og det var saa langt fra Teaterforretningen, som laa hans Hjerte nær, men netop Scenens Liv og dens Kunst.

Severin Abrahams i „Lad os skilles“.

Selv at spille Komedie var hans Ungdoms hede Begær, og det var Forholdene, som siden i mange Aar tvang ham til et trælsomt Arbejdsliv bag Kulisserne. Derfor skal det ikke glemmes, hvad han en Gang var som udøvende Kunstner. Fordi han var smuk, stemmebegavet og dannet benyttedes han efter sin Debut paa det

Severin Abrahams i „En ødsel Fader“.

kgl. Teater mest som Elsker. Han var vel ikke umiddelbar nok, derfor slog han ikke igennem. Det blev i det franske Konversationsstykke, at hans Kunst fik sin Udvikling. I „Lad os skilles“ — i Sardous „Gamle Ungkarle“, i „En ødsel Fader“ og en Mængde lignende Stykker fejrede han sine Triumfer. Han følte sig i sjælden Grad, selv i senere Aar, da han kun optraadte nu og da, hjemmevant paa Brædderne, sikker og myndig i Væsen og Tale.

Herman Bang paastaar, at det var Abrahams' aristokratiske Naturel, der lod ham foretrække Direktørens Stilling for Stillingen som almindelig Skuespiller ved den private Scene, hvortil Skæbnen nu en Gang havde knyttet ham. Helt Uret har han vistnok ikke.

„Mørkets Magt“.

OPFØRELSEN af et stærkt realistisk, sort i graat malet Folkelivsbillede fra det russiske Folkedybs inderste Mørke — malet uden forloren Sol, uden blødsøden Skaansel af Nutidens ubarmhjærtigste Sjæleanatom, *Leo Tolstoy* — maa den ikke siges at betegne et Vendepunkt i vort kongelige Teaters Historie?

Saaledes synes „Mørkets Magt“ i hvert Fald at opfattes af en stor Del af det kgl. Teaters Publikum. Man kan fornemme det hver Aften Stykket gaar i — de Folk, der ikke daglig følger Teaterhistorien og ikke forud ved Besked med, hvad de ser, og det er de fleste — de forbavses, overraskes, ja fornærmes i Hobetal. Var de ikke kommet i det kongelige Teater, de moderate Løjers Teater, for at more sig — og saa byder man dem denne stærke Kost, som det tager Dage at fordøje!

Fru Anna Bloch i „Mørkets Magt“. (Specielt fot. for „Hver 8. Dag“).

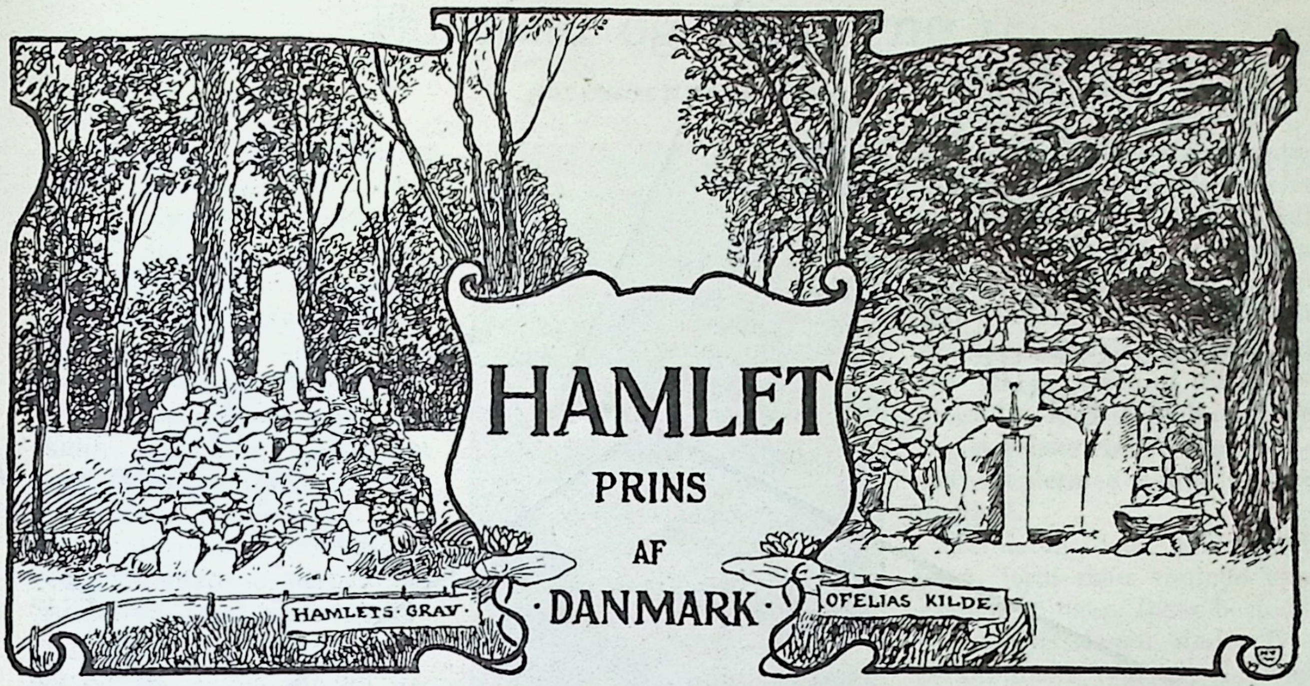
Og alligevel . . bagefter vil de fleste føle sig berigede og indrømme, at mere tankevækkende Kunst er sjældent set paa vor Kongelige Scene.

Det er ikke Digteren Tolstoy alene, som skal have Tak for det. Thi Scenens Poesi digtes ikke af Digteren alene, næppe nok mest af ham, i hvert Fald ikke altid. Og netop her skal det ikke nægtes, at Instruktionen har sin store Hæderspart i Stykkets mægtige Virkning paa det Sind, der vil og kan tage imod.

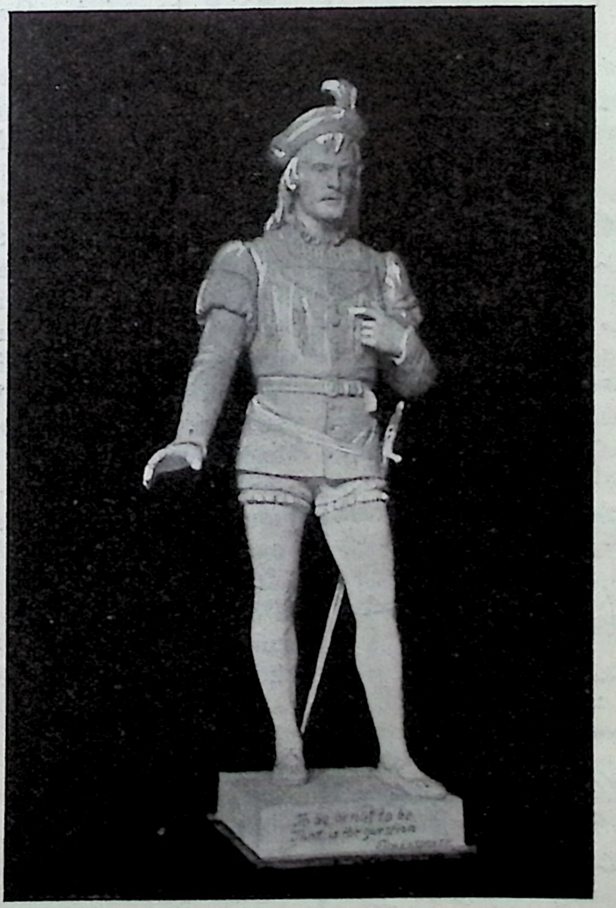
Det er Prof. *William Bloch*, hvis Fantasi har skabt Helheden og Ægtheden i dette Stykke saaledes som det spilles her. Han har hjulpet med til at skabe netop de Skikkelser, som lever og synder i stærke Lidenskaber i Tolstoys Stykke. Han har i Samarbejde med det kgl. Teaters Skuespillere frembragt en Kunst, der virker ung og modig, som den, vi husker fra Dagmarteatres bedste Tid.

Der kunde om hver især af dem, der bærer Udførelsen af „Mørkets Magt“, siges adskilligt af Interesse. Baade Hr. *Zangenberg*, Fru *Emma Nielsen*, Hr. *Mantzius* og Frk. *Anthonsen* har deres smukke Del i det, her er naaet. Et Glanspunkt er imidlertid en enkelt Scene, hvor Fru *Bloch*, en ung Bondetøs, der kun halvt fatter al den Gemenhed, som omgiver hende i Nattens Rædsel, klynger sig til Hjemmets gamle, saakaldte „Bedstefar“, og ikke kan faa Ordene frem for lutter aandeløs Gru.

J. D.

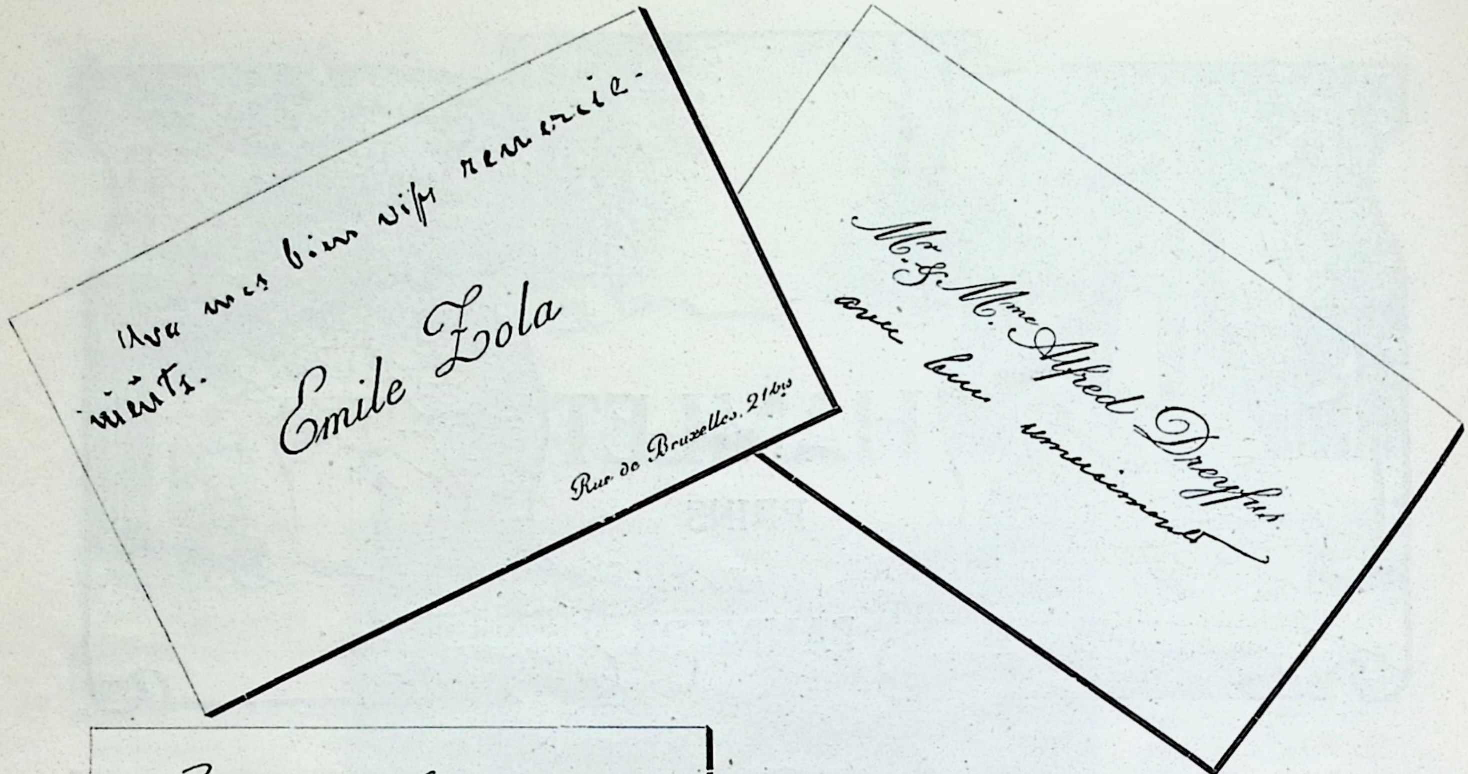

HAMLETS Aand svæver over Marienlyst Skove og aldrig glemte de store Shakespearatolkere, som kom hertil, at dvæle en Stund paa den Plet, hvor Hamlets Grav og Ofelias Kilde er de beskedne Minder om en sagnrig Tid. Ejeren af Marienlyst, Hr. *Anders Jensen*, fandt, at disse smaa stensatte Høje var noget for lidt for Fantasien at byde de fremmede Pilgrimme paa, og besluttede at rejse den prinselige Drømmer et mere varigt og levende Minde i Form af en Statue. Han henvendte sig til Billedhuggerinden *Nielsine Petersen*, som gerne paatog sig saa ypperlig en Opgave, og snart vil den berømte Skikkelse træde frem paa Baggrund af det løvrige Buskads nær Hamlets Kilde. Næsten søvngængeragtig skrider han fremad, talende højt med sig selv, grublende over det store og vanskelige Problem: „At være eller ikke være", paa hvilken Tekst Kunstnerinden har bygget sin virkningsfulde Hamlet.

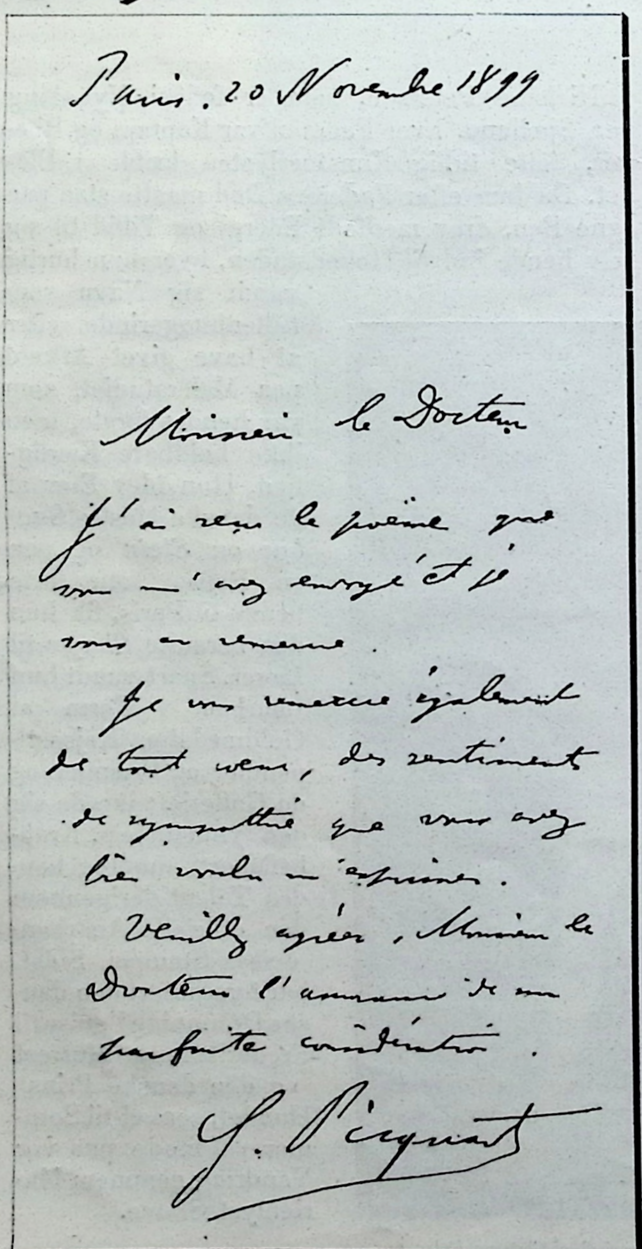

Hamlet, modelleret af Billedhuggerinden Nielsine Petersen.

Nielsine Petersen, som er født i Nykøbing paa Sjælland, hvor Faderen var Kaptajn og Rheder, følte tidlig Kunstnerlysten krible i Blodet. Da hun efter Faderens Død maatte staa paa egne Ben, drev medfødt Energi og Tillid til sig selv hende ind til Hovedstaden, hvor hun hurtig vandt sig Navn som Billedhuggerinde, efter at have givet Afkald paa Malerstudiet, som var hendes første, men ikke holdbare Kærlighed. Hun blev Elev af de danske Mestre *Saabye* og *Stein* og paa en Rejse, som førte hende til Paris, fik hun den berømte *Chapu* til Lærer. Snart vandt hun Laurbær i Form af Guldmedalje, Rejsestipendier og Præmier og da Galleriet sikrede sig den yndefulde „Krabbefisker", modtog hendes Talent derigennem den officielle Anerkendelses Stempel. Sidst har hun udført den danske Dronnning Louise til Frederiksborg Musæet og den danske Prins Hamlet, som vi til Sommer vil møde paa vor Vandring gennnem Marienlyst Skove.

Avec mes bien vifs remerciements.
Emile Zola
Rue de Bruxelles, 21bis

Mr & Mme Alfred Dreyfus
avec leurs remerciements

Paris. 20 Novembre 1899

Monsieur le Docteur

J'ai reçu le poème que vous m'avez envoyé et je vous en remercie.

Je vous remercie également de tout cœur, des sentiments de sympathie que vous avez bien voulu m'exprimer.

Veuillez agréer, Monsieur le Docteur l'assurance de ma parfaite considération.

G. Picquart

Sjældne Autografer.

Der blev stille omkring Dreyfussagens Navne, og de tre Berømtheder sad tilbage i den Overflod af alle Slags Sympatitilkendegivelser, hvormed de hilsedes fra Alverdens Kanter. Ogsaa her i Danmark, hvor Følelserne ellers ikke er slemme til at løbe af med Folk, var der baade Mænd og Kvinder, som maatte give deres Begejstring Luft i en privat Hilsen til de dem ganske ukendte Franskmænd, om de end nok saa meget vidste, at den forsvandt som en ligegyldig Lap Papir blandt langt mere berømte Mænds Lykønskningsadresser og Hyldesttelegrammer. Alligevel saa helt uden Spor gik disse Hilsener dog ikke til Bunds. Vi kan i Dag i Faksimile aftrykke de Linier, som Dr. med. *Chr. Langgaard* i Fredericia modtog baade fra Dreyfus, Zola og Picquart som Tak for et 15-sidigt Digt, „Den franske Kaptajn", som Doktoren havde sendt dem. Medens Zola og Dreyfus sender et Visitkort med deres bedste Tak, lyder Picquarts Skrivelse saaledes: „Hr. Doktor! Jeg har modtaget Digtet, De har sendt mig, og jeg takker Dem derfor. Ligeledes takker jeg Dem hjerteligt for de Sympati-Følelser, som De har villet give Udtryk over for mig. Med Højagtelse Picquart."

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Fortsat.

Efterat Armékorpset og Kavaleridivisionen var afgaaede fra England, imødesaa man i London med Længsel Efterretningerne fra Krigsskuepladsen i Troen paa, at de vilde bringe Budskab om Sejr. I Begyndelsen syntes det, som om dette skulde gaa i Opfyldelse for Lord Methuens Vedkommende. Da fik man Efterretning, først om hans uheldige Fægtning ved Rietfloden og derpaa om Skottebrigadens Nederlag ved Magersfontejn. Omtrent samtidig indtraf Rapporten om Gatacres Uheld ved Stormberg. Man satte derfor hele Haabet til General Buller. Kunde det lykkes ham at undsætte Ladysmith, var det en Sejr, der fuldt oprettede, hvad der var tabt paa de andre Krigsskuepladser. Men netop derfor virkede Efterretningen om det tabte Slag ved Colenso saa meget mere nedslaaende. Som altid ved saadanne Lejligheder forlangte Folkestemningen et Offer, og General Buller udpegedes som den Skyldige. Det var ham, der med fuld Frihed havde fordelt de ankomne Forstærkninger til Krigsskuepladsen; derfor maatte det ogsaa være ham, der var Aarsag til, at der slet intet var udrettet, saa at Englænderne efter overalt at have grebet Offensiven, atter var kastede paa Defensiven. Regeringen kom til samme Resultat, og derfor beordrede den Lord Roberts til at begive sig til Kap for at tage Overkommandoen med Lord Kitchener som Stabschef. I Betragtning af den Dygtighed, General Buller havde udvist ved mange tidligere Lejligheder, kaldte man ham dog ikke tilbage, men lod ham beholde Kommandoen over Tropperne i Natal.

Lord Roberts.

Lord Roberts er en Mand paa 67 Aar og hører oprindeligt hjemme i Artilleriet. Han har tilbragt det meste af sit Liv i den indiske Hær og saavel i Indien som i Afganistan kæmpet med en saadan Udmærkelse, at han blev udnævnt til Lord af Kandahar. I lang Tid har han ført Overkommandoen over den indiske Hær, af hvis Organisation han har store Fortjenester. Hans Stabschef Lord Kitchener har ogsaa tjent med Udmærkelse, navnlig i Ægypten. Han hører oprindeligt hjemme i Ingeniørerne og havde i Felttoget i Sudan gjort sig særlig fortjent ved at bygge Jernbaner og ved at organisere Forplejningstjenesten. Hans Udnævnelse til Stabschef i Sydafrika er ikke bleven godt optaget blandt Hærens Generaler og Generalstabsofficerer, fordi man ikke anser ham for nogen dygtig Strateg. Men, hvis han som Stabschef er i Stand til at sikre Forplejningstjenesten, saa vil det være af saa overordentlig stor Betydning for den engelske Hær, at hans Ansættelse dermed er fuldt retfærdiggjort.

Foreløbig var alt gaaet istaa, fordi man ventede nye Forstærkninger. Disse bestod i Infanteridivisionen under Generalløjtnant Warren, der var undervejs, og det blev bestemt, at den skulde sendes til Durban for at forstærke General Bullers Hær, som derefter skulde gøre et nyt Forsøg paa at undsætte Ladysmith.

Lord Methuen var bleven staaende i Lejren S. V. for Modder River Station og forberedte Fremrykningen ved at erstatte den af Boererne ødelagte Jernbanebro ved nævnte Station med en ny. Ekspeditioner, som han foretog imod Douglas for at forhindre Rejsningen af Afrikanders, kronedes ikke med Held.

General Gatacre blev staaende i Sterkstroom og Queenstown, men hans venstre Fløj under General French søgte at komme frem. French havde samlet sin Styrke i Arundel. Derfra rykkede han til Rensburg, hvor der efterlodes en Repli, og med 4 Kompagnier, 5 Eskadroner, 80 beredne Infanterister og 10 Kanoner satte han sig den 31. December i Marche mod Colesberg. Her kom det nu til hyppige Kampe i Januar Maaned. I Begyndelsen opfattede man Frenchs Beretninger, som om han havde afskaaret Besætningen i Colesberg Retræten paa Norvals Pont. Men Sandheden var den, at General Schoemann, der kommanderede Boererne, forstod at holde ham Stangen, saa at French i Virkeligheden intet opnaaede. Det vil være for omstændeligt at komme nærmere ind paa disse Operationer, men en enkelt Episode fortjener at omtales. Natten til den 5. Januar afsendte General French Oberstløjtnant Watson med 4 Kompagnier for at besætte en Højde, der ligger henved $1/2$ Mil V. for Colesberg, og som French næste Morgen vilde benytte som Artilleriposition. I Følge de modtagne Meldinger var denne Højde ikke besat af Fjenden.

Watson afmarcherede ved Midnat i Kolonne

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

uden Sikringsdele, naaede Højden den 6. om Morgenen og lod de 4 Kompagnier blive staaende i en Terrænfordybning. Selv begav han sig tilligemed Officererne op paa Højden for at træffe Bestemmelse om dens Besættelse. Pludselig hørtes en mistænkelig Lyd i det tætte Buskværk, der omgav Højden. Watson befalede derfor, at et Kompagni skulde afsøge Terrænet. Men næppe var Ordrerne givne, saa styrtede Boerere frem fra 3 Sider og beskød saavel Officererne som det fremrykkende Kompagni. Nogle af de første Kugler dræbte Watson og hans Adjutant. Majoren tog Kommandoen og vilde føre Kompagniet tilbage; men Boererne spærrede det Vejen og tvang efter en kort Skydning de overlevende af Officererne og Kompagniet til at strække Vaaben. Boererne fangede 7 Officerer og 70 Mand; 3 Officerer faldt, og kun en Officer af dem, der havde deltaget i Ekspeditionen, slap bort. De tre andre Kompagnier, der stod i Terrænfordybningen, gjorde end ikke Forsøg paa at komme Kammeraterne til Hjælp. Grebne af Panik ved den pludselige Skydning styrtede de tilbage i vild Flugt. Men derved løb de i Armene paa General French, der, saasnart han hørte Skydningen, var rykket frem med Rytteriet og Artilleriet. Han samlede Kompagnierne og trak sig tilbage til Lejren.

I Natal var General White fremdeles indesluttet i Ladysmith. Buller stod i Lejren ved Chievely, ventende paa Divisionen Warren. General Joubert stod med sin Hovedstyrke ved Colenso og havde Detacheringer i Weenen.

Buller og White stod i heliografisk Forbindelse med hinanden. Derfor kunde Buller den 7. Januar telegrafere til Krigsministeriet: „Jeg har modtaget følgende Depeche fra General White: Angrebet fornyet; jeg bliver haardt trængt. Jeg har ingen senere Efterretninger, men Rygtet gaar i Lejren, at General White Kl. 5 Aften havde besejret Fjenden og taget 500 Fanger. Jeg afsendte i Gaar alle de Tropper, jeg kunde undvære, for at demonstrere mod Colenso“. En ny Melding fra White berettede, at han var bleven angreben den 6., men at Angrebet var bleven slaaet tilbage. Men, det var White, der havde været Angriberen, om det end var Boererne, der gav Anledning dertil. Boererne aabnede nemlig den 6. Januar om Morgenen en voldsom Artilleriild mod Cæsars Camp og Wacon Hill, to Højder, der ligger S. for Ladysmith, og som var besatte af Whites Tropper. General White foretog derfor et Udfald i denne Retning, men blev slaaet tilbage. Boererne forfulgte og erobrede en Højde i Whites Forsvarslinje, hvis Besiddelse blev hævdet hele Dagen. Kampen hørte op om Aftenen Kl. $7\frac{1}{2}$. Men kort efter rejste der sig en Orkan med heftige Regnskyl, og dette Uvejr benyttede Englænderne til et Angreb, hvorved de generobrede den tabte Højde.

Søndagsgudstjeneste i den engelske Lejr.

Warrens Division ankom til Durban ved Nytaarstid og sendtes til Chieveley. Bullers Styrke

blev derved forøget med 7190 Geværer, 112 Sabler, 18 Felt- og 4 Maximkanoner. Desuden ankom et Haubitzbatteri fra Kap. Omsættes Artilleriet i Hoveder, raadede General Buller nu over henved 30,000 Mand. Man ventede i London Efterretninger om, at Buller vilde rykke frem, og den 11. Januar modtog Krigsministeriet et Telegram fra ham, der meldte, at hans Hær havde naaet Springfield, et Overgangssted over Lille Tugela. Deraf maatte det formodes, at Buller vilde foretage en stor omgaaende Bevægelse for at naa et svagt Punkt i Boerernes Indeslutningslinje og derpaa ved et Gennembrud undsætte Ladysmith. Men, da Bevægelsen krævede Tid, var det en stor Fejl af Krigsministeriet at offentliggøre Telegrammet, ti derved fik Boererne Lejlighed til at træffe Modforanstaltninger.

I Følge Bullers Plan, der var godkendt af Lord Roberts, som var ankommen til Kap, paabegyndtes Operationerne den 10. Januar med, at General Warrens Division, dækket af Rytteriet under Oberst Dundonnald, rykkede mod Springfield. Den øvrige Styrke fulgte efter med Undtagelse af Brigaden Barton, der sendtes frem mod Colenso for at maskere Bevægelsen.

Fra Springfield blev Dundonnald sendt frem mod Potgietersdrift ved Tugelafloden for at rekognoscere. Han vendte tilbage med Melding om, at dette Overgangssted ikke var besat af Fjenden. Det forholdt sig rigtigt, men Boererne havde her som ved alle de nærmeste Overgangssteder skjulte Posteringer, der observerede Englændernes Bevægelser.

Efterat Hæren havde passeret Lille Tugela, naaede Hovedstyrken den 14. Januar Alice Kop, der ligger S. for Potgietersdrift, og her gik den i Lejr. Buller tog sit Hovedkvarter i Spearmans Farm, der laa S. for Lejren. I Løbet af den 15. blev Alice Kop besat med svært Skyts, og den 16. gik Brigaden Lyttelton og 3 Batterier over ved Potgietersdrift og tog en Stilling paa en Række lave Højder N. for Floden. Warrens Division skulde samme Dag gaa over ved Tritchards Drift, S. for Spions Kop. Men Vandstanden var for høj. Derfor maatte der slaas en Bro, der passeredes den 17.

Da man ikke kender Bullers Plan, maa man konstruere den efter Begivenhederne. Han synes at være gaaet ud fra, at Boererne stod paa en fremtrædende Højderække med venstre Fløj foran Brigaden Lyttelton og og højre Fløj paa Spions Kop. Lyttelton skulde derfor engagere den Fjende, der stod foran hans Front, for at aflede Opmærksomheden fra, at Divisionen Warren omgik Spions Kop og satte sig fast paa Vejen, der fra Acton Homes fører til Dewdrop. Naar dette var sket, skulde Brigaderne Hildyard og Hart kile sig ind mellem Lyttelton og Warren ved at passere et Vadested, der laa midtvejs mellem Potgieters- og Tritchards Drift og gøre et Fremstød mod nævnte Vej til Dewdrop.

Den 19. Januar gik General Lyttelton frem, men han blev hurtig tvungen til at gaa tilbage af Fjendens Artilleriild. Dundowaed søgte samme Dag at komme frem vesten om Spions Kop, men her stødte han paa Højder, der var stærkt besatte af Boererne, saa at Tropperne maatte vende om. Derved burde Buller være kommen til Overbevisning om, at hvis Fjenden havde Tropper paa Spions Kop, maatte det være en fremskudt Stilling. Den 20. rettede Warren et Angreb mod det vestlige Affald af Spions Kop. Det lykkedes ham at komme noget frem, fordi Terrænet ydede Dækning, men, da denne hørte op, blev han modtagen af en saa overvældende Ild, at han maatte trække sig tilbage. General Buller sendte ham saa Brigaden Hart som Forstærkning, og den 21. Januar foretog Warren et nyt Angreb. Det begyndte Kl. 7 Morgen af Brigaden Woodgate. Denne Gang lykkedes det at naa frem mod Boerernes Skyttegrave, men her var Modstanderens Ild saa stærk, at Brigaden maatte standse. Kl. 11 F. greb Brigaden Hart ind, men heller ikke den var istand til at opnaa bedre Vilkaar. General Buller meldte om denne Kamp: „General Warren har kæmpet hele Dagen især paa venstre Fløj, som er naaet en halv Mil frem. Terrænet er meget vanskeligt, og, da Fægtningen hele Dagen har udviklet sig op ad Bjerget, er det meget vanskeligt at sige, hvor meget Terræn vi vil være i Stand til at vinde“.

Den 22. indskrænkede man sig til en Artillerikamp. Den følgende Aften Kl. $6^3/_4$ meldte General Buller: „Warren holder den Position, han erobrede den 21. Henved 2000 Alen foran ham ligger den fjendtlige Stilling paa den vestlige Del af Spions Kop. Denne ligger højere end Warrens, og derfor er det umuligt at faa Indblik i den. Man kan kun nærme sig Spions Kop over en øde af aabne Kløfter gennemfuret Flade. De af Warren besatte Fjeldrygge er saa stejle, at man ikke kan bringe Kanoner op ad dem. Vi beskyder den fjendtlige Stilling med Haubitser og Feltskyts, der er opstillede i det lavere liggende Terræn bag Infanteriet. Fjenden besvarer Ilden med Creuzot og andre Kanoner. I denne Artilleriduel er Fordelene paa vor Side, da Fjenden synes at søge Beskyttelse i Forskansningerne (!). Det fjendtlige Artilleri tilføjer os ikke megen Skade. I Aften vil det blive forsøgt at tage Spions Kop. Det behersker næsten alle fjendtlige Forskansninger“.

Fortsættes.

Telegrafonen.

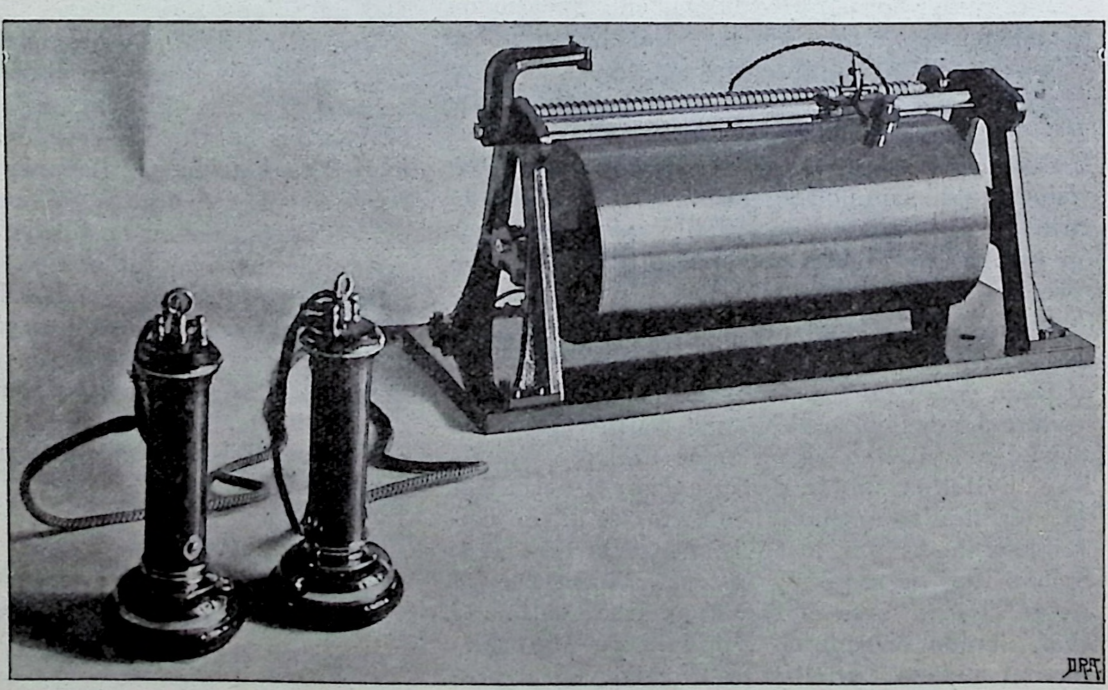
Ingeniør V. Poulsen.

Ingeniør V. Poulsen, *som nylig nævnedes med Berømmelse i sin Egenskab af Telegrafonens Opfinder er en Mand paa kun tredive Aar. Allerede som Dreng laa Eksperimenteringslysten ham i Blodet, og da han 1889 var blevet Student, tog han begejstret fat paa Forsøg med elektriske Fænomener, samtidig med at han slog ind paa praktiske Veje, fik Ansættelse paa en Maskinfabrik, blev Chef for Telefoncentralens „Fejlafdeling" og fik endda ofte Lejlighed til at være Bidragyder ved Tidsskriftet for Fysik og Kemi. Nu er han teknisk Direktør for det Aktieselskab, som har købt hans Opfindelse og foreløbig indgivet Ansøgning om Patent paa denne i 36 forskellige Lande, paa hvis Liste man vil finde saa fjerne Egne, som Kaplandet, Japan og Australien. Mange smukke Anvendelser af Telegrafonprincippet ere at vente med Tiden. Paa disse vil Ingeniør Poulsen og hans Medarbejdere fremtidig øve deres Skarpsindighed.*

I tyve Aar har Edisons mekaniske Fonograf haft Lejlighed til at udvikle sig, og den er i sin nuværende Skikkelse de fleste Læsere bekendt. Vi vil blot i faa Ord skitsere dens Virkemaade: Lydsvingningerne overføres ved en Membran til en lille Safirmejsel, der saa at sige indgraverer Lydbølgerne i en roterende Voksvalse. Skal Lyden gengives, lader man den indgraverede Bølgeskrift passere en lille Safirkugle, der staar i Forbindelse med Membranen; ved snart at være i en Bølgedal og snart paa et Bølgebjærg kommer Kuglen og derved tillige Membranen i Svingninger, der meget ligne dem, der fremkaldte Indgraveringen. Membranens Lydsvingninger forplante sig gennem Luften til Øret. Naar man med Omhu regulerer Safirstiftens og Safirkuglens Anlæg mod Voksvalsen, kan smukke Resultater som bekendt opnaas; dog lide Voksvalserne meget ved Brugen og en ubehagelig Skraben og Knitren kommer let til at forstyrre Præstationerne. Lydskriften kan fjærnes nogle Gange ved paa selve Apparatet at afdreje Valserne, hvis Overflade dog vanskelig bliver saa god som oprindelig. Fonografens Princip er altsaa yderst simpelt men tillige rent mekanisk, hvorved dens Anvendelse i Telefonien besværliggøres.

Det nye Princip „Telegrafonen" vil, bygget som det er paa Elektromagnetismen, kunne faa den videste Anvendelse saavel paa Telefoniens som paa Telegrafiens Omraade. Vi skal her berøre nogle faa Punkter af dette Princip, der er saa simpelt og ligefremt men dog saa overraskende, at flere Landes Patentkommissioner have anset Sagen for fysisk umulig og ere fremkomne med vantro Indvendinger.

Man taler ind i en sædvanlig Telefontragt og de derved opstaaede Talestrømme sendes paa almindelig Maade gennem en Telefonledning videre — ikke til en Høretelefon, men derimod gennem en lille Elektromagnet, forbi hvis Poler en paa en Tromle oprullet Nikkel- eller Staalspiral roterer; de til Talen svarende varierende Strømme magnetisere paa varierende Maade

Den af Ingeniør Poulsen nylig opfundne Telegrafon, anvendt som Fonograf.

Elektromagnetens Jernkærne og denne magnetiserer atter paa samme varierende Maade Staaltraadens' enkelte Dele. Staalets bekjendte Modstand mod at afmagnetiseres bevirker, at der paa denne Maade forbliver en Slags magnetisk Bølgeskrift, der selvfølgelig er fuldstændig usynlig, men hvis Tilstedeværelse konstateres ved at afbryde Taleledningen og forbinde Elektromagneten med en Høretelefon, der, medens Tromlen roterer, gengiver den oprindelige Tale, idet Staaltraadens varierende Magnetismer i Elektromagneten inducerer tilsvarende varierende Strømme, der ere analoge med de oprindelige Talestrømme. Den gengivne Tale er, selv fra et ret primitivt Apparat, af en ualmindelig Renhed og ikke ledsaget af forstyrrende Bilyde. Telegrafonen kan gengive en og samme Tale Hundreder af Gange uden at Tydeligheden derved særlig svækkes. En nedskrevet Tale kan vistnok opbevares i det uendelige, og dog kan man i en Haandevending gøre en beskrevet Telegrafon magnetisk ren, klar til ny Tale; slutter man Strømmen fra nogle faa Tørelementer gennem den lille Elektromagnet og lader Tromlen rotere, vil Elektromagnetens konstante Magnetisme udligne i Staaltraaden de magnetiske Variationer, der udgjorde den magnetiske Skrift og Staaltraaden er saaledes klar til at modtage ny Lydskrift. Det er meget nemt, at den samme lille Elektromagnet kan baade nedskrive, aflæse — og, naar det ønskes, atter udslette det nedskrevne. Ønsker man et Apparat, der skal kunne optage megen Tale, f. Eks. $^1/_2$ Times Tale, er det saakaldte Baandapparat at anvende. Det bestaar af ca. 0,05 mm. tyndt Staalbaand, der i mange Lag er viklet om en Skive, fra hvilken det vikles op om en tilsvarende Skive; undervejs passerer Baandet forbi en lille Elektromagnet.

Foruden den Mulighed at yde Tjeneste i en fraværende Telefonabonnents Kontor, foreligger der andre Anvendelser, hvis tekniske Gennemførlighed tilfulde er konstateret, nemlig Anvendelsen som almindelig lokal Fonograf og som den saakaldte „Telefonavis". „Telefonavis"systemet er bygget paa følgende Maade: Et i sig selv tilbageløbende Staalbaand er (paa lignende Maade som en Baandsav) spændt op om to hurtig roterende Hjul. Dagens Nyheder og Telegrammer nedskrives paa Telefoncentralen paa dette Baand, der bevæger sig forbi f. Eks. 1000 Læsemagneter, der staa i Forbindelse med hver sin Abonnentledning, saaledes at 1000 Abonnenter paa en Gang modtage Nyhederne. Efter de 1000 Læsemagneter er anbragt en Viskemagnet, saaledes at Skrivemagneten stadig skriver paa ren Grund. Paa samme Maade er en eneste Ledning fra et Operahus til en Telefoncentral i Stand til at gengive de musikalske Præstationer i et hidtil aldeles ukendt Omfang, ja til saa mange Telefonabonnenter, det skal være. Endnu vigtigere Anvendelser af Telegrafonprincippet anes, men her maa Laboratoriets Tavshed respekteres.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En udmærket Finansmand har vor Børs mistet i den nylig afdøde Bankier *Gottfred Rubin*. Han var født 1842, blev opdraget i meget jævne Forhold og blev tidlig sat i Lære hos et Veksellererfirma. Hans Begavelse og Energi gjorde ham allerede selvstændig, da han var midt i Tyverne, idet han paa dette Tidspunkt associerede sig med Bogtrykker O. C. Olsen, men snart efter slog han ind paa Vekselererforretningen og oprettede i Kompagni med Laurids Bing Firmaet Rubin og Bing.

Vekselerer Rubin.

Rubins skarpe Forstand og sympativækkende Fremtræden skaffede denne Forretning en Plads blandt de første Bankierhuse herhjemme, og mange ere de industrielle Foretagender, den har været med til at sætte i Scene i Aarenes Løb. Ogsaa politiske og litterære Interesser sysselsatte Rubin, som en Tidlang var Medlem af Hovedbestyrelsen for den liberale Vælgerforening.

En ondartet Blindtarmsbetændelse gjorde hastigt Ende paa hans Liv.

Etatsraad, Assessor pharm. *H. A. Piper* er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 77 Aar. I 1838 tog han den pharmaceutiske Eksamen og var fra 1849—89 Indehaver af det bekendte Hjorteapotek her i Byen. Den afdøde var en meget anset Pharmaceut, og en Mængde Tillidsposter blev ham betroet gennem den lange Aarrække, hvori han virkede. Ved den pharmaceutiske Eksamen fungerede han som Eksaminator, var Medlem af Direktionen for Apotekerforeningen, Medlem af Pharmacopoea Kommissionen og sad bl. a. i Bestyrelsen for Sygeforeningen „Hygea". Hans jævne og hensynsfulde Optræden skaffede ham mange Venner saa vel blandt ældre som yngre i den farmaceutiske Verden.

Etatsraad Piper.

Den afdøde var dekoreret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Prokurator, Kaptajn *Neess*, der nylig afgik ved Døden i Grenaa i en Alder af 59 Aar, var en meget anset Mand i sin By. I Aarenes Løb modtog han forskellige offentlige Tillidshverv, og var en Tidlang et meget virksomt og dygtigt Medlem af Byraadet. Det kan særlig tilskrives hans utrættelige Arbejde, at Byen fik et Gasværk.

Prokurator Neess.

Som Forretningsfører for Kreatur-

forsikringen „Kustos", der er oprettet paa Afdødes Initiativ, og ved hans energiske Arbejde har vundet en meget stor Udbredelse, var Prokurator Neess Navn kendt over hele Landet.

Afdøde deltog i Krigen 1864 og udnævntes til Løjtnant; han har senere faaet Afskedspatent som Kaptejn.

Den rigeste Mand i Nykøbing p. F., Tobaksfabrikant og Ølbrygger *Hermann Baagøe* afgik forleden ved Døden 79 Aar gammel.

Tobaksfabrikant Baagøe.

Den Afdøde overtog i 1854 sammen med Fabrikant B. C. Nobel den bekendte Tobaksfabrik „E. Nobel" i Nykøbing p. F. og startede senere sammen med sin Kompagnon „Nykøbing Bryghus", et af de ældste udenfor København.

Gamle Baagøe var en beskeden, elskværdig Mand, der med megen Dygtighed og Samvittighedsfuldhed passede sin daglige Dont.

Trods sin store Tilbageholdenhed undgik han ikke at blive Byraadsmedlem, men holdt sig ellers borte fra Deltagelse i det offentlige Liv.

Jubilæum.

Postholder *Ole Larsen* har holdt 50 Aars Jubilæum som Entreprenør for Postvæsenets Vognkørsel i København. Han har henved 70 Heste opstaldet paa forskellige Steder i Posthusets Nærhed og kommanderer et helt Korps af røde Kuske. Da han begyndte, havde han en Hest og en Vogn, og de var endda ikke hans egne.

Postholder Larsen.

Larsen kom til Byen, som en ung, rask Bondeknøs, der havde baade Vilje og Evne til at bestille noget og tjene Penge. Tjent dem har han — han er en af Byens største Skatteydere, og han er hædret baade med Dannebrogskorset og Kammerraadtitlen — men det er Synd at sige, at Heldet har gjort ham storagtig. Han er Ven med Fattig som med Rig, en gemytlig Selskabsbroder, altid med en Spøg paa Læben — og ikke sjældent er Spøgen en gediegen Vittighed. For den gamle Kammerraad er et godt Hoved, og han ved det selv. Ved Jubilæet blev han almindelig hyldet.

Skorstensfejermester *E. F. Poulsen*, der har fejret sit 25-aarige Jubilæum, er en af Københavns bedst kendte Personligheder, mest for sin brede Københavnergemytlighed, der har gjort ham skattet i mangfoldige Kredse.

Paa en af de mange Rejser, som han for Selskabs Skyld helst foretager sig under et Rejsebureaus Vejledning, tillagde Rejsefællerne ham, for at styrke hans Position i Paris under Verdensudstillingen 1889, Titlen af „*conseille de cheminée*", og siden da har „Kaminraaden" været en Mand, enhver Københavner maatte kende, om ikke personlig, saa af Anseelse og Udseende.

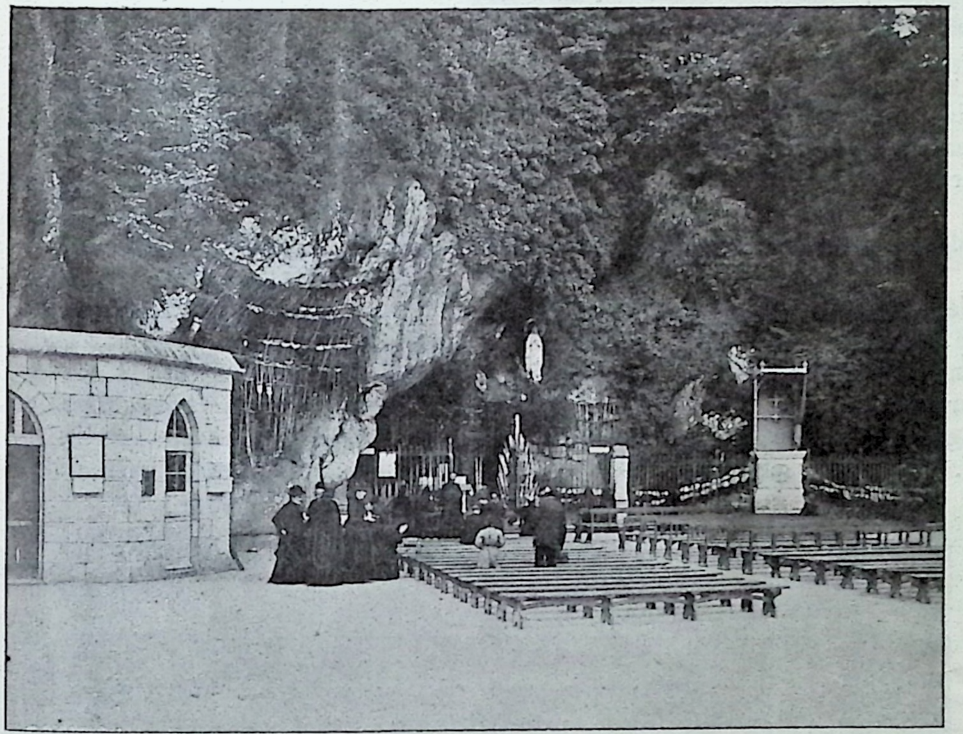
Skorstensfejermester Poulsen.

Poulsen er ikke saa lidt af en Original, stolt af sit Venskab med en Mængde bekendte Mænd, stolt af sit gode Humør og sine gode Indfald. En Ting er der dog ved ham, som han helst lader andre tale om: det gode Hjerte, der for en Mængde Mennesker har gjort ham til mere end en god Bekendt — gjort ham til en virkelig trofast Ven, paa hvem man kan stole.

Nr. 30. Aargang 1899—1900. Søndagen den 22. April. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Miraklernes By.

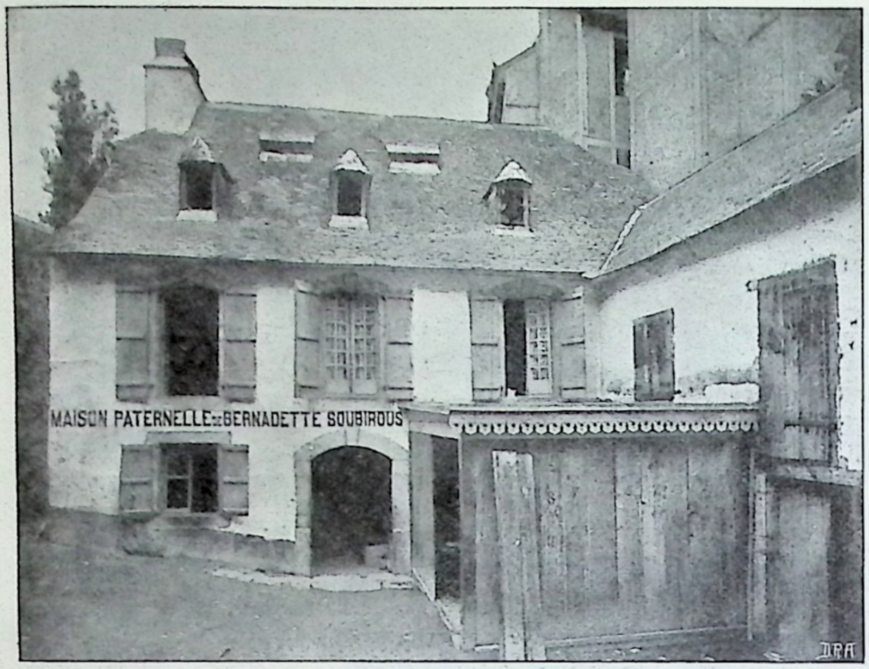
Mirakelgrotten i Lourdes.

Valfartsstedet Lourdes i Pyrenæerne i Frankrig, hvor til hvert Aar i Fasten de Titusinder af Pilgrimme valfarter.

For blot halvtredsindstyve Aar siden var Lourdes en ukendt, unævnt By, en stakkels lille ubemærket Flække, 1200 Fod tilvejrs i de franske Pyrenæer. Fire Tusind Mennesker boede i den, den havde en lille Kirke, et Par Skiferbrud, en Skole, et Par Embedsmænd, — det var alt. I 1850 var der næppe mange Mennesker i Frankrig, der anede Byens Eksistens. I 1900 er der næppe ét dannet Menneske i Evropa, der ikke ved, *hvad* Lourdes er.

Den katolske Kirke lærer, at Miraklet endnu kan ske paa Jorden. Det falder godt sammen med hele den katolske Lære, og der er dem, der mener, at Troen paa Miraklet overhovedet er velforeneligt med enhver kristen Tro. Det er jo ogsaa sikkert nok, at der i næsten ethvert Land er eller har været et Valfartssted, hvor man troede Miraklerne skete. I Danmark havde vi til den allerseneste Tid St. Helenes Kilde, i det protestantiske Tyskland er der endnu en Mængde særlig hellige Kirker, hvor de ophængte Krykker og Bandager fortæller om de skete Mirakler og i hvert eneste katolsk Land er der et Valfartssted, hvor Miraklet endnu kan ske. Et af de berømteste er Kirken i Byen Trier i Tyskland. Absolut det berømteste i Nutiden er

Mellem franske Bønder grasserer den ligefrem smitsomme Art af Sindssygdom, der hedder Clairvoyance, Synskhed. I de ofte tunge, alvorlige franske Landskaber fostres den hos de Bønder, der har meget Udearbejde, især hos Hyrderne. Den modarbejdes ikke af Præsterne; ingen læge Folk søger at overbevise de synske Mennesker om deres optiske Fejltagelser; Bønderne, der ikke er videre oplyste, tror paa den synske Hyrdes Beretninger, og selv hos de mere aandelig Sunde fænger Smitten, saa at snart hveranden Hyrde bliver synsk. Dukker en synsk Person op paa Egnen er der næste Aar maaske 3 eller 10. Den sjælelige Affektion smitter som en ren smitsom legemlig Sygdom. Alle Sinds-

Hyrdepigen Bernadettes Fødested.

sygelæger kender Fænomenet, og i Frankrig er den i de sidste tyve Aar udartet i en saadan Grad, at der snart ikke er ét Sogn, der ikke har sin „Clairvoyant“.

Det var paa denne Maade, det begyndte i Lourdes.

Allerede i 1846 rygtedes det lige fra Lourdes til Pau, at to Børn havde set Himlen aabne sig, en Kirke vise sig i Skyerne og den hellige Jomfru i Kirkedøren. Det var den 14-aarige Hyrdinde *Melanie Mathieu* og den 12-aarige Hyrdedreng *Maximin Geraud*, der havde set Underet og, efter hvad de fortalte, havde set det paa samme Tid, mens de andre Børn paa Marken intet havde set. Der blev intet gjort ved Sagen, kun ansaa man Børnenes Forældre for meget hellige, men Historien holdt sig dog i Egnen i 12 Aar, lige til 1858.

I dette Aar var det, at hun, der senere skulde blive Stedets Helgeninde, dukkede op. Det var den 14-aarige Hyrdepige *Bernadette Soubirous*, der paa den Tid vogtede Byens mange Geder.

Bernadette var en skrøbelig Skabning. Lægerne, der undersøgte hende under en Sygdom, hun havde, før hun saa Underet, erklærede, at hun var hysterisk, i høj Grad blegsottig, overnervøs, lungesyg og blodfattig. Bedsteforældrene og Faderen var vitterlige Drankere, Faderen og Moderen var Søskendebørn, og det ymtedes endog, at Faderen og Moderen i Virkeligheden var Halvsøskende. Bernadette blev af Lægerne erklæret for at være et som Følge af arvelige Anlæg til Afsind prædestineret Individ.

Det var altsaa denne 14-aarige Hyrdinde Bernadette Soubirous, der en Dag i 1858, da hun vogtede sine Geder, pludselig saa den hellige Jomfru med Kristusbarnet paa Armen vise sig for hende i en Grotte. Bernadette faldt paa Knæ i Bøn, og den hellige Jomfru bød hende da gaa til Byen og fortælle, hvad hun havde set.

Bernadette fortalte det til Moderen, der igen fortalte det til Egnens Gejstlige. Efterretningen bredte sig med Lynets Fart i hele Egnen, gamle Historier blev genfortalte, og Tusinder af Mennesker valfartede til Grotten. Forgæves mødte Lægerne frem med deres Erklæringer, forgæves forsøgte man at bevise, at Bernadette var et stakkels defekt Individ, Bevægelsen lod sig ikke standse. I alle Kirker i Frankrig blev Miraklet omtalt, Bernadette nævnet som en særlig af Gud benaadet ung, from Pige og Lourdes anbe-

Den store Procession i Lourdes.

falet som et Valfartssted for de rettroende Katoliker. Den lille Bys Lykke var gjort. Dens Navn fløj over hele Frankrig og Evropa. En Mængde Clairvoyante dukkede op i Egnen om Lourdes, seende den hellige Jomfru alle Vegne, i Træer, i Grotter, i Klipperifter og i Vandfald, men Gejstligheden forstod snildt at holde disse Beretninger nede og slaa dem hen. For meget kan fordærve den bedste Sag. Kun Bernadette Soubirous „Syn" blev anerkendt af Kirken.

Med Syvmileskridt voksede den tidligere saa ubetydelige By. Aar efter Aar blev de Pilgrimstog, Gejstligheden arrangerede, større og større, og de steg til fænomenale Tal, da det rygtedes, at Grotten, hvori man havde rejst et Billede af Jomfru Maria med Barnet, virkede undergørende over for alle Slags Sygdomme. Folk, der tidligere var valfartede til „den hellige Kjortel" i Trier, drog nu til Lourdes, Blinde, Halte, Lamme, Spedalske og Mennesker med alle mulige skrækkelige Sygdomme. Et rædselsvækkende Tog af Elendige slæbte sig fra hver en Kant af Frankrig og Spanien til Pyrenæerbyen. Rygtet om vidunderlige Helbredelser lokkede de fleste, en brændende Tro, et sidste fortvivlet Haab de andre. Hvo turde gaa i Rette med disse Ulykkelige. Nogle kom for legemlige Skader, andre for Hjertekvide, Lourdes Krønike siger, at alle gik de trøstede hjem. Hvem ved! Lægerne kender jo noget, der hedder Selvsuggestion.

I Grotten staar Jomfru Marias Billede og udenfor er der Prækestol og Tilhørerbænke, og ved Grotten er bygget en prægtig Basilika til Ære for den hellige Jomfru. Inde i Lourdes By viser man endnu den lille Bernadettes Fødehus. Grotten, Kirken og dette Hus er de tre mest søgte Valfartssteder i Byen.

Valfarten til Lourdes er atter begyndt i Aar. Og hvor meget saa de Fornuftige siger, bliver det ikke sidste Aar. De verdslige Myndigheder i Frankrig lægger forøvrigt ikke Pilgrimmene Vanskeligheder i Vejen. Den naivt, blindt troende Katolik *skal* have et Valfartssted, og man ræsonnerer som saa, at man da hellere bør se ham valfarte til Lourdes end til Jerusalem eller Rom. Om ikke af andre saa af rent nationaløkonomiske Hensyn.

V. F.

England og Boererne.*)

Af Oberst N. P. Jensen.

Sluttet.

TELEGRAMMETS Slutning vidner om, at General Buller ansaa Spions Kop som Nøglen til Fjendens Stilling, og at det var derfor, at han vilde lade General Warren forsøge en Storm.

Ogsaa denne Depeche blev straks offentliggjort, og med ængstelig Spænding ventede man i England Efterretning om Stormens Udfald.

Den 25. Kl. 12 Midnat telegraferede Buller, at Spions Kop var bleven stormet Tirsdag Nat (Natten til den 24.) men at man kun havde fundet den besat af en mindre Styrke, der havde trukket sig tilbage. Besiddelsen var bleven hævdet hele den 24., uagtet Boererne havde beskudt Højden med en voldsom Granatild, som lod befrygte betydelige Tab. General Woodgate var bleven alvorligt (ɔ: dødeligt) saaret. Det tilføjedes i Depechen, at General Warren betragtede Fjendens Stilling som uholdbar. Denne Tilføjelse skyldes næppe General Warren, men var mere beregnet paa at øve en beroligende Virkning. At der var noget galt, kunde Sagkyndige læse mellem Linjerne, men den store Hob jublede over Sejren, da Efterretningen kom til London. Glæden var kun kort. Allerede den 25. om Middagen maatte General Buller afsende en ny Depeche: „Jeg beklager at maatte melde, at, efter hvad jeg i Morges erfarede, har General Warren Natten til i Dag (den 25.) atter maattet opgive Spions Kop".

Stormen var bleven udført af en Del af Brigaden Woodgate samt af Oberst Thorneycrofts beredne Infanteri. Den svage Besætning trak sig tilbage, og Englænderne benyttede Nattens Mørke til at forskanse sig. Men, da det begyndte at lysne, viste det sig, at den gjorte Erobring indskrænkede sig til en smal Kam, paa hvilken det var umuligt at anbringe Artilleri. Affaldet fra Kammen mod Fjenden var meget stejlt, og bindsides laa i en Afstand af 1800 Alen Boerernes stærkt forskansede og dominerende Hovedstilling. Det var altsaa gaaet her som tidligere: Englænderne havde kun erobret en fremskudt Stilling. Da det var umuligt at benytte den som Udgangspunkt for en fortsat Fremrykning, maatte Englænderne se at komme tilbage. Men fra Klokken 8 til 11 om Formiddagen overdængede Boererne Stillingen med en voldsom Ild, under hvilken General Woodgate saavelsom hans Adjutant blev dødeligt saarede, og samtidig foretog Boererne offensive Stød mod Højden. Oberst Thorneycroft overtog Kommandoen og trak Forstærkninger til sig, men derved voksede kun Tabene. Kampen fortsattes til Kl. 8,30 Aften, da Oberst Thorneycroft begyndte at tiltræde Tilbagetoget. Men dette skete ikke uforstyrret, thi Boererne forfulgte,

*) Paabegyndt i Nr. 17, Søndag d. 21. Januar.

dræbte og saarede mange og tog en Del Fanger. Blandt de haardtsaarede var Oberst Thorneycroft.

Da General Buller den 25. om Morgenen ankom til Tritchards Drift, blev han ubehagelig overrasket ved at faa Efterretning om denne Tilbagegang, og, da en nærmere Undersøgelse godtgjorde, at hans Tab gik op til henved 2000 Mand, blev han nødt til at trække General Warrens Tropper over Tugelafloden.

Forinden Fremrykningen til dette Undsætningsforsøg havde General Buller tilkendegivet Tropperne, at der denne Gang ikke kunde være Tale om noget Tilbagetog. For at give det Udseendet af, at denne Bestemmelse blev opretholdt, lod han Brigaden Lyttelton beholde sin Stilling ved Potgietersdrift og samlede sin øvrige Styrke omkring Spermans Camp, hvor Hovedkvarteret forblev.

Armoperation paa en saaret Boer.

Boererne angiver deres Tab ved Spions Kop til 53 Døde og 120 Saarede.

Buller forberedte sig nu til det tredie Undsætningsforsøg. Brigaden Lyttelton havde skaffet Efterretning om, at der N. for Potgieters Drift laa en Højde, Vaalkrantz, og N. O. for denne en anden, Krantz Kloof, der begge var besatte af Boererne. General Buller besluttede derfor at gaa over Tugela ved Potgietersdrift for at sætte sig i Besiddelse af disse to Højder, og derfra vilde han saa søge at komme frem ad Vejen, der over Dewdrop fører til Ladysmith.

Angrebet skulde udføres den 5. Februar og støttes af de svære Skibskanoner, der blev placerede paa Zwartskop, som ligger S. for Tugelafloden.

General Wynnes, der havde faaet Kommandoen over Brigaden Woodgate, skulde med 3 Batailloner og 6 Batterier foretage et Skinangreb ved at gaa over Floden ved Mungers Drift, der ligger V. for Potgieters Drift. Brigaden Lyttelton, efterfulgt som Reserve af Brigaden Hildyard, skulde føre Hovedangrebet mod de nævnte Højder ved at rykke frem over en Pontonbro, der blev slaaet Ø. for Potgieters Drift.

Den 5. Februar om Morgenen Kl. 7 aabnede de engelske Kanoner, der stod paa Zwartzkop, en heftig Ild, og under denne blev Pontonbroen slaaet. General Wynnes gik derpaa over Floden, men han blev straks modtagen af en saa heftig Ild, at hans Tropper maatte repassere Floden i stor Uorden. Brigaden Lyttelton var imidlertid kommen over, erobrede Vaalkrantz efter en heftig Kamp, og om Eftermiddagen Kl. 4 lykkedes det en af Brigadens Batailloner at sætte sig fast paa Krantz Kloof. Saavel den 6. som den 7. gjorde Englænderne Forsøg paa at komme frem herfra, men det viste sig umuligt, fordi Boererne, der havde deres Hovedstilling paa Dornkloof, havde forstærket denne med Artilleri. Da Englænderne ikke kunde føre Kanoner op paa Krantz Kloof, da denne saavelsom Vaalkrantz blev heftig beskudt af Boerernes Artilleri, og da der gennem Forskansningsanlæg ikke kunde skaffes Dækning mod Virkningen af den fjendtlige Ild, maatte General Buller give Befaling til Tilbagetog. Det udførtes Natten til den 8. under Dækning af Brigaden Hildyard. Efter at ogsaa den var kommen over, blev Pontonbroen afbrudt, og General Buller lod derefter sin Hær marchere tilbage til Lejren ved Chieveley.

Det tredie Undsætningsforsøg var saaledes strandet ligesom de foregaaende.

Man vil kunne forstaa, hvor nedslaaende det var for Besætningen i Ladysmith Gang efter Gang at høre Undsætningshærens Kanoner tordne i Nærheden, uden at det lykkedes at gennemføre Befrielsen. Samtidig var Besætningen udsat for et Bombardement, der krævede daglige Ofre; Forplejningsforraadene begyndte at slippe op, og mangelfuld Forplejning i Forbindelse med uheldige Lejrforhold fremkaldte smitsomme Sygdomme, der greb mere og mere om sig. Men trods alle Skuffelser og al Modgang forstod General

White at opretholde Modet hos Besætningen. Han var fast besluttet paa at holde ud til det Yderste, og hans Eksempel lyste for de Undergivne.

Felttogets fjerde Maaned var ved at gaa til Ende, uden at Englænderne, trods de modtagne Forstærkninger, havde opnaaet en eneste Fordel paa nogen af Krigsskuepladserne.

General Buller havde i Natal kun lidt Nederlag. I Centrum havde General Gatacre forholdt sig fuldstændig passiv med højre Fløj efter at have lidt Nederlaget ved Stormberg, og hvor tappert og dristigt end den venstre Fløj under General French kæmpede for at erobre Colesberg og tvinge Boererne til at trække sig tilbage til Norvals Pont, vilde det dog ikke lykkes. Paa den vestlige Krigsskueplads stod Lord Methuen i Lejren S. V. for Modder River Station. Han vovede ikke paany at angribe General Cronje, der endnu holdt Stillingen ved Magersfontein og Jacobsdal besat, og han truedes af en Fare. Ti Afrikanderne i Griqua West, der ligger vestlig for Distriktet Kimberley, havde grebet til Vaaben, og Cronje havde detacheret en Styrke, der skulde forene sig med dem for derpaa at trænge frem til Belmont, altsaa i Ryggen paa Lord Methuen. Denne detacherede derfor den 4. Februar Skottebrigaden, et Rytterregiment og et Batteri under General Macdonald til Koodoos Drift, der ligger 7—8 Mil V. for Modder River Station ved Rietfloden. Men, skønt Macdonald blev forstærket med en Kavaleribrigade, lykkedes det ham ikke at udføre sit Hverv; og efter en uheldig Fægtning vendte han den 9. Februar tilbage til Lejren.

Den Boererstyrke, der havde indesluttet Kimberley, var bleven forstærket med Artilleri fra Mafeking og derfor anrettede den større og større Skade ved det daglige Bombardement. Dette i Forbindelse med, at Forplejningsforraadene begyndte at slippe op, gjorde det sandsynligt, at Kimberley blev nødt til at kapitulere i en meget nær Fremtid, hvis Byen ikke blev undsat.

Ved Mafeking var Forholdene uforandrede, og de Forsøg, der foretoges af Oberst Plumer for fra Tuli at undsætte dette Punkt, blev viste tilbage af Boererne.

Spørger man om Grunden til Englændernes Uheld, saa maa den søges i mangelfuld Ledelse og strategiske Fejl ved Troppernes Fordeling til Krigsskuepladserne.

Lord Roberts var ude af Stand til at raade Bod derpaa, før de Forstærkninger — 2 Infanteridivisioner, 1 Kavaleribrigade og nogle Milits- og Volunteerbatailloner — ankom, der var undervejs fra England. De naaede Kap fra Slutningen af Januar til Begyndelsen af Februar. Nu kunde Lord Roberts gribe Offensiven, og den 12. Februar rykkede han frem paa den vestlige Krigsskueplads med en saa afgjort Overmagt, at de første Resultater derigennem var sikrede. Dermed indtraadte et Vendepunkt, men, naar man fra engelsk Side har betegnet det som Begyndelsen paa Enden for Boererne, turde en saadan Dom være forhastet. Hvor besynderligt det end kan lyde, tør det dog siges, at Krigen først for Alvor begyndte fra det Øjeblik, da Englænderne rykkede ind i Oranjefristaten. Den eneste Vanskelighed, Englænderne indtil da havde haft at overvinde, laa i selve Kampen. Men, naar de kom over Grænsen, maatte Forplejningsvanskeligheder træde til. Som Forsyningslinjer kan de kun benytte Jernbanelinjerne, og disses Sikring vil kræve en saa betydelig Troppestyrke til Bevogtning, at Operationshæren derigennem bliver betydelig formindsket. Men en absolut Sikring vil aldrig kunne opnaas, thi ganske smaa Boererstyrker, ja en enkelt Boerer, der forstaar at anbringe en Dynamitpatron, vil kunne tilvejebringe Ødelæggelser, der kan faa uberegnelig Indflydelse paa Operationerne. Om Detacheringer vil der ikke kunne være Tale, thi Boererne vil i eget Land, hvad General Joubert forudsagde den 27. Oktober, ty til at anvende en Guerillakrig, der, da hver Plet er kendt af dem, vil føre til, at Englænderne vil blive svækkede gennem Overfald og Baghold. Foruden Forplejningsvanskelighederne træder ogsaa Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af Erstatningen til. Hvad England kan sende til Sydafrika af Linjetropper, er dér; Forstærkningen kan derfor kun tilvejebringes gennem Milits- og Volunteerbatailloner, og de er, paa Grund af deres ringe Uddannelse, ikke at betragte som andet end Kanonføde. Maaske vil man indvende herimod, at Boererne endnu mindre kan skabe en Erstatningsstyrke, fordi de har opbrugt alt, hvad de kan raade over. Men uagtet Englænderne bestandig beretter, at Rejsningen af Afrikanders er dæmpet, saa ser man dog bestandig, at der snart paa det ene og snart paa det andet Sted i Kapkolonien, navnlig i Griqua Vest og Egnen V. for Kimberley, dukker Styrker op af Afrikanders, som opererer paa Englændernes Forbindelser bagud. Man kan derfor gaa ud fra, at skulde der tilstøde Englænderne alvorligere Uheld, hvad ingenlunde er udelukket, saa vil Afrikanderne rejse sig i Englændernes Ryg. Hvis der derfor ikke indtræder Ting, som det er umuligt at forudse og drage med ind i Beregningen, saa er, hvis Boererne vil holde ud, Muligheden af, at de kan gaa frelste ud af Kampen, ingenlunde udelukket.

Vi afslutte foreløbig her ved Krigens store Vendepunkt vor Serie: „England og Boererne“, da meget andet Stof, som vi midlertidigt har maattet tilbageholde, lægger Beslag paa vor Plads. Ved Krigens Afslutning vil vi faa Lejlighed til et Tilbageblik over de senere Begivenheder.

Red.

Fra Fiskerlejet.

Fiskere paa Søen.

Ude paa Djurslands yderste Punkt mod Øst, hvor de hvide og graa Maager skrigende kredse over den flade Kyst, hvor den brunrøde Lyngblomst paa Hessel Hede danner et Tæppe helt op til Klittens Fod, hvor de høje Kalkklinter afgive prægtige Udsigtspunkter ud over Havet og den smukke Kyst fra Kalholms vestlige Bøje mod Syd til Fornæs blinkende Fyr mod Nord, — *der* ligger den lille Havneby, der danner en Slags Forstad til Købstaden Grenaa. — Inden for sine smaa, lave Fiskerhytter huser den en Befolkning, der fra Barnsben er vænnet til at færdes paa Havet, fortrolig med dets Luner, ligegyldig for dets Farer. Paa Stængerne uden for Husene hænge Fiskegarnene, Midlerne til at skaffe Familien dens Underhold, og stadig ere Kvinder og Børn beskæftigede med at holde dem i Orden. —

Vidunderlig smuk kan Kysten være en smilende Foraarsdag, naar det glitrer med Guld i Havstokken, hvor de smaa Bølger brydes i deres kaade Leg ind mod Land, medens talrige Skibe derude med udspændte Sejl søge nordpaa eller sydpaa mod deres Bestemmelsessted; — men lumsk og farlig er Havet her med sine mange „Grunde“. Ve den Skipper, der tvinges af Uvejr eller Havari til at søge Land; ve ham, hvis han mangler den nødvendige navigatoriske Indsigt — Nødflag paa Mastetoppen, fortvivlet Kamp mod Storm og Sø, Forlis, tabte Værdier og — tabte Menneskeliv, — hvor ofte endte det ikke saaledes! Og saa har dog Nødflaget *aldrig* forgæves anraabt den djærve Fiskerbefolkning om Hjælp. —

Ensformig, stille og indadvendt lever Fiskeren sit Liv. — Se ham til daglig færdes paa Landjorden. Med Hænderne dybt begravede i Lommerne, med den uundgaaelige Snadde i Mundvigen og Kabudsen trukken ned over Ørene vandrer han sindigt om paa Molerne, mønstrende Fartøjerne som en Pranger sine Dyr, og som denne med et skarpt Øje for Fejl og gode Egenskaber. Tal til ham; — i korte, knappe Sætninger, med en næsten tvær Mine kommer Svaret, som kostede det ham usigelig Møje at faa det frem; der er over hele Personen udbredt noget saa indolent, at man næsten vilde forsværge, han kunde bringes i Affekt. —

Men naar Stormen tuder fælt i Fartøjernes Takkelage ved Bolværkerne, naar Søen gaar høj og hul og sender vældige Bølger over Molerne, da kommer der Liv i den tavse Mand —, Øjet lyser, og Blikket søger hvast og udfordrende ud over det brølende Hav, mod hvilket Kampen — den haarde Kamp paa Liv og Død — hvert Øjeblik kan ventes; — og kræves Hjælp derude fra, da er al Sløvhed forsvunden som ved et Trylleslag, og en mere handlekraftig og modig Mand end Fiskeren skal man lede længe om. — St. Blichers „Søren Kanne“ er ikke blot denne Egns Sagnhelt, men en typisk Skikkelse.

De mange Redningsforsøg, som Kystbeboerne med stor Livsfare foretog i deres egne smaa Baade, bevirkede, at der for nogle Aar siden stationeredes en Redningsbaad paa Kysten. Den var tilvejebragt af en Privatmand, som tillige havde legeret en Kapital til dens fremtidige Virksomhed. — Stor var Glæden herover i Fiskerlejet; — nu havde man da en Baad, man trygt kunde vove sig ud med selv i nok saa haardt Vejr; — den var jo indrettet efter alle Kunstens Regler —; tænk den var endog forsynet med vandtætte, luftfyldte Rum, *kunde* altsaa slet ikke synke, selv om den fyldtes med Vand! *Nu* skulde der reddes, — *og der blev reddet!*

Som Redningsmandskab meldte sig flere end nok; blandt disse den tidligere Skagbo, Ole Thomsen, hvis Mod og Dygtighed gjorde ham selvskreven til Førerposten. Naar denne stoute Fiskerskikkelse indtog sin Plads i Agterstavnen, fulgte Mandskabet ham trygt; „thi“ — sagde de — „Ole er ved Roret, og han forstaar sine Ting“. —

Til mangt et Skib, hvis Mandskab troede sig fortabt, bragte Baaden Hjælp, og støt og sikkert gik Farten over Bølgetoppene ind mod Land med den dyre Last. — Ingen og allermindst Besætningen tvivlede om, at Baaden til enhver Tid vilde bestaa sin Prøve. — Hvor skæbne-

svanger for det lille Fiskerlejes Befolkning kunde denne Tillid nær være bleven!

En mørk og sludfuld Efteraarsdag med orkanagtig Storm og vældig Sø meldtes en Grundstødning, syd for Havnen.

Straks gjordes klar til hurtig Udrykning; det tredobbelte Spand Heste for Baaden, Mandskabet i „Uniformen“, Olietøj, Søstøvler og Redningsbælte, og afsted gik det i susende Fart til Strandingsstedet. Baaden i Havstokken, Skuldrenedad, og Baaden kæntrede *paa langs*. Besætningen kastedes ud og hvirvledes rundt i Brændingen. Som ved et Under bleve alle reddede, nogle siddende paa Baadens Køl, deriblandt Ole Thomsens 19aarige Søn, der ved at stikke en Aare ud til Faderen reddede denne fra at blive revet bort af Bølgerne, andre klamrende sig krampagtig til Baadens Sider; ja, enkelte bleve endog slæbte under Baaden gennem Braad og Brænding ind over den stenrige Forstrand; for-

Redningsbaaden paa Vejen hjem. (Ved Roret: Ole Thomsen).

ne til, Ole ved Roret, hver Mand paa sin Plads ved Aaren, og nu begyndte en Kamp mod Storm, Sø og Brænding, der stillede disse Menneskers Mod paa en haard Prøve. — Lig en fraadeskummende, brølende Kæmpe rejste Havet sig som tirret til Raseri over Menneskenes Forsøg paa at fravriste det Byttet; flere Gange kastedes Baaden ind paa Land, men der toges stadig fat paany. — Da just som man siddende i Vand til midt paa Livet havde arbejdet sig næsten helt ud til Skibet, viste det sig, at Baaden var sat paa en Prøve, den ikke magtede. — En mægtig Bølge løftede Agterenden højt i Vejret, Forenden gik tumlede, forslaaede, forrevne paa Ansigt og Hænder opsamledes de her og bares til nærmeste Hus.

Efter denne uhyggelige Begivenhed erklærede Mandskabet, at det ikke længere vilde gøre Tjeneste ved den Redningsbaad. Den blev derfor kasseret og solgt; — „men“, sagde den djærve Ole Thomsen, „skaf os en af Statens solide Baade, og De vil se, at vi ikke er rædde for at gaa ud“.

Nu har Fiskerbyen faaet en saadan Baad. Der er oprettet en Stats-Redningsstation paa dette Sted og atter vil Ole i Spidsen for sine Folk gøre Underværker, naar det gælder.

A. Knudsen.

Miss Helma Nelson paa S

Af Dagens Krønike.

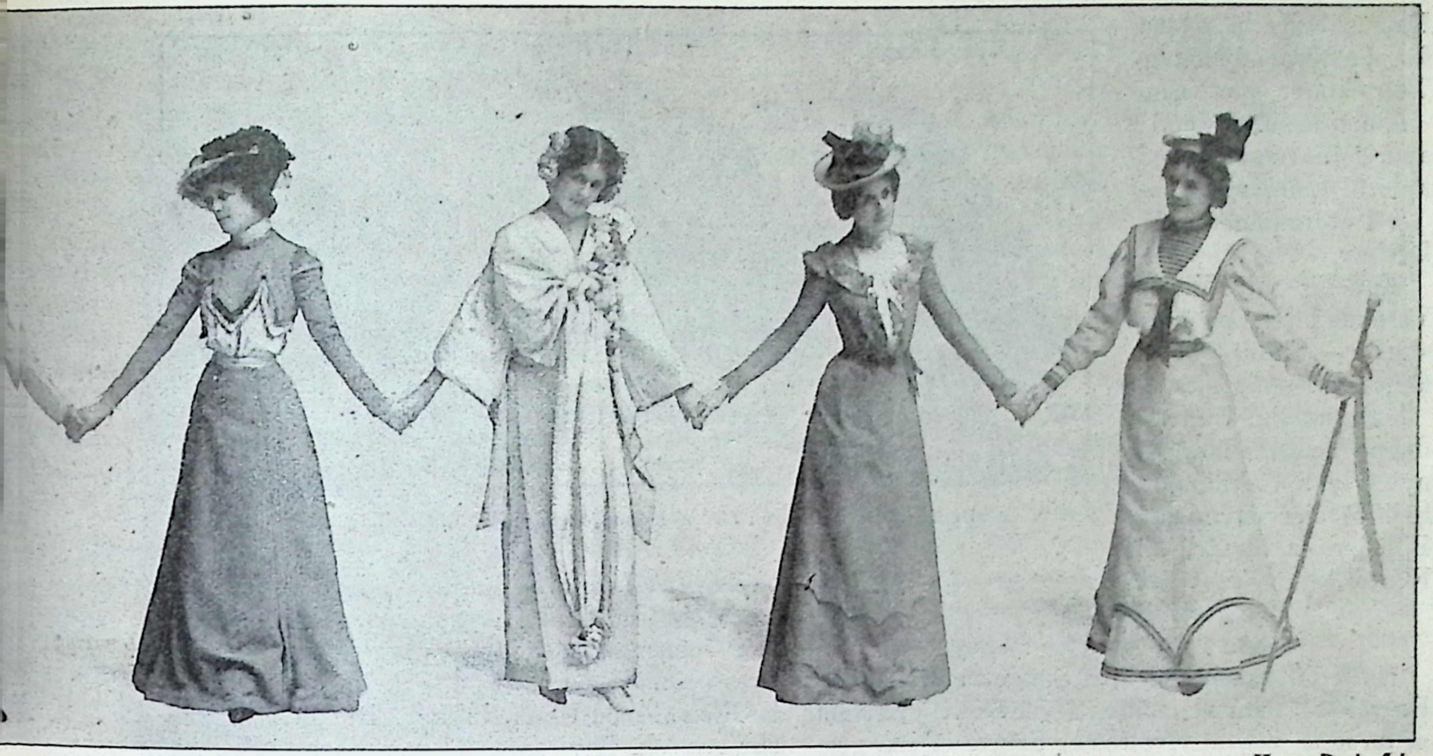
DET fornøjelige Længdebillede, som i Dag strækker sig hen over vore to Midtersider, fortæller om et nyt fotografisk Tryllekunststykke. Ser man rigtig til, vil man ikke være længe om at opdage, at det er en og samme Hovedperson, der her paa Billedet i forskellige Forklædninger skrider frem, bestandig holdende sig selv i Haanden. Det livlige Selskab, som gaar i Kæde paa Billedet, bestaar af den svensk-amerikanske Operettesangerinde *Helma Nelson* og en Skare af de Skikkelser, som hun har givet Liv paa Scenen: „Nitouche" og „Dukken", Lapsen fra „Alle mulige Roller" og Missen fra „Geisha". Alle disse nærbeslægtede Væsener har stillet sig i Række paa et Vink af Fotograf *Paetz,* der her har skabt sig en Specialitet, fuld af Fantasi og ægte parisisk Chic. Hvorledes han har baaret sig ad — det bliver foreløbig en Gaade, hvortil han ikke vil række os den hjælpende Haand, som han paa en eller anden mystisk Maade har rakt Miss Nelson.

Det sammenstyrtede Hus paa Frederiksberg.

* * *

Ude paa Frederiksberg i Bredegade var man ifærd med at grave Grunden ud til en Nybygning, uden at tænke paa det lille

Harry Paetz fot.

...tur i Selskab med sig selv.

Nabohus, der under saadanne Forhold i dobbelt Grad trængte til Støtte for Svækkelse og Alderdom. Selvfølgelig svigtede da ogsaa Fodfæstet for det gamle Hus, som styrtede ned og i Faldet mistede sin ene Sidevæg.

Paa første Sal boede en Kone, der var til Aars som Huset selv, og som havde slaaet sig til Ro i den Tanke, at hun kunde leve der til sine Dages Ende. Til sin store Forfærdelse saa hun sit Stueinteriør lagt blot for de forbipasserendes Øjne. Hun ilede til Døren, som ikke var til at rokke, og skrækslagen maatte hun endelig lade sig bjerge ned paa den faste Grund gennem et af Vinduerne.

* * *

Det kinesiske Tehus i Tivoli.

Den, der i disse Dage stikker Hovedet indenfor Tivolis Port, vil finde Etablissementet i det frygteligste Kaos.

Blandt de Nybygninger, som delvis vil forandre Tivolis Fysiognomi, kan nævnes den nye Harmoniorkesterpavillon, der for øvrigt ikke har saa lidt Lighed med den gamle „Suflørkasse“.

Denne Pavillon vender Front imod Pantomimeteatret og er paa begge Sider omgivet af lukkede Lysthuse. Lige over for Orkestertribunen anbringes i en Halvbue ligeledes lukkede Lysthuse med store buede Ruder ud mod Gangene. Midt paa Pladsen mellem Lysthusene lægges en stor Fontæne. Det hele præsenterer sig overmaade nydeligt. Tegningerne er leverede af Arkitekten Bergmann.

Det nye Parti omkring Tivolis Harmoniorkester.

Dernæst kommer et kinesisk Tehus efter Tegning af Direktør Arne Petersen. Det ligger ud for Søen, der hvor i tidligere Aar Rosenfloret har ligget. Det kaldes Udsigtstaarn, men Publikum kommer ikke højere op end til 1. Sal. Taarnet, der er fyrretyve Fod højt og inddelt i fire

Etager, vil da ogsaa faa sin fornemmeligste Tiltrækning paa Illuminationsaftenerne, naar det, oversaaet med kulørte Lamper, straaler i et imponerende Lyshav.

Endelig vil Wivels Veranda blive betydelig større — 2000 □ Fod Gulvflade — og særdeles pyntelig. Under denne Veranda faar det nye Tivoliprogram, fra hvilket nærværende to Billeder er laante, sit Kontor.

De musikalske Luffedyr i Zoologisk Have, tegnet af *H. V. Westergaard.*

* * *

Hvor lidt slaar dog den Smule naturhistorisk Begreb til, som vi modtog i vor Skoletid. Hvem af os aner vel, at Hvalros og Søløve er saa gennemmusikalske Dyr, at de kan magte de fleste Pladser i et velbesat Orkester. Maaske har Hagenbeck som den første opdaget dette Talent hos de spidssnudede Dyr, i hvert Fald skyldes det ham, at vi andre nu kan forøge vor Viden, thi ham er det, der har sendt vor Zoologiske Have det sjældne Ensemble af Polarhavenes Luffedyr. Der er den fede Hvalros med sit godmodig melankolske Udtryk, der er Søløven, som bestandig har Opmærksomheden aarvaagent rettet mod Dressøren, og der er en lille Sælhund, som spiller Klown, med Hue i Nakken. Det hele er ganske grotesk, Hvalrossen blæser Basun, Sælhunden spiller Guitar og Søløven slaar Tromme. Ja, der rinder det reneste Gøglerblod i Aarerne paa disse Dyr og der er imellem dem en Ekvilibrist af Rang, som jonglerer med en brændende Fakkel, Gang paa Gang kaster den i Vejret og fanger den igen i Munden med en Iver, som man ikke skulde tiltænke denne flegmatiske Dyrerace.

Sekløjtn. Trolle — Løjtn. Maegaard — Løjtn. la Cour — Overlæge Breuning-Storm — Sekløjtn. Mourier — Holmblad — Læge Thorlacius — Maskinm. Strøm — Kapt. Evers — Pastor Nyholm — Løjtn. Trap — Maskinm. Thorup — Forf. Svedstrup — Maskinm. Reinhardt

Løjtn. Nielsen — Intendant Jacobsen — Løjtn. Petersen — Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar — Næstkomm. Kapt. Maegaard — Kapt. Garde — Fabrikant Goldschmidt — Løjtn. Topsøe-Jensen

Siamfarerne, fotograferede for „Hver 8. Dag“ i Shanghaj Havn.

Georg Chr. Freund.

Billedhuggeren G. C. Freund.

I en af Charlottenborgs ærværdige Professorboliger, hvor saa mange af vor Kunsts Stormænd har haft deres Hjem, lukkede nylig „Gamle Freund“ sine Øjne.

Det Freundske Navn har i vor Kunsts Historie et betydeligt Navn. Paa Kunstmusæet hænger et Billede, som trods dets Lidenhed vistnok de fleste vil huske: Et ungt, kækt Mandshoved, ikke uligt den unge Byrons, med sorte, flagrende Lokker og løst nedfaldende Skjortekrave. Det er Herman Freund, Skaberen af Ragnaroksfrisen og Onkel til *Georg Christian Freund*, som nu er død.

G. C. Freunds Fader var Møntmester i Altona, hvor Sønnen fødtes 7. Februar 1821. Som femtenaarig Dreng blev han sendt til København for hos Farbroderen at uddannes i Billedhuggerkunsten. Senere arbejdede han under den ældre *Bissen* og har selvfølgelig ogsaa modtaget en Del Paavirkning, om ikke just direkte Vejledning, af *Thorvaldsen*.

Sine bedste Manddomsaar levede Freund i Rom, som for den Tids Kunstnere i Grunden var det eneste Sted, hvor man fuldt ud kunde leve. Herfra hjemsendte han i 1861 „Bocciaspilleren“, det Arbejde, som mest har gjort hans Navn kendt. I øvrigt blev han især Idyllens Billedhugger, den unge, uskyldige Kvinde og Barnet i deres fredelige Syssel og Leg fremstillede han fint og yndefuldt („Moderglæde“, „Badende ung Pige“). I Kunstmusæet findes flere af hans Arbejder.

Da Onklens store Ragnaroksfrise ødelagdes ved Kristiansborgs Brand, paatog G. C. Freund sig at genfremstille den efter Skitsen. Han fremstillede 4 Eksemplarer, hvoraf det ene er paa Glyptoteket.

Rask og rørig, som han var til det sidste, havde den gamle Professor haft i Sinde at tilbringe sin 80-aarige Fødselsdag i „den evige Stad“ for der i Tanken at genopleve Ungdommens Dage.

Adolf Kittendorff.

Saa godt som alle det sidste Halvhundred-Aars danske Kunstnere har ridset deres første Forsøg med *Adolf Kittendorff* ved Haanden. Han var deres Lærer i Kunstakademiets Forberedelsesklasse og han havde den Evne at kunne paavirke de unge Kunstdyrkere gennem sin egen Begejstring for Kunstens Hellighed.

Nu forleden fyldte han de firsindstyve Aar, men endnu gaar han, der har maattet opgive at undervise andre, i Lære hos Naturen, der inspirerer ham til de smaa Akvarelstudier, som ogsaa findes paa dette Aars Charlottenborgudstilling.

Kittendorff har ydet dansk Kunst anden god Tjeneste end den at oplære de unge. Han har som Litograf i sit Hovedværk: „Billeder efter danske Malere“ med den største Smag og inderligste Forstaaelse gengivet en lang Række Kunstværker, som derigennem fandt Vej ud i Folket.

Hans personlige Karakteristik er givet i det nedenstaaende Billede, taget i et Øjeblik, hvor Kunstneren troede sig ganske ubemærket. Her er han skildret med den Sandhed, som er ham kær og i de Omgivelser, der er ham de kæreste.

Adolf Kittendorff paa en Udflugt i Dyrehaven.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

Manden paa Bænken havde næppe set op, da hun kørte forbi. Da han nu opdagede, at hun nærmede sig, rejste han sig og tog Hatten af.

„De kan vist ikke huske mig, Hr. Professor," sagde Marguerite, idet hun rakte ham Haanden med et Smil. „De har vist glemt Dresden og at De læste Kemi i Frøken Webers Skole."

„Nej, Frøken, det kan jeg godt huske," svarede Professoren med et alvorligt Buk.

„Kan De ogsaa huske den unge Pige, som lod noget Svovlsyre falde ned i en Del Kalium? Jeg havde nær gjort en stor Opdagelse den Gang."

„Ja, De havde nær gjort en meget stor Opdagelse, Frøken. Nu husker jeg Dem godt; det er Frøken Wade."

„Ja, jeg er Marguerite Wade," svarede hun; „men jeg kan ikke huske Deres Navn, vi sagde altid kun Professoren. — Vent lidt, nu begynder jeg at huske det," sagde hun. „Er det ikke løjerligt, at man kan huske Navne, naar man ser et Ansigt? Jeg havde ganske glemt baade Deres Ansigt og Deres Navn, Hr... von Holz . . . nej, von Holzen," sagde hun langsomt. „De er altsaa Malgamitfabrikant?"

„Ja, Frøken," svarede han med sit alvorlige Smil. „Jeg er Malgamitfabrikant. — Og De er en Datter af Bankier Wade?"

„Ja," svarede hun, idet hun pludselig følte sig til Mode, som om hun var en Skolepige, der stod foran sin Lærer.

„Hvorfor er De i Haag?"

„Jo," svarede Marguerite, idet hun maaske for første Gang i sit Liv tøvede, „det er for at udvide vor Aand, Hr. Professor."

Hun saa' paa det Papir, han havde i Haanden, og han opdagede hendes Blik. Han lo roligt og rakte det hen imod hende.

„Ja," sagde han, „De har gættet rigtig; det er Recepten til Malgamitfabrikationen."

Hun tog Papiret og vendte det, men saa aabnede hun det med sin sædvanlige Kækhed og begyndte at læse.

„Aa," sagde hun, „det er Hebraisk!"

Von Holzen nikkede og rakte Haanden frem efter Papiret, og hun gav ham det.

„Og jeg sidder ganske roligt under Træerne her, Frøken," sagde han, „og lærer Recepten udenad."

24. KAPITEL.

Uvejret nærmer sig.

Da Lord Ferriby bestemte sig til at opfylde Rodens ivrige Ønske om, at han skulde rejse til Haag, var han sig bevidst, at han viste Nederlandene en særlig Gunst.

Det var let nok for ham at overtale sig til at tro, at Cornish havde Uret og Roden Ret, især da Roden paa den fineste Maade af Verden betalte en Anvisning, ikke til Lord Ferriby direkte, men til hans Bankier. Der er mange Folk i Verden, som tager imod Penge, saa længe deres Delikatesse ikke bliver saaret ved ligefrem at se Anvisningen.

Joan var villig nok til at ledsage sin Fader; for hun var Fremskridtskvinde og var fra Velgørenhed gaaet over til Hygieine. Hun var overbevist om, at Dødeligheden blandt Malgamitarbejderne, som var bleven meget omtalt i deres Kreds, kun skyldtes den Omstændighed, at Ofrene ikke brugte et gammelt desinficerende Middel, der nu blev solgt i meget fine Flasker under et nyt Navn. Joan foreslog derfor, at de skulde bringe den glade Tidende om dette Universalmiddel til Haag, hun var fuldstændig overbevist om, at dette nye Middel, som kaldtes „Nuxine", vilde helbrede dem alle.

Saa tog da Lord Ferriby og Joan til Haag; hun med sin „Nuxine", og han med Overbevisningen om, at hans Nærværelse vilde være heldbringende for Sagen.

Major White tog imod dem paa Stationen.

„Hm," begyndte Hans Herlighed, medens de gik ned ad Perronen, „har De set noget til Roden?"

„Nej, det har jeg just ikke," svarede Majoren, som aldrig havde drøftet Malgamitaffæren med Lord Ferriby. Denne havde en bestemt Følelse af en ulmende Uvilje, men han kendte Majoren tilstrækkelig godt til ikke at være bange for noget Udbrud af Fjendtligheder. Han hørte med nogen Uro, at Wade var i Haag; men han sagde: „Det er en udmærket Mand."

Saa gik de til Hotellet, hvor der var bestilt Værelser til dem. Wades var ude og havde sagt, at de ikke kom hjem til Frokost. De skulde vist spise Frokost sammen med Fru Vansittart, mente Portneren.

„Jeg tror, jeg vil gaa ned til Fabriken," sagde Lord Ferriby.

„Ja, gør det," svarede White med udtryksløst Ansigt.

„Maaske De vil følge med?" foreslog Joans Fader.

„Nej, det tror jeg ikke; maaske Joan kunde have Lyst til at se Slottet i Skoven?“

Joan mente, at det var hendes Pligt at gaa med til Malgamitfabriken og mumlede Ordet „Nuxine“; men saa kom White til at huske paa, at det var Blandingsdag. Saa kørte Lord Ferriby alene derud.

Den Beretning om Forholdene, som ventede Lord Ferriby paa Fabriken, var utvivlsomt tilfredsstillende nok; for Fabrikationen var bleven drevet ivrigt baade Dag og Nat, og de graa Vogne havde kørt op og ned ad Parkgade oftere end nogen Sinde. Nogle af dem kørte netop forbi Fru Vansittarts Hus nu og fremkaldte et Glimt af Vrede i hendes Øjne. „De Slyngler!“ mumlede hun. „De Skurke! Hvorfor handler Tony ikke!“

Men Tony Cornish kunde ikke handle — for Dorotheas Skyld.

25. KAPITEL.

Luften bliver renere.

Percy Roden, som havde været i Utrecht og Antwerpen, kom hjem samme Dags Aften, da Lord Ferriby var ankommet til Haag. Vejret havde været godt nok; men saa var det pludselig blevet Regnvejr, saa at Roden blev gennemblødt paa Vejen fra Vognen til Klitvillaen. Da han traadte ind, saa han paa sin Søster med trætte Øjne. Han var mat og mere mager, end han havde været i deres Modgangs Dage.

„Det er et væmmeligt Vejr,“ sagde Roden; det var det hele. Lidt efter spurgte han: „Har von Holzen været her i Dag?“

„Nej,“ svarede Dorothea.

De var gaaet til Bords; men han spiste kun lidt og drak kun Sodavand dertil.

„Han kommer rimeligvis i Aften,“ sagde Roden, da hun forlod Spisestuen.

Hun satte sig ved Kaminen i Dagligstuen og stirrede ind i Ilden med sine tankefulde, kloge graa Øjne. Percy mente altsaa, at det var sandsynligt, at von Holzen vilde komme til Klitvillaen i Aften. Mon han kom? Percy vidste ikke noget om det Attentat paa Cornish, som hun selv havde været med til at faa til at strande. Det lod ikke til, at han vidste noget om det stille, bitre Fjendskab imellem de to Mænd. Dorothea vidste, at von Holzen var langt klogere end hendes Broder, og at Percy ikke var indviet i von Holzens Fortrolighed. Efter al Sandsynlighed vilde han ikke faa noget at vide om Attentatet paa Cornish, og denne vilde selv være den sidste til at omtale det.

Hun sad og grublede ved Ilden, da hendes Broder kom ind.

„Ah!“ sagde han, da han saa' Ilden og kom hen og holdt sine Hænder i Nærheden af Flammen. Han saa' ned paa sin Søster med funklende og urolige Øjne. Han var i et farligt Humør — et Humør, som er stemt til Forklaringer, og som svage Naturer undertiden er tilbøjelige til at give efter for. Men von Holzen hjalp ham i dette Øjeblik ved at ringe paa Klokken. Et Minut senere traadte han ind i Værelset.

„Det er et skrækkeligt Vejr i Aften,“ sagde han. „Nej, Frøken, De maa ikke gaa;“ for Dorothea havde rejst sig. „Jeg vilde blot vide, om han var kommet godt hjem. Vi har naturligvis Forretningssager at tale om; men det kan vente til i Morgen. I Aften er De træt,“ sagde han og saa' paa Roden, som en Læge ser paa sin Patient. „Synes De ikke ogsaa, Frøken?“ spurgte han Dorothea.

„Jo.“

„Ja, saa venter vi; men der er et Par Ting, vi godt kan tale om nu.“

Dorothea vendte sig hen imod ham. Han saa' paa hende, og deres Øjne mødtes et Øjeblik. Det lod til, at han saa' noget i hendes Ansigt, som gjorde ham tankefuld, for han tav i nogen Tid, medens han tørrede Regnen af sit Ansigt med et Lommetørklæde. Det var et blegt, bestemt Ansigt, som ikke kunde andet end give de Folk, som han kom i Berøring med, Indtrykket af, at han var en stærk Mand.

„Lord Ferriby har været paa Fabriken i Dag,“ sagde han. „Han inspicerede den og gennemsaa Deres Bøger; jeg skrev et Slags Bevis paa, at han var tilfreds, og han undertegnede det.“

„Det er godt,“ svarede Roden og nikkede.

„I Gaar,“ vedlev von Holzen, „traf jeg en Bekendt, en Frøken Wade, som jeg har undervist i et Pensionat i Dresden; hun er en Datter af Bankier Wade og fortalte mig, at hun er i Haag sammen med sin Fader, en Ven af Cornish. Og da jeg i Morges spadserede nede ved Badehusene, saa' jeg en stor, fed Mand gaa i Vandet. Det var Major White. Det lader til, at man samles herovre. Jeg saa' ogsaa en tysk Papirfabrikant ved Kursalen i Morges. Naa ja, det kan jo være tilfældigt.“

Medens han talte, tog han et Papir op af Lommen og stod og fingererede paa det i Tanker.

„Det er Recepten til Malgamiten,“ sagde von Holzen, „og der er flere Mennesker i Haag for Øjeblikket, som gerne vilde have den, og som ikke vilde være meget samvittighedsfulde med de Midler, de valgte for at faa fat i den. Det er derfor, de møder her i Haag.“

Roden vendte sig om paa sin langsomme Maade og saa' paa Papiret. Von Holzen stirrede paa Dorothea. Han vilde gerne vide, hvor meget hun vidste; men hun saa' ind i Ilden og lod, som om hun mente, han kun talte med hendes Broder.

„I ti Aar prøvede jeg forgæves paa at faa den,“ vedblev von Holzen, „og tilsidst var der endelig en døende Mand, der dikterede mig den. Den Mand havde haft den i Hovedet i mange Aar. Tillader De, Frøken,“ vedblev han og rodede i Ilden. Den brændte klart, og han kastede Papiret ned i den. I et Øjeblik var det forvandlet til Aske. Han vendte sig langsomt om og saa' paa de andre med et alvorligt Smil.

„Saa,“ sagde han og tog sig til Panden, „nu findes den igen kun i én Mands Hjerne. Den, der ønsker at tilintetgøre Malgamitfabrikationen, maa tilintetgøre den Hjerne,“ sagde han med en blid Latter. „Der kan naturligvis være nogen Risiko ved at brænde det Papir. En lille Blodprop kan jo gøre Ende paa min Hjerne. Naa ja; men den Risiko maa vi udsætte os for.“

Han rejste sig med en dæmpet og ganske behagelig Latter. Det var klart, at han vilde gaa. Dorothea rejste sig ogsaa, og de stod et Øjeblik og saa' paa hinanden.

„Jeg véd, Frøken,“ sagde han, „at De hører til dem, som ikke kan lide mig og gerne vil gøre mig Fortræd. Det gør mig ondt; det er længe siden, at jeg blev af med den ungdommelige Tro, at det var muligt at komme frem i Livet uden at vække Mishag imod sig. Tro mig, det er umuligt at være selvstændig, uden at skabe sig Fjender. Enhver Sag har to Sider, Frøken, det skal De huske paa.“

Han bukkede stift og forlod Værelset. Percy Roden fulgte ham ud og lod Døren staa aaben. Lidt efter kom han igen og var temmelig rød i Ansigtet, medens hans Øjne var urolige. Dorothea saa' det med ét Blik, og hendes Ansigt blev haardere. Situationen stod tydelig nok for hende. Von Holzen havde med Vilje ødelagt Recepten i hendes Nærværelse. Han ønskede, at Cornish og andre vedkommende skulde vide, at han havde gjort det.

Roden saa' vredt paa Dorothea; men han var halv Vejs bange for hende.

„Jeg vilde ønske, at vi aldrig var kommet hertil,“ sagde han.

„Lad os saa tage herfra,“ sagde hun, „før det er for sent.“

Han saa' overrasket paa hende. Troede hun, at han vilde rejse sin Vej fra Fru Vansittart? Han vidste naturligvis, at Dorothea og Verden altid ventede for meget af ham.

„Før det er for sent? Hvad mener du?“ spurgte han og tænkte stadig paa Fru Vansittart.

„Før denne Malgamithistorie bliver afsløret,“ svarede Dorothea djervt. Til hendes Overraskelse lo han.

„Jeg troede, du mente noget andet,“ sagde han. „Malgamithistorien passer nok sig selv. Von Holzen er den klogeste Mand, jeg kender, og han véd, hvad han gør. Jeg troede, du tænkte paa Fru Vansittart?“

„Nej, det gjorde jeg ikke.“

„Det er heller ikke Umagen værd,“ svarede Roden.

„Nej, det er det saamænd heller ikke.“

„Hvad mener du, Dorothea?“

„Jeg mener, at jeg virkelig haaber, du ikke tænker paa at bede Fru Vansittart om at gifte sig med dig.“

„Det gør jeg nu tilfældigvis,“ svarede han, „og jeg véd tilfældigvis, at Fru Vansittart ellers aldrig bliver i Haag om Sommeren, saa jeg gad nok vide, hvorfor hun gør det i Aar.“ Han strøg sin Knebelsbart og tilføjede: „Ja, naturligvis tænker enhver ung Pige altid, at hendes Broder ikke kan have Held med sig i saadanne Sager. Du kan vist ikke lide Fru Vansittart?“

„Jo, jeg kan, og jeg forstaar hende maaske bedre end du. Jeg vilde frygtelig gerne have, at hun skulde gifte sig med dig, men —“

„Men hvad?“

„Du kan jo spørge hende ad,“ svarede Dorothea.

„Og saa?“

„Og lad os saa tage bort herfra.“

Roden vendte sig vredt imod hende. „Hvorfor bliver du ved med at gentage det?“ udbrød han. „Hvorfor vil du bort herfra?“

„Jo,“ svarede Dorothea, lige saa vredt som han; „du véd lige saa godt som jeg, at Malgamitselskabet ikke er, hvad det giver sig ud for at være. Jeg antager, at du gør en Formue og derfor er forblændet, eller du er bleven narret af Hr. von Holzen, eller —“

„Eller?“ gentog Roden ganske bleg. „Gaa videre!“

Men hun bed sig i Læberne og tav. „Det er en Hemmelighed, som hele Verden véd,“ vedblev hun efter en Pavse. „Alle Mennesker véd, at det er en Skændsel, ja, en Forbrydelse. Hvis du har skabt dig en Formue, saa skal du nøjes med den og trække dig ud af det hele.“

„Det gør jeg ikke.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi jeg vil tjene mere, og jeg vil gifte mig med Fru Vansittart. Det er kun et Pengespørgsmaal. Saadan er det altid med Kvinderne; der er ikke én af hundrede, der bryder sig om, hvorledes man har faaet sine Penge. — Men jeg véd naturligvis,“ vedblev Percy forbitret, „paa hvilken Side du staar, siden du taler om Hemmeligheder, som hele Verden véd. I alt Fald kender von Holzen din, hvis det er en Hemmelighed; for han har hentydet til den mere end én Gang. Du tror, at det er mig, som er bleven bedraget, eller som mig selv bedrager; men det kan godt være, at du tager fejl. Du har fuldtud Tillid til Cornish; du tror ikke, at Cornish kan gøre noget galt.“

Dorothea vendte sig om og saa' paa ham. Hans Øjne var rolige; men hans Ansigt farveløst.

„Nej,“ svarede hun, „det tror jeg ikke.“

„Og vilde du uden et Øjebliks Tøven ofre alt for en Mand, som du aldrig havde set før for et halvt Aar siden?“

„Ja!“

„Selv din egen Broder?“

„Ja,“ svarede Dorothea.

26. KAPITEL.

Et Ultimatum.

„Hvis De tror, at Hr. von Holzen er Filantrop,“ sagde Marguerite Wade, „saa tager De fejl, min Ven.“

Hun henvendte disse Ord til Joan Ferriby. De sad i Hotellets Have, og Major White sad ikke langt fra dem og læste i en Avis.

„Major White,“ sagde Marguerite.

„Ja.“

„Aa, giv mig en Blomme, hvad?“

Blommerne stod paa Bordet i Nærheden af Majoren, og han lavede sig til at gaa hen til hende med Skaalen.

„Nej, tag én med Fingrene,“ sagde Marguerite, „og smid den over til mig.“

White udvalgte én med en højtidelig, resigneret Mine, og Marguerite fangede den lige saa pænt, som den blev kastet.

„Hvad mener De om Hr. von Holzen?“ spurgte hun.

„Ja, til at mene noget,“ svarede Majoren, „er visse Ting fornødne.“

„Hm!“

„Jeg kender ikke Hr. von Holzen, og jeg har i det hele taget ikke nogen Mening,“ forklarede han alvorligt.

„De kommer saamænd snart til at kende ham, og jeg er vis paa, at De ikke paa nogen Maade er saa dum, som De lader. De skal nok ned til Fabriken i Formiddag med Fader og Tony Cornish? Det sagde Fader i det mindste. — Tro mig,“ vedblev hun, henvendt til Joan, „Hr. von Holzen er en anløben Herre.“

Major White rejste sig og lagde sin Avis fra sig; for Hr. Wade kom nede i Haven.

Marguerite tog kun fejl i én Ting; Tony Cornish skulde ikke hente Hr. Wade og White paa Hotellet, men skulde træffe dem i en Allé ved Kanalen i Nærheden.

Dér stod han da ogsaa og ventede paa dem og saa' en Baad langsomt arbejde sig forbi der ude i Kanalen. Den var belæsset med smaa firkantede Kasser, og der kom en behagelig Duft af Lak fra dem.

„Hvor man vender sig hen, finder man det Stads,“ sagde Cornish, da Major White og Wade kom.

De steg op i en Vogn, der ventede paa dem under Træerne.

Da de kom til Malgamitfabriken, fandt de Porten lukket; men Portneren, der vidste, at Cornish var en fremragende Mand i Selskabet, lukkede op og bad Kusken om at vente til de Herrer kom tilbage.

„Er det Blandingsdag i Dag?“ spurgte Cornish.

„Hver Dag er Blandingsdag nu, og der er nogle, der ogsaa arbejder om Natten. Hvis Herrerne vil vente et Øjeblik, skal jeg opsøge Hr. Roden.“

Han gik sin Vej, og de stod dér i det herlige Solskin paa den aabne Plads mellem Porten og von Holzens Hus. Et Øjeblik efter vendte Portneren tilbage, ledsaget af Percy Roden, som var i Skjorteærmer og havde en Pen i Haanden. Han gav Cornish og White Haanden og saa' paa Wade, medens han halv Vejs bukkede. Det lod ikke til, at han var glad ved at se dem.

„Vi vilde gerne se Deres Bøger,“ sagde Cornish. „Det har De vel ikke noget imod?“

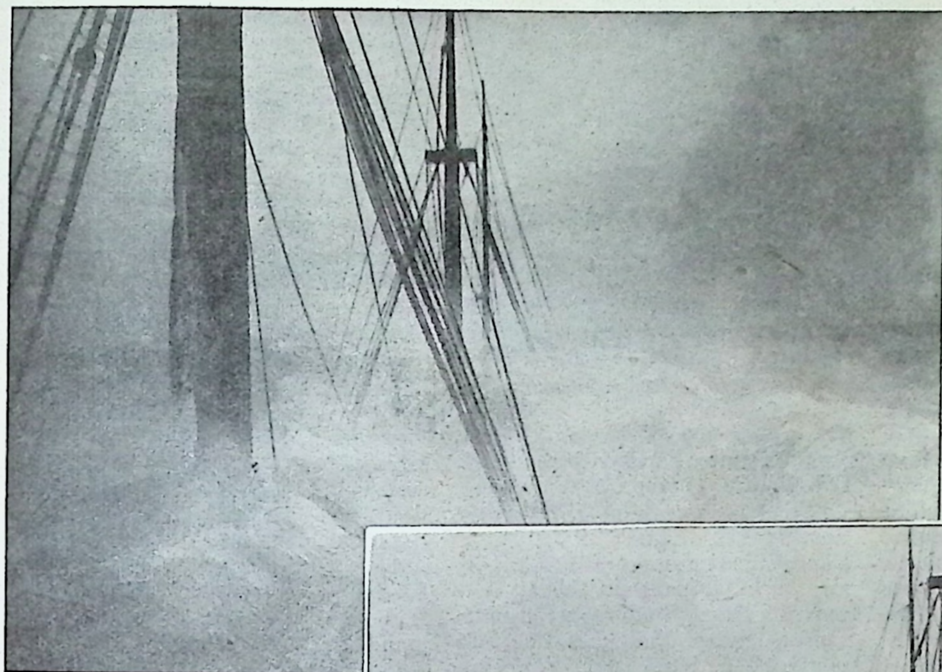
Roden bed sig i sin Knebelsbart og saa' paa sin Pen. „Er det Dem og Major White?“ spurgte han.

„Ja, og denne Herre, som er vor finansielle Raadgiver.“

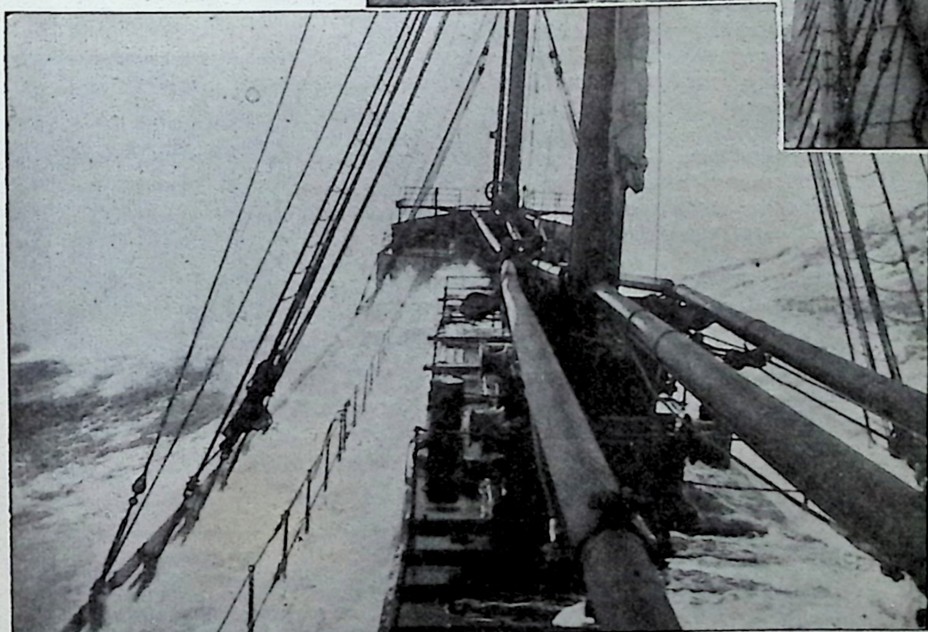
Roden saa' temmelig uforskammet paa ham og sagde: „Maa jeg spørge, hvem den Herre er?“

(Fortsættes).

I høj Sø.

HAV overalt hvorhen Øjet ser! 800 Mil fra Land! 1200 Fod over Havbunden! — — — Bølgerne slaa ind over det prægtige danske Skib „Ecliptika" river og slider i det, slaar op i en 40 Fods Højde, gaar hen over Skibet og glider atter ud i Havet. „Ecliptica" danser fra Bølgebjerg ned i Bølgedal, men, som Rejsebrev-Forfatterne siger, Pennen magter ikke at beskrive denne Scene og Pennen behøver det heller ikke længere. Lad Fotografen om det! Han har fundet sig en ny og prægtig Model.

Folk kender af Fotografier al Verdens Lande og Byer, men Verdenshavet er først nu „opdaget" af Fotograferne og blandt disse viser vor Landsmand, Maskininspektør *A. Chr. Brorsen*, hvem vi skylder de fortrinlige Havfotografier, vi idag bringe, sig som en af de fremmeligste.

Oppe fra en af Luftventilerne til Fyrstedet har Maskininspekt. Brorsen taget disse Fotografier. Et enkelt — det, hvor Søen har skjult hele Skibet med Undtagelse af Masterne — er taget paa et af de farligste Steder i Verden, det smalle Farvand Pentland Firth, nord om Skotland, hvor der til Tider kan være fuldstændig umuligt at sejle; de andre midt ude i Atlanterhavet, hvor man en halv Mil borte kan høre den Sø komme rullende, som er taget i Flugten paa et af Billederne.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fødselsdag.

Under stor Deltagelse fejrede vort Universitets Nestor, Professor *J. L. Ussing*, sin 80-aarige Fødselsdag, den 10. April.

U. tog filologisk Eksamen 1842, Magistergraden 1844, rejste til Udlandet og blev 1847 udnævnt til Lektor i græsk og romersk Filologi og Arkæologi. Som Filolog var han nøje knyttet til Madvig, med hvem han har udgivet den store Udgave af Livius; men ogsaa hans selvstændige kritiske Udgave af Plautus har vundet fortjent Anerkendelse i alle Lande. Det er dog navnlig som Arkæolog, Ussings Navn skal nævnes som en af Banebryderne i Forstaaelsen af Oldtidens Forhold og Tanker. Med Jernflid kastede han sig over Studierne, og hans mange udmærkede Afhandlinger baade i Tidsskrifter og Bøger har baade blandt Videnskabsmænd og Kunstnere sat uforglemmelige Spor. Da han i 1897 fejrede sit 50-aarige Jubilæum ved Universitetet, udgav han et Festskrift „Pergamos", der i høj Grad vakte Beundring. Som Lærer har han haft den lykkelige Evne at kunne begejstre sin Tilhørerkreds for det gamle Hellas' Oldtidsminder og rige Kunstskatte, og ved sin dybe Forstaaelse af Oldtidens Digtning har han gennem sit lange Liv knyttet til sig en Skare af udmærkede Videnskabsdyrkere, der nu have hædret ham ved Udgivelsen af et ham tilegnet Festskrift.

Professor Ussing.

Jubilæum.

Pastor *J. H. Monrad*, som den 7. April fejrede sit 25 Aars Jubilæum som Præst, er født 1848. Efter at han var blevet Student 1867, studerede han Teologi og tog Embedseksamen 1873.

En kort Tid var han Lærer, blev derpaa uord. Medhjælper i Søborg og 1875 udnævnt til Kapellan i Farum. Fra sin tidligste Ungdom var han knyttet til den grundtvigske Lejr, og yderligere blev dette Baand fæstnet ved hans Ægteskab med Pastor C. J. Brandts Datter. I fem Aar var han Præst i Jylland, derefter i Køge og efter sin Svigerfaders Død 1890 dennes Efterfølger i det historiske Vartov. Siden han kom til Hovedstaden, har han faaet en meget fremskudt Stilling blandt Københavns Præster. Ikke alene som Præst har han samlet sig en stor Menighed, ogsaa som Udgiver af „Dansk Kirketidende" har han ved enhver Lejlighed, lagt sine rige Evner ind i Tidens brændende, kirkelige Spørgsmaal. Hans indgaaende Kendskab og Kærlighed til Grundtvig har bl. a. givet sig Udslag i en ypperlig Bog: „Studier over grundtvigske Digte". Endvidere har han udgivet en Samling „Polemiske Prædikener" og i Udvalg en Aarg. Prædikener af Brandt. Som Bestyrelsesmedlem af „Kirkeligt Samfund af 1898" og Redaktør af „Vort Samfund" tager han ivrig Del i Menighedsarbejdet. Da Frederikskirken i 1894 var færdig, blev han Sognepræst dér, og hans aandfulde Forkyndelse fylder Søndag efter Søndag den store Kirke.

Pastor Monrad.

Dødsfald.

En af Randers Bys bekendte Forretningsmænd, Vicekonsul *P. T. Petersen*, er nylig afgaaet ved Døden. Sammen med sin Broder var han Foregangsmand i sin Tid i Oprettelsen af Skibsforbindelsen mellem Randers—København, som til en Begyndelse foregik med Sejlskibe; men efterhaanden som Dampskibene blev almindelige, anskaffede Brødrene Petersen sig nogle Dampbaade til denne Rute. Senere overtog „Det forenede Dampskibsselskab" Farten og tilkøbte sig Petersens Dampere. P. begyndte derpaa en Trævareforretning, som han med stor Dygtighed drev op til at blive en af de største i Jylland. Den afdøde, som i nogle Aar havde været svagelig, blev 74 Aar.

Vicekonsul Petersen.

For kort Tid siden døde efter c. en Maaneds Sygeleje Fabrikant *Knud Eskild Thygesen* i Hillerød.

Afdøde, der var født den 25. Juni 1826 i Østerhjertinge og saaledes blev 74 Aar gammel, deltog med Hæder i Krigen 48—50 som Artillerist ved Wegeners Batteri. Efter Krigen bosatte han sig i Hillerød som Farver.

For denne Bys offentlige Anliggender følte han en levende og overbevisningstro Interesse. Han var i mange Aar et virksomt Medlem af Byraadet, endvidere i nogen Tid Formand for Industriforeningen, af hvilken han var Medstifter. Indtil sin Død var Thygesen Formand for den lokale Afdeling af Vaabenbrødreselskabet og Bestyrelsesmedlem i Industriforeningen.

Fabrikant Thygesen.

Thygesen, der var dekoreret med Dannebrogskorset, forstod ved sin elskværdige Fremtræden at vinde alle.

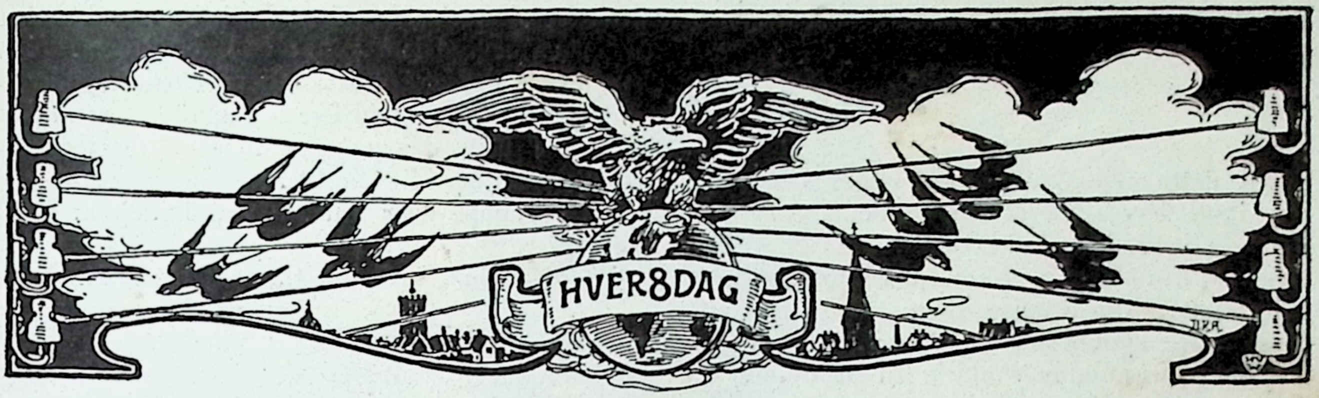
Overretssagfører *Wolff Oskar Albert Reeh* i Aarhus er for kort Tid siden afgaaet ved Døden. R., der blev 50 Aar gammel, var i sin Tid Herredsfuldmægtig og har i omtrent en Snes Aar drevet Sagførerforretning i Aarhus. Den Afdøde var ivrig interesseret for danske Oldsager og fik Lejlighed til at yde Aarhus Musæums historiske Afdeling værdifuld Støtte.

Overretssagfører Reeh.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Nr. 31. Aargang 1899—1900. Søndagen den 29. April. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Min første Rolle.

En Erindring af Sarah Bernhardt.

Sarah Bernhardt var af fjorten Søskende den ellevte i Rækken. Forældrene bestemte, at hun skulde modtage sin Opdragelse i Augustiner-Klosteret Grand-Champ i Versailles, hvor man i Begyndelsen havde sit Besvær med at tøjle hendes vanskelige Natur. Det lykkedes hende to Gange at blive sendt tilbage til Hjemmet, første Gang for et almindeligt Flugt-Forsøg, hvortil hun var Anstifter blandt Kammeraterne, anden Gang for at have forstyrret en af Ceremonierne. Men tredie Gang vendte hun tilbage og forbedrede sig. Den nedenstaaende Erindring fra Klosteropholdet har Sarah Bernhardt nylig offentliggjort i et belgisk Blad.

Det var Sct Katharinas Dag, en Højtid i alle Klostre for unge Piger; men hos os, i Klostret „Grand-Champs“, var Festen det Aar særlig betydningsfuld. Man var endnu ivrigere end ellers optaget af at indstudere det lille Skuespil, som gaves ved denne Lejlighed. Dets bibelske Sujet var Tobias' Rejse. Stykket var forfattet af Søster Therese.

De, som havde Roller var ude af sig selv af Glæde. Man samledes for at drøfte Stykkets Værd; jeg bør tilføje, at man enstemmig fandt det vidunderligt. Hvor mangt et fornøjeligt „Ah“ og „Aah“ lød om mig! Selv var jeg bedrøvet, frygtelig bedrøvet. Jeg havde ingen Rolle faaet. Hvilken Sorg midt i den almindelige Glæde! Min søde lille Plejemoder tænkte hverken paa at trøste mig eller at tale mig til Fornuft, hun var fuldstændig optaget af den store Begivenhed.

Jeg fik Lov at græde og rase saa meget, jeg havde Lyst til. Alle Rollerne i Stykket kunde jeg, og jeg syntes at de fleste af mine Kamerater spillede deres meget daarligt. Omsider paatog jeg mig at lære Louise Bugnet hendes Rolle. Hun var min gode Veninde og skulde spille den Engel, der ledsager den unge Tobias; men hun kunde ikke komme ud af det.

Sarah Bernhardt som ung Pige.

„Hvor du dog er dum!“ sagde jeg til hende. „Hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg rigtignok ikke være bange. Hør bare, hvordan jeg vilde sige det — — —.“

Men næste Dag ved Generalprøven i den store Sal blev hun overfaldet af en saadan Skælven, at hun ikke formaaede at sige et eneste Ord.

Vi vare alle tilstede.

Moder Sainte-Appoline holdt Prøve med os paa sin Manér; hun efterlignede Hans Højærværdighed Biskop Sibour, som skulde overvære Festen og sagde: „Naar han gør saadan, er det Tegn paa, at I høster Bifald.“ Og hun vuggede smilende med det fine blege Hoved, og med de lange, sygelige Hænder frembragte hun en Applaus,

hvis Lyd ganske gik til Bunds i hendes Muffediser.

* * *

Alt dette vilde have moret mig meget, hvis jeg ikke havde været saa rasende. Jeg, som kunde alle Rollerne, havde ikke en Replik at sige! De fleste af mine Kamerater følte sig umaadelig stolte. Kun Louise Bugnet fældede salte Taarer. Jeg syntes hun var tosset.

„Det Barn kommer aldrig til at udføre sin Rolle," raabte Forstanderinden.

„Aah nej! nej! Jeg kan ikke!" hulkede min lille Veninde. „Jeg kan ikke."

Der blev almindelig Forvirring. Da fik en vild Glæde mit Barnehjærte til at strømme over. Blodet bankede i Tindingerne.

Jeg styrtede frem til Estraden og sprang op paa en Bænk: „Moder! Moder! Jeg kan Rollen! Vil De have, at jeg skal spille den?"

Alle betragtede mig. Jeg stod og rystede, men var ikke desmindre modig nok; jeg kunde Rollen og var sikker paa mig selv.

Moder Sainte-Sophie, Klosterets Forstanderinde, som vi tilbad, svarede mig: „Naa lad gaa mit Barn, fremsig den for mig."

Jeg strøg mit uregerlige Haar fra Panden, og jeg fremsagde aandeløs og kæk Englens Rolle, og da jeg var færdig, raabte jeg: „Se saadan er den!"

Mine Kamerater lo, Søstrene smilede og meget opmuntret, traadte jeg op paa den lille Estrade. Prøven begyndte.

„Gaa paa, frisk Mod," sagde de til mig.

Jeg var ordentlig stolt, men nærede dog Frygt for ikke at være god nok. Da Prøven var endt, ringede det til Frokost. Min Mave var presset sammen, og min Hals tilsnøret og nægtede at gjøre Tjeneste.

Hvor mange Gange senere har jeg atter følt denne fysiske Virkning af Angsten.

Efter Frokosten kom Søster Sainte-Marie, der skulde skaffe mig mit Kostume.

Jeg blev fulgt ind i Komité-Salen. Dette Værelse, der stod som noget mystisk for Barnefantasien, havde hidtil været mig ubekendt.

Jeg fik Kuldegysninger, da jeg betraadte Stedet, der syntes mig at give Genlyd af alle de Reglementer, som to Gange om Maaneden drøftedes her. Der var anbragt et Spejl, det eneste, jeg nogensinde havde set i Klosteret; det tilhørte Fa'r Larcher, Klostergartneren, den eneste Mandsperson, som havde fri Passage i Huset.

Spejlet var ganske lille, indfattet i en Egetræsramme med en udskaaret Fugl foroven; Belægningen var skallet af og overalt var Glasset ligesom ormstukket. Nonnerne holdt sig borte derfra som fra et farligt Sted; deres sorte Slør var trukket ned over det hvide Crêpe-Slør. Den Søster, som udførte Portnertjenesten, den eneste i Klostret, som ikke havde aflagt Løftet, paa Grund af hendes stadige Samkvem med Leverandørerne, havde faaet det Hverv at kostumere os. Jeg blev iført en meget lang hvid Dragt med store Ærmer. Ligeledes blev der anbragt to smukke hvide Vinger paa mig. Mit stærkt friserede Haar blev knyttet sammen over Panden ved Hjælp af en Guldlidse.

Du gode Gud, hvor mit Barnehjerte bankede.

* * *

Klostrets Klokker gav sig pludseligt til at synge muntert; en Kareth rullede ind i den store Gaard, Biskop Sibour holdt sit Indtog.

Jeg var alt for lille til at kunne se noget, skønt jeg anstrengte mig for at gøre mig stor. Fa'r Larcher løftede mig op i sine Arme. Hvilket prægtigt Syn for mig!

Den høje Herre var staaet ud af sin biskoppelige Kareth. Moder Sainte Sophie, vor Forstanderinde, knælede og kyssede hans ringbesatte Haand.

Alle de andre Nonner stode dybt bøjede og ventede paa Tegnet til at kaste sig paa Knæ og modtage Velsignelsen. Jeg fandt dette skønt.

Alle disse sorte Kjoler med de hvide Slør og saa denne store violetklædte Mand med de hvide Haar, saa majestætisk og dog med et saa faderlig godt Udtryk i Ansigtet; Karethen, de hvide Heste, den svære skrammererede Kusk tronende med værdig Holdning paa sin klædesbetrukne Buk, og Præsten ved vort Kapel blid og alvorlig, jeg fandt alt dette ypperligt, og jeg fattede den Beslutning selv at blive Nonne.

Der gik en Time, i hviken jeg var fuldstændig ligegyldig overfor, hvad der blev sagt og gjort.

Scenen var markeret ved Hjælp af et Brædt. En Træbænk og et Bord, paa hvilket gamle Tobias's tarvelige Maaltid stod serveret, var hele Dekorationen.

Jo! saa var der ogsaa to Skamler, som en af mine Kamerater havde Ordre til at flytte om med til de forskellige Steder, hvor der var Brug for dem.

Vi vare elleve Smaapiger i det lille Værelse, og ikke én talte. Man kunde høre vore Hjærters Banken.

Vore smaa feberhede Hænder vare foldede, som vi havde vænnet os til det under de idelige Bønner, og sammenknugede af Spænding.

Da den festlige Hilsen endelig var forbi, modtog den store Elev, der havde fremsagt den, et velsignet Kors og kom ind til os for at sige, at hun slet ikke havde været bange, og at det var ganske let. Vi skulde bare stirre paa den Lysplet, Solen kastede ind paa Rammen om det store Billede, der forestillede Himlen, fuld af

Engle. Paa den Maade kunde man bilde sig ind, at man var ganske ene.

Derpaa spillede Marie Hubart et Stykke paa Klaver, og saa var det omsider vor Tur.

* * *

Jeg følte mig som magnetiseret, og en Kuldegysning løb fra Nakken helt ned til Fødderne. Jeg tror nok, jeg glemte Øjeblikket, da jeg skulde ind paa Scenen, thi en af mine Medspillende skubbede mig frem, ligesom nogle Aar senere min Lærer, Provost, maatte gøre, da jeg debuterede i „Iphigenia" paa Teatre français.

Sarahs Bibel.

Min Entré gjorde Virkning; jeg følte mig pludselig sikker, og skønt jeg var halvvejs omtaaget af Skræk, udfyldte jeg min Rolle godt og lagde hele lange Sætninger til Replikerne. Jeg vidste ikke længer, hvad jeg sagde, men det gik alt sammen ganske af sig selv.

Da Stykket var forbi, blev Tobias's Engle-Ledsager kaldet for hans Højværdighed. Jeg følte mig som en Triumfator. Den Gang var jeg et zart Pigebarn, interessant og smuk, sagde man.

„Hvad hedder du, mit Barn?"

„Sarah!"

„Det Navn burde forandres," sagde han.

„Ja," sagde Forstanderinden, „hendes Fader, som ønsker, at hun skal døbes, vil have, at hun skal hedde Henriette; den højtidelige Handling finder Sted om en Maaned."

„Meget vel, Sarah eller Henriette," sagde hans Højærværdighed til mig, „her har du en Medalje, som du al Tid skal bære, og første Gang jeg kommer her igen, skal Du fremsige „Esthers Bøn" for mig."

Hans Højærværdighed tog mig i sine Arme, og jeg lovede ham at kunne Esthers Bøn til næste Gang, han kom.

* * *

Ak! jeg kom ikke til at fremsige Bønnen for Hans Højærværdighed! Nogle Dage senere, en Morgen efter Messen, da vi alle vare samlede i Kapellet, meddelte Præsten os i en lille Tale, dybt bevæget, at Biskop Sibour var blevet myrdet.

Myrdet! — — En Gysen gennemfor os. Dette Ord, som fløj gennem Kirken, tog rent Vejret fra mig. Jeg havde jo dog et Øjeblik været hans Yndling. Det forekom mig, at Morderen Verger paa samme Tid havde knust, hvad der var min lille Hæder. Jeg gav mig til at græde. Bønnen for de Døde, som vi maatte læse, bragte min Smærte til Højdepunktet. Jeg blev baaret afmægtig bort. Fra dette Øjeblik skriver sig en mystisk glødende Kærlighed, som næredes af de virksomme Nonner, af Gudstjenestens Ceremonier og maaske af smigrende og varme Opmuntringer fra mine Opdragerinder, som elskede mig højt, som jeg tilbad, og hvis Minde fylder mit Hjærte med straalende Glands.

(Paa Dansk ved N. Lützhøft.)

Mærkelige Begravelser.

Nedenstaaende interessante Skildring er os overladt af Cand. Charles Sveistrup, som i Foraaret 1890 tiltraadte Posten som Bibliotekar ved det kgl. Bibliotek i Bangkok, hvilket han ordnede og katalogiserede. Efter at have gjort sig til Herre over det siamesiske Sprog, baade mundtlig og skriftlig, og efter at være blevet fortrolig med Folkets Sæder og Skikke, blev han i 1892 af Hs. kgl. Højh. Prins Devavongse, en Broder til Kong Chulalongkorn, og Siams Udenrigsminister anmodet om at modtage en Stilling i det siamesiske Udenrigsministerium. Her har han virket som Sekretær indtil han i Slutningen af forrige Aar vendte hjem til Danmark.

At „begrave" det døde Menneskelegeme i Dyrenes Indvolde, eller — nærmere bestemt — at berede Himmelens Fugle — Gribbe og Krager — og Gadernes Dyreproletariat — Pariahundene — Maaltider paa Menneskelig er en ganske dagligdags Begivenhed i den tropiske Tempelstad ved den prægtige Menamflods Bredder.

Ikke saaledes at alle Siamesere „stedes til den sidste Hvile" paa denne uskønne Maade. Voksne Folk, der er faldne som Ofre for visse Sygdomme, og smaa Barnelig gemmes i Jordens Skød.

Men hyppigst overgives Ligene til Ilden. Nogle samme Dag, Livet er udslukt, andre otte Dage senere, de meget fornemmes Lig, et eller flere Aar efter at Sjælen atter har begivet sig ud paa sin endeløse Vandring gennem Dyrenes, Menneskenes, de gode og de onde Aanders Verdener, hvor den vekselvis maa dvæle en Tid, alt efter

den moralske Udvikling, den har naaet, indtil den tilsidst — fuldkommen — ender i Nirvanas Udslukning af alt Bevidsthedsliv.

De „simple" Lig bliver uden synderlig Omsvøb anbragt paa en Jærnrist i en aaben, umalet Kiste uden Bund. En Brændeild optændes under Risten, det livløse Legeme indhylles i hvirvlende Røg og knitrende Flammer. Et Par Timer — og kun en Askehob er tilbage.

Gammel siamesisk Præst.

Hvor ganske anderledes med de rige og mægtiges jordiske Levninger!

I en siddende Stilling presses straks efter Døden Liget ned i en Urne, der henstaar i Huset den lange Tid mellem Død og Ligfærd. Naar denne Højtidsdag nærmer sig, bliver der stor Travlhed i Familjen. Paa selve Husets Grund eller i en Tempelgaard opføres en trinformig, pyramidalsk Forhøjning, der overdækkes af en overmaade pragtfuld Baldakin. Den hele Struktur udsmykkes fantastisk med kostbare Tæpper, med et overdaadigt Flor af Palmer, Guirlander og Blomster, med en Vrimmel af Vimpler og Flag, med Hundreder af Kærter og Lamper. Telte rejses — for Servering af Te, Kager, Sukkergodt, Cigarer, Cigaretter, og den uundværlige Betel, med fuldt opdækkede Borde, med Tombolaer, Gaver til Præster, indbudne og de fattige — ingen maa gaa tomhændet bort — for Teaterforestillinger, Koncerter etc. etc.

Paa selve Dagen anbringes den simple Urne inden i en større pragtfuld forgyldt Urne. Denne bæres tre Gange rundt om Baldakinen og stilles endelig øverst paa Forhøjningen. Ved den af Astrologerne fastsatte Tid er Familjen og Gæsterne forsamlede. Den store Skare Præster i gule Dragter istemmer en Art Messe i en drævende søvndyssende Tone. Naar denne er endt, begiver alle sig i Rangfølge, med tændte Lys i Hænderne, hen og viser den afdøde den sidste Ære ved at stikke Ild i det vellugtende Ved under Urnen.

Nu er imidlertid Mørket brudt frem. Tusinder af kulørte Lygter tændes, Orkestrene stemmer i, Festmaaltidet begynder, Gaver uddeles, Fyrværkeri afbrændes, Teatrene tager fat paa deres Forestillinger, Dansen trædes af udlærte Danserinder, og under Munterhed og Latter strækker „Gravøllet" sig til langt over Midnat. En saadan Fest varer tre Dage. Hvad den maa koste, overlade vi til Læsernes Fantasi.

Men de aller fattigste, de hvis Familje ikke har Raad til at spendere de 4—6 Kroner, den simple Ligfærd koster, eller de fromme Mennesker, som mener at gøre en sidste god Gerning ved at testamentere deres Lig til Mættelse for Dyrene, hvis Sjæle jo egenlig er Menneskesjæle paa Vandring — de faar deres døde Legeme kastet for Gribbene og Hundene. Og en mere raa og uhyggelig Behandling af det livløse Menneskelegeme findes der maaske næppe et Sidestykke til andet Steds i Verden.

Et Par Kulier, hvis brune, svedige Lemmer kun dækkes aller nødtørftigst af en gammel Las om Lænderne, kommer asende med Kisten i en Bambusstang over Skulderen ind paa Tempelgrunden. Under udsøgte Vittigheder over en eller anden Mærkelighed ved det nøgne Lig, tages dette ud af den aabne Kiste og lægges ned paa Grønsværet. En gammel, rynket Præst med glat

Siamesiske Begravelser: Ligene parteres.

raget Hoved og iført en smudsig, gul „Toga" nærmer sig og fremmumler ligegyldig nogle Formularer, medens han med Nysgerrighed betragter det undertiden noget højrøstede Publikum. En „Klokker" eller „Graver", hvad man nu skal kalde ham, træder nu til og aabner med en stor Junglekniv Ligets Bryst og Mave. Han ridser derpaa lange Flænger i den dødes Arme, Laar og Lægge. Alt for at lette Fuglene Arbejdet.

Saa viger han et Par Skridt tilbage. I samme Øjeblik suser det i Luften af stærke Vingeslag. Det er Gribbene, som fra Tempelbygningernes Tage og Pagodernes Spir eller paa Jorden rundt omkring har holdt et vaagent Øje med Scenen. I et nu er Liget skjult, og kun en Dynge store, graa Fugle betegner Stedet, hvor det ligger.

Først naar de hæslige Fugle er mætte, vover de fejge, skabede Pariahunde at nærme sig Liget og gnave de sidste Rester af Knoglerne.

Charles Svelstrup.

Siamesiske Begravelser: Hundene paa „Kirkegaarden".

Fardags=Vise.

Ved Voldermisse=Tide
saa springer Skoven ud,
ved Voldermisse=Tide
jeg pyntet staar som Brud!
Der ligger Guld i Gemme, det røde, røde
Guld.

Ved Voldermisse=Tide
jeg fætter Brudekrans,
og i min Faders Lade
skal holdes Bryllupsdans.
Spillemand, o Spillemand, du stemme din
Fiol!

Og nu er Fardag kommen,
og jeg er stolt og kry,
Min Husbond gav mig Penge
at fæste mig paany.
Men Guld jeg ved i Gemme, det røde, røde
Guld.

Guldpengene han gav mig,
dem kan han faa igen.
En anden har mig fæstet,
han er min bedste Ven,
og jeg har Venskab lovet ham nu og al=
lenstund.

Ved Voldermisse=Tide
saa springer Bøgen ud,
og ej en Kvist saa ringe
den bærer Bryllupsskrud.
Paa Mark og Eng de brænde, de gule
Brudelys.

Og hvem vil være Terne
i Madbur og ved Skænk,
naar hun kan Bolstre brede
alt over Brudebænk?
Der ligger Guld i Gemme, det røde, røde
Guld.

Mit Knipplings=Korsesklæde
jeg bytter mod saa fin
en Gyldenstykkes=Hue
og dertil Fruerlin.
Spillemand, o Spillemand, du stemme din
Fiol!

Og nu er Fardag kommen
med Sommersol og Sang,
Vandbækkene de springe
som glade Kid paa Vang.
Og Brudelys er tændte ud over Mark og
Eng.

Jeg agter paa de Bække
og paa de Draabers Leg
— det gæves mig, at nogen
jeg møder paa min Vej.
Der ligger Guld i Gemme, det røde, røde
Guld.

Og er det ham, jeg venter,
jeg fluks med ham vil gaa.
Saa tales vi om Dagen,
da vort Bryllup skal staa.
Spillemand, o Spillemand, du stemme din
Fiol!

Anders J. Eriksholm.

Baronesse v. Rahden.

Den berømte Cirkusrytterske Baronesse v. Rahden.

Bagbenene bar hende gennem Manegen, medens hendes Haar løstes og strejfede Savsmuldet.

Det var et Ridt ad den smalle Grænse, der skiller Liv og Død. Men det var ved det Ridt, hun erhvervede sin Artistberømmelse og tjente den Gage, som hun delte med sin Fader og sin Mand.

Thi Jenny Weisz havde giftet sig, maaske af virkelig Kærlighed, muligvis blot fordi hun følte sin Tilværelses Tomhed og ad den ene eller anden Vej vilde udfylde den. Hun havde ægtet Baron von Rahden, efter Sigende en forhenværende russisk Marineofficer, vistnok en Æventyrer, over hvis Fortid der i hvert Fald aldrig helt er kastet Lys. Det paastodes, at han havde været rig; nu ejede han imidlertid intet. Aften efter Aften stod han som en Støtte i en af Sidegangene og var et tilsyneladende behersket Vidne til den aabenlyse Hyldest, for hvilken hans Hustru var Genstand fra unge, livslystne og forelskede Officerers Side.

Det vakte derfor nogen Forundring, da det en Aften rygtedes, at han om Formiddagen havde duelleret paa Ryttersabler med Premierløjtnant Carstenschiold, en Duel, som blev Udgangspunktet for det store Æventyr i Baronesse von Rahdens Liv. Den unge danske Officer fulgte efter Ægteparret til Clermont Ferrand og herfra bragte Telegrafen en Dag Meddelelse om hans Død. Var han faldet i en ærlig Tvekamp eller var han brutalt bleven skudt ned af en krænket Ægtemand? Retsforhandlingerne, som løb ud i Baronens Frifindelse, fortalte intet sikkert herom.

Aarene randt og Baronen gik bort. Af et Hjærteslag, hed det sig. Hans Drikfældighed og voksende Skinsyge havde gjort Samlivet med ham til en Byrde for hans Hustru. Befriet for denne Byrde men bestandig underholdende sin Fader og et gammelt Tjenestetyende, som hun ikke vilde forlade, drog Baronessen Evropa rundt, tiljublet i Paris og St. Petersborg, i Berlin og Rom. Men hendes Helbred var nedbrudt af det

NEDE i det sollyse og skønne Nizza ligger Baronesse *von Rahden* haabløst syg og venter paa Døden som paa en Befrielse. Hendes Øjne ser intet mere, thi hun er blind. Og hun finder ingen Klagelyd for sine Lidelser, thi hun er stum. Uden Syn og uden Mæle ligger hun stille hen og længes.

Stakkels *Jenny Weisz.*

Det var hendes Pigenavn, under hvilket hun første Gang optraadte som Skolerytterske. Efter lykkelige Barndomsaar under gunstige økonomiske Vilkaar, der havde tilladt hende i Breslau at dyrke Ridekunsten, blot af Passion, saa hun sig uformodet henvist til at leve af den som Erhværv. Hendes Fader mistede sin Formue ved uheldige Børsspekulationer og Jenny Weisz, der ansaa det for en datterlig Pligt nu at sørge for dem begge, debuterede hos gamle Salomonsky.

Fra Salomonsky drog hun videre ud i Verden og paa sin Vej gennem Storbyerne kom hun ogsaa til København.

Det er en halv Snes Aar siden, men ikke længe nok til, at hun er gledet ud af Erindringen hos dem, som den Gang beundrede hende. Fin og rank sad hun i Sadlen og saa med et køligt, en Smule træt Blik ud over Logerne, hvorfra Kikkertglassene funklede mod hendes fornemt skaarne Profil og yndefuldt slanke Skikkelse. Men der var et Øjeblik, hvor Kulden ligesom svandt bort, og hvor man bag den ydre Ro anede et uroligt Temperament. Det var, naar hun med et dristigt Greb i Tøjlen tvang den skummende Hest bagover, saa at den staaende ret op paa

omflakkende Rejselivs Anstrængelser og af Sorger. Og for et Par Maaneder siden maatte hun i Nizza en Aften bæres fra Hesteryggen ud i Stalden. Hendes Kræfter var udtømt.

Nu ligger Baronesse von Rahden paa et Sygeleje, hvorfra hun ingensinde vil rejse sig. Hendes Heste er solgte for at skaffe Føden og de Lægemidler, som dog ikke hjælper.

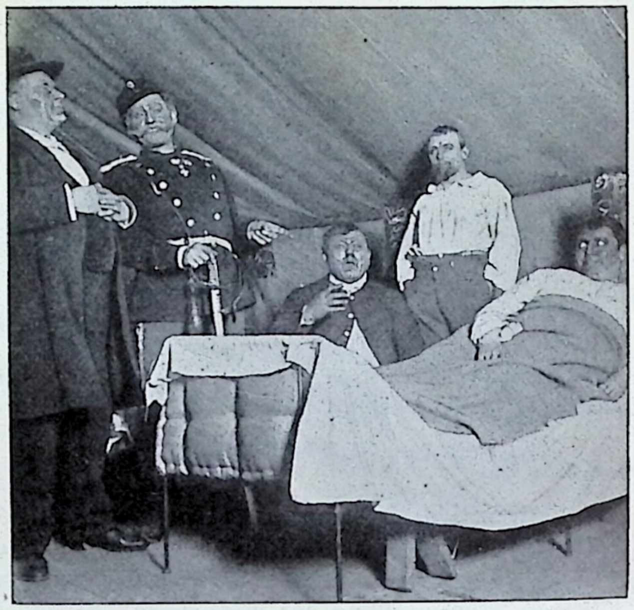
Fra det Liv, hvori hun endte med at lide Skibbrud, har hun kun frelst nogle visne Lavrbær og nogle falmede Minder.

C. Hjorth-Clausen.

Pigernes Jens.

„Pigernes Jens“ i Mellemakten bag Kulisserne.
(Specielt fot. for „Hver 8. Dag“.)

Paa Lazaretet. Scene af „Pigernes Jens“.
(Specielt fot. for „Hver 8. Dag“.)

Just som de nye Rekrutter skulde trække i Trøjen, har Kasino genoptaget „Pigernes Jens“, den eneste danske Komedie, som tager Soldaterlivet op til Behandling. Hvis en af de mere naive blandt det nye Mandskab har fundet Vejen derud, vil han have trukket Vejret lettere ved Synet af al den mangfoldige Fornøjelighed, som Tjenestetiden har at byde paa. Og selv om han vil blive højlig skuffet, naar han først befinder sig midt i Realiteten, saa kan det dog ikke nægtes, at denne Soldaterfarce, navnlig i Skildringen af de menige Typer, har en tilforladelig Ægthed, som mangen anden Farce maa undvære.

Med den elskværdigste Behændighed gennemfører Forfatteren den ingenlunde lette Opgave at idealisere Militærlivet. Grovhed bliver til godmodig Bravhed og Uhygge til Idyl. Derfor nyder da ogsaa dette Stykke den højeste Grad af Folkegunst og der er ingen Tvivl om at det i uoverskuelige Tider vil kunne genoptages som et af de dramatiske Arbejder, der hører med til de opvoksende Generationers almindelige Opdragelse.

Men snart forlader *Kolling* Kasino og uden hans klassiske Jense-Type vil Stykket forringes. Han er den bredeste, saftige Gemytlighed i egen trivelige Figur og en Skikkelse som denne viser i hvor høj Grad han vil finde Vej til Hjerteroden hos det Publikum, for hvem han til Sommer skal spille Revue paa Forstadsteatrene.

G. K.

* * *

Vore Billeder giver et Par Situationer for aabent og for faldet Tæppe. Man genser Lazaretscenen, hvor Jens (Kolling) som Simulant er til Sengs, og tilses af Oberstløjtnanten i Selskab med Pastoren, medens Teolog-Rekrutten (Pio) sidder paa en Sengekant i stærkt forkølet Tilstand.

Paa det andet Billede holder Hovedpersonerne Hvil under Mellemakten i Paaklædningsværelsets overbefolkede Rum.

„Hver 8. Dag"s „Lyn-Skud" Galleri.

Teaterchefen Grev Danneskjold-Samsøe.
(„Lyn-Skud" — specielt for „Hver 8. Dag").

DESVÆRRE — *bringe „levende Billeder" kan de illustrerede Blade ikke. Men de kan noget andet, de kan arbejde hen til, at deres Illustrationer bliver saa levende som muligt, kommer Virkeligheden paa det allernærmeste Hold. Vore egne Bestræbelser har altid været henvendt paa, at vore fotografiske Situationsbilleder uden al Retouche skulde stige op fra Fremkaldelsens Bad med Livets stærke Tone over hver en Figur. Og det er disse Bestræbelser, vi arbejde videre paa, naar vi i Dag paabegynde en Serie Billeder, der gengiver kendte og repræsentative Personer i deres dagligdags Færden, saaledes som vi har mødt dem paa vor Vej, og som de vil kendes af alle.*

Atelierfotografen er ved at blive sejlet agter ud af sin unge, dristige Kollega, Amatøren, der Side om Side med Journalisten eller ogsaa forputtet i hans Person er paa Færde overalt, hvor noget hænder. Det er ham, vi kan takke for, at vi nu under Boererkampen for første Gang har lært Krigen at kende som den er. Han har været med paa de pansrede Tog, levet med i Lejren og mange Billeder fra Valpladsen har han sendt ud omkring i Verden, hvor de har vakt Gru og Eftertanke.

Amatøren er uforfalsket sand. Han beder ikke sin Model om at se lidt venlig ud eller rette Blikket paa en Genstand derhenne i Hjørnet. Han ønsker ikke de viltre Lokker glattet tilbage, og det falder ham ikke ind med nogen Slags Retouche at udslette de Rynker i Pande eller om Mund, som nu en Gang er der.

Ofte melder han slet ikke sin Ankomst og da bliver Resultatet det allerbedste, da faar hans Billeder al den oprindelige Friskhed, som hentørres i Atelierluften. Da kan han naa den fulde, næsten gennemtrængende, personlige Karakteristik, som udmærkede f. Eks. Billedet af Adolf Kittendorff i vort sidste Nummer.

Skarpt iagttagende gaar Amatøren ned igennem Byen og møder f. Eks. Folketingsmanden Christensen-Stadil, træt af de evige Ministeriumsforviklinger eller Grev Danneskjold-Samsøe, spænstig i Gangen, paa Vej til Theaterbureauet, og — klap! — i en Bagatel af et Sekund har den rappe Fotograf sit Billede i Kassen.

Journalistiken vil efterhaanden komme til at indgaa den intimeste Forbindelse med Situationsbilledernes Kunst, der fortæller og forklarer lettere end den længste Udvikling, og samtidig bekræfter alt, hvad den fortæller.

„Snap-shot" kalder Englænderen de hastige Øjebliksbilleder. De kræve Snarraadighed og Behændighed fra Fotografens Side, og undertiden en lille Smule Elskværdighed fra Modellens.

Naar vi idag begynder vort „Lyn-Skud"-Galleri er det i Haab om, at man med Glæde vil stille sig til Tjeneste for det fotografiske Interview. Vi lover, at ingen skal blive opholdt mere end en lille Brøkdel af et Sekund.

Mirliton.

Folketingsmand Christensen-Stadil.
(„Lyn-Skud" — specielt for „Hver 8. Dag").

Attentatet paa Prinsen af Wales paa Brüssel Banegaard.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Ganske vist har man intet Øjebliksbillede af Attentatet paa Prinsen af Wales, men til et stort engelsk Blad har en Tegner efter de nøjagtigste Beretninger og Studier paa Brüssels Station rekonstrueret den uhyggelige Scene og dette Billede er det, som vi gengive over disse Linjer. Den 16-aarige *Sipido*, Belgier af Fødsel, er sprunget op paa Waggonens Fodbrædt og har herfra affyret to Revolverskud imod Prinsen. Kuglerne ramte ikke, den ene passerede tæt forbi Prinsens Hoved, den anden gik ind i Ryggen paa en Sofa, hvorpaa to af Følget befandt sig. Stationsforstanderen styrtede frem og sikrede sig Forbryderen, men i den almindelige Forvirring bevarede Prinsen selv den urokkeligste Koldblodighed.

Hvad har vel drevet den unge Fyr til den vanvittige Handling? Ganske ubestemte Forestillinger om noget, der hedder Anarkisme, Lyst til at vise sit Mod, og maaske ogsaa den Uvilje mod England, der jo ligger i Luften nu under Boererkrigen. Sipido er Søn af respektable Arbejdsfolk i Brüssel, der er dybt nedbøjede over Sønnens Værk. „Han forstaar nu", siger de i Henvendelsen til Dronning Victoria, „Rækkevidden af sin Brøde, græder med os og anraaber om Barmhjertighed". Efter belgisk Lov er han for ung til at dømmes til Døden, men tyve Aars haardt Fængsel er ham vis.

Sipido var Medlem af et Selskab, der kalder sig „jeune garde socialiste", fra hvilket naturligvis alle de virkelige Socialistsammenslutninger tager Afstand.

* * *

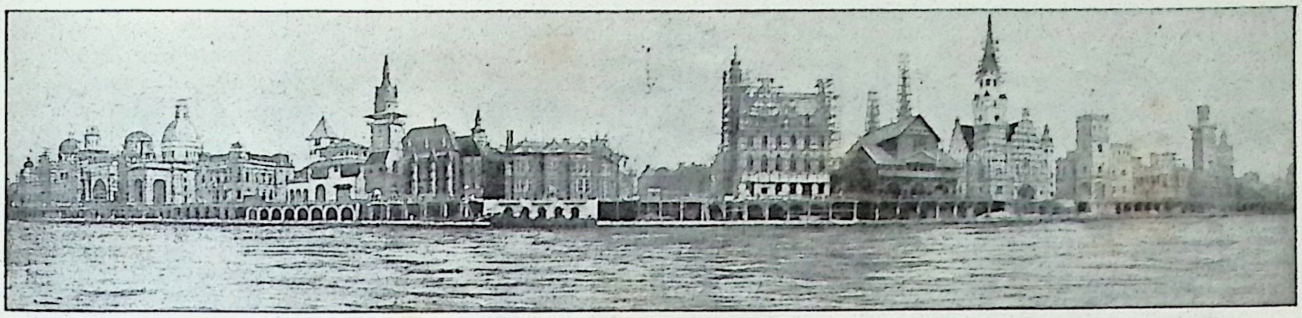
Osman Pasha, som døde for kort Tid siden, var født i Lille-Asien. Han var General, da han under den russisk-tyrkiske Krig vandt Berømmelse over hele Verden for det glimrende Forsvar af Plevna, der stadig betragtes som en af Aarhundredets navnkundigste Krigsbedrifter. Da han endelig tilsidst maatte overgive sig, blev han af Russerne modtaget med Raab som „Bravo, Osman", og i Triumftog vendte han efter Krigen hjem til Tyrkiet, hvor Sultanen hædrede ham paa alle Maader og tildelte ham Hæderstitlen *Ghazi*.

Osman Pasha.

Det lykkedes ham dog ikke i Aarenes Løb at bevare sin Indflydelse hos Sultanen og nogen politisk Rolle har han siden ikke spillet.

Osman Pasha var forgudet af sine Soldater, fordi han, samtidig med at han krævede de største Ofre fra deres Side, aldrig var bange for fuldt ud at dele deres Vilkaar.

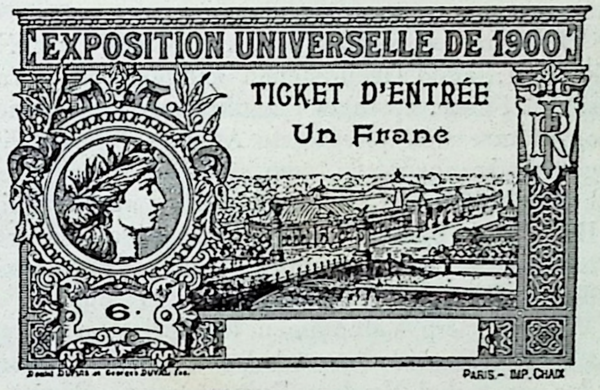
De fremmede Nationers Bygninger paa den venstre Seinebred.

Pariser-Udstillingen.

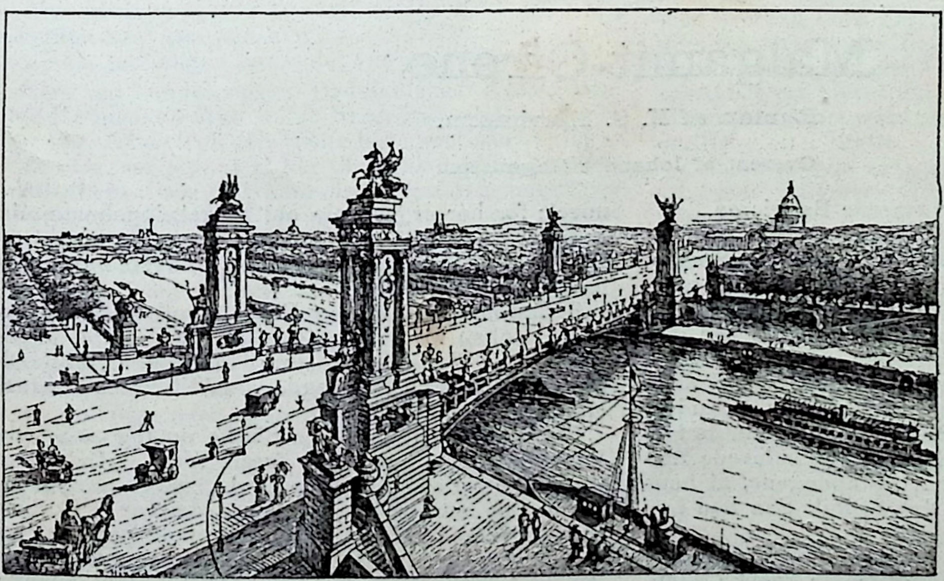
„Byen Paris“, Kæmpestatue over Indgangsporten til Udstillingen.

DER er en gammel Udstillingstradition, som Pariserne ikke har villet bryde: Man skal ikke være færdig paa Klokkeslet. Den Søndag, da Udstillingen aabnedes, havde man for Skams Skyld taget saa mange Stilladser som mulig ned fra Bygningerne, og hængt de flest mulige Flag for de ufuldstændige Façader. Om Mandagen skiftede Tableauet, det hele var atter et eneste Kaos, ud af hvilken de aller mest sangvinske tænker sig, at den virkelige Udstilling kan træde fuldbaaren frem henimod Midten af Maj.

Billetten til Udstillingen.

Det er den imponerende Storstilethed i Anlæg mere end det enkelte *clou,* som vil skaffe denne Udstilling Berømmelse. Man havde til en Begyndelse den bedste Vilje til at finde denne ene virkelige Nyhed, som aldrig før havde været, men forgæves brød Tusinder af Opfindere deres Hjerne, uden at Vidunderet fandtes. Saa opgav man da dette altbeherskende Midtpunkt og bestemte sig i Stedet for at udvide Terrænet til det Uendelige og drage en hel Bydel indenfor Udstillingens Omraade. Man satte Grænsen ved de 1,100,000 Kvadratmeter og af disse dækkede man de 460,000 med kæmpemæssige Bygninger, alt imens man lagde Vægten paa,

Den nye Alexander-Bro.

Politiet viser de fremmede, der skal live Udstillingen op, Vej til Nationernes Gade.

at disse Paladser, der kun skulde føre en kort Sommertilværelse, blev maleriske og storslaaede og saaledes opnaaede man da ogsaa at skabe et Udstillingsterræn, som rummer en æventyrlig Skønhed. Som et samlende Baand i det hele Panorama, der omfatter næsten en Tiendedel af Byen Paris, slynger Seinen i al sin Pragt sig omkring Marsmarken, Quai d' Orsay og Trocadero og danner ligesom Aksen i Udstillingslegemet.

Den nye Alexander-Bro, til hvilken Czar Nikolai II. lagde Grundstenen sammen med Præsident Faure, springer i slanke Buer over Seinen og danner den prægtigste Adgang til Udstillingen. Indgangsporten, som straaler i alle Farver, bærer højt hævet paa sin øverste Spids: Lutetia, Byen Paris Personifikation, hvem Billedhuggeren har fremstillet som fornem Verdensdame i moderne Kostume. Deroppefra byder hun nu al Verdens Børn Velkommen til Paris, for i flygtige Øjebliksbilleder at lade et helt Aarhundredes og en hel Verdens Kultur passere Revue ...

For kun en Francs kan man faa Adgang til Herlighederne mod at forevise den Billet, som vi omstaaende aftrykke i naturlig Størrelse. Man ser paa denne Republikens Hoved og et Pariserprospekt fra Alexanderbroen, medens Tallet 6 angiver at denne Udstilling er Parises sjette. Paa denne Billet til en Francs kan man gaa paa Udstillingen mellem 10 og 6. Vil man være der mellem 8 og 10 om Morgenen eller mellem 6 og 9 om Aftenen maa to Francs erlægges, og vil man have Adgang den hele Sæson paa alle Tider, da er Prisen 30 Francs.

Udstillingens Aabning bør forene alle Franske i en fælles Følelse . . . Tillad mig, Frøken, at begynde med Dem!

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

„Mit Navn er Wade," svarede Bankieren.

Rodens Opførsel forandrede sig, og han saa' nysgerrigt paa den bekendte Finansmand.

„Jeg har ikke noget imod det," sagde han efter et Øjebliks Tøven, „hvis von Holzen gaar ind paa det. Nu skal jeg gaa ind og spørge ham ad."

Et Par Minuter efter kom von Holzen ud til dem. Han bukkede høfligt, men gav dem ikke Haanden. Han havde ikke set Cornish siden den Aften, da han havde tilbudt at vise ham, hvorledes han lavede Malgamit. Han saa' nu paa ham og opdagede, at hans Blik blev gengældt med et dulgt Smil. Saa bad han dem om at træde ind i Kontoret.

Han bød dem Stole og sagde: „Jeg forudsætter selvfølgelig, at denne Undersøgelse er ganske konfidentiel, og at De ikke har i Sinde at offentliggøre noget; for her er jo Tale om Forretningshemmeligheder."

„Naturligvis," svarede Cornish, til hvem han særlig havde henvendt sig.

Roden havde taget alle Bøgerne ud af det store Skab, og han stod nu og saa' paa de andre, særlig paa Wade. Wade tog de store Hovedbøger, aabnede dem, bladede i dem og lagde dem til Side, den ene efter den anden.

Saa gik Roden hen til en Skuffe og tog et Stykke Papir frem, som han lagde foran Wade. „Det er en Opgørelse fra en og tredivte Marts," sagde han. Wade saa paa de tæt skrevne Talrækker, der var en forbavsende Mængde Tal, og Summerne nede paa Siderne havde seks Cifre. Han lagde Papiret sammen og gav sig saa til at undersøge Kassebøgerne. Den umaadelige Mængde Tal syntes ikke at imponere ham. La-

byrintherne var tydelige nok for de kloge Øjne. Til sidst tog han en lille laaset Bog, som Roden havde Nøglen til ved sin Urkæde. Roden aabnede den, og Wade kiggede i den, fandt et bestemt Regnskab og saa' saa paa Roden.

„Naa," sagde han dæmpet. Han havde set, hvad han vilde, han havde gennemskuet disse store Bøgers Hemmelighed. Alle de andre saa' paa hans fredelige, kloge gamle Ansigt. Han studerede Bøgerne i nogen Tid endnu, saa tog han et Blad Papir, skrev en Del Tal paa det og rakte det til Cornish. Han smækkede den sidste Bog i. Nu var Undersøgelsen forbi.

Cornish studerede det Papir, som Bankieren havde rakt ham. Alt syntes at være aftalt i Forvejen, for de vekslede ikke et Ord. Saa lagde Cornish Papiret sammen og rev det i mange Stykker i Henhold til von Holzens Betingelser. Hr. Wade satte sig tilbage i sin Stol og legede tankefuldt med sit Guldblyant. Cornish saa' et Øjeblik paa ham og henvendte sig saa til von Holzen.

„Vi er kommet her for at gøre Dem et Forslag," sagde han, „ja, kort sagt for at stille Dem et Ultimatum. Vi agter ikke at skjule den Kendsgerning for Dem, at vi gerne vil undgaa al Offentlighed og al Skandale; men hvis De driver os til det, saa trodser vi alt, bare for at faa denne Fabrik lukket. Vi ønsker ikke, at Malgamitsagen vedblivende skal betragtes som en Velgørenhedssag og slæbes gennem Snavset, fordi den uundgaaelig vil drage andre Velgørenhedssager med sig. Saa staar der desuden visse Navne i Forbindelse med denne Sag, som vi nødig vil have i de simplere Smaablade. Vi véd, hvor svag vor Stilling er."

„Og vi véd, hvor stærk vor Stilling er," sagde von Holzen roligt.

„Ja, det indrømmer vi ogsaa. De har hidtil vidst at smutte ind mellem de internationale Love og de Love, der gælder for alle Mennesker. I juridisk Henseende vil det være vanskeligt for os at faa fat i Dem; men det kan gøres. I finansiel Henseende —" han standsede og saa' paa Wade.

„I finansiel Henseende," sagde Bankieren ganske roligt, „knuser vi Dem i Længden, skønt Deres Bøger er i Orden."

Roden smilede og strøg sin Knebelsbart med sine lange, hvide Fingre.

„Af de Tal, som Hr. Wade har givet mig," vedblev Cornish, „ser jeg, at der er en overordentlig stor Kapital. Og saa er der, eller var der da i Gaar, to Hundrede to og halvfemsindstyve Malgamitarbejdere.

Von Holzen gjorde en uvilkaarlig Bevægelse, og Cornish saa' hen paa ham.

„Naa, ja," sagde han, „det véd jeg."

„Og jeg kender ogsaa Dødsfaldenes Antal. Dem har De maaske ikke holdt Regnskab med; men det har jeg. Af de Tal, Hr. Wade har været saa venlig at give mig, ser jeg, at vi har tilstrækkelig Kapital til at pensionere disse to Hundrede to og halvfemsindstyve Mænd og deres Familier og give hver enkelt af dem et Hundrede og tyve Pund om Aaret. Vi kan ogsaa sørge for Enkerne og de faderløse. Saa bliver der endda en Sum tilbage, der udgør to store Formuer — lad os sige mellem tre og fire Tusind Pund om Aaret til hver. Vil De og Hr. Roden modtage denne Sum, dele den, som De har Lyst til og overlade mig Fabriken? Vi beder Dem om at tage imod dette Tilbud, gør ikke flere Spørgsmaal og gaa."

„Og Lord Ferriby?" spurgte von Holzen.

Major White gjorde en pludselig Bevægelse; men Cornish lagde hurtigt sin Haand paa Officerens Arm.

„Jeg skal nok klare det med Lord Ferriby. Hvad svarer De?"

„Nej!" svarede von Holzen straks, som om han længe havde kendt dette Ultimatum.

Cornish henvendte sig spørgende til Roden, og hans Blik sagde til ham, at han skulde modtage det.

„Nej," lød Svaret.

Hr. Wade tog sit store Gulduhr frem og saa' paa det. „Ja, saa behøver vi ikke længere at opholde de Herrer," sagde han roligt.

27. KAPITEL.

Handel.

„De mener altsaa, min kære White, at man ikke godt kan nægte at være sammen med disse — hm — Personer?"

„Nej," svarede Major White Lord Ferriby, hvis Haand hvilede paa hans svære Arm, medens de med Værdighed spadserede i en skyggefuld Allé i Haven. „Det kan man ikke gøre, uden at risikere at blive kaldt en nederdrægtig Svindler."

Lord Ferriby kærlige Tag i Krigerens Arm slappedes umærkeligt.

„Det er meget vanskeligt," bemærkede Majoren efter nogle Minuters Eftertanke, „at have med den offentlige Mening at gøre."

„Ja, det er meget vanskeligt," sagde Lord Ferriby, „at faa Publikum til at danne sig et rigtig Skøn, eller hvad man anser for et rigtigt Skøn."

„Især, naar der er Tale om En selv," tilføjede Majoren.

Denne Samtale var foraarsaget af et Brev, som Lord Ferriby havde faaet samme Morgen, i hvilket han opfordredes til at være til Stede ved et Møde af Papirfabrikanter og andre, der var interesserede i Malgamithandelen, for at overveje Malgamitfabrikens Stilling og det raadelige i at søge ad Rettens Vej at faa Fabriken paa Klitterne ved Scheveningen lukket. Mødet skulde holdes i Hotel „Indien" Klokken tre om Eftermiddagen. Lord Ferriby følte sig ikke hyggelig til Mode, for hans Stilling var noget isoleret. Der havde i den senere Tid været et køligt Forhold mellem ham og hans Nevø, Tony Cornish, og Wade havde han Mistro til.

„Disse Købmænd," sagde han ofte, „er tidt saa snæverhjertede."

Saa var der Major White tilbage, og ham havde Lord Ferriby sat større Pris paa, siden Skæbnen havde hjulpet denne jævne Kriger til at indtage en Plads imellem det britiske Publikums Guder. Majoren havde længe beundret Joan paa sin sløve Maade; men hverken Lord Ferriby eller hans Frue havde opmuntret hans tavse Bejlen. White havde imidlertid været nyttig for Lord Ferriby, lige siden Malgamitselskabet var blevet dannet, og Lord Ferriby mente, at han var den eneste Person, hvem han kunde bede om Raad eller Støtte.

„Man kan ikke antage," sagde han, „at von Holzen vil træde i ligefrem Opposition til Flertallets Mening."

„Von Holzen," svarede Majoren, „spiller et forbandet godt Spil."

Efter Frokost gik de saa hen til Hotel „Indien", hvor de traf en Del Herrer siddende om et Bord i en lille Sal.

Wade glimrede ved sin Fraværelse; men Tony Cornish sad ved Bordet, og Majoren genkendte to Papirfabrikanter, som han havde set før. Den ene af dem var en hidsig, rødhaaret Mand, som havde Præget af at være radikal. Den anden var en blid Person med en tynd, askefarvet Knebelsbart. Majoren nikkede venligt.

„God Morgen, Thompson," sagde han, „god Dag MacHewlett."

Han glemte aldrig et Ansigt eller et Navn.

„Jeg mener," bemærkede Hr. MacHewlett; men hans Mening døde en naturlig Død, da han saa en virkelig Lord, og han rejste sig og bukkede. Hr. Thompson blev derimod siddende.

Af de andre Tilstedeværende syntes en Franskmand med livlige mørke Øjne og et pænt Skæg at være den mest fremtrædende, ja, i det hele taget at være Ordføreren.

Lord Ferriby satte sig paa den Plads, som stod aaben for ham for Enden af Bordet. Det var ikke venlige Ansigter, han saa' rundt omkring sig.

„Vi sagde netop, før De kom, Lord Ferriby," meddelte Franskmanden, „at vi alle har været Ofre for uheldige Misforstaaelser. Hvis Stifterne af dette store velgørende Selskab have raadført sig med nogle Papirfabrikanter, før de grundlagde Fabriken i Scheveningen, saa kunde mange Ubehageligheder være undgaaede og mange Liv være blevet sparede. Naa, men lad os hellere tænke paa Fremtiden."

Lord Ferriby bukkede med Anstand, og Hr. Thompson bevægede sig utaalmodigt paa sin Stol.

„Jeg mener," begyndte Hr. MacHewlett med sin mest klagende Stemme, „at vi maa tale rent ud af Posen til Lorden."

„Men der er en Misforstaaelse," vedblev Franskmanden, „som vor Ven, Hr. Cornish, heldigvis har fjernet. Af Hr. Cornish har vi erfaret, at Direktørerne for Malgamitselskabet paa ingen Maade er enige med Bestyrelsen af Malgamitfabriken i Scheveningen, at kort sagt Fabriken gør det velgørende Selskab til Skamme ved at lave Malgamit paa en farlig Maade, at de oprindelige Stiftere ikke har nogen Andel i den Ring, som er bleven dannet, ikke ønsker at sikre sig noget Monopol og misbilliger Salget af Malgamit til en Pris, som allerede har bevirket, at et Par af de mindre Papirfabrikanter har lukket, og som lammer hele Verdens Papirhandel."

Han endte med et Buk henimod Cornish og satte sig. De iagttog alle Lord Ferribys Ansigt undtagen Major White, som stirrede paa en Pen. Lord Ferriby saa' hen paa Cornish.

„Lord Ferriby," sagde Cornish uden at rejse sig, medens han kastede et hurtigt Blik paa sin Onkel „vil utvivlsomt bekræfte alt, hvad Hr. Creil har sagt."

Et Øjeblik tav Lord Ferriby. Cornish blev ved at iagttage ham. Han vidste, at hans Onkel ikke var dum. Vilde han i Tide se, hvordan Situationen var? Der var et vaklende Blik i den store Mands Øje, som pludselig gjorde hans Nevø ængstelig. Saa rejste Lord Ferriby sig langsomt for at holde den korteste Tale, han havde holdt i sit Liv.

„Mine Herrer," sagde han, „jeg tillader mig at bekræfte, hvad der lige er blevet sagt."

Cornish sukkede lettet. Men øjeblikkelig var Hr. Thompson paa Benene, og hans røde Ansigt straalede af demokratisk Vrede.

„Dette her gaar ikke!" udbrød han. „Nu kan det være nok med de fine Talemaader; lad os tale rent ud af Posen!"

„Hvis De vil sætte Dem ned," sagde Tony Cornish, „og styre Deres heftige Sind, saa skal vi tale rent ud af Posen; men hvis De ikke gør det, saa viser jeg Dem ud."

„De?"

„Ja," svarede Tony.

Der var noget, som Hr. Thomson ikke forstod, som fik ham til at sætte sig roligt ned.

Franskmanden smilede og fortsatte sin Tale.

„Hr. Cornish," sagde han, „taler med Myndighed. Mine Herrer, vi er i Hr. Cornish's Hænder, og det er i gode Hænder. Han kender sine Sager og har ofret sig for dem i mange Maaneder. Derfor kan vi og de Tusinder, der afhænger af os, ikke gøre bedre end at betro ham Sagen og give ham frie Hænder. Denne Gang har Kapital og Arbejde den samme Interesse".

Han blev igen afbrudt af Hr. Thompson, som talte roligere nu.

„Vi kan vel nok tale om Fortiden et Par Minuter, før vi gaar over til at drøfte Fremtiden," sagde han. „De sidste Par Maaneder er der tjent mere end én Million Pund. Hvor er den Million henne? Er det en velgørende Anstalt eller ikke? Hr. Cornish kan være god nok paa sin Maade; men vi er ikke Idioter, vi er Forretningsmænd, og som saadanne kan vi antage, at Hr. Cornish ligesom de andre har faaet sin Andel. Spørgsmaalet er, hvor er de Penge?"

Major White rejste sig op i al sin Majestæt og saa' roligt ned paa det irriterede, røde Ansigt.

„Spørgsmaalet er," sagde han alvorligt, „hvor Pokker De vil være om et Par Minuter, hvis De ikke holder Deres Mund."

Saa satte Hr. Thompson sig igen, og Franskmanden gav sig igen til at tale.

„Hr. Cornish og nogle af os har staaet i Korrespondance sammen i nogen Tid, og vi har gjort vort Bedste for at klare Forholdene. Mine Herrer, vi er nu i den Stilling, at vi kan sige til Malgamitfondens Stiftere: Luk Deres Fabrik, saa skal vi gøre Resten. Og det vil sige, at vi vil sørge for de overlevende efter denne store Katastrofe, at vi vil tage os af Ofrenes Enker og Børn, og at vi vil forsyne os selv med Malgamit, der er lavet paa en Maade, som er uskadelig".

Fortsættes.

En Samfunds-Satire.

Den tyske Tegner, Th. Heine, der som sin store Navne med Forkærlighed fører Spottens Vaaben, har i den nedenstaaende originalt tænkte Situation stillet den dybe Armod overfor egoistisk Vellevned. Heine er blandt de fornemste Medarbejdere ved det radikale Vittighedsblad „Simplicissimus" og forfølges ihærdig af de tyske Avtoriteter for sin dristige Satire.

ET UFORSKAMMET MENNESKE.

— „Om Forladelse, hvis den gode Hund maaske ikke kan spise op . . . ."

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Provst *G. Schepelern*, hvis Helbred i den senere Tid har været vaklende, er afgaaet ved Døden efter en Operation for en Underlivssygdom. Den afdøde, der var født i Hovedstaden 1839, blev Student fra det v. Westenske Institut 1857 og teolog. Kandidat 1864. Efter at han i nogle Aar havde været Kapellan paa Landet, fungerede han i 1869 som Præst ved Lejrsamlingen i Hald og blev derefter kaldet til Præst i Hovedstaden, først ved Paulskirken, derpaa ved Trinitatiskirken, og endelig 1895 afløste han Biskop Rørdam som Holmens Provst. Ved sin store Veltalenhed og ved sin kraftige Medvirken i Menighedsdannelsen her i Byen samlede han om sig en stor Menighed. Endvidere optraadte han polemisk mod den fremtrængende Katolicisme baade i „Fædrelandet“ og i Skrifter, som bleve samlede under Titlen: „Romerkirkens Vildfarelser“. Han var knyttet til mange forskellige godgørende Institutioner som Børnehjemmet „Ilias Minde“, „De Massmannske Søndagsskoler“ og var Bestyrelsesmedlem af „Indre Mission“, til hvilken han nærmest sluttede sig. Ogsaa adskillige Prædikensamlinger foreligge fra ham, ligesom han sammen med F. L. Mynster var Udgiver af sin Svigerfader, Biskop Laubs, Erindringer. S. vil blive savnet af de mange Venner, han under 30 Aars flittig og dygtig Virken havde vundet sig. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Provst Schepelern.

Udnævnelse.

Horsens ny Borgmester, *Richard Jork*, er ikke for denne By nogen ny og uprøvet Mand; i ikke mindre end 20 Aar, fra 1874 til 1894, har han virket dér som første Byfogedfuldmægtig, og under denne lange Periode har han forstaaet at gøre sig afholdt og skaffe sig Navn for sin repræsentative Fremtræden, administrative Dygtighed og store personlige Elskværdighed.

Borgmester Jork, der er født 1850 paa Bornholm, hvor hans Fader var Provst, tog juridisk Eksamen, før han endnu var fyldt 23 Aar. I 1874 kom han til Horsens som Fuldmægtig under Kammerherre von Jessen, og ved dennes Død i 1884 konstitueredes han som Borgmester. Indtil 1894 var han derefter Fuldmægtig under Lendrop, hvem han nu afløser efter i 6 Aar at have resideret som Borgmester i Viborg.

Borgmester Jork.

Jubilæum.

Manufakturhandler *Ferdinand Larsen* kunde for kort Tid siden fejre sit 50-aarige Forretningsjubilæum. Ved udmærket Varetagelse af sine Kunders Ønsker har Jubilaren oparbejdet sig en Forretning i bestandig Fremgang, og hans gode Smag har ført ham ind paa Forhandling af saadanne specielle Sager som de engelske Tapeter, der pryder mange af Byens fineste Hjem. Naar Forretningen ikke lægger Beslag paa ham, tager musikalske Interesser al hans Tid. Selv har han været en ivrig Violinist, med hvem de allerbedste Navne gerne samspillede og han har opdraget og ledet Handels- og Kontoristforeningens dygtige lille Orkester. Den populære Mand er nu 75 Aar gammel, men bestandig Livligheden selv.

Manufakturh. Ferd. Larsen.

De i høj Grad samfundsnyttige Folk, hvem vi kan takke for, at vi altid ved, hvad Klokken er slaaet, har fejret et Fagjubilæum paa den femogtyvende Aarsdag for Stiftelsen af Urmagerforeningen af 7. April 1875. Det var Urmager *F. Heinlein*, som fik det lykkelige Indfald at samle baade Mestre og Svende i en fælles Organisation, der siden har gjort et udmærket Arbejde, snart fagligt, snart økonomisk og snart selskabeligt, til Standens Bedste. Et indholdsrigt Festskrift fortæller om alt, hvad der i Aarenes Løb er udrettet, om hvor godt den hele Organisme har virket gennem et Samarbejde, der vel af og til har tiltrængt en Reparation, men aldrig er gaaet i Staa. Siden 1897 har *Julius E. Hansen* været Urmagerforeningens heldige Leder.

Urmager Hansen.

Sognepræst til Stokkemarke paa Lolland, *Christian Frederik August Ishøj*, som nylig kunde fejre 50 Aars Jubliæum som fungerende Sognepræst, er født i Marstal den 26. November 1822.

Takket være medfødte Evner arbejdede han sig ved Selvstudium og kun liden Vejledning saa godt frem, at han i Aaret 1840 kunde tage Artium og 1845 teolog. Embedseksamen.

Den 14. April 1850 blev han efter afholdt Prøveprædiken af Menighedsraadet valgt til Sognepræst for Bedsted i Aabenraa Provsti. Herfra forflyttedes han den 18. Januar 1862 til Sindal og Astrup ved Hjørring, hvor han i 1864 valgtes til Medlem af Rigsraadets Landsting for 7. Kreds, hvilket Mandat han besad, indtil Rigsraadet ophævedes 1866. Den 9. Januar 1872 kom han til Vigsnæs paa Guldborgland og den 18. August 1883 til sit nuværende Embede.

Pastor Ishøj, der den 8. April 1898 udnævntes til Ridder af Dannebrog, er den tredje-ældste Sognepræst i Danmark.

Jubilaren er, trods sin fremrykkede Alder, ualmindelig aands- og legemsfrisk; han besørger uden Hjælp alle sine mange Embedsforretninger med usvækket Ivèr, og hans kraftige Røst lyder mægtigt ud over Lollands største Landsbykirke.

Pastor Ishøj.

Kæmner i Randers *Nicolaj Abraham Jensen* kunde den 16. April d. A. fejre 25 Aars Jubilæum som Funktionær i Kommunens Tjeneste, idet han den 16. April 1875 blev

ansat som Assistent hos den daværende Kæmner; i denne Stilling forblev han i 9 Aar og ansattes da som Sekretær for Randers Byraad, indtil han den 1. Januar 1893 overgik til sin nuværende meget betroede Stilling som Byens Kæmner.

Jubilaren, der er født i Helsingør den 14. November 1843, kom som ganske ung paa Underofficerernes Elevskole og blev, 20 Aar gammel, Korporal ved 5. Dragonregiment i Randers; med dette deltog han i Krigen 1864. Fra Hæren gik han 1875 over i sin civile Stilling.

Kæmner Jensen.

Samtidig med at passe sin omfattende Gerning har Jubilaren ogsaa faaet Tid til at røgte mange forskellige Tillidshverv. Han er saaledes siden 1885 Formand for Skytteforeningens Randersafdeling, mangeaarig Formand for, nu Æresmedlem af Haandværkersangforeningen og Medlem af Centralbestyrelsen for Jydske Sangforeninger.

Jubilarens personlige elskværdige Egenskaber og hans djærve, joviale Optræden har skaffet ham mange Venner i Byens Befolkning.

Den 1. Maj fejrer Fyrmester *E. Rasmussen* paa Bovbjerg 25-Aars Jubilæum som Fyrmester. Er født i Nyboder d. 20. Maj 1833. Gik 15 Aar gl. i Marinens Tjeneste og deltog i begge Krigene samt to store Togter til de vestindiske Øer. Gik 1868 ind i Fyrvæsenet som Assistent paa Sprogø. Avancerede 7 Aar efter (1. Maj 1875) til Fyrmester paa Hesselø, og sidder nu paa 17. Aar som Fyrmester paa det smukke første Klasses Fyretablissement paa Bovbjerg.

Han er den ældste Fyrmester i den danske Marine og en af de faa tilbageværende ægte Sømandstyper af Holmens faste Stok. Næsten uindskrænket er den Gæstfrihed, han udfolder i sin repræsentative Stilling. Ved at gense Fyrmester Rasmussens vindende Træk vil mange af vore Læsere opfriske behagelige Rejseminder.

Fyrmester Rasmussen.

En dansk Opfinder.

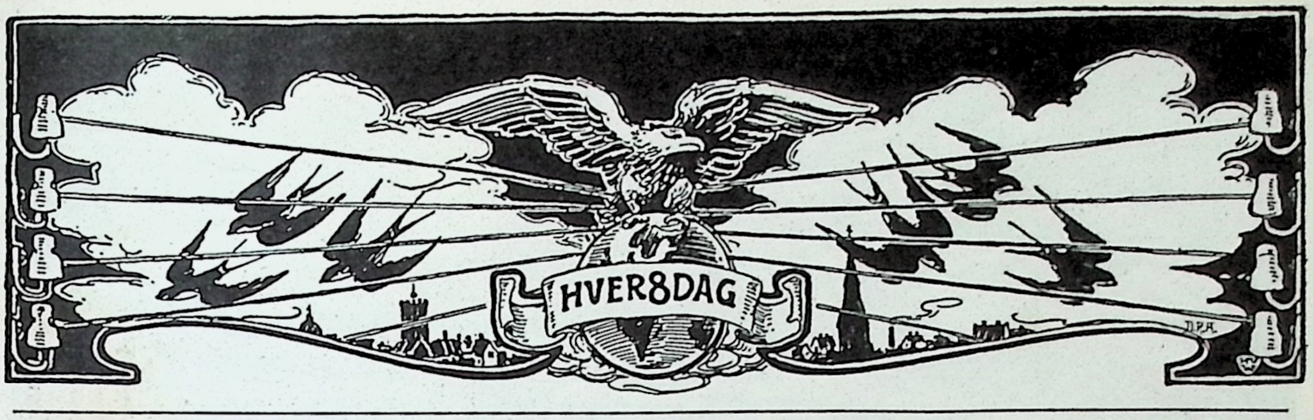
En betydningsfuld Opfindelse er gjort af en ung Gartner i Varde ved Navn *N. C. Nielsen*. Denne har alt i flere Aar syslet med at finde Sammensætningen af en Salve, der kan helbrede den stærkt udbredte Kræftskade i Træer og det synes nu at være lykkedes ham. Han har forevist Resultatet af sine Eksperimenter for vore største Avtoriteter paa Plante- og Trævækstens Omraade, og disse har udtalt sig særdeles anerkendende om Opfindelsen. Den vil blive patenteret Verden over, og der er allerede fra flere Lande gjort favorable Tilbud paa Patentet. Her i Landet udnyttes Patentet af Opfinderen selv, der i Varde har anlagt en Fabrik, i hvilken Kræftsalven tilvirkes. Gartner *N. C. Nielsen* er født i Varde 1874 og er Søn af Smaakaarsfolk.

Gartner Nielsen.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Nr. 32. Aargang 1899—1900. Søndagen den 6. Maj. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

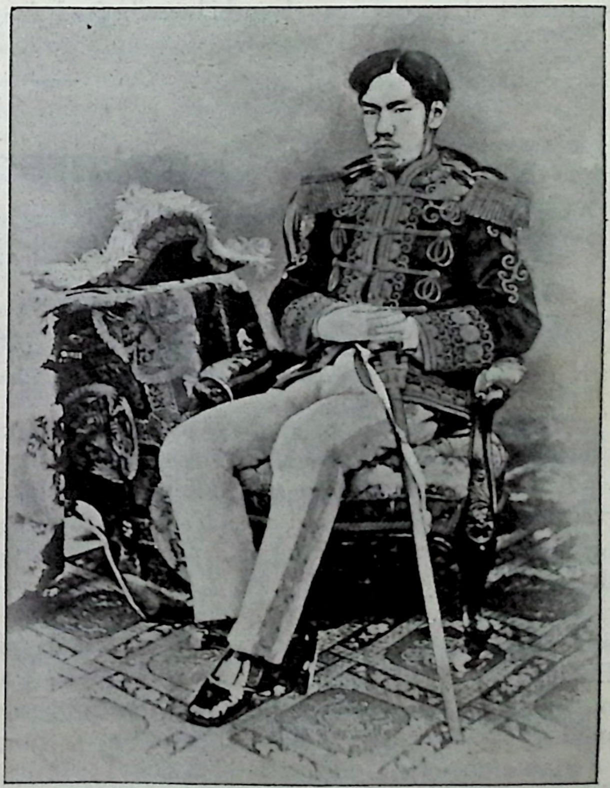
En Side (stærkt formindsket) af en japanesisk Avis, hvori Prins Valdemar var portræteret.

Yokohama-Besøget.

„Valkyrien"s Modtagelse i Yokohama var ublandet hjertelig. Bladene kom med Prins Valdemars og Prinsesse Maries Portræter paa Forsiden og af den Prøve paa den japanesiske Presse, som vi ser os i Stand til at bringe, vil det staa alle klart, at vi rent bortset fra Teksten, ikke har bedre Blade at byde paa herhjemme. Næppe var „Valkyrien"s Anker faldet, førend Landets Børn i brede Stimer omringede Skibet og tilbød Besætningen for Spotpris at gøre sig bekendt med Japans vigtigste Næringsveje. Opholdet blev længere end ventet. Mikadoens Gemalinde var blevet angrebet af et Ildebefindende, som først maatte sætte sig, inden hun saa sig i Stand til paa værdig Maade at modtage Prinsen af Danmark. Da hun var bleven rask, blev en Salonvogn straks indrettet for at føre Prinsen til Tokio, hvor Mikadoen residerer, og hvor han havde indrettet Shibapaladset til i en Uge at huse sin fremmede Gæst.

Prinsen tog med sig som Følge sin Adjudant, Kapt. *Evers*, Næstkommanderende, Kapt. *Maegaard*, Overlæge *Breuning-Storm*, Løjtn. *Nielsen* og cand. jur. *Suenson* og disse fem Udvalgte fik derigennem Lejlighed til at betræde Kejserslottets hellige Grund, fra hvilket ellers jævne dødelige strængt holdes borte.

Mikadoen, der ikke er en Mand af mange Ord og i hvert Fald kun af japanesiske, trættede ikke sine Gæster ved personlig at hænge over dem. Han bød dem Velkommen og gav en Middag for dem og han tog igen Afsked med dem, men iøv-

Japans Mikado, Prins Valdemars Vært.

Japanesiske Handelsmænd lægger til ved „Valkyrien" (Bemærk Barnet paa Japaneserkvindens Ryg).

rigt kunde ikke han, der er Solgodens Søn, til daglig have dem omkring sig. I Shibapaladset, der ligger borte fra Kejserens Slot, blev intet sparet for at gøre Tilværelsen behagelig for Prinsen og da han forlod Tokio havde han til sin rige Samling af Ordensdekorationer føjet ogsaa Storkorset af Krysantemum. Nu vender „Valkyrien" længselsfuld Stævnen mod Hjemmet.

Oprøreren Moti-Guj.

Af Rudyard Kipling.

Oversat af J. Ahlberg.

Rudyard Kipling, der omkring i hele Verden, og ganske særlig i England, nyder den største Popularitet som Forfatter, er født i Bombay 1865, blev opdraget i England og vendte i sit syttende Aar tilbage til Indien. Gribende Skildringer af indisk Liv gjorde ham berømt. Med djærvt Lune og den rigeste Fantasi beretter han om alt, hvad han har set i Verdens æventyrligste Egne.

Der var en Gang en Kaffeplanter i Indien, der vilde have et Stykke Jord ryddet for at udvide sine Kaffeplantager. Da han havde faaet alle Træerne fældede og afbrændt Underskoven, var der endnu Rødderne tilbage.

Dynamit er kostbart og Ild langsom. Det bedste Middel til at faa Rødderne op er alle Dyrs Behersker — Elefanten. Enten graver den Roden op med sine Stødtænder eller trækker den op med et Reb ved Hjælp af sine Skuldre.

Planteren lejede derfor 2—3 Elefanter og tog fat paa Arbejdet. Den bedste af alle Elefanterne tilhørte den værste af alle Vogterne, de saakaldte Mahuter. Den var hans absolute, ubestridte Ejendom, hvad der ikke vilde have været Tilfælde under en indfødt Regering; thi Moti-Guj var et Dyr, som en Konge vilde have ønsket at eje, og dens Navn betyder ogsaa oversat: Perle Elefanten. Men da Landet tilhørte den engelske Regering, saa ejede Mahuten Deesa sin Elefant, uden at nogen gjorde ham den stridig.

Deesa var en vild Krabat; naar han ved sin Elefants Styrke havde tjent sig nogle Penge, saa gav han sig til at drikke aldeles umanerlig og slog Moti-Guj med en Stok over de ømme Negle

paa Forføddernes Tæer. Moti-Guj tog altid rolig mod sine Prygl, thi den vidste, at naar det var overstaaet, vilde Deesa omfavne dens Snabel og græde; og saa kaldte han den sin Kærlighed, sit Liv, sin Sjæl og gav den stærke Drikke. Og Moti-Guj holdt voldsom meget af al Slags Spiritus, særlig Arrakspunch; dog tog den i Mangel af bedre ogsaa til Takke med Palmetræs Toddy. Derpaa lagde Deesa sig til at sove mellem Moti-Gujs Forben, og da Deesa lagde sig midt paa Landevejen, og da Moti-Guj vaagede over ham og ikke tillod hverken Rytter, Fodgænger eller Vogn at komme forbi, saa var Trafikken stanset, til Deesa fandt for godt at vaagne.

Om Dagen var der ikke Tale om at sove, medens Rydningsarbejdet hos Planteren stod paa. Lønnen var for høj, til at man vilde resikere at miste den.

Deesa sad da paa Ryggen af Moti-Guj og gav den sine Ordrer. Elefanten gravede Rødderne op, thi den havde et Par prægtige Stødtænder eller trak dem op ved Hjælp af et Reb og sine brillante Skuldre. Medens den arbejdede, kildede Deesa den bag Ørene og sagde, at den var alle Elefanters Konge. Naar Aftenen kom fortærede Moti-Guj sine 300 Pd. Grøntfoder; bagefter fik den en Pot Arrak. Deesa fik ogsaa sin Part og sad og sang for den, til det var Tid at gaa til Sengs.

En Gang om Ugen førte Deesa Moti-Guj ned til Floden og skrubbede den rigtigt godt med en Mursten og en Kokussvaber, og Elefanten forstod altid, naar den fik Ordre til at lægge sig paa den anden Side.

Derpaa undersøgte Deesa nøjagtig dens Fødder, Øjne og Folderne i dens mægtige Øren for at se, om der mulig skulde være Saar eller Tegn til en begyndende Øjensygdom.

Efter endt Inspektion gik de hjem, medens Deesa bandt sit lange vaade Haar op, og Moti-Guj, renvasket og med blank, skinnende Hud, svingede i sin Snabel en 12 Fod lang afreven Gren.

Saaledes gik det fredeligt og roligt, indtil Deesa en Dag pludselig fik en ubændig Lyst til at komme ud og slaa til Skaglerne, til at faa sig en ordentlig Rus. Den Smule, han daglig fik at drikke, kunde ikke i Længden tilfredsstille ham; han mistede al sin Kraft og Mandsmod.

Han gik saa hen til Planteren og sagde grædende:

„Min Moder er død."

„Hun døde jo for 2 Maaneder siden, og hun er død en Gang før, da du ifjor arbejdede for mig," sagde Planteren, der kendte en hel Del til de Indfødte.

„Det er i Grunden ogsaa min Tante, men hun var fuldstændig en Mo'r for mig," sagde Deesa, idet han græd endnu stærkere. „Hun har efterladt sig 18 smaa Børn, som ikke har noget at spise. Jeg kommer til at fylde deres smaa Maver," sagde Desaa og slog Hovedet mod Gulvet.

„Hvem har bragt dig de Nyheder," spurgte Planteren.

„Posten," sagde Deesa.

„Der er ikke kommen nogen Post her i den sidste Ugestid. Gaa tilbage til dit Arbejde!"

„Der hærger en smitsom Sygdom i min Fødeby, og alle mine Koner er ved at dø," hylede Deesa, helt opløst i Graad.

„Kald paa Chihun, som er fra samme By som Deesa," sagde Planteren. „Chihun! Er denne Mand gift?"

„Han!" svarede Chihun. „Nej, der er ikke en Kvinde i hele Byen, der vilde se til ham; de vilde hellere ægte en Elefant."

„Du kommer snart i en alvorlig Forlegenhed, Deesa," sagde Planteren. „Gaa straks til dit Arbejde."

„Nu skal jeg sige den rene, skære Sandhed," hulkede Deesa. „Jeg har ikke været fuld i 2 Maaneder; jeg ønsker at faa mig en rigtig god Rus, langt borte herfra, for ikke at give Aarsag til nogen Forstyrrelse paa denne himmelske Plantage."

Et umærkeligt Smil viste sig paa Planterens Ansigt.

„Deesa," sagde han, „nu har du sagt Sandhed, og du skulde straks faa min Tilladelse til at gaa, hvis vi kunde stille noget op med Moti-Guj; men du ved jo nok, at den ikke vil lystre andre end dig."

„Gid De maa leve i 1000 Aar. Jeg skal kun blive borte i 10 korte Dage. Saa skal jeg paa Ære og Samvittighed komme tilbage. Hvad Mellemtiden angaar, tillader Deres Velbaarenhed at jeg kalder paa Moti-Guj?"

Tilladelsen blev givet, og paa det gennemtrængende Skrig, Deesa gav fra sig, kom den mægtige Tykhud luntende ud fra Skyggen af en Klump Træer, hvor den havde forlystet sig med at overdrysse sig med Jord.

„Mit Hjertes Barn, hør en Gang, hvad jeg har at sige Dig," sagde Deesa, idet han stillede sig lige foran Elefanten.

Moti-Guj lagde Ørerne frem og hilste med Snablen.

„Jeg skal rejse bort en Tid," sagde Deesa.

Moti-Guj blinkede fornøjet med Øjnene. Ligesom sin Herre holdt den meget af Udflugter; der var saa mange rare Ting, man kunde snappe undervejs paa Grøftekanterne.

„Men du skal blive her tilbage og arbejde, gamle Fyr."

Moti-Guj forsøgte at se fattet ud. Den hadede at trække Rødder op. Man blev saa øm i Tænderne.

„Jeg bliver borte i 10 Dage, min kære Moti-Guj. Løft din højre Forfod, saa skal jeg banke

dette Faktum ind i dig, dit gamle vortede Dovendyr."

Deesa tog en Teltpæl og slog Moti-Guj 10 Gange over Neglene. Den brummede og stod og trippede paa Benene.

„Ti Dage," sagde Deesa, „skal du arbejde og rykke Stumper op, som Chihun her giver dig Befaling til. Sæt ham op paa din Ryg!"

Moti-Guj krummede Snablen; Chihun satte Foden paa den og blev svunget op paa dens Ryg. Deesa rakte Chihun den tunge Ankus — Jærn-Pigkjæppen. Chihun tampede løs paa Moti-Gujs skaldede Hoved som en Brolægger.

Moti-Guj brummede paa en ildevarslende Maade.

„Vær stille, du Svin fra Bagskovene. Chihun er din Mahut i 10 Dage. Og kom saa og sig Farvel til mig, mit eget Hjertesbarn, min Konge, min Behersker; bevar dit dyrebare Helbred og vær skikkelig, Farvel!"

Moti-Guj lagde sin Snabel omkring Deesas Liv og svang ham to Gange op i Luften. Det var dens Maade at sige Farvel paa.

„Nu vil den arbejde," sagde Deesa til Planteren. „Har jeg saa Lov til at gaa?"

Planteren nikkede, og Deesa forsvandt i Retning af Skoven.

Moti-Guj gik atter tilbage til Arbejdet.

Chihun var meget venlig mod den; men den følte sig alligevel fortabt og ulykkelig. Chihun gav den Lækkerier og kildede den under Hagen, hans lille Dreng kælede for den, naar Arbejdet var endt, og hans Kone kaldte den en sød Dreng. Men Moti-Guj var en inkarneret Pebersvend ligesom Deesa; den forstod sig ikke paa Familjelykke.

Den savnede sin Herre, sine Aftentoddyer, de brutale Kærtegn, ja endog Pryglene.

Ikke desto mindre gjorde den sit Arbejde godt til Planterens store Forundring.

Deesa havde imidlertid paa sin Vej truffet et Bryllupsselskab af hans egen Kaste, og sammen med disse Mennesker havde han sviret og sværmet og danset, saa han aldeles havde glemt Tiden og Aftalen med Farmeren.

Den 11te Dag oprandt uden at Deesa kom tilbage.

Moti-Guj blev løsnet for at den kunde gaa paa Arbejde.

Den saa sig omkring, trak paa Skuldrene og gik derpaa ganske roligt sin Vej, som om den havde et Ærinde at besørge.

„Halløj, Hej! Kom her hen, du!" raabte Chihun. „Kom tilbage og sæt mig op paa din Ryg, du vanartede Kreatur. Kom tilbage, du Skovenes Pryd, du Indiens Stolthed, eller jeg skal slaa alle Tæerne af dig!"

Moti-Guj brummede sagte, men lystrede ikke.

Chihun løb efter den med et Reb for at fange den.

Moti-Guj lagde Ørerne frem, og Chihun vidste godt, hvad det betød, men søgte at give sig selv Mod ved højrøstet Tale.

„Kom ikke med Narrestreger til mig, du Djævlens Søn!"

„Hrrump," sagde Moti-Guj, og det var det hele — ja, og saa de fremstaaende Øren.

Moti-Guj tog den med Ro, tyggede paa en Gren for at lave en Tandstikker og luntede saa hen til Rydningspladsen for at gøre Løjer med de andre Elefanter, som netop var begyndt at arbejde.

Chihun aflagde Rapport om Stillingen til Planteren, som kom ud og knaldede frygteligt, med en Hundepisk.

Moti-Guj viste ham den Opmærksomhed, at befordre ham fra Pladsen og op paa hans egen Veranda.

Saa stod den udenfor Huset, smaalo ved sig selv og morede sig saaledes, som en Elefant kan more sig.

„Vi kommer til at prygle den," sagde Planteren; „den skal faa saa nydelig en Dragt Prygl, som nogensinde en Elefant har modtaget. Giv Kala-Nag og Nazim 12 Fod Kætting og sig til dem, at de skal give den 20."

Kala-Nag — det betyder sorte Snegl — og Nazim var to store Elefanter, og en af deres Bestillinger var at agere Profos; thi ingen Mand kan prygle en Elefant til Gavns.

De tog Pryglekæderne og raslede med dem i Snablerne, idet de gik hen imod Moti-Guj i den Hensigt at puffe den hen imellem sig.

Moti-Guj havde i sit 39-aarige lange Liv aldrig faaet Pisk, og den havde ikke til Hensigt at gøre nye Erfaringer i den Henseende. Den ventede altsaa, idet den rokkede med Hovedet fra højre til venstre, medens den tog nøjagtig Maal af det Sted i Kala-Nags fede Side, hvor en Stødtand kunde trænge længst ind.

Kala-Nag havde ingen Stødtænder. Kæden var Tegnet paa dens Myndighed.

I sidste Øjeblik drejede den alligevel langt uden om Moti-Guj, medens den gav sig Udseende af, at den kun havde taget Kæden med for sin Fornøjelses Skyld.

Nazim gjorde helt omkring og gik ilsomt hjem. Den følte sig slet ikke oplagt til at slaas den Morgenstund, og saaledes var Moti-Guj ene paa Valpladsen.

Planteren besluttede nu ikke at gøre flere Forsøg med den oprørske Elefant, og Moti-Guj luntede atter hen til Rydningspladsen for at inspicere Arbejdet.

En Elefant, som ikke vil arbejde, og som ikke er bundet, er ligesaa vanskelig at styre, som et Skib uden Ror i høj Sø.

Moti-Guj slog gamle Venner paa Skulderen og spurgte om Stumperne gik let op; den snakkede Nonsens om Arbejde og om Elefanternes

ubestridelige Ret til en lang Middagshvile, og saaledes gik den frem og tilbage og demoraliserede sine Kollegaer, lige til Solen gik ned.

Saa vendte den Snablen hjemefter for at faa sin Aftensmad.

„Naar du ikke vil arbejde, skal Du heller ikke have Føde,“ sagde Chihun. „Du er en vild Elefant og ikke noget dannet Dyr. Du kan gaa ud i Skoven.“

Chihuns lille brune Dreng legede paa Gulvet i Hytten; han strakte sine smaa, fede Arme ud mod den vældige Skygge i Døraabningen.

Moti-Guj vidste meget godt, at det var det kæreste Chihun ejede her paa Jorden. Den strakte altsaa sin Snabel ud, lavede en fortryllende lille Krog, som den lille Dreng greb efter. Saa svingede Moti-Guj ham op i Luften, 12 Fod over hans Faders Hoved.

„Almægtige,“ skreg Chihun, „du skal straks faa 12 af de bedste og største Hvedekager, udblødte i Rom og 200 Pd. frisk afskaaret Sukkerrør, naar du blot vil være saa venlig at sætte det lille Fæ sikkert ned paa Jorden igen.“

Moti-Guj satte forsigtigt den lille Dreng ned mellem sine Forben, med hvilke den kunde have lavet hele Chihuns Hytte til Tændstikker og ventede paa sin Føde. Den spiste, og Drengen kravlede bort. Saa blundede den og tænkte paa Deesa.

Ved Daggry kom Deesa hjem. Han havde virkelig drukket og sviret forfærdeligt og var forberedt paa at faa Ubehageligheder, fordi han selv havde forlænget sin Orlov.

Han drog imidlertid et Lettelsens Suk, da han saa, at Huset og Plantagen ikke havde lidt nogen Molest; thi han kendte nøje Moti-Gujs Karakter.

Deesa kom med en hel Masse Udflugter og Usandheder, da han meldte sig hos Farmeren. Moti-Guj var gaaet hen for at faa Frokost; den var bleven sulten efter den natlige Ekspedition.

„Kald paa dit Dyr,“ sagde Planteren, og Deesa raabte paa den i det hemmelige Elefantsprog, om hvilket nogle af Mahuterne mene, at det stammer fra China, fra Verdens Oprindelse, da Elefanterne og ikke Menneskene vare Herrer paa Jorden.

Moti-Guj hørte ham og kom.

Elefanterne galoppere ikke. De bevæge sig i forskellige Gangarter.

Hvis en Elefant ønskede at naa et Eksprestog, vilde den ikke galoppere, men den vilde naa Toget. Moti-Guj var derfor ved Planterens Dør, førend Chihun næsten havde bemærket, at den havde forladt sin Pæl.

Den omfavnede Deesa og brølede højt af Glæde, og baade Manden og Dyret græd og hulkede over hinanden og beføIte hinanden fra Hoved til Hæl for at se, om de havde lidt nogen Fortræd.

„Nu ville vi gaa til vort Arbejde, løft mig op, min Søn og min Fryd.“

Moti-Guj løftede ham op paa sin Ryg, og saa gik de ud paa Rydningspladsen. Planteren var altfor forundret til at være vred.

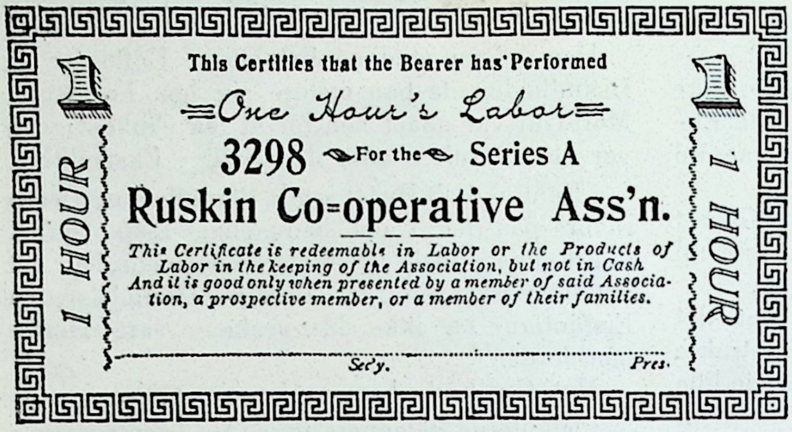
Tivoli.

Efter et Par Maaneders Soigneren aabner Tivoli sine Porte og vil i Aar gøre alt for at tage Konkurrencen op med Verdensudstillingen, der maaske nok har et Par mere storstilede Forlystelser at byde paa, men ikke bærer det hyggelige Familielivs Præg, som karaktiserer Tivoli. Vi ældre vil finde Tivoli uforandret og vi vil ikke skuffes, vor gamle Kærlighed vil ikke fange Rust, men for Ungdommen vil alt derinde synes evig nyt og herligt. Børnene vil hale deres gamle Ven, Kontrolløren, ned til Søen og drikke Tivolis Skaal i det friske, uberusende danske Kildevand, som man i hvert Fald ikke faar Mage til paa Pariserudstillingen.

Tivolis Skaal! (Scene fra Tivoli-Kilden).

En Fremtidsstat i Svøbet.

1 HOUR

This Certifies that the Bearer has Performed

One Hour's Labor

3298 For the Series A

Ruskin Co-operative Ass'n.

This Certificate is redeemable in Labor or the Products of Labor in the keeping of the Association, but not in Cash. And it is good only when presented by a member of said Association, a prospective member, or a member of their families.

Sec'y. Pres.

1 HOUR

En mærkelig Pengeseddel, lydende paa 1 Times Arbejde.

En anerkendt og grundfæstet socialistisk Koloni, hvor Lighed for alle var Alfa og Omega, hvor Lykke og Tilfredshed gennemtrængte alle, hvor en hjærtevarmende Sympati og Fredens milde Tusmørkestemning bandt Menneskene sammen i Endrægtighed — dette har staaet for mangen idealt anlagt Filantrop som en fager Drøm.

Og denne Drøm har nu antaget Virkelighedens faste Form.

I den skønne, maleriske Jellow Creek Dal i Staten Tennesee i Nordamerika, omkranset af høje Kridtklipper og svagt bølgende, til Dels skovklædte Høje ligger dette moderne Utopien, der er kendt under Navn af *Ruskins kooperative Association*. Den samlede Befolkning, noget over halv tredje hundrede Sjæle, lever i Virkeligheden som én stor Familje. Denne Familje regerer sig selv, har sit eget Pengesystem — ikke baseret paa de ædle Metaller, men paa Arbejde, og den betaler samme Pris for enhvers Arbejde. Den simple Markarbejder faar lige saa høj Løn som Præsidenten.

Det er ikke saa lige en Sag at blive Medlem af denne socialistiske Koloni i Ruskin. Det koster en Del Penge — den haardt arbejdende, fattige Mand har ikke let ved at blive optaget — og der kræves en vis Grad af aandelig Udvikling, eller i alt Fald en delvis Forstaaelse af Tidens sociale Problemer.

Et Skema, man ved Anmodning om Optagelse i det nye Samfund maa udfylde, indeholder blandt andet følgende Spørgsmaal:

„Er De villig til at paatage Dem et hvilket som helst nyttigt Arbejde, naar der ikke er noget for Dem at gøre i Deres egen Profession?"

„Mener De, at alle bør have samme Betaling for det samme Antal Arbejdstimer, hvis de arbejder efter bedste Evne?"

„Hvilke Værker om sociale Spørgsmaal har De læst?"

„Hvad forstaas ved Socialisme?"

„Hvad forstaas ved Kommunisme?"

„Hvad forstaas ved Konkurrence?"

„Hvad er Deres Hensigt med at blive Medlem af dette Samfund?"

En samvittighedsfuld Besvarelse af disse Spørgsmaal forlanges, hvorefter Ansøgningen bliver slaaet op paa Koloniens Meddelelsestavle fra Mandag Morgen til Lørdag Eftermiddag. Nu foretages der en Ballotering, og dersom man opnaar at faa to tredje Dele af de afgivne Stem-

Idyl fra det amerikanske „Ruskins Samfund", hvor alle Mennesker er ligestillede.

mer for sig, bliver man optaget mod et kontant Indskud af 100 Pund Sterling (ca. 1800 Kroner) som Betaling for ens Andel i den fælles Ejendom.

Disse Fordringer er ikke smaa, men Fordelene ved at være Medlem er ogsaa betydelige.

Der garanteres det nye Medlem Arbejde, hver Dag, han er i Stand til at arbejde, og Betaling for hver Dag, han er syg. Han faar gratis et Hus med Grund — skattefrit, thi Kolonien paatager sig at udrede alle Afgifter. Føde, Vask, Lægehjælp etc. koster ham intet, og hans Børn underholdes og faar Undervisning af Samfundet. Alt, hvad han behøver at købe, er Møbler til sit Hus og Klæder til sin Familje.

Der føres et meget regelmæssigt Liv i Ruskin. Om Morgenen Kl. $5^1/_2$ vækkes Beboerne ved Lyden af en Dampfløjte. Kl. 6 melder den samme Fløjte, at der spises Frokost, og atter Klokken 7, at Dagens Arbejde tager sin Begyndelse. Ingen tør svigte denne Opfordring, end ikke Præsidenten, Hr. Allan Fields, en elskværdig Personlighed, der nyder Samfundets ubetingede Tillid. Mellem Kl. 12 og 1 staar det uhyre Middagsbord dækket i en stor Sal for alle de halvtredje hundrede Medlemmer. Et stolt Syn at se disse Arbejdets Pionerer nyde deres Middagsmaaltid med en venlig, ligefrem Høflighed mod hverandre, der tydelig lægger for Dagen deres faste Tro paa, at Lighed alene bringer Lykke og Tilfredshed! Kl. 5 høres Dampfløjten atter. Denne Gang for at forkynde, at Dagværket er til Ende.

Midt i dette „Paradis paa Jorden", hvor alle er lige, hvor den haarde Kamp for Tilværelsen og Brødnid er ukendt, ligger en meget stor, tre Etages Bygning: Trykkeriet, „Koloniens Hjærte". Her findes den store Spisesal, her trykkes Koloniens Blad *The Coming Nation* („Fremtidsstaten"), en rent socialistisk Avis med 30,000 Abonnenter. Det var dette Ugeblad, der fremsatte Ideen til det ny Samfund. Og det førte ogsaa Tanken ud i Livet.

I Nærheden af Trykkeriet ligger Kedelhuset, der forsyner baade Trykkeri, Dampvaskeri og Savmølle med Drivkraft. Der er flere industrielle Virksomheder, hvis Overskud af Produkter sælges udenfor Kolonien. Der er Agerbrug, Kvægavl, Havedyrkning, Hønserier osv., hovedsagelig til Koloniens egen Forsyning. Og rundt om ligger spredt nette, hvidtede Huse, inden for hvis Vinduer fornøjede Ansigter smiler en i Møde.

Og saa velhavende er Kolonien bleven, at den er i Færd med at oprette et „Kollegium for den nye Økonomi".

Ungdommens Undervisning er bleven udmærket ledet; end ikke de skønne Kunster er bleven tilsidesatte.

Penge er der sjældent Brug for i Ruskin, da alle Livsfornødenheder uddeles gratis. Der er alligevel et Pengesystem, enestaaende som Kolonien er uden Sidestykke. Der udstedes „Sedler", hvis Værdi ikke lyder paa saa og saa mange Dollars, men paa saa og saa mange „Arbejdstimer". Der udbetales hver Uge 25 „Arbejdstimer" til hver voksen Mand og Kvinde — thi Kvinden faar det samme for sit Arbejde som Manden — og 10 „Arbejdstimer" kan et Barn fortjene i samme Tidsrum. For disse Penge kan man i Samfundets „Store" købe, hvad man ønsker. En ejendommeligere Prisliste end denne Forretnings skal man lede længe efter. Her en Prøve:

1 Pund The	11 Timer
1 „ Kaffe	7 „
1 Skive Tobak	2 „
1 Par Sko (bedste Sort)	70 „
1 „ Damesko (do.)	$52^1/_2$ „

Ogsaa for Adspredelser er der draget Omsorg. De unge har deres „Fremskridtsklub" og en „Dramatisk Forening" giver Dilettanter i den ædle Skuespilkunst en Del at bestille.

En Kirke har den lille blomstrende Koloni ikke, og hvad mere er, den vil aldrig faa en. Der hersker den Overbevisning i Ruskin, at en Kirke vilde blive Koloniens Død, at et socialistisk og Lighedens Samfund vilde være umulig mellem Mennesker, der i det offentlige Liv stod delte om religiøse Spørgsmaal. Føler Medlemmerne Trang til Gudstjeneste, maa de søge uden for Kolonien. Og om Søndagen ser man adskillige køre til Nabokommunernes Kirker for der at søge Opbyggelse.

Oprettelsen af „Drikkesaloner" er strengt forbudt.

Egnen, hvori denne „Fremtidsstat i Svøbet" har slaaet sig ned, er som sagt rig paa Naturskønheder, og mangen en Dag, efter endt Dagværk, tilbringer dens Beboere med Udflugter til nogle smukke Drypstenshuler, af hvilke den største ved en Fest har givet Plads for mere end 1000 Personer.

Hvem ved, hvilke Muligheder denne Spire til en ideal Fremtidsstat bærer i sit Skød? Man maa med Interesse betragte dens videre Udvikling.

Ved Charles Sveistrup.

Neergaard.

Bluhme.

Alberti.

Rigsdagsmænd paa Vej til Dagens Gerning. (Tre „Lynskud"-Fotografier).

Rigsdags-„Lynskud".

Vil man drive Lynskud-Sport, da lønner det sig at tage Stade paa et Sted, hvor Vildtet maa komme forbi i større Masser. Jægeren stiller sig op ved Græssepladser, og Vandingssteder for at tage sine Ofre paa Kornet, og det samme gør den fotografiske Lynskytte.

Udenfor Rigsdagen er der en fortrinlig Vildtbane henad 1-Tiden — det vil naturligvis sige, der *var*, saalænge Rigsdagen var samlet. Parvis eller enkeltvis kommer de intet anende Lovgivere anstigende i deres naturlige Gangart uden at ane Faren. Folk, der har god Tid, Agrarerne, der er i Byen alene for Rigsdagens Skyld, eller Landstingets Spidser, som lever af deres Midler, forhaster sig ikke, hvad der heller ikke er sundt ovenpaa den gode Frokost. Andre har mere travlt, for dem er Rigsdagen en Afbrydelse i Dagens øvrige Gærning — et Offer for Fædrelandet.

Scenen er Bredgade udfor Rigsdagens Port *vis à vis* det kirurgiske Akademi. Højesteretssagfører *Adler Alberti* kommer farende i Droske. Han er bred og værdig i Bevidstheden om sin Magt og Betydning — han har jo Bondestandens Sparekasse og Halvdelen af Danmarks Mejerier i Ryggen — og „Dannebrog" oven i Købet, saa han er fint Papir. Han kommer næsten altid kørende.

Den anden Droskepassager er *Niels Neergaard*, det moderate Partis Nationaløkonom. Han har ikke altid kørt i Droske, thi i Firserne var han kun *cand. mag.*, Historiker og Redaktør af „Tilskueren". Nu er han som Livsforsikringsdirektør en Mand, hvis Tid er knap.

Kaptajn *Bluhme* kommer ganske borgerligt gaaende. Billedet karakteriserer fortræffeligt den raske Kamphane, som han er — han har øjensynlig i Dag et Par ualmindelig kvikke Udfald paa Lager. Foruden Ministersøn, Godsejer og Radikaler er Bluhme gammel Søofficer fra 64 — en af *Suensons* tapre Gutter fra Helgoland. Det er der, han har lært at give sine Modstandere det glatte Lag.

Direktør Julius Schiøtt i Zoologisk Have med den zoologiske Konsulent, Justitsraad Juhl. (Lyn-Skud for „Hver 8. Dag").

Blandt Dyrene.

I den Zoologiske Have var Fred,
beskyttet var den af Tronen,
der var ingen, der gjorde en Kat Fortræd
— og langt mindre Direktionen.

Men Haven, alt som nu Aarene led
en Slange næred ved Barmen,
og en skønne Dag Direktionen den bed,
saa den ej kunde røre Armen.

En havde særlig voldsom den bidt,
naar han glemte de andres og sit Ord.
Han havde dog Haven gjort Tjenester tit,
— det vil sige: mest Bjørne-dito'er.

Den var ogsaa slem mod en gammel Patron,
der lagde sig ivrigt i Selen.
Han kunde ha' blevet en stor Attraktion,
for han kunde sluge Kamelen.

Hvem Gud giver Embede, gi'er han Forstand,
— med Pengene kneb det alene.
Kuponer betalte ej to Gange man, —
det var vanskeligt nok med den ene.

Slangen, den yngled — og andre kom med,
nu vilde de Kræfterne prøve.
Krokodillerne allersomynksomst græd,
da vakt blev den slumrende Løve.

Da Budskabet rundt om i Byen fløj,
mødte op alle Aktiehavere:
Grævling og Muldvarp og Høg over Høg
og en hel Del ihærdige Gnavere.

Tykhuder kom der en Mængde a'
og Gribben — den Menneskeæder,
Myg, der som Elefanter den ga'
og Ulve i Faareklæder.

„Mine Herrer! Helst jeg min Post forlod"
— hans Stemme var lutter Bæven.
Med en Ræv bag Øret hans Sidemand stod
„De er sure . . .", bemærkede Ræven.

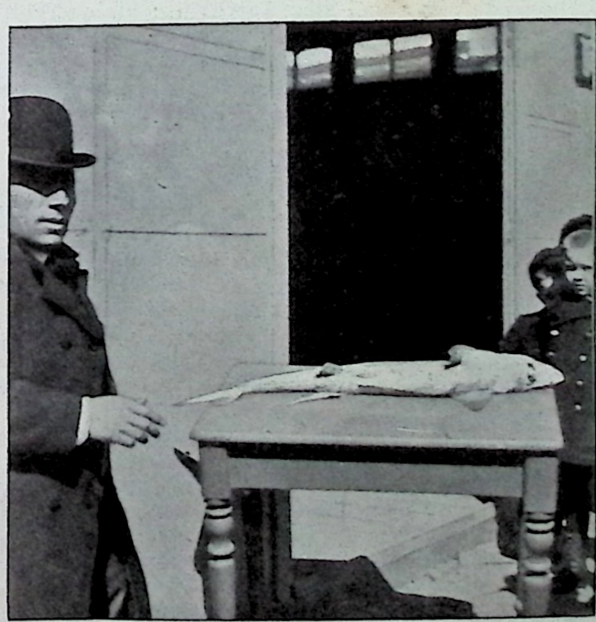
Mødt var ogsaa den blide Hiort,
den tog Løveparten af Bifald.
Da den blot havde udtrykt sig ganske kort,
fik en af Bestyrelsen Ligfald.

Gribben fløj op — den lugtede Blod,
den varslede Undergangen . . .
Tys — Døren til Haven aaben stod,
derude lød Svanesangen!

Og hvad der forresten skete mer,
det ved ingen rigtig Besked med.
Fred'riksberg Bakke — nylig i Fødselsveer,
en lille Mus kom kun ned med.

Men næste Gang, naar det løs skal gaa,
ja, da skal ved Hornet ta'es Tyrene,
og uden paa Døren skal skrevet staa:
„Det forbydes at drille Dyrene!"

Georg Kalkar.

Direktør Julius Schiøtt demonstrerer en Hajs Fødsel. (Lyn-Skud — spec. for „Hver 8. Dag".)

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

Vi har gjort, hvad vi kunde, vi har henvendt os til de to Mænd, som her fra Klitterne i Scheveningen har domineret én af de største Industrier i Verden. Vi har budt dem en Formue, vi har provet baade Penge og Trusler; men vi har ikke kunnet faa Malgamitfabriken lukket. Vi har kun én Udvej tilbage, og det er Krig. Vi er forberedte paa alt. Vi kan i Morgen overtage Malgamitfabrikationen for hele Verden; men vi maa have Fabriken her. Vi maa have den absolute Kontrol over Malgamitfonden og Fabriken, og vi foreslaar at skaffe os den Kontrol og overgive Bestyrelsen af det hele til den eneste Mand, der kan bestyre det, nemlig Hr. Anthony Cornish.“

Franskmanden satte sig, saa' hen over Bordet og trak saa utaalmodigt paa Skuldrene; for den utaalmodige Thompson var igen paa Benene.

„Saa maa den Mand ikke sidde her,“ sagde han og pegede paa Lord Ferriby. „Vi er under alle Omstændigheder ærlige. Vi kender alle Deres Historier, min fine Herre, vi véd, at De ikke kan udslette Deres Fortid, saa derfor prøver De paa at pynte paa den med gode Værker. Det er et gammelt Kneb; men det gaar ikke her. Tror De ikke, vi gennemskuer Dem og Deres søde Tale? Hvorfor vil De ikke anlægge Sag imod Roden og von Holzen? Fordi de har betalt Dem. Se paa ham, mine Herrer, han har taget imod Penge af disse Mænd i Scheveningen — Blodpenge! Jeg foreslaar, at Lord Ferriby forklarer sin Stilling.“

Hr. Thompson slog med Næven i Bordet og satte sig i samme Øjeblik overordentlig hurtigt, for Major White havde taget ham i Kraven.

Lord Ferriby havde rejst sig. „Min Stilling, mine Herrer,“ begyndte han, og saa vaklede han og tog med Haanden til sin Urkæde. „Min Stilling —“ han standsede med en Gispen, og hans Ansigt var askegraat; han vendte sig forvirret hen imod sin Nevø, for naar Livet begynder, og naar Livet slutter, er Blodet tykkere end Vand.

„Anthony,“ sagde Hans Herlighed og satte sig tungt ned.

De rejste sig alle i stor Forvirring; Major White var hurtigere end de andre og greb Lord Ferriby i sine Arme — men Lord Ferriby var død.

28. KAPITEL.

Forsigtighed.

Da Major White og Cornish var alene i Salen i Hotel „Indien“, da Doktoren var kommet og gaaet, da Rullegardinerne var trukket ned og den store Mand lagt paa Sofaen, saa' de paa hinanden uden at tale. Den Tavshed, der opstaar af den Tanke, at man kun maa sige noget godt om de døde, er den uhyggeligste.

„Vil De helst have, at jeg skal gaa over og sige det til Joan?“ spurgte Cornish.

Major White, hvis Gud var Disciplinen, svarede: „Det er Deres Kusine, saa det er Dem, der bør sige det.“

„Men jeg vilde gerne have, at De skulde gøre det,“ sagde Cornish, „saa at jeg kan træffe de andre Arrangementer. Tag hjem med hende i Morgen eller i Aften, hvis hun vil, saa kan vi, jeg mener jeg, følge efter.“

Major White begav sig altsaa paa Vej. Da han traadte ind til Joan, sad hun ved Vinduet og skrev et Brev.

„Det var hurtigt, De kom tilbage,“ sagde hun. „Har De været oppe at skændes?“

White saa' langsomt hen imod hende. Der stod en Stol ved Skrivebordet; den satte han sig paa.

Joan saa' ham uroligt ind i Ansigtet. Maaske hun saa' mere i det ubevægelige Ansigt end Verden ellers.

„Deres Fader blev pludselig syg under Mødet,“ sagde han.

Joan rejste sig halvt op; men Majoren lagde sin beskyttende Haand over hendes. Det var en stor, rolig Haand ligesom han selv.

„De kan ingen Ting gøre,“ sagde White. „Tony er hos ham.“

Joan stirrede maalløs paa ham.

„Ja,“ svarede han, „Deres Fader er død.“

Og saa sad de der i Tavshed; men nogen Tid efter fortalte Majoren hende paa sin korte, militæriske Maade, hvorledes Ulykken var sket. „Det var et Hjerteslag,“ sluttede han, „som fremkaldtes ved Overanstrengelse eller en pludselig ophidset Tilstand.“

„Malgamiten har altid voldt ham Uro,“ svarede Joan. „Han har aldrig helt forstaaet sig paa den.“

„Nej, det har han ikke,“ svarede Majoren meget bestemt.

„Jeg forstaar mig heller ikke paa den,“ sagde Joan.

Majoren saa' meget mørk ud, han havde som sædvanlig ingen Forklaring.

„Er Fader bleven narret af nogen?“ spurgte Joan efter en Pavse. „Man hører saadanne underlige Rygter om Malgamitfonden. Jeg antager, Fader er bleven narret.“

White nikkede alvorligt. „Ja,“ svarede han, „han er bleven narret.“

„Før han gik, sagde han, at han slet ikke havde Lyst til at gaa til det Møde,“ vedblev Joan, „men at han altid gjorde sig det til Regel at ofre sin Tilbøjelighed for sin Pligt. Aa, min stakkels Fader!“

„Ja,“ sagde Majoren og saa' ud af Vinduet; han udholdt Joans faste, ransagende Blik som en Mand.

„Sig mig,“ sagde hun pludselig, „er De og Tony ogsaa blevet narrede.“

Major White tænkte efter et Øjeblik.

Det er uklogt at sige selv den mindste Usandhed hurtigt.

„Nej,“ svarede han til sidst, „ikke saa meget som Deres Fader.“

„Men De blev narret først, ikke sandt?“ spurgte hun. „Jeg véd, at Tony blev narret, det er jeg ganske sikker paa. Han opdagede det maaske senere; men De“ — hun tog sin Haand bort; for hun havde pludselig opdaget, at den laa under hans.

„De er aldrig bleven narret,“ sagde hun med et Anstrøg af Vrede.

„Maaske ikke,“ indrømmede Majoren modstræbende, og han saa' angerfuldt paa den Haand, hun havde trukket tilbage. „Jeg forstaar mig ikke meget paa velgørende Stiftelser,“ vedblev han efter en Pavse. „Jeg ser dem maaske ikke i det rigtige Lys. Nej, jeg synes, at man skulde være mere forretningsmæssig, end ellers, naar der er Tale om velgørende Stiftelser, og vi er ikke forretningsmæssige — ikke engang De.“

Saa kom Tony. Han viste ikke nogen stor Bevægelse; men maaske Joan og han forstod hinanden uden den Slags Ting, for de havde kendt hinanden i

mange Aar. Medens de tre endnu sad og talte sammen, kom der kørende flere Vogne til Hotellet. Roden kom for at forhøre sig om, hvorledes det var gaaet til, og Fru Vansittart kom, og der kom forskellige Bud. Saa mødte endelig Wade, som Tony Cornish havde sendt Bud efter.

Marguerite traadte ind og gik hen til Joan uden at sige noget, og lidt efter forlod de to unge Piger Værelset, saa de tre Mænd var alene. Tony havde allerede forsynet sig med Pen og Papir. Om tolv Timer skulde det, som Verden maatte vide om Lord Ferriby, staa paa Tryk. Der var lige Tid til at telegrafere til „Times."

„Jeg har faaet Papirfabrikanterne til at tie," sagde Cornish, medens han skrev, „selv den Æsel Thompson. Jeg smeddede medens Jærnet var varmt."

„Og Roden aabner ikke sin Mund," tilføjede Wade.

Wade, Tony og White spiste til Middag sammen i et Hotel i Haag. Medens de sad til Bords, blev der bragt Cornish et Telegram. Det var fra Lord Ferribys Sagfører i London, som meddelte, at Tony Cornish var bleven udnævnt til Eksekutor af Hans Herligheds Testamente.

„Gud ske Lov," sagde Tony, da han havde læst Telegrammet og gav det over til Wade, som saa' alvorligt paa det uden at sige noget. „Nu behøver ikke engang Joan at vide Besked."

For da Cornish havde set Percy Roden spadsere i en Allé, var han gaaet ud til ham og havde talt med ham, og paa et ligefremt Spørgsmaal havde han faaet et ligefremt Svar om den Pris, som han havde betalt Lord Ferriby for at bruge hans Navn i Malgamitfabrikens Forretninger.

Joan havde valgt at blive i sin egen Lejlighed, hvor Marguerite holdt hende med Selskab indtil om Aftenen, da hun skulde rejse til England sammen med White. Majoren havde med saa faa Ord som muligt erklæret, at han vilde gøre, hvad det skulde være, forudsat, at det ikke krævede særlige Anstrængelser med Hensyn til Konversation.

„Jeg kommer hjem fire og tyve Timer efter dig," sagde Cornish, da han sagde Farvel til Joan paa Stationen. „Du behøver ikke at tro paa Rygter eller bryde dig om Folkesnak. Hvis Folk gør uforskammede Spørgsmaal, saa henvis dem til White."

„Saa skal jeg nok ekspedere dem," tilføjede Majoren.

De havde dejligt Maaneskin, da de sejlede fra Holland til Harwich. Joan havde mest Lyst til at blive paa Dækket, og Major White skaffede to Stole. De satte sig i Læ af en Baad, og Joan syntes fuldstændig optaget af sine egne Tanker.

Hun talte slet ikke i lang Tid.

„Jeg gad vide, om det er min Pligt at blive ved med at have Andel i Malgamitfabriken," sagde hun tilsidst. „Jeg er bange for det." Hendes alvorlige Bestræbelser for at opdage, hvad der var hendes Pligt, og saa gøre den, optog hendes største Tid og Opmærksomhed.

„Hvorfor?" spurgte Major White.

„Fordi jeg ikke har Lyst til det."

Majoren overvejede længe denne Sag — han røg næsten en halv Cigar i den Tid. Joan sad og saa' ud paa Havet, og Maanen skinnede ned paa hendes Ansigt og viste, at det var præget af Ængstelse. Som mange af hendes Samtidige var hun belemret af en umaadelig Lyst til at gøre sin Pligt i Forbindelse med en umaadelig Mangel paa Pligter, som hun kunde gøre.

„Jeg vilde ønske, De vilde sige mig, hvad De mener," sagde hun.

„Jeg synes, at Deres Pligt er klar nok," sagde White.

„Saa?"

„Ja, lad Malgamitarbejderne og Kræmmerlærlingene og alt det fare og gift Dem med mig."

Men hun rystede sørgmodigt paa Hovedet.

„Det kan ikke være min Pligt," sagde hun.

„Hvorfor? Er det, fordi det ikke er ubehageligt nok?"

„Ja," svarede Joan efter en Pavse med den største Alvor. „Ja, det er netop det."

Majoren syntes at finde noget mærkeligt i denne gaadefulde Bemærkning, for han saa' op paa Maanen med et af sine sløveste Smil.

Fortsættes.

Edgar Høyer.

„Dristig vovet“ hed det Skuespil, hvormed den den Gang 29-aarige Overretssagfører *Edgar Høyer* i 1888 debuterede paa det kgl. Teater som dramatisk Forfatter.

Titlen er karakteristisk for Stykkets Forfatter. Høyer er det raske Springs Mand, som kun ser Maalet, han vil naa, ikke Vanskelighederne og Farerne. Er en Beslutning taget, skal den gennemføres — eller lide Skibbrud. Men opgives paa Halvvejen — aldrig.

Nylig har vi set Edgar Høyer kæmpe en uforfærdet Kamp — Kampen om Kasino. Der er delte Meninger om den praktiske Gennemførlighed af de store Teaterplaner, Høyer med Pressen som Talerør har fremlagt Publikum. Men det gør altid godt at se noget „dristig vovet“ — og sligt noget er Høyer Manden for.

Men selv om det ikke skulde lykkes Høyer i Længden at erobre sig nogen fast Plads som Teaterleder i Hovedstaden, saa har han som dramatisk Forfatter alle Betingelser for at blive Publikums populære Mand, for saa vidt han ikke allerede er det. En Succes som „Familien Jensen“, baaret oppe af den Sans for det aktuelle, som ogsaa er *Esmanns* Force, glemmes ikke let, og samler altid paa Forhaand Interesse om sin Forfatters senere Arbejder. I disse Dage er man spændt paa at se, hvad „Konsulens Aktier“ fører i sit Flag.

Forfatteren Edgar Høyer ved sit Arbejde.
(Spec. fot. for „Hver 8. Dag“).

Det er et Skuespil i den finere Stil. Høyer skyndte sig at skrive det, sende det ind og faa det antaget paa den kongelige Scene, endnu i indeværende Sæson.

„For jeg vilde dog ikke have“, siger han, „at Folk skulde mene, jeg blot vilde være Kasinodirektør for at faa mine Stykker spillet. Jeg vilde vise, at det kan jeg alligevel!“

Verdensudstillingen.

Hvis Vejret havde været graat og koldt, eller hvis det havde regnet paa Udstillingens Aabningsdag, da vilde de besøgende have været mindre velvillige, mindre overbærende mod de mange Porte, som var lukkede. Men Foraaret holdt Indvielse sammen med Udstillingen og for deres forenede Kræfter og samlede Ynde maatte Folket bøje sig.

Den Modtagelse, som Loubet var Genstand for, kunde paa ingen Maade sammenlignes med den Begejstring, hvormed Carnot i 1889 blev hyldet. Det synes, som om det franske Blod har mistet noget af sin Varme efter den sidste store

Alfred Picard.
Udstill. Generalkommissær.

Delaunay-Belleville,
Udstill. Generaldirektør.

Bouvard,
Udstill. Arkitekt.

Krise. Loubet selv var, som altid, venlig, korrekt og kølig, da han svarede paa den socialistiske Handelsminister Millerands Indledningstale. Millerand priste med den Pathos, som klæder det franske Sprog saa godt, Arbejdet, der adler Folkene og binder Nationerne sammen. Han mindedes alle dem, der havde lagt deres Sjæl og Energi i det store Værk.

Af gode Grunde var Præsidenten ikke indenfor i nogen af de særlige Udstillingssale eller i de fremmede Nationers Bygninger. Men hen over Jordhøje og Planker, under Stiger og Stilladser fandt han og hans Følge Vej til Baadene, der over den mere farbare Seinestrøm skulde føre dem fra Jenabroen til Aleksanderbroen. Fra Søen tog de Udstillingsfaçaden i Øjesyn og overøste med mange Lovord Udstillingens Generalkommissær *Alfred Picard*, som

Millerand. Loubet. Picard. Waldeck-Rousseau.
Fra det officielle Besøg paa Udstillingen.

dog, trods alt, havde bevirket Vidundere Natten mellem d. 13. og 14. April.

„Nationernes Gade" tog sig prægtig ud, som dens Bygninger dér laa Side om Side i venskabelig Rivaliseren. Hvert Lands Arkitektur er repræsenteret ved en særlig typisk Stil, saaledes er det tyske Hus en Gengivelse af en af de kendteste Bygninger i Nürnberg. Den almindelige Mening er, at Italiens Hus bærerPrisen.

Kun tre—fire andre Baade fulgte i Præsidentbaadens Kølvand, og man havde saaledes mærkelig nok ladet en god Lejlighed gaa fra sig til at arrangere et festligt Skuespil. Havde det været i London eller i New-York vilde Søen have været fyldt af alle Slags Lystfartøjer. Her havde Pariserne i Land svært ved at komme i Stemning ved Synet af et Par almindelige, smaa Passagerdampbaade.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

I Begyndelsen af April Maaned faldt Københavns Kommandant, Oberst Jürgensen, af hvem vi tidligere har bragt et Billede, for Aldersgrænsen, og samtidig blev Oberst *C. Lütken* udnævnt til hans Efterfølger som Kommandant.

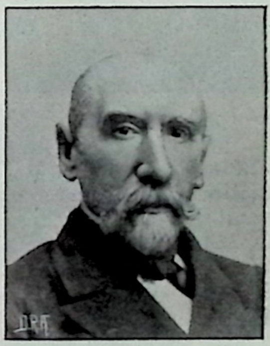
Oberst Lütken.

Oberst L. blev Sekondløjtnant 1863, Kaptajn 1880, Oberstløjtnant og Chef for 17. Bataillon 1891. Fire Aar efter overtog han som Oberst Kommandoen over 4. Regiment. Han har blandt andet haft Lejlighed til at overvære Høstmanøvrerne i Tyskland og har været knyttet til vor egen Officersskole som Censor i Tysk. Obersten efterlader sig i den aktive Armé et anset Navn, ligesom han i høj Grad har forstaaet at gøre sig afholdt ved sin humane Optræden.

Jubilæum.

Læseselskabet Athenæum, der domicilerer i Etatsraad Ferslevs Ejendom ved Stranden, kunde i Onsdags fejre sit 75-aarige Jubilæum. Den 2. Maj 1825 aabnede nemlig — som det fremgaar af en Annonce i „Adresseavisen" — Selskabet sine „Værelser" paa Østergade. I det forløbne $^3/_4$ Aarhundrede har Athenæum været Samlingsstedet for det litterært interesserede københavnske Bourgeoisi; her har de nationalliberale Høvdinge færdedes, her har Diplomaterne fordybet sig i de udenlandske Blade og fra det rigt forsynede Bibliotek er Verdenslitteraturens Skatte bleven spredt rundt om i Hjemmene.

Det yperlige Bibliotek, der rummer mange Sjældenheder og hvis Samling af historisk Literatur og Tidsskrifter er ualmindelig omfattende, fornyes hvert Aar med et Udvalg af nordiske og udenlandske Bøger, og i Læsesalene er talrige Aviser fremlagte til Medlemmernes Underholdning. Disse Tillokkelser burde være nok til i dette Jubilæums-Aar at skaffe den Tilgang af Medlemmer, der kan betrygge Selskabets Eksistens.

Bankdirektør Nellemann.

Hans Eksc. Bankdirektør *Nellemann* er og har i en lang Aarrække været Selskabets Formand.

Fabrikant *Oscar Weitemeyer*, Indehaveren af Københavns Smergelfabrik kunde den 4. Maj fejre sit 25-aarige Borgerjubilæum. W., som er født 1850, kom i en ung Alder til Maskinfaget og rejste med Regeringsunderstøttelse til Udlandet, for paa Udlandets største Maskinfabrikker at fuldstændiggøre sin

faglige Uddannelse. Da han kom tilbage, konstruerede han Maskiner til Fremstilling af Smergelartikler, og gennem hans energiske Ledelse er Københavns Smergelfabrik blevet et industrielt Foretagende, hvis Fabrikata finder Vej til de fjerneste Egne. W. er samtidig kendt for en ivrig Velgørenheds-Interesse.

Fabrikant Weitemeyer.

Fratrædelse.

Kaptajn *Chr. Fr. Madsen*, Svendborg, fratræder den 1. Maj, d. A. i en Alder af 70 Aar sin Stilling som Fører af Sydfynske Dampskibsselskabs største Skib „Thor“, efter at have været Fører af dette Skib i 23 Aar. Knap 14 Aar gammel kom han i 1844 til Søs, sejlede først paa Langfart og fik senere eget Skib, hvormed han i mange Aar farede mellem Svendborg og Lübeck, indtil han i Aaret 1877 blev Fører af Dampskibet „Thor“ paa samme Rute. Ialt har Kaptajn Madsen som Fører uafbrudt sejlet mellem Svendborg og Lübeck i samfulde 43 Aar. Han er en brav og ædel Karakter, en sjælden dygtig Sømand, der med Interesse og Nidkærhed har røgtet sin ansvarsfulde Gerning.

Kaptajn Madsen.

Dødsfald.

Provst *J. A. Sørensen*, Sognepræst til Jerslev og Hellum ved Brønderslev er afgaaet ved Døden i sit 73 Aar. Den afdøde, som i 1845 blev privat demitteret til Universitetet, var en Søn af den i sin Tid bekendte Provst S. i Karby paa Mors. Allerede i sin tidligste Ungdom sluttede han sig ligesom Faderen til den gamle grundtvigske Kreds, der netop i Fyrrerne dannede en egen Studenterforening, „Salonen“ hvor man ved Siden af et rigt udviklende Studenterliv optog Højskoletanken, og adskillige af Medlemmerne, drog ud som Lærere. S. kom saaledes den Gang til Hindholm Højskole, efter at han var blevet Kandidat 1854. Noget senere blev han selv Forstander for Staby Højskole, hvor han i 1868 blev kaldet til Sognepræst. Fra 1874 til sin Død har han været Sognepræst i Jerslev—Hellum. Han var meget anset i Nordjylland og ualmindelig afholdt i vide Kredse baade som Præst og varm Patriot. Som ung Student deltog han som Frivillig i Treaarskrigen. Den afdøde var Ridder af Dannebroge og Dannebrogsmand.

Provst Sørensen.

Mange vil erindre Grosserer *Christian Nyeland*, som for kort Tid siden er afgaaet ved Døden, fra den Tid, da han som Forretningsmand i stor Stil hørte til Børsens kendte Folk. Sammen med Grosserer Valdemar Benzon, afd. Apoteker Alfred Benzons Broder, havde han oparbejdet en betydelig Forretning, som efter mange Aars heldige Udvikling gik i Stykker under en opsigtsvækkende Katastrofe. N. var Søn af Justitsraad Nyeland, Ejeren af betydelige Grunde paa Frederiksberg, hvor nu Nyelandsvej bærer hans Navn. Afdøde blev 73 Aar gammel.

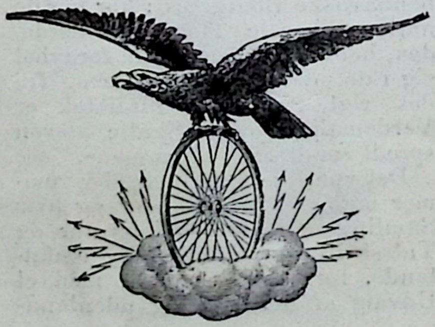
Grosserer Nyeland.

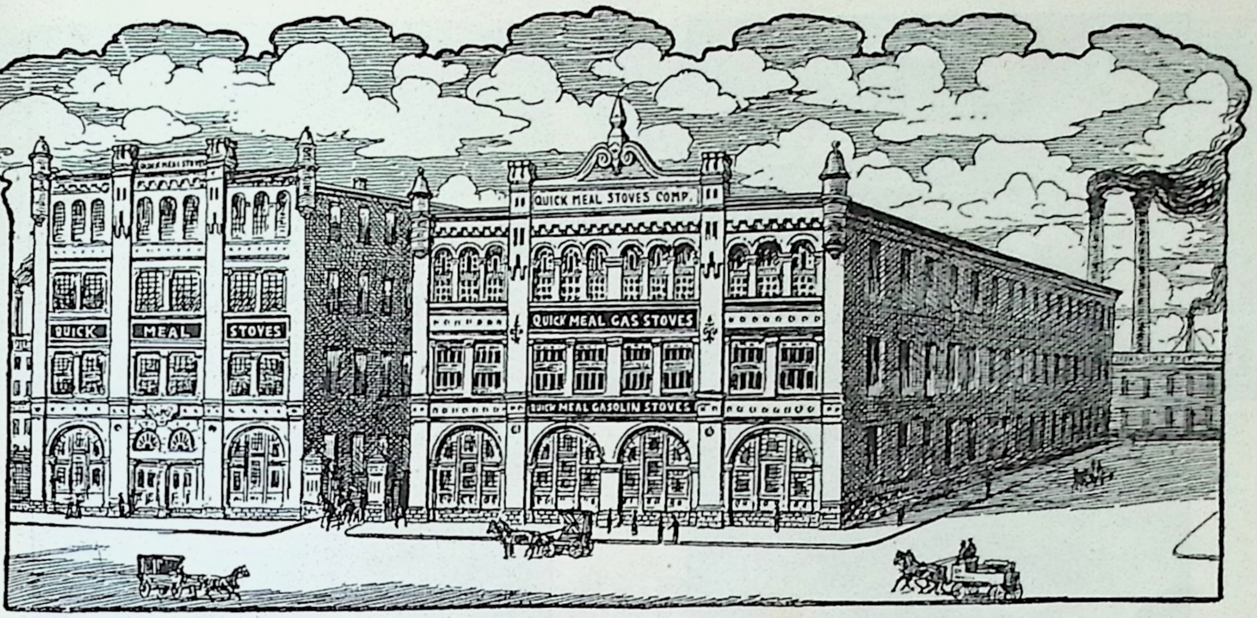
„Hver 8. Dags Musik og Sang“.

Det i Dag udkomne Nummer af „Hver 8. Dag's Musik og Sang“ indeholder: *Diabelli:* Rondo militaire (firehændig). *Mozart:* Finale af Trio i G-Dur. *J. Ph. Sousa:* Kadet-March.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej.

En af Quick Meal Stove Co.s Fabriksbygninger i St. Louis. Daglig Arbejdsstyrke 9000 Mand.

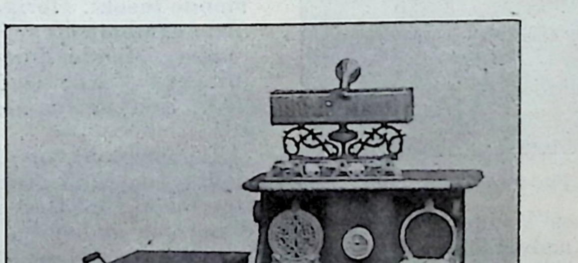
En Revolution.

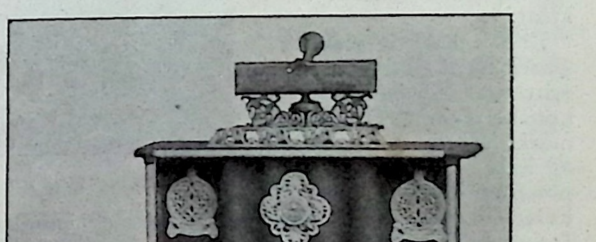
Iet gammelt Æventyr fortælles om en Kedel, som, naar den sattes over Kog, kunde fortælle alt, hvad Folk ude i Byen talte om. Kunde man den Dag i Dag udspørge denne Kedel, vilde det ligge nærmest for den at berette om den Kogningens og Bagningens Omvæltning, som de nye amerikanske Apparater, der er kommet frem under Navnet *Quick Meal*, vil medføre og som allerede sætter Husmødrenes Sind i den livligste Bevægelse.

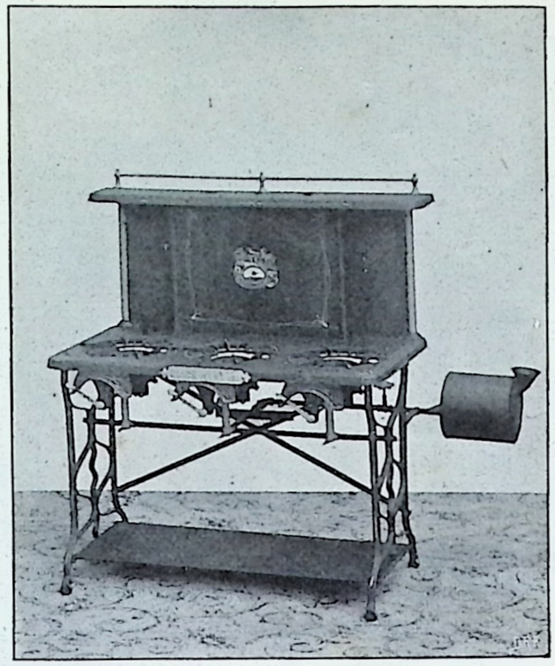
Quick Meals Varemærke.

Fællesnavnet *Quick Meal* omfatter en hel Række Koge- og Bageapparater, som arbejder enten ved Gas, Gasolin eller Petroleum og har til Hensigt helt at overflødiggøre de gamle Køkken-Ildsteder med deres voldsomme Varme, deres Røg og Kulstøv og hele ulidelige Urenlighed. Der foregaar for Tiden i Hjemmene en almindelig Overgang bort fra Brændselskomfuret til Gaskoge-Apparatet og denne Bevægelse vil faa et kraftigt Stød fremad gennem *Quick Meal Gas-Komfuret,* som bevislig gennem en særlig patenteret Brænder giver en Gasbesparelse af ikke mindre end 25 pCt. Men netop nu, da Landopholdets Tid staar for Døren, er det en ringe Trøst at faa Anvisning paa et Gaskomfur, thi mange Steder, hvor man kommer, vil man savne Hovedbetingelsen for at kunne bruge dem, selve Gassen. *Quick Meal* ved atter Raad. Den bringer i Handelen nogle Apparater, som af den ganske eksplosionsfri og ganske lugtfri Vædske *Gasolinen* formaar at udvikle den nødvendige Gas, i Besiddelse af en

mægtig Hedestyrke. Paa samme Maade kan Petroleum anvendes. De er lette at betjene, lette at flytte, aldeles renlige og overmaade pyntelige. Til at supplere disse Kogere har Quick Meal konstrueret en Stege- og Bageovn, som vil nedslaa Bekymringer, der i Aarevis har nedtrykt alt godt Humør hos Køkkenets Herskerinder.

Enden er ikke endda paa de Goder, som *Quick Meal* med rund Haand kaster ind i det husholderske Liv.

Der er f. Eks. nogle Strygejern, der fyldes med et Glødestof, som holder sig rødglødende i 10 Timer og andre Jern, hvis Haandtag under Strygningen med Lethed kan aftages og anbringes paa et nyt Jern. Ogsaa en hel Strygemaskine forefindes, særlig beregnet paa Vaskerier, Hoteller og store Husholdninger. Den tørrer og stryger Tøjet saa hurtigt, at den erstatter 8 Personers Arbejdskraft.

Et dansk Aktieselskab: *Quick Meal Stove Co.* har erhvervet sig det amerikanske Patent for Danmark, Norge og Sverig og aabnet et meget imponerende Udstillingslokale, Pilestræde 12. Underhaanden har det imidlertid forinden Butikkens Aabning solgt en større Forsyning her i Landet og derved skaffet sig en hel Række ypperlige Anbefalinger i Hænde, der tilstrækkelig godtgør, at Quick Meal herhjemme har en Mission, hvis heldige Resultat er givet paa Forhaand.

Quick Meal er endnu saa ung i Evropa, at den ikke har været med til mange Udstillinger, men hvor den kom hen, i Hamborg 1898, i Magdeburg 1899, har den erhvervet sig de højeste Udmærkelser.

Her i Bladet er der kun blevet Plads til at gengive fire forskellige Apparater, men de findes i enhver Størrelse og Udstyr og til vidt forskellige Priser. Gasolinen, som bruges til at paahælde Apparaterne, besørger Forretningen tilsendt enhver Forbruger overalt i Danmark.

Det Mærke, under hvilket Quick Meal allerede har gjort sig bekendt, fremstiller en lille fjedret Skabning, som næppe har brudt Æggets kalkede Skjul, førend det er paa Jagt efter et forbisummende Insekt. Herigennem symboliseres paa pudsig Maade Forretningens Navn: *Quick Meal, det hurtige Maaltid.*

Utvivlsomt vil vore Husmødre med god Appetit tage for sig af Retterne, og Manden vil ikke betænke sig paa at bevilge det nødvendige paa Hjemmets Finanslov, naar han fremtidig kan se sin Kone møde ved Bordet i straalende Humør og med mindre heftigt blussende Kinder.

Udstillingsvinduet, Pilestræde 12.

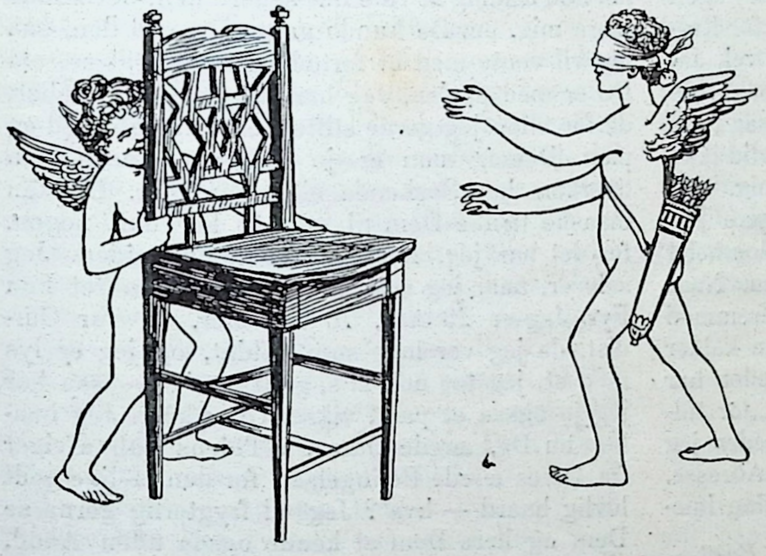

Nr. 33. Aargang 1899–1900. Søndagen den 13. Maj. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Blinde-Buk.

Af Annette Vibe.

Under ovenstaaende Pseudonym præsentere vi for vore Læsere en ung Forfatterinde, som med den lille Novelle-Skitse: „Blinde-Buk“ for første Gang træder frem for Publikum.

1ste Brev.

Hun.

De, min Herre, har ønsket at korrespondere med en Dame, der ikke behøvede at være i Besiddelse, hverken af Skønhed, Rigdom eller Ungdom, disse Atributter, som altid forlanges, forlanges paa en brutal Maade; min Herre, Deres uegennyttige Tanker have vundet min Tillid, thi hvad kan være mere uegennyttigt end intet at fordre af det, som Mængden sætter uvurderlig Pris paa? Grunden, hvorfor jeg skriver, er altsaa for det første den, at De har pikeret min Nysgerrighed, for vi Kvinder er jo — næst efter Mændene — de mest nysgerrige Skabninger paa Guds grønne Jord. — De maa jo være noget for Dem selv — De sætter min Fantasi i Bevægelse. Jeg vugger mig paa Flugten i Fantasiens Rige i de skønneste Forestillinger — kom nu ikke med Virkelighedens Dampsprøjte og forstyr mine dejlige Billeder. Jeg kan tilfredsstille alle Deres beskedne Fordringer, min Herre, tør jeg nok sige, thi hvad mig selv angaar, behøver jeg jo ikke at hengive mig til Fantasien, der har jeg Virkeligheden. Jeg maa dog gøre den Bemærkning, at jeg nok forstaar, at De, selv om De ikke stiller de ovennævnte Fordringer, saa dog, som rimeligt er, ikke vil betragte Egenskaber af den omtalte Slags som Hindringer for en Korrespondance, og derfor tilføjer jeg, at Muligheden jo ikke er lukket for, at en ung, skøn og rig Dame ogsaa maatte kunne tilfredsstille Dem. Efter at De nu, min Herre, saaledes har faaet en, som jeg haaber, særdeles klar Forestilling om Deres ubekendte Brevskriverinde, tager jeg ikke i Betænkning at gaa videre — jeg har nemlig ogsaa nogle smaa Betingelser at stille. De skriver, at Diskretion er en Selvfølge for begge Parter, hvilket jeg villigt gaar ind paa, men jeg gaar saa vidt, at jeg ønsker *kun* at korrespondere og ikke nogen Tid nogen personlig Sammenkomst, thi da det ikke er det ydre, det kommer an paa for *Dem* og heller ikke for *mig*, mener jeg, at vi kunne blive tilstrækkelig tilfredsstillede ved at lære hinandens Aand at kende igennem denne Brevveksling, som jeg venter mig meget af og glæder mig *umaadeligt* til. Vent derfor ikke at faa mit virkelige Navn, Stilling, Bopæl eller andre Kendetegn paa mig at vide, for dermed er jeg aldeles bestemt paa det rene, at det vil spolere det smukke skriftlige Venskab, vi agte at etablere. Hvad kan yde en bedre Fornøjelse end

saaledes at lære et Menneske at kende, forudsat da, at der er noget ved dette Menneske, hvad vi naturligvis gensidig antage. — Føler De Dem ikke løjerlig! Er det ikke, som De lig en Fisker har stukket en Snøre med en Krog i Vandet — hvem vil bide paa? Har De ikke en lykkelig Fornemmelse ligesom Fiskeren, naar Fisken har bidt paa? Kildrer det Dem ikke, at De har faaet Bid? Det er rigtignok ikke nogen stor og straalende Fisk, De har faaet fat i, men hvad skal man sige — noget er bedre end intet. Eller er det for beskedent? Jeg ligner derimod kun paa en Maade Fisken. Jeg ved, hvad jeg gør. Fisken, den dumme Torsk, havde jeg nær sagt (men Amatører fiske jo i fersk Vand) altsaa Fisken, den Idiot, den tror at faa fat i en Lækkerbidsken, nu vel min Herre, det er maaske ikke smigrende; men det gør jeg ikke — jeg er ligesom De beskeden i mine Fordringer. Endvidere vil jeg aldeles ikke tillade Dem at sluge mig, hverken i kogt eller stegt Tilstand — (jeg kan — til forskellige Tider — være enten i den ene eller anden af disse Tilstande) — som Fisken maa enten den vil eller ej. Jeg gør heller ingen krampagtige Bevægelser for at slippe fri for Krogen, nej, jeg befinder mig egentlig helt vel. Ja, hvis De ikke vil tro for ilde om mig og beskylde mig for at lave Brandere, vilde jeg sige, saa frisk som en Fisk i Vandet. For at De imidlertid ikke allerede første Gang skal blive træt af mig, sender jeg Dem denne Gang ingen yderligere Beskrivelse eller Forklaring eller nogetsomhelst mere, hvilket De ogsaa nok kan forstaa. Naar man første Gang aabenbarer sig for en fremmed Sjæl, maa man vise lidt af det, Skjalden kalder „Sjælens Blygsel", hvis man overhovedet har den Frækhed at nævne dette Udtryk „för tillfället". Haabende at høre fra Dem, beder jeg Dem sende Deres Svar til omstaaende Adresse, og vær forvisset om, at jeg med Spænding imødeser det.

Deres fremmede Fugl.

2det Brev.

Han.

Hvorledes skal jeg begynde, fremmede Fugl eller Fisk, eller hvad Pokker De vil? De siger, det er Dem, der er paa Krogen, nej det er sandelig mig. Der har jeg lavet en net Redelighed! Jeg er imidlertid overordentlig glad over, at De vil skrive til mig, skønt Betingelserne er lovlig haarde — hva'? Naa, ja De har forstaaet mig godt nok, det *kommer* naturligvis just ikke an paa de omtalte Egenskaber, skønt De maa indrømme, det er ikke det allerværste at være i Besiddelse af dem. Det er li'som med Mønt. Man kan sku' være en meget pæn Fyr, fordi man ingen har, men det pynter alligevel svært at ha'e noget Sølvtøj. Og De er nu ogsaa baade smuk og ung, derom er jeg overbevist, det kan jeg høre paa Maaden, De skriver — naa sikken et Humør! Ja, Humør *er* nu det allersombedste i denne Verden, jeg har tit lagt Mærke til, at er Humøret daarligt, saa er det kun skidt med 'et. At De er smuk, tvivler jeg ikke paa, du store Kineser, De er styrtende smuk — jeg kan se Dem for mig — Deres Haar er lyst, og der er Masser af det — og Deres Øjne — naa da! Det gaar mig gennem Marv og Ben — ikke at tale om hele Skabelonen, den er nysselig, nu har De min Mening. De taler om Fantasi, ja vel, den kan der være meget i. For mig er De jo Fantasi, og nu kan De selv se, hvad De har gjort mig til straks. Jeg er saa forliebt som en Rotte i en sød Ost. Og som De kan skrive for Dem, naa da, da! Men De er maaske fin paa det, eller af de lærde Damer, for er De det, er jeg bange, De ikke vil faa Fornøjelse af mig. Dette her Brev stikker jeg ud som et Slags Følehorn, nu kan De selv høre, jeg staar ikke tilbage i Naturhistorie, jeg var flink, da jeg gik i Skole baade i Oldenborren og det andet. De maa godt faa min Stilling at vide lidt senere hen, det kunde more mig, om De kunde gætte Dem til den, saa jeg vil vente med at fortælle Dem for at se, om De er med paa'en. Jeg har ikke meget Tilbehør, derfor vilde jeg gerne stifte Bekendtskab med en pæn Dame, man er jo saa ene, naar man hverken har Søskende eller Forældre. De kan maaske tænke Dem til, at jeg har haft nogen, for det har jeg, men det er længe siden. Jeg selv er, naar jeg selv skal sige det, en ret køn Fyr. Jeg er 29 Aar, 70 Tommer, og var Gardist, da jeg var inde som Soldat, og jeg er lys med et, jeg tør nok si'e, godt Ansigt — saa har jeg jo ogsaa et pænt vikset Overskæg. Jeg haaber nu De, ærede Dame, i Tidens Løb afviger fra Deres ærede Betingelser, for den er lige godt lovlig haard — hva'? Jeg vil frygterlig gerne se Dem og lære Dem at kende ogsaa uden Aand, jeg mener naturligvis, naa De forstaar mig nok, for De er en klog én, saa meget kan jeg da se med et halvt Øje. Tro nu ikke, jeg mangler nogen af dem, jeg har dem begge to — to meget pæne Glugger. Men jeg længes svært efter at se Dem min kære Fisk eller Fugl. Kan De ikke finde paa et Sted, hvor jeg kan faa om blot et nok saa lille Glimt af Deres kønne lille Gesicht? Nu maa De ikke narre mig, for det vil gøre mig meget bedrøvet, jeg glæder mig voldsomt til Deres næste Brev.

Deres ærbødige og forventningsfulde

Beundrer.

3die Brev.

Hun.

Jeg siger Dem Tak for Deres Brev, skønt jeg maa sige, at det forbavsede mig lidt. „Det lig-

ger naturligvis i", sagde jeg til mig selv, „at du er aldeles ukendt med den Maade at gøre Bekendtskab paa, der er jo en saadan Formummethed (kan man for Resten sige det, er det ikke noget, jeg selv laver) over Deres Brev, at jeg er bleven helt fortumlet. Da jeg havde læst det, var min første Tanke, at det var løjerligt, jeg kunde ikke rigtig gøre mig fortrolig med, at det var til mig; men dernæst gik det op for mig, at jeg var dum, for det hele var naturligvis Løjer. — De er endnu mere diskret end jeg, min Herre, for De forvandler Dem selv. Jeg blev, forsikrer jeg Dem, ganske flov, for det maa altsaa være et *meget* dristigt Skridt, jeg har gjort, siden De, min Herre, behøver helt at give Dem Udseende af at være en anden, end den, De er. Men da det saa gik op for mig, at det egentlig var umaadelig grinagtigt, saa tænkte jeg, lad gaa alligevel, han skal aldrig faa dig at se eller vide, hvem du er, saa gør den Smule Morskab da ikke noget. Og nu har jeg tillige noget, min Fantasi kan boltre sig med. Ja, De har Ret, det er ikke værd, De fortæller mig, hvem De er, jeg vil hellere selv se, om jeg kan hitte det. Først har jeg nu tænkt, at De er lidt af en Pudsenmager, og at De maaske gjorde Nar ad mig, men det kan man jo ikke leve af, og tilsidst er jeg kommen paa den Tanke, at De er lidt af en Skribent og meget af en Journalist. Ja, De er Journalist, det er jeg vis paa! Uagtet jeg nu ved, at jeg aldrig faar Dem at se, saa vil dog Charmen ved at komme paa Koncert eller i Teatret eller andre Steder være forhøjet, for jeg vil hver Gang tænke, mon han skulde være her? Naturligvis vil jeg se efter det Signalement, De giver af Dem selv, og samtidig er det det pikante, at det jo er helt ørkesløst, for De behøver jo slet ikke at se saadan ud. Jeg forestiller mig Dem ogsaa hellere som mørk — jeg har altid holdt mest af mørke Herrer — og saa tænker jeg, selv om jeg ikke kan kende Dem paa Deres Ydre, saa vil jeg, om jeg saa maa sige, kende Deres Sjæl, den maa titte frem et eller andet Steds — kort sagt, Sympatien vil tale til mig. Er det ikke morsomt? Nu skal De høre. Der er et vist Fællesskab i vor Stilling i Livet, jeg har nemlig heller ikke meget nær Familje, og dem, jeg har, kender jeg næsten ikke. Jeg er her i Byen for at uddanne mig, for hvis jeg siger mere, saa vil De snart kunde finde ud af mere. Samtidig er jeg her for at more mig, og det gør jeg ogsaa. Jeg danser — ja, De holder vel af at danse? — jeg spiller, jeg synger, naa ja, saa tror jeg ikke, jeg gør stort mere; saa gaar vi jo i Middagsselskab, Teatret, Kirke og til Koncert — ja og saa læser jeg. Aa jeg læser — jeg læser — jeg elsker at læse, men jeg elsker endnu mere at leve. Men leve — og læse — det er to dejlige Ting. Jeg holder mest af engelsk Litteratur — som man dog kan svælge — saadan en Masse Bøger, der er, og saa tykke, det er den dejligste Litteratur, jeg kender. Men naturligvis kender De den endnu bedre end jeg. Jeg læser for Tiden „Sarah Grand"s Bøger, hun er „grand". Jeg er bange for, De tror, jeg skaber mig. Sommetider se Folk nemlig saa løjerlig paa mig, naar jeg siger noget, de synes, jeg er — nej, jeg vil ikke sige Dem, hvad det er, nu kan De selv prøve at gætte. Jeg har en Fætter, han er for Resten en rigtig god Fyr, men han plager mig. Jeg skal være akkurat, som han nu har tænkt Kvindeidealet. Jeg siger, det er noget Sludder, for selv maa han godt lade være at være „Ideal", maa more sig, maa kommandere og være sultansagtig, han maa sige morsomme Brandere og komme hjem forelsket saa i Skuespillerinde Frk. Petersen og Danserinde Frk. Bertelsen, ja endogsaa i Dagmar Hansen. Har jeg saa nødig at være saa idealsk. Nej, De skal være min Raadgiver og Ven, det er saa dejligt slet ikke at behøve at genere sig. De kan tro, jeg skal fortælle Dem mange morsomme Ting om min Fætter og de andre, for De ved jo ikke, hvem det er — og hvad der er det morsomste, De ved heller ikke, hvem jeg er, men De faar det heller ikke at vide. Min Fætter siger, nej jeg vil ikke fortælle Dem det endnu, men naar vi bliver rigtig godt kendte, skal jeg fortælle Dem mere. Lad mig nu se, at De næste Gang ikke formummer Dem, for jeg vil alligevel hellere ha' Dem, som De er i Virkeligheden, dog selv om De forputter Dem, skal jeg nok finde Dem ud.

Deres Brev venter jeg utaalmodigt.

Hverken Fugl eller Fisk.

4de Brev.

Han.

Nej det var da det største Kommers, jeg har haft. Saa De tror ikke, jeg er det, De først troede. Hvad mener De egentlig med det? Saa De tror, jeg er Journalist. Nej, skudt fejl. Neger har jeg nu aldrig haft Mod paa at være. Men sød er De, hvad De saa tror. Saa De kommer saa meget ud at more Dem! Ja, jeg er da heller ikke bag efter! Se, vi har jo Foreningen, ja jeg er nu for Resten i forskellige, og danse, det kan vi da endnu og synge med, jeg er da ogsaa i Sangforeningen. Men Læseriet er det sku med Forlov daarlig bevendt med, for jeg har ikke saamegen Tid tilovers fra Geschæften — men der er vi igen — det er det, der brænder. Jeg læser Bladene, og naar jeg har set, hvad nyt der er, faar jeg ikke gjort stort mere. Men jeg kan godt lide, at De læser, det er pænt at have pæne Damebekendtskaber, og i Teatret kommer jeg da ogsaa en Gang imellem. Musik kan jeg li', naada, om jeg kan! „Kom Karoline, kom" og de andre. Nu skal jeg ogsaa kigge efter Dem, men jeg er

bange for, jeg kigger i Vejviseren. Jeg kan nu alligevel se Dem smile til mig, ja De er naturligvis en lille fin Dame, men jeg er da heller ikke af de daarligste, og Mønt har man da, naada! — Jeg kan nu li'godt ikke li' den Historie med Fætteren, gaa væk med den. Hvad er det, Deres Fætter har gjort lille Fugl, jeg er lige ved at revne af Nysgerrighed, han skulde da ikke ha' friet til Dem. Jeg siger Dem, De si'er nej, det raader jeg Dem lige straks — saadan en med „Dagmar“ og de andre, nej. De er sku altfor sød til ham. Bare jeg kunde faa Dem at se. Paa Søndag vil jeg spadsere paa „Linjen“, kunde De saa ikke være saa „snil“ som Svensken siger ogsaa at spadsere der ved Pavillonen, De kan kende mig paa, at jeg har en gul Krysantemum i Knaphullet, et graat Sæt Tøj med engelsk Overfrakke, Skorsten paa Hovedet og en Stok med Sølvknap — jo vi ved nok, hvordan den skærer — hva'? Send mig saa et lille Brev om, hvorpaa jeg kan kende *Dem*, De vil gøre mig saa knusende lykkelig, søde lille Fugl. Jeg vil ikke en Gang bede Dem spise sammen med mig i Pavillonen, jeg vil kun saa umaadelig gerne se Dem og hilse paa Dem. Gør det endelig, jeg er saa voldsom længselsfuld.

Deres ukendte Beundrer.

5te Brev.

Hun.

Nej, det er for galt! Jeg havde endelig besluttet slet ikke at svare. De gaar jo allerede fra Betingelserne. Og saa har De slet ikke brudt Dem om, at jeg gerne vilde, De nu skulde holde op at spille Komedie. Ikke for det, Komedien er helt morsom. Jeg sidder og smaaler, naar jeg læser Deres Brev, ja De holder Tonen godt — Bagersvend, hva'? Ikke? — Det ligner dog — Nej nu vil jeg være alvorlig, det er forfærdelig grinagtigt at skrive til Dem — og der er ingen, der ved det. Erik — det er min ærede Fætter — saa rigtig nok spørgende paa mig, da vi fulgtes ad, for jeg havde mit Brev i Haanden, og saa sa' han: „Jeg synes Du har faaet mere Korrespondance, Tutti?“ Han kalder mig Tutti. Han siger, der er meget i det Navn. Men naturligvis, min Herre, hedder jeg ikke saadan noget Vaas. Tutti, behøver jeg ikke at sige Dem, betyder „alle“, og derfor er det, han mener, der er *meget* i det. Erik er nu saa umaadelig vittig. Han si'er, at ham er der saadan „Fut i“, saa vi to passe sammen. Jeg lod som ingen Ting, kan De nok tænke. Han sa' rigtig nok: „Jeg synes, Du bli'r saa rød i Kammen, Tutti?“ Han synes nu altid saa meget, og jeg tror, det blot var for at faa det ud af mig — jeg bliver altid saa væmmelig rød over ingen Ting. Men der kom han til den rette. „Du bilder Dig nu ind, at Du skal vide alt“, sa' jeg, fordi jeg en lille Tid har Skriveraptus og skriver til mine Bekendte, straks er Du paa Færde“. „Godt Ord igen, Kusine, hvem er det da, Du saadan overfalder. Hvis jeg ikke havde Dig her i Byen, vilde jeg ønske, det var mig — men *bedre er bedre*“. Sommetider gør han nemlig Kur, skal De vide: „Naa, det mener Du dog“, svarede jeg „ja saa skal jeg nok ved Lejlighed belønne Dig og sige, hvem det er til“. Og dermed maatte han lade sig nøje, skønt han rystede misbilligende paa sit vise Hoved. Aa, det er morsomt, at jeg kan fortælle Dem alt dette, det er saa interessant, synes De ikke? De spørger, om Erik har friet til mig, aa det er nu saadan at gaa lige til det. Han kan godt lide mig, det har han sagt mange Gange, ja han bilder sig vist ind, at han halvvejs er min Kæreste, og vi har ogsaa kendt hinanden saa længe; men jeg mener, at det er netop det gale af det, for saa kan vi aldrig vide, om der ikke et eller andet Sted er en anden, vi synes bedre om. Har De tænkt, at jeg var saadan en fornuftig Pige. Jeg har nu aldrig rigtig taget det med Erik for Alvor. De raader mig til at lade være. Foreløbig er der heller ikke Tale om det, han har travlt med sin Embedseksamen — han er Jurist. Jeg kan heller ikke lide, at han er Jurist. De maa være saadan nogle tørre Fyre — med Erik er det jo anderledes — forstaar De, ham har jeg jo kendt altid. Saa De behøver ikke at blive bange. Naa, saa De er forelsket i den Fantasi af mig, som De har lavet. Men, Pyt sa' Per til Kongen, den ligner slet ikke! Nu kan De have det saa godt, De maa lave den helt om! Og saa er jeg vis paa, Forliebelsen gaar over. Du alstyrende, hvor det er grinagtigt. Hvad mon Tante Bella vilde sige? Det er vist ogsaa frygteligt — men frygtelig grinagtigt. Nej, min Herre, paa Søndag bli'r det nu *ikke*, De er ogsaa saa forfærdelig rask paa det — og hvad mener De om Principper og alt *det?* Jeg ved nok, Folk sige, de er kun til at brydes, men saa løs i Moralen er jeg nu *heller* ikke. Jeg kan rigtig godt lide, hvad De skriver, for det er virkeligt saa naturligt, man tror at se Manden for sig. Naa, saa De kan ikke lide Bladnegre, nej naturligvis! Og De gaar i Studenterforeningen — der skal være saa bund-bund-bundkedeligt siger Erik, men det er længe siden, han gik der, saa nu er det vel morsommere. Og De synger, det er dejligt! Det kan jeg li'! Men „Kom Karoline“ den gaar jeg ikke paa. Herrerne har jo sjældent Tid til at læse saa meget Skønlitteratur som vi, det siger Erik ogsaa, jeg kender meget mere end han. Men der er det „aber“ derved, han ved alligevel *meget, meget* mere end jeg. Det gør De naturligvis ogsaa. — I Gaar var jeg i „det Kongelige“. Jeg hørte „Vifandaka“ og jeg saa „Toft“, og jeg tænkte paa Dem. Erik spurgte mig hele Tiden, hvem det var, jeg kiggede efter; men

saa gal var jeg da heller ikke at sige ham det. Han er saa jaloux, og hvad Grund har han til det, jeg maa da ha' Lov at se mig om efter mine 70 Tommer med det viksede Overskæg — og naturligvis De er mørk, jeg kan føle det paa mig, De er mørk. Paa Søndag kommer jeg nu alligevel ikke. Det vilde for Resten være forfærdelig morsomt. Tænk om vi spiste sammen i Pavillonen. Sikken en Staahej, der vilde blive. Jeg kommer til at le ved at tænke derpaa. Skaal Hr. Neger, siden vi ikke kommer til at drikke sammen, saa drikker jeg Dem til nu. Velgaaende! Du store Kineser, hvor jeg morer mig. Glem nu ikke at vise Kulør næste Gang, saa maaske — for jeg kan rigtig godt lide Dem, Erik skal De ikke bryde Dem om, vi er saadan gamle Venner — snart skændes vi, og snart er det godt igen; men han er nu ikke saa slem, som De vil gøre ham til.

Tutti med Fut i.

6te Brev.

Han.

Jeg mærker nok, hvad Klokken er slaaet. Saa De mener, jeg gør Nar, det er nok Dem, der gør Nar. *Jeg* mener det ved Gud ærligt nok. Mørk eller lys — ligemeget, jeg er endnu mere forelsket, end sidst da jeg skrev. De staar for mig Nat og Dag. Jeg maa ha' Dem og se. De maa love mig at komme om ikke paa Søndag, saa en anden Dag. Jeg er melankolsk. De spørger mig allesammen, hvad der er i Vejen? Jeg kan ikke spise Værtindens daarlige Retter, jeg indrømmer, at de bedre gaar det bedre med. Aa, søde De, jeg kan ikke med den Erik, hvad vil De bryde Dem om den Jurist — Juristerne, det har De Ret i, er noget Skidt, der trækker Folk Pengene af Lommen. Nej, hold Dem til mig, vær sød og kom næste Gang. Paa Søndag gaar jeg til Runddelen, jeg sidder paa Bænken til højre Kl. 4 (Sladrebænkene ved De nok), jeg skal sætte mig saa nær „gamle Frederik", som jeg kan, De kan kende mig som sidst. Gør mig nu ikke fortvivlet, jeg er saa opsat paa at se Dem, kende Dem og — nej det tør jeg ikke sige. Vær nu ikke haard.

Jeg smægter af Længsel.

Deres ydmyge Tilbeder.

7de Brev.

Hun.

Jeg var paa Langelinje i Søndags. Jeg saa Dem, Hurra! De saa ikke mig. Aa, nu ved jeg, hvordan De ser ud. Erik (for det var med ham, jeg spadserede), kunde ikke begribe, hvad der gik af mig. Jeg kom til at ryste, da jeg saa Dem. Nej, jeg havde alligevel ikke tænkt det som Virkelighed. De ligner *slet* ikke det Billede af Dem, jeg havde tænkt; men De er maaske meget kønnere — men noget helt andet. Nej, nu kan jeg godt forstaa, at De maaske ikke er Journalist — De ligner mere en Landmand med engelsk Tøj paa. De maa *endelig* ikke heller vente mig paa Frederiksberg, jeg tør ikke mere. Jeg blev helt benauet, da jeg saa Dem. Jeg er saa bange, at De bilder Dem ind, at De i Virkeligheden er forelsket i mig; det er jo noget Nonsens, naar De saa mig vilde det gaa over. Det *er* alligevel ikke saa morsomt, som jeg havde tænkt. Hvad maa De tænke om mig! Farvel, vær mild i Deres Dom.

En angrende.

8de Brev.

Han.

Deres Brev gjorde mig baade glad og bedrøvet. De kunde altsaa nægte mig den Glæde at se Dem! Glad blev jeg, for jeg tror mellem Linjerne at læse, at Skelmen er bleven alvorlig, og at De nok føler lidt for mig. Derfor skal dette være en rigtig formelig Kærlighedserklæring. Jeg elsker Dem uden at have set Dem, De maa blive min Kone, enten De nu er køn eller grim, ung eller gammel. Det kan ikke være andet, end at jeg maa komme til at holde endnu mere af Dem, naar jeg lærer Dem at kende personlig. De ved altsaa nu, hvordan den Vise endte for mig — totalt „Strækken Gevær". Bliv min lille Kone! Jeg maa naturligvis ogsaa nu fortælle Dem, at jeg er Tømrermester og har en god Skilling i Baghaanden, jeg er altsaa ikke, hvad man kan kalde noget daarligt Parti i den Henseende. Med Dem vil Livet blive lyst og straalende, saadan et Humør og saadant et Hjerte De har. Jeg skal rigtig bære Dem paa Hænderne og gøre hvad et Menneske formaar for at gøre dem lykkelig. De maa endelig svare mig, saa hurtigt De kan, for jeg kan ingen Verdens Ting tage mig for og intet sanse, før jeg hører fra Dem.

Deres Dem elskende

Robert Hansen.

9de Brev.

Hun.

Jeg er *meget, meget* bedrøvet over, hvad jeg har gjort. Tak for Deres Brev. De har været ærlig fra først til sidst, det var mig, der var tosset. Jeg kan imidlertid ikke blive Deres Hustru, for paa Langelinjeturen, hvor jeg jo skrev til Dem, at Erik var med, bad han mig rigtig for Alvor at gifte mig med ham, som altid har holdt

af mig, og hvem jeg selv ogsaa, uden egentlig at vide det, altid har elsket. Jeg be'r Dem tilgive mig min Letsindighed; *det er sandt* „man skal ikke lege med Kærlighed". Da der lykkeligvis ikke har været mere mellem os end dette, vil De snart komme over denne Fantasiforlielse, og jeg er glad over, at min Letsindighed ikke har ført til noget værre. Farvel og Tak for den lille Tid, jeg har kendt Dem — jeg ønsker Dem alt muligt godt.

Nanna.

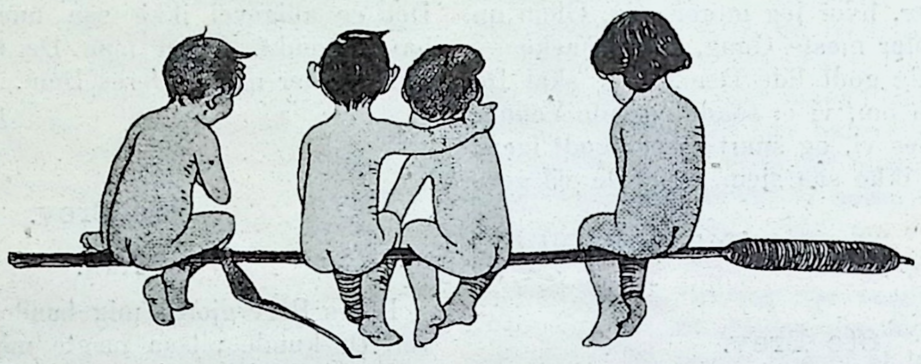
10de Brev.

Han.

Alt Haab er altsaa forbi. Det var en kort Rus. Naa Levvel! Der er jo ikke noget at gøre ved den Ting. Jeg svæver paa de vildene Vande. Jeg tænker kun paa Dem. Gid jeg dog havde set Dem, saa havde det maaske ikke været saa slemt! Nanna, hvilket sødt Navn! Nanna, Farvel.

Deres ulykkelige

Robert Hansen.

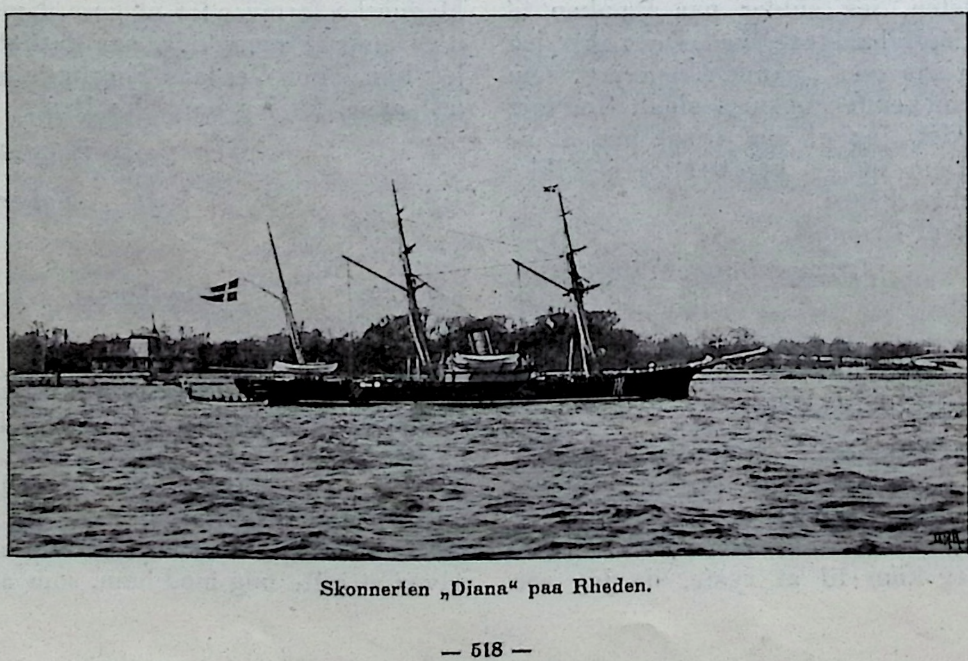
Skonnerten „Diana".

Vore Læsere vil ofte have fundet Navnet C. Middelboe under livlige Skildringer fra Søen i „Hver 8. Dag"s Spalter. Nu da denne vor skattede Medarbejder er udnævnt til Marineminister, gribe vi Lejligheden til at offentliggøre et Par Linier, vi for nogen Tid siden modtog fra hans Haand som Tekst til et Billede af Skonnerten „Diana".

Skonnerten „Diana", liggende tilankers paa Rheden. Det er en tidlig Foraarsdag — det kan ses paa Træernes bare Grene — og det er sikkerlig koldt, thi det kan tydelig ses paa Flagene og Søen, at det blæser friskt af Nord.

„Diana" er bygget i 1863, har enkelte Gange været i Vestindien, men har forøvrigt næsten udelukkende gjort Tjeneste under Island — først som Postskib, fra 1869 indtil det forenede Dampskibsselskab overtog Ruten, senere som Orlogsskib paa Islandsstationen, indtil det i 1895 afløstes af det nye hurtige Skib „Heimdal".

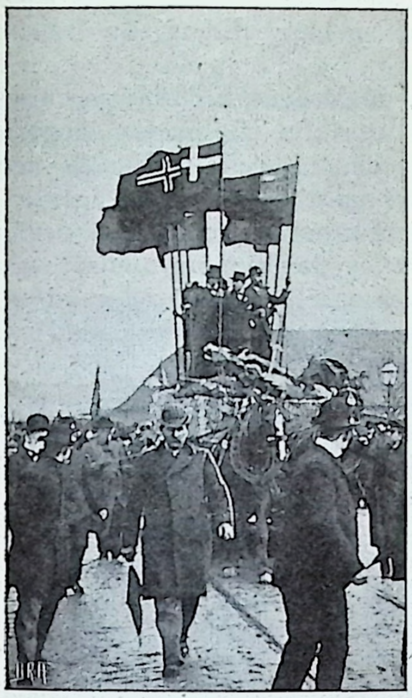
Men „Diana" bliver de nordlige Bilande tro til det sidste. I Fjor og i Aar har den været paa Opmaaling og Fiskeri-Undersøgelser under Island, og det vil den vel fortsætte med nogle Aar endnu, indtil dette Arbejde er færdigt. Saa vil rimeligvis „Diana" følge sin et Par Aar ældre Søster „Fylla", der allerede har trukket sig tilbage fra aktiv Tjeneste og nyder en stille Alderdom i Flaadens Leje som udgaaet af Flaadens Tal.

Skonnerten „Diana" paa Rheden.

C. M.

Maj-Demonstration.

Den fældede Lock-out-Drage.
(„Lyn-Skud“ for „Hver 8. Dag“).

Der kan være Uenighed mellem Arbejderne om den 8 Timers Arbejdsdag, og der er det sikkert, men alle er de enige om, naar Foraarslængslerne vaagner, at det er rart at faa en Fridag og komme ud at se paa Naturens forberedende Øvelser. Derfor følger de danske Arbejdere gerne Trop i den store internationale Demonstration paa 1. Maj-Dagen og i Aar foranstaltede man endda en stor Procession gennem Byen ganske i Stil med Grundlovsdagens, uden at tage Hensyn til, at to saa ensartede Festtog med kun en Maaneds Mellemrum sikkert vil sløve den Interesse, som det enkelte aarlige Optog har kunnet være sikker paa.

I Processionen var anbragt den rige Mangfoldighed af Faner, som Fagforeningerne raader over og dertil kom adskillige i Dagens Anledning komponerede Kampbannere, som i let allegorisk Fremstilling skulde give Arbejdernes Følelser Udtryk.

Aarets Hovedbegivenhed, Lock-outen, mindedes i et med særlig Omhu arrangeret Optog bestaaende af en kæmpemæssig Vogn, trukket af festlig smykkede Heste. Paa Vognen laa Lockoutens Drage med et Spyd i Halsen, og bag ved den holdt seks Arbejdere Vagt, støttende sig til seks Flag som Repræsentanter for de Folk, der havde ydet danske Arbejdere Hjælp i den vanskelige Tid.

Brandmændene mødte for første Gang i Procession, og de folkekære Skikkelser hilstes med Jubel, da de rykkede frem under en Banner-Inskription, der fortalte, at de repræsenterede dem, „som af Hensyn til Byens Sikkerhed maa blive paa Arbejde.“

Paa Fælleden slog Toget sig ned, der blev

Brandmændenes Optog.
(„Lyn-Skud“ for „Hver 8. Dag“).

talt og sunget og danset, og det gik ud over den 8-Timers Hviletid, som ogsaa staar paa Socialdemokratiets Program.

Udenfor Rækkerne. („Lyn-Skud“ for „Hver 8. Dag“).

J. F. Willumsen.

J. F. Willumsen.

Nu drager *Willumsen* altsaa til Amerika, formentlig for bestandig.

Han forlader sit Fædreland og gaar i frivillig Landflygtighed netop paa det Tidspunkt, da Lykken har begyndt at smile til ham herhjemme, da han har faaet en uantastet Position i dansk Kunst og Kunsthaandværk. — Man maa have vægtige Grunde for at gøre et saadant Skridt, og Willumsen har dem sikkert.

Den almindelige Beundring, hans Porcelæner vakte i Vinter paa Bing & Grøndahls Udstilling af de Genstande, Fabriken har sendt til Paris, de enstemmige Lovtaler, hvoraf Bladene strømmede over i Anledning af hans Arbejder paa dette Aars frie Udstilling, og den Anerkendelse, der indirekte blev ham til Del, da Komitéen for Restavreringen af Thorvaldsens Musæum overdrog ham at gøre Forsøg paa at genfremstille Sonnes Frise ved Hjælp af den Lerplade-Metode, han havde fundet paa, — alt dette har ikke kunnet friste ham til at blive her i Landet og fortsætte sin kunstneriske Virksomhed.

Hvor det ligner en dansk Kunstner lidt! Og hvor det ligner *netop* Willumsen!

Han er ikke som de andre. Hvad han vil, det *vil* han. Vanskelighederne ved at gennemføre det kan være nok saa store, han besejrer dem dog til sidst ved sin Fantasis Ævne til at finde Udveje, ved sit aldrig skræmmede Initiativ, ved sin sejge Energi og Udholdenhed.

Han gaar ikke ad Modens brede Veje, men følger sit inderste Jegs ofte vildsomme, snævre Stier. Og det har han altid gjort. Han bryder sig i sin Kunst kun om at tilfredsstille sig selv, naa det Maal, han har sat sig, udtrykke netop *det*, han har følt og tænkt; om andre saa finder det kønt eller grimt, ophøjet eller latterligt, er ham komplet ligegyldigt. Og saadan har det altid været med ham.

Fra han var 20 Aar, — nu er han 36, — kunde han have bygget sig en Position op som dansk Kunstner, hvis han havde villet. Han havde da nu været en af de mange respektable, af hvilke der gaar mindst 12 paa et Dusin. Han malede den Gang, som alle anstændige danske Malere gjorde det, talentfuldt og dygtigt, efter Recepten. Og Bladene roste ham, og hans Billeder blev solgte.

Men det var ham ikke nok. Der var for ham selv ingen Tilfredsstillelse i at male „Glaspustere i Hellerup“, saadan som det nu en Gang var vedtaget, at den Slags Billeder af det daglige Liv skulde fæstes paa Lærredet. Der rørte sig noget, som vilde frem, noget nyt, noget andet.

Der var Grøde i ham, da han 1888 drog til Paris, og her begyndte det at spire. Der skete

Faderen, Moderen og deres nyfødte Barn, modelleret af J. F. Willumsen.

et Gennembrud; en ny Periode oprandt for ham, og i den malede, tegnede og modellerede han disse mange sære og besynderlige Arbejder, vi alle har været med til at betegne som Galimathias, til at vrænge ad og le ud, og som gennem Revyviser og Vittighedsblade skaffede ham en pinlig Navnkundighed, naar de havde livet op paa „den frie Udstilling"s Vægge.

Han vilde nu se *bag* den ydre Verden, fremstille ikke Tingene, som de tager sig ud for vort Publikum lo ham ud vildere og vildere. Til sidst kunde man næppe nævne Willumsens Navn, uden at Ens eget og alle andres Ansigter fortrak sig i et bredt Grin.

— — — Atter et Gennembrud! Hans aldrig hvilende, stadig eksperimenterende Kunstneraand følte sig heller ikke tilfredsstillet ved den symbolistiske Opfattelse og Gengivelse af det daglige Livs Begivenheder, Situationer og Personer. Han gik et Skridt videre frem, sprang

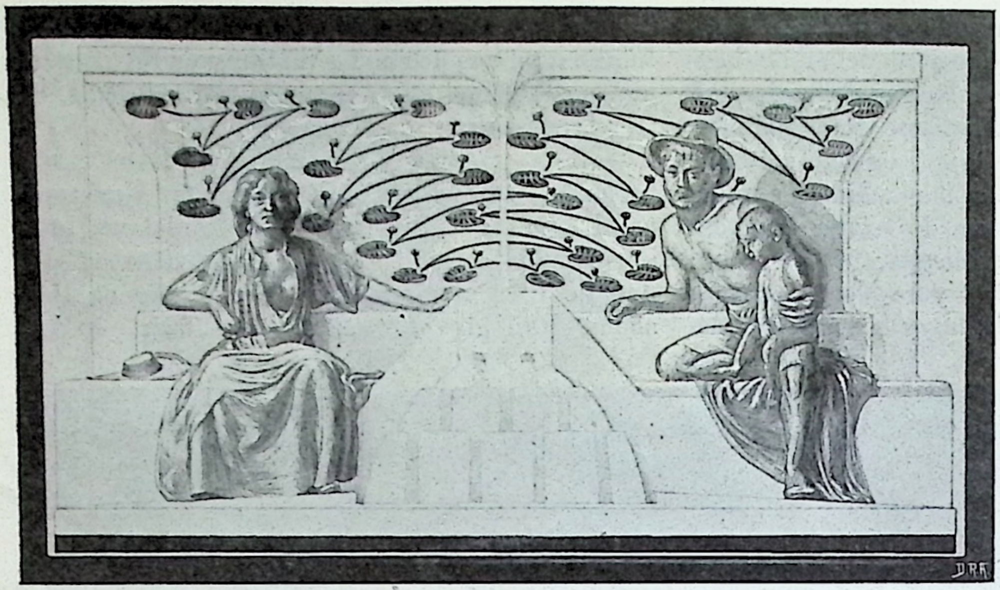
Et parisisk Vaskeri. Maleri af J. F. Willumsen.

af Hverdagens Trommerom sløvede Blik, men *Symbolet* for dem, *Filosofien* i Livet. Og han gjorde de slidende og slæbende Stenbryderes Drøm om Lykke og Rigdom anskuelig ved at anbringe en forgyldt Gemse lige for Næsen af dem. Eller han symboliserede Familjen ved at danne et keramisk Arbejde af Faderens og Moderens Hoved med det nyfødte Barn imellem sig.

Bretagne-Konerne, de parisiske Kokotter og Forlystelses-Etablissementer, spanske Danserinder og andet, der mødte ham under hans Ophold i Seinestaden eller paa Rejser i Spanien, Nordfrankrig, Savoyen, Jurabjærgene, Norge og Amerika, malede han — paa *sin* Maade, og resolut ud i den spekulative Idealisme, fandt Trøst og Husvalelse i Klassikernes rene, enkle Linjer, dyrkede Thorvaldsen, Oehlenschlæger, Mozart og Beethoven, vendte det forvrængede, det krampagtige Ryggen og stilede mod det ophøjede, afklarede, harmonisk hvilende i Tanke og Udførelse.

Dette Gennembrud er sket i Løbet af det sidste Par Aar, og Frugten af det saa man i hans Porcelæner, og kan man se paa „den frie Udstilling". bl. a. i Tegningen til den keramiske Vægdekoration „Familjen ved Kilden med den dybe Tone".

Det er med *dette* Kunstnerfysiognomi, Willumsen nu rejser til Amerika for at bryde sig en

Familjen ved Kilden med den dybe Tone, efter Tegning af J. F. Willumsen.

Bane derovre. Interessant skal det blive at se, om Forholdene i Yankee-Landet skulde vise sig i Stand til at give hans Kunst atter en ny Retning!

Skulde det være et Varsel for hans Fremtid i Dollars-Riget, at han lige paa Faldrebet gaar hen og erobrer 1000 Kr. ved Tuborgs Plakat Konkurrence paa et Udkast, han laver halvt i Spøg, halvt af Lyst til at forsøge paa at tjene nogle Penge?

Ministerskiftet.

Endelig blev da Rigsdagen sendt hjem og Ministeriet *Hørring,* der længe har sukket efter en velfortjent Hvile, har kunnet sadle af og lægge Tøjlerne i Hænderne paa friske Kræfter.

Allerede for adskillige Uger siden bragte et Hovedstadsblad en omtrent fuldstændig Liste over de nye Ministre, og Spaadommen slog til paa det nøjeste. Kabinettet *Sehested,* som traadte i Funktion Dagen efter Rigsdagens Hjemsendelse, støtter sig i et og alt til Landstinget, idet Højres ledende Mænd nu anser den Mellemstandpunkts-Politik, de to tidligere Ministerier har fulgt, for frugtesløs — hvad Kendsgerningerne unægtelig heller ikke er egnede til at modbevise.

Af den ny Regerings Medlemmer er da ogsaa de fire Landstingsmænd, medens kun en har Sæde i Folketinget.

Konsejlspræsidenten, Kammerherre *Hannibal Sehested* til Stamhuset Broholm paa Fyen er født 1842, ældre Broder til den tidligere Landbrugsminister Knud S. Han er cand. jur., Landstingsmand fra 1868 og siden 1892 Landstingets Viceformand. Han er foruden Ministeriets Chef tillige Udenrigsminister.

Baron *C. F. Juul-Rysensteen* er ligeledes Kammerherre og Landstingsmand (kongevalgt), men ikke Jurist. Han er 62 Aar gammel. Han ejer et større Fideikommis og Herregaardene Lundbek og Mundelstrup i Jylland og skal nu som praktisk Mand lede Ministeriet f. offl. Arbejder.

Provst *Jens Kokholm Bjerre* er Bondesøn

Konsejlspræsident Sehested.

Justitsminister Goos.

Kultusminister Bjerre.

Finansminister Scharling.

Landbrugsminister Friis.

Indenrigsminister Bramsen.

fra Limfjordsegnen, født 1847, og har til Dato haft sin gejstlige Virkekreds i de samme Egne. Lige fra han i 1890 blev valgt ind i Landstinget har han spillet en ledende Rolle i Højre.

Dr. jur. *C. Goos* er vel kendt som tidligere Kultusminister i Estrups Ministerium. Han er uomtvistet en af Danmarks fineste Jurister, ogsaa i Udlandet højt anset som saadan. Da han i 1884 faldt i 5te Kreds for P. Holm, blev han kongevalgt Landstingsmand. Sin sidste Virksomhed har han haft som Overinspektør for Fængselsvæsnet og Aandssvageanstalterne. Goos, der nu er Justitsminister, er 65 Aar gammel. Han nærer den varmeste Interesse for Retsreformen.

Til Landbrugsminister er Hofjægermester *Friis* bleven udnævnt. En dygtig Landmand, baade praktisk og teoretisk, Fjords Efterfølger som Leder af Landbohøjskolens Forsøgslaboratorium og tillige Skolens Direktør. Han er 64 Aar.

Professor *William Scharling*, Finansministeren, er kendt nok som mangeaarig københavnsk Folketingsmand (i 4. Kreds) og Fører for Højres „Professorparti". Han er en dygtig Nationaløkonom og var i mange Aar Højres Finansordfører i Folketinget. 63 Aar.

Marineminister, Kommandør *Middelboe* kom ind i Ministeriet i sidste Øjeblik som ganske ny Mand. Han er Regeringens yngste Medlem, født 1848, og hans Fortid er ganske upolitisk.

Tilbage er der de to Ministre, der betegner Kontinuiteten mellem det gamle og det nye: Krigsminister Schnack og Indenrigsminister Bramsen, som begge for ikke lang Tid siden er præsenteret for „Hver 8. Dag"s Læsere.

— Hvad nu denne Regering fører i sit Skjold er ikke let at vide. Det siges almindeligt, at den ikke ønsker at udforme sit Program fuldtud før Rigsdagen atter er traadt sammen — ja maaske vil den endog afvente Folketingsvalgene næste Foraar, førend den lægger ud for Alvor.

Baron Juul-Ryssensteen.

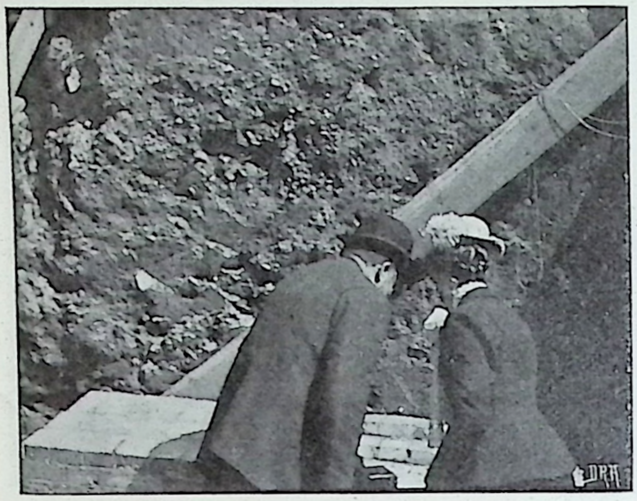
Marineminister Middelboe.

Krigsminister Schnack.

J. Petersen & Søn, fot.

Studentersamfundets eget Hus.

Da Grundstenen nedlagdes.
(„Lyn-Skud“ for „Hver 8. Dag“).

STUDENTERSAMFUNDET har det kun trangt i sit nuværende Hjem. Tobaksrøgen og Heden tynger under Debatten selv de bedste Hoveder, og der er til Trods for det rigeste Hjerterum, der gerne vilde se alle til Gæst, ikke nær Husrum nok dertil.

Samfundets Venner traadte da sammen og skaffede til Veje de nødvendige Penge, der skulde til for at rejse eget Hus. De fandt skraas over for Universitetet den fortræffeligste Byggegrund, med Udsigt til den Bygning, der bør være Studenternes andet Hjem, og dybt nede i denne Grund samledes man i den første Foraarssol og under smældende Flag paa Samfundets 16-aarige Fødselsdag for at lægge den bærende Sten. En af Samfundets unge Veninder tog Murskeen i Haand, idet hun sagde:

Grundsten, lagt i Kalk og Cement,
bær du nu Huset, rejst Stykke for Stykke,
Huset til Ungdoms Trivsel og Lykke,
Ungdom — Danmarks fagreste Smykke,
Hjem for den danske Student.

Før og efter selve dette Festens højtideligste Øjeblik blev der sunget og talt. Gennem Formanden *Ivar Berendsens* og Dr. phil. *Eduard Larsens* Taler fornam man den stærke og gode Selvtillid, hvormed Samfundet bygger videre paa sit Arbejde og paa sit Hus.

Rector magnificus kommer.
(„Lyn-Skud“ for „Hver 8. Dag“).

Studentersamfundet leve!

Blandt de Indbudte. (I Midten Folketingsm. Alfr. Christensen).

Dr. Larsen taler.

Fra Studentersamfundets Grundstensnedlæggelse.

Alexander Kielland og Lars Oftedal.

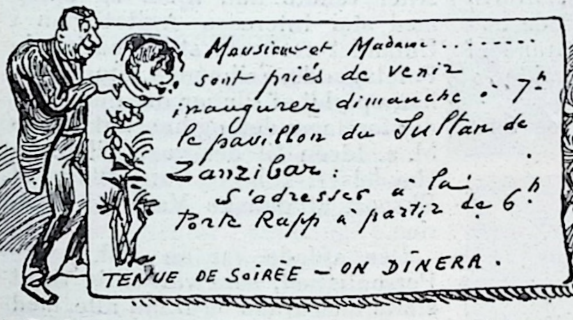
Lars Oftedal.

Lars Oftedal er død og bør, som alle andre, hvile i Fred. Der er da ingen Grund til at rippe op i gamle Skader, men Anledning nok til at minde om, at han i Halvfjerserne og Firserne sad inde med en næsten uindskrænket Magt over de let paavirkelige Sind paa Norges Vestland og særlig i Byen Stavanger. Her var han født, her var han blevet Sognepræst, Redaktør og Stortingsmand, her holdt han i sin Haand alle de Traade, i hvilke han søgte at indvikle og kvæle aandeligt Frisind. Han rejste Missionshuse, prækede og bad, truede og tordnede. Men Lynet ramte ham selv.

For Alexander Kielland, der i sine Bøger beærede Oftedal med det oprigtigste Had, var hans Fald en Triumf. „Morten Bagstræver" laa paa sine Gærninger og Kielland blev Borgmester i hans By. Naar Kielland paa Billedet frejdig vandrer frem, ragende mere end et Hoved op over den lille, mørke Præstemand ved hans Side, da har ganske vist en saadan Sammenstilling kun eksisteret i Kunstnerens Fantasi, men den er ikke uden træffende Karakteristik. Mirliton.

Øen Zanzibars Pavillon.

Den bekendte franske Tegner Henriot gør i nedenstaaende Humoreske Kommers med de mange Højtideligheder, som finder Sted paa Udstillingen ved Indvielsen af de mærkeligste Landes Pavilloner.

1. Bedst som jeg sidder hjemme, faar jeg en god Idé. Jeg udsender 500 Indbydelser til at overvære Indvielsen af Øen Zanzibars Pavillon. Indbydelsen, der lyder paa en lille Festlighed med paafølgende Middag, sendes til forskellige Medlemmer af de højere Samfundslag.

2. Man anmodes om i Knaphullet at bære en Sløjfe i rødt, brunt og blaat, Zanzibars nationale Farver. Samlingssted: Porte Rapp.

3. Indbydelsen havde slaaet mægtigt an. Der var skrevet til 500, og de allerfleste havde efterkommet den venlige Invitation. Længe før Tiden havde de begivet sig paa Vej, smykket med den pyntelige Sløjfe.

4. Søndag Kl. 6 stod jeg ved Porte Rapp, for at nyde det uforglemmelige Syn.

5. Allevegne spurgte man: Hvor ligger Øen Zanzibars Pavillon? Man kiggede og kiggede og da der var gaaet en Time havde man endnu ikke fundet den.

6. Jeg tog nogle aldeles brillante Øjebliksbilleder.

De Massmannske Søndagsskoler.

Heinrich Massmann.

Hvert Aar den fjerde Maj eller der omkring afholdes i Frue Kirke under stor Højtidelighed og med Kongehusets Deltagelse Aarsfesten for *de Massmannske Søndagsskoler*. I Aar er Festen en Hundredaarsfest, idet Institutionen er oprettet d. 4. Maj 1800 paa Initiativ af den daværende Præst ved Frederiks tyske Kirke, *Heinrich Massmann*.

Pastor Massmann havde været Huslærer hos *A. P. Bernstorff* og sad inde med en for den Tid ualmindelig pædagogisk Indsigt. Hans Skole blev en gratis Fortsættelsesskole for unge Haandværkere, som jo den Gang kun havde Søndagen fri. Senere er ogsaa Hverdagsaftnerne taget i Brug til Undervisning. Om nogen religiøs Paavirkning, som Navnet „Søndagsskoler“ efter sin senere Betydning let leder Tanken hen paa, er der ikke Tale.

Skolernes Fag er Dansk, Skrivning, Regning, Matematik, Fædrelandshistorie, Tysk og Tegning. De har stadig, trods Konkurrencen med de senere opdukkede tekniske Skoler og andre Fortsættelsesskoler af forskellig Art bestandig vidst at hævde deres Plads. I forrige Skoleaar har de saaledes været besøgt af 224 Elever, mest Haandværkslærlinge, men ogsaa mange Svende, ja endog yngre Mestre.

Overledelsen af de Massmannske Søndagsskoler har efter gammel Tradition altid været i Hænderne paa en kjøbenhavnsk Gejstlig, i de senere Aar navnlig Holmens Provst. Den sidste Overdirektør var da ogsaa den nylig afdøde Provst *G. Schepelern*, hvis Billede vi bragte for kort Tid siden. Næstformanden er for Tiden Hr. Overlærer *Kaper*.

Overlærer Kaper.

De Masmannske Søndagsskoler har alle Betingelser for ogsaa i det næste Aarhundrede at bevare deres Stifters Navn fra Forglemmelse — Navnet paa den tyske Præst, der i en fortysket Tid havde Forstaaelsen af det danske Sprogs Betydning for Danske.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Direktør *W. Rentzmann*, som i 11 Aar har været Medlem af Bestyrelsen for „De forenede Papirfabrikker“ og i de sidste Aar tillige kontrollerende Direktør, er efter et kort Sygeleje afgaaet ved Døden. Oprindelig var det Bestemmelsen at han skulde gaa ind i sin Faders Forretning, hvor han modtog sin første Handelsuddannelse. Imidlertid drog Lysten til Landlivet ham, og han forlod snart Handelen, lærte Landvæsenet og købte den smukt beliggende Vingsted Mølle i Vejleaadalen. Denne Ejendom omdannede han senere til et Træsliberi. Saavel denne som „Haraldskær“, hvilken han ogsaa havde købt, gik i 1889 ind under „De forenede Papirfabrikker“, hvortil han blev knyttet. Den afdøde nød almindelig Agtelse paa Grund af sin hæderlige og noble Karakter.

Direktør Rentzmann.

Et sjælden arbejdsomt og foretagsomt Liv er afsluttet ved Konsul *Charles Christensens* pludselige Død. Fra sin tidligste Ungdom viede han sig til Handelen, og da Forholdene herhjemme syntes ham for smaa, begav han sig til Udlandet, hvor han knyttede gode Forbindelser overalt i Evropa og Asien. I Petersborg og Moskva startede han en stor Forretning, som han senere flyttede til London. I 1873 vendte han tilbage til Danmark og begyndte en Forretning baseret paa Import af The og russiske Produkter. I 1890 modtog han Udnævnelse til dansk Konsul i Neapel og varetog med Dygtighed vore Handelsinteresser i Italien. Atter vendte han hjem og optog med stor Interesse Agitationen i Udlandet for vort store nationale Foretagende, Frihavnen. Stadig var han opfyldt af Planer om nye Handelsforetagender, og han udkastede bl. a. Ideen til det vestafrikanske Handelsselskab og en Plan til Eksport af danske Varer til Sibirien.

Konsul Christensen.

Den afdøde var en elskværdig Personlighed, som var villig til at støtte med Raad og Daad alle, med hvem han kom i Berøring.

Klosterforvalter, Justitsraad *F. V. J. Gøtzsche* i Roskilde er afgaaet ved Døden i sit 79. Aar. Den afdøde, der var Præstesøn fra Faarevejle, har hele sit Liv været knyttet til Roskilde By. Allerede 1838 kom han paa Stiftsskriverkontoret og blev 1852 Klosterforvalter. I 1880 overtog han tillige Embedet som Kas-

Justitsraad Gøtzsche.

serer og Klosterskriver. Endvidere har han i 34 Aar været Kasserer ved Roskilde Latinskole. Med Dygtighed har han gennem sit lange Liv varetaget sine Embeder og indlagt sig store Fortjenester ved Forvaltningen af disse. I 1875 blev G. udnævnt til Kammerraad og tre Aar efter til Justitsraad. Da Klostret i 1899 holdt Jubilæum, tildeltes han Ridderkorset.

For kort Tid siden afgik Fabrikant *Christian Ferdinand Sandberg*, Ihændehaver af Vintersbølle Bleg- og Linnedvæveri, ved Døden 57 Aar gammel. S. var født i Køng, hvor hans Fader bestyrede „Køng Fabrik". Fra sin til Vintersbølle flyttede Fabrik har den Afdøde leveret en Mængde smukke Vævearbejder bl. a. til det danske Hof. S. vil mindes som en særdeles elskværdig og nobel Mand. Vordingborg Sømandsforening mister i ham en skattet Formand.

Fabrikant Sandberg.

Jubilæum.

En meget kendt dansk stor-industriel Virksomhed, *Langes Jernstøberi og Maskinfabrik* i Svendborg fejrede nylig Mindedagen for sin 50-aarige Bestaaen. Ni Mand stærk var hele Besætningen, da den afdøde Stifter Lars Lange paabegyndte Maskinfabrikken, understøttet bl. a. af Agent Quade i Maribo. Nu arbejder 300 Mand i Fabrikkens Brød, nu er den selv som et indviklet Maskineri smeltet sammen med H. P. Jensens Fabrik i Aarhus og ledes af den afdøde Søn, *Jens Lange*. Landet over kender man Langes Kakkelovne, som efterhaanden blev Fabrikkens Specialitet og hvis Mission det blev vidt og bredt at bringe dens Navn i Erindring og forkynde dens Hæder.

Fabrikant Lange.

Assessor *Rosenvinge* i Ribe blev nylig fejret i Anledning af sin 50-aarige Virksomhed som Amtraadssekretær og Skoleraadskasserer. R., som nu er 78 Aar gammel, har under seks forskellige Stiftamtmænd udført et udmærket og altid paaskønnet Arbejde. Han forstod altid at følge med naar Tidens Skiften bragte nye Mænd og nye Former med sig. Først nu er han bleven træt af sit Arbejde, der aldrig hørte til de lette, og skønt han af sin Alder endnu er usædvanlig rask og rørig, har han bestemt sig til at nedlægge Posten som Amtsraadsskriver, medens han fortsætter som Skoleraadskasserer.

Assessor Rosenvinge.

Toldassistent *H. F. S. Delcomyn* kunde nylig fejre sit 25-aarige Jubilæum.

Efter at have gennemgaaet Handelslære kom Delcomyn d. 1. Maj 1875 paa Gammelholm-Nyhavns Havneoppebørselskontor og blev Aaret efter ansat som Toldmedhjælper. Her i Nakskov blev D. konstitueret Assistent og fik senere ministeriel Udnævnelse, hvorefter han i 1890 forflyttedes til Præstø for kort efter at faa kongelig Udnævnelse.

Toldassistent Delcomyn.

Ved sin elskværdige og venlige Optræden har D. baade i Nakskov og Præstø vundet sig mange Venner.

Cyklefabrikant *H. C. Frederiksen* har for kort Tid siden fejret sit 25-aarige Forretningsjubilæum. Kun en Mand havde han til Medhjælp, da han 1875 anlagde et Maskinværksted i Sakskøbing. Værkstedet blev efterhaanden til en stor Virksomhed, omfattende Fabrik og Støberi, men sidst i Firserne blev han, tvunget af Sygdom, nødt til en Tid at opgive Arbejdet. Han rejste til København, og her ser vi ham da tage fat paa Cyklefabrikationen og hurtig skaffe sine Anglo-Dane Cykler et anset Navn.

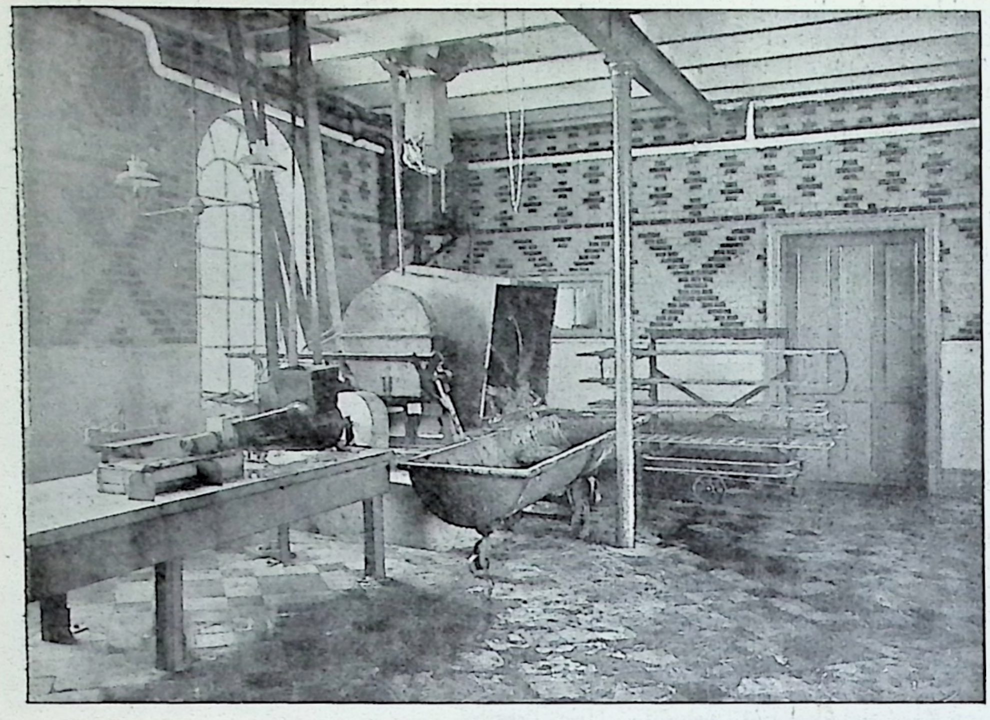

Cyklefabrikant Frederiksen.

De fremmede Stormagter indenfor Smergelindustrien er efterhaanden trængt tilbage fra det danske Marked, da vor hjemlige Industri ogsaa indrangerede dette Produkt under sit Omraade. Det var Hr. *Oscar Weitemeyer*, som ved Anlæget af „Københavns Smergelfabrik", hurtig skaffede denne nye Industrigren Vækst, saaledes at han til det danske Forbrug endogsaa har kunnet føje en betydelig Eksport til Udlandet. Fabrikken, der er beliggende paa Dronning Olgas Vej 20 og 22, fører kun de bedste Raamaterialer samt ægte Naxos Smergel og dens Produkt er paa Udstillingen i Stockholm belønnet med den højeste Udmærkelse.

Det hosstaaende Billede giver et Indtryk af Livet paa Fabrikspladsen, naar Smerglen køres til Skib.

Interior fra Esbjerg Brødfabrik: Æltemaskine og Dejgvogn.

Vort Rugbrød.

Neppe paa noget andet Omraade har Kravene om større Renlighed lydt saa højt, og med saa stor Ret, som overfor Tilvirkningen af et af vore vigtigste daglige Fødemidler, nemlig Rugbrødet, og neppe paa noget andet Omraade har de senere Aars Fremskridt været saa betydelige som her.

Det er ikke mange Aar siden, at Tilvirkningen af Rugbrød foregik paa den mest primitive Maade rundt omkring i Landets smaa, og oftest daarligt indrettede Bagerier, og skønt den berygtede „Fodæltning" vel ikke anvendtes alle Steder, var det selv med den bedste Vilje umuligt at tage blot de allernødvendigste Hensyn til Hygiejnens Love.

Men der er, som sagt, sket store Fremskridt paa dette Omraade, og de fleste større Byer har nu sin tidssvarende Rugbrødsfabrik, hvor Fabrikationen af Rugbrød foregaar ved Maskinkraft, og hvor Forholdene tillader den størst mulige Renlighed og Omhu.

Den nyeste af disse Fabriker er Esbjerg Brødfabrik, som er bygget og ejes af Hr. Fabrikant *Dünweber*.

Særlig den Maade, hvorpaa Kornet behandles i Møllen er beundringsværdig. Naar man faar at se det Kvantum af urenlige Stoffer, som her gennem forskellige Rensningsapparater tages bort fra Kornet, og som hidtil ganske roligt er gaaet med i Brødet, saa forbauses man ikke over, at de Mennesker, som ernære sig ved „gammeldags" Rugbrød ofte lider under en Mavekatarrhs Besværligheder.

Det er for vidtløftigt at forklare hele Mølleriets Indretning, men saa meget kan siges, at naar Kornet herfra gaar gennem Tragten, som fører direkte ned i Æltemaskinen, er det absolut rent og godt Brødmel, og befriet for det mest mulige af ufordøjelige Stoffer.

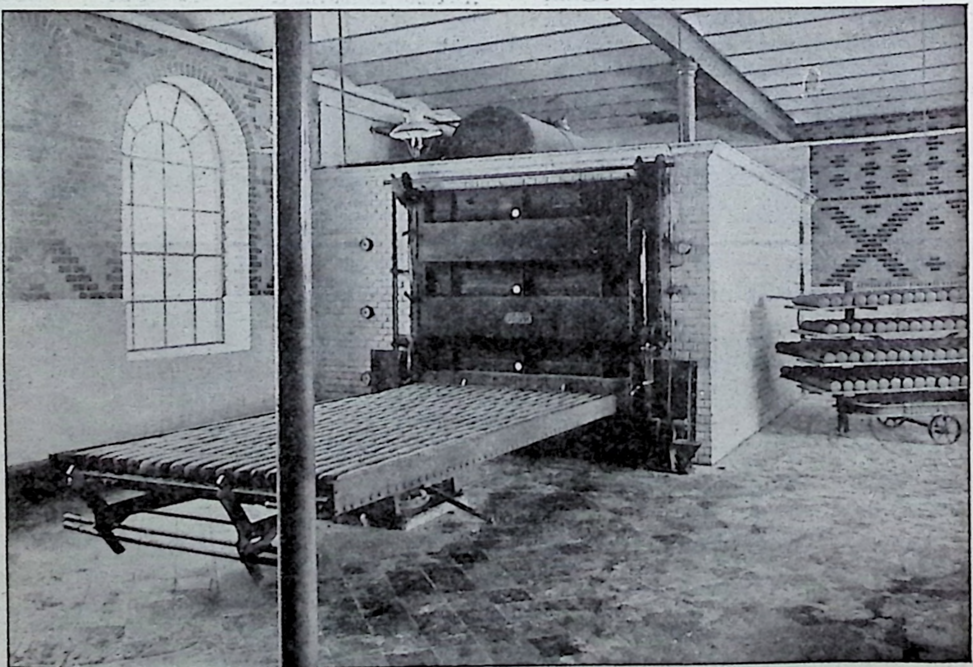
Selve Tilberedningen af Dejgen foregaar i en Æltemaskine, hvor Massen bearbejdes ved Hjælp af roterende Staalarme, og naar den er æltet færdig, kipper Maskinen over og vælter Indholdet om i Dejgvognen, herfra gaar det ind i Formemaskinen, hvor det formes og afskæres i passende Stykker til 4 og 8 ℔ Rugbrød.

Denne Proces er fremstillet paa det ene af hosstaaende Billeder, medens vi paa det andet se Brødene færdige til at føres ind i Ovnen, anbragte paa „Hærden", et Apparat, der ved komprimeret Luft løftes op i Højde med Ovnens forskellige Etager (der er ialt 3) og herfra skydes ind i Varmen.

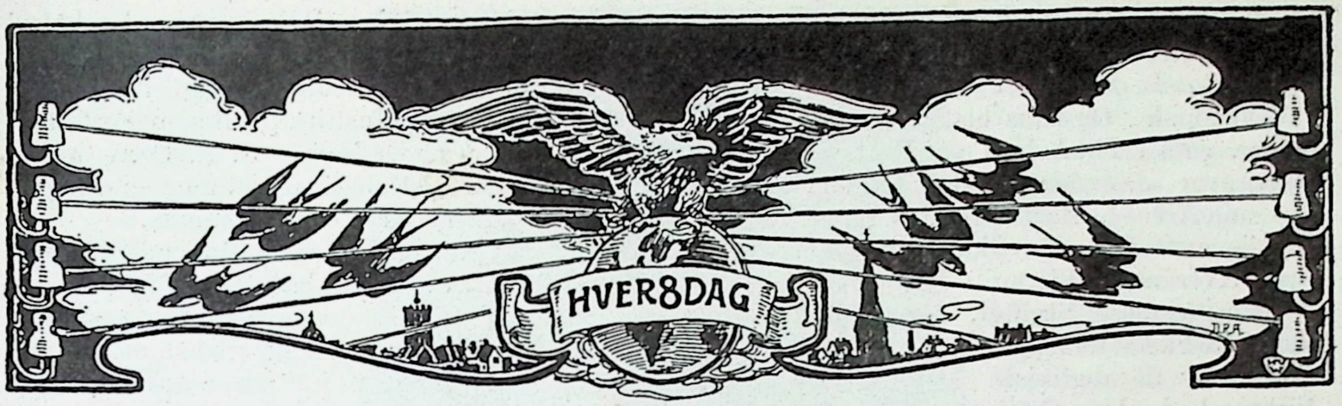
Brødene forlader Ovnen i en smuk ensartet lys og let bagt Tilstand, og saa appetitlige, at man har Lyst til straks at bide i dem.

Arkitekt Berg, Esbjerg, har udarbejdet Tegningen til Fabrikken, „Strømmen", Randers, har leveret Ovn og Maskiner, medens Mølleriet er fra Brødr. Larsen, Randers.

Til Brug for Arbejderne er indrettet en Badeanstalt, hvor hver af dem er pligtig til at tage sig et varmt Bad hver Morgen. Properhed staar nemlig som Nr. 1 paa Fabrikejerens Program. Z.

Interiør fra Esbjerg Brødfabrik: Bagerovnen og „Hærden".

Nr. 34. Aargang 1899—1900. Søndagen den 20. Maj. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Carit Etlar.

Carit Etlar som ung.
(Efter Maleri af ham selv).

Ved en uforklarlig Overgang, er Ordet „Digter“ i Sproget lidt efter lidt afløst af Betegnelsen „Forfatter“.

Det er Forfatteren — ham med den guldknappede Stok og den høje Hat og med fast Folio hos Forlæggeren — ham er det, der behersker vore Dages Litteratur. Den gamle Digter med langt Haar, blød Hat og Slængkappe, Poeten, der sultede paa Kvisten det meste af sit Liv, men til Gengæld faar Statue, naar han er død, er snart ikke mere.

Den gamle *Carit Etlar*, som nu er gaaet bort, var en af de sidste.

Alene Pseudonymet, som var kendt af hvert Barn i Landet, lagde ved sin sære, rotvælske Klang en vis Mystik omkring den virkelige Person, der beskedent i sin længste Tid sad gemt bag det kongelige Biblioteks Mure. Han havde den Lykke lige til de sidste Aar, da Aviserne opdagede ham, at kunne skjule sig bag sine Værker. Den, der som Dreng har gennemgaaet Ditmarskeren „Viben Peter“s Sjælekvaler og set Gjønger og svenske Spioner lure bag hver en Busk i sin Fødebys fredelige Lystanlæg, vil fra den Tid bevare et Fantasibillede af Digteren Carit Etlar, hvis romantiske Glans ikke staar tilbage for nogen af hans digtede Skikkelser.

Carl Brosbøll — saaledes hed han jo — var kunstnerisk en direkte Ætling af *Steen Blicher*. Det var dennes Natmandshistorier, der vakte Brosbølls Skrivelyst, og trods mange Svinkeærinder til Korsika, Algier eller endnu fjernere tropiske Egne („Ingola“), trods smaa Afstikkere til Nutidens Hovedstadssaloner, blev den jyske Hede og Klit bestandig hans rette Hjem.

En Opregning af Carit Etlars jyske Historier

Carit Etlar og hans Hustru i deres Hjem.

lige fra den første, „Smuglerens Søn", vil ikke være paa sin Plads overfor en Læsekreds, der sikkert har dem alle i friskt Minde. Og hans historiske Romaner, som i Tidskolorit og Fantasi staar over al anden dansk Literatur af denne Art — „Marie Grubbe" selvfølgelig undtagen — er ikke i ringere Grad Hvermands Eje.

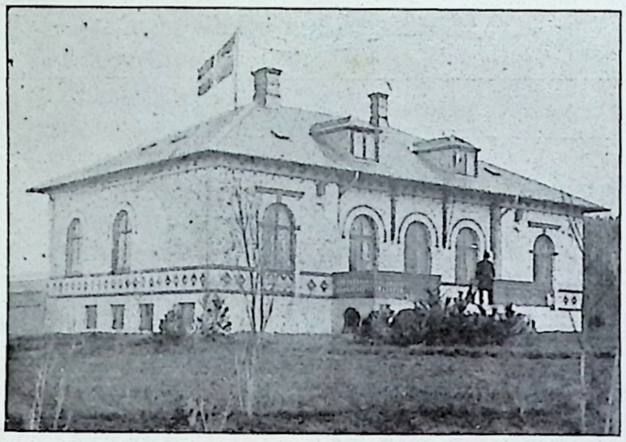

Gennem disse Skrifter, der vakte en hel Række af folkelige Forfattere til digterisk Virksomhed, har Carit Etlar baade direkte og indirekte givet Stødet til Udryddelsen af en Mængde daarlig Romanlæsning, der i tidligere Tid saa at sige var Almuens eneste æstetiske Føde.

Brosbøll havde den Lykke paa sine gamle Dage at se sig hædret af hele Folket og at kunne henleve sine Oldingeaar — han blev næsten 84 — i gode Kaar paa sin Villa ved Gentofte, glad i Samlivet med sin Hustru (kendt som Forfatterinde under Navnet *J. E. Cart*), og til det sidste beskæftiget med sine Bøger og sine kære danske Hunde.

Kun faa Dages Sygdom uden mange Lidelser endte hans rige Digterliv.

Johs. D.

Carit Etlars Villa ved Gentofte.

* * *

Blandt Billederne, vi bringe, findes et Ungdomsportræt af Carit Etlar fra den Periode, da han flittigt syslede med Malerkunsten. Ved Velvilje fra „Det nordiske Forlag"s Side have vi laant det fra en Gengivelse i „Minder", en af Carit Etlars sidste Bøger.

Moderne Tatovering.

Brysttatovering. (Et Kristushoved).

Naar vi faar tatoveret en Krøyer eller en Hammershøj paa vort Bryst og Ryg eller ned ad Arme og Ben. — først da kan vi sige at være paa Højde med Modens og Tidens Galskaber. Der er Folk ude i den store Verden, der spasere omkring med saa berømte Billeder som „Nadveren" og „Korsfæstelsen" af Leopardo de Vinci mellem Skulderbladene.

Fornøjelsen er forholdsvis tarvelig, ti rigtig Glæde faar man jo først af en Ting, naar den vækker andres Beundring — eller Misundelse. Og nøgne gaar vi jo ikke omkring. Og saa Besværligheden ved at se sig selv ned ad Ryggen. Og dette, at Billederne al Tid staar paa Hovedet for Selvbetragteren. Og at man kun kan nyde den egentlige Glæde, naar man skifter Linned og stiller sig op foran et eller to Spejle.

Smerten regner vi slet ikke med. Man ler ad en Mode, eller man bander den — men alle lider vi gerne for Stadsen. Det er vi vante til.

I vor Barndom saa vi mange Sømænd og Arbejdere med en lille Tatovering, hyppigst et Anker, et flammende Hjerte eller et Monogram. Saa blev baade Sømænd og Arbejdere forfinede, og det regnedes for simpelt at tatovere sig. Nu er Moden der igen og denne Gang kommer den fra oven. — — —

Skikken: at tatovere sig er kendt hos saa godt som alle Folkeslag, hos de hvide og sorte, hos de røde og gule, hos dem, der klæder sig i tykke Skind for Kulden, og dem, der slet ingen Ting har paa Kroppen for Varmen.

Tatoveringen har gjort Tjeneste som Stammeog Slægtsmærke, den har betegnet Rang, været et Identificeringstegn, et religiøst Symbol, en Prydelse.

Hyppigst optræder den maaske som Prydelse. Hos de civiliserede Folk har den saa godt som udelukkende denne Karakter og dette er vel ogsaa Meningen med den nu opdukkede Mode, skønt „Prydelsen" er godt gemt under Klæderne.

Det er Amerika og England, der gaar i Spidsen, og Moden synes i Begreb med at faa Indpas i Frankrig. Den naar vel en Gang — over

Rygtatovering, udført af Englænderen Macdonald.

Tyskland — til os, hvis den da ikke dør Straadøden paa Vejen, hvad den sikkert burde.

En landflygtig Japaneser fra Jokohama, Hori Chyo ved Navn, er Mesteren i New York. Han kender Perspektivens Regler og anvender med stor Dygtighed Skyggen i sine Værker. Hans Farver er brunt, blaat og rødt, og hans „Fresker" paa Menneskehuden nyder stor Anseelse.

Da Kejser Nikolaj som Czarevitch berejste Orienten og besøgte Japan, skal han have ladet Hori Chyo punktere et af sine Mesterværker paa det kejserlige Bryst.

I sit prægtige Atelier arbejder Hori Chyo omringet af sine Elever og af besøgende. Og medens Forfriskninger og Cigaretter bydes om til Gæsterne, haandterer han sit Værktøj med stor Elegance.

En af hans Disciple bærer paa sin Pande et Firben, saa slaaende gjort, at en Flue vilde betænke sig to Gange, før den satte sig paa denne Del af hans Ansigt.

Mange er de fornemme Personer, der har aflagt ham Besøg og for Resten af Livet gaar omkring med et Minde derfra: en flyvende Stork, en Edderkop, der graadig betragter en Flue, fanget i dens Spind, Drager og andre Uhyrer.

Men denne japanesiske Mester overgaas dog af sin engelske Konkurrent Sutherland Macdonald, hvis Atelier besøges af Londons højeste Aristokrati. Talrige er de Malerier, der er udgaaet fra hans Værksted. Vore Billeder i Dag giver Prøver paa hans Kunst, hvis Æmner er af den mest forskelligartede Natur.

Paa Brystet af en ung Mand, hvis Arme er smykkede med graciøse Attributer kæmper St. Mikael med Dragen. En engelsk Lord er „mærket" med sit Vaaben og Devisen: *Sola mea testis.* En russisk Fyrste lader sit Bryst bearbejde af et rasende fantastisk Reptilie, medens en skaldet Privatmand gaar med et af Sagnets frygtelige Drager paa sin Ryg. Sikkert havde Macdonald gjort ham en større Tjeneste ved at tatovere nogle Haar paa hans nøgne Isse.

De engelske Officerer bærer ofte deres Regiments Mærke paa Armen. Og mange er de, der før Afrejsen til Transwaal har ladet sig tatovere hos Macdonald, hvilket allerede har haft sin store Betydning for Genkendelsen af de der faldne.

Blandt Berømtheder, der bærer Prøver paa Macdonalds Kunst, kan vi nævne Hertugen af York, Fyrst Viktor von Hohenlohe samt, om man tør tro det store franske Ugeblad l'Illustration, Prins Kristian af Danmark.

Macdonald har opfundet en prægtig blaa og grøn Farve til Brug for sin Kunst, hvorved Billedernes Virkning forhøjes og han arbejder paa at faa alle Regnbuens Farver paa sin Palet.

Han benytte som Instrumenter Staalnaale af forskellig Finhed, og han iagttager alle den moderne Videnskabs antiseptiske Forskrifter, medens han arbejder paa disse kunstfærdige Malerier, som kun kan udslettes sammen med deres Ejermand.

Brysttatovering. (St. Mikael med Dragen).

Hævnen.

Af Robert Dennis.

Contessa Marca var født i Italien, men Pariserinde til Fingerspidserne, og hendes Salon var en af de mest glimrende i Frankrigs Hovedstad. Den samlede ikke netop den Verden, som var højest paa Straa, men det var de betydeligste Forfattere, Politikere, Journalister, Officerer, Skuespillere og Skuespillerinder, som satte hinanden Stævne her Søndag Aften til vittig, genial og — indiskret Underholdning.

Unge, lovende Digtere læste deres nyeste Værker højt af Korrekturen; Musikere fantaserede over de nyeste Operaer, Malere traf Aftaler med de skønneste Kvinder om at sidde for dem. Forfattere tilegnede Værtinden deres Bøger, og Sangere havde her deres Debut, før de optraadte offentlig. Alt nyt i Kunst og Literatur fandt Vej til Contessa Marcas Salon. Men ogsaa politiske og militære Hemmeligheder spøgede nu og da i dens dunkle Kroge.

Contessaen var endnu i sine bedste Aar, men ikke just, hvad man vilde kalde en Skønhed. Hendes Figur var næsten for sydlandsk yppig, hendes Ansigtstræk til Gengæld lidt for skarpe. Men hendes sorte Øjne havde en bedaarende Glans, Udtrykket var præget af høj Intelligens, og hendes Stemme og Væsen øvede en uimodstaaelig Tiltrækning paa alle. En ualmindelig, en overlegen Kvinde var Contessa Marca, og hun vidste det.

Hendes Datter var en nydelig attenaars Blomst — ung, yndefuld og meget smuk. Alle mente, at hun med Tiden vilde gøre et glimrende Parti. Men ingen tænkte paa, at det vilde ske lige straks.

„Nej," sagde de, „hun har ingen Hast. Hun kan taale at vente. Men naar den rigtige Mand kommer, skal I se, det bliver ikke en af dem til tretten paa Dusinet."

Det var maaske netop derfor, at Petruchia Marca endnu kun havde haft faa egentlige Tilbedere. De unge Mænd, som flokkedes om hende, følte, der var intet Haab. De nøjedes med at beundre hende paa Afstand og lytte til hendes Stemmes Musik — ligesom de lyttede til Moderens.

Men der var alligevel en ung Kavaller, som til sidst tog Mod til sig. Han havde heller ingen særlige Grunde til at holde sig tilbage. Han var treogtredive Aar, smuk, hovedrig, af fineste Adel og med glimrende Udsigter og protegeret, som han var, af sin Faders Ungdomsven, selve Krigsministeren, General de Carpin. Den unge Mand var Marquis de Camieux de la Marchenpais, Kaptajn i 9de Husarregiment. Hvad behøvede han at vente efter?

En Søndag Aften, da en udvalgt Kreds var samlet hos Contessaen, besluttede Hector de Camieux at tage sin Skæbne i sin egen Haand. Han arbejdede sig gennem Trængslen hen til det Sted, hvor Contessa Marca stod med sin smukke Datter. Hector hilste og hviskede til den unge Pige:

„De er bleg, Signorina, De taaler ikke den tunge Luft her inde. Skal vi ikke gaa ud paa Altanen og trække lidt frisk Luft?"

Hun saa spørgende paa sin Moder, og denne sagde:

„Gaa du kun, mit Barn. Det er smukt af Kaptajnen, at han er saa omhyggelig for dig."

Det smukke Par gik hen imod Altandøren, og alle Folk saa' beundrende efter dem, men ikke en eneste faldt paa, at disse to i næste Øjeblik skulde veksle skæbnesvangre Ord.

„Signorina," sagde Kaptajnen, „jeg har lokket Dem herud for at lette mit Hjærte for en Byrde, som jeg ikke længere kan bære."

„Ja saa, Vicomte. Hvad kan det vel være for en Byrde?"

„Jeg elsker Dem."

Hun blev rød og traadte overrasket et Skridt tilbage.

„Ja," vedblev han, „jeg elsker Dem, og" — han talte i en Tone, der udtrykte dyb Alvor og behersket Lidenskab — „jeg tilbyder Dem min Haand."

„Og jeg afslaar den."

„Nej, Signorina, nej, saaledes kan De ikke svare mig . . . . jeg ved, De kan ikke. De maa ikke svare mig nu — ikke om en Uge, ikke om en Maaned, før De har lært, hvor højt jeg elsker Dem, og lært at elske mig igen. Jeg er beredt paa at maatte vente. Men et Afslag tager jeg ikke imod."

„Og det vover De at sige til mig!"

„Ja, det vover jeg."

Marca'ernes sydlandske Blod kogte op i hendes Aarer. Rask som en Svalevinge susede hendes hvidhandskede Haand gennem Luften og faldt ned med et smældende Slag paa hans Kind.

Og som en Hvirvelvind var hun borte.

II.

„Du *maa* tage ham," sagde Grevinden til sin Datter. „Det er nødvendigt."

„Men jeg holder jo ikke af ham, Mo'er!"

„Du *maa*!"

„Hvorfor dog?"

„Gud give, jeg turde sige dig det. Du ved ikke, hvor svært det har været for mig at skjule

min Hemmelighed for dig i alle disse mange Aar."

„Din Hemmelighed? Hvad mener du, min egen Mo'er? Jeg er jo en voksen Kvinde nu og kan forlange at dele den med dig. Lad mig høre, hvad det er!"

Contessaen vred sine Hænder i krampagtig Lidenskab og hviskede:

„Petruchia! Du har altid hørt, at din Fader døde paa Ærens Mark — hvad han i Sandhed gjorde. Men du har aldrig vidst, hvorledes. Hør nu: Du ved, at den Skurk Louis Napoleon i 1859 faldt ind i dit Fædreland og røvede Nizza og Savoyen fra os. Det var i Kampen mod ham, at din Fader, den sidste Grev Marca, satte Livet til. Men det var ikke paa Slagmarken. Han blev opdaget i et Baghold af en elendig fransk Brigader, som tog ham til Fange. Napoleon lod ham behandle som Spion, og han blev skudt."

„Aa, Mo'er."

„Ja, min stakkels lille Pige, de skød ham."

„Men det var jo Mord!"

„Mord! Ja, det var det — koldt, overlagt, nedrigt Mord. Men jeg — jeg gjorde et Løfte. Jeg aflagde det for Gud i Himlen, og det er for at opfylde dette Løfte, at jeg er her i Paris. Det er for at opfylde dette Løfte, at du maa give Hector de Camieux din Haand."

Den unge Pige sitrede af Angst. Hun forstod endnu ikke den hele Sammenhæng."

„Hvorfor kom du da her til Paris?"

„Det skal jeg sige dig. Jeg forlod Savoyen og rejste til Rom. Der opsøgte jeg en af din Faders gamle Venner, som stod i nær Forbindelse, skønt ikke officielt, med Regeringen. Forholdet var af en ganske særlig Art, som jeg i Begyndelsen ikke forstod. Han havde hørt om din Faders Død, men hvad kunde han gøre for mig? Jeg meddelte ham min Beslutning — at jeg havde viet mit Liv til at hævne ham. „Jeg er kun en stakkels svag Kvinde," sagde jeg, „men jeg vil gøre, hvad jeg kan." — „Kvinder kan undertiden udrette meget," sagde han roligt, „især i Politik. Der behøves kun Nerver — og maaske Penge." — Nerver har jeg," svarede jeg, „og Penge vel ogsaa, saa mange jeg behøver." Greven saa vist paa mig og hviskede saa: „De siger, at De har Nerver?" — „Ja." — „Saa skal De flytte til Paris. Indret Dem der som en Dame af det fineste Aristokrati. Spar ingen Udgift, brug Deres Forstand og stol for Resten paa mig. Jeg skal sende Dem nærmere Ordrer og hvad De ellers behøver." — Disse Ordrer, som jeg næsten daglig har modtaget lige fra den Dag, tvinger mig til nu at sige til dig, min egen, velsignede Petruchia: Du *maa* modtage Vicomte de Camieux' Tilbud!"

Endnu havde den unge Pige ikke helt fattet, hvad det drejede sig om. Men hun led ved Moderens Lidelser og hun beredte sit Hjærte til det store Offer.

III.

Der gik Maaneder. Kaptajn de Camieux' Forlovelse med Petruchia Marca blev stadig holdt hemmelig, som Contessa Marca bestemt havde fordret det. Han led lidt under dette Hemmelighedskræmmeri, men han var alligevel lykkelig. Han kunde altid være i Petruchias Nærhed, og han troede, at hun elskede ham.

Desuden blev hans Fremtidsudsigter stadig lysere. Den Tillid han nød hos sine Overordnede — ikke mindst hos Krigsministeren — var ubegrænset. Han sad virkelig inde med betydelig Dygtighed, og han blev endog raadspurgt i ret vigtige og fortrolige Anliggender.

En Dag betroede den Oberst, som var hans nærmeste Foresatte, ham en Pakke.

„Vær saa god at se disse Tegninger og Planer igennem, Kaptajn," sagde han, „og lad mig høre Deres Mening om dem i Morgen."

De Camieux tog Pakken og stak den i Inderlommen paa sin Kappe.

„Pas godt paa dem," tilføjede Obersten, „de er temmelig vigtige."

Kaptajn de Camieux skyndte sig afsted ad Champs Elysées til. Han skulde spise til Middag hos Contessaen.

Contessa Marca var overstrømmende den Aften og Petruchia sødere end nogensinde. Middagen var udsøgt, og Samtalen drejede sig netop om alle Vicomtens Ynglingsemner — hans Forældre, hans Hjem, hans Fremtid, hans Lyksalighed ved at eje Petruchias Hjærte og som Tilgift en saa bedaarende Svigermoder som Contessaen.

De talte om det stolte Frankrig, den stolteste af alle Nationer. Damerne hørte opmærksomt til, medens han forklarede de tørre Detailler i et militært Emne, og lod sig uden at kny sætte ind i de sværeste tekniske Spørgsmaal.

Siden gled Samtalen over paa lettere Temaer — det sidste nye Maleri, den næste nye Opera, Scenens opgaaende Stjærner, Parvenuernes latterlige Ekstravagancer og den nyeste Skandale i den fine Verden.

Hvor var hun dog vidunderlig, Contessaen! Hvilken Dannelse hun dog besad.

„Hvor det er elskværdigt af Dem, Kaptajn, at sidde og passiare saa hyggeligt med os to Damer — De, som er Soldat, som har saa høje Livsmaal og har viet Dem til saa alvorlige Pligter!"

„Hør," svarede Hector, „De har sandelig Ret. Jeg glemmer rent, at jeg just i Aften skulde have siddet pænt hjemme og studeret nogle Papirer, min Oberst gav mig. Men min Pligt skal jeg ikke forsømme. Der er jo Tid nok, naar jeg kommer hjem."

Contessaen bad ham smilende endelig ikke at

forsømme sit Arbejde for hendes og Petruchias Skyld. Han skulde bare drikke et lille Glas Vin endnu og saa gaa hjem. Men se dog — der var jo ikke en Gang en Cigar til at gaa hjem paa! Hun maatte da endelig hente nogle.

I et Øjeblik var hun ude og tilbage igen. Og saa .... det sidste Godnat, og Hector skyndte sig hjem.

Det var dog en dejlig Aften! tænkte han, medens han gik hjemad. Maaske havde han drukket et Glas Vin mer end nødvendigt. Men naa .... kunde han maaske ikke gaa lige og se lige saa klart som ellers?

IV.

Næste Morgen, da han vaagnede, tænkte han straks paa den Pakke, som Obersten havde givet ham. Han sprang ud af Sengen, ringede paa Tjeneren og forlangte sin Kappe.

Manden kom med Kappen, og de Camieux stak Haanden i Lommen.

Pakken var borte!

Den kolde Sved sprang frem paa hans Pande, og kun med Nød og næppe fik han sagt til Tjeneren, at han vilde klæde sig paa straks.

Hvad i al Verden var der for Resten at være bange for? Han havde tabt Pakken hos Contessaen, da han trak sin Kappe af, eller ogsaa, da han tog den paa. Den vilde blive fundet og gemt, til han kom igen. Han vilde straks gaa hen og hente den. Og hvis han ikke kunde faa gennemset den, inden han igen skulde til Obersten, saa kunde han jo sagtens finde paa en Undskyldning.

Medens Tjeneren stod og spændte den unge Officers Sporer paa, ringede det længe og stærkt paa Døren. Det var Portneren, som kom med et Brev, der var bragt af en Soldat. Han havde sagt, at det var vigtigt — det var fra Krigsministeren.

De Camieux rev Konvoluten op og læste:

Krigsministeriet.

Kære Hector!

Du er nok saa god at komme her op, saa snart du modtager dette. Jeg har vigtige Ting at tale med dig om. Det er lidt tidligt paa Dagen — men du undskylder nok.

Din hengivne

de Carpin.

„Det var løjerligt," tænkte han, „højst besynderligt! Naa — jeg kan jo hente Pakken bagefter, der er jo Tid nok."

Da han traadte ind i Ministerens Kontor, blev han baade overrasket og glad ved Modtagelsen, der var endnu hjærteligere end sædvanligt. Det var sikkert glædeligt Nyt, der ventede ham. Men han syntes dog, at Hjærteligheden var mere inderlig og stille end egentlig munter. Ministeren smilte ikke. Han beholdt sin Vens Haand længe i sin og trykkede den atter og atter.

„Hector," sagde han endelig, jeg har sendt Bud efter dig for en meget vigtig Sags Skyld. Du kender jo Contessa Marca, som bor i Champs Elysées?"

Den unge Husar blev rød. Han anede, hvad hans gamle Ven sigtede til. Hvem havde forraadt hans Hemmelighed?

„Ja, jeg gør."

„Hun har en Datter — en meget smuk Pige."

„Det har hun."

„Jeg har set dig ofte ved Contessaens Søndagsselskaber — skønt jeg just ikke selv har været der for nylig."

„Ganske rigtigt."

„*Ved du, at hun er en italiensk Spion?*"

Hector sprang op fra Stedet, hvor han stod, som om han var bleven ramt af et Skud. Hans Øjne lynede, medens hans Kinder blev hvide som Marmor, og han raabte:

„Det er umuligt! Petruchia er min trolovede Brud."

Ministeren brast i Graad.

„Aa, min stakkels, ulykkelige Dreng!" sagde han. „Det er sandt, det er kun altfor sandt! Lejligheden blev undersøgt tidlig i Morges, der fandtes Beviser i Massevis — deriblandt dette, Hector, *dette!*"

Han viste Oberstens Pakke frem i sin skælvende Haand.

Forfærdet, forstenet, tilintetgjort stod Kaptajn de Camieux der og stirrede med blodskudte Øjne paa den frygtelige Sandhed.

Han kunde ikke tale, kunde ikke røre sig — kunde intet uden at stirre paa den grusomme Ting, det stumme Vidne til hans Forbindelse med Spioner, til hans evige Vanære, en overbevist Forræders Vanære.

En Forklaring var unyttig. Ingen Forklaring kunde bortforklare Kendsgærningen. Han søgte at fremstamme nogle Ord, men de blev siddende i hans Strube.

„Du behøver ikke at undskylde dig overfor mig, min stakkels Hector," sagde Ministeren endelig. „Der har været et Tilfælde, et Bedrag eller noget andet Djævelskab med i Spillet her. Men hvad skal vi gøre? Skal jeg ofre mig selv, forglemme min Pligt, svigte min Ære? Forlanger du, at jeg skal gøre det?"

„Nej, tusinde Gange nej!" raabte Hector som i en fortvivlet Dødskamp. „Gør Deres Pligt, General — arrester mig!"

„Der er en anden Udvej, Hector."

„Sig mig den! Men sig mig først — hvor er hun — hvor er Damerne?"

„De er under Bevogtning paa Vej til Grænsen."

De Camieux stønnede i Smærte. Nu var jo virkelig alt forbi for ham.

„Og . . . . Udvejen?"

Generalen satte sig ved Skrivebordet, skrev nogle Linjer paa et Ark Papir og rakte det til de Camieux. Han læste det og gav det tilbage til Ministeren.

„Jeg forstaar," sagde han roligt. „Og jeg adlyder. Farvel!"

De to Mand rakte hinanden Haanden og stod længe saaledes, medens de saa hinanden dybt i Øjnene. De holdt virkelig meget af hinanden, disse to. Enhver af dem vilde være gaaet i Døden for sin Ven.

Saa skiltes de.

Der gik nogle faa Sekunder, i hvilke Ministeren sad og lyttede med spændt Opmærksomhed. Pludselig lød der ude fra Trappen et Skud — Hr. de Carpin for op og styrtede ud ad Døren.

* * *

Samme Dag kom følgende Meddelelse Redaktøren af *„Journal officiel"* i Hænde:

„R. F.

Krigsministeriet.

Officiel Meddelelse fra Krigsministeren.

I Morges blev Kaptajn de Camieux af 9de Husarregiment, ældste Søn af General de Camieux de la Marchenpail, kaldt til Krigsministeren for at give en vigtig Oplysning.

Da han forlod Ministerens Kontor, snublede han ulykkeligvis paa Trappeafsatsen, og i Faldet gik en lille Revolver af, som han altid gik med i Lommen paa sin Vaabenfrakke. Kuglen gik igennem hans Hjærte, og Døden indtraadte øjeblikkelig.

Kaptajn de Camieux var — ifølge Krigsministerens udtrykkelige Udtalelse — en af de mest pligttro, hengivne og fremragende Officerer i den franske Armé."

Mens Tæppet er nede.

Rampens farvede Glasrække danner Skellet mellem Publikum og de Brædder, som skal forestille Verden. Direktøren ser gerne, at der over Scenen og dens Maskineri hviler en vis Mystik, kun nødig præsenterer han sit Teater paa Vrangen. Men nysgerrige af Naturen, som vi og vore Læsere er, besejrer vi Direktørens Betænkeligheder, og staa nu oppe bag Skydevæggen i Scenens Rum — det store Tæppe.

Frederik Jensen sminker sig. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag").

Forestillingen skal begynde Kl. $7^1/_2$ og nu er Klokken $6^3/_4$. Der er allerede Liv overalt i de trange Paaklædningsrum. Foran Spejlet har Skuespilleren taget Plads. Med den sorte Tuschstang maler han sine Øjne dybe og interessante og han gennemarbejder sit Ansigt med de Farver, som han oftest egenhændig har fabrikeret af Okker og Zinkhvidt, smeltet i Talg. Kunstneren besørger gerne sin Sminkning selv, men han maa have ved Haanden Frisøren med Krøllesaks og Kræppejern og Pudderkvast, medens Paaklæderen vimser omkring med et Øje paa hver Finger og en Springfjer i hvert Led, vaagende paa hver Ordre fra sin Herre og Mester.

I Værelset, hvis Udstyr kun har lidet med Hygge at gøre, er det centrale Punkt Toiletbordet, over hvis Remedier Gasblusset kaster sit flakkende Skær. Karakteristisk for dette Blus er Staalnettet, som det bærer i Stedet for Kuppel, og som efter det strængeste Paabud aldrig maa fjernes fra sin Plads . . . . man tænke sig blot, at Dragtens Flitter og Flor kom indenfor Nettets Gitterværk.

Med det forberedende Arbejde er Tiden gaaet og nu lyder den gennemtrængende elektriske Ringning, som til alle Paaklædningsværelser forkynder, at der kun er et Kvarter til Forestillingens Begyndelse Naar der ringes anden Gang, er der kun fem Minutter at løbe paa og endnu en sidste Gang kimer det, naar Orkesterdirigenten har slaaet an til det indledende Musiknummer — da skal de, som har de første Scener, holde sig beredte, færdige til at træde frem. Den, som ikke passer sin Entré og derved foraarsager Standsning i Stykkets Gang, maa med Mulkter

paa en Snes Kroner sone sin Forsyndelse og skulde det frygtelige ske, at en Skuespiller uden gyldig Grund, helt bliver borte fra Forestillingen, — ja, saa strækker ofte selv ikke de største Bøder til. Det hændte en Gang for nogle Aar siden, at en af de bærende Kræfter og mest populære Skuespillere ved et af vore Privatteatre havde forlænget sin Middagssøvn ud over al rimelig Grænse. Han vaagnede op som af en ond Drøm, greb til sit Uhr og blev klar over, hvad der var sket, — med den hurtigste Hest naaede han halvt forvirret Teatret netop tidsnok til at se Folk strømme bort fra den aflyste Forestilling. Han slap med en Mulkt paa 200 Kroner — han hørte til dem, de daarligst kunde undvære og han var ellers pligtopfyldende til det yderste . . .

Paa Knæ for „Dukken“ (Fru Wiehe).
(Specielt fot. bag Scenen for „Hver 8. Dag“).

Naar Akten er spillet til Ende, befolkes atter Paaklædningsrummene. Hvis der ikke er Omklædning, hviler man ud og styrker sig, Herrerne ved et Glas Øl, Damerne ved en Kop Kaffe, mens Kulissernes Støv hvirvles i Vejret. Komikeren falder paa Knæ for Primadonnaen, der afværgende løfter sin Haand. „Dominoklubben“, hvis Formaal det er at spille ogsaa i Mellemakten, fordyber sig i Brikkerne med en Sindsro, som er ganske forbløffende. Alle Pulse banke normalt, thi Stykket er gaaet en Snes Gange over Scenen. Helt anderledes ser der ud bag Kulissen paa en Premiereaften, naar de „store Roller“ vandre nervøse omkring, højrøstet gentagende en sidste Gang de vanskelige Replikker, mens „de smaa“, hvem Lampefeberen ikke tynger, afbryder ham midt i hans Deklamering med den traditionelle Vittighed: „Sagde Du noget til mig?“

— — — Der er kvitteret for den sidste Fremkaldelse og de spillende søger endnu en Gang deres Værelser. Nu forestaar den store, nødvendige Renselse, da Kunstneren ved Hjælp af renset Svinefedt eller, naar det skal være fint, Kold-Crême og Vaseline skal rive den Maske af sig, bag hvilken han Aftenen igennem forputtede sig. Og saa staar han der med sit eget glatte Ansigt, paa hvilket de unge Piger saa gerne vil tro ham, naar han gaar igen i deres urolige Drømme.

Med et Brag falder Jerntæppet mod Jorden og Teaterkatten foretager sin sidste inspicerende Runde.

Kaspar Røghat.

Kaffeselskab i Mellemakten.
Anna Høpfner. Julie Thomsen. Amanda Lund.

Naar Munkene er for sig selv.
(Will. Pio og Vald. Kolling).

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Michael Munkaczy.

Den berømte ungarske Maler *Michael Munkaczy* døde nylig paa Sindssygeanstalten i Endenich, (Bonn), hvor han i to Aar paa den sørgeligste Maade havde overlevet sig selv. Han var født i Ungarn i Byen Munkacz, hvis Navn han siden antog i Stedet for sit Fødenavn Lieb. Da han var fem Aar gammel mistede han sine Forældre, som blev skudt ned af russiske Soldater. Som Dreng kom han i Snedkerlære, men tidlig udfoldede hans Kunstnertalent sig, og Penge blev skaffet til Veje til hans Uddannelse. 1870 debuterede han paa Salonen med Billedet: „En dødsdømts sidste Dag“, og siden gik hans Ry Verden over, da han havde malet „Kristus for Pilatus“ og „Den blinde Milton dikterer sine Døtre det tabte Paradis.“ „Kristus for Pilatus“ var et glimrende komponeret Kæmpelærred, som solgtes til Amerika for £ 20,000.

*

Den tyske Kronprins *Wilhelm*, som nu fuldmyndig træder frem paa Verdensskuepladsen, er født 6. Maj 1882. Han er nu, statsretlig set, Kejserens naturlige Stedfortræder, naar der skulde være Tale om en Regentskabsoverdragelse — et Hverv, der hidtil vilde være tilfaldet Prins Heinrich. Paa sin attenaarige Fødselsdag aflagde Kronprinsen Fane-Ed, som Tegn paa, at han fra nu af føler sig uopløselig knyttet til Hær og Nation. Myndighedshøjtiden fejredes i øvrigt i Berlin med Trængsel og Festblus over hele Byen og med begejstret Hyldest for den unge Hohenzoller.

*

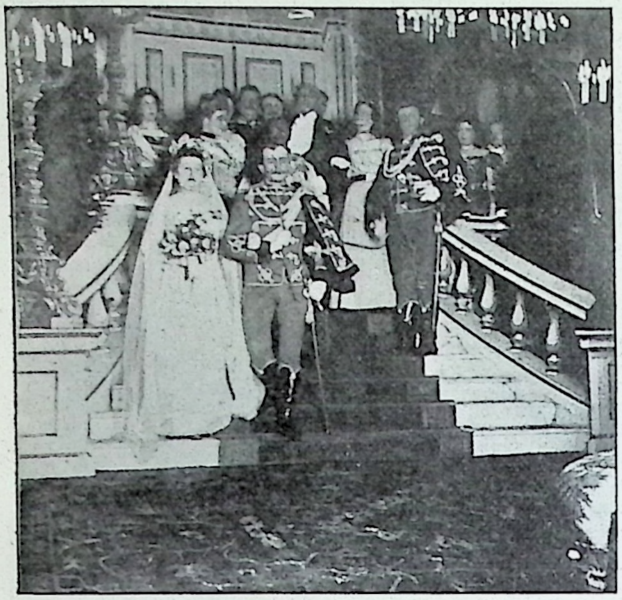
Den tyske Kronprins Wilhelm.

Den sørgelige Udstillings-Katastrofe, som hændte, da Broen til den store Himmelglobus styrtede sammen, blev en dyrekøbt Mindelse om Hastværket, der er Lastværk. Fem Mennesker blev straks paa Stedet slaaet ihjel, og af mange lemlæstede døde siden fire. Broen, som bragte saa mange Mennesker Døden, var en Konstruktion af Beton med et Jernskelet. Dette Byggemateriale, som i den sidste Tid har fundet saa hyppig Anvendelse, er en Blanding af Cement med Sand og Sten, hvis enkelte Bestanddele træde i en sjælden fast Forbindelse. I den sidste Tid er man begyndt at anvende Beton til Galerier og Balkoner, i det man i Materialet indføjer Jernbjælker eller blot et Jernnet, og man er naaet til paa den Maade at opføre Hvælvinger, hvis Modstandskraft og Bærestyrke kan tage det op med Jernkonstruktioner. Men ethvert Byggearbejde af Beton behøver en vis Tid til at hærdes, og saa længe maa det støttes af stærke Stilladser. Der er nu en vis Sandsynlighed, at man i Skyndsomheden paa Pariserudstillingen har fjærnet disse Stilladser forinden Bygningsmassen havde naaet den nødvendige Fasthed til at kunne støtte sig selv. Der er foretaget en retslig Undersøgelse for at komme til Bunds i Sagen.

„Himmelgloben“s sammenstyrtede Bro.
(Foroven: En ung Kone søger blandt Ruinerne en forsvunden Slægtning).

„Alexander den Store.“

Scener af Gustav Esmanns: „Alexander den Store“ paa Folketeatret. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag“).

Gustav Esmanns „Alexander den store“ har løst den gordiske Knude for Folketeatrets Skuespillere. Der er blevet Tilløb til Billetkontoret, thi Esmann kender sine Københavnere og ved vel, hvor nysgerrige de er efter et Indkig paa Steder, hvor de ellers ikke færdes, blot for bagefter at korse sig over, hvad de saa. Vil nogen forarges, er der Lejlighed nok, medens Esmann som kyndig Fører præsenterer for dem de bedste og næstbedste Kredse, og finder rig Anledning nok til at øve den drillende Sport, som er hans Styrke. Meget af de sidste Dages Tartufferi, hvor voksne Mænd gaar hysteriske Kvinders Ærinde, fortjener de Flænger, som Esmann tilføjer det med træfsikker Pen. Han har haft det Held at skrive en overmaade vittig Københavnerfarce, som fører nye Typer frem og rummer bl. A. saa original en Situation som Frierscenen mellem Husarløjtnanten og Etatsraaddatteren.

De spillende var saa ægte som de Ord, de har at sige. Vi nævner med lige Hæder Hr. Fjelstrup, Hr. Hoffman, Hr. Rostrup, Frk. Magna Jensen, Fru Neijendam, Fru Julie Møller og Frk. Maggie Aagaard.

G. K.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

29. KAPITEL.

En Lektion.

Fru Vansittart havde ikke i Sinde at gifte sig med Roden, og dog vedblev hun at opmuntre ham, selv nu da der var erklæret aaben Krig mellem Cornish og Malgamitfabrikanterne. Cornish havde takket Fru Vansittart saaledes for hendes Hjælp, at hun maatte forstaa, hun næppe kunde være ham til Nytte i Fremtiden. Han havde overdrevet det Gavn, hun havde gjort, og havde advaret hende mod von Holzen. Hun havde i Virkeligheden ikke Brug for Percy Roden mere, og dog vilde hun ikke lade ham fare. Dette forvirrede baade Cornish og Dorothea, men Percy Roden var tilfreds og tydede Gaaden i sin egen Forfængeligheds Lys. Fru Vansittart var vist ikke den første, der ønskede at spille en Rolle i Verden, hellere end at forholde sig rolig, og derfor spillede hun den Rolle, der laa nærmest for — en Kvindes naturlige Rolle er at ægge Mænd til Strid.

Hun var derfor glad, da von Holzen kom langsomt henimod hende, da hun en Eftermiddag sad og hørte paa en Koncert udenfor Kursalen.

Hun gengældte hans alvorlige Buk med en næsten umærkelig Bevægelse med Hovedet, og et Øjeblik saa' de stift paa hinanden.

„Naa, saa Fruen opholder sig endnu i Haag?“ sagde han.

„Ja, som De ser.“

„Er det Umagen værd?“

„Det kan man først sige, naar Legen er til Ende,“ lød Svaret, og Hr. von Holzen saa' hurtigt paa hende.

„Det er sandt,“ sagde von Holzen efter en Pavse, „det Papir, som Fruen saa gerne vilde have fat i, er ødelagt. Hvad der stod i det, findes nu kun i min uværdige Hjerne.“

„Ja saa.“

„Ja, Fruen behøver ikke mere at tænke paa den Sag, men kan henvende hele sin Opmærksomhed paa sit næste — Lune.“

Fru Vansittart studerede sit Program og viste ikke den ringeste Interesse for, hvad han sagde.

„Alt synes kun at tjene til at styrke vor Stilling,“ vedblev von Holzen, „selv Lord Ferribys ubetimelige Død. Cornish rejser hjem med Liget i Aften, har jeg hørt. Folk kan komme, og Folk kan gaa, Frue; men vi bliver ved. Vi er endnu heldige til Trods for vore Venner. Cornish véd ikke, hvad han skal gøre, og Skæbnen synes at være ham ugunstig. Han har ikke Held med sig! Vi arbejder Dag og Nat.“

„Naa, saa De interesserer Dem for Hr. Cornish?“ bemærkede Fru Vansittart koldt, og hun saa' et pludselig Glimt i von Holzens Øjne. Denne Mand havde altsaa alligevel en Lidenskab, som han ikke ganske sikkert kunde beherske — Hadet. Han trak paa Skuldren.

„Han har tiltvunget sig vor Opmærksomhed — unødvendigt, som Resultatet har vist; han har kun opdaget, at han ikke kan standse os.“ Han kunde næppe styre sin Stemme, medens han talte om Cornish, og saa' bort, som om han var bange for at vise Udtrykket i sine Øjne.

Fru Vansittart iagttog ham med et lille koldt Smil. Von Holzen var ikke kommet for at tale om Cornish. Han var kommet for at sige noget, som det endnu ikke var lykkedes ham at sige, og hun var ikke uvidende om det.

„Selv nu,“ vedblev han, „har vi haft langt mere Held, end vi havde ventet. Vi er rige Mænd, saa Fruen behøver ikke at spilde Deres Tid længere.“ Han vendte sig om og saa' hende lige ind i Ansigtet.

„Jeg?“ spurgte hun. „Hvad skal det sige, hvorfor behøver jeg ikke at spilde Tiden?“

„Nej, jeg mener, De kan lige saa godt gøre min Kompagnon Percy Roden lykkelig straks. Han og hans Bankbog er virkelig nok en Dames Opmærksomhed værd.“

Fru Vansittart lo. „Naa, saa man mener, at jeg venter paa, at Hr. Roden skal blive rig nok, for at gifte mig med ham?“

„Ja, det siger Sladdersøstrene og Tjenestefolkene.“

„Ja, saa!“ svarede hun. Det var det hele. Hun rejste sig og gjorde et lille Tegn til sin Kusk. Da hun kørte hjem, tænkte hun paa, hvorfor von Holzen var bange for, hun skulde gifte sig med Percy Roden, der tilfældigvis kom til The i Parkgade denne Aften. Fru Vansittart havde just ikke indbudt ham, ikke i alt Fald efter, hvad han vidste; han havde det Indtryk, at han selv havde foreslaaet, at han skulde komme.

Da hun var kommet hjem, gjorde hun omhyggeligt Toilette og gik saa ned i Dagligstuen og stod ved Vinduet.

„Sladdersøstrene og Tjenestefolkene,“ sagde hun bittert til sig selv. Lidt efter kom Percy Roden ind i Værelset. Hans Væsen var mere sikkert, end da han havde gjort Fru Vansittarts Bekendtskab. Han havde maaske en Smule mindre Respekt for Lejligheden og dens Beboerinde. Hun havde tilladt ham at træde hende nærmere, og naar en Kvinde tillader en Mand, som hun har en daarlig Mening om, at nærme sig hende, saa leger hun med sin egen Selvagtelse, og gør en Skade, som maaske aldrig kan genoprettes.

„Jeg havde for travlt til at komme til Koncerten i Eftermiddag,“ sagde han.

„Saa? Var De der ikke?“ spurgte hun.

Han saa' paa hende og lo. „Hvis jeg havde været der, vilde De have vidst det,“ sagde han.

„Tror De,“ udbrød hun med en Betoning, der burde have advaret ham.

„Ja,“ svarede han; „hvis jeg var gaaet til Koncerten, havde det ikke været for Musikens Skyld.“

„Hvad mener De, Hr. Roden,“ spurgte hun langsomt.

Han saa' op med usikre Øjne og blegnede synligt under hendes Blik.

„Hvad jeg mener?“

„Ja, hvad mener De, naar De siger, at hvis De var gaaet til Koncerten, havde det ikke været for Musikens Skyld, og hvis De havde været der, at jeg saa havde vidst det, og hundrede andre — Uforskammetheder?“

Han fo'r sammen og rejste sig.

„Hvis De har noget imod, hvad jeg siger, saa burde De have haft det for længe siden,“ sagde han. „Hvem var den første, der talte i Hotellet, da jeg kom til Haag? Hvem af os har holdt Venskabet oppe og vakt det? Jeg er ikke blind! Men jeg maatte næsten være det, hvis jeg ikke havde set, hvad De har ment hele Tiden.“

„Hvad har jeg ment hele Tiden?“ spurgte hun med et løjerligt lille Smil.

„De har ment, at jeg skulde sige, hvad jeg har sagt, og maaske mere.“

„Mere, hvad mener De da?“

Hun saa' igen op paa ham med et Smil, som han ikke forstod. Og ligesom mange andre Mænd lod han sin Forfængelighed forklare Ting, som hans Fatteevne ikke kunde begribe.

„Naa,“ sagde han efter et Øjebliks Tavshed, „vil De saa gifte Dem med mig? Saa, nu er det sagt!“

„Nej, Hr. Roden, det vil jeg ikke,“ svarede hun hurtigt, og saa lynede hendes Øjne pludselig, maaske ved et eller andet Minde — ved en Tanke, der stod i Forbindelse med hendes lykkelige Fortid og i Modsætning til denne hæslige Nutid.

„Gifte mig med Dem!“ udbrød hun.

„Ja,“ sagde han med en bitter Latter, „hvad galt er der ved mig?“

„Jeg véd ikke, hvad der er galt med Dem, og det

interesserer mig ikke; men med Hensyn til mig, saa er alt galt."

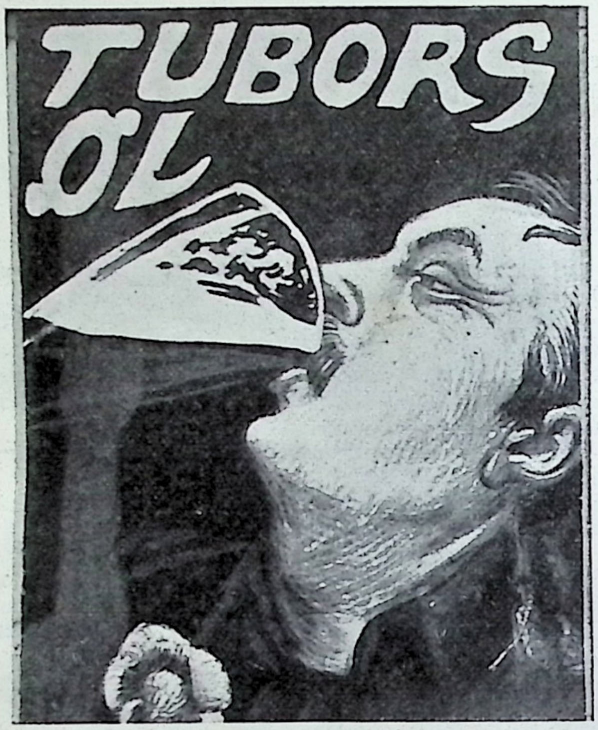
Roden saa' fuldstændig forvirret paa hende, og i et Nu mindedes han Dorotheas Advarsel.

„Ja, hvad i al Verden har De saa ment hele Tiden?" sagde han.

„Jeg har tænkt paa Hr. von Holzen og Malgamitfabriken. Jeg har hjulpet Tony Cornish," svarede hun.

Percy Roden forlod saaledes Huset paa Hjørnet af Parkgade som en klogere Mand, og maaske det var en klogere Kvinde, der blev tilbage der.

Fortsættes.

En Plakat, som fik Præmie.

En, som ikke fik, men fortjente Præmie.

En, som hverken fik eller fortjente Præmie.

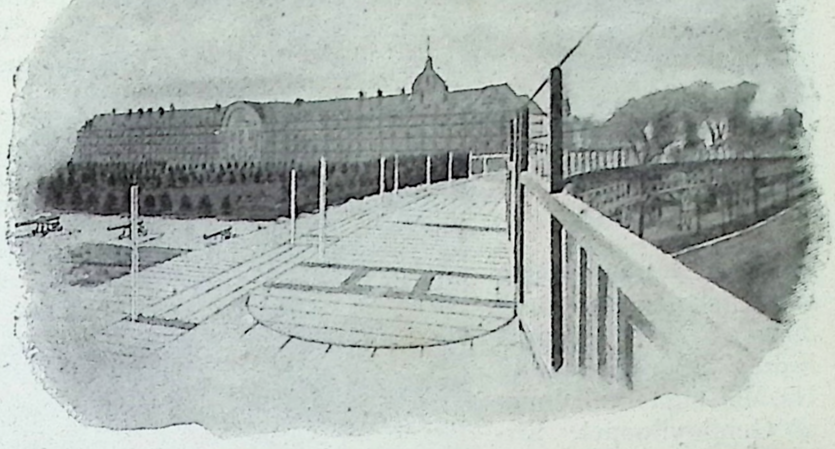
Tuborg Plakater.

Uden smaatskaaren Økonomi bestemte Tuborg Bryggerier at ofre en 10,000 Kroner paa en Plakat- og Etikettekonkurrence til Ihukommelse af det forestaaende 25-aarige Jubilæum. De unge Kunstnere, som ikke hver Dag faar Bestilling paa et Arbejde til 1000 Kroner, satte sig til at tegne og male, og det blev en hel Maleriudstilling, da Tuborg havde faaet dem hængt op paa Væggene gennem et tre-Etages Hus.

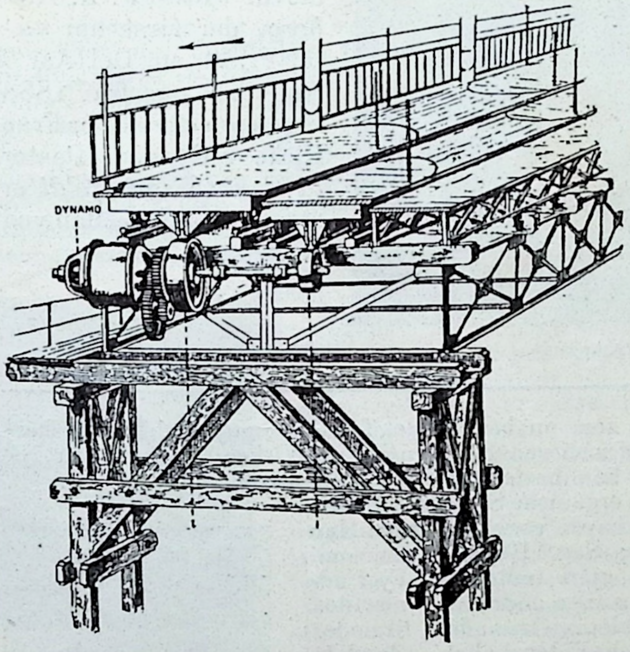
Medens Willumsen hentede sig Første-Præmien for en ølsvælgende Herre, som synes os ganske ideløs, tilkender vi Manden paa Landevejen den hæderlige Omtale, som er det eneste, der staar til vor Raadighed. Der fandtes i Samlingen en Del godt udførte gode Ideer, men ogsaa tilstrækkeligt af syge Indfald. Blandt disse stiller vi den mest haabløse Diagnose over en ung Kvinde, fra hvis Bryst det skummende Øl vælder ned i et Krus.

Det rullende Fortov.

„Det rullende Fortov" er det populære Navn paa en af Verdensudstillingens Mærkværdigheder. Pariserne er ganske begejstrede over denne bevægelige Brædde-Bro, som strækker sig omkring næsten hele Udstillingen, de hopper fra den ene Platform til den anden og morer sig som Børn, naar de fra en Bevægelseshastighed gaar over til en anden. Fortovet, som naturligvis drives ved Elektricitet, bestaar nemlig af et første ubevægelig Plan, hvorfra man naar over paa det andet, som glider frem $4^1/_4$ Km. i Timen og tilsidst bestiger man det tredie, som ruller af Sted med $8^1/_2$ Km. Fart i Timen. Fortovet, der naar

Det rullende Fortov paa Pariserudstillingen.

Det rullende Fortovs Konstruktion (længst tilvenstre det hastige, i Midten det langsomme, tilhøjre det faste Gangbrædt.

op til Træernes Toppe, vil, naar Sommervarmen tager til, blive den eneste fuldt ud tidssvarende Befordring paa Udstillingen og da hele Fornøjelsen kun koster 50 Centimer, er der ingen Tvivl om, at Tilslutningen bliver uhyre og Udbyttet betydeligt. Derfor vil der sikkert ogsaa blive Raad for Udstillingsadministrationen til at betale nogle Bøder til Husejerne i Fortovets Nærhed. Disse paastaar nemlig, at det moderne Køretøj jager dem deres Lejere ud af Husene og de gør bestemte Krav paa Erstatning. Naar Maskinen bevæger sig fremad, giver den nemlig nogle buldrende Lyde, som i Længden ikke er til at udholde at høre paa for normale Mennesker. Fortovssuccesen er iøvrigt fastslaaet. I tætte Skarer staa de Ventende opstillede ved de 11 Paastigningsstationer, ivrige efter at gøre deres Fortovsret gældende.

For Resten er Ideen til Fortovet ikke ganske ny. Paa Chikagoudstillingen og i Berlin 1896 havde man i mindre Stil noget ganske lignende. Heller ikke er disse spaserende Brædder noget Teknikens Vidunder, men det er en fornøjelig Indretning, som allerede har givet Pariserne Anledning til en Mængde Vittigheder i Stil med den, som nedenstaaende Gadescene illustrerer.

— — „Og saa siger man, at det rullende Fortov er en ny Opfindelse!"

Kristkirken.

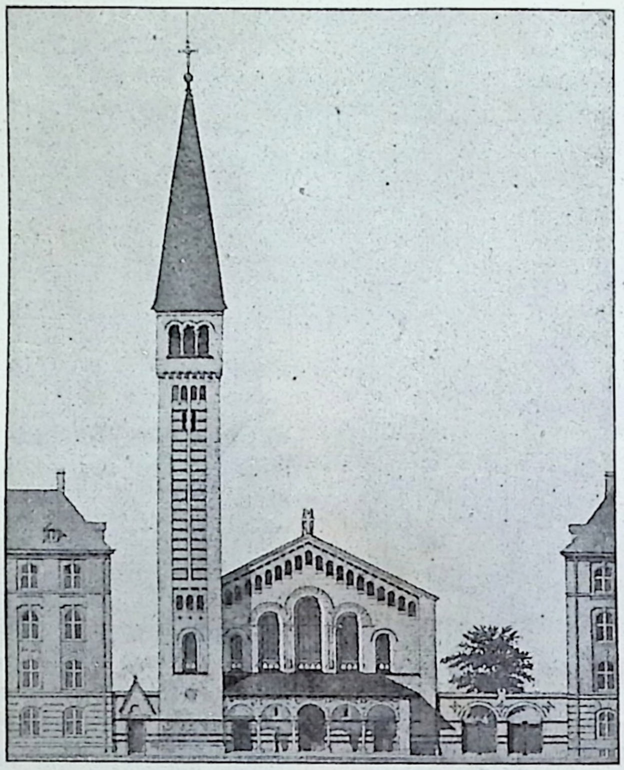

Provst J. A. Hejberg.

Pastor Siegumfeldt.

Med stor Festlighed fik den nye Kirke i Dybbølgade paa Vesterbro, kaldet Kristkirken, sin Indvielse af Sjællands Biskop i Overværelse af H. M. Kongen med Følge. Denne Kirke, som næsten alle danske Præster har givet Bidrag til, er en Gave til Hs. Majestæt i Anledning af Guldbrylluppet. Kirkens Bygmester er Arkitekt V. Koch, der har gjort sig bekendt ved Opførelsen af mange af de i de sidste Aar opførte mindre Kirker i Hovedstaden. Den fremtræder i ældre italiensk Stil med Benyttelse af danske Motiver. Kirkens Taarn, som præsenterer sig smukt, er 170 Fod højt og i Gavlen er en Loggia med Søjler af norsk Marmor. Der er ikke lagt særlig Vægt paa Udsmykningen af Kirkens Sidefaçader, da det er Meningen at opføre Ejendomme paa begge Sider. Kristkirkens Sogn, som er en Del af det store Mattæus Sogn, kommer til at omfatte de nye Strækninger ved Enghavevej, Haderslevgade over Søndre Boulevard ud til Kalvebodstrand. Til Sognepræst er udnævnt Provst *J. A. Heiberg*, der først har været Præst en Del Aar i Amerika og fra 1888 Sognepræst ved Vor Frue Kirke i Odense. Pastor *la Cour Siegumfeldt* er residerende Kapellan ved Kirken.

Kristkirken i Dybbølgade.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

En af vore faa Videnskabsmænd med Verdensberømmelse, Forstanderen for Carlsberglaboratoriets Afdeling, Professor, Dr. phil *Johan Kjeldahl* kunde nylig fejre 25 Aars Jubilæum for sin Ansættelse ved Laboratoriet. Med glimrende Kundskaber paa Kemiens Omraade og genial Eksperimenteringsevne lykkedes det ham for omtrent en Snes Aar siden at finde den Methode, som nu bærer hans Navn, hvorved man paa ganske simpel Maade kan bestemme Kvælstofmængden i organiske Stoffer, hvad tidligere havde været en meget omstændelig Sag. Desforuden har Kjeldahl gjort indtrængende Studier paa mange andre af den kemiske Fysiologis Omraade og ofte bragt dansk Videnskabelighed gode Sejre.

Professor Kjeldahl.

Prof. Kjeldahl er ikke forstenet i sin Videnskab, men interesserer sig levende for alt aandeligt Arbejde. Han er en rig og sjælden Personlighed, til hvem hans Venner er stolt af at være knyttet.

Konsul, Fabrikant *M. Hansen* i Vejle har fejret sit 25-aarige Forretningsjubilæum samtidig med sit fyldte halvtredsindstyvende Aar. Han begyndte med en Manufakturforretning, som hurtig skød Vækst og gav ham Lyst til at forsøge med et mekanisk Væveri. Ideen viste sig god og førte ham senere et stort Skridt videre, idet han 1891 anlagde det første Bomuldsspinderi i Danmark, en Virksomhed, som nu beskæftiger 300 Mennesker.

Konsul Hansen.

Fabrikant Hansen, som i Fjor udnævntes til nederlandsk Konsul, har ikke kunnet undgaa de mange Hverv, der tilkommer en Mand med hans Dygtighed. Han har siddet i Ligningskommissionen, Fabrikantforeningen og i Bankernes Ledelse.

Dødsfald.

Københavns Skipperforening har mistet sin energiske Leder, fhv. Skibsfører *H. F. M. Harboe*, som

75 Aar gammel er afgaaet ved Døden. Som Dreng gik han til Søs, tog Styrmandseksamen 1844 og blev Skibsfører allerede i 25 Aars Alderen. Fra 1874—1884 stod han i Dampskibsselskabet „Danmark“s Tjeneste og førte for dette Skibet „Thorvaldsen“. Meget forskelligt Arbejde hvilede i Aarenes Løb paa den utrættelige Kaptajn. Foruden i Skipperforeningens Bestyrelse sad han en Tid lang i Sø- og Handelsretten, Borgerrepræsentationen, Skolekommissionen og „Bombebøssen“. H. var Ridder af Dannebrog.

Fhv. Skibsfører Harboe.

En Mand, der har gjort sin By gode Tjenester, Justitsraad, Bankdirektør *Ulrik Christian Boesen* i Vejle er for kort Tid siden afgaaet ved Døden. Han var født i 1828 i Vordingborg og kom til Vejle 1852 som Fuldmægtig paa Byfogedkontoret. Under Krigen blev han konstitueret Borgmester, og da han i denne vanskelige Periode forstod at vinde Befolkningens Tillid gennem sin sikre Optræden, blev han ganske naturlig den Mand, som man først havde Bud efter, naar det galdt et betroet Arbejde. Han blev Skatteligningskommissær, gennem 12 Aar selvskreven Medlem af Byraadet, Bankdirektør, Hospitalsforstander og endelig 1888 Landstingsmand. Skønt Direktørstillingen i Vejle Bank og Rigsdagsarbejdet kunde give ham Arbejde nok, var han altid villig til et „Overarbejde“, der kunde være til Gavn for Byen. Intet Under da, at han var populær i Befolkningen. Efter Krigen 1864 blev B. hædret med Ridderkorset.

Justitsraad Boesen.

Nys afdøde Folketingsmand *Gomard* repræsenterede Nyborgkredsen i 9 Aar fra 1852. Han tilhørte Bondevennerne og var paa den Tid en ret omtalt Mand. I den bekendte Vise: „Jeg har været til Middagsmad“ hedder det om ham:

> Og saa var der vor kære Ven Gomard,
> Jøsses Kors, sikke Bidder han ta'er.

Iøvrigt var Gomard Bogbinder i Nyborg og var en sandhedssøgende og jovial Personlighed. Nyborg Avis opfrisker i Anledning af Gomards Død forskellige Erindringer fra hans Dage og omtaler saaledes, at en Gaardmand paa Valgdagen traadte op og anbefalede at stemme paa Kongen! Der var ogsaa stærk Stemning herfor, men da en lokal Købmand fremhævede det urimelige heri, blev det dog ikke til noget.

Bogbinder Gomard.

Mekaniker og Symaskinefabrikant *H. P. Henriksen*, som nylig er afgaaet ved Døden her i Byen, var en Uhrmagersøn fra Rønne. Allerede som ganske ung begyndte han at eksperimentere paa forskellige mekaniske Omraader, og ved sin store Flid og medfødte Geni lykkedes det ham at faa fuldført en Malkemaskine, som blev præmieret af Landhusholdningsselskabet. Han opgav Uhrmagerforretningen, hvortil han var oplært, og gik i Lag med at konstruere en Symaskine, som blev udstillet paa Verdensudstillingen i Paris 1867. Senere fulgte der Opfindelser fra ham i Retning af Handske-Symaskiner og Saale-Symaskiner, og han opnaaede i Paris 1878 en Udmærkelse for disse i Form af Æreslegionens Ridderkors. Desværre hindrede Sygdom ham i at faa en ny Malkemaskine færdig, som skulde have været udstillet i Paris i Aar.

Fabrikant Henriksen.

Fødselsdag.

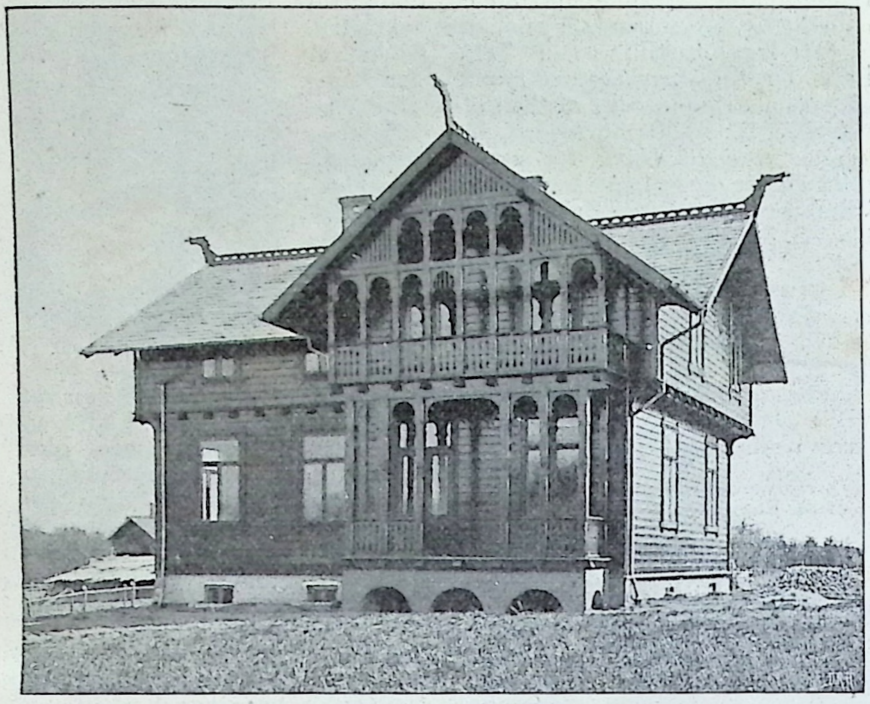
I disse Dage kan Toldkontrollør *Knud Nicolaj Huus* i Svendborg fejre sin 80-aarige Fødselsdag. H., der har været i Statens Tjeneste fra 1846, staar som Toldkontrollør blandt de første i ældste Klasse og er hædret som Ridder af Dannebrog. I bedste Velbefindende festligholdes de fyldte 80 Aar.

Toldkontrollør Huus.

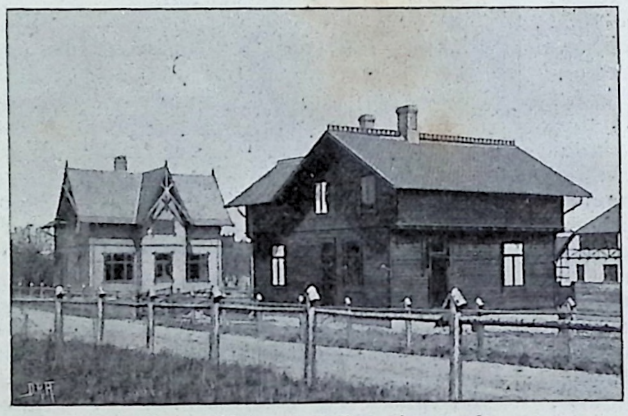
Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

Norske Villaer paa Dronninggaard.

Norsk Villa paa Dronninggaard.

HOLTE kan sagtens være stolt. Den har faaet sin egen Jernbanestation i København, fra hvilken hver Dag Sommeren igennem 26 Tog haster frem mod den idylliske Plet. Men ikke for intet har den vundet sig disse Begunstigelser. Foretagsomhedens Aand svæver over Furesøens Vande, Dronninggaard har rejst sig efter mange Aars slette Røgt og paa dens vidtstrakte Grunde færdes Aaret rundt travle Arkitekter, som henter Næring og Inspiration for deres Fantasi i den Naturens Skønhed, som præger hver Fod Jord af denne Egn.

Norske Villaer paa Dronninggaard.

Blandt dem, der har bidraget til Dronninggaards Bebyggelse, maa nævnes den norske Arkitekt *Jacob Hanssen*. De Villaer, han har rejst, er grundmurede og har deres egen originale Konstruktion. Inderst et Tømmerskelet, som er udfyldt med Murværk og udvendig dækket af et tæt Bræddelag, ferniseret og malet. Indenfor Muren er der atter Isolationslag og Panel. Villaerne er indrettede som baade Vinter- og Sommerboliger og netop den omtalte Anvendelse af Træ som Bygningsmateriale fremkalder Lunhed og holder Trækken ude.

Pynteligt ligger de med Skov til alle Sider og med den prægtigste Udsigt til baade Vejlesø og Furesøen, og hver af dem har en Have paa imellem 5 og 10,000 □ Alen. Der er fra 5—9 Værelser, hvis Indretning er ganske herskabelig og under hele Huset strækker sig høje, rummelige Kældere til Fryd for alle Husmødre.

Arkitekt Hanssen bebor selv Villa Fagerthun, Holte, og er beredt til at give alle Oplysninger. Han byggede i 1898 tre Villaer, hvoraf han straks solgte de to. Ifjor fortsatte han sit Værk og byggede seks nye samtidig med at han for Grosserer Adolph opførte et Par Villaer i Vedbæk.

Et enkelt Hus fortjener særlig Omtale. Smukt er det beliggende paa en skovbevokset Skrænt mod Syd, som skraaner mod Engdraget, hvori Vejlesø fortsættes. I Jorden er muret et Dusin Betonfundamenter, paa hvilke lige saa mange udskaarne Søjler er rejst og paa dem hviler Huset. Det er i Stilen ganske norsk og opført af dansk Tømmer, hugget i de omkringliggende Skove, Væggene er de runde Træstammer og Taget er af Græstørv, som luner om Vinteren og holder Varmen borte i Sommertiden.

I sanitær Henseende skal Villaerne være fortræffelige og der skal foreligge ansete Lægers Erklæringer for, at brystsyge Mennesker aldrig burde vælge sig andre Bygninger at bo i.

Har man først faaet Holte kær, forlader man ikke Egnen saa let igen og længe vil man kunde glæde sig som Grundejer paa Dronninggaard. Et langt Liv har man nemlig i Vente i en Luft, som den, der hviler over Holte.

Tømmervilla paa Dronninggaard.

HVER 8 DAG

Nr. 35. Aargang 1899—1900. Søndagen den 27. Maj. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Bag Klostermuren.

Maleren Filippo Lippi erklærer Nonnen Lucrezia Buti sin Kærlighed.

I Katolicismens Guldalder, da Paven enevældig svang sit Scepter over alle Evropas Lande, og Kejsere og Konger i Sæk og Aske gjorde Knæfald for Sct. Peters Stol, da Privilegier og rige Gaver Aar for Aar forøgede Klostrenes Indflydelse og styrkede Hiërarkiets stadig voksende Magt, søgte talrige Skarer saavel af Mænd som af Kvinder ind bag Klostrenes fredlyste Mure. Frivillig kom vel langtfra alle — maaske de færreste. Unge, ofte allerede fra Fødselen af, indskreves Adelens — ja selv Kongehusenes — overtallige Døtre og tildels ogsaa Sønner; deres Løbebane var dermed afstukket; Livet laa jevnt og roligt for dem, og deres timelige og evige Velfærd var i de bedste Hænder. Saaledes var i hvert Fald Tidens Opfattelse; men undertiden hændte det, at de i Klostrene indførte Munke og Nonner ikke ganske delte den. Klostermur, Nonneslør og Munkekutte formaaede ikke altid at dæmme op for de almenmenneskelige Følel-

„Den hellige Trappe“, som Katholikerne bestiger paa deres Knæ.

ser og Lidenskaber hos de Unge ofte mod deres Vilje klostergivne — formaaede ikke at holde Verden og dens Længsler borte fra de mere prøvede og erfarne Sjæle, der her havde søgt Glemsel og Fred. Naar Anledning gaves, og Fristelsen kom snart i en, snart i en anden Skikkelse, gjorde Livet sine Krav gældende, Dæmningen brast og Klosterløftet glemtes. Saavel vor egen som andre Landes Historie har ikke faa Eksempler paa slige brudte Løfter, Overtrædelser, der iøvrigt straffedes strengt nok af Kirkens øverste Tilsynsmænd. Der hænger et Billede i Academia di Belle Arti i Florentz, som klart fortæller, at er end Klosterporten stænget, Løftet givet, og Verdenslivet udadtil forsaget, banker derfor Hjertet imellem lige varmt. Malet af Italieneren Castagnola fremstiller det en epokegørende Episode af Maleren Filippo Lippis Liv. Født i Florentz 1412 indsattes Filippo Lippi allerede som Dreng i et Karmeliterkloster, hvor det var hans Forældres Mening, at han skulde tilbringe sit Liv. Dette blev imidlertid ganske anderledes, end de havde tænkt. Vel aflagde Sønnen allerede 1421 Munkeløftet, men Kærlighed til Kunsten lagde snart mere og mere Beslag paa alle hans Tanker. Alle ledige Timer — og af dem ejede Klosterlivet mange — anvendtes til at male i, Beskuelsen af Kunstens Frembringelser fyldte ham med Begejstring og Varme, og frodigt og friskt udfoldede sig det fremspirende Talent hos den unge Karmelitermunk.

Allerede 1430 omtales han i Ordnens Bøger som Maler. Klostret formaaede ikke mere at holde den af Livslyst og Frihedstrang sprudlende Yngling tilbage. Vel søgte han ikke at blive løst fra sit Munkeløfte, følte sig dog langtfra bunden deraf og styrtede sig hovedkulds ud i Verden, hvor han trods det ubundne, eventyrlige Liv, han hengav sig til, ved sine Arbejder sikrede sig et anerkendt Navn som en af den italienske Renaissances fornemste Forkæmpere. Kirker og Klostre kappedes om at se deres Væggeflader prydede med den talentfulde unge Mands Værker, og værdifulde Staffelibilleder fra hans Haand findes nu rundt om i de fleste europæiske Samlinger. Ogsaa den kongelige Malerisamling i København ejer et af disse. Selv nød Kunstneren den vundne Frihed i fulde Drag: indtagende og fuld af Liv og Lune skortede det ham ikke paa Beundrere af begge Køn; hans mægtige Velynder Cosmus af Medici saa sig for en Tid nødsaget til at spærre ham inde, for at ikke hans Arbejde skulde lide Afbræk ved de talrige Elskovseventyr.

Ogsaa paa anden Vis havde han allerede tidligere været holdt fangen, idet afrikanske Sørøvere en Gang havde snappet ham op og tvunget ham til et atten Maaneders ufrivilligt Ophold i Berberiet. Ved sit Talent havde han dog omsider vundet Røvernes Beundring og dermed Friheden. Saaledes prøvet i Livets forskellige Tilskikkelser stod Filippo Lippi i sin Manddoms fulde Kraft, da de fornemme Søstre i Sct. Margareta Klosteret i Prado, i hvis Domkirke han just da var i Færd med at udføre sine ypperlige Fremstillinger af Døberens Historie — tillod den unge Nonne Lucrezia Buti at sidde Model for ham til et Madonna Billede, som Klosteret havde bestilt. I høj Grad skæbnesvanger for saavel Munk som Nonne blev denne Søstrenes ubegribelige Føjelighed. En gensidig Kærlighed greb snart dem begge, og ret mange Timer havde Filippo Lippi ikke siddet ved Staffeliet med den indtagende unge Nonne foran sig, førend han smed Pensel og Palet og lagde sit Hjerte for hendes Fødder. Denne Tilstaaelse blev Indledningen til et Forhold, der fandt sin Afslutning i, at Filippo hemmelig en Nat bortførte sin Elskede fra Klosteret. Men nu

trak Uvejret sammen over de Dumdristiges Hoveder. Lucrezias rige Slægt søgte ikke blot at nedkalde Himmelens retfærdige Straf over den frække Fredsforstyrrer, men tillige — efter Sigende — selv at ombringe ham ved List; Karmeliterordenen anklagede, dybt rystet over det uhørte Brud paa Ordenens Love, Fra' Filippo for Pave Pius den Anden og forlangte alvorlig Afstraffelse. Andre Interesser eller mulig Pavens eget Hjerte maa dog have talt et andet Sprog, thi i Stedet for Straf løstes saavel Fra' Filippo som Lucrezia fire Aar efter Bortførelsen fra deres Klosterløfte, indgik lovformeligt Ægteskab og tilbragte Resten af deres Dage sammen.

Pius den Anden var til en vis Grad tolerant; andre Tiders Paver have ogsaa været det; Leo den XIII. er det ikke mindre, og desuden formaar som bekendt inden for Romerkirken Gaver og Bønner ikke saa lidt. Fortidens Andægtige købte sig Syndsforladelse ved deres Bønner, og endnu den Dag i Dag flokkes vor Tids rettroende Katolikker ved Scala Sante og henter sig Absolution for et Aar ved i Bøn møjsommeligt paa deres Knæ at krybe op ad alle Trappens Trin. „Den hellige Trappe" er efter Sagnet den Trappe, paa hvis Platform Pilatus med Ordene „Se hvilket Menneske" fremstillede Kristus for Jerusalems Befolkning. Ifølge Sagnet bragtes denne Trappe af Kejserinde Helene, Kejser Constantins Moder, i Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede til Rom, hvor den nu findes i et lille Kapel i Nærheden af Lateranskirken.

Alice Müller.

Den sidste Hilsen.

Af Isabella Kaiser.

Oversat af Johannes Vinther.

Det er Aftenen efter Slaget.

Langsomt og med Besvær rejser en Saaret sig op paa Albuen. Hinsides Bakkerne brummer endnu de umættelige Kanoner, og et rødligt Skær farver Synskredsen. Er det Mordbrand eller Sejrsbaal? En og anden forsinket Kugle stryger gennem Luften, pibende sin Dødssang, og en uhyre Klage hæver sig, et Smertens Aandedræt fra hele den Menneskehjord, der ligger paa Marken, svømmende i Blod. Hvilken Gudsbespottelse i al denne Dødskamp?

Han har rejst sig besværligt og stønnende og stryger sig med den ene Haand over Øjnene som for paa en Gang at aftørre Støvet og bortjage Svimmelheden, der har foregøglet ham Syner, og han ser sig nu omkring.

Den Saarede er pludselig kommen til sig selv efter den lange Bedøvelse og famler omkring sig; hans Haand støder mod noget blødt, noget glat og fugtigt, det er en Hestekrop, hans eget smukke Ridedyr. Hans Fingre stryger let kærtegnende hen over den og knytter sig krampagtigt i den tykke Manke.

Hans gode Hest, hans Kosak!

Med det samme gaar der Lys op for ham.

Ja, det er Aftenen efter Slaget, og det er ham selv, Kaptajn Paul Allard, som er ved at dø. — Dø? Nej! Han ser op mod Himlen, hvor Maanen bræmmer Skyernes Ligklæder med Guld. Nu lyser den paa de fremmede Hjelme og Uniformer, fjendtlige, skæggede Ansigter, der trods de stivnede Træk endnu synes at passe paa ham her ved Dødens Porte. „Aa, Kaptajn Allard deserterer ikke. Men, for Pokker, jeg vil ikke dø, dø som en Hund her paa dette Sted, hvor jeg snart ikke mere kan holde Rovdyrene fra mig og disse uhyggelige Mennesker, som kommer for at plyndre de Døde. De vil undersøge mig — aa, hvor afskyeligt — og fratage mig min straalende Ring, Odettes Ring."

Odette! Hans Rose! Hans lille, fine, franske Blomst, den han havde plukket, førend han drog i Krigen. Saaledes som han ser hende her paa Tærskelen til Dødens Port, levende og straalende, saaledes saa han hende hin Søndag Aften, da hans Soldaterhjerte imellem to Slag, to Sejre, lod sig fange af en kvidrende Fugl, af en ung Piges milde Smil. Og han synes at se hende komme hen imod sig med en Oliegren i Haanden. Denne Pige i den rosenrøde, perlebesatte Klædning, med de nøgne Skuldre synes ham i dette Øjeblik en Paradisets Aabenbaring.

„Odette! Odette!"

Men Skikkelsen bøjer sig ikke ned imod ham, kysser ikke hans fremstrakte Haand og gør ikke Tegn til at ville forbinde hans Saar; den smiler, og fra dens Læber sner det med hvide Rosenblade, som rødmer, naar de berører hans Saar. Saa flygter Skikkelsen dansende bort paa sine smaa Fødder, der næppe rører de døde Hestekroppe. „Odette!"

Han knytter Haanden mod sit Bryst og mærker da et Stykke raslende Papir, som han tager frem og undersøger. Da forsvinder Febersynerne, og han fyldes af en trøstende Følelse. Dette Papir, som er varmet ved hans Bryst og plettet af hans Blod, dette Papir er et Brev fra Odette, det sidste! Han modtog det paa Slagmarken, just da Trompeten blæste Fremrykning, hvorfor han ikke havde faaet det læst, men glad over at eje det, gemte han det ved sit Hjerte og tænkte, at dette hvide Papir med en Kvindes Kærlig-

hedsord skulde være ham et Panser mod Fjendens Ild. Med det kunde han trodse Døden. Hans Piges varme Følelser, der sikkert i dette Brev havde givet sig sit skønneste Udtryk, skulde være en hellig Amulet imod Kuglerne.

Men Kuglerne havde ikke brudt sig om den Papirsstump; de ramte ham lidt ovenfor, og de ramte godt.

Nu vil han læse Brevet; han *vil* vide disse ømme Ord, og dersom han faar Lov at leve, skal de være ham et Lægemiddel, og — hvis han skal dø — en sidste Trøst. Han fører Brevet op til Munden og river Konvolutten itu med Tænderne, saaledes som han plejede at aabne Patronhylstre. Med rystende Haand folder han det lille Papir ud, og en stærk Duft af Heliotrop udbreder sig og fortrænger for et Øjeblik Slagmarkens Pestluft.

Han stirrer alt hvad han kan, men ser intet. Enten er hans Øjne udslukte, eller Maanen er formørket. Hvad skal han gøre? En Smule Lys, en Gnist eller en Tændstikflamme kunde hjælpe ham.

Klager lyder rundt omkring. Han slæber sig paa Knæ hen til en anden Saaret, som bevæger Armene.

„Halløj, Kammerat, har Du Ild?"

Men Manden forstaar ham ikke, han fremstammer kun et Ord, der lyder som en Bøn.

Kaptajn Allard synker udmattet ned igen. Det er en Fjende, og han tænker paa sin Moder. Moder! Bed din Gud om at frelse mig! Lad mig ikke gaa til Grunde her! Send en af dine Engle Herre! Og dersom jeg skal dø, vis mig da, at Du lever! Herre, lad mig ikke forgaa i Støvet som en Hund! Hjælp mig! Hjælp mig!"

Han lægger sig ned, kraftesløs efter Bønnen, men han løfter Brevet med den ene Haand og vifter med det som et Nødflag.

Derhenne viser sig ligesom Lygtemænd over den blodige Sump, smaa, flakkende Lysprikker, og der høres livskraftige Menneskestemmer, som kalder og svarer hverandre; Skygger glider hen over Marken, og Lysprikkerne kommer nærmere. Den saarede udstøder et Skrig; det er Ambulancen med de barmhjertige Søstre, som kommer.

„Hjælp mig i Guds Navn!"

En Kvinde kommer hen og bøjer sig over ham, idet hun holder ham en Flaske for Munden.

„Drik Soldat!"

Instinktmæssigt tager han en Slurk og føler som et varmt Kærtegn over hele sit Legeme, og han ser paa hende, som maaske i denne Drik indgiver ham Livet. Han ser ved Lygteskinnet under den hvide Diakonissekappe et ungt, magert Ansigt med alvorlige, smukke Træk og et Par milde Øjne. Paa hendes snehvide Brystdug skinner et Sølvkors. — Han rækker hende Brevet. „Læs Søster, læs!" Men hun tager ikke imod det. „Hvad er det for noget? Lad os nu først faa Deres Saar forbundet; De forbløder Dem jo".

Med en afmægtig Bevægelse holder han hende tilbage og vaander sig, da hun rører ved hans Saar.

„Nej, nej, hvad nytter det? De ser jo, at jeg skal dø. Lad mig være! Jeg er Kaptajn Paul Allard fra Chalons. Læs! Aa, vær barmhjertig og læs dette Brev for mig, men snart, inden det er for sent . . . for sent . . "

Hun maa da føje ham i hans Forlangende. Den røde Strøm er ved at udtørres, Græsset har drukket den dyre Væde. Han er dødsdømt, og hun har ikke andet at gøre end at opfylde hans sidste Ønske. Kun Forventningen holder ham i Live og forlener ham med en energisk Modstandskraft. Hans Øjne lyser haabefuldt; thi han venter sin sidste Glæde af dette Brev, den Lysstraale, som skal ledsage ham paa den mørke Vej, den himmelske Sang, som skal lulle ham til Ro og den hellige Vaar, som skal fylde hans Grav med Roser.

Nonnen skal til at læse et Elskovsbrev, og hun, som har unddraget sig Elskoven, skælver let, som om Vinden, der stryger hen over Slagmarken, kaldte noget dødt til Live i hendes Bryst.

Hun løfter sin Lygte og en Lysstribe falder paa Papiret med de mørke Linjer saa vel som paa det blege Ansigt, der bærer Dødens Mærke. Hastigt gennemløber hun Skrivelsen for at mærke sig Indholdet, men stærkt bedrøves hun, thi den Følelse, som taler i dette Brev, er ikke Kærligheden, der tror alt, taaler alt og tilgiver alt; det er ikke Sulamiths Kærlighed, som rækker over Vandene og ikke dør i selve Døden...

„De læser ikke, Søster", udbryder den Saarede bebrejdende og ser paa hende med et bedende, ja næsten tryglende Blik, men Nonnen er til Mode, som om Skæbnen vil drive hende til en ond Gerning, og hun synes i dette Øjeblik, at hun lettere kunde slaa den døende ihjel med sin Haand end læse nogle Ord for ham, der vilde træffe ham sikrere end Fjendens Kugler. Thi den Soldat, som nu skal dø Heltedøden, forlænger selv sin Dødskamp, fordi han elsker, og fordi hans Sjæl hungrer efter et Ord fra den Elskede, som skal synge ham ind i Evigheden!

Men Brevet, det daarlige Brev, som ikke havde været Skjold for ham, men som med sit banale Indhold var badet i hans Blod, lød saaledes:

„Kære Paul!

Krigen varer alt for længe. Bliv ikke vred paa din lille Fugl, fordi den ikke kan udholde at leve, hvor Kanonen brummer; den maa have Solskin og Musik. — Vi rejser i Morgen til Spanien, ned til Sevilla. Vi to var al-

drig blevne lykkelige. — En Aften troede jeg, at jeg elskede Dig — men da Baron Saval har fortalt mig, at næsten alle de, der kom hjem fra sidste Slag, var Invalider, saa — saa er det bedre, at vi ikke ses mere. — Send mig Ringen! Farvel Paul!

Din lille Veninde

Odette d'Estange".

Nej, hun vilde ikke læse dette. En frivol og samvittighedsløs Pige, der frygtede Muligheden af at faa en Kæreste, der var Invalid, skulde ikke med sine Ord nedslaa den Døendes usvigelige Tro og Forventning. — Nonnen bøjer sig over ham og ønsker, at han maatte dø med det samme, saa at hun kunde slippe for at sige ham noget, men Kaptajnen har atter aabnet sine Øjne og ser paa hende i en Forventning, der rummer hele hans Livskraft.

„De læser ikke, Søster. De dræber mig. Hun skriver dog saa tydeligt, Odette".

„Aa, ja meget tydeligt", tænker Nonnen med en Blanding af Bitterhed og Medfølelse for den Døende, der ikke ejer Tvivl om den Kvinde, han elsker. Hun rejser sig og siger:

„Undskyld mig, Kaptajn, min Lygte brænder saa daarligt . . ."

Og medens hun nu lader, som hun er optaget af at sysle med Lyset i Lygten, staar i hendes Inderste en Kamp om, hvad hun i dette Øjeblik bør gøre, og da fødes der hos hende en af de Ideer, der som Gnister tænder Barmhjertighedens Baal i Kvindernes Hjerter. Nonnen, der hidtil har gaaet i hans Spor, som siger: „Jeg er Sandheden", beslutter sig til at lyve.

Nej, hun vil ikke læse den fremmede Piges taabelige Brev. Den Skrivelse, hun holder i sine rystende Hænder, har hvilet ved Soldatens saarede Bryst og er bleven helliget i Bloddaaben; den er bleven en Talisman og har en ophøjet Mission at udføre under et Menneskes sidste Strid. Kærlighedsbadet har lutret den for alle Slagger og gjort den værdig for en Mand, der dør paa Slagmarken paa Sejrens Dag. Den vil lette hans Dødskamp — og ingen vil røbe ham hendes Løgn.

Stærk i sin Beslutning, overvældet af Bevægelse, men drevet af Trang til at gøre godt, improviserer den barmhjertige Søster nu et Kærlighedsbrev. Maaske har hun en Gang elsket, og maaske Mindet derom stiger frem, medens hun læser:

„Paul, min kære Paul! Hvor mon Du er? Jeg ved det ikke, men siger Dig, at hvor Du end hviler dit Hoved, er jeg Dig nær, og min Sjæl vaager hos Dig. Jeg elsker Dig for hver Fare, Du udsætter Dig for, og naar jeg hører Kuglerne pibe om vor By, folder jeg mine Hænder og beder, at de ikke maa naa Dig. Jeg plejer de Saarede ved Ambulancen og haaber, at en anden Kvinde vil skænke Dig Omsorg, dersom Du behøver den. Gid min Kærlighed maatte være et Jærnpanser om dit Legeme, og min Tanke en Hjelm om dit Hoved. Gid min inderlige Hengivenhed kunde faa dine Øjne til at straale saa vidunderligt, at Fjenden maatte standse ved at se det og sige: „Skaan ham, thi han er elsket".

Hun aander dybt, standser og ser paa den Saarede. Han har med en energisk Anspændelse rejst sig halvt op, og hans Blik hænger ved hendes Læber, medens han indsuger hendes Ord som læskende Kildevand. Han smiler mildt og ligner en Rekonvalescent, der glæder sig ved Foraarets første Straaler . . .

„Bliv ved!" beder han inderligt, og den barmhjertige Søster fortsætter med skælvende Stemme:

„Dersom, kære Paul, Gud alligevel tillader, at en Kugle rammer Dig, da Ære være med Dig; thi Du faar da den skønneste Død, min Kaptajn, og Du skal ikke komme til at vente længe paa mig i Landet hinsides. Efter den Lykke at have været din Brud vil Jorden intet kunne skænke mig.

Jeg lever, hvor Du aander, og naar vi ses igen — her eller hisset — vil jeg være den samme som i dette Øjeblik. Alverdens Kugler kan ikke ramme vor Kærlighed, den er usaarbar.

Farvel, kære Paul, Farvel! Jeg er den Luft, som omgiver Dig, den Mund, som trøster Dig, den Haand, som støtter Dig, og det Hjerte, som elsker Dig. Jeg kysser dine Læber for at Du skal leve; thi Kærligheden er stærkere end Døden, og jeg har Kærlighed til Dig".

Nonnen tier. Hun har sagt alle disse Ord uden Anstrengelse, og hun kunde vedblive at tale saaledes lige til Morgen, ja hele Livet for den store Glæde at se dette blege Ansigt lyse af overmenneskelig Klarhed. Han synes overvældet af Lykke, og hun, som knæler hos ham, lægger hans Hoved i sin Arm og vugger ham moderligt.

Han hører endnu de nysudtalte Ord, de mangfoldiggøres i det uendelige og daler blidt ned over Slagmarken, som de fylder med Fred.

„Brevet, Søster! Lys for mig, at jeg selv kan se det . . ."

Nonnen farer sammen. Skulde hendes Anslag have været forgæves? Skulde den Døendes Glæde formørkes? Nej! Og med en rask Bevægelse, der skal se ud som tilfældig, vælter hun Lygten, saa Lyset slukkes, og Nattens kolde Maane, som bræmmer Skyernes Ligklæde med Guld, Maanen, der er hendes eneste Medvider, skjuler sig.

Den Saarede har ingen Bebrejdelser, men tager Brevet, trykker det mod sine Læber, og idet han udstrækker Haanden siger han: „Tag Ringen og send den til Odette til Erindring og sig hende . . . sig hende . . .“

Ordene dør hen i uforstaaelig Mumlen, Øjnene er allerede indsunkne i deres Huler, og han begynder at fantasere.

Kuldegysende trykker han sig op mod Sygeplejerskens Skulder, og han mærker, hvorledes hun halvt kærtegnende lader sin Haand glide over hans Haar, men han ser ikke det Ansigt, der bøjer sig over ham, eller den Mund, som taler ømme og dulmende Ord til ham.

Aftenluften stryger hen over hans feberrystende Legeme, han mærker under sin Nakke en Arm, og ved hans Øre slaar et Kvindehjerte varmt og hæftigt. „Odette — Odette! Min lille Odette!“ siger han ganske sagte og hemmelighedsfuldt, som om han med et gjorde en skøn Opdagelse.

Da tier Nonnen og rører sig ikke for ikke at rokke den Døende i hans faste Overbevisning om, at hans Brud sidder hos ham.

Kærligheden er stærkere end Døden . . .“

„Odette! Kys mig!“

Nonnen skælver og blegner, men hun bøjer sig ærbødigt for den Døendes Illusion, der er skudt op som en Blomst til Trøst i den sidste Strid. Hun føler ingen ubetimelig Undseelse, men den kyske Kvinde bæver tilbage for at berøre en Mands Læber.

Søsteren tøver ikke længe med at bønhøre ham, og hun, hvis Mund har fordulgt Sandheden, hvis Læber nylig er besudlede med en Løgn, profanerer dem ikke ved et Kys. Hun bøjer sig ned over ham, og idet hun berører hans Læber med sine, fuldfører hun sit Barmhjertighedsværk.

Saa dør han, men med forklarede Blikke. Og Søster Therèse, som er inderlig rørt og grebet af den Glæde, der følger en stor Selvfornægtelse, tager den gyldne Forlovelsesring af hans Finger, der allerede er stiv og kold. Derpaa trykker hun med taarevædede Hænder hans Øjne til, gør Korsets Tegn paa hans Pande og læser Dødsbønnen.

Nogle Øjeblikke betragter hun Kaptajnen, hvis Ansigt lyser med Marmorrenhed i Maaneskinnet og om hvis Mund er et Smil, stivnet i Døden, men et Smil, som vil følge ham til Himmeriges Porte, og Nonnen er stolt af sin Løgn og af det Kys, hun har givet. — Hun angrer slet ikke sine Synder.

Den næste Dag lagde hun Guldringen ind i det sammenkrøllede Brev og adresserede det til Odette d'Estange med følgende Ord:

„De har haft det sørgelige Mod at skrive disse Linier — Taabelige Barn! Tak Herren, at Deres Brev ikke paa Slagmarken er faldet i Hænderne paa en Kvinde, der var hjerteløs nok til at ville læse det for ham i Døden.

Han er gaaet bort i Overbevisningen om Deres trofaste Kærlighed.

Kaptajn Paul Allard fik et Sabelhug i den højre Arm og flere Kugler i Brystet. De er fri, thi den Ring, jeg sender Dem, har siddet paa en død Mands Haand.

Mit Barn! Lær at elske og gid den Dag maa komme, da dette blodige Brev tvættes rent i Deres Taarer.

Søster Therèse.“

Kasinos Orkester.

Kasino, der til Tider har haft en lykkelig — eller ulykkelig — Ævne til at blive Øjeblikkets Samtaleæmne, har atter været paa Dagsordenen. Direktør Schrøder har efter seks Sæsoners Virksomhed givet sin sidste Forestilling og samtidig har af Teatrets mest kendte Navne Herrerne *Pio, Kolling, Viktor Neumann* og *Nathansen* samt Fru *Orlamundt* og Fru *Amanda Lund* budt en Scene Farvel, paa hvilken de har virket længe og til Publikums Tilfredshed.

Der er imidlertid en endnu, som forlader Kasino og som har Krav paa at blive nævnt, fordi ogsaa han i mange Aar viede det sin Virksomhed. Det er Teatrets hidtilværende Musikdirektør *Carl Gottschalksen*, hvis Træk og Skikkelse vi her gengive efter et Fotografi, taget fra Teatrets Parket af en dristig Amatør.

Kasinos Orkester i Virksomhed. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag“).

I det meste af en Snes Aar har Gottschalksen dirigeret Kasinos Orkester.

Man har saa længe været vant til at se Hr. Gottschalksens udpræget sydlandske Fysiognomi over Dirigentpulten, at et nyt Ansigt i Begyndelsen med Nødvendighed maa forekomme underlig fremmed.

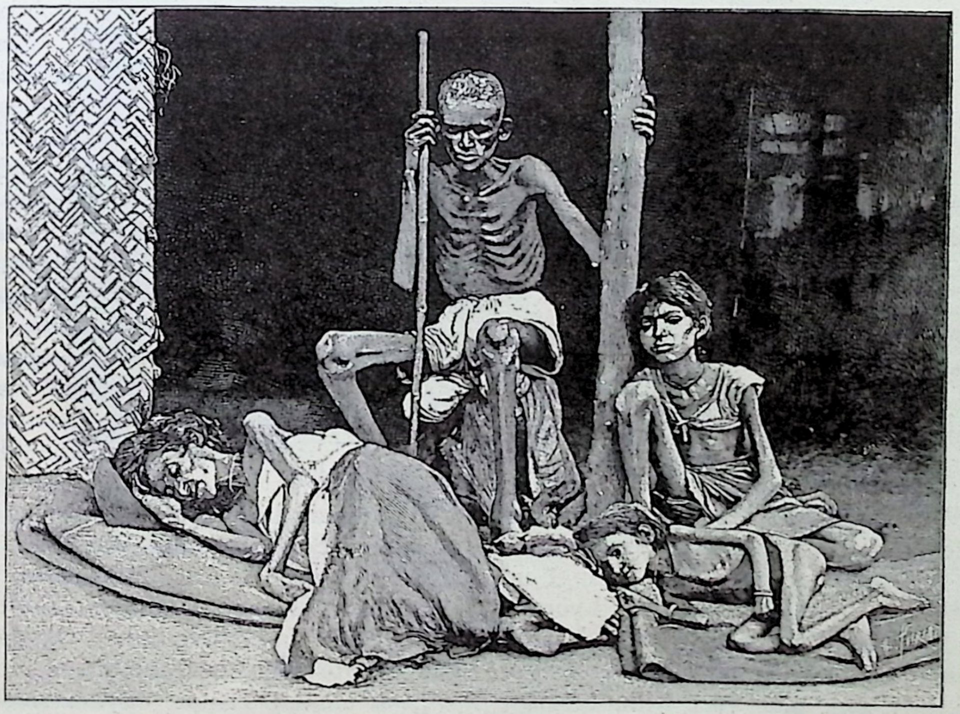

Hungrende Indiere, fotografisk Gengivelse efter Virkeligheden.

Millionernes Nød.

De fleste har vel hørt Tale om den Hungersnød som for Tiden — desværre, man tør vel næsten sige bestandig — hærger de engelske Besiddelser i Indien. Eller De har læst i et eller andet Blad en kort Notits, der meddeler, at saa og saa mange er døde af Sult, og hvad den fører med sig.

Kunde man paa Frastand faa det fulde Indtryk af, hvad en saadan Nød vil sige, kunde det vel hænde en eller anden, at han tabte Appetiten til sin Middagsmad. Prøv at tænke disse Tal igennem: Man regner, at der i det britiske Indien for Øjeblikket findes omtrent 100 Millioner Mennesker, som daglig faar Føde i en saa ringe Grad, at de maa gaa til Grunde, hvis de ikke faar Hjælp. Over 6 Millioner hjælpes — knapt nok, selvfølgelig — af den engelske Regering. En Del falder rige Indiere til Byrde; paa vore Billeder ses en Flok saadanne Stakler, der er optagne paa et privat Fattighus, som de Indfødte selv har oprettet.

En indisk Familie under Hungersnøden.

Det vilde være uretfærdigt at kaste Skylden for al denne forfærdelige Elendighed paa Englænderne. Tværtimod, Sult og Pest har været Indiens Landeplager fra Arilds Tid og sikkert har de hærget langt værre tidligere. Det er Naturen, som her er Stedmoderen, og kun Kulturen, som Evropæerne i Tidens Løb vil indføre, er i Stand til i nogen Grad at afbøde Ulykken.

Hungersnøden kommer af Misvækst og denne igjen af Regnmangel. Regntiden i Indien er kort, men i den Tid skal Jorden have al den Væde, Risen behøver til hele sin Vækst. Falder nu Regnen sparsomt, da er alt Haab ude. Man kan saae — der bliver intet at høste. Kreaturerne dør som Fluer, og Befolkningen har ingen som helst Hjælpekilder.

Territoriets enorme Udstrækning umuliggør enhver Tilførsel, saa længe Jernbanerne er saa utilstrækkelige, som de er, og selv om Regeringen vilde tømme Statskassen for at skaffe de Lidende Brød, vil dog Millioner være gaaet til Grunde, inden det naar dem.

I Aar er Nøden større, end den har været i mange Aar, fordi Misvæksten har varet i to Aar. Kommer der ogsaa i dette Aar for lidt Regn, vil Elendigheden blive ubeskrivelig, tilmed da Udsæden selvfølgelig har været sparsom.

Englænderne har aabnet en stor Indsamling, der hidtil har indbragt 2—300,000 Pd. St. Men hvad forslaar de? Og hvad forslaar Kejser Wilhelms Forsikringer om, at „Blodet er aldrig saa tyndt, det er jo tykkere end Vand?"

Korrespondenterne har maattet gribe til Fotografens Kunst for klart at gøre deres Folk begribeligt, hvilke Rædsler Sulten der ovre fører med sig. Vore Billeder er kun enkelte Prøver af den Mængde, de engelske Blade har bragt.

—s.—m.

Gadeliv i Østen.

„Gud! Saadant noget ser man da ikke paa Gaden!" udbrød en dansk Dame, hvem vi viste et Fotografi af vort idylliske Billede: En siamesisk Moder, der dier sit Barn.

Jo, det gør man nu alligevel! Der er snart ikke det intime Forhold, man ikke ser paa Gaden i Bangkok. For her rører Livet sig uden smaalige Politivedtægter, og Vinduer og Døre er en Luksus, Siameserne ikke kender i deres Boder.

En siamesisk Moder giver sit Barn Die.

En „Butik" er bare et Værelse med hele Forsiden aaben ud mod Gaden, en Skuespilscene, hvor Tæppet er oppe hele Dagen igennem til langt ud paa Natten. I Prosceniet staar et Bord, hvorpaa Varerne er udstillede. Ved Siden af Bordet sidder saa maaske Koner med sit Barn paa Skødet, og paaklædt som paa vort Billede. Eller hun vugger det, rager dets Hoved, mader det, eller pusler det. Og en Moder vilde aldrig falde paa, at hun saarede den offentlige Blufærdighed ved at vise sig i et sligt Negligé. Den unge Pige derimod bærer gærne foruden „Panungen", det nederste Klædningsstykke, et hvidt, stramt siddende Liv, ofte med et Brystklæde i skrigende Farver — dybt røde, blaa, grønne eller gule, men saa snart hun bliver Moder — og det bliver hun sædvanlig i en meget ung Alder — taber denne Forfængelighed sig.

Den siamesiske Regering, der gerne vilde evropæisere Bangkok, udstedte for 1 Aar siden et Dekret, der paabød en Klædedragt, som dækkede hele Legemet. Siameserne lo af det. De forstod det simpelthen ikke. Og de blev ved at gaa klædte som før Dekretet.

„For aabent Tæppe" nyder man sit Maaltid siddende om Risfadet og spisende med Fingrene.

En omvandrende Restauratør.

Eller man tager sig ugenert en Lur, reder sit Haar, vasker sig, læser højt, skriver, og afgør Familjemellemværender i en højrøstet Tone til stor Glæde for Naboer og forbipasserende.

Og i de Hundreder af Kanaler — „Vandgader“ brede som Frederiksborggade eller smallere end gamle Peder Madsens Gang — der gennemfurer dette „Østens Venedig“, som Bangkok med en stor *licentia poetica* er bleven kaldt, rører Livet sig lige saa uhindret. Ved Bredderne ligger Risbaaden, et Hjem ofte for tre à fire Generationer, hvor Oldemoder eller Bedstemoder pusler med de smaa, medens Moderen varetager de huslige Pligter, og Faderen afgør sine Forretninger eller ligger og dovner. I Midten af Strømmen mødes Baad paa Baad, fra den udhulede Træstamme til den fikse, lille Dampbaad. Der er „Kagekonebaaden“, hvor en gammel, rynket Heks sidder og bager Pandekager og udraaber dem til Salgs, medens hun paa samme Tid behændig styrer sit skrøbelige Fartøj ned ad Strømmen med sin lille Pagaj. Der er Baaden med Frugt, med Grøntsager, med Brød, med Betel, med Potter og Pander, med varm Mad, der serveres over Rælingen, osv. i det uendelige.

Men er det paa Tiden mod Solens Nedgang fængsles Blikket af en ny ejendommelig Scene uden for Pælebygningerne eller Flydehusene, der indrammer Bredderne: Hele Familjen skal i Bad. De yngste Medlemmer holdes ned i Vandet og vaskes, de noget ældre, Drenge som Piger, springer ud paa Hovedet eller Benene og svømmer lystigt omkring paa Hundevis under Leg og høje Raab, medens de voksne træder mere betænksomt ud i det gule, mudrede Vand, der flyder med al Slags Affald fra Husene, vasker sig, skyller Munden — og tror, de er rene baade indvendig og udvendig.

Og Livet i de „rigtige“ Gader, der i Antal staar en Del tilbage for Kanalerne! Hvilket broget Mylr! Den lange, tynde Hindu, der med sin Bylt paa Nakken vandrer omkring og sælger Silketøj og andre kostbare Varer, de to Kineserkulier med et skrigende Svin bundet ved Benene til en Bambusstang, som de bærer paa Skuldrene, den gamle, rynkede Mo'er med sine Kurve med smukt afbarkede og tilskaarne Sukkerrør og Betelnødder, den kobberfarvede Malaj, den tatoverede Laoser, den lille spinkle, bleggule Annamit, Kambodianeren, Kochinkineseren, Burmeseren, Siameseren og Kineseren, — de to sidste dominerende de andre, — og saa endelig Evropæere af alle Nationer. Og isprængt dette

Ørerensning paa Gaden.

raabende og gestikulerende Virvar en Flok løsgaaende Køer, en enkelt Elefant, nogle sorte Svin, der roder op i Affaldet fra en Madbod, en Flok Kyllinger ledet af en klukkende Høne, en Drift snadrende Ænder, der vralter tværs over Gaden.

Et kendt Ansigt i dette Kaos er den omvandrende „Restavratør" paa vort Billede. Er han ikke appetitlig? Og faar man ikke uvilkaarlig Lyst til at smage paa den duftende Kost, han tilbereder med sine nydelige Fingre? I den ene Kurv har han Kopper og Tallerkener og et Par Porcellænsskeer, der gaar rundt i hans Kundekreds. I den anden staar en Lerkrukke med dampende Retter, stuvede Bønner og andre Gemyser med iblandede Flæskestumper og Kryderier. Det hænder, at han vasker sine Kopper i en Rendesten, hvis der ikke er bedre Vand ved Haanden. Der skal stærke Maver til. Men det har Siameserne. Det grumsede Flod- og Kanalvand er deres daglige Drik. Rent klart Vand er flovt, „tyndt", som de siger.

En anden Type er den kinesiske Barber, som paa vort Billede er i fuldt Arbejde med at rense Ørene paa en Gadesælger, der imidlertid har taget Plads paa sin vandrende Butik, hvorfra han sælger „Iscrême". — I Siam renser man nemlig ikke sine Øren selv. Det lader man Barberen om. Gaar en Trommehinde i Løbet, hvad af og til hænder, tager man sig det ikke meget nær. Saa gaar Sladderen saa meget lettere ind ad det ene Øre og ud af det andet.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Fortsat.

30. KAPITEL.

Ved Dronningens Kanal.

Cornish tog tilbage til Haag straks efter Lord Ferribys Begravelse. Hans eneste Tanke var at beskytte Dorothea og om muligt bevare det Navn, hun bar, mod Skam og Skændsel. Hver Dag, som gik, bragte Malgamitarbejderne Døden. Han kunde ikke tøve, men han turde ikke skynde sig. Han skrev igen til Percy Roden fra London, medens han var optaget af Begravelsen, og bad ham om at skille sig fra von Holzen.

„De faar ikke Tid," skrev han blandt andet, „til at besvare dette, før jeg rejser til Haag. Jeg haaber at ankomme dertil omtrent Klokken ni i Morgen Aften. Jeg forlader Hotellet og Kvarter efter og gaar ned ad den højre Bred af Dronningens Kanal. Dér kan vi saa træffes og tale sammen. Jeg vil bede Dem om at overveje Deres Stilling med Hensyn til Malgamitsagen og altsaa at træffe mig. Jeg kan ikke opsøge Dem i Fabriken, og det vil være bedre for Dem ikke at komme til mit Hotel."

Brevet var adresseret til Klitvillaen, hvor Roden modtog det næste Morgen. Dorothea saa' det og gættede, fra hvem det var, skønt hun næppe kendte Tonys Haandskrift.

Roden læste Brevet og puttede det i Lommen uden at sige et Ord. Saa gik han hen paa Fabriken og traf von Holzen i deres lille Kontor. De var begge to i et højst uheldigt Humør over Situationen, og det varede ikke længe, før de fandt et Spørgsmaal, som de blev uenige om. Det var en Bagatel, der vedrørte de Penge, som for Tiden gik igennem deres Hænder.

„Ja, De tror naturligvis, at De véd det bedst," sagde Roden i Samtalens Løb; „men De forstaar Dem ikke paa den finansielle Side af Sagen. Alle véd, at det er mig, som har overtaget den Del af Forretningen. Spørg De Wade eller White eller Cornish!"

Von Holzen svarede ikke, skønt hans Øjne lyste, da Cornish's Navn blev nævnet.

„Jeg har for Resten faaet et Brev fra Cornish i Dag," sagde Roden.

„Ja saa!" svarede den anden. „Har De virkelig?"

„Ja, hvis De ikke tror mig, kan De jo se det," sagde Roden og kastede Brevet paa Bordet. Von Holzen læste Brevet langsomt og tankefuldt. Saa lagde han det sammen og gav ham det igen; men han huskede sikkert hvert Ord i det.

„De gaar vel derhen?" sagde han. „Det bliver interessant at høre, hvad han har at sige. Det Brev tyder paa Svaghed."

„Ja, jeg kan jo ikke godt lade være med at gaa, siden han opfordrer mig til det," sagde Roden.

* * *

Cornish ankom til Haag paa den nævnte Tid; Hotellets Portner, der blev vækket af en lille Lur ved hans Ankomst, stirrede meget forbavset paa ham.

„Sæsonen er forbi," sagde han, „vi har ingen Gæster. Hvorfor kommer Herren i Grunden til Haag nu?"

Bredderne ved Dronningens Kanal er overskyggede af Træer, som strækker deres Grene saa langt ud, at de mødes oven over Vandet. Cornish mødte før den fastsatte Tid og gik langsomt henad Stien mellem Træerne og Kanalen. Han var snart kommet forbi de sidste Huse og mødte slet ingen. Det var en mørk Aften, der var intet Maaneskin; men Stjernerne kiggede gennem de sønderrevne Skyer. „Hvis han ikke staar under en Lygte, kan jeg ikke se ham!" sagde han til sig selv og tændte en Cigar for at vise Roden, hvor han var, hvis han skulde komme. Da han var gaaet et Par Skridt længere, saa' han nogen komme hen imod sig. Der stod en Lygte paa Halvvejen imellem dem, og da han nærmede sig til Lyset, genkendte han Roden og gik ham i Møde.

„Jeg var bange for, De ikke kom," sagde han.

„Jeg havde ikke noget imod at komme," svarede Roden, „og jeg vilde ikke have, at De skulde vente her i Mørket, men jeg kan sige Dem nu lige fra Begyndelsen af, at det er ingen Nytte til."

„Kan intet forandre Deres Beslutning?"

„Nej, man faar ikke to saadanne Muligheder i sit Liv; jeg vil ikke kaste denne bort af sentimentale Hensyn."

„Sentimental er vist ikke det rigtige Udtryk i dette

Tilfælde," sagde Cornish tankefuldt. „Mener De, at De ikke bryder Dem om alle disse Dødsfald og disse stakkels Malgamitarbejdere?"

Han saa' stift paa den anden, medens de stod der under Lygten.

„Ikke en Snus," svarede Roden. „Jeg har været fattig, det har De ikke. Jeg har sultet, skønt jeg havde en god Frakke paa Kroppen. De véd ikke, hvad det vil sige."

Cornish saa' paa ham og sagde ingen Ting; der var ikke Tale om andet, end at Manden talte oprigtigt.

„Saa er der kun to Ting tilbage for mig at gøre," sagde Cornish efter et Øjebliks Eftertanke. „Først beder jeg Deres Søster om at gifte sig med mig, og saa maser jeg Dem bagefter."

Roden, som røg, kastede sin Cigaret bort.

„Vil De gøre begge disse Ting?" spurgte han.

„Ja."

Roden saa' paa ham, han aabnede Munden for at tale, men sprang pludselig tilbage.

„Pas paa!" udbrød han og havde næppe Tid til at pege henover Cornish's Skulder.

Cornish drejede sig hurtigt om. Han saa' en Mand komme løbende hen imod sig, lydløst, paa Galoscher. Han havde ikke Tid til at tænke og næppe et Øjeblik til at handle, for Manden var kun to Skridt fra ham med hævet Arm, og han saa' Staal funkle ved Lygtens Lys.

Cornish koncentrerede sin Opmærksomhed om den hævede Arm, greb den med begge Hænder, og løftede bogstavelig talt sin Modstander op. Han vidste straks, hvem det var, uden at han behøvede at tænke paa Malgamitlugten. Det var Otto von Holzen.

Cornish slap ham, inden hans Fødder igen berørte Jorden, og han vaklede af Sted ind under de mørke Træer.

Cornish, som var behændigere og hurtigere, havde straks Ligevægten igen og vendte sig hen imod Træerne; han vidste, at von Holzen vilde komme igen.

Von Holzen skuffede ham ikke, han kom listende hurtigt frem som et Rovdyr. Men Cornish opdagede ham straks, greb ham i Kraven og kastede ham ned paa Jorden. De vekslede ikke et Ord, men i den stille Sommernat kunde de høre hinandens Aandedrag.

Roden stod ganske stille, han kunde næppe skelne de to Modstandere. Han trak Vejret med Besvær, hans Ansigt var ligblegt, og hans søvnige Øjne var vaagne og stirrede.

Ved de to Angreb var Cornish kommen nærmere og nærmere til Kanalen. Han stod nu helt ude ved Randen. Han kunde lugte, men ikke se Vandet og turde ikke vende sit Hoved om for at se.

Der var intet Rækværk paa dette Sted.

Et Øjeblik efter var von Holzen paa Benene igen. Han havde en Kniv, men Cornish vidste, at det var en Fordel for ham, at han ingenting havde i Haanden.

Von Holzen styrtede atter løs paa ham med strakt Arm for at gennembore ham, og Cornish saa' i et Nu, at han denne Gang vanskeligt kunde modstaa ham; han traadte behændigt et Skridt til Side. Von Holzen prøvede paa at standse, snublede, var lige ved at komme op igen, men styrtede saa paa Hovedet i Kanalen.

I samme Øjeblik var Cornish og Roden derhenne og stirrede ned i Mørket.

„Vi maa fiske ham op," sagde Cornish, og han knælede ned, parat til at række von Holzen sin Haand; men nu var Vandet roligt igen, og der var slet ingen Krusninger paa det.

„Mon han kan svømme?" mumlede Roden uroligt.

De ventede i aandeløs Tavshed; der var noget skrækkeligt i dette enkelte Plask og Stilheden bagefter.

„Men hvor er han dog?" hviskede Cornish.

Roden strøg en Tændstik og holdt den inden i sin Hat, saa han dannede en Slags Lygte, skønt Luften var stille nok. Cornish gjorde det samme, og de holdt Lysene ud over Vandet, saa der blev kastet nogle smaa svage Lysstraaler hen over Kanalen.

„Han kan ikke være svømmet bort," sagde han. „Von Holzen!" raabte han efter en Pavse. „Von Holzen, hvor er De?"

Men der kom intet Svar.

Kanalens Overflade var ganske stille og blank paa de Steder, der ikke var bedækkede med Andemad. Vandet listede sig lumsk og slimet hen imod Havet. De to Mænd holdt deres Aandedræt tilbage og ventede.

„Hvor er han?" gentog han. „Roden, hvor tror De, han er?"

Og Roden svarede tilsidst med hæs Stemme: „Han er i Mudderet paa Bunden med Hovedet nedad."

31. KAPITEL.

Mytteri.

De to Mænd ved Kanalen ventede og lyttede igen; det var jo dog muligt, at von Holzen var svømmet bort i Mørket og var gaaet i Land paa den anden Side.

„Det maa meldes til Politiet," sagde Cornish tilsidst. „Vil De vente her, medens jeg gaar efter en Betjent?"

Roden svarede ikke; men Cornish kunde høre, at hans Tænder klaprede. Han var faldet helt sammen. Hans Sind havde længe været i stor Spænding, og dette Slag havde bragt ham ganske ud af Fatning. Cornish tog ham ved Armen og holdt paa ham; men han rystede som et Æspeløv.

„Tag Dem sammen, Mand," sagde Cornish venligt.

„Jeg kan ikke blive her alene," sagde Roden tilsidst.

Han vaklede af Sted i Retning af Haag. Der syntes at gaa flere Timer, før han kom tilbage. Endelig kom han da, ledsaget af en Politibetjent, en flegmatisk Hollænder, som i Tavshed lyttede til Historien. Han rystede paa Hovedet, da Cornish spurgte, om ikke von Holzen kunde være svømmet bort i Mørket.

„Nej," svarede Betjenten, „jeg kender disse Kanaler, især denne. Vi finder ham staaende i Mudderet der nede, med Hovedet nedad som en Tulipan." Han trak sin korte Sabel ud af Skeden og kradsede et dybt Mærke i Gruset, saa gik han hen til det nærmeste Træ og skar en Fure i Barken. „Der er intet at gøre i Aften," sagde han; „men i Morgen tidlig ved Daggry skal jeg sætte Folk i Arbejde. Maa jeg bede Dem om Deres Navn og Adresse, mine Herrer? Det er ikke mig, der skal undersøge denne Historie."

„Kan De gaa hjem alene?" spurgte Cornish Roden, da de gik sammen hen imod Klitvillaen.

„Ja, jeg kan," svarede han og gik videre. Før han kom et halvt Hundrede Skridt fra ham, standsede han.

„Cornish!" raabte han.

„Ja."

De gik henimod hinanden.

„Jeg vidste ikke, at von Holzen var der. Vil De tro det?"

„Ja, det vil jeg," svarede Cornish.

De skiltes for anden Gang. Cornish gik langsomt tilbage til Hotellet. Han haltede lidt, for i Kampen havde von Holzen sparket ham paa Benet. Han følte sig pludselig meget træt. Han gik i Seng og faldt lige straks i Søvn. Da han vaagnede, strømmede Dagslyset ind. Roden stod ved hans Seng. Han saa' søvnløs ud.

„Hør," sagde han med tonløs Stemme, „vil De ikke

staa op. De har fundet ham og vil tale med os." Medens Cornish klædte sig paa, sad Roden i Nærheden af Vinduet.

„Jeg haaber, at De vil hjælpe mig," sagde han, medens han strakte Haanden ud for at skænke sig et Glas Vand. „Jeg har det slet ikke godt, jeg véd ikke, hvad det er — se paa min Haand." Han holdt Haanden frem; den rystede som en Drukkenbolts.

„Det er kun Nerverne," sagde Cornish; „men det har ikke noget at sige. De har vel ikke sovet?"

„Nej, jeg har tænkt. Hr. Cornish, De maa hjælpe mig. Hvad skal jeg gøre med Malgamitarbejderne. Jeg kan ikke styre de Sataner, som von Holzen kunde, jeg er lidt bange for dem, Cornish."

„Aa, det har ikke noget at sige. Vi har jo Wade og kan sende Bud efter White, hvis vi har Brug for ham. Det skal De ikke bryde Dem om. Først og fremmest trænger De nu til Frokost; for De har vel ikke faaet nogen?"

„Nej, jeg gik hjemme fra, før Dorothea var vaagen. Hun véd slet ikke noget om det hele. Vi er ikke kommet rigtig godt ud af det sammen i den senere Tid."

Cornish svarede ikke, han ringede og bestilte Kaffe.

„Jeg har endnu ikke oplevet noget," sagde han muntert, som kunde bevirke, at jeg opgav at spise."

Den Oplevelse, der ventede dem, var imidlertid ikke behagelig, skønt vedkommende Embedsmand var meget høflig. De afgav deres Forklaring til ham.

„Jeg kender noget til denne Malgamithistorie," sagde han til Cornish. „Jeg har holdt Øje med von Holzen i nogen Tid. Der var saa mange Dødsfald."

De trak Vejret lettere, da de var paa Gaden igen; men lidt efter opdagede Cornish, at hans Ledsager var ganske askegraa i Ansigtet, og at Sveden perlede paa hans Pande.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte han.

„Saa' De det ikke?" stammede Roden.

„Hvad?"

„De Sager, de havde lagt paa Bordet ved Siden af ham! De Sager, de har fundet i hans Lomme, i hans Hænder."

„Naa, De mener Kniven og de Breve?" sagde Cornish.

„Ja! Kniven var min, det véd alle og enhver. Det er en gammel Dolk, som altid har ligget paa Bordet i Dagligstuen i Klitvillaen."

„Dér har jeg aldrig været undtagen en Gang ved Lys om Aftenen," sagde Cornish.

„Og blandt Brevene var det, De skrev til mig, om at møde Dem," vedblev Roden. „Han maa have stjaalet det ud af Lommen i min Kontorfrakke.

„Ja," sagde Cornish efter en Pavse, „det var jo ganske snedigt gjort at dræbe mig, vælte Forbrydelsen over paa Dem og lade Dem hænge i Stedet for sig selv."

„Ja," sagde Roden med en pludselig Latter, som ingen af dem glemte til sin Dødsdag.

Rodens Vogn ventede paa ham.

„Hvis De trænger til mig, saa send Bud, eller kom til mig paa Hotellet," var Cornish's sidste Ord, da han havde faaet Roden op i Vognen.

Da Cornish kom hjem til Hotellet, sad Wade og Marguerite endnu ved Frokostbordet.

„De ser ud, som om De havde gjort noget stort," sagde Marguerite. „Har De maset Malgamitfabriken?"

„Ja," svarede Cornish. „Hvis De vil komme med ud i Haven," sagde han til Hr. Wade, „saa skal jeg fortælle Dem hvorledes. Hr. Creil sagde, at Papirfabrikanterne kunde begynde at forsyne sig med Malgamit med en Dags Varsel. Det Varsel maa vi give dem i Dag."

„Ja saa!" sagde Wade roligt. „Saa maa Lykken have begunstiget Dem, eller der er hændet von Holzen noget."

Cornish vidste, at det ikke kunde nytte at skjule noget for Marguerite, saa da de var kommet ud i den stille Have, fortalte han Fader og Datter, hvorledes det hele var gaaet til.

En Time senere var de endnu i Haven, da Dorothea Roden kom ned ad Verandatrappen.

„Er Percy her?" spurgte hun Cornish, idet hun ilede hen til ham.

„Nej, han er ikke," svarede han. „Men jeg skiltes fra ham for et Par Timer siden; da vilde han ned til Fabriken."

Sluttes.

Karl Mantzius i sit Paaklædningsværelse, maskeret som Moritz Israel i „Konsulens Aktier".

Karl Mantzius.

Endnu klarere end før staar det nu ved indeværende Sæsons Slutning, at vort kongelige Teater i *Karl Mantzius* besidder en Karakterskuespiller af allerførste Rang. Med gennemtrængende Intelligens og et vidunderlig skolet Organ skaber han de smaa Midlers store Kunst, der tilfulde kender Scenekunstens Teknik og Økonomi. De blev os saa inderlig kære, disse sidste tre Skikkelser. „Det gamle Hjem"s Forvalter, de „moderate Løjer"s Onkel og Etatsraaden i „Konsulens Aktier". Der var saa megen Hjertevarme i dem alle og selv en Skabelonfigur som Moritz Israel blev i Mantzius' Hænder til et levende Menneske.

De, der ikke fik Etatsraaden at se, vil gennem vort Billede faa et Begreb om Figuren — de, der saa ham, vil uden Støtte af Fotografi længe bevare ham i deres Erindring.

„Tivoli-Lyn-Skud"

Vært og Gæst.
(Insp. Kjeldskov og Helma Nelson).

Direktør Thrane inspicerer.

Terrænet overskues.
(Tilvenstre Maleren Carl Lund).

I den store urolige og støjende By ligger Tivoli ved Formiddagstide som en fredelig og tyst Park. Derfor sætter de rigtige Tivolielskere mest Pris paa Haven i Dagens første Timer, hvor der er frisk og køligt mellem de gamle Træer og hvor man er nogenlunde ene med de Tanker, vi alle elsker at tænke, naar det er Sommer med høj og blaa Himmel og naar Solpletterne leger paa Gruset.

Der er andre, som foretrækker Tivoli lidt længere op mod Middag. Det er de hæklende og strikkende Damer, som ligger paa Landet i Koncertsalens nærmeste Omegn, og de elskværdige Børn, som under Barnepigeledsagelse bruner Kinder, Hals og de bare Lægge i en Tagfat ad de kendte Stier og Gange. Og saa for Resten den Kreds af Stamgæster, som med Begærlighed vender Kafelivet inden Døre Ryggen, saasnart Tivoli lukker op, og ved Tretiden nyder Døgnets Begivenheder til en lille Stimulans fra Jordbærpavillonen, populært kaldet *Posthuset*.

I den store Park er Hr. *Thrane* den egentlige Gartner. Naar han gaar sin Formiddagsrunde, er det lige saa meget Naturen som Menneskene, han inspicerer. Knoppen, der brister, og Blomsten, der folder sig ud, betragtes med Velbehag af hans faderlige Øje. Og naar han har lagt den

Hovederne stikkes sammen.
(Holger Dahl, V. Neumann og Kjeldskov.)

artistiske Ledelse over paa de yngre Skuldre, er det vistnok med en Følelse af Tilfredshed som den, hvormed en Forretningsmand kryber af Kontortøjet og falder til Ro i Beskuelsen af sin Villahaves Bede og Rabatter og bløde Græsplæner, der dysser Sindet i Hvile.

Men om Aftenen er Tivoli ikke længere Hr. Thranes. Ikke heller Stamgæsternes, de elskværdige Børns eller de strikkende Damers. Saa er den Fælleshave for hele det København, der har en Halvtredsøre tilovers. Nogle køber sig for den Musik i Koncertsalen eller den aabne Pavillon. Andre køber sig for den Pantomimens desperate Løjer eller Friluftsvarieténumrene paa Plænen, Og atter andre køber hele Programmet og fordøjer det fra første Numer til sidste.

Men alle finder de noget af det, de søger, og hvor i Verden finder man det Hele.

I Aar har Tivoli de første Aftener kun savnet en skattet Gæst — Sommeren selv. Det var Premierens Skuffelse. Dens Begivenhed var den unge smukke svenske Operettesangerinde, Frk. *Helma Nelson*, som i Koncertsalen sang blide engelske Sange, og hvis mørke Skønhed vor Fotograf har fanget midt imellem Tivolis lyse Løv.

Moustache.

Skoledrenge-Sport.

En Kapløber, taget i Farten.

De, som overværede det store Drengestævne, ved hvilket i Dagene den 12. og 13. Maj flere Hundrede unge Fyre fra Skoler hele Landet over viste deres gymnastiske Færdighed i Gothersgades Eksercerhus og paa den store Plads udenfor, vil have modtaget et uforglemmeligt Indtryk af sund Ungdom, frejdig Humør og ivrig Kappelyst.

Og blandt det meget, der huskes, vil maaske i Rammen af det festlig smykkede Lokale, fra hvis Loftsbjælker Flagene vajede og gennem hvis Vinduer Solen spillede, særlig erindres Lyceums kraftige unge Mænd, marcherende frem med en harmonisk bygget Yngling i Spidsen som Bannerfører, selv skuldrende med blanke Ryttersabler.

Det var et solidt lille Stykke af Danmarks Fremtid, som de begejstrede Tilskuere i det Øjeblik applauderede.

Men ogsaa Idrætten i fri Luft og under aaben Himmel var højst interessante. Der blev i Kapløbene vist nydelige Prøver paa Lethed og Hurtighed, og i de mange andre Øvelser aflagt Vidnesbyrd om en Legemets Smidighed og Udholdenhed, som er et fortræffeligt Fundament for det Aandsarbejde, der nu til Eksamen forestaar de unge Mænd.

Det var ved Løjtnant *Holger Nielsens* Initiativ, at Stævnet kom i Stand, og hans Ordrup-Hold var et af Stævnets allerdygtigste. Det havde sin haardeste Medbejler i Randers lærde Skole, og det Skjold, som Ordrup Latin- og Realskole havde udsat, blev hjemført af de støtte Kronjyder.

For mange af de smaa Deltagere fra Provinserne vil de to Dage i København være et lykkeligt Minde for hele Livet.

Kendte Navne

fra By og Land.

Guldbryllup.

I Mandags den 21. ds. var der stor Fest i den gamle Bispegaard i Viborg, hvor Biskop *Swane* og Hustru fejrede deres 50. Bryllupsdag.

Biskop Swane, der nu snart er

Biskop Swane og Hustru.

79 Aar gl. og i henved 30 Aar har været knyttet til Viborg, har i en ganske særlig Grad som Prædikant forstaaet at fængsle Menigheden; som Stiftets øverste har han dertil vist at være i Besiddelse af ualmindelige Administrationsevner.

Udgaaet fra et fintdannet Hjem, hvor Aand og Skønhed — Biskop Swanes Moder var en Søster til Prof. H. N. Clausen — har han alt fra Ungdommen af været stærkt aandeligt interesseret og baade Ingemann og H. C. Andersen har staaet Biskoppen og hans Hus nær.

Har Livet formet sig rigt og skønt for den gamle Biskop, har han endelig haft den Lykke at kunne dele det med en udmærket Kvinde og trofast Ægtefælle.

Bispinde Swane, der er en Datter af Landstingets første og mangeaarige Formand, den bekendte Politiker og Højesteretsassessor, Konferensraad Peter Daniel Bruun, levede sine første Aar som gift i Sorø, hvor Biskoppen den Gang var Adjunkt.

Fra Viborg By, fra Præsterne i Stiftet, fra Slægt og Venner over hele Landet modtog Guldbrudeparret paa deres Højtidsdag utallige Beviser paa Sympati og Hengivenhed.

Dødsfald.

Nylig afgik ved Døden Direktør i Østifternes Kreditforening, Kammerraad *N. C. Frederiksen*. F. var født i Kjerteminde den 19. April 1835; tog 19 Aar gammel dansk juridisk Eksamen, blev Amtsfuldmægtig og siden Byfogedfuldmægtig i Thisted. Med Byfoged Schow fulgte han i 1872 til nordre — og senere søndre Birk, hvor han virkede som 1ste Fuldmægtig indtil 1892, da han efter at have været Repræsentant for Østifternes Kreditforening udnævntes til dets juridiske Direktør. — Hans Samvittighedsfuldhed og Elskværdighed i alle Forhold vandt ham den største Anerkendelse og i Aaret 1899 hædredes han med Ridderkorset.

Direktør Frederiksen.

Forhv. Adjunkt *Severin Broberg* er afgaaet ved Døden i sit 79 Aar. Den afdøde, der var født i Ringkøbing, modtog sin Opdragelse og

Uddannelse i Roskilde, hvorhen Familjen flyttede. I 1838 blev han Student fra Roskilde Skole og tog teologisk Eksamen 1844. Dels som Huslærer, dels som Lærer ved private Skoler ernærede han sig, indtil han i 1846 blev Adjunkt i Randers, hvorfra han i 1859 blev forflyttet til Odense. Siden 1878 har han været bosiddende i Hovedstaden. Til hans Navn er knyttet en Del Skolebøger i dansk og fransk Grammatik og en Del Afhandlinger om fransk Literatur. Mest bekendt er han dog blevet ved at fordanske „Rabelais" og „Villon" — Opgaver, som han har løst med Held.

Fhv. Adjunkt Broberg.

Vicekonsul *V. Nielsen* i Ebeltoft er afgaaet ved Døden i en Alder af ca. 63 Aar. N. var en dygtig Forretningsmand, begyndte for ca. 35 Aar siden en Forretning i Thirstrup, men flyttede den efter nogle Aars Forløb til Ebeltoft. Her drev han den meget betydelig i Vejret, idet den omfattede Korn, Foderstoffer, Kolonial og Trælast samt Brændevinsbrænderi.

Vicekonsul Nielsen.

Siden 1876 har afdøde haft Sæde i Ebeltoft Byraad, hvor han hørte til de betydeligste og dygtigste Medlemmer. Som Privatmand var han meget afholdt og mange Smaafolk vil føle et Savn ved hans Død.

For kort Tid siden afgik ved Døden fhv. Hoboist i den kgl. Livgarde *F. W. Fritsch.* Med Smag og Dygtighed trakterede han i en Aarrække Tenor-Basunen i Folketeatrets Orkester, indtil han ved denne Sæsons Begyndelse paa Grund af sin høje Alder trak sig tilbage til Privatlivet. Han var i hele sin Funktionstid, ved Hæren og ved Teatret en skattet og anerkendt dygtig Musiker.

Fhv. Hoboist Fritsch.

Jubilæum.

Toldkontrollør *V. E. Wellejus* i Aalborg kunde den 26. ds. fejre 25 Aars Jubilæum for sin Ansættelse i Toldetaten. W., der fødtes 1849, blev 1875 ansat som Toldmedhjælper i Holstebro, blev 1877 Toldassistent i Aalborg, fik kgl. Udnævnelse i 1888, blev 1894 udnævnt til Toldkontrollør i Vejle og forflyttedes 1896 til Aalborg i

Toldkontrollør Wellejus.

Uddannelse i Roskilde, hvorhen Faenergisk og dygtig Toldmand, der altid har taget virksom Del i Tjenesten, og er i høj Grad paaskønnet af sine Overordnede. Hans store Imødekommenhed og aldrig svigtende Elskværdighed har dertil gjort ham særdeles afholdt.

Kontrollør Wellejus, der er i Besiddelse af meget repræsentative Evner, er Formand for den konservative Klub og Næstformand for det broderlige Skydeselskab i Aalborg, ligesom han er Medlem af Aalborg Bys staaende kommunale Festudvalg.

Boghandler *E. S. Jessen* kunde nylig fejre 25-Aarsdagen for sin Forretningsvirksomhed i Fredericia. J., som er født 1844, fik sin første Uddannelse i Kolonialfaget, men efter nogle Aars Ophold i Hamborg, bestemte han sig for Boghandelen, som han lærte sig selv i Nykøbing paa Falster, dels i Næstved, indtil han den 15de Maj 1875 kunde begynde for sig selv og slog sig ned i Fredericia, hvor han under Firmaet E. S. Jessen overtog en ældre Boglade. Med Dygtighed har han i de forløbne 25 Aar paa alle Maader søgt at tilfredsstille Fredericias literære Behov.

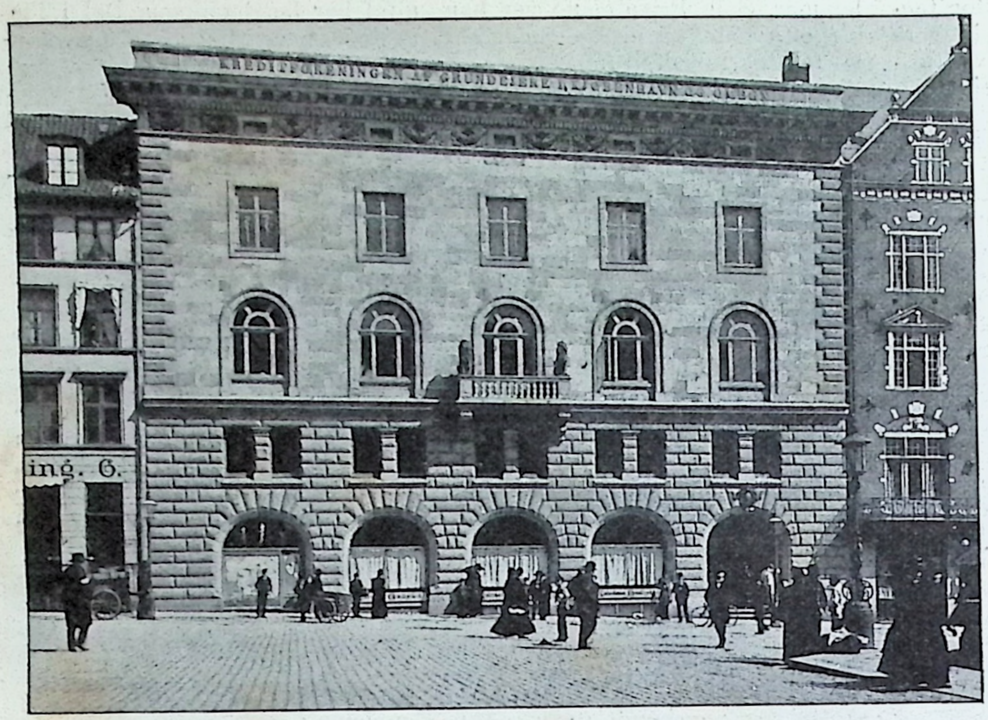

Boghandler Jessen.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

Københavns Grundejerbank.

Københavns Grundejerbank paa Gammeltorv.

MED den fornemste Holdning og ligesom sikker i Tilliden til sig selv behersker Huset, som er gengivet over disse Linier, det ærværdige Gammeltorv. Uvilkaarlig indgyder det Respekt som selve Løverne, der holder Vagt paa Façaden. Der er noget urokkeligt solidt over hele Stilen, man aner straks at det er et Pengeinstituternes Hus.

Den unge *Grundejerbank* har nylig taget Bygningens Stue og Kælderlokaler i Besiddelse. Under Stueetagens hvælvede Buer er en prægtig Længdesal indrettet til Ekspeditionslokale og bag ved dette har bl. A. Direktion og Bankraad hver sin smagfulde Forhandlingssal.

I Kælderen findes Bokserne og Bankens egne brand- og dirkefri Hvælvinger. Bokserne, som jo er et Led af det stadig mere og mere udviklede Assurancesystem, giver Publikum en bekvem Lejlighed til at overdrage Banken Risiko ved Opbevaring af Værdier, hvilket den besørger mod en ringe Afgift. Opbevaringen sker enten paa den Maade, at man overleverer Banken sine Værdier i de saakaldte aabne Depots, i hvilket Tilfælde Banken giver Indestaaelse for det opgivne Beløb, eller ved at man lejer en Boks, hvortil da den paagældende Lejer og Banken har hver sin Nøgle, saa at begge Nøgler ere nødvendige, hver Gang Boksen skal aabnes.

Takket være en forstaaende Ledelse, har *Københavns Grundejerbank* mødt almindelig Tillid. Medens Indskuddene af Beløb til Forrentning, ved sidste Aarsopgørelse var c. 2,200,000, er de i disse Dage 3½ Million, men Indskyderne har da ogsaa ud over den almindelige Sparekasserente faaet en klækkelig Bonus.

Grundejerbanken, der kun har eksisteret et Par Aar, har allerede vundet sig en smuk Position blandt vore Pengeinstituter. Den blev til i en lykkelig Periode, da der fandtes Guld overalt i den københavnske Jordbund, og da Guldet ikke havde Ro, men vandrede flittigt fra Haand til Haand.

Interiør fra Grundejerbankens Ekspeditionslokale.

HVER 8 DAG

Nr. 36. Aargang 1899—1900. Søndagen den 3. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Arbejdere, som befinder sig 70 Fod under Vandfladen. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag“.)

Et Besøg under Vandet.

Mange af „Hver 8. Dag“s Læsere ane næppe, at der under Københavns Havn i en Dybde af 70 Fod gaar en Tunnel, der forbinder to Nedgangsbrønde, hvoraf den ene er beliggende i Havnegade og den anden ved den gamle Dok paa Kristianshavn. Denne Tunnel blev bygget i Aarene 1856—59 af engelske Ingeniører, og dens Bestemmelse var at føre Vand- og Gasledninger fra København over til Kristianshavn. Efterhaanden som Tiden er skreden frem og har medført Udvidelser i alle Retninger, er den gamle Tunnel og Nedgangsbrøndene blevne for snævre til at kunne optage de nye store Gas-, Vand- og Kloakledninger, saa at en Udvidelse af hele Tunnelanlæget har vist sig at være nødvendig.

Dette Arbejde er nu i fuld Gang, og vi er i det heldige Tilfælde med Fotografier at kunne illustrere Livet dernede dybt under Havets Flade. Ved Hjælp af en lodret Hønsestige anbragt i Brøndens Indfatning stiger man, iført Oljetøj og lange Støvler, ned i Tunnelen.

En kold, fugtig, lidt svovlbrintholdig og ildelugtende Luft strømmer En i Møde paa Vejen ned til Dybet, idet en Ventila-

Tunnelen under Københavns Havn. Spec. fot. for „Hver 8. Dag“.

tor suger de usunde Luftarter bort fra Tunnelen og derved sørger for, at Opholdet i denne bliver taaleligt for Arbejderne. Har man endelig naaet Brøndens Bund og passeret den første Del af Tunnelen, der, som Billedet viser, er udmuret, kommer man ind i den Del, der til alle Sider begrænses af den naturlige haarde Saltholmskalk afbrudt af mellemliggende Flintlag.

Langs Tunnelens Loft hænger de elektriske Glødelamper, og ejendommeligt er det at se, hvorledes Vandet, dels i tykke Straaler, dels som smaa Kilder ustandselig vælder frem fra Huller og Revner i Tunnelens Loft og Sidevægge, derpaa samler sig i de to Render i Bunden af Tunnelen, hvorpaa det som en rivende Bæk føres til de store Pumper, der maa arbejde uafbrudt Dag og Nat for at holde Tunnelen tør. Vandet gør et saadant Spektakel, at man har ondt ved at faa Ørenlyd.

Det Projekt, der er udarbejdet af Stadsingeniør Ambt, gaar nu ud paa at bygge to nye cirkulære Brønde (ca. 13' i Diam.), som ved to Sidetunneler sættes i Forbindelse med den gamle Tunnel samtidig med, at der bygges en hel ny Tunnel, som direkte forbinder de to Brønde med hinanden, og som alene skal benyttes til at optage de to nye 3 Fods Kloakledninger. De nye Brønde skal endvidere optage en 2 Fods Gasledning og $1^1/_2$ Fods Vandledning, som føres gennem den gamle Tunnel over til Kristianshavn.

Arbejdet, der er taget i Entreprise af Ingeniørfirmaet Johannsen og Saabye, ledes af Ingeniørerne N. Nielsen og Michelsen under Stadsingeniørens Kontrol. Selve Tunnelen udsprænges i den faste Kalk ved Hjælp af Dynamitpatroner.

Der arbejdes baade Dag og Nat, alle Arbejderne ere iførte Oljetøj og synes at befinde sig rigtig vel, da der jo er sørget for god Ventilation. Ved Bygningen af Brøndene har man maattet anvende sammenpresset Luft, for at holde Vandet ude. Arbejderne opholde sig her i et Rum med hvælvet Loft, ovenpaa hvilket Brønden bygges. Fra Rummet føres et lodret Rør op gennem Midten af Brønden til Jordens Overflade, hvor det ender i et Luftkammer. Gennem dette og Røret kan der nu pumpes Luft ned til Arbejderne, saa at de kan opholde Livet dernede, og idet de nu udgraver Jorden, bringes Brønden til at synke, og man kan mure videre paa Brønden foroven. Den udgravede Jord transporteres op gennem Røret, der ogsaa tjener til Passage for Arbejdsfolkene. Har man først et Par Gange vænnet sig til det stærke Lufttryk, mærkes den ubehagelige Susen for Ørene ikke.

Hele Arbejdet, der vil koste ca. 170,000 Kr., og som skal være færdig 1. August, synes at skulle faa de bedste Resultater.

J. P.

Adélina.

Af Johanne, Forf. til „Gesandtens Børn" og „Comtesse Flory".

Den fikse Adélina med de næsvise, graa Øjne, den store Mund, det gule Haar og det røde Ærmeforklæde, er Klostrets sorte Faar! Adélina er en Rædsel for alle de gode Søstre i St. Nicolas Klostret, der som en anden Fuglerede hænger lunt gemt bag en hel Skov af nysudsprungne Ege, mellem Bjergene i Byens Udkant. Hvem kender ikke St. Nicolas Klostret? Det er saa let at finde. Følger man „Promenaden" langs Havet, drejer man ved „Casinoet" over „Blomsterhaven", som Torvet kaldes, ind i „Fædrenes Gade", der svømmer i Solskin, ser man en stor Gitterport for sig. Den fører ind til Nicolas Parken. Man finder den, som sagt, saa let. Allerede langt borte øjner man en Mængde store, hvide Vinger, der skinner i den bagende, sydfranske Foraarssol og blæser viftende i Vinden. Først tror man det er Fugle. Man tænker, det er Maager fra Havet, som duver og vugger længst ude i den skære, blaa Horizont. Men det er ikke Maager. Det er de i Haven arbejdende Søstres hvide Nonnehætter, der plaffer stift frem og tilbage. Der er over tyve Vinger, for nu i denne Foraarstid færdes over tyve gode Søstre flittig derude fra Morgen til Aften. Nogle saa Urter, andre luge. Nogle vande Blomster og andre igen rive i de lange, lige Alléer, der paa begge Sider indrammes af sagte dryssende Kirsebærtræer i Flor . . .

Før man er naaet helt op gennem Fædrenes Gade hører man desuden en sagte men vedholdende og gennemtrængende Summen trænge ud gennem de aabentstaaende Vinduer paa den røde Bygning med de utallige, stribede Markiser. Selv om der ingen Nonner færdedes udenfor, vilde denne Lyd lede en til Klostret. Børnene, Eleverne i „St. Nicolas", der frembringer denne evige Støjen, hænge døsige over de sortmalede Pulte i Skolestuen som trætte Fluer i Varmen.

Der er kun en, der aldrig slumrer eller døser. Og det er den slemme Adélina. Adélina har simpelt hen ikke Tid dertil, ellers gjorde hun det, da hun ellers efter et aldrig svigtende Princip gør

alt, hvad hun ikke maa, og det er hos Nicolas Nonnerne slet ikke saa lidt. Den slemme Adélina skal vrænge af Søsteren paa Katedret. Hun skal puffe sine Sidekammerater paa Gulvet. Hun skal se, hvor langt ind i Øjnene, hun kan stikke sine Fingre. Hun skal spille Dam med sit Fingerbøl. Hun skal tabe sin Saks. Og hun skal flette sit Pandehaar i ni og halvtredsinstyve smaa Piske for at tage dem op paa ny. Adélina er den, der sætter sig sidst ved sin Plads. Adélina er den, der rejser sig først, lige i det Nu Formiddagens lange Bøns Amen har lydt, og Klokken har kimet et Frikvarters Forløsning ind. De andre Elever stille sig pænt op tre og tre i Rad. De gør Plads for Søsteren. De lade hende komme først ud af Døren. De korse sig andægtig, naar de i den mørke kølige, stensatte Vestibule trippe forbi den gode Moder i den himmelblaa Silkekjole. De gaa stille og fornuftig den store Plæne med Palmerne tre Gange rundt. Men imedens er Adélina i et Spring gennem det lave Vindue ude i Haven, og man ser hende som en lille, rød Prik snurre og svinge rundt paa en aldeles vanvittig Maade langt borte. Og saa skriger hun i vilden Sky, for det er en af hendes daarlige Vaner. Hun er ved at vælte de gode, stilfærdige, flittige Hætter. Hun smider Spaderne til den ene Side og Hakkerne til den anden. Hun støder til Vandkanden, saa den giver sig til at vande, ikke Søster Sérafines Lilier, men Søster Sérafines Ben! Søster Sérafine skænder og rusker. Hun siger, at det Barn ikke har noget Hjærte i Livet og klager til Priorinden. Adélina maa kysse Jorden ti Gange. Hun maa kysse den gode Søsters sorte Haand ti Gange. Og hun gør det med et dvælende Velbehag ikke alene ti Gange, men utallige Gange og bagefter siger hun:

„Aa! det smagte!“

Hun ler med sit næsvise Smil paa samme Maade, som hun ler af alle de Straffe, der ophobes paa hendes syndige Hoved. Hun ler af alt.

Adélina har aldrig set sit Navn opskrevet paa den smukke Ærestavle med de gyldne Stave og Basuner i Kapellet, og hun har aldrig følt Fortjentstmedaljen dingle om sin Hals. Under Maaltidet samler hun underfundig alle Servietbaandene, og sender dem sikkert med den Overlegenhed, Øvelsen giver, ud at sejle som Baade i de forskellige Suppetallerkener. Naar hun før Messe om Søndagen skal hjælpe de smaa med at binde de hvide Bobinetstørklæder, snærer hun, ubemærket i den almindelige Travlhed, saa stærkt til, at de smaas Ansigter blive apoplektisk sorte, og deres Hoveder ere ved at trille af. Søstrene sige, at man ikke kan give saadan et slet Barn Æresmedalje. De skænde og kalde Adélina slem og grusom.

Og saa en Dag overraskes hele St. Nicolas Klostret ved at se den fikse Adélina svømme i Taarer. Den lille Marguérite fra Ardèbnois, den lille fattige, forældreløse Marguérite, der kun af Naade og Barmhjærtighed er optaget i Pensionen, har til sin Navnedag faaet en Dukke af sin voksne Søster. Marguérites Søster er ikke en fin ung Dame, der om Aftenen sidder inde i „Casinos“ prægtige Sal og hører paa Musikken, medens hun vifter sig og spiser Is og koketterer, men hun er en lille flittig, ung Søster, der pynter Hatte den ganske Dag. Vil hun høre paa Musikken, maa hun blive udenfor.

Dukken oprører Adélinas gode Smag ved sit rædsomme Vokshoved og den ækle blaa Bomuldsklud, Marguérite smilende kalder en Kjole. Dens Øjne er døde og stive. Dens Kinder ere karmoisinrøde og simple. Adélina driller altid dens Moder, naar hun leger med den efter Søndagens Middag. Hun klapser den, knubser den, og siger den er en „horreur“! Marguérite er fattig og derfor bliver hun ikke vred. Hun beder kun for sig og flygter.

Saa en Dag, da der kommer Bud efter hende fra Talestuen, glemmer hun Barnet paa Bænken, og den slemme Adélina sætter sig naturligvis straks paa den, sidder den flad, ler og glemmer det igen for at jage efter en lystig Gedehams. Men da Marguérite kommer tilbage, finder hun Dukken ilde tilredt, flad og ødelagt. Hun bliver bleg, sætter sig hen i en Krog og begynder at rette paa den. Hun klemmer og gnider, hun maser og frotterer, men Dukken er flad og hvert Ben knust i dens usle, magre, grimme Krop . . .

Saa græder Marguérite! Ikke højt, ikke larmende, men ganske sagte og forknyt som smaa, oversete Børn, der ere vante til at maatte trøste sig selv. Hun græder sagte og stille, endnu ganske bleg om Kinden med Dukken i Skødet, til hun mærker en Arm om sin Hals.

Søster St. Hortense siger, at nu staar Verden ikke længer, da hun finder den fikse Adélina hulkende paa Bænken ved Siden af Marguérite, opløst i Taarer med det røde Forklæde oppe over Hovedet.

II.

Adélina har Fortjenstmedaljen dinglende om Halsen i en rød Silkesnor. Det lyder utrolig, men er ikke desto mindre sandt.

Adélina er artig! Søster Marie Angélique har selv sagt det. Hun sagde, det var et mærkeligt Tilfælde. Det var aldrig indtruffet før, og hun begreb det næppe. Søster Marie Angélique mumlede noget kønt om Himlen og Glæden over én omvendt Synder. Hun hentede Medaljen, korsede den, korsede sig, korsede Adélina og bandt hende en mægtig Sløjfe i Nakken.

Adélina er artig, følgelig maa hun være syg. Adélina er stille; følgelig maa hun være halvdød. Og Adélina er syg, halvdød, halvbesvimet

efter syv Timers Ophold i den glohede Skolestue.

Alle de rødstribede Markiser ere sænkede. Alle de grønne Tremme-Skodder ere lukkede. Varmen daler tung som Bly, smeltende ned fra Loftet og lægger sig bedøvende over Søsteren og de tredive sortklædte Alpacabørn, der skal være flittige. Der er ganske stille i Skolestuen; saa stille, at Vægurets Tikken bliver en mægtig Støj, og Søster Sérafines Skridt over Gangens skrigende Grus udenfor skærer ubehagelig lydt gennem Tavsheden . . .

Søster Marie-Angélique og de tredive Alpacas have stirret sig blinde paa det stærke Sollys, der i den hede Middagsstund gløder hvidt gennem Skodderne til Trods for al Verdens Markiser. De have stirret saa længe ud i Lyset, at de ikke længer kunne taale at se ud i Mørket. Søster Marie Angéliques og de tredives Øjelaag synke lidt efter lidt til over de brændende Øjne. Nonnen stanser midt i den hellige Antons Dyder; Alpacaerne stanse i deres Diktat; og man døser med bøjede Hoveder. Den halvbesvimede Adélina døser med! Og derfor faar hun Fortjenstmedaljen og Titel af: artig . . . Var hun ikke bedøvet af Heden, var hun ikke artig. Hun kunde have dunket den lille dumme Arzènes Pande mod Pulten. Hun kunde have listet sig til at lege „Seinen“ med en Draabe Blæk og et Par Papirsbaade. I Morges, da Søster Anna-Théophile sov i Hønsegaarden mellem sine matte Høns, der knapt gad klukke, endsige skrabe ud, kunde hun udmærket godt have væltet Kurven. Hun kunde maaske endog have hæftet Søster Anna-Théophiles store Kappevinger fast til Plankeværket med en af de Tegnestifter, der bo'r paa Bunden af hendes Lomme sammen med Rosenkransen, de fire snavsede Lommetørklæder og de Sten, der have en sørgelig Tilbøjelighed til at styrte ud med et mægtigt Brag, naar hun pudser sin himmelvendte Næse under Aftenbønnen. Havde Heden ikke den hele Dag virket saa forædlende paa hende, er der al Grund til at antage, at den lille, rødhaarede vigtige Kordreng, der hver Morgen kommer farende paa sit Æsel, ikke var sluppen saa let fra den Vrængen, han i Forbifarten sendte den unge Dame. Men Adélina, som ellers gerne, naar Nonnerne ikke ser paa hende, trækker Kordrengen i Haaret og Æslet i Halen, føler sig for mat til andet end at gengælde hans Grimace.

Hun udsætter Hævnen. Hun døser. Og Søsteren siger, at Adélina har omvendt sig. Hun siger, at Adélina er artig.

— — —

Der er Nattergale i Klosterhaven. Der er Nattergale i det blomstrende Æbletræ ved Kilden udenfor Kapellet. Deres Sange høres midt under Salmerne, og Røgelsesskyerne og Rosenkransenes Raslen.

Som i Drømme lytter Adélina til et langtrukkent, muntert Kvir-vit. Hun løfter Hovedet, gnider Øjnene og ser op. Der sidder den min Tro lille og buttet og glad under Tagskægget. Dens Næb blinker sort i Solen, og dens Trillen stiger højere og højere i den lydhøre Luft.

Adélina flytter sig. Adélina bliver urolig. Adélina *vaagner*.

Hun synes, hun mærker Blomsterduft! Hun kommer til at længes saa aldeles urimelig efter Alleen nede ved Søen, efter de blomstrende Linde, Gyvelen og de store Kastanier. Hun faar en aldeles vild Trang til at bruge Benene. Det prikker i Fødderne; det snurrer i Armene, det kribler i Hovedet.

En Himmel for en Mundfuld frisk Luft under Kastanierne. Et Paradis for et Minut paa Bænken i Jasminlysthuset, hvorfra man har den dejlige Udsigt over Bjerg og Hav og den solbeskinnede, hvide Kystby. . . .

Adélina vaagner! Hun glemmer, hun er artig. Hun glemmer Medaljen.

Nattergalen triller som besat. Den synger om den blomstrende Gyvel.

„Søster Angélique! Lad mig gaa!“ siger hun højt.

Søster Angélique stirrer sløvt paa hende. De en og tyve Alpacas smiler dumt og uforstaaende.

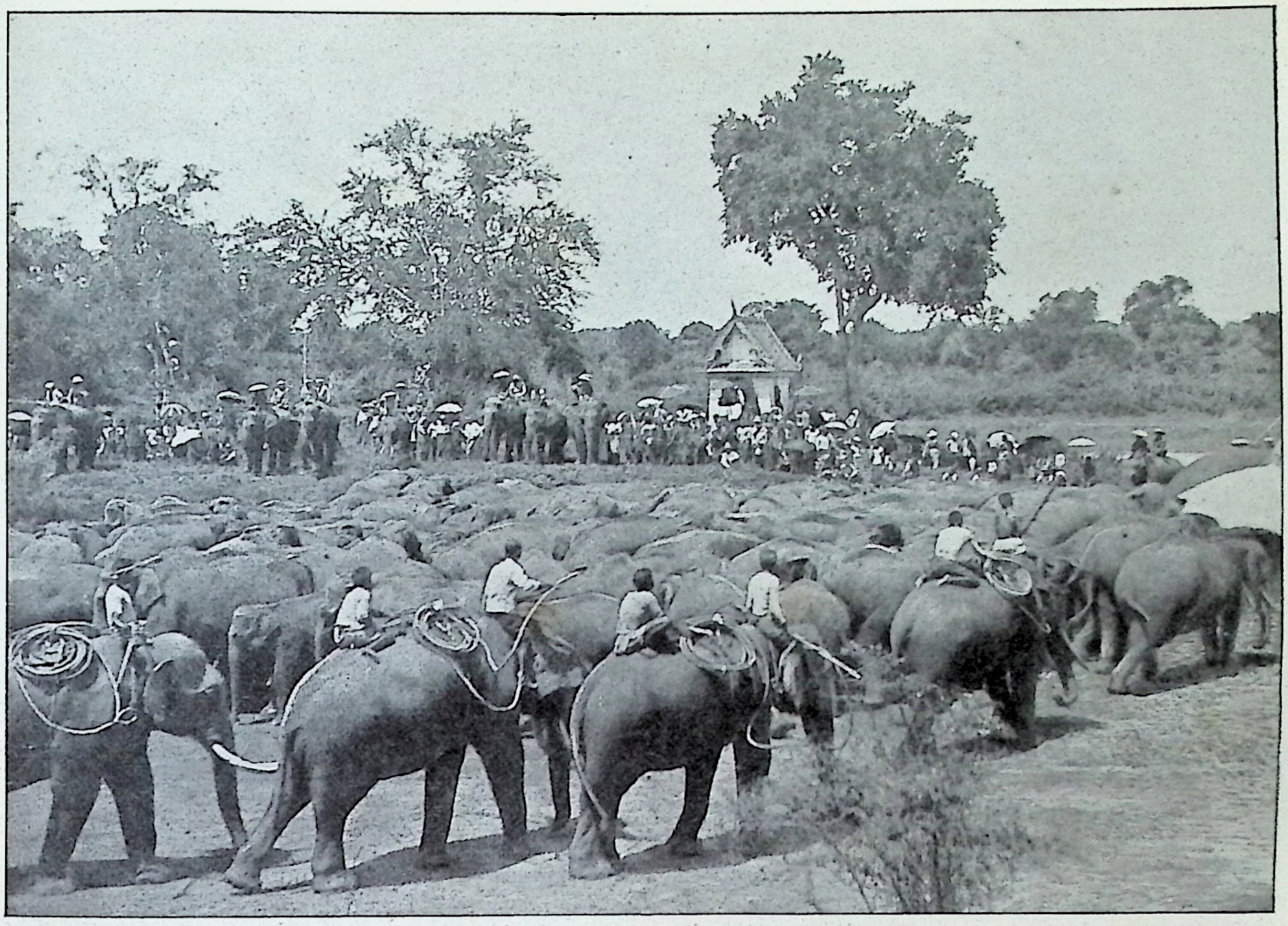
„Hun beder, om hun maa gaa!“ oplyser en af dem med en mild Snorken.

Søster Marie-Angélique tillader hende at gaa med Gud og paaminder hende om ikke at lade Nøglen sidde i Døren, hvad Adélina ikke nyder godt af, da hun allerede er langt nede i Haven. Hendes Kinder blusser. Hendes Bryst udvider sig. Hun føler sig i Stand til at optage Kampen med en Verden af Nonner med hvide Kapper og en Hærskare af Kordrenge med rødt Haar . . .

Og saa løber Adélina lige i Armene paa Moder St. Vincent.

Ja, og saa tager Moder St. Vincent Fortjenstmedaljen af Adélinas Hals. Hun siger, Adélina er uforbederlig, og at man ikke kan lade uforbederlige Børn beholde Fortjenstmedaljer. Hun beder de ni og tyve pege Fingre.

Hvorpaa Adélina er modløs et Kvart Minut, saa genfinder hun det gode Humør, der undertiden er Særkende for de sorte Faar i Klostrene, og Søster Marie-Angélique har den Opmuntring, at finde hende i Færd med at tegne morsomme Mænd paa sine Negle et Øjeblik efter at Døren har lukket sig efter den gode Moder St. Vincent.

Elefanterne drives over Floden.

Paa Jagt efter Elefanter.

Fjernt ude paa den vide Slette, hvor den sorte Skov lukker for „Himlens Fod“, opdagede vi omsider et mørkt, bevægeligt Punkt, der langsomt kom nærmere, og gradevis tog til i Omfang.

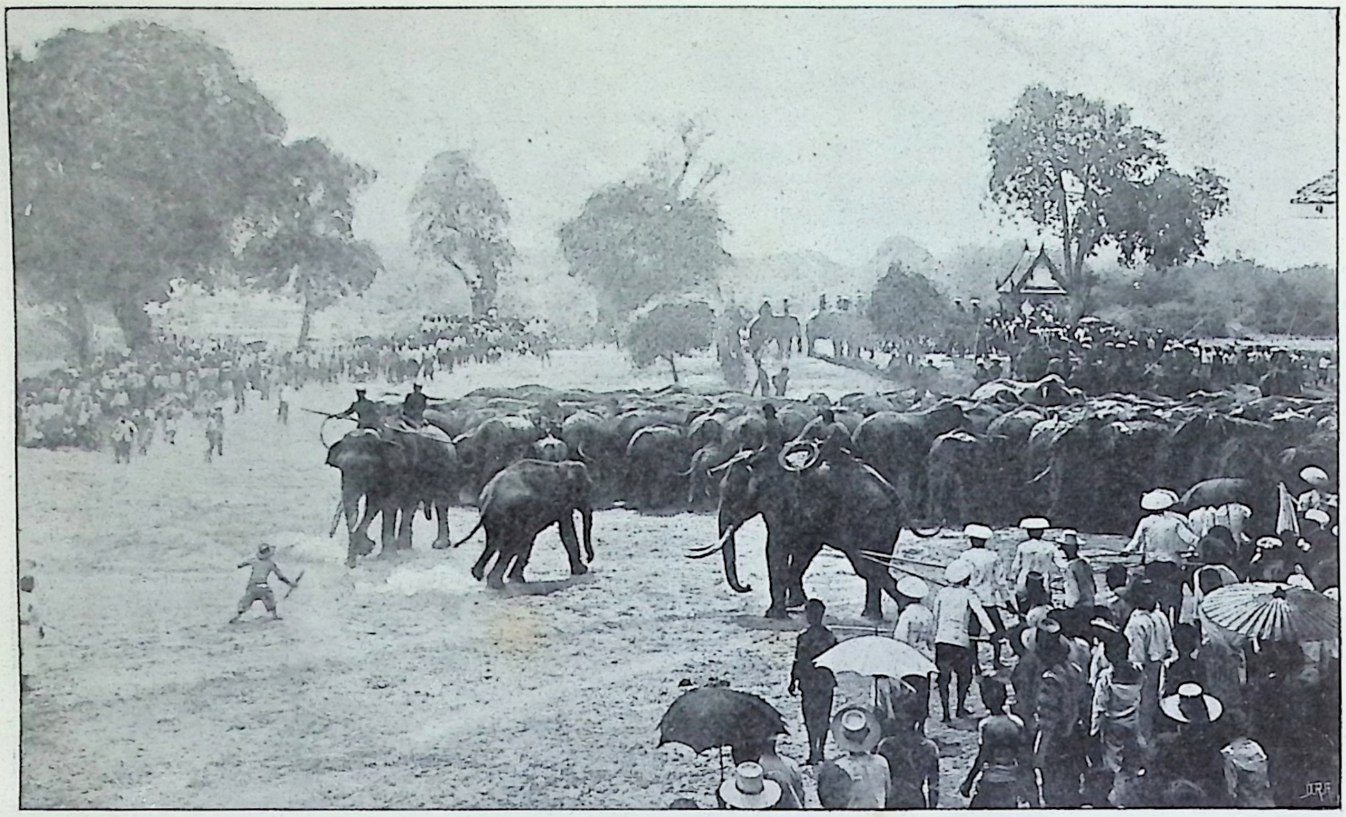
Klokken var halv seks. Den tropiske Sol, der gaar tidlig til Ro, hang flimrende og blændende, som en poleret Staalskive paa den vestlige Himmel. Dagen havde været overmættet med fugtig Varme, medens vor lille Dampbaad gled op ad „Vandenes Moder“, den majestætiske Menam. Solens Gnistren paa Smaabølgerne, Flodbrynets monotone Junglesceneri, den dybe Stilhed, den uforanderlig blaa Himmel, hvor Blikket druknede i Uendeligheden, Straaleheden fra Fyrene — alt dette havde sløvet Sanserne. Men da vi naaede dette slyngende Virvar af Lilleputøer og snævre Flodarme med skovklædte Brinker, hvor Palme rækker Palme Haanden over det genspejlende, beskyggede Vand, hvor Siams gamle Kongestad, Ayutia, fordum stod i al sin Glans, kom Eftermiddagens Kølighed.

Vi vaagnede af vor Døs og spærrede Øjnene vidt op.

Dybt inde mellem de taarnhøje Bambusgrupper, hvis slanke Stængler klingrede som Metal, naar et let Vindpust drev dem mod hverandre, de kuppelhvælvede Akasier, hvis Kroner med de røde Flammeblomster stod som det fineste Kniplingsværk mod Himlens Asur, de vældige Tamarinder, det uigennemtrængelige Mylr af Lianer og de himmelstræbende Arekapalmer med de pjuskede Fjerhatte, skimtede vi de af Slyngvækster og Buske overgroede Ruiner af vældige Templer, slanke Pagoder og kolossale Buddhaskikkelser, tavse Vidner om Menneskeværkers Forgængelighed, Vidner om, at her over hundrede Aar tilbage i Tiden havde staaet en mægtig Stad, et Hjem for østerlandsk Kongepragt.

Vi havde sejlet langsomt, mættende Syns- og Lugtesans, gennem denne slumrende Skov. Nu stod vi uden for „den gamle Stad“, hvor ned gennem de rindende Tider det samme Skuespil atter og atter havde gentaget sig, beskuet af svundne Generationers Tusinder af Øjne: Indfangningen af vilde Elefanter til Ære for — og til Brug for — Landets Despot.

I Dag som for Aarhundreder tilbage foregaar denne Fangst under store Festligheder, med

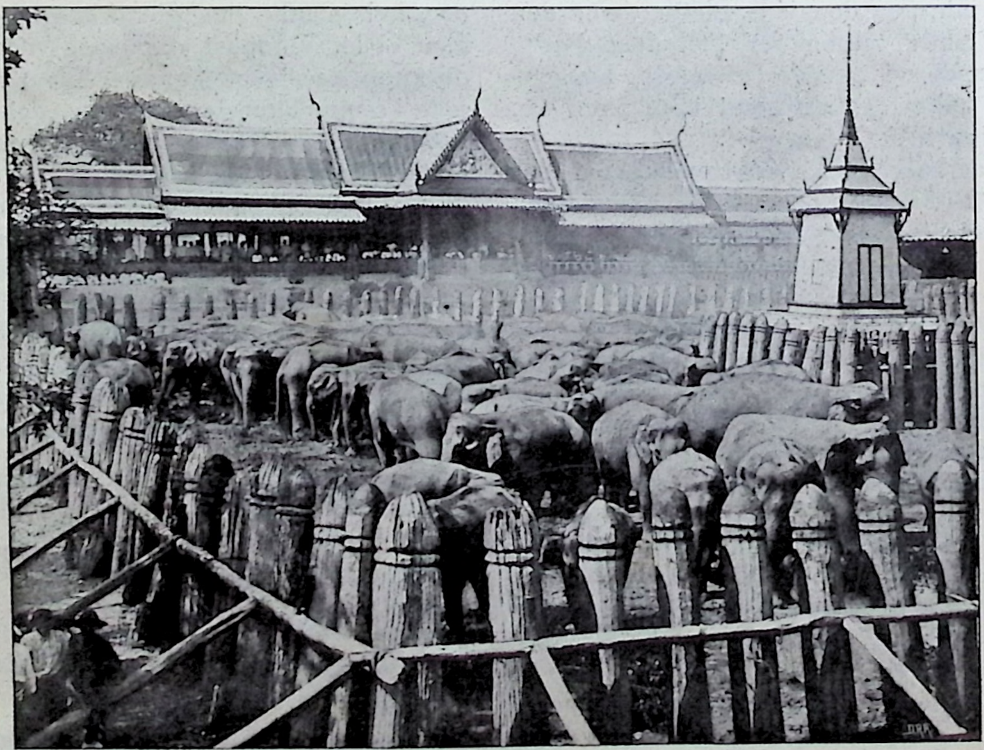
En Flygtning drives tilbage til Flokken.

kongelig Pomp, med uhyre Tilstrømning af Menneskemasser fra de omliggende Provinser.

Lidt uden for „den gamle Stad“, Ayutias Navn i daglig Tale, ligger Elefantkraalen, en stor, firkantet Plads, omgivet af en 4—5 Alen tyk Mur. Inden for Muren er en Indhegning af Palisader, svære Teakstammer, som det ses paa vort Billede. Uden for Kraalen, løbende ud fra en snæver Aabning i Muren, spreder sig tragtformig to Rækker tykke Træstammer, plantede solidt i Jorden. Hvor de naar en Arm af Floden, er Tragtens Aabning et Par hundrede Alen bred.

Oppe paa Murtinden var det, vi stod og stirrede ud over Sletten. Mod Syd ragede den døde Bys Spir op af den skjulende Vegetation. Ellers bølgede Sletten frit ud mod de andre Verdenshjørner, i Nordøst standset af Korats bløde Bjerglinier, mod Øst begrænset af Urskoven.

Det mørke Punkt, vi saa bevæge sig ude paa Sletten, var de vilde Elefanter.

Elefanterne, drevne sammen i Indelukket.

Hen ved to Maaneder tager det at „klappe“ en saadan Flok paa et Par hundrede Stykker sammen oppe i de mægtige Skove paa Korats Bjergskraaninger og drive den ned mod Ayutia. „Klapperne“ er

gamle, store, tamme Elefanter med respektindgydende Stødtænder, der hver styres af sin Mahont. I en stor Halvcirkel driver de om Dagen den vilde Hjord foran sig gennem Skov og Jungel over Sletter og Floder. Om Natten kamperes der med store Baal tændte i Kreds om Dyrene, for at de ikke skal bryde ud.

Nu skimter vi de enkelte Individer i Flokken der ude. Og endelig naar de Floden.

Som en Lavine glider den graa levende Masse ned ad Skrænten og ud i Strømmen. En kort Svømmetur, og de vældige Kolosser dukker op inden for de yderste Pæle.

Men Tragten snøres ind, og de forreste i Flokken bliver urolige. De søger forgæves at bryde ud mellem de tæt staaende Stolper. Skuffede gør de omkring. Med højt løftede Snabler og Halen strittende lige bag ud, med dumpe Brøl og skingre Trompetskrald støder de sammen med deres Lidelsesfæller, som med de tamme Elefanter i Ryggen, drives ustanselig fremad.

Og der opstaar et frygteligt Virvar, da de nærmer sig den snævre Aabning i Muren, der kun tillader en Elefant ad Gangen at passere. De uhyre Kødmasser vender og drejer sig som i en sydende Hvirvel, vanvittige af Angst og Raseri, brøler og skriger med Snablen i Vejret, trænges og puffes, maser som store Tønder de omfangsrige Buge mod hverandre, saa det knager i de kolossale Brystkasser. Og i denne Knusning, hvor store Kroppe løftes i Vejret som Legetøj — hvilken rørende Omhu for Ungerne, der søger Ly mellem Moderens Ben! En voksen Elefant bliver revet omkuld, trampet paa og brækker et Forben. Men ikke en af de smaa kommer til Skade.

Endelig er de alle inde i Kraalen, og Porten lukkes efter dem. I en stor Karré staar de der med Snablerne som fældede Geværer, rystende af Rædsel, af Angst, af Smerte, tørstige, sultne, hvirvlende Støvet op omkring sig og sønderrivende Luften med deres Brøl og Trompeten.

Store Læs af unge Træer og Grene kastes ind til dem, fra Sprøjteslanger overdænges de med Vand. Saa lades de alene for Natten. — —

Den næste Formiddag vrimlede Sletten og Kraalens Murtinder af Tusinder af Mennesker. I det lange, pragtfulde Telt oppe paa Muren sad Kongen, de utallige Prinser og Prinsesser, Diplomatiet og de højeste Dignitarer. Et Vink af den siamesiske Majestæt, og Fangsten tager sin Begyndelse.

Ind paa Arenaen træder i Pasgang nogle aldersgraanede, tamme Elefanter med Stødtænder, der næsten naar Jorden. Overskrævs paa Halsen sidder en Mahont (Styrer) med Benene hængende ned bag de brede Ørelapper. Paa Ryggen bærer hver Elefant desuden en Lassosvinger med to Ruller svært Rattankabel.

Gravitetisk nærmer de sig den vilde Hjord, der viger og deler sig i Angst for sine tamme Medbrødre med de mægtige Hjørnetænder. Fra tre Sider gaar de løs paa det først udsete Offer, og tagende Øjeblikket i Agt, da Staklen løfter et Bagben fra Jorden, slynger Jægeren behændig en Løkke om dens Fod, hvorefter Kablets frie Ende fastgøres til en Pæl.

I næste Øjeblik opdager Skovens frie Søn, at han er Fange. Med sænket Hoved og korte Brøl styrter han som en rasende fra den ene Side til den anden, lægger hele sin Vægt og Kraft i, og strammer det svære Kabel næsten til Bristepunktet. Men hver Gang han i sit vilde Løb slapper Rebet en Stund, forkortes det hurtig ved nye Løkker om Pælen, og hans Spillerum formindskes.

Nu nærmer sig to tamme Elefanter, en fra hver Side. Med vrede Grynt og ublide Dask søger de at klemme ham fast imellem sig. Og medens han kæmper en fortvivlet Kamp for sin Frihed med de to Forrædere, kommer en tredje Renegat til, der med sine krumme Stødvaaben og sin brede, knudrede Pandeskal tvinger hans Hoved ned mod Jorden. Dette Øjeblik benytter Jægerne til at slynge et andet Reb et Par Gange om hans Hals og binde ham forsvarlig fast til Bringen paa hans to Sidemænd. Og som en drukken Mand mellem tre Politibetjente marscherer han nu til sin fremtidige Stald, hvor afvekslende Sult og Venlighed gør ham til Menneskets lydige Slave i Løbet af fire til fem Uger — — —

For i endnu højere Grad at nervepirre Tilskuerne drives dernæst den hele Flok uden for paa Sletten, hvor den raadløs klumper sig sammen og sender fortvivlede og rasende Blikke mod den mægtige Kordon af gamle, afrettede Hanner, som, støttet af en Trop Elefantjægere til Fods med lange, spidse Bambusstænger, spærrer Vejen til Frihed. Et Forsøg paa at bryde gennem Kordonen mødes i sluttet Række af deres fjendtlige Slægtninge, indtil det endelig lykkes Jægerne at faa Lassoen om Benene paa en stor, gammel Hun og en ung, smuk Han med prægtige Stødtænder. De tøjres til hver sin Pæl ved Lassolinen.

Den gamle, erfarne Hun føler først sine Bevægelser hæmmede. Den studser og ser sig om med et prøvende Blik. Ved et voldsomt Tilløb forsøger den at sprænge Trossen, men opdager snart, at den kun derved strammer Løkken fastere om sit Ben. Med et vredt Trompetstød gaar den lidt tilbage, saa Rebet slappes, og prøver at skrabe Løkken af sin Fod med sit frie Bagben. Men nu kommer nogle tamme Elefanter til for at tage den imellem sig. Den overhængende Fare gaar op for den. Den kaster sig ned paa Knæ, rykker til med sit hele Legemes uhyre Vægt — en Gang, to Gange, tre Gange. Rebet holder endnu. Men den fjerde Gang brister det sejge Rattankabel som en Vaand. Et Befrielsens Brøl, og

den sætter i Løb, bryder Kordonen, der uvilkaarlig aabner sig for den — ud blandt den summende Menneskesværm paa Sletten.

Et Skrig fra tusinde Struber, og som ved en Eksplosion spredes den mylrende Hob paa Flugt — op i Træer, ind i Huse, ud paa Tage, ned i Floden. Et Par ulykkelige indhentes. Et Sekunds Tøven, et Spark — og to livløse Legemer ruller om i Græsset. Og videre gaar den vilde Flugt, ned ad Brinken ud i Strømmen, hvor Baade væltes og knuses, op paa den modsatte Bred, hvor nogle Markedstelte rives omkuld — og endelig i uhindret Løb ud over Sletten, af Sted mod den vinkende Skov.

Under denne Scene har den lille smukke Han vist sit Mishag over sin Lænke. Dens Raseri og Rædsel er uden Grænser. Den skriger som et Barn, men slaas som en Løve mod de tre kæmpemæssige Hanner, der skal hjælpe til at binde den, og dens Øjne lyner af Vildskab. De mægtige Stødtænder skurer mod hverandre, fra Saar i Bringen flyder Blod. Der lyder dumpe Bump, naar de haarde Pandeskaller tørner sammen. Og den sønderriver ethvert Reb, hvormed Jægerne søger at binde dens ustyrlige Hoved. Kun det svære Rattankabel kan den ikke magte.

Men pludselig — som Svar paa dens Skrig og Klager — forlader fire Elefanter den vilde Hjord og kommer løbende til Hjælp i sluttet Trop med opløftede Snabler og Halerne stift bag ud. Deres Fører er en prægtig gammel Hun, maaske Fangens Moder, de tre andre rimeligvis gode Kammerater.

Brølende højt om Hævn styrer de løs paa de tamme Elefanter, der ræddes og gør omkring, tagende Magten fra deres Styrere.

Omsider møder de afrettede Elefanter op i stor Styrke og jager de fire brave Kammerater paa Flugt.

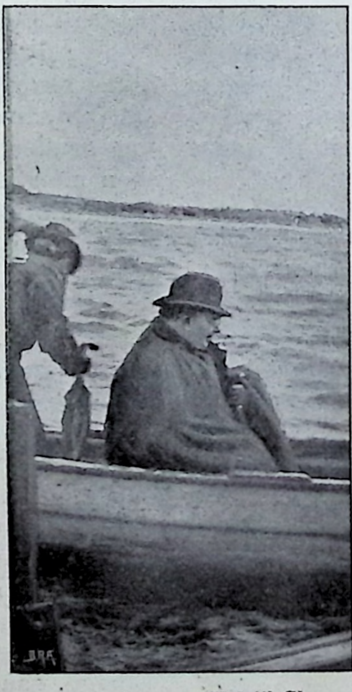
Men endnu da vi ved Solens Nedgang forlader Kraalen, kæmper Fangen for sin dyrebare Frihed med Fortvivlelsens Mod.

Stakkels Skabning! Den syntes at elske Friheden højere end Livet og burde sikkerlig have haft den.

Charles Sveistrup.

Da Skarøkapellet blev indviet.

BEFRIET for Regeringens Byrder var Ekscellencen Sthyr kommet til Ro i den fyenske Bispestol, et mageligt, højrygget Sæde, der slutter ganske anderledes tæt og inderligt om Personen end den vaklevorne Ministertaburet. Men ikke altid kan man sidde og kukkelure i sin Bispegaard, thi de kirkelige Pligter kræver Ofre, der ikke er saa ganske ringe. Biskop Sthyr fik det at føle, da han Søndag d. 20. Maj maatte gaa til Søs i en Brandstorm for at udføre sin første kirkelige Handling paa Fyen, Indvielsen af Kapellet paa Skarø. Beboerne af denne lille Ø, hvorhen Civilisationen kun langsomt naar, havde hidtil ikke kunnet begrave deres Døde i den hjemlige Jord, men var nødt til at føre dem over Søen og nu, efter at Kapellet havde staaet færdig et Par Aar, stirrede de med Længsel ud over det heftig oprørte Vand efter den Baad, som skulde have Bisp og Velsignelse om Bord.

Biskop Sthyr paa Vej til Skarø.
(Spec. fot. for „Hver 8. Dag".)

Biskoppen med Følge var gaaet ombord paa en Dampbaad i Svendborg Havn, lykkelig og nogenlunde vel var man naaet udfor Øen, hvorfra et Par Sejlbaade nu satte ud for at bringe de sjældne fremmede i Land. Med Tabet af et Par høje Hatte blev man placeret i Baaden, som kastedes op og ned, medens Vandet ganske uanstændigt sprøjtede ind over Gejstligheden. Men da skete dette, som sent vil glemmes i hele Stiftet, at Baaden strandede og Biskoppen paa lidet højærværdig Vis maatte bringes i Havn af Fisker Jørgen Larsens Søn. Efter alle disse Kalamiteter fik Skarøkapellet sin Indvielse ved en stor Højtidelighed, der aabnedes af en Procession, som bar de hellige Kar til deres Plads i det indviede Hus.

Da Højtideligheden var til Ende fandt et Fællesmaaltid Sted, ved hvilken Lejlighed man takkede Biskoppen for hans ihærdige Arbejde for Skolelovens Gennemførelse og den forhenværende Kultusminister betonede da ogsaa i sit Svar, at denne Lovs praktiske Gennemførelse altid havde ligget ham ganske særlig paa Sinde.

Hjemfarten fandt Sted om Eftermiddagen under ligesaa uheldige Forhold som paa Udturen. Det var begyndt at regne og i mere eller min-

dre gennemblødt Tilstand kom de fleste af Deltagerne i Land ved Svendborg efter en mindre fornøjelig Gyngetur.

Vore Læsere vil med Forbavselse se, at vi trods Regn og Slud kunne bringe et Billede af Biskop Sthyr paa det oprørte Hav. Vor fotografiske Medarbejder led da ogsaa et slemt Havari, men vi havde nu sat os i Hovedet, at her var en Begivenhed, der burde bevares for Eftertiden, og med Glæde saa vi 29 Plader spolerede blot for at kunne præsentere vore Læsere den tredivte, der var vellykket.

Af Dagens Krønike.

„Uranienborg" i Klemme.

GENNEM Knippelsbros Klapper gaar Dampskibs-Trafiken bedst som den kan sin skæve Gang. Særlig skævt gik det for „Uranienborg", da den forleden, svært belæsset med Kul, kom hjem fra England og blev siddende fast paa skraa i Broens Klemme. Saa nær ved Havn og Hvileplads fik Kolossen efter en heldig forløben Tur en Forsinkelse paa en Dag. Maaske havde Lods og Fører ikke passet rigtig paa, men sikkert havde den rivende, sydlige Strøm sin største Del i Uheldet, som havde til Følge, at Skibets Forstavn tog Retning mod Kristianshavn-Bolværket, medens Agterenden førtes ind mod det nordre Brohoved. Skibet sad vel forvaret i Mudderet og det gjorde kun Sagen være, at der samtidig indtraf Lavvande, saa at alle Forsøg paa at befri Jernkæmpen vare spildte, indtil man besluttede at losse en Del af Kullene. Saaledes letlet fik man det store Skrog drejet ud af den pinlige Stilling og lige uskadt slap Skib og Bro ud af Favntaget.

De skiftende Moder bringer undertiden til Ære og Værdighed, hvad i tidligere Dage stod mindre højt i Anseelse. Erik Bøgh faar os i „Fastelavnsgildet" til at smile af Skyttelars, der sammenligner sin Elskede med „en Tulepan", medens de andre Piger „kuns" er Roser og Liljer — i disse Dage vil en saadan Sammenligning være raffineret Smiger.

„Damernes Formiddagsklub" har Æren af at slaa disse Pragtblomsters Adelsskab fast i det danske Publikums Bevidsthed. Det skete ved den nydelige Udstilling, der nylig har været holdt i Klubbens Lokaler under Forfatterinden, Fru *Emma Gads* Ægide.

De unge Damer, der færdedes blandt Blomsterne, beundredes i ikke ringere Grad end selve disse, først og fremmest hun, hvis Billede vi bringer, men hvis Navn vi ikke for nogen Pris vil udlevere.

Pigen med Tulipanerne.

Malgamit-Ofrene.

Roman af H. S. Merrimann.

Oversat af Johannes Magnussen.

Sluttet.

„HAN er ikke naaet derned," sagde Dorothea. „Næsten alle Malgamitarbejderne har været ved Klitvillaen. De har gjort Oprør, og hvis Percy havde været der, vilde de have dræbt ham. De har hørt et Rygte om, at Hr. von Holzen er død. Er det sandt?"

„Ja."

„De brød ind i Kontoret og fik fat i Bøgerne. Saa opdagede de de store Indtægter, som Selskabet har haft, og blev fuldstændig vanvittige af Raseri. De vilde have revet Klitvillaen ned, men —"

„Men de var bange for Dem, min Ven," sagde Wade.

„Ja," indrømmede hun.

„Nu gaar jeg ned paa Fabriken," sagde Cornish.

„De kan ikke gaa alene," svarede Dorothea hurtigt.

„Det behøver han heller ikke," sagde Wade og rejste sig tungt.

„Deres Broder er sandsynligvis bleven advaret i Tide, saa at han ikke kommer i Nærheden af Fabriken," sagde Cornish. „Han var forberedt paa den Slags Ting; for han sagde selv til mig, at han var bange for Folkene. Han kommer ganske sikkert til mig her; det lovede han at gøre, hvis han trængte til hans Hjælp."

Dorothea saa' paa ham og sagde ingen Ting. Saa fortalte Cornish hende hurtigt, hvad der var sket ved Dronningens Kanal, og de sad alle tavse i nogen Tid.

„Det var en begavet Mand," bemærkede Wade, „men begavede Mænd er sjælden lykkelige."

Medens de talte om von Holzen, kom Percy Roden hurtigt ned gennem Haven. Han var bleg og træt; men der var et bestemt Blik i hans Øjne.

„Det hele er forbi," sagde han, „de har fundet Bøgerne og har forstaaet dem, og nu ødelægger de Fabriken."

„Lad dem det," sagde Cornish.

Wade, som altid var praktisk, fremtog et Blad Papir og rakte Roden det.

„Det er en Kopi af det Telegram, vi har sendt til Creil," sagde han. „Han kan komme hertil og udvælge de Mænd, han ønsker, de solide og flittige Arbejdere. For hver enkelt af dem deponerer vi saa en Anvisning hos ham. De andre kan tage deres Penge og gaa."

„Og drikke sig ihjel, lige saa hurtigt de har Lyst," tilføjede Cornish.

„Jeg kom hertil gennem Skoven," sagde Roden, der endnu var aandeløs, som om han havde skyndt sig. „Der var én af dem, en Svensker, der kom for at advare mig. De søger efter mig i Byen — der er omtrent hundrede og tyve, og der er ikke én, der bryder sig om sit Liv eller om Lov og Ret. De holder Vagt paa begge Jærnbanestationerne og ved alle Dampskibsbroerne. De dræber mig, hvis de faar fat i mig. Hvis jeg ikke havde mødt den Svensker, var jeg gaaet ud til Fabriken, og saa havde de revet mig i Stykker," vedblev Roden. „Jeg véd ikke, hvorledes jeg skal slippe bort fra Haag, eller hvor i hele Verden jeg kan være sikker; men Pengene er i Hamborg og Antwerpen, de er sikre nok."

„Hvis De vil blive her i mit Værelse," sagde Cornish, „saa skal jeg gaa ned paa Fabriken nu. I Aften skal jeg prøve paa at faa Dem bort fra Haag."

„Og jeg skal gaa ned til Villaen og pakke dine Sager ind," tilføjede Dorothea.

Marguerite rejste sig ogsaa.

„Hvor vil du hen?" spurgte hendes Fader.

„Til Klitvillaen!" svarede hun. Saa henvendte hun sig til Dorothea og tilføjede: „Jeg tager noget Tøj med og bliver hos Dem, indtil Sagerne er kommet nogenlunde i Orden."

„Hvorfor?"

„Fordi jeg ikke vil lade Dem gaa derned alene."

„Hvorfor ikke?" spurgte Dorothea.

„Fordi jeg ikke er af den Slags," sagde Marguerite.

32. KAPITEL.

Slutning.

Kort efter havde Wade og Cornish forladt deres Vogn, og de gik gennem

Klitterne hen imod Malgamitfabriken, da en Politibetjent kom løbende hen imod dem.

„Den engelske Fabrik brænder," svarede han aandeløs paa deres Spørgsmaal. „Jeg skal hen og telegrafere efter Brandvæsenet; men det er for Resten unyttigt. For det hele er forbi om en halv Time med denne Vind og efter al den Tørke. Vil De se den sorte Røg, mine Herrer!"

Før Cornish og Wade var kommet meget længere, saa' de en anden Mand komme gaaende mellem Klitterne hen imod Haag. Cornish genkendte Onkel Ben, som vaklede af Sted paa sine usikre Ben og havde alt sit jordiske Gods gemt i en smudsig Lærredspose. Onkel Ben genkendte ogsaa ham, og da han saa' dem, kom han hen imod dem.

„Det er mig," sagde han til Cornish. „Jeg stikker af; her er for varmt for mig. De har stukket Ild paa Fabriken, og hvis De eller Hr. Roden kommer derhen, saa smider de Dem i Ilden. Det er nogle raa Kammerater, og de skelner ikke mellem Dem og Hr. Roden, som jeg gør." Han skyndte sig videre; men saa standsede han, løb tilbage og raabte: „Herre, jeg vil dog sige Dem for Frøken Rodens Skyld — for hun har altid været venlig imod mig — at der er hundrede og tyve, der søger efter Hr. Roden og vil dreje Halsen om paa ham, og hvad der er værre, der er andre, som har henvendt sig til Politiet og anklaget ham for Falsk eller Mord, eller hvad det nu er. Ja, nu har jeg advaret Dem," sagde Onkel Ben, idet han rystede paa Hovedet og gik sin Vej.

De andre gik videre. Da de var kommet op paa Toppen af en høj Klit, standsede de, og herfra saa' de Resterne af Malgamitfabriken. Midt imellem Røgen og Flammerne saa' de Skikkelser bevæge sig frem og tilbage, som om de kom Ved paa Baalet.

„De gør det under alle Omstændigheder grundigt," sagde Bankieren, „og vi kan ikke gøre Gavn ved at forstyrre dem, snarere Skade. Vi risikerer Livet, og det synes jeg, er temmelig unyttigt, Tony. Lad os gaa tilbage."

Men Wade vendte alene tilbage til Haag; for Tony var optaget af vigtigere Ting. Det var nu dobbelt nødvendigt at faa Roden sikkert bort, og med Nødvendigheden steg Vanskeligheden. Cornish vidste, at det næsten var umuligt at faa Roden bort til Lands. Saa var der Søen tilbage. Medens Cornish opholdt sig i Scheveningen, havde han faaet en Del Venner dér. Derfor gik han dertil. Han tilbragte næsten hele Dagen i de snævre Gader og spiste Frokost i et lille Hotel sammen med en Sømand. Fra dette rolige Tilflugtssted skrev Cornish ogsaa et Brev til Dorothea, i hvilket han underrettede hende om, at Roden var i Fare og advarede hende imod at prøve paa at sætte sig i Forbindelse med sin Broder. Om Eftermiddagen gjorde Cornish nogle Indkøb, og da Mørket faldt paa, ankom Roden tilfods.

„Det er skrækkeligt, saa det regner," sagde han, „jeg er ganske gennemblødt."

„Vi bliver mere gennemblødte, før vi kommer om Bord," svarede Cornish kort.

Det regnede, da de forlod det lille Hotel og skyndte sig gennem de halvmørke Gader. Cornish havde laant to Olietrøjer og Sydvester, saa de baade var forklædte og beskyttede mod Regnen.

„Hvorfor gør De alt det for mig?" spurgte Roden pludselig.

„For at undgaa en Skandale," svarede Cornish.

Da de kom forbi det lille Fyrtaarn, traadte to Politibetjente frem fra Skyggen og saa' halvt mistænksomt paa dem.

„God Aften," sagde den ene.

„God Aften!" svarede Cornish og efterlignede den indfødte Akcent.

De gik videre i Tavshed.

„Uf!" udbrød Roden, da Faren syntes at være overstaaet, og de kunde trække Vejret igen.

Saa gik de ned til Stranden og snublede over det bløde Sand ved Havet.

Søen larmede saa stærkt, at Cornish ikke vilde tale; han rørte ved sin Ledsagers Arm og pegede paa et af de smaa Skibe, der laa derude og havde et svagt Lys om Bord.

„Hvorledes skal vi komme om Bord?" raabte Roden midt under Bølgernes Larmen.

„Vi maa gaa," svarede Cornish og viste Vej ud i Havet.

De kunde kun gaa ganske langsomt i deres tunge Klæder, skønt Vandet næppe naaede dem til Knæene. Skibet „De tre Brødre" laa og duvede, da de naaede derud og klatrede om Bord.

„Vi sejler om ti Minuter", sagde den Mand, der hjalp dem op.

Næste Morgen modtog Dorothea et Brev, som Cornish havde lagt i Postkassen i Scheveningen Aftenen i Forvejen.

„Vi haaber at komme af Sted i Nat," skrev Cornish, „i Fiskerbaaden „De tre Brødre". Vi sejler omkring paa Nordsøen, indtil vi finder et passende Skib, enten et Sejlskib, der gaar imellem Norge og Spanien, eller en Damper, der gaar direkte fra Hamborg til Sydamerika. Naar jeg har faaet Deres Broder sikkert om Bord paa saadant et Skib, kommer jeg tilbage til Scheveningen med „De tre Brødre". Det er et lille Skib med en stor hvid Lap paa Storsejlet. Naar De ser det komme ind, saa kan De slutte deraf, at Deres Broder er i Sikkerhed."

Senere paa Dagen kom Wade ud til Klitvillaen.

„Huset bliver endnu bevogtet," sagde han; „men Tony har sikkert narret dem alle. Creil kom i Gaar Aftes, han synes at være en dygtig Mand. Han fortalte mig, at Halvdelen af Malgamitarbejderne sidder i Hullet i Haag, fordi de har været fulde og gjort Optøjer. Han udvælger dem, han behøver, og Resten sender han til deres Hjem. Saa det gaar meget godt. Hvis der er noget, jeg kan gøre for Dem, Frøken Roden, er jeg til Deres Raadighed."

„Dorothea har det godt," sagde Marguerite hurtigt, og da hendes Fader tog Afsked, stak hun sin Arm ind under hans og gik et lille Stykke med ham hen imod Vognen.

„Kan du ikke se, din gamle Tosse", sagde hun „at Dorothea har det godt. Tony er forelsket i hende."

„Nej, det har jeg vist ikke lagt Mærke til," svarede Bankieren.

„Du kan ikke gøre for det," sagde Marguerite og trykkede hans Arm, „du er jo ikke andet end et Mandfolk."

De følgende Dage gik roligt nok paa Klitvillaen. De to unge Piger, som var blevet meget gode Venner, ventede næppe at høre noget til Cornish i de første Dage; men hver Gang de kom udenfor Døren, gik de ned imod Havet, og de tilbragte mange Eftermiddagstimer i Klitterne.

En Eftermiddag, tre Dage efter at Percy Roden var rejst, da von Holzen var begravet, og Øvrigheden havde meddelt, at den var tilfreds med den Kendelse, der var afgivet i Anledning af hans Død ved et Ulykkestilfælde, benyttede Marguerite Lejligheden til at lykønske sig selv og alle Vedkommende til, at Sagen nu begyndte at gaa i Orden, som hun sagde.

„Ja, og saa rejser Fader og jeg hjem igen," vedblev hun, „og saa faar jeg Frøken Williams igen. Uha! Og saa kommer Fader igen med sine unge Mænd, som jeg skal gifte mig med. Selv giftede han sig med en Bank, véd De nok, og han vil ogsaa have, at jeg skal gifte mig med en Bank. Men det er der nu ikke Tale om. Der var kun én Mand," sagde hun roligt;

„men jeg antager, at der altid kun er én, hvad Dorothea?“

„Ja, det tror jeg ogsaa,“ svarede Dorothea.

„Ja, med ham kunde det være gaaet,“ sagde Marguerite. „Han var en Million Gange saa flink som alle de andre — ja, han var helt anderledes. Men han var faderlig. Han mente, at han var altfor gammel, saa han prøvede ikke ad.“

Hun lo lidt, saa stak hun sin Stok dybt ned i Jorden og udbrød: „Naa, det er vel bedst, som det er.“

Hun standsede og saa' paa sin Ledsagerindes Ansigt. Dorothea havde iagttaget nogle smaa Skibe, der sejlede derude.

„Dorothea, kan De se „De tre Brødre“?“

„Ja, dér er „De tre Brødre“,“ svarede Dorothea og pegede derud.

Saa var de tavse, indtil Skibet med det lappede Sejl var i Nærheden af Strandbredden. Nogle Mænd gik i Land, et Par af dem med Fiskekurve. En, der gik for sig selv, vadede hen imod Klitterne.

„Og det er Tony,“ sagde Marguerite. „Jeg vilde kende ham paa Gangen, selv om han kom ud af Arken. Den har vist for Resten set ud som „De tre Brødre“. Han har ført Deres Broder sikkert bort, og nu kommer han for at hente Dem.“

„Maaske han tænker paa, at jeg er Percys Søster,“ sagde Dorothea.

„Det er saamænd lige meget, hvis Søster De er,“ lød det bestemte Svar.

Marguerite klatrede langsomt op paa den Klit, under hvilken de havde siddet, og dér standsede hun og saa' sig tilbage. Hun nikkede muntert ned til Dorothea. Saa holdt hun pludselig Hænderne frem, og Cornish, der saa' op, saa' hendes ranke, unge Skikkelse bøjet i en Stilling, som om hun for Spøg nedbad Himlens Velsignelse over dem.

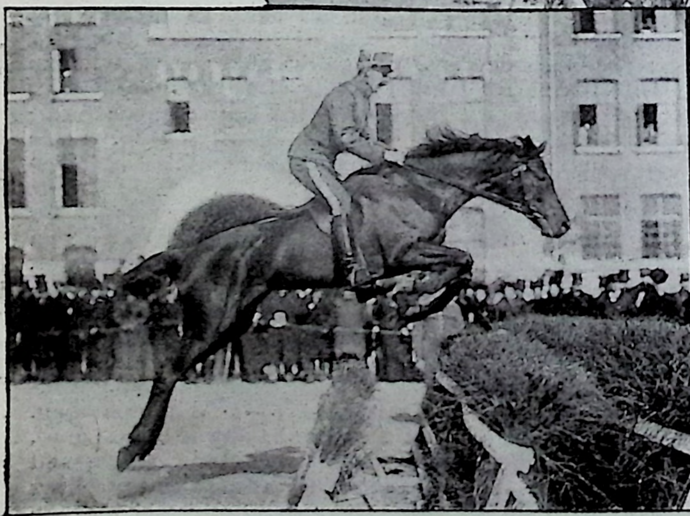
„Gud velsigne jer, mine Venner!“ udbrød hun og lo, idet hun gik hen imod Klitvillaen.

Hesteudstilling.

„HESTEUDSTILLING“ — et for københavnske Ører ganske fremmedartet Begreb — har nylig under Tilslutning af alle svenske Hippologer fundet Sted baade i Stockholm og i Malmø, hvor disse Fremvisninger høre til Vaarsæsonens store Begivenhed. Alt, hvad der har nogensomhelst Forbindelse med Hestens Liv og Virken føres frem for interesserede Lægmænd og kyndige Dommere. De ædle Rideheste, de flotte Køreheste og senede Arbejdsheste præsenterer hver sine fortræffelige Sider, medens Ekvipager og Enspændere, Drosker og Arbejdskøretøjer møder op i deres bedste Puds for at kapre en Sølvgenstand eller maaske en rundhaandet Køber.

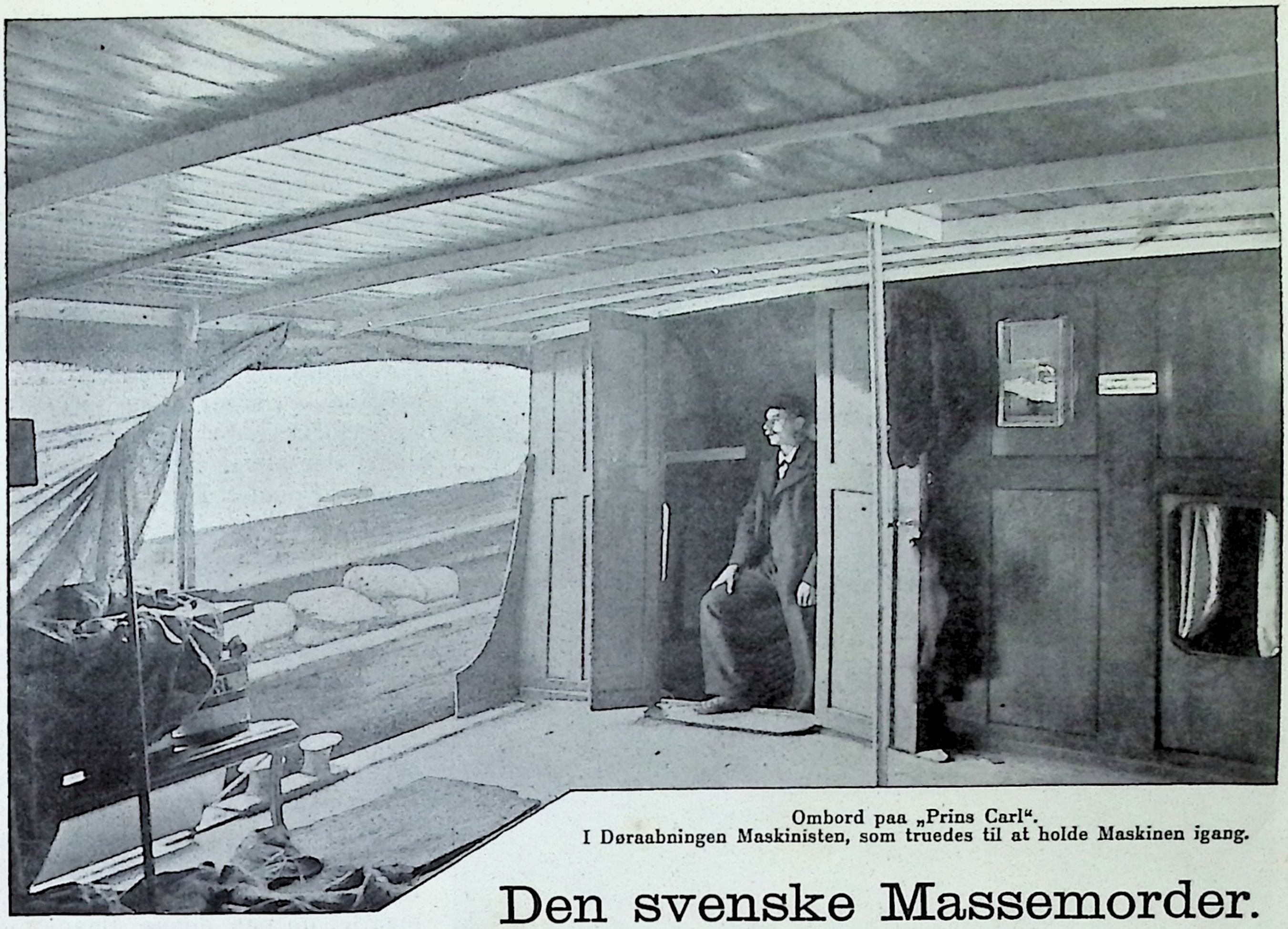
I Forbindelse med Stævnet staar gerne et Amatørridt i mange Numre af Herrer og Damer og Præstationernes *clou* er *„Prishoppningen“*, i hvilket aristokratiske Ryttere i dristige Spring sætter over de spærrende Hurdler.

Fra „Prishoppningen“ ved Stockholms Hesteudstilling. (1. Grev Rosen, 2. Løjtn. Adler-Creutz, 3. Friherre Leuhusen).

Ombord paa „Prins Carl".
I Døraabningen Maskinisten, som truedes til at holde Maskinen igang.

Den svenske Massemorder.

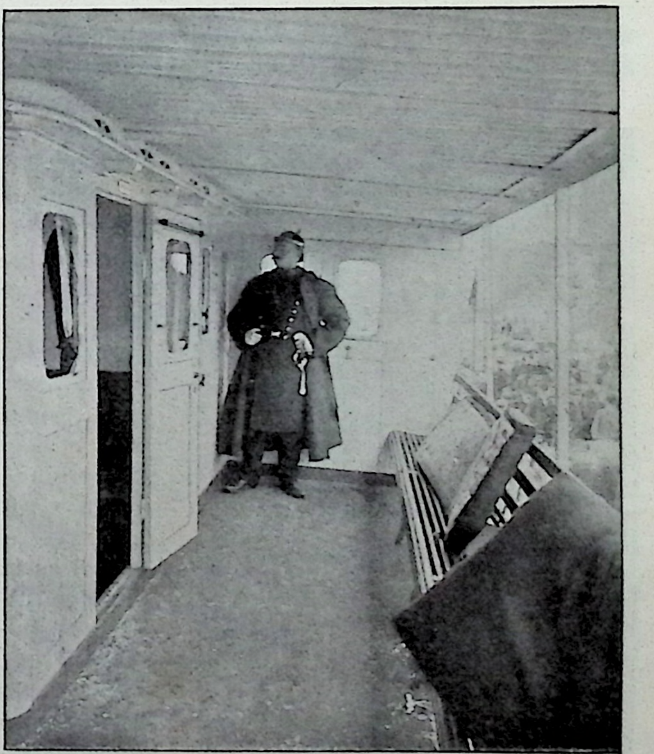

Den myrdede Kaptajn Rønngren.

„ATT PROMENERA Å AKTERDÄCK NATTETID ÄR FORBJUDET". Det er Indskriften paa det lille Opslag der ses paa et af vore Billeder fra Mälardamperen „Prins Carl" — til Højre for Nedgangen til Maskinrummet. Paa dette samme Agterdæk var det, at Morderen *Nordlund* nedskød Skibets Kaptajn, *Rönngren*, der følte sig saa tryg bag dette Opslag, at han end ikke ejede et Forsvarsvaaben i sit Værge.

Som en frygtelig, skærende Ironi virker denne lille, ellers saa ligegyldige Sætning i Billedet af Skuepladsen for det blodige Drama.

Det er ikke alene Ofrenes store Antal og Gerningens enestaaende Kynisme, som har henledt hele Verdens Opmærksomhed paa det Nordlundske Massemord. Mord sker der hver Dag, og ikke mindst har Sverrig i de sidste Aar adskillige at opvise. Motiverne er i Reglen enkle og forklarlige nok, Kærlighed, Had eller Begærlighed hedder de som oftest, og Juristerne klarer gerne det Fornødne i saa Henseende. Men her har Alverdens kloge Hjerner, Psykologer, Læger og Journalister, lagt ud med lige saa mange Fortolkninger, som der er Fortolkere. Hvorledes har der set ud i den Mands Bevidsthed, som i Nattens Mørke overfalder og dræber eller lemlæster et helt Skibs Mandskab, fredelige og ham

Politiet paa Vagt ved Kaptajnens Kahyt.

Dampskibet „Prins Carl“, paa Ridderholmskajen i Stockholm.

ukendte Folk — myrder i Blinde, saalænge han finder nogen at myrde, uden Skyldbevidsthed eller Anger?

Hulda Hallquist, som kaldte Dampskibet „Köping“ til Hjælp.

At sige, at Manden er gal, er jo en altfor let og ganske ubevist Forklaring.

Johan Filip Nordlund, som kun er 25 Aargammel, men ser langt ældre ud, synes at være en af disse forudbestemte Forbrydere, hvorom den berømte italienske Kriminalist *Lombroso* har opstillet en interessant Theori. Hans Had til Samfundet og Foragt for dets Love synes saa intensivt og oprindeligt, at man forbavses over den Kultur og Intelligens, som samtidig ytrer sig i hans Optræden og Udtalelser.

Han har i sin Tid i Malmøfængslet — han har to Gange før været straffet, sidste Gang for Mordbrand med 5 Aars Strafarbejde — skrevet en formelt fortræffelig Fabel om en Ørneunge, der bliver hele Fuglerverdenens Fjende. Han reflekterer som Filosof og Digter over sit eget Sjælsindhold.

Og i Brevet til sine Forældre, hvor han taler om sin forventede Henrettelse og Haabet om at møde sin Moder i et bedre Liv, stiller han sig Side om Side med de mange gode og ædle Mænd, der har maattet lade Livet for Bøddeløksen. „Mange gode og ædle Mænd, mange ædle og smukke Kvinder, til og med Dronninger, ogsaa Konger har maattet dø paa denne Maade“. Egmonts og Maria Antoinettes Skygger spøger i Cellen hos dette Menneskedyr.

Man gør dog næppe Ret i at antage, at just Haabet om Martyrkronen skulde have trykket Nordlund Revolveren i Haanden hin Rædselsnat paa Mälaren. Men sygelig Forfængelighed driver ham til over for Omverdenen — sagtens ogsaa over for sig selv — at søge en ideel Besmykkelse af en Gærning, hvis Motiver sikkert har været af laveste Art.

Af vore Billeder skal vi særlig henlede Opmærksomheden paa den unge Pige ved Kahytsdøren. Det er Dampskibsjomfruen *Hulda Hallquist,* som midt i Kugleregnen signaliserede til Dampskibet „Köping“ og ved sin Aandsnærværelse frelste adskillige Mennesker fra Morderens Haand.

Morderen Johan Filip Nordlund. (Eft. Politiets Album, Portrætlisten 2202).

Sophus Petersen.

Scenen er en Kampplads, der kræver sine Subalterne af alle Grader fuldtsaa vel som sine Generaler. Her gælder det i egentlig Forstand, at hver ung Korporal gaar med Marskalkstaven i sit Tornyster, og det volder altid Smerte at se denne forvandlet til et mere beskedent Symbol.

Faa er de lykkelige, der naar til Kunstens Højder. Af dem, der kommer efter, bør særlig de prises, som aldrig svigtede deres kunstneriske Stræben. Og kan de tilsidst, som *Sophus Petersen*, træde ud af Geleddet, ledsagede af velfortjente og velmente Venneord fra alle Sider, da har de maaske til syvende og sidst som Mennesker vundet større Lykke end selve „de Store“.

Sophus Petersen som Sagfører Krogstad: — „Det er jo virkelig Deres Fader, som selv har skrevet sit Navn her?“

Sophus Petersen har i over 40 Aar tjent den danske Scenekunst med vekslende Held, men altid lige pligttro i smaat som i stort. Han har været knyttet baade til Kasino og til Folketeatret, men paa det kgl. Teater har han gjort sit store og betydningsfulde Arbejde, ofte i de mest utaknemlige Roller — just fordi man vidste, at Sophus Petersen aldrig, som saa mange langt ringere Kunstnere, følte sig for stor til at gøre sit bedste ud af dem.

I Roller med et let komisk Anstrøg (f. Eks. Junker Klaus i „Ambrosius“, var han næsten altid sikker paa sit Held. Mest Bifald vandt han dog som Krogstad i „Et Dukkehjem“, der da ogsaa blev hans Afskedsrolle. J. D.

Kendte Navne

fra By og Land.

Embedsbesættelse.

Cand. phil. *V. Kanaris-Klein*, der for kort Tid siden enstemmig valgtes til Rektor for Vejle Latin- og Realskole, har 47 Aar gammel allerede gjort Karrière paa den pædagogiske Løbebane. Rektor Kanaris-Klein er født i Silkeborg den 11. Oktober 1853. Samme Aar som han havde taget sin Eksamen, i 1880, ansattes han som Lærer ved Kolding Latin- og Realskole, ved hvilken han siden har virket. Han har skaffet sig det Lovord at være en lige saa dygtig og nidkær som afholdt Lærer. I Kolding Bys musikalske og selskabelige Liv har Hr. Kanaris-Klein i de forløbne Aar spillet en betydelig Rolle; han var i 1880 Stifter af „Kolding Musikforening“.

Rektor Kanaris-Klein.

Dødsfald.

Søndag den 20. Maj døde Kammerjunker, Herredsfoged *Christian Frederik Tillisch*, R. af D., Dannebrogsmand.

Kolding By mister i ham en af dens bedste Mænd. Kammerjunker Tillisch var født den 18. Juli 1833 og var Søn af Christian den VIII's bekendte Kabinetssekretær. Han blev Student i 1851 og tog sin juridiske Embedseksamen med første Karakter i 1859. Kort efter blev han udnævnt til Herredsfoged i Blokhus. 1. September 1874 flyttede han som Herredsfoged til det nyoprettede Kolding Herred. Kammerjunkeren virkede her i noget over 25 Aar; ved sit Jubilæum sidste Efteraar var han Genstand for almindelig Opmærksomhed.

Kammerjunker Tillisch.

En af vore bekendte Toldembedsmænd, Toldinspektør *C. F. Meier*, er efter en lang Sygdom afgaaet ved Døden. Den afdøde begyndte sin Løbebane som Toldfuldmægtig i Kallundborg, blev senere Toldassistent i Køge og forflyttedes 1875 til Hovedstaden. Fra 1886—94 var han Kontrollør og i 1895 avanceréde han til Toldinspektør ved Københavns Toldbod. M. var en overmaade punktlig Embedsmand og meget afholdt paa Grund af sin elskværdige Personlighed. I 1898 blev han dekoreret med Ridderkorset.

Toldinspektør Meier.

Overlærer *N. C. Andersen* i Stubbekøbing er nylig afgaaet ved Dø-

den i sit 60. Aar. Den Afdøde spillede en ikke lille Rolle i Byen, idet han i over 40 Aar havde været knyttet til denne og med stor Dygtighed virket i det derværende Skolevæsen, ligesom han i mange Aar var et meget skattet Medlem af det stedlige Byraad. Overlæreren var dekoreret med Sølvkorset.

Overlærer Andersen.

I høj Alder er Arkitekt og Dekorationstegner *Henrik Vilhelm Brinkopff* afgaaet ved Døden. Han var oprindelig uddannet som Billedskærer og havde ogsaa gennemgaaet en Læretid paa Kunstakademiet. Som Møbel- og Bygningstegner vandt han sig anerkendt Navn, og som Arkitekt var han knyttet til saa store Bygeforetagender som Opførelsen af „National“ og Cirkusetablissementet. B. var i en Aarrække Medlem af Industriforeningens Repræsentantskab og forestod dens Udstillinger. Foruden med Ridderkorset af Dannebrog var han dekoreret med den østrigske Frans Josefs Orden.

Arkitekt Brinkopff.

En Kørselsulykke blev den sørgelige Aarsag til, at Læge *Niels Bay* i Randers nylig afgik ved Døden. Han hørte til en gammel Handelsslægt der i Byen, og da han havde fuldendt sit Studium, var det da ogsaa denne sin Fødestad, han besluttede at ofre sin Virksomhed. Han skaffede sig i Aarenes Løb en betydelig Praksis, og naar Lægearbejdet havde taget sin Del af hans Tid, krævede hans historiske Interesse Resten. Det var hans Kærlighed at fordybe sig i alt, hvad Randers gemte af gamle Tiders Minder, om dem fredede han, og om dem skrev han en lang Række Afhandlinger. B., som blev 53 Aar gl., var hædret med Ridderkorset.

Læge Niels Bay.

Jubilæum.

Firmaet *J. D. Beauvais* 50 Aars Jubilæum i forrige Uge blev fejret med stor Højtidelighed og under velfortjent livlig Deltagelse fra mange Sider. Ligesom Amagerne leverer — lad os sige — *Verdens* bedste Grøntsager, saaledes tør vi Danske med Stolthed nævne *Beauvais* Konserves som i hvert Fald jævnbyrdige med Udlandets bedste Produkter.

Direktør Alfred Beauvais.

Derfor forsyner ogsaa ikke blot Hjemmene, men Hær og Flaade sig fra Firmaets lækre Gryder, om det saa er den italienske Prins paa sin Ishavsekspedition, saa lever han højt paa Beauvais. Og det var slet ikke for meget, da selve Polarkongen Nordenskiöld paa Jubilæumsdagen telegrafisk takkede for „mangt et godt og kraftigt Maaltid ved Polens Rand, paa Grønlands Indlandsis og paa Asiens Ishav.“

Direktør Oscar Beauvais.

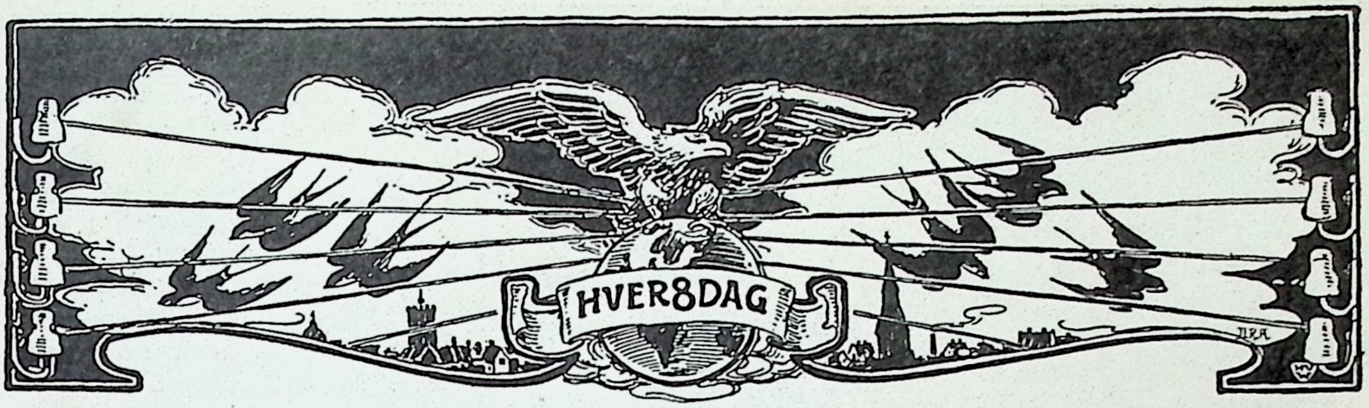
Naturligvis er en Forretning af et Omfang som det, „J. D. Beauvais“ efterhaanden har antaget, nu et Aktieselskab. Men Stifterens Sønner, *Alfred* og *Oscar Beauvais* er stadig med Ære Foretagendets ledende Aander.

Rettelser.

I Anledning af vor Tekst til „Rigsdags-Lynskud“ beder *Folketingsmand, Kapt. Bluhme* os meddele, at han ikke var med ved Helgoland, da han paa dette Tidspunkt var udkommanderet paa Grønlandstogt. Først i Krigens Slutning fik Kapt. B. Kommando over en Kanonbaadsflotille i Lillebælt.

Midlertidig Ansvarhavende:

GEORG KALKAR.

Nr. 37. Aargang 1899—1900. Søndagen den 10. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hovedstadens Presse i landlig Ramme.

Valdemarernes By.

„De grønne Skove har vi, men vi mangler blot Guldet“, sagde Doktoren, den vordingborgske Ræsonnør, til Pressens Folk, da de nylig var inviterede paa Vaarbesøg i Valdemarernes By. Befolkningen havde nok set Guldet glitre og glimte i Bøgenes Løv og i Søens Spejl, men de var ikke sikre paa, at det var noget, som kunde møntes ud og det var dette, de ønskede at faa klaret af de Folk, som er vant til at se og dømme. Paa et ærligt Spørgsmaal fik de et ærligt Svar. Det blev sagt dem, at Vordingborg i sin Omegn besidder en Række Perler, som, hvad Dag Byen ønsker det, kan veksles i Guldmønt. Netop nu, da den unge Dejlighed er for umiddelbar til at ville kokettere med sin Ynde, netop nu skal man nyde Sommeren i dens Selskab — begynder den først med selv at byde sig frem, da er hele Herligheden forbi med det samme.

Byen, hvis Legetøjshuse ligger gemt i et Svøb af blomstrende Frugttræer, har sine Minder at tære paa. Her var det jo, Valdemar den Store opførte en befæstet Borg, som skulde holde ham Venderne ti Skridt fra Livet, og endnu staar Gaasetaarnet der i no-

Borgmesteren forklarer Ruinernes Historie.

Idyl fra Vintersbølle Aa. S. Wahl-Hansen fot.

Hans Hus dermed at pryde,
Og paa den tegnet dette op
Til Minde om min Kone,
Som hviler sin livløse Krop
Ret under samme Krone.

Fra Fortidens stolte Minder gaar Vejen til det, der nu er Byens Stolthed, og Bindeleddet er den lille, energiske Bane, som med ilsom Fart haster ud til Kallehave Færgegaard, hvor man over Vandet kan række Haanden over til Møen. Herude er Naturen den ideelleste Romantik og Frokosten den reelleste Materialisme.

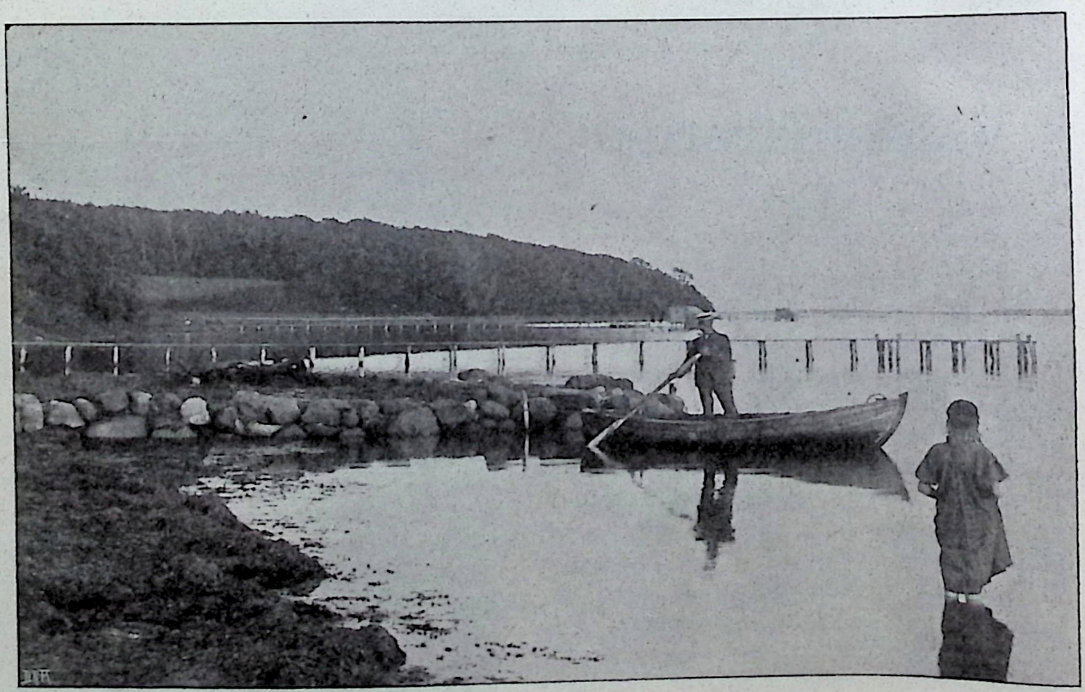
Smukkest er dog Vintersbølle Skov og Skrænt og Strand. Her imellem Bøgene, hvor Aaen har gemt sig ind under stejle Bakker, ligger en Plet, som synes velsignet af Naturens Haand, og har man besøgt dette fredhellige Sted, forstaar man saa godt de brave Vordingborgenseres Stemning — omtrent mellem le og græde — ved Tanken om alle de fremmede, som baade helst maatte komme og helst blive, hvor de er. Thi her tæt ved skulde „Hotellet" have sin Plads, men da vilde alle Skovens Aander springe i Aaen og drukne sig.

Vi er atter vendt tilbage til Vordingborg, som nu er lutter Smil, mens Frugttræerne folder sig ud i Solen. Men falder Blikket ud over Vandet til den lille Halvø ligeoverfor, da er det som om

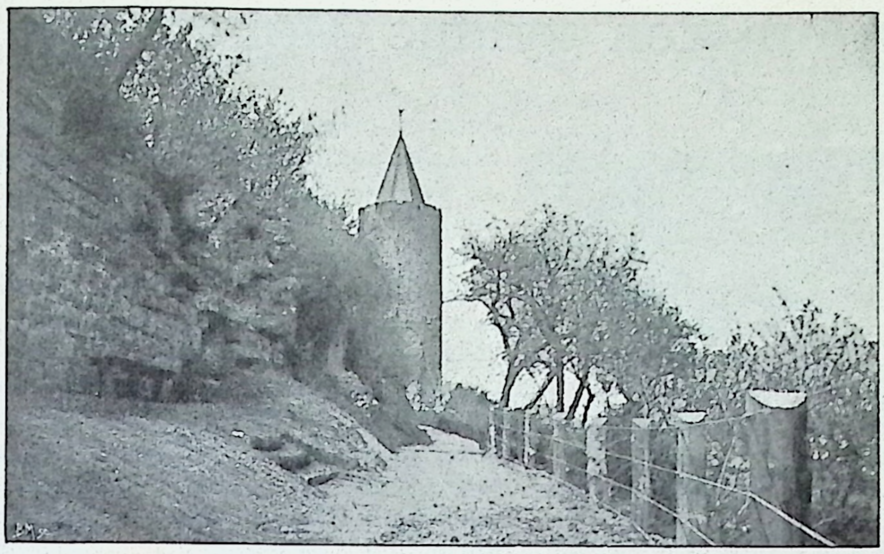
genlunde den oprindelige Skikkelse, med sine 5 Alen tykke Mure og Guldgaasen højt imod Sky. Rester af de kolossale Borgmure, som Jorden længe skjulte, er i de sidste ti Aar for Landets Penge draget frem og med Forundring betragter den, der lever i Bygningsstykkets Tid, dette Arbejde, som Tiden ikke har kunnet angribe, disse svære Munkesten, som er klistret sammen i en uløselig Masse.

Ogsaa Kirken maner de gamle Tider frem. Man antager, at den er bygget i det 15. Aarhundrede, ødselt er den udstyret med prægtigt Billedskærerarbejde og med rige Gaver er den smykket. De snørklede Inskriptioner snor sig paa Træ og Metal opad Døre og ned ad Vægge og kunde give Stof til Citater i Hobetal, men vi skal nøjes med den, som Jochum Lorentzen, Negociant og Konsumtionsforvalter i Vordingborg, lod anbringe paa en Lysekrone, som han skænkede Kirken til Minde om sin salige Kone:

Af den Velsignelse, som Gud
Mig har forundt at nyde,
Jeg Kronen haver given ud,

Vintersbølle Strand. S. Wahl-Hansen fot.

Valdemars Mur med Gaasetaarnet.

Smilet for nogle Øjeblikke viger, og som selv de lyse Bøge fik et Anstrøg af Melankoli. Derovre ligger Sindssygeanstalten paa Oringe uden Naboer højt over Søen midt i et prægtigt Buskads.

Det er naturligvis ingen Tilfældighed, at de syge Sind har fundet en Tilflugt i den vordingborgske Egn, thi netop sjælelige Saar maa denne saa lidet tungsindige Natur kunne mildne. Og alle de, som ingen saadan Lægedom har behov, som blot nu og da vil have en Mundfuld anden Luft end den i de kvalme Gader, kan ikke finde nogen renere Æther end den, der stryger gennem Vintersbølle Skove. Den rummer en Vellugt, endnu mere ægte end den „Esprit de Valdemar“, ved hvilken Vordingborg fra gammel Tid har skaffet sig Berømmelse. Om saa det er Elskværdighed, ligger ogsaa den i Luften dernede og gaar over i Blodet paa Indbyggerne.

Man vil maaske efter al denne Virak tænke, at naar de brændte Blaalys af for Pressen, er det ikke mere end rimeligt, at den bagefter sætter dem selv i bengalsk Belysning. Men ualmindelig oprigtig lød alligevel Pressefolkenes Beundring og deres Ønsker om en snarlig Atterdag.

Mirliton.

* * *

Som gode Vidner om Vordingborgs Ejendommeligheder vedføje vi en Række Billeder, hvoraf de to første ere tagne af en Amatør blandt Pressens Mænd, de følgende af stedlige Fotografer.

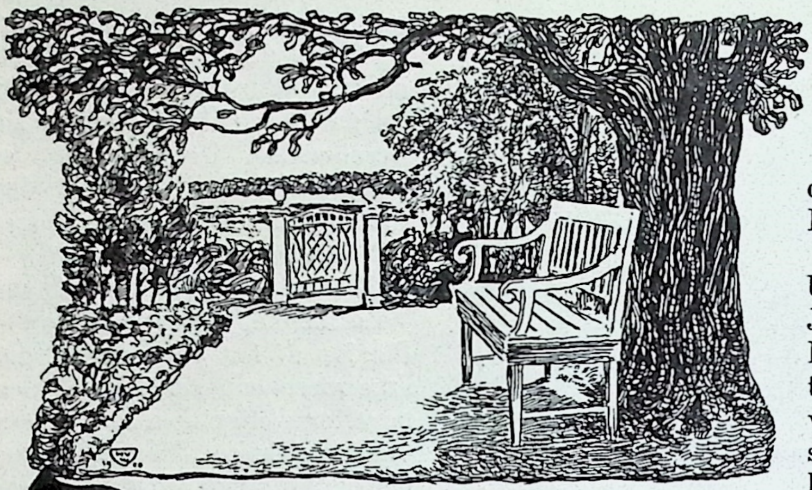
Skotternes Besøg.

Cyklisterne har Grund til at være misundelige, thi det synes virkelig som om Fodboldspillet er i Færd med at blive Kælebarnet for Københavnernes Sportsinteresse. Allerede følges Kampen med en Sagkundskab hos det store Publikum, der forbavser, og nu nylig da Skotternes Besøg lagde Glans over Spillet, var der et anseligt Tilløb til Banen. Skotteholdet bestod af ca. 15 ganske unge Mennesker, som ikke behøvede lang Tid, før deres tekniske Uovervindelighed var konstateret. Hvor hæderligt vore egne Spillere end i Enkeltheder kom til at staa, var Nederlaget utvivlsomt, men Skotterne gav dem dog den Kompliment, at de siden det sidste Møde havde gjort ganske betydelige Fremskridt.

De skotske Fodboldspillere.

Historien om den gyldne Mønt.

Der blev ikke danset mere i den store Sal paa Slottet. Shirtingsbetrækkene skærmede de forgyldte Stole mod Solen og Støvet og Krystalkronerne klirrede ikke mere i Disharmoni med Musikens Toner. Ingen Vogn rullede mere larmende op foran Hovedportalens blanktslebne Granit og Lænkehundene fik i Ro Lov at passe deres Hvalpebedrift inde i deres lune Bolig.

Paa Slottet var alt saa stille som gik man paa Fløjl og der var Vatlister paa alle Dørene, at de ikke skulde smelde.

Den gamle Slotsherre var Døden nær.

Det havde han været allerede længe. Om Vinteren haabede man paa Sommeren — og om Sommeren paa Vinteren. Præsten mente, at Foraaret nok skulde bringe ham til Kræfter og Doktoren satte sin Lid til Efteraaret. Som gammel Husven puslede han daglig om den Syge og saa skævt til den tilkaldte Dr. inde fra Hovedstaden.

Stille maatte der være om den Syge. Det var som om der var lagt „Sordine" over Slottet. Volièrerne i Havesalen maatte staa tildækkede hele Dagen. Tropernes mange Fugle var saa slemme til at skrige netop nu i Parringstiden.

Frøken Harriet maatte træde stille med sine Længsler. En svær Udlængsel havde grebet hende; næsten Barn endnu, maatte hun bære al den voksnes Byrde.

Dagen igennem maatte hun sidde ved den Syges Seng, lægge de tykke bløde Puder tilrette under hans svage krummede Ryg, blande Miksturen i de slebne Glas og tale med ham tungt og gammelt. Hun vidste, at Bedstefaderen ikke kunde undvære hende. Og hun elskede den gamle Herre som han hende.

Men paa den sidste Tid var der over hende kommet en svær Uro.

Var det hele den spirende yppige Vaar, der kaldte paa hende gennem de smaarudede Vinduer; var det Solen der listede sine Straaler ind mellem de tætte Gardiner og strejfede hendes blege Kind eller tændte Lys i hendes dybe blaa Øjne! Hvad vidste hun?

Det blev hende uudholdeligt at sidde der ved Sengen den hele Dag. Hun og Plejersken maatte skiftes.

Oppe i øverste Stokværk med vid Udsigt over Godsets brogede, bakkede Jorde, havde Frøken Harriet sit Rige. Herfra søgte hendes Blik ud i Horizontens disede Blaa, helt bort, hvor Skoven laa mørk og sort og dannede Grænsen for hendes ringe Verden. Men ude bag Skoven levede alle de travle Mennesker, der susede det med Damp og Larm af tusende Hjul. Forbi! — Ind til den store By.

Hun havde kun en Gang været saa langt. Med Bedstefaderen havde hun været den forrige Vinter. Den gamle Herres Datterdatter var blevet *vist frem.* Til Fester havde hun været og danset med dem allesammen.

Midt under Dansen var *han* dukket op. Den mørke velplejede Gestalt med de uudgrundelige Øjne. Hvad de havde talt om, vidste hun knap. Men hendes 16-aarige Hjerte havde skælvet i salig Fryd ved at føle, hvor fast og sikkert hun hvilede i hans stærke Arm.

Valsen var forbi. Musiken spillede op paany. Forgæves spejdede hun efter hans sorte Moustache, hans ranke Ryg mellem alle de mørke Kjoler; men borte var han og det var ligesom hun følte et tomt Sted i Rummet, hvor hun gik og stod.

Da hun om Aftenen hjemme, befriet for Baldragtens lette Silke, hvilende paa Sengekanten, genkaldte sig Aftenen, kunde hun ikke huske hans Navn, det maatte staa paa hendes Balkort, og febrilsk gennemsøgte hun alle Gemmer. Men Balkortet var borte. Og det havde dog siddet saa trygt gemt ved hendes Bryst under Kjolens føjelige Kniplinger. Ved hvert af Kortene havde hængt en Mønt med Dato og Aarstal — Herrernes havde været forsølvede, Damernes forgyldte.

— Et lille Minde gemte hun bestandig fra denne Aften. Hans Mønt var det. — — — Den Mønt, han havde givet hende, medens de nød Ensomheden ene to sammen der ude paa den kølige Veranda.

Naar Harriet dvælede ved disse Erindringer, kunde det hænde, at hun pludselig sprang op, lod sadle sin Ridehoppe og travede ud ad de stille støvede Veje.

Hendes unge Legeme blev hærdet gennem

Bevægelsen. Hendes Kinder fik Farve paany og der kom Liv i de trætte Øjne. —

Men Tiden kom, da hun maatte være tilbage. Sagte listede hun gennem de store Sale og faldt langsomt til Ro ved Faderens Leje.

*

Doktoren fra Byen talte Pengene endnu en Gang, lagde dem omhyggeligt i sin Tegnebog, pakkede sin Kuffert — og tog ind til Hovedstaden. Hans Kur havde været uden Resultat, men han kendte en Medbroder, hvis Fag var de menneskelige Nerver; Tvivl var der jo ikke om, at det var Nerverne, der led.

— Der blev sendt Vogn af Sted. Den nye Læge vilde komme om Natten samme Døgn. Frøken Harriet saa til medens Tjenerne dækkede i Spisesalen. For den unge Læge var intet for godt, hvis hans Kunst kunde finde Helbredelse for Bedstefaderen.

„Tænd Kronen!“ sagde hun, og hun saa til, medens Tjeneren paa den høje Stige tændte Lys efter Lys.

Hun gik fra Sal til Sal, gennem de store Rum. — Saa, nu steg han vist i Vognen. — Mon Kusken havde husket Bjørneskindstæppet. Aftenluften var alligevel kold. — Nu maatte de være ved Smedjen. — Hvad kom denne fremmede Læge hende ved. I Morgen skulde hun ride en lang Tur. — — —

Saa, nu var alle Kroner tændte. Han kunde komme.

Hun hørte allerede Hjulene knase over Vejens Skærver. — Lyden gav Ekko gennem Porthvælvingen. Alle Hunde halsede, Vognen holdt med et Ryk for Døren.

Frøken Harriet vidste ikke, hvorfor hun skælvede, men flygtede gennem Forhallen op ad den høje Trappe. Hun hørte Lyden af en klar Mandsstemme, som hun syntes at kende.

Hun lyttede spændt: der var en Klirren af Gafler og Knive, Skubben med Stole i en Uendelighed, syntes hun. Hun holdt paa sit bankende Hjerte.

Gaa i Seng vilde hun ikke. Nej, saa hellere over til Bedstefaderen. Hun tændte et Lys og gik ad den lange mørke Gang over mod den gamle Herres Værelse.

Døren til Spisesalen blev aabnet. Med faste Skridt steg Lægen op ad Trappen. Hun standsede og holdt Lyset for ham saa at hun selv stod i Mørke; og hun saa hans Øjne, uudgrundelige graa og Skægget, der laa mørkt over de hvide stærke Tænder.

— „God Aften! Jeg er Lægen og vilde gerne bede Dem føre mig til den syge —“

— Hun kunde neppe svare, men viste ham Vej.

„De kunde gøre mig en Tjeneste. — Jeg glemte at betale Karlen, som bragte Tøjet herhen.“ Og han tog af Vestelommen et Pengestykke, som han rakte hende. „Godnat, Frøken“.

Han havde ikke kendt hende. — Den Nat sov Frøken Harriet ikke meget.

*

Næste Morgen, da hun aabnede Vinduet, stod Solen næppe over Horizonten. Lun og lind slog Luften hende i Møde. Ovre fra Staldene ramlede og raslede det med Mælkespande. Det klaprede med Træskoklamper over Stenbroen.

Men paa Slottet sov alle endnu trygt. Hurtigt kastede Harriet en Kjole om sig og gemte sit store gule Haar under en lille Hue.

Hun ilede gennem den store, stille Have, hvor Duggen blinkede fra hvert Græsstraa og Solen neppe endnu faldt gennem Træernes Fletværk. Hun ænsede ikke det fugtige Græs, der gennemvædede hendes tynde Sko, ikke heller Grenene, der slog hendes hvide Nakke, ligesom for at hævne sig over at være bøjede til Side. Hun gik gennem Lunden ud i Marken, hvor Kornet stod gult, spaltet med Valmue og Præstekrave. Blodet bankede i hendes Tindinger, hun turde ikke blive hjemme.

Nej, dybt, dybt ind i Skoven vilde hun og hun ænsede neppe Vejen. Hvor de Øjne dog talte, saa store og kloge, saa dybe og rene.

— — — Hvad var det! — Mosen!

Dybere og dybere sank hendes Fødder i den svigefulde Grund. Med Besvær arbejdede hun sig bort fra Mosegrunden frem til nærmeste Tue; men Skoene, de smaa Sko var blevet dernede og de hvide Silkestrømper vare plettede. Hun sprang fra Tue til Tue og sang mod Solen, plukkede Favnen fuld af Forglemigejer og Capelejr, der voksede klyngevis op af den vædemættede Tørv, og kastede dem atter for at plukke nye. Hun strejfede neppe Dugperlerne i Græsset, saa let fløj Foden over Jorden.

Men inde i Haven gennede Træerne Solen ude og der var Grus over de krummede Gange. Der stod en Bænk under den store Eg, der satte hun sig til Hvile og drog de smaa Fødder op under Kjolens Folder.

Hun sad stille som en Mus — — —

Saa hørte hun pludselig stærke Skridt i den stenede Gang. Lyden kom nærmere. Forbløffet stod Lægen foran hende.

Han hilste Godmorgen og vilde gaa videre, men standsede alligevel. Der var noget i det Blik, der mindede ham, holdt ham fast.

— „Er De ikke Husets Datter?“

„Jo — Og De er Lægen“.

„Ja — som er kommet for at helbrede Deres Bedstefader“.

„Kan han helbredes“.

„Jeg haaber det“.

„Saa vil jeg — saa vil jeg være Dem forfærdelig taknemlig“.

Hun sad lidt og saa paa ham.

„Vil De gøre mig en stor Tjeneste. Jeg er faldet i Mosen og har mistet mine Sko, og Vejen gennem Haven er for haard for mine bare Fødder.

Han saa en lille Draabe Blod paa Bænkens hvide Brædt.

„Har De skaaret Dem".

„Aa, det er Ingenting".

„Jo, vist. Lad mig se. Husk jeg er Læge".

Modstræbende stak hun den lille venstre Fod frem under Kjolens Kant og hun blev rød, fordi han tog den saa sagkyndig i Haanden og undersøgte Saaret.

Han rensede Saaret, lagde friske Blade paa og svøbte sit Lommetørklæde om Foden.

„Tak" — hviskede hun.

Hun undgik hans Blik.

„Kom, lad mig hjælpe Dem".

Og hun støttede sig paa hans Arm, medens de langsomt gik gennem Haven op mod Slottet.

„Og nu Honoraret", sagde han og lo.

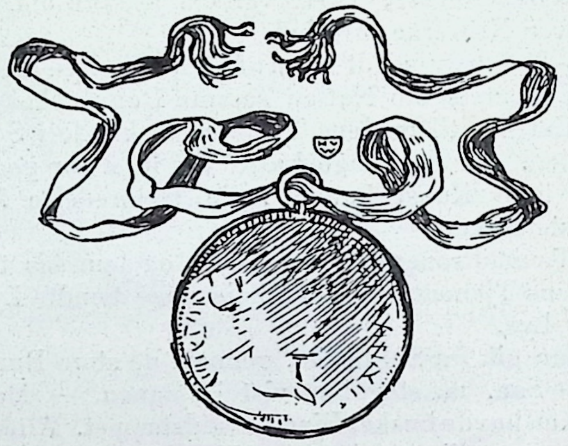
Hun rakte ham først Mønten af „Guld", han i taabelig Distraktion i Gaar havde bedt hende bringe videre — saa den af „Sølv", hun selv havde gemt som en Helligdom.

— — —

Den gamle Herre var i Bedring og færdedes oppe paany. Atter blev der Liv paa Slottet. Vognene rullede op foran Hovedportalen. Hundene halsede Dagen igennem, Volièrernes Fugle kvidrede atter i Solen.

Men Frøken Harriet skal nu drage bort som Brud. — Den unge Læge, som bragte Livet tilbage, Prinsen, der kom til den slumrende Skov, fører nu sin Tornerose hjem.

Axel Bramsen.

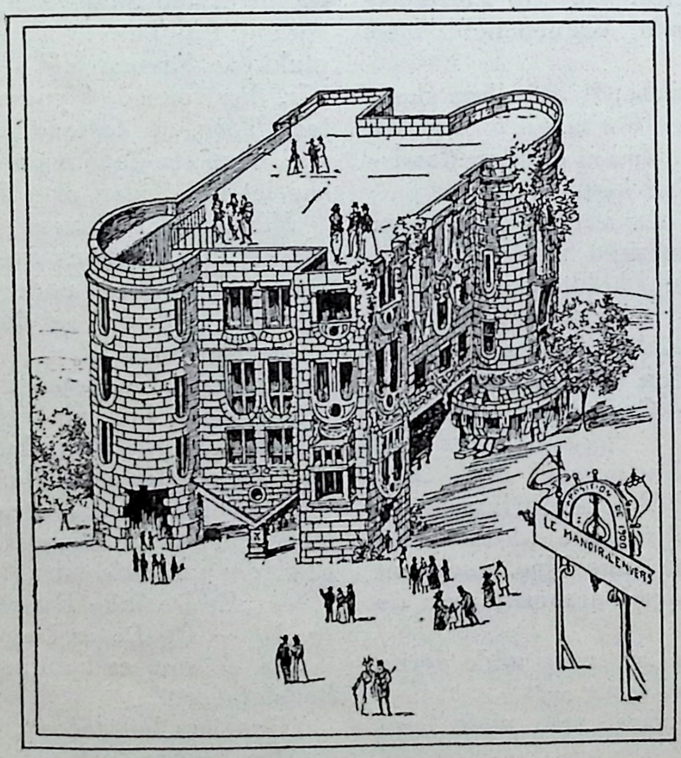
Huset, som staar paa Hovedet.

Vi tale nok om Folk, der kan „sætte Huset paa den anden Ende". Men at gøre dette bogstaveligt, dertil har vist ingen drevet det før den russiske Ingeniør *Kotin*, der har realiseret Tanken paa Pariserudstillingen — det vil sige i dennes Forlystelsesafdeling, der er en Slags finere Dyrehavsbakke.

Ikke alene Huset — „Vidunderslottet" kaldes det — er vendt paa Hovedet. Men gaar man derind, vil man se Møblerne staa oppe ved Loftet. I Køkkenet spaserer Kokken om under Loftet som en Flue, og Dampen fra Gryderne damper *nedad* mod Tilskueren. I Badeværelset flyder der Vand oven i Bunden af Karrene, og i Dagligstuen sidder der en levende Dame med Hovedet nedad og spiller Klaver. Ser man endelig ud af Vinduerne, ser man — alt ved Hjælp af Spejle, Folk staa paa Hovedet udenfor og Røgen vælte ned fra omvendte Skorstene.

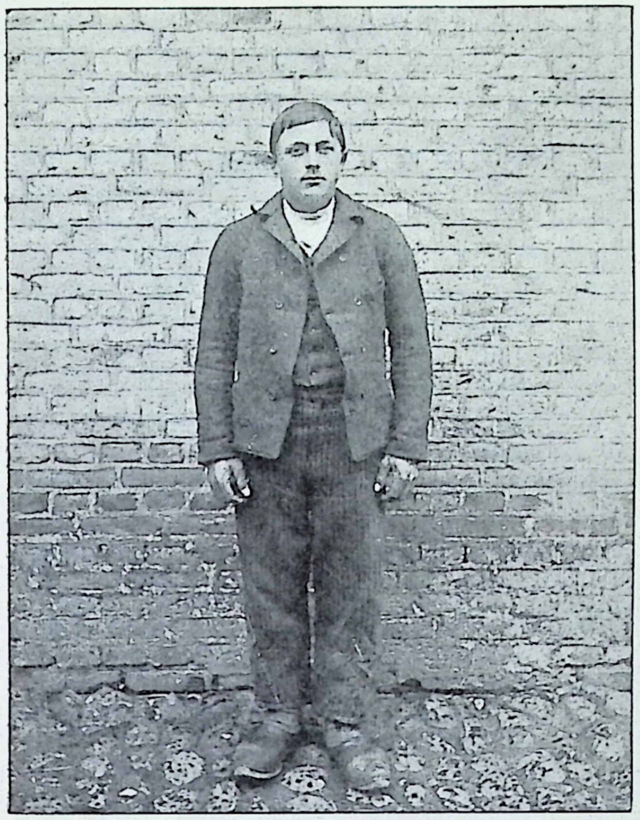
Tilsidst bliver man nervøs og søger at klare Begreberne ved at spejle sig selv. Og se — man staar selv paa Hovedet.

Kort sagt, „det omvendte Hus" er et sindssvagt Foster af den menneskelige Opfindsomhed og et raffineret Torturkammer, hvor ingen hæderlig Mand vil føre en Dame ind, end ikke sin egen Svigermoder. Og saa er her oven i Købet Restauration. Der skal en stærk Mave til at fordøje sin Frokost i disse Omgivelser.

Huset, som staar paa Hovedet.
(Opført paa Pariser-Udstillingen.)

Et Menneskeliv for en Cykle.

Morderen Niels Hansen i Fængselsgaarden.

Samme Dag, da man fra Sverig meldte om Nordlunds Mordgerning, kom ogsaa her hjemme en uhyggelig Morddaad for Dagens Lys. En 17-aarig Tjenestekarl *Niels Hansen* i Ørslev ved Ringsted havde myrdet en enligt boende Arbejdsmand *Hans Petersen* i hans Hjem om Aftenen. 17 frygtelige Hug med en Mursten og to Spader havde han tilføjet sit Offer.

Motivet var klart nok — Niels Hansen havde faaet Lyst til en Cykle, og den Myrdede havde Penge. 215 Kr. blev Udbyttet, og Morderen naaede lige at faa købt den attraaede Cykle, inden Retfærdighedens Arm naaede ham.

Mange vil her finde en nem Lejlighed til at moralisere over Tidens Ugudelighed og de nedbrydende Tendenser. Saadant gør maaske sin Nytte, men det er dog et Spørgsmaal, om ikke enhver Tidsalder har kunnet fremvise Folk af Niels Hansens Kaliber.

Med større Ret kan man beklage, at Morderens unge Alder ikke tillader at uskadeliggøre ham for mere end nogle faa Aar. Hvem ved, hvad han kan finde paa, naar han engang slipper ud.

* * *

Om et Besøg i Fangegaarden, da det ovenstaaende Billede blev taget, har vi modtaget følgende Linjer:

Et Mord saa raat og brutalt at man næppe fatter, at en ung 17 Aars Knægt ganske ene kunde være Ophavsmanden. Og naar man ser dette unge Menneske, stiger Forundringen.

Han ligner mindst af alt en Morder. Ganske lille, knap 61 Tommer høj, tæt bygget, et kønt, vindende Ansigt med store klare blaa Øjne, der ikke i mindste Maade røber Morder- eller Forbrydernatur. Der er snarere over hele hans Person noget, som virker tiltalende.

Og dog maa dette Menneske være en Forbrydernatur af de aller farligste. Han viser ikke Spor af Anger over sin grufulde Daad, synes snarere at føle en vis Stolthed. Da vor Fotograf tog det vedføjede Billede af ham i Ringsted Fængselsgaard, kom han smilende og frejdig ud af Arresten og stillede sig i Position foran Apparatet, med en Mine og Optræden som opfattede han Fotograferingen som en Ære, der blev vist ham.

Hvorledes skal man konversere en Morder?

Vi spurgte, da han traadte ind i Gaarden: „Naa, hvordan gaar det?“

„Tak, det gaar s'gu godt,“ svarede han med et bredt Grin.

Der er aabenbart Aandsfrændskab mellem ham og Mälarmorderen.

* * *

Vi vedføje et Billede af Borgmester *Jürgens* i Ringsted, der har ledet Undersøgelserne og Forhørene i denne Sag, og med en efter danske Forhold sjælden Hurtighed, har kastet Lys over denne Mørkets Gerning.

O. M. B.

Borgmester Jürgens.

Kunstner-Kvarteret i Paris.

Af

Fritz de Zepelin.

MONTMARTRE er i Virkeligheden en By for sig selv og jeg har hørt mange Mennesker erklære med Stolthed: „Jeg er ikke Pariser, men Montmartrois“. Der er uimodsigelig en ejendommelig Duft over dette Kvarter, der ligger hundrede Meter over Paris og som dog kun er en lille halv Time fjernet fra Stadens Centrum.

Det, de fleste Fremmede faa at se af Montmartre er i Virkeligheden som oftest det mindst interessante: De tvivlsomme Danseboder (Moulin-Rouge, Moulin de la Galette, Trianon), hvor fin-de-siècle Dansene udarter til en hidtil ukendt Raahed, en Mængde Kafé-Chantants og nogle mer eller mindre smagløse Etablissementer, der kaldes: Tilintetgørelsen, Helvede og Himlen.

En Kunstner-Type fra Montmartre.

Sangerknejperne er ikke almindelig Kafé-Chantants, men Kunstnerknejper, hvor selve Digterne og Kompouisterne foredrage deres Værker. Den bekendteste af disse Knejper er — eller rettere var — Aristide *Bruants: Le mirliton.* Bruant, der alt er en rig Mand, optræder nu kun saare sjælden og hans Elever har ikke bevaret andet af Mesteren end de saftige Udtryk.

Naar man træder ind, modtages man af et lidet smigrende Brølekor.

Rummet er lille, snavset og møbleret med elendige Træborde og Bænke; Væggene behængt med de utroligste Sager, blandt hvilke dog findes enkelte ,,Studier“ af kunstnerisk Værdi. Hele Lokalet vilde en tarvelig Beværter hjemme finde uanvendeligt . . . og ikke desto mindre, i denne Butik, ved at sælge smaa Glas fuldkommen udrikkeligt Øl til 75 Cent. under Akkompagnement af et forstemt Piano har Aristide Bruant tjent sin Formue. Der findes næppe mange Mennesker i Paris, der ikke idetmindste en Gang har siddet bænket her.

Men har man hørt Bruant, der virkelig er Digter, der virkelig er Skaber af en ny Genre, saa skal man gaa. Hans Efterlignere har det røde Tørklæde om Halsen, de er iført Fløjlsbukser,

Den gamle Mølle, *Moulin de la Galette.*

og Bulehatten har de paa Hovedet, men de har intet mere, end ikke Forstaaelsen af Bruants Talent.

Her i det nedre Kvarter af Montmartre, — de forhenværende ydre Boulevarder — findes ogsaa det ekscentriske Etablissement ,,Tilintetgørelsen“.

Foran den sortmalede Indgang staa tvende Ligbærere, der trække et sort Sørgeforhæng til Side, og vi træde ind i et skummelt Rum, hvor der hersker et grønligt Halvmørke. I Stedet for Borde findes Ligkister, paa hvis Laag brænde Vokskjerter og hvor Øl serveres af Ligbærere.

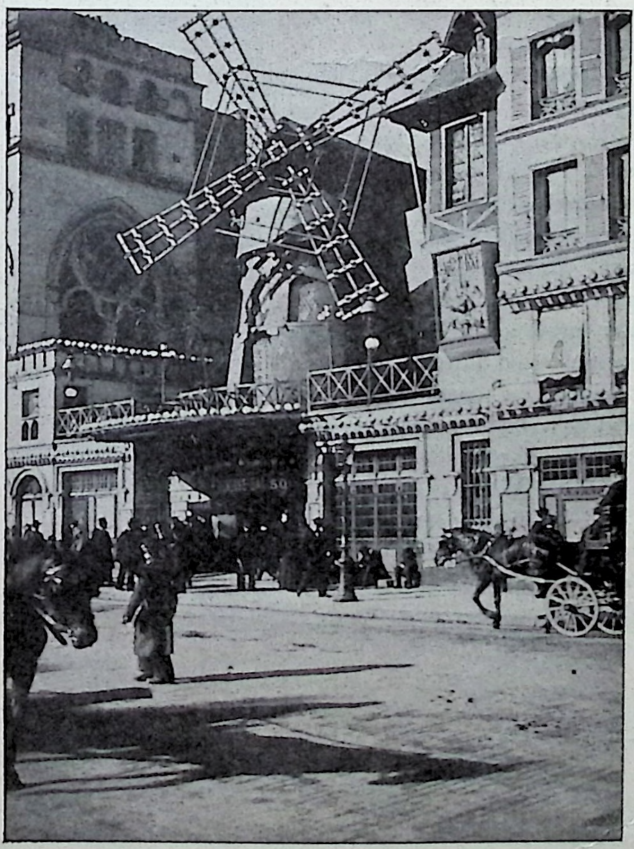

Naar de Tilstedeværendes Antal er tilstrækkelig stort, føres man af en Overligbærer eller Munk, ind i Salen bagved, hvor man tager Plads foran en lille Scene. En af Publikum opfordres derefter til at komme op paa Scenen; jeg har selv, ligesom flere af mine Bekendte, forsøgt det og kan garantere, at der ikke er betalte velvillige Sjæle til at assistere. Man bliver anbragt staaende i en Ligkiste og under en dæmpet Orgelmusik begynder nu Tilintetgørelsens Værk. Den, der staar i Ligkisten, kan ikke paa nogen Maade opdage, hvorledes det gaar til, han er ganske passiv.

Ens Ansigt bliver grønt, Kødet falder af Benraden, tilsidst er man Skelet, for i et Nu efter atter — Gudskelov! — at staa lyslevende i Kisten.

Synet er uhyggeligt, Ideen temmelig raa, men Monsieur Dorville har kendt sine Parisere og véd, at de holde af stærkt krydrede Sager.

Vi træde ud paa Boulevarden — Boulevard de Clichy. Et Hav af Vogne, en Hær af Mennesker og i hvert andet Hus et Etablissement i Smag med de her omtalte. For Enden af Boulevarden tegner sig mod den mørke Nathimmel Moulin-Rouges røde Vinger, besaaet med elektriske Stjerner, der dreje rundt fra 9 Aften til langt ud paa Natten. Naar Paris staar op, gaar Montmartre i Seng!

Danse-Etablissementet *Moulin-Rouge.*

— Men dette er endnu det moderne Paris, det er ikke endnu det ægte Montmartre med sin rene Luft, sit store Syn, sine middelalderlige Gader med prægtige Haver og gamle Kirker; ikke endnu det gamle, ærværdige og dog lystig overgivne Kvarter, som om kort Tid er dødsdømt og hvor snart elektriske Sporvogne skal larme i Gaderne, hvor snart Øksen vil fælde de hundredaarige Træer. Store, grimme og nyttige Arbejderkaserner vil rejse sig her paa disse Havers Grund, hvor endnu *næsten-landlige* Kroværter skænke Vin for glade Klynger, der søge herop for at aande frisk Luft og nyde noget af Provinsens højtidelige Stilhed.

For Aarhundreder tilbage søgte Pariserne herop og det er ikke saa overordenlig længe siden, at Civilisationen er begyndt sit Hærværk mod Montmartre: *den hvide Stad,* som Poeterne i det 16 Aarhundrede kaldte den, da her var rigeligt med Gibs og klare, kølige Kildevæld. Der laa her — for et Par Hundrede Aar siden en Mængde Møller, hvor Pariserne om Søndagen søgte hen for at spise nybagte, varme Kager, drikke Stedets Vin og bagefter tage sig en Svingom i Krohaverne. En af disse Møller — Moulin de la Galette — er endnu tilbage og Ejeren bærer samme Navn som den oprindelige Grundlægger, Debray, der af Fjenden blev myrdet og som i tre Døgn hang paa en af Møllevingerne, indtil Familjen fik ham skaaret ned og begravet.

Snart vil rimeligvis den sidste Mølle forsvinde, ligesom den sidste af Montmartres berømte Kilder, St. Denis Kilden, hvori Sagnet fortæller at Martyreren tvættede sit afhuggede Hoved.

Den store, ufuldendte Jesuiterkirke, Sacre-Cæur, tæt ved Moulin de la Galette, ligger grim og klodset som en Trudsel mod Kæmpestaden,

som den dominerer. Den stejle Gade Rue des Saules er endnu en Vej, omgivet af høje, middelalderlige Mure, der indhegner store, gamle Haver. Der oppe har den berømte svenske Maler Forsberg sit Atelier, — Forsberg den geniale og utrættelige Kunstner — en virkelig Montmartrois.

Der ligger — for Enden af Vejen — den mest kunstneriske, den morsomste af alle de mange Kunstnerknejper: *Aux Assassins,* hvor Digtere, Malere, Komponister, Dilettanter synge deres Sange og fremsige deres Vers.

Her er Gassen sjælden, Brolægning ukendt, Politi usynligt; her er Luften ren, Udsigten vid. Der er endnu Stemning i Luften, endnu noget af dette fra før den Tid, ,,da de rev Voldene ned!"

Latinerkvarteret er nu kun en Saga; Boulogneskoven er man ved at ødelægge, naar Montmartre er forsvundet, nivelleret, udnyttet og moderniseret, saa er Paris en moderne, banal By, en Levemændenes og Verdensudstillingernes By, med et Eiffeltaarn i Midten.

Men Montmartre har Advokater, der vil forsvare dets Sag, og lidt vil det vel vare endnu, inden Paris har opslugt det.

En Skoledrenge-Adresse.

1900 — FOR THE FREEDOM OF THE TRANSVAAL
1776 — FOR THE FREEDOM OF THE COLONIES

To President
Paul Kruger
and the
South African Republic

Greeting: We, the undersigned students of the Public Schools of Philadelphia, the city where our own forefathers enlisted in their splendid and successful struggle against English oppression, desire to express to you and to the fighting men of the South African Republic their great admiration for the genius and courage that has checked English invasion of the Transvaal; and the undersigned extend their most earnest wishes that in the end the South African Republic will triumph over England in a war in which the Boer cause is noble, the English cause unjust.

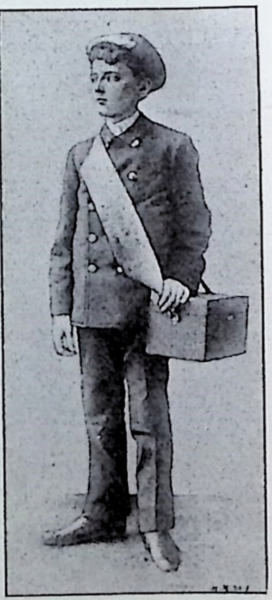
President
Vice President
Secretary

Amerikanske Skolebørns Adresse til Præsident Krüger.

Skoleungdommen i Filadelfia, hvis politiske Interesse synes noget stærkere udviklet end *vore* Børns, har bevidnet Præsident *Krüger* og Boererne sin Sympati paa en højst original Maade.

De boervenlige Skolebørn har opsat en Adresse, hvori de uforbeholdent udtaler deres Beundring for Boerernes modige Kamp og Ønsket om, „at de maa sejre over Englænderne i en Krig, hvor Boerernes Sag er ædel og retfærdig, men Englændernes uretfærdig."

Nu galdt det om at faa Adressen bragt til Onkel Paul paa en passende Maade. Redaktøren af „*The North American*" foreslog da at lade den overbringe af en *messenger boy*, omtrent det samme, som vi vilde kalde en „Kioskdreng". Man udpegede en 16 Aars Fyr ved Navn *James Smith,* som nys under Ledsagelse af Redaktør *Sunderland* tog af Sted til Transvaal over Marseille og Lorenzo-Marques.

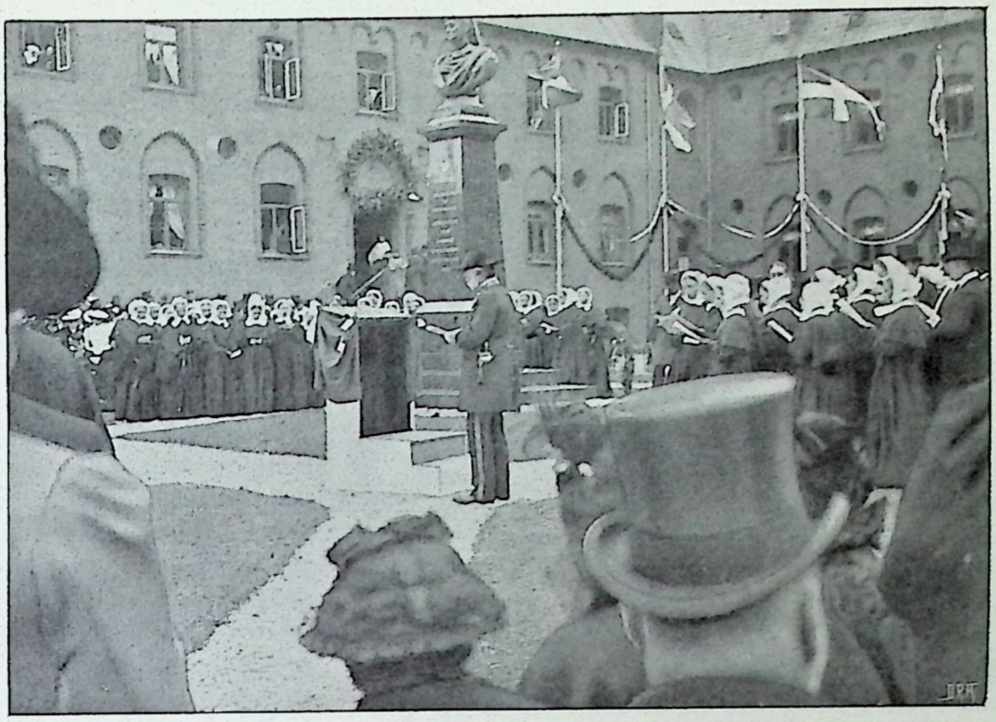

Drengen, som sendtes med Adressen til Krüger.

Adressen har 29,000 Underskrifter og danner en Rulle paa en halv Alens Tykkelse. Det er jo nok et noget overvægtigt Telegram, men James Smith beklager sig ikke. Han fører jo 29,000 unge Landsmænds bedste Ønsker med sig i Kassen, som hænger over hans Skuldre.

Vignetten paa Adressen med den transvaalske og den amerikanske Soldat fra Washingtons Tid og Aarstallene 1900—1776 sammenstiller paa en letfattelig Maade den nuværende Krig i Afrika med Fristaternes Befrielseskrig.

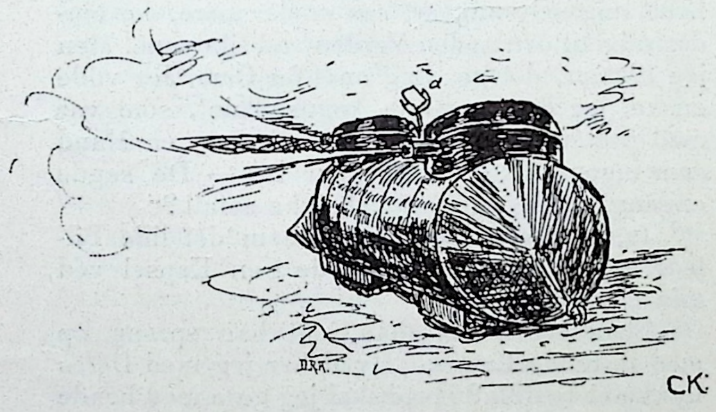
Dronningens Buste.

En af de mange gode Gerninger, som knytter sig til Dronning Louises Navn er Oprettelsen af Diakonissestiftelsen, hvis vidtforgrenede Barmhjertighedsgerning strækker sig over hele Landet og har affødt en lang Række Hjem og Virksomheder, hvor Søstrene, som Stiftelsen uddanner, har rig Lejlighed til at øve deres opofrende Arbejde. Da Dronningen var død, var det Diakonissernes Ønske indenfor deres egne Mure at bevare et Minde om Hjemmets Stifterinde og Protektrice. Billedhugger *Bøgebjerg* fik den Opgave at udføre en Portrætbuste af Dronningen og dette Mindesmærke blev nylig paa Stiftelsens 37-aarige Fødselsdag i Kongefamiljens Nærværelse afsløret ved en stemningsrig Højtidelighed.

Søstrene synger efter Afsløringen af Dronningens Buste.

En ny Krigsopfindelse.

Under Krigen i Transvaal har Englænderne til Overflødighed faaet at mærke, hvor vanskeligt Angrebet paa selv de simpleste Befæstningsanlæg (f. Eks. ubetydelige Skyttegrave) er. Kanoner og Geværer knuser, dækkede af det skrøbeligste Brystværn, Angribernes Linjer.

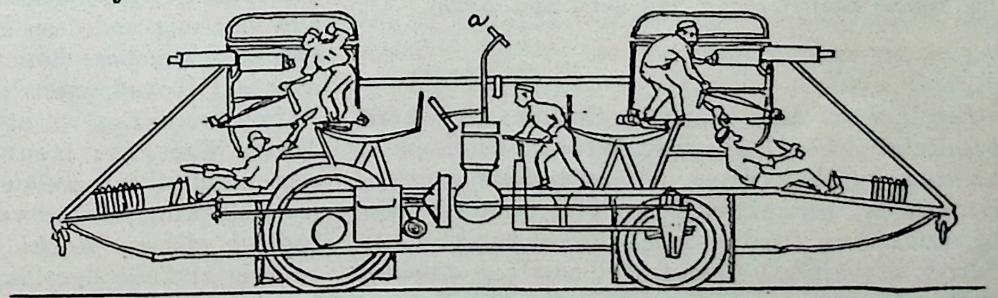
Man har søgt at komme tættere ind paa Forsvarets Dækninger ved Hjælp af de saakaldte „pansrede Tog", men deres Nytte gaar ikke udover at være en Støtte for Forsvaret. Og endogsaa hertil er deres Hjælp stærkt omtvistet af de Fagkyndige.

Ingeniør Frederick R. Simms i London har nu gjort en Opfindelse, der vil kunne hjælpe paa Angrebets Vanskeligheder. Hans „Avtomobil-Kanon" er enestaaende i mange Retninger. Der er ingen Lighed mellem den og de „pansrede Tog". Disse sidste var nødvendigvis tvungne til at følge Jernbanesporene, — Avtomobil-Kanonen bevæger sig ligegodt overalt, ligemeget hvordan Jordbunden er. Vognen er forsynet med 2 Drejetaarne, der ligesom hele Vognen er dækket af solide Staalplader. I hvert af Taarnene findes en hurtigskydende Kanon, der betjenes af en Mand i hvert Taarn.

Nedenunder og i Midten af Vognen findes Betjeningsmandskabet til at styre Vognen (ved Hjælp af et Sigtespejl) og sørge for Ammunitionen.

Opfindelsen har jo ikke været forsøgt under alvorlige Forhold, og man skal være varsom med Bedømmelsen i saa Fald. Men man maa her erindre, at det i dette Tilfælde kun er en Anvendeliggørelse til Krigsbrug af en gammel Opfindelse. Avtomobil-Kanonens Vægt er ikke synderlig større end de Landevejslokomotiver, der allerede længe har vist deres udmærkede Brugbarhed i hvilket som helst Terræn.

C. K.

Kaptajnen paa „Polarstjernen."

Af A. Conan Doyle.

Oversat af Aage Barfoed.

11. Sept. 81⁰ 40".

Vi ligge endnu mellem enorme Isbjerge. Det ene, som strækker sig mod Nord, og til hvilket vort Isanker er befæstet, er lige saa stort som et engelsk Herresæde med Tilliggende. Til højre og venstre breder sammenhængende Flader sig ud mod Horisonten. Nu til Morgen meldte Styrmanden, at der var Udsigt til Skrueis mod Syd. Skulde den blive tilstrækkelig tyk til at hindre vor Tilbagerejse, vil vi komme i meget farlig Stilling, eftersom vore Fødemidler allerede ere blevne temmelig udtyndede. Det er sent paa Aaret, saa Nætterne have begyndt at indfinde sig. I Morges saa jeg en Stjerne blinke lige over Forstavnen; det var den første siden Begyndelsen af Maj.

Der hersker betydelig Misfornøjelse imellem Mandskabet, da mange ere bange for ikke at naa hjem i rette Tid til Sildefangsten: en Tid, i hvilken de kan faa godt betalt Arbejde langs hele den skotske Kyst. Endnu giver deres Misfornøjelse sig kun Udtryk i gnavne Ansigter og skulende Blikke, men jeg hørte af Andenstyrmanden i Eftermiddags, at de agtede at sende en Deputation til Kaptajnen, for at forebringe ham deres Klager. Jeg gad nok vide, hvordan han vil modtage den, for han er kolerisk anlagt og meget følsom overfor den mindste Indgriben i hans Sager. Jeg vil vove efter Middag at tale med ham desangaaende. Jeg har altid funden, at han af mig taalte, hvad han ikke havde villet modtage af nogen af de andre.

Amsterdam Island, paa Nordvestsiden af Spitzbergen, er synlig paa Styrbordssiden; det er en ujævn Linje af vulkanske Klipper, gennemskaaret af brede Bælter, som viser sig at være Gletchere. Det er underligt at tænke sig, at der for Øjeblikket maaske ikke er os noget menneskeligt nærmere end de danske Kolonier paa Sydgrønland — — godt og vel hundrede Mil herfra.

En Kaptajn paatager sig et stort Ansvar ved at risikere sit Skib under saadanne Omstændigheder. Ingen Hvalfanger har nogensinde vist sig paa denne Længdegrad saa sent paa Aaret.

Kl. 9 Morgen.

Jeg har talt med Kaptajn Craigie, og skønt Resultatet ikke blev synderligt tilfredsstillende, saa maa jeg dog tilstaa, at han hørte meget roligt, om end temmeligt ligegyldigt, paa mig. Da jeg var bleven færdig, antog hans Ansigt dette Udtryk af jærnfast Beslutning, som jeg ofte har iagttaget, og han gik flere Minutter hurtigt op og ned i den snævre Kahyt. Jeg frygtede først for, at jeg havde fornærmet ham alvorligt, men han beviste det modsatte ved atter at sætte sig ned og lægge sin Haand paa min Arm paa en næsten kærtegnende Maade. Der var en uendelig Mildhed i hans sorte, vilde Øjne, hvilket i høj Grad overraskede mig.

„Hør engang, Doktor," sagde han, „det gør mig ondt, ja, det gør mig virkelig ondt, at jeg overhovedet har taget Dem med, og jeg vilde i dette Øjeblik give 50 Pund for, at De stod velbeholden paa Dundees Kaj. — Thi for mig er det ligegyldigt denne Gang. Der er Fisk Nord for os. — Hvor tør De ryste paa Hovedet, naar jeg siger Dem, at jeg véd det," kom det pludseligt vredt, endskønt jeg vidste, at jeg ikke havde vist mindste Tegn paa Tvivl. „Saa sandt jeg lever: 22 Fisk i lige saa mange Minutter, og ikke en under ti Fod. Forstaar De nu, at jeg ikke kan forlade Landet, naar der kun er en djævelsk Strimmel Is mellem Lykken og os? Hvis der kommer Blæst fra Nord i Morgen, kan vi faa god Fangst og være borte inden Frosten naar os. Faar vi derimod Sydvind — — godt, saa har vel Mandskabet faaet Betaling for at vove sit Liv, og hvad mig selv angaar, saa er der mere, der binder mig til den anden Verden end til denne. Men jeg tilstaar, det gør mig ondt for Dem. Jeg vilde ønske, jeg havde gamle Angus Taint, som var med paa min sidste Rejse, for det var en Mand som ingen vilde savne, men De — De sagde engang, at De var forlovet, ikke sandt?"

„Ja," svarede jeg og viste ham det lille Billede af Flora, som jeg havde i en Kapsel ved min Uhrkæde.

„Elendige," raabte han, idet han sprang op med dirrende Læber. „Hvad har jeg med Deres Lykke at bestille? Hvad skal jeg gøre med hende eftersom De bliver ved med at holde hendes Fotografi for mine Øjne?"

Jeg troede næsten, han havde slaaet mig, saa rasende, som han var; men med en Ed stødte han Kahytsdøren op og styrtede op paa Dækket. Jeg var aldeles forbløffet over hans usædvanlige Hæftighed; ingensinde før havde han vist mig andet en Elskværdighed og Høflighed. Jeg kan høre ham ile frem og tilbage oven over mit Hoved, mens jeg skriver disse Linjer.

Jeg havde Lyst til at give et Omrids af denne Mands Karakter; men det vilde næsten være mig umuligt at gøre det paa Papiret, eftersom jeg selv kun har et yderst vagt og ubestemt Indtryk af ham. Adskillige Gange har jeg troet endelig at finde den Nøgle, som forklarede mig ham, men jeg er stadig bleven skuffet ved at se

ham fra en ny Side, og alle mine forrige Slutninger er blevne kuldkastede.

Maaske skal aldrig noget andet menneskeligt Øje end mit eget se, hvad jeg her skriver; men dog vil jeg forsøge som en psychologisk Studie at give en Skildring af Kaptajn Nicholas Craigie.

En Mands Ydre giver altid noget Stof til Bedømmelsen af hans Indre. Kaptajnen er høj og velskabt med et mørkt, smukt Ansigt, og en mærkelig hurtig Maade at bevæge sig paa, som enten stammer fra Nervøsitet eller er et naturligt Udtryk for hans voldsomme Energi. Hans Tale og Opførsel er mandig og bestemt; hans Øjne derimod er noget ganske for sig selv. De er dybt nøddebrune, klare og skarpe med en let Blanding af Ligegyldighed og Rædsel. I Almindelighed er dog det første det overvejende, men saa undertiden — og i Særdeleshed, naar han har siddet i Tanker — glider der et Skær af Skræk over hele hans Ansigt og meddeler det et ganske nyt Udseende. I saadanne Øjeblikke er det, som grebes han af stærke Vredesanfald. Han synes at ane det i Forvejen, thi jeg har set ham lukke sig selv inde, saa at ingen kunde komme til ham, før Anfaldet var ovre. Han sover daarligt, og jeg har hørt ham raabe højt om Natten; men hans Kahyt er saa langt fra min, at jeg ikke kan høre, hvad han siger.

Saadan er den ene Side af hans Karakter, og rigtignok den ubehageligste, og det er kun ved daglig at være sammen med ham og saaledes lære ham nøje at kende, at jeg har haft Anledning til at opdage den. Ellers er han en meget behagelig Rejsekammerat, baade belæst og underholdende og sikkert den mest gentlemanlike Sømand, som nogensinde har sat Foden paa et Dæk.

Jeg skal aldrig glemme, hvad han var for Skibet, da vi blev overfaldne af en Kuling midt i Drivisen i Begyndelsen af April. Jeg har aldrig set ham i saa godt Humør, ja ligefrem munter, som han var den Aften, mens han med lange Skridt gik frem og tilbage oppe paa Kommandobroen, mens Lynene blaffede og Stormen tudede.

Han har ofte fortalt mig, at han holdt af at beskæftige sig med Tanker om Døden. Det lyder sørgeligt i en ung Mands Mund, og han kan vist ikke være mere end 30, endskønt hans Haar og Overskæg allerede er graasprængte. Han maa engang have haft en stor Sorg, som ganske har ødelagt hans Liv. — — Maaske jeg vilde blive lige saadan, hvis jeg mistede Flora — ja hvem ved. Jeg tror, at var det ikke for hendes Skyld, saa vilde det være mig ret ligegyldigt, hvad enten det blæste fra Syd eller Nord.

Der hører jeg ham komme ned gennem Agterlugen, og nu lukker han sig inde i sin Kahyt; saa er han nok ikke i videre elskværdigt Humør.

— Saa nu til Sengs, som gamle Peppy vilde have sagt, for nu er Lyset brændt ned (vi maa bruge Lys nu, eftersom Nætterne er begyndt at komme) og Stewarten er gaaet til Ro, saa der er ikke Haab om at faa noget andet.

12. Sept.

Stille, klart Vejr og vi ligger stadig paa samme Sted. Kun en ubetydelig Vind blæser fra Sydøst. Kaptajnen er i bedre Humør, og han gjorde mig ved Frokosten en Undskyldning for hans Hæftighed. Han er imidlertid noget distræt, og i hans Øjne glimter stadig noget af den Vildhed, som hos en Højlænder betyder, at han er „lynende“ — saadan som Overmaskinmesteren lige kaldte det, og det er en Mand, som hos den keltiske Del af Besætningen har Ord for at være en „Fremsynt“ og for at kunne tyde Varsler.

Det er besynderligt, at Overtro har taget saadan Overhaand i en ellers saa klarhovedet og praktisk Nation. Jeg vilde ikke have troet det, hvis jeg ikke selv havde set det. Vi har ligefrem haft Epidemi ombord, saa jeg saa mig nødsaget til at føje en Dosis beroligende og nervestyrkende Midler til Fredagsrationen af Grog. Det begyndte med, at Baadsmændene kort efter, at vi havde forladt Shetland, gik og klagede over, at de kunde høre klagende Raab og Skrig, som om der var noget, der fulgte efter i Skibets Kølvand, uden at kunne indhente det.

Denne Ide holdt de fast ved under hele Rejsen, saa vi næppe kunde formaa Folkene til, da Sælhundefangsten begyndte, at afløse Holdene i de mørke Nætter. Formodentlig var det enten Rorkættingens Skuren eller forbiflyvende Søfugles Skrig de hørte.

Adskillige Gange er jeg bleven purret ud om Natten for at høre det; men jeg maa ærligt tilstaa, at jeg aldrig har hørt noget unaturligt. Men Folkene ere saa paastaaelige, at det er aldeles omsonst, at ville tale dem til Rette.

Jeg omtalte det engang til Kaptajnen; men til min Forundring tog han det meget alvorligt, og syntes endog at blive stærkt afficeret af, hvad jeg fortalte ham. Jeg havde troet, at han mindst af alle havde villet lytte til saadanne dumme Indbildninger.

Alle disse Granskninger af Overtroen bringer mig til at huske, at Manson, Andenstyrmanden, saa et Spøgelse sidste Nat — eller siger idetmindste, at han saa det, hvilket kommer ud paa et. Det er ligefrem oplivende, at have faaet et nyt Konversationsemne ovenpaa al den megen Hval- og Fuglesnak, som har underholdt os nu i mange Maaneder. Manson sværger paa, at det spøger paa Skibet, og at han ikke vilde blive der en Time længer, hvis han blot kunne komme et andet Sted hen. Imidlertid er Manden meget forskrækket, og jeg maatte give ham Kloral og

Natron til Morgen for at berolige ham. Han blev meget fornærmet, da jeg tillod mig at antage, at han havde faaet et Ekstraglas Aftenen i Forvejen, saa jeg var nødsaget til at stille ham tilfreds ved — med den alvorligste Mine af Verden — at lytte til hans Fortælling, hvilken han ogsaa afleverede paa en tilsyneladende troværdig Maade.

„Jeg stod oppe paa Broen,“ sagde han, „omtrent ved Fire-Tiden, lige da Natten var aller sortest. Der var en lille Klat Maane, men Skyerne jog saadan forbi den, saa man knap kunde se over Rælingen. John M'Lead, Harpuneren, kom agter fra Fokken og sagde, at der var en forunderlig Støj ved Styrbordssiden; vi gik derhen og hørte begge to noget, der lød som et lille Barns Graad eller som en Kvinde i Barnsnød. Jeg har været sytten Aar i dette Land, men aldrig hørt en Sælhund hverken ung eller gammel give saadan en Lyd fra sig. Lige som vi staar ved Fokken, kommer Maanen frem bag en Sky, og vi saa begge ligesom en hvid Skikkelse bevæge sig over Ismarken i samme Retning, fra hvilken vi havde hørt Skrigene. Vi tabte den af Syne en lille Tid, men saa kom den tilbage paa Bagbordssiden, og vi kunde lige skelne den som en Skygge paa Isen. Jeg sendte En ned efter Geværer og M'Lead og jeg gik ned paa Isen, da vi troede det var en Bjørn. Da vi kom ned paa Isen, blev M'Lead borte fra mig, men jeg gik lige frem i Retning af Skrigene. Jeg gik efter dem saadan henved en Fjerdingvej, og saa — idet jeg drejer om et Isfjæld — ser jeg noget staaende oppe paa Toppen tilsyneladende ventende paa mig. Jeg begriber ikke, hvad det var. Det var aldeles sikkert ikke nogen Bjørn. Det var højt og hvidt og stod ret op og ned, og hvis det ikke var en Mand eller en Kvinde, saa vil jeg give min Salighed i Pant paa, at det var noget meget værre. Jeg skyndte mig tilbage til Skibet, saa hurtigt jeg kunde, og kom først til mig selv igen, da jeg atter var indenbords. Jeg har underskrevet Kontrakt om at gøre min Pligt ombord, og det skal jeg holde, men De faar mig ikke ud paa Isen igen efter Solnedgang.“

Det var hans Fortælling, som jeg har gengivet saavidt muligt med hans egne Ord. Jeg tror nu, at det, han saa, tiltrods for hans Benægtelser, har været en ung Bjørn, som har siddet paa Bagbenene, en Stilling de ofte indtager, naar de bliver bange. I det usikre Lys kunde man maaske nok tage det for en menneskelig Skikkelse, i Særdeleshed naar ens Nervesystem iforvejen har været rystet. Hvad det nu end har været, saa har det haft en meget uheldig Indvirkning paa Besætningen. De ser endnu mere gnavne ud end tidligere, og deres Misfornøjelse giver de aabenlyst til kende.

Denne dobbelte Ulykke — baade at være forhindret i Sildefangsten og at være paa et Skib, hvor det spøger — sætter dem i Stand til at begaa en overilet Handling. Endogsaa Harpunererne, som er de ældste og besindigste iblandt dem, har sluttet sig til det almindelige Oprør.

Ved Siden af dette kedelige Udslag af Overtro er der dog ogsaa glædeligere Ting. Skrueisen, som havde dannet sig mod Syd, er nu næsten dreven bort, og Vandet er saa varmt, at jeg næsten tror, vi ligger i en af de Grene af Golfstrømmen, som gaar op mellem Grønland og Spitzbergen. Der er talløse Vandmænd og smaa Sæler rundt omkring Skibet og en umaadelig Mængde Rejer, saa der er al Udsigt til snarlig Hvalfangst. Der er allerede bleven set en kort før Middag; men under saadanne Forhold, at det var umuligt at følge den.

13. Sept.

Havde en interessant Samtale med Førstestyrmanden Hr. Mildne oppe paa Kommandobroen. Det lader til, at Kaptajnen er en lige saa stor Gaade for Sømændene, som han er det for mig.

Hr. Mildne fortæller mig, at Kaptajn Craigie fuldstændig forsvinder, naar Skibet er kommen hjem fra en Rejse og Lønnen betalt, og at han ikke viser sig igen, før Begyndelsen af næste Saison, hvor han saa lige gaar ind paa Rhederiet og spørger, om de har Brug for hans Tjeneste. Han har ingen Venner i Dundee, og ikke en eneste ved noget om hans tidligere Liv. Den Stilling, han har, har han faaet, fordi han er en dygtig Sømand og har Ord for Koldblodighed og Mod fra den Gang, han var Styrmand, altsaa før han blev betroet Enekommandoen paa et Skib. Den enstemmige Mening er den, at han ikke er nogen Skotte, og at han gaar under et fremmed Navn. Hr. Mildne tror, at han har kastet sig over Hvalfiskeriet, fordi det var den farligste Beskæftigelse, han kunde finde paa, samt at han søger Døden paa alle mulige Maader.

Vinden er gaaet om i Øst; men det er stadig roligt. Jeg tror, Isen ligger mere sammenpakket end igaar. Saa langt Øjet kan se, er det en eneste sammenhængende hvid Flade, kun tilfældig overskaaret af et Fjelds sorte Skygge. Mod Syd er der en smal Stribe blaat Vand — den eneste Vej, der staar os aaben, og den bliver smallere og smallere Dag for Dag. Kaptajnen paatager sig et stort Ansvar. Jeg hører, at vor Beholdning af Kartofler er sluppen op, og at det kun er smaat med Beskøjterne, men hans Ansigt viser kun samme uforstyrrelige Ro, og han tilbringer den største Del af Dagen paa Udkigsposten, betragtende Horisonten gennem sin Kikkert. Hans Opførsel er meget forskellig, og han synes at undgaa mit Selskab.

Fortsættes.

ALVERDENS NYT I BILLEDER OG TEKST.

Den franske Forfatterinde *„Gyp“*.

„Gyp“ hører til Pariserlivets pikanteste Damefigurer. Som Forfatterinde har hun altid hørt til den Genre, som man læser og taler om, men ikke gerne lægger frem paa sit Bord; hendes Produktion er et Modemagasin for den nyeste Skandale. Men Literaturens meget læste og lidet respekterede „Gyp“ er identisk med Grevinde *de Martel*, der færdes i Salonerne og hædredes med Præsident *Faures* intime Venskab.

Denne Dame er en af de ivrigste Dreyfusfjender og Antisemiter. Og tænk saa, hvad hendes Modstandere en skønne Aften fandt paa! De lokkede hende fra et Nationalistmøde hen i en mørk Sidegade, kneblede hende og førte hende ud til en mystisk Villa, hvorfra hun saa flygtede efter mange Genvordigheder.

Saaledes fortæller hun i det mindste selv i en Avis. Desværre er hendes Stedsangivelser saa ufuldstændige, at Villaen sikkert ikke lader sig opspore. Sagen bliver ikke mindre gaadefuld derved, at Grevinden under sin Flugt har stillet sin Sult i en Gulerodsmark. Man har nemlig ikke i Paris' Omegn kunnet finde en eneste Agerdyrker, der blot havde faaet *saaet* sine Gulerødder paa det Tidspunkt.

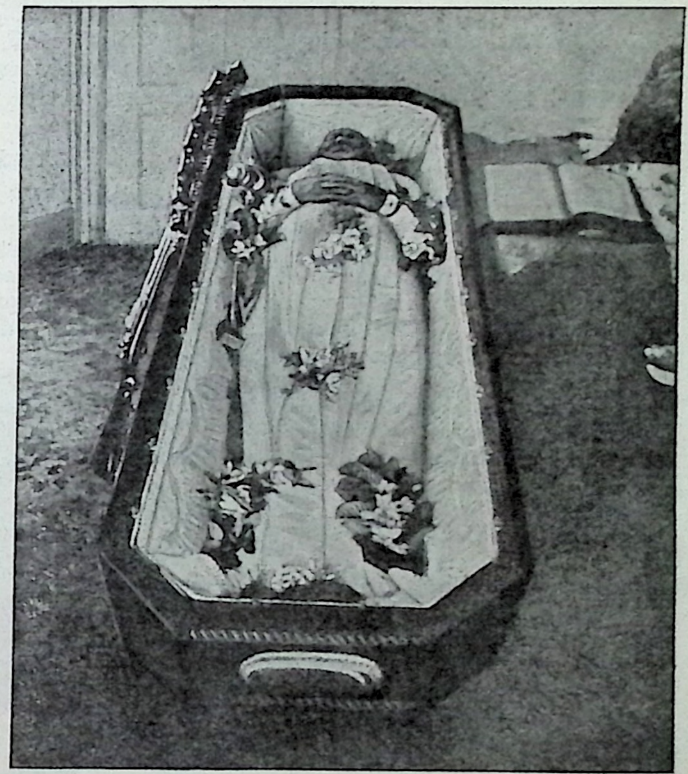
„Gyp“ er efter dette bleven endnu interessantere end før, hvilket kan være meget morsomt for en Dame i den Alder, da Interessen trænger til at stives af ved kunstige Midler. Om hun nogensinde oftere bliver fine Venner med en Præsident, er dog et stort Spørgsmaal.

* * *

Kort Tid efter, at engelske Blade havde udspredt et falsk Rygte om Boergeneralen *Jouberts* Død paa Slagmarken, naaede Døden virkelig den gamle Helt. Han blev syg og bukkede under for Krigens Anstrengelse.

Tabet af denne gamle Soldat, der allerede tidligere havde ført sit Folk i Kamp mod Arvefjenden, og som var Hærens Afgud, var et af de værste Slag, der ramte Boererne i denne Krig. Alle sørgede ved hans Baare, og selv de fangne engelske Officerer bevidnede deres Beundring for den Afdøde ved at sende en Mængde Kranse.

Generalens højtidelige Bisættelse foregik i Pretoria, men Liget blev derefter med Ekstratog ført til hans Gaard ved Grænsen af Natal for at jordes der.

General Joubert i sin Kiste.

Kendte Navne

Der udkom for et Par Aar siden en Bog, oversat paa Dansk, om Arveligheden, hvor Forfatteren nævner en Række bekendte Familjer, i hvilke Talentet eller endog Geniet nedarvedes igennem flere Generationer og repræsenteredes i flere Sidelinjer.

Prof. *Langes* Familje kunde have været medtaget i den Bog: Faderen var Universitetslærer i Pædagogik, men hans Moders Broder var Adam Homos Digter. Han havde to Brødre, vor berømte Julius Lange og den højtansete Overlæge ved Middelfart Sindsygeanstalt: Frederik Lange, som for nylig har skrevet en Bog om Paludan-Müller. Hans Søn er endelig Forfatteren Sven Lange.

Professor Lange.

Han selv gjorde ikke Familjens store Tradition til Skamme. Han ejede en fortrinlig, en ualmindelig Kløgt og Skarpsindighed, parret med en glimrende Logik, stor Formsans som Skribent — som Taler var han ikke heldig, da han talte utydelig, mumlende — og en for danske Læger og andre Fag-Akademici sjælden Kunstinteresse og Kunstforstand.

Han var kendt af alle som Læge,

da han var den, som Alverden skulde konsulere, naar det gjaldt Nervesygdomme, i de senere Aar ogsaa Sygdomme af den rummelige Kategori Gigt, eller „urinsur Diatese“.

Derimod kendtes han kun lidt som Privatmand, da han ikke søgte meget ud imellem Folk og ikke færdedes i Byens Selskabelighed. En lille og meget eksklusiv Kreds havde dannet sig om ham, og den var ham nok.

De iøjnefaldende Momenter i hans ydre Liv var følgende:

Var i Grønland som ung medicinsk Kandidat for at undersøge Sundhedsforholdene her, og skrev en Beretning herom, der endnu i Dag staar som et Kildeværk af første Rang. Studerede pathologisk Anatomi i Udlandet i en Række Aar, oprettede en Privatklinik for Nervesygdomme i 1870 og indførte paa den den elektriske Behandling. Var senere ogsaa Læge ved den endnu bestaaende medikopneumatiske Anstalt for Brystsygdomme, blev i 1876 Universitetslærer i pathologisk Anatomi, i 1878 Chefredaktør af „Hospitalstidende“, som han senere overtog Udgivelsen af, Borgerrepræsentant fra 1883—95 og ordinær Professor i 1885. Selvfølgelig Medlem af forskellige Selskaber og Kommissioner, Lægerne og Hygiejne vedrørende.

Hans literære Produktion var ret stor efter danske Forhold og meget værdifuld, maalt selv med evropæisk Alen. Lærebøgerne om Rygmarvens Sygdomme og den pathologiske Anatomi var Arbejder af den højeste Værdi, som rager op i den internationale lægevidenskabelige Literatur. Hans medicinsk-æstetiske Værker fra de sidste Aar prises derimod ikke saa meget af Fagfolk.

Han blev kun 66 Aar gammel. I de senere Aar havde han en Hjertelidelse, som efterhaanden tog til og pinte ham meget, men han kunde dog passe sit store Arbejde som Lærer og Læge til den Dag, da han døde.

Jubilæum.

Den 1. Juni fejrede Skoleinspektør cand. theol. *M. Andersen*, sit 25-Aars Jubilæum som Lærer ved Ringsted Realskole. A. har i de forløbne Aar med en sjælden Elskværdighed og Humanitet forstaaet at vinde sine Elevers Hengivenhed. Hver Elev, han har dimitteret, har for ham været ensbetydende med en Ven. Paa Jubilæumsdagen fik han synlige Beviser derfor.

Skoleinspektør Andersen.

Inspektør A. er Søn af Provst, Dr. theol. F. W. Andersen og Broder til Forfatteren Dr. phil. Wilh. Andersen.

Dødsfald.

Etatsraad *E. A. Plenge,* som for ganske kort Tid siden tog sin Afsked fra Politiets Tjeneste efter 44 Aars Virksomhed i dette, er afgaaet ved Døden i sit 72 Aar. Efter at være blevet Student tog han juridisk Embedseksamen i 1852 og blev fire Aar efter ansat som Fuldmægtig i Politiétaten, var nogle Aar Politiassistent og fra 1863 Kontorchef i Politiet.

Etatsraad Plenge.

Han omfattede sit store Embede med dets indviklede Regnskaber med stor Interesse og var en forekommende og højt anset Embedsmand. Ved sin Afskedigelse blev han, der tidligere var dekoreret med Ridderkorset, udnævnt til Etatsraad.

Tyrkisk Generalkonsul *H. Mansfeld-Büllner* er afgaaet ved Døden, 58 Aar gl. I Halvfjerserne havde M.-B. begyndt at forhandle „Brama-Livs-Elixiren“, som gjorde hans Navn berømt og i Aarenes Løb indbragte ham en Formue. Ved Hjælp af en Reklame, hvis Storstilethed den Gang maatte forbløffe, fik han Folk til at drikke Elixiren, der lovede dem et langt og behageligt Liv. Men Reklamen alene havde næppe kunnet gøre det, hvis ikke M.-B. tillige havde været en dygtig Forretningsmand, fuld af Mod og Energi.

Generalk. Mansfeld-Büllner.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej.

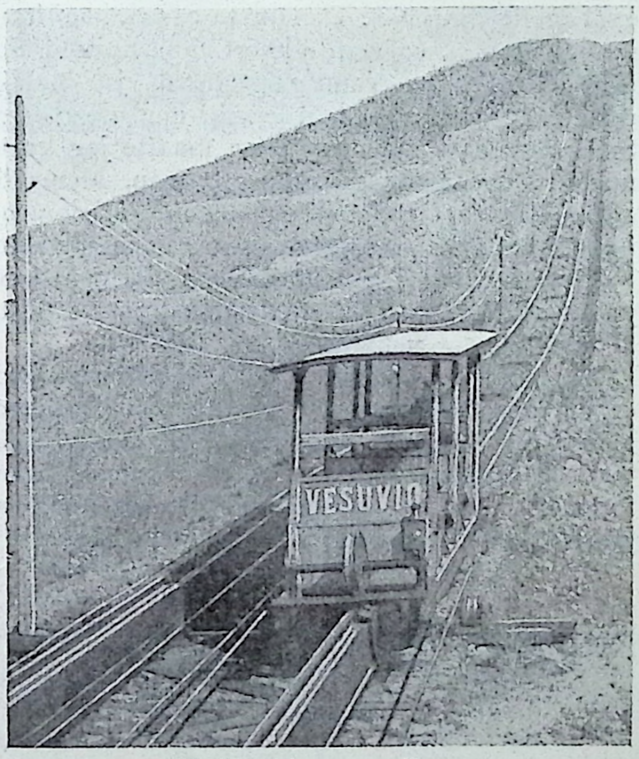
Midlertidig Ansvarhavende:

GEORG KALKAR.

HVER8DAG

Nr. 38. Aargang 1899–1900. Søndagen den 17. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Vesuv i Udbrud.

Staaltraadsbanen paa Vesuv.

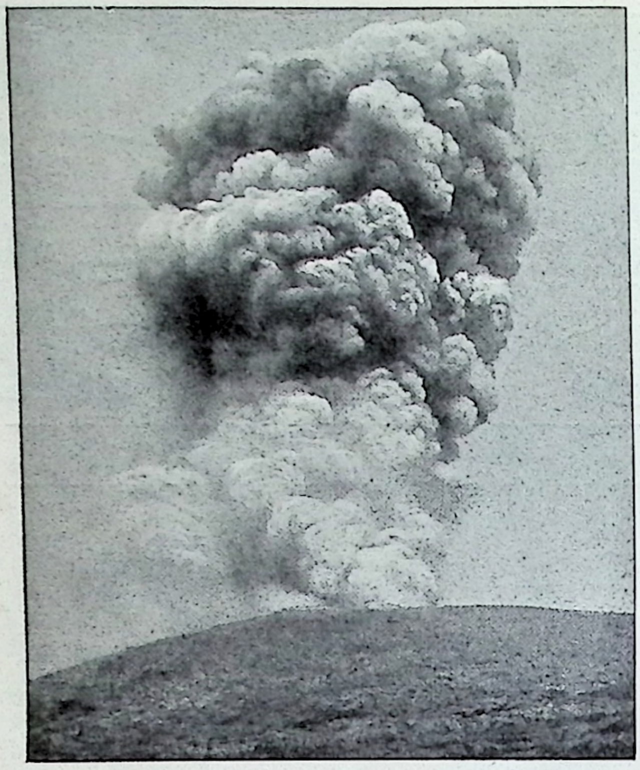
Siden hin berømte Dag i Aaret 79 efter Kristus, da Vesuv gjorde Historieforskningen den store Tjeneste at begrave Stæderne Herculanum og Pompeji med alt, hvad der var i dem, og derved bevare et helt Stykke Oldtidskultur for fjerne Slægter, har den mægtige Vulkan aldrig hvilet.

Med korte Mellemrum har den bestandig ladet høre fra sig, oftest paa ret uskadelig Maade, men undertiden ogsaa tordnende Død og Undergang over den letsindige Menneskeslægt, der havde slaaet Bo op ad det urolige Bjergs Sider, som f. Eks. i 1631, da over 3000 Mennesker fandt deres Grav i Lava og Aske, og senere i 1872.

Den 13. Maj i Aar kom det atter til et vældigt Udbrud, hvis Virkninger er vel bekendte gennem Dagbladene. En italiensk Videnskabsmand, Prof. *Matteucci* i Neapel dristede sig ved denne Lejlighed med stor Livsfare til at tage Fotografier midt i Udbruddets Hede, og han ledsager disse — de samme, som „Hver 8. Dag" her bringer — med følgende livlige Skildring af sit vovelige Æventyr, nedskrevet paa det Sygeleje, der blev det mindre behagelige Udbytte af hans Ekspedition:

„Den 3. Juli 1895 indtraadte Vesuv i en langvarig Virksomhedsperiode. Ad en Revne i Nordvestsiden brød vældige Lavamasser frem, som samlede sig ved Foden af Askekeglen til et 171 Meter højt Bjerg, hvis Indhold var over 300,000,000 Tons. Den 1. September 1899 ophørte disse Udbrud, der havde raset i 50 Maaneder med stor Kraft og Regelmæssighed. Efter Afslutningen af denne Periode tog Kraftudfoldelsen paany fat fra selve Midterkratret, der havde Form af en bred Tragt af 185 Meters Gennemsnit og 200 Meters Dybde. Under en langsom Kogning fyldtes Kratret efterhaanden til Randen, men mod Slutningen af April steg Voldsomheden kendeligt indtil den 4. Maj, da Situationen blev faretruende. Dagen efter viste det sig umuligt at nærme sig Randen paa 100 Meters Afstand. Den 6. Maj kunde man næppe nok naa Førerboligerne, som i de derpaa følgende Dage blev næsten sønderslaaede. Den 7. Maj slyngedes en Sten paa over 1800 Pund i Vejret og faldt ned paa Taget af den øverste Station ved Staaltraadsbanen, *funiculare;* Huset blev selvfølgelig aldeles knust, og lignende Fænomener foregik i de næste Dage.

Vulkanen frembød i denne Tid et imponerende Skue. Om Dagen kunde man fra Omegnen se Bjergets Top omgiven af mørke, bølgende Røgmasser, isprængt røde, lysende Pletter, men om Natten forvandledes disse til en glødende Ild-

Vesuv i Udbrud.

regn, der kastedes højt i Vejret og derefter rullede ned langs Bjergsiderne som lysende Ildkugler. Undertiden saa det ligefrem ud, som om hele Toppen gik op i Luer. En Bragen som af stærk Kanontorden ledsagede disse Foreteelser.

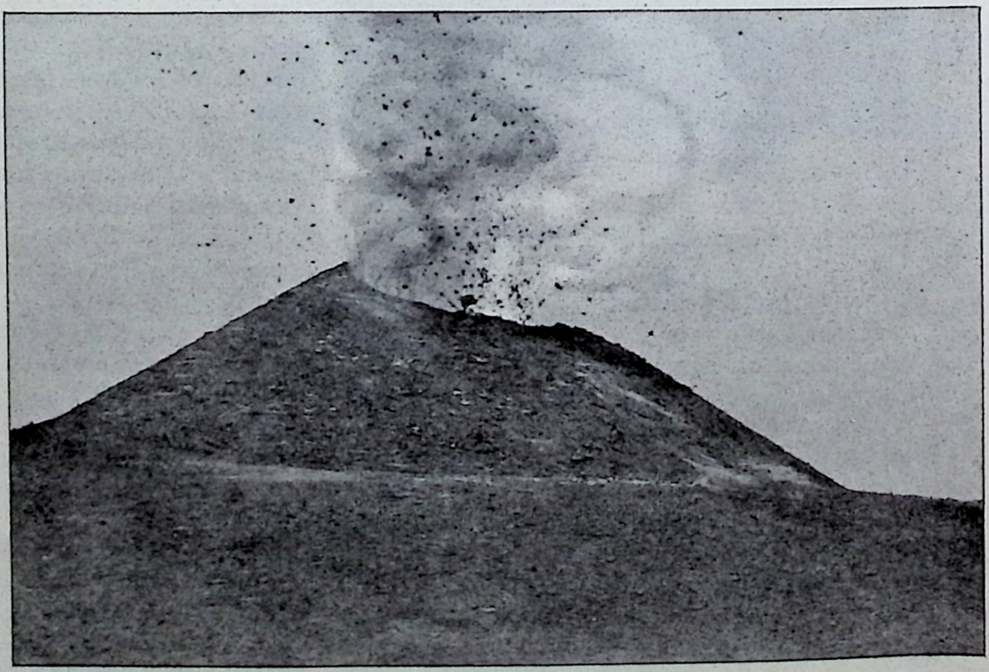
Da jeg den 11. Maj begav mig til Stedet, for at se Skuespillet paa nært Hold, var jeg paa det rene med, at Udbruddet langtfra var endt, om end jeg saa, at de stærke Eksplosioner nu var afløste af en kolossal Udvikling af Gasarter. En Sammenstyrtning af Kratervæggen havde foreløbig tilstoppet Udbrudsaabningen. Denne Tilstand varede til Kl. 11 Form. den 13. Maj. Da begyndte de nye Udbrud, ganske som jeg havde ventet.

Bjergets Indre blev stedse mere uroligt, Udbruddet mere voldsomt, og jeg forlod mit Observationspunkt for at kunne fotografere. Jeg paalagde mine Førere at varsko mig, naar de udslyngede Sten tog Retning imod mig, og fik virkelig taget nogle Plader. Dette Held gjorde mig dristig og jeg gik med Lukkeren paa mit Kamera stadig klar hen til den Kraterrand, der vendte mod Pompeji. Men nu iagttog jeg pludselig saa mærkelige Ting og saa voldsomme Bevægelser i hele Krateret, at jeg frygtede en Eksplosion, voldsommere end nogen af de foregaaende. Nu var det Tid at fly — og vi skyndte os alle af Sted. Slaggerne og de uhyre Blokke, som bedækkede Terrænet, gjorde det vanskeligt for os at komme af Sted, desuden maatte vi stadig vende os om for ikke at overraskes af Eksplosionen, og vi var saaledes kun komne 15 Meter bort, da denne indtraf.

Jeg tabte ikke Besindelsen, men stansede uvilkaarlig, vendt mod den vældige Røgsøjle, som slog ud af Kratret, af hvis Indre kort efter tunge, glødende Projektiler kastedes op. Mine Førere var noget længere borte og derfor mindre udsatte. En Regn af Sten haglede ned over mig, jeg maatte uophørlig springe omkring for at undgaa hver enkelt, adskillige af dem strejfede mit Legeme og faldt ned for mine Fødder. En højst ubehagelig Situation. De største Stene, som først naaede Jorden, og som sikkert vilde have dræbt mig, om de havde ramt mig, havde jeg heldig undgaaet, og for at værne mig mod de mange Smaasten, som kom bag efter, maatte jeg kaste mig ned og dække mig med Ryggen. Men alligevel blev jeg truffet af en Mængde af dem og frygtelig saaret i Ansigtet og paa Arme og Ben.

Livet reddede jeg. Mit Kamera derimod blev ynkelig knust, men mærkelig nok blev de fleste af mine Plader uskadte.

Saasnart jeg kommer lidt til Kræfterne igen, er det min Hensigt at fortsætte mine Undersøgelser ved Kratret. Hvis denne Tilstand varer ved og Sammenstyrtningerne i Kratrets Indre fortsættes, er det ingenlunde usandsynligt, at Begivenhederne fra 1872 kan gentage sig".

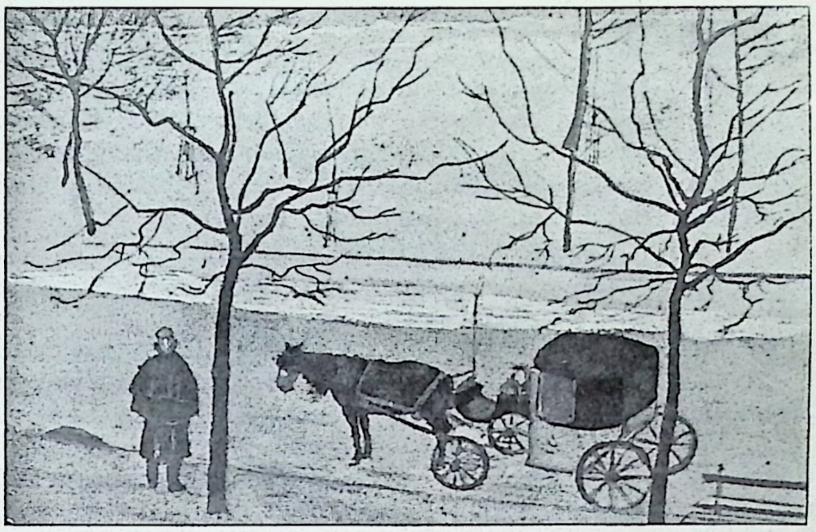

Askekeglen med det ildsprudende Krater.

Drosketure.

Af Jeanne Marni.

Jeanne Marie Françoise Marnière er det virkelige Navn paa den Forfatterinde, som er blevet kendt under Pseudonymet Jeanne Marni. Hun begyndte som Romanforfatterinde, men udviklede sit ejendommeligste Talent i en Række Dialoger, af hvilke vi her giver et Par interessante Prøver.

Lidt Ro.

Klokken elleve om Formiddagen, det er dejligt Foraarsvejr.

Alberte, 30 Aar.
Pierre, 36 Aar.
Kusken, 60 Aar.

Pierre og Alberte kommer ud af et Hus i Berrigade. En Droske holder ved Porten. Alberte stiger op i den. Pierre siger ganske sagte noget til Kusken.

Kusken: Ja vel! (Han kaster et hurtigt Blik paa Alberte, giver et lille Smæk med Pisken og sætter Drosken i Gang).

Alberte: Hvad sagde Du til ham?

Pierre: Til hvem?

Alberte: Til Kusken.

Pierre: Jeg sagde, hvor vi skulde hen.

Alberte: Sagde Du ikke andet?

Pierre: Nej.

Alberte: Men jeg syntes . . .

Pierre: Hvad?

Alberte: Ingenting, jeg tog fejl.

(Pavse).

Alberte: Hvor Vejret dog er mildt i Dag! Her er saa dejligt i Champs Elysées om Morgenen! Hvilken yndig Duft her er! Hvorfor har vi i Grunden ikke taget en aaben Vogn, Pierre?

Pierre: Vi kunde ikke faa nogen.

Alberte: Nej, det kan man aldrig, naar det er godt Vejr; naar det er Regnvejr, saa er der ingen Ting i Vejen! Aa, træk Vindüerne ned, saa jeg kan faa rigtig Luft.

(Han trækker de to Vinduer ned).

Alberte: (Læner sig mod Vogndøren). Aa, Luften er saa lun; der maa være dejligt paa Landet!

Pierre: Ja, og jeg er meget glad over, at Du vil tage ud til Michel i nogle Dage. Det er en dygtig Læge; han plejer Dig nok rigtig godt.

Alberte: Jeg behøver ikke nogen dygtig Læge til at pleje mig, for jeg er ikke syg. Jeg véd nok, hvad jeg fejler. Jeg trænger til at hvile mig lidt i det Grønne; jeg maa hvile mig lidt under Træerne. Hvis din Ven Michel prøver paa at give mig Medicin, saa vil jeg bare sige Dig, at jeg blæser ham et Stykke. Nej, Ro, Ro og Hvile mellem Blomster og Blade, det er det, jeg trænger til.

Pierre: Naa, ja, ja, det faar Du nok hos ham. Hans Ejendom er dejlig; den ligger paa en aaben Mark, der er meget store Enge og en Flod eller snarere en Bæk, som risler klart og muntert af Sted, og saa er der de dejligste Skove. Naa, nu faar Du det jo selv at se.

Alberte: Jeg er nær ved at kvæles, naar jeg kommer i en Skov. Jeg vil ikke gaa i Skoven. Jeg vil ud paa aaben Mark, dér vil jeg sætte mig under et Træ. Aa, jeg elsker de aabne Steder, hvor man kan se Himlen overalt og have en vid Synskreds.

Pierre: Michels Hus ligger højt.

Alberte: Det er saa meget des bedre! Jeg lukker mine Vinduer op straks om Morgenen, jeg vil se Solen staa op. Har Du lagt Mærke til, hvor langsomt den staar op? Naar den saa har udfoldet sig som en uhyre stor blodig Blomst, saa vil jeg sige til den: „Udfør dit Hverv og arbejd, jeg vil sove!“ Og saa ruller jeg mine Gardiner ned og lægger mig paa min Seng og sover — jeg sover smilende og er lykkelig over at sove, medens Solen arbejder.

Pierre: Er Du meget træt, min stakkels Skat?

Alberte: Jeg er mere end træt, jeg er . . . Du bliver vel ikke bange, hvis jeg siger Dig, hvad jeg er?

Pierre: Nej.

Alberte; Hvorfor ser Du saadan paa mig, og hvorfor ser Du paa de Folk, der gaar forbi? Er der noget mærkeligt ved mig? Klæder min Hat mig ikke? Er jeg grim eller latterlig? Men saa svar dog!

Pierre: Du maa ikke tale saa højt. Du er saa smuk. Men lad nu være med at raabe op.

Alberte: Det skal jeg nok; men jeg vil betro Dig en Hemmelighed . . . Hør saa! — Jeg taler jo ganske sagte, ikke sandt? — Du er den ene-

ste, som kan høre mig, og desuden gør Hjulene saa megen Støj, at ingen kan høre mig. Hør, Pierre, jeg er mere end træt! Jeg er . . . Du maa ikke blive bange! . . . Jeg er død!

Pierre: (Med halvkvalt Stemme) Lille Alberte, min elskede Kone!

Alberte: Jeg har været død i over et Aar. Det er kun, fordi jeg vil det, at jeg ser ud, som om jeg er levende. Det er underligt, ikke sandt? Du er vel ikke forundret over det, jeg betror Dig?

Pierre: Nej, jeg vidste det i Forvejen.

Alberte: Véd Du ogsaa, naar jeg holdt op med at leve?

Pierre: Tal ikke om det Øjeblik . . . det har Du ikke godt af.

Alberte: Du tager fejl, jeg har slet ingen Skade af det. Jeg holdt op med at leve den nittende December . . . den Aften, da Julien rejste.

Pierre: Ti, ti stille — jeg beder Dig om at tie stille med det.

Alberte: Jeg kom hjem, og jeg satte mig til Bords med Dig og Børnene. Kan Du huske det? Jeg sagde ikke et Ord, jeg kunde ikke spise noget. Jeg maa have sat nogle løjerlige Øjne op. I saa' allesammen forfærdede paa mig. Men jeg var ikke Herre over mine Øjne, de vilde ikke lystre mig! De gjorde, hvad *de* vilde! Min Krop vilde helst ligge paa Jorden eller rettere sagt i Jorden; men den tvang jeg til at gaa, til at gaa og komme, til at gøre Visiter! . . . Naar jeg badede mig og parfumerede mig, kunde jeg ikke lade være med at le. Bade, parfumere et Lig, tænkte jeg, det er for latterligt! Hvis Folk vidste det. Men der var ingen, som anede noget. De sagde mig endogsaa Komplimenter: „De har aldrig været saa yndig!" Aa ja, og mine Veninder, mine kære Veninder, de sagde: „Det klæder Dig godt at være ulykkelig. Hvis Julien saa' Dig, blev han forelsket igen". — Det forsikrer jeg Dig, det vovede de at sige til mig! Men I Mænd, I bliver aldrig forelskede igen, vel Pierre? Hvad er der i Vejen med Dig? Du græder jo.

Pierre: Nej.

Alberte: Du maa ikke græde. Man skal aldrig græde. Taarer keder Folk, de bliver kede af at være medlidende. Det har jeg godt mærket. Før jeg var død, græd jeg meget, jeg græd frygteligt, da jeg saa', at min tilbedte Julien løj for mig og narrede mig. Det gjorde mig saa ondt, at jeg var nødt til at foragte ham, skønt jeg tilbad ham! Man kan ikke tænke sig en skrækkeligere Lidelse! Du kan ikke tænke Dig, hvor ondt det gør, stakkels Pierre! Man maa selv have oplevet det for at forstaa det!

Pierre: Giv mig dine smaa Hænder, og vær ikke saa nervøs. Se paa mig. Se paa din Mand, din gamle Pierre, saa, saa — (Han stryger hendes Haar). Nu vil Du være rigtig sød og god og rette Dig efter Dr. Michels Raad, ikke sandt?

Alberte: Han giver mig vel Lov til at sove?

Pierre: Ja, naturligvis. Men han prøver maaske et nyt System, han har opfundet, paa Dig.

Alberte: Nej, nej, det vil jeg ikke have!

Pierre: Du véd jo ikke, hvad det er, min Skat, saa Du kan da ikke i Forvejen sige, at Du ikke vil finde Dig i det. Du maa være fornuftig. Jeg skal forklare Dig Systemet, det er noget af det snildeste og simpleste, man kan tænke sig. Hvis Du finder Dig i det, saa vaagner Du en Morgen ganske forbavset og henrykt over at føle, at Du lever, lever som før. Kan Du huske i gamle Dage, den Gang jeg kom og bad din Fader, om jeg maatte faa Dig?

Alberte: Mit Hjerte er saa tungt, at jeg undertiden synes, det er en Sten, jeg har i Brystet. Tror Du, det bliver let igen?

Pierre: Ja, saa let som et lille Barnehjerte.

Alberte: Og Mindet om Julien? Hvad vil han gøre ved det, den Doktor? Skal det ogsaa blive levende igen?

Pierre: Nej, *den* sørgelige Tid glemmer Du. Den glemmer Du som de Drømme, man har, naar man ligger i Feber. Du bliver, som Du var før Du kendte og elskede den Mand.

Alberte: Men er Du ikke bange for, at jeg mister Forstanden, hvis jeg vaagner op fra Døden? Jeg vil hellere være død end blive vanvittig, skal jeg sige Dig! Jeg gør jo ikke nogen bange, fordi jeg lader, som om jeg lever, men hvis jeg nu var gal, hvor det var skrækkeligt! (Hun ser ud af Vognvinduet). Hvor er vi, Pierre?

Pierre: Nu er vi der straks. Kan Du se det store Gitter derhenne?

Alberte: Ja.

Pierre: Det er dér.

Alberte: Er det saa nær ved Paris? Du siger jo, at der er en Bæk og Enge og Skove.

Pierre: Ja, det er en gammel Herregaard, som Michel har indrettet for Syge.

Alberte: Syge — hvad Slags Syge?

Pierre: Jeg mener trætte og matte Mennesker, som trænger til Ro og Hvile. Til Kusken). Kusk, Vil De ringe og køre ind i Gaarden.

Kusken (hvisker): Skal jeg give Dem en Haandsrækning, hvis hun ikke vil ud af Vognen?

Pierre: Nej Tak!

Alberte: Hvad sagde Kusken?

Pierre: Ingenting.

Alberte: Jeg syntes, jeg hørte noget; men saa tog jeg vel igen fejl. Hun siger ikke mere, men stirrer tankefuldt og grublende lige hen for sig. Et Par Minuter efter kører Vognen gennem Gitterporten, som bliver slaaet tungt i.

Frikendt.

Henri Forget, 45 Aar. Rank, elegant, sortklædt. Brunt Skæg, som paa nogle Steder er ganske hvidt. Bleg, nervøs, sammenkneben Mund; omflakkende, smertefyldt Blik.

Forget, hans Fader, 68 Aar. Meget rank, tyk graa Knebelsbart, frisk Hudfarve, korrekt, militært Ydre, Æreslegionens Baand i Knaphullet paa hans Overfrakke.

Kusken, 26 Aar. Et bevægeligt, klogt, parisisk Gadedrengeansigt. Han sidder meget stolt paa Bukken og synes at være stærkt optaget. Gult Liberi og hvid Hat.

Quai de l'Horloge. Kl. 4 om Eftermiddagen ved Efteraarstid. En tæt, urolig, nysgerrig, men øjensynlig medfølende Mængde flokkes paa Fortovet lige over for Nr. 1 paa Kajen, hvor der holder en Droske med Gardiner for Vinduerne. Den tunge Fængselsport bliver aabnet, en Opsynsmand trækker sig tilbage og lader Henri Forget gaa forbi. Henri tager sin Fader under Armen. Da Mængden ser den Frikendte, giver den sit Bifald til Kende. Kusken hilser. Henri, som er meget bevæget, skynder sig op i Drosken. Han synes ikke at se nogen, han gaar som i Drømme.

Forget (til Kusken): Taitboutgade Nr. 103.

Kusken (hilsende): Vel, Herre! (Venligt) Skal jeg køre om ad de store Boulevarder?

Forget: Gør, som De vil. (Han aabner Vogndøren og sætter sig ved Siden af Sønnen. Drosken kører meget hurtigt bort).

Forget (han tager Henris Haand): Aa, min stakkels Dreng, min stakkels, kære Dreng! Han trækker ham til sig og kysser ham).

Henri: Aa, Fader, Fader, hvis Du vidste — (han brister i Graad).

Forget: Jeg véd det jo nok . . .

Henri: Nej, nej, Du véd det ikke, Du kan ikke vide det! Aa Gud! (Han vedbliver at hulke).

Forget: Kære Henri, min kære Dreng, jeg beder Dig, tag Dig sammen; Du maa være stærk for min Skyld — hører Du, for min Skyld! Jeg har aldrig troet, at Du var skyldig. Hører Du, aldrig! Tag Dig sammen; vis, at Du er en Mand, kæreste, bedste Henri, Du maa virkelig vise, at Du er en Mand. (Han forsøger at sige de sidste Ord med fast og rolig Stemme, men store Taarer triller ned ad hans Kinder).

Henri (tørrer sine Øjne): Du har Ret, Fader, ja, Du har Ret. (Han kysser ham). Nu er det forbi. (Han ruller Gardinet op). Aa, se, hvor Himlen er høj, og Seinen, se, hvor glad den kiler af Sted! Det er saa dejligt, det er saa yndigt at komme ud i Livet igen! (Han trækker Vejret dybt). Hvordan har Louise det? Er hun kommet tilbage fra Landet? Hun *maa* jo være kommet tilbage. Hvorfor er hun ikke med? Hun er da vel ikke syg?

Forget: Jo. (Henri farer op.) Men hun har det bedre, meget bedre. Det var mig, som ikke vilde have hende med. Hun kunde ikke have taalt denne skrækkelige Angst, denne frygtelige Sindsbevægelse! Det stakkels Barn! Hvis Du ikke var bleven frikendt, var hun død.

Henri: Hvad fejler hun? Hvad er det for en Sygdom, hun har? Hvorfor sagde Du ikke, at hun var syg da Du besøgte mig i Mazasfængslet i Fredags? Jeg troede, at hun var paa Landet med Jeanne. Jeg har jo sagt, at Du skulde lade hende rejse med Jeanne. Saa er de altsaa ikke rejst? De er blevet her i Paris! Hvad er det, hun fejler?

Forget: Det er kun en Forkølelsesfeber, men i nogen Tid var vi ængstelige for hende.

Henri: Og saa lod I mig ikke vide noget om det! Min Kone har været lige ved at dø, og I har ikke sagt noget til mig om det! Var det, medens jeg sad i Enecelle, at Louise blev syg?

Forget: Ja.

Henri: Det tænkte jeg nok! De holdt mig afsondret i én og tyve Dage! I én og tyve Dage begravede de mig levende i en Celle! Aa, de Skurke!

Forget: Henri!

Henri: I én og tyve Dage lod de mig forsvinde! I én og tyve Dage hørte jeg ikke Lyden af Menneskestemmer; selv Opsynsmanden talte ikke et Ord til mig! Han havde faaet Ordre til ikke at tale til mig! Og under denne Gravstilhed indbildte jeg mig alle mulige Ting; jeg havde frygtelige Tanker, og alt det, jeg tænkte, alt det, jeg frygtede, det føler jeg, er sket! Sig mig Sandheden, Fader, jeg beder Dig, sig mig Sandheden! Min Kone ligger for Døden!

Forget: Nej, nej — vi haaber, at hun kan reddes.

Henri: Og Jeanne? Hendes Forlovelse er vel hævet, ikke sandt? Albert har trukket sig tilbage! Svar mig dog!

Forget (tøvende): Det vil sige . . .

Henri (febrilsk): Jo, Albert har trukket sig tilbage — naturligvis! Han vil ikke have noget at gøre med en tilkommende Svigerfader, som har været anklaget for en vanærende Forbrydelse. Han hæver Forlovelsen. Hans Familje vil ikke være i Slægt med os! Naturligvis! Hvad kan det nytte, at jeg er uskyldig, tusind Gange uskyldig? At jeg er et Offer, at jeg er frikendt, hvad har alt det at sige? Jeg har jo siddet tre og tyve Dage i Fængsel. Jeg er en Mand, som har været fængslet i Mazas, som har haft Haandjærn paa! Ja, netop, de gav mig Haandjærn paa! Jeg mødte som Vidne, som fri Mand hos en Forhørsdommer, og jeg gik fra ham som Anklaget med Haandjærn paa! Aa Fader, Fader, naar jeg tænker paa disse forfærdelige, uforskyldte Timer! Og saa Fængslet, Fangevogteren og det hele! Jeg forstaar ikke, at jeg ikke er bleven gal. (En Pavse).

Ja saa? Albert vil ikke gifte sig med Jeanne? Den stakkels lille Pige! Græder hun meget?

Forget: Hun har været saa bange for sin Mo-

der og for Dig, hun har lidt saadanne Sjælekvaler, medens hun ventede paa, at Sagen imod Dig skulde blive sluttet, at hun ikke har haft et Sekund tilovers til at tænke paa sin egen Sorg. Hun har virkelig et godt Hjerte.

Henri: Ja. (Med Bitterhed). Det har jeg ogsaa. Jeg var en hæderlig Mand, jeg opofrede mig med Glæde for min Familje, som jeg elskede. Og dog blev jeg anklaget for en skammelig Forbrydelse, og dog ødelagde man mig, tilintetgjorde man mig for bestandig! Kan jeg faa min tidligere Stilling tilbage? Jeg tør ikke haabe det.

Forget: Jeg har været hos Hr. Pajaud. Han modtog mig straks og var meget elskværdig; men han sagde, at hvis Du blev frikendt, saa maatte han vente lidt med at tage Dig paa Kontoret igen — et Par Maaneder f. Eks. „Deres Søn havde en særlig god Stilling i Banken", sagde han, „en Stilling, som Folk misundte ham, og hvis jeg nu straks giver ham den igen, saa vil det give Anledning til Klager og endeløse Protester. Tro De mig, det er for hans egen Skyld det bedste, at han ikke straks kommer sammen med sine gamle Kammerater. Det er til hans egen Fordel, at man glemmer ham lidt".

Henri: Naa, det sagde han, den Idiot!

Forget: Ja, jeg maatte tage mig ordentlig sammen, for ikke at give ham en Lussing.

Henri: Og mine Venner, mine gamle Venner? Dyandyères, Graittours, Morges og Etangs, har de besøgt Jer?

Forget: Morges lagde sit Kort hos Portneren. Han havde skrevet noget paa det med et Blyant, men det var saa utydeligt, at vi ikke kunde læse, om der stod hilse paa eller hilse fra. Det var formodentlig med Vilje.

Henri: Naa — og de andre?

Forget: De andre? Dem har vi hverken set eller hørt noget om eller truffet. (I dette Øjeblik er de kommet til Korsvejen ved Chaussée d' Antin, hvor Haussmann Boulevard og La Fayettegade løber ud). Nej, se dog, det var da mærkeligt! Dér staar jo Dyandyères — dér henne ved Gaslygten! (Dyandyères kaster et Blik ind i Vognen, laver sig til at hilse, men da han genkender Henri, vender han Hovedet bort).

Henri (til Kusken): Halløj, Kusk, holdt!

Forget: Hvad er det, Du vil? (Vogner standser).

Henri (idet han prøver paa at stige ud): Jeg vil spørge Dyandyères, om han muligvis ikke kan kende mig igen.

Forget (holder ham tilbage): Hvad kan det nytte? Du saa' jo, at han ikke *vilde* genkende Dig. Du vil da vel ikke slaas med ham paa Gaden?

Henri: Jo, undskyld, jeg vil netop slaas med ham paa Gaden. Du glemmer nok, Fader, at jeg i fire Maaneder har været indespærret, er bleven udspioneret og pint, at jeg kort sagt har været Fange. Jeg vil vise, at jeg er en fri Mand, jeg vil forsvare mig, fordi jeg bliver fornærmet, og fordi jeg kan forsvare mig! (Han stiger hurtigt ud af Vognen, men Dyandyères har benyttet Lejligheden til at skynde sig bort).

Kusken (smilende): Skal jeg standse hos Delikatessehandleren?

Henri: Nej, kør videre! (Han stiger op i Vognen igen). (Pavse).

Forget: Jeanne er nok i Vinduet og passer paa, naar vi kommer. Jeg sendte hende et Par Ord, saa snart Dommen var faldet.

Henri: Véd hun, hvad jeg var anklaget for? Har hun læst Aviserne?

Forget: Det tror jeg ikke — jeg haaber det ikke, men hendes Moder kan jo i sine Feberfantasier . . .

Henri (gysende og pludselig ildrød i Hovedet): Tror Du?

Forget: I alt Fald har hun ikke et Øjeblik fornægtet sin Kærlighed og sin Agtelse for Dig. Endnu i Morges, da jeg skulde til at gaa — ja, Du kan ikke tænke Dig, hvad hun sagde.

Henri: Hvad sagde hun?

Forget: Hun sagde: „Bedstefader, hvorfor tager Du ikke dit Ordensbaand i Knaphullet paa din Overfrakke?" — „Du véd jo godt, min Ven", svarede jeg, „at jeg kun plejer at gaa med det i min Inderfrakke". — „Ja, men i Dag, Bedstefader, i Dag maa hele Verden kunne se, at Du, som er min Faders Fader, at Du er Ridder af Æreslegionen. Det maa ikke se ud, som om Du skammede Dig over din Søn!" — Og saa satte hun selv Baandet paa med sine smaa skælvende Hænder.

Henri (meget bevæget): Min stakkels, søde lille Pige!

Forget: Ja, hun er et godt Barn.

(De er ankommet ved Henris Hus. Han stiger ud af Vognen, gaar hurtigt forbi Portnerkonen, som staar i Porten og ser paa ham. Forget betaler Kusken og følger saa efter sin Søn).

Kusken (idet han putter Pengene i Lommen). Mange Tak, Herre! — (Til Portnerkonen). Naa, Deres Lejer slap alligevel ud af Rettens Kløer.

Portnerkonen (ryster paa Hovedet): Ja, det er fordi det er en fin Herre! Det skulde bare have været Folk som os. Ja, Tak skal De have. Jeg siger nu alligevel, at naar man er bleven arresteret for den Slags Ting, saa maa der være noget om det. Her i Verden gaar der ikke Røg af en Brand, uden at der er Ild i den.

(Kusken ser leende paa hende, slaar et Smæld, trækker paa Skulderen og kører bort).

Et Vovestykke.

I Katakombernes Dyb. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag".)

Vi sad — fire Danske — paa Boulevard des Italiens og nød Kaffen samt de fra København indsmuglede Hirschsprungere, medens en bølgende Menneskestrøm i den lune Maj-Aften kom og forsvandt under de skyggefulde Træer.

Ingen af os sagde noget, optaget som vi var af det glimrende Stykke Pariserliv der udfoldede sig for os, indtil jeg pludselig vækkede mine tavse Landsmænd med en kraftig Opfordring til næste Dags Formiddag at gøre mig Følgeskab i Katakomberne, fra hvis Dybder jeg gerne vilde tage et lille hyggeligt Interiør.

Efter en længere Diskussion om min dristige Plan og dens Udsigt til at lykkes, fik jeg endelig et Møde aftalt med d'Hrr. til næste Dag Kl. 11.

Udenfor Katakombernes Indgang tændte vi vore medbragte Lys, medens jeg i Regnslaget paa en af mine Ledsagere gemte mit Fotografiapparat. Ved Trappen til Katakomberne sluttede de Kreds om mig og helskindet forsvandt jeg med Apparatet ned i de smalle slimede Gange, uden at den aarvaagne „Sergent de Ville" saa meget som værdigede mig et Blik.

Med hver sit Lys i Haanden' gik vi igennem de lange Gange, indtil vi kom bort fra det øvrige Publikum ved at dreje ind ad en mørk lav Sidegang. En af Herrerne tog mit Lys for at jeg kunde gøre Apparatet i Stand til et belejligt Øjeblik, men stadig løb vi i Armene paa en Politibetjent. Efter et Kvarters Gang kom vi ind i en rummelig Kælder, hvor vi i det Fjerne lige kunde skimte Lysene fra en Opsynsmand.

Et mægtigt Kors var anbragt i en Hulning i Væggen og paa et af Dødningehovederne stod skrevet Navnet „Dreyfus".

De tre Herrer stillede sig i Hulningen og i en Hast fik jeg anbragt Apparatet paa Dreyfus og lavet Magniumslampen i Stand. En-to-tre, den klikker; Magniummen er bleven fugtig. Hurtig fik jeg Tændstikker frem og tændt Ild paa det Hele for at gøre Magniummen tør, og i næste Sekund var Billedet taget af de tre Danske i Selskab med adskillige Hedenfarne.

Nu lød Opsynets taktfaste Trin bag os og saa hurtig det lod sig gøre, kom Fotografiapparatet i Regnslaget igen og den brændende varme Lampe i Frakken, der i den Anledning ikke blev til Frakke mere.

Lette om Hjertet kom vi endelig op paa Gaden, glade over at være sluppet saa billigt fra en meget vovelig Ekspedition.

Theodor Lumbye.

Sangerfest.

Aalborg, pragtfulde By, gæstmilde By, Du har efterladt et nagende Savn i mit Hjerte.

I kalejdoskopisk Forvirring passere de mange Indtryk Revy. Jeg ser „H. P. Prior" fuldt besat med dansk Sangerungdom liggende ved Kvæsthusbroen, parat til at bringe sin kostelige Last til den driftige Limfjordsby, som nu efter 20 Aars Forløb paa ny skal være Vært for danske Studenter og paaskønnende Tilhører ved deres Koncerter.

Jeg mindes den vidunderligste Sommernat med Grupper af nynnende og snakkende Studenter, der længselsfulde efter at kvidre deres Sange ikke kunde holde Stemmen i Ro.

Bum, bum, bum! Signalskuddene kastes drønende tilbage mellem Aalborgs og Nørre Sundbys Bakker I det glitrende Sollys ligger Byen for os, mens Havnepladsen foran Slottet er fyldt med forventningsfulde Aalborgensere. En høj, klar Stemme — Borgmesterens — byder os velkommen, og under alskens munter Samtale spredes vi over hele Byen og slaa os ned i de forskellige Hjem.

Kirkekoncert, Punchesold, Flirt og Kurtiseren i den

Økonomidirektør og Dirigent.

idylliske Klubhave, straalende Udflugt til det blaanende Vesterhav, Pommery og Hochheimer, alt staar for mig i Rosenskær.

Med min Kodak under Armen, gaar jeg mig en Formiddagstur ved Havnen. Der staar vor Dirigent Johan Bartholdy og lægger Raad med Økonomidirektøren Wøldike; jeg er dem ganske nær, og nu sidder de i mit Camera.

Senere staar jeg i Teatret, hvor vor verdslige Koncert holdes. Vi gør Lykke. Sekundatenoren Wiehe vinder alle ved sit bløde Foredrag af „Fjerran han drøjar", og Max Müller synger „Per Svinaherde" dacapo med uforlignelig Majestæt; i en senere Duet af „Bortførelsen", lader Agerholm „Bacchus leve" med et lykkeligt Smil paa Læben, mens Max Müller gør det samme med en knusende Suffisance.

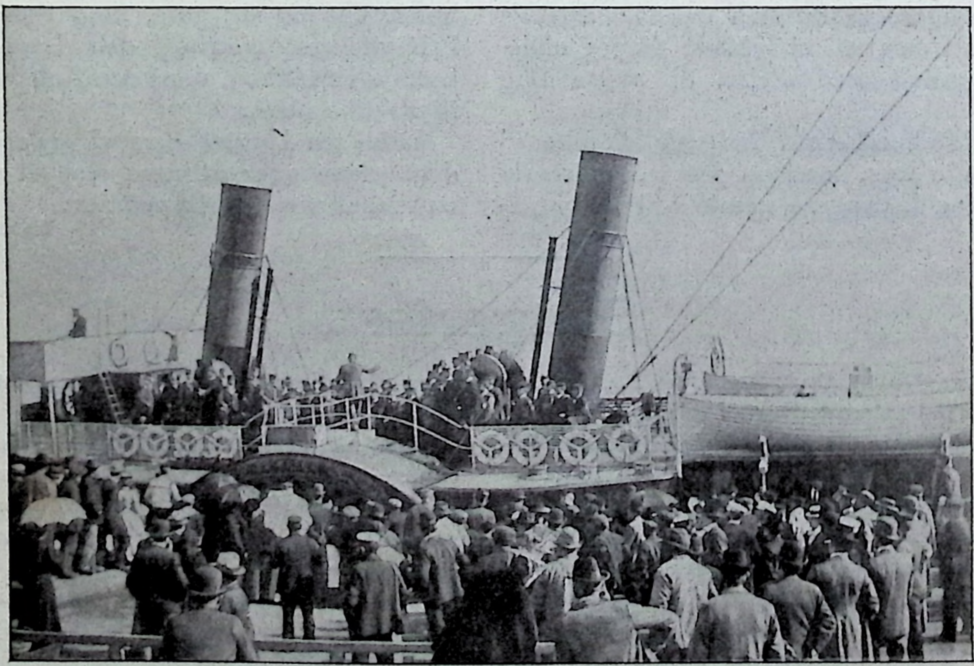
Som en Drøm mindes jeg den store Middag, og Ballet — ak! alle de skønne Kvinder!

Afskeden følger. I den milde, lyse Nat svandt vi bort gennem Fjorden, mens vi sang og viftede og raabte Hurra med Akkompagnement af Salutskud og himmelstræbende, gulddryssende Raketter. Alle raabte de et „Lev vel", der skar mig igennem Sjælen og med fuld Kraft slyngede jeg et „Paa Gensyn" ud over Aalborg.

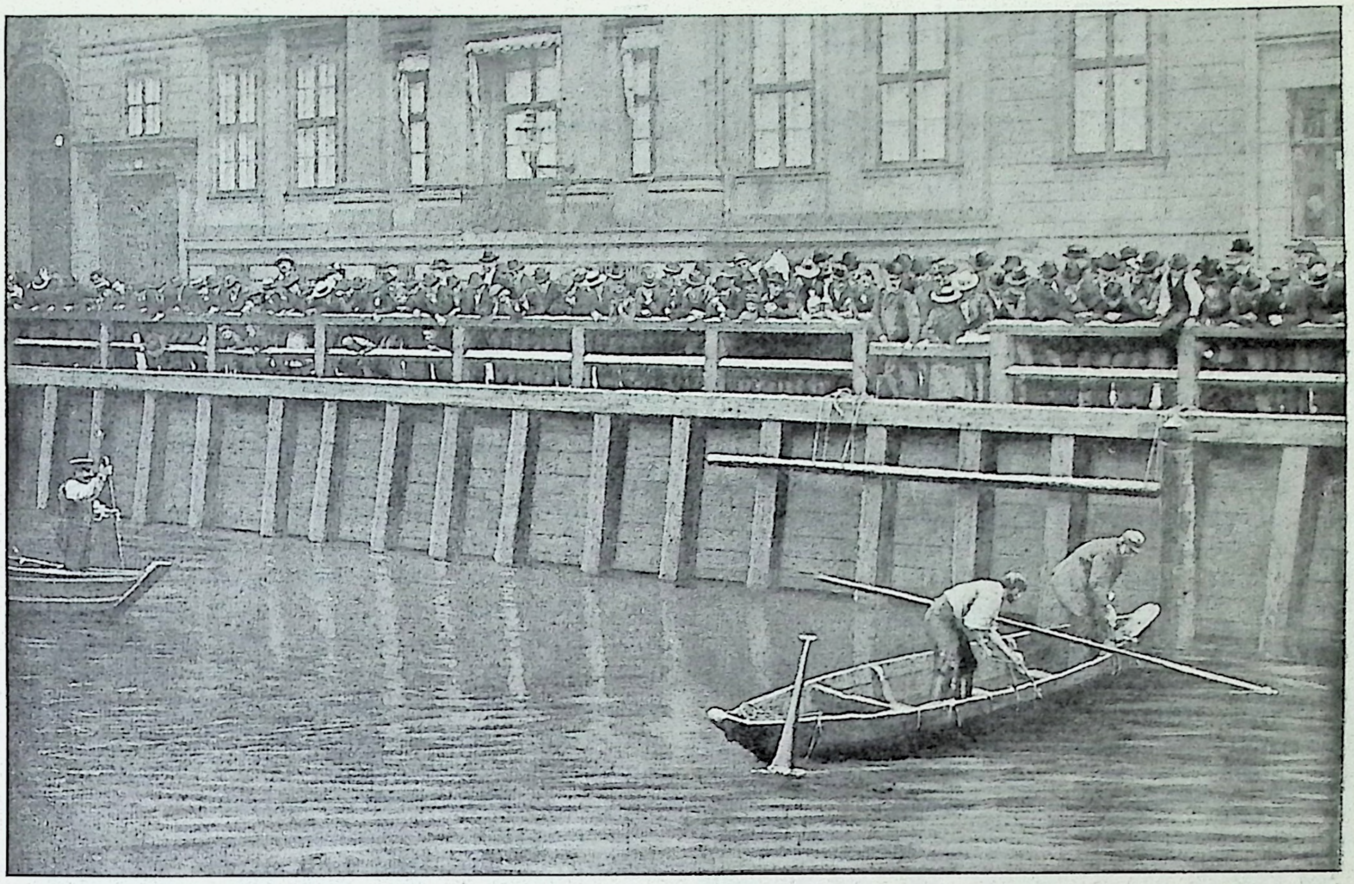

Kvartetten udenfor Programmet.
. . . „Hun er smuk, smuk, og jeg véd, at hun er kælen!"

Mens Tonerne døde hen i Luften, svandt de enkelte Konturer for vort Blik. Men helt agter ude, hældende sig ud over Kølvandet, der sydede og boblede i den fremvældende Nat, stod en ung Student og stirrede ind mod den bortsvindende By. Var lidt af hans Hjerte blevet tilbage der? Jeg ved det ikke, skønt jeg maa tilstaa, at Studenten det var mig, Birger.

. . . Sätt maskinen i gång, hr. kapten!

Storstadsbillede.

Et Suk — et Spring . . . og lullet i Favnen
af hulkende Bølger blev Sjælen stille. —
To Mænd, der fiskede Kul i Havnen,
de fandt et Lig bag en Bolværkspille.

Det blev fortøjet og slæbt til Kajen —
nu hales det varsomt op til Dagen,
mens Gadens Mængde gør Holdt paa Vejen
og maaber og gyser og drøfter Sagen.

Der lyses i Bladene: „Fremmed Kvinde —
Ansigt ukendeligt — Dragt elendig . . .“
Arvinger lader sig ikke finde,
og Skiftebehandling er unødvendig.

Hvad dræbte vel Lykkens Blomst for hende?
Mon andres Skyld eller egen Brøde?
For sent at spørge — hun var en Kvinde,
som leved' og led . . . saa Fred med den Døde.

Niels Wiig.

Kaptajnen paa „Polarstjernen".

Af A. Conan Doyle.

Oversat af Aage Barfoed.

1. Fortsættelse.

Kl. 7,30 Morgen.

Min private Mening er det nu, at vi staa under Kommando af en sindssyg. Paa anden Maade kan Kaptajn Craigies underlige Indfald ikke forklares. Det er et Held, at jeg har ført denne Dagbog, under vor Rejse, eftersom den vil kunne retfærdiggøre os i det Tilfælde, at vi anvendte Tvang overfor ham; hvilket jeg dog kun vil lade gøre i yderste Nødstilfælde.

Mærkværdigt nok var det ham selv, som fremsatte den Mening, at det snarere var Afsindighed end Ekscentricitet, der laa til Grund for hans besynderlige Opførsel.

Han stod omtrent for en Time siden oppe paa Kommandobroen som sædvanligt stirrende gennem Kikkerten, mens jeg gik nede paa Dækket. Den største Del af Besætningen var i Lag med deres The, for Vagterne bliver ikke overholdte præcis i den sidste Tid. Træt af at spadsere rundt lænede jeg mig mod Bolværket og beundrede de bløde Strejf, som den nedgaaende Sol kastede paa Isbjærgene. Jeg blev pludselig revet ud af den drømmende Tilstand, i hvilken jeg var hensunken, ved en hæs Røst, og da jeg vendte mig om, saa jeg, at Kaptajnen var gaaet ned og stod ved Siden af mig. Han stirrede ud over Isen med et Blik, der paa engang udtrykte Rædsel, Overraskelse og ligesom en Art Glæde. Trods Kulden perlede store Sveddraaber paa hans Pande, og han var øjensynligt meget ophidset. Hans Lemmer skælvede som paa en Epileptiker, og Linjerne omkring Munden var haarde og stive.

„Se der," hviskede han og pegede ud mod Horisonten, idet han stadig holdt Øjnene stift fæstede paa et fjærntliggende Punkt og bevægede langsomt Hovedet i horisontal Retning, som fulgte han en Genstand, der bevægede sig. „Se der! Se der, Menneske. Der imellem Fjældene. Det kommer nu lige frem bag ved det ene. Ser De hende? De skal se hende. Stille. Hun forsvandt — min Gud — hun forsvandt — og er nu borte. —"

Han hviskede de sidste Ord frem med en Stemme, der var præget af den dybeste Smerte, saa at jeg aldrig skal glemme det. Idet han klamrede sig til Vanterne, forsøgte han at krybe op paa Bolværkets Kant i det Haab endnu engang at se den forsvundne Genstand. Men hans Kræfter slog imidlertid ikke til, og han styrtede tilbage mod Kahytten, hvor han laa lidende og udmattet. Hans Ansigt var ligblaat, saa jeg frygtede, han vilde besvime, og hurtigst muligt førte jeg ham ned gennem Agterlugen og fik lagt ham paa en Sofa i Kahytten. Saa fik jeg fat i noget Brændevin, som jeg gav ham, og det havde en glimrende Virkning, idet det bragte Blodet tilbage i det hvide Ansigt og beroligede de skælvende Lemmer. Han rejste sig paa Albuen, saa sig om for at forvisse sig om, at vi var alene, og gjorde Tegn til mig, at jeg skulde sætte mig ved Siden af ham.

„De saa hende, ikke sandt," spurgte han stadig i den samme undertrykte, rædselsslagne Tone, som var mig saa fremmed.

„Nej, jeg saa virkelig ikke noget."

Hans Hoved sank tilbage paa Puderne, og han mumlede:

„Nej, han kunde ikke uden Kikkert; han kunde ikke. Det var Kikkerten, der viste mig hende, — og saa fordi jeg saa med Kærlighedens Øjne — ja med Kærlighedens Øjne. Hr. Doktor! De maa ikke lukke Stewarten ind; han vil tro, jeg er gal; men luk Døren, hører De".

Han laa nu rolig en lille Tid, tilsyneladende borte i Tanker, men rejste sig saa igen op paa Albuen og bad om mere Brændevin.

„De tror da ikke, jeg er gal! vel Doktor?" spurgte han, da jeg var ved at gemme Flasken bort i Skabet. „Sig mig det nu her under fire Øjne, tror De jeg er gal?"

„Jeg tror, De gaar og tænker paa noget," sagde jeg, „som indvirker foruroligende paa Dem og volder Dem Smerte."

„Ja, det er netop det," raabte han, og hans Øjne var blevne helt blanke af Brændevinen. „Jeg har meget i mit Hoved, meget. Men jeg kan udregne baade Længde- og Breddegrad, kan haandtere min Sekstant og regne min Logarithme, saa De kan ikke lovformeligt erklære mig for gal, vel?"

Det var mærkeligt at høre Manden ligge der og koldblodigt sætte Spørgsmaalet om hans egen Forstand under Debat.

„Det kunde jeg maaske ikke," svarede jeg, „men i ethvert Tilfælde vil De vistnok nu være bleven fornuftig nok til hurtigst muligt at rejse hjem og saa leve stille og roligt i nogen Tid."

„Rejse hjem?" svarede han i en spottende Tone. „Det kan være godt nok for Dem, men det er noget andet for mig. Slaa sig til Ro hos lille smukke Flora, hvad — lille smukke Flora. — Hør, er onde Drømme Tegn paa Galskab?"

„Undertiden," svarede jeg.

„Hvad ellers? Hvad er de første Tegn?"

„Hovedpine, Susen for Ørene, Gnistren for Øjnene, Visioner —"

„Ja, hvad er der med dem?" afbrød han mig. „Hvad forstaar De ved Visioner?"

„At se noget, som ikke virkeligt er til, er en Vision.“

„Ja, men hun var der,“ mumlede han til sig selv. „Hun var der,“ og idet han rejste sig slog han Døren op og gik med langsomme, usikre Skridt ind i sin egen Kahyt, som jeg er vis paa, han ikke forlader før i Morgen tidlig.

Hans Nervesystem synes at være bleven stærkt rystet, hvad det saa end har været, han bilder sig ind at have set. Det Menneske bliver underligere Dag for Dag, saa jeg frygter, at den Løsning paa Gaaden, han selv har foreslaaet, er rigtig, og at hans Hjærne virkelig er angreben. Jeg tror ikke, at hans Opførsel skyldes en ond Samvittighed. Det mener nemlig den største Del af Officererne, og jeg tror, ogsaa Mandskabet; men jeg har aldrig opdaget noget, der kunde antyde saadant. Han ser ikke ud som en skyldbetynget Mand, men som en, hvem Skæbnen haardhændt har forfulgt; han ligner mere en Martyr end en Forbryder.

Vinden er i Nat gaaet om i Syd. Gud hjælpe os, hvis den lukker det smalle Pas, som er vor eneste Vej til Frelse. Saadan som vi ligger paa Grænsen af hele Polarisen, kan Nordenvinden løsne Isen rundt omkring os og tillade os at sejle hjem, mens derimod Søndenvinden blæser al den løse Is bag os sammen, saa vi lukkes fuldstændig inde. Gud hjælpe os, siger jeg igen.

14. Sept. Søndag.

En Hviledag. Min Frygt er bleven bekræftet; den tynde Stribe blaat Vand er fuldstændigt forsvunden mod Syd. Rundt om os er der kun de store, ubevægelige Isbjærge med deres trolddomsagtige Høje og fantastiske Toppe. Der er Dødsstilhed over hele denne udstrakte Flade, som virker uhyggeligt. Intet Skvulp af Bølger, intet Maageskrig eller Slag af Sejlene, men denne dybe, altbeherskende Stilhed, i hvilken Søfolkenes Tale og Støvlernes Slag mod det hvidt skinnende Dæk bryder disharmonisk ind.

Vor eneste Gæst var en Polarræv, et sjældent Dyr at finde paa Isen, skønt almindelig nok paa Land. Den kom imidlertid ikke nær til Skibet, men flygtede hurtigt over Isen efter at have vejret os i nogen Afstand. Det var ganske besynderligt, eftersom de i Almindelighed intet kender til Mennesket og er af en saa nysgerrig Natur, at de gerne kommer saa nær, at man kan fange dem. Det skulde synes utroligt, men den lille Hændelse har haft en daarlig Indflydelse paa Mandskabet.

„Det stakkels Bæst; den baade ved og ser mere end De og jeg,“ var den Slutning, den ene Harpuner kom til, og de andre sluttede sig til ham. Det er forgæves at forsøge at tale imod saadan en barnagtig Indbildning. De har nu sat dem i Hovedet, at der hviler en Forbandelse over Skibet, og ingen vil kunne overbevise dem om det modsatte.

Kaptajnen har opholdt sig i sit Indelukke hele Tiden undtagen en halv Times Tid nu i Eftermiddags, da han kom op paa Dækket. Jeg lagde Mærke til, at han holdt Blikket stift hæftet paa det Sted, hvor han i Gaar saa Synet, samt at han var forberedt paa en ny Tilsynekomst. Men der kom intet. Han syntes ikke at se mig, skønt jeg stod lige ved Siden af ham.

Gudstjenesten bliver i Almindelighed forrettet af Overmaskinmesteren. Det er besynderligt, at den engelske Kirkes Bønnebog altid er benyttet paa Hvalfangerskibene, skønt aldrig nogen af Officererne eller Mandskabet tilhører den Kirke. Her er alle romersk-katolske eller Presbyterianere; dog flest katolske. Eftersom det benyttede Ritual er fremmed for begge Parter, kan den ene ikke beklage sig over, at Modparten er foretrukket, og de hører paa det i dybeste Andægtighed; Systemet har saaledes sine Fordele.

Vi havde en pragtfuld Solnedgang, som fik de store Ismarker til at ligne purpurfarvede Søer. Jeg har aldrig set et skønnere eller mere betagende Syn. Vinden vender sig. Hvis det i 24 Timer vil blæse fra Nord, er vi ovenpaa.

15. Sept.

Idag er det Floras Fødselsdag. Min lille Ven! Det er godt, at hun ikke kan se sin Dreng, som hun kaldte mig, muret inde mellem Isbjærge sammen med en forrykt Kaptajn og med kun faa Ugers Proviant. Hun undersøger sikkert hver Morgen Skibslisten i „The Scotsman“ for at se, om vi ere anmeldte fra Shetland.

Jeg skal foregaa Mandskabet med et godt Eksempel og er saaledes nødt til at se glad og ubekymret ud; men Gud skal vide, jeg er til Tider meget nedstemt.

Termometret viser i Dag 19 Fahrenheit. Der er kun lidt Vind, og den, der er, er os ugunstig. Kaptajnen er i brillant Humør; jeg tror, han bilder sig ind, han har haft et nyt Varsel eller Syn i Løbet af Natten, det stakkels Menneske, for han kom ind i min Kahyt tidlig i Morges og hviskede, idet han bøjede sig over mod Hovedgærdet:

„Det var ikke noget Blændværk, Doktor; det var Sandhed.“

Efter Frokost bad han mig om at se efter hvormange Levnedsmidler, der var tilbage, hvilket Andenstyrmanden og jeg straks gik i Lag med. Der var ovenikøbet mindre, end vi havde ventet. Forude var der en halv Kasse Beskøjter, tre Tønder nedsaltet Kød og en meget begrænset Beholdning af Kartofler og Sukker. I Reserven og i Aflukkerne er der en god Del Lækrerier, saasom præserveret Laks, Supper, henkogt Faarekød o. s. v.; men det forslaar kun lidt til en Be-

sætning af 50 Mand. Der er to Tønder Hvedemel i Lasten og en vældig Beholdning Tobak. Alt i alt er der maaske nok til at kunne klare det i 18—20 Dage endnu ved at holde Folkene paa halv Kost, — længere kan vi ikke.

Da vi meldte Kaptajnen Sagernes Stilling, beordrede han hele Mandskabet kaldt sammen og talte til dem fra Kommandobroen. Aldrig har han vist sig mere til sin Fordel. Som han stod der med sin høje, velskabte Skikkelse og sit mørke, aandfulde Ansigt, syntes han en Mand skabt til at kommandere, og han forklarede Forholdene paa en koldblodig, sømandsmæssig Maade, som viste, at han saavel forstod at vurdere Faren, som at han havde Øjet aabent for enhver Redningsmulighed.

„Gutter,“ sagde han, „I tror uden Tvivl, at det er mig, som har bragt Jer i denne Knibe, hvis det da er en Knibe, og maaske er nogle af Jer vrede paa mig derfor. Men I maa huske, at i lange Aaringer har intet Skib, som sejlede paa dette Land, indbragt saa mange Penge ved Oliesalg som den gamle „Polarstjerne“, og at I alle har haft Jeres Del deri. I kan forlade Jeres Hustruer i gode Forhold, mens andre fattige Stakler kan, naar de kommer hjem, finde deres Kvinder paa Sognet. Hvis I bebrejder mig det ene, saa skylder I mig Tak for det andet, og saa er vi kvit.

En Vildfarelse.

Hun: „Men det er dog en Kendsgerning, at Ægtemænd faa en længere Levetid end Pebersvende.“
Han: „Nej, kæreste, lutter Bedrag! Den *forekommer* kun Ægtemændene længere.

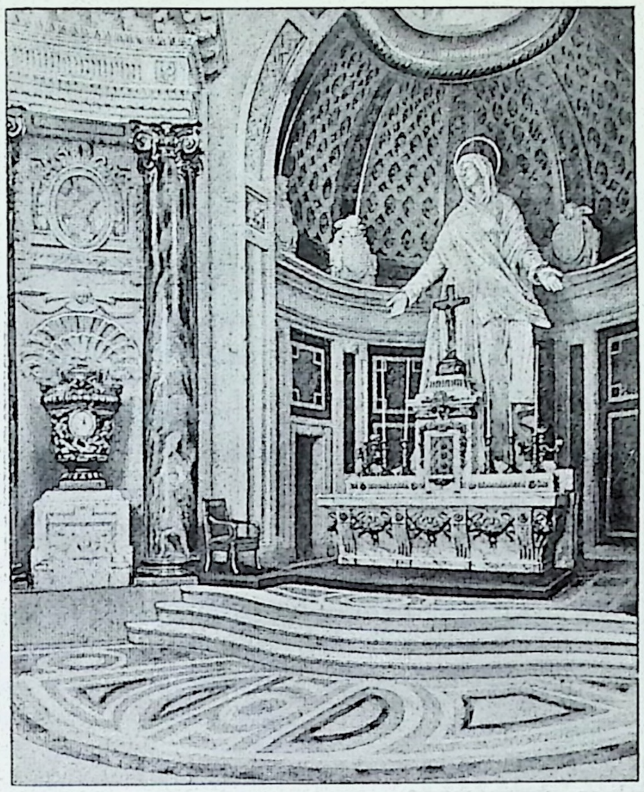
Den første Sten.

Handelsforeningen af 5. Juni lægger Grundsten.
Det ældste og det yngste Medlem bestiger Fundamentet.

Handelsforeningen af 5. Juni, som sidste Grundlovsdag fyldte sit 36. Aar, havde ved denne Lejlighed samlet sine Medlemmer paa Foreningens Byggegrund, Vesterbrogade 9, for i festlig Kreds at faa Grundstenen lagt. Det højtideligste Øjeblik indtraf, da det ældste og yngste Medlem af Foreningen murede hver sin Sten over Granitgrundstenen. Bagefter tog andre Medlemmer fat og arbejdede videre paa Hjørnemuren, der saaledes i Løbet af kort Tid voksede med omtrent et Hundrede Sten.

Til Minde om Basarbranden.

Det indvendige af Mindekapellet.

Saa frisk i Mindet, som var Begivenheden fra i Gaar, staar den Rædselsmelding som for tre Aar siden Telegrafen bragte om Katastrofen paa den parisiske Velgørenhedsbasar, hvor en hastig opstaaet, vildt forslugen Ild midt i den festlige Vrimmel krævede en hel Række Menneskeofre.

Slægtninge af dem, som ved denne Lejlighed gik i Døden, bestemte kort efter, at der paa selve det Sted, hvor Basaren havde været afholdt, skulde rejses et Kapel til Ihukommelse af den store Ulykke, til Andagt for dem selv og til hædrende Minde om dem, der gik bort.

Portrætstudie.

Dette Kapel har nu fundet sin Indvielse og er enestaaende i sin Art, lige skønt i Tanke og Anlæg. Paa Kuplens Top hæver sig en broncefor-gyldt Statue af den hellige Jomfru. Ad en dobbelt Trappeafsats naar man Hovedindgangen, efter at have passeret de symbolske Stenfigurer, der fremstiller *Troen* og *Kærligheden* og som staa i Sidefløjenes Nicher. Selve Kapellet beherskes af en Statue af den hellige Jomfru, der hæver sig kæmpemæssig bag Alteret, og Kuplen bæres af otte Marmorsøjler, som grupperede to og to ved hinandens Side paa en Gesims bære symbolske Fremstillinger af *Skæbnen*, *Døden*, *Haabet* og *Opstandelsen*.

Portrætstudie.

Ejendommeligst er den kunstneriske Udsmykning af den indvendige Kuppel. Vi ser her Kristus række Armene ud imod de fra Jorden opstigende Martyrsjæle og nær ham sidder *Barmhjertigheden*, som paa en Tavle indskriver Navnene paa dem, der bukkede under den ulykkelige Dag. Vi ser dem skride frem, et langt Tog under den hellige Jomfrus Førerskab og Kunstneren har nu her haft den dristige og virkningsfulde Tanke, som har vundet Bifald hos de afdødes Slægtninge, at fremstille ikke Fantasifigurer, men Velgørenhedsbasarens virkelige Ofre i portrætlignende Skikkelser. Her knæler Hertuginden af Alençon med Blikket lysende i hellig Ekstase, her er Frøknerne de Chevilly, to unge Søstre, inderligt forenede, Fru de Valence, paa Knæ omfavnende sine Døtre . . . . . Denne Fader med sit Barn hængende omkring Halsen er Doktor Feulard og man vil med Lethed genkende de to blinde barmhjer-

Skitse til den hellige Jomfru.

tige Søstre, som omkom paa Basaren og nu modtages med aabne Arme her paa Tærsklen til den himmelske Bolig.

Og dog har Kunstneren ikke anvendt realistisk Nøjagtighed i Portrætligheden, men set sine Figurer i Religionens forklarende Lys, hvis Straaler har givet Glans til hans Inspiration.

Til *Vor Trøstens Frue* er Huset viet. Paa Kapellets Façade bære to Engle, af hvilke den ene strøer Roser og den anden holder Martyrens Palme, en Tavle, hvorpaa staar skrevet:

4. MAI 1897.

TIL VOR TRØSTENS FRUE.

SØRGER IKKE

SAALEDES SOM DE,

DER IKKE HAVE NOGET HAAB.

En Moder med sine to Børn. (Kuppel-Dekorationen)

Kun de allernærmeste Slægtninge var til Stede ved Indvielseshøjtideligheden. Kardinal Richard velsignede Bygningen og et Requiem blev fremsagt af Abbed Roland-Gosselin, Svoger til den Fru R.-G., (den danske Generalkonsuls Datter), der omkom i Basarbrandens Luer.

Et Mønster-Hold.

Blandt den Ungdom, som mødte op ved Skoledisciplenes Gymnastik- og Idrætsstævne, blev det Holdet fra Randers lærde Skole, som vandt de rigeste Palmer. De tilkæmpede sig 15 Præmier i Idræt og 2 i Gymnastik, og de vristede „Sølvvandreskjoldet“ ud af Hænderne paa „Lyceum“, der hidtil havde kunnet smykke sig med dette Hæderstegn. For Stafetløb vandt fire Medlemmer af Holdet den største Præmie, som blev uddelt ved Stævnet.

Holdet fra Randers lærde Skole ved Gymnastik- og Idrætsstævnet.

„Hver 8. Dag“ gør sig en Fornøjelse af at præsentere sine Læsere denne rankryggede Ynglingeskare. Den bestod af nitten Elever, udtagne af Skolens 6 Klasser under Ledelse af Gymnastiklærerne *von Pein* og *Kloborg*.

Sundhedsforeningen.

Fru Johanne Meyer i sit Hjem.

VED vore Læserinder, at der her i Byen findes en Forening, der kalder sig „Sundhedsforeningen“ og har det uegennyttige Formaal at give Kvinderne Kendskab til den Hjemmets Hygiejne, som det særlig tilkommer dem at tage Vare paa og befordre. Man har foreløbig søgt at naa dette ved at oprette et Bureau, hvor Besvarelse gives paa Spørgsmaal, der vedrører Sundheden i Hjemmet, dels ved Hjælp af populære Smaaskrifter, dels gennem mundtlige Oplysninger. Fremdeles har man paabegyndt let tilgængelige Kursus for Kvinder og man har i Sæsonens Løb holdt ikke mindre end et halvt Hundrede Foredrag. Ansete Læger stillede sig beredvilligt til Disposition, og de mange som nød godt af Undervisningen, fulgte med livlig Interesse Kursustimerne, der strakte sig over tre Uger, to Gange ugentlig. Fagene var Ernæring og Madlavning, Kvindehygiejne, Klædedragten, og det spæde Barns Pleje.

Fru Dr. A. Harbou-Hoff holdt Foredrag over de almindeligst forekommende Kvindesygdomme — Dr. Jürgensen havde især Husmoderens Interesse for Øje — Fru Johanne Ottosen fik Opgaven at undervise Kvinderne om Klædedragten — Dr. Monrad talte om de spæde Børn.

Lykkes det Foreningen at bibringe Folk et virkeligt Kendskab til deres eget Legeme vil megen Sygdom kunne forebygges, thi som Sundhedsforeningens Valgsprog er:

Bedre førre vàr end efter snar.

Sundhedsforeningens Formand er Fru *J. Ottosen,* dens Sekretær den bekendte Kvindesagsforkæmperske Fru *Johanne Meyer,* som just i Aar har faaet Statsunderstøttelse til at undersøge kvindelige Arbejder-Livsvilkaar i Paris.

Kendte Navne

fra By og Land.

Hærledelsen.

I Slutningen af Maj Maaned er der forefaldet nogle personelle Forandringer i vor øverste Hærledelse, idet den kommanderende General for 1. sjællandske Brigade, Generalmajor *C. C. Zahlmann,* er blevet afskediget paa Grund af Alder, og samtidig er Oberst *C. F. Tuxen* udnævnt til Generalmajor for nævnte Brigade. Z., der er en af de sidste tjenestegørende Officerer med Krigsmedaillen fra begge de slesvigske Krige, blev Løjtnant 1847, Kaptajn 1863, i Krigen Souschef ved 3. Division under Wørishøffer og Oberst 1879 samt Chef for 8. Regiment i Aarhus. 1888—97 var han som General Chef for 1. jyske Brigade, indtil han i de to sidste Aar har været komm. General for 1. sjæll. Brigade. General Z., der i al sin Færden var en til det yderste punktlig Officer, var meget skattet i Hæren saavel af Officerskorpset som af Undergivne. Ved sin Afskedigelse er Generalen, der i Forvejen var Kommandør af Dannebrog blevet dekoreret med Storkorset af Dannebrog. Generalmajor *C. F. Tuxen,* der er født 1837, blev Løjtnant 1854, Kaptajn 1875 og Oberst 1886. I en længere Aarrække har han været ansat ved Generalstaben, senest som Chef for den taktiske Afdeling og Stabschef ved 1. Generalkommando samt tillige Lærer ved Officersskolen. I Aarene 1897—99 var han Krigsminister og gik derefter ud i praktisk Tjeneste som Chef for 8. Regiment. General T. er dekoreret med Kommandørkorset og Sølvkorset samt Fortjenstmedaillen i Guld.

Generalmajor Zahlmann.

Generalmajor Tuxen.

Jubilæum.

Postmester *P. F. E. Bonnevie* i Skive kunde den 1. Juni fejre 50 Aarsdagen for sin Indtrædelse i Postvæsenets Tjeneste. I 1865 blev B. Ekspedient ved de bevægelige Postkontorer og gjorde som saadan Tjeneste dels paa Fyn, dels paa Sjælland, indtil 12. August 1884, da han udnævntes til Postmester i Assens. Embedet i Skive overtog han 1. Januar 1890. Trods sine 70 Aar tager han endnu livlig og virksom

Postmester Bonnevie.

Del i Tjenesten. Han er en overordentlig sympatetisk og imødekommende Embedsmand og særdeles afholdt af sine Undergivne. Paa Jubilæumsdagen modtog Postmesteren Ridderkorset.

Praktiserende Læge *Thaning*, Viskinde ved Kallundborg, fejrede forleden sit 25 Aars Jubilæum som Læge der paa Egnen. Dr. Thaning har i de 25 Aar, han har virket som Læge paa Viskinde-Egnen, gjort sig meget afholdt ikke mindst af Smaakaarsfolk, hvem han altid har staaet rede til at yde Hjælp baade med sin Lægekunst og sine Midler.

Dr. Thaning.

Fødselsdag.

Den 6. Juni fyldte Kancelliraad *Møller* 90 Aar. Han er den sidste Embedsmand fra den Tid, da Dannebrog vajede over vore ostindiske Besiddelser. Allerede i 1837 blev han ansat i den ostindiske Koloni i Trankebar som kongelig Fuldmægtig, og da Englænderne overtog disse Besiddelser i 1845, drog han tilbage til Fædrelandet.

I over to Hundrede Aar havde Trankebar og Serampore været under Danmark, og Indbyggerne talte ret flydende Dansk; men Pengekriser herhjemme bestemte Christian VIII til at skille os af med disse Besiddelser, hvor nu Danskeтiden allerede er som et Eventyr. — M. tog fast Stade i Helsingør som Prokurator, men har i de sidste Aar boet i Hovedstaden.

Kancelliraad Møller.

Holmens Provst.

I Stedet for afdøde Provst Schepelern er Pastor *H. M. Fenger* ved Garnisonskirken blevet kaldet til Provst ved Holmens Provsti. Siden 1878 har Provst Fenger været knyttet til forskellige Kirker i Hovedstaden, først som Kateket ved Stefanskirken i 2 Aar, derefter i nogle Aar som residerende Kapellan ved Frelsers Kirke paa Kristianshavn og endelig fra 1888 som resid. Kapellan ved Garnisonskirken. Ved Universitetets Firehundredaarsfest vandt han den teologiske Licenciatgrad ved en Afhandling om „Hans Egede og den grønlandske Mission". Foruden at vie sig til sin præstelige Virksomhed har han stadig syslet med kirkehistoriske og kunsthistoriske Studier, har været Udgiver af „Dansk Missionsblad", deltager med Iver i Missionsvirksomheden i Hovedstaden og har udgivet nogle Bibellæsninger. Ved sin jævne og djærve Forkyndelse har han vundet sig en af de største Tilhørerkredse i Hovedstaden og ved sin bramfri Optræden har han skaffet sig utallige Venner i de Menigheder, hvor han har virket.

Provst Fenger.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:

GEORG KALKAR.

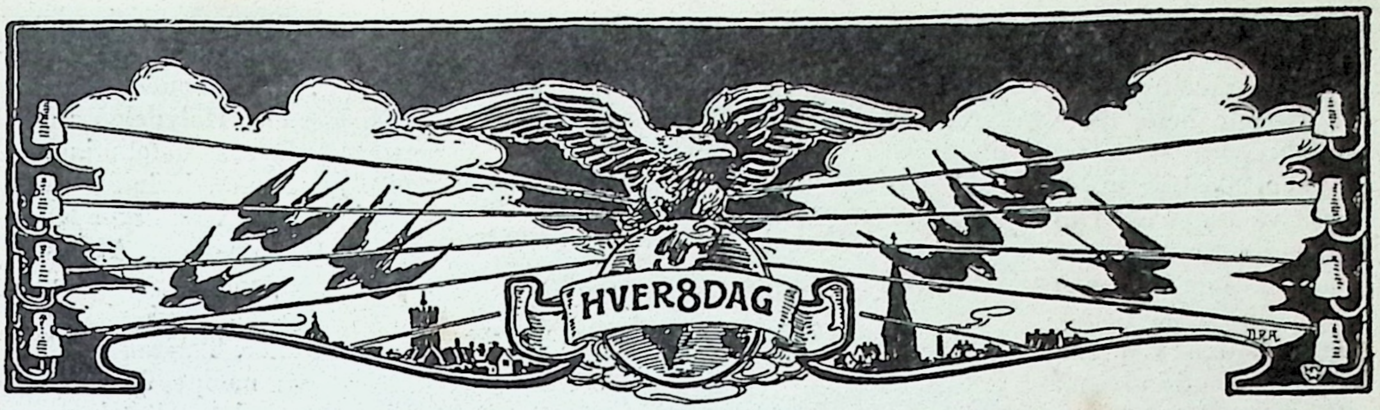
Frederiksberg Voksdug- og Linoleum-Magasin paadrager sig Opmærksomheden nu midt i Rejse- og Badesæsonen gennem de mange praktiske Sager, som den forhandler ved Siden af sin Branches Hovedartikler. Forretningen, der har indrettet sig paa Gl. Kongevej 124, ved Bülowsvej, har gennem sin energiske Leder, *Chr. H. Hansen*, skaffet sig en Kundekreds, som selv fra Byens Midte med den lette Forbindelse søger ud til Gl. Kongevej.

*

Der findes paa Assistens Kirkegaard et Mindesmærke over den danskfødte kejserlig russiske Kammermusikus Frantz Hildebrand. — Øverst paa Stenen, som man ikke gaar ligegyldig forbi, er Lydbølgen anbragt, derunder en Nodelinje og derunder atter et Portrætrelief, modelleret af Billedhugger Carl Mortensen. I meget dyb Udhugning findes endelig foran og paa Siderne en Inskription paa dansk og russisk. Alt Stenhuggerarbejdet er udført med stor Dygtighed af Stenhugger *E. Nielsen*, Nørrebrogade 44, hvis store Etablissement for Gravmonumenter har vundet sig almindelig Ry.

Nr. 39. Aargang 1899—1900. Søndagen den 24. Juni. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Passionsskuespillene i Oberammergau.

Christus og Maria i Bethania.
En Scene af Passionsskuespillene (Anton Lang og Anna Flunger.)

Hver tiende Sommer valfarter Hundredtusinder af Rejsende til den lille bajerske Bjærgby Oberammergau, som ligger ved Bjerget Kosels Fod, omtrent tre Timer Rejse sydpaa fra München. Fra Tyskland, Frankrig og England, ja fra det fjerne Amerika søger Turister i tætte Skarer mod denne lille Bondeflække, som med sine 1400 Sjæle næppe vilde være Nævnelse værd, om ikke et sjældent, et enestaaende Kulturfænomen her havde sit Sæde.

De Oberammergauske Bibeldramaer, hvorom Talen er, er vel blevet efterlignede mange Steder, baade i Bajern, Bøhmen og Sachsen. Ogsaa i andre Retninger lægger de tyske, navnlig de bajerske, Bønder deres sceniske Interesse og Talent for Dagen, saaledes i det bekendte Schliersel, hvor Münchener-Skuespilleren *Conrad Dreher* har organiseret en Skueplads for Folkedramaer.

Men stærkest og ejendommeligst har denne mærkelige Krydsning af Kunst og Natur fæstet Rod i Oberammergau. Byens Ydre, dens Liv og Tankegang er dybt præget af Bibeldramaets Aand, hvis Vedligeholdelse er dens Indbyggere en hellig Mission, og — ikke at forglemme — hvis økonomiske Udbytte betinger deres Eksistens i langt højere Grad end det Billedskæreri og Pottemageri, der er deres borgerlige Erhverv.

Man møder de bibelske Figurer paa Gaden eller finder dem paa Værkstedet ganske som de gaar ind paa Scenen. Kristus med det lange, bølgende Haar, som han bærer til Stadighed, Ypperstepræsten Kaiphas med det store, hvide Skæg — man vil til enhver Tid kunne kende dem. Thi Maskerne er ikke Sminke og Paryk. Skuespillerne vælges nemlig af et Udvalg af Ældste under særligt Hensyn til de ydre Be-

tingelser man ejer for Rollen.

Man kunde fristes til at antage hele dette store Apparat — en hel By som Teatertrup — for et vældigt Foster af moderne Forretningsgeni, ligesom da ogsaa Amerikanerne gentagne Gange ved fyrstelige Tilbud har søgt at friste Byen til at drage paa Gæstespil til det fjerne Vesten. Men det er saa langt fra. Passionsskuespillene er en ægte middelalderlig Institution, en direkte Affødning af de kristelige Mysterier.

Pottemageren *Anton Lang*, som spiller Christus' Rolle ved dette Aars Passionsskuespil.

I 1633 hærgedes hele Bajern af en frygtelig Pest, der ogsaa bragtes til Oberammergau. I deres Nød lovede Borgerne Gud at ville helligholde hvert tiende Aar med Festspil til hans Ære, saafremt Dødens Engel maatte gaa deres By forbi. Deres Bøn blev hørt, og de holdt deres Løfte, Gud til Ære og dem selv ingenlunde til Skade.

Saaledes er da Festspillene et Slags Gudsdyrkelse, en religiøs Indstiftelse. Og Deltagerne tage deres Pligter alvorligt. Den tidligere Maria levede sig saa inderligt ind i sit Forhold til Jesus, at hun efter den sidste Forestillingsserie i 1890 tog Sløret.

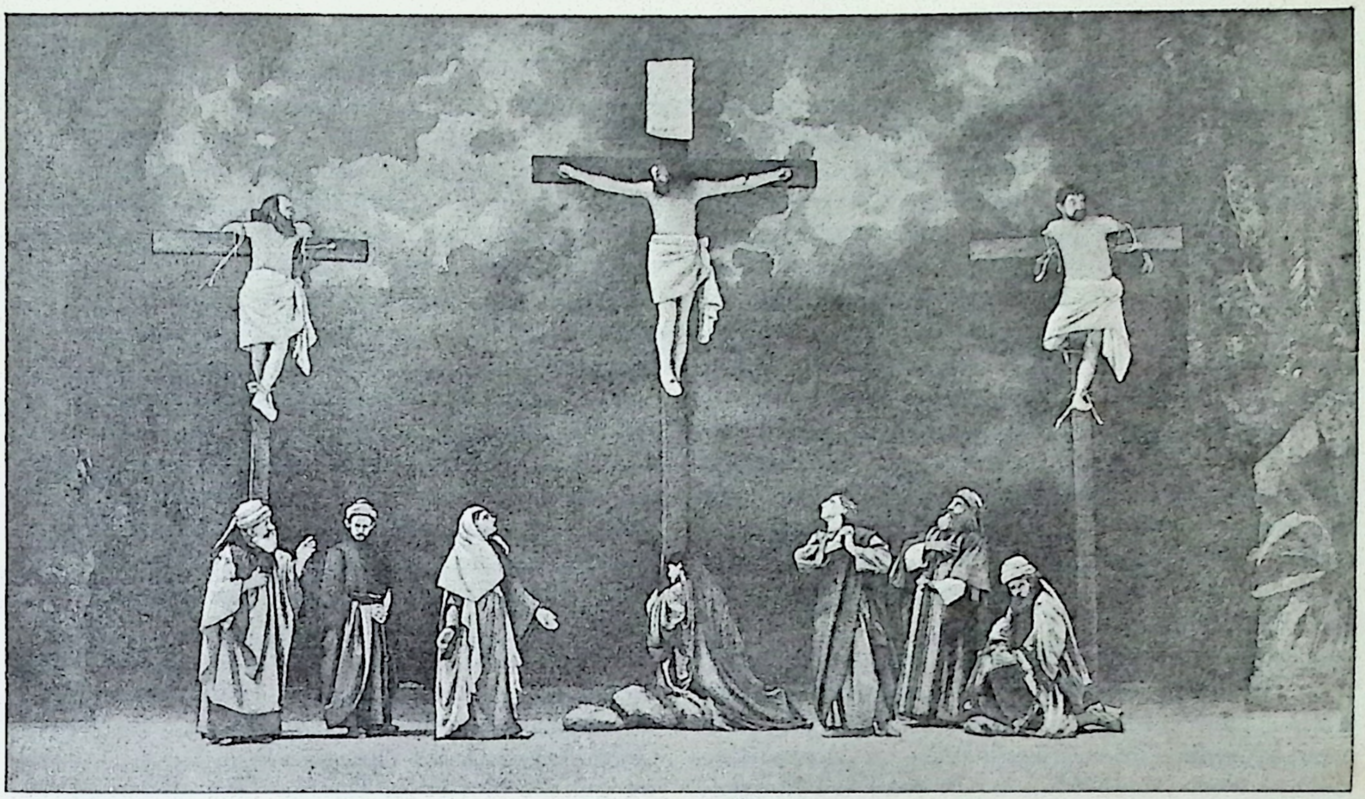
Festspillene finder atter Sted i Aar under stor Tilstrømning, denne Gang i et splinternyt Teater, der har kostet over 200,000 Mark. Tidligere var baade Scenen og Tilskuerpladsen ligesom Oldtidens Teatre uden Tag. Nu sidder de 4000 Tilskuere vel dækkede mod Sol og Regn, medens Scenen er under aaben Himmel. Dens Dekorationer suppleres paa en storslaaet Maade af det Naturens mægtige Bjærglandskab, der hæver sig bag Scenen. Fra Kristi Himmelfartsdag, da Premieren fandt Sted, og lige til Udgangen af September spilles der nu her, altid for fuldt Hus, hver Søndag og stundom Mandagen med. Over 700 Personer — mer end Halvdelen af Byens Befolkning, Mænd, Kvinder og Børn, medvirker ved Opførelserne. Af disse Personer har ikke mindre end 125 virkelige Roller, Taleroller. Man vil næppe forbavses over dette Antal, naar man hører, at Forestillingen med dens tre Afdelinger spænder lige fra Indtoget i Jerusalem til Himmelfarten, endog afvekslende med tilsvarende Optrin af det gamle Testamente. En enkelt Forestilling varer fra Morgen til Aften, otte—ni Timer, kun afbrudt af en Middagspavse paa halvanden Time.

Teksten, der benyttes, slutter sig naturligvis saa nøje som vel muligt til de bibelske Kilder, Testamenterne og de apokryfiske Bøger. Den første Form, man kender, skriver sig fra 1662, men selvfølgelig er Skuespillet senere flere Gange blevet omarbejdet, først af Benediktinermunken *Othmar Weisz* senere af Prælaten *Daisenberger*, hvis prægtige Gravminde, skænket af den ulykkelige Kong Ludvig, hører til Byens Skatte. Om nogen egentlig Kunstdigtning kan her naturligvis ikke være Tale, men en god og sikker Smag præger hele dette Kæmpedrama.

Johann Zwink som Judas.

Men er da den sceniske Fremstilling i dette Teater Kunst? Ja og Nej maa man sige. Illusionen er saa gribende som vel muligt. Hovedpersonerne er saa ganske fortabte i Handlingens Stemning, Dragter og Optog saa pragtfulde og historisk korrekte, at hvis den blotte Illusion er Kunst, da er dette høj Kunst. Men Hemmeligheden er, at de Agerende, der for Størstedelen aldrig har set andet Teater end deres eget, intet Øjeblik falder ud af deres naturlige Væsen og Ta-

Korsfæstelsen, som den fremstilles ved Passionsskuespillene i Oberammergau.

lesæt, aldrig skaber sig. Den aarhundredgamle Tradition og deres egen Betagethed er deres Inspiration, som erstatter Talent og Skole.

Virkeligt Talent kan derimod ikke frakendes Lederen af det hele, Instruktør og Regissør paa én Gang — selve Byens Borgmester *Johann Lang*. Ogsaa Musiken, der udføres af et usynligt Orkester og skyldes en tidligere Degn paa Stedet, *Rochus Dedler*, bærer den ægte Kunsts Stempel.

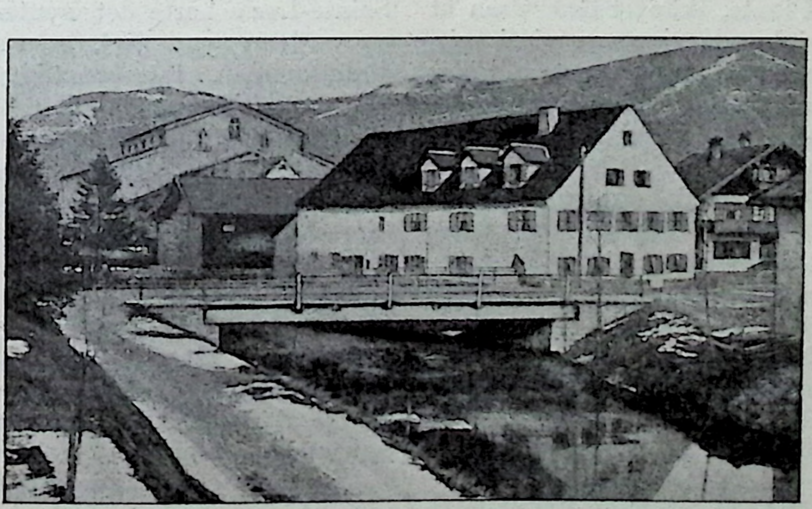
Anna Flunger, som udfører Maria.

Midtpunktet for det hele er Christusfiguren, udført af den 25-aarige Pottemager *Anton Lang*. Han er ny i Aar — den tidligere Kristus er nu en hvidhaaret Gubbe, der fremsiger Prologen og anfører Koret. Blandt de andre Skikkelser udmærker Judas, hvis borgerlige Navn er *Johann Zwink* sig baade ved sit Ydre og sit burleske Humør — ja, Sagen er, at Judasfiguren efter middelalderlig Opfattelse fremstilles som komisk Figur. Naar han agerer, brager Latteren gennem hele Teatret. Gudsmoderen, Maria, spilles af Postbudets Datter *Anna Flunger*, hvis Ydre skal være aldeles vidunderlig egnet for denne Rolle.

Samtlige Tableauer er, som man vil se af vore Billeder, ordnede nøjagtigt efter de gamle Mestres Malerier — Leonardos, Salvator Rosas o. s. v.

Mellem Forestillingerne og udenfor Sæsonen lever Skuespillerne roligt af deres borgerlige Arbejde og af den Tredjedel af Overskudet, der falder paa deres Part. Det er en ikke ringe Sum. Thi der indspilles sædvanlig ca. 700,000 Mark. Resten af Overskudet fordeles mellem Kommunen og forskellige velgørende Institutioner.

N. W.

Paa denne ejendommelige Plet bor Christus-Fremstilleren Anton Lang. (I Baggrunden ses det nye Theater).

En korsikansk Bandit.

Af Guy de Maupassant.

Vejen gennem Aitonaskoven skraanede jævnt opad. Vinden susede i de høje Fyrretræer, hvis Kroner hvælvede sig over vore Hoveder, det lød som en dump Klagesang, en melankolsk Melodi, og den ensformige Musik syntes at udgaa fra de slanke, lige Stammer, der stod som en Hær af Orgelpiber i sluttet Række paa begge Sider af Vejen.

Da vi havde gaaet i tre Timer udtyndedes Rækkerne, det lysnede lidt, et enkelt Fyrretræ stod som en Kæmpeparasol adskilt fra de andre og bredte sin vældige, mørkegrønne Kuppel til alle Sider. Med ét hørte Skoven op, og vi befandt os omtrent hundrede Meter under det Pas, som fører ind i den vilde Niolodal.

Paa de to spidse Bjærgtinder, der rage op over den snævre Gennemgang, vokse nogle gamle vantrevne Træer; de gøre Indtryk af at være Spejdere, der ere udsendte af Hæren dernede, og som med Møje og Besvær ere klatrede op paa disse utilgængelige Højder. Vi saa tilbage; under vore Fødder laa Skoven som en uhyre Kumme, fyldt med Grønt, det forekom os, at de nøgne Klipper, som dannede dens Yderkant, naaede op til Himlen.

Ti Minutter efter stod vi ved Passet.

Et forunderligt Landskab viste sig for vore Blikke. Paa den anden Side af en Skov, mellem de totusind Meter høje Bjærge, strakte sig en Dal, hvis Mage jeg aldrig har set: en ti Mile lang Stenørken uden et Træ eller en eneste dyrket Plet. Det var Niolo, de fredløse Korsikaneres Egn, den utilgængelige Fæstning, hvorfra ingen Magt nogensinde har kunnet fordrive dem.

„Dér er det, alle vore Banditter flygter hen", sagde min Ledsager til mig.

Lidt efter stod vi paa Bunden af den underskønne Bjærgdal.

Her var ikke en Plante, ikke et Græsstraa at opdage; saa langt vi kunde øjne saa vi Granitten funkle i Straalerne af en flammende Sol, der syntes at være anbragt over denne Stenslugt i den udtrykkelige Hensigt at drive Temperaturen op til Glødhede.

Kaster man et Blik paa de omgivende Klipper, hvis øverste Del er af Porfyr, overraskes man af det Skue, der her møder én. Bjærgkammene ligne røde, takkede Koralgrene, og deres ejendommelige Farvepragt meddeler Himlen bagved dem et ganske matblegt, lilla, lysviolet Skær. Længere nede tindrer Granitten med sølvgraa Blink, og under vore Fødder er den knust til Atomer, forvandlet til et Slags skinnende Støv, som vi træde paa. Til den ene Side baner en lille Flod sig med Larm og Brus Vej gennem sit snævre, bugtede Leje. Vi blændes af Lyset og segner næsten under den trykkende Varme. Den urolige lille Strøm haster af Sted ligesom for snarest muligt at slippe ud af disse Indsnævringer, hvortil den har forvildet sig, og som intet Vand kan frugtbargøre — den vil bort fra denne Ovn, der med Begærlighed opsuger dens Væde uden dog at forfriskes deraf.

Paa højre Side af Vejen rager et lille Trækors op af en Stendynge. Her var et Menneske blevet myrdet, og jeg sagde til min Ledsager: „Fortæl mig en Gang noget om Eders Banditter."

„Ja", svarede han, „De skal faa den frygtelige Sainte-Lucies Historie at høre — ham har jeg selv kendt, og han var den berømteste af dem alle.

Hans Fader blev dræbt i et Sammenstød med en ung Mand fra Egnen, og Sainte-Lucie boede nu alene sammen med sin Søster. Han var en stakkels skrøbelig Dreng, lille af Vækst, sygelig og ganske blottet for Energi. Han undsagde ikke sin Faders Drabsmand. Skønt alle hans Slægtninge tiggede ham om at hævne sig, vendte han det døve Øre til og brød sig hverken om deres Trusler eller deres Bønner. Hans Søster berøvede ham da i sin Harme efter gammel korsikansk Skik hans sorte Klæder, han maatte ikke bære Sorg for en Mand, som laa uhævnet i sin Grav. Denne Forhaanelse gjorde intet Indtryk paa ham; han vovede ikke at tage sin Faders endnu ladte Bøsse ned fra Krogen, saa vilde han hellere lukke sig inde for at undgaa Kammeraternes ringeagtende Blikke.

To Maaneder forløb. Han lod til at have glemt alt, endogsaa den Forbrydelse, hans Fader var bleven Offer for, og han levede stadig skjult sammen med sin Søster.

En skøn Dag gik den unge Mand, som var mistænkt for Mordet, hen og giftede sig. Da Sainte-Lucie hørte det, syntes det ikke at interessere ham synderligt, men saa hændte det, at Brudgommen, formodentlig paa Trods, lagde Vejen til Kirken om ad de to Søskendes Hus. Da Brudefølget trak forbi, sad de ved Vinduet og spiste Kager. I det samme blev Sainte-Lucie greben af en Skælven, han rejste sig tavs, gjorde Korsets Tegn, tog Bøssen, der hang over Ildstedet, og gik ud.

Naar han senere omtalte denne Begivenhed, plejede han at sige: „Jeg ved ikke, hvad der gik af mig, det var, som om mit Blod pludselig kom i Kog, jeg kunde mærke, det var til ingen Nytte at stride imod, det *maatte* gøres, og jeg gik hen og gemte Bøssen paa Vejen til Corte.

En Time efter kom han tilbage uden Bøsse og saa som sædvanlig træt og sørgmodig ud. Hans Søster antog ikke, han tænkte paa, hvad

der var hændet om Formiddagen, men i Skumringen blev han borte for hende.

Hans Fjende agtede samme Aften tillige med sine to Brudesvende at begive sig til Corte.

De vandrede syngende hen ad Vejen, da Sainte-Lucie med ét stod for dem, saa Morderen lige i Ansigtet og raabte: „Nu er Øjeblikket der!"

Saa satte han ham Bøssen for Brystet og skød.

Den ene af Brudesvendene tog Flugten, den anden stod og stirrede paa Sainte-Lucie og sagde den ene Gang efter den anden: „Men Sainte-Lucie, hvad er det dog, Du har gjort?"

Han vilde løbe til Corte for at tilkalde Hjælp. Men Sainte-Lucie raabte til ham: „Hvis Du rører Dig af Pletten, skyder jeg Benet i Stykker paa Dig. Den anden vidste, hvor frygtsom han altid havde været og sagde: „Det tør Du ikke". Han gav sig til at løbe, men et Øjeblik efter fik han en Kugle gennem Laaret.

Sainte-Lucie gik hen til ham og sagde: „Jeg vil se paa dit Saar, hvis det ikke er farligt, lader jeg Dig ligge, er det dødeligt, giver jeg Dig Naadestødet."

Han undersøgte Saaret, ansaa det for at være dødeligt og ladede igen langsomt sit Gevær; derefter opfordrede han den Saarede til at bede en Bøn og skød ham en Kugle gennem Hovedet.

Dagen efter var han ude i Bjærgene.

Nu skal De høre, hvad Sainte-Lucie senere udrettede.

Politisoldaterne arresterede hele hans Familje; hans Onkel, Præsten, som mistænktes for at have tilskyndet ham til at hævne sig, blev efter Anklage af den Dræbtes Slægt sat i Fængsel. Men han slap ud, skaffede sig en Bøsse og drog ud i Kratskovene til sin Nevø.

Saa dræbte Sainte-Lucie sin Onkels Anklagere, den ene efter den anden, og stak Øjnene ud paa dem, for at lære andre Mennesker, at man aldrig maa sværge paa noget, man ikke har set med sine egne Øjne.

Han dræbte alle sin Fjendes Slægtninge og Venner. Han huggede 14 Politisoldater ned og han brændte Husene af over Hovedet paa sine Modstandere og var lige til sin Død den frygteligste af alle de Banditter, som i Mands Minde har levet paa Korsika."

* * *

Solen var ved at gaa ned bag Monte Cinto, og Granitbjærgets uhyre Skygge faldt hen over Dalens Granit. Vi gik hurtigere til for inden Nattens Frembrud at naa den lille Landsby Allertaccio, hvis Huse hang ud over Kløften og saa ud som en Dynge Sten, loddede fast til Bjærgets Side.

Jeg gik og tænkte paa Banditten og sagde til min Ledsager: „Hvor den Blodhævn dog er en forfærdelig Skik".

Han svarede i en resigneret Tone: „Ja, hvad skal man sige til det, man er jo dog nødt til at opfylde sin Pligt!"

Kaptajnen paa „Polarstjernen".

Af A. Conan Doyle.

Oversat af Aage Barfoed.

2. Fortsættelse.

Vi har tidligere forsøgt et dristigt Vovestykke og haft Held med os, saa fordi vi nu har forsøgt et, og det er gaaet galt, er der ingen Grund til at beklage sig over det. Skulde virkelig det værste hænde, saa kan vi dog over Isen naa Land, samle os et Oplag af Sæler og saaledes holde os i Live til Foraaret. Men saa vidt vil det dog nu ikke komme; thi vi vil faa den skotske Kyst i Syne i mindre end tre Uger. Nu foreløbig maa enhver leve paa halv Ration — det gælder os alle, vi er lige gode om det. Men værer ved godt Mod; vi skal nok slippe gennem denne Fare, som vi er slupne gennem saa mange før."

Disse faa simple Ord havde en stærk Indflydelse paa Mandskabet. Den tidligere Misstemning imod ham var fuldstændigt borte, og den gamle Harpuner, som jeg allerede har nævnet for hans Overtros Skyld, stemte i med tre Hurraer, som blev sekunderet af alle de øvrige.

16. Sept.

Vinden er i Løbet af Natten gaaet om i Nord, og Isen viser Tegn til at ville løsnes. Stemningen er god blandt Mandskabet tiltrods for, at de ere blevne satte paa halv Ration. Der er fyret under Kedlen, for ikke at spilde Tid, hvis der skulde vise sig Lejlighed til Hjemfart. Kaptajnen er i straalende Humør, skønt der over hans Ansigt stadig hviler dette forfærdede Udtryk, som jeg tidligere har bemærket. Denne hans Overstadighed forvirrer mig mere end hans tidligere Nedtrykthed; jeg kan ikke forstaa det.

Jeg tror, at jeg et Steds før i min Dagbog har fortalt, at en af hans Besynderligheder er den, at han aldrig tillader nogen at komme ind i hans Kahyt, men at han selv reder sin Seng samt gør al anden Gerning ham selv vedkommende. Til min Forbavselse gav han mig i Dag Nøglen og bad mig at tage Tiden paa hans Kronometer, da

han netop var i Færd med at beregne Solens Højde.

Det er et bart lille Rum, blot med et Vadskebord og nogle faa Bøger, men ellers intet undtagen nogle Billeder paa Væggene. Største Delen af disse er nogle smaa Olietryk, men der var dog en Akvarelskitse, som tiltrak sig min Opmærksomhed. Det var øjensynligt et Portræt, og ikke et af disse, af Sømændene saa yndede Billeder, der forestiller en ideel Skønhed. Det var umuligt, at en Kunstner af sig selv skulde have udtænkt en saa besynderlig Blanding af Karakter og Sentimentalitet. De slørede, drømmende Øjne med deres lange Vipper og den brede lave Pande, der endnu ikke var mærket af Tanker eller Bekymringer, stod i den stærkeste Modstrid med den skarptskaarne, fremstaaende Mund og det bestemte Drag om Underlæben. Underneden i et af Hjørnerne var skreven „M. B. 19 Aar.“ At et Menneske, der ikke er mere end nitten Aar, kan besidde et saadant Udtryk af Viljestyrke, synes mig aldeles utroligt. Det maa have været en ganske ualmindelig Kvinde. Hendes Ansigt har gjort et saadant Indtryk paa mig, og det skønt jeg kun fik det flygtigt set, at jeg vilde kunne tegne det Træk for Træk her i min Dagbog, hvis jeg overhovedet kunde tegne. Gud ved, hvilken Rolle hun har spillet i Kaptajnens Liv. Han har hængt Billedet for Fodenden af Sengen, saa han stadig har det for Øje. Hvis han var en mindre indesluttet Mand, saa vilde jeg spørge ham ud.

11,20 Form.

Kaptajnen er lige gaaet i Seng efter en lang og interessant Samtale om almindelige Emner. Naar han vil, kan han være en saare indtagende Selskabsmand, overordentlig belæst og med en egen Evne til at udtale sine Meninger bestemt, uden i nogen Henseende at være paastaaelig. Jeg hader saadan at faa mine egne Meninger slaaet af Marken.

Ved at tale sammen, kom vi ind paa den moderne Spiritisme, og jeg tillod mig nogle spøgende Bemærkninger om Slades Bedragerier, i hvilken Anledning han, til min store Forbavselse paa det indstændigste advarede mig imod at skære alle over en Kam og paastod, at man saa ligesaa godt kunde brændemærke Kristendommen som en Vildfarelse, fordi Judas, som bekendte denne Religion, var en Slyngel.

Bagefter sagde han mig kort Godnat og trak sig tilbage til sin Kahyt.

Der blæser stadig en frisk Vind fra Nord. Nætterne er lige saa mørke nu, som de er i England. Jeg haaber, at vi i Morgen skulle blive udfriede af vort Fængsel.

17. Sept.

Nu har Spøgelset været der igen. Gud være lovet, at vi har stærke Nerver. Disse stakkels Menneskers Overtro i Forbindelse med den Fortælling, de med den største Alvor og Overbevisning giver til Bedste, vilde faa Haarene til at rejse sig paa Hovedet af enhver, der ikke var vant til sligt.

Der er mange Variationer over Temaet, men Hovedindholdet af dem alle er dog, at noget uhyggeligt har svævet omkring Skibet hele Natten, og at Sandie M'Donald fra Peterhead og lange Peter Williamsen fra Shetland, samt Hr. Milne har set det; der er altsaa tre Vidner, saa der kan gøres et større Nummer ud af dette, end Andenstyrmanden formaaede af det første.

Jeg talte med Milne om det efter Frokost og foreholdt ham, at han skulde holde sig for god til saadant noget Vindmageri, og at han som Overordnet burde foregaa Folkene med et bedre Eksempel. Han rystede ildevarslende paa sit vejrbidte Hoved og svarede med en ejendommelig Forsigtighed: Maaske og maaske ikke, Hr. Doktor. Se, jeg kalder det nu just ikke et Spøgelse, for jeg tror ikke fuldt og fast paa Spøgelser og den Slags, skønt der jo er mange som paastaar, at de har set saadant og noget, der var meget værre. Jeg lader mig ellers ikke let forskrække, men maaske det ogsaa var løbet Dem koldt ned ad Ryggen, hvis De havde været i mit Sted i Nat og set den forfærdelige Skikkelse, som bleg og grufuld svævede snart her snart der, grædende og bedende i Mørket som et lille Lam, der har mistet sin Moder. Saa vilde De maaske ikke saa overlegent kalde det for Kællingesnak; det tror jeg idetmindste ikke.“

Jeg saa, det var haabløst at tale ham til Fornuft, hvorfor jeg indskrænkede mig til at bede ham gøre mig den personlige Tjeneste at kalde paa mig, næste Gang Spøgelset viste sig — en Anmodning, som fik ham til at udstøde de inderligste Hjertesuk i Haab om, at en saadan Lejlighed aldrig maatte komme.

Som jeg havde haabet, er Isørkenen bag os bleven gennemskaaret af mange tynde, blaa Vandstriber, som spreder sig i alle Retninger. Vi befinder os i Dag paa den 80° 57“ nordlige Breddegrad, hvilket viser, at der er stærk sydlig Drift i Isen. Skulde Vinden vedblivende være os gunstig, saa vil Isen drive bort lige saa hurtigt, som den samlede sig. I Øjeblikket kan vi ikke gøre andet end holde Dampen oppe, vente — og saa for Resten haabe det bedste.

Nu er jeg snart bleven fuldstændig Fatalist. Naar man kun beskæftiger sig med saa upaalidelige Faktorer som Vind og Is, kan man ikke blive andet.

Denne megen Spøgelse-Snak har haft en uheldig Indflydelse paa Kaptajnen. Jeg var bange

for, at det skulde ophidse hans nervøse Temperament, og gjorde alt, hvad jeg kunde, for at skjule Historien for ham; men uheldigvis kom han til at høre en af Folkene tale noget derom, og saa forlangte han at høre det alt. Som jeg havde ventet, gav det Stødet til, at hans skjulte Afsindighed brød ud i forstørret Skikkelse.

Jeg kan næppe faa i mit Hoved, at det er den samme Mand, som igaar Aftes diskuterede Filosofi med den mest kritiske Skarpsindighed og den klareste Forstand. Han iler frem og tilbage oppe paa Kommandobroen som en Tiger i sit Bur, standser af og til for at strække Hænderne ud med en Bevægelse, der udtrykker den dybeste Længsel og Smerte, og stirrer utaalmodigt ud over Isen. Han gaar hele Tiden og taler med sig selv, og engang raabte han: Kun en lille Tid, min Elskede, kun en lille Tid.

Stakkels Menneske. Det er sørgeligt at se en dygtig Sømand og fuldendt Gentleman i en saa elendig Stilling og at tænke sig, at Indbildning og Vildfarelse kan kue et Menneske, som modigt trodsede enhver Fare.

Har Nogen nogensinde været i en Situation som denne, mellem en sindssyg Kaptajn og en aandeseende Styrmand?

Jeg tror næsten, jeg er det eneste fornuftige Menneske ombord — dog med Undtagelse af Anden-Styrmanden, som forøvrigt er noget af en Drøvtygger, og som ikke vilde forstyrre en Kat, naar blot ingen kom ham og hans Værktøj for nær.

Isen løsner sig stadigt mere, og der er godt Haab om, at vi i Morgen tidlig kan begynde Rejsen. Man vil sikkert tro, at jeg selv laver det, naar jeg hjemme fortæller dem om alle de mærkelige Ting, der er hændt mig.

Kl. 12 Middag.

Jeg har haft en voldsom Forskrækkelse, men er dog heldigvis roligere nu, takket være et godt Glas Brændevin. Jeg er ganske mig selv, hvad min Haandskrift vil bevise.

Sagen er, at jeg med egne Øjne har set noget meget mærkværdigt, og jeg begynder næsten at tvivle om, at jeg havde Ret, da jeg stemplede alle Folkene ombord som gale, fordi de svor paa, de havde set Ting, som stod i Modstrid med min Fornuft. Det er jo meningsløst at lade sig paavirke af en saadan Bagatel, og dog — som det kom oven paa al denne Forskrækkelse — havde det en forøget Betydning, saaledes at jeg nu, efter at have oplevet dette, som jeg vel ellers vilde have smilet ad, hverken kan tvivle om Mansons eller Styrmandens Beretning. Denne Gang var det ikke noget synligt — blot en Lyd, det var alt.

Jeg kan ikke vente, at nogen som læser dette, hvis da overhovedet nogen kommer til at læse det, vil kunne sætte sig ind i mine Følelser eller forstaa den Virkning, som det havde paa mig i det Øjeblik.

Aftensbordet var færdigt, og jeg gik paa Dækket og fik mig en stille Pibe, inden vi skulde til Sengs. Natten var meget mørk — saa mørk, at jeg, naar jeg stod under en af Baadene, ikke kunde se Officeren paa Kommandobroen. Jeg troer, jeg allerede tidligere har omtalt den umaadelige Stilhed, som hersker paa disse frosne Søer. I en hvilken som helst anden Del af Verden, — der faar være saa goldt, der være vil — er der dog altid en svag Vibreren i Luften, en næsten umærkelig Summen, som kommer enten fra fjærntliggende Menneskeboliger, fra Træernes Blade, eller Fuglenes Vinger, eller fra en svag Bølgen i Græsset, som bedækker Jordsmonnet. Man kan ikke nøjagtig skælne Lyden, og dog vilde man savne den, hvis den ophørte. Det er kun over disse arktiske Søer, at den dybe uudgrundelige Stilhed ruger og paatvinger sig En med hele sin knugende Virkelighed. Trommehinden er spændt for at opfange den svageste Støj, og fanger hurtigt hver tilfældig Lyd paa Skibet.

Jeg stod i denne Tilstand lænet mod Bolværket, da der lige neden under mig opløftede sig et Skrig, der lød skarpt og skingrende i Nattens Stilhed, og som begyndte, forekom det mig, paa en Tone, som aldrig en Primadonna har naaet, og steg derfra højere og højere, indtil det kulminerede i et Klageskrig, saa fuldt af Dødskval, som kunde det have været et sidste Raab fra en fortabt Sjæl.

Det aandeagtige Skrig lyder endnu i mine Øren.

Kval, uudsigelig Kval udtrykte det, og uendelig Længsel, og dog var det, som dirrede der gennem det alt en ubevidst jublende Klang. Det lød lige ved Siden af mig, og dog kunde jeg ikke opdage noget, da jeg stirrede ud i Mørket. Jeg ventede lidt, men hørte ikke nogen Gentagelse af Lyden, og gik saa ned, rystet i mit Inderste, som jeg aldrig før havde været det i mit Liv. Da jeg gik ned ad Agterlugen, mødte jeg Hr. Milne, som skulde op og skifte Vagten.

„Naa Hr. Doktor“, sagde han, „det er maaske ogsaa Kællingesnak? Det er maaske Overtro? Hvad tænker De om det nu?“

Jeg var nødt til at gøre den gode Mand min Undskyldning og sige ham, at jeg var lige saa betaget af det, som han var. Maaske vi i Morgen vil se anderledes paa Sagen; for Øjeblikket vover jeg knap at skrive alt, hvad jeg tænker. Naar jeg i Fremtiden læser, hvor rystet jeg har været ved denne Lejlighed, saa vil jeg foragte mig selv, fordi jeg kunde være saa svag.

18. Sept.

Har tilbragt en søvnløs og daarlig Nat og er endnu rystet af den forunderlige Lyd. Kaptajnen ser heller ikke ud til at have haft nogen Hvile, for hans Ansigt er fortrukket og Øjnene underløbne. Jeg har ikke fortalt ham om min Hændelse forrige Nat og skal nok vogte mig derfor. Han er allerede tilstrækkeligt rastløs og ophidset; snart staar han, snart sidder han; det er ham øjensynligt umuligt at være rolig.

Som jeg havde ventet, viste der sig til Morgen god Forandring i Isen, saa vi kunde lette vort Isanker og sejle 12 Mil i vestlig Retning; saa blev vi stoppede af en Ismasse saa kompakt, som nogen af dem, der ligger bag os. Det standsede fuldstændig vor videre Fart, saa vi blev nødte til at kaste Anker igen og vente, indtil den driver bort, hvad den sandsynligvis vil i Løbet af 24 Timer, hvis Vinden holder sig. Vi saa mange sortsnudede Hvaler i Vandet, og fik skudt en, et stort Eksemplar paa mere end 11 Fod. Det er hidsige, stridslystne Dyr, som ovenikøbet skal være farligere end en Bjørn. Heldigvis er de langsomme og tunge i deres Bevægelser, saa man uden Fare kan angribe dem paa Isen.

Kaptajnen mener øjensynligt ikke, vi endnu er udenfor al Fare; men hvorfor han ser saa mørkt paa Forholdene, kan jeg ikke begribe, eftersom alle vi andre mener, at vi lykkelig og vel ere undslupne Faren, og er sikre paa, at vi snart skal være i rum Sø.

„De mener formodentlig, der er Fred og ingen Fare, Doktor," sagde han, da vi talte sammen efter Middag.

„Ja, det haaber jeg," svarede jeg.

„Vi maa ikke være saa sikre paa det — og dog, De har maaske Ret. Vi vil alle komme til at hvile hos vore Kære, ikke sandt, vil vi ikke? Men vi maa alligevel ikke være for sikre i vor Sag, — nej vi maa ikke være for sikre."

Han sad tavs nogen Tid og saa ud, som om han overvejede en hel Del.

„Se her," fortsatte han, „det er en farlig Plads her, og dog den bedste, — den mest udsatte, den farligste Plads. Jeg ved om Folk, der er forsvundne meget pludselig i dette Land. Et eneste Spring kan undertiden gøre det — et eneste Spring, og De gaar til Bunds med et Pladsk, og kun en Boble paa det grønne Vand viser, hvor De sank. Det er underligt nok —" fortsatte han med en nervøs Latter — „men i alle de Aar, jeg har været her i dette Land, har jeg aldrig tænkt paa at gøre Testamente, ikke fordi jeg har noget videre at efterlade mig, men en Mand, som er udsat for Fare, han skulde altid have alt ordnet og bestemt. Synes De ikke?

„Ganske rigtigt," svarede jeg, uden at begribe, hvor i Verden han vilde hen. (Fortsættes).

I Heksekøkkenet.

Et Besøg hos Tivolis Kunstfyrværker.

Hvad Champagneknaldet er ved en Festmiddag — Stemningens Kulminationspunkt, Livsglædens kaade Fanfare — det samme er Fyrværkeriet ved en Tivolifest. Mangen Københavner skumler over Sparsommeligheden og den stadige Gentagelse. Men se om han nogen Sinde gaar sin Vej, før han har faaet Fyrværkeriet med — aldrig! Pif — paf — puf — Guldregn, aah! . . . først da er Glædens Bæger tømt til Bunden.

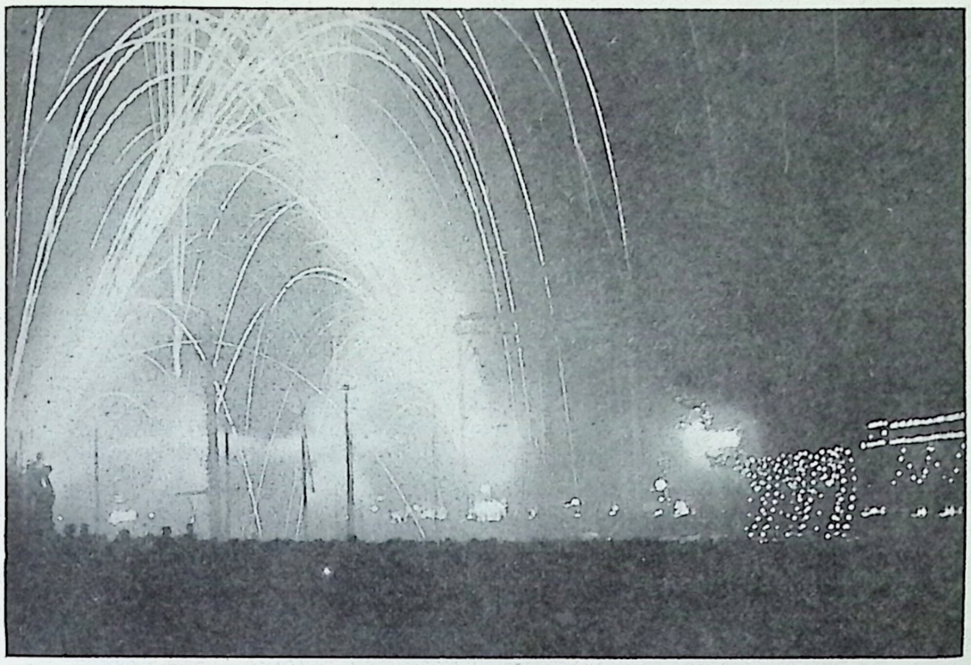
For Resten er da Tivolis Fyrværkerier ingenlunde saa fattige, som mange Skumlere — og allersnarest de, der slet ikke har haft Lejlighed til anstille Sammenligninger med andre Steders Ildkunst — saa gerne vil paastaa. Ganske vist, Udgifterne maa holdes indenfor visse Grænser. — Prisen for et sædvanligt Tivolifyrværkeri er 200 Kr., men saa maa Fyrværkeren, Hr. *Busch* selv bære Risikoen i Tilfælde af daarligt Vejr. Til Gengæld paastaar berejste Folk, at Hr. Busch er uovertruffen med Hensyn til den Præcision, hvormed hans Fyrværkeri tændes og slukkes, den maskinmæssige Nøjagtighed, hvormed det vanskelige Element lystrer hans Beregninger, og den Smag, der anvendes i hans Farvesammenstillinger.

Busch, Tivolis Kunstfyrværker.

Hr. Busch, Tivolis „Ildgerningsmand" — en Brander ved denne Lejlighed turde formentlig ingen Undskyldning have nødig — har sit Laboratorium langt ude paa Enghavevej, helt nede mod Kallebodstrand, hvor han paa Magistratens Grund har opført et lille Stenhus og flere Træhuse, i hvilke der arbejdes Sommer og Vinter af 7—8 Personer.

Pyroteknikken er Fag, der kræver langt større Tid og Taalmodighed, end mange maaske tror. Det Fyrværkeri, der afbrændes en Søndag Aften i Løbet af nogle Minuter, har kostet mange Dages og Maaneders Arbejde, inden det naaede sin flygtige Bestemmelse.

Det store Bombardement.
Fotograferet alene ved Raketternes Lys (specielt for „Hver 8. Dag").

ved forskellige Tilsætninger antager alle mulige Farver. Salpeter og Antimon giver et klart, hvidt Lys, forskellige Kobberforbindelser blaat, Strontiansalte giver rødt, Barytsalte grønt og Natron gult. Disse kan saa yderligere blandes paa forskellig Maade, men her maa Fyrværkeren gaa særlig varsomt til Værks og kunne sin Kemi, thi ellers gør han let Ulykker. Svovl maa saaledes ikke komme sammen med klorsurt Kali, da denne Blanding kan være selvantændelig, og andre Stoffer kan indgaa lige saa uheldige Forbindelser.

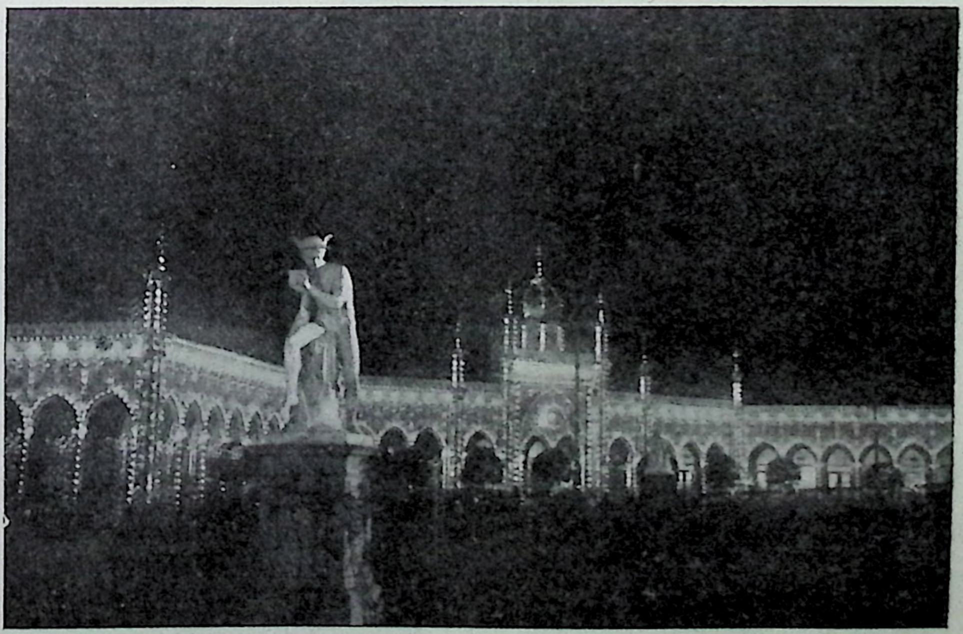
De farvede Masser fyldes paa Rør til „romanske Lys" eller formes som smaa Tærninger af Konsistens som Kridt og Størrelse som en Nød, og fyldes i Karduserne til Bomber og Raketter. Ildfunker bestaar af Staalfilspaan, der blandes i Krudtet.

Og hvordan faar man Raketterne til at fløjte? Ikke, som mange vist tror, ved Hjælp af en virkelig Fløjte, der ved sin Fart gennem Luften sættes i Bevægelse, men den pibende Raket er en Patron med pikrinsurt Kali, et voldsomt eksplosivt Stof, som Hr. Busch selv maa lave, da han ikke kan faa det forsendt som Stykgods. Idet Indholdet antændes og fuser ud af Patro-

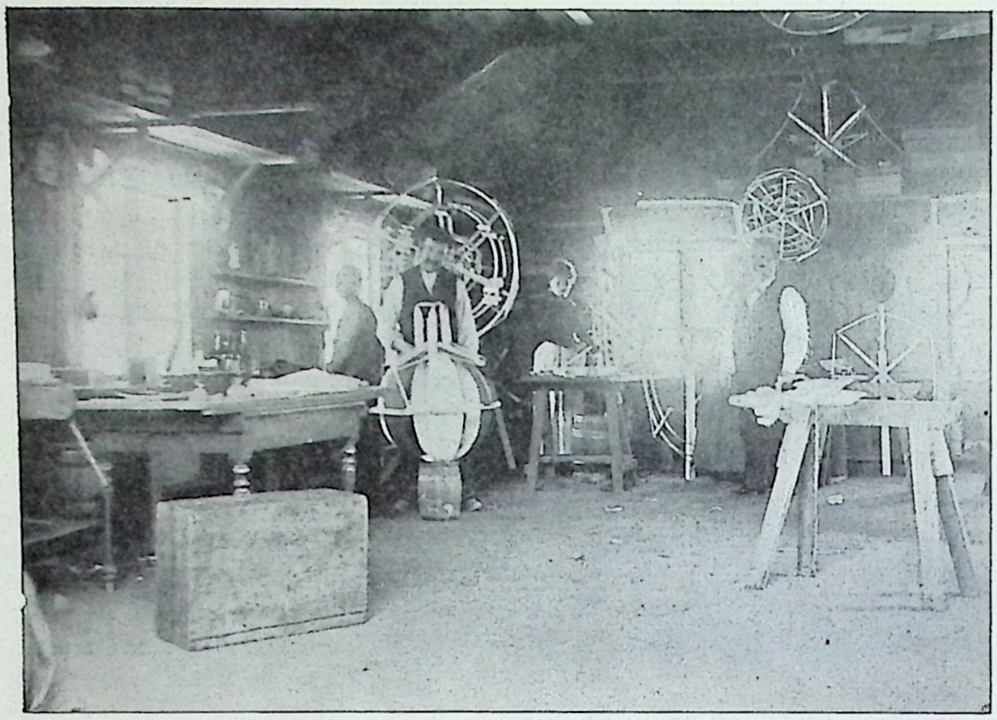
Da nemlig de brændbare Satser i Fyrværkerisager kun kan holde deres rette Tørhed i faa Dage, maa de først paafyldes kort før Benyttelsen. Til Gengæld er Tilvirkningen af Stel, Hylstre, Ledninger o. s. v. forbunden med saa megen Besvær og maaske med saa stor Paapasselighed, at Hastværk her vilde være mere end Lastværk. Alene Papiret, der benyttes, maa nøjagtig undersøges og ofte behandles forskelligt for hvert nyt Parti, idet Kvaliteten ikke er konstant. Den mindste Fejl under dette Arbejde kan let bevirke, at Papiret springer under Antændelsen, og hele Herligheden kan da let gaa i Lyset paa en alt andet end programmæssig Maade.

Ikke mindre samvittighedsfuldt maa man gaa til Værks ved Fyldningen. Hvem tænker sig vel, at en af de store Krudtpatroner, der ved at afbrændes sætter Hjulene i Bevægelse, og som ofte maa anbringes i Snesevis, maa fyldes med Melkrudt et Fingerbøl fuldt ad Gangen, og hver saadan Dosis stampes med Kølle adskillige Gange for at Ladningen kan blive tilstrækkelig kompakt?

Krudtet, som er af en særlig pulverfin Form, giver Farten i det hele, men det straalende, farvede Lys skyldes klorsurt Kali, som

Den bedste Tilskuerplads under Fyrværkeriet.
Fotograferet Kl. 11¼ Aften uden Magniumsbelysning (specielt for „Hver 8. Dag").

I Guldregnens og Straaleildens Værksted. — Fyrværkerne ved Arbejdet.

nen, frembringes den fløjtende Lyd. Kanonslagene er Krudtpakker, der omvikles omhyggeligt med Sejlgarn og indkapsles i Harpiks og Talg.

Har nu Kunstneren sit Materiale i Orden, begynder Sammensætningen af Kunstværkerne. De mange forskellige Hylstre anbringes med Lim paa deres Pladser og forbindes med Krudtledninger, „Stuppiner". Det er Traade, der er dyppede i en Blanding af Krudt og Gummivand og derefter tørrede. De maa intet Sted ligge blot, men beskyttes af Stuppinrør af Papir, som ved alle Sammenføjninger maa omhyggeligt overklistres. Saaledes føres Ilden fra Hr. Buschs Cigar i det afgørende Øjeblik fra Punkt til Punkt paa hele det store Ildlegeme i Løbet af nogle faa Sekunder.

Alt dette viste og forklarede Hr. Busch os, medens han førte os om i sit lille jordiske Paradis, som vi saa smaat havde tænkt os som et Helvede. Hunde logrede, Høns kaglede og Roser blomstrede paa hver ledig Plet mellem disse Bygninger, der bag deres Trævægge rummer Kræfter nok til at lægge en By i Aske.

Hr. Busch, der nu er en Mand paa et Par og treds, begyndte som Snedker og Instrumentmager, men overtog i Aaret 1882 Leverancen til Tivoli efter Amici. Foruden Tivoli forsyner han omtrent hele vor Handelsflaade og Statsbanernes Skibsfart med Raketter og leverer en Mængde mindre Fyrværkerier til Provinserne.

Emil Bock.

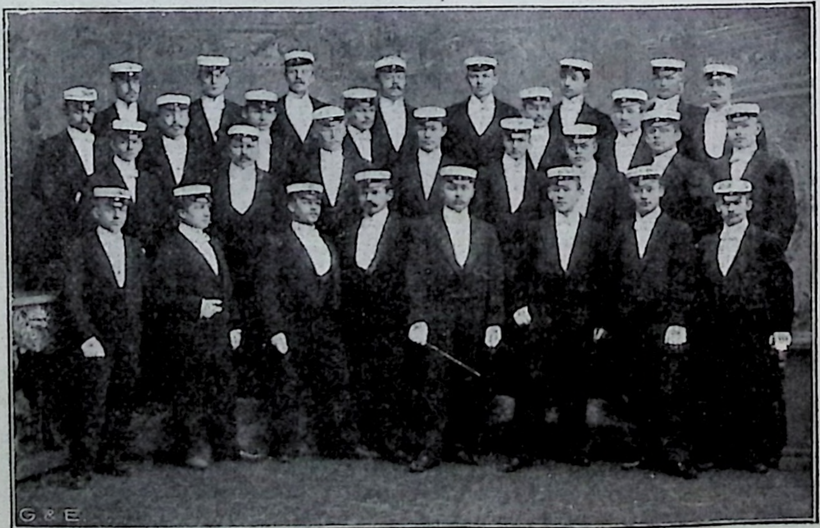
Det finske Sangerkor.

Magister Klemetti.

Om noget fryder det danske Øre, da er det Studentersang. Endnu saa længe efter lyder de „muntre Musikanters" klingende Skæmt i vore Øren, og nu kommer deres Studenterbrødre og Landsmænd i Sangkoret: „Suomen laulu" her ned for at vise os, at Finland bestandig er ved Stemme, og at dens Ungdom endnu frejdig kan føre „Suomis Sång" paa Læben.

De fyrretyve Sangere, som har sluttet sig sammen til Koret „Suomen laulu", er en særlig udvalgt Kreds af Helsingfors Studentersangforenings allerbedste Stemmer. Dirigenten, Magister *H. Klemetti,* har med denne Skare opnaaet ualmindelige Resultater i Retning af Præcision, fin Nuancering og Sammensang.

Det finske Sangerkor.

En gammel Uniform.

En gammel Uniform, som er bleven moderne igen.

Efter en Skitse, som en af de engelske Officerer har sendt hjem, er det hosstaaende Billede tegnet. Han fortæller om den ejendommelige Situation: „Efter at General Bullers Styrke var gaaet over Tugela og Broen ved Potgieters Drift var ødelagt, opdagede vi at nogle Boerforskansninger endnu var i Behold. Da vi frygtede, at Boerne kunde besætte dem i Løbet af Natten, blev en Afdeling sendt over Vadestedet for at ødelægge dem. I paradisisk Kostume udførte de deres Hverv."

Det mindste Hus.

Vi bygger i Højden og i Bredden — med Spir og Karnap og Forsiring fra Top til Taa og Husene faar deres eget Navn i Daaben og staar og ser ned paa dem, der blot maa nøjes med et Tal, der kan adskille dem fra de andre i Rækken. I saadan en Tid er der ikke Plads for et Hus som Grønnegades Nr. 6, skønt Pladsen, det optog, kun var yderst beskeden.

Bort maatte det, for — som alle smaa Kapitalværdier i vore Dage — at lade sig opsluge af Storkapitalen. Sikkert var Nr. 6 den mindste Façadeejendom i København.

Dens hele Gadelinje var kun en 3—4 Alen, Dybden vel en Smule større, og med en vis Forbavselse læste man de store Ord paa Skiltet om „Det største Oplag af Arbejdstøj —". Uvilkaarlig følte man Trang til at protestere, indtil man opdagede, at det omtalte kolossale Lager befandt sig i Ejendommen ved Siden af.

Stedet tilhørte nemlig Ejeren af de tilstødende Ejendomme, Grosserer *Vilh. Jensen*, hvis Grunde nu skal bebygges af City-Byggeselskabet og vil faa tungere Byrde at bære.

Det mindste Hus i København. (Nu nedrevet).

Et Sørgebudskab.

„Se efter, Maggie . . . din gamle Mor
hun ser desværre kun slet . . .
de skriver saa fint paa det Kontor,
og Øjet dugges saa let . . .
pas nøje paa . . . aa Maggie, han stod
i Ligdragt i Nat for min Seng . . ."

„ — Vær rolig, Mor, Vorherre er god,
han vil nok bevare din Dreng."

„Hvad staar der, Maggie? — Ti Døde blot,
og Tommy er ej deriblandt?
Aa Maggie, du ved, jeg mærker det godt,
ifald du ej taler sandt!

Er Tommy saaret? . . . men skynd dig dog,
alt nok af Uro jeg fik . . ."

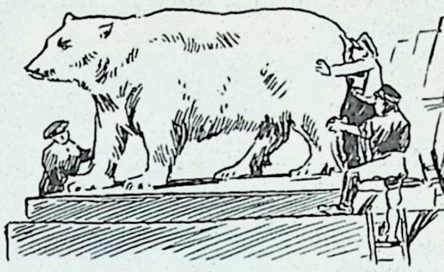
„ — Nej, Mor, jeg finder ham Gudskelov
ej heller i denne Rubrik."

„Min Dreng . . . han lever! Min egen Gut!
Kom, Maggie, saa lad os gaa . . .
hvad er der mere? . . . Er Listen ej slut?
Hvad staar du og stirrer paa?
Du skælver . . . Maggie, nu græder du!
Maggie, du talte ej sandt!"

„ — Jo Mor, men . . . otte savnes . . . endnu . . .
og der . . . er Tommy iblandt".

Karsten Colding.

Isbjørnen.

Den var kommet direkte fra Grønland til Paris, og uden paa den stod malet med store Bogstaver: „Forsigtig“ — „Skrøbelig“.

Da den var kommet paa Plads paa Udstillingen beundrede alle dens prægtige, velformede Krop.

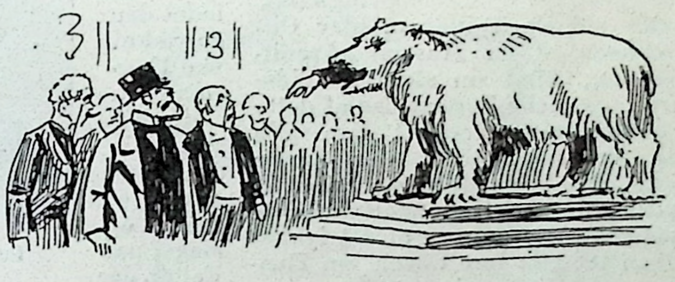
Men naar Klokken slog syv om Aftenen, og Afdelingen blev lukket, saa aabnede Bjørnen sig. Og ud kravlede to Lapper, Mand og Kvinde.

De levede af Sælhundeolie og smaa saltede Fisk, som var udstillede i Glasskabene.

Tit tog de sig tilsammen en lille Spaseretur rundt paa Terrænet og gennem Nationernes Gade.

Alt var gaaet godt indtil forleden Dag en Arm pludselig stak frem af Dyrets Gab og man hørte en Stemme raabe: „Til Hjælp!“ De to Lapper var blevne gifte lige før Afrejsen og kunde nu ikke leve rolig sammen længere.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Den Levisonske Papirforretning, som nylig havde bestaaet i 50 Aar, havde god Anledning til at fejre Jubilæumsfest, thi i dette halve Hundredaar var Forretningen naaet frem til at være den betydeligste indenfor Skandinaviens Papirhandel. Det var *Lion Levison*, Fader til den nuværende Chef, *Adolf Levison*, som lagde den første Grund gennem en udmærket ledet Detailforretning, der i Aarenes Løb slog over i en-gros-Handel og 1881 fik tilført nyt Blod gennem Optagelse i Firmaet af Stifterens to Sønner: *Isidor og Adolf Levison*. Fra Gothersgade, hvor man hidtil havde ladet sig nøje med beskedne Lokaler, flyttede man til Købmagergade 9, men snart efter tog Udviklingen en saadan Fart, at intet mindre end de voluminøse Rum i det den Gang nye Sted paa Porcellænsfabrikkens Grund kunde afgive tilstrækkelig Plads. I 1884 var imidlertid Faderen traadt ud af Firmaet og 1893 var Isidor Levison afgaaet ved Døden.

Grosserer Adolf Levison.

Siden da har Adolf Levison ene været Lederen og han har set sin Virksomhed vokse, indadtil bogstavelig op igennem fire Etager, udadtil i Anseelse og Ry. Og hvad der gav Forretningen det gode Navn, var dette, at den skyede alt, hvad der var godtkøbs i Arbejde og i Smag. Og netop fordi den følte at den havde Forpligtelser paa den gode Smags Vegne, tog den sig saadanne Side-Opgaver paa, som at reformere vore Gratulationskort.

Dødsfald.

En af Hovedstadens meget kendte Mænd, Bagermester *C. F. Lichtenberg*, er efter nogle Aars Svagelighed afgaaet ved Døden i sit 63. Aar. L., som oprindelig gik den akademiske Vej, tog polyteknisk Eksamen i 1859. Senere kastede han sig over det praktiske Liv, anlagde med Held et stort Bageri og viede sig til Haandværkerstandens Interesser. Som Bestyrelsesmedlem af Industriforeningen fik han en fremragende Position, under hans Ledelse gjorde Haandværkerforeningen store Fremskridt og navnlig bør hans store Arbejde for „Alderstrøst“ i Møllegade mindes. Ved sin energiske, djærve Maade at optræde paa og ved sit sprudlende Humør forstod han at vinde Haandværkerstanden, ved gode Raad lykkedes det ham at bilægge mange Stridigheder og bære Sejren hjem. I en Række Aar havde han Sæde i Borgerrepræsentationens Udvalg, hvor hans Sagkyndighed var meget skattet. Meget vil han blive savnet af Smaakaarsfolk, hvem han i det stille gjorde godt. Den Afdøde var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Bagermester Lichtenberg.

KENDTE NAVNE.

Et ualmindelig virksomt Liv er afsluttet ved Direktør *E. Elmquists* Død. Efterat han havde taget juridisk Embedseksamen i 1874, var han en kort Tid knyttet til Diskontobanken i Aalborg og som Kompagnon i en Sagførerforretning samme Steds. Det Felt, som han imidlertid snart

Direktør Elmquist.

satte sin Kraft indpaa, blev Oprettelsen af en Husmandskreditforening. Med sin store Arbejdskraft og dybe Forstaaelse af dette Spørgsmaal overvandt han alle de Vanskeligheder, der mødte ham. Baade skriftlig og mundtlig satte han sig i Forbindelse med de politiske Ledere, saa at det lykkedes i 1880 at føre Loven om Husmandskreditforeningen igennem. Denne Forening omfatter for Øjeblikket i Jylland 36000 Interessenter og raader over en Kapital paa henved 40 Millioner. En lignende Forening af Grundejere paa Landet blev E. ogsaa Direktør for. Ligeledes blev han Direktør for Livsforsikringsselskabet „Fremtiden", der under hans kyndige Haand ret fik Betydning. Overalt var han en meget søgt Mand, i kommunale Spørgsmaal og i politiske Forhold, hvor han dog ikke tog noget bestemt politisk Stade. Han var en livsglad Natur, uegennyttig som faa og i Besiddelse af en sjælden omfattende Indsigt. Den Afdøde blev kun 49 Aar.

Kort efter at have søgt Afsked fra sit Embede som Inspektør ved den polytekniske Læreanstalt er *A. N. Ørsted*, H. C. Ørsteds Søn, afgaaet ved Døden. Det var sikkert kun med tungt Hjerte, at Ørsted havde bestemt sig til at opgive det Arbejde, som han i ganske særlig Grad var levet ind i, men han følte i det sidste Aar, at han burde unde sig selv nogen Hvile, efter at han i fyrretyve Aar havde ledet den polytekniske Ungdoms Studier og samtidig havde varetaget mangt og meget paa Felter, der laa hans Studium nær. Han vil huskes med venlige Tanker af enhver, der en Tid har opholdt sig indenfor Anstaltens Mure.

Inspektør Ørsted.

En Købmand i den store, gamle Stil var Agent *F. A. Hansen*, som nylig er død i Køge. Han havde i 1878 overtaget en gammel, anset Forretning efter H. V. Boserup og i Aarenes Løb havde han oparbejdet den til en Bedrift, som beskæftigede omtrent 50 Mennesker. Korn og Foderstoffer, Trælast og Kul, Landbrugsmaskiner og Bygningsmateriale og dertil et Dampsavværk og Maskinsnedkeri — over et saadant Omraade spænder den anselige Virksomhed. Køge By ser med Beklagelse paa Tabet af en af sine bedste Borgere, som har bragt Byen i Opkomst baade ved at fremme dens Handel, og ved sit gode kommunale Arbejde. Agent Hansen blev kun 54 Aar.

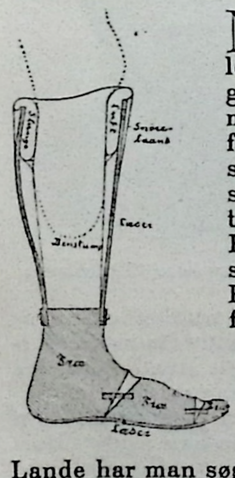
Agent F. A. Hansen.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:

GEORG KALKAR.

N. Faarup & Co.s Fabrik for kunstige Lemmer (Vesterfælledvej 1) vakte nylig Opsigt paa Lægekongressen i Berlin, hvor den mødte frem med to Patienter og forbavsede Lægerne, og er nu ogsaa repræsenteret paa Pariserudstillingen. Som Kuriosum kan fortælles, at en Mand, der først uden Held havde forsøgt en anden Konstruktion, købte et kunstigt Ben af Faarups Patent og spaserede først fra Vesterfælledvej og til Jærnbanestationen, dernæst fra Klampenborg til Fortunen, efter at have ladet baade Krykke og Stok tilbage paa Fabriken. Fra England, Amerika, og mange flere Lande har man søgt Fabrikkens Hjælp.

* * *

I den store Ejendom, der kaldes *Antonihus* — en Pryd for det nye Citykvarter — har *Julius Hansen* aabnet en af de moderne Forretninger i Kaffe, som er et Led i Tidens Trang til at specialisere paa alle Vareomraader. I Kælderen er det betydelige Lager anbragt og Brænderiet installeret. Selve Formalingen og Brændingen gaar for sig ved Hjælp af de bedste Maskiner, som vor Tid kender.

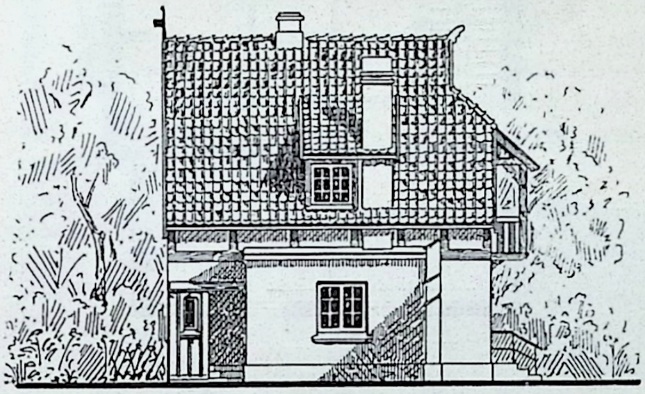
Sorgenfrigaardskvarteret ved Lyngby.

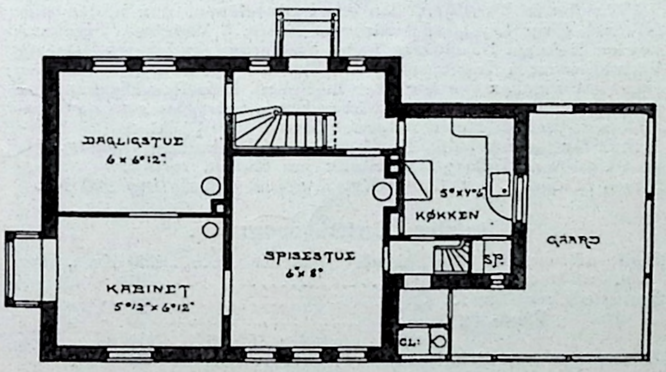
London har 22 Beboere pr. Ejendom; København har — 55!!! Disse nøgterne Tal viser, hvor uhyggelig Kasernebyggeriet har taget Overhaand i vor By til Skade for dens Sundhed og Skønhed.

Som en naturnødvendig Reaktion er nu kommen den stærke Bevægelse for at slippe bort fra Byen, ud i friere og landligere Omgivelser.

De fleste amerikanske Byer bestaar af en lille Kærne af Forretningsbygninger, omgiven af umaadelige Villakvarterer til alle Sider, hvor Folk af alle Klasser efter Arbejdstiden flygter ud pr. Bane, elektrisk Sporvogn eller Cycle. Byer paa 20—30,000 Indbyggere breder sig paa den Maade over Arealer som det halve København. I de engelske Byer farer efter Kontortiden Iltog ud i alle Retninger med Forretningsmændene.

København, der længe, efter tarveligt, tysk Spidsborgermønster klumpede sig sammen i høje Huse ved snævre Gader, har nu endelig begyndt at tage Lære

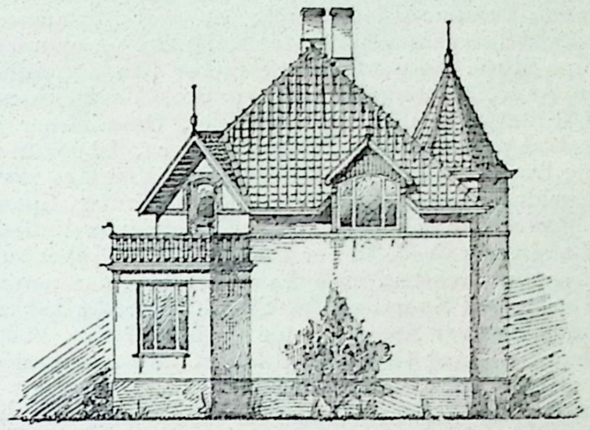
Plan af Stuen.

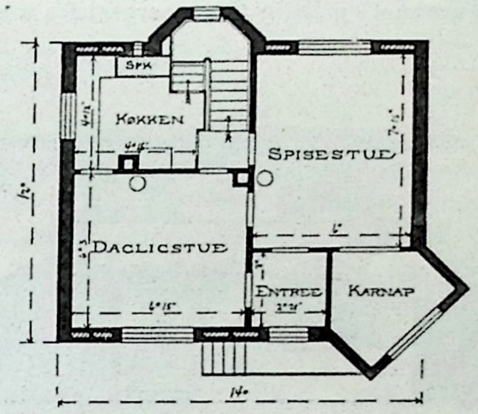
Villa for én Familje. Entré, 6 Værelser, Pigekammer, Køkken, Altan og Karnap. I Tagetagen Tørreloft og Pulterkammer, i Kælderen Vaskerum, Brændsels- og Viktualierum. Beregnet Grund 1200 □ Alen.

Pris for Grund, Villa, Kloak-, Gas og Vandindlæg, Gaardsplads med Udhus og Indhegning, Stakit om Haven, men ikke Anlæggelsen af denne, ialt *9400 Kr. Kontant Udbetaling 500 Kr.*

Aarlig Udgiftsberegning.

Rente af beregnet 1ste Prioritet (5000 Kr.)	200	Kr.	„	Øre.
Do. af Restkøbesummen	195	-	„	-
Beregnede Skatter	15	-	„	-
Do. Vand- og Vejafgift	45	-	„	-
Virkelig Udgift...	455	Kr.	„	Øre.
Afdrag paa 1ste Prioritet	25	-	„	-
Do. paa Restkøbesummen	120	-	„	-
Ialt...	600	Kr.	„	Øre.

Plan af Stuen.

Villa for én Familje. Entré, 6 Værelser, Loggia, Pigekammer og Køkken. I Kælderen Vaskerum, Brændsels- og Viktualierum. Hertil beregnet Grund 1200 □ Alen.

Pris for Grund, Villa, Kloak, Gas- og Vandindlæg, Gaardsplads med Udhus og Indhegning, Stakit om Haven, men ikke Anlæggelsen af denne, ialt *10,100 Kr. Kontant Udbetaling 500 Kr.*

Aarlig Udgiftsberegning.

Rente af beregnet 1ste Prioritet (6000 Kr.)	240	Kr.	„	Øre.
Do. af Restkøbesummen	180	-	„	-
Beregnede Skatter	15	-	„	-
Do. Vand- og Vejafgift	45	-	„	-
Virkelig Udgift...	480	Kr.	„	Øre
Afdrag paa 1ste Prioritet	30	-	„	-
Do. paa Restkøbesummen	120	-	„	-
Ialt...	630	Kr.	„	Øre.

efter Englænderne og Amerikanerne, der af alle Nationer har bedst Forstand paa Hygge og Komfort.

Vi har faaet de fornødne Samfærdselsmidler, og Arbejdstiden begrænses stadig efter engelsk Mønster; — derfor breder Villakvartererne sig nu udover Byens Omegn med forbløffende Hurtighed.

Til at faa bygget en Villa kræves almindelig 2-3000 Kr., som det ikke er Hvermands Sag at kunne raade over kontant. Derfor er det heldigt for mange, at der endelig er fremkommet et Selskab, der ikke blot sælger Folk Grund, *men ogsaa bygger Villaer for dem mod en lille Udbetaling og en meget læmpelig Afbetaling.*

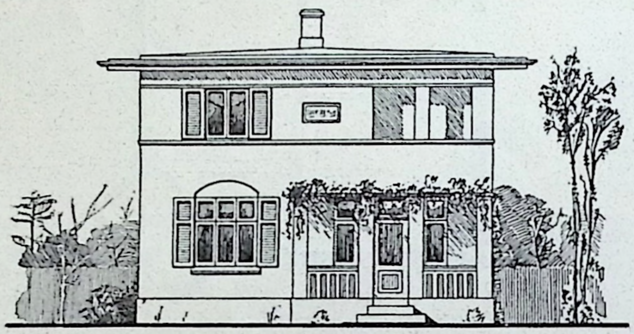
De hosstaaende Tegninger og Beregninger vil give et lille Begreb om Tilbudets Art. Køberne kan faa bygget en Villa, ganske som de vil have den, og under sædvanlig Kontrol for Arbejdets Udførelse. Nærmere Oplysninger, Kort og Tegninger faas hos Herr Overretssagfører *E. Staal.*

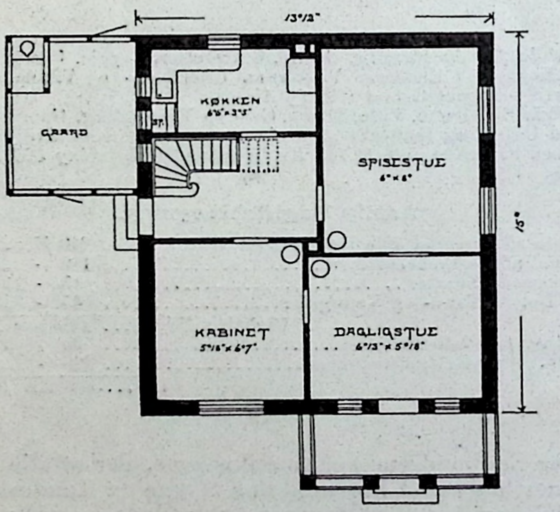
Beliggenheden behøver ingen Lovord. Alle Menne-

sker kender den berømte Tur langs Aaen fra Lyngby til Brede, og Selskabets Terræn ligger netop langs denne Aa, lige overfor det Plateau, hvor Landbrugsmusæet, Landboskolen, Højskolen og Folkemusæets gamle Bøndergaarde løfter deres smukke og ejendommelige Mure. Sorgenfri Park ligger paa den anden Side Aaen, tilgængelig ved en Bro, Vedbækbanen har 3 Stationer i og ved Terrænet, Omnibusser vil gaa til Lyngby Station, der ligger ca. 12 Minuters Gang fra Terrænet, og der er kun 3 Kvarters jævnt Cycleridt til København. Vand- og Gasinlæg, Sportspladser o. s. v. vil føje Bylivets Bekvemmeligheder til Landlivets Fred. Der er Timekørsel fra København til Lyngby, hvorhen man kører omtrent paa samme Tid som med Sporvogn fra Tivoli til Frederiksberg; og medens hver Sporvognstur koster 10 Øre, koster et Jærnbanekort til Lyngby for et helt Aar kun 45 Kr eller ca. 12½ Øre pr. Dag.

Intet Under, at det storstilede Foretagende har vakt megen Opsigt, og at der har været en livlig Valfart til Terrænet og livlig Efterspørgsel fra alle Egne af Landet, hvor Folk var ved at flytte til Hovedstaden.

Den første Snes Villaer er allerede paabegyndt dernede, og det vil næppe vare længe, før der vokser et helt Kvarter op i den dejlige Egn.

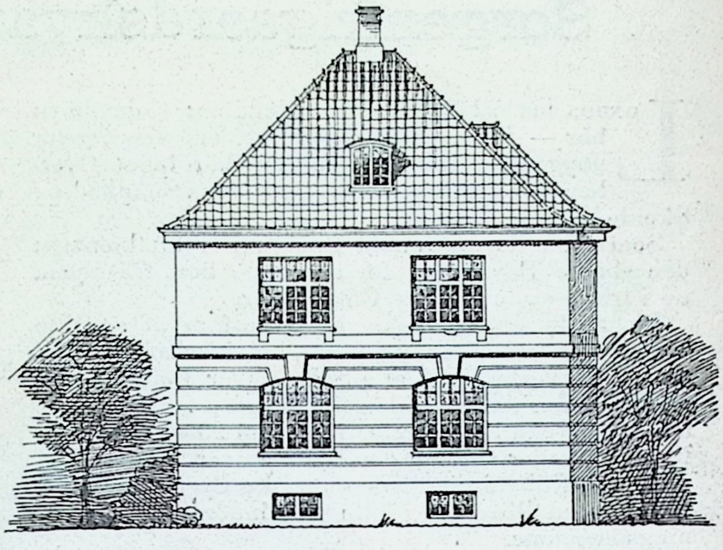
Plan af Stuen.

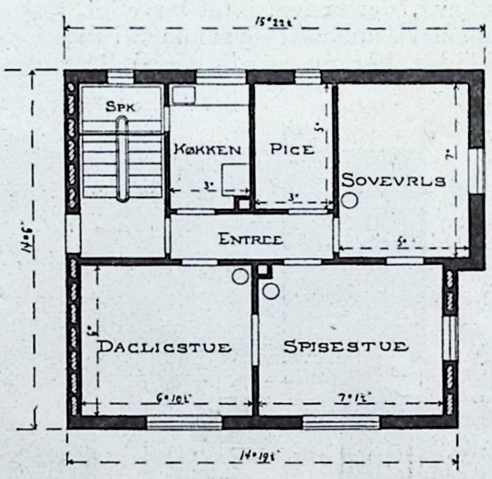
Villa for én Familje. Entré, 5 Værelser, Pigekammer, Køkken, Karnap og Altan. I Kælderen Vaskerum, Brændsels- og Viktualierum; i Tagetagen Tørreloft og Pulterkammer. Hertil beregnet Grund 1200 □ Alen.

Pris for Grund, Villa, Kloak-, Gas- og Vandindlæg, Gaardsplads med Udhus og Indhegning, Stakit om Haven, men ikke Anlæggelsen af denne, ialt *10,100 Kr. Kontant Udbetaling 500 Kr.*

Aarlig Udgiftsberegning.

Rente af beregnet 1ste Prioritet (6000 Kr.)	240 Kr.	„ Øre.
Do. af Restkøbesummen	180 -	„ -
Beregnede Skatter	15 -	„ -
Do. Vand- og Vejafgift	45 -	„ -
Virkelig Udgift...	480 Kr.	„ Øre.
Afdrag paa 1ste Prioritet	30 -	„ -
Do. paa Restkøbesummen	120 -	„ -
Ialt...	630 Kr.	„ Øre.

Plan af Stuen.

Villa for to Familjer, den ene i Stueetagen, den anden paa 1ste Sal. Hver Lejlighed bestaar af Entré, 3 Værelser, Pigekammer og Køkken. I Kælderen fælles Vaskerum samt Brændsels- og Viktualierum; i Tagetagen fælles Tørreloft samt Pulterkammer, eventuelt Pigekammer for hver Lejlighed. Indrettes Pigekamrene paa Loftet, kan Lejligheden i hver Etage betragtes som en 4-Værelsers Lejlighed. Hertil beregnet Grund 1600 □ Alen.

Pris for Grund, Villa, Kloak-, Gas- og Vandindlæg, Gaardsplads med Udhus og Indhegning, Stakit om Haven, men ikke Anlæggelsen af denne, ialt *12,000 Kr. Kontant Udbetaling 900 Kr.*

Aarlig Udgiftsberegning.

Rente af beregnet 1ste Prioritet (7000 Kr.)	280 Kr.	„ Øre.
Do. af Restkøbesummen	205 -	„ -
Beregnede Skatter	25 -	„ -
Do. Vand- og Vejafgift	70 -	„ -
Virkelig Udgift...	580 Kr.	„ Øre.
Afdrag paa 1ste Prioritet	35 -	„ -
Do. paa Restkøbesummen	180 -	„ -
Ialt...	795 Kr.	„ Øre.

HVER 8 DAG

Nr. 40. Aargang 1899—1900. Søndagen den 1. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

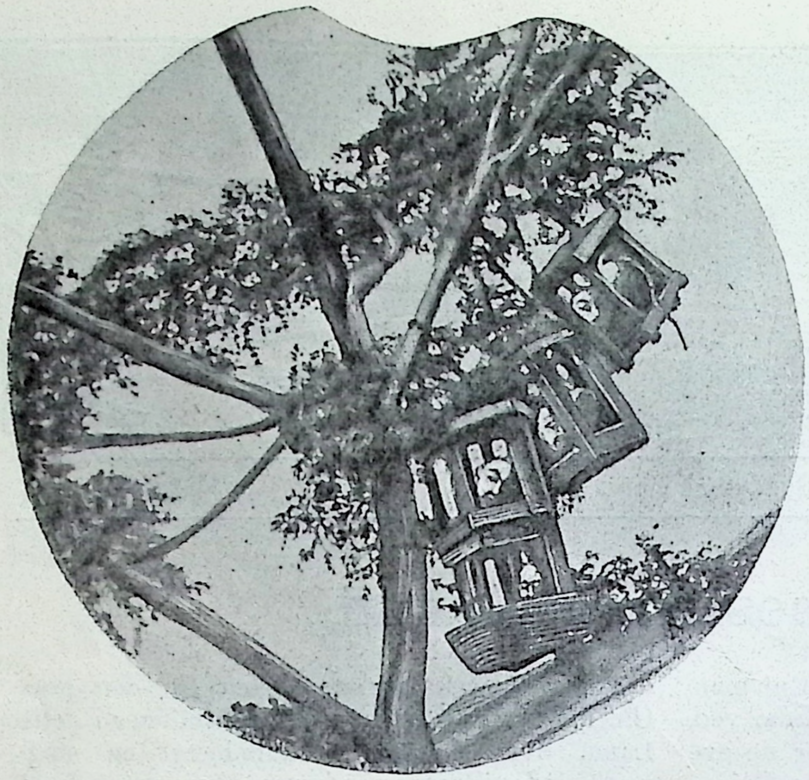
Den kinesiske Opstand.

Der gaar sjældent noget Aar, uden at man hører om lokale Uroligheder i Kina, ved hvilke det navnlig gaar ud over de evropæiske Missionærer. Saadanne Episoder er i Reglen rent forbigaaende, og de evropæiske Magter tvinger de kinesiske Myndigheder til at straffe Urostifterne paa det strængeste. De bliver halshuggede og deres Hoveder udstillede i et skrækindjagende Udstyr, omtrent som man hænger døde Krager ud i Kornmarkerne til Skræk og Advarsel for Ligesindede.

Mere ondartede end de sædvanlige Smaatumulter synes de Uroligheder at være, som de saakaldte „Boksere“ nu har anstiftet, og for hvis Skyld de evropæiske Magter har set sig nødsagede til at spænde Sværd ved Lænd. — De hemmelige Selskaber, af hvilke Bokserne nu er et af de videst forgrenede, har fra den graa Old hørt til de hævdvundne Institutioner i dette Land, hvis Kultur var kulmineret og stagneret, inden Evropas endnu var begyndt. Saa at sige hver Kineser hører til et saadant Selskab — selv Tiggerne har deres — og deres officielle Formaal er gerne overordentlig respektable: Pietet mod Forfædrene, indbyrdes Hjælp, Livsforsikring, Afhold (Vegetarianeren) o. s. v. Enkelte Selskaber menes dog ogsaa at have Trolddom paa Programmet. I Virkeligheden har de dog ofte grebet ind i Politiken, og de Revolutioner, de har afstedkommet, løber op i Snesevis. Det ene Dynasti efter det andet, tatariske, mongolske og mandschuriske, har afløst hinanden som Følge af disse Omvæltninger. „Bokserne“ har, hvad der lyder ret besynderligt, Program-

Kinas virkelige Herskerinde. (Efter en kinesisk Akvarel).

Til Skræk og Advarsel.
(Kinesiske Voldsmænds Hoveder ophængte i et Træ).

met: „Støt Dynastiet — bort med de Fremmede!“ Det er derfor ikke til at undre sig over, at man anser Kejserhoffet for at spille under Dække med Oprørerne. Navnet har de faaet ved en morsom Misforstaaelse. Deres kinesiske Navn er *Tachuan*, som simpelthen betyder „Det patriotiske Forbund“. Imidlertid betyder Ordet „chuan“, stavet paa en noget anden Maade, „Næve“, og man har ment, at Kejser Wilhelms berømte pansrede Næve har været medbestemmende ved Valget af Benævnelsen. Hertil har ogsaa bidraget den Kendsgerning, at Tachuans Medlemmer virkelig for en stor Del er stærke Mænd, Atleter og Slagsbrødre. De ernærer sig nemlig som privat Beskyttelsespoliti for Evropæere, der rejser paa farefulde Steder, men i arbejdsløse Tider vender de deres stærke Næver imod dem, de ellers tjener.

Og her kommer Forklaringen paa, at det just er dem, der er kommet i Spidsen for denne Opstand.

Li-Hung-Chang,
Kantons Vicekonge.

Denne er nemlig, som en kinesisk Diplomat *Li Têschun* i Berlin, nylig har forklaret, ikke nogen politisk Bevægelse, men slet og ret *en Hungerrevolution.*

Der er for et Aarstid siden fuldendt en Bane fra Peking til Tientsin, bygget for engelske Penge. Denne Linje med sine smaa Sidebaner, byggede for Kultransportens Skyld, har draget Hundredtusinder af kinesiske Arbejdere til. De ernærede sig som Æseldrivere, Vognførere, Gæstgivere, Lastdragere og Baadførere og levede en Aarrække nogenlunde af Banebygningen. Nu er Linjen færdig, og med ét Slag foregaar nu al Transport ad Jærnbanevejen. En Mængde Mennesker, som nu pludselig er overflødige, staar uden Erhverv — de sulter.

For en sulten Kineser er intet Ræsonnement mere ligefremt end dette: Hvad har samlet saa mange Mennesker sammen? Banen. Hvad gør os alle brødløse? Banen. Hvem har bragt os Banen? Evropæerne. Altsaa er Evropæerne vore Tyranner, vore Bødler, vore Fjender, som vi bør udrydde. Revolutionen er derfor i første Række rettet mod de Fremmede; men Li Têschun paastaar, at Voldsomhederne undertiden ogsaa gaar ud over rige Kinesere; at dette kun sjældent berøres i de evropæiske Beretninger forklarer han der af, at Kinesernes Liv ikke for Evropæerne spiller nogen væsentlig Rolle.

Medlemmerne af „Tachuan“, der altsaa er kraftige Karle og til en vis Grad militært organiserede, har altsaa sluttet sig til Oprøret og foreløbig taget Têten. Hvilken Stilling den kinesiske Regering indtager til Revolten, er ikke let at blive klog paa.

Kang-Yu-Wei. Kejserens Fortrolige, Enkekejserindens uforsonlige Modstander.

Skønt der findes en Kejser, Kwang-su, en 28-aarig Mand af svag Karakter, er Magten faktisk i Hænderne paa hans Tante, der snart kaldes Tse-Li, snart Tsy-Hsi, snart Hte-Si. Formodentlig hedder hun noget ganske andet.

Denne kraftige Dame er oprindelig en Bissekræmmerdatter, som en tidligere Kejser, Sien-Fong, tog til Medhustru. Hun paastaaes at have ombragt sin egen Søn, der kun var Kejser et Par Aar, hvorefter hun indsatte en Brodersøn af sin afdøde Mand — den nuværende Kejser. Om han har Børn, er der ingen Evropæer, der ved.

Sandsynligst er det, at Enkekejserinden, denne kinesiske Katharina, kvæler dem, efterhaanden som de kommer til Verden, hvis hun ikke foretrækker at ekspedere Moderen inden Fødslen.

Kejserinden anses for evropæerfjendtlig, skønt de kinesiske Diplomater i Evropa hævder det modsatte. At der fra Forterne ved Taku er gjort Modstand mod de evropæiske Krigsskibe, behøver i og for sig ikke at antyde andet, end at Kina vil protestere mod Magternes Indgriben i Landets indre Forhold, hvilket synes folkeretlig indlysende. At Kejserinden, der nok holder af at kalde Dronning Victoria „min kære engelske Søster", staar i direkte Ledtog med Tachuan, kræver i hvert Fald Bevis.

Om *Li-Hung-Chang*, der er velkendt i alle evropæiske Hofkredse, ved man i hvert Fald, at hans Maal er at aabne Kina for Vestens Kultur. Han er nu Vicekonge i Kanton, og alle Venner af Fred og Orden sætter deres Haab til denne kloge, om ikke just aldeles uegennyttige Statsmand.

Kaptajnen paa „Polarstjernen".

Af A. Conan Doyle.

Oversat af Aage Barfoed.

3. Fortsættelse. Sluttet.

„Man føler sig lettere, naar alting er ordnet", begyndte han igen. „Hvis der skulde hænde mig noget, saa haaber jeg, at De vil tage Dem af mine Sager. Der er ikke meget i min Kahyt, men saadan som det staar, ønsker jeg, det skal sælges, og Pengene fordeles blandt Besætningen i samme Forhold som de ved Oliesalg indkomne Penge. Uret ønsker jeg, De skal beholde som en lille Erindring om vor Rejse. Naturligvis er dette kun sagt af Forsigtighedshensyn, men jeg tænkte dog, jeg vilde benytte Lejligheden til at tale med Dem derom. Jeg haaber, jeg kan stole paa Dem, hvis det skulde blive nødvendigt".

„Det kan De", svarede jeg, „og eftersom De har foretaget dette Skridt, saa vil jeg ogsaa..."

„De, De", afbrød han mig, „De har Deres paa det Tørre. Hvad i Alverden er der i Vejen med Dem? — Ja det er ikke min Hensigt at blive hidsig, men jeg kan ikke fordrage at høre en ung Mand, som knapt har begyndt Livet, gøre sig Bekymringer om Døden. Gaa op paa Dækket og faa Dem noget frisk Luft i Lungerne i Stedet for at sidde og fange Griller i Kahytten og faa mig til at gøre det samme".

Jo mere jeg tænker paa denne vor Samtale, des pinligere forekommer den mig. Hvorfor tænker Mennesket dog paa testamentarisk at ordne sine Sager, netop lige som vi synes undslupne al Fare? Der maa vist være Methode i Galskaben. Skulde han tænke paa at begaa Selvmord? Jeg kan huske, at han ved en bestemt Lejlighed talte højst nedsættende om den afskyelige Forbrydelse at dræbe sig selv. Jeg skal i ethvert Fald holde Øje med ham, og kan jeg end ikke tiltvinge mig Adgang til hans private Kahyt, saa skal jeg være paa Dækket, saa længe som han er der. Hr. Milne gør Nar ad mig og siger, at saadan er Kaptajnen saa ofte. Milne selv ser meget lyst paa Situationen. Efter hvad han siger, saa skal vi være ude af Isen i Overmorgen, have passeret Jan-Meyen to Dage efter og have Shetland i Sigte efter lidt over en Uges Forløb.

Jeg vil ikke haabe, han er altfor sangvinsk. Hans Mening vejer godt op ved Siden af Kaptajnens sørgelige Forsigtighedsregler, thi han er en prøvet Sømand og vejer sine Ord vel, inden han udtaler dem.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Den længe ventede Katastrofe har nu indfundet sig.

Jeg ved næppe, hvad jeg skal skrive derom. Kaptajnen er forsvundet.

Han maa jo komme levende tilbage igen, og dog frygter jeg — dog frygter jeg.

Det er nu Kl. 7 Morgen den 19. September. Jeg og en Del af Besætningen har tilbragt hele Natten med at undersøge Isfladen foran os i det Haab at finde Spor af ham, men forgæves.

Jeg skal forsøge at skildre de nærmere Omstændigheder ved hans Forsvinden. Skulde det ske, at nogen kommer til at læse, hvad jeg her har skrevet, saa haaber jeg, man vil erindre, at jeg ikke har skrevet det udfra Gisninger eller efter, hvad jeg har hørt; men at jeg, som er en Mand ved mine fulde fem, har skrevet det nøjagtigt saaledes, som det er foregaaet for mine Øjne. De Følgeslutninger, jeg drager, ere mine egne, men for selve Kendsgerningerne indestaar jeg.

Kaptajnen var vedblivende i udmærket Humør efter den Samtale, jeg har refereret. Han syntes imidlertid at være nervøs og utaalmodig, forandrede ofte Stilling og kunde pludselig uden Anledning fare op fra sit Sæde. I et Kvarter gik han ikke mindre end syv Gange op paa Dækket og vendte straks tilbage igen efter at have gaaet et Par Skridt. Jeg fulgte ham hver Gang; thi der var noget i hans Ansigt, som bestyrkede mig i min Beslutning om ikke at tabe

ham af Syne. Han syntes at have lagt Mærke til den Virkning, hans Opførsel havde foraarsaget; thi han søgte at dæmpe min Ængstelse ved at lade overgiven munter og le ad den tarveligste Vits. Efter Aften gik han endnu en Gang op paa Agterdækket, og jeg fulgte ham. Natten var meget mørk og stille; man hørte kun Vindens Suk i Sparrerne. En tyk Sky kom drivende fra Nordvest, og dens søndrede Flige gled lige forbi Maanen, saa den kun i Ny og Næ fik sendt et Par Straaler ned gennem en af Revnerne. Kaptajnen gik hurtigt op og ned, og da han saa, at jeg blev ved at følge ham, kom han hen til mig og slog paa, at jeg skulde gaa ned, hvilket imidlertid kun fæstnede min Beslutning om at blive paa Dækket. Jeg tror, at han efter det Øjeblik glemte min Nærværelse, for han stod roligt lænet imod Hakkebrædtet og stirrede ud over den store Sneørken, af hvilken en Del laa i Skygge, og en Del lyste taageagtigt frem i Maaneskinnet.

Jeg kunde se af hans Bevægelser, at han ofte saa paa sit Ur, en Gang mumlede han en Sætning, af hvilken jeg kunde høre Ordet: „parat“.

Jeg tilstaar, det isnede igennem mig, som jeg stod der og holdt Øje med hans Skikkelse i Mørket. Hans Optræden tydede paa, at han ikke følte sig ene. Men sammen med hvem?

Jeg begyndte dunkelt at faa Rede paa denne Sag ved at sammenligne og sammenstille forskellige Fakta, men jeg var ude af Stand til at drage bestemte Slutninger. Ved en pludselig og hæftig Bevægelse, han gjorde, begreb jeg, at han saa noget. Jeg listede mig hen bag ham. Han stirrede med et glødende, spørgende Udtryk i Øjet paa noget, som syntes at være en Taagehvirvel, der drev hurtigt langs med Skibet. Det var noget utydeligt, bølgende noget, aldeles blottet for Form, som snart forsvandt, snart kom til Syne alt eftersom Lyset faldt paa det. Maanen var i det Øjeblik sløret af en Samling tynde Skyer, som lignede Svøbet paa en Anemone.

„Kom, Elskede, kom“, raabte han med den uendeligste Inderlighed og Medlidenhed i Stemmen, som en, der gør et elsket Væsen Afbigt ved at holde et længe givet Løfte, og hvem det er lige saa kært at give som at tage.

Hvad der nu fulgte, skete i et Øjeblik. Det var mig umuligt at forhindre det. I ét Spring var han oppe paa Bolværket og i et andet nede paa Isen næsten lige ved Fødderne af den blege, taageagtige Skikkelse. Han holdt Hænderne frem, som for at gribe den, og løb saaledes ind i Mørket med udstrakte Arme og stadig udraabende kærlige Ord.

Jeg stod endnu sløv og ubevægelig, og fulgte med opspilede Øjne hans flygtende Skikkelse, indtil hans Stemme ikke kunde høres. Jeg troede ikke at se ham mere, men i det samme straalede Maanen klart igennem et Hul i Skylaget og belyste hele den store Ismark, og nu saa jeg hans sorte Skikkelse, der allerede var langt borte, ile over den frosne Flade med en forunderlig Hurtighed. Det var det sidste Glimt, vi saa af ham — maaske vi aldrig skal se ham mere.

En Del af Besætningen blev beordret til at søge ham op, og jeg ledsagede dem; men de gjorde det kun meget uvilligt og fandt intet. En anden Afdeling vil blive afsendt i Løbet af nogle faa Timer.

Som jeg sidder her og skriver det ned, kan jeg næsten ikke tro andet, end at det maa være en Drøm, et afskyeligt Mareridt, jeg lider under“.

7,30 Morgen.

„Er lige vendt hjem fra en anden resultatløs Søgen efter Kaptajn Craigie, og er Døden nær af Træthed.

Ismarken har en ganske enorm Udstrækning, skønt vi har tilbagelagt over tyve Mil af den, har vi dog ikke kunnet øjne nogen Grænse. Hvis ikke Frosten havde været saa stræng, at Sneen var frosset saa haard som Granit, saa havde vi haft Fodsporene til at vejlede os. Besætningen vil absolut have, at vi skal lette Anker og sejle rundt om Ismarken mod Syd; thi Isen har løsnet sig i Nattens Løb, og Havet er synlig i Horizonten. De mener, at Kaptajn Craigie er død, og at vi til ingen Nytte udsætter vort eget Liv ved at vente længere, naar vi nu endelig kan slippe bort.

Hr. Milne og jeg har haft den største Vanskelighed ved at overtale dem til at vente til i Morgen Aften, og vi var nødte til at love dem, at vi under ingen Omstændigheder vilde udsætte vor Afrejse længer.

Vi vil derfor nu tage os nogle faa Timers Søvn og saa foretage en sidste Undersøgelse.

20. Sept., Aften.

Jeg undersøgte til Morgen den sydlige Del af Ismarken sammen med en Del af Besætningen, mens Hr. Milne drog i nordlig Retning. Vi gik en ti-elleve Mil uden at se noget Spor af levende Væsener undtagen en Fugl, som efter dens Flugt at dømme saa ud til at være en Falk.

Den sydlige Del af Ismarken gik over i en lang, smal Gren, som ragede ud i Havet. Da vi naaede den, gjorde Folkene Holdt; men jeg bad dem fortsætte, saa langt vi kunde, for at vi dog kunde have vor Samvittighed fri, naar vi vidste, at vi havde gjort alt, hvad der stod i vor Magt. Vi havde næppe gaaet et hundrede Yards, før M'-Donald fra Petershead raabte, at han saa noget i Front af os og begyndte at løbe. Vi saa alle et Glimt af det og satte i Løb.

Først lignede det blot en mørk Plet paa den hvide Is; men eftersom vi kom det nærmere, antog det Skikkelse af et Menneske og netop af ham, vi søgte. Han laa paa en frossen Banke med Ansigtet nedad. Talløse smaa Krystaller og Snedun var drysset ned over ham og laa straalende og gnistrende paa hans mørke Sømandsjakke. Lige som vi kom, jog et Vindpust disse tynde Flager op, saa de steg som en Hvirvel op i Luften, dalede lidt igen og fôr saa, efter endnu en Gang at være satte i Fart, bort i Retning af Havet. Sikkert er det, at Kaptajn Nicholas Craigie ikke har haft nogen smertefuld Død; thi der var et lyst Smil udbredt over hans blaablege Ansigt, og hans Hænder vare udstrakte, som for at favne den forunderlige Gæst, som havde kaldt ham bort til den taagede Verden, der ligger paa den anden Side Graven.

Vi begravede ham den samme Eftermiddag, indhyllet i Skibsflaget og med toogtyve Punds Vægt bundet ved Fødderne. Jeg læste Begravelsesritualet, mens de hærdede Søfolk græd som om de var Børn. Han gled stille og rolig ud over Rælingen med et uhyggeligt, dumpt Pladsk, og da jeg saa ned i det grønne Vand, saa jeg ham synke dybere, dybere, dybere, indtil han kun var en lille, flakkende, hvid Plet paa Randen af det evige Mørke. Saa svandt ogsaa den, og han var borte. Hans Hemmelighed, hans Sorger og Forunderlighed er begravet med ham, og der skal han nu hvile indtil den store Dag, da Havet skal give sine Døde tilbage; da skal Nicholas Craigie komme op af Isen med Smilet om sin Mund, og de stivnede Arme hilsende udstrakte.

Gud give hans Lod paa den anden Side Graven maa blive glædeligere, end den har været det her.

* * *

Jeg vil nu slutte min Dagbog. Der er intet, der hindrer vor Hjemrejse, og snart vil Ismarkens Saga kun tilhøre Erindringen. Det vil vare nogen Tid, inden jeg forvinder det Slag, den forefaldne Begivenhed gav mig. Da jeg begyndte paa Nedskrivningen af denne Dagbog, anede jeg kun lidet, hvordan jeg skulde blive nødt til at slutte den. Her i min ensomme Kahyt sidder jeg og skriver disse sidste Ord; men jeg maa dog stadig holde op en Gang imellem, fordi jeg synes endnu at høre den døde Mands hurtige, nervøse Skridt over mit Hoved. Nu til Aften gik jeg ind i hans Kahyt, for, som det var min Pligt, at skrive en Liste over hans Efterladenskaber, for at den kunde blive indført i den officielle Beretning. Alt stod, som da jeg første Gang var der inde, naar undtages, at det Billede, som jeg har beskrevet og som hang ved Fodenden af Køjen, var skaaret ud af Rammen med en Kniv og var borte.

Med dette sidste Led i en Kæde af besynderlige Begivenheder slutter jeg min Dagbog om Rejsen med Polarstjernen.

* * *

Anmærkning af Dr. John M'Alister Ray, sen.

Jeg har gennemlæst den mærkelige Beretning angaaende Polarstjerne-Kaptajnens Død, saaledes som min Søn har fortalt den i sin Dagbog. At alt er hændet nøjagtig saaledes, som han har beskrevet det, har jeg mange Grunde til at tro, thi jeg ved, han er en nervestærk og klarhovedet Mand og i Besiddelse af det strængeste Krav til Sandheden. Dog havde jeg længe meget imod, at den blev offentliggjort, da den syntes at være dunkel og usandsynlig. Jeg har imidlertid i de sidste Dage fra anden Side hørt Udsagn om den i Dagbogen omtalte Person, hvilke kaster et helt nyt Lys over Sagen. Jeg var rejst til Edinburgh for at overvære et Møde i „Britisk medicinsk Klub“, da jeg tilfældigvis træffer Dr. P., en gammel Universitetskammerat af mig, nu Læge i Saltash i Devonshire. Da jeg fortalte ham, hvad min Søn havde oplevet, sagde han mig, at han var i Familje med bemeldte Kaptajn og begyndte — til ikke ringe Forbavselse for mig — at give en Beskrivelse af ham, som ganske svarede til den, der var givet i Dagbogen, naar undtages, at han skildrede ham som yngre. I Følge hans Fortælling havde Kaptajnen været forlovet med en overordentlig smuk Dame fra Cornish, som omkom under grufulde Omstændigheder, medens han selv var ude at sejle.

Millionæren.

Af A. Nielsen Kongerslev.

Brown var vor Borgmester, Byfoged, Politimester, Dommer og Redaktør af vor ny Bys eneste Blad, *Pioneren*, som udkom hver anden eller tredje Dag, naar ikke et eller andet kom i Vejen for Brown, saa at han ikke fik Tid til at sætte Bladet. Han maatte nemlig selv besørge baade Redaktionen og Trykningen.

Browns Ulykker tror jeg ellers Regnvejret var Skyld i. Det begyndte at regne omtrent ved Midnat, det ligefrem øsede ned. Browns Bræddehytte var ikke forsvarlig tækket, og det varede ikke længe, før Regnen fandt Vej ned i Sengen til ham og sivede igennem Tæppet; men først da en Straale valgte hans Ansigt til Skive, vaagnede han og for op med en Ed. Han var straks paa det rene med, hvad der havde foraarsaget Forstyrrelsen af hans gode Søvn og, uden at betænke sig, skrævede han ud af Sengen, fik fat i en gammel Paraply og fik den anbragt saaledes, at Regnen maatte finde sit Afløb ved Siden af Sengen.

Om Morgenen var Værelset i en slem Tilstand. Sengen var omgivet af Vand. Sætterkasserne vare fulde. Pressen, som han bearbejdede med Fodkraft, stod melankolsk og fortabt i en stor Vandpyt i det ene Hjørne af Hytten. Vor Bys fornemste Embedsmand havde nemlig Soveværelse, Embedskontor, Redaktionskontor og Trykkeri i et og samme Værelse. Brown sov med Tøjet paa og behøvede ikke at spilde Tid med Paaklædningen. Et Øjeblik sad han tavs og mismodig paa Sengekanten og betragtede de uhyggelige Omgivelser, halede saa en Kardus Tobak op af Lommen og tog sig en vældig Skraa, og som han nu følte sig styrket og stærk til at møde enhver Genvordighed, Dagen maatte bringe, gav han sig ilfærdig i Lag med at bringe Værelset i Orden.

Det bankede paa Døren.

„Kom ind!“ raabte Brown.

Ind traadte en gammel Herre med hvidt Haar og Skæg, elegant i Tøjet; Diplomatfrakke, snævre Bukser, en høj, hvid Stiver om Halsen, lakerede Støvler og et Par Guldbriller overskrævs paa Næsen — alt i alt en mærkelig Fremtoning i Parker City. Der laa i hans Væsen en stille Værdighed, der harmonerede godt med hans elegante Udseende.

„Undskyld, men er De ikke „Pioneren“s Redaktør?“ spurgte han.

Brown nikkede.

„Well, jeg er Oberst Kilgore, en af Aktionærerne i Black Butte Ko., og er her i Dag for at gøre Forretning for mit Kompagni. Kan De paatage Dem at faa en ekstra Udgave af Deres Blad trykket og omdelt i Byen inden Klokken fem i Aften, min Tid er nemlig meget begrænset. De kan beregne den Pris De vil, det gør aldeles ikke noget, hvor meget det koster. Her er, hvad jeg ønsker optaget, og her faar De 100 Dollars paa Haanden.“ Han overrakte Brown nogle Blyantsnotitser og en Hundred Dollar Seddel. „Se at gøre det saa interessant som muligt, og bring mig Deres Regning over paa Parker Hotel i Aften.“

„Jeg skal besørge det hele til Deres Tilfredshed,“ svarede Brown, idet han med fornyet Iver genoptog sit Rengøringsarbejde.

Den gamle smilede og gik sin Vej. Den flotte, elegante Mand syntes aldeles ikke paa sin Plads i Parker City. Byen var kun nogle Maaneder gammel, og saa langt Øjet rækkede, var der kun Telte og Brædde-hytter at se. Ved sin gunstige Beliggenhed i Nordvest Wyoming nærede Byen alligevel store Forhaabninger til Parker Citys Fremtid. Den havde faaet sin Jernbane, kun Telegrafen og Belysningsmidler manglede endnu.

Brown holdt sit Løfte. Bladet udkom punktlig, men forinden købte Brown hemmelig en Del Land nær Banen — en Handel, som man fik Forklaring paa, da man læste „Pioneren“, der indeholdt følgende:

Oberst Kilgore, en af Aktionærerne i det store Aktieselskab: Black Butte Ko. er ankommet til Byens Hotel. Selskabet har indset og forstaaet vor Bys heldige Beliggenhed for Udførsel af Kvæg fra Powder River Valley. Obersten er her for at købe Ejendom til Anlæggelse af Stalde og enorme Slagterier, og det vil glæde Obersten at se de af Byens Borgere, som har Grunde at sælge. Det er naturligvis overflødigt at gøre Tilføjelser. Enhver vil let indse, hvilken Indflydelse det vil have paa Ejendomspriser, bortset fra den store Kapital, Forretning og Tilstrømning af Arbejdskøbere og Arbejdere.

Alt var for Resten hurtigt arrangeret. Endnu samme Aften mødte Obersten Byens ledende Borgere og Landejere. Ingen var saa sangvisk med Hensyn til Byens Fremtid som han, og han trakterede enhver og øste Penge ud til alle Sider. Næste Formiddag besaas de tilbudte Ejendomme og om Eftermiddagen afsluttedes Købene. Der var ingen Prutten, han gav enhver, hvad de forlangte, og hen ved Aften havde han sikret sig en stor Landstrækning paa begge Sider af Banen. Byens Borgere vare enige om, at han var en brillant Fyr, den største Dumrian, der endnu havde fundet Vej til deres By. Han betalte enhver med 500 Dollars Sedler og tog næsten alle Byens Byttepenge i Sedler.

Hans Tid var meget begrænset, da han skulde til Cheyenne endnu samme Aften.

„Om en Uge eller ti Dage er jeg tilbage,“ sagde han, „saa skal jeg sætte Liv i Byen, og enhver, som vil arbejde, kan tjene Penge.“ Toget kom og stoppede nogle Minutter, han lod Cigarerne gaa omkring endnu en Gang, trykkede de tilstedeværendes Hænder og traadte op paa Togets bageste Platform, lige da det satte sig i Bevægelse. Han viftede med Lommetørklædet sit Farvel, og Toget fjernede sig.

En Time senere udkom et ekstra Blad af „Pioneren“, som solgtes til 50 Cents Stykket.

Paa første Side stod med fede Bogstaver:

Af et Telegram, som paa Grund af Telegrafstationens Afstand naaede vor Politimester for sent, erfarer vi, at vor rige og fornemme Besøgende, Oberst Kilgore, var ingen anden end den bekendte Røver og Tyveknægt fra de sorte Bjerge, Ike Rogers. Det gør os meget ondt at maatte meddele, at de 500 Dollars Sedler, som han ødslede med her i Byen, og for hvilke han i Bytte fik mange Tusinde af vore gode Penge, alle ere falske. De sidste Begivenheder foranlediger os til at ophøre med Udgivelsen af vort Blad, og idet Redaktionen siger Farvel og Tak til sine talrige Venner, undlader vi ej at meddele, at vi i Aften haler vore Pæle op, slaar Huset sammen og trækker ad Teksas til.

Med Højagtelse

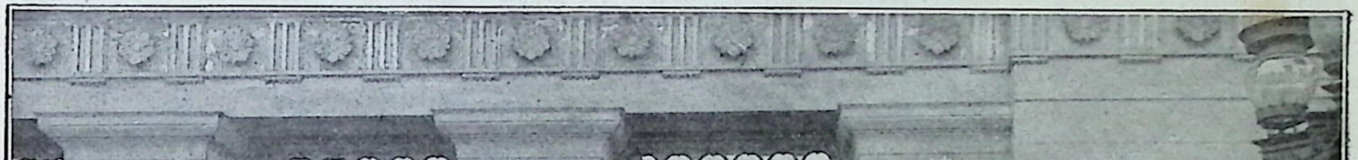
Jones Brovn,
Redaktør, Dommer og Sherif,
Parker City.

Hædersdoktorer i Sverige.

Prof. J. C. H. Steenstrup.

Universiteterne i Upsala og Lund har fastholdt en gammel Skik i de saakaldte Doktorpromotioner, ɔ: Udnævnelsen af en Række Jubel- og Hædersdoktorer i Forbindelse med en større ceremoniel Højtidelighed. Festen aabnes med en Procession af Deltagerne, som under Tonerne af en Festmarsch, der udføres af det akademiske Orkester, begiver sig ind i Universitetssalen, hvor Promotionen finder Sted. Forrest gaar de hvidklædte Smaapiger, som bære Kransene, hvormed Jubeldoktorerne skal smykkes. Ved Promotionen, som for kort Tid siden fandt Sted i Lund, var den danske Professor J. C. H. Steenstrup blandt de nyudnævnte Doktorer. Hele Kredsen ser vi paa nedenstaaende Billede samlet paa Universitetsbygningens Trappe, hvor de seks Smaapiger gør saa pudsig en Figur midt blandt al den graanede Lærdom.

Doktorpromotionen i Lund. Bekransede Hæders- og Jubeldoktorer, siddende paa Universitetsbygningens Trappe.

MIDSOMMER

Der toner saa tyst gennem Natten
i det mørknende Skjul under Løvets Hang,
fra Blomsternes tusinde Munde
en underfuldt tonende Sang

Syrenens de drømmende Klaser
sig smægtende bøje mod den hvide Jasmin
og tømme af Bægrenes Skaale
en hidsende Kærligheds-Vin

Men over de dugvaade Enge,
hvor Sløret er sænket for Elskovens Leg,
Sankt Hans-Ormen tænder sin Lygte
at lyse sin Mage paa Vej.

Og Nattergalen, som reder
sin duftende Seng i det skumrende Krat,
i Toner saa ømme han kalder
sin Brud til sit Leje i Nat

Af Rosernes rødmende Kalke
Der stiger en brændende Længsels Bavn
der attraar at kølne sin Lues
Ild i en aabnende Favn.

O, Eros, du legende, lille,
der Purpuret bærer med kongelig Pragt,
til dig er den Hymne, der klinger
gennem Sommerens Nattevagt

Anders J. Eriksholm.

Tegning af H. V. Westergaard.

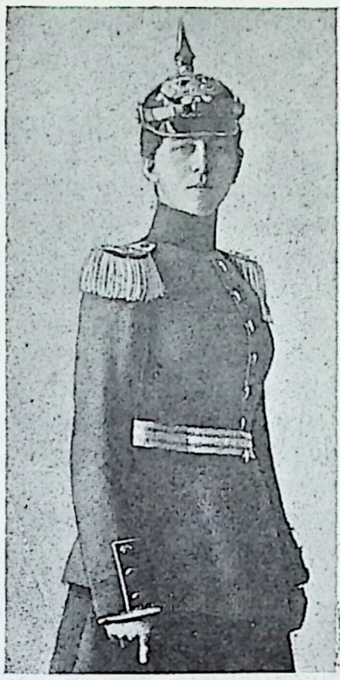
Kvinder i Uniform.

Den Skik at udnævne Æreschefer for militære Regimenter har sin Rod i Middelalderen, da Hærafdelinger ofte udrustedes af Fyrster eller Riddere, som uden selv at føre deres Folk dog beholdt Førertitlen. Da senere Staterne overtog Hærudrustningen for egen Regning, blev det Skik at hædre højtstaaende Personer ved en Udnævnelse til Chef for et eller andet Regiment, som da benævnes efter sin Æreschef.

Evropæiske Konger udnævner ofte hinanden til Æresoberster. Under en almindelig Krig vil man saaledes kunne se det Særsyn, at et Regiment udkommanderes imod sin egen Oberst.

Denne ejendommelige Form for Æresbevisning, hvorom her er Tale, anvendes ogsaa i forskellige Lande, navnlig i Tyskland og Rusland, overfor fyrstelige Damer. Disse kan naturligvis ikke, som deres mandlige Kolleger, vise sig i Officerskasinoet og nu og da tømme et Bæger med „Kammeraterne". Men helt uden Pligter er dog en saadan Stilling ikke. Damerne har deres Uniform, i hvilken de møder ved Parader og Revuer for til Hest at føre Regimentet frem for Krigsherren. Til Gengæld aflægger saa Officerskorpset pr. Deputation sine reglementerede Høflighedsvisiter paa forskellige Højtidsdage.

Som vore Billeder viser, lykkes det ofte Fyrstinderne at omskabe deres reglementerede Uniformer til helt fikse Toiletter, uden at det

Prinsesse Adolf af Schaumburg-Lippe.

Augusta Viktoria. Tysklands Kejserinde.

Arveprinsesse Charlotte af Sachsen-Meinungen.

Kronprinsesse Maria af Rumænien.

militære Tilsnit gaar tabt ved denne Forvandling.

Sikkert vilde vore Læserinder gerne have set Prinsesse Ingeborg i svensk Husaruniform eller Prinsesse Maud som dansk Eskadrechef. Men desværre er vi endnu ikke naaet saa vidt herhjemme som ved de store udenlandske Hoffer. Vel er det ikke sjældent, at der udnævnes Æresoberster for danske Regimenter — saaledes er Prinsen af Wales Æresoberst for Gardehusarerne og viser sig ofte i dansk Husaruniform, men Statskalenderen kender intet til denne Charge, og Prinsen staar ikke officielt i noget Forhold til Korpset.

Dronning Margherita af Italien.

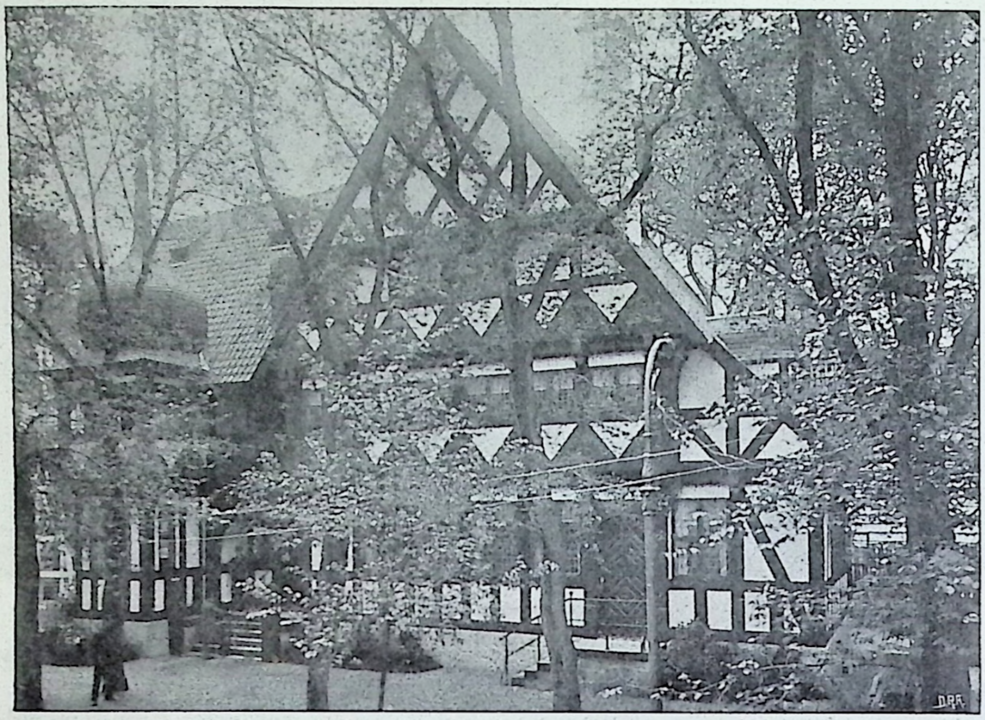
Og hvad de kongelige Damer angaar, da har de i Danmark hidtil nøjedes med at være knyttede til Hærstyrken gennem deres Gemaler. Prinsesse Marie, hvis Interesse for Brandvæsnet er velbekendt, er den eneste danske Prinsesse, der til Dato har ladet sig se i Uniform, rigtignok repræsenterende et overordentlig civilt og fredeligt Korps.

Saavidt vi ved, har Prinsessen ingensinde offentlig vist sig i sin Yndlingskorporations Uniform. Hun lod den sy, da hun ønskede at give Brandfolkene et synligt Bevis paa sin Bevaagenhed i Form af et Fotografi, bestemt til Ophængning i Hovedstationens Vagtlokale. Brandmændene er meget stolte af at staa under den folkekære Prinsesses særlige Protektion, og naar hun kommer til Stede ved en Ildebrand slaas de ligefrem om den Ære at bære hende op ad Trapperne, naar hun inspicerer Brandtomten.

Prinsesse Marie af Danmark i Brandkorpsets Uniform.

Danmarks Pavillon.

Danmarks Pavillon, efter Fotografi af en fransk Amatør.

I Stumper og Stykker ligger da hvert Land udskaaret og udstrøet paa Verdensudstillingens mægtige Terræn, og den direkte Følge af dette Udparcelleringssystem har været en Trang for hver enkelt Nation til at have en lille Plet, som den kunde kalde sin egen, til at have en Faneløjtnant, der skuldrer dens Flag.

Paa denne Basis blev Nationernes Gade til som en Række Pavilloner, der hver for sig var en Afspejling af det Land, den repræsenterede, og som tilsammen stod som et Symbol paa alle de Riger og Lande, der havde givet Møde ved det store Verdensstævne. — For sent forstod Danmark, at dette var den egentlige Mening. Forlængst var de forberedende Arbejder udførte i de forskellige Afdelinger; da faldt det som Skæl fra de ledende Mænds Øjne: Danmark har intet Hus i Nationernes Gade!

En skriftlig Opfordring bragte et hurtigt Resultat. I Løbet af en Uge var Beløbet tegnet og ved privat Initiativ, der særlig skyldtes Generalkommissæren Grev *Raben-Levetzau* og Ud-

PRINCIPPET for alle tidligere Verdensudstillinger har været dette: Hvert Land gør sig gældende gennem sin særlige Repræsentation til gensidig Sammenligning.

Udstillingen i Paris 1900 har taget saa kæmpemæssige Dimensioner, at man er bleven betænkelig ved det gamle Princip og har fundet et nyt: Ensartede Ting høre sammen, for at Fagmanden kan koncentrere sin Opmærksomhed om det Speciale, der særlig interesserer ham

De Danske i Paris. — Lynskud, spec. for „Hver 8. Dag“.
(Fabrikant Kähler, Skuespillerinde Frk. Olga Meyer, „Kaminraaden“, Arkitekt Bindesbøll).

Et Værelse i den danske Pavillon paa Udstillingen, efter Fotografi af en fransk Amatør.

stillingskomitteens Formand Hofjuvelerer *Michelsen*, lykkedes det i sidste Øjeblik at skaffe Danmark dets egen Bygning og Pladsen til den.

Skarpe som vi er i vor Kritik, og splidagtige, som vi er i vore Meninger om alt, hvad der hedder Kunst, har Opfattelsen af, hvad den danske Pavillon paa Udstillingen er værd, været højst uensartet.

Danske Blade har beskæftiget sig overordentlig meget med denne lille Pavillon, maaske mere, end det egentlig har været nødvendigt. Snart har man fastslaaet dens enorme Sukces, snart dens enestaaende Fiasco.

Nogle har ment, at det gammeldags danske Hus er det skønneste, det mest harmoniske, det mest poetiske, der findes i denne brogede Række internationale Bygninger. Andre har uforbeholdent udtalt, at naar vi ikke kunde yde noget bedre, saa maatte vi hellere være bleven hjemme i vor fattige Udkrog.

Dansk Selvbehagelighed og dansk Selvkritik! Begge Udtryk for en vis Selvbevidsthed, der er os egen.

Paa Stedet er den nøgterne Iagttagers Indtryk sikkert dette, at vi hverken, som adskillige havarerede Stater, har gjort os til Latter ved at anstrenge os langt over Evne, eller har forringet os selv ved kun at udfolde Halvdelen af den den Kraft, som vi proportionalt burde raade over.

Danmarks Hus staar paa Verdensudstillingen i Paris i nøjagtigt Forhold til den Størrelse, vi har paa Evropakortet og til den Indflydelse, vi raader over, politisk som kommercielt.

En Skælm, den der giver mere, end han har. Danmark har ikke gjort det, og det er fra alle Sider bleven modtaget med den Anerkendelse, som man yder den lille, taktfulde, soignerede, beskedne Gæst.

Ved den Fest, der blev arrangeret i Anledning af Danmark-Pavillonens Aabning, var de fineste Navne i Diplomatiet og Verdenspressen repræsenterede, og følger man de franske Blade, møder man hyppigt en usminket Anerkendelse overfor det af Arkitekt *Koch* tegnede og af *Oscar Køhler* opførte danske Hus, der staar saa solidt og gedigent i alle Detailler, som om det var beregnet til at blive dernede i hundrede Aar.

Dertil kommer, at Omstændighederne har været os gunstige. Klemt inde mellem store Paladser, opført selv af Lande, der var os underlegne baade i Smag og pekuniær Evne, vilde vi vanskeligt have gjort os gældende. Nu ligger vi paa et Hjørne og fanger straks Beskuerens Øje. Og vi ligger under grønne Træer, som vi skal ligge, med et venligt, gæstfrit Smil paa Læben, indbydende den udmattede Vandrer til at hvile sig ud efter Anstrengelserne og Besværlighederne.

Vi byder ikke den fremmede til Danmark, for at han skal vandre sig træt paa høje Fjælde, eller føle Uhygge i vild Natur. Vi byder ham Skovens Hvile, Engens Fred, Sundets sommerlune Stilhed. Paa alt dette er Danmarks Pavillon et Symbol. Midt i Tummelen er den en fredlyst Plet, et Rekreationshjem for de udasede Vandringsmænd, i Eksteriør som i Interiør et Udtryk for en elskværdig Gæstfrihed, af hvilken vi selv gennem Billeder faar et paalideligt Indtryk paa Afstand.

Carl Muusmann.

Carit Etlars Jordefærd.

Her ved Kæmpehøjens Fod begravedes Carit Etlar.

Carit Etlars Ønske var det at komme til at hvile i den samme Jord, hvor han havde fundet en lys og lykkelig Alderdom efter en travl Livsdag, og det lykkedes hans Hustru at udvirke Tilladelse til, at han blev jordfæstet om ikke i selve Kæmpehøjen, saa dog ved dennes Fod, lige overfor Bernstorffparken.

Den lange Tid, der hengik, inden Højtideligheden kunde finde Sted, gjorde vel sit til, at mange ikke havde faaet Underretning om Begravelsesdagen, og desuden var Vejret paa denne Dag ikke heldigt til en Tur ud paa Landet, navnlig for dem af den afdødes Jævnaldrende, som vel ellers nok havde ønsket at vise ham den sidste Ære. Følget blev derfor ikke saa stort, som man kunde have ventet, og bestod mest af yngre Mænd, Forfattere og Kunstnere, og Beboere fra Gentofte. Saavel Kronprinsregenten som flere andre kongelige Personer havde sendt Kranse og lod sig repræsentere.

Kisten, som var betrukket med hvidt Atlask, stod i Villaens Veranda, hvor Pastor *Jantzen* holdt Ligtalen. Senere indviede han Gravpladsen som Kirkens Jord og foretog Jordpaakastelsen. Et Hornorkester spillede Koraler over Graven.

Den gamle Poet, som elskede Livet og Menneskers Færden, hviler nu tæt ved den alfare Vej. Ingen vil kunne gaa forbi uden at se Graven og mindes den, hvis Støv den gemmer.

Grev Mouraview.

Kun faa udenlandske Diplomaters Navn er saa kjendt i Danmark som den nylig afdøde russiske Udenrigsminister. Det vakte almindelig Opmærksomhed, da Grev Mouraview, den Gang en kjendt Mand i København, blev udnævnt til Czarens nærmeste politiske Raadgiver, sikkert i Kraft af Enkekejserinde Dagmars Indflydelse.

Mouraviews politiske Navn knytter sig især til den fransk-russiske Alliance, som han under store politiske Forviklinger har vidst at holde i Kraft og at styrke, og til Fredskongressen i Haag. Det er tvivlsomt, om Mouraview oprindelig havde nogen Lod i Czarens opsigtsvækkende, og i manges Øjne ungdommelige Skridt, men i hvert Fald virkede han loyalt i Sagens Tjeneste og vil faa sin Del af Æren.

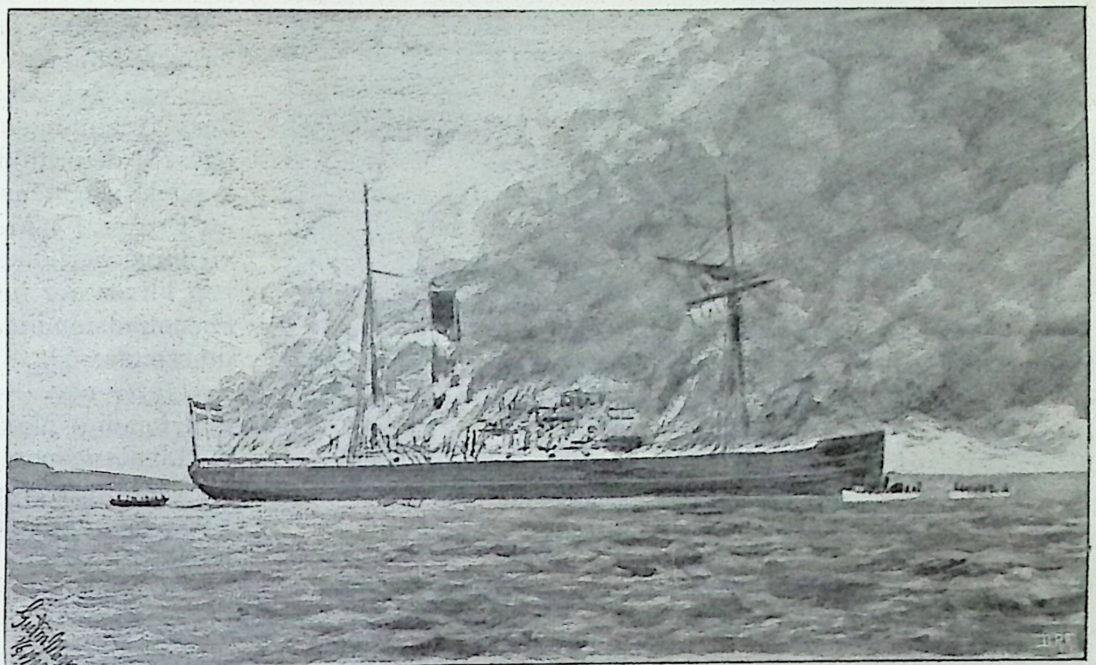
I de Aar, Greven var Gesandt her, vandt han megen Popularitet i de Kredse, hvor han færdedes. Han holdt meget af København og kendte Byen som kun faa Udlændinge, og det var med aabent udtalt Beklagelse at han forlod Danmark.

Han døde pludselig i St. Petersborg i en Alder af kun 55 Aar.

Grev Mouraview, russisk Udenrigsminister.

En Brand paa Søen.

Dampskibet „Moss“ i Brand. Tegnet for „Hver 8. Dag“ af Gudm. Magnusson.

En af „Hver 8. Dag“s islandske Venner har sendt os hosstaaende Billede af Dampskibet *Moss* i Brand, som han har tegnet, medens Skibet var ifærd med at drive ud paa Søen.

„Moss“ var d. 31. Maj kommet fra Stavanger, fragtet med Tømmer. Natten til den 1. Juni udbrød der ved 4-5 Tiden Ild i Skibets Maskinrum og saa voldsomt bredte Ilden sig, at Krydseren „Hejmdal“s Mandskab, der kom ombord til Hjælp, skyndsomst igen maatte fortrække sammen med Besætningen paa Moss, som nu gik ombord paa „Hejmdal“. Røgen fra de brændende Kul og Tømmer steg op i kolossale Masser, men en svag sydlig Vind beskyttede Byen for Brandfare. Da Faren for Eksplosion var stor, blev „Moss“ slæbt ud paa Vandet, og Skibet drev imod Land ved en Ø paa Havnens vestlige Side. Store Værdier gik tabt og Besætningen mistede alt, hvad den ejede.

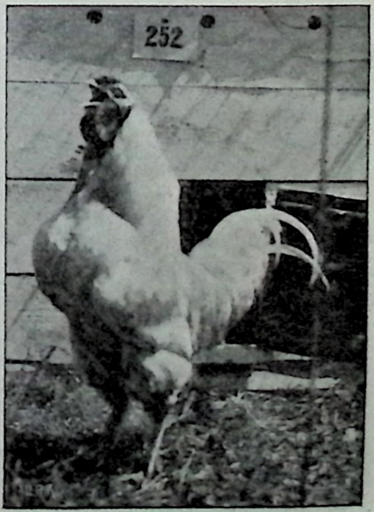
Fjerkræavlens Fremme.

En Flygtning, taget ved Vingebenet.

Siden Adam gav Dyrene Navn, har Fjerkrævenner været saa opfindsomme i Retning af at hitte paa nye snurrige Betegnelser paa deres kære Dyr, at det maa tilgives, om man farer vild i Racerne, lader Sagligheden ligge og blot konstaterer, at den nys afholdte Fjerkræudstilling fuldt ud var det 25 aarige Jubilæum værdigt. Den, der til daglig nærmest træffer sammen med Fjerkræet paa Restaurationsbordet, bliver mismodig stemt ved at se, hvad ½ Kylling kunde betyde, alt mens han beundrer de prægtige Italienere, hvis Hovedopgave det er at lægge saadanne Æg, af hvilke der kun gaar 12 paa Snesen.

Naar man har set sig mæt paa Nyttedyrene lokkes man af højrøstet Sang og Tale ind i Sirfuglenes Telt. Derinde sad det falsterske Nykøbings populæreste Beboere, tyve brillante Papegøjer, som alle hang bedrøveligt med Næbet. Hjemme kunde de frit disponere over deres Dag, her havde man lænket dem, og ingen anede, at det var deres største Fryd en Gang imellem at blive kildet lidt bag Ørene. Og de drømte om det skønne Nykøbing, hvor Pottemageren byder dem paa Morgenmad Kl. 9, hvor Bageren har dem til Frokost Kl. 12 og hvor Guldsmeden præcis Kl. 2 har den lækreste Middag parat.

Et Solonummer.

Det store Agrarstævne.

Husmandshuset paa Landmandsforsamlingens Terræn.

En Bygning, der vil blive bevaret for Eftertiden er Husmandshuset, som skal lyksaliggøre enheldig Vinder. Udstillingskomiteen har nemlig købt den 2000 □ Alen store Byggeplads af Odense Byraad for 1 Kr. 50 Øre pr. □ Alen og den og Huset vil blive bortloddet. Under Udstillingen bliver her installeret en „rigtig" Husmandsfamilie, der skal dyrke de tilhørende $4^1/_2$ Td. Ld. og passe Kreaturer osv. — altsaa et Stykke fuldstændigt Mønsterlandbrug.

Havebrugspavillonen er beliggende i det prægtige Anlæg nærmest Byen. Markedspladsen, hvor man allerede for et Par Aar siden anlagde Alléer, er nu helt omdannet til Parkanlæg med Plæner og Planeringer. Det vil tage sig fortrinligt ud, naar den rige Handelsflora fylder Bygningen.

Foruden dette Anlæg indtager Udstillingen ca. 50—60 Tdr. Land.

I den 140 Alen lange Mejeribygning installeres et fungerende Mejeri. Desuden er her Maskinhalle, Skovbrugs- og Agerdyrkningspavilloner, Husflid-, Fiskeri- og Biavlsbygninger. Bygninger for Administration, Presse og Udstillere, for Vogtere osv.

Som man vil forstaa: en Udstilling, der paa en værdig Maade vil rejse det danske Landbrug en Mærkepæl.

— Porst.

SAMTIDIG med at Kastanjetræerne paa Odense Alléveje mister deres Blomsterpragt og sætter deres rige Frugt i Stedet, ender nu de store Forarbejder til den 18. danske Landmandsforsamling ude bag Kasernen. Tømrerne bliver færre, og Bygningernes Skeletter forsvinder. Det hvide Sejl lyser i Solskinnet og i Stedet for raa, uhøvlede Brædder trylles frem stilfulde Friser, her fremstillende Hindbær og Ribs i mægtige Klaser, dèr Faareflokke under grønne Træer, eller Byvaaben paa hvid Bund. — Foruden Stalde bliver der 34 Bygninger, 18 større til Specialudstilling, 2 Musikpavilloner og 14 Kiosker.

Pony-Orkestret.

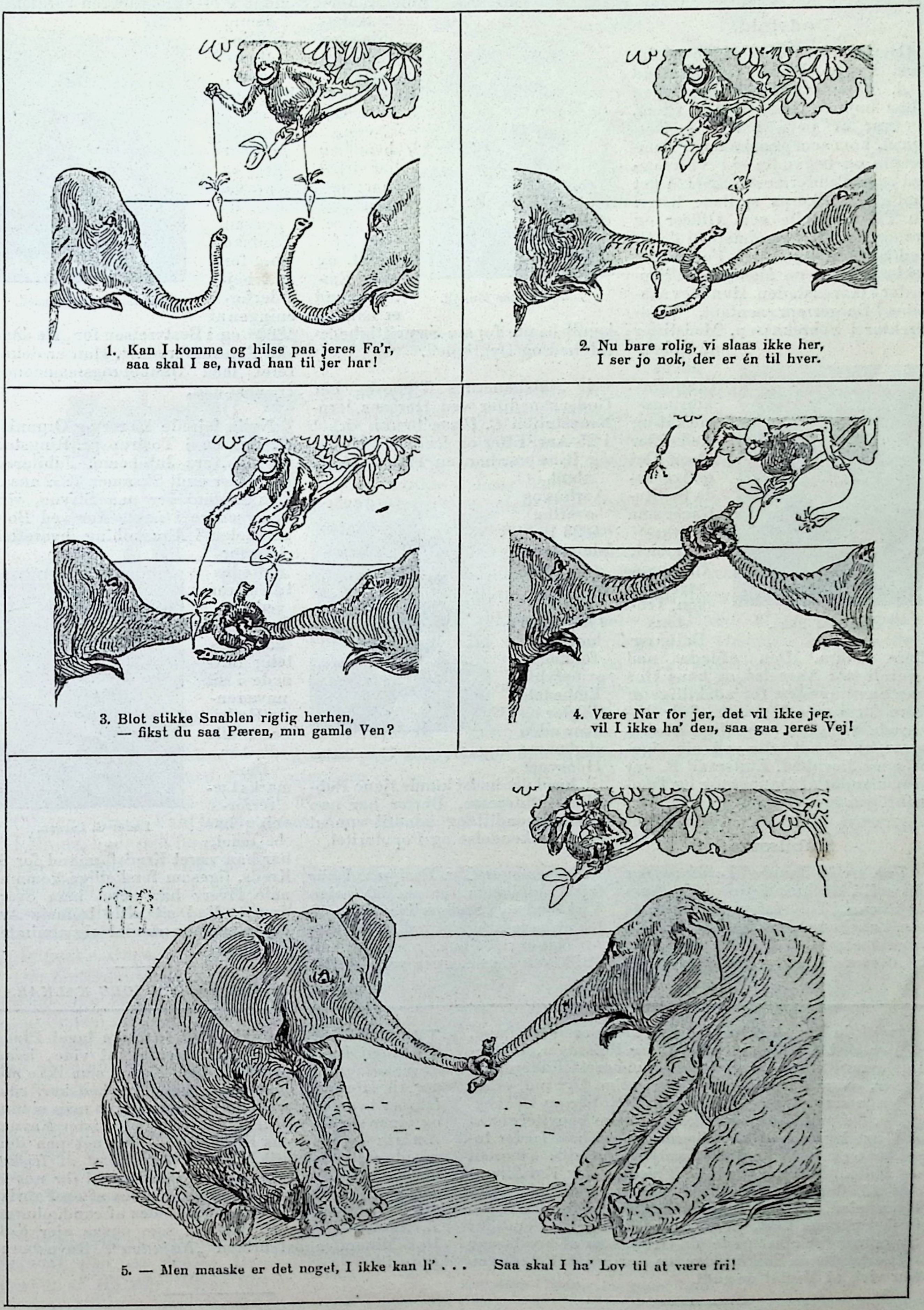
I Aar har vi endelig faaet en Cirkus med det rette evropæiske Smæld i Chambièren. Luftgymnastikkere med al Udsigt til at knække deres Vovehalse veksler med Ryttersker, hvis Kunst taler til Hjertet, og Springere, hvis Øvelser gaar over al Forstand.

Og Kunsten stiger. Der er i Cirkus Wulff Paahit saa nye, at de kan patenteres. Man tro ikke, det er Spøg. Pony-Orkestret bærer Patent Nr. 120342 og bestaar af otte opvakte Heste med et Klokkespil paa Hovedet. De sætter sig til Ro i Lænestolene, lukker deres Nodehefter op og medens Direktøren med Spidsen af sin Pisk agerer Sufflør sætter deres Hovedrysten Klokkerne i Bevægelse, saaledes, at Melodien for musikalske Ører samler sig til „Danmarks dejligst Vang og Vænge". Dette Nummer modtages med Jubel, som særlig tilfalder en enkelt Ponny, naar den uden Direktørens Hjælp falder ind med den rette Tone.

Pony-Orkestret i Cirkus Wulff, spec. fot. for „Hver 8. Dag".

En Drillepind.

1. Kan I komme og hilse paa jeres Fa'r, saa skal I se, hvad han til jer har!

2. Nu bare rolig, vi slaas ikke her, I ser jo nok, der er én til hver.

3. Blot stikke Snablen rigtig herhen, — fikst du saa Pæren, min gamle Ven?

4. Være Nar for jer, det vil ikke jeg, vil I ikke ha' den, saa gaa jeres Vej!

5. — Men maaske er det noget, I ikke kan li' . . . Saa skal I ha' Lov til at være fri!

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Overhovedet for en af Hovedstadens kendte Familier, Etatsraad *J. A. Blom*, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 84 Aar. Blom, der var af jævn borgerlig Herkomst, kom som ganske ung i Tømrerlære og begyndte sin Virksomhed som Tømrermester 1841. I det gamle Brandkorps spillede han i sin Tid en Rolle som Officer og avancerede til Brandmajor i dette. Ved Siden af sin store Forretning beklædte han en Mængde Tillidsposter i Hovedstaden. Han blev saaledes Borgerrepræsentant, Meddirektør i Sparekassen, Medstifter af Københavns Brandforsikringsselskab og Medstifter af en Del godgørende Institutioner som Sygehjemmet, Diakonissestiftelsen, Trøstens Bolig og flere andre. Den afdøde nød overalt stor Anseelse, og hans Hus var Samlingssted for adskillige af vore fornemste Familier. Selv bevarede han sine borgerlige Anskuelser og vandt alle ved sin ligefremme Jævnhed. Etatsraad B. var Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmand.

Etatsraad Blom.

Jubilæum.

For nylig kunde Toldforvalter *Muxoll* i Holbæk fejre sit 50 Aars Jubilæum i Toldetaten. M. begyndte sin Løbebane som Assistent i Generaldecisoratet for det indirekte Skattevæsen, hvorefter han i 1864 blev udnævnt til Toldoppebørselskontrollør i Rørvig. Derfra fik han i 1870 Embede som Toldforvalter i Sakskøbing og forflyttedes til Holbæk 1891. Allevegne, hvor han har virket, har han forstaaet at gøre sig afholdt, og som Embedsmand er han bekendt baade for sin Samvittighedsfuldhed og Dygtighed.

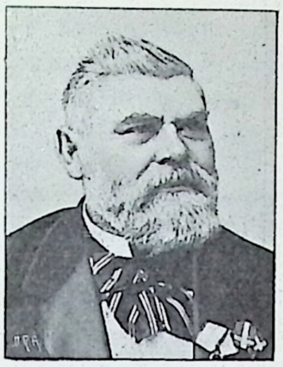
Toldforvalter Muxoll.

I Statsbanernes Tjeneste har Godsekspeditør ved Horsens Jernbanestation *C. Ulsøe-Bruhn* virket i 25 Aar. Efter en Læretid i Struer og Ribe var han en Tidlang Assistent i Aarhus og overtog 1893 Posten i Horsens som Godsekspeditør. I høj Grad har U.-B forstaaet at opfylde Embedets Pligter og Krav uden at glemme Hensynet til, hvad der bedst kunde tjene Publikums Interesse. Derfor har han baade indadtil og udadtil vundet sig Anerkendelse og Popularitet.

Godsekspeditør Ulsøe-Bruhn.

Bøssemager *Chr. Rostgaard* har fejret Jubilæum for sin 50-aarige Virksomhed i Statens Tjeneste. Efter at have arbejdet ved Rendsborg og Nyborg Tøjhus, ansattes han 1870 som Bøssemager ved 13. Bataillon og kom 25 Aar senere til 1. Artilleribataillon, ved hvilken han endnu i 74-Aars Alderen varetager denne Stilling. Rostgaard, hvis Popularitet blandt Medborgere er stor, sidder i Repræsentantskabet for „Arbejderforeningen af 1860" og i Bestyrelsen for „De danske Forsvarsbrødre". Han er dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

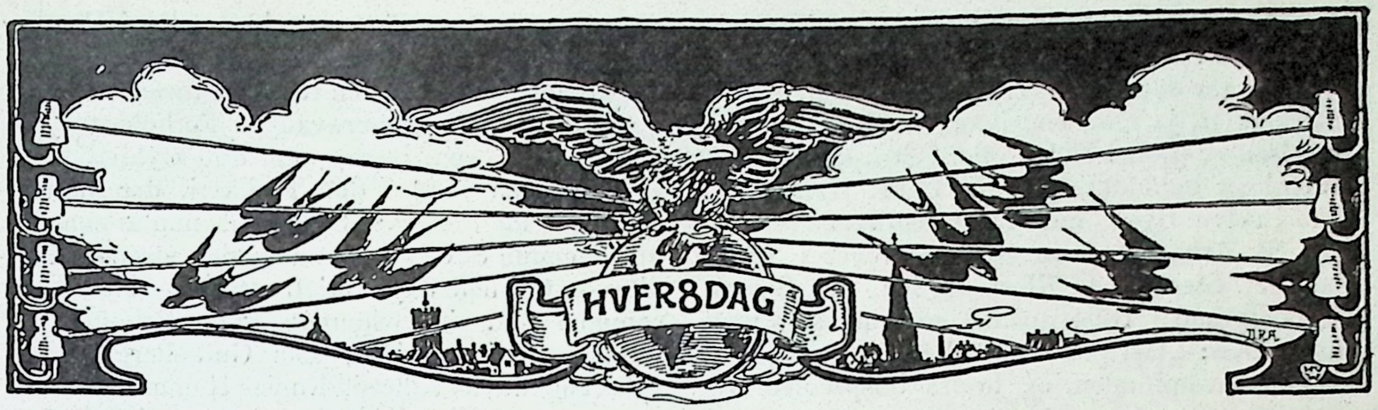
Bøssemager Rostgaard.

Nylig fejrede Lærer og Organist *G. Larsen* i Tostrup pr. Ringsted sit 25. Aars Jubilæum. Jubilaren blev efter endt Eksamen 1862 ansat som Andenlærer paa Strynø, virkede senere i nogle Aar ved Borgerskolen i Ærøskøbing, hvorefter han forflyttedes til Søstrup ved Holbæk, til han sluttelig havnede i sit nuværende Embede. I alle de Aar, Danmarks Lærerforening har bestaaet, har han været Kredsformand for 8. Kreds, ligesom forskellige kommunale Hverv har været ham overdraget. Ved sit altid trofaste Arbejde har han vundet sig almindelig Agtelse.

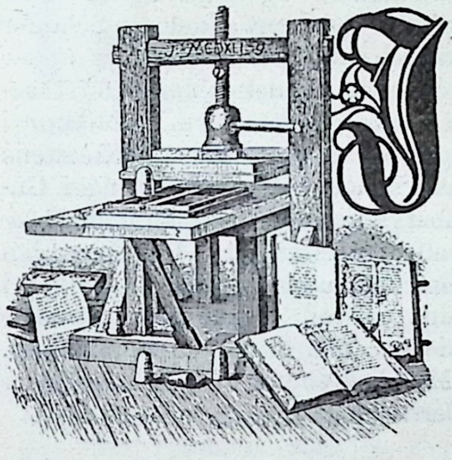
Lærer G. Larsen.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

Nr. 41. Aargang 1899—1900. Søndagen den 8. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Gutenberg-Jubilæet.

Gutenbergs Presse rekonstrueret.

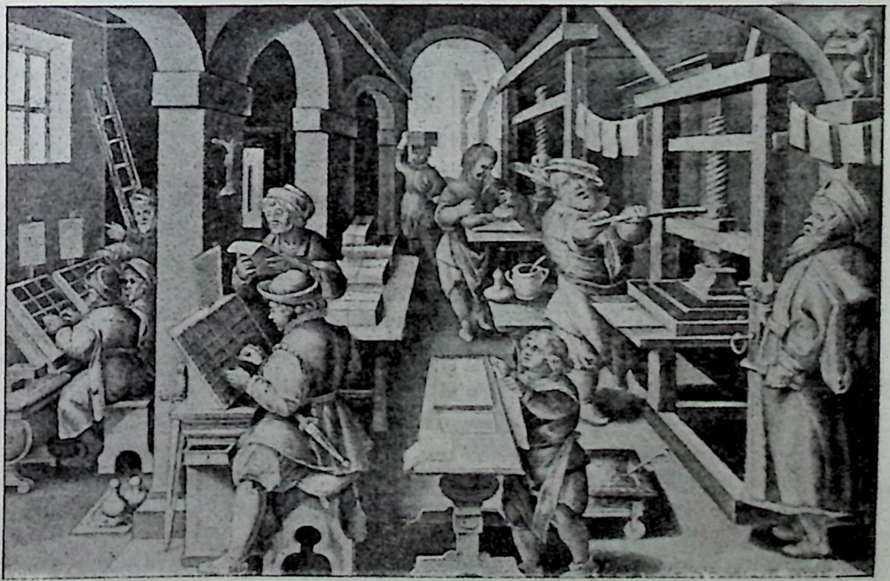
I Skrift og Tale og under Bægerklang har Tyskerne nylig fejret Bogtrykkerkunstens navnkundige Opfinder *Johann Gutenberg*. Man har i de forskellige Byer valgt forskellige Dage til Festernes Afholdelse, og den ene kan være lige saa god som den anden, thi ingen ved, naar Gutenberg er født. Det er ikke en Gang givet, at det var i Aaret 1400, men i hvert Fald har det været der omkring.

I Mainz, hvor den første Bogtrykker fødtes og virkede og hvor *Thorvaldsens* berømte Gutenbergstatue staar, var Festen henlagt til den 24. Juni og følgende Dage.

Om Gutenbergs Liv ved man næsten lige saa lidt som om hans Fødsel. Noget ondt har han vistnok ikke bedrevet, men økonomiske Vanskeligheder gjorde det i lange Tider nødvendigt for ham at holde sig i Skyggen. Det er derfor ikke saa underligt, at der er gjort Forsøg paa at gøre ham Æren for hans Opfindelse stridig.

Selvfølgelig er Tanken ikke opstaaet paa en eneste Dag ligesom af sig selv. Visse forberedende Skridt var allerede gjorte. Man havde allerede tidligere fundet paa at trykke Viser og lignende, hele Blade ad Gangen, og hæfte disse sammen til Bøger. Navnlig i Kina blomstrede disse Kunster.

Men Bogtrykkerkunsten i moderne Forstand er noget andet, og er helt og holdent Gutenbergs. Han opfandt *Skriftstøbningen*, han fremstillede de enkelte Bogstaver som løse Typer af Metal, medens man tidligere kun havde kunnet trykke hele Blade ved Hjælp af en møjsommelig udskaaren Træplade. Desuden behøves der til Trykning en Bogtrykkerpresse, og ogsaa denne er Gutenbergs Værk. Naar man har villet overføre en Del af Æren paa to andre Mainzborgere, *Johannes Fust* og *Peter Schøffer*, som var hans Hjælpere i hans første Trykkeri, da beror dette paa et Fejlsyn, og heller ikke Hollænderne kommer langt med deres Paastand om, at at en Haarlemmer Borger, *Lorens Janszoon*,

Bogtrykkeri-Interiør fra gamle Tider.

skulde være den egentlige Opfinder af Bogtrykkerkunsten.

Hvornaar det første Trykkeri er anlagt, er ikke helt sikkert, ja man ved ikke en Gang om Opfindelsen er gjort i Mainz eller i Strassburg, hvor Gutenberg opholdt sig indtil 1444. Han boede ikke i selve Byen, men i det nærliggende Kloster St. Arbogast, som blev nedrevet i 1531. Paa det Sted, hvor Klosteret laa, lod Strassburgs Byraad i 1894 opstille en Mindesten med Indskriften: „Her paa Grünenberg blev Bogtrykkerkunsten opfunden, og herfra udspredtes Lyset over Verden.“ Gutenberg vides endog at have deltaget i Byens Forsvar i de saakaldte Armagnac-Fejder 1444.

Thorvaldsens Gutenberg Statue i Mainz.

Fire Aar senere dukkede han atter op i sin Fødeby, som hans Fader i 1420 havde maattet forlade paa Grund af nogle Stridigheder med andre Borgere. Faderens Navn var Gensfleisch, af gammel Patricierslægt, medens Moderen hed Elsa von Gutenberg, og Sønnen hed oprindelig Henne Gensfleisch zum Gutenberg. Selv kaldte han sig dog altid med det Navn, under hvilket han er almindeligst kendt.

Han kom altsaa i 1448 tilbage til Mainz. Men det vilde ikke ret lykkes for ham at komme paa den grønne Gren, han var bestandig i Pengeforlegenhed, da han straks efter sin Ankomst maatte laane 150 Gylden til $8^1/_2$ Procent. Senere kom han i det skæbnesvangre Forhold til Johannes Fust, som laante ham 800 Gylden til 6 Procent med Pant i det Trykkeri, der skulde anlægges for Pengene. Senere fik han af samme Mand endnu 800. Tilsidst kom den strenge Kreditor og tog hele Trykkeriet, som han siden drev sammen med sin Svigersøn, Peter Schøffer, en tidligere Klosterskriver, som Gutenberg havde oplært og indviet i alle sin Kunsts Hemmeligheder.

Det lykkedes ganske vist Opfinderen senere at faa indrettet et nyt Trykkeri, men det kneb i lange Tider for ham. Han turde ikke sætte sit Navn paa de Bøger, han udgav, da han frygtede, at Kreditorerne saa vilde komme og tage ogsaa dette Trykkeri fra ham. Fust og Schøffer derimod satte ikke deres Lys under en Skæppe, og det er derfor forstaaeligt nok, at det store Publikum i Begyndelsen ansaa dem for Kunstens Ophavsmænd. En Forbedring i Gutenbergs Forhold skete først, da Grev Adolf af Nassau i 1461 af Pius den anden blev udnævnt til Erkebiskop i Mainz og lod sin Naades Straaler falde paa den beskedne Bogtrykker.

Man har endnu et Dokument, der lyder saaledes:

„Vi Adolf o. s. v. gøre vitterligt med dette Brev, at vi i Betragtning af de Tjenester, som vor kære, tro Johann Gutenberg har ydet og i Fremtiden vil yde os og vort Stift, have udnævnt ham til vor Tjener og Hofmand. Vi ville ikke afskedige ham af denne Tjeneste, saa længe han lever og dertil, at han maa tjene os desto bedre, skænke ham en aarlig Hofklædning lige med vore Ædlinge, desuden aarlig to Maal Korn og to Fade Vin til Brug i sit Hus, dog under Betingelse af, at han hverken sælger eller forærer det bort, frit uden Oplags- og Vægtpenge i vor Stad Mainz.“

Ved Siden af de direkte Indtægter ved Hoftjenesten fik Gutenberg nu tillige den Fordel, at han fik selve Biskoppen til eneste Værneting. Hans Kreditorer kunde ikke mere naa ham. Og saaledes kunde den Mand, hvem vi skylder den vigtigste Indflydelse paa vore Dages Kulturliv, henleve sine sidste Aar.

Arvingen.

Af Madeleine Delandes (Ossit).

Ossit er det Navn, hvorunder en ung Dame af det fineste Selskab i Paris nylig er traadt frem i Literaturen. Hun hedder i Virkeligheden Baronesse Madeleine Delandes, omtales i Pariserkronikerne som baade ung, smuk og aandfuld og har desforuden lagt Talent for Dagen paa Musikens og Malerkunstens Omraader. Den engelske Maler Burne Jones kan til Dels takke hendes Pen for det Ry, han har vundet ogsaa i Frankrig.

DET var under de Uroligheder i Algier, der fulgte efter Bou-Amenas Opstand.

Som ung Løjtnant blev jeg udkommanderet med 2. algierske Jægerregiment for at forfølge Fjenden i Retning af El Oued-Fendhi. Delt i smaa Strejfkorps marcherede vi uafbrudt fremad i tre Døgn uden at slaa Lejr, men ganske vist kun meget langsomt, for at være sikre i Terrænet.

Under denne lange, dræbende Marsch lærte jeg Louis Cressol at kende.

Han var tyve Aar gammel, men saa ud, som om han var femten. Lille af Vækst, slank som en Pilevaand, blond, med bløde, skægløse Kinder, der rødmede som en Piges, men ikke i mindste Grad var brunede af Afrikas Sol, og hans store, blaa Øjne havde et blidt drømmende Udtryk.

Han var saa paafaldende fin af Skabning, at han som „afrikansk Jæger" betragtet nærmest gjorde en komisk Figur. Naar han kom ridende afsted paa den prægtige, hvide Hest, i hvis brede Saddel han næsten blev borte, maatte man uvilkaarlig smile.

Den lille Stakkel kunde tilsidst næsten ikke holde Øjnene aabne, saa jeg af Medlidenhed holdt min Hest tæt hen til hans og begyndte at passiare med ham, medens vi red ind i Mørket den tredje Nat.

„Naa, Cressol", sagde jeg, „nu er din Tjenestetid jo snart forbi".

Mine Ord kvikkede ham op, og han rettede sig i Sadlen.

„Javel, Hr. Løjtnant", svarede han. „De kan tro, Bedstemo'r bliver glad".

„Hvad vil Du saa tage Dig til, naar Du bliver hjempermitteret?"

Hans Barneansigt lagde sig i højtidelige Folder, og med en vis Værdighed svarede han:

„Jeg skal overtage min Arv, Hr. Løjtnant".

Aa Herregud! tænkte jeg. Hvor Fordringerne dog er forskellige! For dette naive Menneskebarn staar det nu som Lykkens Toppunkt at blive Ejer af den Smule Fædrenegaard med et Par Køer og nogle Grise, og det synes ham næsten et helligt Hværv at forvalte disse Herligheder!

„Naa, saa Du skal overtage din Arv", henkastede jeg adspredt.

„Ja, det skal jeg rigtignok. Og De kan tro, det bliver noget for Bedstemo'r".

Dette stadige Omkvæd med „Bedstemo'r" rørte mig, saa at jeg spurgte:

„Du holder nok rigtig meget af din Bedstemo'r?"

„Om jeg gør! Det er jo netop for hendes Skyld, jeg er saa glad over Arven" — det lille Menneske saa helt forklaret ud, mens han sagde det — „nu kan jeg jo købe hende et helt stort Slot.

„Hvadbehager?" sagde jeg og vendte forbavset Hovedet imod ham. Jeg saa, at Trætheden havde overmandet ham. Han næsten sov i sin Sadel. Talte han nu ikke ogsaa i Søvne? Et Slot!

„Hvor meget arver Du da egentlig?" spurgte jeg.

„Tre Millioner", lød Svaret.

Og nu fortalte han mig en ganske forunderlig Historie, en af dem, vi i Reglen straks stempler som Opdigtelse, naar de fortælles os — med Urette for Resten, for Livet digter ofte langt æventyrligere end Digterne.

En vis Cressol var for mange Aar tilbage udvandret til Indien og var nylig død, efterladende sig en Formue paa 60 Millioner. Der var tyve Arvinger — allesammen større eller mindre Fættere og Kusiner til Louis — og hver skulde nu have sine fulde tre Millioner.

Jeg vilde ikke tro paa den Historie. Men den lille Soldat trak sine Papirer frem af Brystlommen, det var Breve fra det franske Konsulat og fra Testamentseksekutoren, en hel Pakke med lovformelige Dokumenter. Sagen havde sin Rigtighed.

Og da han havde vist mig Papirerne, sagde han igen:

Tænk Dem dog, Hr. Løjtnant, tre hele Millioner! Det er ikke saa lidt, vel? Det er vel næsten ligesaa meget, som Rotschild har, ikke? Hvor meget har man saa egentlig Lov at bruge om Dagen?"

Nogen renere Barneglæde har jeg aldrig set. Nu var han bleven ganske vaagen, og hele Natten snakkede han løs om, hvordan alting skulde være, naar han nu blev hjemsendt.

Den næste Dag kom vi i Fægtning, og det var første Gang, jeg var i Ilden. Det hører jo ikke til Hverdagsbegivenhederne nu til Dags. Jeg husker endnu tydeligt den underlige Tilstand, hvori jeg befandt mig i Begyndelsen. Jeg frøs bitterlig. Det var den mærkelige Kuldefornemmelse, man har, naar man har vaaget længe og Ens Kræfter er næsten udtømte. Og saa følte jeg en Knugen paa min Hjerneskal som af en usynlig Kæmpehaand. Jeg gjorde mig selv det Spørgsmaal, om jeg, naar Øjeblikket kom, virkelig kunde staa for Skud. Eller om jeg vilde føle mig bange?

Men da jeg saa stod Ansigt til Ansigt med Fjenden, disse spøgelseagtige Skikkelser, som i deres hvide Burnusser kom jagende imod os ude fra Horisontens Rand, da jeg saa deres lange, smalle Geværløb rettes imod os og hørte Kuglernes Hvislen blande sig med deres hæse Rovdyrhyl — ja da mærkede jeg først, at det ikke var Frygt jeg følte — og overhovedet ikke nogen af de Følelser, der ellers behersker os. Jeg følte mig ligesom rykket ud af min egen Personlighed og var kun fyldt af Øjeblikkets Opgave og Ansvaret for de femogtyve Menneskeliv, der var mig betroede. Den Tanke, at det ogsaa galdt mit eget Liv, faldt mig intet Øjeblik ind.

Rundt om os peb de fjendtlige Kugler. Snart med Mellemrum, snart Skud paa Skud eller i hele Salver kom de susende gennem Luften med en underlig, halvt smældende, halvt klagende Tone, der næsten havde noget menneskeligt i sin Klang. Det lød som et Kor af usynlige Aandestemmer, der for over og forbi os.

Da de Vantro havde trukket sig tilbage med betydeligt Tab, lod jeg gøre Holdt, og nu kom jeg til at tænke paa den lille Cressol, som jeg i Kugleregnen ganske havde tabt af Syne.

Jeg søgte efter ham, men fandt ham ikke straks. Af mine Folk var der tre saarede. Den ene døde straks efter, han havde faaet en Kugle gennem Rygraden. De to andre var kun let saarede og kom sig i Løbet af kort Tid. Men hvor var Cressol? Ham var der ingen, der havde set noget til.

Tilsidst fandt jeg ham liggende noget afsides med en Kugle i højre Side af Brystet. Han smilede mig i Møde, da jeg kom.

„Det har ikke noget at betyde, Hr. Løjtnant", sagde han. „Det er nok i Orden, til jeg skal hjemsendes."

Om Natten lod jeg ham sove i mit Telt, et af disse elendige, firkantede Telte, hvor der enten er kvælende hedt eller isnende koldt. Der laa han sammen med den stakkels Fyr, som havde faaet Rygmarven læderet og døde samme Nat.

Da jeg besøgte ham om Morgenen, laa han som sædvanlig og smilede med en Afglans af den inderste Lyksalighed straalende ud af Øjet.

„Jo Tak, Hr. Løjtnant, det gaar brillant! Har det meget bedre!"

Men bedst som han talte, gav han sig til at spytte Blod.

Han blev lagt i en Bærekurv, og om Morgenen brød vi op for at trække os tilbage til Ain-Safra. Jeg havde nok at gøre under Marschen, saa jeg fik ikke Tid til at se til ham i Dagens Løb, men jeg havde bedet Lægen om at tage Vare paa ham. Først henad Aften, da vi gjorde Holdt, fik jeg Tid til at bekymre mig om den lille Millionær, som jeg var kommen til at holde saa meget af.

I aaben Kamp havde jeg ikke været bange. Men da jeg stod foran Gardinerne til Bærekurven, denne sørgelige Parodi paa Barnets Vugge, — da standsede mit Hjerteslag et Øjeblik. En ubetvingelig Frygt betog mig.

„Cressol — min Dreng!" hviskede jeg.

Intet Svar.

Langsomt og med skælvende Haand trak jeg Forhænget til Side. Der laa han inde med sammentrukne Lemmer, indfaldne Kinder og skrækkeligt vidtaabne Øjne — Arvingen til de tre Millioner og Bedstemo'rs eneste Glæde. Han var død.

Død som en Hund, uden en Mundfuld frisk Luft, uden at nogen havde rakt ham saa meget som en Drik Vand — saaledes som saa mangen brav Soldat dør under Marschen. Men i hans Lomme laa Papirerne — de kostbare Dokumenter, der gjorde ham til Millionær. Aa, jeg kunde have knyttet mine Hænder i Harme mod denne blinde Skæbne.

— — Da Mørket var faldet paa, gravede vi hans Grav. Dybt — dybt under Jorden, at ikke Arabernes Hævn skulde naa Støvet af min stakkels lille Cressol.

Vor Grønlandsekspedition.

Antarctic — „Sydhavsfareren" kan det sære Navn oversættes paa Dansk — er nu paa Vej mod det høje Nord med en Ekspedition, der skal undersøge Østgrønlands ukendte Strækninger og desuden om muligt skaffe Lys over Andrées Skæbne.

Skibet er oprindelig en norsk Hvalfanger, bygget til Langfart mod Sydens Polarhave; deraf har det sit underlige Navn. Til den Fart, som nu er begyndt, er det udrustet af Carlsbergfonden, og dets Fører er Premierløjtnant af Flaaden *G. C. Amdrup*, der allerede tidligere har været paa Togt i de kolde Zoner. Ham følger en Række dygtige unge Videnskabsmænd.

Amdrup-Ekspeditionen sejler af Sted.

Vi vil haabe, at Ekspeditionens Medlemmer, naar vi ser dem igen, kan vise lige saa fornøjede Ansigter, som paa den smukke Junimorgen, da de under kraftige Hurraraab, med Favnen fuld af Blomster, stod ud fra den grønlandske Handels Plads.

Banen fra Lyngby til Vedbæk.

Et lille Selskab af Honoratiores og Jernbanemænd, indviede forleden den nye Lyngby-Vedbækbane, kørende i et Par Grusvogne, som var festligt smykkede med Skovens Grønt og hvis Sæder var dannede af Jernbanesveller. Utvivlsomt vil den nye Bane, der berører baade Sorgenfri, Brede, Ørholm og Nærum, berede nye Veje for Søndagsudflugterne samtidig med at den som Godsbefordrer faar stor Betydning for Fabriker som Brede Klædefabrik og Ørholms Papirfabrik. Banestrækningens Længde er omtrent som Klampenborgbanens, den vil koste omtrent 800,000 Kr. at anlægge, og det er dels Staten, dels Lyngby og Hillerød Sogne, samt endelig private Mænd, som skaffer denne Sum tilveje.

Den første Udflugt paa Lyngby-Vedbæk Banen.

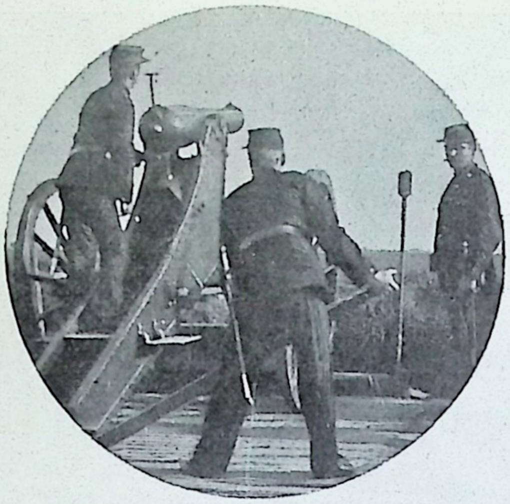
Den foretagne Prøvetur faldt heldig ud og man mener, at om 6 Uger vil vi alle kunne komme med.

„Borgere“.

Hvert Aar, naar Sommeren er inde, og Roserne springe ud, trække „Borgerne“ i Trøjen. Og det er oven i Købet deres *egen* Trøje; thi de maa selv holde sig med Uniform. Pludselig en Dag ses deres mørke, rødskuldrede Frakker og de lave, langskyggede Huer paa Gaden. Man studser lidt over det nye Syn, spørger distrait sig selv, hvad det betyder — „Aah, det er jo vores Borgervæbning!“

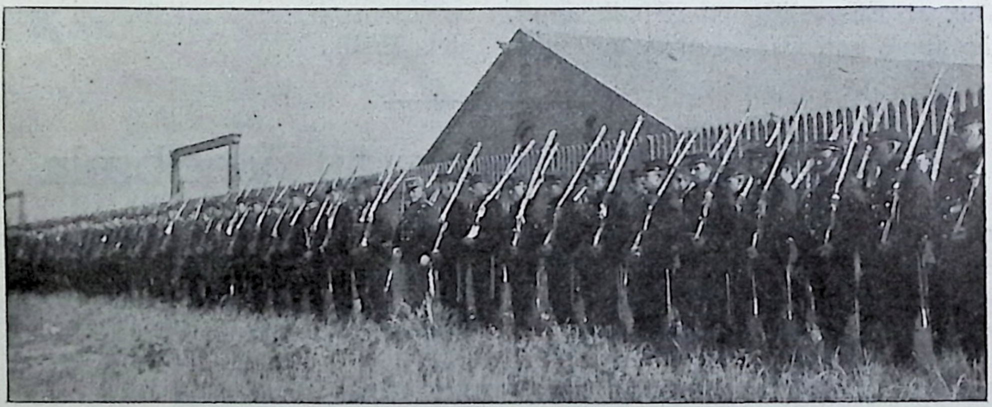
Men det er netop det, det ikke er.

Det er ikke Borgervæbningen; thi denne var en delvis civil Institution, der ophævedes i 1870, og samtidig skrinlagdes alle de til denne knyttede Pudsigheder, morsomme Historier og lattervækkende Forestillinger. Den 28. Maj samme Aar oprettedes Københavns Væbning, og gennem Aarene er den ved ihærdigt Arbejde bragt til at blive, hvad der var dens Formaal, en Del af Hæren, der som saadan indgaar som direkte Led i Københavns Forsvar.

Der rettes.

Den bestaar af 2 Fodfolkbatailloner og 2 Artillerikompagnier og kommanderes af Officerer af Forstærkningen, hvorimod Underofficererne for en stor Del henhøre til Linien og kun afgives til Væbningen, naar denne indkalder sit Mandskab. Der møder aarlig al det Mandskab, der har fast Ophold i 1. Udskrivningskreds, 1. Lægd, hvilket vil sige København; saaledes, at hver Mand indkaldes to Gange i ordentligvis to paa hinanden følgende Aar. Denne Byrde paahviler Hovedstadens Befolkning frem for Landets, hvor Forstærkningen kun indkaldes en Dag om Aaret til Mønstring. Det er saaledes c. 1500 Mand, der om Eftermiddagen fra Kl. 5 til 7$^{3}/_{4}$ i 15 Dage øves i Vaabnenes Brug. Øvelserne, der slutte med en Præsentation for Chefen, der for Tiden er Generalmajor Baumann, afholdes dels paa Stadens Fælleder og paa Hærens Skydebaner og dels paa Faste Batteri paa Amager og Søforterne. De gamle Reglementer opfriskes, og de nye Forandringer indøves, ligesom der finder Skarpskydninger Sted baade for Artilleriets og Fodfolkets Vedkommende. Der er tildelt hver Mand af Fodfolksbataillonerne henimod 30 Skud, og de 16 bedste Skytter af hver Bataillon udtages derefter for at deltage i en Præmieskydning, i hvilken der er 8 Præmier, som bestaa i Sølvuhre og Sølvbægre, hver Præmie til en Værdi af 40 Kr. Pengene hertil skænkes dels af Københavns Kommune og dels tages de af Major Wegners Legat. Mandskabet faar udleveret Vaaben og Lædertøj, hvorimod det som før nævnt selv maa bekoste Uniform, hvorfor der oppebæres 50 Øre om Dagen. Om Lønning er der ingen Tale.

Gevær i Hvil!

Naar man nærmer sig det Klokkeslet, til hvilket Væbningen skal „stille“, som det hedder i Militærsproget, myldre Borgerne ud til Fællederne. Til Fods, saa hurtig som Benene kan bære En — thi Forretningslivet, Butikken eller Kontoret levner En ikke mere Tid end højst nødvendig — hastes der af Sted. Geværet er slængt over Skulderen. Huen i Nakken. Den varme, tætknappede Frakke med det stramtspændte Livgehæng — ofte fæstet i yderste Hul, thi man er jo blevet sværere med Aarene — i Forening med Midsommersolens inderlige Straaler, driver Sveden ud og en iskold Bajer ind. Eller paa Cykle! Med Sporvogn! I Droske! Denne stuves da fuld efterhaanden, idet man undervejs samler saa mange Kammerater op, som der kan være i den. Blot af Sted for ikke at komme for sent; thi man straffes ikke med Mulkter. Her gælder den militære Straffelov.

Skaal!

Saa er man der. Puh!

Rundt omkring ligger Gruppe ved Gruppe. Passiaren gaar livligt. Man mødes med gamle Rekrutkammerater og studser ved Tilraabet: „Goddag 55!“

Mødes maaske ogsaa med sin Cigarhandler, sin Vært og sin — Skrædder. Et hjertelig Møde! Thi i Geleddet gælder ingen Personsanseelse, og private Mellemværender er her glemte, selv om den mindre prægtige Uniformfrakkes splinternye Rødt raaber nok saa højt.

Og saa smider man sig der, hvor man finder for godt. Eller man har Konen med, maaske Børnene ogsaa — maaske endnu ikke kommen saa vidt, saa Kæresten med — hun skal jo ogsaa more sig. I det Tilfælde konverserer man, forklarer, slaar ud med Haanden og — —

„Træd an!“

Det er Stabssergenten. Han hører til Linien og ikke vant til noget Mukkeri. Og det er der jo altid lidt af imellem Mennesker.

„Saa for Pokker. Nu laa man saa godt.“

Derpaa gabes der lidt, brummes der lidt; saadan mellem Tænderne! Sure Miner, sejge Bevægelser; men paa Plads kommer man.

„Kompagni — ret!“

Skarpt, højt, bestemt!

Det er ældste Løjtnant, der har overtaget Kommandoen. En mægtig Forandring øjnes ned ad Rækkerne.

„Gevær i — Hvil!“

Og de to faste Greb lyde taktfast som Musik.

„Med Sektioner højre sving. Kompagni — Marsch!“

Saa er man fuldstændig Soldat igen!

Gud være lovet!

Af Paul Féval. Paa Dansk ved Ch. Paagh.

I.

Helt nede i Landsbyen stod et stort Æbletræ; om Foraaret lignede det en Blomsterdynge. Forpagterens Hus laa paa den anden Side af Vejen; det havde en Indgang af Sten, som den findes paa et Slot; Forpagterens Datter hed Perrine. Vi vare forlovede.

II.

Hun var seksten Aar. Hvilke Roser hun havde paa Kinden. Saa skønne som Blomsterne paa Æbletræet. Under Æbletræet sagde jeg til hende: „Perrine, elskede Perrine, naar skal vort Bryllup staa?“

III.

Alt hos hende lo: hendes Haar, der legede for Vinden, hendes Skikkelse, de nøgne Fødder i de smaa Træsko, Hænderne, der sænkede den nedhængende Gren for at indaande Duften af Hvidtjørnens Blomster, den rene Pande, de hvide Tænder mellem de røde Læber.

Aah, hvor jeg dog elskede hende. — „Vort Bryllup skal staa henimod Høsten,“ sagde hun, „hvis Kejseren ikke tager dig til Soldat.“

IV.

Da Udskrivningen fandt Sted, brændte jeg et Vokslys; thi Tanken, om at jeg skulde rejse langt bort fra hende, fik Hjærtet til at vende sig i Livet paa mig. Lovet være den hellige Jomfru! Jeg trak det største Nummer. Men Jean, min Plejebroder, blev taget til Soldat.

Jeg fandt ham siddende og græde og sige: „Min Moder, min stakkels Moder.“

V.

„Trøst dig, Jean, *jeg* er forældreløs.“ Han vilde ikke tro mig, da jeg sagde: „Jeg vil tage af Sted for Dig.“ Perrine kom hen under Æbletræet med forgrædte Øjne; jeg havde aldrig før set hende græde; hendes Graad var endnu smukkere end hendes Smil. Hun sagde til mig: „Du har gjort ret, og du er god; rejs, min kære Pierre, jeg skal nok vente paa dig.“

VI.

Højre, venstre; højre, venstre; rør Trommen! Fremad marsch! Saaledes marscherede man uafbrudt til Wagram. „Pierre, staa fast, der kommer Fjenden!“ Jeg saa en Ildstribe. Fem Hundrede Kanoner tordnede paa én Gang; og der var Røg, som stod for Brystet, og Blod, som Foden gled paa.

Jeg blev bange, og jeg saa mig tilbage.

VII.

Bagved laa Frankrig og Landsbyen og Æbletræet, hvis Blomster nu alle vare Frugter. Jeg lukkede Øjnene og saa Perrine bede for mig. Gud være lovet! Jeg holdt mig tapper! Fremad! Fremad! Højre, venstre! Læg an, fyr! Bajonetten paa! „Se, se, den Rekrut gaar ordentlig løs; hvad hedder du, min Ven?“ — „Pierre, Deres Majestæt.“ — „Pierre, jeg gør dig til Brigadér.“

VIII.

Perrine, elskede Perrine! Brigadér! Leve Krigen! Det er en hel Fest, disse Kampdage. For at overvinde en Hær behøver man kun at sætte den ene Fod foran den anden. Højre, venstre! „Er det dig igen, Pierre?“ — „Javel, Deres Majestæt.“ — „Tag en Epaulette op.“

Der var nok af dem paa de dødes Skuldre.

IX.

„Mange Tak, Deres Majestæt.“ — Og fremad til Moskva, — men ikke længere! Paa den uhyre

Sneslette, en Vej mærket med Lig; her Floden, der Fjenden, paa begge Sider Døden! „Hvem lægger til med den første Brobaad?“ — „Jeg, Deres Majestæt!“ — „Stadig dig, nu er du Kaptajn!“ Han gav mig sit Ridderkors.

X.

Gud være lovet! Perrine, elskede Perrine, du kan være stolt af mig. Felttoget er endt, jeg har Orlov. Lad Klokkerne ringe til vort Bryllup! Vejen er lang, men Haabet gør den kortere. Derhenne, bag denne Høj er allerede min Hjemstavn. Jeg genkender Klokketaarnet; jeg tror, det ringer.

XI.

Det ringer. Men hvor er Æbletræet? Blomstringsmaaneden er kommen, og dog ser jeg ikke Blomsterdyngen. Forhen saa man den langt borte fra; thi dengang stod den der. — Man har omhugget min unge Elskovs Træ.

Det havde faaet sine Blomster, alle sine lyse Blomster! Men dets adsplittede Grene laa visnede i Græsset.

XII.

„Hvorfor ringes der, Mathieu!“ — „Til et Bryllup, Hr. Kaptajn.“ — Mathieu kendte mig ikke mere.

Et Bryllup! Ja, det var sandt. Brud og Brudgom gik ind i Kirken. Det var Perrine, min Perrine, leende og smukkere end nogensinde. Min Broder, Jean, var Brudgommen.

XIII.

Rundt om mig hørte jeg Folk sige: „De elske hinanden.“ — „Men hvad er der blevet af Pierre?“ spurgte jeg. — „Hvilken Pierre?“ svarede man mig. De havde glemt mig.

XIV.

Jeg knælede helt nede i Kirken. Jeg bad for Perrine, og jeg bad for Jean; det var alt det, jeg elskede. Da Messen var forbi, plukkede jeg en Blomst af Æbletræet, en stakkels, vissen Blomst, og jeg begav mig igen paa Vej uden at se mig tilbage.

Gud være lovet! De elske hinanden; de ville blive lykkelige!

XV.

„Du er kommen tilbage, Pierre?“ — „Javel, Deres Majestæt.“ — „Du er to og tyve Aar, Major og Ridder. Hvis Du vil, skal jeg give dig en Grevinde til Hustru.“

Pierre tog den lille visne Blomst, der var plukket af det omhuggede Træ, ud fra sit Bryst.

„Deres Majestæt, saaledes er mit Hjærte. Jeg ønsker en Post i den forreste Hærafdeling, for at dø som en kristen Soldat.“

XVI.

Han fik en Post allerforrest. Nede i Landsbyen ligger en Oberst begravet, der døde to og tyve Aar gammel paa en Sejrsdag. Under Navnet har man paa Stenen skrevet tre Ord: *Gud være lovet!*

Badebilleder.

FOTOGRAFERNE er et farligt Folkefærd i vore Dage. Som snigende Slanger — og ofte ligesaa snilde som disse Dyr — lumsker de om og stjæler i en Brøkdel af et Sekund vort helligste Privatliv for maaske bagefter at udlevere det til offentlig Beskuelse for hele Verden.

En gammel, gnaven Mand foreslog forleden

Gamle Bekendte hilser paa hinanden.

Dag i fuldt Alvor, at der burde udstedes Politiforbud mod at gaa med Haandkamera, ligesom man i gamle Dage forbød ukvalificerede Personer at gaa med Sidevaaben. „Thi disse saarer kun Legemet, men Kameraet saarer Sjælen,“ sagde han med Følelse.

Vi tror ikke, „Hver 8. Dag“s Læsere vil erklære sig enige med den gnavne Mand. Vore Billeder af Nuets Episoder har indbragt os — hvorfor være beskeden — mangen en Kompliment, af hvilke vi med særlig Glæde tilegner os dem, der samtidig udmærker vor Diskretion.

En Runddans i Vandet.

For tænk, om vi bragte vore Læsere alle de smaa fotografiske Dokumenter, der mellem Aar og Dag kommer os i Hænde! Mon De f. Eks., mine Damer og Herrer, aner, at Badesæsonen tillige er de indiskrete Amatørers bedste Jagtsæson? At der maaske ved den Strand, hvor De bader, sidder saadan en Røver bag en Baad og — klip, klap — foreviger deres velskabte Figur, den De helst vil beholde som en Hemmelighed mellem Dem og Deres Modehandlerinde eller Skrædder. Eller — o Rædselstanke — af det Øjeblik, da „han“ trykker det første, søde Kys paa „hendes“ Læber, en skjønne Dag . . . . . nej, nej, vi vil ikke ødelægge Deres gode Humør og Sundhed. Vi risikerer, at De snart hverken tør ligge paa Landet eller gaa i Vandet eller kysse . . . . og det *skal* man.

Med Børnene er det en anden Sag. Naar de bader, gør de det helst for Publikums Øjne, jo større Publikum jo bedre. De har ingen Skrædderhemmeligheder og ingen daarlig Samvittighed. De gaar i Vandet fra aaben Strand, naar de ikke kan faa andet og mere kulørt Vand — thi Børn elsker Farver — men helst i en Mergelgrav eller det, som værre er. Brune af Solen gaar de ud som Mulatter og kommer op igen som Kaffere. Hvis de da i det hele taget kommer op.

Naar Børn bader, sker det under Udfoldelse af den for disse Medskabninger ejendommelige Ævne til at sætte alle Universets Elementer i Bevægelse. En saadan Badescene minder i ikke ringe Grad samtidig om en Skypumpe og et Søslag, medens Tilstedeværelsen af Vandmænd, der bekvemt lader sig bruge som Projektiler, forøger Kampens Vildskab og de kæmpendes Mod.

Saadanne Scener *kunde* vi have gengivet, men i de oprørte Vande drukner aldeles de smaa Havmænds og Havfrøkeners Skikkelser og derfor blev *det*, som vore Billeder illustrerer, kun de mest idylliske Øjeblikke af det barnlige Badeliv. Kysten har intet fornøjeligere Skue at byde paa end disse Naturbørn af det reneste Vand, hvis Kærlighed til det vaade Element er dem givet ind med den Luft, de har aandet fra den første Dag.

Emil Bock.

Det svømmende Badehus.

Et Minut om en Fjerdingvej.

Murphy træner med elektriske Haandvægte.

For kort Tid siden forbavsedes Cykleverdenen over en Meddelelse om, at det var lykkedes den bekendte amerikanske Cyklist *Charles M. Murphy*, pacet af et Lokomotiv, at køre en engelsk Mil i 60 Sekunder. Cyklisterne gned deres Øjne og med den Cyklepressen egne Mistænksomhed anbefalede den Læserne at modtage denne interessante Meddelelse med al mulig Forbehold, eftersom denne usædvanlige Rekord var sat i Amerika, hvorfra saa mange mærkelige Historier fra Tid til anden sendes ud i Verden.

Denne Rekordhistorie var dog ikke Udslag af en opfindsom Hjerne, ikke heller var den en Avisand. Følgende faktiske Meddelelser og Fotografier vil illustrere, hvorledes denne enestaaende Rekord naaedes.

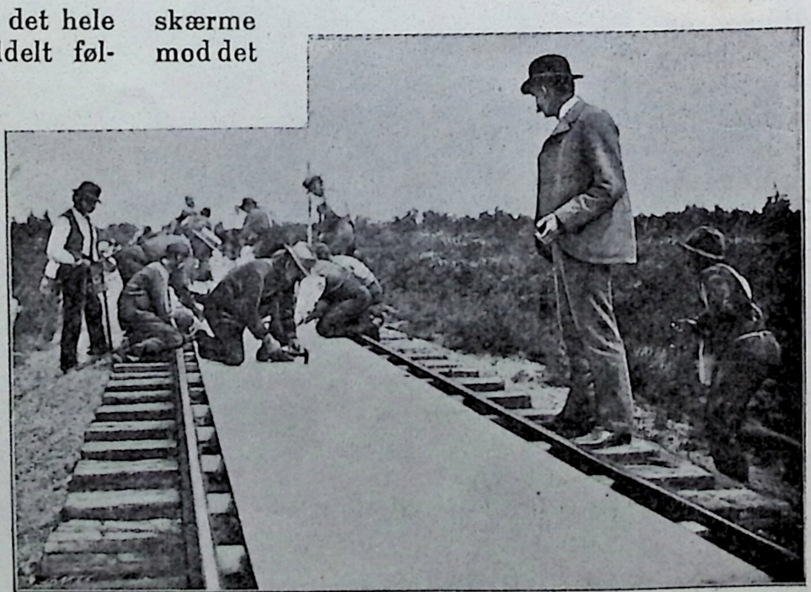
Løbet fandt Sted paa „Long Island Railrood" ved New York og et af Kompagniets hurtigste Lokomotiver tjente som Pacer. En af Jærnbaneembedsmændene, Mr. *Fullerton*, hvem det hele Arrangement skyldes, har derom meddelt følgende til en engelsk Reporter:

„Da jeg modtog Stillingen ved Kompagniet, blev der givet mig den specielle Opgave at henlede Cyklisternes Opmærksomhed paa vor Bane, eftersom *Long Island* for Cyklisterne er et veritabelt Eldorado. Jeg søgte at finde paa et eller andet, der kunde vække Hjulmændenes Interesse for os, og efter at have udtænkt forskellige Planer, besluttede jeg at opfordre den hurtige Cyklerytter, Charles Murphy, til at forsøge at køre en mile i 1 Minut, eller, om muligt, i Løbet af mindre Tid. Jeg havde kendt ham i flere Aar og havde til Stadighed beundret hans vidunderlige Pace, hans klare Hoved og jærnstærke Nervesystem. Mr. Murphy modtog min Anmodning med Begejstring. Morsomt nok havde han i de sidste 5 Aar saa at sige gaaet Tiggergang til næsten alle Unionens Jærnbaneselskaber for at faa Lejlighed til at blive pacet af et Lokomotiv. Alle hans Bestræbelser havde været forgæves — han greb nu til med begge Hænder.

Det galdt selvfølgelig om at finde en fuldstændig lige og jævn Bane, men da Long Island frembyder et udmærket Terræn, faldt det ikke vanskeligt. Sammen med Overingeniøren undersøgte jeg hele Banelegemet og fandt slutteligt en Strækning paa 3 miles, der syntes udmærket at egne sig til Formaalet. Vi forsøgte da med vore Maskiner, hvor lang Strækning, der behøvedes for at sætte Farten op til 1 mile i Minuttet. Selvfølgelig valgte jeg den Maskine, der kunde gøre det hurtigst, for ikke at lade Murphy køre længere end nødvendigt med den stærke Hastighed.

Medens disse Forberedelser var i Gang trænede Murphy kraftigt for at komme i den bedst mulige Kondition, og for saaledes at styrke Haandledenes Muskler arbejdede han med elektriske Haandvægte. Den Bane, paa hvilken Murphy skulde køre, blev lagt paa følgende Maade: Mellem Skinnerne blev der anlagt Tværbjælker og over dem i Retning med Banelegemet en Bræddebeklædning, saa Banen, paa den omtalte Strækning, omdannedes til et Stuegulv. Ogsaa i denne Henseende blev der sat en Rekord, idet det lykkedes 60 Mand paa en Dag at nedlægge 60,000 Fod Tømmer.

For Enden af den Vogn, bag hvilken Murphy skulde ride, anbragte vi en mægtig Overbygning for at skærme mod det

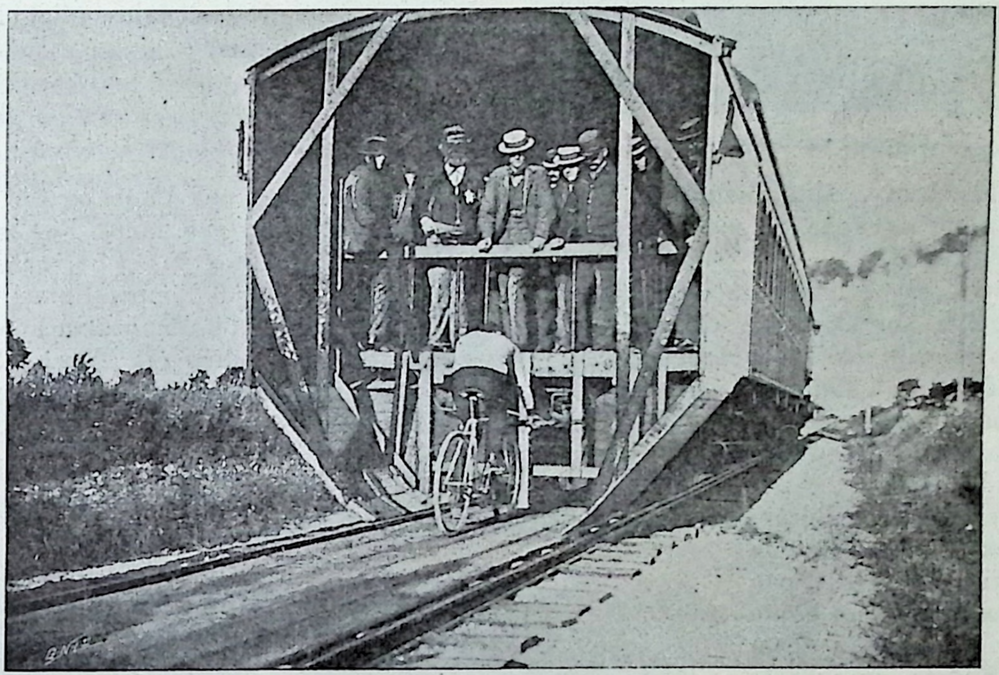
Banestrækningen beklædes med Brædder.

Lufttryk, Lokomotivet nødvendigvis maatte fremkalde, og endelig anstillede vi en Del Forsøg, for at give Lokomotivet en jævn tiltagende Fart.

Dagen før den store Begivenhed skulde finde Sted arrangerede vi et Forsøgsløb. Murphy, hvis Cycle var gearet til 116, fandt alt i tilfredsstillende Orden. Jeg gav Lokomotivføreren Ordre til at køre Milen i 1 M. 25 S.

Alt gik fortrinligt, Murphy kørte Distancen i 65 S., hvilket var 20 S. hurtigere end jeg havde forudset; han kørte med en vidunderlig Sikkerhed, under hele Løbet holdt han sig paa den midterste Planke, der kun var 10 Tommer bred, og jeg tror ikke hans Hjul divergerede fra en Avisspaltes Bredde.

Dette Forsøgsløb viste samtidigt, hvor udmærket Skærmen fungerede; Murphy mærkede absolut intet til den Hvirvelstorm der stod bag Toget; dér, hvor han kørte, var der absolut stille, ikke en Vind rørte sig.

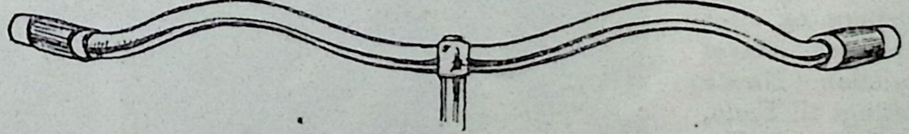

Et Jernbanetog som Pacer.

Den næste Dag fandt det endelige Forsøg Sted. Mr. *James Sullivan* og fire andre vel kendte og ansete Gentlemen, forsynede med de bedste Kronometere, fungerede som Tidsdommere, en hel Del Pressemænd samt Repræsentanter for forskellige Jærnbaneselskaber overværede Løbet; deres Nærværelse garanterer for Rekordens Rigtighed og for den sportsmæssig korrekte Maade, hvorpaa den blev sat.

Murphy's Cykle var denne Gang gearet til 120, Starten forløb udmærket og Maskinen gik jævnt fremad for hvert Sekund. Da vi begyndte paa milen havde Maskinen en Hastighed af 60 miles i Timen, og Murphy hagede sig under hele Løbet med en beundringsværdig Ihærdighed fast til Paceren. Han red ikke saa sikkert som den foregaaende Dag, hvilken Omstændighed han tilskrev det højere Gear, som han ikke var vant til. For at undgaa, at han efter Løbets Fuldendelse skulde kastes ud i Hvirvelstormen, havde jeg truffet den Aftale med ham, at vi. i det Øjeblik milen var naaet, hvilket jeg tilkendegav ved at tildække en lille hvid Plet lige foran hans Hoved, skulde vi forsøge at løfte ham med samt hans Maskine op i Vognen. Forsøget lykkedes over al Forventning; Murphy stak sin højre Fod ind under Cyklens Tværstang, han blev greben under begge Arme og sammen med Cyklen løftet op i Vognen. Det var et hazarderet Forsøg, men det lykkedes.

Murphy havde sat en Verdensrekord ved at køre en mile i 60 Sekunder; han havde kørt bag ved Toget som var det hans almindelige Pacer fra den asfalteret Bane.

Kongens Rytterstatue.

Da Dækket var faldet.

En mild Graavejrsluft, saa lun, at man slet ikke savnede Solens Smil, hvilede over Staden.

Byen var selvfølgelig i Dagens højtidelige Anledning smykket paa det skjønneste; den var som en viftende Dannebrogsskov.

Til den fastsatte Tid samledes man foran Statuen. Under den smukt dekorerede Tribunes Tag sad Kronprinsen med Sønner og Følge, alle i pragtfulde Uniformer.

Efterat Byfogeden og Borgmesteren havde talt, viftedes Dækket bort fra den smukt udskridtende Hest, paa hvis Ryg vor gamle, elegante Konge rider. Statuen er absolut et af Landets smukkeste Monumenter, og Værkets Mester, Billedhugger Brandstrup, var da ogsaa Genstand for al mulig Hyldest.

Øredøvende Jubel fra Tusinderne hilste Afsløringen.

Begejstringen steg yderligere, da Kronprinsen, der er virkelig oratorisk begavet, i sikre og stemningsbaarne Vendinger takkede paa sin Fader, Kongens Vegne.

Om Aftenen var der stor Fest paa Spangsberg, og atter her talte Kronprinsen saavel som Prins Christian. Næste Dag var der Udflugt til Fanø, efter at Eksportslagteriet, Byens bekendte Mønsterbryggeri osv. var beset. Det gjorde sig ved denne Lejlighed gældende, at det Sympathiens Baand, som er knyttet mellem Kongehuset og den raske, udviklingshigende By yderligere blev strammet. Vi vil ønske, at Staden, der bestandig forstaar at henlede Opmærksomheden paa sig, maa faa praktisk Nytte af den megen Omtale.

Iøvrigt er det glædeligt at se den Sans, der rundt i Landet er vakt til Live med Hensyn til Rejsning af Mindesmærker i vore forskellige Provinsbyer. Der paatænkes saaledes Mindesmærker for Willemoes i Assens og for en af vore interessanteste Konger, Kristiern den anden, i hans Fødeby Nyborg. Hvad den sidstnævnte angaar, da vil hans dystre, skarptskaarne Ansigt i Forbindelse med Datidens dekorative Paaklædning give et taknemligt Motiv for en dygtig Billedhugger.

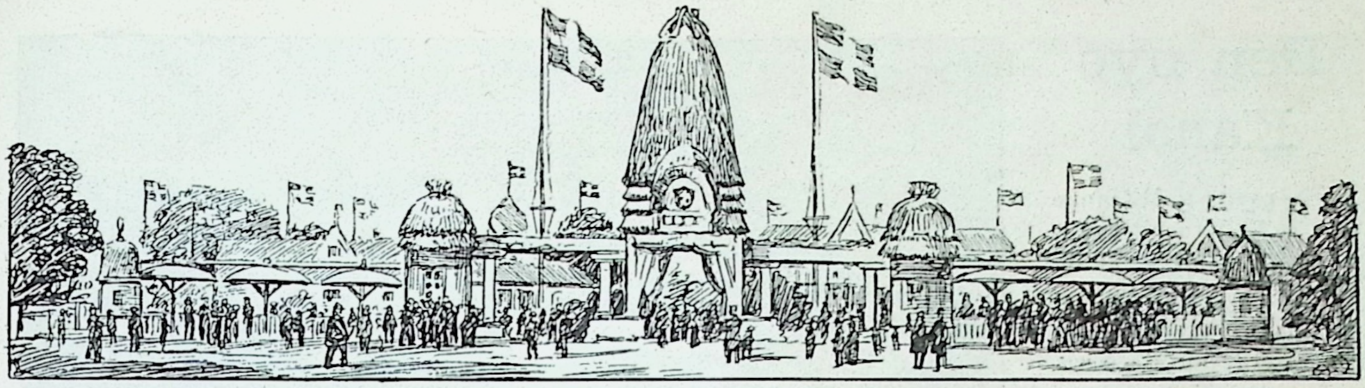
Ofr.

* * *

Med et Besøg paa Fanø og en Udflugt gennem Hedeplantagerne fandt Festerne deres Afslutning. Et Vogntog paa et halvt Hundrede Køretøjer naaede efter 6 Timers Kørsel ud i Tirslund Plantage, hvor 3000 Mennesker holdt Fest under Sang og Tale. Videre gik Turen til *Vejen*, hvor der blev givet Middag og hvor Kronprinsen endnu en Gang viste sig som en sand Demosthenes.

Christian IX.s Rytterstatue i Esbjerg, modelleret af Billedhugger Brandstrup.

Landmandsstævnet i Odense.

Den 30. Juni aabnedes den 18. danske Landmandsforsamling i Odense, efter at den to Dage før havde haft sin Ferniseringsdag, om man fra Maleriudstillingen kan laane dette Udtryk, for den samlede danske Presse.

Grev Ahlefeldt Laurvigen, Udstillingens Præsident.

Det er den største af alle hidtil afholdte Landmandsforsamlinger, saa meget større end sine Forgængere, at der endog blandt dens Fædre og Ophavsmænd er dem, der ryste betænkeligt paa Hovedet og sige: Blot den ikke er for stor. Det drejer sig her om meget betydelige Beløb, en 5 à 600.000 Kr. har det kostet at arrangere denne Udstilling. Staten giver vel 100.000, noget kommer der ogsaa ind paa anden Vis, men den tungeste Sum skal komme ind gennem Tælleapparaternes Entre. Og tænk om Vejret bliver daarligt, om Besøget ikke bliver saa stort som ønsket, — saa staar man med et dundrende Underskud.

Vi tror efter at have set paa Udstillingen som den foreløbig præsenterer sig, at kunne berolige de ængstelige. Folk skal nok komme, der er saa meget og saa meget godt at se; disse Pressemænd, der i Dag fejres i Fruens Bøge, vil blive lige saa mange Trompetere, hvis skingre Toner vil lokke Danmarks Bønder og Borgere til Odense.

Borgmester Simony.

Og selv om der skulde blive et Underskud, saa er Tabet og Gevinsten ikke der. Den virkelige Vinding er den Belæring, som alle disse store Udvisninger af vort Folks Energi og Flid giver, er den Stolthed, man føler ved at se: Saa meget har vi kunnet samle og vise frem.

Godsejer Chr. Milo.

Om det, der findes i alle disse Bygninger og paa disse mange Tønder Land, skal vi fortælle lidt i vort næste Nummer. Her vil vi kun mindes nogle af de Mænd, der har gjort det forberedende Arbejde, der nu er Slut.

Det er et uhyre Arbejde, der ligger bag ved en Udstilling som denne. Aar igennem er der forberedt og arbejdet. Selv om Arbejdet har været fordelt paa en Mængde Hænder, har det dog været stort nok for de enkelte. Dag efter Dag er Korrespondancen løben op i Hundrede og atter Hundrede Breve for Forsamlingens Sekretær, Landinspektør Andersen. Et stort Arbejde er der ogsaa tilfalden den forberedende Komites Formand, Odenses humane og afholdte Borgmester, Simony, samt Kassereren, Godsejer, Boghandler Milo. Blandt de Mænd, der umiddelbart har rejst Udstillingen, nævner vi foruden Arkitekten, Rosen, Tømrermester Poulsen og Stadsingeniør Blicher, der har haft med Anlæg af Veje og sligt at bestille.

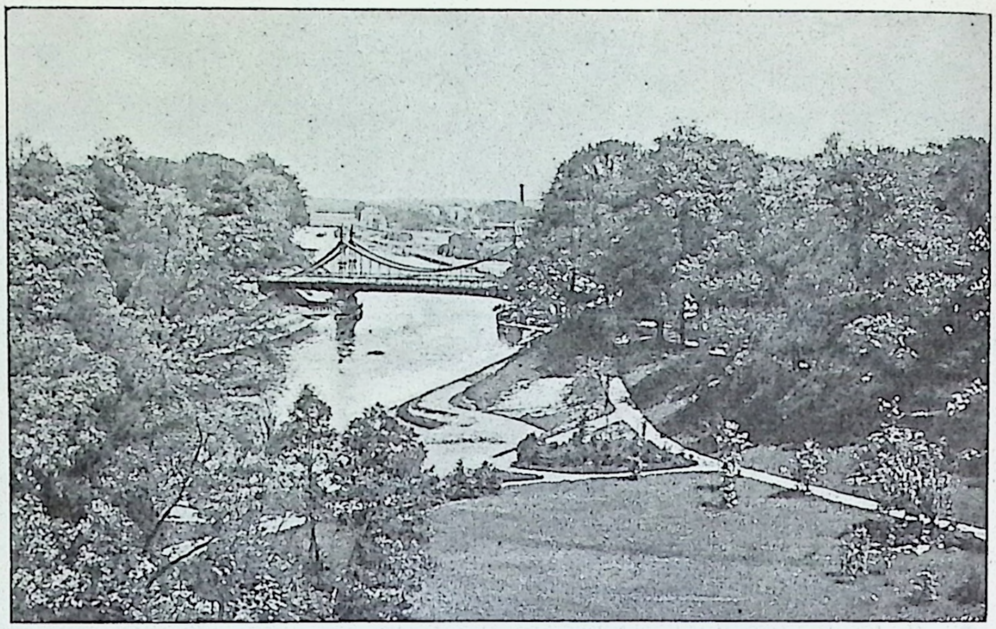
Præsidenten for det hele er Grev Ahlefeldt Laurvigen.

C. C. Clausen.

Landinspektør Andersen.

Den nye Kanal.

Parti fra den nys indviede Elb-Trave-Kanal.

Den nye 10 Mil lange Kanal mellem Elben og Traven fik sin Indvielse, og samtidig fik endelig Lübeck, som hidtil var Stedbarn, den store Kejsertale, hvortil den energiske By længe har gjort sig fortjent. Festlighederne gik over alle Bredder. Paa Damperen „Lubeka", som overskar den spærrende Snor, sejlede Kejseren gennem Kanalen, Klokkerne ringede, Borgmesteren talte og saa tog Kejseren Ordet. Han takkede Byen for den storartede Modtagelse, han tvivlede ikke om, at den nye Vandvej vilde svare til alle Forventningerne og dvælede tilsidst ved den nylig bevilgede Forøgelse af Flaaden. Med Taffel og Pokuleren endte Hanseaterne den stolte Dag.

Efter 500 Aars Forløb.

Johannes Gutenberg, som i disse Dage er manet op af sin Grav, har faaet Lejlighed til at anstille Sammenligninger:

— „Ærlig talt, jeg synes mit Arbejde var kønnere!"

Ingen højere?

Samtlige Aviser klager over de syndige Optrækkerier, som Paris' Droskekuske tillader sig.

Kusken: 7 francs er budt!
En Tysker: 8 francs!
En Englænder: 9 francs!
En Dame: 10 francs 50!
Kusken: Ingen højere? Første, anden, tredie Gang. — Værs'go', den Dame kan stige ind!

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Kongens Foged har nu, da han er nær ved de 80, ønsket at blive sat ud af Virksomhed. Kun nødig gav han Slip paa Arbejdet, men Sygdom har grebet ind og krævet det. Med fuld Honnør kan han trække si; tilbage, thi det Embede, han beklædte, vandt gennem hans klarsynede Dømmekraft en ukendt Betydning som Idealet af den hurtige Retsforfølgelse.

Kongens Foged C. C. Birch.

En human og hjælpsom Mand, det er den Dom om *Carl Christian Birch*, der ligesom hans egne Domme stadfæstes gennem alle Instanser. B. har beklædt Fogedembedet fra 1876. Med Ridderkorset har Kongen hædret sin Foged.

Nylig afgik Inspektør ved Skovshoved Skole, *P. V. Gjørling* ved Døden. G. virkede som Lærer i Sognet i 36 Aar, og var desuden i 12 Aar Formand i Sundhedskommissionen, inden for hvilken han udfoldede en betydelig Virksomhed.

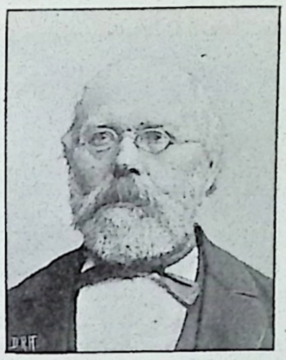
Inspektør Gjørling.

I Ordrup Kirke har han siden dens Indvielse 1876 fungeret som Kirkesanger og Kordegn. Her vil vil han blive savnet stærkt, thi han besad alle Egenskaber til at gøre Fyldest paa denne Plads.

For omtrent et Aar siden blev han angreben af en haard Sygdom, der medførte en Amputation af hans ene Ben, og det var en Tilbagevenden af denne Sygdom, der nu medførte Døden. Den afdøde, der kun blev 58 Aar, var almindelig skattet og agtet.

Jubilæum.

For kort Tid siden fejrede Lærer *N. M. Bjørndal* i Foghsminde Skole pr. Vestervig 50-aars Jubilæum i Folkeskolens Tjeneste. B., som er født d. 4. April 1829 i Jølby Skole paa Mors, har ved et overmaade samvittighedsfuldt og dygtigt Arbejde gennem de mange Aar erhvervet sig mange Venner blandt Elever og Kolleger.

Lærer Bjørndal.

Grosserer *Carl Jensen* kunde den 6. Juli fejre sit 25-aarige Jubilæum som Forretningsdrivende i Papirbranchen. J., som er født i Odense, kom som ung Mand til København, hvor han paabegyndte en Agenturforretning og 1875 løste Borgerskab som Grosserer. Dygtig og elskværdig som han er, har han i Handelsverdenen skaffet sig et agtet og anset Navn.

Grosserer Carl Jensen.

Danmarks Byer og deres Mænd.

I disse Dage udkommer 5. og 6. Bind af „Danmarks Byer". Hjørring og Omegn af Johannes Dam, med 37 Billeder og Portrætter samt 1 Kort, og Odense og Omegn af C. C. Clausen med 98 Billeder og Portrætter samt 4 Kort.

Prisen er for Hjørringbogen 1 Kr., og for Odensebogen 2 Kr. Alle vore Kvartalsabonnenter, gamle og nytiltrædende i de to Byer faar deres egen By gratis ved Henvendelse til deres Boghandler eller Forhandler.

Postabonnenter i de to Byer faar Bogen gratis tilsendt ved Indsendelse af Postkvittering for indeværende Kvartal, + 4 Øre til Porto, til „Hver 8. Dag"s Forlag, Nygade 1. Vore øvrige Abonnenter kunne imod at indsende vedhæftede Kupon erholde Bøgerne til halv Pris. Vore øvrige Postabonnenter maa med Bestillingen indsende Postvæsenets Kvittering for indeværende Kvartal.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

Danmarks Byer og deres Mænd.

To nye Bind af „Danmarks Byer og deres Mænd" udkommer i disse Dage: Odense og Omegn af C. C. Clausen og Hjørring og Omegn af Johannes Dam. Af dette Værk, som „Hver 8. Dag" udgiver, ere nedenstaaende Smaastykker tagne.

En Torvedag paa Albani Torv i Odense.

En Torvedag.

Det ejendommeligste ved Odenses Handelsforhold er det store Torv hver Lørdag. Det er det største Torv i Danmark. Gaar man over det en Lørdag Formiddag mellem 9 og 10, er det næsten ikke muligt at bane sig Vej gennem Menneskene og Boderne. Man kan faa alt paa dette Torv, lige til Hundehvalpe og Kattekillinger og forlorent Damehaar. Det begynder paa Klingenberg helt nede ved Munkemøllestræde, strækker sig op over Flakhaven, langs St. Knuds Kirke og Læseforeningens Gaard hen over hele Albanitorv. Først paa Klingenberg er der Fisken, Rødspætter og Torsk, Aal og Hornfisk, Stenbider og Rejer, der vel ogsaa kan regnes til Fiskene. Saa tager Viktualiehandlerne fat med alt det fede Fyens Fedme, Stabler af Ost, Dynger af skinnende Pølser, Spegepølser, Rullepølser, Servelatpølser, Skinkepølser, Mortadelpølser, Leverpølser, bayerske Pølser, Tungepølser, Bjærge af fint lakerede Skinker. Op ad Flakhaven til, foran Heys Gaard, kan man købe alskens Husflidsarbejde, Avismapper, Maatter, Spaankurve, Klemmer, Børster, Ildtænder, alle Slags Pottemagerarbejder, Skohorn, Legetøjsæsker, Træheste, Træskeer, Musefælder, grønmalede Trillebøre, Ri-ver, Rullepølseklemmer, Honningkager og Bolsjer. Man kan endvidere faa Sko og Støvler, flettede Listesko og meget, meget mere.

Paa Flakhaven staar Stang ved Stang med Navneplader, udvisende Landsbyernes Navn, som Biskorup og Brændekilde, og om dem sidder Husmandskonerne fra de forskellige Landsbyer med deres Varer. De kommer mest ind med Toget. Her er alle det smaa Landbrugs Produkter, Høns og Duer, frisk plukkede, hvide som Sne, Kartofler og Spædekalve, Æg og Paaskeliljer, friskt udsprungne Bøgegrene og først og fremmest den nationale Ost, Rygeosten med Kommen, den lækre og velsmagende Ost, det friskeste og køligste Sommerpaalæg. Den ligger fremme paa Brædtet, hvid med brune Baand paa et Underlag af saftigt Græs. Den er lavet af oplagt Mælk, lagt paa Rist, røget over brændende, friskt Hø. Den har kun én Fejl, den er omtrent ikke til at transportere, den vædsker og vædsker og gennembløder alt, hvad der kommer i dens Nærhed.

Mellem Flakhaven og Albanitorv holder Gartnerne, over mod St. Knuds Kirke de nyttige Urter, over mod Raadhuset Blomsterne. Blomster i Hundreder af Arter og især de allersomdejligste Roser.

C. C. Clausen.

„Staden paa Bjærget".

Som „Staden paa Bjærget" kan Hjørring betegnes overfor danske Byer i Almindelighed.

Saa godt som alle danske Købstæder ligger i det lave — af den simple Grund, at Vandet fra Arilds Tid har være Danskens naturlige Færdselsvej. Hvor en bekvem sejlbar Fjord skar sig ind, eller — sjældnere — et sejlbart Vandløb dannede et Bassin, dér trivedes lettest en Handelsplads, og de Smaabyer, som i Middelalderen kunde rejse sig om en Borg eller et Kloster, uden at disse Betingelser var til Stede, maatte i Tidens Løb, alt som Ridderen og Munkene maatte strække Vaaben, give tabt overfor deres heldigere beliggende Konkurrenter.

Men Hjørring holdt sig.

Man kan komme til Byen fra hvilken Side man vil, overalt vil man se den paa Miles Afstand tegne sig mod Horizonten paa Toppen af den uhyre Bakkerunding, fortællende i korte Træk sin egen Historie gennem sine tre Kirker, der ligger klumpede sammen paa nogle faa Tønder Land, og sine mange Fabriksskorsten, der damper af Iver efter at vinde med i det tyvende Aarhundredes hæsblæsende Erhvervsliv.

Johannes Dam.

Fra Hjørrings Udkant (i Baggrunden St. Catharinæ Kirke).

HVER8DAG

Nr. 42. Aargang 1899–1900. Søndagen den 15. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Uvejr i Syden.

Uvejr paa Capri. — Et virkeligt „Lyn-Skud".

Dagen igennem høj Himmel og straalende Solskin, Aftenen klar og mild, hele Naturen aandende Fred og Hvile.

Men i et Nu forandres Scenen, og buldrende og bragende bryder Uvejret løs med en Hurtighed og Vælde, der er os Nordboere ganske ukendt — uden Varsel, uden tunge Skyer og trykkende, uheldsvangre, varmedirrende Luft, som her i vore Egne — for lige saa hurtigt at høre op igen og atter give Plads for den stjernebesaaede, dybblaa Himmel, Blomsterduften og Stilheden.

Et imponerende, uforglemmeligt Skuespil: Lyn følger paa Lyn, mægtige Tordenbrag ryster Bjergene, der slynger Ekkoet atter og atter tilbage, Himlen staar i et Flammehav af knitrende Zigzaglinier, hele Luften er fyldt med Elektricitet, saa man knap kan aande og føler en underlig, knugende Magt ligesom slutte En inde fra alle Sider. Hvor føler man sig lille og ubetydelig i et saadant Øjeblik.

Lyn paa Lyn, lange hvislende, hvide Flammetunger, hvis sære Bugtninger og Slyngninger man kan følge med det blotte Øje — saa klart og skarpt tegner de sig paa den mørke Himmel, ikke paa noget bestemt Sted, men overalt i Øst og Vest, i Nord og Syd. Hele Egnen ligger i et grelt Lys, der faar de hvide Huse til at se saa kolde og spøgelseagtige ud med deres sære Former og lysende Bleghed.

Overalt er der tændt Lys, overalt er man oppe, ingen levende Sjæl færdes ude paa Veje og Gader, angst og bange gemmer Sydboen sig inden Vægge, knælende ligger han i Støvet foran sit Helgenbillede eller sin Jomfru Maria Figur og beder og korser sig uophørligt. —

— — Atter ligger Egnen i Ro og Fred, Uvejret har raset ud, og straks har Sydboen, som det Nuets Barn han er, glemt det hele; saa kommer Mandolinen og Guitaren frem igen. Olielampen foran Madonna pustes ud, og klare, glade Stemmer fylder Natten med frejdige, lyse Toner.

Otto Høy.

Den flyvende Hollænder.

Novelle af Chr. Langgaard.

Det gik med *ham* og med *hende*, som det saa ofte gaar; de holdt af hinanden, men det egentlige Baand var ikke knyttet. Han havde endnu ikke sagt det afgørende Ord, havde endnu ikke haft Mod til at stille det store Spørgsmaal. —

Var han bange for, at hendes Svar ikke vilde være i Overensstemmelse med hans inderligste Ønske? Næppe. Hun havde i den ikke saa korte Tid, de havde kendt hinanden, altid vist ham et venligt Ansigt, havde rødmet, naar han kom, været glad, mens de var sammen, følt et Savn, naar han var gaaet. — Han vidste, hun var fri; der kunde næppe være Tvivl om, at han vilde faa Ja, naar han friede.

Nej — Sagen var: de var begge to bange for den gamle.

Skipper Falk — eller, som han kaldtes, „Kaptajnen" — havde sine egne Meninger om *de* Dele. Han havde nu engang levet sig ind i den Tanke, at *Betty*, der var hans eneste Barn, skulde være hos ham, saa længe han levede. Og denne Tanke var efterhaanden bleven saa indgroet hos ham, at der aldeles ikke kunde være Tale om andet! —

Og nu stundede det mod Tidspunktet, da de unge skulde skilles.

Halfdan Sommer var en ung Styrmand, der havde taget en god Eksamen og var i Besiddelse af alle Betingelser for at gøre en smuk Karrière: Lydig mod sine Foresatte, pligtopfyldende til det yderste, i Besiddelse af et ubetvingeligt Mod, uegennyttig og først paa Pletten i Farens Stund, — dertil i Besiddelse af et aldrig svigtende Humør. En køn Karl var han: bredskuldret og stærk, med et aabent blondskægget Ansigt, som Saltvand og Storm allerede havde begyndt at barke og Sydens Sol at brune. Han havde faret til Søs, fra han var en lille Dreng. Det lyse, krøllede Haar hang i tykke Totter ned over Panden, hvorfra han kun med Besvær kunde stryge det op. Der var et ærligt Udtryk i de store, blaa Øjne, og af og til kom der et fast Træk om Munden, der sikkert bekræftede Paalideligheden af de Ord, den havde udtalt.

Han var en Type paa en frejdig dansk Sømand. Bettys Fader var en gammel Koffardikaptajn, som efter mange Aars Fragtfart havde trukket sig tilbage fra Søen og nu levede af Renterne af den indsejlede Kapital. Den var ikke stor, men dog tilstrækkelig til en sorgfri Eksistens. Han havde været Enkemand i adskillige Aar; og han og Datteren levede nu deres stille Liv i et af de smaa Huse i Nyboder, denne tidligere saa traditionelle Retrætepost for Holmens aste Stok, hvor nu kun faa af de gamle Ulke have Hjemsted, og hvor Gyldenlakken i Vindueskarmen og „den fuldriggede" paa Kommoden ere blæste lige saa langt bort, som den gamle Aand fra den lille Hornblæsers hyggelige Dage.

Den gamle „Kaptajn" havde dog været heldig med at finde sig et „Lukaf" derude. Han var født i et af disse smaa venlige Huse og det var hans højeste Ønske, at han engang maatte lukke sine Øjne der ude, hvor hans Vugge havde staaet og paa et tidligt Stadium af Livet havde gjort ham fortrolig med Havets gyngende Planke.

De var faa, og de var smaa — de Stuer, i hvilke hans Alderdoms Dage nu gled hen. Men der var Kanariefuglekvidder og Duft af Lavendler derinde, og den unge blussende Blomst, der var hans Manddoms Fryd og hans Alderdoms Trøst, bredte over det lille Hjem en Hygge, der udfyldte ethvert Savn i det gamle Sømandshjerte. —

Betty var nu ogsaa en sjælden hyggelig lille en. Hun forstod fortræffeligt at løse sin tredobbelte Opgave: at være Husmoder, Datter og Støtte for den gamle. Nogen Skønhed var hun ikke i Ordets egentlige Forstand; dertil havde hun faaet lidt for meget af Moderens Opstoppernæse, men hun havde sine egne søde, lysebrune Øjne med deres forunderlig dybe Lysglans og de lange, brune Øjenvipper; disse Øjne gjorde hele den lille Person saa indtagende. Det kraftige, brune Haar, der næsten ikke var til at styre for lutter stridigt Krus, indrammede et fint, lyst Ansigt, og den lille Mund truttede sig saa frisk og rød mellem to Smilehuller — som om den bestandig indbød til Kys. Figuren var middelhøj og slank, og hendes Bevægelser raske og gratiøse.

Hvad der navnlig bidrog til at oplive det lille, fordringsfrie Hjem, var den evindelige Kvidren fra disse smaa, søde Læber. Det var ligesom det altid sang dybest inde i hende. Man kunde saa tydeligt mærke, at hun var glad under Arbejdet som under Hvilen; og det var *det*, som gjorde den gamle saa godt.

Skipper Falk, som paa Grund af Gigt var meget daarlig til Bens, gik saa at sige aldrig ud. Han kunde sidde den hele Dag i den stærkt antike, med rødt Damask betrukne Sofa, som omtrent optog hele den ene Væg, og læse i sit Yndlingsblad „Times". Han havde i sin Tid opholdt sig flere Aar i London, dèr havde han vænnet sig til Bladet og siden var han blevet ved med at abonnere. Der var Stof nok i disse lange smaattrykte Spalter; og han matte have alting med — særlig nu da hans gamle Venner, Hollænderne i Transvaal og den fri Oranjestat lod til at gøre det stolte Storbritannien det mere end almindelig broget.

Fire Gange om Dagen foretog han en lille Spadseretur fra Sofaen til et Hjørne af Stuen, hvor et gammelt hollandsk Uhr stod som Skildvagt for de henfarne Dages Minder. — Den gamle „Hollænder", som han havde tiltusket sig paa en af sine mange Rejser, havde nemlig den kedelige Vane, kun at gaa 3 Timer ad Gangen. Hver Gang den slog 9, 12, 3 og 6, ringede et helt lille Klokkespil en højst fornøjelig Melodi. Det syntes imidlertid at være for meget for det gamle Sejrværk; det løb regelmæssigt løbsk efter en saadan Ekstravagance, hvad der fik et synligt Udtryk ved, at den store Viser gav sig til at løbe rundt paa Uhrskiven paa en aldeles sindssvag Maade. Det var sikkert denne Omstændighed, som inden for den lille maritime Kreds havde givet Uhret dets Navn; det hed aldrig andet end „den flyvende Hollænder". —

Men naar saa den gamle havde trukket det op, saa gik det igen sin jævne Gang — i de næste 3 Timer. — Kl. 9 om Aftenen, naar det havde taget sig sin sidste Runddans, gik den gamle i Seng, — dog ikke førend han havde standset Uhret. „Den Halløj skal vi dog ikke have noget af om Natten!" sagde han, idet han med et sindigt Tag standsede den store Perpendikel.

Et ualmindelig nobelt Hoved sad paa den gamle Søgut. Trods de 70 Aar var hans Haarvækst endnu kraftig og tæt uden saa meget som den mindste skaldede Plet, men hvidt som Sne lige som Skægget, der laa langt og bredt hen over Brystet. Der var et lunt Blink i de smalle Øjne, naar de saadan lidt fra Siden tog Maal af en; og den kraftige Næseryg, der var som trukken efter en Lineal, tydede paa Beslutsomhed og Karakter. — Dette Hoved var som skabt for en Kommandobro; nu var det blot en lille Smule for gammelt.

I den lille Husstand — mest dog dens „Agterdæk" — figurerede af og til et gammelt Inventar, som i sin Tid havde gjort Tjeneste som Skibsjomfru, men nu havde ombyttet Søens og Livets Omskiftelser med den mere rolige Tilværelse i en mild Stiftelse, hvor Kaptajnen havde faaet hende puttet ind. Ved højtidelige Lejligheder blev der sendt Bud efter hende; og da var altid gamle Karen den tro og paalidelige „Mand ombord". —

* * *

Den unge Styrmand Halfdan Sommers Bekendtskab med Kaptajn Falk skrev sig fra et Ungdomsvenskab mellem denne og Styrmandens Fader, en Underkanonér ved et af Flaadens Skibe. Han havde allerede for flere Aar siden „taget Hyre hos den store Eskadrechef" — for at bruge hans egne Ord den sidste Dag, han levede. Falk havde da taget sig af den unge Matros; og han havde til Dato kun haft Fornøjelse af sin Protegé. Alt medens Læreaarene gik, var den gamles Haar blevne hvidere og hvidere, og hans lille Piges Kjole længere og længere; og den Aften, da Halfdan var kommen hjem med en flot Eksamen — „gamle Karen" var indkaldt og havde nok at skaffe paa Agterdækket — og de tre sad om det ovale Bord i munter Passiar med den dampende Grog foran sig, — da gik det lige med det samme op for den gamle, at det ikke længere var de to Børn, der indtil nu lydigt og kærligt havde fulgt den gamles Vink, og hvem han i de lange Vinteraftener kunde underholde med sine „Skipper-Ender" og de mange underlige Historier derude fra de fjerne Have, af hvilke navnlig Sagnet om „den flyvende Hollænder havde bidt sig fast i Halfdans Fantasi; nej, det var en blomstrende Jomfru og en ærgerrig Yngling, der befandt sig paa Tærskelen til det store Liv derude. Og den gamle havde ligesom Fornemmelsen af, at noget lignende som en stor Sejler var ved at lette, mens han selv stod alene tilbage paa Afgangsbroen, da den sejlede bort, — langt bort — — for maaske aldrig mere at komme igen. —

* * *

Nogen Tid efter denne Aften sad Falk og Halfdan en Formiddag alene sammen i den lille Stue. Halfdan var kommen for at meddele den glædelige Nyhed, at han havde faaet Hyre som Styrmand ombord i en stor Damper, der skulde gennem Kanalen mellem England og Frankrig til Middelhavet. Rejsen skulde gaa for sig om en halv Snes Dage; og de to Sømænd havde da nok at tale om med hinanden.

„Nu ingen Narrestreger, Grønskolling!" lød den gamles imod Sædvane lidt barske Stemme, idet han drejede sit hvide Hoved om mod den blonde Gut, der med en lidt forskræmt Mine betragtede de to smalle Øjne, som tittede alvorligt frem under de hvide Snebryn. — „I alt Fald ikke, før det første Togt er lykkelig endt!" fortsatte han, idet han lænede sig tilbage i Sofaen og ligesom mekanisk lod Blikket glide rundt med den store Viser paa „Hollænderen", som netop nu, paa Slaget 9, havde et af sine sindssvage Øjeblikke. Pausen varede ved til Runddansen var endt og den gamle med vanlig Regelmæssighed, som om han stod i direkte Forbindelse med Uhrmekaniken, havde bragt Sejrværket i Orden og igen placeret sig i Sofahjørnet.

„Du forstaar nok, hvad jeg mener, Dreng! Du maa ikke sætte mig Pigebarnet Fluer i Hovedet! Husk, hun er min eneste Støtte og min bedste Glæde! Og de Skuder, som føre Glæden ombord, naa ikke alle til den Kyst, de har drømt om!"

Halfdan vilde tale; men Falk gjorde en afværgende Bevægelse, idet han ytrede:

„Jeg ved, hvad du vil sige! Din Skude er god, og dit Bestik — det er ogsaa godt, — saa vidt som jeg endnu har fulgt dig. Det er mig selv, der har staaet Fadder til dets Konstruktion! Men Betty er kun 19 Aar; og hun er en Perle — saa ren som de bedste i det store Hav derude! Jeg tror, du holder af hende som det sømmer sig en ægte Sømand; men — forstaar du mig, Halfdan? ikke noget bindende Ord endnu! — Rejs med Gud! Og naar du kommer hjem og har klaret dig godt, — saa kan vi to tales ved om den Sag!" —

Ja — se der var den igen denne myndige Stemme fra Kommandobroen! Der hvilede ligesom en Fortryllelse over Reden der hjemme, hvor „den flyvende Hollænder" drev sit Spil i Krogen. Det var ligesom den gamles hvide Haar med Patriarkens Autoritet bandt de unges Tunger og tvang deres Kærlighed tilbage. Saavel den blufærdige Datter som den taknemmelige Protegé saa med samme Veneration op til den gamle Chef, der i lige Grad indenfor Hjemmets snævre Vægge og ude paa det store, uendelige Hav syntes dem at kræve ubetinget Lydighed. —

Mangen Aften havde de unge siddet sammen der hjemme; og det havde brust og sydet inderst inde; men den store Flok af Fortidens Traditioner, tætte som den gamles hvide Haar, stod altid for de unge som den manende Parol: Hertil! og ikke længer! —

— — — „Naar Folk blive gamle, saa glemme de vist, at de selv har været unge en Gang!" mumlede Halfdan i sit blonde Skæg, da han gik hjem efter denne Samtale, — lidt utilfreds med ikke at have truffet Betty, hvem han gerne selv vilde have meddelt den glædelige Nyhed. —

* * *

Et Par Dage efter mødte han hende i Skumringen i Østerbro's Allé. Hun var for hjemgaaende efter et Besøg hos en tidligere Skolekammerat i Rosenvænget.

De hilste glad paa hinanden. Efteraarsluften var fyldt med en tæt Taage, der udviskede Konturerne af de brede Træstammer, som endnu havde undgaaet Civilisationens skarpe Økse, — en Taage, der ligesom indhyllede alt i et koldt, fugtigt Gevandt. —

Fodstien var blød og slimet, og Gaslygternes blege Blus, der hist og her glimtede frem som tilslørede osende Gløder, havde ingen Magt til at trænge gennem Taagen. — Det hele var som skabt for elskende Par, der ikke ønskede at bære deres Kærlighed til Skue; og Halfdan og Betty maatte jo foreløbig indrangeres under denne Kategori.

Hér var heller ikke den store By's Larm. Hist halede en Droske afsted, som om den hurtigst mulig vilde se at slippe bort fra al denne Klamhed og Ensomhed, hér rumlede en Sporvogn forbi; dens Klokkeklemt hørtes af og til dæmpet gennem Taagen.

Mat og trøstesløst virrede et Lysbundt i den vaade Flise dernede; det kom henne fra den lille Lygte i Kagekonens usle Telt, hvor en Eksistens forlængst havde ophørt at haabe paa jordisk og himmelsk Retfærdighed. — Adskillige Gange havde de Unge passeret den gamle Kone, der under den af Taagen gennemvaade Presenning sad puttet ind i et Hjørne bag den tarvelige Disk med fugtige Honninghjerter og røde Sukkerstænger — de to Unge havde ingen rigtig Sands for denne Elendighed. De havde saa meget at tale med hinanden om; de vare saa lykkelige ved at spadsere sammen, at Taagen blev til Vaardis, Efteraaret til Foraar; og de visne Blade, som af og til svævede ned fra de brede Lindekroner deroppe, vare som vingede Fugle, der sang dem ind i Fremtiden.

Omsider maatte det være forbi. Han havde friet og faaet hendes Ja, som noget selvfølgeligt.

De blev enige om ikke at sige noget til den gamle, hvem de ikke nænnede at bedrøve. — Det gjorde heller ikke noget Skaar i deres Glæde, at de foreløbig kun var to om at dele denne Hemmelighed, og et halvt Aar gik jo dog ogsaa! Naar han saa var kommen hjem fra sin Middelhavs-Tur, skulde den Gamle have det at vide, og saa skulde al Ting blive godt!

— — — — — De havde vist spadseret lidt længe derude i Taagen. Klokken var blevet mange, og Betty var begyndt at fryse. — Da hun havde kysset ham til Farvel udenfor det første Hus i Nyboder, smuttede de smaa Fødder rask afsted mod Hjemmet.

* * *

De følgende Dage havde Halfdan travlt med at ordne alt til sin forestaaende Rejse.

Det var ligesom det trallede i ham fra Morgen til Aften af Fryd over, at Betty var hans lille Kæreste; og han syntes ikke at kunde samle sine Tanker til det aller mindste. Saa meget var han opfyldt af sin unge, friske Kærlighed

Omsider var alt færdigt til Afrejsen. Det var Aftenen før Damperen skulde lette.

Iført sit fineste Tøj stod han derude paa den smalle Trappeafsats udenfor Døren til det lille Hjem i Nyboder, hvor han nu skulde tilbringe den sidste Aften sammen med sin Velgører og sin unge, søde Brud.

Med bævende Hjerte trak han i Klokkestrængen.

Det var med underlige Følelser han stod og ventede derude. Hvordan mon Betty vilde være

i Aften? Mon hun var i Stand til at skjule sin Glæde? Den gamle havde et skarpt Blik især i *det* Kapitel! Det vilde næppe undgaa hans Opmærksomhed, at der var noget i Luften, noget ud over det sædvanlige. Naa, det fik saa være! En rask Sømand maa ikke tabe Modet, — især naar han har saa meget at staa til Ansvar for!

— — — — — — — — — — — — — — —

Det varede dog ualmindelig længe, inden der blev lukket op i Aften! Betty var ellers altid straks paafærde, saasnart han blot havde trukket i Klokkestrængen, — — — og i Aften! den sidste Aften! Hun vidste jo ogsaa bestemt, han kom! — — —

Nu hørte han den Gamles slæbende Trin der indenfor Døren. Han fik omsider lukket op, og Halfdan smuttede rask ind i den oplyste Stue.

Han havde med et hurtigt Blik set, at den var tom, og havde et Spørgsmaal paa Læben; men Falk tyssede paa ham og hviskede:

„Hun skal have Ro, den Smaa! Hun gik i Seng for en Time siden; hun rystede af Kulde og klagede over Smerter i Halsen. Bare hun ikke bliver mig alvorlig syg!“

Det blev en trist Aften. Halfdan kom i en Fart af Sted efter en Læge, som han fik med sig med det samme. Han erklærede efter en kort Undersøgelse, at Betty havde faaet Diphteritis, — dog forhaabentlig kun i en let Grad. Hun skulde nok komme sig; men hun maatte paa Grund af Smittefaren ikke modtage Besøg. Han var dog temmelig sikker paa, allerede i Morgen tidlig, naar han kom igen, at kunne konstatere en Bedring.

Ja — det var en trist Aften for Halfdan, som i Morgen maatte rejse bort fra hende. Maaske vilde han ikke se hende mere — — — Saa mange mørke Tanker stormede ind paa ham.

Han kiggede ind til hende gennem den paa Klem staaende Dør til hendes Sovekammer; hun saa paa ham med et lyst Smil paa de feberhede Kinder, nikkede fortrøstningsfuldt til ham og bad ham om, ikke at være ængstelig for hende. —

Han var tilmode, som om han kunde briste i Graad ved at se hende ligge syg derinde, og ved Tanken om, at hun maaske var alvorlig syg, naar han imorgen rejste bort; for ikke at se hende i lange Tider, maaske for bestandig! —

Han bad saa indstændigt den gamle om at maatte blive og vaage inat; men Falk vilde paa ingen Maade tillade det. Han — og saa „gamle Karen“, hvem der var gaaet Bud efter, — skulde nok vaage. Doktoren havde jo sagt, at der var ingen Fare paa færde; hun skulde nok sove inat; og Doktoren vilde jo komme igen straks imorgen tidlig.

Lidt efter ringede det; og Halfdan lukkede op for Karen, der snart fik alt lavet i Stand til Nattevagten. —

„Kom nu imorgen tidlig, inden Du rejser! Saa vil Du nok høre gode Nyheder. Jeg skal lade Døren staa aaben, saa Du kan gaa lige ind. Det var den gamles Afskedsord, da Halfdan sagde Farvel. Men inden han havde naaet Entré-Døren, slog Klokken 9. Klokkespillet virkede, Viseren svingede . . . „Den flyvende Hollænder“ havde faaet det sidste Ord! —

Sluttes.

Kinakrigen.

Gennem Aarhundreder har en kirkegaardsagtig Stilhed hvilet over det vældige Territorium, der gennemstrømmes af Kæmpefloderne Jangtsekiang og Hoangho. Kun faa Indviede havde Lejlighed til at løfte lidt paa det Slør, der omgav Landet og Folket, og se, hvorledes dette talløse Folk, lænket med snævre Baand til en død Fortids forbenede Kultur, fortæredes af Lidenskaber og opreves af evindelige Revolutioner.

End ikke de Døde holdt sig i Ro i dette Land. En indtil Vanvid dreven Aandedyrkelse fyldte Sindene, og de Dødes Byer stredes med de Levendes om den kostbare Jord.

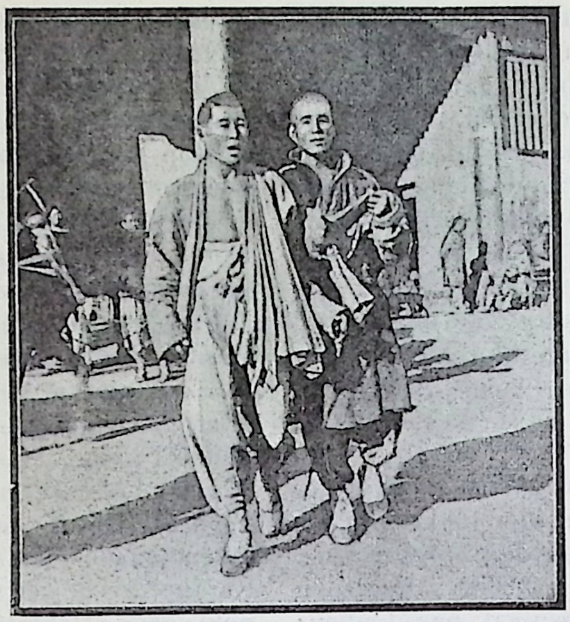
Den myrdede tyske Gesandt *Ketteler*.

Saaledes stod Sagerne, da den samme Overbefolkning, som sænkede Kineserne i Millionvis ned i Armod og Elendighed, førte Vestens yngre, friskere Folkeslag over Havet for at erobre nyt Terræn for deres Foretagsomhed. En ny Tid bankede paa det kinesiske Riges brogede Dragedør.

Evropæeren, som i vore Dage betræder det gamle Kulturland, gribes af en ængstelig Undren. Naar han rider over de uhyggelige Sletter, som udbreder sig omkring Mandschudynastiets Hovedstad, Peking, møder hans Øjne allevegne Vidnesbyrd om en Kultur, som ingensinde kendte Skønhed eller Storhed. Han træffer paa Grav-

minder over hele Dynastier, hvis Virksomhed var endt, før vor Tidsregning begyndte. Et Aarhundrede er for Kineseren et diminutivt Begreb, og hvad der for Evropæeren er hele Historiens Løb er for Kineseren kun et ringe Led i den uendelige Kæde.

Men mellem disse forhistoriske Minder har Evropæerne opslaaet deres moderne Pauluner. I den hellige Hovedstad har de fremmede Gesandter trængt sig ind og griber med mægtig Haand ind i Kæmperigets vidtforgrenede Institutioner. Spaden forstyrrer Jorden, hvor de Dødes Sjæle bor, og Dødningbyernes Fred forstyrres af Lokomotivets skarpe Fløjt.

Kinesiske Bokser-Typer.

Det er let at forstaa, hvor forfærdeligt, uslukkeligt det Had maa være, hvormed den nationale Kineser møder den evropæiske Kultur. Det er ikke Missionærernes Religion, de hader, thi i Kina trives Religioner i Mængde fredeligt Side om Side, Kineseren er tolerant. Det er Bruddet paa de gamle Vaner, den nedarvede Levevis, Manglen paa Respekt for Fædrenes Gærning — alt dette er det, som oprører Kineseren.

Kan man undre sig over, at Hadet endelig bryder ud i lys Lue?

Den Brand, som nu raser, vil slukkes i Blod, Blodet af Tusinder. Den tyske Gesandt *Ketteler*, maaske den Evropæer, som bedre end nogen anden kendte Kineseren, talte deres Sprog og forstod deres Tanker, blev myrdet den 18. Juni. Gesandtskabshotellerne er jævnede med Jorden, og ingen ved, om der i dette Øjeblik findes en levende Evropæer indenfor Pekings Mure — hvis da ikke *Seymours* Soldater allerede er der. Den tyske Kejser har aflagt et helligt Løfte om at hævne den Vold, der er udøvet paa hans Repræsentant, og ikke mindre opbragte er de andre fremmede Regeringer.

Gadeliv i Peking.

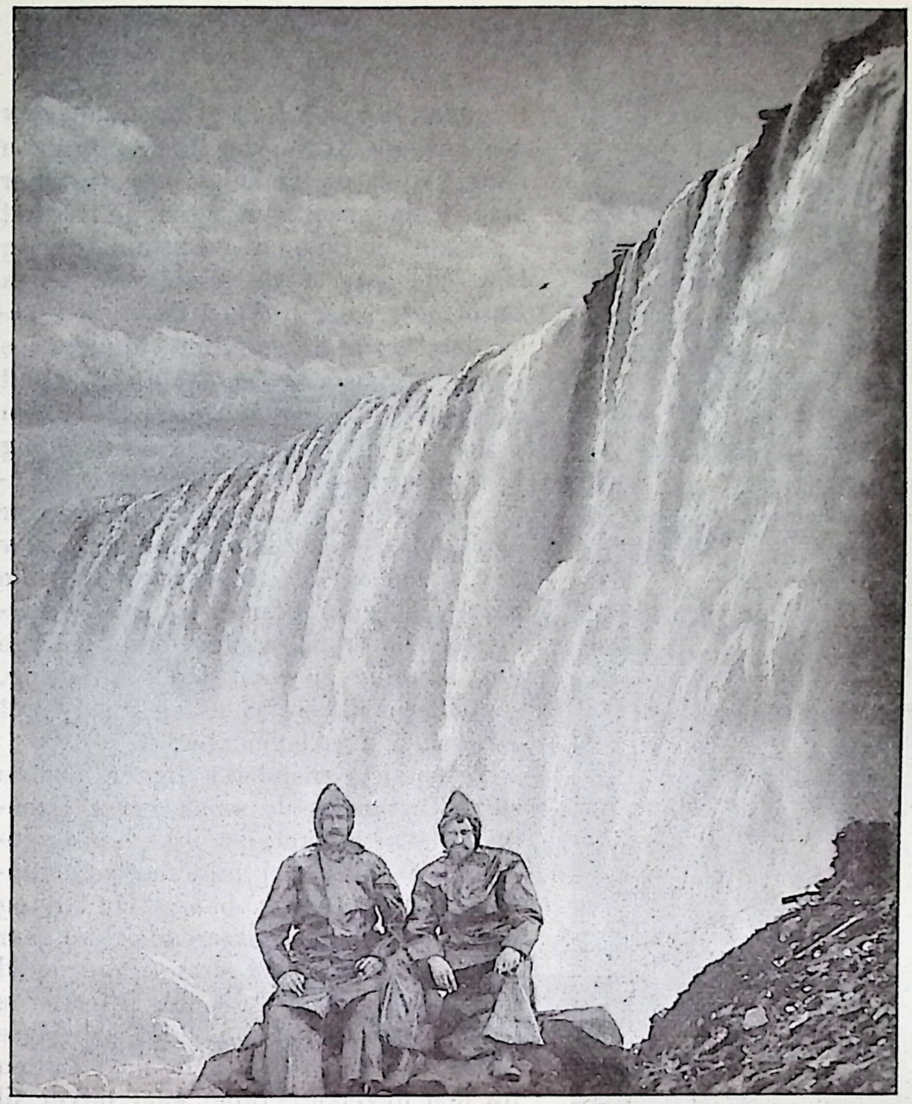
Men det vil tage Tid og koste Penge at bringe dette flammende Folkebaal under Tugt og Ave. Udbruddet er kommet saa uventet, at man var ganske uforberedt. De Troppestyrker, der straks kunde stilles paa Benene fra de i Stillehavet stationerede Krigsskibe, var forsvindende smaa, nogle faa Hundrede Mand fra hver Stormagt. Østrig bød saaledes paa — 25 Mand.

Med kun et Par Tusinde har de evropæiske Soldaters Fører, Admiral Seymour, maatte rykke mod Tiensin og Peking, der er omgivet af mindst 50,000 kinesiske Soldater foruden de oprørske Boksere, der er i Ledtog med dem.

Derfor er det naturligt nok, at Beretningerne der ovre fra — som dog sikkert for en stor Del maa modtages med en vis Forsigtighed — hidtil kun har genlydt af Europæernes Nødraab, af Kvinders og Børns Skrig. Nu, da Rædslen er over Kina, vil sikkert ingen blive sparet, hvem Fanatikernes Blodtørst kan naa.

* *
*

Men Ve over de gule Blodhunde, naar Evropa faar samlet sine Kræfter. Tyskerne driver paa af al Kraft, og om en Maaned vil de vælte deres Kruppske Kanoner og deres moderne Rifler ind over de Dødes Land til Skræk for de Levende. Og naar Rusland faar samlet sine Kosakker, vil ingen kinesisk Mur kunne hindre deres Indtrængen.

Danske ved Niagarafaldet.

Niagarabilleder.

Næst efter Regningskrav og Rykkerbreve findes ingen saa kedsommelige Skrivelser at modtage som Prospektkort. Lad gaa med et Prospektkort fra Oberammergau eller Marienbad, men staar man med Verdenshave mellem sig og sine Venner, paa en Plet, hvor Naturen folder sig ud i al sin storslaaede Vælde, da kræver baade Situationen og Vennerne en noget mere personlig Souvenir end den, det sølle Prospektkort kan byde paa.

Og vi stod just ved Niagaravandfaldets sydende Hvirvel med de 17 Millioner Hestes Kraft, da vi kom til at tænke paa dem der hjemme. Gerne vilde vi sende dem en Hilsen fra dette Æventyrets Underland.

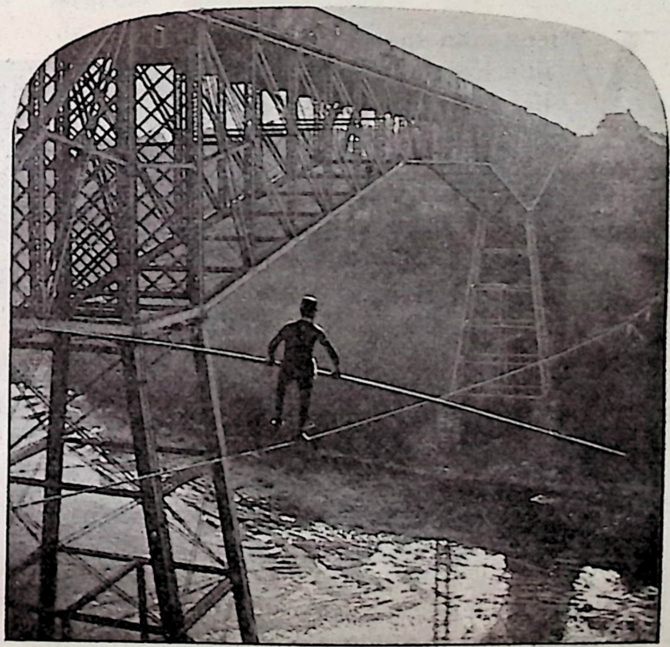
Da kom Fotografen os til Hjælp. Han tryllede frem et ganske herligt Billede. Paa den smalle Klippeafsats sad jeg og min Ven, lidet ænsende, at bag os nær vore Hoveder styrtede Vandet sine hundrede Fod i Afgrunden, medens vi under tordnende, døvende Larmen indhylledes i Vandets Dampe.

Dette Billede var da en Hilsen, som bar Bud om det store, man havde oplevet. Og Venner og Slægtninge rystede paa Hovedet, da de fik det i Hænde, over den Dumdristighed, der havde ladet os indtage saa skæbnesvanger en Plads.

Hvor kunde de ane, at vi under Fotograferingen havde siddet vel forvarede i et lille Telt og at Baggrunden siden efter med megen Kunst var føjet ind i Billedet.

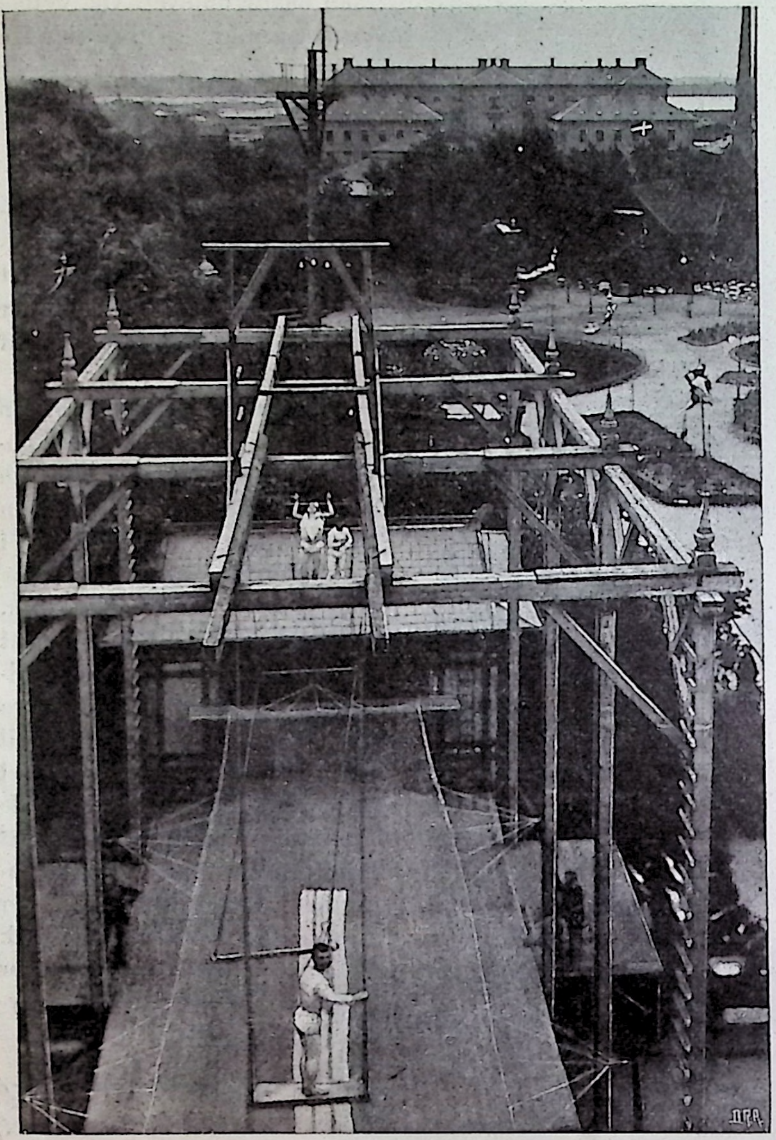
Niagara Fotografen er en driftig Mand. Næppe nogen anden Fotograf i Verden har saa meget at bestille som han. Man stilles i Kø, bliver indtegnet i Rækkefølge og maa opgive hvor man 8 Dage efter befinder sig. Nu har han imidlertid foreviget Turisterne saa ofte i samme Situation, at den snart vil være forslidt. Men vi har den Tro til ham, at han allerede har fundet paa noget nyt og det skulde ikke undre os, om han ved vort næste Niagara-Besøg fotograferer os gaaende paa Line over Faldet med en stor Balancestok i Haanden. Medens vi spejler vor Storhed i Hvirvlen, der syder vildt under vore Fødder.

Charles Block.

Paa Line over Niagara.

Tivolis Plæne.

Luft-Gymnastik paa Kunstnerplænen.
(Fotograferet i Fugleperspektiv fra Plænens højeste Mast).

Vilde man spørge et lille Københavnerbarn, hvilket Sted i Tivoli det synes bedst om, vilde Svaret rimeligvis blive: Kunstnerplænen. Hvor mange Indtryk er ikke fra dens Artistpræstationer faret gennem Barnehjærnen! Hvor mange Erindringer har den ikke efterladt i Barnesjælen! Til hvor mange Smil og hvor megen glad Latter og hvor mangen ivrig Klappen i smaa Barnehænder har den ikke været Vidne!

Det kan hænde, at man en Aften kan staa og se sig gnaven og træt paa et Nummer, der i alt for høj Grad udæsker den voksnes Kritik, der forekommer En flovt, banalt og kedeligt. Og saa sker det, at man vender Ryggen til Numret og kaster et Blik ud over Publikum og faar Øje paa nogle Hundrede smaa Barnenæser, der trykkes flade mod Gelænderet for at komme det vidunderlige — det, man selv fandt flovt, banalt og kedeligt — paa saa nært Hold som muligt, og at man gribes af en ubændig Lyst til at invitere alle Ungerne indenfor og give dem Aftensmad med Rejer og Jordbær ovenikøbet, og føler sig selv flov, banal og kedelig, fordi man ikke har Penge nok i Lommen til at virkeliggøre Indskydelsen og ikke Kurage nok at stille op mod den Forundring, som Ideen sikkert vilde vække blandt Abonniner og Abonnenter.

Indenfor Gelænderet ligger for de smaa Drenge og de smaa Piger Eventyrlandet, i hvilket, der ikke bor almindelige Mennesker og ikke færdes almindelige Dyr. Der er baade Hunde og Katte og Elefanter dresserede og der gaar Befolkningen rundt i stram Figur med meget lidt paa og spænder Musklerne og løfter de tungeste Lodder og flagre rundt saa lette som Fugle ud i Luften fra den flyvende Trapez eller bliver til det bare Kautsjuk og slaar Knuder paa sig selv.

Egentlig burde Kunstnerplænen forbeholdes Børnene. For dem vil den altid bevare sin Glans og i denne Om-

Kunstnerplænens Publikum.

stændighed vil den ogsaa fremtidig søge sin Berettigelse til at eksistere. Den burde være Børnenes, fordi det er deres Interesser, der tages fangen, og deres Fantasi, der paavirkes. Og Barnefantasien er saa stor, at den ikke en Gang lader sig maale med den høje Mast, fra hvis Top Fotografen har taget det ene af hosstaaende Billeder.

Vi andre kunde gerne blive udenfor. Til vor Fantasi har dog hverken Slangemennesker eller dresserede Gedebukke Bud, og vi risikerer ikke at faa vore Næser trykkede flade mod Gitret.

Sommerrevyen.

Revuen planlægges.
(Direktør Vilh. Petersen, Axel Henriques, Teatermaler Carl Lund, Anton Melbye).

Uden nogen tydelig Grund begyndte paa Premiereaftenen hen imod Revuens Slutning en Del af Publikum at overfalde en enkelt Vise med den kraftigste Hyssen. Det virkede næsten oplivende, fordi det mindede om de gamle gemytlige Tider, da Forfatterne endnu havde Lov til at have en Mening, og da Publikum endnu turde vise, at *deres* var lige den modsatte. Nu har vi en Censor, som paa Forhaand afskærer Ordet for dem, der skriver Revuen, og derved lægger sin klamme Haand paa Stemningen hos dem, der skal se den. Det hjælper ikke, om Censor herimod maaske vil sige, at han ikke har strøget et Komma i Manuskriptet; Forfatterne har jo efterhaanden lært ham at kende og finder naturligvis ingen Fornøjelse i at skrive Vers for ham alene. Men dermed har han bundet og bastet Revuens kaade Muse, saa hun vil blive gammel før Tiden og med et Suk mindes de Dage, da hun af og til kunde faa den danske Ungdom til at gløde.

Den nye Revue fik iøvrigt af Førsteaftenens feststemte Kreds den taknemmeligste Modtagelse og med Glæde lagde man Mærke til at Forfatterne, som dels er lukket ude fra og dels har svært ved at finde det egentlige Revuestof, gør en Vending henimod den uaktuelle Vise. Denne Art Sange var det navnlig faldet i Damernes Lod at tolke. Om Fru *Friis-Hjorths* Fremtoning og Talent kan man uden at misforstaas, hævde, at begge Dele var „noget af det mest —“ og saavel Frk. *Viktoria Petersen* som Fru *Frederiksen* pointerede fortræffeligt.

For at sige det overflødige, som alle kan sige sig selv: Meget mere end udmærket sang og spillede Frederik Jensen og man fik her ret Øjet op for, hvor vanskelig den Kunst er at synge Revue, da han stilledes ved Siden af en ellers saa dygtig Kunstner som *Vald. Kolling*, der ikke fandt sig til Rette paa den lille, lette Scene. Hr. *Wulffs* elskværdige Komik vinder ham bestandig nye Venner.

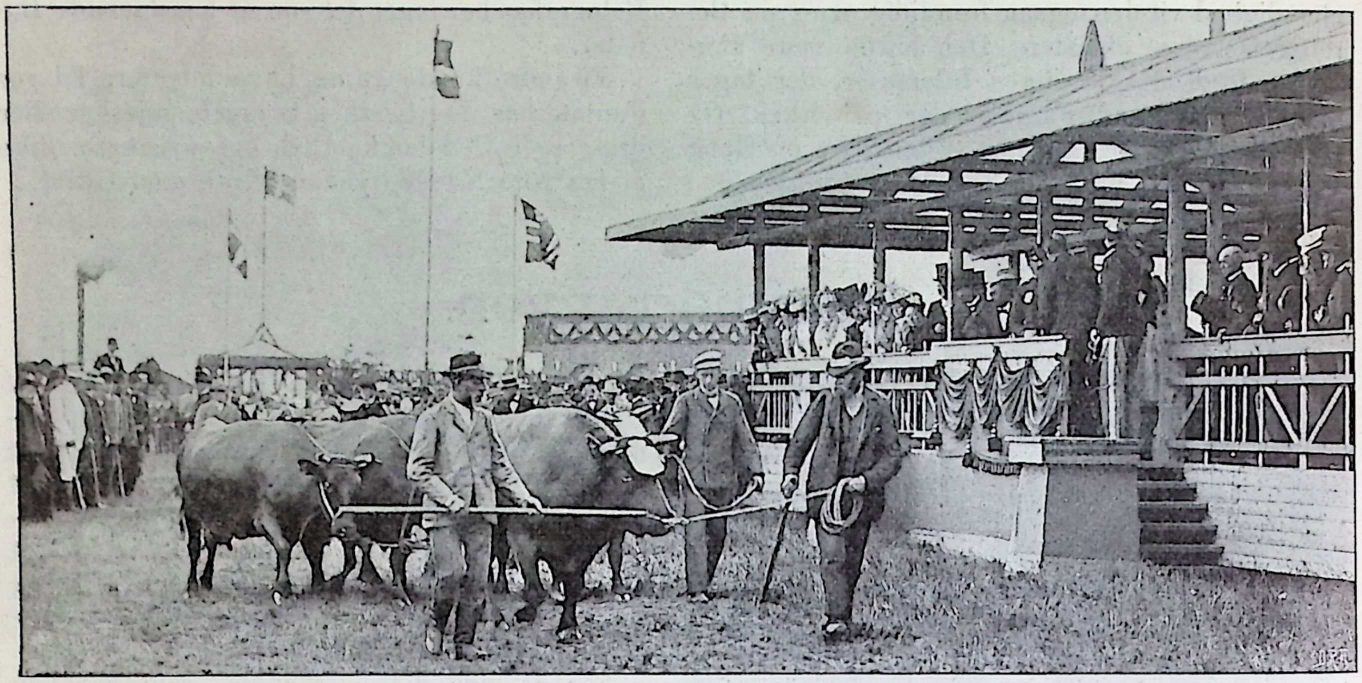
Endnu staar tilbage at hædre de to af Revuens Medarbejdere, som sørger for dens rette Indramning i Farver og Toner, Carl Lund og Olfert Jespersen.

Ud af Ærmet ryster Jespersen sine letbenede Noder og hans Øre er fyldt med halvglemte Sange fra den Tid, da han direkte fra Scenen vandt sig sit første Publikum.

G. K.

Olfert Jespersens første Skridt paa Kunstnerbanen.

Præmiekvæg føres forbi Kronprinsen.

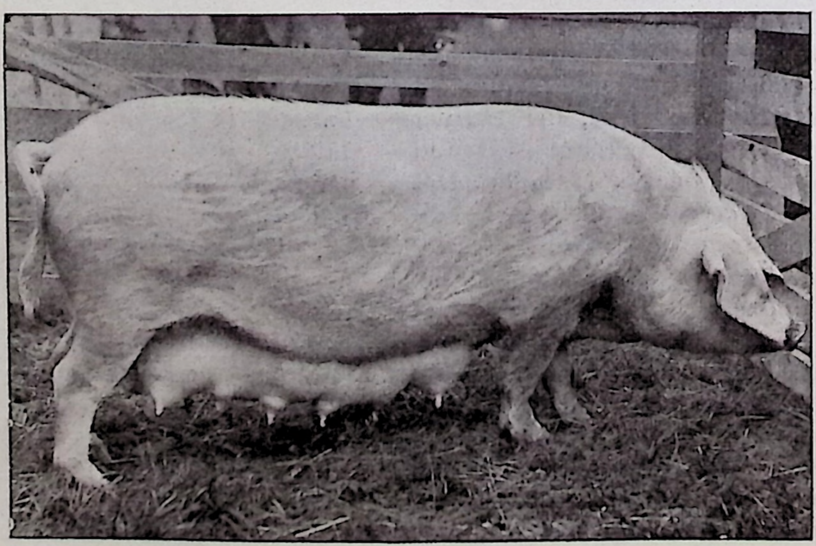
Den 18. danske Landmandsforsamling.

Jeg er gærne heldig, og heldig var jeg, da jeg lige inden for Porten traf Bertel Jensen, Redaktøren af jydsk Husdyravl og Aarhus Amtstidendes Landbodel. Han kender fra mange Aars Møder, Dyreskuer og Landmandsforsamlinger alle Landbrugets ledende Mænd og alle Landbrugets ledende Dyr. Jeg bliver præsenteret for begge, men Mændene faar være for denne Gang.

Vi gaar først op til Danmarks berømteste Hingst, Aldrup Munkedal, der har taget Kongepræmien hjem. Der staar altid uden for dens Boks en tæt Sværm, der puffer og skubber for at faa et Glimt af Hans Højhed at se. Vi banede os med Møje Vej, jeg faar som Pressemand Lov til at komme ind i Boksen. Det er et højtideligt Øjeblik. Denne Hingst er sine 100.000 værd, den tjener aarlig 30.000 Kr. ind, to og en halv Gang Ministergage. „Se!“ siger Bertel Jensen, „sikke Ben, sikke Knæ, den er god helt igennem, den er det fuldkomneste Individ i sin Art, der har eksisteret i Danmark. Nogle har haft et, andre et andet af det, man ønsker af jydske Heste, men han har det altsammen. Og ingen har formaaet at levere saadan et Afkom, den behersker gennem dem alle de yngre Afdelinger. Forleden Dag blev der solgt to Plage af den for 47.000 Kr. kontant og paa Vilkaar, en to Aar gammel for 20.000, og en et Aar gammel for 27.000.

Ja! denne Hingst er med Rette berømt, smuk og harmonisk som den er. Den staar der, stolt og med løftet Hovede, som et Symbol paa hele vort Landbrug. Hvormeget Snille, hvormegen Røgt, hvor megen klog Beregning og forstandig Parring ligger der ikke bagved denne kongelige Hingst. Det Landbrug, der har kunnet skabe den, har kunnet skabe mere.

Og videre gaar vi, kun til de første i deres Art, den fornemste Tyr, den fineste Ko, den største Vædder, Prins af Enggaarden, tilhørende David Lassen, hvis Faar er saa gode, at man ikke i Aar kan faa deres Mage i England. En almindelig Vædder koster 30—40 Kr., den kostede alt

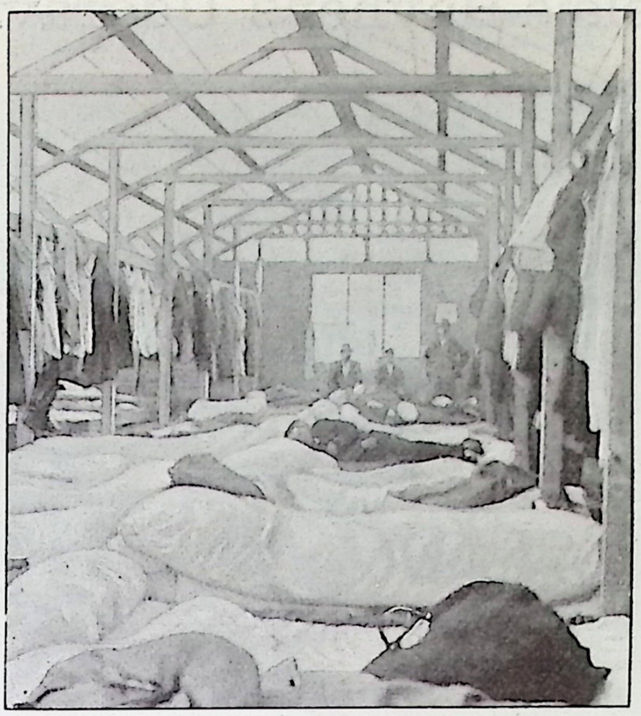
En Præmie-So.

som ung 600, og vejer nu sine 400 Pund.

Der ligger en So, den er ikke til at pirke op af sin sløve Ro, snavset og grim og grumset ser den ud, men fin maa den være, thi uden paa Boksen hænger Første-Præmie-Skiltet. Og dens fulde Titel er denne: So Nr. 16 Borrowfield Lady Gainsborough XXV. Født 4. Maj 1897 hos Mr. John Barron, Elvaston House, Borrowash, Derby, England, indført hertil i 1897. Der hænger endvidere paa Boksen et langt, langt Stamtræ over berømte, præmierede Fædre og Mødre. Og for at vise, hvor omhyggeligt Dommen er fældet over disse Tusinder og atter Tusinder af Dyr, anfører jeg Soens Karakterbog: Afstamning 5 Points, Størrelse 10, Hoved og Forparti 4, Mellemparti 9, Bagparti 9, Ben 5, Yverparti 9, Totalindtryk 5, i alt 56 Points. Det maa ikke have været noget let Arbejde at være Dommer.

Og disse Orner, der ser saa fæle ud, er i Virkeligheden overkultiverede, altsaa fornemme. Ved Mennesker er den krummede Næse Tegnet paa Adel og Fornemhed, hos Svinene den opadbøjede Tryne, og saa opadbøjet er den bleven ved Kultur, at Svinene næsten ikke kan æde af Truget: Altfor fine.

Bag de store Kvægstalde findes Barakker, en hel Lejr for de tusind Vogtere, eller maaske er der flere endnu.

Vogtere i Barakken.

Centret af selve Udstillingen er to uhyre Ringe, hvor de præmierede Dyr daglig føres frem til Beskuelse. Omkring dem ligger Bygningerne grupperede, hver forskellige fra sin Nabo, og dog stemte sammen til et harmonisk Hele. Arkitekten Rosen har i høj Grad Ære af sit Værk, det er ikke blot den største, men tillige den smagfuldeste Landmandsforsamling. Det er forbausende, hvad han har faaet ud af uhøvlede Brædder og noget Maling. Der er Jagt- og Hundeudstillingens Bygning, den store Restaurant, Kanin- og Biavlsudstillingen, Fiskeriudstilling, som man indfanges i gennem en uhyre Ruse, det arbejdende Mælkeri, flankeret af Oste- og Smørudstillingen, den største og bedste i Verden. Der hænger inde i den et Kort, værdt at se. Andelsmejerierne her i Landet er derpaa angivne med røde Pletter, Herregaardsmejerierne med sorte. Der findes paa Øerne hist og her nogle sorte Prikker tæt sammen, ellers rødmer Kortet. Der er Maskinhallen med dens Udsigtstaarn, der er Svineslagteriets originale Restauration, hvor der serveres bajerske Pølser af unge Piger i Bondedragt. Der er Skovbrug, Produkter og Maskiner og meget, meget mere.

Hovedudstillingen findes ude paa „Heden" paa den store Eksercerplads; nærmere Byen ligger Havebrugsudstillingen, Fjerkræudstillingen og i Fodfolkskasernens Eksercerhus den landbohistoriske Udstilling. Det er maaske Udstillingens interessanteste og mest belærende Udstillinger, netop gennem Modsætningen. Se en af disse gamle Hjulplove, væsentlig af Træ med en Smule Jærn paa, der skulde seks Heste og tre Mand til at betjene dem, en ved Ploven, en ved Tømmerne, en paa den forreste Hest. Hvad maa det ikke have været for nogle Udgangsøg, skabede, smaa, af daarlig Race.

Og gaa saa fra disse Plove og Billederne af de gamle Udgangsøg tilbage til Aldrup Munkedals Boks. Der er tæt med Folk, trods Regnvejret, man plukker Haar af dens Manke til Opbevaring, som man ellers gemmer store Mænds eller elskede Kvinders Haar. Den er Nutiden og Fremtiden, som de 6 Udgangsøg var en Fortid for kun Hundred Aar tilbage. Den viser det uendelige Fremskridt, den er Symbolet paa hele vort Landbrug:

Derfor Hatten af for Aldrup Munkedal, den kongelige Hingst.

C. C. Clausen.

Gilleleje-Havnens Udgravning.

I disse Dage begynder Arbejdet paa de nye Havneanlæg ved Gilleleje, hvortil der i sidste Rigsdagssamling blev bevilget et Beløb paa 187,000 Kroner. I den forløbne Maanedstid har Sandpumperen „Thyborøn“ og Sandgraveren „Sandormen“ Dag ud og Dag ind arbejdet paa at fjærne fra Havnen de Sandmasser, der efterhaanden havde forvandlet den til en Ø, hvor man kunde vandre tørskoet, og man har naaet det heldige Resultat, at der nu er 10 Fod Vand, og livligt Rykind af Lystfartøjer.

Fra Arbejdet ved Gilleleje-Havnens Udgravning.

Vi bringer her et Billede fra Arbejderne i det forløbne Foraar. Fiskerne ere sysselsatte med at grave en Rende gennem det indføgede Sand, for at deres Baad kan slippe ud.

Naar om et Par Aarstid den nye Mole er færdig, vil forhaabentlig Havnen være sikret mod paany at blive begravet under Sandmasserne.

Stemning.

Gennem Krat og dunkle Bregner
gaar en Sti langs Breddens Brink;
Skyggen falder, Skæret blegner,
kun den dybe Sø slaar Blink.

Og naar alle Straaler slukkes,
kruser svagt sig Sivets Rand
ved et Pust af kvalte Sukkes
Boblelyd paa stille Vand.

Af de Boblers Bristen rinder
frem et Væld af halvglemt Sang,
som i Søens Dyb forsvinder
tyst med dæmpet Draabeklang.

Med Thor Lange.

Kirgiser-Karavanen.

Kameler paa Asfalten.

Gennem Vesterbroes Gader drager et sælsomt Optog. I Skridtgang fører 24 flegmatiske Kameler Kirgisertruppens brune Naturbørn ud til den Zoologiske Have, hvor Nomaderne slaar sig ned i pragtfuldt smykkede Telte, lette at rejse og lette at slaa sammen igen, og hvor de et Par Maaneder igennem vil skabe Københavnerne et Anskuelsesbillede. I den væligste Flugt kan de benede, senestærke Heste fare afsted og det generer hverken Hest eller Rytter, om Farten et Øjeblik afbrydes derved, at begge gaar paa Hovedet i en samtidig Koldbøtte. Kamelerne gør Indtryk af at være roligere luntende Væsener og for Københavnere vil det sikkert have sin store Tillokkelse at faa Lejlighed til at gaa ombord paa Ørkenens Skib.

Prinsesse Marie som Fotograf.

Prinsesse Marie er kendt for sine utallige Interesser. Hun faar Tid til alt, til at drive Sport, til at drive Velgørenhed, til at ofre sig for de huslige Sysler.

Mest Tid ofrer hun maaske dog Kunsten. Tidligere har vi haft Lejlighed til at bringe enkelte af hendes Tegninger, idag kan vi præsentere en Prøve paa hendes Talent for Fotografering, som hun ogsaa har drevet op til kunstnerisk Fuldkommenhed. Hendes tekniske Dygtighed staar paa Højde med hendes Sans for at arrangere og se den rette Situation.

Naturligvis har Prinsesse Marie indrettet sit Hjem med Hensyntagen til sine kunstneriske Sysler. I øverste Etage ligger Atelieret, Prinsessens kæreste Opholdssted, hvorhen hun gerne søger, saasnart hun har en Smule Tid tilovers. Det er et stort, prægtigt udstyret Værelse, hvor alle Vægge bærer Vidne om Prinsessens Talent for Akvarelmaleri. Hendes Yndlingsæmner er hentede fra Dyre- og Planteverdenen.

Ejendommeligt nok: Prinsesse Marie har selv lært sig det meste af sin Kunst, drevet af den Energi, der kendetegner næsten alle hendes Handlinger.

Prins Aage balancerer.
Efter Fotografi af Hds. kgl. Højhed Prinsesse Marie.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

En i vide Kredse kendt Mand, Professor, fhv. Overlærer *Henrik Smith* er afgaaet ved Døden i sit 70. Aar. Allerede som ung Student knyttedes han som Timelærer til Metropolitanskolen, hvorfra han 1851 var demitteret. Efter at han havde taget Magistergraden i Matematik og Fysik blev han Adjunkt, og senere Overlærer ved samme Skole. Som Lærer forstod han at vinde sine Disciple, og med sin Interesse for Halvfjersernes politiske og literære Røre blev han som en Slags Fører for den konservative Kreds iblandt de unge Studerende, medens Pingel repræsenterede den radikale Fløj. Ved Professor Holtens Død blev han Formand for „Arbejderforeningen af 1860“, hvor han i en Snes Aar var i fuld Virksomhed for denne Forenings Trivsel. Ogsaa fortjener hans varme Interesse for den sønderjydske Sag at mindes. Ved sin Afskedigelse fik han Titel af Professor, ligesom han var dekoreret med Ridderkorset.

Professor Smith.

Efter længere Tids Svagelighed er fhv. Materialforvalter ved Hovedstadens Telegrafstation, *F. N. Lund*, afgaaet ved Døden. Som ganske ung gjorde han Tjeneste som Vagtmester ved Dragonerne. Imidlertid blev hans Livsbane tidlig ført ind paa Telegrafvæsenets Omraade, hvor det bl. a. under Frederik VII. Ophold paa Skodsborg Slot blev betroet ham at bestyre Hof Telegrafstationen. Derefter blev han Materialforvalter i Telegrafvæsenet, og da Direktør Ritzau i 1866 oprettede sit bekendte Bureau, traadte han tillige ind i dette som Medarbejder og beklædte indtil for nogle Aar siden Pladsen der som Bogholder. Han var i sine forskellige Livsstillinger et Mønster paaPunktlighed og Samvittighedsfuldhed og tillige som Menneske meget afholdt. Ikke uden en vis Stolthed levede han i Erindringen om sin Hoftid paa Skodsborg. Lund var dekoreret med Ridderkorset.

Materialforvalter Lund.

Jubilæum.

Søndagen den 1. Juli kunde Prof. Dr. med. *Schepelern* fejre sit 25-Aars Jubilæum som Overlæge ved Kysthospitalet paa Refsnæs. Da Hospitalet den 1. Juli 1875 blev aabnet, ansattes Dr. Schepelern, der den Gang var Reservelæge paa Kommunehospitalet, som Overlæge, og han har i de forløbne Aar vist sig som en paa Kirtelsygens Omraade særdeles dygtig Læge. For de mange Børn, som Hospitalet aarlig modtager, har Dr. Schepelern altid været en kær Ven. I Anledning af Jubilæet er han Søndagen den 1. Juli bleven udnævnt til Professor.

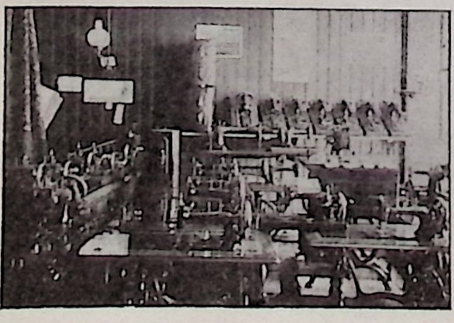
Professor Schepelern.

Justitsraad *Ottesen* kunde Søndagen den 1. Juli fejre sit 25-Aars Jubilæum som Inspektør ved Kysthospitalet paa Refsnæs. I de 25 Aar, Hr. Ottesen har været daglig Leder af Kysthospitalet har han ved sin elskværdige Optræden skaffet sig mange Venner blandt de Smaastakler, der indlægges paa Hospitalet. Foruden i Hospitalets daglige Ledelse har O. gjort sig fortjent ved det smukke, hyggelige og lune Anlæg, der omgiver Hospitalet. I Dagens Anledning blev O. udnævnt til Justitsraad.

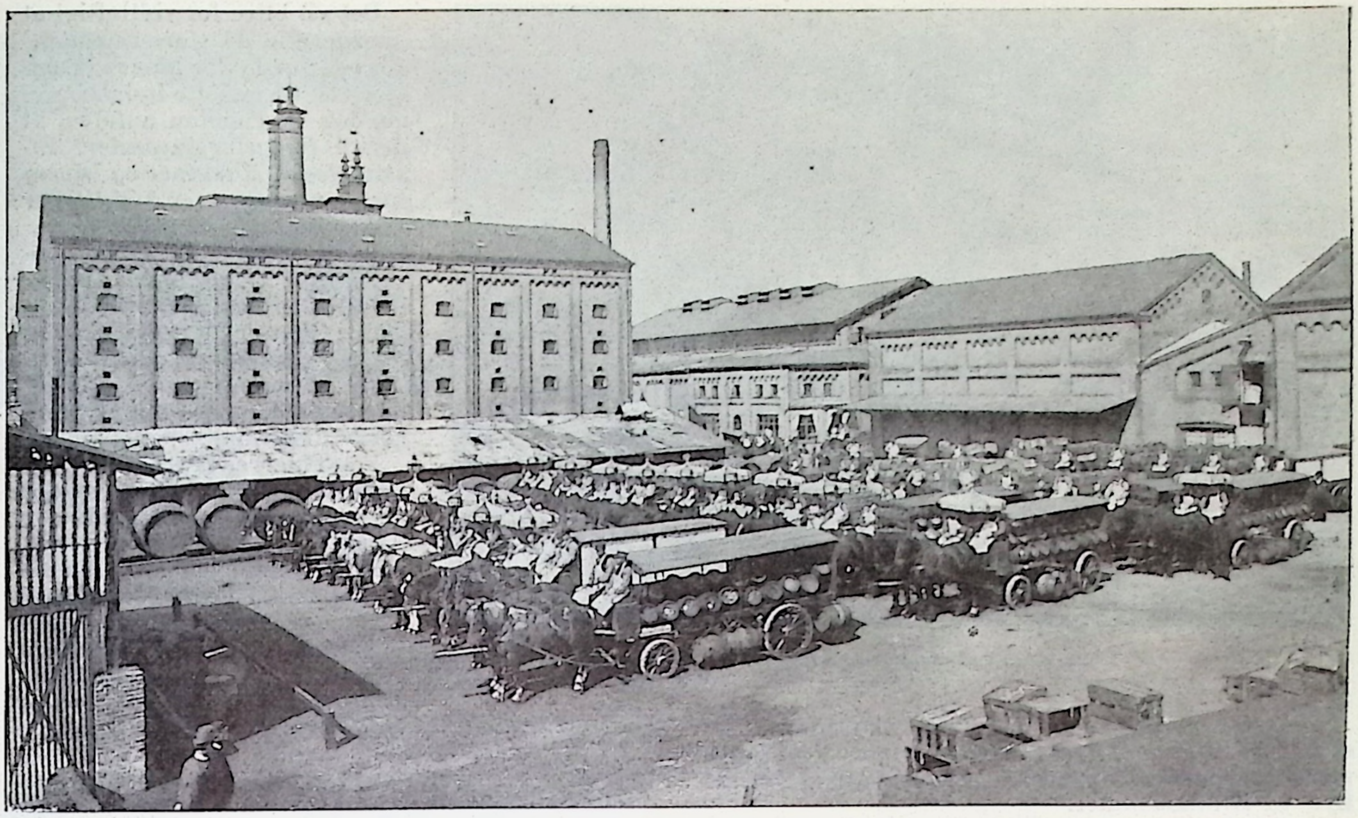

Justitsraad Ottesen.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

Tuborgvognene paraderer.

Tuborgs Fabrikker.

I Slutningen af Februar Maaned 1873 købte et Interessentselskab, bestaaende af Højesteretsadvokat Gustav Brock, Grosserer Philip W. Heyman, Grosserer Rudolph Puggaard og daværende Etatsraad Tietgen det Grosserer H. P. Prior tilhørende Havneanlæg ved Strandvejen med tilliggende Arealer. Man besluttede kort efter Købet at overdrage Ejendommen til et Aktieselskab for det samme Beløb, den havde kostet, og den 13de Maj 1873 blev Aktieselskabet Tuborgs Fabrikker konstitueret, blandt andet med det Formaal at anlægge og drive forskellige Fabrikker. Den indbetalte Aktiekapital beløb sig til 800,000 Rigsdaler.

Bestyrelsen, der i Aarenes Løb undergik forskellige Forandringer, bestod fra først af af de ovennævnte 4 Herrer tilligemed cand. polyt. Fabrikejer G. A. Hagemann.

Af de Virksomheder, som er blevne drevne paa Tuborg, er særlig Bryggeriet blevet berømt. Dette blev anlagt efter Planer, der var udført af Ingeniør C. H. D. Zahrtmann i Forbindelse med den nuværende Brygmester H. Bekkevold.

Den 13de Juli 1875 kom Tuborg Øllet i Handelen, og det er 25-Aarsdagen for denne Dato, at Tuborgs Fabrikker nu fejrer.

Efter at have gennemgaaet nogle vanskelige Aar, kom der i Begyndelsen af 80erne, da Philip W. Heyman, efter i nogle Aar at have været udtraadt af Bestyrelsen, atter var bleven Medlem deraf, bedre Tider for Selskabet. Heyman udfoldede hele sin store Energi i Ledelsen, og det lykkedes ham efterhaanden at faa Tuborgs Fabrikker bragt frem til en af Landets største og betydeligste Virksomheder.

Bryggeriets tekniske Ledelse har fra Grundlæggelsen været underlagt Brygmesteren, Hr. H. Bekkevold, der i denne Virksomhed har udfoldet stor Dygtighed. Han skabte den Øltype, der gjorde Tuborg Øllet saa skattet og anset baade herhjemme og i Udlandet, og han har stadig forstaaet at følge med i de store Fremskridt, som særlig har fundet Sted i Bryggeriindustrien i de sidste Tiaar. Ham tilkommer i væsentlig Grad den Paaskønnelse, som Tuborg Øllet fik paa den store Udstilling i København i 1888, hvor der blev tilkendt Bryggeriet den højeste Udmærkelse for „det gode Resultat, en virkelig faglig Ledelse har frembragt i Form af et særdeles godt Lagerøl".

I 1893 døde Heyman, og Aaret efter blev Tuborgs Fabrikker solgt til „De forenede Bryggerier", fra hvilket Tidspunkt Hr. Benny Dessau — nu tillige administrerende Direktør for „De forenede Bryggerier" — har været Enedirektør paa Tuborg.

Den Virksomhed, der har været udfoldet paa Tuborg, ses bedst af følgende Tal:

i 1875 solgtes fra 13. Juli til 31. December	5000	Tønder Øl
i 1880	27,706	„ „
i 1885	53,008	„ „
i 1890	58,905	„ „
i 1895	65,318	„ „
og endelig i det sidst afsluttede Forretningsaar	101,960	„ „

Af dette Kvantum aftappedes i det sidste Aar $^2/_3$ eller omtrent 27 Millioner Flasker paa selve Bryggeriet; Resten sælges som Øl fra Fad og til Tuborgs Aftapningsanstalter i Provinserne.

For at kunne producere dette stadig tiltagende Kvantum Øl, har der i de senere Aar ustandseligt fundet Udvidelser Sted, og disse fortsættes i dette Aar, hvor der indlægges flere Kølemaskiner til Afkøling af Lagerkælderne, samtidig med, at de hidtil til Is anvendte Rum omdannes til Lagerkældere, hvoraf der om kort Tid vil haves 72, der kan rumme 42,000 Tønder Øl.

Interior fra et af Pasteuriseringslokalerne.

Det vil blive for vidtløftigt at nævne alle de store Summer, der paa forskellig Maade er udgivet til de enkelte Industrigrene, dog skal endnu anføres, at der til *Byggeforetagender, Anskaffelse af Maskiner og Inventar* er udgivet over *5 Millioner Kroner* samt til *Lønninger over 6¹/₄ Million Kroner* og endelig over *5 Millioner Kroner i Ølskat til Staten* i de 8²/₃ Aar, denne Skat er bleven opkrævet.

I 1875 arbejdede der paa Tuborg 78 mandlige, 11 kvindelige Arbejdere og 10 unge Mennesker, eller ialt 99 Arbejdere.

For Tiden er der beskæftiget 310 Mænd, 235 Kvinder og 65 unge Mennesker, eller ialt 610 Arbejdere samt 29 Funktionærer. Endvidere benyttes der til Transport af Øllet 151 Heste, 137 Vogne og 15 Jernbaneisvogne.

Alt i alt er der i de forløbne Aar paa Tuborg udfoldet en stor og for vort Land gavnlig Virksomhed, der har haft Betydning i vide Kredse.

Endvidere forestaar der i dette Aar Bygning af en stor Aftapningsanstalt, hvortil Grundstenen nedlægges paa Jubilæumsdagen, samt Anskaffelsen af elektriske Lys- og Kraftmaskiner.

Naar alle disse Anlæg er færdige, vil Tuborg have ialt 12 Dampmaskiner med tilsammen 800 HK.; Dampen hertil leveres af 4 Vandrørskedler, der leverer 400,000 ℔ Damp i Døgnet.

Endvidere findes der 4 Luftpumper, der forsyner Aftapningsanstalten og de øvrige Dele af Bryggeriet med den nødvendige Trykluft. Det daglige Vandforbrug er 20,000 Tønder, der pumpes fra 3, ca. 150 Fod dybe, Brønde. Desuden er der i Aar lagt en ca. 1000 Fod lang Ledning fra Øresund ind til Bryggeriet, hvorigennem Kølemaskinerne skal forsynes med det fornødne Vand, ca. 10,000 Tønder Saltvand i Døgnet.

Til Tuborg er endvidere siden 1890 knyttet en Mineralvandsfabrik og fra 1892 en Fabrik for Tilvirkning af flydende Kulsyre. Mineralvandsfabrikken har fra en ringe Begyndelse naaet et betydeligt Omfang, ikke mindst paa Grund af sin Specialitet: Citronsodavand, fremstillet af ren Citronsaft.

Endnu skal omtales, at Tuborg Havn, der gentagne Gange er bleven uddybet og udvidet, har haft en stadig tiltagende Trafik; i det sidste Aar, har den været besøgt af 840 Skibe.

For at illustrere den Betydning, Tuborgs Fabrikker har haft for det danske Landbrug og for Haandværk og Industri skal endnu nævnes nogle Tal:

I de forløbne 25 Aar har Tuborg indkøbt af Byg *578913 Tdr.*, hvorfor der er betalt omtrent *7 Millioner Kroner*.

Der er solgt *1,363,732 Tønder Øl*, hvoraf er aftappet paa selve Bryggeriet ca. *252 Millioner Flasker Øl*.

Til Flasker er der i den samme Tid udgivet over *1³/₄ Million Kroner*.

Endelig er der tilfaldet Landbruget et Beløb af ca. *300,000 Kroner for Heste* foruden et betydeligt Beløb for Foderstoffer.

* * *

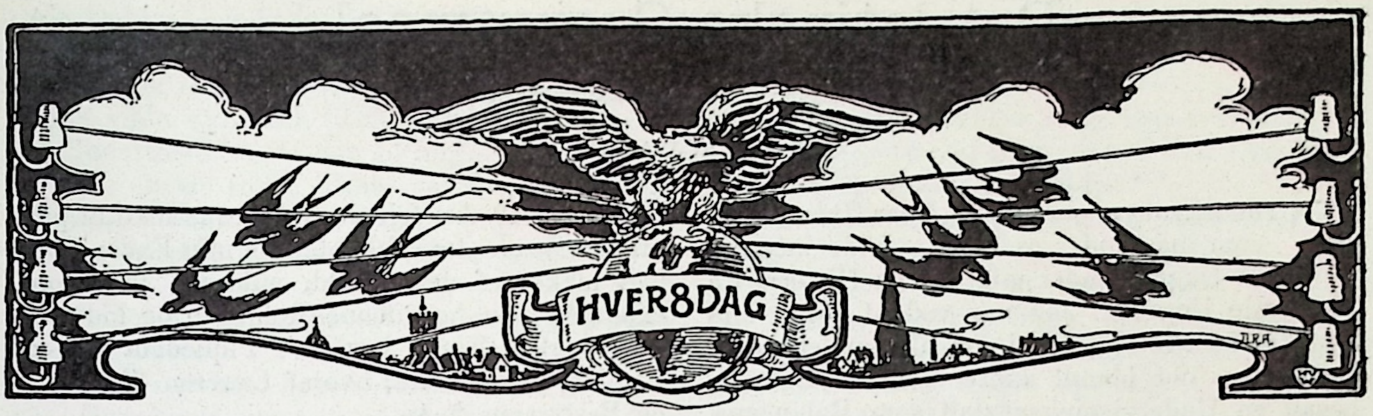
Paa Jubilæumsdagen vil sikkert Tuborgs Fabrikker i stor Maalestok modtage Beviser paa den Popularitet, som de og deres bekendte Fabrikat har erhvervet sig hos Publikum. I Dagens Anledning vil Tuborg betænke forskellige Foreninger — de Næringsdrivendes saavel som filantropiske — med større og mindre Pengegaver.

Til Funktionærer og Arbejdere udbetales Gratialer til et Beløb af Kr. 15000, og som en Erindring om Dagen fordeles 15000 Jubilæumsglas med Inskription til Forhandlere af Tuborg Øl i hele Landet.

Nedlæggelsen af Grundstenen til den ny Ølaftapningsanstalt overværes af de Deputationer, der overbringer Lykønskninger, samt af alle Arbejderne og Funktionærerne, der derpaa deltage i en Kollation.

Parti af Tuborg Havn.

Nr. 43. Aargang 1899–1900. Søndagen den 22. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Velkommen hjem!

Prins Valdemar paa „Valkyrien“s Kommandobro.

Danske Prins — skønt kongefød,
arbejdsvant fra tidlig Alder,
stævned du, da Pligten bød,
frem mod Øst, hvor gyldenrød
Lykkedrømmen Danmark kalder.

Ej til blodig Herrefærd
rustedes din Vikingskude,
Danskens Haand har intet Sværd,
Hjemmets Idræt er ham kær,
mens han søger Lykken ude.

Fremmede med Undren saa
for dit Hjemlands gamle Fane
Østens Porte aabne staa.
Borgersnilkets Snækker gaa
muntert i din Kølvandsbane.

Danske Prins — velkommen hjem
med de raske Blaa i Følge!
Eders Daad har Guld i Gem,
Danmarks Lykke stiger frem
over Oceanets Bølge!

Jakob Arendt.

Det latinske Spørgsmaal.

Fortælling af Guy de Maupassant.

Oversat af J. Ahlberg.

Spørgsmaalet om Latin eller Ikke-Latin, som man tuder os Ørerne fulde med nu til Dags, minder mig om en Historie fra min Ungdom. Jeg var ved at slutte min Skoletid i en stor, i det indre af Landet beliggende By, der blandt andre Mærkværdigheder besad en Undervisningsanstalt som Robineaus, der var berømt omkring i Provinserne paa Grund af den Ihærdighed, hvormed det latinske Studium blev drevet dér.

I Løbet af de sidste 10 Aar havde Robineaus Institut slaaet alle sine Konkurrenter, det kejserlige Lyceum i Byen og alle Skoler i Under-Præfekturerne, og dets bestandige Held skyldtes, efter hvad man sagde, en ganske almindelig Timelærer, Mr. Piquedent eller rettere Far Piquedent.

Det var en halvgammel, graasprængt Fyr, hvis Alder det er umuligt at bestemme, og hvis Historie man gætter ved første Øjekast. Som ung Student var han bleven Lærer i en eller anden Skole for at kunne fortsætte sine Studier, for at tage Embedseksamen og maaske opnaa Doktorgraden; han var da paa den Maade groet saa fast i dette sørgelige Liv, at han var vedbleven at være Underlærer alle Dage. Men hans Kærlighed til Latin havde ikke forladt ham, og pinte ham som en usund Lidenskab. Han vedblev at læse Digterne, Prosa-Forfatterne, Historikerne, at fortolke dem, trænge ind i deres Tankegang og kommentere dem med en Udholdenhed, som grænsede til Mani. En Gang fandt han paa at tvinge Eleverne i sin Klasse til kun at svare ham paa Latin, og han vedblev dermed, indtil de vare i Stand til at vedligeholde en Samtale i dette Sprog, som om det havde været deres Modersmaal.

Han overhørte dem omtrent som en Orkester-Dirigent lytter til sine Musikere, og hvert Øjeblik slog han i Kathederet med sin Lineal og raabte f. Eks. „Monsieur Lefrère, De synder mod Grammatiken, husker De ikke den Regel, der . . .?“ „Monsieur Plantel, den Vending er fuldstændig fransk; man maa trænge ind i Sprogets Aand. Hør en Gang mig . . .“ Saaledes gik det til, at Robineaus' Elever ved Aarets Slutning hjembragte alle Præmier for Oversættelse, Stil og Samtale i Latin.

Næste Aar lod Bestyreren, en lille Mand med et forlegent Abeansigt, i sit Indbydelsesskrift og i sine Skoleprogrammer trykke; „Specialitet: Undervisning i Latin. 5 Førstepræmier og 2 Ærespræmier tilfaldt Skolen ved Konkurrencen med alle Lyceer og Skoler i Frankrig i Fjor!“

I Løbet af 10 Aar fejrede Robineaus Institut paa samme Maade store Triumfer, og min Fader, som blev lokket af dette Held, anbragte mig som externe*) Elev hos denne Robineau og lod mig tage særlige Timer hos Fa'r Piquedent for en Betaling af 5 Francs, hvoraf Læreren fik de to og Bestyreren de tre.

Jeg var den Gang 18 Aar og skulde snart op til Studentereksamen.

Disse Timer fandt Sted i et lille Værelse, der vendte ud til Gaden. Dér hændte det da, at Far Piquedent, i Stedet for at læse Latin med mig, under Tiden betroede mig sine Sorger paa Fransk. Uden Slægt og Venner, som den stakkels Fyr var, fattede han Godhed for mig og gjorde mig til sin Fortrolige. I de sidste 15, 16 Aar havde han aldrig talt med nogen alene.

„Jeg er ligesom en Eg i en Ørken,“ sagde han. „Sicut quercus in solitudine.“

De andre Lærere kunde ikke lide ham; han kendte ingen i Byen, eftersom han aldrig havde Frihed, saa at han kunde stifte Bekendtskaber.

„Ikke en Gang om Natten, min Ven, og det er det værste for mig. Jeg drømmer altid om at have mit eget Værelse, med mine egne Møbler, mine egne Bøger og Smaating. Og jeg ejer intet uden det Tøj, jeg har paa, ikke en Gang min egen Madrats og Hovedpude. Jeg har intet Sted, hvor jeg kan lukke mig inde, undtagen naar jeg giver en Time her i dette Værelse. Forstaar De, hvad det vil sige, at en Mand lever hele sit Liv uden at eje et Sted, hvor han kan lukke sig inde for at tænke, gruble, arbejde og drømme? Ak, min Ven, en Nøgle til et Værelse, man kan lukke af, det er en Lykke, den eneste Lykke! Om Dagen læser jeg med disse uvorne Drenge, der støjer og tumler sig, og om Natten sover jeg i samme Værelse som de. Og jeg sover i en offentlig Seng for Enden af to Rækker Senge med snorkende Unger, som jeg skal passe paa. Jeg kan aldrig være alene, aldrig! Naar jeg gaar ud, træffer jeg Gaden opfyldt af Folk, og naar jeg er træt af at spasere og gaar ind i en Café, saa er der fuldt af Mennesker, som ryger og spiller Billard. Jeg siger Dem, det er et Slaveliv.“

Jeg spurgte ham:

„Hvorfor har De ikke indrettet Dem paa en anden Maade?“

„Og hvorledes, lille Ven? Jeg er hverken Skomager, Snedker, Bager eller Frisør. Jeg kan kun Latin, og jeg har ingen Embedseksamen, saa jeg kan faa mine Timer godt betalte. Hvis jeg

*) Elev der ikke bor paa Skolen.

var Doktor, kunde jeg faa 100 Francs, hvor jeg nu maa nøjes med 100 Sous, og min Undervisning vilde rimeligvis ikke blive saa god, thi min Titel vilde være nok til at grunde mit Ry."

Undertiden sagde han til mig:

„De eneste rolige Timer, jeg har, er de, jeg tilbringer sammen med Dem."

En Dag tog jeg Mod til mig og bød ham en Cigaret.

Han saa først forbavset paa mig og derpaa hen til Døren.

„Hvis der kom nogen, Kære!"

„Nuvel, saa ryger vi ud ad Vinduet."

Og vi satte os hen til Vinduet, medens vi skjulte Cigaretterne i den hule Haand.

Lige over for os var der et Vaskeri. 4 Piger i hvide Lærredsforklæder lode de hede, dampende Strygejærn glide hen over Linnedet foran dem. Pludselig kom der en ung Pige til, der bar en stor, tung Kurv Vasketøj, som hun skulde ud i Byen med til Kunderne. Hun standsede ved Døren, som om hun allerede var træt. Saa slog hun Øjnene op, og da hun saa os, smilte hun og tilkastede os et Kys med den Haand, hun havde fri og gik derpaa bort med slæbende Skridt. Hun var ca. 20 Aar, lille, mager og bleg, men ret køn med muntre, leende Øjne og blondt Haar.

Far Piquedent mumlede rørt: „Hvilket Slid for en Kvinde! Et sandt Hestearbejde!" Og han blev helt bevæget ved Tanken om fattige Folks usle Kaar.

Han brugte Rousseauske Udtryk og havde Graad i Halsen, naar han talte om de Fattiges Besværligheder og Trang.

Den næste Dag, da vi atter lænede os ud ad Vinduet, fik den samme Arbejderske Øje paa os, og medens hun vinkede med Haanden, raabte hun muntert:

„God Dag, d'Herrer Studenter!"

Jeg kastede en Cigaret til hende, og hun gav sig straks til at ryge. De fire unge Piger kom ligeledes løbende ud for ogsaa at faa en.

Paa den Maade opstod der en venskabelig Forstaaelse mellem Arbejderskerne i Vaskeriet og os.

Det var sandelig komisk at se paa Far Piquedent. Han var bange for at blive opdaget og for at miste sin Plads. Hans Bevægelser vare frygtsomme og latterlige, ligesom en forlegen Skuespiller, medens Pigebørnene tilkastede ham en Regn af Fingerkys. Jeg fik en vild Ide. Da jeg en Dag kom ind i vort Værelse, hviskede jeg til den gamle Lærer:

„Hvad synes De, Far Piquedent, jeg har i Dag mødt den lille Vaskepige, De véd nok hende med Kurven, og jeg har talt med hende!"

Lidt forvirret spurgte han: „Naa, hvad sagde hun?"

„Hun sagde . . . . ja hun sagde, at hun syntes, De var rigtig et pænt Menneske . . . . I Grunden tror jeg — ja, jeg er vis paa, at hun er lidt skudt i Dem . . ."

Jeg saa, at han blev bleg; han svarede:

„Hun gør Nar af mig uden Tvivl. Den Slags Ting hænde ikke i min Alder."

Jeg sagde alvorligt: „Hvorfor ikke? De er jo et net Menneske!"

Da jeg mærkede, at han tog det alvorligt, holdt jeg op for den Gang. Men hver Dag lod jeg, som jeg havde truffet Pigen og talt til hende om ham. Tilsidst troede han mig og nikkede nu venligt og forelsket til hende.

Saa hændte det virkelig, at jeg en Morgenstund mødte hende. Jeg tiltalte hende uden Tøven, som om jeg havde kendt hende i 10 Aar.

„God Dag, Frøken, De befinder Dem vel?"

„Tak, meget godt."

„Ønsker De en Cigaret?"

„Nej, Tak, ikke her paa Gaden."

„De kan jo ryge den, naar De kommer hjem."

„Ja, Tak, saa vil jeg nok."

„Hør, Frøken, jeg kunde fortælle Dem noget."

„Hvad er det?"

„Den Gamle, min gamle Lærer . . . ."

„Far Piquedent?"

„Ja, naa De kender hans Navn?"

„Ja, naturligvis."

„Nuvel, han er forelsket i Dem!"

Hun gav sig til at le som en gal og udbrød:

„Snak!"

„Jamen det er ikke Snak. Han taler hver Dag om Dem i Timerne. Jeg tør vædde om, at han vil gifte sig med Dem."

Hun hørte op at le. Tanken om Ægteskab gør altid Pigerne alvorlige. Saa gentog hun vantro:

„Snak!"

„Jeg sværger Dem til, at det er sandt."

Hun tog sin Kurv, som hun havde stillet foran sig.

„Naa, vi faa jo at se."

Og dermed gik hun bort.

Saasnart jeg var kommen hen paa Skolen, sagde jeg til Far Piquedent:

„De maa skrive til hende; hun er helt tosset efter Dem."

Og han skrev et elskværdigt Brev, fuldt af Tankesprog, Sammenligninger, Filosofi og almindeligt Galanteri, et sandt Mesterstykke af komisk Forelskethed, som jeg paatog mig at overlevere til den unge Pige. Hun læste det, fuld af Alvor og Bevægelse; derpaa mumlede hun halvt til sig selv:

„Hvor han skriver pænt! Man mærker straks, det er en dannet Mand. Skulde han virkelig tænke paa at gifte sig med mig?"

Jeg svarede straks: „Ja, det er sikkert nok."

„Saa maa han invitere mig til Middag paa Blomsterøen."

Jeg lovede, at hun skulde blive inviteret. Far Piquedent blev meget rørt, da han hørte, hvad jeg fortalte om hende. Jeg tilføjede:

„Hun holder af Dem, og jeg tror, det er en hæderlig Pige. Det vilde være Synd at forføre hende og bagefter forlade hende.“

„Jeg er ogsaa en hæderlig Mand, min Ven.“

Jeg maa tilstaa, jeg havde ingen alvorlig Plan. For mig var det Løjer og ikke andet. Jeg havde gættet den gamle Lærers Naivitet, Uskyldighed og Svaghed. Jeg morede mig uden at tænke paa, hvad Enden vilde blive. Jeg var 18 Aar gammel og bekendt for at være en Skælmsmester. Vi bleve altsaa enige om, at Far Piquedent og jeg skulde køre hen til Aaen Queue de Vache; dér skulde vi træffe Angèle, og jeg skulde da ro dem hen til Blomsterøen, hvor vi alle tre skulde spise til Middag sammen.

Da vi kom til Aaen, hvor min Baad laa bunden fra om Morgenen, fik jeg i Græsset eller rettere ovenfor det høje Græs, der voksede paa Aabredden, Øje paa en rød Parasol, der lignede en uhyre stor højrød Valmue.

I Skyggen af den ventede den lille søndagsklædte Vaskepige paa os. Jeg blev overrasket. Hun saa virkelig godt ud, uagtet hun var lidt bleg, og hun var fuld af Ynde til Trods for at hendes Gang var lidt tung. Far Piquedent tog sin Hat af og bukkede. Hun rakte ham Haanden, og de saa' paa hinanden uden at sige noget.

Saa gik vi ned i Baaden, og jeg tog Aarerne. De sad bag i Baaden ved Siden af hinanden. den gamle talte først:

„Hvilket dejligt Vejr til en Udflugt.“

„Ja, det er sikkert,“ sagde hun.

Da vi kom til Restaurationen, blev hun mere snaksom. Hun bestilte Middagsmaden: Stegte Kyllinger, Gemyse og Dessert. Derpaa viste hun os omkring paa Øen, hvor hun var godt kendt. Og nu var hun glad og munter, næsten kaad. Lige til Desserten havde der slet ikke været Tale om Kærlighed. Jeg havde bestilt Champagne, og Far Piquedent var lidt omtaaget; ogsaa Angèle var en Smule lystig.

Pludselig sagde han:

„Frøken, Mr. Raoul har jo talt til Dem om mine Følelser for Dem?“

Hun blev saa alvorlig som en Dommer.

„Ja, vist saa.“

„Gengælder De dem?“

„Man svarer aldrig paa saadanne Spørgsmaal!“

Fuld af Sindsbevægelse vedblev han:

„Tror De, at De vil kunne komme til at synes om mig?“

Hun smilede.

„Aa, De er meget beskeden.“

„Kort sagt, tror De, Frøken, vi kunne tænke paa —“

Hun ventede et Sekund og sagde saa med skælvende Stemme:

„Det er vel Deres Mening at gifte Dem med mig, for andet kan der ikke være Tale om, véd De nok?“

„Ja Frøken.“

„Nuvel, her er min Haand, Far Piquedent.“

Saaledes blev disse to Mennesker forlovede og det paa Grund af en Drengs spøgende Indfald. Men jeg troede ikke, at det var alvorlig ment og de selv maaske heller ikke. Efter en Tids Forløb sagde hun til ham:

„De véd nok, at jeg ikke ejer en Sou?“

Han stammede, thi han var helt ude af sig selv: „Jeg har sparet 5000 Francs sammen.“

Hun udbrød triumferende: „Saa kan vi begynde en Forretning.“

Han blev urolig.

„Hvilken Forretning?“

„Aa, jeg véd ikke. Lad os se; med 5000 Frs. kan man ikke gøre meget. Men De vil vel ikke have, at jeg skal bo paa Skolen hos Dem?“

Han havde hidtil ikke tænkt paa dette Spørgsmaal, og han stammede helt forvirret:

„At etablere en Forretning, det er ikke let for mig; jeg kan kun Latin.“

Hun betænkte sig lidt og lod forskellige Næringsveje passere Revu i sit lille ærgerrige Hoved.

„De kan ikke blive Doktor?“

„Nej, jeg har ingen Eksamen.“

„Eller Apoteker?“

„Heller ikke.“

Hun udstødte et Skrig af Glæde. Hun havde fundet det.

„Naa, saa købe vi en Urtekræmmerforretning. Det er brillant! Vi købe en Urtekræmmerforretning, ikke ret stor; med 5000 Francs kommer man ikke langt.“

Han gjorde Indvendinger.

„Nej, jeg kan ikke være Urtekræmmer . . . . jeg er altfor kendt . . . . og saa . . . jeg kan ikke andet end Latin.“

Men hun lukkede Munden paa ham med et Glas Vin. Han drak og tav stille. Vi steg igen i Baaden. Natten var meget mørk; jeg saa' imidlertid godt, at de holdt hinanden om Livet og flere Gange kyssede hinanden.

* * *

Der blev en voldsom Katastrofe.

Vor Udflugt blev opdaget, og Far Piquedent jaget bort. Min Fader, der blev meget fortørnet, lod mig slutte mine Studier i Robineaus Institut. 6 Uger efter blev jeg Student og begav mig til Paris for at studere Jura.

Først efter 2 Aars Forløb kom jeg tilbage til min Fødeby. Da jeg drejede omkring Hjørnet af rue du Serpent, fik jeg Øje paa en Butik.

Paa Skiltet oven over læste man: „Piquedents Colonial-Forretning“.

Jeg udbrød uvilkaarlig ganske højt: „Quantum mutatus ab illo!“ (Hvilken Forandring fra den Gang).

Piquedent saa op, lod den Kunde staa, han netop ekspederede, og styrtede hen imod mig med udbredte Arme.

„Næ, min kære unge Ven, er det Dem? Hvilken Forandring! Hvilken Forandring!“

En smuk Kone, meget buttet, kom ud fra et lille Værelse bagved Butikken og gav mig ligeledes en hjærtelig Modtagelse. Jeg havde Besvær med at genkende hende, saa svær var hun bleven.

„Hvorledes gaar det?“ spurgte jeg.

Piquedent, der igen havde givet sig til at veje af, svarede: „Aa, Tak, rigtig godt! Sidste Aar tjente jeg rent 3000 Francs.“

„Og Latinen, Hr. Piquedent?“

„Ak, min Gud, Latin, Latin, det er ikke noget man kan føde Kone og Børn med!“

Mutter Cacimere.

Mutter Cacimere danser for Kunstnere og Studenter.

Hun var en Gang en fejret Danserinde ved et mindre Teater, smuk, spirituel og letsindig — et ægte Barn af Kejserdømmets Paris. Hendes Stab af Tilbedere var *legio*, og det var ikke Smaafolk, der flokkedes i den smukke Casimirs Kølvand. Der nævnes en Række af Frankrigs straalende Kunstnernavne, end ikke *Dumas* savnes paa Listen.

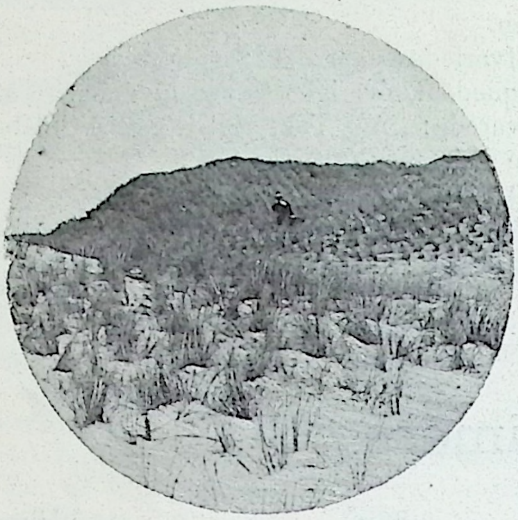
Hendes Skønhed svandt, Vennerne døde og nye kom til, mindre berømte og mindre rundhaandede. Gradvis gik hun saa tilbunds og endte som det stakkels Vrag, der for at redde en Sou til Absinth maatte gøre sig til Grin for en yngre, men vel næppe ædlere Generation, indtil Døden befriede hende.

Muligvis er nu og da den Tanke faldet en og anden af hendes Publikum ind: Hun var en Gang ung og smuk og fejret, og nu er hun, som hun er. Mon du, som nu er ung . . .

Indtil for kort Tid siden kunde man i Parises *quartier latin*, i de smaa Kneiper, hvor Bohêmen samles, blive Vidne til en besynderlig Scene, paa en Gang pudsig og trist: en gammel, rynket og lidet proper Kvinde, som gøglede med Dans og Sang for en Kreds af disse Døgnets Børn, Studenter, Kunstnere og løsgaaende Skønaander med samt deres kvindelige Følge.

Dette gamle Væsen, der nu kun var en sørgelig Original, fordrukken og depraveret i enhver Retning, havde sin mærkelige Historie, som nu ved hendes Død paany har bragt Navnet *„Mère Cacimere“* frem for Lyset.

Med Cykle og Kamera.

Marehalm.

SOMMERFERIEN er inde. Enhver der kan, pakker sin Kuffert eller stopper sin Randsel. Paa Bane, Dampskib, pr. Cykel, til Fods — blot af Sted til nye Omgivelser og friske Indtryk. For at lufte sig ud og føle sig fri for de strammende Baand og for Tivoli! Bort fra Hverdagslivet; fra støvede Bøger — Reoler — Diske — Pulte — blot afsted!

Saa kom jeg til Blokhuse, Fiskerflækken — med Redningsstation, Kro og Pensionater — paa Nørrejyllands Vestkyst, nogle Mil fra Skagen. Gennem Sand og Marehalm arbejdede jeg mig frem til den højeste Klits Top, og — Havet laa foran mig.

Jeg kan ikke male; slet ikke digte. Tid til at tage Plads og i Timevis stirre ud paa dets skumdækte Flade havde jeg ikke. Saa fotograferede jeg.

Naar Vejret er til det, er Havbredden med sin sandede Flade ligesom Asfalt at cykle paa. Den næste Morgen red jeg videre langs Havet med en susende Medvind. Til Bulbjerg agtede jeg mig, og i min Uvidenhed mente jeg at kunne tilbagelægge de c. 4 Mil lige saa hurtigt som den første. Jeg tog fejl.

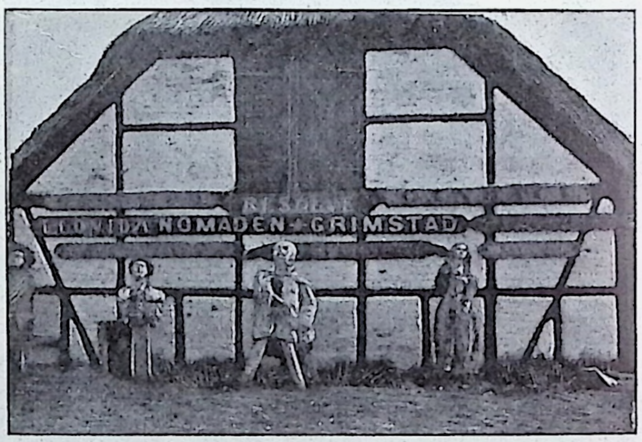

Den vestjydske Ulk i sit Hjem.

Ved Svinkløv — en lang Række Klitter med rygformet Fald mod Havet — hørte Sandlaget op, Rullestenene begyndte, og saa maatte jeg trække min Cykel, Skridt for Skridt, møjsommelig ælte over Rullestenene.

Det blev Uvejr og Regnen strømmede ned. Tordenen rullede, Lynene knitrede, medens jeg søgte Ly under Vraget af en Fiskerjolle, der laa opdrevet paa Kysten. Det blev Middag, og Sulten og Tørsten begyndte at at plage mig. Til den ene Side Havet, til den anden Klitter og bag disse Klitter nye Rader af Klitter. Ingen Gaard, ikke Hus, ej Hytte.

Københavneren er vant til Kafé ved Kafé. Her stod han nu Klokken 6 Aften, dødtræt, uden Næring, siden Morgenkaffen og raadspurgte sit Kort. Det sagde ikke noget; derfor blev det foldet sammen igen og forbandet. Og Havet blev forbandet, og Klitterne forbandet, thi Maven skreg, Kræfterne var opbrugte og Benene møre af Rullestenes Millioners Millioner.

Gallionsfigurer udenfor Fiskerhytten.

Det begyndte at mørkne. Endnu det samme Øde. Hav og Klit, Marehalm, Hjejle og Maage!

Da kom Hjælpen; — et Fiskerhus langt borte imellem Bankerne. Jeg øjnede det i Kikkerten. Jeg ødslede med de sidste Kræfter for hurtig at komme did. Udenfor gik en gammel, vejrbidt Ulk og flyttede Faar. Ceremonierne var ikke mange. For gode Ord og Betaling skulde jeg faa lidt Mad og Drikke om jeg vilde tage til Takke. Snart sad jeg bænket i den lave Stue og nød godt af den vestjyske Gæstfrihed. Først al det Øl jeg gad drikke, dernæst kom Konen ind med en hel Balje af friskfangede Hummere og Kæmpekrabber. Hvilket Maaltid for en mødig Plebejer! Mæt og sæt blev jeg.

Da jeg gik, gav jeg Konen min blankeste Tokrone. Den Mønt har været sjælden dér, thi hun faldt paa sine Knæ og velsignede mig derfor.

Jeg havde faaet anvist Vej op gennem Landet til nærmeste Landevejskro og naaede den, da Solen gik ned. En Seng for Natten! 1 Krone med Morgenkaffe. Snart sank jeg ned i Halmen, blev belæsset med Dyner, tunge som Bly. Og Natten var lun, Vinduerne ikke til at lukke op, udenfor stod Kroens Folk, drag-

ende Gisninger om mig og min Staalhest i et højrøstet trevent Maal, og hele Natten igennem lød de bestemte, taktfaste Slag fra et ægte bornholmsk Sejrværk. Og dog lykkedes det mig at falde i Søvn. Næste Formiddag sad jeg ved Bulbjergets Fod og saa op ad dets knudrede, ujævne Stenbryst. I Mandshøjde var det besaaet med utallige Inskriptioner, Navne og Data. — Jeg nedskrev paa et Blad af min Lommebog i korteste Træk mit Forsøg paa langs Havbredden at passere Vejen fra Blokhuse til Bulbjerg, hvilket efter Fiskerens Sigende mange Turister hvert Aar havde ladet forlede sig til, dem selv og Cyklen til stor Skade. Jeg foldede Bladet sammen, stak det ind i en Revne i Stenmassen, satte en Kile for og indridsede ovenover Ordene: Til Advarsel!

Bulbjerg.

„Hver 8. Dag“ fandt det!

Delegerede Journalister.

Blandt de utallige Kongresser, der afholdes i Paris i denne Sommer har Journalisterne ogsaa deres, som finder Sted i Dagene omkring den 1. August.

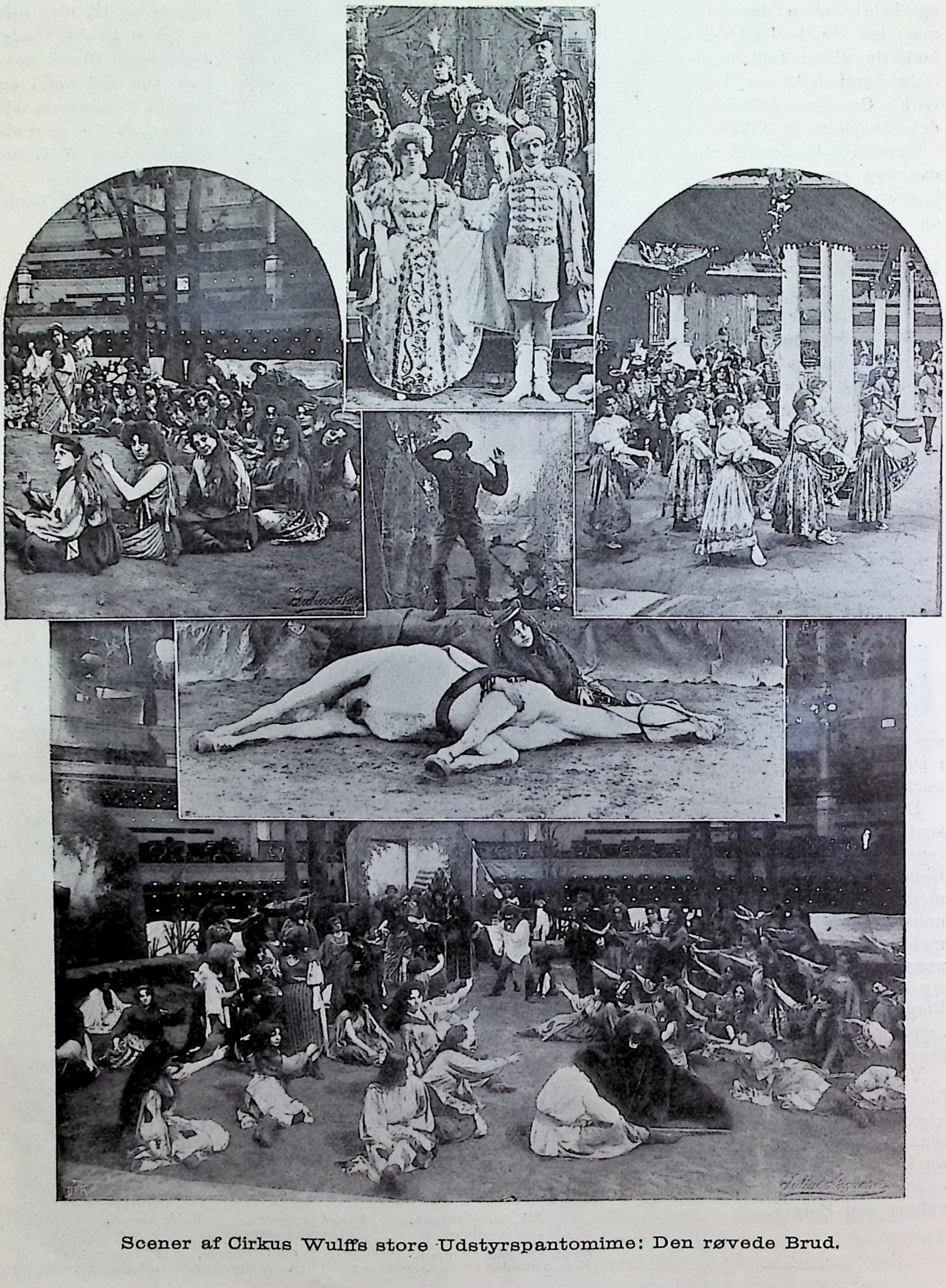
Danmark vil blive repræsenteret ved de 11 Delegerede, af hvilke vi bringe et Billede. De er valgt ved Stemmeflerhed af den danske Journalistforening og danner, som man vil se, en passende Repræsentation for de forskelligste politiske Afskygninger og Blade, baade „store Blade“, „smaa Blade“ og Provinspressen.

Vi vil haabe, at alle disse fortræffelige Pressemænds Fraværelse ikke i alt for høj Grad maa forringe Værdien af de forskellige Organer, der er uundgaaelig daglig Kost for enhver god Borger.

J. M. Welsch, „Helsingørs Avis.“ *G. Hjorth*, Korrespondent. *G. Chr. Olsen*, „Socialdemokraten.“ *Herm. Hartvig*, „Aftenbladet.“
Alb. Gnudtzmann, „Nationaltidende.“ *Carl Carstensen*, „Nationaltidende.“ *Vald. Koppel*, „Politiken.“
Hugo Lantow, „Berl. Tidende.“ *Soph. Michaëlis*, „København.“ *Carl Behrens*, „Adresseavisen.“ *V. Schiørring*, „Dannebrog.“

Den københavnske Presses Delegerede til Pariserudstillingen.

Scener af Cirkus Wulffs store Udstyrspantomime: Den røvede Brud.

Cirkus-Pantomime.

Den Række Brudstykker af Cirkus-Pantomimen „Den røvede Brud," som paa omstaaende Side er samlet til en pragtfuldt virkende Helhed, taler tilstrækkelig for sig selv. Den fortæller

Cirkus-Direktør Wulff.

om de rigt vekslende Optrins dramatiske Effekt, medens Handlingen fra Slottets Søjlehal, hvor Brudepigerne træder deres sirlige Dans, føres ud paa Sletten, hvor Zigeunerne kampere og i deres Midte optager den bortførte, indtil hun efter frygtelige Genvordigheder befries og hjemføres. Det ødsle Udstyr, det fantasifulde Arrangement og den skønne Brud gør Direktøren al Ære.

Den flyvende Hollænder.

Novelle af Chr. Langgaard.

(Sluttet.)

Med tungt Hjerte gik Halfdan hjem denne Aften. Doktoren havde nok beroliget ham, og han havde Tillid til hendes kraftige Natur. Men de tusinde Tanker arbejdede i ham, inden han faldt isøvn. Han drømte, at han havde faaet sit eget Skib, en stolt Sejler med en snehvid Gallionsfigur i Stævnen. Den havde Bettys Ansigt; der var ingen Tvivl om, at det var hendes! Men det saa saa alvorligt ud. Saa lige paa engang — ude paa det aabne Hav i den dejlige stille Stjernenat — kom der Uro paa Dækket. Mandskabet fo'r forviltret omkring. „Skibet synker!" lød det. De vidste hverken ud eller ind. — Og Skibet sank — dybere og dybere; og han selv sank med. Men ligesom Bølgen lukkede sig over ham, saa han „den flyvende Hollænder", Dødssejleren, som et Aandesyn svæve hen over Vandet. — — — — Saa vaagnede han ved at Vækkeuhret slog seks. Hans Pande var bedækket med kold Sved; hurtigt besindede han sig og kom i Klæderne. — Gudskelov, at det kun var en fæl Drøm! —

Klokken ni skulde Damperen lette. Det var paa høje Tid, han kom af Sted til Betty.

* * *

Den gamles Julemærker lod til at være satte efter samme Bestik, som hans Navigation i de unge Dage. Det slog til, hvad han havde spaaet; Betty var bedre, da Halfdan Kl. 7 stod i Stuen i det lille Hjem i Nyboder. Men han havde ogsaa i en anden Henseende Lykken med sig. Den gamle, der var bleven træt ved Nattevagten — han havde ikke ubetinget Tillid til Karens Kløgt og Konduite, ja maaske daarligt nok til hendes Aarvaagenhed — havde selv taget det værste Stød. Nu havde han træt lagt sig til Hvile paa Sofaen og var blidelig slumret ind — kort før Halfdan listede sig ind gennem den aabne Dør.

I næste Øjeblik var han inde hos Betty, der laa med store Øjne og smilede til ham.

„Du kan tro, jeg bliver snart rask", hviskede hun til ham; „jeg har det meget bedre." — -

„At Du saadan skulde blive syg lige før min Rejse!" hviskede Halfdan. Men jeg véd det saa godt, det er min egen Skyld! Vi gik for længe der nede den Aften i Alleen. Luften var saa taaget og kold, og jeg mærkede jo godt, at Du frøs." —

Han sad ved hendes Seng med hendes Haand i sin og en fugtig Glans i sine Øjne. Hans Blik sænkede sig helt i hendes — med hele hans Kærligheds fulde Hengivelse. De smaahviskede med hinanden som kun et ungt lykkeligt Par kan det. Afskedsøjeblikket gød sin milde Vemod over deres Samtale; de følte saa fuldt ud, at de tilhørte hinanden, og at de maatte holde sammen, hvordan det saa gik. Saa hviskede han hende sin Velsignelse i Øret og trykkede et brændende Afskedskys paa hendes Mund. — Han *skulde* jo rejse! Og nu var det den yderste Tid.

Da Halfdan gik ind i Stuen, var den gamle vaagnet. Han bød ham Farvel, og kort efter gik han med raske Skridt hen ad Gaden for en Times Tid efter at glide bort med den store Damper — bort til fremmede Lande — bort fra det bedste, han ejede paa denne Jord. —

* * *

Da han var kommen til Dower, laa der Brev til ham fra Betty, hvori hun fortalte ham, at hun nu var rask og oven Senge. Alle hans mørke Tanker vare som blæste bort med det samme, og han saa nu atter med lyst og frejdigt Mod Fremtiden i Møde.

Han forligtes godt med Besætningen ombord. Det var gennemgaaende flinke og omgængelige Folk. Kaptajnen syntes han — set fra et nautisk Standpunkt — ikke saa ubetinget godt om; han forekom ham lidt for ung til sin ansvarsfulde Post; han var kun et Aar ældre end han selv, og han var efter hans Mening næppe altid Situationen voksen. Rhederne havde imidlertid udset ham til Chef; Bekendtskaber og Forretningsforbindelser sætte jo undertiden mere igennem end personlige Evner. Det kunde jo være, han saa

fejl paa Tingene, at han stillede for store Fordringer med Hensyn til Bestemthed og Resoluthed hos den, der skal staa paa en Kommandobro. Men — hvorom alting var — Kaptajnen var iøvrigt flink og omgængelig, og de Underordnede priste ham for hans Hensynsfuldhed.

— Da de havde ligget 3 Dage i Dower, skulde Rejsen gaa over Kanalen til Calais. Men samme Morgen, Skibet skulde sejle, maatte Halfdan melde sig fortrydelig; det var ham ikke muligt at forlade Køjen, saa syg følte han sig. Kaptajnen lod gaa Bud i Land efter en Læge, som snart var ombord og erklærede, at Styrmanden led af Difteritis i ret betydelig Grad, og at han øjeblikkelig maatte indlægges paa Epidemihospitalet i Dower.

Det var med Graad i Hjertet, at han maatte give efter for dette Magtbud. Da der var foretaget Desinfektion ombord og Damperen fik Lov til at lette, laa Halfdan paa Hospitalet. Men hans Tanker fløj med Damperen — langt ud paa det store Hav — — — til deres stadige Maal: den lille Stue i Nyboder, hvor Betty nu forhaabentlig gik rask omkring og smaakvidrede lige som i gamle Dage — lidet anende, at hun i Afskedskysset havde paaført ham den Smitsot, der saa brat havde afbrudt hans første glade Togt. —

Han nænnede ikke at meddele hende noget om denne triste Afbrydelse af Rejsen; men for en Sikkerheds Skyld tog han det bestemte Løfte af Lægen, at denne underrettede hende derom, hvis Tilstanden forværredes.

Alt gik dog godt. 10 Dage efter var han over Senge. —

Den første Dag, han var oppe, skulde han imidlertid erfare en Nyhed, som var ved at bringe Haarene til at rejse sig paa hans Hoved. Midt i Kanalen mellem England og Frankrig var den store Damper, paa hvilken han havde taget Hyre, paa en ubegribelig Maade sporløst forsvunden! En fransk Damper, som var afgaaet fra Dowers Havn kort før denne, og som i Begyndelsen havde observeret den tydeligt i sit Kølvand, havde paa Grund af en hurtigere Fart fjernet sig mere og mere fra den, dog uden at tabe den af Sigte. Da var det, som om den lige med et pludselig blev borte; det var i hvert Fald ikke muligt mere at faa Øje paa den. Straks efter den franske Dampers Ankomst til Calais, blev der telegraferet til Konsulatet i Dower. Der var straks sendt Rekognoscerings-Fartøjer ud; men der kunde intet som helst opdages. Damperen var og blev sporløst forsvunden, den maatte være gaaet under med Mand og Mus. —

Halfdan blev dybt rystet ved denne Tidende. Endnu svag efter Sygdommen fik han et Anfald af Svimmelhed og faldt ned paa Gulvet fra Stolen, hvorpaa han sad.

Hans første Tanke, da han nogenlunde havde besindet sig over Forholdene, var, at telegrafere til Falks, der sikkert maatte have hørt om Katastrofen, at han ikke havde været med ombord og derfor var frelst, og at han befandt sig i bedste Velgaaende paa Hospitalet, hvilket han om faa Dage vilde forlade, for at vende tilbage til København. —

* * *

Lille Juleaften stod han igen paa den lille Trappeafsats i Nyboder og trak i Klokkestrengen. Hans Hjerte havde aldrig banket saa heftigt. Men denne Gang blev der lukket hurtigt op, og i næste Nu havde Betty slynget sine Arme om hans Hals. Inderligt klyngede han hende til sig og trykkede Kys efter Kys paa hendes vaade Øjne, der straalede af Fryd. —

Den gamle Kaptajn brummede saa smaat i sit hvide Skæg, — maaske fordi han indsaa, at hans patriarkalske Paamindelse i sin Tid ikke havde frugtet, — maaske fordi han ikke kunde lade være at indrømme, at „Grønskollingen“s Bestik denne Gang havde været bedre end *hans*. Men der lyste et Smil fra de gamle Øjne, da han saa hen paa sine to Børn, som sad der over for ham i Gyngestolen — denne gamle Stol, som i sin Tid havde været for lille for hans noget korpulente Ægtehalvdel, men hvor der *nu* mageligt kunde sidde *to* — den ene rigtignok paa Skødet af den anden. —

Hans Glæde over den lykkelige Udgang af Skæbnegudindens forunderlige Bestik — thi *hende* var det dog, som her saa mildt og snildt havde klaret Skuden — blev ikke mindre, da hans Blik den følgende Morgen gled hen imod det odiøse Hjørne af Stuen, hvor „den flyvende Hollænder“ havde drevet sit Spil i lange Tider som en tro Skildvagt for det forbigangne og alle de gamles brogede Tanker, som havde bølget i den gamles Fantasi. Den havde endelig en Gang taget Skridtet fuldt ud og var — „fløjet“ bort for bestandig! — I Dower havde Halfdan købt et smukt nyt Uhr. Den flunkende nye, fint udskaarne Kasse lokkede et lille Smil frem over det hvide Skæg — og gjorde ham det yderligere klart, at det ikke kan nytte at præke Gammelmandsfornuft for to unge Hjerter, som elske hinanden. Han havde indtil *nu* været fortøjet ved alle de gamle Minders Landgangsbro; han indsaa nu, at der maatte frisk Luft og nye Sejl og nye Kræfter til, for at pløje sig frem gennem Tidens Bølger. —

Den gamle Tid var forbi; en ny Skude var under Opsejling.

Med „den flyvende Hollænder“ var Fortryllelsen borte. Der var kommen en ny Chef paa Kommandobroen!

Kirgiserne i Zoologisk Have.

Kirgiserkvinder udenfor deres Telt.

Zoologisk Have, som i Øjebikket paa alle Maader begunstiges af Tingene — den fik omtrent samtidig en energisk og myndig Direktør, et stort Statslaan og elektrisk Sporvogn lige til Indgangen — har i den Kirgiserkaravane, som nylig debuterede, faaet en Tiltrækning mere.

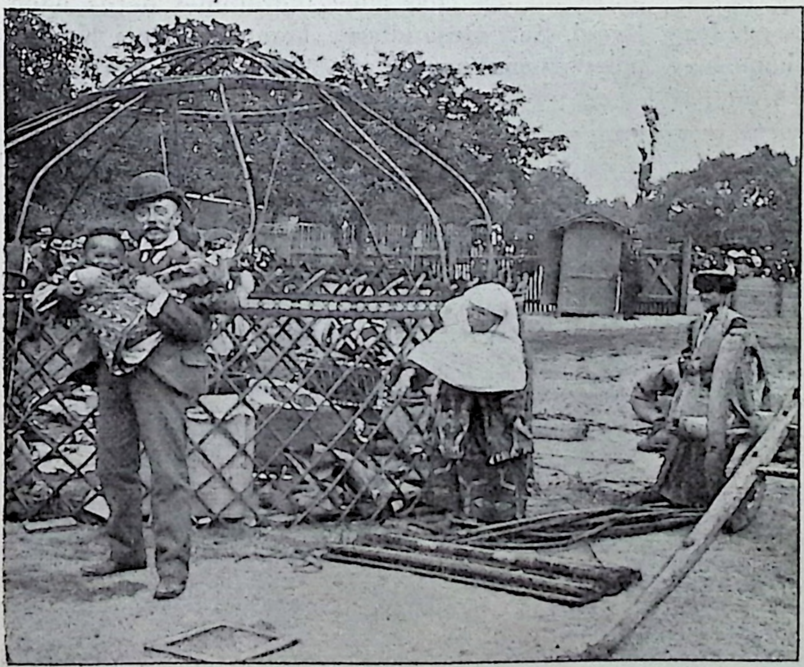
Der er ved Kirgiserkaravanen den særegne Charme, at den er redet, spaseret, kørt og sejlet omtrent tusinde danske Mil gennem russisk Halvcivilisation og mellemevropæisk Helcivilisation, uden at nogen af Delene har faaet Tid til at sætte sit Mærke paa den. Hertil var Rejsen altfor forceret. Og selv af Hamborg kan et Naturmenneske gaa uberørt og oprindelig ud, naar Opholdet kun varer to Dage og de Hænder, Kulturen strækker ud efter en asiatisk Nomade, kun omfatter et Krus let Øl.

Kirgiserne ere komne hertil fra Sibirien, og Trupen er samlet af en af Hagenbechs betroede Udsendinge, Hr. *Wache,* hvis Opgave paa Stepperne fra Begyndelsen nærmest var at tilvejebringe en zoologisk og etnografisk Samling. Det er som nævnt lykkedes Hr. Wache at overføre de karakteristiske Repræsentanter for et interessant Folk hertil, uden at noget af deres Originalpræg er gaaet tabt. I saa Henseende danner Trupen en behagelig Modsætning til de Negerhorder, som de senere Aar har hjemsøgt København, og af hvis Medlemmer de fremmeligste talte baade Berlinertysk og Pariserfransk, samtidig med at selv Børnene viste en højtudviklet Forstaaelse af Penges Værdi og endermed følgende Paatrængenhed.

Kirgisertyper. (Tilhøjre „Ørnejægeren".)

Kirgiseren har det almindelige mongolske Ydre. De Kirgisere, der for Tiden optræder i Zoologisk Have, synes foreløbig godt fornøjede med Tilværelsen her, og deres Tilfredshed afspejler sig hyppigt i et Smil, som gør Ansigtet venligt og dets Udtryk godmodigt og rart. I Virkeligheden er de som bekendt nogle Røvere, og blandt det meget, de ynder at røve, er ogsaa Kvinder, med mindre de foretrække at købe dem. Gennemsnitsprisen for en Kvinde er ca. halvhundrede Kameler, Geder, Hop-

En Journalist, mistænkt for Barnerov.

per og Faar. Kvinderne er i den ganske unge Alder kønne ogsaa efter danske Begreber, og Børnene udfolder al den umiddelbare Pudsighed, som er fælles for alle Smaaunger lige fra Nordpol til Sydpol.

I Kibitkaerne — rummelige Telte, hvis Træskelet sammenholdes af et bredt Bind, der ofte er vævet i smukke Mønstre, og hvis Indre pyntes med Tæpper af rødt Læder, smykket med kulørt Saffian i paasyet Ornamentik — møder man et broget Familieliv. Uden for Teltene beundrer man Mænds og Kvinders Ridefærdighed, den maleriske Virkning af Dragterne, som ofte bringer Tanken hen paa Kina, den flotte Ørne- og Falkejæger og Medicinmanden, som paa en Gang er Doktor i det teologiske, det lægevidenskabelige og det filosofiske Fakultet.

Karavanen medfører en Mængde Kameler, paa hvilke vore hjemlige Herrer og Damer kan faa sig en Ridetur, hvis de har den nødvendige Kurage og føler sig tilstrækkelig afbalanceret. Ellers bør de kun være Tilskuere til det asiatiske Folkeliv, som ved Direktør Schiøtts Initiativ rører sig paa Toppen af Frederiksberg Bakke.

Peking — Byernes By.

Begivenhederne i Sydafrika er for den europæiske Bevidsthed i den sidste Tid ganske trængt tilbage i en taaget Baggrund. Det lille tapre Folk forbløder under Europas Ligegyldighed, thi andre og større Interesser har taget dets Opmærksomhed fangen.

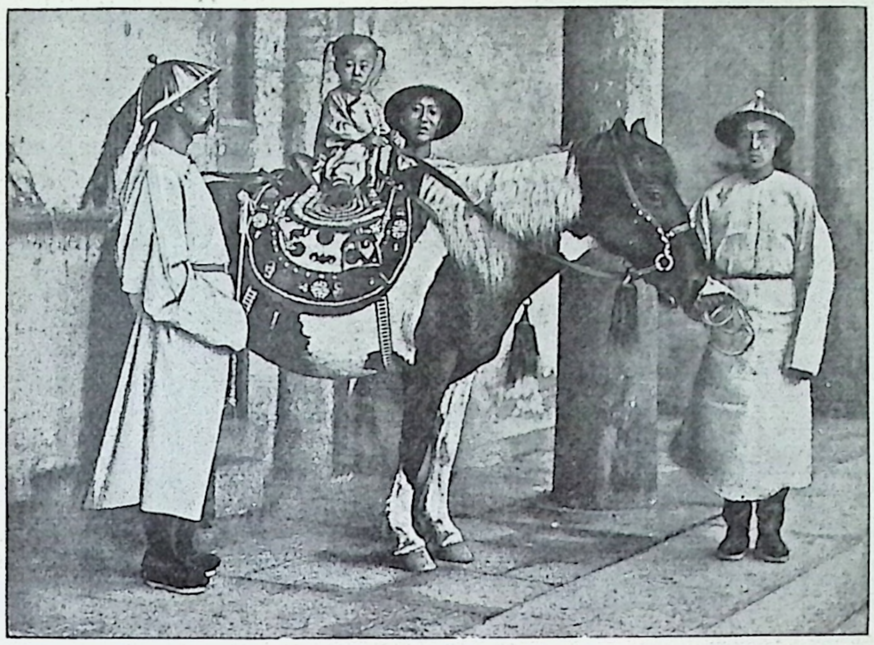
Midtpunktet, mod hvilke alles Øjne ængsteligt spejder, er *Peking*. Manschuernes Hovedstad, fra hvilken nylig det Rædselsbud kom, at samtlige Europæere dér havde tilsat Livet under grusomme Pinsler. Endnu har man ikke Sikkerhed for, at Rygtet har talt sandt, lige saa lidt som man i det Øjeblik, da dette skrives, ved, om det er Kejserinden, den reaktionære Prins Tuan eller maaske en tredje, helt ukendt Person, der sidder inde med Magten i Pekings Residenspalæ. Saa hurtig veksler Situationerne i dette Østens brændende Krater.

Kun ét ved man — at der i denne By vil ske store og rimeligvis lidet lystelige Ting, inden Europas Magter faar stiftet Fred i Østen og, for at bruge Kejser Wilhelms Ord under hans bekendte allegoriske Billede, „faar sikret vore højeste Goder“ mod Mongolen.

„Pé-Tchine“ (Nordens Hovedstad) eller „Tching-Tou“ (Byernes By) ligner ingen Hovedstad efter vore Begreber. — Hverken militære eller kommercielle Grunde har ført til Anlæggelsen af denne Storby midt i en gold, øde Sandslette højt mod Rigets Nordgrænse, mer end 20 Mil fra Kysten og 3 Mil fra den sejlbare Flod Pei-Ho. Ønsket om at fjærne Kejseren og hans Hof saa langt som muligt fra Livet er udelukkende det, som har grundlagt Peking. Ingen Handel med Omverdenen, ingen Industri berettiger denne Bys Eksistens og drager Næring til den udefra. Det er Kejserbyen, som er dens Hjærte, uden om hvilket en fattig og svinsk Befolkning har lejret sig som et dødt, nytteløst og usundt Fedt. For Fremmede er Byen lukket. Kun Gesandskaberne og de kirkelige og velgørende Institutioner, som hører til dem, har faaet indrømmet deres egen Bydel. Selv Gesandterne kommer ikke i Kejserpaladset undtagen i en enkelt Audienspavillon.

Gesandternes Gade i Peking.

Kinas nuværende Kejser som Barn.

svarende. Raaben, Skrigen og Skænderi af Frugtsælgere og Vandbærere, Kulier af alle Slags, fylder Luften. Der arbejdes, tømres og smedes under Larm og Vræl, og Mødre og Børn besørger deres Del af Spektaklet. Man gør bedst i at stoppe Bomuld i Ørene paa en saadan Spadseretur.

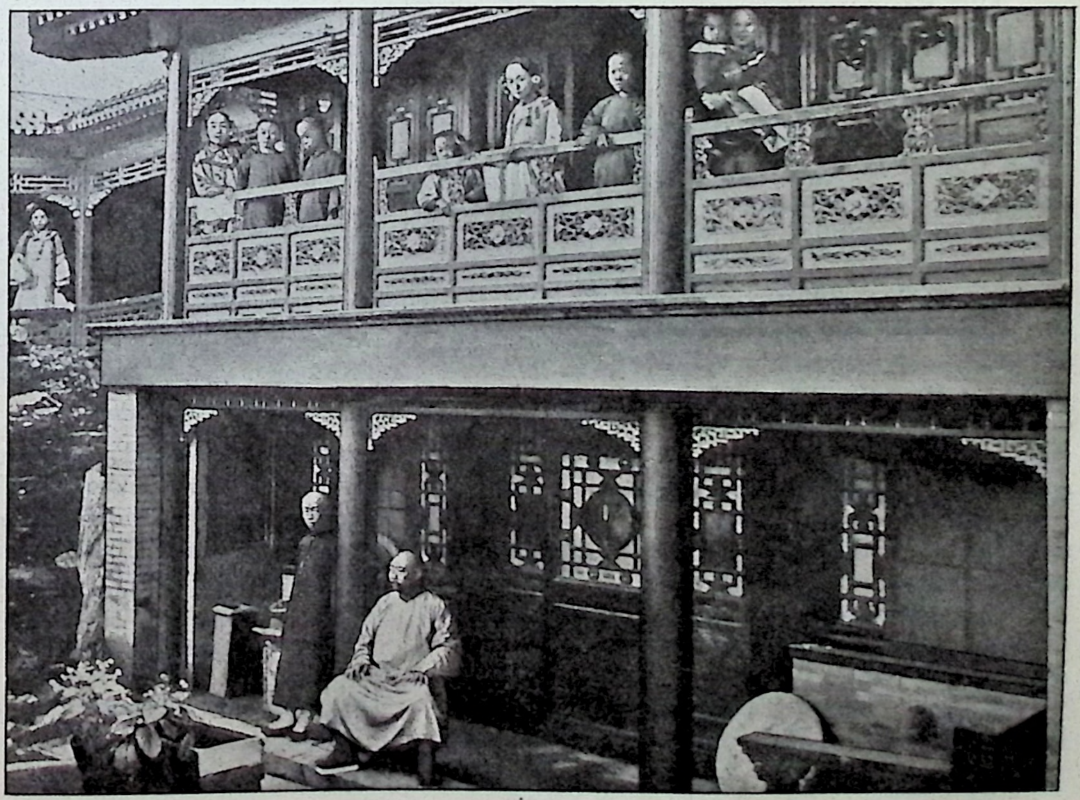
Og — helst ogsaa Bomuld i Næseborene, hvis det kunde lade sig gøre. Thi Kineseren er sikkert Jordens mest svinske Folketype, og der hviler derfor Nat og Dag over Staden en Dunst af de mest modbydelige Luftarter, Mennesker og Dyr, levende og døde, tilsammen kan frembringe. Alt Affald, uden Undtagelse, smides paa Gaden og forraadner der. Gaderne er altid sølede, skønt det kun sjældent regner — og det er ikke af det dyre Brøndvand til to—tre Sapeker Spanden; ingen rundhaandet Kommunalbestyrelse spreder en rensende og forfriskende Væde ud over Skarndyngerne.

Alt dette, som er ens over hele Byen, Gesandternes Territorium næppe fraregnet, faar Kejseren ikke at se. Nu og da, naar han med Følge begiver sig til et Tempel udenfor sin Borg for at bede, lader Mandarinerne i Hast de Gader — eller rettere aabne Kloaker — som han skal

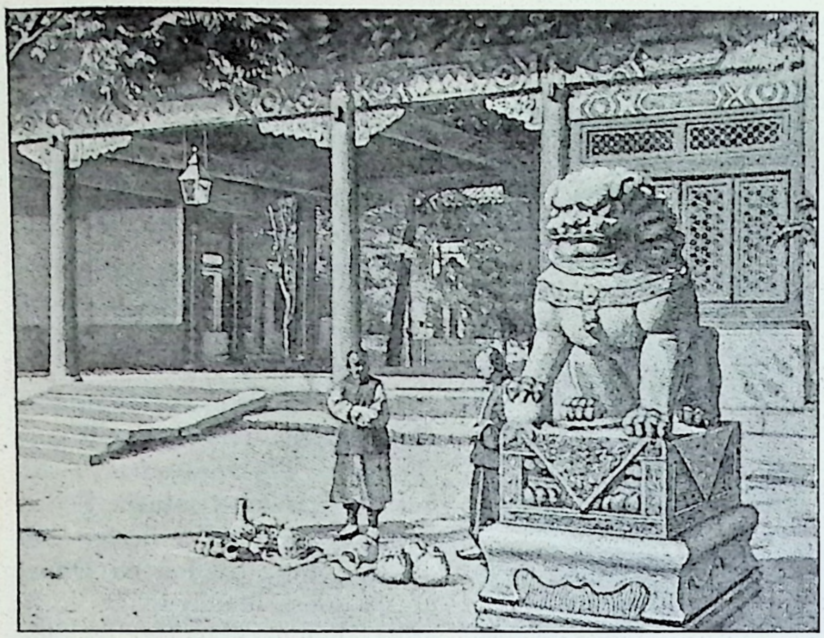
Regelret og kunstig, paa ægte kinesisk Vis er Byen anlagt. Forrest de gode gamle Kineseres By, indenfor denne Tatarbyen, i hvis Midte atter det tatariske Dynastis Borg ligger med Gesandtbyen ved Siden. Og hver af disse Byer er indhegnet af høje Mure, i hvilke Portene er anbragt symmetrisk overfor hverandre. Grundplanen ligner Planen af et stort, regelret Hus.

Indenfor dette Fladerum paa en Kvadratmil lever en Befolkning paa henved en halv Million Mennesker. I en europæisk By er dette kun muligt, fordi Husene har mange Etager. I Peking har man kun en Etages Huse, men til Gengæld er der i disse hobet saadanne Mængder af Mennesker sammen, at selv en lidet forvænt Københavner vilde gyse ved at se et saadant Hus ved Nattetid.

Almuen i Peking lever sit Liv paa Gaden — bogstavelig talt fødes, lever og dør paa Gaden. For Europæeren har derfor Betragtningen af Pekingsk Friluftsliv stor Tiltrækning, thi selv i Sydens Byer vil man ikke træffe noget til-

En Mandarinbolig i Peking.

Udenfor det engelske Gesandtskab i Peking.

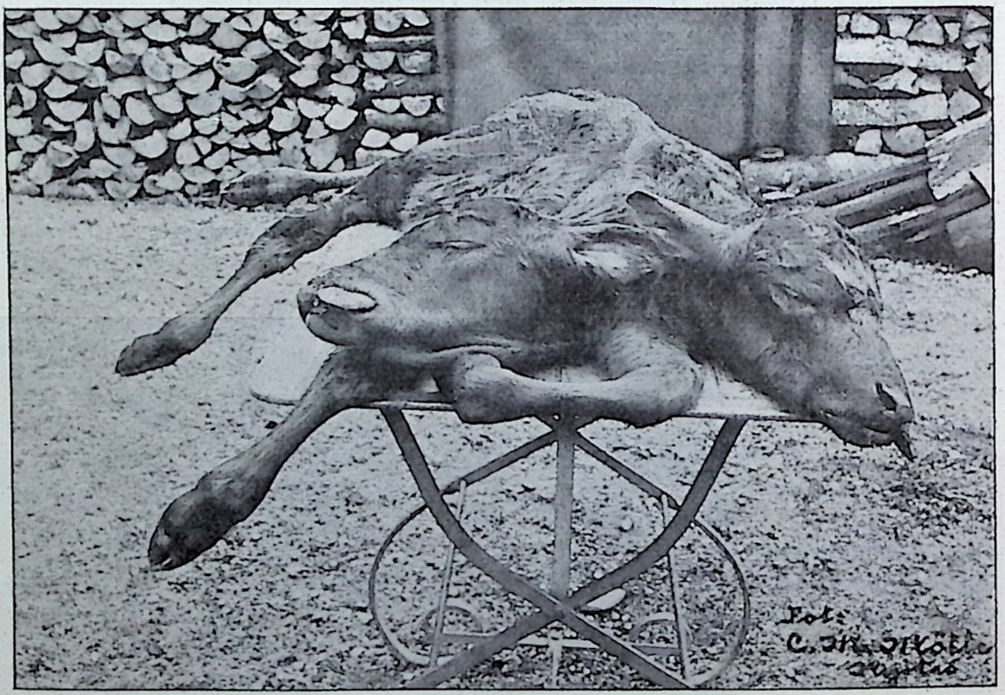
passere, rense op. Men dette sker kun yderst sjældent.

Om selve Kejserbyen er lidet eller intet at sige. Her faar som sagt, ingen Europæer Lov at sætte sin Fod, og Sandheden af de fremkomne Beretninger er mer end tvivlsom. Kun fra de forfaldne Taarne paa Bymuren kan man se Spir og Tage af Kejserbyens Bygninger rage op over de omgivende Mure, bag hvilke „Himlens Søn“ sukker efter den Livets Sol, han aldrig saa og aldrig vil faa at se.

N. W.

Væ væ Siebenbürgen!

DER er paa Lolland foregaaet en Begivenhed, som for et Par Aarhundreder siden vilde have vakt den mest pinlige Opmærksomhed over hele den civiliserede Verden. Gaardejer Rs. Jensens Ko i Bregninge har sat i Verden en Kalv med to Hoveder.

Et daarligt Varsel: En Kalv med to Hoveder.

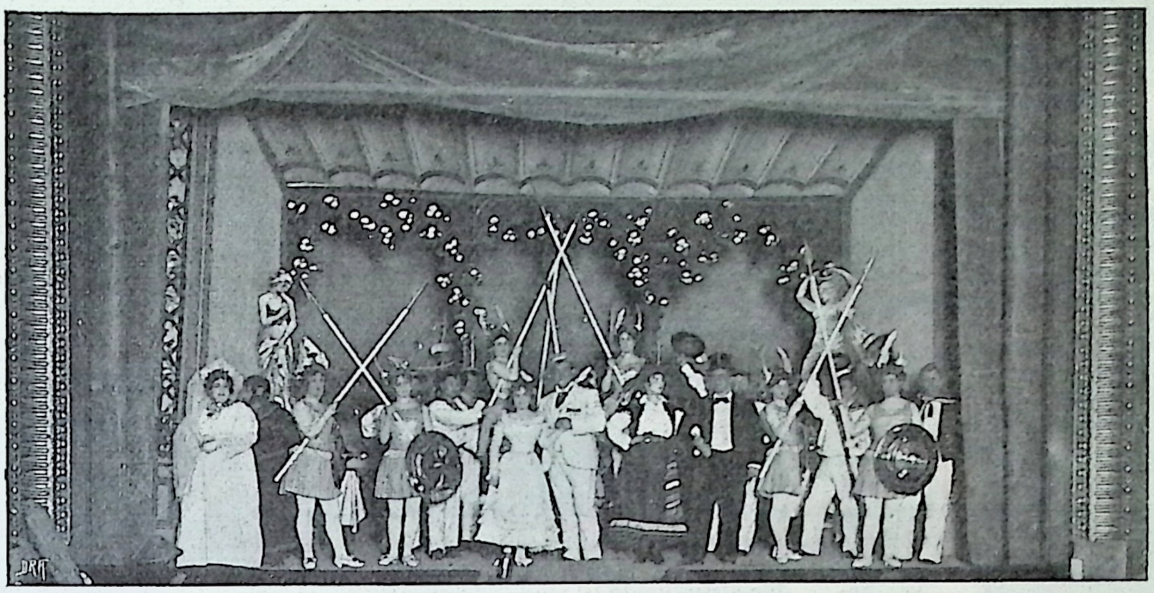
Saadanne Tildragelser betød i gamle Dage altid noget forskrækkeligt — som Krig, Pest eller lignende. Og det skal ikke nægtes, at disse „Jærtegn“, som de kaldtes, i Virkeligheden saa godt som altid drog de ventede Ulykker efter sig, hvilket er naturligt nok, da man i de Dage saa godt som ikke meldte andet fra Land til Land end de store Ulykker.

Ja, selv nu om Stunder — skulde man ikke med lidt god Vilje kunne finde i Dagens Krønike Sorg og Elendighed nok, med hvilke Rs. Jensens Kalv meget vel kan sættes i Forbindelse, hvis man overhovedet har Tilbøjelighed for Sammenstillinger af denne Art?

Det er især blandt Okserne — lige fra Ægypternes Dage — at Menneskene har fundet Jærtegn. I en af Holbergs Komedier omtales en Kalv „med Falbelader paa Benene“, som døde med de bevingede Ord paa Læben: „*Væ væ Siebenbürgen!*“ Hvis Rs. Jensens Kalv havde faaet Tid til at tage Ordet paa Dødslejet, vilde Talen formodentlig have drejet sig om Kina.

Desværre var Kalven ikke levedygtig; Hoved havde den nok af, men ikke tilstrækkelig Krop. Den døde saa at sige af Begavelse.

Bock.

Sommerrevuens Slutningsfinale. (Spec. fot. for „Hver 8. Dag.“)

Visen om Dronning Margarethe.

Af de gamle Revueforfattere.

Margarethe, Dronning Margarethe
er den største Konge vi har haft,
Nordens Riger, der laa meget spredte
samled' sammen hun ved egen Kraft.
Ja, — for selv om hun var Kvinde, var hun ingenlunde svag,
hendes Fa'r hed ogsaa Valdemar med Tilnavn Atterdag.
Hun var stærk, hun var snild,
hun var smuk, hun var mild. — Ja! —
Hun evnede med Myndighed,
til Tider med en fyndig Ed
at faa rebelske Odelsmænd til pænt at neje.
Det klædte hende, naar hun lo,
hun skaffed' Landet Fred og Ro,
og hun kunde ogsaa skaffe Kronemønt tilveje.

Margarethe tidlig stod ved Roret,
hun drak aldrig Tévand paa sin Seng,
inden otte var hun paa Kontoret,
naar hun havde tullet om sin Dreng.
Det er løjerligt at læse om, men fyldt en halv Snes Aar
blev hun gift, — en anden paa en Snes endnu som Jomfru gaar:
Kommer Tid, kommer Raad,
endnu Tid til at naa'et. — Ja! —
Aa, kunde man endda som Brud
se bare halvt saa yndig ud
som hun, hvis Billed' jeg har set paa flere Platter,
saa nydelig og saa fin-fin
med saadan Øjne, saadan Teint,
saa kunde Mo'r skam være henrykt for sin Datter.

Margarethe var en nøjsom Kone,
hvad der er saa sjældent i det Fag,
hun gik yderst sjældent med sin Krone
allerhøjst paa sammes Fødselsdag. —
Hun var tarvelig, men net, og brugte ikke stort til Pynt,
brugte ej engang Korset, skønt man dog den Gang var begyndt,
naar et Statsraad blev sat
tog hun Strikketøjet fat, — Ja! —
Hun hængte Tøj til Tørring selv,
og var sin egen Hørring selv,
og tænkte ej paa Sang, Musik og Danseglæder,
men det var vist tildels fordi
hun næsten altid laa i Krig,
dels med Fetaljebrødre, dels med Hansestæder.

Da hun døde, Dronning Margrethe,
sørged' Nordens Riger alle 3
og det pudseløjerlige skete:
der blev nedsat strax en Komite.
Der var rigtig pæne Navne fra forskellige Partier,
Fra en svensk Grosser i Punch til vores egen Herman Trier,
gamle Bjørnson og Blem
og jeg ved ikke hvem. — Næ'!
Men de er alle meget kendt,
og de vil gi'e et Monument.
og ofre Penge, Tid og alle deres Evner.
Men hvor Margarethe nu skal staa
og hvad Margarethe skal ha' paa
ja, — bare Nordens Enighed dér ikke revner.

Ære være Dig, Fru Margarethe,
Nordens Kvinder synge vil Din Pris,
thi i lærde Værker kan man se det,
at selv Mandfolk kalder Dig for vis.
Hvilken Kvinde er vel ellers logisk-klog, endsige vis?
Vi kan være Mandens Himmel, eller lille Kælegris,
være sød, — være kæk,
ja men vis — næ gaa væk! — Aa!
Vi kaldes dumme Blomster smaa,
der rundt omkring til Pynt kan staa,
og lokke Sommerfuglene ved Duft af Honning.
Tak Margarethe, Du var vis,
men husk, hvor faa af os det gi'es
saa ung at blive Enke og saa være — Dronning.

Kendte Navne

fra By og Land.

Fratrædelse.

Tusinder af danske Kvinder har i denne Tid med Taknemlighed sendt Frøken *N. Zahle* venlige Tanker i Mindet om den Tid, da de under hendes Vejledning modtog deres Uddannelse. Efter næsten 50 Aars Virksomhed har Frøken Zahle taget Afsked med den Gerning, hvortil hun har viet sit Liv. Med et Antal af 4 Elever begyndte hun den 1. Maj 1851 sin Skole for unge Piger, der ønskede Uddannelse til Privatlærerinder, og allerede Aaret efter stiftede hun tillige en Barneskole, der talte ca. 50 Elever. Det næste Skridt blev en saakaldt Fortsættelsesskole, som hun sammen med Dr. G. Rode og senere Biskop Fr. Nielsen satte i Gang. Med sit klare Blik for Kvindens alsidige Uddannelse paabegyndtes tillige en Musikskole, Husholdningsskole, Artiumskursus, Præliminæreksamenkursus for Kvinder, og Forberedelse til Skolelærerindeeksamen. Alle disse Grene trivedes, saaledes at Skolen i dette Øjeblik tæller over 1000 Elever. Den 7. Juli 1885 overgik Skolen under hendes Overledelse til en Institution under Navn af N. Zahles Skole. Det danske Folk har i Frk. Zahle haft en Kvinde, der med forstaaende Blik har ført Kvindesagen ind i det rette Spor til uvurderlig Gavn for vort Fædreland.

Frøken N. Zahle.

Jubilæum.

Efter forrige Aars pinlige Kampe om de forenede Bryggeriers Overledelse blev Direktørposten for Aktieselskabet overdraget Hr. *Benny Dessau*, og det var saaledes ham, som i Tuborgfestdagene blev Bryggeriets Repræsentant over for de mange, der strømmede til med Adresser og gode Ønsker. For en Gangs Skyld ser vi da herhjemme en ung Mand — D. er kun 32 Aar — i en ledende og ansvarsfuld Stilling, og vi ser det med Glæde, naar der som i dette Tilfælde bag det ungdommelige Ydre gemmer sig en udviklet Personlighed.

Direktør Dessau.

Dødsfald.

Indenfor Børsens Kolonialverden havde Grosserer *Julius Fridericia*, hvis Dødsfald paa en Rejse i England meldtes hertil, erhvervet sig en grundfæstet, autoritær Stilling blandt Repræsentanterne for de store europæiske Huse. Ved sin retlinede Personlighed, sit Klarsyn og sin sejge Energi vandt han Tillid hos Børsens Mænd, som med Beklagelse vil erfare hans pludselige Død i 63-Aars Alderen.

Grosserer Fridericia.

Kammerraad *Vilhelm Nimb*, som nu er død, blev i Aarenes Løb den udmærkede materielle Forsørger for mange forskellige Slags Mennesker. Han har dækket op for Student og Rigsdagsmand paa deres egne Enemærker og han har, hvor han selv slog sig ned, set hele det København som Gæst, der satte Pris paa det kræsne og udsøgte, ikke blot i Madens Fremstilling, men ogsaa i dens Anretning og i de Omgivelser, hvor den skulde nydes. Verandaen i Tivoli er det blandt de Nimbske Foretagender, som vandt det største Ry, og Stamgæsten, hvem de udmærkede Nimbske Døttre forvænner og forkæler, vil langt frem i Tiden mindes Kammerraadens repræsentative Skikkelse.

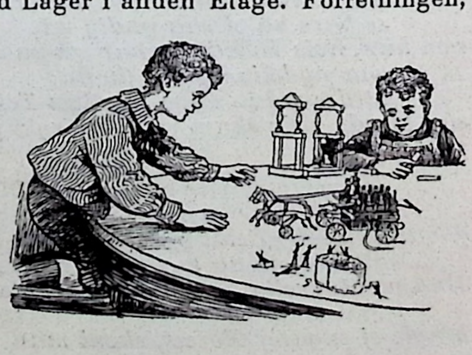

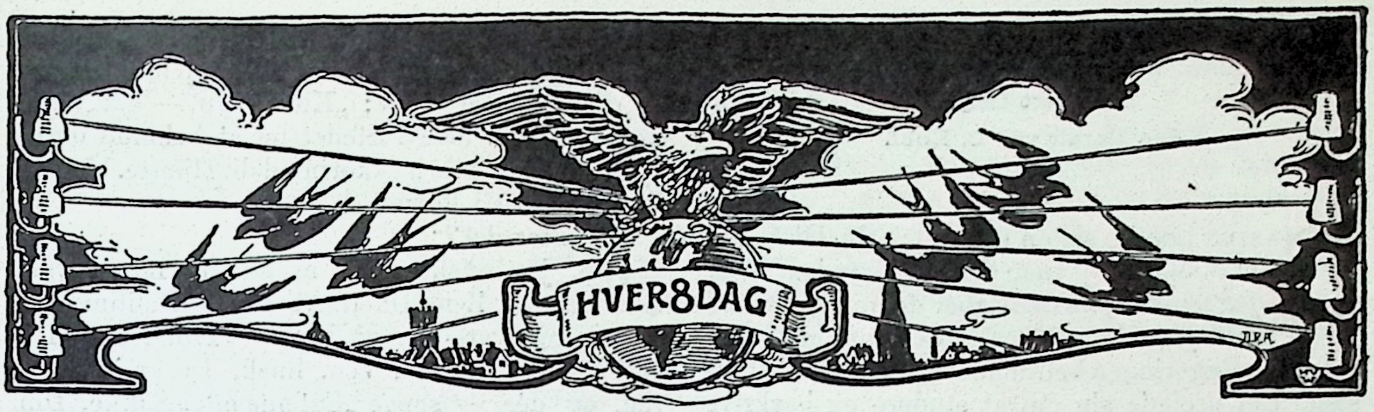
Kammerraad Nimb.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

Nr. 44. Aargang 1899—1900. Søndagen den 29. Juli. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

En pinlig Operation.

Distriktslægens Visit.

Af Dr. med. Chr. Langgaard.

Naar Maj Maaned er inde og alle Kræfter i Naturen vaagne til fornyet Liv, lukker Husmanden Dørene op for de beklumrede Stuer, og hans Velstand af gullokkede Børn vælter ud i de grønne Enge, for at suge den friske Luft ind i Lungerne.

De kan ogsaa nok trænge dertil; thi i de smaa Stuer under de lave Lofter er der ikke mange Sundhedsroser at plukke.

Men paa samme Tid aabnes der ogsaa en anden Sundhedskilde for de vordende Slægter: det stadigt tilbagevendende og altid friske Afløb fra Videnskabens store Sundhedsbrønd: *Vaccinen* mod de smitsomme Sygdomme, af hvis dunkle Runer den skotske Læge *Edward Jenner* var den første geniale Fortolker. Videnskaben har ganske vist endnu kun bragt det til at vaccinere mod de sorte Kopper; men den Tid ligger vel ikke saa fjern, da man vaccinerer mod andre smitsomme Sygdomme.

Dog — lad os foreløbig være glade over Jenner og Nutidens elegante Uddybning af hans Opdagelse: Indpodning med *animal* Lymphe, der indvindes og udsendes rundt om i Landet under vore første Videnskabsmænds Kontrol. Og — som sagt: Maj Maaned er inde, Sundhedens Roser staar i Knop for alle de Smaa derude, som sukke efter Solskin og Luft. Og en skønne Dag kommer der en Smaagut rullende ind i Stuen med den store Nyhed: „Paa Onsdag kommer Distriktslægen! Vi skal ha'e Smaapokker!"*

Og naar saa Onsdagen er kommen, bliver der Fest i de smaa Hjem. De Smaa skal iføres deres pynteligste Skrud; og Madammen har travlt nok med at forklare dem, hvad det er, der skal foregaa. Den eventuelle Akt fremstilles i det ideelleste Lys, for at de Umyndige skal gaa nogenlunde frejdige til Operationen. — Af den Mine at dømme, hvormed Doktoren hilses Velkommen, fremgaar det imidlertid tydeligt nok, at de Smaa have deres bange Anelser med Hensyn til de „Blomster", som Doktoren skal sætte paa deres Arm. Og at Mødrene allerede i Forvejen have en Fornemmelse heraf, fremgaar tilstrækkeligt af de Kræmmerhuse, de har puttet i Lommen forinden Udrykningen, og af hvilke der hentes Trøst og Husvalelse i det kritiske Øjeblik.

Distriktslægens „Blomster"-Podning er ypperligt fremstillet paa det hosstaaende Billede, af hvilket det tydeligt nok fremgaar, at Situationens Alvor for den Lilles vedkommende baade er levende og følt.

* Den jydske Almues Udtryk for Vaccine-Kopper.

Nissà.

Af Albert Delpit.

Paa Dansk ved C. Kohl.

I.

Gaston tændte sig en Cigaret: „Ja, Historien er ikke lang — men dramatisk er den. Naar jeg tænker paa den, løber det mig koldt ned ad Ryggen. — Ser Du, det var for to Aar siden, da Regeringen betroede mig en Mission i Persien. Det drejede sig om at studere og beskrive Provinsen Irak-Adjémi. Allerede paa tre Maaneder gjorde jeg mig færdig; men Du kan jo nok tænke, at hvis jeg var kommen saa hurtig igen, havde man sikkert aldrig taget mig for grundig nok oppe i Ministeriet. — Jeg gik altsaa rundt og kedede mig gudsjammerligt — men saa skiftede Provinsen Guvernør, og den ny, der kom, var ingen anden end Malcom-Khan.“ —

„Han som har boet i Paris?“

„Akkurat! — Og en af hans Følge, hans Ordonnansofficer, var Mehmed-Aga — som Du ogsaa har kendt.“

„Ja, jeg husker ham. En elegant Mand paa en tredive Aar, som vi tit var sammen med.“

„Du kan nok tænke Dig, hvor jeg blev glad i min Kedsomhed ved at træffe ham. Der er jo netop noget tiltrækkende ved disse Orientalere, der er blevne halve Parisere. Naa — vi blev jo ogsaa i Løbet af 8 Dage næsten uadskillelige.“

„Og Dramaet?“

„Det kommer — det kommer. Blot lidt Taalmodighed, jeg er kun naaet til Udviklingen. — En Morgen red jeg min Tur i Byen, og for endnu en Gang blev jeg betaget af denne Naturs Trolddom. Tænk Dig lange, lange Gader med Buegange ved Siden og rundt om Plataner . . .“

„Tak, Skæbne — en Beskrivelse — næ, min Ven — fortæl — fortæl!“

Gaston sukkede resigneret og fortsatte:

„Jeg kom tæt ved Kiosken Tchechel-Sutoun, da jeg ved Omdrejningen af en Gade saa en Kvinde i en Palankin. I Reglen ligner Perserinder Pakker, indhyllede Pakker paa Gaden — tilslørede eller rettere med et Slags Gardin for Ansigtet. Hun her var derimod graciøs og elegant — jeg saa hendes store, glødende Øjne — — og jeg lod min Hest langsomt følge efter Bærestolen. Hun vendte sig om flere Gange — men saadanne Eventyr er usandsynlige i Orienten — jeg tænkte ikke videre derover. Og jeg havde næsten glemt Mødet, da jeg to Dage efter traf hende igen. Denne Gang fulgtes jeg med Mehmed-Aga. Hun vendte sig igen og saa paa mig. Mehmed lod, som han intet saa. Lige med et lod hun sit Tørklæde falde paa Vejen.“

„Se, se — de er nok livlige — dine Perserinder. Og Mehmed? Han sagde intet?“

„Nej, ikke strax. Hele Resten af Turen var han tavs og tyggede paa sin Mustache. Da vi kom til Slottet, sagde han: „Kom op med mig!“ — og da vi var alene: „Kære Ven — før vilde jeg intet sige. Men i Stedet for at beholde dette nydelige Tørklæde trykket imod dit Hjærte, skulde Du kaste det i Ilden.“

„Hvorfor det?“

„Aa, jeg ønsker ikke at se Dig blive kvalt eller kastet i Zend-Dherouv. Jeg er Politimester i Byen og svarer for dit Liv. — Tror Du, at Du er i Paris? Nej, min Ven, husk, Du er i Orienten, og dér — spøge Ægtemændene ikke. Din ubekendte er for Resten ikke en Ubekendt for mig. Hun hedder Nissà.“

„Nissà!“

„Ja, Navnet er charmant — men det er hendes Mand ikke. Det er en rig Købmand, bekendt for sin rasende Skinsyge. Hendes Moder var Englænderinde — men han er orientalsk nok — han vil slaa Dig ned som en Hund.“

„Hvad hedder denne Ispahans Blaaskæg?“

„Astulla. Jeg ønsker Dig ikke at gøre hans Bekendtskab. Det er ham, som bor i det store Hus lige paa den anden Side af Broen.“

„Og Nissà? Hvad siger man om hende?“

„Aa, Du Pariser. — Her beskæftiger man sig ikke med Kvinder. Og hvis man beskæftiger sig med dem — naa ja — saa putter man dem i en Sæk og kaster dem i Vandet.“

„Men det er jo frygteligt!“

„Aa nej — nu er vi civiliserede — før puttede man en levende Kat med ned i Sækken.“

Denne Samtale kølede min Iver noget. Men jeg kunde ikke lade være at tænke paa hende. Jeg saa stadig hendes lette graciøse Skikkelse og den lille Haand, som lod Tørklædet falde. Hele Natten havde jeg et Mareridt. Det var en stor Kat, der hed Astulla, og den kradsede mig stadig i Ansigtet.

II.

Næste Aften sad jeg paa min Terrasse og trak frisk Luft — da en skrækkelig gammel Hex kom ind ad min Dør. Hun vilde tale med mig.

Da hun saa mig alene, sagde hun til mig paa næsten uforstaaeligt Engelsk:

„Er Du modig?“

Jeg smilede overlegent, som man altid gør ved saadan et Spørgsmaal.

„Det er Nat, og ingen kan se os. Du skal følge mig. Naar vi har gaaet Halvvejen, binder jeg et Klæde for Dine Øjne, men Du maa sværge paa ikke at søge at faa at vide, hvor jeg fører Dig hen!“

„Det lover jeg!“

Jeg havde indvilliget, fremskyndet af en uimodstaaelig Lyst. Mareridtet var forsvundet fra mine Tanker, og jeg hørte stadig en Stemme hviske i mig: Nissà! Nissà! Hexen kom øjensynlig fra hende. Jeg gik rask ind og puttede en Revolver

i min Lomme. Fem Minutter efter var vi paa Vejen. Jeg ved godt, at det var vanvittigt — sindssvagt — men der er sindssvage Ting, man ikke ræsonnerer over. Nissà, denne ukendte Kvinde, udøvede en hemmelighedsfuld Magt over mig.

Paa Djulffa-Broen standsede den gamle og bandt et Silketørklæde for mine Øjne og greb min Haand. Jeg mærkede paa den friskere Vind, at vi gik over Broen — jeg gik, idet jeg kun tænkte, kun drømte om den dejlige Kvinde, jeg skulde træffe. Vi gik videre langs Floden. Endelig standsede min Ledsagerinde — en Nøgle knirkede, og hun hviskede: „Kom!"

Fem Trin — og mine Fødder traadte paa et blødt og tæt Tæppe. Og Klædet faldt fra mine Øjne. Jeg var i et lille, dæmpet belyst Værelse. I Luften var der Parfume — Orientens pirrende Parfume. — Udenfor hørtes Floden.

Jeg hørte lette Trin paa Tæppet og vendte mig rask om. Det var Nissà. Jeg stod som blændet.

„Min Mand er rejst til Teheran", sagde hun, mens hun slog paa en lille Gongong, og der blev bragt Kaffe.

Saa gav hun sig til at tale — hun kedede sig saa frygteligt — hun havde straks lagt Mærke til mig. Og hendes Øjne blev ømme. Mit Blod brændte, og mit Hjerte slog voldsomt — da hørtes der pludselig en Lyd i Værelset ved Siden af. Hurtig rev hun sig løs og rejste sig rystende op. Jeg havde ikke en Gang Tid i Skyndingen til at analysere mine Indtryk. Hun løb hen til Væggen og tog, uden at tøve, en lille Kniv, som halvt forsvandt i hendes Ærme. Saa vendte hun sig om imod mig og hviskede: „Vent!" Hun forsvandt bag det tunge Draperi.

En stærk Uro betog mig.

Jeg huskede Mehmeds Advarsel. Jeg havde maaske været uforsigtig.

Pludselig lød igen Støj i Sideværelset; det var Stemmer — en kort Kamp — og endelig Stilhed.

Saa stod Nissà i Portièrens Aabning. Hun var bleg — saa bleg som Perlerne i hendes Halsbaand. Hun stod lænet op mod Væggen som en hvid Statue mod de gule Tæpper. Hun smilede og viste i Smilet sine skarpe Tænder. Hun gik nogle Skridt frem. Kniven og hendes Hænder vare røde.

„Men Gud — hvad er det?"

„Intet". Hun kastede Kniven hen i et Hjørne og sagde rolig:

„Det var min Mand. Han vilde have dræbt os. Hjælp mig med at kaste hans Lig i Vandet."

Jeg stod ubevægelig og saa forfærdet paa hende. Saa saa hun ogsaa paa mig, men i hendes Øjne lyste en absolut Foragt. Og med en Tone, jeg aldrig skal glemme, sagde hun:

„Aa, disse Franskmænd med deres Nerver!"

Hun trak paa Skulderen og kaldte en Pige til Hjælp. Og som det var en naturlig Ting, kastede de to Astullas Lig i Vandet.

Nej — ved Gud — det Eventyr blev mig for orientalsk. Jeg blev grebet af en vanvittig Rædsel — uden at spørge om mere, flygtede jeg som en gal. Hvilken Vej? — Hvordan? — det ved jeg ikke. Jeg løb — løb — og ti Minutter efter var jeg hjemme. Og dér drejede jeg Laasen for min Dør og forbandede Nissà og alle Orientens skønne Kvinder.

III.

Hvilken Nat! Jeg faldt først i Søvn henad Morgen. Og da jeg vaagnede, stod hele Rædslen for mig. En Mand kan ikke forsvinde, uden at Justitsen blander sig i det. Nissà havde ikke en Gang skjult det — Pigen havde set alt. Hvad skulde jeg gøre! Jeg tænkte frem og tilbage hele Dagen og turde ikke gaa ud. Stadig intet nyt — heller intet om Nissà.

Den næste kunde jeg ikke holde det ud længere. Jeg maatte høre noget. Jeg vilde gaa til min Ven Mehmed.

Før Frokost plejede han ikke at gaa ud — altsaa gik jeg derhen. Jeg lod mig melde og traadte ind.

Han laa paa en Sofa og røg i Fred og Ro paa sin Pibe.

„Naa — er det Dig? Hvordan har Du det?"

„Tak — godt!"

„Apropos — har Du hørt den sidste Nyhed?"

„Nyhe . . . Nyhed — næ — jeg har intet hørt."

„Du husker jo nok Astulla — den rige Købmand?"

„Om jeg husker . . ."

„Ja ham — Nissàs Mand, jeg talte til Dig om."

Jeg blev rød lige til Haarrødderne. Det var ude med mig — Forbrydelsen var kendt, og jeg vovede ikke at tænke mig Slutningen paa mit Eventyr. Jeg stammede næsten uhørligt et „Ja!"

„Stakkels Fyr" — vedblev Mehmed — „han er pludselig forsvunden."

Jeg kunde næsten ikke tale, min Hals var sammensnøret af Angst.

„Hvad siger Du? — Forsvundet? — Det var meget løjerligt."

Mehmed saa stift paa mig: „Ja, det er meget løjerligt!"

Jeg var lige ved at tilstaa ham alt, da han sagde: „Han skulde rejse til Teheran. — Og saa — med ét — borte! Slet intet har man hørt til ham."

For anden Gang saa han mig lige i Ansigtet. Vi tav begge.

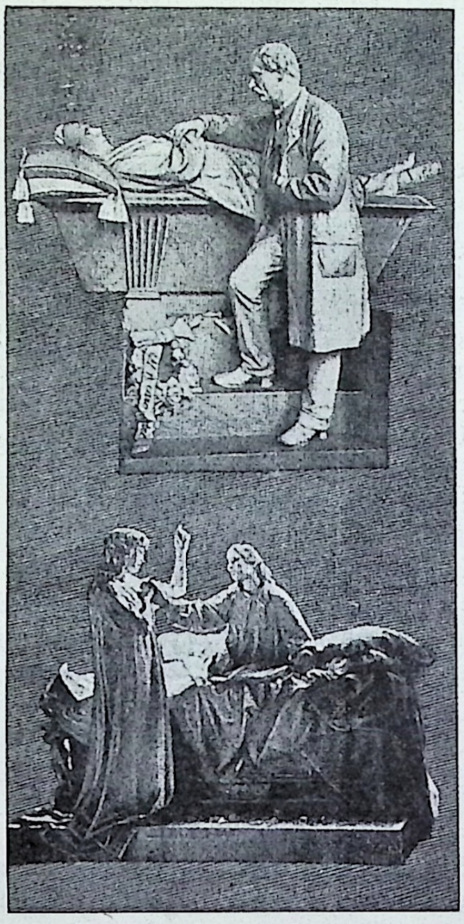
Saa pustede han Røgen fra sig og tilføjede roligt:

„Allah er stor!"

Kirkegaardsbilleder.

Den Skik, ved pragtfulde og storslaaede Mindesmærker at hædre den Jord, hvor de Afdøde hviler, er saa gammel som selve Kulturen. Ægypterne, Inderne, Kineserne, ja selv de fjerne Azteker i Amerika, har efterladt sig Bygningsværker, som endnu den Dag i Dag imponerer os ved Storhed eller Skønhed. Abraham byggede et Gravmæle over sin Hustru Sarah — og saa fremdeles.

Nutiden har især lagt an paa en kunstnerisk Udstyrelse af Gravene, saa at de ved æstetiske Indtryk kan vække en Stemning af Pietet for den Afdøde, en alvorlig Tanke paa Døden eller en Følelse af Trøst og Tillid. Der findes paa alle større Kirkegaarde Udslag af denne Trang, og selv den mindste Landsbykirkegaard rummer i hvert Fald Tilløb i samme Retning.

Ejendommelige Gravminder: „Lægen ved Vennens Leje“ og „Opstandelseshaabet“.

Kirkegaarden, eller som den paa italiensk hedder, *il Campo Santo*, i Genua er sikkert den Begravelsesplads i Verden, hvor de rigeste Kunstskatte er samlede. Det er ikke Medicæernes glimrende Tid, der har skabt denne Kirkegaard — den blev først grundlagt i 1838. Men ogsaa i vore Dage har Genua mange rige Patricierfamiljer, og det er disse, som har tilkaldt Italiens og Europas største Kunstnere til Udsmykningen af deres Familjegravsteder.

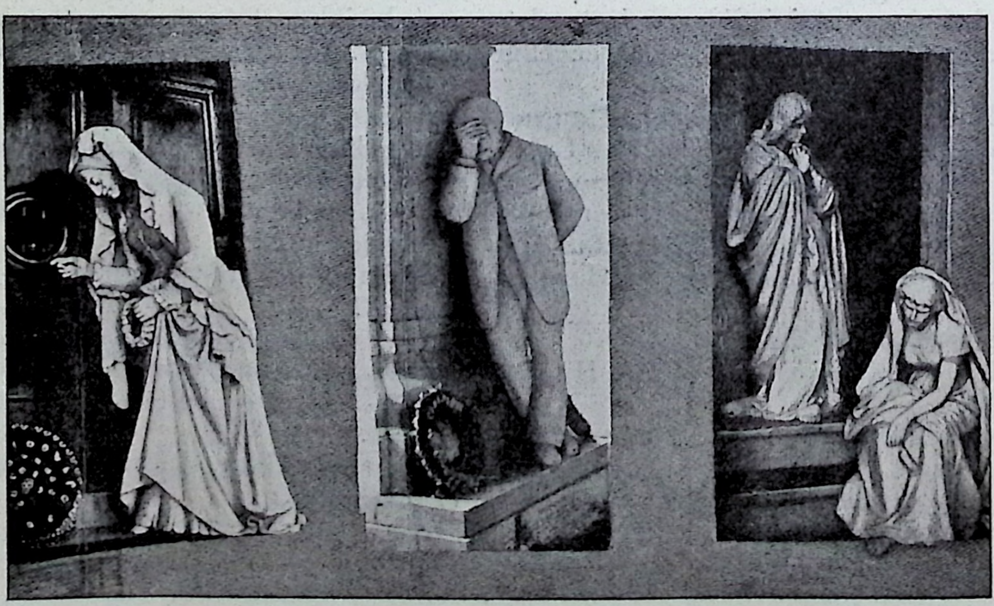
Campo Santo ligger terrasseformet paa en Høj langt uden for Byens Larm. Over den knejser endnu større Højder med deres befæstede Kasteller, foran den breder sig den vidunderlige Bisagnodal med den blinkende Flod.

Paa den øverste Terrasse omsluttes Kirkegaarden af en trefløjet Søjlegang, i hvis Midte der findes et pragtfuldt, kuppelhvælvet Kapel. Mange prægtige Monumenter findes paa selve Kirkegaarden. Men i Søjlegangenes Nicher, hvoraf hver enkelt maa betales med en Formue, findes dog de smukkeste og kostbareste Vidnesbyrd om Efterlevendes Kærlighed til de Bortgangne.

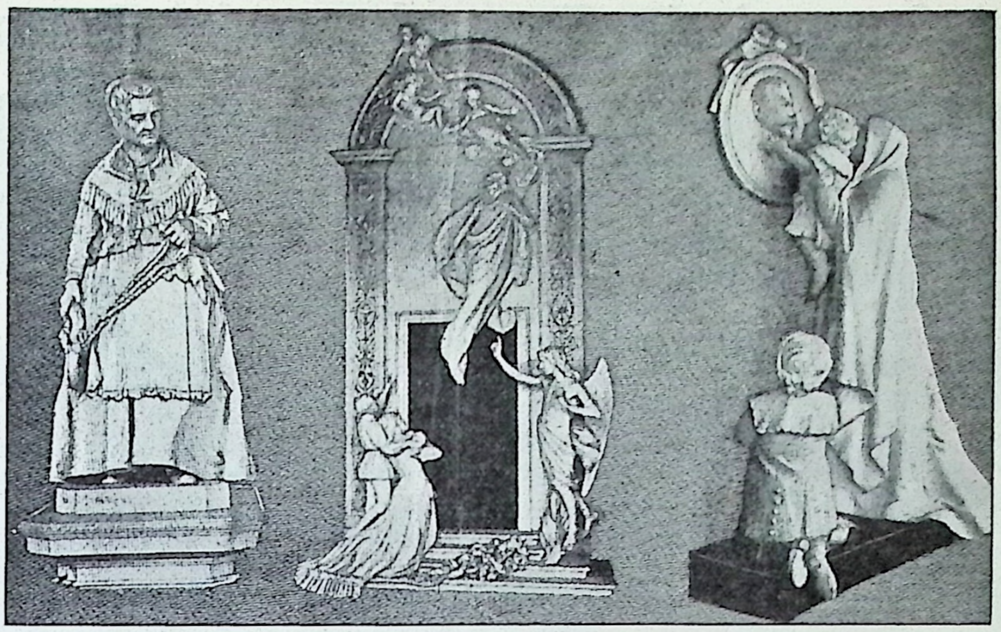
Der er det ejendommelige ved disse italienske Monumenter, at de saa godt som aldrig, saaledes som hos os, giver Billeder af den Afdøde selv. Allerhøjst kan en Buste, en Medaljon gaa ind som Led i en større Gruppe, hvor helt andre Motiver har Overtaget, saaledes som vi ser paa Gruppen med Moderen, der viser Barnet Faderens Billede.

Men næsten altid er det de Efterladtes Sorg, som er Kunstnerens Motiv, varieret snart i naturalistisk, snart i allegorisk Stil.

Af de første er „Hustruen, der banker paa sin Mands Grav“, trods sin ubestridelige kunstneriske Dygtighed nærmest et Kuriosum. Prægtige er derimod „Lægen ved sin Vens Dødsleje“ og først og fremmest „Sønnen ved Faderens Grav“. Den ophøjede Simpelhed i dette Billede af den modne Mand, som under Taarer fortaber sig i Min-

Mærkelige Gravminder i Genua: „Hustruen banker paa ved Mandens Grav“. — „Sønnen ved Faderens Grav“. — „Englen, som trøster Enken“.

Gravmindet længst tilvenstre er rejst over en Frugtsælgerske, det midterste Monument fremstiller en Engel, som fortæller den sørgende Moder, at hendes Mand er i Himmerig, længst tilhøjre ses en Moder, som lader sit Barn kysse Faderens Billede.

det om sin [højtelskede Fader, virker selv i Gengivelse umiddelbart gribende.

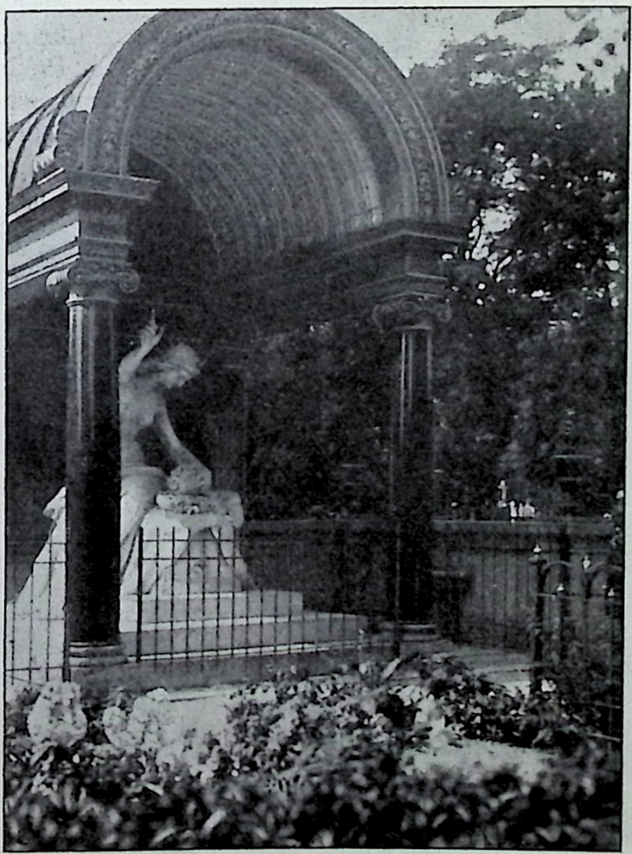
Blandt de allegoriske Billeder med religiøse Motiver er der unægtelig adskillige, hvor Familjen eller Kunstnerne ikke har været absolut heldige i deres Valg. Enkelte fortjener dog at fremhæves for den smukke Tanke, som besjæler dem, og den overlegne Kunst, hvormed de er udførte. Vi gengiver af disse Grupper to, „Englen, som bringer den sørgende Enke Trøst“ og „Englen, der forkynder Opstandelseshaabet for den døende.“

Blandt vore Billeder fra *Campo Santo* er der endnu et, som er vidt forskelligt fra de andre, og som ogsaa paa Stedet, hvor det findes, vækker Opmærksomhed blandt de besøgende. Det er Statuen af den gamle Kone i en mærkelig, tarvelig Dragt.

Kvinden, den fremstiller, var i Virkeligheden en Kvinde af Folket. Hun og hendes gamle Broder levede af at sælge Brød og Nødder paa Gaden og havde derved samlet sig en køn lille Skilling. Mand og Mand imellem fortælles der, at Broderens Søn, en rigtig Døgenigt, havde ladet sig forlyde med, at naar den gamle en Gang „var himlet“, saa skulde han nok give hans Sparepenge Ben at gaa paa. Da Faderen hørte dette, lovede han, at Sønnen ikke skulde faa en Øre, og for sine Penge lod han da sin Søster begrave midt i den fine Søjlehal og lod hendes Statue hugge i Marmor af en af Italiens første Kunstnere.

Denne Fortælling giver os Anledning til at vise vore Læsere et af de faa virkelige Pragtmonumenter, som af Enkeltmand er rejst paa en *dansk* Kirkegaard. Det ligger langt inde paa Frederiksberg Kirkegaard bag Klokkerboligen og bestaar af en Marmorgruppe: „Haabets Engel, der trøster det sørgende Barn ved at pege mod Himlen“. Over Gruppen er bygget et Kapel af kostbare Stenarter, Marmor, poleret Granit og Majolika, og rigForgyldning er anvendt.

Af Indskrifter findes her, foruden et latinsk Skriftord, kun denne: *Pastor H. H. Møllers Familiebegravelse.* En Landsbypræst har rejst Monumentet over sin afdøde unge Hustru, og det skal have kostet henved 70,000 Kr., Størsteparten af Hustruens efterladte Formue. Gruppen er af *J. H. Schultz* og udført i Italien i 1886.

Et storstilet Gravminde paa Frederiksberg Kirkegaard.

Hvis saadanne Monumenter blev almindelige her i Landet, blev der gyldne Tider for Billedhuggerne.

Stil og Form er dog for vore Kunstelskere af større Værd end Stoffets Kostbarhed. En arkitektonisk Perle som *Sindings* Monument over *Albert Berendsen* opvejer for en Nordbo mange Marmorgrupper.

Johs. D.

Det formodede Gesandtmord i Peking.

Macdonald, Englands Gesandt i Kina.

Mrs. Macdonald.

Trods alle Dementier fra kinesisk Side holder de grufulde Rygter om Myrderierne i Peking sig vedblivende. De eneste, fra hvem et virkningsfuldt Dementi skulde udgaa, nemlig selve de europæiske Gesandter, lader ikke høre fra sig.

De er dragne ud til deres Post saa trygge, som var det paa en Udflugt til en eller anden europæisk Storby. De har i Kinas Hovedstad indrettet sig saa vidt muligt paa hjemlig Vis, deres sædvanlige Selskabelighed, Ballerne, Væddeløbene har de dyrket til den sidste Dag. Og saa paa en Gang har den forfærdelige Kendsgærning staaet klar for dem, at de i Virkeligheden har boet værgeløse midt i et barbarisk Folk, hvis Hævntørst, en Gang vakt, kun kunde slukkes ved Blod af uskyldige Kvinder og Børn.

Hvilken Skæbne de har faaet, vil først siden blive bekendt. Sikkert er det, at om kun en Brøkpart af de Rædsler, Bladene har skildret, holder stik, er Meddelelserne rystende nok til at bringe Europa i Harnisk.

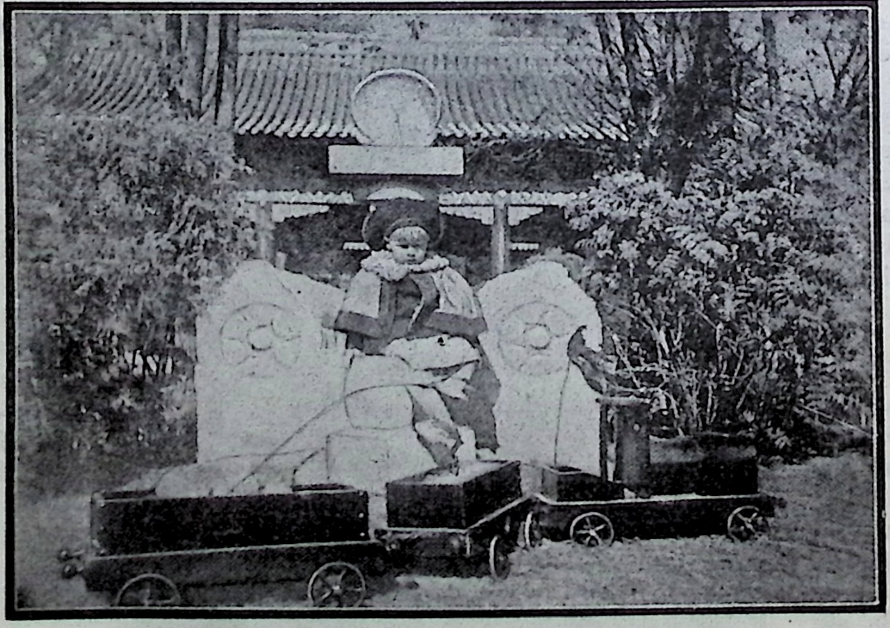

Pichon, Frankrigs Gesandt i Kina.

Vore Billeder viser et Par af de mest fremragende Medlemmer af Pekings *corps diplomatique*. Den franske Minister, *Stephen Pichon*, er oprindelig Journalist, fik senere ved Clémenceaus Indflydelse Ansættelse i Diplomatiet og udnævntes endelig i 1898 til Gesandt i Peking. Han var kun 47 Aar.

Englands Gesandt, Sir *Claude Macdonald*, har været Officer og deltaget i flere Kolonikrige. Siden sin Ansættelse i Peking 1894 har han vidst at skaffe England meget store Fordele i Kina; Erhvervelsen af Wei-hai-wai og de mange Jernbanekoncessioner skyldes ham. Hans Hustru var en Datter af Major Cairns-Armstrong.

At der hæver sig kraftige Røster for i Fremtiden at sikre Gesandterne i Peking ved en stærk europæisk Militærbesætning, kan ikke undre nogen under de nuværende grufulde Forhold i de gules Land.

Den engelske Gesandts lille Datter, legende i Legationens Have i Peking.

Kina i Berlin.

I Huset Nr. 14 „In den Zelten", tæt ved Krolls Etablissement i Berlin er Kejseren af Kinas Gesandtskab installeret.

Naturligvis ejes Stedet af den kinesiske Kejser, thi ogsaa i Europa bevares den sædvanlige Afsluttethed og Sky for Omverdenen. Skønt det store 4 Etagers Hus naturligvis ikke nær er fuldt optaget af det lille Gesandtskab, har de tidligere Lejere maattet fortrække, naar Kontrakterne udløb. Atter her ser man et karakteristisk Udslag af Kineserens Respekt for det en Gang fastslaaede. Saa pinligt det end maatte være for dem at have fremmede under deres Tag, selv kun for nogle Aar, blev der dog intet Forsøg gjort paa ved Forhandling og Tilbud om Erstatning straks at faa Huset renset for Europæere. Kontrakterne skulde holde deres Tid ud, saaledes vilde Gesandten have det.

Nyheder hjemmefra. (Den kinesiske Gesandt i Berlin og hans Tolk.)

Her residerer da det himmelske Riges Repræsentant hos Kejserdømmet af Guds Naade. Han hedder *Lü-Hai-Huang*, er ca. 60 Aar, og er i mange Henseender en ejendommelig Mand. Han hører — som de fleste kinesiske Stormænd — til *Literaternes* højt ansete Klasse, disse Lærde, hvis Opgave det er at holde Kundskaben til de aartusindgamle Oldskrifter vedlige og gennem nye Værker i den gamle Aand bevare Fædrenes Kultur ren og deres Sprog uforandret. Lü-Hai-Huang anses i sit Hjemland for en stor Digter og en fin Stilist.

Gesandten har taget sin aandelige Opgave saa alvorligt, at han, for ikke at faa sin Sjæl fordærvet, end ikke har villet lære en Stavelse af noget fremmed Sprog. Hans Samkvem med Europas Diplomati maa helt og holdent foregaa ved Tolk, og denne, en intelligent ung Mand ved Navn *Lü-Têschun*, er til Gengæld i Besiddelse af Vestens fineste Dannelse.

Hans Bibliotek er som en af Vestens Aandsaristokraters fyldt med alle de store Kulturbæreres Værker, som han kender ud og ind. Lü-Têschun taler Tysk som en Indfødt, deklamerer lange Stykker af Schiller, Goethe og Lessing og forstaar paa en aandfuld Maade at drage Paralleller mellem Europas Skribenter og sit Hjemlands Digtere og Tænkere. Han er derfor en søgt Selskabsmand og skriver ikke sjældent i tyske Blade.

Lü-Hai-Huang har været gift i 30 Aar, men først for 8 Aar siden naaede han den Lykke, som for Kineserne er den eneste, der giver Livet Værd. Da fødtes hans første Barn, og senere kom der to til. Gesandten vaager omhyggeligt over deres Opdragelse og underviser dem selv i alt kinesisk Væsen, medens han — som i en uvis Følelse af sin egen Konservatismes Uholdbarhed — overlader Tolken at indvie dem i den fremmede Visdom.

Med sin Tolk, sin Hustru og sine tre Børn lever Gesandten tilbagetrukkent bag sine grønne Skodder. En mærkelig Modsætning mellem hans Kaar og de, hvorunder hans europæiske Kolleger i Peking lever . . . eller vel rettere *levede*. De holdt Selskaber, Udflugter og Væddeløb midt i Dødsfaren, dansede saa at sige paa Vulkanen, til den en Dag slugte dem. Han, som kunde bevæge sig frit omkring, uden at nogen vilde krumme et Haar paa hans Hoved, den tyske Krones hædrede Gæst, sidder som frivillig Fange i sit Hus.

Mon ikke Modsætningen skulde kunne vække en Tanke hos den ortodokse Kineser om, at noget har dog Europa forud for hans Land?

København med V.

„Frederiksberg ad Alleen!“

„Ønsker Herren Omstigning?“

„Ingen Omstigning, Konduktør. Den lige Vej til Maalet!“

Sporvognen ruller ud ad Vesterbro, den moderne Bydel med Asfalt og elektrisk Lys, fra hvilken næsten ethvert Spor er forsvundet af den Tid, da Rosenaaen sendte sin tvivlsomme Duft ud over Hovedgaden, og da det paa denne vrimlede med mærkelige Udstillingslokaler, i hvilke halvanden Alen Krokodille, Faar med seks Ben og Kæmpesvin henrev et ikke forvænt Publikum til Bifald.

Hverken Krokodillen, Faaret eller Svinet havde været noget for Barnum. De vilde næppe en Gang have gjort sig i det Hamborgs Pulterkammer, der hedder St. Pauli. Men de gjorde sig paa Vesterbro, de naive Traditioners, den jævne Smags, de folkelige Tilbøjeligheders Vesterbro, som den Gang laa i søvnig Gasbelysning og med toppede Brosten. Og denne Tilbøjelighed for det naive, det folkelige og det jævne er bleven hængende ved Vesterbro, selv efter at det blev asfalteret og fik Buelamper foran hverandens Butik — i hvert Fald ved det Vesterbro, der hedder København med V., og som medindbefatter det Frederiksberg, paa hvilket man morer sig.

Der var en Tid, da Vesterbro vrimlede af Sangerindepavilloner. Det var den Gang man endnu markerede sin sociale Position ved Værdien af det Pengestykke man lagde paa Tallerkenen. Nu udjævnes de sociale Forskelligheder i et fælles Billetkontor, men inde paa Alleenberg sidder fremdeles Damerne paa Tribune og værner, saa godt som det af nyere Politiforbud modificerede Kostyme tillader, om det fra Fædrene nedarvede.

Sangerinderne paa Alleenberg er en direkte Overlevering fra svundne Dage. Det samme er det Præg af fordringsløs Gemytlighed og Hygge, som stadig hviler over Vesterbros og Frederiksbergs Forlystelsessteder, over Fornøjelsernes Art, over Søndagslivet, over de smaa Lysthuse, hvori den danske Værnepligts Jens har gjort saa talløse Erobringer.

Sporvognen holder ved Alleenberg og vi hopper af. Fra den aabne Veranda bæres Toner af Violin og Flygel os i Møde. Men pludselig slaas Tonerne ned af et Hornorkester, som mandstærkt trutter sin Livsglæde ud i fri Luft og et Sekund senere blander nye Lyde sig i Væddekampen. Det er Karussellens Orkestrion, der vaagner til Liv, samtidig med at dens Dampfløjte giver sin Tilfredshed ved at faa noget at bestille Luft i en skingrende Piben. Og Karussellen svinger rundt,

Et Slag for Fædrelandet.

— „Væs'go mine Eredo: Visen om Kamilla, 5 Øre".

og nede paa Skydebanen plaffer Skud efter Skud, og den traditionelle Trommeslagerske rører Stikkerne i en lystig Hvirvel for hver Træffer, der bringer frit Ekstraskud og ved Kraftslaget er en Flok spinkle Tilskuere imponerede Vidner til den Lethed, hvormed en muskuløs Slagter sender Viseren tilvejrs, helt op til Klokken, som ringer hans Triumf ud over det ganske Alleenberg.

Naturligvis har Alleenberg ogsaa sit Voks- og Kunstkabinet. Det er ikke noget Panoptikon og det er heller ikke noget Glyptotek. Det indbefatter derimod et anatomisk Museum, hvis Vederstyggeligheder er holdte i stærke Farver, og et Diorama, der heller ikke savner Kulør. Her ser man alle den spanske Inkvisitions Rædsler, samlede paa fire Kvadratfod Lærred og alligevel vistnok i stærk Forstørrelse. Og lige efter Rædslerne følger Kong Frederik den syvende til Hest med djærve Ord paa Læberne, talende til den danske Armé, som iført Uniformer af alle Regnbuens Nuancer præsentere Gevær paa en i Forhold til det øvrige paafaldende fantasiløs Eksercerplads.

Folk, som finder, at Livet mangler Kolorit, vil skifte Overbevisning efter at have besøgt Alleenbergs Kunstkabinet. Og naar de har skiftet Overbevisning og iført sig en ny, ifølge hvilken der alligevel er meget fornøjeligt til i Verden, vil de føle denne Opfattelse bekræftet efter at have betragtet Kæmpekvinden Pauline, som paa et Naboskilt er ifærd med at træde en Landauer skæv, medens en Skomagerdreng med et lastefuldt Ydre hengiver sig til en ugenert Beskuelse af hendes Lægge.

Med et saadant Skilt dukker mange gamle Minder om Aftner paa Dyrehavsbakken op i ens Sjæl. Men Minderne forstyrres af afdøde Skuespiller Gerner, hvis Stemme som en Røst fra Graven udgaar af en Fonograf og med en sælsom Tragikomik kildrer Tilhørernes Lattermuskler ved Foredraget af Visen om Kamilla.

Fonografen er den hypermoderne Nutid midt i Overleveringerne fra en Tid, der hverken kendte Fonograf eller Telefon, men nøjedes med det levende Ord og følte sin Trang til Forbindelse med Omverdenen nogenlunde tilfredsstillet gennem Benyttelsen af Thaysens Bybudeekspedition, Edison Ansigt til Ansigt med Sangerinderne, som værner om det fra Fædrene nedarvede og i hvis Kupletter, der endnu dirrer en Efterklang af Rantzau og Kragelund. Edison vis à vis Kagekonen, som ude i Alleen falbyder sine Bismarksklumper, sine Kirsebær paa Stang og sine Sirupsstænger, og som repræsenterer netop den diametrale Modsætning til en moderne Storhandels Magasin du Nord. Den Dag, den sidste Kagekone paa Frederiksberg drager sit sidste Suk og Butiken lukkes, vil der være sat Punktum for et Kapitel af Københavns Historie, lille og ubetydende, men dog et Kapitel, som har sin Charme — Kagehjærternes Charme.

Dagen er ikke kommen endnu, men den kommer. Maaske oprinder ogsaa den Dag, da der køres med Automobiler i Frederiksberg Slotshave eller sejles med Elektricitet i dens snævre Kanaler. Saa skulde det ikke undre, om der skete et Mirakel.

Moustache.

En-gros Forretning paa Frederiksberg.

En bedre Middag.

Kogekonens Fortælling.

Af Alfred af Hedenstjerna.

En Dag — det kan vel være en elleve Aar siden, kom Fru Nettedal ind til mig, og jeg tænkte nu ganske bestemt, hun vilde bare laane en Buddingform af mig eller have en Aflægger af min Kaktus. For de sad nu meget smaat i det, og selv om de havde fremmede, saa blev der ikke lavet store Sager.

Men tænk Dem nu bare, saa løste hun sit Hattebaand, satte sig lige midt i Sofaen, saa helt allernaadigst paa mig og skabede sig ligesom det kunde være selve Fru Oberstinden, som skulde have stor Middag. Og ellers saa var vi jo meget kontante, forstaar De nok.

Naa, tænkte jeg, Folk kan jo vinde i Lotteriet og saadan hvad der nu kan ske — man kan jo aldrig vide — saa det er vel bedst, at man holder Kontenancen.

„Min kære, gode Madam Holm“, begyndte hun, „det drejer sig om en Middag til tres“.

De boede paa tredje Sal i et Stræde — tre Værelser og nix weiter. Saa den var jo god. Men alligevel saa sagde jeg:

„Tusind Tak, Fru Nettedal. Men saa er det vel bedst, den staar paa Raadhuset, for Fruens Lejlighed, tja, den kan jo være god nok og meget hyggelig, Gudbevares, men den er jo ikke saadan af de store.“

„Jamen den skal jo ikke være her i Byen, men ude paa Nyckelby, det store Gods, De ved nok en halv Mil ude paa Landet, for der skal være Begravelse, den Gamle skal nemlig puttes i Jorden“.

„Aa Herregud da, er den gamle Godsejer Karlberg død?“

„Ja det maa han vel være. De tror da vel inte, Madam Holm, at vi vil putte ham ned, uden at han er død?“

Se, jeg kunde nok mærke, at hun var bleven højbenet, hun vilde bare snakke om Middagen, og saa tog jeg fat paa Retterne. Begravelsesmiddagen skulde se ud af noget, men bare ikke koste noget; Vinen skulde jeg ogsaa tage med paa Vognen, men den dyreste skulde kun være til halvanden Krone, og inden tre Dage skulde Maden staa paa Bordet og den gamle puttes i Jorden.

Godsejer Karlberg havde været en gammel sær Fisk, hans Kone var død for 10 Aar siden, og Børn havde de ingen haft af. Inde i Byen var der Familier af dem, baade af ham og hende, men det var altsammen langt ude. Og gamle Karlberg havde ligget paa Kant med dem allesammen. De havde vel sagtens været storsnudede imod ham, da han var ung og ikke havde noget, og det kreperede ham bagefter, da han var bleven rig. Men nu var han død, og nu skulde de nok arve det hele, Kancellist Nettedals, Garver Brokvists og Toldinspektør Mobergs og saa en halvgammel Tingest, der hed Frk. Andersen og vist var et Næstsødskendebarn eller saadan noget.

Naa, hvad skal man sige, jeg kan saamænd godt stable en Middag op enten den saa skal være nobel eller tarvelig, ganske som man vil have det, ogsaa meget moderat i Prisen uden at se altfor lurvet ud. Men det værste var, at aldrig saa snart var Fru Nettedal ude af Døren, før Fru Brokvist kom anstigende med nye Anordninger. Og da saa hende Moberg havde været der med en lang Sludder om ægte Makronkransekage og otte Pund Konfekt, saa kom Frøken Andersen og forlangte imiteret Makron og ikke mer end seks Pund Konfekt. Fru Moberg var nu i det hele taget den ræsonableste; hun talte saagar om en Tjur — men den kom nu alligevel til at staa paa en gemen Kalvesteg.

Og eftersom det nu kom ud mellem Folk om den store Arv, saa varede det ikke længe, før Frøken Andersen blev baade bragt og hentet af en Sergent, naar hun kom for at tale med mig, og en Aften, da det var mørkt, tog hun ham under Armen, da de gik.

Lejligheden paa Nyckelby var en stor, gammel og svært afrakket Kasse, men der var mange dejlige Ting, det maa man sige. Arvingerne førte sig op, ligesom der var Krig, og de var i et erobret Land. Det var i September, i den rigtige Frugttid. Damerne kom Dagen før Begravelsen med store Vadsække og rystede Frugt ned.

Da jeg gik fra Køkkenet over i Fadeburet, hørte jeg, hvordan Herrerne gik omkring og rakkede ned paa Karlbergs Indbo: „Det er dog en Skam, saa mishandlet det er altsammen". — „Gud ved, hvad der kan faas for det Skrammel". — „Hvad Fanden skal den gamle med saadan en dyr Kiste!" Og saa videre.

Saadan gik det til Dagen før Begravelsen, medens de rumsterede i den gamles Stuer og fyldte deres Lommer med hans Cigarer.

Det eneste, som de ikke rigtig kunde lide, var, at en gammel graahaaret, men rigtig flink Kaptajn med et ildrødt Ansigt, Gramberg hed han, gik omkring og lod, som om han var hjemme. Han havde været en god Ven og Nabo til den afdøde og plejet at tage sig af Tingenes Gang.

Dagen efter blev salig Godsejeren gravet ned og Middagen var saadan, at der saamænd ikke mange kunde have gjort den saa anstændig for de Penge.

Længere hen paa Aftenen var de da ogsaa svært oppe allesammen, ligesom det kunde have været en rigtig første Klasses Begravelse. Og hvordan *de* har haft det den næste Morgen efter *den* Sort Drikkevarer, som *der* vankede, det maa Vorherre vide.

Da de fremmede Gæster var borte, trak Brokvist Nettedal hen i en Krog og sagde:

„I Morgen Formiddag maa vi til at se Papirene efter, mens vi endnu er samlede."

Den næste Formiddag, ligesom de havde faaet lukket sig inde i gamle Karlbergs Værelse, kommer Kaptajn Gramberg kørende op i Alleen. Først vilde de slet ikke lade ham komme ind, men han sagde, det drejede sig om en meget ubehagelig Sag. Og da han bare havde været et Kvarter i Stuen, kom alle Arvingerne masende ud paa en Gang, som om Loftet var styrtet sammen. Og Fru Moberg græd og hylede og hulkede, de var bestjaalne og udplyndrede, raabte hun. Kancellist Nettedal sagde, han vilde dog se om der endnu var Lov og Ret her i Landet, og Frøken Andersen laa og besvimede paa Godsejerens Lædersofa, Garver Brokvist bandede, Fanden skulde annamme baade Kaptajnen og den gamle Skurk, der laa i sin Grav som Familjetyv og Bedrager. Og hvad Moberg, Toldinspektøren, anbelanger, saa gik han stille og ligbleg omkring, og lidt efter gik han ned til Landsbyen og tog Postvogn til Byen. De andre kørte bort med Gaardens Heste uden at sige hverken Farvel eller Tak til mig eller „Vi ses igen", eller „De har ordentlig hængt i", eller hvad man nu plejer at sige ved de Lejligheder.

Først stod jeg ganske som himmelfalden og gloede efter dem. Men saa gik jeg ud til Kaptajnen, som stod paa Trappen og røg Cigar og saa meget velfornøjet ud. Jeg satte Hænderne i Siden og klemte paa:

„Hør, Kaptajn," sagde jeg. „Hvad er den af? Jeg er en fattig, men ærlig Kone, og alle Konserverne, Vinen og Konfekten er taget paa mit Navn. Men nu lader det jo til, at hele Rigdommen her i Huset er den bare Humbug, og at Boet er fallit, siden alle Arvingerne forsvinder, og saa maa jeg rent ud sige, at det er noget rigtigt Svineri og simpelthen . . ."

„Bare rolig, bare rolig, kære Madam Holm," sagde Kaptajnen. „Der er fem og halvfjerds Tusinde efter ham, og alt bliver betalt til Hvid og Skilling, og De skal faa tyve Kroner for Deres Ulejlighed og Forskrækkelse, Madam Holm. Men nu skal De anrette en lille, fin Frokost til Dem og mig med et godt Glas Vin til, ikke af det Sprøjt, Familjen havde til Begravelsen, men af den gamle, som Karlberg havde gemt i et lille Rum i Kældermuren bagved det store Skab."

Jeg gjorde naturligvis Ophævelser, men det nyttede ikke, og lidt efter sad vi ved Bordet og spiste og drak alene med hinanden.

Og saa fik jeg efterhaanden det hele at vide, som jo for Resten ikke kom mig ved, naar jeg ikke skulde staa inde for Vinen og det øvrige. Altsaa, gamle Karlberg havde bestemt hele Nyckelby til Fattighospital, og alt det øvrige, hvad der var, skulde gaa til lignende gode og nyttige Velgørenheder, saa at Familjen kun fik Tusinde Kroner til hvert Medlem.

Ja, hele det Kleresi havde saamænd heller ikke fortjent mere af ham, det var Synd at sige. Men Fru Moberg gjorde det mig ondt for, for hun var da en fornuftig Kone; hun vidste da i hvert Fald, hvor langt man kommer med sex Pund Konfekt til tres Personer.

Kaptajnen var Eksekutor, som de kalder det, og havde Raadighed over det hele, for han var salig Godsejerens bedste Ven, som jeg allerede har sagt Dem. Men selv havde han ikke faaet andet testamenteret end en Hund og en Merskumspibe.

Og han klinkede med mig og drak og sagde, at han kendte Madam Holm fra gammel Tid, og spurgte mig, om jeg ikke kunde huske, vi havde danset sammen for mange Aar siden paa et Bal inde i Byen. Storagtig har jeg nu aldrig været, men alligevel er det morsomt og gemytligt at være sammen med saadanne fine og dannede og galante Mennesker. Og bagefter drak vi Kaffe sammen i Dagligstuen.

Klokken var over fire, da jeg blev kørt hjem i Droske. Og det var sandfærdig den nydeligste Ligbegængelse, jeg har været med til.

Men Fru Nettedal kan saamænd ikke kende mig mer, naar hun møder mig paa Gaden, og Fru Moberg heller ikke. Brokvists og Frøken Andersen er rejst fra Byen, saa hvad de vilde gøre, hvis jeg traf dem, det ved jeg ikke.

Vort Kongehus paa Rejse.

Kronprinsen hilser paa Vaabenbrødrene i Odense.
(Spec. fot. for „Hver 8. Dag“).

Vort Kongehus' Medlemmer har denne Sommer i ualmindelig Grad dyrket Rejselivet. Medens Kongen selv har haft sin sædvanlige Badetur, og Prins Valdemar har gæstet Mongolerne, har heller ikke de, der blev her i Landet, ligget paa den lade Side.

I sin Egenskab af Kronprinsregent — Kongens Stedfortræder — har *Kronprinsen* foretaget en Rundrejse, der begyndte med Statueafsløringen i Esbjerg og endte med Landmandsforsamlingen i Odense. Det er ikke alene Kronprinsens jævne, vennesæle Væsen, der har vakt Opmærksomhed Landet over, men ogsaa hans Optræden som meget ivrig Taler. I velformede Vendinger udtalte han sig om danske Forhold med større personlig Overbevisning, end kongelige Prinser sædvanligvis pleje at lægge i deres Lejlighedstaler.

* * *

Væddeløbene førte Prins Christian til Aarhus. Skønt jo ellers ikke halvgjort Arbejde egner sig til Forevisning, benyttede man sig her af Lejligheden og bad Prinsen om at inspicere Arbejdet paa den Sommerbolig, som skal være Jydernes Gave til Prins og Prinsesse. Mellem Marselisborgs Skove har Slottet rejst sig i to Etagers Højde, men endnu er Murene belejrede af det tætteste Net af Bjælker og Stillads, saa at Prins Christian, der entrede Stigerne, for i Sømmene at efterse sit nye Hjem, maatte sno sig paa behændigste Vis. Ret selvfølgelig udtalte Prinsen sin højlydte Begejstring over alt, hvad han saa, men der er heller ingen Tvivl om, at Slottet, naar det rimeligvis til næste Sommer staar færdigt, vil blive et idyllisk Opholdssted for det unge Prinsepar. Med de svajede Spir over de hvide Mure vil det tage sig prægtig ud i det tætte Skovsvøb.

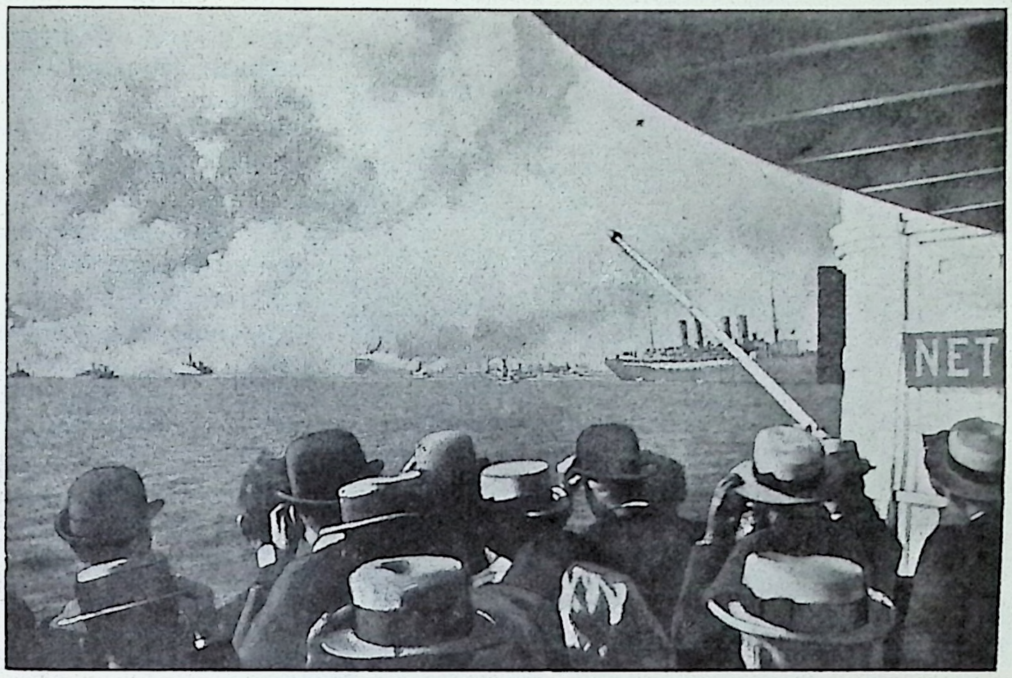
De to Dagligsaloner, Spisestuen, et Kabinet og et Billardværelse udgør det væsentligste af den underste Etages Plads, paa første Sal er der Sove- og Gæsteværelse, Baderum og Kavalerbolig.

Prins Christian tilser Arbejdet paa sin Sommerbolig i Aarhus.
(Spec. fot. for „Hver 8. Dag“).

Den amerikanske Dokbrand.

En Ven af „Hver 8. Dag", som i Hoboken blev Vidne til den frygtelige Dok- og Skibsbrand, har sendt os en Række Billeder fra Branden sammen med den følgende Skildring:

Skibsbranden i Hoboken, set fra Rheden. Tilhøjre „Kaiser Wilhelm", som reddedes.

KLOKKEN var knapt 4 om Eftermiddagen, da Ilden brød ud og i Minutters Forløb forplantede sig fra Dok til Skib, fra Skib til Skib.

De store Oceanflyvere: *„Saale"*, *„Bremen"*, *„Main"* og *„Kaiser Wilhelm der Grosse"*, alle tilhørende samme Rhederi, *„Norddeutsche Lloyd"* i Bremen, laa fortøjede ved Selskabets Dok. Alle Skibene var bemandede og henimod 2000 Mennesker arbejdede omkring paa Dokkerne. Disse sidste søger deres Redning, dels tilbage gennem Dokkerne, dels ved at springe ud og svømme i Land. Men de, som arbejder ombord rundt i Kahytter og Saloner, erfarer først Branden nogle Minutter senere, og denne korte Tid bliver skæbnesvanger for mere end 300 Menneskers Liv.

Panisk grebne styrter Folkene op paa Dækket og ser sig paa alle Sider omspændt af Flammer — allerede nu begynder Dækket at gløde under deres Fodsaaler. En Jamren og Skrigen fra Hundreder af Struber lyder omkring os! Fra Dækket styrter Matroserne sig i Vandet; nogle af dem fiskes op, men andre finder en hurtig Død i Bølgerne. Lykkelige er disse at regne mod de mange, hvem Ilden hindrede i at naa op paa Dækket. Gennem „Koøjnene" rækker de Hovederne ud, de ser Vandet og de mange Bugserbaade, som er ilede til Hjælp, men „Koøjnene" er for smaa til, at Staklerne kan kravle igennem dem.

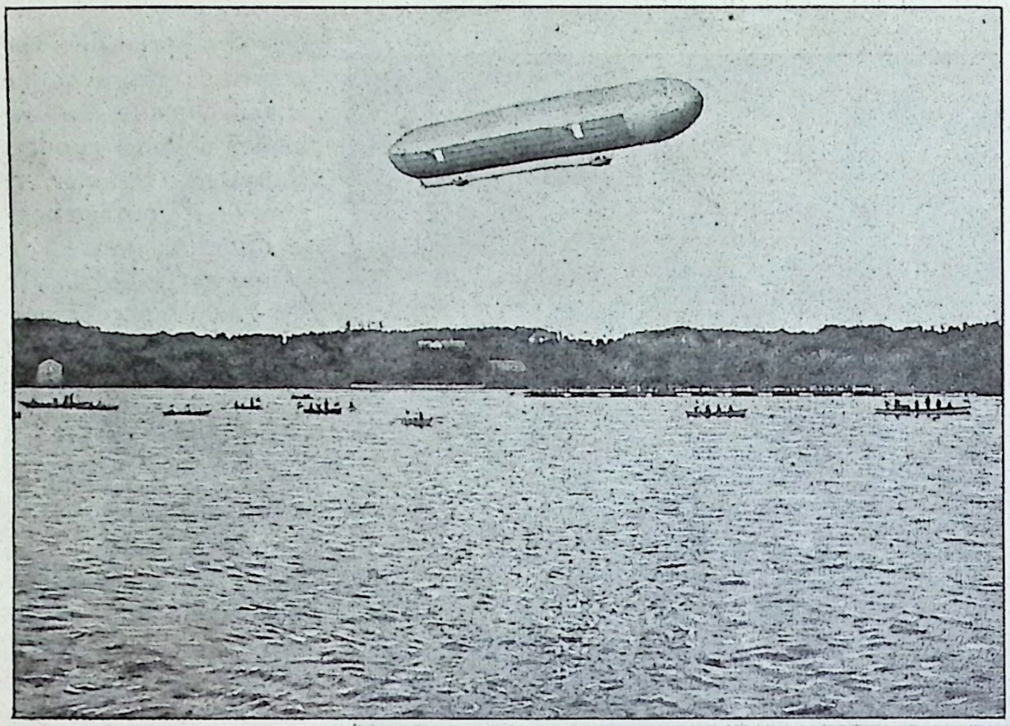
Af de fire stolte Skibe lykkedes det kun at redde „Kaiser Wilhelm der Grosse", Verdens største Dampskib.

O. H.

Et sørgeligt Hverv: Mandskab, beskæftiget med at drage omkomne Kammerater frem.

Da Grev Zeppelin gik op.

Den styrbare Ballon, svævende over Bodensøen.

Den Prøvefart, Grev *Zeppelin* nylig foretog fra Friederichshafen ved Bodensøen med sit store Luftskib — Frugten af 30 Aars Arbejde og Opofrelsen af en Formue — skildres af den tyske Journalist Eugen Wolff, som selv var med, i livlige Farver. „Vinden havde lagt sig, Søen var næsten spejlblank, og Aftensolens sidste Straaler belyste grelt det majestætiske Skuespil, da den uhyre Ballon forlod sit Hus og paa sin Ponton blev trukken ud i rum Sø. Opfinderen, Grev Zeppelin, Baron Konrad Bassus, Tekniker Burr, Montør Gross og jeg besteg de to Gondoler, og nu hævede Ballonen sig hen ved 30 Meter over Vandspejlet. Da lød Kommandoen: Tovene løs! og majestætisk svævede Luftskibet ud i Rummet, befriet fra ethvert hæmmende Baand. Tusindstemmige Hurraraab rullede langs Strandbredden, alle Øjne fulgte Ballonens Flugt, da den langsomt tog Retning mod Syd.“ —

At Ballonen som saadan er prægtig, at den vel ogsaa til en vis Grad kan styres, naar Forholdene ikke er for ugunstige, derom er alle enige. Men Vejen til det praktiske styrbare Luftskib er næppe bleven synderlig kortere ved Zeppelins Forsøg.

Hamlet.

Marienlyst huser nu den fyrstelige Gæst, hvis Ankomst, saa længe var ventet. Prins Hamlet har i al Stilhed holdt sit Indtog i den skønne Park, og Helsingør, der blev verdensberømt som Hjemsted for Eventyrprinsen, har nu endelig faaet rejst ham et kunstnerisk Minde, der er ham mere værdigt end den tvivlsomme Hamletgrav, som maaske nok kan sætte Fantasien i Bevægelse hos en Sarah Bernhardt og Mounet-Sully, men som slet ikke efterlader noget Indtryk hos de Danske, der besøger Stedet.

Prins Hamlet paa sin rette Plads.

Tuborg i Jubelstemning.

Fire Dannebrogsflag, som garnerede „Tuborgflasken"s Prop, forkyndte vidt og bredt, at der var Fest paa det populære Bryggeri. Desforuden havde man rejst Æreport og Talerstol og indbudt omtrent et Tusinde Mennesker til at overvære Grundstensnedlæggelse for en ny Aftapningsanstalt. Etatsraad *Fritsche* holdt Hovedtalen, og da den alvorlige Del var forbi, dukkede der en Taler op i hver Krog af Festpladsen, kaldt frem af den inspirerende Champagne, som Fabrikkerne bød sine Gæster. Snart er det et Bestyrelsesmedlem, som takker det udmærkede Personale, snart er det den kvindl. Arbejder, der takker den fortrinlige Ledelse og snart er det en Opvarter, som føler Trang til at takke Tuborg for alt det gode Humør og de deraf flydende gode Drikkepenge, som skyldes Tuborgøllet. Festarrangementet var i det hele fortræffeligt — Champagnen slap naturligvis op tilsidst, men saa var Jubeløllet holdt i Reserve, og med Jubel endte det over hele Linien.

Jubilæet paa Tuborg. — Etatsraad Fritsche taler.

Kendte Navne

fra By og Land.

Udnævnelse.

I Ingeniørkorpset er General Koefoed, som nylig afskedigedes, blevet efterfulgt af *C. H. Arendrup*, der under 6. Juli er udnævnt til Generalmajor og Generalinspektør. A., som blev Student 1865, var først i fire Aar Elev paa den kgl. mil. Højskole, hvorefter han som Lieutenant tiltraadte Tjeneste ved Befæstningsanlægene i Fredericia. Under Krigen 1864 deltog han i Forsvaret af Dybbølstillingen og Als, hvor han blev saaret. I nogle Aar helligede han sig Søminevæsenet og foretog adskillige Rejser til Udlandet i denne Anledning. Fra 1872—80 var han som Kaptajn Chef for Søminevæsnets 1. Afdeling. I sidstnævnte Aar modtog han Udnævnelse til Guvernør for de dansk-vestindiske Øer med Charge som Oberst og beklædte denne Stilling til 1893, traadte igen ind i sit Nr. i Ingeniørerne som Chef for Regimentet og senere som Chef for 2. Ingeniørdistrikt. Foruden Kommandørkorset og Sølvkorset er han Indehaver af en Mængde fremmede Ordener.

Generalmajor Arendrup.

Dødsfald.

Kommandør *N. J. Jespersen*, der for nylig afgik ved Døden, var i Søfartskredse en meget anset Mand. I Aaret 1855 blev han Søofficer, var som Løjtnant med i Krigsaaret 1864 og blev Kaptajn 1873. Hans rige Virkelyst fortjente i høj Grad den Paaskønnelse, som blev den til Del.

Kommandør Jespersen.

I første Række bør nævnes, at han var Formand for Foreningen til Søfartens Fremme, for Forretningsudvalget for „Georg Stages Minde" og for Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart. Endvidere var han i en Række Aar Inspektør for „Bureau Veritas". I 1890 fik han Karakter af Kommandør, ligesom han alt tidligere var dekoreret med Kommandørkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Et interessant Liv er afsluttet ved gamle Krigsassessor *J. E. Madsens* Død. I 1840 blev han udkommanderet med Fregatten „Bellona" og deltog med denne i Langfarten til Sydamerikas Vestkyst. 1842 fik han det Hamborgske Senats Erindringsmedaille for Medvirken ved Slukningen af en stor Ildebrand, og i 1845 var han Deltager i „Galateas" berømte Jordomsejling. 1849 træffe vi ham ombord paa Fregatten „Gefion" i Eckernførde Affæren, hvor han saaret blev indlagt paa

Krigsassessor Madsen.

Lazarettet i Rendsborg. Senere foretog han adskillige Rejser, indtil han i 1856 fik Udnævnelse som Korpsskriver ved Søofficerskorpset, hvilken Stilling han først forlod 1898 i sit 75. Aar. I 58 Aar var han knyttet til Marinen, hvor han ved sin gode Tjeneste vandt sig almindelig Agtelse. Ved sin Afskedigelse blev han udnævnt til Krigsassessor, tidligere var han benaadet med Sølvkorset og forskellige Erindringsmedailler.

Ved Landstingsmand *L. Jensen-Lysholts* Død mistede Vejleegnen en af sine mest ansete Mænd.

Han var født 1843 og fik sin agrariske Uddannelse paa den Classenske Agerbrugsskole paa Falster. Tidlig viste han sig som en meget indsigtsfuld og dygtig Mand paa Landøkonomiens Omraade, han modtog mangfoldige Tillidshverv og var bl. a. fra 1891—1895 Formand for Vejle Amts Landboforening.

Landstingsm. Jensen-Lysholt.

I Septbr. 94 blev han Medlem af Landstinget, hvor han gjorde et betydeligt Arbejde i Udvalgene, hvorimod han sjældent talte i Tinget. Han havde mange Venner i alle Partier, vundne ved bramfri Færd, hjælpende Haand, fast Vilje og trofast Arbejde.

Med et Par Maaneders Mellemrum vil vore Læsere idag for anden Gang finde Billedet af Professor, Dr. phil. *Johan Kjeldahl,* Carlsberglaboratoriets Forstander, blandt vore „Kendte Navne.“ Sidst var det, da han hyldedes som 25-aarig Jubilar, denne Gang er Anledningen det triste Budskab, som Telegrafen bragte i forrige Uge, at Professor Kjeldahl havde sat Livet til under Badning i Tidsvilde. Hans tidlige og pludselige Død har vakt den dybeste Beklagelse og Videnskabens Genius sænker sit Hoved i Sorg.

Prof., Dr. phil. Kjeldahl.

Postmester *H. H. Grove* i Ebeltoft er forleden afgaaet ved Døden. Født 1828 blev han Telegrafist 1861 og senere Stationsforstander i Struer. Denne Stilling tillod hans allerede den Gang mindre gode Helbred ham ikke at beholde, hvorfor han 1871 søgte og blev udnævnt til Postmester i Ebeltoft, hvilken Stilling han udfyldte punktlig og samvittighedsfuldt til det sidste.

Postmester Grove.

Jubilæum.

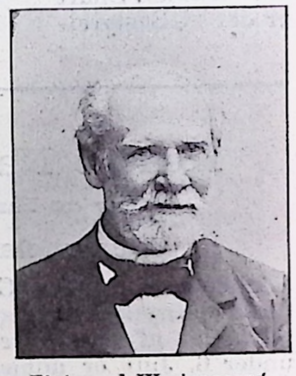
Den 3. August fejrer Grosserer *P. A. Freilev* sit 25 Aars Jubilæum. Han er i Ordets bogstaveligste Forstand en selfmade Mand. Efter at han i nogle Aar havde været Bud i Gyldendalske Boghandel, paabegyndte han en lille Ølforretning i den bekendte Boglades Kælder, og næppe tænkte han vel, hvilke Dimensioner hans Forretning skulde faa. Navnlig efter at han havde sat sig i Forbindelse med Provinserne, tog Forretningen Fart. Som et Bevis paa dennes store Udvikling i Aarenes Løb kan anføres, at Omsætningen, der fra Begyndelsen var et Par Ottinger Øl, nu repræsenterer Værdier af over $^1/_2$ Million Kr. aarlig. Paa mange Maader vandt han samtidig sine Medborgeres Agtelse og Tillid. I nogle Aar var han Medlem af Borgerrepræsentationen, ligesom han som Form. for forskellige Ølhandlerforeninger, som Medlem af Repræsentantskabet for „Detailhandlerbanken“ og i „Københavns Brandforsikring“ er en meget betroet Mand.

Grosserer Freilev.

Fratrædelse.

Banken holder almindeligvis paa den Mand, der en Gang er gaaet i dens Tjeneste, men har man i Løbet af et halvt Aarhundrede ladet Millionerne rulle fra Bankens Disk og over i dens Bøger, har man Grund til at føle sig træt og unde sig Hvil. Nationalbankens gamle Kasserer, *O. Westengaard,* har just nu tilbragt fulde 50 Aar i Banktjenesten og nedlægger den 1. Aug. sin Pen. Bankens Personale og Forbindelser følger ham med Sympati og Etatsraadtitlen pryder nu hans Navn.

Etatsraad Westengaard.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

De moderne Forretningsudsalg gaa ud fra forskellige Synspunkter, naar det gælder om at drage en stor Kundekreds til Huse. Nogle mener, at storstilede Butikslokaler er en Nødvendighed, andre ræsonnere som saa, at de Udgifter, som den flotte Butik fører med sig, hellere bør komme Kunderne tilgode, og de indrette sig da paa en første Sal. Saaledes har *Kjoletøjslageret Sprogøe* dels ved sine Lokaler paa Vesterbrogade 24. 1. Sal, dels ved kun at sælge pr. kontant skaffet sig en Række Lettelser, takket være hvilke Kunderne faar yderst billige Priser og Forretningen et Forspring i den store Konkurrence.

HVER8DAG

Nr. 45. Aargang 1899—1900. Søndagen den 5. August. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

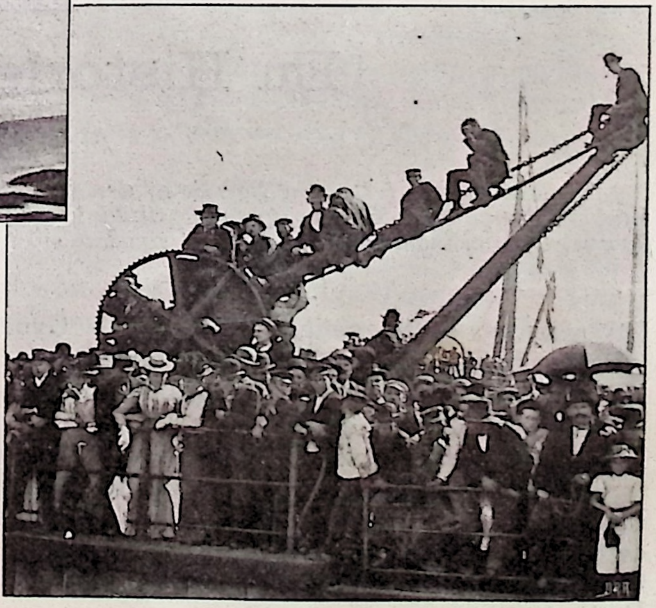
En hjertelig Hilsen. (Kongen og Prins Valdemar.)

Hjemme igen.

„Paa Inderrheden, Lørdag Kl. 2“ — saaledes lød Ordren og Valkyriens Besætning maatte da Fredagen igennem lide Længslens Tantaluskvaler, kun nogle faa Mil fjernede fra alle dem, de i ni Maaneder havde maattet undvære. Først slog Gensynstimen for Chefen, thi allerede ved Helsingør var Prinsesse Marie gaaet ombord, dernæst kom Turen til Officererne, hvis Fruer havde samlet sig i en Damper, som udfor Hveen kom „Valkyrien“ paa nærmeste Hold, men festligst blev Velkomsten alligevel for Matrosen, som under Kanoners Dundren og Mængdens Jubel langt borte fandt et Par Øjne, der straalede af Stolthed over al denne Hæder og Hyldest.

Solen lagde sit pynteligste Smil over Havnen og lokkede alle Byens unge Piger paa Langelinie, hvis Stenskrænt tegnede sig i en straalende Bue af lysfarvede Parasoller. Til Toldboden havde de fra tidligere Lejligheder særlig erfarne skaffet sig Adgang til de bedste Staapladser, og den, der havde lidt gymnastisk Færdighed og ikke var blødagtig vant, kunde i Kranens Jernkæde finde sig en Siddeplads, hvorfra ingen Enkeltheder gik tabt.

Klokken er to. Omsværmet af en munter Lystflotille glider Dagens Helt

Siddepladser i første Parket.

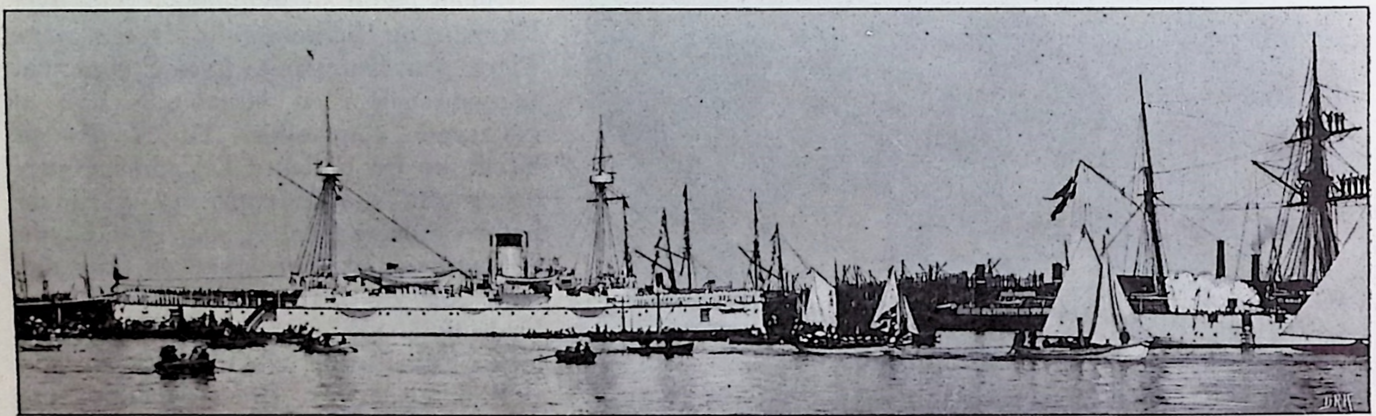

Valkyriens Modtagelse paa Rheden.

ind i den festlige Brænding, „Ingolf“ mander Ræer og „Sixtus“ giver Ild, mens Folket jubler og alle Lommetørklæder flagrer. Saa gaar Kongen og hans hele Familje ombord i den gamle Pragtchalup, fra hvis Stævn en Neptun kigger frem saa godmodig og vennehuld, som han har vist sig under det hele Togt.

Paa Falderebstrappens nederste Trin modtog Prins Valdemar sin Faders Velkomstkys, og da alle er ombord, udnævner Kongen Valkyriens Chef til Storkommandør af Dannebrog.

Først en Timestid efter at Kongefamiljen var vendt tilbage steg Prinsen i Land. Hans første Vej gik pligtskyldigst til Marineministeren. Prinsen saa rask ud og havde ikke forandret sig synderlig; derimod kunde han slet ikke kende Ministeren igen.

Ingolf saluterer til Ære for Valkyrien.

En Historie fra Strædet.

Af Edvard Søderberg.

Vi paabegynde i Dag en Novelle af den unge Forfatter Edv. Søderberg, som nylig med Digtsamlingen: Gadens Sange — en Række ypperlige Skildringer paa Vers af Eksistenser fra Storbyens Kaserner — vakte fornyet Opmærksomhed. Novellen vil strække sig igennem nogle faa Numre.

I.

Det var en hyggelig, stilfærdig lille Gyde, ikke meget bred og ikke længere, end at man kunde gaa den igennem paa faa Minutter.

Rigtignok skulde man antage, at den strakte sig langt længere bort, eftersom Gaden, der gik i Flugt med den, havde faaet samme Navn. Men dette, som bare var en utidig Grille af Autoriteterne, var aldrig blevet godkendt af nogen af Parterne.

I *Gaden*, hvor Husene var høje og Vinduerne fornemt overdækkede med stribede Markiser, laa Brændevinsbrænderens Gaard med Butikken i Forhuset, hvor det skinnede af blanke Kobberkar og Pottemaal, Slagteren boede der og Manufakturhandleren — altsaa, som man ser, alle Kvarterets Honoratiores, der med Ringeagt saa hen til den Stump Stræde, som snævrede ind omme ved Gadehjørnet.

— Og dette forstodes i Strædet.

Tidligere, da Gaden endnu havde sit eget

Navn, føltes dens Nærhed ikke saadan som nu; man bekymrede sig ikke saa meget om den; passerede der et eller andet *der*, saa snakkede man nok om det, men saadan, som man snakker om noget, der er hændt langt borte. Man kendte nok enkelte af Beboerne af Udseende, men deres Tilsynekomst vakte ingen Formodninger, ingen Hvisken i Krogene, ingen stærke Ord.

Nu var alt dette blevet anderledes. Navnefællesskabet havde pludselig og med Magt udvisket Grænserne og vakt en usikker Følelse af, at Fredens Dage var talte, at man herefter ikke havde sit saa helt for sig selv som før — en Følelse, der til en Begyndelse satte Blomst i en paapassende Aarvaagenhed, der havde sine dybeste Rødder i den pinlige Bevidsthed om, at man var de smaa. —

Den lille, hyggelige Gyde var iøvrigt noget helt for sig selv med sine gammeldags Rønner med de spidse Gavle, Stentrapperne med Jernrækværket, de slidte Fliser og de mange Krinkelkroge mellem Husene. Gennem de lave Portaabninger fik den forbigaaende lige akkurat et Glimt at se af lange, smalle Gaardspladser med Plankeværker og teglrøde Tage, med Jernkæder og sodede Skorstenspiber, der vakte Forestillingen om kummerlige Smaafolks slidfulde Stræben for det daglige Livs Tarv.

De Mennesker, som boede i disse gamle Huse, adskilte sig alene ved deres Udseende fra andre. Der var over dem et Drag af stilfærdig Slid, af nøjeregnende Paapasselighed; de talte alle paa samme Maade, gik paa samme Maade, tænkte og følte ens. Madstrævet var det daglige staaende Spørgsmaal i deres Tilværelse, og Sliddet for Brødet havde skrællet dem til Marven og gjort dem bitre og uvillige.

Men selv inden for dette snævre Samfund gjorde de sociale Modsætninger sig gældende. Der var iblandt dem Folk, som toges i Mangefold og Folk, man skyldte at tage hver for sig, f. Eks. Grønthandleren, Hørkræmmeren og Marskandiseren, der enten sad og klarede sig saa nogenlunde i deres Geschæft eller som vel endog almindelig antoges for at have en lille Stabel af Landsens Mønt liggende hengemt paa Bunden af en eller anden Kiste. Dette sidste troede kloge Folk i alt Fald med nogenlunde Bestemthed at vide med Hensyn til Marskandiseren.

— Marskandiser Peter Aaberg havde sin Residens i Kælderen i et Hus, der laa omtrent midt i Gaden og tilhørte en Enkefrue, der boede omme i den fine Ende. Ud til Gaden laa Forretningslokalet, et stort, lavloftet Rum, hvor der altid var pakfuldt med Klæder og Kister; bag Butikken var Beboelsen, en lillebitte Stue ud til Gaarden med et firkantet Klapbord, nogle Stole, en Hestehaarssofa og et Pibebrædt; desuden havde man et Værelse paa første Sal i Baghuset.

Det var saaledes ingen lille Geschæft, som Marskandiseren Aaberg stod for, og det er forstaaeligt, at man i Strædet ansaa ham for en Matador. Han betalte sin Husleje bestemt, behøvede ikke at gøre Gæld hverken hos Høker eller Kræmmer, og de mægtige Rundtenommer Fedtebrød, som hans Afkom jævnlig viste sig med, vakte Sensation viden om.

— „*Saadant* et Lag Fedt — tænk Dem! Ja, Gud give, det ikke en Gang maa gaa Marskandiserens galt, saaledes som de Folk slaar om sig . . .“

Peter Aaberg selv var en lille tæt Mand med Mave og Fuldmaaneansigt og Hænderne støt i Bukselommerne; der laa over hans røde Træk et stabilt Udtryk af skinnende Godmodighed og ærlig Tilfredshed med Tilværelsen, som den nu engang havde formet sig for ham. Som alle andre i Strædet hadede han den fine Portion omme i Gaden; naar han af og til kom der igennem, syntes det ham, som om han i de forbigaaendes Miner kunde læse, at de straks ved første Øjekast havde *opdaget* ham, havde set, at den Mand hørte ikke til her; de høje Huse, de blanke Ruder, de stribede Markiser — alt demonstrerede en Fornemhed, der i Marskandiserens Sjæl formede sig som en Overseen, en misbilligende Afvisning.

Peter Aaberg taalte ikke dette godt, og i de første Aar, før han endnu var bleven gift, havde det været Maalet for hans Ærgerrighed, hans Hjertes hemmelige Drøm, at der en Gang skulde komme den Dag, da han kunde sige Gyden Farvel og flytte hen i den anden Ende. Men Skæbnen vilde det anderledes: I Stedet for at flytte gik han hen og giftede sig, og efterhaanden skrumpede hans Storhedsdrømme bort. Han blev boende i sin Kælder, hvor Livet gik saa jævnt og uden alle Fagter, og havde omsider forsonet sig med Tilværelsen; han var nu op imod de fyrre, med en Kone, der altid var lidende, og tre Børn, to Drenge, Henrik og Herman, og en Pige, som var døbt Kamma-Eleonora — et Navn, der i sin Tid havde vakt berettiget Forargelse i Rønnerne.

Men havde Peter Aaberg opgivet alle Drømme om en kommende Storhedstid for sig selv personlig, saa var det kun for med desto større Styrke at overføre dem paa Børnene. — Ja, disse Børn, som han elskede, disse to kække, rødmossede Drenge og den lille Pige med de sorte Lokker, der tegnede til at blive en Skønhed af Rang, de skulde engang fuldkomme hans Drømme, de skulde engang gaa ud af Strædet og som dygtige, kloge, begavede Mennesker drage ind i *Gaden*.

Ja, bi kun!

* * *

I Huset ved Siden af, hvor Aaberg boede, var der ogsaa Marskandiserbutik. *Jens Olsen* stod der paa Skiltet over Kældernedgangen, men den, der ledede Forretningen var ikke Jens Olsen, men hans Kone, som var en Søster til Aabergs; Manden selv tjente som Droskekusk hos en Vognmand i Nærheden. Han var et forfaldent Subjekt, som drak Fortjenesten op i Kipperne, slog og skældte. Omsider var Forholdet bleven Madam Olsen uudholdeligt, hun flyttede fra ham med sine to Børn, og ved Aabergs Hjælp havde hun nu faaet begyndt med en Marskandiserforretning; men Folk vidste ellers at fortælle, at hun maatte aflevere Størsteparten af Indtægten inde ved Siden af. — I den første Tid hændte det imellem, at Manden kom jumpende ned i Kælderen, hvor han da foranstaltede en større Festlighed. Men en Dag hændte det sig, at han i en oversalig Kæfert dumpede ned fra Bukken af sin Vogn og blev liggende med det samme. Saa fik hun da Fred for ham.

De to Børn, hun havde, to Drenge, var ægte Typer paa Fattigfolks Børn, ranglede, fregnede, blaafrosne, med Muffediser ud over de store, røde Næver, Fødderne i Træsko og uldent Tørklæde omkring Halsen. Den ældste, Peter, *gik* hos en Cigarfabrikant, hos hvem han havde to Kroner om Ugen, og den yngste, Ole, det dummeste Fjog i Strædet, løb Byærinder for Grønthandleren. Der var saa vist ikke Tale om, at *deres* Fedtebrød vakte Opmærksomhed i Kvarteret; det var overhovedet Væsner, som aldeles ikke vakte Opmærksomhed, Skrumpelskud, der drev for Lud og koldt Vand; forkuede og forknytte forstod de meget godt selv, at de var ganske til overs i denne Verden, og naar de, hvad sjældnere skete, fik Lov til at komme ind og lege med Aabergs Børn og smage af deres Fedtebrød, vidste de næppe, hvor de turde staa. De var nogle Aar ældre end Fætrene i Nabokælderen, Peter gik i Friskolen, og der blev Ole ogsaa sat, da han naaede saa vidt, medens Henrik og Herman kom til at gaa i en finere Skole for *bedre Folks Børn*.

— „Tænk bare: Fire Kroner om Maaneden! Hvad siger De!"

„Ja, og saa har han selv været oppe og talt med Skolebestyreren! Tænk Dem! Og de skal lære Fransk og Tysk og en hel Mængde andet . . ."

Strædet var indigneret. — Bedre Folks Børn — hvadbehager! Men vent kun lidt: Vorherre lever endnu, og vi skal se. —

Inde i det lille Rum bag Butikken sad Marskandiseren og strævede med Børnene.

— „Naa, Henrik, kan du det ikke endnu? Og du Herman? — Jasaa, det var rigtigt. Udmærket! — Aa, Mor, tænd Lampen; og du, Kamma, stille nu!"

Uden for susede Blæsten gennem Gyden, rev og sled i Gavlene og smed Tagsten ned i Gaardene, Regnen trommede paa Vinduet, og Vandet drev derude i Rendestenen.

— „Hej, Peter, af Vejen der! Her kommer Skibet med Guld fra Skaane; se bare, hvor det hopper paa Bølgerne —" og Oles Træsko svømmede gratiøs som en Svane i Vællingen. Oppe i Stuen sad Skomagerens Line og saa til; det var saa forfærdeligt morsomt, dette her.

„I Satans Unger, render I her i al Sølen! Vil du se, du kan rubbe dig og komme hen til Grønthandleren i en Fart, Ole; nu har der to Gange været Bud efter dig. Og du, Peter — marsch, ned og i Seng, din lange Lømmel!"

Og Madam Olsen forsvandt i Kælderdybet med sin ældste Pode, mens den anden stejlede ned ad Gaden.

— Men inde i Nabokælderen steg Stemningen fra Dag til Dag.

„Idag har Henrik ug. i Tysk, Cæcilie, se bare. Det er et voldsomt Ho'de, der sidder paa den Dreng" — og Marskandiser Aaberg listede om i Butikken paa Hosesokker og gned sig i Hænderne af Fornøjelse. Engang imellem skævede han hen til Døren og kiggede ind gennem Ruden. — Jovist, sad de ikke der alle tre med Næserne dybt nede i Bogen. Udmærket!

„Ser du, Cæcilie: *Lærdom* — det er Sagen. Indsigt i Tingene, Forstand og Kløgt, det er det, som bringer Mennesker frem i Verden. *Det* og saa Penge. Og Pengene har vi, Lærdommen kommer med Tiden — vent bare, saa skal du se . . ."

Det vakte Opsigt i Gyden, naar Marskandiser Aabergs Børn gik til Skole. De to Drenge i Sømandsdragt med Tornyster paa Ryggen og Fødderne i langskaftede Støvler, der skinnede langt bort, og Kamma-Eleonora med de blanke Knapper i den blaa Jakke og de sorte Lokker ud over Skuldrene. „Farvel, Børn, gaa nu pænt paa Fortovet, Drenge, og hold jeres Søster i Haanden."

Og Marskandiseren vendte sig og lod som han saa ned gennem Strædet, mens han skævede efter Børnene. Han vidste godt, at nu fik de travlt, Folk bag Ruderne, med at strække Hals, og det smigrede ham.

Ja, det var nogle prægtige Børn, hans. Drengene især. Og saadant et Liv, der var i dem! Havde ikke Henrik dér ganske alene gaaet hen og banket baade Peter og Ole i en Trækning, skønt de var saa meget ældre end han! Kvikke og opvakte — det sagde Skolebestyreren ogsaa.

Selvfølgelig var de Tider længst forbi, da Børnene løb ude og legede paa Gaden eller i Gaarden med det almindelige Proletariat, der i naiv Uskyldighed næsten betragtede dem som en Slags højere Væsner. Det var i Virkeligheden ogsaa noget nær ubegribeligt, at Henrik og Herman, der engang var de vildeste og kaadeste i hele Flokken, nu gik der saa alvorlige

og værdige og med en Mine, som tydede paa allehaande. Naar de viste sig i Gaarden, forstummede alle Røster og Legen gik i staa; ingen vovede at tiltale dem; man anede dunkelt, at mellem før og nu laa der et svælgende Dyb, som man umuligt kunde komme over.

— „En, to, tre! Tag mig, hvis du kan!" Og saa gik den vilde Jagt over Bjerg og Dal.

„Kan I ikke være lidt stille! Gaa om i Baggaarden og leg!" lød det op fra Kælderen, og Børnene stak i Rend, skrigende og leende.

To Smaapiger i store, tærnede Forklæder blev alene ved at spadsere Arm i Arm frem og tilbage. Hver Gang de kom forbi Kældervinduet, hvor Henrik og Herman sad begravet i Lærdommen, stak de Hovederne sammen, skævede til Siden og hviskede. — De var saa gruelig forelskede, den ene i Henrik og den anden i Herman, og just derfor elskede de ogsaa hinanden og vilde følges i Liv og Død. Men de andre havde opdaget deres Hemmelighed, og saa var der ikke Fred skabt for dem paa denne Jord.

De to Drenge vidste godt, hvad der var i Vejen, men de var alt for fornuftige til at ænse de mange fristende Øjekast, der sendtes dem. Lidt efter kom en lang Laban listende frem henne ved Trappen, og saa raabte han, saa højt han kunde:

„Sej, Pedder og Stoffer, kom her hen, saa skal I bare se, hvordan Frøknerne gaar og smisker; de er lige ved at daane begge to!"

Det var for meget. De forsmaaede Damer, hvis Kærlighed saaledes blev traadt i Støvet midt for den elskedes Øjne, gjorde omkring og flygtede sønderknuste.

I den Skole for bedre Folks Børn, hvor de tre Sødskende gik, gik der ogsaa flere Børn, hvis Fædre boede omme i den fine Ende, Brændevinsbrænderen havde to Sønner der, og Manufakturhandleren en. Disse blev snart Kammerater med Henrik og Herman, og Marskandiseren var stolt derover. Forøvrigt var disse Børn fra *Gaden* nogle dovne Lømler, og det kom svært tilpas, at Aabergs Drenge sad paa samme Bænk, saa at de i farefulde Øjeblikke kunde hjælpe de betrængte Venner med Lektien.

„Vore Drenge stikker sgu de fine Herrer, baade Brændevinsbrænderens og Manufakturhandlerens, Mutter", sagde Peter Aaberg og slog Knips med Fingrene. „Ja, bi bare lidt, saa skal Du se Løjer!"

Og da det saa hændte, at de tre Sødskende en Dag blev bedt hjem til Manufakturhandlerens i Anledning af, at dennes Pode fyldte Aar, blev Marskandiseren næsten kongelig.

„Det er Fanden hente mig — Det er godt. Det er udmærket. Vi avancerer, Mutter, vi avancerer!"

Fortsættes.

Mindesten for Oberst Vaupell.

I Kolding har man benyttet Mindedagene for Krigen 1850 til at afsløre en Sten, rejst til Hæder for Oberst Vaupell. Byens og Omegnens Beboere har bekostet dette Mindesmærke for ham, der var denne Bys eget Barn, og som med Heltemod havde kæmpet i dens Gader.

Da Afsløringsøjeblikket var kommet, udtalte General Freiesleben: „Lad saa Sløret falde. Stenen er rejst for at minde om din Livsvandel, kære Ven, saa den aldrig maa glemmes, men staa som et lysende Eksempel for kommende Slægter."

En nylig afsløret Mindesten for Oberst Vaupell.

Den smukke Sten har faaet en ypperlig Plads i Slotshaven. Under Portræt-Medaillonen er ristet Aarstallene for Vaupells Krigsbedrifter og dertil disse knappe Ord, som alligevel siger saa uendelig meget: *Sit Løfte har han holdt.*

Netop paa en Mindesten for Vaupell er disse Ord vel anbragte. Han havde i videste Maal holdt sit Løfte, var aldrig bange for at sætte Livet ind, var kæk som ingen anden og havde ogsaa Evnen til at gøre Soldaterne kække og begejstrede.

Bryllupsmiddagen.

Et originalt Artistnummer.

Lad os faa Lys!

DER er stor Familjefest i Selskabet „The Ramblers“. Efter i flere Maaneder til gensidig Tilfredshed at have vendt op og ned paa alt, hvad der faldt dem i Hænderne, har gamle Rambler og Miss Helen Dudley besluttet sig til at give et Hovednummer, som endnu ikke er set: et Jonglørbryllup paa ægte Artistmaner.

Første Afdeling foregaar i Kirken, og om Aftenen staar Gildet paa Alhambrateatrets Scene.

Man har ikke undladt at underrette Publikum om, hvad der foregaar, og Direktøren gnider sig i Hænderne, da han undersøger Salgskontoen.

„Det nygifte Par Mr. George og Mrs. Helen Rambler indtager i det højstærede Publikums behagelige Nærværelse deres Bryllupsmiddag under de højtideligste Former.“

Salen er fuld, da Scenen aabner sig. Man ser et flot Bord dækket til to. Parret træder ind, iført Overtøj. To Kellnere modtager Herren og Fruen, hjælper dem af Tøjet — Hat, Stok, Boa, Parasol forsvinder paa den originaleste Maade, kastet fra Haand til Haand af Gæster og Kellnere i Forening, beskrivende i Flugten de yndefuldeste Kurver.

Det er dog kun Indledning.

Parret sætter sig, Herren banker i Bordet.

„Lad os faa Lys!“

„S'gerne, Herre!“ — og fra hver Side af Lokalet kommer de tændte Lamper hvirvlende gennem Luften og placerer sig tilsyneladende uden at nogen rører dem, nøjagtig paa de to for dem bestemte Pladser paa Bordet mellem alt Dækketøjet.

Nu kommer Suppen. Fra Anretterværelset kommer Terrinen farende i roterende Bevægelse, gribes af en adræt Kellner, der er placeret i Værelsets anden Ende, paa Skaftet af Potageskeen, hvor den snurrer rundt nogle Sekunder med Lynets Fart. Med en let og elegant Bevægelse fjærner han Laaget paa den roterende Terrin, hvis lækre Damp forraader dens bredfyldte Indhold, og lader den i en lang Bue atter havne i Hænderne paa den første Kellner. Denne holder Terrinen triumferende en Alen over Brudens velfriserede Hoved . . . taber den . . . og griber den paa Spidsen af Pegefingeren, inden nogen Ulykke sker. Derpaa glider den sagtelig ned paa Bordet, og Maaltidet begynder.

Paa denne Maade foregaar Serveringen under det pudsigste Minespil fra Deltagernes Side. Fade, Saucekander og Vinflasker farer paa Kryds og tværs gennem Rummet, uden at blot en Draabe af deres veritable Indhold spildes. Og imellem Retterne underholder Brudeparret sig under livlig Samtale ved en munter Leg med alt, hvad de kan faa mellem Hænder — Servietter, Lys, Kurve, Gafler o. s. v., uden at Maaltidet et eneste Øjeblik taber Karakteren af den virkelige *Spisning*.

Suppen kan komme.

Regnskabet gøres op.

og hver Genstand er igen paa sin Plads, som om ingen havde rørt dem. Betalingen klares i en Haandevending, Pengene flyver op af Lommen paa Hr. Rambler, forsvinder, kommer frem gennem Fruens Ærmer for efter en munter Luftsejlads at havne i Overkellnerens Haand.

Man maa dog billige, at det nygifte Par forsmaar et saa forslidt Kunststykke som til Slutning at kaste Fade og Tallerkener i Hovedet paa hinanden. Men det er et Nummer, som de nok vil tage op, naar der er gaaet et Aars Tid efter Brylluppet.

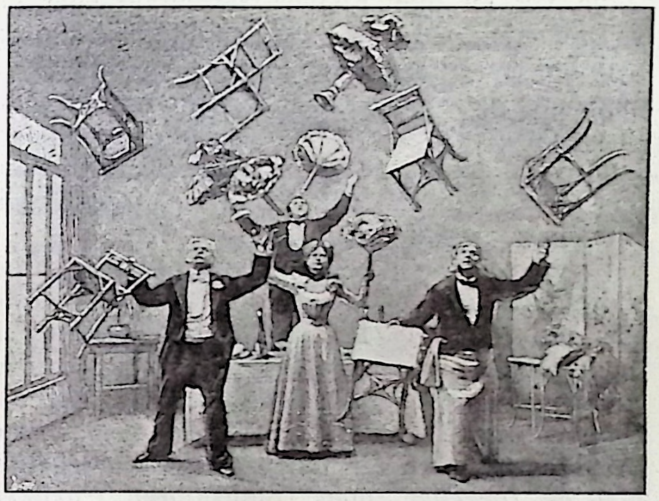
Publikum har med spændt Interesse fulgt den ejendommelige Middag, overdænger Parret med Bifald og Blomster og ønsker intet hellere end at følge de nygifte i Livets muntre Leg.

Bock.

Opgørelsen volder nogen Vanskelighed. Der er konsumeret et betydeligt Antal Flasker Vin, til hvilket Resultat Kellnerne med en Behændighed, der heller ikke hos sædvanlige Kellnere er ganske uden Sidestykker, unægtelig har bidraget deres.

Hvad er da naturligere, end at man ved at lade Flaskerne gaa fra Haand til Haand og tælle dem ser at komme til Enighed?

Endelig hæves da Bordet — for ikke at tale om Stolene og det øvrige Møblement, der i Løbet af nogle Sekunder suser gennem Rummet i Baner, der vilde gøre den mest helbefarne Astronom søsyg, og dog paa ingen Maade er mindre regelbundne og forudberegnede end Planeternes Himmelveje. Et lille, kort udtalt „Velbekomme“,

Bordet hæves.

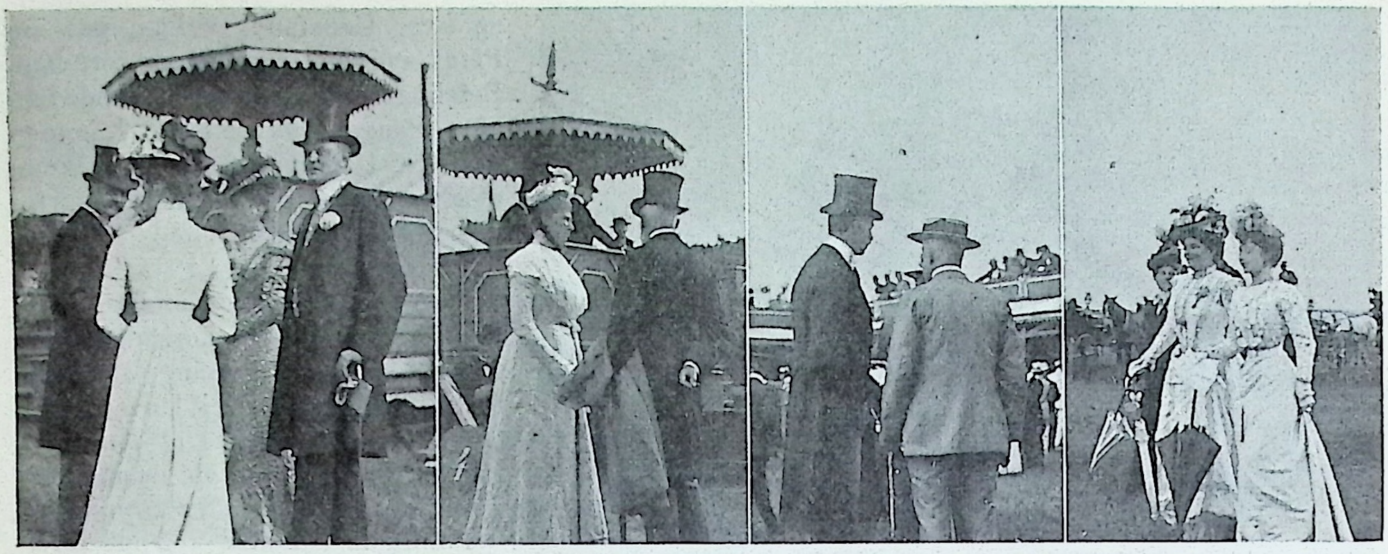
Væddeløbene ved Eremitagen.

København har haft sine to aarlige Væddeløbsdage. Den ædle Hesteavl er af den dertil indrettede Forening bleven fremmet saa meget, som den kan fremmes i Løbet af et Par Døgn, og en lille Del af Adelens og en stor Del af det meget velhavende Bourgeoisies Damer har grebet Sæsonens omtrent eneste Lejlighed til at faa deres Toiletter sagkyndig anmeldt paa Tryk.

Det er udenfor al Tvivl, at det Publikum, som ved Eremitageløbene morer sig bedst, er det, som paa de billigste Pladser ligger og flyder i Grønsværet mellem Madkurve og Ølflasker. Det betragter Løbene som en kvik lille Underholdning mellem en Bid Brød og en Snaps, og det elsker selv for en Gangs Skyld at have det mageligt, medens andre besørger Slidet. Men det finder, at der maa være Maade med alting, og det hysser harmfuldt og raaber „Føj!“ langt ind over Banen, naar det hører Ridepisken hvine ned over Hestens Side.

Straks efter forsvinder baade Hest og Rytter i en Støvsky, og det jævne Folks Interesse for Resten af Løbet forsvinder i samme Støvsky, og det synker tilbage paa Grønsværet og gør sig det bekvemt og undres over, at saa mange Damer og Herrer ovre paa den solbeskinnede og nøgne Sadleplads gider gaa om og lade sig gennemstege i stram Puds.

Det er i Virkeligheden heller ingen ublandet Nydelse at være i stram Puds paa Eremitagesletten en Dag, hvor Solen brænder og der ikke er en svalende Sky paa Himlen. Der findes tilmed ikke en Stol, paa hvilken man kan hvile,

Sadlepladsgrupper.
(Fra venstre til højre ses: Kronprinsen og den Holmbladske Familie, — Kronprinsessen, — Prins Christian — og Prinsesse Maud.)

undtagen i Restaurationen, hvor Traditionen kræver, at man kun opholder sig for at drikke Champagne. Og en hvid Flonels-Herredragt eller en lys Damekjole egner sig ikke til direkte Berøring med Jorden. Altsaa staar man op og fordamper langsomt, og medens man fordamper, ser man nu og da et Par Heste, der ogsaa synes at fordampe, galoppere forbi og hører den Mumlen, som er det livligste Udtryk for Sadleplads-Publikum'ets sportslige Interesserthed.

Er man en Smule sløv overfor Sporten, er der andre Interesser, som gør sig saa meget desto stærkere gældende. Der spilles med Passion paa Sadlepladsen, hvis egentlige Centrum hverken er Stalden, hvori Fuldblodet holdes beredt, eller det Omklædnings-Træskur, hvori en meget tynd Bræddevæg markerer Grænsen mellem *Gentlemen* og *Jockeyer*, men Totalisatoren, i hvilken saa mange smaa Forhaabninger før hvert Løb spaserer ind og nogle Minutter efter vender knækkede og tilintetgjorte tilbage i Følge med enkelte store Overraskelser. Det er ikke paa Banen, men foran Totalisatorens Tavler, at de egentlige spændende Opløbskampe finde Sted. Og det er hyppigt paa Totalisatoren, at Dagens endelige Afslutning beror, forsaavidt som det ofte er dens højere eller lavere *Odds*, der bestemmer en Væddeløbsaftens Program og Diner'ens Omfang.

Hvis man, inden Fordampningen er for vidt fremskreden, vil gaa en Runde paa Sadlepladsen, møder man hist og her ved Siden af Spillernes Iver Fænomener, som er lidet beslægtet med den, men som ogsaa paatvinger sig Opmærksomheden.

Der er blandt Sadlepladsens Damer adskillige, som ikke netop tilhører Hofkredsene og som med Begærlighed benytter sig af den nemme Adgang, de i Øjeblikket har, til at komme den kongelige

Sadlepladsgrupper.
(Fra venstre til højre: Dr. Gamél med Prinsesse Dagmar, Cirkusdirektøren med Frue, Sejrherren Cand. Scavenius og Grev Bonde til Hest.)

Familie paa endnu nærmere Hold, end i det kgl. Teater Balkonlogernes og den kongelige Loges Naboskab tillader. De føle det, som var de i Selskab med Kronprinsen og Kronprinsessen og de kronprinselige Børn, og de véd, at de endog har en Chance for at komme paa Fotografi sammen med Prins *Gustav*, hvis de er heldige. Thi det vrimler med Amatørfotografer, og man smutter nemt med ind paa en Plade.

Og skulde det ikke lykkes med Prins Gustav, kan det maaske lykkes med en eller anden af de solbrændte Officerer, naar de rider ud til Vagten eller naar de gaar nedad Dommertribunens Trappe med Ærespræmien i Haanden og smiler stolt til de lykønskende Kammerater, eller naar de sidder i Verandaen til Restavrationen og lade Pommerypropperne springe paa Regimentets Held og Hæder.

Men skulde man ikke en Gang være saa heldig, er der endda tilbage baade Væddeløbskomitéens Formand, Grev *Danneskjold-Samsøe*, og Kammerherre *Otto Scavenius* og de svenske Gentlemen-Ryttere med de prøjsiske Mustacher og den svulmende Silkebluse eller en lille Jockey med stor Kasket og stor Næse og stor Hage og store Kæbeben og over hele sin Person Præget af *Turf*'ens Sport fra Top til Taa.

Har man set, hvad man vilde, og opnaaet, hvad man ønskede inde paa selve Sadlepladsen, bør man mellem Vognrækkerne smutte ud i Terrænet, hvor Hestene røres efter Løbet, og hvor Veterinærskolens Ambulancevogn holder som et stadigt Memento.

Derude ligger Forhindringerne, den irske Vold, Kobbelrecket, det engelske Spring, og derude er det, at der paa en festlig Væddeløbsdag pludselig ligesom glider en Sky for Solen.

En Hest styrter og bliver liggende. Dens bristende Blik samler i et sidste Nu hele den store Slette, det grønne Græs, den blaa Himmel og de mange Mennesker, som nysgerrige strømmer til.

Saa sender et Pistolskud den ind i Døden, medens Væddeløbsklokken muntert og støjende kalder til ny Start.

C. Hjorth-Clausen.

* *
*

Det vilde uden Tvivl interessere en Mængde Læsere at faa en virkelig sagkyndig Vejledning i de utallige Toilettefinesser, der aabenbarer sig ved Væddeløbene, ledsaget af et fuldstændigt Katalog over de Tilstedeværendes større Bedrifter og smaa private Svagheder. Vi maa imidlertid erkende vor Underlegenhed i Konkurrencen paa dette Omraade og kan kun overlade Læseren med vort rige Billedstof som Støttepunkt selv at foretage det fornødne i saa Henseende.

Af ganske tilsvarende Grunde har vi blandt det foreliggende fotografiske Materiale med Forkærlighed udsøgt os det, hvis Figurer paa Forhaand maa betragtes som Folkets Eje.

Man kan maaske bebrejde os, at vore Væddeløbsbilleder mest bevæge sig til Fods, men vor Fotograf har ikke været bedre end Størsteparten af Publikum, der snart interesserer sig mere for Væddeløbspladsens Mennesker end for dens Dyr. Endelig havde han bestemt sig til at tage Kammerherre Scavenius til Hest, men han paastaar, at det ikke er hans Skyld, at der ingenting kom paa Pladen.

Øjebliksbilleder fra min Soldatertid.

Kanonfører.

I.

Enhver, der har været Soldat, erindrer sikkert tydeligt den Dag, han mødte, og den Dag han hjemsendtes. Den Dag han mødte var maaske Ryggen lidt bøjet, Skuldrene lidt hængende, Nakken lidt duvende og Knæene krogede, medens Sindet var opfyldt af Nysgerrighed og Ængstelse over det ny, han gik imøde; — og den Dag han hjemsendtes, gik der ud af Kasernens Port en rank, hærdet og solbrændt Skikkelse, der strøg Hatten flot af til Farvel og sprang i Vejret af Glæde ved Tanken om, at nu var han fri, havde Nattegn saa længe han vilde og imorgen kunde han sove, indtil han selv fandt for godt at staa op.

Længere end til imorgen gaar ikke Tankerne den første Dag. Men den næste, naar Frihedsrusen er udsovet, saa kommer det civile Liv med dets Tusinder af Krav. Dets Pligter ere talrige. Krav følger paa Krav, og Ansvar dynger sig paa Ansvar. Forretning, Familje, Husstand, Politik — og Kampen for Tilværelsen er i fuld Gang.

Imedens gaar Tiden.

En skønne Dag falder en Haand paa ens Skulder; man drejer sig arrigt for i samme Øjeblik at være lutter Smil.

„God Dag! Kan Du huske mig endnu, Du gamle Fyr, fra den Gang vi bar Kongens Tøj.“

„Hvad for noget, 55, er det Dig! Du er blevet noget svær siden sidst — — — Kom med hjem og se, hvorledes jeg har det.“

Og efter Middagen sidder man indhyllet i Cigarrøgen og frisker ved Kaffen og Cognaken de gamle Dage op fra ens Soldatertid.

„Om jeg husker „68“. Ham, Tømmersvenden, der havde rejst Verden rundt paa „Provisjonen“, som han sagde. Ja, — og „Asnæs“ med Fyrtaarnet, som vi kaldte ham paa Grund af hans røde Næse. Og ikke at forglemme „Lukas“. — Ja, ham maa Du kunne huske. Det var jo enhver bekendt, at han altid søgte at faa Indflydelse paa os andre ved sine Prædikener og navnlig ved Anvendelse af Lukas. Han var jo langt fra fremragende i Geleddet, og husker Du saa ikke, at Sergent Hansen en Dag raabte til ham: „Nu er „90“ bag efter igen. Jeg skriver det, Fanden ta' mig, til Lukas!“ — Men „87“ var dog den værste i hele Banden. Det var jo ham, der en Gang før en Times Ekstraøvelse sagde til Underkorporalen, hvis civile Stilling var noget i Skræderfaget: „Husk nu paa, lille Skræder, at det inte er Synaale, Du leger med her!“

„Hør, hvad blev der egentlig af „87“?“

„Aah, han blev jo straffet, uafbrudt. Den sidste Ballade, han lavede, havde til Følge, at han dømtes til Fjernelse fra Afdelingen og Tjeneste i Fredericia. Det var jo et haardt Stød for ham at forlade sit elskede København med alle dets dejlige smaa Beværtninger, hvor han svælgede i smaa Sorte. Han holdt sig dog noget i Skindet derovre, og da han ved Hjemsendelsen fremstilledes for Obersten, fandt denne derfor Anledning til at sige til ham:

„Det glæder mig, at De har forbedret Dem, siden De er kommet til Fredericia. I den forløbne Tid har der jo ikke været noget særlig i Vejen med Dem.“

Hvortil „87“ skal have svaret:

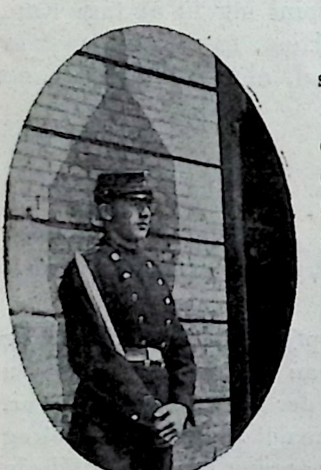
„Ja vel, Hr. Oberst! Men hva' ska' man osse lave i saadan en lille Landsby!“

„Naa, tag Dit Glas og lad os klinke sammen i Erindringerne om vort Soldaterliv. Det var tit en drøj Tid, men tillige en rask og fornøjelig Tid. Jeg vil sige om den Tid, da jeg var Soldat, det samme, som jeg saa ofte har hørt andre sige: Det var alligevel den bedste Tid i mit Liv! Og hvorfor? Fordi man var ung, fri for mange Sorger og Bekymringer. Fordi man fik Musklerne i Orden, Nervesystemet styrket og blev velsignet med en Appetit, der satte Smag paa de ofte tarvelige Skorper til en Grad, som ikke de bedste Bittere senere har formaaet. Skaal!“

„Ah! Den kradser Du — god Cognak — Den kalder Minderne frem.“

* * *

II.

Paa Post.

Foran Kasernens Port staar Skildvagten.

Solen bager ham, naar det er Sommer. Kulden bider ham, naar det er Vinter. Stenene i Muren har han talt tyve Gange. De indridsede Navne i Skilderhuset, har han opgivet at tyde. Han har set paa Uhret hvert femte Minut. Undertiden gabet o. s. v. — Og saa videre. — Ked af at staa, gaar han. Det vil sige kun et bestemt Stykke til hver Side — op og ned og ned og op. Saa staar han maaske lidt igen.

Det er Middagstiden. Blaa Himmel — varm Luft; bagende varm med Flimmer og Strømning oppe i Ætheren. Solen lige over Hovedet, saa Skyggen af Skilderhuset staar skarpt paa Muren. Et ophedet Fortov under Fødderne, en støvgraa Grusvej til Siderne og for Næsen et højt, kedeligt Plankeværk. Iført en lun, tilknappet Frakke, paa Hovedet en solid, tung Hue. Stramt Bælte om Livet.

Skildvagten sveder.

Rundt omkring pippe Spurvene. Dette søvnige, ensformige, dumme Spurvepip. Uafbrudt. Pip-pip-p-i-p! Imellem summer Fluerne, nu og da brummer Bien og rundt omkring fra Græstotterne skingrer Græshoppen.

Fra Byen bruser det uafbrudt. Lydbølge paa Lydbølge. Forskelligartede Skrald fra Gaderne, Drøn fra Broerne, Sus fra Fabrikerne, Klirren fra Sporvognene

De retfærdiges Søvn.

— alt forenende sig i en monoton, vedholdende Larm. — Det er for meget for en søvnig Skildvagt.

Han læner sig lidt op ad Muren. Nikker med Hovedet, plirrer med Øjenlaagene og ser i Drømme et dejligt Syn: Et herligt Leje!

Efter et Par Sekunders Forløb farer han pludselig sammen. Retter sig rask i Vejret og slaar sig med højre Haand et forsvarligt Dask over Nakken.

„Av, for Fanden! Der stak et Myg!"

* * *

Over Grøften.

III.

Feltartilleriets Menige er dels Konstabler og dels Trænkonstabler. Det er Trænkonstablerne, der have med Hestene at gøre. Til denne Tjeneste udtages kraftigt, højt, velbygget Mandskab, der er vant til at omgaas Heste. De uddannes til at bruge en Ryttersabel og til at passe, ride og føre de Heste, med hvilke Kanonerne ere forspændte.

Klokken syv om Morgenen rykkes der ud paa Amagerfælled, som lidt efter lidt fyldes med Kanoner. Der kommanderes her, og der kommanderes der. Raab paa Raab bølger med Vinden hen over Græsset! I Skridt, Trav eller susende Galop farer Batteri paa Batteri af Sted. Der holdes Øvelse i Kørsel, i at passere Grøfter og Gærder og i Betjening af Kanonen. En meget gavnlig og tillige underholdende Øvelse, der bringer en livlig Kappestrid frem mellem Folkene, er Øvelsen i Ud- og Indspænding af Heste.

Der køres frem i hurtig Gangart. Pludselig raaber saa den Ledende, at den eller de Heste ere blevne skudte — det vil sige: skal fjernes af Spændet. Kanonen gør holdt; Hestene fraspændes hurtigst mulig, haves andre ved Haanden, indspændes disse, ellers fortsætter Kanonen sin Vej med de resterende.

Kanonen trækkes af seks Heste, som føres parvis af en Trænkonstabel, der rider paa den venstre, Sadelhesten. Men man behøver ikke alle tre Ryttere for at kunne køre med Kanoner; thi efterhaanden bliver Hestene saa routinerede og fuldt ud fortrolige med Kommandoordenes Betydning, at de med Lethed foretager de fleste Evolutioner, naar blot en Rytter fører Forløberne.

Lidt Uheld sker der jo gerne. En Finger kommer i Klemme, en Hest sparker, en Kanon vælter, eller en Mand kastes af. Da bliver den ulykkelige pakket ind, som havde han været i intimeste Berøring med en rigtig Dum-Dum.

Tollerist.

Det manglede bare.

„Næ, nu har jeg sat paa Torret
og handlet fra femoghalvfjerds,
men aldrig endnu har nogen gjort
med gamle Lotte Kommers.

Saa jeg sku' futtegraferes
og trykkes i en Avis —
ja sikke dog nogle tyvebrændte
Gavstrikker der ka' gi'es!

Og hver en elendig Pranger
fra Øster- til Vesterbro
sku' ha' over Lotte et billigt Grin —
se, det ku' du li'e, vil jeg tro.

Ja, kom Du bare med Kassen
og lav dine Grejer til —
man kommer s'gu dog med Lotte, min Ven,
ej længer end Lotte vil.“

Saa gemte hun Ho'det, den gamle,
som Strudsen — vis i sin Sag —
men Lotte blev nu alligevel
sat ind i „Hver 8. Dag“.

Karsten Colding.

Mordet paa Kong Umberto.

Kong Umberto og Dronning Margherita.

Anarkisterne var ved at blive glemte, og den belgiske Sipido havde endog kastet et latterligt Skær over deres Virksomhed. *Angelo Bressi* har sørget for at udviske dette sidste Indtryk. De tre Revolverskud i Turin, hvoraf det ene ramte Italiens ridderlige Konge i Hjertet, vil igen vække Rædslerne Europa over, Fyrster og Statsmænd vil maaske sammenkalde nye Kongresser for at drøfte eventuelle Midler mod den anarkistiske Samfundspest, mod hvilken endnu intet Serum er fundet. Og lidt efter lidt vil Paniken tabe sig og Tryghedsdøsen igen sænke sig over Folkene — til nye Skud eller nye Dolkestød vækker dem.

Hvorfor Ofret denne Gang netop skulde være ham — ja hvem kan ransage de Folks Tanker og Motiver, som nu en Gang har stillet sig den desperate Opgave at ville hjemsøge hele Slægtens Synder paa Enkeltmand.

Kong Umberto, Søn af Victor Emanuel II, er født 14. Marts 1844. Han tog personlig og modig Del i de store italienske Felttog i 1859 og 1866 og udmærkede sig navnlig det sidstnævnte Aar i Kampen ved Villafranca. Ligeledes var han med 1870, da Rigets Enhed fuldbyrdedes, og 9. Januar 1878 besteg han Thronen.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Stor Deltagelse har Murermester *Carl Kruses* Død vakt i mange Kredse. I en Række Aar har han været en af de ledende Mænd for Hovedstadens Haandværkerstand. Hans praktiske og sunde Blik formaaede ofte at virke mæglende mellem Arbejdsgiverne og Arbejderstanden, og det var derfor intet Under, at han var valgt ind i mange repræsentative Stillinger. I Bestyrelsen for Arbejdsgiverforeningen, i Kontrolkommitéen for Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, i Murerlavets Bestyrelse, i Kommunalbestyrelsen paa Frederiksberg, alle Vegne indtog han en meget fremragende Plads. Som født Sønderjyde, var han naturlig blandt de Mænd, der arbejdede for den sønderjydske Sag. Med stor Uegennytte og fuld af Tro paa og Begejstring for denne Sag, var han til enhver Tid rede til at ofre den baade Tid og Kræfter, hvad han som Formand for sønderjydsk Samfund fik rig Lejlighed til at lægge for Dagen. Som ungt Menneske var han selv Deltager i Kampen for Fædrelandet. Den afdøde blev for nogle Aar siden dekoreret med Ridderkorset.

Murermester Kruse.

Vi have tidligere haft Lejlighed til at biografere Agent *C. A. Quade*, Maribo, i „Kendte Navne", og vi skulle da nu ved hans Død blot fremhæve, at den Forretning, som han begyndte i 25-Aars Alderen, og paa hvilken der nu er dannet et Aktieselskab, Skridt for Skridt arbejdede sig op til at blive blandt de største Købmandsforretninger i Provinsen. Quades Dygtighed og Soliditet skaffede ham mange Tillidshverv mellem Hænder, og længe vil man i Maribo mindes hans rige og frugtbare Virksomhed.

Agent Quade.

Jubilæum.

Skoleinspektør *V. F. Hassager*, som siden 1863 har været ansat i Kommuneskolens Tjeneste, kunde den 1ste August fejre sit 25 Aars Jubilæum som Skoleinspektør. Ved Siden af sin Skolegerning har Inspektør H. i en sjælden Grad viet

sine Kræfter til filantropiske Foretagender for Lærerstanden. Saaledes er der ved hans Initiativ stiftet en Byggeforening paa Blegdamsvej for Lærere og Lærerinder med Fribolig for Enker. Endvidere er han Formand i Lærerforeninger, Sygekasser og Begravelseskasser. Inden for hele Lærerstanden har Jubilaren vundet sig den største Anseelse.

Skoleinspektør Hassager.

Godsekspeditør, Løjtnant *J. A Jensen* ved Statsbanegaarden i Odense, kunde 1. Aug. fejre sit 25-aarige Jubilæum som Embedsmand ved de danske Statsbaner.

Johannes Antoni Jensen er født i Sønderjylland den 18. Marts 1851. J. gjorde Tjeneste som Løjtnant i 3 Aar, ansattes 1875 ved Statsbanerne og blev 1894 Godsekspeditør i Odense. Denne Post har lagt stærkt Beslag paa hans Arbejdsevne og Flid, og ved Elskværdighed og Imødekommenhed har han vundet sig mange Venner blandt det store Publikum, som hans Stilling bringer ham i Forbindelse med.

Godsekspeditør Jensen.

Samtidig med, at man d. 25. Juli i Aar rundt om i Landet fejrer 50 Aarsdagen for det mindeværdige Istedslag, var der en Del gamle Veteraner, der kunde højtideligholde deres 50 Aars Jubilæum som Dannebrogsmænd, idet deres tapre Forhold paa denne Dag gav Anledning til Udnævnelsen.

Vejer og Maaler Lyngbye.

Blandt disse Veteraner er kongl. Vejer og Maaler *J. A. Lyngbye* i Grenaa. Han var i mange Aar et virksomt og dygtigt Byraadsmedlem, beklæder endnu Stillingen som Fattigforstander og har været Formand for Grenaa-Afdelingen af Selskabet „De danske Vaabenbrødre“ lige siden Afdelingens Stiftelse.

For nogle Aar siden dekoreredes han med Fortjenstmedaillen i Sølv.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

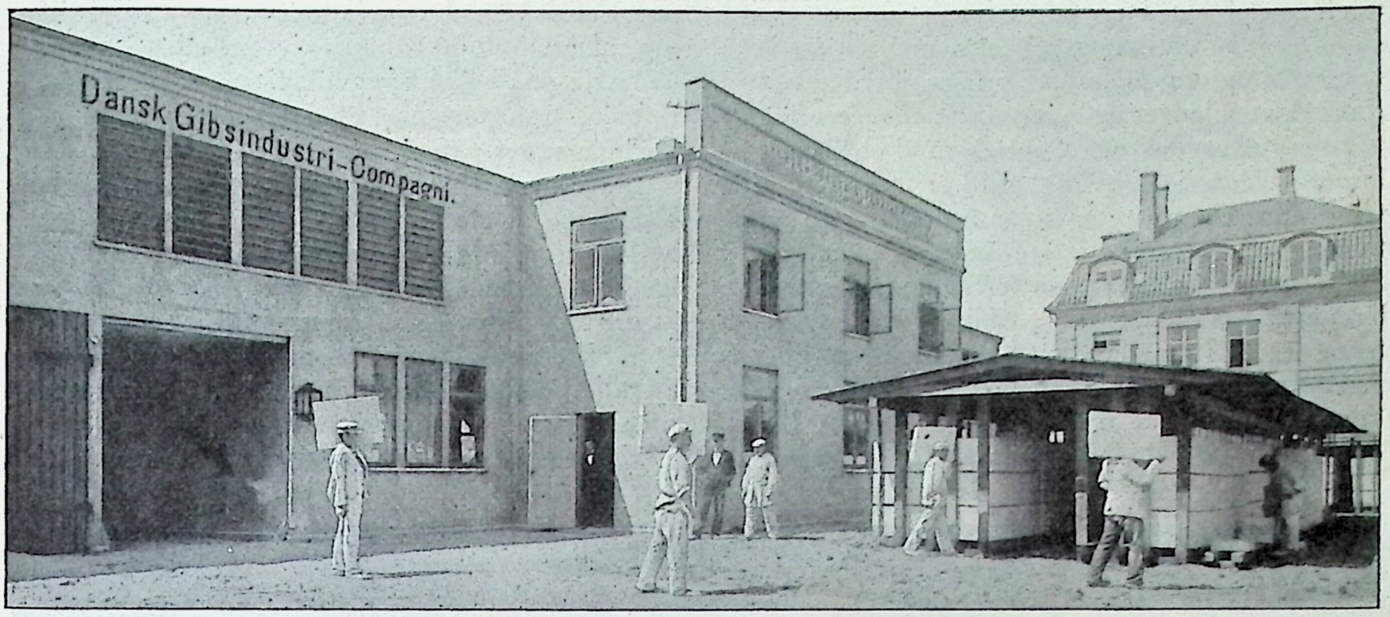
„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

„Hver 8. Dag“s Roman-Bibliotek.

Fra 1. August har Hr. Johannes Magnussen overtaget Redaktionen af „Hver 8. Dags Roman-Bibliotek“. „Iltog Nr. 13“, som snart er løben til Ende i Roman Biblioteket, ledsages fra idag af Begyndelsen til den franske Forfatter Emile Richebourg's dybt gribende Romanskildring: „TO MØDRE“. Samtidig har vi efter Overvejelse bestemt os til at efterkomme et Ønske, som vore Abonnenter længe har næret — vi vil fremtidig bringe to sideløbende Romaner i Stedet for en enkelt. Vi opnaar derved at føre vore Læsere ind i to vidtforskellige Verdener, at gøre Heftets Indhold endnu mere broget, hvad Sceneri og Figurgalleri angaar.

Saasnart „Iltog Nr. 13“ er sluttet, vil den blive afløst af Romanen: „DEN UINDTAGELIGE STAD“ af Max Pemberton, som skrev „Spionen fra Kronstadt“, et Navn, som blot behøver at nævnes for at den vidunderlige Bogs Handling paany træder lyslevende frem i Læserens Minde.

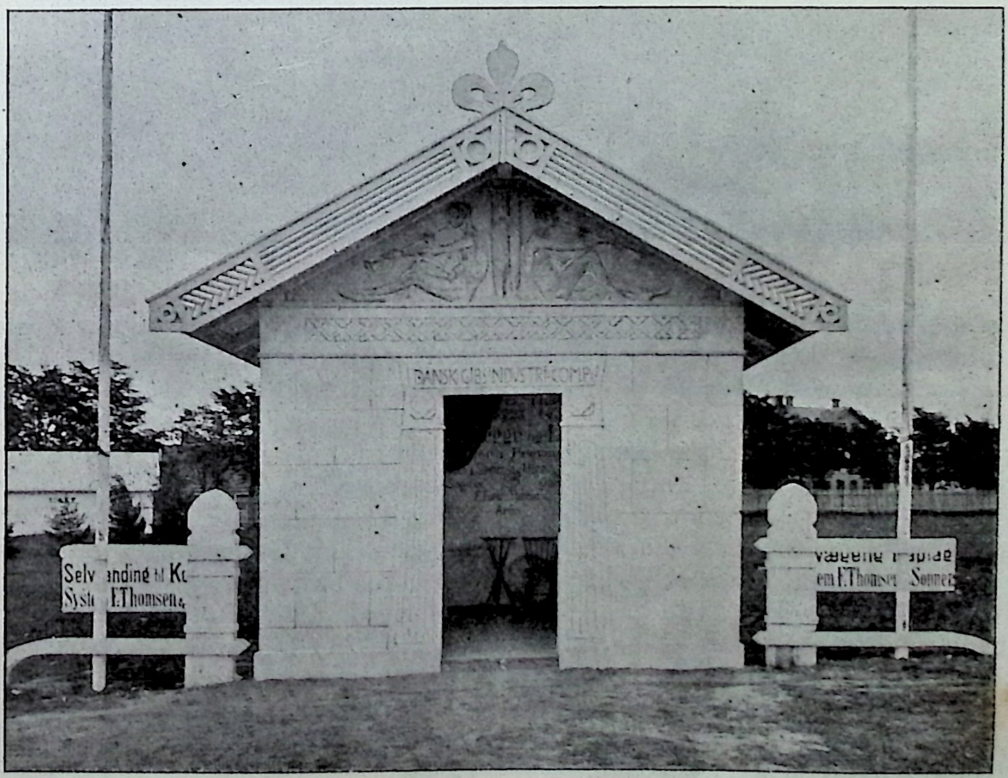

Dansk Gibs-Industri-Kompagni's Fabrik, Mariendalsvej 23.

Ildfaste Vægge.

Ude paa Mariendalsvej Nr. 23 i det derværende nyopvoksede Fabrikskvarter, ligger blandt andre ogsaa den paa hosstaaende Billede gengivne Fabrik, som fortjener at fremhæves, ikke alene fordi den fra en ringe Begyndelse er naaet til at indtage en ret betydelig Stilling, med Filialer i vore største Provinsbyer, og derved har afgivet et nyt Bevis paa, hvad dansk Forretningstalent og Opfindsomhed forstaar at frembringe paa det praktiske Livs Omraade, men ogsaa fordi dens Fabrikata kan gøre Fordring paa alles Opmærksomhed. Fabrikens Firmanavn er „*Dansk Gibs-Industri-Kompagni*" og det fremstillede Fabrikata er „*brandfri Gibsvægge*". Den blev startet af en enkelt Mand, men efter at Produktets forskellige fremragende gode Egenskaber vare blevne godtgjorte, saavel ved foretagne Prøver som ved dets Anvendelse i Bygninger, er Gibsvæggenes Fremstilling og Opstilling nu overgaaet til et Aktieselskab, bestaaende af herværende større Arkitekter og Murmestre.

Gibsvæggene bestaar af Gibs iblandet forskellige andre Bestanddele, som bevirker, at Gibsen opnaar hidtil ukendte, for saadan Benyttelse særlig heldige Egenskaber, og deres Bestemmelse er at skulle erstatte dobbelt Bræddeskillerum med Puds, $^1/_2$ Stens Muren samt Rabitz- og Moniervægge. Foretager man her en Sammenligning, vil alt falde ud til Fordel for Gibsvæggen. — De dobbelte Bræddeskillerums Fremstilling fordrer forskellige Fags Medvirkning, idet Brædderne opstilles af Tømreren, medens Beklædning med Rør og Pudsning

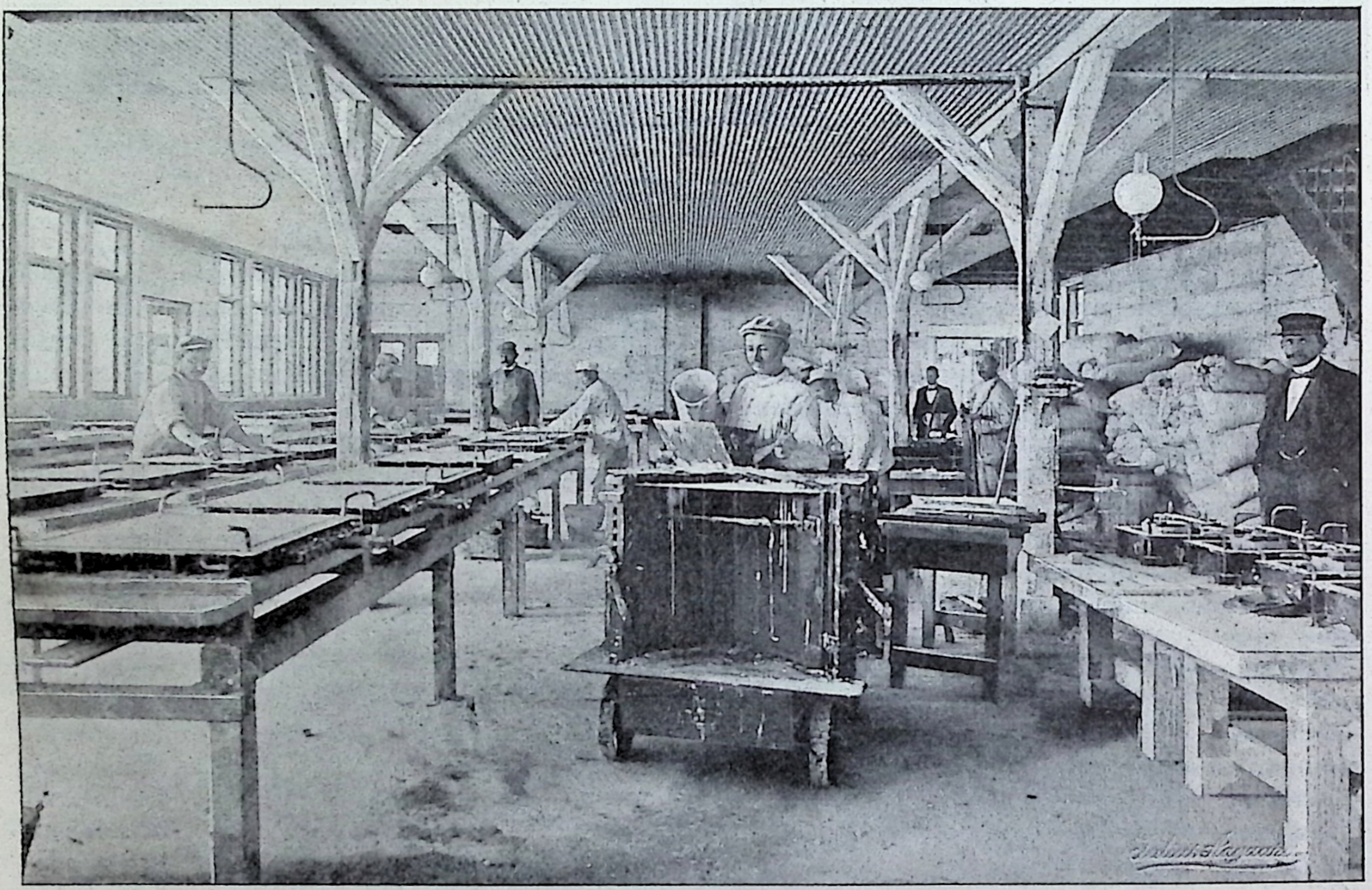

En Bygning med ildfaste Vægge paa Landmandsforsamlingen i Odense.

foretages af Mureren. Disse Skillerum ere jo ret stive og tage ikke megen Plads, men de ere ikke brandfrie og kunne følgelig ikke anvendes ved Kakkelovnspladser og lignende Steder, hvorfor de her maa afbrydes og tilsættes med et Stykke af brandfrit Materiale, hvilket altid er forbundet med forskellige Ulemper og giver Anledning til fremtidige vedvarende Reparationer. Denne Slags Skillerum er det saaledes forholdsvis omstændeligt at faa opstillede. — $^1/_2$ Stens Muren er brandfri og let at fremstille, men den skal dog pudses paa begge Sider, forinden den er færdig, og saa kommer hertil, at den tager ikke ringe Plads, og at man ikke heller er stillet frit i Valget af paa Fabrikken, der er indrettet paa en Fabrikation af ca. 500,000 Plader aarlig, eller i særlige Tilfælde paa selve Byggepladsen paa dertil indrettede, transportable Plademaskiner af dansk Opfindelse og patenteret over hele Verden.

Pladerne ere forsynede med False og Kanaler. Kanalerne udstøbes tildels med Gibs, saaledes at Pladerne i den færdige Væg indgaa en inderlig Forbindelse. Yderligere kan, hvor stor Styrke fordres og hvor Skillerummets Længde bliver stor, Væggene forsynes med gennemgaaende Jærnbespænding baade i lodret og skraa Retning.

Fordelene ved Anvendelsen af disse Gibs-

Et af Fabrikslokalerne.

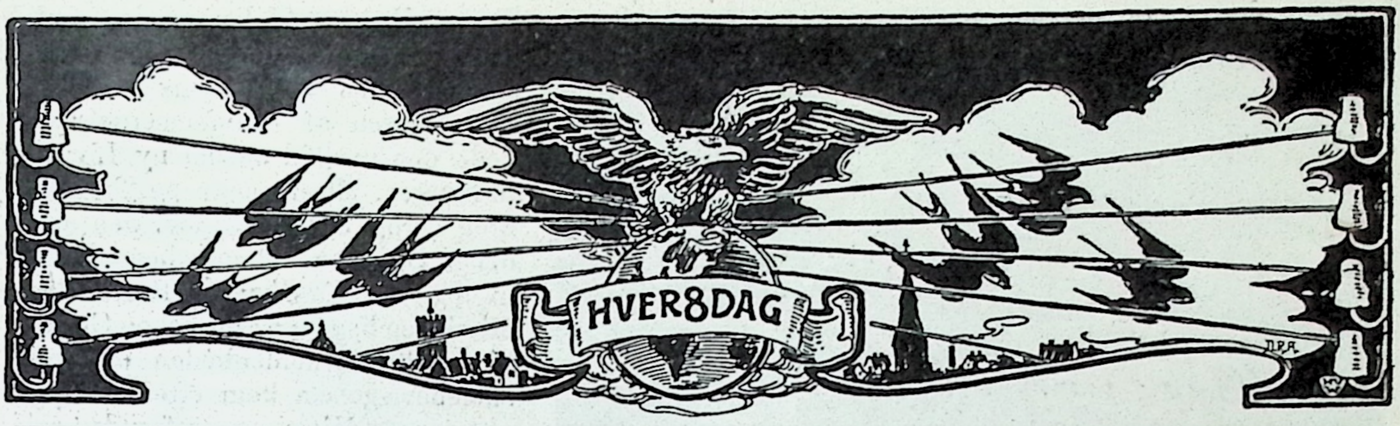
dens Plads, da den fordrer Mur under sig gennem hele Bygningen. — Begge Slags Skillerum skulle desuden staa i længere Tid for at tørre.

Gibsvæggene derimod ere brandfri og kunne saaledes anvendes overalt, de tage kun lille Plads, lade sig hurtigt opstille, kunne, som Følge af, at de ere tørre, straks efter Opstilling behandles saavel af Maler som Tapetserer, de frembyder en glat, blank, ensartet Vægflade, som uden Spartling straks kan males, de behøver ingen Understøttelse, idet de ere selvbærende, de ere daarlige Varmeledere og lyddæmpende i højere Grad end de andre omtalte ældre Skillerum, og de ere paa Grund af deres Beskaffenhed uovertrufne i hygieinisk Henseende.

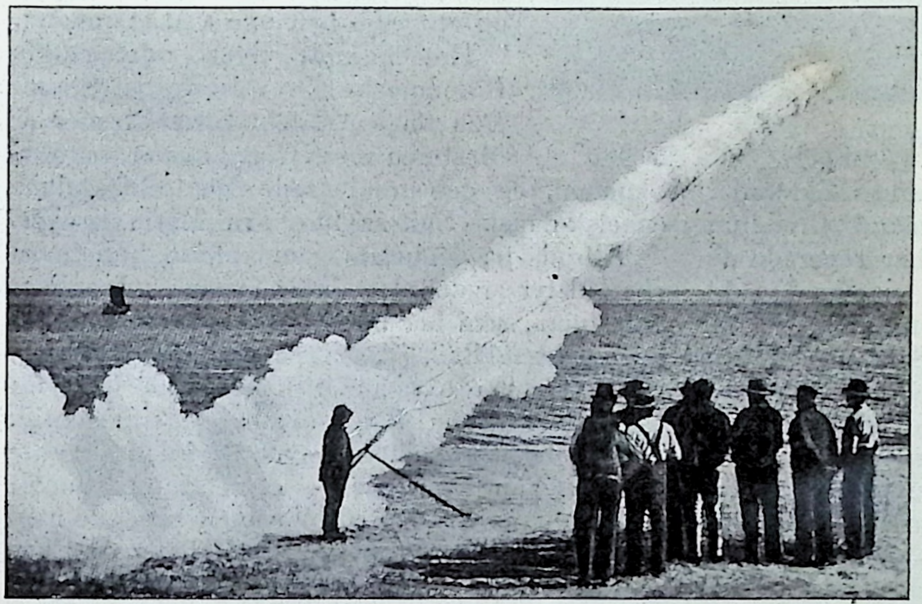
De fremstilles af Gibsplader, som enten laves vægge er, trods deres endnu korte Eksistens, hurtigere end man turde vente, blevne erkendte af saavel Arkitekter og Bygningsentreprenører som Bygherrer, idet de allerede ere blevne og bliver anvendte i mange af vore største Byggeforetagender.

Paa Landmandsforsamlingen i Odense, hvor der var opført 3 Huse med dette Materiale, blev Produktet hædret med højeste Udmærkelse.

Men ikke alene har Fabrikatet vundet Anerkendelse her hjemme, det har ogsaa trængt igennem overalt i Udlandet; her skal blot nævnes, at der nylig i Moskva er dannet et Aktieselskab paa 600,000 Kr. til Udnyttelse af disse Vægge.

Nr. 46. Aargang 1899—1900. Søndagen den 12. August. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

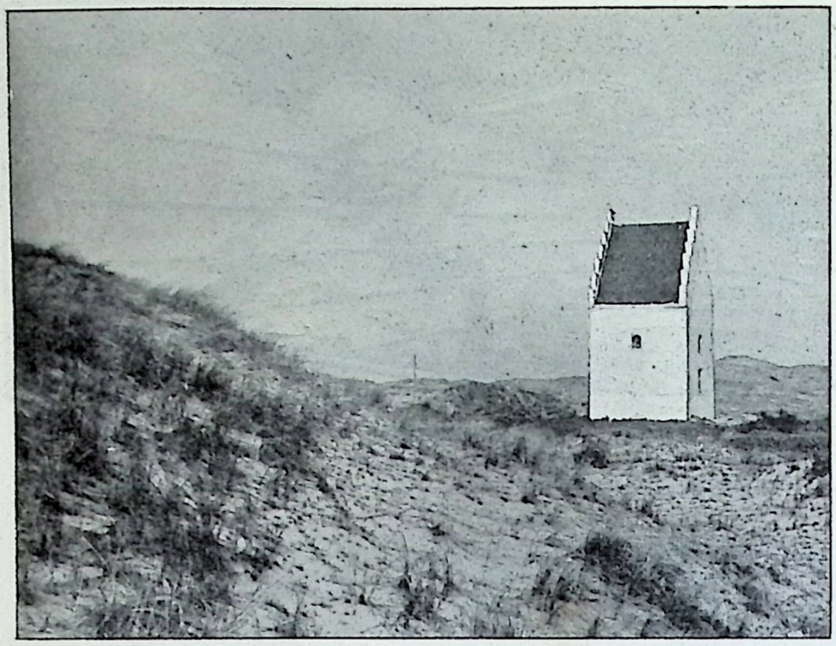

Redningsraketten sendes til Vejrs.

Danmarks Nordkap.

Det var Holger Drachmann, der „opdagede“ Skagen. I Halvfjerdsernes Begyndelse drog den farende Digter for første Gang op til Danmarks Nordkap og fandt dér et ensomt Tilflugtssted, et „Forsvindingspunkt“, som han selv kaldte det, langt borte fra den Verden, med hvis Konveniens han var kommen i Krig.

Og Drachmann skrev om Skagen, om den mærkeligt formede Odde, „Grenen“, mellem de to brydende Have, om Livet i de aabne Baade og de smaa Hytter, om Strandinger og Ulykker, om Storm og om Stille, og snart fik Vognmændene i Frederikshavn godt at bestille i Sommermaanederne med at køre Gæster de fem møjsommelige Mil gennem Sand og Lyng op til Skagens By. Først kom Malerne. Viggo Johansen og Karl Madsen var de første, derefter mødte Michael Ancher og Krøyer, og gennem Firserne blev den isolerede Egn Samlingsstedet for en hel skandinavisk, ja, næsten international Kunstnerkreds, hvis moderne Kunstteorier og brede Penselstrøg var Datidens radikaleste og derfor en Pestilens for Akademiets konservative Professorer.

Over Skagens Sand. — Fotografen, som vandrer i Kunstnernes Fodspor.

Kirken i Skagens Klitter.

Skagen-Hus. — Af disse gode, gamle Huse findes der snart ikke flere paa Skagen. Med Jærnbanens Anlæg i Begyndelsen af Halvfemserne rykkede den ny Tid og det ny Liv op til Skagen. Missionæren og Turisten drog derop Side om Side, den aandelige Strid og det mondæne Badeliv tog samtidig Skagen i Besiddelse. Missionen byggede Bedesal og Gæstehjem, Totalafholdenheden og Højskolebevægelsen kom efter og byggede ogsaa Hjem, og desforuden rejste der sig paa Skagen ikke mindre end tre rummelige Hoteller — et ved Banegaarden, et andet midt i Byen og et tredje helt ude ved „Grenen".

Hotellet midt i Byen er den gamle Brøndumske Kro i ombygget Stand. Den unge Arkitekt Ulrik Plesner er Mesteren for Nybygningens stilfulde Skønhed, og den grønbejsede Monterings fikse engelsk-danske Snit skyldes Fru Maria Krøyer.

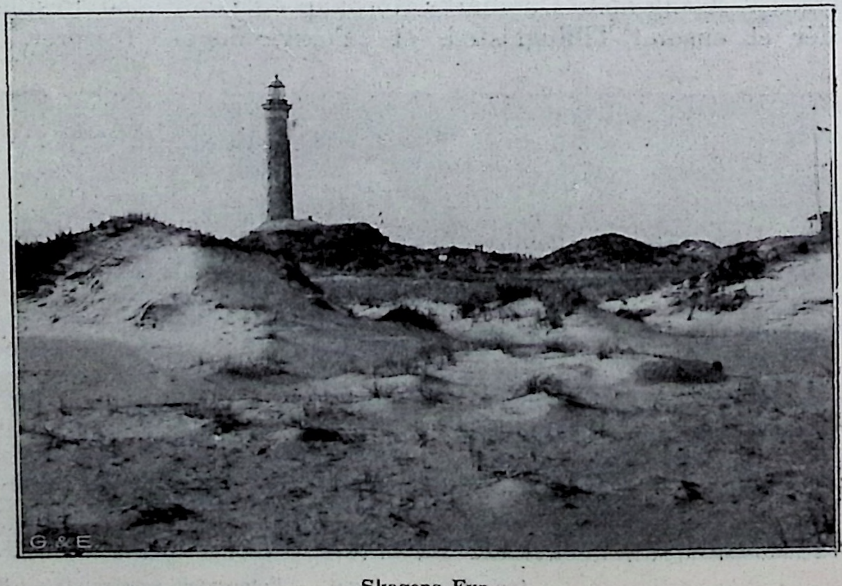
Tiltrods for Hotellets gennemførte kunstneriske Udstyr er det dog ikke længer væsenligst Kunstnere, som her har til Huse. Jærnbanen og det moderne Badeliv, Missionen og Totalafholdenheden har skræmmet Kunstnerne bort fra Skagen — i hvert Fald i den egenlige Sæsontid. Men Hotellet er fyldt alligevel. Og i den berømte Spisesal kan Gæsterne — et ret internationalt Selskab forøvrigt — finde Væggene prydede med et enestaaende Portrætgalleri af Firsernes Skagen-Kunstnere og talrige Prøver paa deres friske, naturinspirerede Kunst — en kostelig Skat, hvortil der ikke Landet over eksisterer Mage, og som her i Bindesbøllsk Ornament-Indfatning tager sig dobbelt interessant ud.

Alene Drachmann er ikke portrætteret, og heller ikke findes der af ham nogen malet Studie fra

Skagen var i disse Aar Malernes Eldorado. Hos gamle Købmand og Kromand Brøndum holdt Kunstnerne til Huse, og her regerede de med uindskrænket Magt og fik rigelig Tid til baade et godt Dagsarbejde og en munter Natterangel. Undertiden forlagde de Solderiet til den gamle Have lige over for Kroen, og over dens lave Plankeværk knaldede Champagnepropperne det forbavsede og til Tider indignerede Skagens Borgerskab imøde, ledsaget af dundrende Hurraraab, der gjorde al Nattesøvn umulig i vid Omkreds og i høj Grad satte den stedlige elskværdige Øvrigheds Taalmodighed paa Prøve.

Den gamle Haves krogryggede Trævaaning ligger endnu gemt bag Plankeværket. Her har den moderne Turist, der nu om Stunder gæster unge Brøndums moderne Hotel, ikke Adgang. Men kommer Drachmann til Skagen, gøres der straks et Par af Træhusets bedste Stuer i Stand til Digteren. Den store Mand maa bukke sig, naar han træder ind i Stuen. Men han befinder sig godt paa disse kendte, kære Enemærker fra en svunden Tid. Herovre kan han endnu være i Ro og hvile ud — hvile ud i den lange fire Alens Seng, der staar og venter Digter-Kæmpen fra den ene Sommer til den anden.

I samme Træhus har baade Anna og Michael Ancher hver deres Atelier. Og i Husets søndre Ende findes en Stue, i hvilken efterhaanden Carl Locher og Frue, Michael Ancher og Frue og P. S. Krøyer og Frue har tilbragt deres Hvedebrødsdage. Huset har næsten historisk Værdi, og bør bevares langt frem i Tiden, ogsaa af den Grund, at det er en gyldig Type paa et ægte, gammelt

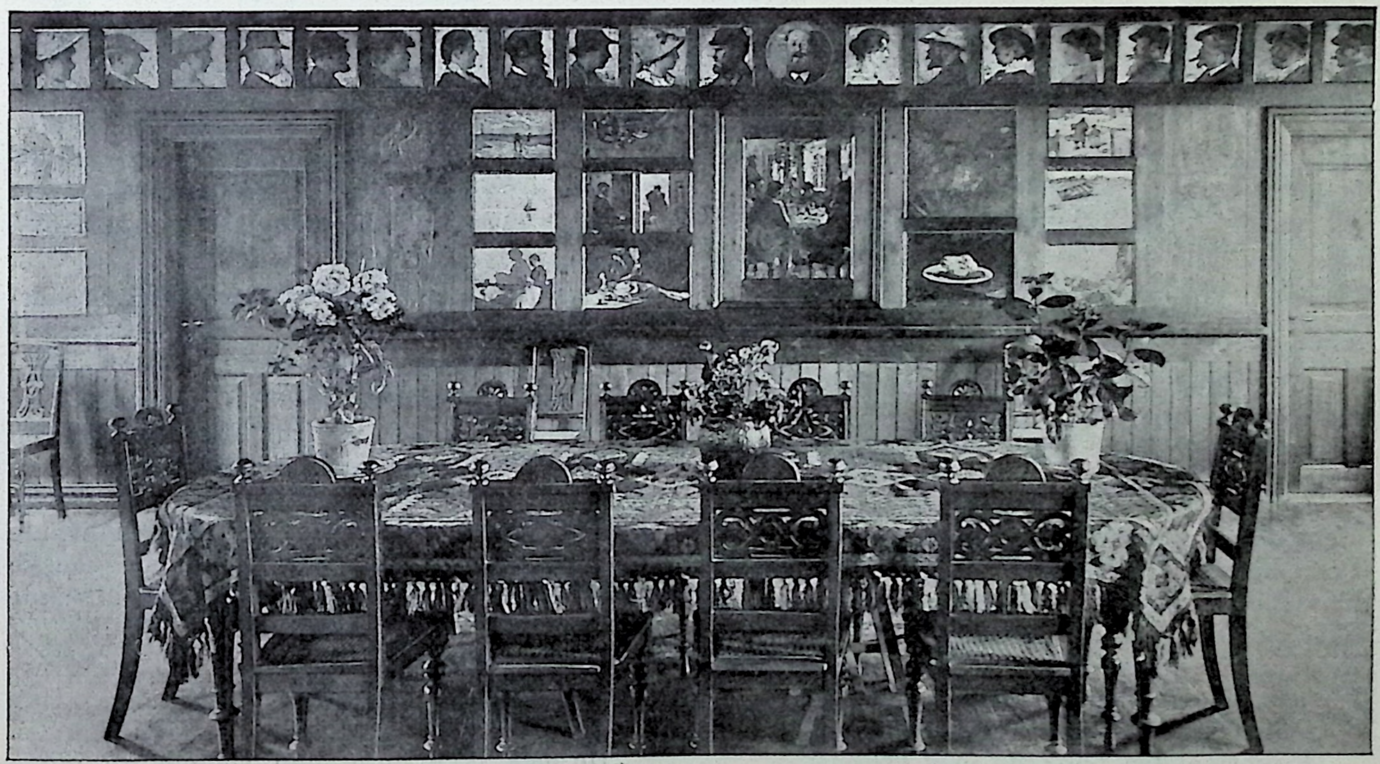
Skagens Fyr.

Badende Børn ved Skagens Strand.

det Hav, han elsker saa højt. Krøyers prægtige karakterfulde Buste af Drachmann staar paa en Sokkel i Konversationssalonen — men i selve Spisesalen er ikke Drachmann med. Alligevel har han sin egen Repræsentation. Stemningen fra hans dejlige Digtning om Havet og dets Helte ruger jo under Salens Bjælkeloft, den høres i Vindens Fløjt om Gavlen og mumles frem af Bølgefaldet nede ved Stranden — Lars Kruses Strand! Og henne i et Hjørne af Salen er der da endelig for et Par Aar siden kommen et haandgribeligt Minde om Havets Digter. Medens Malerne gav Skitser i Olje til Væggenes Prydelse, sendte Drachmann et Digt. Han haandskrev det selv i store, stærke Træk og med en Række illustrerende Randtegninger i Blyant.

Digtet er en Art flygtig Improvisation, et let Løb over Strengene — og dog, hvor fortrinligt i sin Skildring er det ikke fra Ende til anden, hvor levende!

Det fortjener at kendes i sin Helhed — og her er det:

Spisestuen paa Brøndums Hotel. — Paa Væggen en Del af det berømte Portrætgalleri, som Hotellets Gæster har malet.

Skagen.

Javel, vi holder af vort kære Fødeland —
men hvorfor ikke holde mest af Skagen og dens Strand?
Jeg elsker den i Magsvejr, besynger den i Storm,
begejstres ved dens Friskhed til min egen frie Form;
og hver, som sætter Frihed over hvert et andet Maal,
han tømmer ud til bredfyldt Maal for Skagen en Skaal!

Hvor findes vel paa Jordens Rund saa vekslende et Vejr?
Hvor skifter Himlen Graad og Smil saa lunefuldt som her?

Hvor drejer Bygens Herre saa flinkt paa Bølgens Drev,
hvor staar saa hvide Kamme som paa Skagens vilde Rev?
Og hvilket Træ kan vugge vel en Fugl saa skær og ren
som Maagen, der bli'r vugget paa den yderste „Gren"?

Lad den, som farer viden om, fortælle Løst og Fast
om store Mænd og stærke Mænd, med hvem han kom i Kast;
hvor findes vel en Slider saa stout og støt som her,
og hvor har man saa broderligt sin Næste vel saa kær?
man vrister ham fra Døden og Havets griske Favn:
stolt over mangen Heltedaad staar Sten her og Navn.

Lad sønderfra de Godtfolk kun af Skovene sig kry,
hvor findes en „Plantage" vel som den i Vesterby?
Og er end Stammen kroget og Kronerne ret smaa,
hver Kvist er snart en Krone værd — med Bladene derpaa;
dér kan en Hare skjule sig og prise højt sit Held,
om Skagens vilde Jægere ej skyder den ihjel.

Thi her er Jagt og Jægersmænd — og stundom Strandingssjov,
og her er Kunst og Kunstnere og Kroer, Gudskelov!
Den ældste er den bedste Kro — der strømmer Gæster til,
som her og andensteds ej ved, hvad de bestille vil:
men naar de Penge dog ved Sommertid skal slaa ihjel,
saa lad dem bare blive her i Brøndums Hotel.

Her rejser man ret nødigt fra — ved Sommer som ved Høst,
men man kan altid komme her igen, det er en Trøst;
og naar en Skumler paastaar, at her er trangt om Plads,
og Byen „fik sin Bane" — da den følte Trang til Gas:
saa lad den Skumler drage fra Skagen milevidt —
i Raabjærg kan han strække sig paa Milen ganske frit! —

Ja, her er godt at være — paa den aabne, frie Strand,
naar Slid og Vrøvl i Nerverne har sat sin slemme Tand . . . .
aa, blæse med de Nerver, dem kender man ej her,
hvor tvende Have fylder En med deres Blæsevejr:
at styrke og at friske, det er Tidens bedste Maal —
og dermed tømmer vi for Skagens Helsen denne Skaal!

Holger Drachmann.

Den Forrykte.

Af J. H. Rosny.

I.

Den Forrykte aabnede sin smukke, rosenrøde Mund og brast i Latter.

„Jeg har den!" sagde hun.

„Hvad for en?" spurgte Opsynsmanden.

Opsynsmanden var en grovskaaren Person; hans svampede Hud var fuld af smudsige Porer, og hans opsvulmede Næse havde ganske smalle Næsebor.

Det var mærkeligt at sammenligne hans turkisfarvede, ugennemsigtige Øjne, der lignede Porcellænsøjne, med den Forrykteś klare, saphirblaa Blik. Hun var af et ganske anderledes delikat og nervøst Stof. Som hun stod der, fin og hvid, skulde ingen ane, at der i dette skønne Legeme boede en forrykt Sjæl.

„Min Oldenborre!" svarede hun ham.

Opsynsmanden blinkede med Øjnene.

Den Snak om Oldenborren tog han ingen Notits af. Han var ingen ond Mand, ikke slem til at give Spændetrøje paa, tjente vel et Par Skilling paa Maden til de gale og kunde nok lide at prygle de rasende og de stivsindede, men egenlig ond var han ikke og behandlede Patienterne med en Kæmpes rolige Overbærenhed. Kom Afsindet rigtigt til Udbrud hos en eller anden, lo han blot, ingen kunde faa Bugt med hans enorme Muskler.

„Naa, hvor er den saa?" spurgte han.

„Her," svarede hun og pegede paa et Hul i Muren.

Et Hul i Muren! Nu blev den samvittighedsfulde Opsynsmand vred.

„Værsgo' at lade være med at lave Huller," sagde han i en skændende Tone, hvorpaa han rask gik ind i Cellen og gav den Forrykte en Ørefigen paa hendes fine Kind. Hun angrede, at hun havde vist ham det, hun var ikke snedig nok endnu; havde det været den gamle Forrykte paa Nummer 20, han havde baaret sig ganske anderledes ad. De havde aldrig kunnet finde hans Samling af Ædelstene, aldrig . . . .!

Opsynsmanden eftersaa Hullet og stak Fingrene derind; der var ingen Oldenborre. Han stod og gloede lidt, saa kløede han sig i Nakken.

„De maa ikke putte min Oldenborre ind i Hovedet paa Dem!" sagde den Forrykte grædende og vilde søge i Haaret paa det Sted, hvor han havde kløet sig.

„Væk med Dem!" brummede han.

Hun gik hen i en Krog og hulkede; Taarerne tørrede hun bort med sit Haar.

„Ti stille," sagde han kort.

Hun betragtede begærligt Opsynsmandens tykke Hoved.

„Jeg kan se den!" raabte hun leende og pe-

gede paa det stride Haar, der dækkede hans Hjærneskal.

Mekanisk tog han sig til Hovedet.

Den Forrykte spilede Øjnene op og sagde bønligt: „Knus den ikke!“ brast derpaa i høj Latter: han havde ikke knust den.

„Saa, vær nu fornuftig og lav ikke flere Huller.“

Opsynsmanden talte i en faderlig Tone; han stod paa Tærskelen ind til Cellen, og Solen skinnede ham paa Ryggen.

„Giv mig den igen, aa hvad?“

„Naa, naa, lad det nu være nok med de Dumheder.“

Han gik.

Den Forrykte tørrede sine Øjne og satte sig stille hen i en Krog. Hendes smukke Pande rynkedes og glattedes vekselvis, som om der bag den foregik et betydeligt Tankearbejde.

Hun talte ikke mere om Oldenborren.

Opsynsmanden tilgav hende Hullet i Muren, efter at have tilbageholdt en Del af hendes Ration, som den samvittighedsfulde Mand tog med hjem til sin Familje. Naar han siden kom ind i Cellen, slog hun hastigt Øjnene ned, og med bølgende Bryst fulgte hun henne fra sin Krog hans overfladiske Undersøgelser, medens hendes saphirblaa Øjne skød Lyn under de sænkede Øjenlaag.

„Godt,“ sagde han med sin grove Stemme, der fik hende til at skælve.

Undertiden talte de sammen, og det var en besynderlig Duet i den lille sollyse Celle.

Naar han vendte Ryggen til, skottede hun op og kastede et langt, begærligt Blik paa hans krusede Hoved.

En Gang fangede Opsynsmanden dette Blik.

„Aa, gaa væk!“ sagde han leende. Han havde ikke glemt Oldenborren, og idet han pegede paa et Sted lidt bag Tindingen, tilføjede han for Spøg: „Ja, den sidder der endnu.“

Hun sitrede, og hendes Øjne fik et Udtryk af Vrede.

Før han gik sin Vej, kiggede han et Øjeblik ud ad Gittervinduet. Den store Gaard laa badet i Solskin. Mellem Fliserne voksede Græsset, i Midten var der et lille Bed med Geranier og Planter med tykke, kødfulde Blade. En stor Metalkugle skinnede som en Sol, og en graa Høne gik omkring med sine gule Kyllinger og samlede Smaakorn op. En Duft af Planter steg op imod ham.

Den Forrykte kom listende med glødende Kinder og skælvende Næsebor. Hun nærmede sig og strakte langsomt den smukke, hvide Haand frem, de fine Fingre rørte ved Opsynsmandens stride Haar.

Han vendte sig om med en majestætisk Mine og sagde barsk:

„Hvad er det nu for noget?“ hvorpaa han i Fornuftens Navn gav den Forrykte et Slag over Skulderen.

Hun saa rasende paa ham.

„Pas paa!“ sagde han.

Hun skælvede, men med et Barns og en Afsindigs hele Listighed smilede hun straks derpaa til ham med sit sødeste Smil.

„Naa, nu ingen Dumheder,“ mumlede den tykke Fyr, idet han gik.

Den Forrykte stod skælvende tilbage — et Vidunder af Skønhed, Ynde og Afsind.

II.

Hele Sommeren igennem var den Forrykte nedtrykt og sov kun lidet om Nætterne. Hun blev bleg, og hendes store Øjne saa lidende ud; hun kom til at ligne en Videnskabsmand, der sætter Sundhed og Kraft til for at løse et Problem. To Gange fik hun Styrtebad som Straf for at have støjet om Natten. Hun blev meget forsigtig og syntes at vogte paa sig selv, dog lo hun med sin muntre Latter, naar Opsynsmanden talte til hende. Den brave Mand, hvis Øre ikke var videre fintmærkende, opdagede ikke dens skurrende Klang.

En Dag troede han at bemærke, at den Forrykte havde noget for henne ved Gittervinduet; han gik ind for at se efter, men fandt intet mistænkeligt.

Hun blev endnu mere forsigtig, talte og svarede saa forstandigt, at Opsynsmanden til sidst ikke vidste, om hun var gal eller ej, og lod Direktøren tilkalde.

Direktøren, der var en gammel Praktiker, og hvis Pengepung gav ham de bedste Vink med Hensyn til hans Patienters mentale Tilstand, beroligede ham hurtigt i saa Henseende.

Den brave Opsynsmand var glad ved at beholde en Patient, der, blid og lydig som hun var, kun i ringe Grad lagde Beslag paa hans Paapasselighed. Desuden spiste hun meget lidt, hvilket kom Opsynsmandens hæderlige Familje til Gode.

Efteraaret kom.

Gennem de mange tynde Jærnstænger saa den Forrykte Aaret gaa paa Hæld. Skyerne jog forbi, undertiden kastede et Vindstød nogle Blade op mod hende, stakkels visne, sammenkrympede Blade, som dog havde de fine Ribber i Behold. Geranierne døde og Spurvene lærte Sulten at kende. I Flokkevis samlede de sig i Gaarden eller sad langs Tagrenderne og trykkede deres smaa frysende Legemer sammen. Hun kunde høre deres klagende Pip og vilde saa gerne have kastet nogle Krummer til dem, men Opsynsmanden tænkte paa sin Familje.

Hun fik Lov til at være i Fred. Hun blev mager og syntes at gruble over mangt og meget. Hendes Øjnes klare Saphir brændte i Feber som

hos de Tankens Arbejdere, der ere optagne af store Ting, men ligesom hos dem lyste Haabet om at naa Maalet i dem.

Den Forrykte kom til at afsky Maanen, der om Natten strøede sit nysgerrige Lys ind i Cellen. Hun blev irriteret, naar hun saa Sølvøjet blinke udenfor Vinduet, ligesom for at udspejde hende. Vel vidste hun, at den rolige, upartiske Maane er til for alle, men hendes Nerver fik Magt over hendes „Fornuft“ og saa snart Himmellegemet steg i det blaa, kom hun til at skælve, hendes klare Øjne saa sig uroligt omkring, Blodet steg hende til Hovedet, og hun kastede sig fortvivlet paa sin Seng, hvor hun blev liggende og græd sagte.

Naar saa Maanen forsvandt, naar hun ikke mere behøvede at frygte dens Sølvblik, levede hun op.

Saa fik hun travlt, arbejdede ihærdigt, varsomt og uendeligt taalmodigt. Der blev nu næsten ikke mere passet paa hende, da hun ved sin utrolige Forstillelsesevne fuldstændigt havde vundet Opsynets Tillid.

Endeligt var hendes Foretagende tilendebragt, det Værk, der som et Insekts umærkelige Gnaven sig igennem en Eg eller et Nøddetræ, havde kostet Maaneders taalmodige Arbejde.

III.

En mørk Nat, mens Skyerne sejlede hen over Firmamentet, krøb en let Skikkelse gennem det itubrudte Gittervindue fra en Celle ned i Gaarden. Trods Mørket gik hun uden at tøve lige frem, thi under Planens langsomme Modnen havde hun med den Taalmodighed, som en fiks Ide giver, udregnet alt. Hun gik henover Blomsterbedet, der laa i Skygge, med en Kats tavse, afmaalte Skridt. Vinden tog i hendes Haar, men hun standsede ikke, løftede kun sin Pande op i den fri Luft og aandede dybt.

Kun hendes blege Ansigt, der lyste hvidt i Mørket, kunde røbe hende; hun løste sit Haar og lod det falde ned.

Hun standsede foran en Mur, hvis Døre og Vinduer skimtedes i den dybe Skygge. Hvordan fik hun Døren op? Laasen knirkede, det lød som om en Mus peb, og et trekantet Hul aabnede sig i Mørket.

Alt var stille.

Skyerne gled forbi Stjernerne, overskyggede dem, lod dem atter dukke frem paa Azurøer. En Natfugl skreg paa den anden Side Muren. Nogle visne Blade rullede sig knitrende sammen.

Pludselig lød der fra den indslumrede Bygning et Skrig, efterfulgt af forfærdelige Raab. De Gale, som sover let, vaagnede, der hørtes Støj og Skrig inde fra Cellerne. Rædselen øgedes, de Afsindige slog Hovederne imod Jærnstængerne, nogle lo, andre sang og snakkede ustandseligt.

Fra Celle til Celle aabnede de stakkels forvirrede Hjærner sig for Vanviddet, der brød ind over dem. Der forefaldt gruopvækkende Scener, menneskelige i al deres Dyriskhed; thi det var Menneskebryster, som udstødte Skrig, der lignede et vildt Dyrs Hylen, Menneskelegemer, der vred sig i Krampe, Menneskehoveder, der rasende blev slaaet mod Murene.

— Saa gik Dørene op. Direktøren, der troede, at alle de Gale vilde undvige, kom til, ledsaget af Opsynsmændene. Langt borte hørtes en Stemme, der raabte:

„Denne Vej, Hr. Direktør, denne Vej!“

Direktøren saa, at det var Opsynsmand Desambres Kone, der stod paa Tærskelen ind til et Værelse, med en lille Lampe i Haanden og en Del Børn, der klamrede sig til hende. Han gik hen til hende og spurgte, hvad der var paa Færde.

Hun begyndte grædende at fortælle, at hun ikke kunde begribe, hvorledes det var gaaet til. De laa og sov, da pludselig hendes Mand med et Skrig havde sat sig op i Sengen og derpaa var falden tilbage. Saa syntes hun, der var noget, der var sprunget ned fra Sengen, løbet gennem Værelset og ned ad Trapperne. Hendes Mand var hørt op at skrige, og da hun var kommet op og havde faaet Lys, saa hun, at han laa ubevægelig med et stort Søm i Hovedet, tilsyneladende død.

Direktøren fulgte Konen op. Han fandt Opsynsmanden død, med Benene trukne op under sig og Hænderne trykkede mod Panden. I venstre Tinding sad et Slags Søm uden Hoved, der var stukket skævt ind. Der var kun ringe Spor af Blod, en fin Rift over det højre Øjenbryn.

Samme Nat blev Cellerne undersøgte.

Det var en sand Fest for de Gale at se de med Fakler forsynede Opsynsmænd gaa og komme i den mørke Gaard.

De fandt ingen saa rolig som den Forrykte. Hun sov, da de kom ind, men vaagnede med et sejrsstolt Smil. I Fakkelskinnet straalede hendes Øjne af dyb og inderlig Glæde, og da Direktøren kom ind, løftede hun sit Hoved med det pragtfulde, bølgende Haar og sagde:

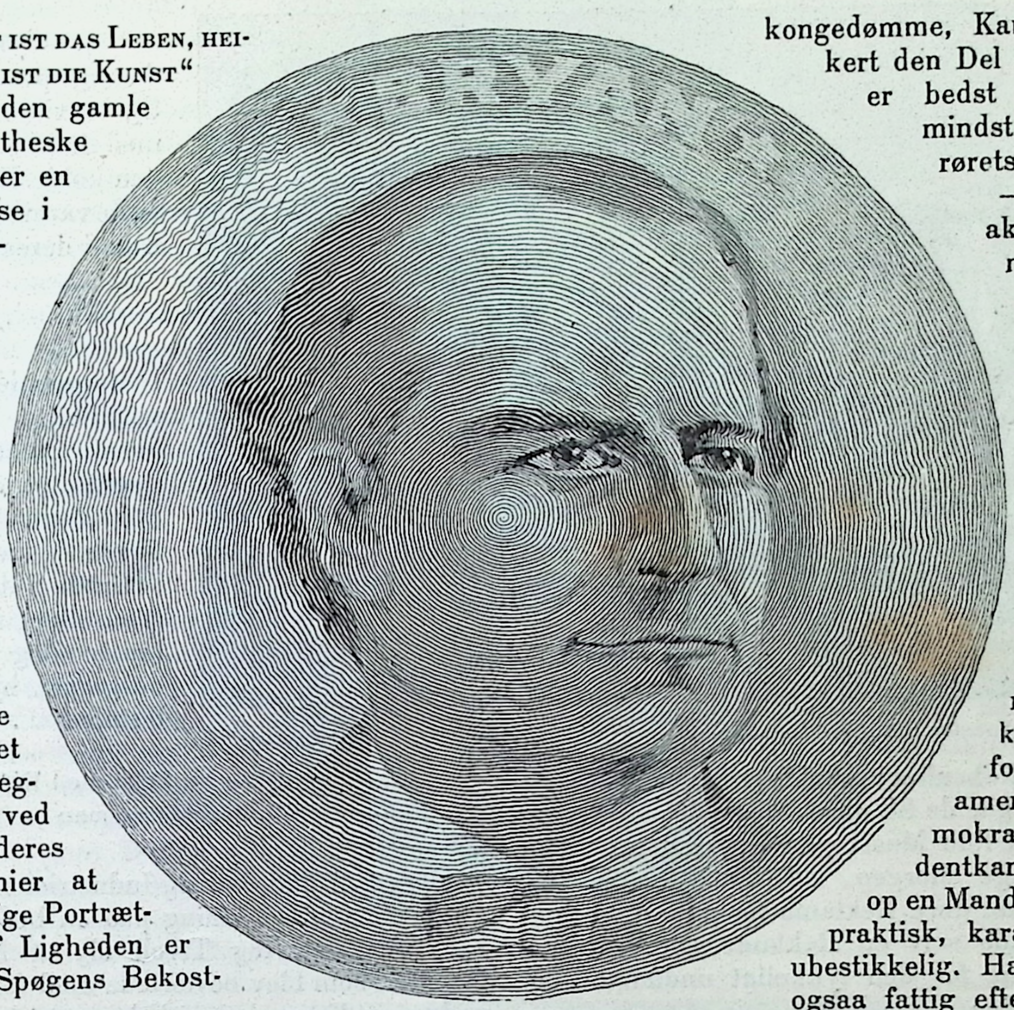
„Jeg har den!“

Direktøren lagde Mærke til den dybe Fred, der hvilede over dette Barneansigt, og den erfarne Mand mumlede ved sig selv:

„Hun har sovet godt.“

To Statsmænd.

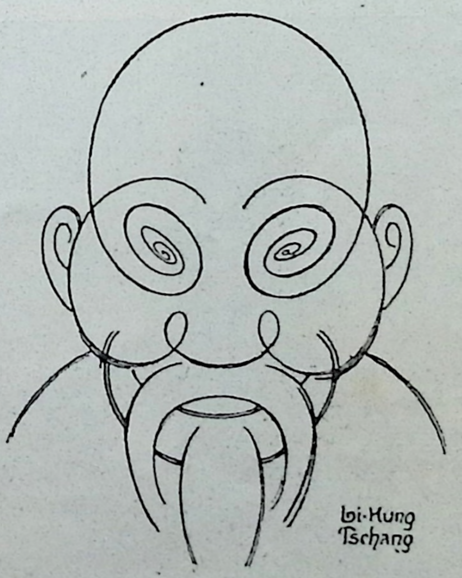
Ernst ist das Leben, heiter ist die Kunst" — den gamle Goetheske Sætning finder en ny Bekræftelse i vore to Billeder, hvor spøgefulde Kunstnere har fremstillet et Par af Nutidens mest omtalte Alvorsmænd hver paa sin originale Maade. — Det kan ikke nægtes, at det erlykkedes begge Tegnerne ved Hjælp af deres pudsige Linier at skabe virkelige Portrætter. Intet af Ligheden er sat til paa Spøgens Bekostning.

Præsidentkandidaten Bryan. — Dette ejendommelige Portræt er tegnet i en enkelt Streg.

Den gamle kinesiske Lurifaks, *Li-Hung-Tschang*, har ikke uden Ret erhvervet sig Tilnavnet „Kinas Bismarck". Som sin tyske Forgænger har han haft sin Storhedsperiode, i hvilken han mægtigt har befæstet sit Lands Styrke indadtil og dets Anseelse udadtil, og som Bismarck har han maattet se sig sat til Side som en rusten Klinge, erstattet af andre og ringere, men mere underdanige Fyrsteredskaber. Og det er den Dag i Dag til ham, at mange baade i og uden for Kina ser hen som til den, der mulig kan bringe Ro og Orden til Veje i det oprørte Folkehav i Østasien.

Li er en højtdannet Mand, hvis politiske Ideal er en besindig Udvikling i den europæiske Civilisations Spor, dog uden Opgivelse af Kinas Selvstændighed. Fuldt ud uegennyttig er han maaske næppe — i saa Fald var han ingen Kineser — men hans Vicekongedømme, Kanton, er sikkert den Del af Kina, som er bedst regeret og mindst udsat for Oprørets Udskejelser. — Den anden aktuelle Statsmand, Amerikaneren *Bryan*, synes efter Billedet lige saa lidt som sin kinesiske Kollega at være nogen *retlinjet* Personlighed — men Indtrykket er meget forkert. Thi de amerikanske Demokraters Præsidentkandidat er netop en Mand uden Vrøvl, praktisk, karakterfast og ubestikkelig. Han er derfor ogsaa fattig efter amerikanske Forhold. Hans Tilhængere, som forguder ham, betaler hans politiske Rejser og beskedne Eksistens.

Li Hung-Tschang, „Kinas Bismarck", tegnet med et Par Streger.

„Demokraterne", der især har Magten i Syd- og Veststaterne, kæmper for Dobbelt-Møntfod og Frihandel imod den *Mac-Kinleyske* Guld- og Beskyttelsespolitik og imod Republikanernes „Imperialisme", hvorved forstaaes Tendensen til at vinde Kolonialmagt og lægge Bestemmelsesretten i de enkelte Staters indre Forhold over i Kongressens og Unionens Haand.

Bryan maatte i 1896 bukke under for sin Modstander, men menes i Aar at have betydelige Chancer. De frie Amerikanere er nemlig ikke særlig lystne efter at sejle i de europæiske Monarkiers Kølvand.

Af Dagens Krønike.

Højesteretssagfører Bagger (Turistforeningens Næstformand) taler til Islandsfarerne.

Store Syner vil møde de unge paa den fjerne Ø. Og det vilde stemme godt med Landets Natur, om den kolde Kritik frøs fast og de varme Kilder sprang frem i deres Sjæle.

* * *

Kongemiddag og Tivoliaften — det var den bedste Landlov, Valkyriegutterne endnu havde haft. Megen lystig Skæmt havde de nok taget Del i derude i den vide Verden, men intet af det kunde dog lignes med de gamle, hjemlige Forlystelser . . . .

HELE København skulde vide det — derfor gik de 85 akademiske Islandsfarere med fuld Musik gennem Gaderne i den tidlige Morgen, og Turistforeningen, som ellers skal gøre Reklame for alle andre, fik paa den Maade selv en Reklame, som den vel kunde fortjene for den lykkeligt undfangne og iscenesatte Plan.

Bedre Skib end „Botnia" kunde Studenterne ikke ønske sig, bredt og selvsikkert laa det paa Vandet, og straks Synet af det jog mange onde Anelser ud af de unge Vikingers Sind.

Afskeden blev den festligste. Badet i Sol laa Gl. Doks Kajer, fyldt af en myldrende Sværm, fra Dækket tonede Festsangens gammelnordiske Rytmer, og lidt efter lidt var Landgangsbroen forvandlet til en Talerstol, hvorfra gode Raad og endnu bedre Ønsker gaves Studenterne med paa Vejen.

Saa svajede „Botnia" ud i Havnen med sine Turister og den lille Kreds, som skulde ledsage dem til Helsingør. Disse Gæster fik at se, at der hverken manglede Humør eller Mad ombord, og naar dertil kom, at fire Læger slog sig sammen til Værn om Sundheden, er der sikkert kun Grund til at misunde Studenterne, som skal op og hilse den graanede „Fjeldkvinde" fra Moderen og faa hende til at glemme, at hun maaske til Tider er blevet lidt stedmoderligt behandlet.

For jeg valser nu helst med Kathinka
— i Tivòli, dér danser man bedst."

Medens Handelens og Industriens Spidser bød „Valkyrien"s Besætning paa en bedre Middag i Koncertpalæet, tog Tivoli sig af Mandskabets Kvinder, som blev beværtede med forloren Skildpadde og Kransekage. Ud paa Aftenen bøjede det skilte sig atter sammen, og Arm i Arm fulgtes man i den livsaligste Stemning til Danse-Estraden, hvor hvide Elefanter holdt Vagt og hvor Buddha lod sin Velsignelse lyse.

Prins Valdemar og Prinsesse Marie blev modtaget med Folkejubel, da de gjorde en Runde gennem Tivoli, der var straalende som ingen-

H. Boesgaard-Rasmussen, Amatørfot.

Mylius-Erichsen (Turistforeningens Sekretær) som helbefaren.

sinde før. Hr. Thrane havde denne Aften intet „sparet“ for at holde de gamle Dages Traditioner i Ære. Det japanesiske Taarn havde for første Gang faaet sine bugtede Konturer trukket op i lysende Farvepragt, som kastede lange Refleksskær ned i Tivolisøen og lod formode, at ogsaa dette stille Vand havde sin dybe Grund. Men det stillestaaende Sværmeri var ikke noget for Valkyriens Drenge, ved Bodega fik de Snakketøjet paa Gled, og det blev lys Morgen, før de sejlede hjem fra Tivoli.

* * *

En mærkelig Skæbne havde Christian IV.s Monument. Christian den IV. selv havde maatte vente halvtredie hundrede Aar paa sit Mindemærke; da Planen saa endelig var undfangen, maatte Komiteen vente 8 Aar, før de kunde gøre Bestilling paa Kunstværket. Saa var Tiden endelig kommet, men Afstøbningen var ikke færdig

Tivolis japanesiske Taarn, fotograferet ved Nattetid.

endnu. Saa faldt Dækket alligevel for tidligt, da Vinden besørgede Afsløringen. Saa kom Kongen for sent. Og saa kom Kanonsaluten for tidlig.

Nu staar da endelig Christian IV.s smukke Statue godt gemt derude i Nyboder i Stedet for at prange midt i den store By. Og som det gik med Statuen, saaledes gik det med Christian IV. selv ved Højtideligheder. Ogsaa han forsvandt saa ganske i Beretningen om alle Misérerne og i Begejstringen for den sidste nyfødte Prins. Det kan umulig være Stof til en Tale, det har skortet paa, thi der gives ikke i den hele Danmarkshistorie et mere misundelsesværdigt Æmne.

Men Talen maa Chr. IV. have tilgode, indtil han en skønne Dag holder sit Indtog højt til Hest paa et af Byens store Torve.

Mirliton.

„Længe leve Christian den 4des Minde“.

En Historie fra Strædet.

Af Edvard Søderberg.

1ste Fortsættelse.

Der skulde være Dans om Aftenen, og Børnene blev trukne i Stadstøjet. Der var en Løben og en Hurlumhej dernede i Kælderen — en Kone, som havde lovet at komme og hjælpe, blev borte — Bordet var rykket ud midt paa Gulvet, Klæder og Linned laa og flød rundt om, Cæcilie pjokkede rastløs og febrilsk om og ledte efter nogle lyseblaa Strømper, der var blevne borte, og Marskandiseren rendte rundt for at finde en Nøgle, han havde lagt fra sig i Vindueskarmen.

Omsider var alt i Orden og Børnene færdige. Det var begyndt at mørknes, og der var Lys tændt i Kælderen. Oppe i Gaarden stod en fuldpakket Forsamling af Kvarterets Drenge og Piger og stirrede med andægtig Beundring ned paa de Lykkelige, som de stod der i stiveste Puds, Kamma-Eleonora i blaa Kjole, blaa Silkestrømper og blaa Rosetter i Skoene. Aldrig havde de set noget saa vidunderligt eller tænkt, at der her i Verden gaves saa megen Herlighed! Det var ærlig den Jante værd, som det havde kostet at slippe ind gennem Gadedøren.

Men da det rygtedes i Strædet, at Marskandiserens Børn havde været til Fødselsdag omme i Gaden, steg Indignationen stor og anklagende indtil Himlene. Fra alle Huller og Krinkelkroge, hvor Kaffekedlen snurrede over Ilden, fra alle Trappegange, hvor Madammerne arbejdede med Lud og Sæbe, fra alle Gaardspladser, hvor Skjorter og Skørter klaprede paa Snore, listede et Uvejr frem, et rugende Uvejr, der steg og steg, svulmede og svulmede og tilsidst skyllede susende gennem Gaden som en fraadende Orkan.

„— Vil De tænke Dem — har De hørt det? *Silkestrømper* — lyseblaa Silkestrømper! Hvad gi'r De mig. Og Madam Jensen siger, at der var en Blonde paa Kjolen *saa* bred . . .“

„Det gaar til en Tid! Pas paa, hvad jeg siger; det gaar til en Tid —“

Ovre hos Traadhandlersken var der stor Forsamling. Kaffekedlen kom nogle Gange over Ilden den Dag.

„— Og ved De saa, hvor Kjolen er købt? Henne hos Manufakturhandleren. Det er saa sandt, som jeg sidder her. Og hvad tror De, den har kostet? Femogtyve Kroner rent ud! Jeg sagde fem — og — tyve!“

„Det er Folk, der har Raad til det!“

„Raad! Lad os bare ikke tale om det, Madam! Vil De sige mig, om kristelige Mennesker har Raad til at give femogtyve Kroner ud til en Kjole? Naar der er dem, som ikke har det tørre Brød? Den stakkels Madam Lassen paa Kvisten har ikke smagt varm Mad i en Maaned; jeg var i Gaar oppe og gav hende en Tallerken Suppe, det ved Gud jeg var; men jeg vil ikke tale om det engang, for det er ikke noget at tale om. — Femogtyve Kroner; kan De forstaa det!“

„Ja, og nu lærer Tøsen at spille Piano til! — Nej tak; ikke mere Kaffe dengang. — Jeg vil ikke ønske ondt over nogen, det vil jeg ikke. — En lille Taar, saadan. — Nej, jeg vil ikke ønske ondt over nogen, men jeg vil bare sige saameget som, at jeg har tabt *meget* for Aabergs. Det ved Gud jeg har.

* * *

Siden den Dag, da Børnene havde været til Bal hos Manufakturhandlerens, hændte det oftere, at Marskandiseren, naar han gik Morgentur, lagde Vejen om gennem *Gaden*. Det forekom ham, som om den Duft af Fornemhed, der tidligere slog ham i Møde, nu ligesom var vegen for en vis Forstaaelse, der næsten kunde udlægges som en Slags Anerkendelse. Det var ikke mere som i tidligere Tider, naar han kom her, at han da skyndsomst søgte tilbage til Gyden igen. Han gik gennem Gaden med en Mine, der tydelig afspejlede det Velbehag, han følte ved at spadsere mellem disse sirlige Huse med hvide Gardiner og Blomsterpotter bag Ruderne. En Morgen, da han gik forbi Brændevinsbrænderens, stod der en tyk Mand i Porten og røg af en Merskumspibe. Han tog Piben af Munden og nikkede.

„Dag, Marskandiser. Godt Vejr i Dag!“

„Dejligt! Udmærket, Deres Højhed!“

Det var Brændevinsbrænderen selv, Matadoren i Kvarteret.

Aaberg straalede.

„Hør, Mutter, jeg kan ikke lide, at Du altid skal gaa i den gamle Hvergarnskjole. Naar man har Raad til det, skylder man sig selv at være ordentlig i Tøjet i det mindste.“

„Herregud, Far —“

„Jaja — man ved aldrig, hvad der kan passere, ser du . . .“

Og Marskandiseren nikkede hemmelighedsfuldt.

Saa tit han paa sine Morgenture fik Øje paa Brændevinsbrænderen, løftede han Hatten højt og hilste demonstrativt. Af og til veksledes der et Par Ord imellem dem, og en Dag blev han budt ind i Butiken for at smage paa en excellent Morgenbitter, som Brændevinsbrænderen fornylig havde faaet i Udsalg.

„Storartet, hvad! Det er Sager!“

„Fortræffelig! Enestaaende!

Og Peter Aaberg smadskede med Tungen.

„Hør, lad mig faa to Flasker med det samme.“

— „Brillant Fyr, den Marskandiser!“ sagde

Brændevinsbrænderen til sin Kone. „Skal dog huske at spørge ham, om han spiller Whist."

„Om Aaberg spillede Whist?"

„Storartet! ja, det vil sige . . ."

„Om han maaske kunde have Lyst at komme og spille en Gang om Ugen — det var saadan et lille, sluttet Selskab, der samledes hos ham til en Toddy og et Slag Kort — saadan i al Tarvelighed, forstaar sig — —"

Peter Aaberg var væk med det samme.

„Det maa jeg sige, Mutter: Brændevinsbrænderen er en nobel Mand, en Stadsmand. Og jeg er ogsaa en Stadsmand . . ."

Marskandiseren mødte selvfølgelig i Kjole og hvidt Slips. — „Vi skal vise de gode Folk, at vi vil respekteres!"

— — „Tænk Dig, Cæcilie" — Aaberg sad paa Sengekanten og gjorde energiske Forsøg paa at trække Strømperne af — „Tænk Dig, siger jeg, Manufakturhandleren var der, og Slagteren — og jeg drak Dus med dem allesammen — det var *dem*, der opfordrede — Satan til Strømpe! — Og sikken dejlig Kone, den Brændevinshandler har! Ganske jævn og ligefrem, men nobel . ."

„Drak Du ogsaa Dus med hende?"

„Aa Snak! Nej, men det vil jeg sige, at bedre Mennesker end de — venlige, høflige, elskværdige — Sover Du, Mutter?"

Men ude i alle de gamle Rønner sad Forargelsen og lurede med et aarvaagent Blik. Regnen pladskede ned i Strømme, Vinden susede, og Kaffekedlen dampede hæsblæsende i alle Kringelkroge.

* * *

Da Madam Olsens Drenge var blevne konfirmerede, avancerede Peter til Lærling paa Cigarfabriken, mens Ole fra Kælderen rykkede op i Stuen ovenover for hos Skomager Hejn at blive indviet i den ædle Skotøjsfabrikation.

„*Mine* Drenge skal holdes til Arbejdet, det er, hvad de skal! En dygtig Haandværker, som er flittig og arbejdsom, kan bringe det vidt. Se bare til Hejn. Han begyndte som en fattig Svend, der ikke ejede en ordentlig Frakke engang, og nu sidder han som en holden Mand med Butik og Svende paa Værkstedet og ejer Huset . . ."

Og Madam Olsen satte Hænderne i Siden og saa sig om, om nogen muligvis skulde være af en anden Mening.

„Vi stræber jo allesammen fremad, og kan man faa sine Børn godt i Vej, saa siger jeg, at det er, som det skal være. Men Storagtighed og Nykker og den Slags — *det* skal Drengene ikke oplæres til, saasandt jeg endnu forstaar at ave mine Unger!"

Peter og Ole havde paa Konfirmationsdagen af Moderen hver bekommet en Pung med to Kroner i og en Del korte, men fyndige moralske Leveregler, hvis Ubetingethed yderlig var bleven understreget ved direkte Henvisninger til de uhyggelige og forfærdelige Følger, det vilde medføre, hvis de paa noget Punkt overskred det tilladeliges Grænse. Derefter vankede der Kaffe med Boller, og de fik Lov at gaa en Tur i Frederiksberg Have. Dagen derpaa blev Kisteklæderne lagt til Side, og det daglige Liv begyndte, hvor det var sluppet sidst.

Ved Fætrenes Konfirmation gik det anderledes til. Det havde bestandig været Aabergs hemmelige Sorg, at han ikke havde turdet bede sine bekendte fra den fine Ende hjem til sig i Gyden. Nu kom Lejligheden, da han fandt det passende at slaa et Slag, der skulde bringe Navnet Glans. Der blev lejet Lokale ude i Byen, og trykte Indbydelseskort udsendtes. Efter Bordet skulde der være Dans, og et Tremands-Orkester engageredes, Piano, Violin og Tromme.

En Droske afhentede Familien i Strædet, men fra Kirken kørte man i Karet. Det var Triumftoget, der satte sig i Bevægelse. Peter Aaberg havde faaet hvid Vest paa, en Kæde af ægte Guld rundede sig dekorativt over hans Mave, og hans Ansigt straalede, trods alle Anstrængelser for at bevare en Værdighed, der hvert Minut opløste sig i et stort Smil.

Det var et uforglemmeligt Øjeblik, da Marskandiseren ved sin Hustrus Arm traadte ind i Salen. Disse fine Damer og Herrer, Lysene, det blomsterprydede Bord, Opvarterne ved Døren — Indtrykket var saa overvældende, at det næsten tog Pusten fra Peter Aaberg.

„Død og Pine, Mutter! Død og Pine!"

— Da Familien sent paa Natten kørte hjem, følte Marskandiseren, at han i Dag var avanceret et ganske respektabelt Stykke over mod den fine Portion. Han sad i Hjørnet af Vognen og gennemgik de sidste bevægede Timer med en storslaaet behagelig Følelse af, at han havde gjort sine Sager godt.

„— En Mand, hvem vi alle maa respektere", havde Brændevinsbrænderen sagt, da han talte ved Bordet. — Udmærket.

„Hørte Du det, Mutter? Hørte Du, hvad der blev sagt ved Bordet? Sover Du —?"

„Bordet — hvad? Ja, det er forfærdeligt, saa meget der gik til Spilde. Jeg saa, at Opvarterne bar et helt Fad ud, som der slet ikke var rørt ved . . ."

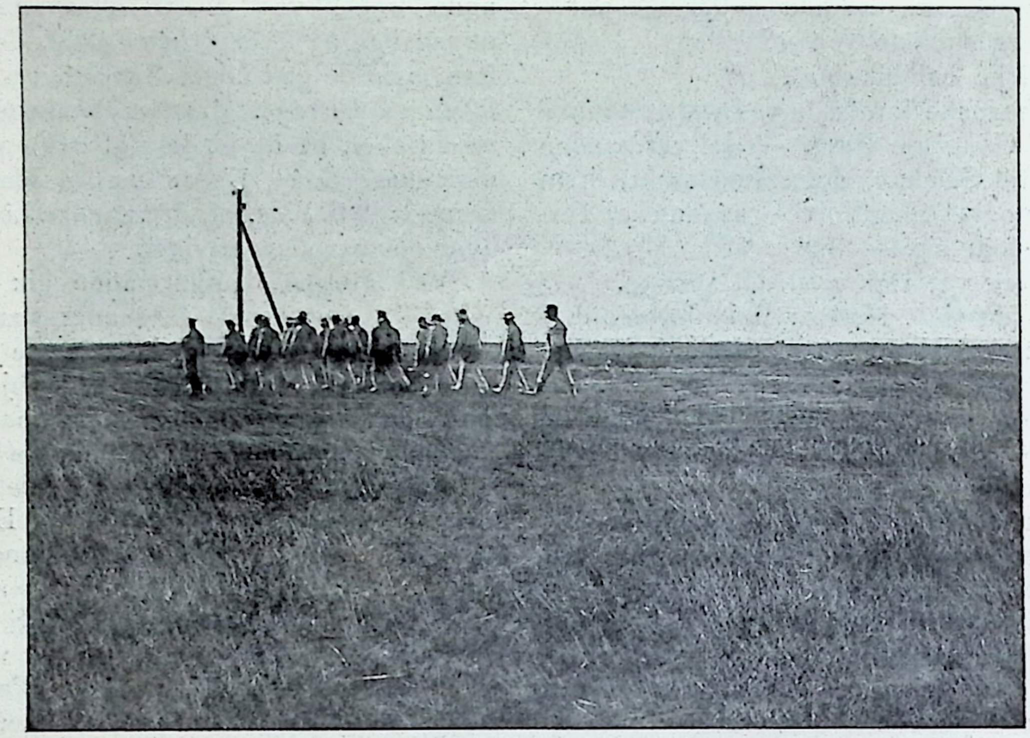
„Hvem taler om det. Jeg siger, at det har været den dejligste Dag i mit Liv!"

„Saa — aa . . ."

„Det er saadan, det skal være. Det er det, jeg altid har sagt: Fornemhed giver Anseelse, og Anseelse — forstaar Du — Anseelse er nødvendig her i Verden."

Og Peter Aaberg løftede Haanden, spilede alle fem Fingre ud og nikkede eftertænksom.

Fortsættes.

Fanger paa Vej til deres Arbejde paa den jydske Hede.

Fanger paa Heden.

Der gaar en Række tavse Mænd
ad tunge, trælse Veje hen;
— en Mell'madspose hængt ved Lænd,
paa Nakken Skovl og Spade.

Vedsk bider Blæst, Sol brænder hedt,
og Jorden giver tvært og lidt
for alt, hvad der bli'r stridt og slidt
paa Karup nøgne Flade.

De ved, de finder Ahl for Muld
og Gyvelblomst som enest' Guld
— men graver trøstigt Hul ved Hul
i Lyngens sorte Dække.

Thi det, som her skal vokse frem
af Ahlens Sten og Lyngens Gjem,
de ved, er Læ for Mark og Hjem
med Træ i Rad og Række.

Og for hver ærlig Draabe Sved,
for hver en Dag, de trøstigt sled
fra Sol gik op, til Sol gik ned,
de ved, er Løn i Vente.

Med Bod for Synd — som Loven bød —
de ved, af Hedens magre Skød
er fri Mands arbejdskøbte Brød
og fri Mands Lod at hente.

Jens Jyde.

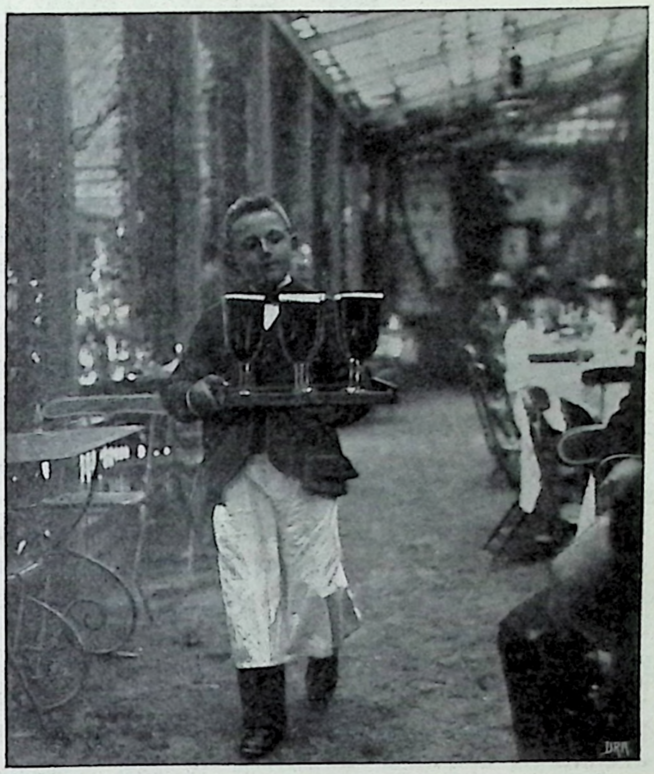
Piccolo.

Wivels nye Terrasse og Veranda har ligesom gjort Byen større. Under dens Markiser og Solsejl trives et Storstadsliv, der er lige ved at være noget nyt for København. Og naar dette Liv endnu ikke taler hundrede Tungemaal, skyldes det den Omstændighed, at Hovedstaden i Aar af Turiststrømmen kun har faaet nogle Draaber, medens Strømmen, der udgaar fra Alverdens Lande, for en Gangs Skyld har samlet sig i en eneste mægtig Flod, som iler mod Paris og fører det Guld med sig, af hvilket vi under ordinære Forhold dog faar en forholdsvis Part.

Men selv om man maa nøjes med en Smule Tysk i det ene Øre og lidt Svensk i det andet, møder man dog paa Wivels Terrasse og føler sig som noget af en Kosmopolit. Ser op i Solpletterne, der spiller mellem Harmoniorkesterpladsens Træer, nipper til sin Drik og undres blot over ikke at se en Piccolo vimse om mellem Balleplanterne.

Mærkeligt, at Wivel ikke har nogen Piccolo. Han hører dog afgjort med til et tidssvarende Kaféliv. Piccoloen, der er som en almindelig Kellner, skaaret over i to Halvdele, af hvilke hver enkelt har faaet en hel Kellners Forstand og halvandens Pudsighed. Denne snurrige Blanding af Dreng og Voksen, der i Tjenesten er overlegen til Fingerspidserne og som atter trækker sin grønne Ungdom paa sammen med Hjemmeklæderne.

Fem Pokaler!

Denne vidunderlige Mixning af Naivetet og professionel Sikkerhed. „Fliegende Blätter“ havde forleden en Billedtekst, der fortræffelig karakteriserer Typen. „Sig mig“, spørger paa Kaféen den meget lærde Professor, „findes her ikke et Konversationsleksikon?“ — „Nej“, svarer Piccolo, og et Øjeblik efter: „Var der noget, Professoren ønskede at vide?“

Svaret kunde ikke være mere værdigt. Men hvem véd, om ikke denne Piccolo samme Dag har spillet Klink med al sin fjorten Aars Umiddelbarhed.

Wivel har ingen Piccolo. Men paa mange af Byens andre Restaurationer ser vi ham i Pragtudgave. Han gaar ikke med Kjole som de rigtige Kellnere. Skøderne er taget af, for at han ikke skulde træde i dem. Nu ser det ud, som bar han *Smo-*

Kunstnerselskab paa Wivels Veranda.

king, og han ligner en formindsket Vikomte. Hans Flipper er pragtfulde, hans Holdning den ulasteligste Verdensmands.

Alle Kaféer burde have sig en Piccolo. Han er meget morsommere end de Papegøjer, som i gamle Dage Sømænd bragte med sig hjem fra de varme Lande til Logis'et, og som var Skænkestuens Stolthed og Pryd. Og der er det extrafornøjelige ved Piccoloen, at naar han i nogle Aar har spillet Gentleman, ender han som oftest med at blive det.

Hj.-C.

Et Par Ord om Sporvogne.

DET er ikke min Hensigt her at forsøge mig i en Diskussion om den bedste Bevægkraft for Sporvogne; om man skal spænde en Hest foran eller en elektrisk Motor underneden eller maaske bruge en passende Kombination af begge Maader; lige saa lidt skal jeg forsøge at afgøre, om Konduktøren bør anbringes ovenpaa Vognen eller inden i den eller paa Bagplatformen; Erfaringen synes at tale for det sidste, det maa være nok.

Nej, jeg ønsker blot at give Passagererne selv et Par beskedne Raad med Hensyn til deres gensidige Behagelighed, hvortil de især i Regnvejr synes at kunne trænge.

Praj ikke Vognen, før den er kørt et godt Stykke forbi Dem og giv Dem saa Tid med at indhente den; for det er farligt at skynde sig paa en vaad Gade. Naar De gaar ind, skal De paa Vejen bebrejde Konduktøren, at han ikke standsede hurtig nok; det er en udmærket Methode til at forhindre ham fra at komme med Bemærkninger om, at Vognen maatte vente paa Dem. Hvis der er mange i Vognen og De finder det vanskeligt at komme til Deres Plads, behøver De blot at træde den, der er Døren nærmest, let over Tæerne; saa bliver der øjeblikkelig fri Passage hele Vejen.

Naar De har faaet Plads, gør Dem da ingen Ulejlighed med at holde Deres vaade Paraply frem foran Dem, det er trættende, og De gør Dem blot bemærket derved; men læn den op til Deres Nabos Knæ, især hvis det er en Dame; hun vil sikkert sætte Pris paa Deres Opmærksomhed. Hvis det er en Herre, vil De gøre endnu bedre i at stikke Dupskoen ned i Opsmøgningen paa hans Benklæder; saa staar Deres Paraply næsten lige saa sikkert som i et Stativ, og Regnen løber hurtigt af den, ikke at tale om, at det svaler Deres Nabo saa rart; skulde Vandet løbe ned i hans Sko, kan det tænkes, at han pludselig farer op, i hvilket Tilfælde De skal udvide Deres egen Plads med et passende Stykke af hans.

Finder De alt besat, naar De kommer ind, gør De fornuftigst i at læne Dem til den nærmeste; ellers er De udsat for at falde, naar Vognen standser.

Er De først kommet rigtig til Ro, saa husk at stirre stift paa Deres Genbo; særlig Damer sætter Pris paa en saadan Opmærksomhed. — Har De en lang Tur for Dem, bør De føre en Avis med Dem og brede den godt ud; det vil more Deres Naboer og Genboer at kunne læse med.

Vær forsigtig ikke at indtage en tvungen Stilling; spred Deres Albuer og læg Benene over Kors; det hjælper til at holde Deres Sidekammerater vaagne og i det hele gøre Kørselen mindre monoton.

Skulde De opdage en Bekendt i den modsatte Ende af Vognen, saa giv Dem til at snakke med ham; tal saa højt som muligt — for at lette ham Forstaaelsen — og vælg helst personlige Emner; eller hvis De kritiserer Deres Medmennesker, eller udbreder Dem over en lille Skandale, saa nævn Navnene højt og tydeligt; da er De sikker paa at vække Interesse, — især hvis en af de omtalte er til Stede.

Bed Konduktøren standse der eller der, hvor De nu vil ud; det sparer Dem jo Ulejligheden af stadig væk selv at maatte passe paa.

Forlad Vognen saa langsomt som muligt, og har De haft En med Dem, som kører videre, saa glem ikke den sidste Besked, de sidste Spørgsmaal — efter at Vognen er standset. Indlad Dem aldrig paa at springe af Vognen, selv naar den er i ganske langsom Bevægelse; det er farligt, og man har jo Kusken til at standse den.

Tænk i det hele paa Deres egen Bekvemmelighed mere end paa de andres og gør Dem ingen Bekymringer for Folk, De ikke kender. Deri handler De naturligt og rigtigt, og De tager Dem derved af En, som vistnok ingen anden vilde tage sig af.

Harceleur.

Sigbjørn Obstfelder.

Forfatteren Sigbjørn Obstfelder.

NAAR man mødte Obstfelder, var det altid som om Samtalen af sig selv gled ind i de Baner, hans Tanker sidst havde haft. Det forekom næsten, som om det kun var ham, der tænkte videre. Den beskedne, uanselige og lavmælte Mand af Ydre havde én underlig Evne til at drage andre med ind i sin Forestillingskreds, saa længe man talte med ham.

Sidst, jeg mødte ham, kom han lige fra London, og da sagde han noget, som var betegnende for ham.

„Jeg rejste derover for at føle mig alene. Jeg lejede mig et Værelse og færdedes daglig ude paa Gader og Stræder, og til sidst blev det for mig, som om jeg var i en Ørken, som om der ikke fandtes andre Mennesker end jeg. Saadant kan kun føles i en stor By. Jeg tror, jeg skal faa denne Stemning ind i min nye Bog.“

Jo flere, han havde om sig, desto ensommere var han. Og det samme blev han som Kunstner. Han var som en Violinspiller, der lader sin fine sjældne Tone klinge paa en Markedsplads, hvor ingen hører ham for Gøglet og Hylet, som er om ham. Men selv bøjer han sit Øre mod Instrumentet og lytter til dets Tone, og Larmen uden om forsvinder.

En og anden, som havde Øre for hans Sjæls fine Musik, gik forbi og fangede en Tone. Larmen udefra overdøvede den hurtig, og han gik videre, men han glemte ikke den sære Spillemand. Selv den, for hvem han kun havde aabnet sit Hjærte paa Klem, blev hans Ven for bestandig og blev glad ved at se ham og høre fra ham.

Det syntes i den sidste Tid for dem, der kom ham personlig nær, som om den Stemningstaage, bag hvilken hans Væsen ligesom blev borte for Mængdens Øje, var ved at sprede sig. Hans mundtlige Udtryk var blevet mere rammende, hans Syn paa Livet — eller rettere hans Drømme om Livet — havde faaet klarere Form. Og mange ventede, at nu skulde han finde den Melodi, der skulde høres af alle og bringe Markedslarmen udenom til at forstumme.

Og saa brast Instrumentet. Lykkeligt var det maaske for ham. Han friedes fra den Sum af Lidelse, som gjorde *J. P. Jacobsens* sidste Aar saa tunge — og saa rige.

Obstfelder efterlod sig ikke et Livsværk som dennes. Men hans Minde blandt dem, der elskede ham, vil ikke være fattigere.

Johannes Dam.

Mindesmærket for General Krogh.

VORDINGBORG, som nylig ved Pressebesøget havde vundet sig saa mange Venner, fik kort efter en ny Lejlighed til at henlede Opmærksomheden paa sig, da Hs. kgl. Højhed Prins Christian gæstede Byen paa Vej til Lekkende, hvor man i Anledning af Mindedagen for det sidste Krigsaar afslørede et Monument for Sejrherren fra Isted, General Krogh. Ved Afsløringen talte Lensgreve Raben-Levetzau, og efterat Prins Christian havde bragt en Hilsen fra Kongen og motiveret et Leve for Danmark, faldt Dækket for det smukke Mindesmærke. Nogle og tyve Officerer var efter Indbydelse kommet til Stede og gav Højtideligheden Relief.

Mindesmærke for General Krogh.

Opholdet i Vordingborg havde kun været ganske kortvarigt, men man havde dog faaet Tid til at byde Prinsen et festligt Velkommen. Uden for Raadhuset havde Byraadet taget Plads paa en Tribune og her fra havde Borgmester Kampmann i faa Ord bragt den sjældne Gæst en Hilsen fra Byen og dens Borgere.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Justitsraad, fhv. Herredsfoged *O. M. Hersleb*, som i en Række af Aar har levet i Hovedstaden, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 85 Aar. I 1833 blev den afdøde Student fra Sorø Akademi og tog juridisk Embedseksamen 1838. Han begyndte allerede samme Aar sin juridiske Løbebane som Herredsfuldmægtig i Vejle og Herredsfoged i Nørvang-Tørrild Herreder. Fra 1861 – 84 var han Herredsfoged i Voer og Nimb Herreder og blev nogle Aar efter konstitueret som Byfoged i Vejle og Herredsfoged i Voer og Nimb Herreder. I 1861 valgtes han til Folketingsmand for Vejle Amts 3. Kreds og havde Sæde i Rigsdagen i 3 Aar. Den afdøde var kendt som en sjælden human Dommer og som Menneske alle Vegne afholdt paa Grund af sin store Hjælpsomhed og noble Karakter. Han var dekoreret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Justitsraad Hersleb.

Kallundborg har mistet en af sine kendte Borgere ved Prokurator *V. Bucks* Død. Siden 1886 har den afdøde været Kæmner i Byen, ligesom han i 18 Aar har været Byraadsmedlem. I høj Grad lagdes der Beslag paa denne Mands Arbejdskraft og Indsigt, og naar det nævnes, at han var Formand for Fattigudvalget, sad i Lignings-kommissionen, var indtil Udgangen af forrige Aar Medlem af Holbæk Amts Skoleraad og tillige Overligningskommissær samt Brandkommissær for Købstædernes Brandforsikring, vil det forstaas, at Byen ved hans Død har mistet en Mand, hvis Plads paa mange Maader vil være vanskelig at udfylde. Den afdøde blev 69 Aar.

Prokurator Buck.

Altid hørte man paa Landmandsforsamlingen i Odense Landinspektør *Andersen* nævne som den, der sørgede baade for det ene og det andet og næsten var Sjælen i hele. Helt usandsynligt er det ikke, at det meget Arbejde, han i den senere Tid havde paataget sig, kan have været Aarsag til det Sygdomstilfælde, der overraskede ham saa pludselig og førte Døden med sig. Landbruget ofrede Andersen sit meste Arbejde, dertil fik han Sæde i Odense Byraad og der var endvidere Tegn til, at Politik kom til at lægge Beslag paa hans Interesse. Allevegne anerkendte man hans store Arbejdsenergi og betydelige Administrationsevner. Han var hædret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Landinspektør Andersen.

Foreningsjubilæum.

Landinspektørforeningen har nylig fejret sit 25aarige Jubilæum. Foreningen blev stiftet i 1875 med det Formaal at varetage Landinspektørernes faglige Interesser, at virke til Gavn for og Sammenhold i Standen samt at opspare et Grundfond til Understøttelse. Der var kun 35 Medlemmer i Foreningen til at begynde med, men den energiske Bestyrelse har ved Udgivelse af forskellige Bøger og Skrifter og ved Afholdelse af større Møder forstaaet at samle saa godt som alle praktiserende Landinspektører i Foreningen. Der er desuden opsparet et Grundfond paa ca. 15,000 Kroner.

Docent Crone.

En stor Del af Æren for dette gode Resultat tilkommer Landinspektørforeningens dygtige og personlig elskværdige Formand, Docent og Fuldmægtig i Landbrugsministeriet *H. Crone.*

Jubilæum.

Nylig kunde Kancelliraad *Carl Levinsen* fejre sit 25 Aars Jubilæum som Kæmner for Sorø Købstad. Jubilaren, der er født i Fredericia 27. Aug. 1842, fik 1863 Ansættelse paa Sorø Amtskontor og modtog 1875 Udnævnelse til Kæmner. Fra 1. Maj 1871 til 31. December 1890 har Levinsen været Amtsrevisor, og i ca. 30 Aar har han været Bogholder og Kasserer ved Sorø Sparekasse. Desuden har L. i en længere Aarrække været Medlem af Købstadens Ligningskommission, indtil han for 3 Aar siden udnævntes til Overligningskommissær. Jubilaren, der er en ualmindelig akkurat og dygtig Kontormand, er agtet og afholdt.

Kancelliraad Levinsen.

Sadelmagermester *O. Petersen* af Fredericia kunde nylig fejre 50 Aars Jubilæum som Borger. Han er født 1823 og erholdt, efter aflagt Mesterprøve, Borgerbrev d. 25. Juli 1850. P. har aldrig taget aktiv Del i det offentlige Liv, men han har i ualmindelig Grad vundet sine Medborgeres Agtelse, hvad han fik tydelige Vidnesbyrd om, da han og hans Hustru for kort Tid siden fejrede deres Guldbryllup. P. er en af de faa endnu levende Veteraner fra Laugs-Tiden.

Sadelmagermester Petersen.

Rettelse.

I Artiklen „Kirkegaardsbilleder“ i næstsidste Nummer havde der indsneget sig en Fejl. Det store Mindesmærke, udført af Billedhugger Schulz, paa Frederiksberg Kirkegaard opgaves at have kostet 70,000 Kr., medens der kun skulde have staaet 20,000 Kr.

„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

HVER 8 DAG

Nr. 47. Aargang 1899—1900. Søndagen den 19. August. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Lystsejlads.

Vist er det Sport kun og sommerlig Lyst
at ligge og pladske paa Vandet;
men naar Havluft og Solbrise fylder dit Bryst,
faar du Mod til en Dyst,
og du ynker de Godtfolk paa Landet.

At sejle for Vejret kan selv et Læs Hø,
har vi tidt nok hørt kloge Folk sige;
men lænser du bort for en skumtoppet Sø,
faar du lært, der skal Kunst til at vige.
Og er Vinden i Stævn, — og naar Fartøjets Mast
bliver bøjet for Sejlpres i Bygernes Kast,
Saa klemmer du Haanden om Rorpinden fast
og mærker din Mandsvilje stige.

Dette er maaske at tage Sejlsporten — eller Lystsejladsen — lidt højtideligt; men *noget* er der vel alligevel i Paastanden, at den er ikke alene lunge- men ogsaa nerve- og viljestyrkende.

Den kimfri Luft og Solen, de to Ting kommer Lystsejlerens Fysik til gode; og sært skulde det være, om ikke et sejgt Kryds mod Vind og Strøm og Sø eller en overhændig Byge, hvor det gælder at være rap paa Fingrene og kvik i sit *jugement*, — at ikke det skulde være god Kur for slappe Nerver og veg Vilje og al Nutidens Nevrose-Elende!

Og saa er der det Gode ved Sporten, at den ikke er lige til at springe i; den er eksklusiv i god Forstand.

Købe Baad, det kan enhver, der har Raad dertil — maaske ogsaa andre; men kun den, der ved Talent eller ihærdigt Slid lærer ialfald *noget* af Sejlads, *kun* han bliver i Længden en Sejlsportens tro Dyrker. Den holder sin egen Justits!

Hermed ikke sigtet til Søsygen og dens Ofre. Mangen rask Yachtsmand og fiks lille Yachtslady var rette Slags Folk ombord, selv om de laa under for den lille Svaghed. Selv Nelson skal jo ikke have været en Helt i det Stykke.

Men som Havet er troløst og uudgrundeligt, er Sejlsportens Mysterier mange og vanskeligt gennemtrængelige; der er de mange indviklede „Snore“ at finde Rede i, og et Fartøj kan have saa sære Luner, og Vind og Sø har egen Vilje.

— —

Der fortælles om en Mand, som var saa lærd, at han ikke alene læste Aristophanes i Grundsproget, men ogsaa kunde alle eksisterende sejlsportslige Maaleregler udenad, følgende Anekdote:

Paa første Tur med nykøbt Fartøj var ved Hjælp af „den faste Mand“ alle Sejl sat, og med Spiler til, Vinden plat agterind løb Skuden god Fart. Den lærde Mand havde selv Roret og den

faste Mand gik ned i Kahytten for at klare lidt op der.

Saa hører „den faste" pludselig voldsom Larm paa Dækket, løber op og finder alle Sejl fyldte fra for af, medens Fartøjet langsomt glider baglænds. Baade Spiler- og Storsejlsbom var gjort fast, saa de kunde ikke svinge agter efter, men Kompasset attesterede, at Fartøjet var styret alle 32 Streger rundt.

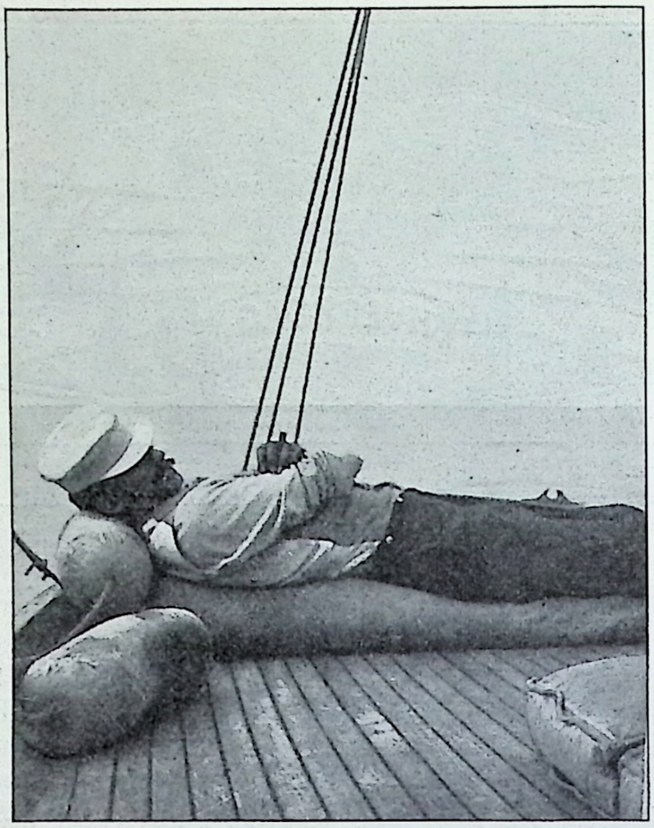
„Hvad er dog dette, Hr. Professor," sagde den faste til den lærde, som sad med Haanden fast knuget om Rorpinden.

„Jeg tror, Vinden maa være vendt," sagde Professoren og saa nærsynet op mod Standeren.

— —

Mange Farer og Fristelser og Fejltagelses-Muligheder lurer paa Søen.

At forveksle en Bomdisk med et Klofald kan hændes for den Braveste; men det er ogsaa sket, at en ivrig ung Sejler, som under de ældres Landgang vilde forfriske sig med en Whisky og Soda greb fejl i Butleriet og tog Hunyadi-Janos Vand i Stedet; en Fejltagelse, som skal have haft rædselsfulde Følger.

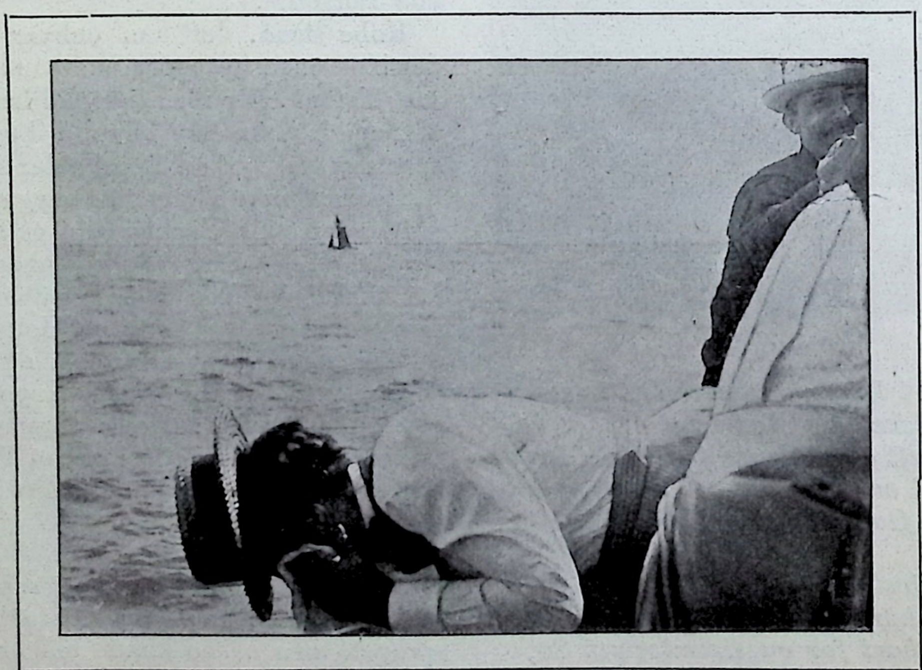

Lystsejlads blot til Lyst.

Men med surt og sødt, med vaade Dravater og blide *dolce far niente*, med fejende Fart for Vejret og huggende Kryds op i Vindøjet bliver Lystsejladsen en fin og frisk Idræt, hvis Charme netop er dens Mangesidighed og dens Krav til Udøveren.

. . . . Er du slap, er du træt, saa tag dog Forlov
til et Togt paa de blaanende Bølger:
Der er Sol over Sejl, der er Kraft i hvert Toug;
der er Skum for din Boug,
og i Kølvandet Ungdom Dig følger.

H. Boesgaard-Rasmussen.

Lystsejlads *ej* blot til Lyst. — Havet kræver sit Offer.

Kærlighed.

Et Virkelighedsbillede af D. v. der Lyhe.

Der ligger en Skov nede ved en af Christianiafjordens Vige, som hedder Dyrehaven. Navnet siges at stamme fra Dansketiden, da en Godsejer lod indføre Daa- og Raadyr til Jagtbrug. Men det er længe siden. Det sidste Dyr er forlængst uddød, og Skoven er norsk som ingensinde, med Busk og Gran og Eg i harmonisk Blanding; med Egern, der klatrer vimse omkring, og Pindsvin der roder rundt i Mos og gamle Blade, og hvor Fuglene koncerterer den ganske Dag. Drosler, Finker og Mejser triller, synger og slaar, mens Gøgen galer den hele Tid, da Lineaen blomstrer og dufter.

Inde i Skoven ligger en lille Lysning. Der er Fjæld i Bunden, men Mosset ligger tykt oven paa, og i det vokser Jordbær, Blaabær og Tyttebær alt efter Aarstiden, og henne ved den lille Kilde, der risler ned mellem Sten og Grus, staar Bregner saa saftige og grønne, at en Drivhus-Gartner vilde glædes derved. Solen skinner dobbelt saa varmt der, og Træerne luner for Nordenvinden, der blæser koldt nok fra Novembertiden ind fra Søen.

Der paa Pladsen byggede Martin Knipa et Palæ for sit Hjærtes Dronning: Lisbeth.

Martin havde aldrig kendt til Hjem og Far og Mor, men var Lægdsgut. Det vil sige, han var fra sin spædeste Barndom bortliciteret til den lavest Bydende og var kommen hen til en Husmandsplads, hvor han gik med Koen og Hønsene og levede af frisk Luft, sur Mælk og Kartofler. Han voksede som et Ukrudt og blev lang, mager og knokkelstærk. Haaret var gult og tjavset og Øjnene blaa og sløve, men Udtrykket var godmodigt, og et bedre Skrog kunde der ikke trækkes Klæder paa.

Saa kom Konfirmationen, og den var slem. Boglig Begavelse havde aldrig trykket ham synderlig, og to Gange maatte han gaa, før han „slap frem" — men endelig gik det, og Martin Knipa fik det lille Stykke Papir, der havde kostet ham saa megen Sved og Præsten saa mange Tordentaler, og Kirkens Velsignelse med i Købet.

Ingen vidste, hvem hans Fader var, men Moderen var en Svenskerpige, som kaldtes Guri Knipa — saa blev Knipa sat som Efternavn og Martin var velfornøjet, men det vilde han have været over alt, nu da han var sluppet igennem det frygtelige, som havde staaet truende op for ham saa længe.

Efter Konfirmationen kom han ud at tjene, og der traf han Lisbeth.

Hun var lige saa ensom i Verden og lige saa fattig som han, saa fattig, at hun ikke havde Klæder nok til at kunne tage nogen Tjeneste, men tog Dagleje i Høstens Tid og gravede, huggede og bar Vand som en Karl.

Var Martin lang og knoklet, var Lisbeth ikke mindre. Alt var stort paa hende, Kindben, Næse, Mund og Fødder, store, hvide Tænder, der lyste, og Hænder som smaa Bordplader.

Ingen af dem sagde ret meget, men de tiltrak hinanden som to Magneter, og kort efter at de var blevne kendte, fandt Martin Pladsen i Skoven og begyndte at bygge.

Tømmeret fik han for næsten ingen Ting nede paa Skibstømmerpladsen, og Transporten gik let nok paa hans høje Skuldre den halve Mils Vej ud til Skoven. Og han tømrede, medens Lisbeth dyttede med Mos og Træuld og Bark.

Da Huset var færdigt, med Skorstensrør, Vindue og Dør og Bohavet sat ind — en gammel Træseng med Klude, to faldefærdige Stole, et Bord, en Gryde med Ring til at hænge i, og det allervigtigste af det hele: en spillende ny Kaffekedel, følte Martin sig rig som en Konge.

Han gik ind og ud, saa paa Vinduerne, der blinkede gemytligt til ham med rigtige Glasruder i de vindskæve Rammer, der sad som de bedst kunde, en oppe og en nede paa hver sin Side af Døren. Og han lettede paa Klinken, der bestod af en vreden Vidje, som var fæstet til to Skibssøm, og som lukkede af for hele Herligheden. — Nu var alt færdigt.

— „Saa faar det være da" — sagde han stille til Lisbeth, der stod ved Siden af ham og holdt ham i Haanden i tavs Beundring.

Og derfra gik de til gamle Gunnild, som boede tæt ved Fjorden i et lille Hus og levede af at være klog Kone.

Til Præsten kunde det aldrig falde Martin ind at gaa. Han svedte koldt bare ved Tanken om, at „han Fa'r" skulde falde paa at overhøre ham igen, inden han kunde faa Lisbeth som Kone, og for hans taagede Forstand stod de ti Bud som ti Rædsler, der en Gang var overvundne, men aldrig mere kunde overvindes igen. Nej, da var Mor Gunnild sikrere, dér slap man for Overhøringer og generende Spørgsmaal og saa kostede det bare en Mark — og det hele blev afgjort i en Fart.

Lisbeth glattede paa Haaret og stak en Georgine bag Øret, og Martin vaskede Ansigt og Hænder i en Bæk, og saa gik de ind til Mor Gunnild.

„Ja, det maa være hemmeligt da," sagde Gunnild som Svar paa deres Forespørgsel. „Han Fa'r synes slet ikke om det, det gaar ham jo i Næringen, og han er jo alligevel den største," sukkede hun.

Men lidt efter begav de alle tre sig afsted ud

i Skoven, til de kom til en stor Enebærbusk, der bredte sig paa en aaben Plads.

Saa kommanderede Gunnild Martin til at gaa langsomt tre Gange til højre og tre Gange til venstre omkring Eneren og efter at Lisbeth havde foretaget den samme Proces, rakte de hinanden Haanden over Busken, mens Gunnild „læste“ over dem.

Saa var de gift.

„Ligesaa godt som med Præst og Klokker,“ sagde Gunnild, og hun havde viet mange paa den Maade, saa hun vidste det nok, mente Martin og Lisbeth.

Gunnild havde lært Kunsten af en „Kærring Nord fra“ — og med Signen og Maalen og Enebærgiftermaal førte hun en meget pæn Eksistens nede ved Bugten i det lille rødmalede Hus. Hun var rimelig og villig, og Præst og Kirke laa saa langt derfra!

Martin og Lisbeth tog fra Enebærbusken hjem til den nybyggede Hytte og begyndte Livet som Ægtefolk. Og et lykkeligere Par kunde ikke tænkes. Han vilde, hvad hun vilde, og hun vilde altid godt. Naar Martin var ude paa Arbejde, tog Lisbeth Spaden fat hjemme og grov og huggede saa længe, at der med uendelige Anstrængelser kom en lille opdyrket Strimmel Land frem med to Rækker Kartofler — mer var det ikke muligt at frembringe; Grunden var jo Fjæld.

Og Huset stod og fik hurtigt et gammelt Udseende med de umalede Brædder, Ruderne tog Nordenvinden, naar den slog store Grene ned, der næsten knuste Huset i deres Fald, og Klude blev stoppet ind dér og i Døren og overalt, saa det næsten fik et lige saa broget Udseende som Beboerne selv, der lignede levende Kludedukker; men Kærligheden flygtede ikke for det.

Tog Martin Akkordarbejde, der var tungt, som Stenbrydning og lignende, mødte Lisbeth paa Arbejdsstedet og tog uden at mæle et Ord Hakken.

Han, Martin kunde ikke taale sligt, sagde hun blot, og Arbejdsgiveren, der var godt tjent med Byttet, sagde ikke noget, men fandt sig rolig i Arrangementet.

Martin kom rundt paa Gaardene, hvor han huggede Brænde, bar Vand paa Vaskedage og gjorde det grove Udenomsarbejde, der kan falde for paa Landet. Men naar Middagsklokken ringede, fik han sin Mad bragt ud.

Han vilde nødig spise i Køkkenet, sagde han — og Grunden var den, at Lisbeth altid kom og delte, hvad han fik — de spiste af samme Ske, drak af den samme Bolle og søgte at liste det bedste over til hverandre.

Adam og Eva kunde ikke leve mere idyllisk sammen.

Men Lørdag Aften var Slangen i deres Paradis. Da svirede og drak Arbejdsmænd og Matroser, der laa inde „paa Bugten“ — og det var en staaende Regel at faa Martin drukket paa Peltsen. Det begyndte med en Snaps med en Bid brunt Sukker til. Snapsen gled ned, men Sukkeret kom i Bukselommen til „Lisbeth min“ — og lidt efter gled nok en og saa en ned — Skaal for Lisbeth, du — Solen din — Hjærtet dit — Blommen og Bærret dit — sagde de lystige Fyre, og Martin tømte trolig alle Glassene, og Tungen kom paa Gled — om Lisbeth, naturligvis, han kunde jo ikke tale om andet.

Naar han omsider var bleven saa plakatfuld, at Benene svigtede ham, bar de ham et eller andet afsides Sted hen, og saa morede de sig med at narre Lisbeth, der var ude for at søge.

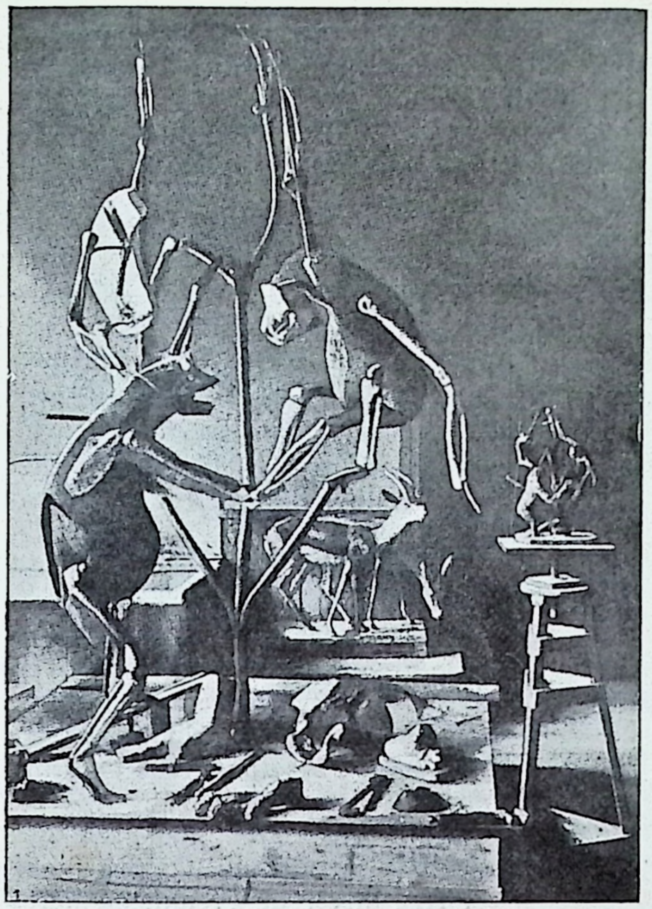
„Han stod ret udefter med Storklyven oppe,“ sagde en.

„Han fløj til Himmels paa en svart Ku,“ sagde en anden, og en skrallende Latter fulgte hende, der med Skørtelaserne flagrende om de bare Ben løb rundt og søgte, til en eller anden medlidende Kone viste hende, hvor han laa. Saa tog hun den kæmpestore, radmagre Skikkelse i sine stærke Arme og bar ham hen, hvor der var stille og svalt, og der satte hun sig ned og lagde hans pjuskede Hoved i sit Skød og vaagede over ham, som en Moder over sit Barn, til han vaagnede igen.

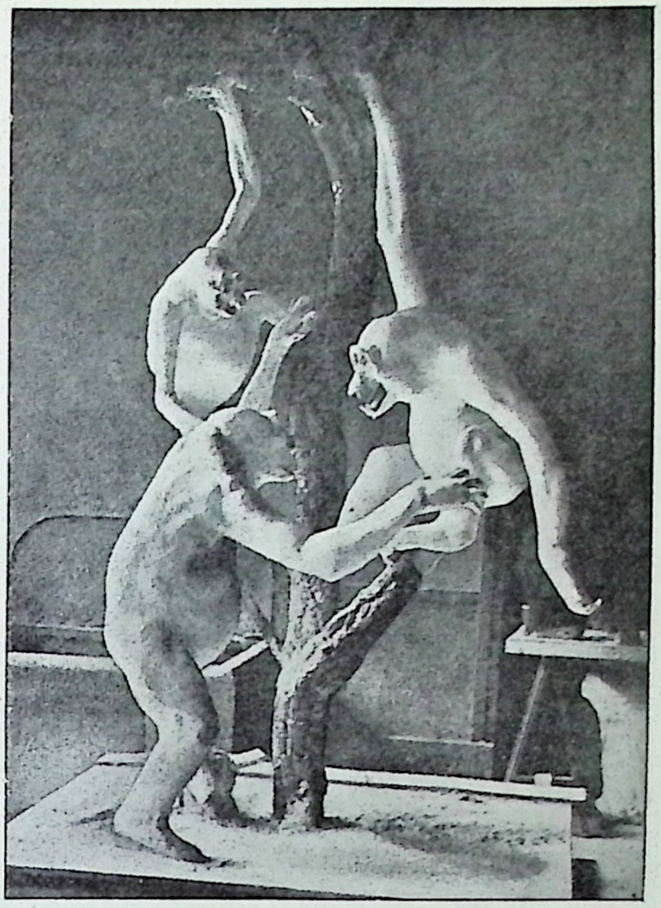
Aldrig lod hun et bebrejdende Ord falde, men sukkede blot: „Dem er saa fæle saa.“

„Ja, dem er saa,“ sukkede han igen.

Og Hytten staar som et Elendighedens Billed i den rige Skov med Solen skinnende over sig, Blomster og Frugter spirende op omkring sig, mens Fuglene jubler og triller og fylder Luften med Harmoni. Og Hyttens Beboere lever der, i det Ydre som Billede paa Usselhed, men i Harmoni som Konger og Kejser kunde misunde dem — lykkelige i deres Pjalter og store ved den Følelse, der bringer Liv i Martins sløve, vandblaa Øjne og kaster Glans over Lisbeths kantede, vejrbidte Skikkelse — lysende op i Misfornøjelsens og Skilsmissens Tidsalder som et Par Kærlighedens Apostle.

Gorillaer i Træ.

Gorillaer i Gibs.

Genfødte Gorillaer.

Gorillaer i deres egen Pels.

I Parises naturhistoriske Musæum konserverer man nu de større Dyr efter en hel ny Metode, som har adskillige Fordele fremfor den gamle Udstopning. Det var ved denne altid en vanskelig Sag at give Legemet en fuldt ud naturlig Form og Holdning, hvad man i Plastikens Kunst kalder „Bevægelsen". Desuden kneb det med at bevare de Plantestoffer, hvormed Huden var fyldt, mod Fordærvelse ved Møl og andet Uvæsen.

Man gjorde da fornylig et Eksperiment med en ny Fremgangsmaade, som lykkedes fortræffeligt. Man havde fra Kongo faaet tre Gorillaer, en Han og to Hunner, som var af stor Værdi; det var fuldvoksne Eksemplarer, som er meget vanskelige at faa fat paa. Hannen holdt Størrelse med et velvoksent Menneske.

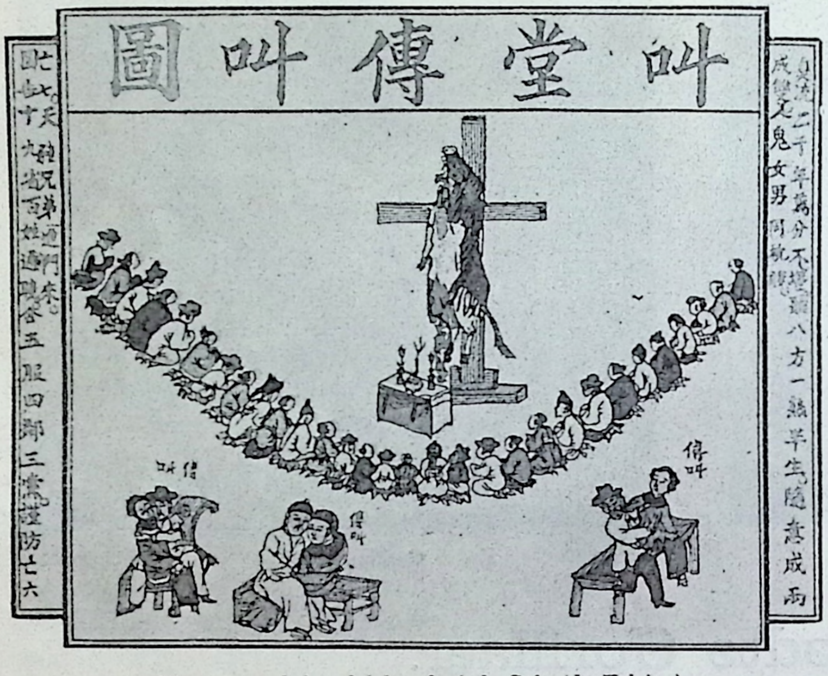
Dyrene behandledes nu paa følgende Maade: Der dannedes først tre Skeletter af Træ. De originale Skeletter vilde man selvfølgelig helst opbevare for sig i Stedet for at gemme dem i Huden. Over Træstativet lagde man et Væv af fint Traadnæt, der bekvemt lod sig modellere i store Træk, saa at det fik Form efter Dyrets Muskelbygning. Den endelige Modellering af Kroppen udførtes paa dette Næt i Gibs, hvorved selv de mindste Detaljer kunde gøres fuldstændig naturtro. Og endelig trak man simpelthen

Huden af Dyret udenom det hele. De blødere Dele, som Ansigt og Fingre, modelleredes i Guttaperka.

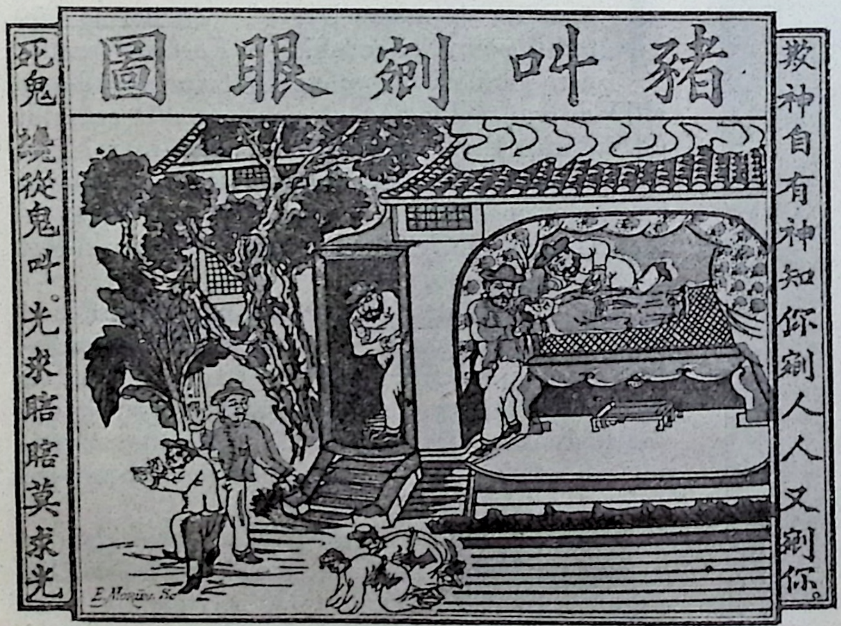
Den smukke Opstilling virker i færdig Tilstand overordentlig skuffende og giver et fortrinligt Billede af disse mærkelige Dyr, hvis Ydre og Væsen, lige til selve Ansigtsudtrykket, er Menneskets gennemførte Karrikatur.

Metoden vil sikkert hurtigt blive optaget paa de naturhistoriske Musæer, hvor det indtil Dato har været Reglen, at alt Kød er Hø.

Kina for Kineserne.

Kinesere omkring det korsfæstede Svin (de Kristne).
Bagved dem fremstilles de Kristne, der omfavner Kinesernes Hustruer.

De Kristne stikker Øjnene ud paa Kineserne.
(Tegninger af en kinesisk Bog).

For nogle Aar siden udkom i Kina et stort Billedalbum, hvori der prækedes det mest aabenlyse Had imod alt, hvad fremmed var. Af denne Bog er de to besynderlige Tegninger taget, som vi her gengive. Billederne blev i Mængde spredt omkring i hele Kina, hvor de gjorde almindelig Lykke og sikkert har bidraget til at forberede den nuværende sørgelige Situation.

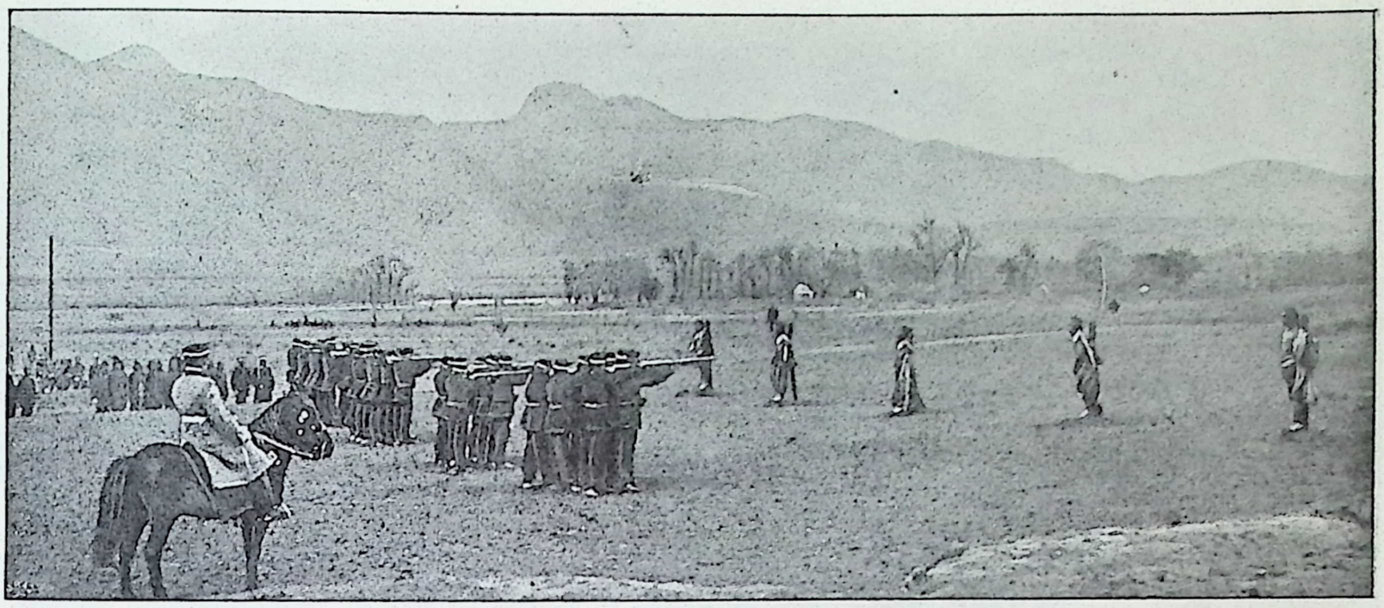
Paa de brogede Blade er Svinet og Geden stadig tilbagevendende Figurer, der symbolisere de Kristne og de Fremmede. Paa det første af Billederne har man korsfæstet Svinet, medens Kineserne knælende har anbragt sig i en Rundkreds omkring Offeret.

Og hvorfor farer man saaledes frem? Jo, se blot, siger Billedet, bag vor Ryg driver de Fremmede deres Spil med vore Hustruer. Eller endnu værre, som det næste Billede fortæller: de Kristne stikker Øjnene ud paa vore Landsmænd. Udstrakt paa en Seng ligger en Kineser, medens to Europæere udfører den djævelske Operation. Foran i Billedet kryber to Kinesere hen foran Fødderne af dem, der er blevne deres Herrer. Billedet hænger sammen med en udbredt Fabel om, at Missionærerne benytte Kinernes Øjne til at forvandle Bly til Sølv og erstatte Øjnene ved at hælde flydende Gibs i deres Huler.

Paa et af Bogens andre Blade findes ved en Tegning denne Opfordring: „For at højtideligholde Fødslen af et Barn, skal I ofre „et Svin“ og „en Ged“. Naar Barnet er tre Dage gammelt, skal Svinet dræbes og naar det er fyldt sit første Aar, skal Geden spises.“

Atter ser vi et korsfæstet Svin, denne Gang gennemboret af Pileskud og ved Siden staar der at læse: „Send 10,000 Pile mod Svinet og hør efter, om det skriger endnu. Skil Hovedet fra Gedens Krop og se, om den har Lyst at komme her igen.

Hist er Buddahs Præster i Færd med at tilintetgøre Djævlene, her ligger Gederne under for Tigrene. Og hvilke Pinsler venter der ikke Svinene i Helvede; de bindes til en Pæl og gennem-

Tyske Soldater exekvere en Dødsdom over fem Kinesere.

saves eller de sønderknuses under en Hammer.

„Rædsel over dem, der omvender sig,“ siger Teksten, „grusom er Pinen, som de, deres Kvinder, deres Børn og Børnebørn har tilgode.“

Paa sidste Side er Slutningsapotheosen: Alle Geder og Svin bøjer sig i Støvet for et Fabeldyr, de firbenedes Konge.

* * *

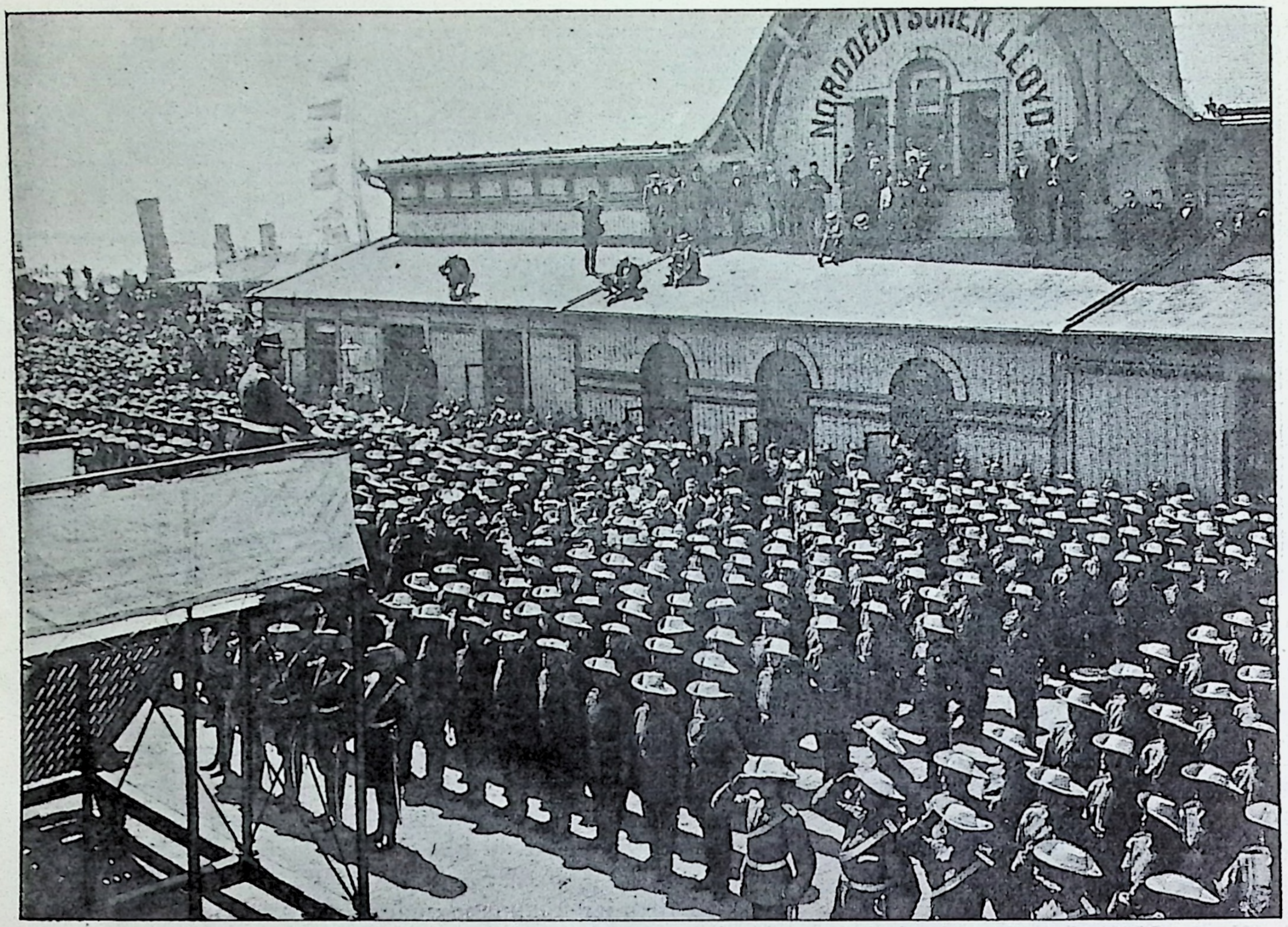
Nogle Maaneder før Myrderierne tog deres Begyndelse, havde den Scene fundet Sted, som Billedet øverst paa denne Side gengiver. Fem kinesiske Soldater, som hørte under tysk Justits, havde under Ledelse af en kinesisk Købmand udplyndret Indbyggerne af Landsbyen Tei-duntschen og mishandlet dem paa det frygteligste. Der blev nedsat en tysk Ret, som fældede den Dom, at de kinesiske Soldater skulde lide Døden. Fem Sektioner af de forskellige Kompagnier kommanderedes ud, og Dommen fuldbyrdedes paa Stedet, hvor Røverierne havde fundet Sted.

Shahen ved Opgangen til Eiffeltaarnet.

Shahen paa Rejse.

Shahen af Persien, Muzaffr-ed-din, som allerede under forrige Udstilling havde en stor Succes i Paris, har paany faaet Lyst til at se sig om i Verden, og da han har Penge nok til Raadighed, har han taget sin Storvesir, sine Ministre og et mægtigt Følge med sig. Først gik Turen til Rusland, hvor han strøede om sig med Guld og til Gengæld fik den varmeste Modtagelse. Den højeste Æresbevisning, han var Genstand for, var Afholdelsen af en Revueparade i Krasnoje Selo. I Paris havde han ikke heller mistet noget af sin gamle Popularitet. Loubet tog imod ham paa Banen og fulgte ham til Suverænernes Palads, hvor han skulde bo under sit Ophold. Fortræffelig befandt den levelystne Fyrste sig i den muntre By, hvor han snart saas paa det rullende Fortov, snart paa Eiffeltaarnet, og end ikke det Attentat, som rettedes imod ham, synes at have bragt ham ud af en fortræffelig Ligevægt.

. . . . *„Træffer I paa Kineserne, saa vid, at der gives ingen Pardon, tages ikke til Fange!“*
(Kejser Wilhelms Tale til Soldaterne i Bremerhafen).

Kejseren taler.

DER er dem, der paastaar, at mere end det halve af Napoleons Feltherretalent bestod i hans Evne til ved faa og rammende Ord at opildne Soldaternes Fædrelandskærlighed og Kamplyst. „Soldater af Hæren i Italien! Skulde I mangle Mod?“ — det er blevet historiske Ord, som enhver Skoledreng faar banket ind fra den tidligste Barndom.

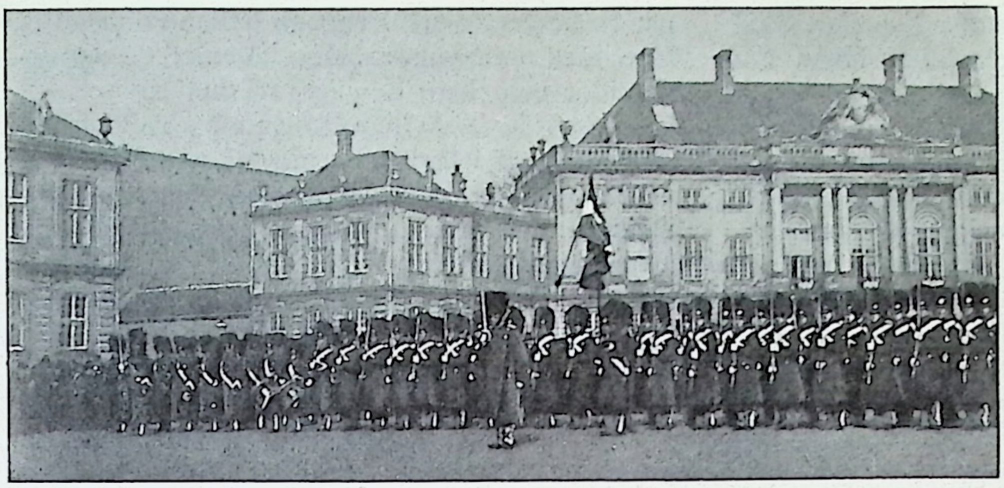
Hvis ikke Kejser Wilhelms Taler opnaar samme Berømmelse, da er det saavist ikke, fordi han holder for faa af dem. Han er en Mester i at arrangere saadanne „historiske“ Optrin, i hvilke Soldaterne pligtskyldigst har at bøje sig i Ærefrygt for Majestætens Røst — der jo efter Kejserens eget Sigende er lige saa godt som Guds eget Ord — og lade sig gennembore fra Isse til Fodsaal af en hellig Gysen.

Napoleon havde en Kunstner som David til at forherlige sine store Øjeblikke. Kejser Wilhelm, der som bekendt ogsaa er Kunstner, kunde vel magelig besørge det selv, hvis han havde Tid. Han foretrækker dog at lade Fotografen udføre Arbejdet.

Vort Billede viser det Øjeblik, da han udtaler det blodtørstige Paalæg til de tyske Tropper, der indskibedes til Kina: „Træffer I paa Kineserne, saa vid, at der gives ingen Pardon, tages ikke til Fange. Og sørg for at føre Eders Vaaben saaledes, at i de næste Tusinde Aar ingen Kineser skal vove at se skævt til en Tysker.“

En Vending som den sidste hæver Kejser Wilhelm over hans store franske Forbillede. Utvivlsomt havde Napoleon ikke denne Sans for en velanbragt Brander i en Hærtale.

Men der er jo ogsaa den Forskel, at Napoleon stod paa Valpladsen i Kampens Stund, medens Wilhelm kun for et Øjeblik bestiger Talerstolen for bagefter at køre hjem til sin gode Middag. Der er jo Mulighed for, at Soldaterne faar Tid til at glemme baade Prækenerne og de øvrige Højtideligheder, inden de kommer i Ilden. Saa vil Branderen altid kunne være til Nytte, for den glemmer de ikke, og den bliver saaledes uden Tvivl det historiske Punkt i denne Episode.

Giv Agt! Præsenter Gevær!

„Plads for Garden, bort I
Piger smaa.
Her kun store Piger faar
Lov at gaa!"

Saaledes synger det inde i enhver Garderkarls Bryst, idet han lader Øjnene løbe Tagfat imellem alle Ammerne for at finde den rette — Madkæresten. Der staar hun. Jøsses!

Frem paa Pladsen marscherer den danske Armees stolteste Parade!

Vagt-Paraden.

Enhver Københavner kender Stedet: Amalienborg! Og Tiden Kl. 12 Middag! Vagtparaden, den kgl. Livgardes stolte Karle, trækker op.

Sceneriet:

Gadens Ungdom i Mylder. Snavsede, skrigende, hujende! Ammer med Barnevogne. Baade elegante Ammer og elegante Barnevogne. Imellem hvide Puder de yndigste smaa Babyer. I Reglen en, undertiden to. De græder! — Sjoveren i Laser klør sig i Hovedet, patter paa en opsamlet Cigarstump og klør sig saa igen, denne Gang paa Skulderen. Et Fyrtaarn til Næse! — Pæne Folk i alle Livsstillinger, tynde, tykke, magre. Enkeltvis, parvis, i Flok. Kasket, Bulehat, Cylinder. — Endelig fine Folk — det er alle vi andre. — Udlændinge med Rejsehaandbogen i rødt Bind. Klædt paa efter Nationalitet. Speakende, sprechende, parlerende — samtidig gestikulerende. — Og saa Hundene! Smaa og store. Fornem russisk Mynde, nysgerrig sort Puddel, helt ned til den grimmeste Køter. Arrige Foxterrier i Dusinvis. Imellem Benene smutte de. Sparkes her og klappes der, snuse, halse og hyle!

— — —

Da smælder de store Porte for Ridehuset op. I Bjørneskindshuer og kridhvide, korsdannende Bandolerer; Gevæerne flot antrukne; stort, godt sammenspillet Musikkorps; Armeens eneste Tambourmajors Kæmpeskikkelse i Spidsen; flyvende Faner og klingende Spil — det er Garden, der trækker paa Vagt!

Bare Kongen vilde komme!

Da faar Amatørfotograferne og Politibetjentene travlt. „Maa jeg be' Dem — lidt tilbage! Saa

Endelig alene!

— lidt villigt!“ Publikum danner Espalier. Skubben, Støden, Snakken og Skælden! Hvad Fanden o. s. v.!

Paraden staar paa Linie. Vagtkommandørerne salutere hinanden. Giv Agt — præsenter Gevær! Og til Fanemarschens pompøse Toner, ført af en flot Officer, bringes Fanen paa Plads.

De fleste Udlændinge og enkelte Borgere lette paa Hatten, medens Drengene omme i Sidegaden lege med og synge: „Her kommer de danske Soldater med bare Ben i Støvlerne — — —“. Saa løses de forskellige Poster af, Musikkorpset stiller sig op i Cirkel og giver nogle Numre til Bedste. Er det kendte Melodier, nynner Folket med. Kommer der en Wagner, siger Tyskeren: „Wunderschön“!

Kodak.

En Historie fra Strædet.

Af Edvard Søderberg.

2den Fortsættelse.

DER var Ufred i Luften dernede i Kælderen. Marskandiseren vilde have Henrik paa et Kontor, og Drengen vilde til Søs.

„Forbandede Nykker! Har man nogen Sinde hørt Magen! *Matros!* — Det bliver der ikke noget af, Sønnik.“

Aaberg paraderede frem og tilbage fra Butiken til Beboelsen, rød i Hovedet og tindrende arrig.

„Ikke saa længe — ikke saa længe *jeg* har Magten, forstaar Du!“

„Herregud, Aaberg . . .“

„Ti Du stille, Cæcilie. Du vil maaske oven i Købet holde med Knægten i hans Opsætsighed.“

Henne i Hjørnet af Sofaen sad Henrik og fulgte Faderens trivelige Ilterhed med hemmeligt spottende Blik.

„— Ikke saa længe jeg har Magten!“

Og Marskandiseren forsvandt gennem Døren, som han smækkede i efter sig med et tordnende Brag.

„Jeg skal nok tale med ham“, sagde Moderen. „Han giver sig nok.“

Og Peter Aaberg *gav* sig.

Med det hemmelige Haab i Hjærtet, at Drengen nok snart vilde blive ked af at være paa Søen og længes hjem.

Henrik straalede.

Det gjaldt nu om at være ekviperet ordentlig til Togtet; en Sømand maa staa paa sin Plads baade i Stille og Storm, naar Solen skinner, og naar Søen sprøjter i Rigningen, saa maa han være lige oplagt til at tage sin Tørn.

Det første, han med overlegen Betænksomhed hastede med at faa købt, var en Kniv med Messingskaft, saadan en rigtig lang og brav Sømandskniv, der skulde hænge i en Fangsnor om Livet. Den tog sig storartet ud. Dernæst en Rulle Skraa, Skipperskraa, som foreløbig blev pakket ned i Kufferten til det andet. Havde Børnene i Gaarden før betragtet ham med en vis sky Respekt, saa steg denne nu ligefrem til Beundring, naar han viste sig i sin blaa Trøje med Kniven dinglende ved Siden og en lille Hue med Dusk oveni paa Hovedet. Selvfølgelig kunde det nu mindre end nogen Sinde falde ham ind at indlade sig i Fortroligheder. Han nøjedes med at lade sig beundre.

Og saa rejste han ud.

Nogen Tid efter kom der Brev fra ham og snart atter et.

„Henrik kan ikke taale Søsygen; han længes hjem“, havde Marskandiseren sagt en Dag, og disse Ord løb Strædet igennem, allevegne stærkt kommenteret. Der var ligesom en lille Triumf i dette.

En Maanedstid efter kom Henrik tilbage. Han var noget stille, ludede lidt med Hovedet.

Marskandiseren saa paa ham og nikkede.

„Ja, Du skal vel snart afsted igen?“

„Ja—a . . .“

„Udmærket! Du bliver nok Admiral engang, min Dreng.“

Aaberg stak Hænderne i Bukselommerne og gik.

Henrik sad og saa efter ham. Han led ikke Faderen rigtig.

— Men fjorten Dage senere saas Peter Aaberg og Sønnen i stiveste Puds vandre ned gennem Gyden og forsvinde henne i Gaden. Og Dagen efter sad Henrik som yngste Volontør paa Grosserer Jacobsens Kontor, medens Herman vejede Bønner og Melis af bag Disken hos Urtekræmmer Holm.

II.

Der var Graad og Græmmelse og bedrøvelige Miner nede i den halvmørke Kælder, hvor Madam Aaberg gik og puslede med Kaffekopperne, mens Dagen hældede udenfor.

— Der havde man gaaet og hygget om Børnene, fra de var smaa, havde passet og plejet dem, holdt dem rene og pæne og ofret saa mange Penge til Lærdommen og Opdragelsen, og hvad havde man saa for det altsammen! Der var nu først Kamma-Eleonora. Tænke sig, at hun var gaaet hen og havde forelsket sig i en — ja, tænk engang — i en Børstenbinder! Hun, som kunde have været gift med Grever og Baroner

eller i det mindste med Manufakturhandlerens Søn, der sad med en stor Papirforretning omme i en af Hovedgaderne! — Og hvad hjalp det, at Aaberg skældte og smældte — hun bare tav til alt og græd i Smug, men holdt alligevel fast ved sin Børstenbinder!

Og saa Drengene! Hvor godt de kunde have haft det nu, hvis de blot vilde skikke sig ordentlig og tage efter at komme frem her i Verden. Men i det Sted havde de Hovedet fuldt af Svir og Sværm og Natterangel og Bimbel. — Havde de nu ikke til Morgen haft Bud fra Grossereren, om ikke Henrik snart kom paa Kontoret igen — og saa havde de aldrig i Livet vidst af andet, end at han havde været der hver evigste Dag.

Madam Aaberg saa frem for sig og sukkede besværet.

„Jeg synes, Du sagde noget, Cæcilie?" lød det henne fra Butiken, og Marskandiserens Hoved viste sig i Døren. Men Madam Aaberg rystede blot paa Hovedet og svarede ikke.

„Naa, naa, Mutter — det bliver nok godt altsammen, Drengene morer sig — Herregud, i den Alder, Du! Men jeg skal Pinedød tale med de Lømler! Jeg skal holde dem i Ørene! — Staar jeg ikke forleden og snakker med Grønthandleren, og saa siger han: Deres Søn er nok bleven forlovet; maa man ønske til Lykke? — Hvordan falder De paa det? spørger jeg, og saa faar jeg at høre, at de har set Henrik med en Dame under Armen, og en Aften havde hun gaaet og ventet paa ham en halv Time. Jeg sagde ikke noget, og jeg har heller ingenting sagt herhjemme, for saadant noget betyder ikke noget. Men naar han bilder dem ind henne paa Kontoret, at han er syg og gaar fra sit Arbejde for at rende med saadan en Tøs, saa siger jeg, at det gaar for vidt!"

„Hvad mon det er for en Pige?" spurgte Madam Aaberg og satte sig overvældet.

„Hvad det er for en Pige — en Gadestrygerske, en Dame fra Kvisten, en Rendemaske, naturligvis! Men tag Du den bare med Ro. Jeg skal nok dreje ham . . .!"

Der gik nogen inde i Butiken, og Marskandiseren stoppede op.

„Godaften, Søster. — Sidder I her i Mørket. Aa ja, Petroleumen er dyr. Alting er dyrt i disse Tider —". Det var Madam Olsen, som kom.

„— Jeg tror, der er en Taar paa Kanden endnu, Stine . . ."

Nej, nej; Madam Olsen maatte ikke bie. Endelig ikke.

„— Femten Draaber."

„Ja tak. Tak. — Naar det *skal* være . . ."

En lang Pause.

„Nu har de lagt paa Smørret ogsaa — tænk engang —!"

Madam Olsen havde faaet Strikkestrømpen frem og strikkede af alle Kræfter med Næsen dybt over sit Arbejde. Det var netop Hælen, som skulde lukkes nu, og det var ikke saadan at faa ret vendt.

„Jaja . . . Smaafolk maa baade slide og slæbe for at komme en Smule frem. — Ja, de maa saavist det . . ."

Atter et langt Ophold.

„Der er nu Peter, stakkels Dreng! Har han ikke gaaet og turet paa den Fabrik og slidt Klæderne af sig og lige akkurat haft til Opholdet og knapt det. Det var ikke saavel, han nu havde haft et Par Skilling, saa maaske det havde set lidt lysere ud for ham —"

Aaberg stod henne i Krogen og stoppede sin Pibe; han havde røget i tyve Aar og vidste præcis, hvordan en Pibe skulde stoppes. Der var nok ingen, som skulde gaa ham paa i den Henseende.

Madam Olsen strikkede og strikkede.

— Sagen var den, at der omme i Landemærket var en Cigarbutik — ja, det var da bare en lillebitte elendig Bod — men dog altid stor nok til at ernære sin Mand — saadan i al Tarvelighed, forstaas. Ejeren vilde gærne afstaa den, og Peter — hm —. Det var endelig ikke store Kapitaler, det drejede sig om — og Pengene var sikre nok, det var da baade vist og sandt — Det var ikke paa den Maade, hun kom . . .

Da Madam Olsen var naaet saa langt, tabte hun en Maske og fik uhyre travlt med at faa fat paa den igen. Men saa skete det hverken værre eller bedre, end at da hun langt om længe havde fundet den, viste det sig, at der var sluppen to Masker bort af den anden Pind, og det var næsten umuligt at faa Rede paa, hvor de var blevne af.

„— En Kop Kaffe til, Stine —"

„Nej tak; ikke mere."

Der kom et stramt Træk om Madam Olsens Læber.

„Jaja — nu maa jeg vel gaa. Jeg lovede Drengen at komme snart igen."

Hun rullede Strømpen sammen meget omstændeligt og tog til at rejse sig.

„Godnat, Søster, og Tak for Kaffe."

* * *

Marskandiseren havde talt med Henrik, og alt var i Orden igen. Naturligvis. Der var saamænd ikke noget at tage paa Veje for. Henrik var en flink Fyr, og selv Grossereren havde rost ham. Det var disse Skarns Unger af Brændevinsbrænderens, der havde trukket ham med ud paa Sjov. Nu havde han faaet sin Røffel, som han havde taget imod uden at komme med Vrøvl eller Udflugter, og dermed var den Sag i Orden.

„Det var det, jeg sagde, Mutter: Ingen Snak og Dikkedarier, men bare tale rent ud af Posen, saa ordner alting sig ganske af sig selv "

* * *

Omme i Gaden var der just i disse Dage aabnet en ny, flot Urtekramforretning. Paa Skiltet over Døren stod med store forgyldte Bogstaver: *Herman Aabergs Vin- og Kolonialforretning.* Gamle Aaberg kom hver Morgen spadserende, stak lige Næsen indenfor Døren og nikkede Godmorgen; saa gik han igen.

„Sikken Mængde Kunder, der var i Butiken i Dag, Mutter. Og sikken Opstilling i Vinduerne. Ja, Arrangementstalent — *det* har Knægten s'gu!"

Herman holdt ikke rigtig af Faderens Morgenbesøg. Det generede ham, naar den gamle stak Hovedet ind og raabte sit: Godmorgen, min Dreng, saa det sang oppe under Loftet, mens Folk i Butiken vendte sig og saa paa hverandre med et stille Smil. Og saa disse faderlige Raad og denne bestandige Udfritten af Dit og Dat, naar han af og til i Mørkningen gjorde sig et Ærinde af at kigge ned i Kælderen! Hvad Pokker kom det den gamle ved, om han gav Kredit eller ikke. Det manglede s'gu bare, at Chefen skulde forespørge henne i Gyden, om han maatte kreditere Fru Jensens Tjenestepige et Pund Chokolade.

Og Herman Aaberg tændte Cigaren, rettede lidt ved Kravaten og gav sig til at spadsere frem og tilbage bag Disken; hver Gang han kom forbi Spejlet, kastede han et Blik derind og fandt, at den lyse Jakke med Fløjlskraven i Grunden klædte ham storartet. Vist saa, det var ikke for ingenting, at han saa ofte blev bedt ud, hvor der var voksne Døtre. Men Herman Aaberg var nok ikke den, der kom hvorsomhelst. Nej, saamænd!

Forresten var det gamle Aabergs inderligste Glæde at sidde og høre til, naar Sønnen fortalte om det sidste Selskab, hvem han havde været sammen med der, hvilke Damer han havde danset med osv. Men i allerhøjeste Grad imponeret blev han en Dag, da Sønnen sagde *Rak* om Brændevinsbrænderens. — Tænke sig — kalde Brændevinsbrænderens for Rak! Sikken et Ho'de, der sad paa den Knægt!

Fortsættes.

Wilhelm Liebknecht.

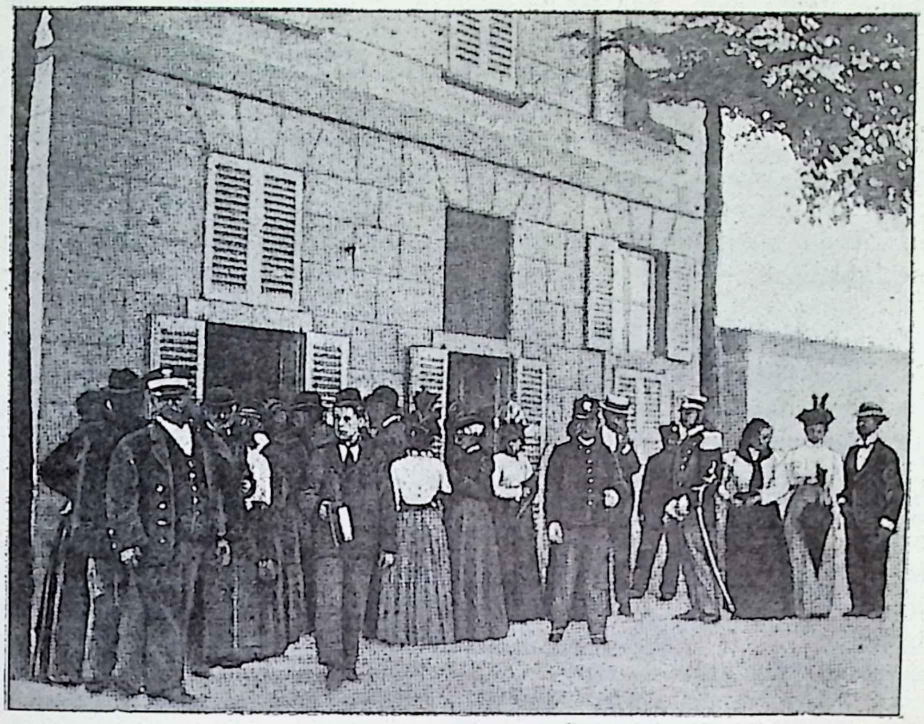

Den tyske Socialistfører Wilhelm Liebknecht.

I den gamle Revolutionsmand, *Wilhelm Liebknecht*, som i disse Dage er død i Charlottenburg ved Berlin, har det tyske Arbejderparti mistet en af sine mest udprægede Personligheder og, trods de 74 Aar, en energisk Agitator, som indtil faa Dage før sin Død i Tale og Skrift kæmpede for de Ideer, der havde besjælet ham lige fra Ungdommen.

Liebknecht var Revolutionsmand, længe før Lassalle og Marx endnu havde opstillet det socialdemokratiske Program. Som ung, frihedsglødende Student deltog han i adskillige af de Revolter, Julirevolutionen fremkaldte i de tyske Smaastater. Siden, da han blev Socialdemokrat, døjede han i sit lange, bevægede Liv gentagne Gange Landflygtighed og Fængsling. Først de senere Aar bragte ham en mere rolig og ubekymret Tilværelse, som dog ikke gjorde ham lad. Han vedblev at rejse og arbejde, og indenfor sit Parti tog han ofte en Tørn for visse Særmeninger, han ikke vilde give Slip paa. Hans Tro paa Dreyfus' Skyld vakte saaledes en ikke ringe Uro i Socialdemokraternes Lejr, men Tilliden og Kærligheden til den gamle Fører stod ganske uskadt Krisen igennem.

I mange Aar sad Liebknecht i den tyske Rigsdag, siden 1888 som Repræsentant for en berlinsk Kreds.

Nationalsorg.

Italien i Sorg. Monzas Indbyggere paa Kondolencebesøg ved Slottet.

Jeg tog op til Monza.

Milano var uendelig trist. Den ellers saa glade, saa levelystne By, med Friluftsrestaurationer i Læ af Domkirkens Spir, var nu en By i Sorg, en By med lukkede Butiker og sørgeklædte Mennesker.

Men tristere endnu var dog *Monza,* denne lille Stad med sine 12,000 Indbyggere, der alle var vant til at se Kong Umberto ugenert færdes i de stille Gader, venlig talende til Høj og Lav, Hatten i Haanden, hvis han da ikke kærtegnede Forstadens ravnesorte Unger.

Romantikerne opnaaede Virkning ved at lade Naturen mørknes, naar *Hernani* var tungsindig, eller smile i Solskin, naar *Ruy-Blas* vandt Dronningens Hjærte. Men hvor grel var ikke Kontrasten her mellem Julisolens glødende Himmel, den snehvide Landevej, de frugtmodne Træer, de bugnende Marker, Bjergenes saftige Grønt — hele denne Naturens Højsang, hvor Liv og Vækst og Glæde pipler ud af hver Spire, af hver eneste Pore — og saa denne lille Stad, hvis Stemning var Gravkamrets og hvis svale Skygge slog os i Møde som Ligluft.

Den overfyldte, elendige Sporvogn, der kører mellem Milano og Monza, havde bragt os midt ind paa Byens Torv. Gaderne er fulde af Mennesker, alle er de sortklædte eller bærer i det mindste et Flor om Armen. Ikke et Smil, ikke et højrøstet Ord, der røber den varmblodige Italiener: Tavshed, Alvor, Sorg.

Oprigtig Sorg? Ja! Oprigtig som den Bøn, der fra den gamle Kathedralkirke med sin navnkundige Jernkrone af Sømmene fra Kristi Kors stiger til Himmels.

Klokkerne kime. Præsten fremsiger sine Bønner, Kordrengene svinger Røgelseskarrene. Mængden knæler. Oldinge tørrer Taarerne af Øjne, der sikkert ikke græder let, Kvinder, unge og gamle, ligger bedende paa Knæ foran Opgangen til Alteret, og Orglet sender sine klagende Toner ud gennem det halvmørke Rum.

Alle beder de for Kongen, for *Umberto den Gode.*

Italien i Smil. Kongen og Dronningen paa Besøg.

Jeg staar atter paa Gaden. Hvert Vindue er tæt tillukket. Paa hver eneste Port er klistret Sørgeplakater med Ordene: Lutto Nazionale (Nationalsorg). Selv den usleste Rønne flager paa halv Stang. Selv den fattigste Bod har lukket sine Skodder.

Tre à fire Tusinde Mennesker bevæge sig langsomt og i Taushed mod samme Maal. Politi øjnes ikke og er heller ikke nødvendigt; hver finder sin Plads i det lange Geled, og under Kirkeklokkernes Kimen valfarter man til det kongelige Lystslot, hvor Umberto den 1ste sover sin sidste Søvn.

Foran en elendig, faldefærdig Kaserne, strængt bevogtet af Militær, standser Toget et Øjeblik. Man betragter de tilgitrede Vinduer; Hænder knyttes, Øjne gnistre, en sagte Mumlen gaar gennem Forsamlingen: deroppe, bundet og bastet, under paalidelig Vagt, sidder Niddingsmanden, der dræbte *Umberto den Gode.*

Langsomt sætter Toget sig atter i Bevægelse. Vi nærme os den herlige, kølige Park, for hvis Ende Victor Emanuels Statue troner.

Endelig staar vi ved Indgangen til det kgl. Slot. Slottet selv kan man ikke se, og Adgangen er naturligvis paa det strængeste forbudt, men da Rygtet i Milano var udspredt, at Kongen laa paa *lit de parade*, er det en mægtig Skare, der har samlet sig.

Men Kongens Lig er ikke og vil ikke blive bragt paa lit de parade.

De mange Tusinde Mennesker, der havde ønsket en sidste Gang at se deres Konges kære Træk, maa derfor nøjes med at indskrive deres Navn i én, eller rettere flere dertil fremlagte Bøger, der findes i de to smaa Portnerhuse til venstre for Indgangen.

Det er Folket, det egentlig brede Folk, der her — med mere eller mindre øvet Haand — kradser sit Navn. — Disse Bøger, naive Vidnesbyrd om den store, den almindelige Folkesorg, vil blive overrakt den ulykkelige, saa sympathetiske Dronning, der begræder sin Mands Lig — som Italien begræder Tabet af sin Konge.

Lutto nazionale!

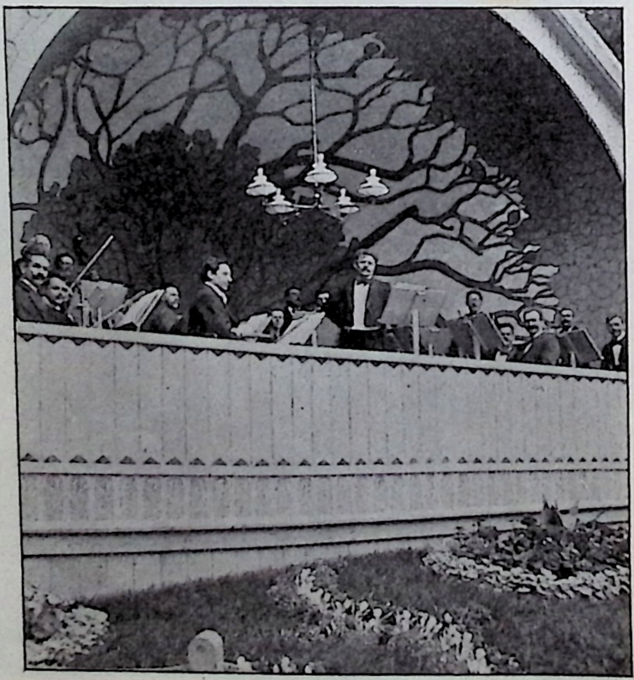
Italien kan ikke blot le, men ogsaa græde.

Milano, August 1900. Fritz de Zepelin.

En populær Komponist.

Ingen, der ser *Olfert Jespersens* vævre Ynglingsskikkelse bevæge sig op ad Strøget mod „Musik og Sang“s Redaktionskontor, vilde falde paa, at denne Mand i disse Dage kan fejre sit 25 Aars Musikerjubilæum. Men saaledes er det, Kendsgærningen er blevet dokumenteret af omhyggelige Venner, og efter nogle svage Protester har Olfert maattet falde tilføje.

Man vil altsaa forstaa, at han i sin Tid har været et sjældent fremmeligt Barn af sin Alder — hvad han da for Resten er endnu. Han tjente sit Brød som farende Tonekunstner, inden hans smaa Fingre endnu kunde spænde over den hele Oktav. Paa Ruslands Stepper og i „Fregatten“s Last har hans egne muntre Viser klinget omkap med de store Mestres Værker, som han altid har elsket. Og fra de lystige Scener paa Nørrebro og Frederiksberg er hans Sange gaaet ud i Folket; det fattigste Barn, som aldrig har været i et Teater, kender Musiken til „Bellman og Wessel“, „Molboerne“ og „Münchhausen“, og kvidre gladelig de indsmigrende Melodier, hvori han forstaar at klæde sine Tekstforfatteres ofte ret vanskelige Rimkunst.

Olfert Jespersen i Zoologisk Have.

Han har som ingen anden her hjemme den sjældne Kunst at fange det uøvede Øre uden nogensinde at saare selv den kræsne Smag.

Nu er Olfert en god og adstadig Borger, der passer sin Pult i zoologisk Have og sin Papirkurv paa Redaktionen, som om han aldrig havde hørt til Kunstens Zigøjnerbørn. Men sit Humør og sin kunstneriske Opfindsomhed har han ikke sat til under denne Forvandling.

Naar han om $23\frac{1}{2}$ Aar fejrer sit Redaktørjubilæum, vil det blive „Hver 8. Dag“s og dens Musikabonnenters Sag at udfinde den mest raffinerede Maade at gengælde ham de mange fornøjelige Timer, han har skaffet os. J. D.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dr. Finsens Repræsentant.

Den unge Overlæge *Holger Forchhammer* har nylig med stor Bravur bestridt det vanskelige Hværv paa Professor Finsens Vegne at indvie Udlandets Læger i Lupuskurens Hemmeligheder. Hans Foredrag i Paris, der overværedes af ca. 400 Læger, skal saavel i Form som i Indhold have været mønstergyldigt, og de berømteste Lægeautoriteter komplimentere de vor unge Landsmand for den Livlighed og Varme, hvormed han talte Lyskurens Sag. Holger Forchhammer er Sønnesøn af den berømte Geolog af samme Navn, Søn af Filologen Johannes F. og Broder til en hel Række unge Dygtigheder, blandt hvilke Forstanderen for Døvstummeinstitutet i Nyborg, Georg F., og Wagnersangeren Einar F. er de mest bekendte. Paa Sportens Omraade har Slægten Forchhammer ligeledes fejret smukke Triumfer.

Overlæge Forchhammer.

Udnævnelse.

Med Beklagelse har Odense By maattet udlevere sin populære Borgmester *Simony* til Thisted Amt, der ønskede at se ham beklæde den ved Grev Schulins Forflyttelse ledigblevne Amtmandspost.

Thisteds nye Amtmand er født 1846, tog juridisk Embedseksamen 1870, blev Assistent og Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, og 1886 Borgmester i Aalborg, hvorfra han for et Par Aar siden kom til Odense. I den korte Tid S. fik Lejlighed til at virke i Odense, vandt hans administrative Evner og hans udmærkede personlige Egenskaber almindelig Beundring.

Amtmand Simony.

Dødsfald.

For kort Tid siden afgik ved Døden i 80 Aars Alderen fhv. Provst *J. P. C. A. Ponsaing*. P. var født 28. August 1820 i København og var Søn af Legationsraad Carl Anton Ponsaing. Han fuldendte sit teologiske Studium 1848 og udnævntes 1852 til Kapellan for Køge og Øksemagle. Efter et Aarstid at have virket som Hjælpepræst for Gadstrup og Syv Menigheder, blev han personel Kapellan for Vejle og Hornstrup og endelig 1862 Sognepræst for Sæby og Provst for Dronninglund Herreder.

Provst Ponsaing.

Jubilæum.

I disse Dage kunde en af Byens største Skibshandlere, Grosserer *J. Fyhr*, Indehaver af Firmaet Fyhr & Co., fejre sit 25 Aars Jubilæum som Grosserer her i Byen.

F. er født i Bogense, hvor han i 1868 begyndte en Købmandsforretning, som han førte i syv Aar, indtil han i 1875 efter en Udenlandsrejse nedsatte sig her i Byen. Som Skibshandler er hans Navn blevet vidt bekendt i Udlandet, navnlig i Rusland, og overalt nyder F. stor Anseelse for sin Dygtighed og Energi.

Grosserer Fyhr.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

„Hver 8. Dag"s Roman-Bibliotek.

Samtidig med at Iltog Nr. 13 er løbet til Ende i Roman-Biblioteket, har vi efter Overvejelse bestemt os til at efterkomme et Ønske, som vore Abonnenter længe har næret — vi vil fremtidig bringe to sideløbende Romaner i Stedet for en enkelt. Vi opnaar derved at føre vore Læsere ind i to vidtforskellige Verdener, at gøre Heftets Indhold endnu mere broget, hvad Sceneri og Figurgalleri angaar.

Iltog Nr. 13 bliver afløst af 1) Romanen: „DEN UINDTAGELIGE STAD" af Max Pemberton, som skrev „Spionen fra Kronstadt", et Navn, som blot behøver at nævnes for at den vidunderlige Bogs Handling paany træder lyslevende frem i Læserens Minde. 2) Den franske Forfatter Emile Richebourg's dybt gribende Romanskildring: „TO MØDRE".

Mahogni Herreværelse-Møblement (forgyldte Kapitæler), tegnet af *N. V. Dorph.*

Kunst og Industri.

DET blev en lykkelig Forbindelse, da Møbelhaandværket rakte Kunsten sin Haand, og nu kan de to ikke længere undværehinanden. Hvor megen Smag og dekorativ Sans end Haandværkeren selv kan være i Besiddelse af, saa savner han dog hyppig Kunstnerens Fantasi og hans lykkelige Haand, og baade Maler og Arkitekt var hurtig rede, dels fordi alt Arbejde i det skønnes Tjeneste paa Forhaand har deres varme Interesse og dels fordi her var et Felt, hvor de ligesom kunde hvile ud fra de større Opgaver, hvormed de ellers syslede.

Endnu er det intime Samarbejde mellem Kunst og Haandværk kun ungt af Aar, men der er virket flittigt i den Tid, og da et herværende Kunstblad for nylig tog sig for at samle nogle af Resultaterne sammen, blev det til et anseligt Hæfte, hvis første Indtryk hos Beskueren var glad Forbauselse. Man anede ikke, at der i København fandtes saa mange stilfuldt udstyrede Hjem.

Blandt de store Møbelforretninger med aaben Sans for Betydningen af den kunstneriske Medhjælp maa nævnes *Rosen & Claussen,* Tordenskjoldsgade 7. — Det var det Magasin, som tidligere under Firma: Georg Müller & Co. lagde for herhjemme med originale Møbler i nye Former. Firmaets Indehavere, to unge, energiske Mænd, har til kunstnerisk Leder og Raadgiver valgt sig Maleren *N. V. Dorph.*

Et værdigt Supplement til det omtalte Kunsthæfte danner de tre Gengivelser af dette Firmas Frembringelser, som illustrerer disse Linjer. Først Villaværelset, hvis Møbler (tegnede af N. V. Dorph) udmærker sig ved en Originalitet, der ikke binder sig til nogen Stilart. Møblementet er udført i mørkt Mahogni med forgyldte Kapitæler og den diskrete Anvendelse af Guldet er her af megen Virkning.

Herreværelsemøblerne, der fremstilles paa et andet Billede, skyldes Joh. Rohdes Tegning, og bærer tydeligt Præget af denne Kunstners Ejendommeligheder: de store, glatte Flader i den dybtmørke Mahogni og de karakteristiske Uddybninger i Træet, de saakaldte „Hulkehler".

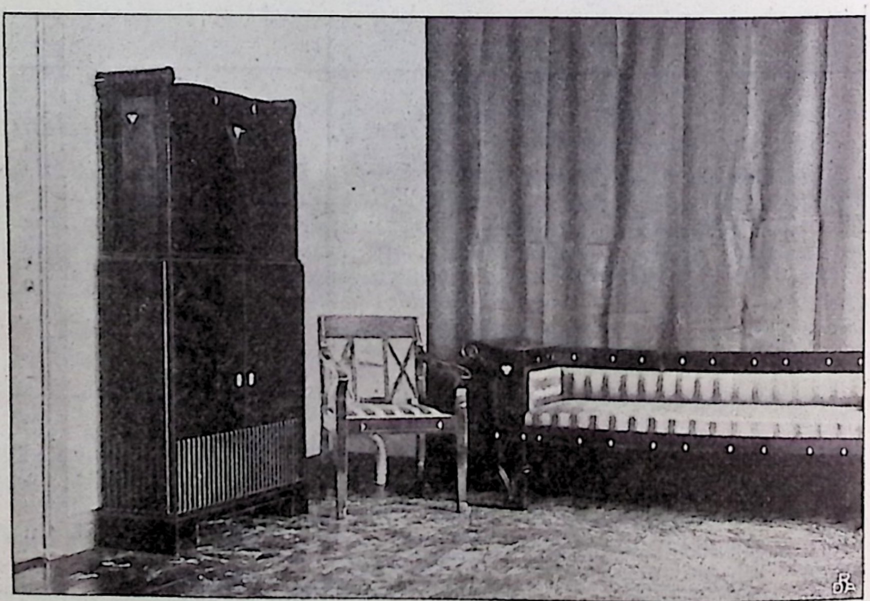
Endelig kan de grønbejtsede Sovekammermøbler med de stiliserede Valmuer (Tegning: N. V. Dorph) fremhæves som et Eksempel paa, at der ogsaa til billigere Priser kan forarbejdes Møbler i ægte kunstnerisk Udstyr.

Af mange ypperlige Frembringelser er her kun nævnt nogle ganske faa, men alt, hvad der udgaar fra Magasinet, er formet af kyndige Hænder i Kunstens Billede.

Ude paa Amager har Forretningen sine store, lyse Værkstedslokaler, som er indrettede med alle de Bekvemmeligheder, Nutiden kender. Der findes f. Eks. Tørreplads til Træet, saaledes at der altid er Lager af tørt Træ, hvad der for Møblernes Holdbarhed er af allerstørste Vigtighed.

Fyrretræes grønbejtsede Soveværelse-Møbler, tegnede af *N. V. Dorph.*

Mahogni Herreværelse-Møbler (Broncebeslag), tegnede af *Joh. Rohde.*

HVER 8 DAG

Nr. 48. Aargang 1899—1900. Søndagen den 26. August. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Med Cykle og Kamera.

Balance paa Træsko, Motiv fra Neder Draaby.

over hvis Gangbræt i samme Øjeblik en yndig Bondepige med et Par store Blikspande fulde af Mælk balancerer.

„Tungen lige i Munden!" farer det ud af mig saa pludselig, at hun forfærdet vender sig om og griber fat i Rækværket.

„Jøsses, Herren gjorde mæ ganske forkyst!"

Derpaa spørger jeg høfligt efter min Marie.

Ja, Marie var der jo nok nogen, der hed paa Egnen, men hvem der var min Marie, var jo ikke let at sige. Jeg klarede mig ved at anføre, at vedkommende i Følge mine Rygstykkers Erindring havde overmaade gode Kræfter, desuden mindedes jeg stærkt rødt Haar og et Par bestemte Øjne, som skelede ganske umaadelig.

Saa fandt jeg hende.

„Næj, næj da. Er det Dæj, bitte Anders!"

Jo, det var det jo. Nu var bitte Anders bleven til store Anders, egentlig til — naar fint skulde være — Hr. Student Andersen. Men det vilde Marie intet høre om.

Middagen blev langt om længe serveret. Kyllingen skal jo først fanges, Halsen drejes om paa den, plukkes o. s. v. Men hvor den smagte! Jeg tør slet ikke tænke paa den Kylling.

Rødgrøden oven paa var for landlig. Man kunde cykle hen over den. Og saa maatte jeg tyre en Portion — aah, saa stor. Intet Under da, at jeg bag efter lagde mig saa lang jeg var ude i Haven, ganske stille for at fordøje, hvilket tog det meste af et Par Timer,

II.

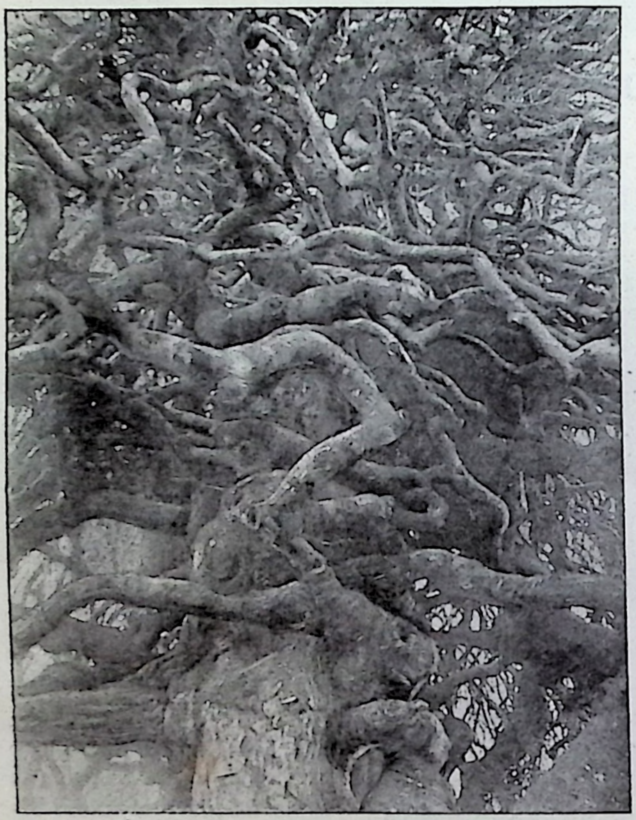
„Cyklist stig af!"

Det er Brovagten paa Kronprins Frederiks Bro — den paa fortøjede Pramme hvilende Flydebro, som fører fra Frederikssund til Jægerspris — der giver mig denne Ordre. Vejen til Jægerspris, hvorhen jeg agter mig, gaar gennem en Landsby, hvis Navn jeg langt om længe faar nogenlunde forstaaeligt udtalt, og ned i mig slaar det som et Lyn, at fra denne Landsby, Neder Draaby, var jo min første og eneste Barnepige, Marie. Min kære, gamle Marie!

Til sin Landsby returnerede hun, efter at jeg var forsvarlig opflasket og godt i Gang i Skolen, for at gifte sig. At opsøge hende besluttes. I min Iver styrer jeg fra Chausséen ud paa Vejen og ender paa Stien, der fører til et efter danske Forhold mægtigt Vandløb,

saa at jeg først naaede Jægerspris ud paa Eftermiddagen.

Af Slottet med tilhørende Jordegods oprettede Grevinde Danner Kong Frederik VII.s Stiftelse til Opdragelse for fattige Pigebørn af Almuen, og hun skænkede den yderligere sin øvrige Formue, c. 4½ Million Kroner! Frederik VII.s Værelser henstaa uforandrede, saaledes som han har forladt dem. De samme Billeder paa Væggene, det samme Skrivebord og Arbejdsbord; Genstande, han har samlet paa; Dragter, han har baaret; Tegninger og andre Arbejder, han har udført; Gaver fra fremmede Fyrster; Takker af Dyr, han selv har fældet o. s. v. Slotsfogeden foreviser alt formedelst 1 Krone. Smuk Slotshave. I denne

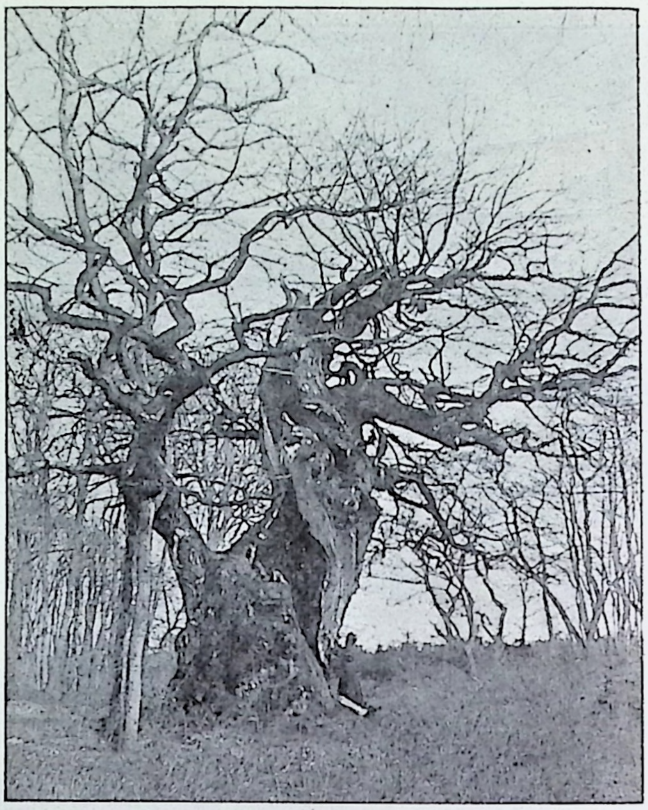

Mærkelig Træformation ved Jægerspris.

og i den tilstødende Skov findes der en Mængde Mindestøtter til Forherligelse af navnkundige Mænd og Kvinder. Disse Mindestøtter ere rejste af Arveprins Frederik efter Tegninger af Billedhugger Wiedewelt, ligesom det ogsaa er Arveprinsen, der har ladet de mange Gravhøje rundt omkring undersøge. Derfor Hurra for Arveprinsens Minde!

Fordyber man sig for længe i Slotshaven, undgaar man ikke at støde paa Grevinde Danners Begravelse i en aaben Gravhøj med Gitter for, men længe har man ikke Tid til at falde i Tanker her, thi er man ved Jægerspris, skal man absolut ud i den store Nordskov, der er berømt for sine ældgamle Egetræer, hvoriblandt et nedentil har et Stammeomfang af 26 Fod.

Jeg cyklede af Sted, indtil Vejens Slethed tvang mig til at vælte, og det saa eftertrykkeligt, at min ene Pedal nægtede at gøre Tjeneste mere. Bevares vel. Over for den Slags Argumenter resignerer man, idet

1000-aarig Eg i Nordskoven ved Jægerspris.

man blot i sit stille Sind tager sig den Frihed at ønske alle Cykler og Cyklehandlere der hen, hvor Peberet gror. Et Selskab i en let Jagtvogn traf mig i min Ulykke og viste den Barmhjertighedens Gerning imod mig at samle mig op.

Sammen med de smukkeste Damer nød jeg den Ære at danse omkring den tusindaarige Eg, som i sin knudrede, fugede Bark kom til at gemme endnu et Par af de Bogstaver, som fortæller mere end de længste Sætninger.

Kodak.

Grevinde Danners Gravsted ved Jægerspris Slot.

Elskovsdrikken.

Af Johannes Dam.

UDE paa den yderste Ende af Havnemolen, hvor der var opstillet en Bænk under den store Lanterne, sad Provstens Datter Alvilda og læste højt for sin bedste Veninde Katrine af et Brev, hun lige havde faaet.

Og det var endda et Kærlighedsbrev.

De gjorde Ophold efter hver Sætning og knyttede deres skaanselløse Bemærkninger til hver af de Bekendelser, Provisor Møller havde fravristet sit lidende Hjærte. Under Fnisen gentog de Slutningen, hvori den stakkels Provisor lagde sin Skæbne i Frøken Alvildas Haand og bad hende, ihvad der saa end blev hans Skæbne, aldrig forraade hans Hemmelighed for nogen.

„Gud ved, hvad det Fregnedyr bilder sig ind,“ sagde Alvilda og stak Brevet til sig.

„Fregnedyret“ var Provisorens Øgenavn blandt de unge Piger, og han var i Virkeligheden heller ikke ganske ren i Teinten.

Men nede under Havnehovedet sad Alvildas Broder Hans og fiskede efter Torsk. Han elskede Provisoren højere end noget andet menneskeligt Væsen, fordi han kunde „trylle“, og Hans havde den største Respekt for al Slags Trolddom. Naar Møller blandede de mærkeligste Væsker i sine Glas og ved et lille Gran fra et andet Glas fik det hele til at skifte Kulør, saa stod Hans ved Siden af og gabede af hellig Ærefrygt. For alt dette var jo ganske overnaturligt, og han var i sit stille Sind vis paa, at Provisoren kunde gøre Guld, om han vilde.

Og ham vilde Alvilda ikke have!

„Den Tøs! Hun skulde være glad til,“ mente Hans.

Han pakkede med en beslutsom Mine sine Fiskesager sammen og drev ind ad Byen til bagefter de to Pigebørn, og et Øjeblik efter kom han stormende ud i Køkkenet til Ane. Der satte han sig paa Huggeblokken og pustede lidt, forinden han kom frem med det, han vilde.

Og det var — „om Ane troede paa Trylledrikke?“

„Ja, hvodden mener Hans?“

„Jeg mener saadan til at gøre Folk forelskede i hinanden.“

Ja, det ved Gud, Ane troede. Det var saa at sige en Fundamentaltro hos hende, for det vidste hun bestemt, at hendes egen Mor havde givet hendes Far en Kærlighedsdrik, før han tog hende. Men det skulde Hans nu aldrig kære sig om, for det var ikke andet end Ugudelighed. — Hans kunde bare spørge Provsten selv. Tro paa Vorherre og lade ham om det hele, det var det, det kom an paa. Og for Resten havde saadan en ti Aars Purk da vel heller ingen Kærestehistorier for, vel?“

Nej, naturligvis var det slet ikke saadan noget, men det var bare saa sjov at vide, syntes Hans. Og paa den Maade fik han da ud af Ane, at hun havde en Cyprianus, og der kunde han læse hele Recepten paa saadan en Drik. Lidt Gentianarod og lidt Ormefrø og for ti Øre af noget, som Hans slet ikke kunde udtale, men bare skrive, og det skulde koges af som en Te og blandes i Morgendrikken. Det var nemt nok.

Og alt dette fik Hans Barnepigen til at købe nede paa Apoteket. Ved Hjælp af en Sjat kogende Vand, som Ane gav ham, fik han saa destilleret sin hemmelighedsfulde Drik, som blev omhyggelig gemt hen til næste Morgen. Saa var der ikke andet at gøre den Aften, end at holde Modet oppe hos Møller. For Hans havde godt hørt og læst om, at der var dem, der tog Livet af sig af Kærlighed, og det var netop altid den Slags ædle Mennesker, som Provisoren, der ikke kunde leve uden deres Elskede.

Møller boede alene med sin Mor og havde det knapt nok. De havde to smaa Værelser omme i Strædet.

Da Hans om Aftenen kom derind, fandt han Møller siddende og stirre med taareblændede Øjne i et Brev, mens den Gamle fulgte ham med et forskrækket Blik.

Den lille Dreng blev et Stykke Tid staaende ved Døren og vidste ikke, om han turde gaa ind. Saa tog han Mod til sig og gik hen og lagde begge sine Arme om Møllers Hals.

„Du skal ikke være ked af det, Møller, du skal se, du faar hende nok. Det er vist bare Fregnerne . . .“

Den ulykkelige Mand strøg ham over Haaret med et sygt Smil.

„Tror du, min Dreng?“

Hans anlagde et fiffigt Smil:

„Ja, for jeg ved noget!“

„Ved du?“

„Ja, men jeg siger det ikke nu,“ svarede Drengen. „Og saa . . . kender Du ikke noget mod Fregner?“

„Det hjælper vist ikke noget, min kære Dreng.“

„Jamen prøv ad . . . for jeg tror nok . . .“

Hans maatte holde inde for ikke at røbe sin Hemmelighed.

Saa spiste de til Aften, og gamle Fru Møller smurte Smørrebrød med Sirup til Hans, som hun plejede, og hans lystige Pludren livede Provisoren op. Men om Alvilda blev der ikke talt mere den Aften.

Men da Hans sagde Farvel, trak han sin Ven med sig ud i Gangen, trykkede hans Haand varmt og sagde med dyb Alvor:

„En Ting maa du love mig, Møller.“

„Hvad er det, min Ven?"

„Du maa ikke dræbe dig selv før i Overmorgen."

Møller maatte le ad Drengens overspændte Alvor.

„Hvorfor i Overmorgen?" spurgte han.

„Fordi . . . fordi jeg ved nok noget, som Du ikke ved."

Dermed smuttede Hans ud af Døren og løb hjem til Provstegaarden.

— — —

Morgenteen smagte ikke Alvilda, og hun drak kun det halve af den. Hans gik kredsende omkring hende, mens hun drak, og fulgte alle hendes Bevægelser.

„Du drikker ikke op," sagde Hans og saa ned i Koppen.

„Hvad kommer det dig ved, Hansemand. Teen er skidt i Dag."

„Men man maa ikke levne."

„Pas sig selv, Hansemand."

Og Alvilda gik syngende op ad Korridoren til sit Værelse.

Hans veg ikke fra Dagligstuen, som hun skulde igennem, naar hun vilde ud. Heldigvis var det Fridag, og han havde Tiden til sin Raadighed. Og som en Doktor vaager over sin Patient, saaledes iagttog han hende opmærksomt, hver Gang hun viste sig. Der maatte dog vel kunne ses noget paa hende. For rigtignok havde hun kun drukket det halve af sin Te, men den snilde Hans havde til Gengæld beregnet dobbelt Dosis.

Saa var de et Øjeblik alene i Dagligstuen efter Middagen, mens de andre drak Kaffe i Provstens Studereværelse. Hans benyttede Situationen til at bryde Tavsheden.

„Alvilda!"

„Hvad er der?"

„Kan du ikke mærke noget paa dig?"

„Hvad er det for noget Sludder?"

„Aa, la' nu vær'! Jeg ved godt noget."

Hun stillede sig op foran ham med Armene over Kors og sagde overlegent:

„Hvad ved du, min rare Dreng?"

„Skab dig bare ikke! Jeg ved godt, at du er bleven forelsket."

Pigebarnet blev rød helt ned over Halsen, og Hans hoppede af Fryd og klappede i Hænderne.

„Kan du se, kan du se! Jeg vidste det nok . . . før du selv vidste det!"

Hun løb hen og fik Døren til Faderens Værelse lukket. Nu talte hun venligere til ham end sædvanlig.

„Vær nu ordentlig, Dreng," sagde hun, „og ti stille med, hvad du ved, saa skal jeg fortælle dig al Ting. Det er ganske nyt."

Hans gned sig i Hænderne og kiggede durkdrevent op paa hende gennem Øjenkrogen.

„Nyt! Haha . . . ja, nyt tror jeg nok det er . . ."

„Ja, for han sagde det først i Forgaars. Men det skal være hemmeligt, for han tør ikke forlove sig for sin Far."

„Hvad er det dog for noget, du staar og siger!" sagde Drengen. „Han *har* jo ingen Far!"

„Har Alfred ingen Far? Vil du komme og se . . . der staar han jo selv nede i Butiksdøren."

Det var Konsul Lassen, der stod i Huset lige overfor og fyldte sin Butiksdør med sin brede Mave. Og Hans stirrede paa Maven og paa Alvilda, og paa Maven igen, hvor der var rigelig Plads til at lade Blikket flakke om uden Maal og Med, medens han følte, hvorledes hans stolte Fantasibygning Stykke for Stykke brød sammen inde i hans lille Hjærne. Han samlede alle sine Kræfter og al sin retfærdige Harme i en stor Bunke og hældte det hele paa en Gang ud over Hovedet paa den overraskede Alvilda:

„Aa din . . . uh . . . din ækle Tøs! Du skulde skamme dig rigtig . . . skamme dig, siger jeg . . . med dine Kæresterier og dit . . . nej fy, Alvilda, det kan du tro, jeg skal sige til Far!"

Men han sagde det nu ikke til Far. Han gik ganske stille op paa Loftet, hvor han satte sig paa en Tørvebunke og gav sig til at græde. Han græd, fordi han havde stolet paa Cyprianus, og afgjort var det jo dog, at Anes Mor havde bøjet Anes Fars Hjærte med den Opskrift. Og nu havde han maaske bare gjort, at Alvilda var bleven endnu mere forelsket i Lassen, end hun var i Forvejen.

Da lille Hans havde grædt ud, rejste han sig og gik ned til Møllers. Provisoren stod ude i Køkkenet og syltede Champignons — det var saadan en lille Biindtægt, han havde.

„Møller!" sagde Hans.

„Hvad er der, min Dreng," sagde Provisoren uden at vende sig fra sine Krukker.

„Det kan ikke nytte noget."

„Hvad kan ikke nytte?"

„Det med Alvilda. Det hjalp ikke."

„Hvad hjalp ikke?"

„Det maa Du ikke spørge om, Møller, for det er en Hemmelighed. Og desuden, naar det ikke hjalp, saa . . . Men Møller!"

„Ja, min Ven."

Hans trak i hans Frakke, saa Møller maatte bøje sit Hoved helt ned til ham.

„Jeg vil sige dig noget," hviskede Drengen. „Vil du alligevel ikke prøve det andet?"

„Hvad for noget andet, mener du, Hans?"

„Det . . . mod Fregner. For ser du — hvis nu det alligevel ikke bliver til noget med Alvilda og Lassen, saa . . . ja for det er jo bare, Fregnerne det er galt med!"

I Kamp med Naturkræfterne.

Billeder fra den evige Sne's Regioner.

Napoleons Hær drager over St. Bernhard. — Øverst Hospitiet.

Mellem de mange berømte Alpeegne, hvis blotte Navne har en vis romantisk Klang, er der en enkelt, som ved sine historiske Minder og de mange eventyrlige Sagn, der knytter sig til den, har sat sig dybere Spor i de flestes Erindring end nogen anden. Det er det berømte *St. Bernhardspas.*

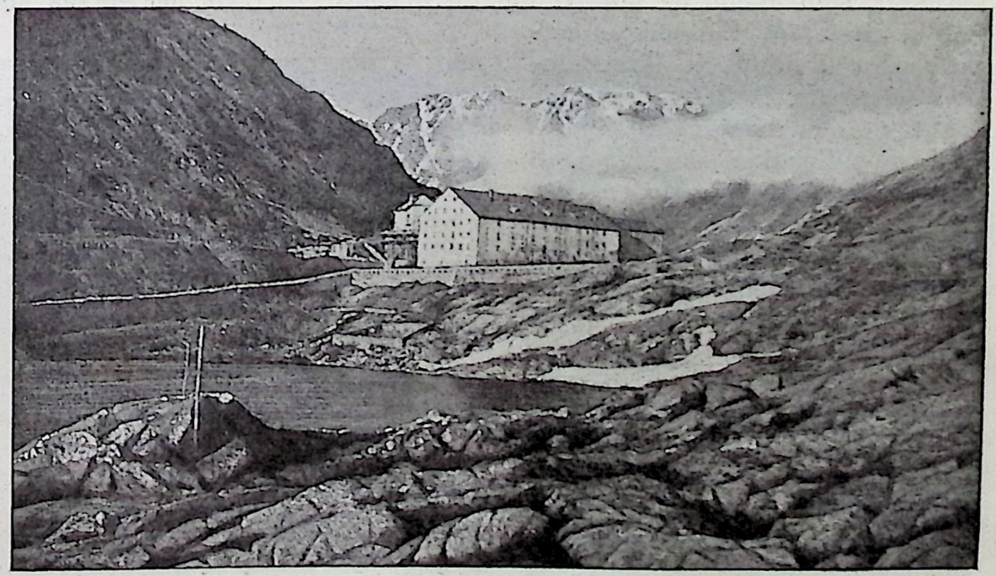
Store Sankt Bernhard er en Bjerg-Gruppe, der adskiller Rhonen i Schweitz fra den lombardiske Slette. Det er et vildt Bjerglandskab, hvis højeste Top naar op til 10,700 Fod, men mellem de svimlende Toppe slynger sig den berømte Alpevej, der lige til vore Dage var den mest benyttede Passage over Alperne.

Og dog er den ingenlunde bekvem, det var Synd at sige. Stejl og bugtet snor den sig over de ludende Klippetinder, undertiden saa nær, at man fra Ryggen af sit Muldyr kan kaste Blikket ned i Afgrunde, hvis Dyb Øjet ikke formaar at maale. Orkaner og Snestorme kan rase over denne Vej selv midt om Sommeren, og pludselig kan man befinde sig midt i Snemasser, der skjuler Vejens Spor. Har man da ikke en paalidelig Fører med sig, staar man Fare for at omkomme af Nød og Kulde, og Tusinders Ben ligger begravede der oppe under den evige Sne, trods alt, hvad der er gjort for at sikre de Vejfarendes Liv.

Men over denne farlige Vej er ikke desto mindre i Aarhundredernes Løb draget Millioner, og ikke blot i mindre Flokke — men hele Hære har under dristige Anførere trodset Bjærgvejens Farer — og er gaaet fra Kampen sejrrige, om end med større Tab end selv den blodigste Valplads nogensinde krævede.

Over Store Sankt Bernhard drog i sin Tid Hannibal med sine Krigere ind i Italien — frygteligt maa dette Tog have været i en Tid, hvor Menneskeaanden endnu kun havde de mest primitive Hjælpemidler til sin Raadighed. Og netop i Aar for 100 Aar siden gjorde Napoleon den Store Hannibals Vovedaad efter.

Man har et bekendt Billede af David, som fremstiller Bonaparte paa Vej over Passet. Han ses paa et fremspringende Fjældstykke, stolt knejsende paa Ryggen af sin Stridshingst, der

St. Bernhardspassets Hospitium, saaledes som det ser ud nutildags.

En Hjælper, udrustet til Farten.

fnyser og stejler som i Længsel efter Kampen. Den store Mesters Fantasi har her spillet ham et Puds. Det lod sig visselig ikke gøre at ride Paraderidt over St. Bernhardspasset paa en veldresseret Cirkushest. Til Fods maatte Anføreren saavel som hans 40,000 Mand passere Alpernes Toppe, de skulde være glade, om de endda kunde faa Halvdelen af deres 5000 Heste velbeholdne over Bjergene. Og dertil maatte de slæbe hele Trænet med sig. I Hold paa 20 eller 40 Mand spændte de sig for Vognene og drog dem efter sig. De 60 Kanoner blev taget fra hinanden Stykke for Stykke. Smaadelene stuvedes i Kasser, som Mænd og Muldyr maatte hjælpes om at bære, og Kanonerne emballeredes i udhulede Træstammer, der surredes om dem og slæbtes langs de stenede Veje.

Kun en Hersker som Napoleon var i Stand til at holde en Hær af raa Soldater under Disciplin i det frygtelige Døgn, Overgangen over Snetinderne varede. Ikke en var der, som knurrede, og naar hans *„En avant!“* gjaldede op igennem Bjærgets Kløfter, da svulmede Hjærtet i Brystet paa hver fransk Soldat. *„En avant!“* lød det videre fra tusinde Struber, og den trætte Fod fik Spænstighed paa ny. Et eneste Eksempel paa den ejendommelige Stemning, der raadede i denne Hær, vil være nok.

Ved Nedstigningen paa italiensk Side bød Napoleon Stedets Bønder 1000 Frcs. for Transporten af hver Kanon, da man vilde fri Soldaterne for unødig Besvær. Bønderne vilde ikke paatage sig det strænge og livsfarlige Arbejde, og saa tog Soldaterne fat paa ny. Men da man vilde give dem samme Betaling, som man havde budt Bønderne, afslog de den. Det var for dem kun en Æressag at frelse deres Kanoner.

* * *

Man skulde tro, at der nu, da der gennem St. Gotthard er aabnet en bekvem Jærnbanevej ad en mægtig Tunnel, ikke mere var Brug for dette ugæstmilde Pas over Sankt Bernhard. Men Jærnbanevejen er lang og kostbar, og for de store Skarer af Bønder og Arbejdere, der har Ærinde paa begge Sider af Alperne, er der derfor endnu ingen anden Rejsemaade end Turen til Fods over Passet. Det er navnlig de piemontesiske Arbejdere, der benytter denne Vej, naar de søger Arbejde i de schweitziske Kantoner.

St. Bernhards berømte *Hospitium* har derfor ingenlunde mistet sin Betydning og øver endnu den Dag i Dag det store Barmhjærtighedsværk, der maaske i endnu højere Grad end Napoleonstoget har gjort Bjærget berømt.

Hospitiet er et Augustinerkloster, som anlagdes allerede i Aaret 962, og allerede den Gang var det Klostrets Hovedbestemmelse at skulle yde Hjælp til de Rejsende, som i Passet kom i Nød og Fare. Munkene ligner aldeles ikke de mindre tiltalende Typer, som man undertiden træffer paa rundt omkring i de katholske Lande. Augustinerne paa St. Bernhard er alvorlige og dannede Mænd som tilbringer den Tid, de ikke har Vagttjeneste, med Studier og skriftlige Arbejder. Klostret ejer et fortrinligt Bibliotek paa 10,000 Bind med mange sjældne Haandskrifter.

Livet her er saa strængt, at kun meget faa

Hunden varmer den forulykkedes Legeme.

Den forulykkede føres til Hospitiet.

virkelig at besidde menneskelig Intelligens og Følelse. Den sætter sit Liv i Vove, naar det gælder om at frelse nogen. Den kan komme hjem forkommen og elendig, med Øren og Lemmer stivfrosne, saa der maa gnides Liv i den ved Hjælp af Spiritus. Ofte dør den af Strabadserne, men kommer den sig, har den ikke Ro, før den igen faar Lov at være med i det store Barmhjærtighedsværk. Den berømteste St. Bernhardshund hed „Barry“ og havde frelst ikke mindre end 40

bliver gamle i Klostret. Det ligger paa Passets øverste Punkt, 7900 Fod til Vejrs, altsaa midt i den evige Sne. Barometret viser her aldrig over 22 Tommer, og Vandet koger ved 80 Grader Celcius. Højden af „Varme“ er — 2 Graders Kulde midt om Sommeren. Man kan derfor i Klostrets Dødskapel finde aarhundreder gamle Lig omtrent uforandrede,

Dag og Nat gennemstrejfes Passet af Patrouiller, dels bestaaende af de egentlige Munke, dels af de saakaldte „*marronniers*“, de tjenende Brødre. Det er deres Opgave at opsøge og frelse de Rejsende, der kan findes syge og hjælpeløse i Sneen, og en virksom Støtte i dette Arbejde har Menneskene i de berømte *St. Bernhardshunde*, en Krydsning af New-Foundlænderen og Mastiffen, som opdrættes her. Denne Hund, om hvis Haardførhed, Kløgt og Dødsforagt der fortælles saa mange vidunderlige Historier, synes

Menneskeliv, da en tragisk Død ramte den. En Rejsende, der var i Nød, blev forskrækket over dens Gøen, hvormed den vilde tilkalde sin Patrouille, og skød Dyret ned med en Pistol.

I vore Dage er Klostrets Virksomhed selvfølgelig lettet en Del ved forskellige moderne Indretninger, navnlig Telefonen. Men endnu er det et haardt og farefuldt Liv, der leves deroppe, derom vidner bl. a. de mange Krøblinge, man træffer blandt Munke og *Marronniers*. Snart er det et Øre, snart en Næse, ja ikke sjældent en Arm eller et Ben, som er blevet ødelagt af Kulden og maa amputeres af Klostrets dygtige Læger.

Men alligevel mangler der aldrig Mænd, som ønsker at træde ind i dette Barmhjærtighedens og Selvfornægtelsens Kloster. En Kirke, der endnu har denne Magt til at døde Menneskets Egennytte, staar næppe paa saa svage Fødder, som mange mener.

N. W.

Anarkister.

Gaetano Bresci. (Kong Umbertos Morder.)

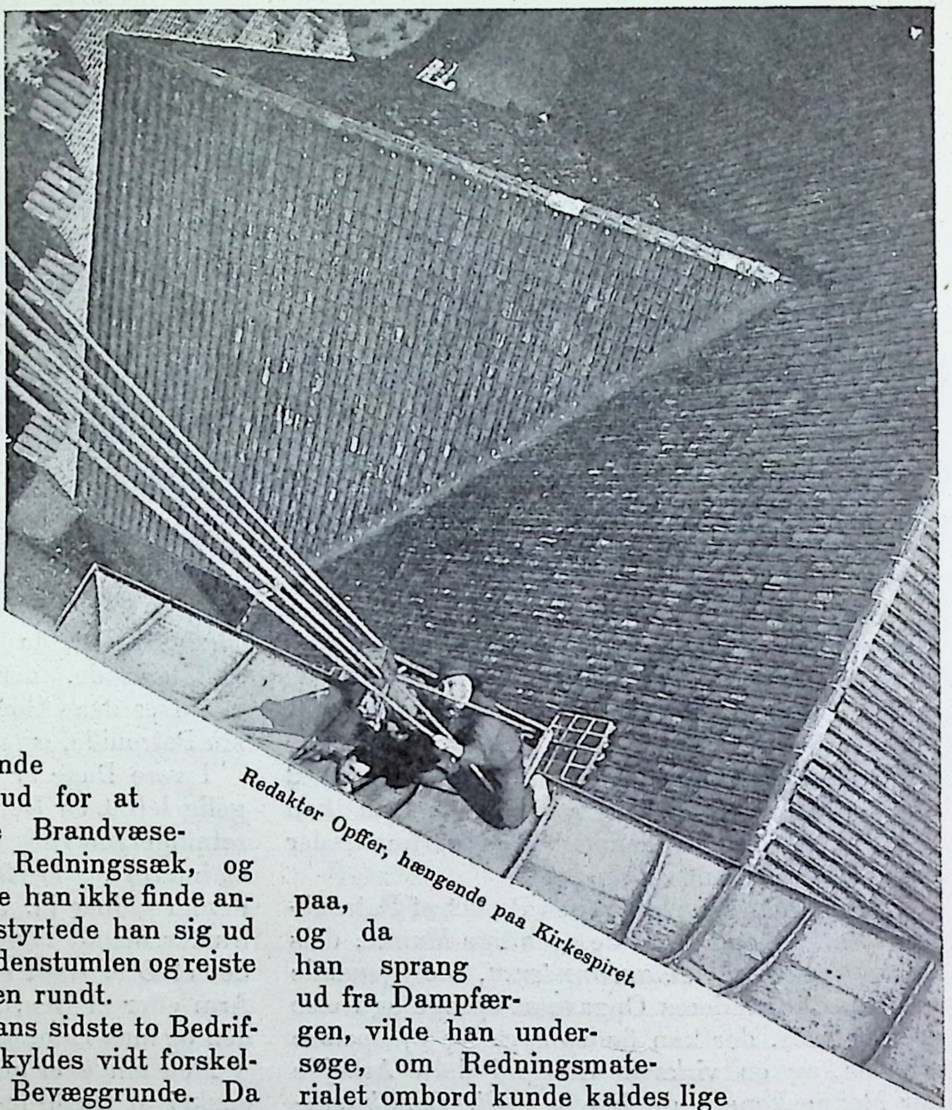
GAETANO BRESCI, Kong Umbertos Morder, og FRANCOIS SALSON, som stræbte Shahen efter Livet, har nu faaet deres Navne indskrevne paa den store Liste over Anarkismens forblindede Galninge. Mellem Mordet paa Umberto og Carnots Drab er der paaviselig Forbindelse, og endnu øjner man ingen Udvej til at afværge Faren, der truer fra den internationale Forbryderbande.

François Salson. (Attentatet paa Shahen.)

Til Vejrs og til Bunds.

Det var en travlt optaget og anstrængende Dag for Redaktør Opffer i Nyborg, da han gik til Vejrs i Kirkespiret om Formiddagen og til Bunds i Storebælt om Eftermiddagen. Det er ikke givet mange Journalister blot at have én original Idé om Dagen, men Emil Opffer har dem i saadan Overflod, at han kan spendere hele to paa en enkelt Dag.

Redaktør Opffer, hængende paa Kirkespiret.

Opffers Journalistik har alle Dage bevæget sig i Spring, snart i Højden, snart i Dybden. Han er gaaet til Vejrs som Luftskipper, har som Dykker undersøgt Havsens Bund, og han har i Jordens Dyb gravet de ædle Metaller frem. Fra en højtliggende Etage har han styrtet sig ud for at prøve Brandvæsenets Redningssæk, og kunde han ikke finde andet, styrtede han sig ud i Verdenstumlen og rejste Jorden rundt.

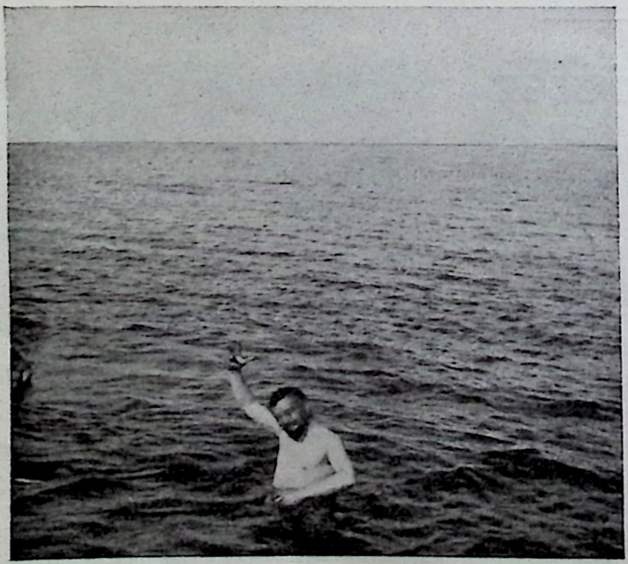
Emil Opffer.

Hans sidste to Bedrifter skyldes vidt forskellige Bevæggrunde. Da han gik til Vejrs i Kirkespiret, vilde han vise, at han selv var en Mand, som man kunde stole paa, og da han sprang ud fra Dampfærgen, vilde han undersøge, om Redningsmaterialet ombord kunde kaldes lige saa paalideligt. Opffer havde ved sidste Byraadsvalg anbefalet en Liste og dertil føjet de Ord, at gik den ikke igennem, vilde han lade sig hænge op i Kirkespiret. Det gik imidlertid saa, at Nyborgs Borgere svigtede Hr. Opffers Tillid, og han maatte da indfri sit Løfte. Ad stejle Krinkelveje søgte han op mod Himmelhvælvet. Da han havde faaet tilstrækkelig af Luften i de høje Sfærer, droges han med uimodstaaelig Magt mod Havets Dyb. Han gik om Bord i Færgen og kastede sig i Vandet.

Hvad vi beundre, er ikke saa meget dette, at han havde Mod til at springe ud, som det, at han turde komme op igen — op blandt et Publikum af Passagerer, der mest af alt havde Lyst til at sende ham ud over Rælingen igen.

Mærkelig nok havde Opffer, der er ivrig Fotograf, ikke Aandsnærværelse nok til at tage en Plade af sig selv i Udspringet. Kan vi da ikke vise vore Læsere, hvordan han saa ud med Svømmevesten paa, er vi dog i det heldige Tilfælde at kunne illustrere, hvordan han præsenterer sig uden Vest.

Mirliton.

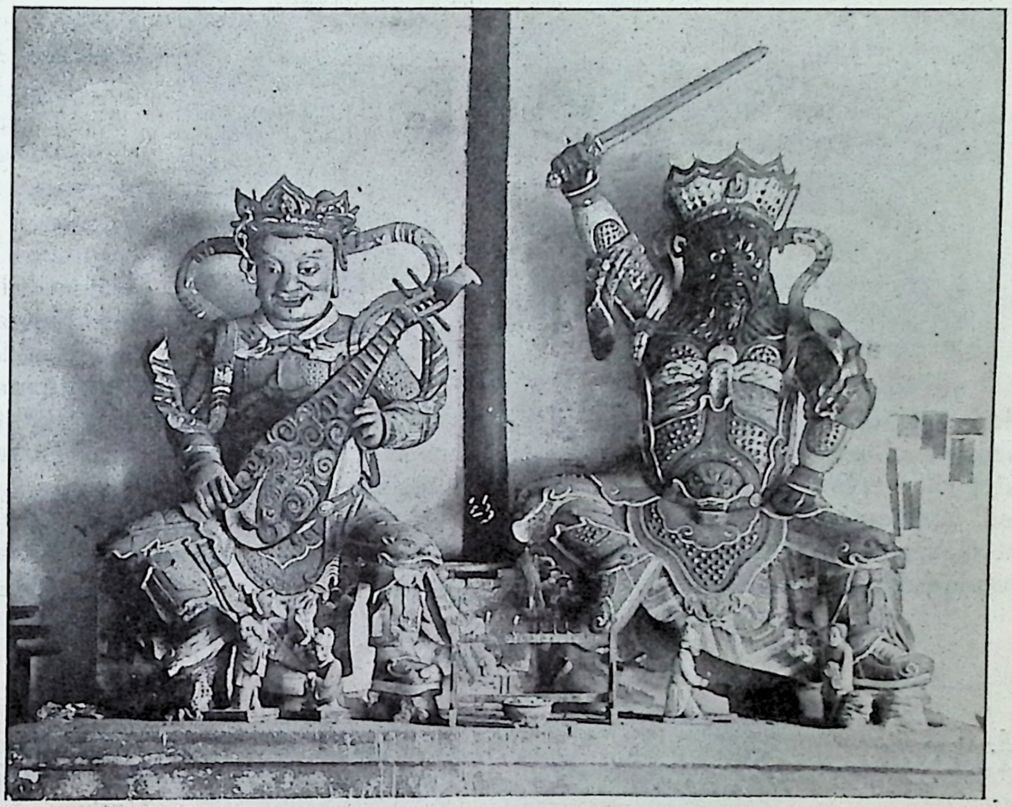

Opffer i Vandet

Kinesernes Guder.

Forfatteren Alexander Svedstrup, som var Deltager i Valkyrietogtet og agter at skildre sine Oplevelser i et større Værk, har overladt os nedenstaaende kuriøse Beretning.

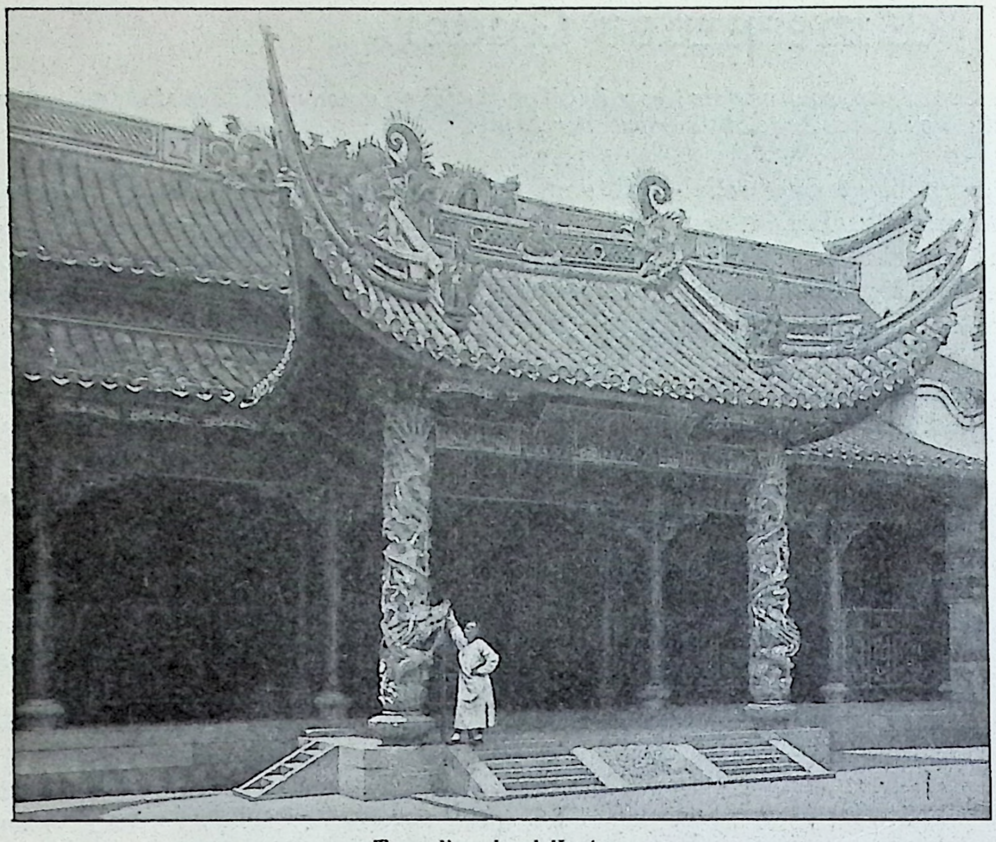
KINESERNE har for travlt til at være religiøse. Byerne er overfyldte, Landet tættere befolket end andetsteds i Verden, og paa Floderne leve Millioner af Mennesker i deres flydende Hjem. Grænseløst fattige, som de allerfleste er, og rastløst optagne Livet igennem med at fortjene den Smule, de behøver til det nødvendigste Livsophold, bliver der ingen Tid og Lyst til Spekulationer over aandelige Sager. Men da Forfædrene i længst forsvundne Dage har bygget Templer og sat Guder i dem, holder man fast ved denne Skik som ved alle andre gode gamle Skikke; man holder Templer vedlige, lakerer Guderne op, bygger ogsaa nye Templer, skærer nye Guder ud og ofrer til Guderne, men Hjertet er ikke med. Det er kun en Formsag eller i det højeste en Forretningssag.

Kinesiske Guder, som har modtaget rige Ofre.

Der er ingen, der reflekterer over Gudernes Væsen. Man er langtfra sikker paa, at disse forgyldte og rødlakerede Trækarrikaturer har nogen Magt, men ofrer man til dem, er man i al Fald paa den sikre Side, og da Fædrene har dyrket den Slags Guder, maa der vel være nogen Mening i det. Det er absolut umuligt for en Europæer at forstaa Kineserne, eftersom vi ikke kan forstaa Selvmodsigelser; derfor maa vi ogsaa opgive at forstaa Kinesernes Gudetro. Man kan kun iagttage, hvorledes de behandle deres Guder. De ofre Mad og Røgelse og Penge og Billeder og Knalleri til dem i det Haab, at Guderne til Gengæld ville hjælpe til materielle Goder i Forhold til Ofringen. Men Guderne betragtes som store Fæhoveder. De Masser af Penge, man ofrer til dem, er falske, og naar man har gjort deres Templer i Stand, bilder man dem ind, at Udgiften har været det tidobbelte af den virkelige. Selv kan de ikke kontrollere det, thi man binder rødt Papir for deres Øjne, mens Reparationerne finde Sted. Naar en brændende, dræbende Sol afsvider Jorden, og Regnguden ikke vil hjælpe, trods de Millioner af falske Penge, der ofres dem, bærer man en skønne Dag Guden ud paa Marken og lader Solen brænde paa hans lakerede Isse for at han selv kan føle, hvor galt det er, og vil han endda ikke hjælpe, kan det meget godt hænde, at man kasserer ham og sætter en ny og mere elskværdig Gud paa hans Plads. Man har Eksempler paa, at saadanne Tempelguder ere blevne stævnede for Retten og har faaet saa mange Pisk, at der ikke blev andet end Stumper tilbage af deres Guddommelighed.

Kinesernes Religiøsitet indskrænker sig til en grænseløs Overtro. De talløse onde Aander, som ligger paa Lur omkring Boligerne, skræmmer man væk med Skud og Larm, medens man brænder Røgelsespinde for Husguden. Naar Husguden ved Nytaarstid skal stige til Himlen for at aflægge Rapport om Familjens Opførsel, smører man Sukkervand paa hans Læber, for at han kun skal fortælle gode Ting. Er det galt fat med en Flod, svulmer den op og ødelægger Markerne, er en eller anden gerne saa heldig at opdage Flodguden i Form af en Vandsnog, og der holdes da store Fester til Ære for den, medens Øvrigheden falder paa Knæ for den og dunker Panden mod Jorden, alt for at formilde den vrede

Tempelbygning i Kanton.

ning. Jeg saa i Kanton en Gud, der var Specialist i Mavesygdomme, og hvis Mave var slidt helt hul af Patienter, der først gnide Guden paa Maven og derefter sig selv, medens andre stod helt uænsede. Meget søgte er de Gudinder, der er bekendte for at kunne skaffe Drengebørn. Kvinderne, der søge dem, indskrænke sig ikke til at ofre dem Mad og Røgelse, men de stjæle tillige en af de mange smaa Drengebørn af Ler, som er skænket Gudinden af heldige Mødre, og blive de selv hjulpne til at sætte en lille Kineserdreng i Verden, vende de tilbage til Gudinden med to

Gud. Templerne er ofte rigt fyldte med Guder. Mange af dem er Billeder af afdøde Stormænd, og der er intet i Vejen for, at en nulevende Mand efter sin Død kan avancere til Gud. Det er en Selvfølge, at Guderne, da Ofringerne til dem er en ren Forretningssag, har meget forskellig Søg-

Lerbilleder i Stedet for det ene stjaalne. Men som sagt, der er sammen med Overtroen megen Skepsis, og et kinesisk Ordsprog siger:

> Ær Guderne paa deres Tempelstade,
> ær dem ikke, de er lige glade.

Alexander Svedstrup.

To Grave.

I Aar er det 100 Aar siden *Peter Andreas Heiberg* maatte drage i Landflygtighed i Henhold til den Dom, der fældedes over ham Juleaften 1799, og som lød paa, at han skulde forvises fra Kongens Riger og Lande. Ubemærket hengled Mærkedagen for Exilets Tiltræden den 7de Februar, men den gav dog Anledning til, at Opmærksomheden blev henledt paa P. A. Heibergs Grav paa Montmartres Kirkegaard i Paris. Den blev forefunden i den sørgelig-

P. A. Heibergs nu istandsatte Grav i Paris.

ste Forfatning, og Redaktør, Kaptajn *Claudius Madsen* henstillede til „Journalistforeningen“ i København at tage sig af dens Vedligeholdelse. Samtidig blev Sagen bragt paa Bane i Finansudvalget, hvor man foreslog et mindre Beløb til Istandsættelse af Graven.

Den danske Gesandt, Kammerherre *Hegermann-Lindencrone*, der fik Nys om disse Forberedelser under Haanden, mente imidlertid med Rette, at dette Pietetsarbejde burde udføres hurtigt og uden mange Forberedelser eller Diskussioner, saa at Heibergs Grav kunde fremtræde

sømmeligt, naar den i Sommer besøgtes af de mange Danske, som Udstillingen lokkede til Paris.

Paa eget Initiativ og paa egen Bekostning lod han derefter Gravstedet sætte i passende Stand, saa at det nu fremtræder saaledes, som man vil se det paa vort Billede. Det er lykkedes „Hver 8. Dag“ at fremskaffe dette, skønt Fotografering paa de franske Kirkegaarde ellers er forbudt.

„Journalistforeningen“ fik da ingen Brug for sin gode Villie den Gang.

Derimod har den sin Andel i det Minde, der allerede et Aar efter *Erik Bøghs* Død er bleven rejst paa hans Grav.

Erik Bøgh var den danske Presses Nestor, og han var hyppig Gæst i dens Forening.

Umiddelbart efter, at den gamle Forfatter og Redaktør havde lukket sine Øjne, arrangerede „Journalistforeningen“ da en Forestilling paa Kasino i Forening med „Skuespillerforeningen“. Man havde denne Gang samme Held med sig som ved Fremførelsen af „Aarhundredets Viser“, og det Overskud, som Aftenen indbragte, var et af Hovedbidragene til den Indsamling, der muliggjorde Rejsningen af Monumentet.

Erik Bøghs Gravsted paa Garnisons Kirkegaard.

Indskriften lyder i al sin Korthed: „Digteren Erik Bøgh. Født 17de Januar 1822. Død 17de August 1899.“ Og paa Fodstykket staar der: „Rejst af Venner“.

Det er jævnt, simpelt og ligefremt som Manden selv.

Carl Muusmann.

Billedet af P. A. Heibergs Gravsted er fotograferet for „Hver 8. Dag“ af Frk. Asta Lichtenberg Madsen, Kyst-Atelieret i Vedbæk. Portrætmedaillonen paa Erik Bøghs Mindesmærke er modelleret af Billedhugger Conradsen. Monumentet er udført i Carl Schellers Etabl.

En Historie fra Strædet.

Af Edvard Søderberg.

3die Fortsættelse (Slutning).

Stemningen i Strædet var rugende Forventning. I alle Baggaarde og Trapper stod Næserne tæt sammen, og opløftede Pegefingre varslede den forfærdeligste Fremtid for Marskandiseren. Gamle Fjender blev Venner paa dette, og Hjærterne fandt hinanden ved en Kop Kaffe.

Det var, som om pludselig en Strøm af Forstaaelse og højsindet Tillid strøg gennem Gyden og bortskyllede alle gamle Opgør og alle smaalige, egenkærlige og forfængelige Stridigheder. Grønthandleren, som hadede Barberen, fordi dennes Søn havde slaaet hans Viggo i Rendestenen, forbausede Verden ved at standse og hilse, da han gik forbi hans Stue, og Traadhandlersken, som aldrig i Livet havde kunnet fordrage Madam Kofod, den gamle Skrubbe, der engang havde sagt, at hun var Kæreste med Politibetjenten, fik travlt med at faa Kedlen over Ilden, den Dag Madammen kom og købte en Dukke Traad. Fred og Forsonlighed kunde der have staaet over Indgangen til Gyden, og Fred og Forsonlighed stod der i Virkeligheden at læse i Ansigtet paa alle dens Beboere.

— Tænk, at denne nærige Marskandiserpjalt virkelig var gaaet saa vidt i sin Hjertens Ondskab, at han havde kunnet nægte sin egen Kones Søster et Par fattige Hundrede Kroner til at sætte Sønnen i Vej med! At han ikke bedre vidste at paaskønne, naar Vorherre havde hjulpet ham indtil denne Dag! For det var dog sandt alligevel, at Velstand og Rigdom var et Laan fra Gud! Men vent bare; hans Tid kom nok . .

Der var bare en eneste i Gyden, som ikke var med paa dette, og det var en fordrukken Skrædder, der altid gik med Flasken i Lommen og altid snakkede, som han tænkte, stakkels Mand! Og saa var han engang kommen til at sige, at det var Synd at ønske ondt over nogen — og lagt til af sit Hjertes Overflødighed, at han gav

Fanden i Alverdens Rappenskralder og Trappetøse. Uheldigvis oplystes det efter denne Udtalelse, at den ugudelige Skræddersjæl i sin Tid havde pryglet sin Kone saa læsterlig, at hun gik hen og døde, og mange andre fæle Ting kom efterhaanden for Dagen, saa det var da tydelig at se, hvad det var for Mennesker, der kunde holde med Marskandiseren. Og i denne ene store Følelse af at være paa den rette Side druknede omsider de sidste svage Mislyd i Strædet — ja, Madam Jantsen og Madam Bek aftalte endog, at de førstkommende Søndag vilde følges ad til Kirke for ret at faa det lagt frem, hvor inderlig overbevist de var om, at Vorherre *dog* var den stærkeste.

„— Vent bare: Marskandiserens Tid kommer nok . . .“

Alene den fordrukne Skrædder holdt paa, at det varede forbandet længe, inden den kom. Men, som sagt, Skrædderen talte ikke med.

Allerede *det* maatte da siges at være et Tegn, at Madam Olsens Peter alligevel og paa Trods af Marskandiseren havde faaet den Cigarbutik — hvem der saa havde hjulpet ham med Pengene! Ganske vist var Stemningen til at begynde med ikke egentlig ublandet for, at just dette skulde opfattes som et Tegn, eftersom Forholdet dog i Grunden var det, at igen En var kneben ud og kommet til Vejrs. Men ved nærmere Drøftelse enedes man dog om, at eftersom og saasom det var sket paa Trods af Marskandiseren, maatte det dog alligevel betragtes som en Triumf. Naar nu blot ikke denne Madam Olsen skulde gaa hen og begynde at slaa med Nakken! Saaledes vidste Madam Kofoed at fortælle, at da hun forgangen var nede for at se paa et Dynevaar, som hun dog ikke købte, da det var altfor urimeligt dyrt, var hun kun bleven budt *en* Kop Kaffe, og dette kunde jo nok tyde paa Allehaande.

Forresten var Stemningen i Strædet ingenlunde ganske ubegrundet. Der *var* virkelig i den senere Tid kommen noget vist pompøst over Marskandiseren, noget, der ligefrem lugtede af Fornemhed, og som gav sig til Kende baade i Klædedragt og Manerer. Alene dette, at han røg Cigar i Stedet for Pibe og lod sig barbere to Gange om Ugen!

Hvorlænge vilde dog Retfærdigheden slumre? Hvornaar vilde Sværdet falde over ham?

* * *

Saa en Dag fløj det gennem Gyden, at nu var Henrik, den ældste af Marskandiserens, kommen fra sin Plads henne hos Grossereren.

Hvor dette Rygte havde sit Udspring, kan ikke paavises med Bestemthed. Traadhandlersken havde hørt nogen snakke om det nede hos Grønthandleren, derfra var det sprunget over Gaden til Høkeren, ind ved Siden af til Jernkræmmeren, videre, videre, fremover til Barberen, men her stødte det saa pludselig sammen med et andet og mere udførligt, der var kommen fra den anden Kant. Grossereren havde ligefrem kastet Henrik paa Døren!

„Hvorfor? Hvordan? Var der ingen, som vidste noget?“

Henad Middag havde Historien saavidt antaget fastere Form, som det nu vidstes, at Henrik Aaberg var bleven afskediget, da han i Fuldskab havde truet Principalen og oven i Købet gjort Mine til at kaste ham en tyk Protokol i Hovedet!

Der gik et Lettelsens Suk gennem Strædet efter dette. Der var ingen, som sagde noget; man saa paa hinanden og nikkede.

* * *

— Nede i Kælderen med Benene overkors i Sofaen.

„Pyt — hvadsaa! Han sagde, jeg var fuld, og saa sagde jeg, at jeg var ikke mere fuld end han. For Fanden, man skal da ikke lade sig byde alting!“

Marskandiseren stod og trak i Frakken.

„Jeg gaar hen og taler med Grossereren, Du . .“

„Hvadfornoget! Nej, det skal vi ikke have noget af! Lad bare være med det, Gamle. Jeg har s'gu faaet nok af at sidde paa en Kontorstol. Jeg ved, hvad jeg vil gøre, ser du. *Agent* — det er netop noget for mig! Det er andet end at sidde som en Flue paa en Tjærespaan fra Morgen til Aften. Lad Du bare mig . . .“

„Jaja —“

„Sagen er ganske ligefrem, ser Du. Altsaa: jeg begynder som Agent for et Firma; naar jeg saa har anskaffet mig en Kundekreds, etablerer jeg mig. Som sagt, Sagen er ganske ligefrem.“

— Henrik Aaberg blev Agent. Man saa ikke meget til ham i den første Tid, men senere hændte det ofte, at han kom listende gennem Gyden i Mørkningen og forsvandt ned i Kælderen til de gamle. Folk, som havde set ham nær ved, sagde, at han saa ilde ud, rødblisset og oppustet og ikke saa nobel i Tøjet som før.

Marskandiseren talte aldrig om det til nogen, men han holdt ikke af Sønnens Besøg; han vidste, at han kom kun, naar han manglede Penge.

„Det gaar ned ad Bakke med Henrik“, sagde Madam Aaberg.

„Ja.“

„Han er ikke engang ordentlig i Tøjet; hans Krave var ganske plettet i Dag, og Frakken hænger paa ham som en Klud.“

„Bliver nok bedre, Cæcilie. Lad os glæde os ved, at det gaar godt for Herman.“

„Aaja — javist . . . Det er just det, jeg sidder og tænker paa . . .“

Hun havde ikke kunnet faa sig til at fortælle Manden, at Herman en Aften for noget siden var kommen og havde bedt om at laane hun-

drede Kroner, som han netop stod og manglede lige i Øjeblikket; han havde saa bestemt lovet at bringe dem Dagen efter, men havde ikke ladet sig se siden. Bare der ikke stod noget galt for.

Og Madam Aaberg rystede paa Hovedet og sukkede. Hun havde sine Anelser.

* * *

Madam Aabergs Anelser var desværre ikke ganske hen i Vejret. Det gik tilbage med Geschæften henne i Gaden.

Det var ikke ret mange Kunder, Marskandiseren fik Øje paa, naar han om Formiddagen kiggede ind og nikkede Godmorgen, og i den sidste Tid havde han begyndt at lægge Mærke dertil.

„Hvordan gaar det, Sønneke?“

„Godt, godt! Udmærket!“

„Hm. Ikke mange Folk i Butiken i Dag.“

„Ikke endnu.“

„Prægtigt Vejr i Dag. — Godmorgen!“

„— Pokker ogsaa, at man har ham rendende her hvert Øjeblik!“

„Var det Gamle?“ spurgte Henrik. Han sad inde bag Butiken og destillerede en Kaffeknægt, som var brygget over Gasblusset. — „Smag paa den, Herman.“

„Aroma!“

„Lad mig faa en Cigar, Du. En af dem i den lange Kasse. Tak — Ah! det er noget andet end at løbe om paa Gaderne og fægte sig til en lille Ordre. — Brillant Cognak, Du holder! Jeg tror, jeg vil brygge en lille Knægt endnu!“

„Hvor skal Du henad i Dag?“

„Ud ad Christianshavn til. Kan forresten lige saa gerne lade være. Det er Lørdag, saa er der ingen Forretning at gøre.“

Herman Aaberg var ligesom Broderen falden svært af i den sidste Tid. Fløjlskraven spillede i Grønt og Violet, og Ærmerne begyndte at flosse for Hænderne.

Herman Aaberg var ikke den, der gad røre paa sig for at afstive Renomméet.

— Du godeste! Staa og slide bag en Disk fra Morgen til Aften! At der var Mennesker med Spor af Selvfølelse, som kunde udholde det!

„Lad os faa en Knægt, Henrik.“

„Skaal, Bror! Brillant Cognak!“

* * *

En Morgenstund fløj det som en Løbeild gennem Gyden, at Herman Aaberg havde lukket, og en interesseret Mængde bevægede sig den hele Formiddag i Retning af Gaden for at beskue de nedrullede Trækgardiner og Skodderne for Døren.

Stemningen var spændt. Hvad nu?

Gennem alle Ruder og Glughuller spejdedes der i Strædet efter et Glimt af Marskandiserens. Man saa ham om Morgenen som sædvanlig beskæftiget med at anbringe sine Klædningsstykker paa Muren udenfor Kælderen og om Aftenen samle dem ind; men til Sønnerne saa man intet.

Der gik een Dag — to Dage. En Uge. Endnu intet.

Folk i Strædet saa paa hinanden og vejrede Luften.

— Var der ingen, som vidste noget? Var der ingen, som i det mindste havde en Anelse?

Saa pludselig slog det ned: Henrik og Herman var *rejst.*

— Hvorfor? Hvorhen?

Pause. Lange, betydningsfulde Blikke og hemmeligheds-tilknappede Miner.

Til Amerika. Begge to. Med samme Skib.

Kære —

Tys!

Tys lød det fra Kælder og Kviste, og *Tys* svarede det inde fra Smøger og Baggaarde. Tys, tys, tys trommede Regnen paa de grønne Ruder, og Blæsten hvislede det ud, og Kaffekedlerne sang det i fløjtende Diskant. Der blev saa stille i Strædet, saa stille; Folk dæmpede Røsten og stak Næserne sammen for bedre at kunne høre.

„— Femogtyvetusind Kroner — jeg siger *Fem—og—tyve—Tusind!*“

„Alle hans Penge —“

„Hver en Øre! Og endda maatte de takke Gud, de fik Lov at slippe.“

„Og ved De — de siger, at Aaberg er begyndt at drikke nu!“

„Har De hørt det?“

— Sjap, sjap henad Fliserne.

* * *

Nede i Kælderen sad Marskandiseren og saa op i Gaarden. Der voksede *der* lige udenfor Vinduet en lang, grøn Spire, som var skudt op mellem Brostenene, og det var vist den, han sad og saa paa.

„— Naar jeg tænker paa, hvordan min Søsters Børn er kommen i Vej“ — Madam Aabergs Hænder rystede i Skødet — „Peter, som sidder her og har sit gode Udkomme — har Penge i Bikuben til. — Og nu er Ole bleven forlovet med Skomager Heins Datter, han, som ejer hele Huset derinde —“

„Ti stille med det, Cæcilie.“

„Og Børstenbinderen, som har slaaet op med vores Kamma!“

— Men fremme i Gyden dampede alle Kaffekedler paa fuld Kraft, alle Skorstene røg, Blæsten rev i Gavlene, og Vinden susede. Og inde i de skumle Baggaarde, hvor Rotterne peb Elskovsduetter bag Vandposten og under Rendestensbrædderne, blinkede Lysene gennem de smaa Ruder med en straalende Glans.

Dulgt Sorg.

At elske en Foraarsmorgen
i Tro paa en Lykke blid —
og saa at vandre med Sorgen
alene ved Løvfaldstid.

At skulle med Graad i Barmen
og bitre Tanker i Sind
lade sig slæbe ved Armen
i Ballets Festtummel ind!

Slet ingen forstaar, hvad man lider,
slet intet Steds er der Fred,
der hilses fra alle Sider,
der kaldes fra hver en Led.

Veninderne smiler og smisker
og roser det luftige Skrud —
mens Balherren „aandfuldt" hvisker:
„Hvor Frøknen ser tilknappet ud!"

Carsten Colding.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Efter nogle Aars Svagelighed er fhv. Justisminister *N. R. Rump* afgaaet ved Døden i sit 66de Aar. I 1852 blev den afdøde demitteret fra Frederiksborg Latinskole og tog juridisk Eksamen 1859. Indtil 1864 var han ansat som Kancellist i det slesvigske Ministerium. Efter Krigens Slutning ernærede han sig som Manuduktør til juridisk Eksamen, indtil han 1865 blev udnævnt til Sorenskriver paa Færøerne. 1871 blev han Byfoged og Borgmester i Korsør, hvor han kastede sig ind i den politiske Kamp paa Højres Side, og havde Sæde i Landstinget i 16 Aar, fra 1894 som kongevalgt Landstingsmand. Saavel i Ministeriet Reedtz-Thott som Hørring har han været Indehaver af Ministerportefeuillen som Justitsminister; men da hans Helbred blev vaklende, søgte han sin Afsked og blev ved Billes Død udnævnt til Amtmand i Holbæk. Den Afdøde var en Mand, der kæmpede til det yderste for sin Overbevisning, som Embedsmand anset som en dygtig Administrator og som Menneske altid velvillig og forekommende.

Fhv. Justitsminister Rump.

Etatsraad, Kontorchef *P. A. Olesen*, som nylig afgik ved Døden, var bekendt som en overordentlig punktlig Kontormand, der til de mindste Detailler forstod at manøvrere med sit omfattende Regnskabsvæsen. Foruden sin Stilling i Ministeriet beklædte han den ansvarsfulde Post som Regnskabsfører i Handelshuset Suhr. I sin Person forenede O. alle Kontormandens gode og skattede Egenskaber. Afdøde var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

Etatsraad Olesen.

Slagelse har for nogen Tid siden mistet en af sine største og mest kendte Forretningsmænd ved Købmand *Strudsbergs* Død. Ved sin ualmindelige Dygtighed som Handelsmand havde han fra en ringe Begyndelse oparbejdet sin Forretning til en af de største Landforretninger paa Sjælland og var almindelig skattet saavel i Byen som i Omegnen. Den afdøde, der blev 70 Aar, efterlader sig en betydelig Formue.

Købmand Strudsberg.

Fødselsdag.

Direktøren for Aktieselselskabet „Morsø Støbegods", *N. A. Christensen*, fyldte den 21. August 70 Aar. Hans Fader, der var Gaardejer i Skjern, bestemte Sønnen til Landvæsnet, men da han ingen Lyst havde hertil, kom han i Købmandslære i Ringkøbing. Senere fik han Plads paa Kontoret hos Jernstøber Ballin i Thisted og her kom han paa sin rette Hylde. Efter nogle Aars Forløb købte han dette Jernstøberi sammen med sin Lærekammerat Bonde. I 1853 anlagde han et lille selvstændigt Støberi i Nykøbing paa Mors. Fra en ringe Begyndelse er denne Forretning nu vokset op til at beskæftige over 200 Arbejdere med Udsalg i de fleste Byer. 1887 optog han som Kompagnon Messerschmidt i København. Denne betydelige Virksomhed er for nogle Aar siden omdannet til et Aktieselskab med Christensen som Direktør.

Direktør Christensen.

Ansættelse.

Den unge Teolog *Chr. Steenbuch*, Søn af afdøde Herredsfuldmægtig Steenbuch, Grenaa, er nylig ankommen til Niuchwang i Manchuriet, hvor han har faaet Ansættelse som Præst for den derværende engelske Menighed. S. tog i 1895 Studentereksamen i Aarhus, men har siden opholdt sig i Dorchester, England, hvor han nu i Sommer tog Embedseksamen.

Præst Steenbuch.

S., som kun er 25 Aar gl., vil i disse urolige Tider faa en ansvarsfuld Post at bestride.

Dødsfald.

En i vide Kredse kendt og skattet Dame, Ejerinden af „Aalborg Stiftstidende", Fru *Marie Rée*, er afgaaet ved Døden. Saa godt som hele hendes Liv har været knyttet til journalistiske Kredse, idet hun som Barn opvoksede i sin Faders, Redaktør Seedorffs Hjem i Odense, og i 1853 indgik Ægteskab med Redaktøren af „Aalborg Stiftstidende" Bernhard Rée. Siden 1868 har hun været Enke og blev da Ejerinde af Bladets Privilegium. Baade paa sin Villa ved Aalborg og under hendes Sommerophold i Hovedstaden samlede hun i sin Tid en Kreds af Venstres Mænd, nærmest den Bojsenske Gruppe, om sig, og modtog dem med stor Gæstfrihed. I de senere Aar trak hun sig mere tilbage til Privatlivet. Mange i Aalborg vil mindes hende med Venlighed paa Grund af hendes store Godgørenhed. Den afdøde blev 65 Aar.

Fru Marie Rée.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

Over Kanalen.

En Sovewaggon paa Farten over Kanalen.

... De har sat Dem i Hovedet, at De i Aar vil til England, og De beder mig, idet De slaar paa mit Ry som gammel Globe-Traver, om at anvise Dem en Rute, som De kan være tjent med. Tilmed er De slet ikke billig i Deres Fordringer: De vil rejse bekvemt og hurtigt og paa samme Tid ikke dyrt.

Men jeg er i det heldige Tilfælde uden meget Hovdbrud at kunne hjælpe Dem til Rette. De skal simpelthen benytte Dem af, at der i Holland nu er en ny Indskibningshavn, som hedder „Hook of Holland" og har daglig Forbindelse med den engelske Havn Harwich. I Løbet af kun 6—7 Timer er De bragt i Sikkerhed over den svigefulde „Kanal".

Nærmere forklaret foretager De Dem følgende: Med Eksprestoget tager De til Hamborg og med gennemgaaende Ekspres videre via Bremen—Osnabrück, indtil De naar den hollandske Grænse. Til den før omtalte Hook of Holland ved Maasflodens Munding ankommer De via Amsterdam og Haag. I Havnebyen venter de kongelige Post- og Passagerdampskibe paa Jernbanetogets Ankomst.

Men om disse Skibe maa jeg fortælle lidt nærmere. De tilhører „The Great Eastern Railway Company", Det er nogle fortrinlige Dobbeltskrueskibe, som er saa sikkert konstruerede, at nægter den ene Skrue at gøre Tjeneste, kan den anden alligevel med fuld Kraft føre Skibet frem. Ingen andre Skibe af dem, der krydser Kanalen, er udstyrede saa bekvemt. Det øverste Promenadedæk er overdækket og elektrisk belyst som de nyeste Oceandampere. Midtskibs ligger „Første Klasse" med Plads for 200 rejsende. Paa øverste Dæk findes Rygesalon og en Række Kahytter, medens den rummelige Hovedsalon og Damesalonen findes paa Hoveddæket. Lige neden under ligger de talrige Sovekahytter, hvoraf nogle er Separat-Kahytter og en stor Del kun indrettede for to. Køkkendepartementet staar paa Højde med, hvad der bydes paa Jernbaneselskabets store Hoteller. —

Men vi er kommet bort fra selve Ruten i Begejstringen over disse moderne Skibe. Kl. 11[20] Aften gik De ombord i Hook of Holland og efter en Nats Hvile er De ankommet til Harwich, hvor Eksprestoget venter, for at føre Dem videre mod Rejsens Maal: London eller hvorhen De nu ellers vil i England eller Skotland.

Selskabets Station i London ligger i Liverpool Street midt i Hjertet af Byen med tilstødende „Great Eastern Hotel". Det er den mest centralt beliggende Jernbanestation i London, og den er ved en overdækket Vej forbundet med „Metropolitan" og „Metropolitan District Company's" indre Ringbane, ad hvilken de rejsende ere i Stand til at naa alle Kanter af London.

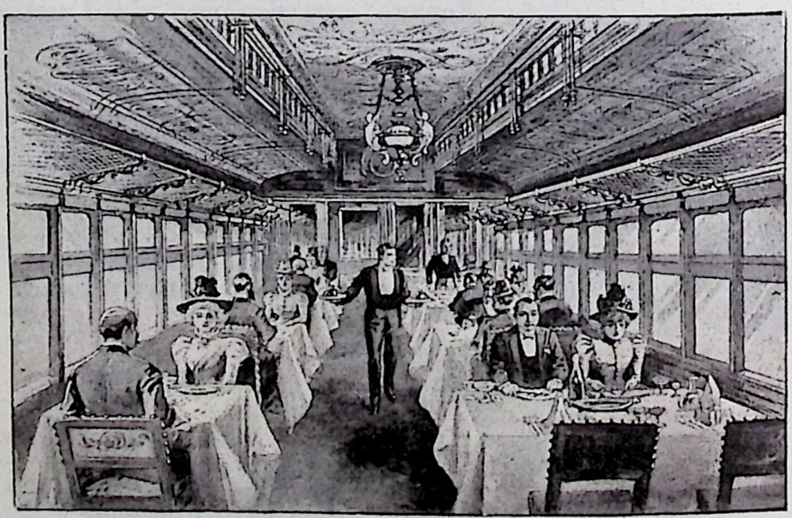
* * *

Ikke sandt: det hele er saa nemt og bekvemt som tænkes kan. Mit Hverv er til Ende. De kan trygt lade Deres Rejsegods indskrive og begive Dem paa Vej, men skulde De have Brug for yderligere Oplysninger, kan jeg endda opgive Dem, at den herværende Repræsentant for Great Eastern Railway Company er Hr. *Joachim Prahl, Toldbodgade 2.*

Med venlig Hilsen

Deres forbundne

Globe-Traver.

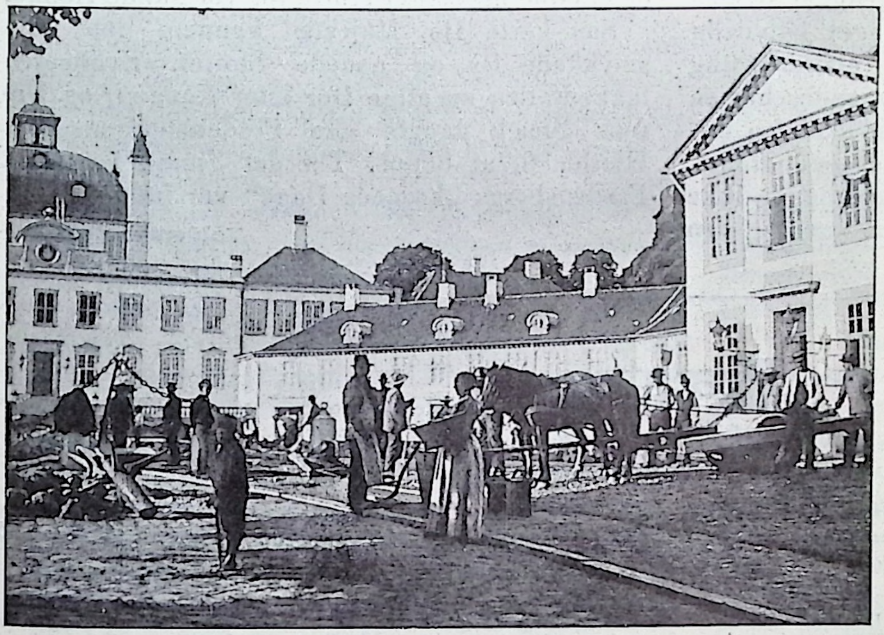

Restaurationsvogn paa Vejen Osnabrück—Hook of Holland.

HVER8DAG

Nr. 49. Aargang 1899—1900. Søndagen den 2. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Hoffet paa Fredensborg.

Arbejdets Uro i Fredensborg Slotsgaard.

Det virkede omtrent som et elektrisk Stød paa Befolkningen i Fredensborg, da det forlød, at Hoffet paany vilde tage Ophold hernede. —

Nu vare vi allesammen i syv Aar gaaet omkring og havde smaagnavet i den pessimistiske Tro, at Hoffet helt havde glemt os, og saa en skønne Dag vækkes vi midt i vor sødeste Middagsslummer. En eller anden bringer os triumferende Budskabet. —

— „Aa Snak!“ —

Saa gaar det af Sted til Slottet. Vi forsøger at interviewe Funktionærerne, som imidlertid i overspændt Rædsel for at røbe „Herskabet“ ere som tillukkede Bøger.

Dog — Sandheden kan ikke skjules. Den spores i Funktionærernes Nervøsitet, den straaler ud af Øjnene paa de Rengøringsmadammer og Arbejdsmænd, som allerede ere blevne engagerede og fem Minutter efter ringer Telefonen, og den for det lille Fredensborg saa betydningsfulde Nyhed spredes over det ganske Land.

Arbejdsfolk er slet ikke til at opdrive og Manglen føles stærkt, fordi Alverden vil have Fortougene, over hvilket et syvaarigt frodigt Grønsvær breder sig, luget paa samme Tid.

Travle Forberedelser. — Skindene luftes ud.

Dagene gaar, og Dag for Dag følger vi interesserede Forberedelserne.

Vi inspicerer Slottet og føler os alle som smaa Hofmarskaller, alt imedens vi lægger Budget over den Merindtægt, Hofsæsonen vil bringe os. Vi ser det daglige Rykind paa Slottet, Snedkere, der polerer Møbler, Koner, der sæber, skurer og vadsker, Mænd, der river Gange og lufter Tæpper. Murere, der hvidter, og Tapetserere, der hænger Gardiner op og lægger Tæpper paa i Slottets fire Hundrede Værelser. —

Tilsyneladende er alt Virvar og Kaos, men oppe paa Hoffourerkontoret sidder Kammerraad *Hermann* og noterer og dirigerer, og Slotsforvalteren giver Ordre til sin Assistent, der er allevegne, udleverer Møbler, ordner og kommanderer.

Dag for Dag forandrer vor lille Bys Fysiognomi sig mere og mere.

Der er ikke en Kat, som længer følger Krigen i Kina, og det skal være en meget betydelig lokal Skandale eller en ganske overordentlig ekstraordinær Beklædningsekstravagance hos en af Byens Fruer eller Frøkener, der skal faa Bysladderen til at dreje sig om andet end Hoffet. Ingen lægger mere Mærke til Turisterne, og ikke engang Olaf Poulsen formaar at vække den gamle Interesse.

Alt hvad Dagene umiddelbart før Hoffets Ankomst bringer os lige fra Sølvkammer, Køkken og Staldetat til Overberideren, der holder sit Indtog i Spidsen for de kongelige Rideheste, modtages med lige stor Entusiasme; naar saa endelig selve Garden med Pibe og Trommer i Spidsen svinger ind af Slotsporten, er hele Byen ved at gaa ud af sit gode Skind af Begejstring, og allerede ved første Tappenstreg ses det tydeligt, at Garden har erobret alle Byens Skønheder. —

Saa kom endelig den store Dag. — Hvad der skete? Akkurat det samme som saa mange Gange tidligere. Nede paa Jernbanestationens Perron, foran hvilket Ekstratoget rullede op, bukkede Autoriteterne i straalende Uniformer og med vajende Fjerbuske paa de Trekantede, og uden for Stationen stod henrykte Fredensborgensere, der raabte begejstret Hurra for vor gamle Konge.

Saa kørte Hs. Majestæt gennem den flagsmykkede By og naaede Slottet. Sveitseren lukkede den mægtige Dør efter Kongen, og Dørens Smæk bragte alle Fredensborgensernes Hjerter til at hoppe. Thi det Smæk betød, at Fredensborgs „kronede Dage“ var inde.

Valdemar Seeger.

Præsten.

Af Conan Doyle.

Oversat af J. Ahlberg.

Sjældent har Conan Doyle, hvis Bøger i England og Amerika er den folkekæreste Læsning, komponeret saa opfindsom og overraskende en Fortælling som „Præsten“, der vil blive offentliggjort i dette og et Par følgende Numre af „Hver 8. Dag“.

Han var bekendt i Kløften som „ærværdige Elias B. Hopkins“, idet man dog underforstod, at det var en Hæderstitel, som skyldtes hans mange udmærkede Egenskaber, men derimod ikke noget, hvorpaa han lovlig kunde gøre Krav. „Præsten“ var et andet af hans Tilnavne, tilstrækkelig karakteristisk i et Land, der kun var tyndt befolket. Vi maa yde ham Retfærdighed og sige, at han aldrig gjorde Paastand paa at have modtaget nogen Uddannelse til sit hellige Kald eller at have nogen som helst Ret til at udøve det. „Vi arbejde alle i Herrens Vingaard“, bemærkede han en Dag, „og det er lige meget, om vi arbejde for egen Regning eller for Løn hos andre.“ Det er aldeles sikkert, at Brugen saavel af stærke Drikke som af stærke Udtryk var bleven betydelig formindsket, efter at han havde været et Par Maaneder i den lille Minekoloni.

Under hans Vejledning begyndte Folkene at forstaa, at deres Fødelands Sprogs Hjælpekilder vare mindre indskrænkede, end de havde troet, og at det var muligt at meddele sine Indtryk med Nøjagtighed uden Banden og Sværgen.

Vi trængte sikkert til adskillig Forbedring derude i Jackmanns-Kløften. Det var flotte Tider over hele Kolonien, men ingen Steder saa flotte som hos os. Vor Velstand og vort materielle Velvære havde haft en daarlig Virkning paa vore Sæder og vor Moral. Lejren var lille, den laa godt og vel 120 Mil Syd for Ballarat paa et Sted, hvor en Bjergstrøm gennem en knudret Hulvej baner sig Vej til Arrowsmith-Floden. Historien melder ikke noget om, hvem Jackmann har været, men paa den Tid, jeg taler om, fandtes der i Lejren ca. 100 voksne Personer, hvoraf mange var Mænd, der havde søgt et Tilflugtsted her, efter at andre mere civiliserede Minedistrikter var blevne dem for hede. Det var i det hele taget en raa, morderisk Flok Mennesker; de enkelte hæderlige Medlemmer, der fandtes spredte imellem dem, vare i en sørgelig Minoritet.

Forbindelsen mellem Jackmanns-Kløften og den ydre Verden var vanskelig og usikker. En Del af Egnen henimod Ballarat blev gjort usik-

ker af en frygtelig Røver ved Navn Konky-Jim, der med en lille Skare Banditter af samme Slags som han selv gjorde Rejser yderst farefulde og vanskelige.

Man plejede derfor at anbringe alt det Guld, man udvandt fra Minerne, i et særligt Forraadshus, hvor hver Mand opbevarede sin Andel i en Pose med sit Navn eller Mærke udenpaa. En paalidelig Mand ved Navn Woburn var sat til at vaage over og bestyre denne primitive Bank. Naar det opsamlede Beløb havde naaet en passende Størrelse, lejede man en Vogn, og hele Skatten blev bragt til Ballarat, bevogtet af Politi og et bestemt Antal Minearbejdere, som efter Tur besørgede denne Vagttjeneste. Fra Ballarat blev det saa transporteret til Melbourne med de regelmæssige Guldtog.

Paa denne Maade blev Guldet ofte opbevaret i flere Maaneder i Kløften, før det blev afsendt. Hvad Konky-Jim angaar, da var hans Magt brudt, thi Eskorten var altfor stærk for ham og hans Bande. Det saa ud, som om han paa den Tid, jeg fortæller om, havde forladt sit Tilholdssted, thi Vejene kunde uden Fare benyttes selv af mindre Selskaber.

Om Dagen herskede der forholdsvis Ro og Orden i Kløften, thi Størsteparten af Beboerne var beskæftigede med ved Hjælp af Hakker og Brækstænger at hugge i Kvartslagene eller at udvaske Leret og Sandet i Vugger ved Bredden af den lille Bjergstrøm. Naar Solen var ved at gaa ned, blev Arbejdspladserne efterhaanden forladte, og de af Ler og Jord tilsølede Arbejdere kom slentrende ind i Lejren, parate til al Slags Daarlighed.

Det første Besøg gjaldt Woburns Varehus, hvor Dagens Udbytte blev anbragt. Beløbet blev indført i en Bog, og enhver beholdt kun saa meget Guld, som var nødvendigt til Aftenens Udgifter. Saa var enhver Tvang forbi, og der var nu kun den Opgave tilbage saa hurtigt som muligt at skille sig af med det overflødige Mammon. Ødelæggelsens Arnested var en ussel Knejpe, opført ved Hjælp af Planker og Spritfade, og som bar det pralende Navn: „Britannia drinking saloon".

Her residerede Skænkeværten Nat. Adams, der til en Pris af 2 Shillings pr. Glas og en Guinea pr. Flaske serverede daarlig Whisky og Rom.

Hans Broder Ben var Bankør i en ussel Træhytte bagved. Denne, der var forvandlet til et Spillehelvede, var overfyldt hver Aften. Der havde været en tredie Broder, men en ulykkelig Strid med en Kunde havde forkortet hans Tilværelse. „Han var altfor blød om Hjertet", bemærkede hans Broder Nathaniel paa Begravelsesdagen. „Jeg har mange Gange sagt til ham: Naar Du har noget at gøre med en Fremmed, skal Du først slaa og bagefter diskutere Sagen. Men Bill var altfor høflig. Han forsøgte altid først at tale sig til Rette." Denne afdøde Bills elskværdige Svaghed var et haardt Stød for Firmaet Adams, der nu maatte antage en Fremmed til Hjælp i Forretningen, hvad der betød en betydelig Nedgang i Brødrenes Indtægter.

Nat. Adams havde haft en lille Knejpe i Kløften, før Guldet blev opdaget, og kunde derfor gøre Fordring paa at være den ældste af Beboerne.

Disse smaa Kroværter var en særlig Menneskerace. Da det maaske kan interessere at faa Forklaring paa, hvorledes disse Mennesker kunde samle sig forholdsvis betydelig Rigdom i et Land, hvor der kun var faa Rejsende, ville vi afbryde vor egentlige Fortælling lidt. Det var Skik og Brug, at „the bushmen", det vil sige, Studedrivere, Faarehyrder og andre hvide Mænd, der havde Beskæftigelse hos Farmerne, underskrev en Kontrakt, ved hvilken de gik ind paa at tjene deres Herre for en Tid af 1, 2 eller 3 Aar for en bestemt Sum pr. Aar. Desuden fik de en daglig Kostration. Spiritus var aldeles udelukket heri, og Folkene bleve saaledes tvungne til Totalafholdenhed i hele dette Tidsrum.

Pengene blev udbetalte i én samlet Sum, naar Engagementet var forbi. Naar den Dag kom, gik Jimmy ind i sin Principals Kontor med sin Palmetræs-Hat i Haanden.

„God Morgen, Mester!" sagde saa Jimmy. „Tiden er nu udløben, jeg vil gærne bede om min Løn, og saa vil jeg tage en Tur til Byen."

„Du kommer tilbage, Jimmy."

„Ja, jeg kommer tilbage; der vil maaske hengaa 3 Uger eller en Maaned. Jeg trænger til nogle nye Klæder, og mine Støvler er aldeles opslidte."

„Hvor meget bliver det, Jimmy?" spørger hans Herre og tager sin Blyant.

„Lønnen er 60 Pund", svarer Jimmy, idet han tænker sig om; „og saa husker De nok, at De lovede mig 2 Pund, da den spættede Stud i Marts Maaned brød ud af Indhegningen og 1 Pund, da Millers Faar blev blandet sammen med vore."

Og saaledes bliver han ved; thi Buskmanden, der i Reglen ikke kan skrive, har en Hukommelse, som intet undslipper. Hans Principal skriver Vekslen og rækker ham den.

„Lad nu være med at drikke, Jimmy", siger han.

„Vær kun rolig, Mester", svarer Jimmy; og inden der er gaaet en Time, traver han paa sin langbenede Hest afsted til Byen, en Rejse paa omtrent 100 Mil.

Paa Vejen skal Jimmy passere 6 eller 8 af de ovenfor omtalte Landevejskroer, og han ved af Erfaring, at hvis han blot én eneste Gang bryder sin Totalafholdenhed, saa vil den uvante Drik have en aldeles overvældende Virkning paa

hans Hjerne. Jimmy er derfor fast bestemt paa, at ingen jordisk Magt skal faa ham til at smage Spiritus, før han har endt sin Forretning. Det gælder fremfor alt at undgaa at blive fristet.

Da han altsaa opdager en af de omtalte Hytter $1/2$ Mil forude, rider han bort fra Hovedvejen og ad en Omvej gennem Skoven,

Jimmy rider ad en snæver Sti og ønsker sig allerede selv til Lykke med at være undgaaet en stor Fare, da han i det samme faar Øje paa en solbrændt, sortskægget Mand, der staar lænet op til et Træ ved Siden af Vejen. Det er naturligvis Knejpeværten, der i Frastand har iagttaget Jimmys Manøvre og nu ad en Genvej er kommen ham i Møde.

„Godmorgen, Jimmy!“ raaber han til Rytteren.

„Godmorgen, Vært!“

„Hvor skal Du hen i Dag?“

„Til Byen“, svarer Jimmy rask.

„Nu, nej virkelig. Du skal vel ind og more Dig rigtig en Tid? Kom hen til mig og lad os drikke et Glas paa en lykkelig Rejse.“

„Nej“, siger Jimmy, „jeg vil ikke have noget at drikke.“

„Aa, bare et lille Stænk,“

„Jeg siger Dig, jeg vil intet have.“

„Naa, naa, Du behøver ikke at blive vred. Jeg er lige glad, enten Du vil drikke eller ikke. Godmorgen!“

„Godmorgen!“ siger Jimmy og er vel kommen ca. 20 Alen bort, da han hører den anden kalde paa sig.

„Hør, Jimmy“, siger denne, da han har indhentet ham; „Du kunde bevise mig en stor Tjeneste, naar Du kommer ind til Byen.“

„Hvad er det?“

„Det er et Brev, som jeg gerne vilde have bragt paa Posthuset. Det er et meget vigtigt Brev, og jeg vilde ikke betro nogen anden end Dig det; jeg ved, jeg kan stole paa Dig.“

„Kom med det“, siger Jimmy lakonisk.

„Jeg har det ikke hos mig; det ligger derhjemme. Kom med, det er kun en lille Fjerdingvej.“

Jimmy samtykker modstræbende. Da de have naaet den faldefærdige Hytte, beder Værten ham muntert om at stige af og komme ind.

„Giv mig Brevet“, siger Jimmy.

„Det er ikke helt færdig“, lyder Svaret; „men hvis Du vil sidde ned et Minut, skal det være i Orden“; og saaledes bliver Jimmy lokket ind i Hytten. Brevet bliver gjort færdig og rakt ham.

„Nu, Jimmy, skal vi have et Glas paa min Regning, før Du tager afsted.“

„Ikke en Draabe vil jeg have.“

„Naa, naa, er det saaledes?“ siger den anden i en vred Tone. „Du er for stolt til at drikke med en fattig Stymper. Kom, giv mig mit Brev tilbage; jeg vil ikke modtage nogen Tjeneste af en Mand, der holder sig for god til at drikke et Glas med mig.“

„Godt Ord igen, Vært“, siger Jimmy. „Lad os faa det Glas, og saa tager jeg afsted.“

Værten fylder et Glas halvt med Rom, og rækker det over.

I samme Øjeblik Jimmy fornemmer den kendte Driks behagelige Duft, vender hans Længsel efter den tilbage, og han tømmer Glasset i et Drag. Hans Øjne skinne, og Ansigtet blusser.

Værten passer nøje paa ham.

„Nu kan Du gaa, Jimmy“, siger han.

„Naa, naa, bare rolig. Jeg er en ligesaa god Mand som Du. Kan Du gi'e et Glas, kan jeg ogsaa, skulde jeg tro.“

Glasset bliver fyldt og tømt igen, og Jimmys Øjne straaler endnu klarere.

„Nu, Jimmy, et tredie Glas for Husets Vel, og saa kan Du ride.“

Med det tredie tømte Glas ere alle Jimmys gode Beslutninger forsvundne for bestandig.

„Se her“, siger han med hæs Stemme til Værten, „tag denne Anvisning. Naar der kommer nogen forbi paa Vejen, saa bed ham ind; spørg ham, hvad han vil have og sig, at det er paa min Regning. Lad mig vide, naar Pengene er brugte.“

Jimmy har opgivet enhver Tanke om at komme til Byen, og han tilbringer nu 3 eller 4 Uger i Knejpen i den yderste Grad af Drukkenskab. En vakker Morgenstund kommer Værten og siger:

„Pengene er væk, Jimmy, Du maa se at tjene nogle flere.“

Jimmy foretager saa en ordentlig Storvask, spænder sit Tæppe og sin Stok paa Ryggen og rider bort til sin gamle Faarefarm, hvor han atter tager Tjeneste et Aar, i hvilket han bestandig er ædru.

Uagtet alt dette var ejendommeligt for de lykkelige Beboere i Omegnen af Jackmanns-Kløften, har det, som sagt, ikke noget direkte at gøre med vor Fortælling; vi ville nu vende tilbage til denne arkadiske Koloni. Befolkningen her blev ikke ret ofte forøget, og de Individer, som fra Tid til anden flyttede dertil, var som Regel endnu mere raa og vilde end de oprindelige Indbyggere.

Særlig kom der en Dag, paa den Tid, jeg omtaler, et Par ualmindelig store Tyveknægte ved Navn Philips og Maule ridende ind i Lejren og tog et Stykke Land i Besiddelse paa den anden Side Strømmen. I Henseende til Tøjlesløshed, Raahed i Tale og Opførsel og hensynsløs Foragt for alle sociale Love overgik de alt, hvad man hidtil havde set. De fortalte, at de kom fra Bendigo, og der var nogle af os som var lige ved at ønske, at Konky Jim atter vilde drage ud paa Krigsstien, for at standse saadanne Besøgende.

Efter deres Ankomst tiltoge Optøjerne i „Bri-

tannia drinking-saloon" og i Spillehelvedet bagved efter en stor Maalestok. Voldsomme Stridigheder og Slagsmaal, der ofte endte med Blodsudgydelse, bleve almindelige. De mere fredelige af Beboerne begyndte alvorlig at tale om at lynche de to fremmede, der var den egentlige Grund til denne Uorden. Situationen var kort sagt meget utilfredsstillende, da vor Evangelist, Elias B. Hopkins, en Dag kom gaaende, ømbenet og medtaget af Rejsen, med sin Spade spændt paa Ryggen og en Bibel stikkende frem af Trøjelommen.

I Begyndelsen lagde man ikke videre Mærke til hans Nærværelse, saa ubetydelig var hans Person. Hans Optræden var rolig og tilbageholdende; hans Ansigt var blegt, og han var spinkelt bygget. Ved nærmere Bekendtskab opdagede man imidlertid, at hans skarpt skaarne Ansigt tydede paa Fasthed og Bestemthed, og at hans blaa vidt aabne Øjne røbede en Mand af Intelligens og med en fast Karakter. Han byggede en lille Hytte til sig selv og tog et Stykke Minejord i Besiddelse ved Siden af de to sidst ankomne fremmede.

Han valgte sin Arbejdsplads med latterlig Foragt for alle praktiske Hensyn og stemplede sig derved straks som en Begynder i Haandværket.

Det var ynkeligt at iagttage ham, naar vi om Morgenen gik til vort Arbejde.

Han gravede og sled i det med den største Flid, men, som vi vel vidste, uden ringeste Udsigt til noget Resultat.

Han standsede et Øjeblik, naar vi gik forbi, tørrede sit blege Ansigt med sit Lommetørklæde og raabte muntert Godmorgen til os; og saa tog han atter fat med ny Energi.

Efterhaanden vænnede vi os, mest for Løjers Skyld, til at spørge ham, hvorledes det gik.

„Jeg har ikke faaet noget endnu, Kammerater," svarede han muntert, idet han lænede sig til sin Spade. „Lejet ligger meget dybt netop her, men jeg tænker, jeg naar det idag."

Dag efter Dag gav han samme Svar med usvækket Munterhed og Forhaabningsfuldhed.

Det varede ikke længe før vi opdagede, hvad Stof der var i ham.

En Aften var der ualmindelig grove Optøjer i Adams Knejpe. En af Minearbejderne havde den Dag haft et usædvanlig rigt Udbytte og trakterede i den Anledning over en lav Sko. Følgen heraf var, at $^3/_4$ af Koloniens Indbyggere befandt sig i en stærkt beruset Tilstand. En Sværm drukne Lediggængere laa eller sad henne ved Skænken og bandede og raabte i Munden paa hverandre, medens de af og til i komplet Vanvid fyrede deres Pistoler af i Luften. Fra det indre af Hytten bagved lød der et lignende Spektakel.

Maule, Philips og deres raa Følgesvende var i stærk Majoritet, og al Orden og Sømmelighed var borte.

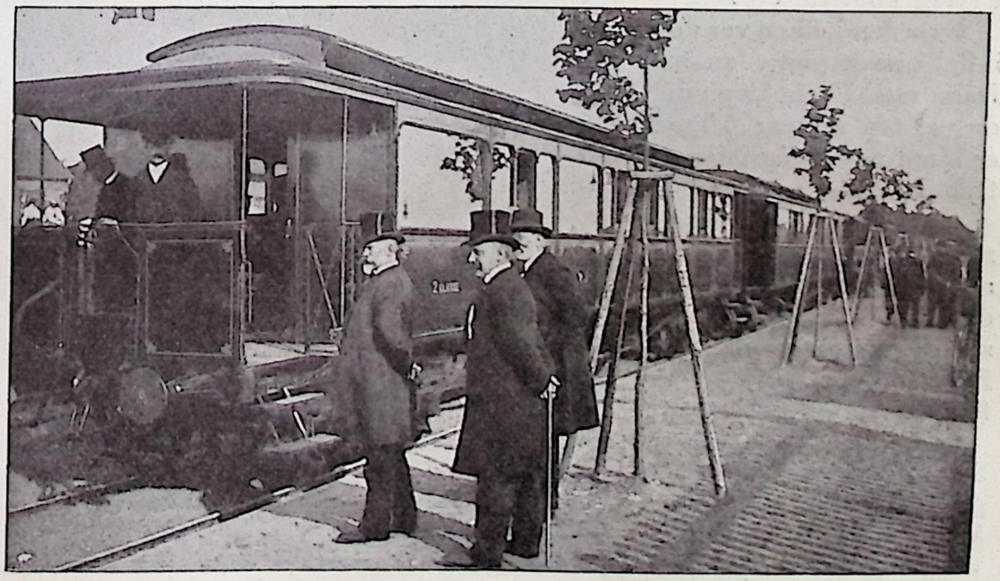
Fortsættes.

Lyngby-Vedbæk Banen indvies.

Et indbudt Selskab, hvis fornemste Deltager var Ekscellencen Bramsen, indviede den nye Lyngby-Vedbækbane til den Lysttrafik, som Side om Side med Godstrafiken vil være den ny Rutes Livsbetingelse.

Forbi Ørholm over Nærum gaar Turen paa en Strækning af blot halvanden Mil, som normalt vil kunne befares paa omtrent en halv Time for 40 Øre paa 3. Klasse. Rummelige, letrullende Vogne gør Farten bekvem, og brede Glasruder giver vid Udsigt over Nordsjælland.

Blandt Navne knyttede til den ny Bane, maa i allerførste Række nævnes Nærumgaards Ejer, Grosserer *Alf. Christensen,* der er dens egentlige Fader og har sat et betydeligt Arbejde ind paa at Projektet skulde blive Virkelighed. Han staar nu i Spidsen for Direktionen, medens Proprietær *Piper* er Bestyrelsens Formand.

Fra Indvielsen af den nye Lyngby-Vedbæk Bane.

„Der var en Gang ...“

„Der var en Gang . . .“

„Der var en Gang“ — det forekommer En, som var det meget længere siden, end det i Virkeligheden er — da der var noget, som man kaldte Idyl.

Det var dette „Noget“, der kunde virke paa Tilværelsens trøstesløse Ensformighed som en Slags Krydderi ... der ligesom fik os til at mærke vor egen Sjæl, fik os til bevidst at føle med Sanseorganernes fineste, mikroskopiske og ejendommeligst formede Celler, fik os til en stakket Stund at glemme — glemme Madstrævet og al den Vederstyggelighed, som denne „Nødvendighedsartikel“ i Grunden rummer, og fik os til at tro, at vi vilde være lykkelige, hvis vi altid kunde leve i Idyllen. Men bort svandt Drømmen, medens Trafiksystemet udvidedes og fuldkommengjordes, medens Jernbaner, bred- og smalsporede, anlagdes, Havnestæder blev anløbne, og Cyclen kom til Verden.

Hvor forskellige var dog ikke disse gode, gamle Dage mod Forholdene nu, da næsten enhver Afkrog er hjemsøgt af Turister og Cyklister, da Veje og Stier — der tidligere kun passeredes af Dagvogne med deres vejrbidte, hornblæsende Postilloner, tungt belæssede Fragtvogne og selve Egnens Beboere — trædes flade af fremmede Fødder.

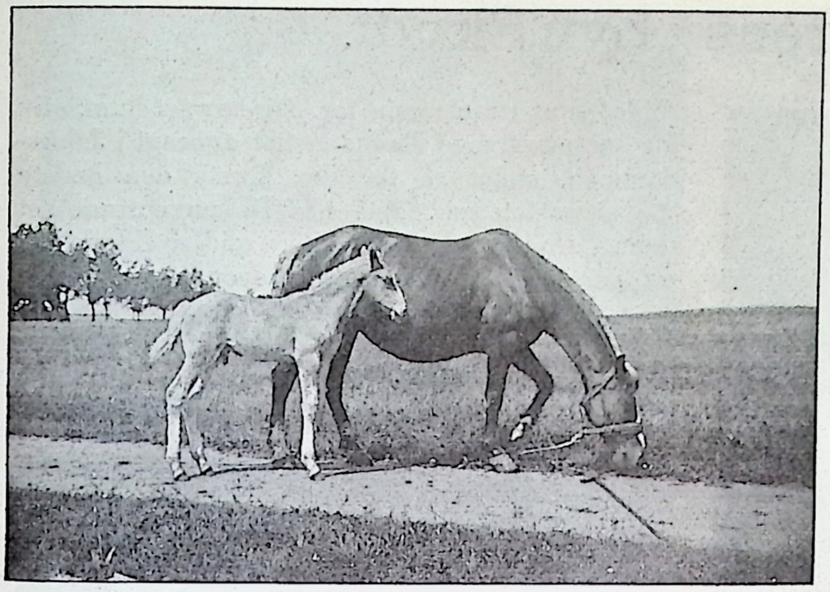
Og Kroerne — disse landlige, af de lokale Forhold prægede Raststeder for de Vejfarende — hvor helt have de ikke skiftet Fysiognomi! Disse Kroer, som før kun i Ny og Næ fik Besøg af andre end Omegnens Landbrugere, enkelte Handelsrejsende og vandrende Haandværkssvende, som dér vare Genstand for en særegen, i Reglen ret hyggelig og, hvad Betalingen angik, altid meget moderat Behandling, disse Kroer er nu mange Steder udartede til at være uhyggelige Vrængbilleder af Førsterangshoteller, med hvilke de ikke har andre Lighedspunkter end de opskruede Priser. Og Købstæderne, som forhen havde en egen Duft af Uberørthed ved sig, hvor har de ikke forandret sig, hvor ofte har de ikke faaet anlagt sig et Blaserthedens Præg. „Civilisationen“s Indtog i Landets forskellige Kroge har efterhaanden — langsomt, men sikkert — saa godt som helt udslettet disses oprindelige Karakter og bidraget til en Udjævning af Forskellen mellem Land og By, mellem Hus, Gaard, Flække, Landsby, Købstad, Provins og Hovedstad.

Kun saadanne Pladser, der paa Grund af særlige Naturforhold ikke er bleven omspundne af Civilisationens store Edderkoppevæv, bevarer foreløbig noget af deres Oprindelighed.

Den, der vil have et Indtryk af, hvorledes en stor Del af Landet tog sig ud for en god Menneskealder siden, han maa skynde sig med at faa Ranselen snøret, skynde sig inden det

En, to, tre . . .

Moder og Søn, Motiv fra Bornholm.

Højdedrag, paa de bølgende Kornmarker og paa Almindingens Trætæppe og Kongemindet, hvorfra hele Øen tager sig ud som en skøn Have, omgivet af Sø — mon ikke alt dette og meget mere af det, som er særegent for Øen Øst for Danmarks Sletteland, vil bevirke, at Bornholm, dette Naturens Kælebarn, vil vedblive at virke velgørende paa den, der trænger til for en Tid at rive sig løs fra den daglige Trædemølle.

Gid det var saa vel!

Gid denne lille Plet af det lille Danmark maatte faa Lov til at henligge saaledes, at det Navn, man har givet den, ogsaa i Fremtiden maa være betegnende for den. Gid *„Østersøens Perle“* endnu i mange,

styrbare Luftskib faar overstaaet sine Børnesygdomme. Thi naar den Dag en Gang oprinder — gid den ikke maa komme alt for snart! — saa Farvel Idyl!

Og dog, mon ikke ganske enkelte Steder ogsaa da ville faa Lov til at blive i det mindste delvis uberørte; mon ikke for Eksempel et „Land“ som Østersøens skønne Klippeø *Bornholm* vil bevare noget af sin Jomfruelighedens Tiltrækningskraft; mon ikke den lunefulde Østersøs stadig skiftende Fysiognomi, mon ikke den op- og nedgaaende Sols gyldne Straaler, der frembringer saa vidunderlig dejlige Lysvirkninger paa Øens klippebekransede Kyster, paa Dueoddes snemarklignende Klitter, paa Højlyngens, Helvedesbakkernes og Paradisbakkernes Dalstrøg og

En lykkelig Familie, Motiv fra Bornholm.

mange Aar maa bevare noget af sin naturlige Indfatning!

—d —t.

Folkevise.

Dansemelodi.

Hej, min Skrænt ved Piledammen,
hvor jeg gik med Mischko sammen;
stadigt jeg paa Mischko saa
til jeg, bums, i Vandet laa.

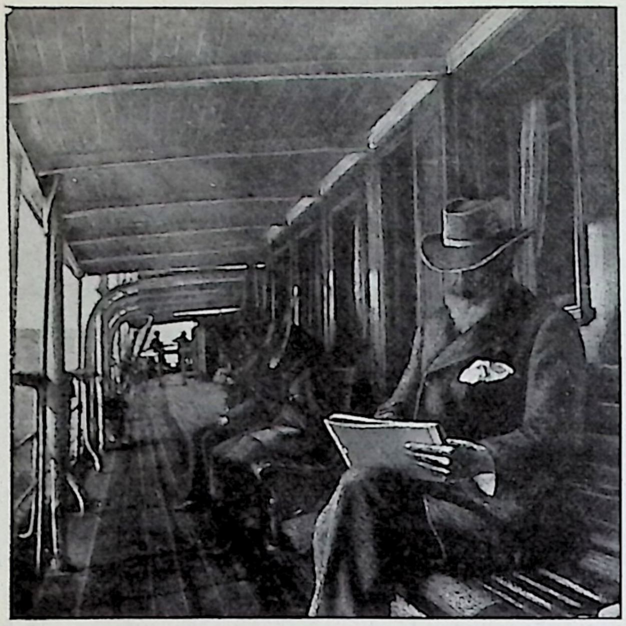
Bælte, Særk og Underkjole
lod jeg rask til Tørring sole,
men for min Stump Silkebaand
skar min Mo'er en Pilevaand.

Av, det sved i Ryg og Lænder;
Prygl for ham, som knap jeg kender!
Selv gør jeg jo aldrig Fjas,
blot med Petro, Paul og Vlas.

Gritz, Ivàn, Vasjùk og Svende
som Trofim, omkring mig rende;
men, da Fa'er jog Martin væk,
blev der ømt, hvor jeg fik Smæk!

Lillerusland. Selo Napàdovska. — Ved *Thor Lange.*

Sommerens „Lyn-Skud“.

Med Kul og Kridt.
(Holger Drachmann om Bord).

SOMMERTIDEN er Amatørfotografens frugtbareste Periode. Ganske ligesom Kunstneren, der nu har sin Skitsebog struttende fuld af Motiver, møder Amatøren op med sit Album, der næppe kan lukkes for de tunge Blade. Han søger straks op til „Hver 8. Dag“.

Den første, som viser sig, har Øjne, der straaler, da han fortæller, at han har faaet fat i *Drachmann*. Og da vor Beundring ikke straks staar paa Højde med den, han nærer for sig selv, fortsætter han hastigt: „Javel, De har set Billeder af Drachmann før. De har set ham, stiv og soigneret, med Haanden flot anbragt i Jakkelommen, stillet op for den første den bedste Levebrødsfotograf. Men har De nogensinde set ham i Undfangelsens Øjeblik, midt i Udøvelsen af sin Kunst, uænset og ubevogtet, grebet af den hellige Ild, alene med sig selv.“

Vi havde næppe faaet Tid til at komplimenden veltalende Amatør, førend den næste traadte ind.

Sigurd Trier, Amatørfot.

Udenfor Dagsordenen.
(Herman Trier i sin Have.)

Af Bech-Olsens Garde.
(Orlamundt, Gustav Esmann, Anna Larssen.)

„Jeg havde et Billede af Borgerrepræsentationens Formand.“ — Vi rystede paa Hovedet, og saa begyndte han: „De tror naturligvis, som alle andre, at *Herman Trier* bare er Alvorsmand. Men hvad tror De, man kender til en Mand, fordi man har fulgt ham i det offentlige Liv. Jeg lader mig i hvert Fald ikke nøje med det. Jeg gaar dybere til Værks. Jeg har en Dag overrasket Politikeren, Formanden, Pædagogen, Filantropen, Afholdsagitatoren Trier i at danse Wienerkreuz med sin Hund paa en Græsplæne i sin Have.“ Vi fik Respekt for Manden og bad ham snart se op igen.

„Bech-Olsen er *absolut* ingenting i Øjeblikket,“

Paa Tourné (Sextus Miskow og Lindstrøm).

var vort Svar til Nr. 3, der vilde vise os noget fra Brydekampene. „Bech-Olsen har aldrig interesseret mig, svarede han, men hans Publikum har gjort det. Har De lagt Mærke til hvorledes Skuespillere og Forfattere flokkes paa Pladsen derude. Amatørfotografen bør være Psykolog, og Eftertiden vil takke ham for hans Arbejde.“ —

Belært af det, som var gaaet forud, gav vi den næste, der meldte sig med et Par farende Kunstnere, en udmærket Modtagelse. Men da man derpaa bragte os en barbenet Cornelius Petersen og Fru Amanda Lund i Badedragt, da maatte vi atter bremse og over for Amatøren erklærede vi os betænkelig med Hensyn til Sujetterne.

Han tilkastede os et Blik, fuldt af Foragt og paastod, at vi aldeles ikke var vor Stilling voksen, naar vi ikke bedre forstod at paaskønne det Mod, han havde udvist, for at faa fat i saa pikante Situationer.

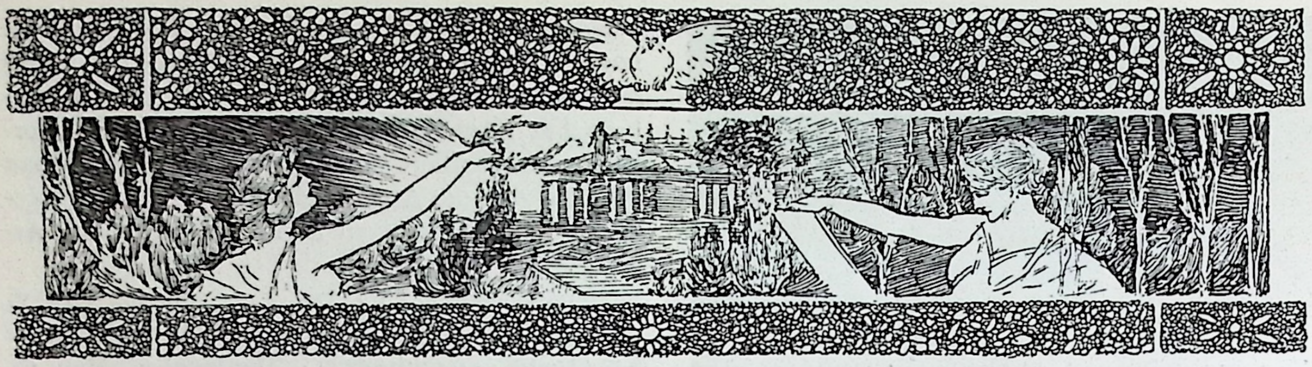
Mirliton.

Carl Rohl Smith.

DEN danske Billedhugger *Carl Rohl Smith* er under et Ophold herhjemme afgaaet ved Døden i sit 52. Aar. Allerede som ganske ung følte han, der blev uddannet af Bissen, Forholdene herhjemme for smaa, og en uimodstaaelig Lyst til at komme i Lag med større Opgaver end dem, Danmark kunde byde ham, drev ham til at prøve sine Kræfter i Udlandet. I 1875 rejste han til Berlin, hvor han fuldførte en 6 Fods Statue af „Ajax“, der vakte en Del Opsigt paa Verdensudstillingen i Paris og blev købt af Nationalgalleriet i København. Denne blev desværre ødelagt under Kristiansborg Slotsbrand. Da han atter kom til Danmark fik han Opgaver ved Restaureringen af Eremitagen og forsynede bl. a. Marmorkirkens Galleri med Figurer. Atter vendte han Fædrelandet Ryggen, rejste til Paris og udvandrede i 1886 til New-York. Her fik han Lejlighed til at modellere en Række Gravmonumenter for amerikanske Rigmænd og rejste 1891 til Chikago, hvor hans Franklinsstatue ved Elektricitetspaladset skabte ham et Navn over hele Nordamerika. Masser af Bestillinger strømmede ind, og med en kolossal Arbejdskraft fuldførte han det ene Arbejde efter det andet. Hans sidste store Arbejde er det kæmpemæssige Sejrsmonument i Chikago. Efter en haardnakket Konkurrence om den store Sherman-Rytterstatue, vandt han Prisen. I Sommer vendte han tilbage til Danmark for at samle Kræfter, og alle gamle Venner flokkedes om ham.

Billedhuggeren Carl Rohl Smith.

Den sidste Deklamation.

Der var saa stille paa Stue X paa Garnisonssygehuset. Stuekonen og de Patienter, der var oven Senge, listede omkring paa Taaspidserne for at gøre saa lidt Støj som muligt og alle bevægede sig i en stor Bue uden om en af Sengene, hvori laa Infanterist 210, Hansen, hvis borgerlige Stilling var Skuespiller. Han laa med stærkt angrebne Lunger og høj Temperatur.

Den gemytlige Overlæge havde ingen Vitser sagt under Formiddags-Stuegangen paa Stue X og saa vidste man, at det var alvorligt. Derimod havde han sat sig paa Hansens Sengekant efter at have undersøgt ham og sagt: „Naar nu De begynder at komme Dem, er det bedst, vi lader Deres Forældre vide det. Sig mig Deres Adresse, min Ven, saa skal vi besørge det for Dem.“

Hansen hviskede med stor Anstrengelse sine Forældres Adresse — de boede paa Bornholm — og Overlægen skrev den op bag paa en Sygejournal. Saa skrev han nogle Ord mere, og til Slut: „Maa afsendes som Iltelegram“, og han satte tre tykke Blyantstreger derunder, gav en af Sygepasserne det og sagde: „Spring over paa Kontoret med det! — — — — Naa, Farvel, lille Hansen! Nu skal De se, nu letter det snart for Brystet.“ Og til Stuekonen sagde han højt: „Hansen maa faa alt det, som han har Lyst til, selv om det skulde være Bøf og Spejlæg. For nu begynder han at komme sig.“

Der stod et halvt Smil paa Hansens Ansigt, da Overlægen nikkende til ham forlod Stuen. — Saa blev der stille paa Stuen og man kunde høre Hansens hivende Aandedræt.

Hansen laa hele Dagen stille hen, men Feberen steg og Aandedrættet blev kortere og mere og mere anstrengt. Kolde Svedperler stod paa hans Pande, som Stuekonen af og til tørrede af med nænsom Haand, hvorpaa hun vædede hans Læber med lidt Sodavand.

— Hen ad Aften begyndte Hansen at fantasere og pludselig inden nogen kunde forhindre det, stod han ved Siden af sin Seng og stirrede vildt omkring sig. Stuekonen og de Patienter, der var oppe, ilede til og lagde ham varsomt i Sengen igen. Han stred imod og sagde: „Jeg — — jeg skal til Prøve, ellers faar jeg Mulkt.“

Stuekonen trykkede ham varsomt ned i Sengen og sagde: „Vær nu rar, lille Hansen, og læg Dem til at sove. Klokken er ikke saa mange, at De skal gaa endnu. Jeg skal nok vække Dem, saa at De ikke skal komme for sent.“

Hansen lod sit Hoved falde ned et Øjeblik, saa rejste han sig halvt op i Sengen. Stuekonen og Patienterne stod stille omkring hans Seng. Han saa op med feberglinsende Øjne, hans Læber bevægede sig, og han deklamerede:

„Der bo'de en underlig graasprængt En
Paa den yderste nøgne Ø; —
Han gjorde vist intet Menneske Mén
Hverken paa Land eller Sjø;
Dog stundom gnistred' hans Øje stygt, —
Helst mod uroligt Vejr, —
Da mente Folk, at han var forrykt,
Og da var der faa, som uden Frygt
Kom Terje Vigen nær.“

Vers efter Vers deklamerede han „Terje Vigen“ med ægte Kunstnerglød, og de tilstedeværende stod stumme og hørte til. Stuekonen aftørrede varsomt hans svedige Pande og understøttede ham, saa han kunde sidde oprejst, men en efter en vendte Soldaterne sig bort og tørrede en Taare bort.

Saa lød det:

„. . . Der stod „Thærie Wiighen“ med hvidmalt Skrift,
samt Aaret, han Hvile fandt. —
Han lagdes for Solbrand og Vindens Vift,
Og derfor blev Græsset saa stridt og stift — — —“

Hansen faldt bag over i Stuekonens Arme, medens en Blodstrøm stod ud af hans Mund.

Han var død; han døde som Kunstner. Aldrig havde han gjort Virkning som nu i sin sidste Deklamation.

Stuekonen dækkede hans Ansigt til og sagde bevæget; „Det var en smuk Død.“

Soldaterne bøjede tavse Hovederne.

N. P. Larsen.

Gylden Høst.

Vogterdrengen.

Det er Høstens Tid. Hvad Landmanden saaede i Fjor Efteraar eller tidlig i Foraaret, hvad der spirede og fik Vækst og gennem Maaneder blev baget og modnet af Solen — det skal nu bjerges i Lo, i Lade, i Stak eller paa Loft. Derfor er der Travlhed paa Landet fra Gry til Kvæld — ja, undertiden til langt ud paa Natten.

Sæden staar tæt og kraftig, og Kærnen er stor og vægtig; det er derfor ikke underligt, at Agraren, der nu i flere Aar har høstet skralt og magert, med Uro og Spænding følger Vindens Skiften, agter paa Vejrets Udsigter og beder om al den Sol, der kan faas.

Han ved, at paa den Ager staar for Tusind Kroner Hvede, paa den for to Tusind Kroner Byg, blot det var tørt forvaret i Laden. Thi naar Regnen styrter i Strømme, begynder Kærnen at spire, og saa har han Skandalen.

Klokken fire staar man op, og medens Hestene æde Morgenfoderet med dobbelt Kærne i, og Folkene faa en forsvarlig Davre, have Kvinderne travlt med at smøre Frokosten, fylde Ølankerne og tilmaale Brændevinsdunken. Snart er Høstarbejdet i fuld Gang.

Paa Husmandslodden griber Manden selv sin Le og mejer sit Korn paa samme Maade som hans Forfædre have gjort igennem flere Slægtled. Fra Vejen ser man ham stoppe op med Arbejdet et Øjeblik for med Skjorteærmet at tørre Sveden af Panden; man hører Sangen af Strygetræet, der farer hvæssende ned ad den slidte, skaarede Le; saa sætter han Hatten bag i Nakken, spytter forsvarlig i de furede Næver og tager fat igen, medens Konen og Børnene river den afmejede Sæd i Bunker bag ham og binder Halmbaand om.

Paa de fleste Gaarde har man ikke Tid til denne langsomme Fremgangsmaade; fra disse hører man allerede langt borte det rullende Brag af Mejemaskinen, hvormed man i en Fart skiller Straaet fra Roden. Landbrugsmaskinerne er, takket være de praktiske Amerikanere, udviklede betydelig i de senere Aar. De afskærer Kornet, samler det i Neg og binder disse, hvorefter Høstfolkene kun har at bære Negene sammen og sætte dem i Traver.

Paa Maskinens Sæde rider Forkarlen og vipper op og ned; ved at træde paa en Fodklap bringer han de skærende Knive i Funktion, og saa gaar det, saa hurtigt et Par raske Heste kunne skridte, Ager op og Ager ned, og bag ham samler Karlene Negene sammen saa rask, det er dem muligt, slæber dem i Bunker, mens Forvalteren, der i denne Tid ofte selv maa kaste Trøjen og tage Tag med i Høstarbejdet, er travlt beskæftiget med at anvise Travernes Plads.

Sæden er for meget værd til, at det kan betale sig at lade blot de færreste Straa ligge glemte tilbage paa Marken; derfor rives den gentagne Gange med Hesteriven, for at man kan være sikker paa at have faaet ethvert lille Guldkorn med. Det er let Arbejde; derfor har ogsaa Følhoppen og den gamle Røgter slaaet sig sammen om denne Beskæftigelse. Han river saa hurtig, hans store Træsko kan følge Hoppen.

Idet han passerer os, beder vi ham om at standse et Øjeblik for at puste og slaa en Sludder af.

„Ingen Stunder" — raaber han — det er „Akkord!"

Saa forsvinder han som en Prik langt ude i Marken.

Paa Engdraget nede ved Fjorden gaa Køerne løse i store Flokke; saa snart der er indhøstet, drives de over det hele; men foreløbig er der nok at gøre for den lille Vogterdreng, som i

Paa Mejemaskinen.

Leen stryges.

Røgterens Fraværelse ganske alene maa besørge de forefaldende Forretninger, hvoraf den vigtigste er at holde sammen paa Kvæget, der benytter ethvert Hvil, som Drengen og hans Hund tager sig, til at aflægge ødelæggende Besøg i Roerne eller Havren, hvor deres brede Klove tramper ned for Fode og tydelig viser — undertiden til Uheld for Drengens Rygstykker — at han ikke altid har været paa sin Post.

„Hej, hej — vil Du herut, din røde Djævel!“ skingrer det En i Møde, og i vild Jagt farer en rød Kvie bissende afsted, efterfulgt af en bjæffende Køter, der lejlighedsvis hopper op og bider den i Halen, og, naar den har faaet godt Tag dér, lader sig slæbe et langt Stykke henad Jorden, medens Drengen kommer skældende efter paa bare Ben med Træskoene i den ene Haand og med den anden svingende — ligesom for at gøre sine Ord mere forstaaelige for de firføddede Medskabninger — en lang, tjæret Vogterpisk.

Der er Ro, da vi kommer derned.

Kvæget græsser fredeligt eller ligger gumlende, drøvtyggende omkring i smaa Hobe. Henne bag en Sten svinger nu og da et Par Ben i Vejret; dér ligger Vogterdrengen og daser, stirrer op imod Himlen, synger monotont eller fløjter, saa det skingrer. Det er Vogterdrengepoesi. Hans Viden bestaar i Kendskab til hver Ko og dens Egenskaber, han kender Stederne, hvor Viberne har haft Rede, vèd, hvor Haren plejer at sidde, og om „Patronen“ — thi Fyren er naturligvis svensk — er Jæger, da ligger der tidligt om Morgenen fuldt op af Vildænder i Pytterne henne bag Vandmøllen. Pludselig smider han Træskoene, giver sig til at smøge Bukserne op langt op ad Laarene og styrter derpaa hujende afsted ned mod Fjorden.

Det er et Par Kvier, der er ved at gaa til Søs.

Imidlertid er det blevet Middag. Fra Herregaarden kalder Middagsklokken Folkene hjem fra Marken, og de skynder sig til Borgstuen, hvor Maden i store Skaale staar dampende og venter. Paa Appetit mangler det ikke, selv om Varmen er nok saa trykkende, og Maden bestaar af mere solide Retter end Kyllingesteg og Fromage. Hestene staa i Foder og Strøelse til op over Ørene og gumle behageligt med halvlukkede Øjne, medens Halen uafbrudt pisker Ryggen for at holde næsvise Fluer og stikkende Bremser fra Kroppen.

Saa snart Middagen er fortæret, kaster Folkene sig paa Høstænget, hvorfra en lydelig Snorken snart efter forkynder, at man sover trygt og fast, indtil Klokken slaar to, og man skal i Marken igen.

Paa denne Tid af Dagen er Gaarden som uddød, alt hviler efter gammel Vane lige fra Hanen til Lænkehunden. Man mindes uvilkaarlig den bekendte Sang:

> „Der er saa stille i vor Gaard,
> nu sover baade Fa’r og Mo’er;
> men før jeg lukker mit Øje til
> min Jenses Brev jeg besvare vil.“

Og saa videre. I en søvndyssende Uendelighed.

Saa kimer Klokken til Arbejde igen. Paa Vej til Marken gabes der eftertrykkelig, og er Søvnen ikke ganske gnedet af Øjnene, inden man har passeret Vandtruget, tager man ikke i Betænkning at stikke Hovedet dybt deri. Leen slibes paany, og efter at Mejemaskinen er omhyggelig smurt eller har faaet paasat nye, skarpe Knive, lyder atter dens ensformige Rullen ud over Landskabet.

Solen stikker med Eftermiddagsglødens fulde Kraft, Sveden pipler frem i Draaber, løber ned ad Kinder og Nakke — saa smider man alt lige

Midaften paa Grøftekanten.

til Skjorten og Bukserne. Ud paa Eftermiddagen standser Høstarbejdet for en halv Times Tid; der holdes Midaften paa Grøftevolden, og det eneste Snapseglas gaar med Flasken paa Omgang fra Mand til Mand. Det er ikke fordi man generer sig for at drikke af Flasken; men Portionerne skal afmaales ligelig, ikke en Draabe for meget til nogen. Naar Hviletiden er udløben, raaber Forvalteren Folkene op til Arbejdet, som fortsættes saa længe der er Lys paa Himlen, selv om der ogsaa tit maa betales høje Priser for Ekstraarbejdet. Thi hvem ved, hvor længe Vejret vil holde sig?

Vejret, Vejret! — Det eneste, som interesserer derude paa Marken.

August, 1900.

Rusticus.

Danske Studenter paa Island.

Studenter til Hest paa Island før Udflugten til Thingvallasletten.

Efter en Overrejse, hvor store Naturindtryk, belærende Foredrag, vildt Solderi og kvalfuld Søsyge skiftedes med at holde Studenterne i Aande, gik de i Land i Reykjavik, og vi ser dem nu for os i et malerisk Optog lige forinden den lange Udflugt til Thingvalla paa de smaa lavstammede islandske Heste, som i et Antal af et Par hundrede Stykker var stillet til deres Disposition. Disse veldresserede og skikkelige Dyr blev paa Turen Studenternes bedste Venner, fra hvilke de kun med Sorg lod sig skille, og skønt Størsteparten af Selskabet vel aldrig før havde siddet overskrævs paa en Hesteryg, blev de hurtig fortrolig med Ridekunsten, og kun paa de stejleste Stier kunde det hænde, at Hest og Rytter gik hver sin Vej. Af Hensyn til den evige Regn paa Island havde man iført sig de solideste Dragter. Studenterhuen havde paa flere Hoveder veget Pladsen for Sydvesten, de bedst lokaliserede havde trukket i Olietøjet, og Vandstøvler var stærkt begærte. I halve og hele Dagsridt naaede man Thingvalla og Geysir, hvor den mægtige og minderige Natur gav rigelig Løn for trætte Rygge.

Vor Frelsers Kirke.

Spørger man en jævn Kristianshavner, hvad det er for en Figur, der staar oven paa Kuglen paa Frelserens Kirke, vil han ufravigelig svare: „Ih! Det er jo Manden!“ — og han indlader sig ikke paa en nærmere Redegørelse om Mandens Afstamning, selv om han maaske nok har hørt, at Figuren skal forestille Frelseren selv.

Kristianshavneren har en afgjort Uvilje mod at tage Manden helt højtideligt. Han anser ham for at være en Mand, der er sat op paa Kuglen for at fortælle os, ad hvad Kant Vinden blæser, og tænker sig ham som en jovial Tyksak. Ret naturligt forøvrigt; thi set nede fra Gaden tager „Manden“ sig ud som lille buttet Gnom. Og dog er denne Mandsling i Virkeligheden sine 5 Alen høj og støbt i Kobber som en slank Yngling. Han holder i sin højre Haand Fløjstangen som en Sejrsfane, og Fløjen rager 2 Alen op over hans Hoved.

Han blev anbragt paa sit Stade den 26. April 1750. Ophejsningen af Kobberfiguren og den malede Verdensglobe var et temmeligt farefuldt Arbejde, der foregik under Afsyngelsen af forskellige danske Salmer med Ledsagelse af Musik fra et stort Orkester, som var anbragt i Vægtergangen.

Kuglen er fire Alen i Gennemsnit og skal i Følge vor Børnelærdom være saa rummelig, at 12 Mand kan sidde bænkede ved et Bord i dens Indre. Imidlertid er dette Eksperiment vel næppe nogensinde bleven forsøgt, omend Taarnet daglig besøges af „et Selskab paa indtil 12 Personer“, som mod en Betaling af 2 Kr. kan faa Lov til at vandre op ad Spiralgangen, der snor sig omkring Taarnet. Adgangen til Kuglens Indre er nemlig ikke særlig bekvem: paa Siden af Kuglen findes en Lem, og for at komme gennem denne maa man entre op ad en smal Stige, som hages fast til en Krog paa Kuglen.

Medens man saaledes svæver mellem Himmel og Jord, kan man benytte Lejligheden til at læse følgende Vers, som findes indgraveret paa Kuglen, og som vistnok i sin Tid gjaldt for at være saare smagfuldt:

Den femte Christian min Bygning haver grundet,
Den femte Frederich min Ziir mig satte paae,
Slig Naade haver jeg hos tvende Konger fundet,
Lad, Christe! mig i Fred til Verdens Ende staae.
De tvende Konger, som imellem har regjeret,
Hvis Navn og Regiment i evigt Minde staae,
De maa vel have mig og ofte regaleret,
Og hjulpet mig til min Fuldkommenhed at naae.
Og er jeg nu i Stand ved fire Kongers Naade.
De tre af dem har Gud til Himlen kaldet hjem,
Gud selv den Fjerdes Sag saaledes stedse raade,
at Man maa huske ham, mens To og Tre er Fem.

— — —

— Det er saa sikkert, som to og to er fire, at Digteren har været i Rimnød, ellers havde han næppe benyttet denne pudsige Sortie. Forøvrigt er Kirken rigt begavet med mere eller mindre dybt tænkte Vers, af hvilke flere skyldes N. F. S. Grundtvig, der en Tid lang var Præst ved Kirken.

Kuglen hviler paa en $2^1/_2$ Alen høj Vase, ved hvilken den spirale Gang uden om Spiret ender. Denne Trappegang med 393 kobberbelagte Trin er meget magelig og forsynet med et højt Jernværk. Spirets Pyramide er 42 Alen højt og hviler paa en 15 Alen høj Ottekant. Fra Kirkens Fod til Fløjstangens øverste Spids er der en Afstand af 144 Alen.

„Manden“ paa vor Frelsers Kirketaarn.

Grundstenen til Kirken blev lagt den 19. Oktober 1682. Den 19. April 1696 indviedes Kirken af Sjællands Biskop Bornemann under Overværelse af Hoffet. Kongen, Kristian V., melder om denne Begivenhed i sin Dagbog: „19. April bleff Christianshaffens Kirke indwiet og kaldis salvatoris eller vor frelseriss Kirke, huilken inanguration warede henved 7 Timer.“ — At det imidlertid ikke var nogen Festmiddag, der slugte de 7 Timer, fremgaar af følgende samtidige Optegnelse i en Kammertjeners Dagbog:

„und die Herrschaften hatten den gansen Tag weder Essen noch Trinken bekommen.“

Det var imidlertid kun selve Kirken, der blev indviet. Den manglede Spir. Først under Frederik V. gjorde Generalbygmester de Thurah Udkast til det smukke Spir, til hvilket Ideen er taget fra en Kirke i Rom, Chieza della Sapienta. Den 29. Aug. 1752 stod Kirken fuldt færdig.

Af et Skrift, som Pastor Block Suhr udgav 1853 om Vor Frelsers Kirke, fremgaar det, at Kirken ikke alene har haft ydre, men ogsaa indre Vanskeligheder at kæmpe imod. — Menigheden har ikke altid været saa helt artig: „Folks Forfængelighed drev dem til at hige efter at sidde paa højre Side af hinanden. Navnligen de ærede Damers Higen derefter var saa stor, at der ofte opstod de fameuseste Scener i Kirken, de skjendtes og kivedes, ja nogle satte sig endog paa Skjødet af de altsiddende, for at tvinge disse til at rykke længere ned.“

Om en af Kirkens Præster, Hans Thomæson Trojel, som var knyttet til Kirken fra 1714—1725, berettes, at han var en skinhellig Farisæer og en intrigant Mand, som ikke undsaa sig for at fabrikere falske Breve for at opnaa et federe Embede. Han blev senere dømt til Døden, men fik ved Dronningens Forbøn sin Straf formildet til Statsfængsel paa Livstid. Som en den Gang karakteristisk Skik nævnes, at simple Folks Børn ofte havde ansete Folk til Faddere. Ikke at tale om den allerførste Daabsakt i Kirken, da en Arbejdsmands Søn, Jens, og en Soldats Søn, Christian, døbtes, i hvilken højtidelige Anledning Fru Geheimeraadinde Else Margrethe Moth bar Jens, og Grevinde Reventklow Christian, medens Hs. Eksc. Grev Gyldenløve var Fadder. Men f. Eks. blev en Tømmerhandlers Søn baaret af to Admiraler, Barfod og Judichar, Generalmajor Maull, Baronesse Rantzau og Freuchen Parberg, „hvilke alle mødte i egen Person“, som der udtrykkelig bemærkes i Kirkebogen.

Iøvrigt fremgaar det af Kirkebøgerne, at det en Gang var moderne at blive viet ganske tidlig om Morgenen, en anden Gang meget sent om Aftenen. Endelig var det en Tid lang absolut umoderne at blive viet i Kirken, hvorfor alle mulige Mennesker fordrede at blive hjemmeviet.

Sluttelig en lille Snurrighed som findes i Kirkebogen for 1772. Der berettes om en Konfirmandinde, at hun ikke kom til Skrifte eller til Alters, „thi hun skulde lafve til Barsel“.

— Det var maaske ogsaa moderne!

Axel Breidahl.

Dame-Sejlads.

Med brændende Sol over det stille Sund, Hundreder af blinkende hvide Sejl i Klynge, kun bugede af den svage Brise, saaledes oprandt Dagen, da vore unge Damer for første Gang skulde vise, at ogsaa Sejlsporten er draget ind under deres Domæne. „Damevind“ kaldte man halvt spydigt dette „Stilleben“.

Ved Halvtre-Tiden gik „Ternerne“ i Start for en svag Vind og gled langsomt langs Kysten, rundede det udlagte Mærkefartøj og vendte tilbage, idet „Sterna“ (Fru Klein) ved en fiks lille Manøvre svingede frem foran „Signe“ og saaledes vandt Klubbens Ærespræmie.

Imidlertid var „Ællingerne“ til Trods for den ringe Vind gaaet over Startlinien. Kort efter Starten blev det blikstille, og alle „Ællingerne“ laa i Klump med slappe Sejl. Frøken Camilla Bramsen paa „Alf“ fik da den heldige Idé at styre længere ud, hvor der netop fandtes en lille „Klat“ Vind, og „Alf“ naaede saaledes Startlinien 10 Minutter førend de øvrige Baade, og vandt saaledes Kaptajn Holms Ærespræmie.

Peter Knudsen, fot.

„Ællingen“ Alf ved Damernes Kapsejlads.

Selv om der er dem, som betragter Damesejlads for noget i Retning af Humbug, maatte det dog glæde alle oprigtige Sportsvenner at se den Resoluthed og Dygtighed, hvormed samtlige 12 Damer haandterede Roret og udholdt de mindre behagelige Timer for Stille i den brændende Sol.

Kendte Navne

fra By og Land.

Jubilæum.

Det lader sig ikke skjule, hvornaar Folk har løst deres Borgerbrev — ellers var *Moses Melchior* aldrig bleven Jubilar. Vil ikke vor Tids Ynglinge mere tilkende Beskedenheden Plads blandt de skønneste Dyder, saa synes dog Melchior bestandig, at den pynter mere end et Kors paa Frakken. Han mener nu, at han helst vil dømmes efter det, som sidder bag ved Frakken — det varme Hjerte, som enhver, der er kommet ham paa nogenlunde nært Hold, har kunnet fornemme.

Grosserer Melchior.

Sin første Uddannelse fik M. hos Firmaet Jacob Holm & Sønner, hvor der var nok at lære for en handelsbegavet ung Mand. 1850 traadte han ind i Faderens Firma, det store Handelshus Moses & Søn G. Melchior. Paa Langfart besøgte han Australien, Vestindien og Kina, ivrigt optaget af at udvide Forretningens Omraade.

Hans Anseelse blev stor inden for den hele Handelsstand. Hans Ord og Domme fik Myndighed og man sikrede sig ham snart i Sø- og Handelsretten, snart i Grosserersocietetets Komité, alt medens hans gode Hjerte drev ham til at paatage sig den Filantropi, han kunde overkomme og helst lidt mere endnu.

Fabriksbestyrer ved „Store Nordiske Telegraf-Selskab", *E. Sabra*, kan d. 15. September fejre 25-Aarsdagen for sin Ansættelse i Selskabets Tjeneste. Før Aaret 1875 havde Store Nordiske hos fremmede Leverandører faaet udført det nødvendige Materiale, men da denne Fremgangsmaade var kostbar og Fabrikatets Godhed ikke let at kontrollere, besluttede man selv at anlægge et Telegrafværksted, og det blev E. Sabra, som i Udlandet havde lært sit Fag til Bunds at kende, der til en Begyndelse maatte tage alt Arbejde paa sig. Men snart indsaa Administrationen de store Fordele, som laa i fuldt ud at kunne være sin egen Leverandør og hurtig efter hinanden fulgte Udvidelse paa Udvidelse, indtil en stor Fabrik var i Gang med Arbejde nok til mere end 40 Mand. Sikkert skyldes det den Energi, som Sabra satte ind paa sit Værk, at Udviklingen paa et her hjemme tidligere forsømt Felt, tog Fart og holdt fremmed Konkurrence ude.

Fabriksbestyrer Sabra.

Dødsfald.

Efter et kort Sygeleje er Højesteretsadvokaternes Nestor *C. C. F. Liebe* afgaaet ved Døden paa sit Landsted i Bagsværd i en Alder af 80 Aar.

Liebes Karrière har i sjælden Grad været begunstiget af Lykken. Kun 31 Aar gammel blev han Højesteretsadvokat, og faa Aar efter kom den store Rigsretsproces mod Ministeriet Ørsted, hvor Liebe overtog Defensoratet og fik de Anklagede frifundne. Dette Held kastede pludselig en blændende Glans over den unge Advokat, der hurtig blev meget søgt som juridisk Konsulent og i Løbet af faa Aar lagde Grunden til en betydelig Formue.

Højesteretsadvokat Liebe.

Imidlertid traadte Liebe ind i det politiske Liv, idet han i Tredserne blev valgt til Folketingsmand i sin Fødeby, Roskilde. Han faldt dog under Grundlovskampen i 1866, men blev kort efter kongevalgt Landstingsmand. I næsten hele sin Landstingsperiode var han Formand for Tinget og nød i denne Stilling megen Anseelse, og han satte megen Pris paa den Popularitet, han selv i de vanskeligste Tider nød iblandt Oppositionen.

I 1895 nedlagde han sit Mandat og trak sig samtidig tilbage fra Sagførerforretningen, som fortsættes af hans eneste Søn, Højesteretssagf. Otto L.

Den nylig afdøde Grosserer *Holger Bülow* var en Mand, som Børsverdenen satte Pris paa og som i Løbet af faa Aar dygtigt havde oparbejdet sig en smuk Stilling.

Født i København 1856, kom han ganske ung paa Kontoret hos Chr. Broberg & Søn og forblev her til han 1879 sammen med Hr. Frederik Møller paabegyndte en Agenturvirksomhed. Samtidig skaffede han sig Navn som en dygtig Revisor. Som saadan arbejdede han bl. a. i Sø- og Handelsretten og i Privatbanken og som kritisk Revisor blev han beskikket i Vestjydske Landmandsbanks Konkursbo.

Grosserer Bülow.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej 51.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

Nr. 50. Aargang 1899—1900. Søndagen den 9. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Den bedste Gave.

Et Æventyr af Sarah Bernhardt.

LLE Feerne stod samlede om et Barns Vugge. Faderen og Moderen stod ærbødige ved Siden af og lyttede med Forundring til de Forjættelser, de en efter en udtalte.

„Barn, Du skal blive skøn, velvoksen, smidig!"

„Du skal komme til at bære gylden Krone!"

„En Helt skal du vorde, Mængden skal tiljuble dig Bifald, og dine Beundrere skal spænde sig for din Vogn i Begejstringens hede Rus. Ved dit Ord skal alle Folk henrykkes eller sønderknuses, de skal skælve af Rædsel eller sitre af Fryd!"

„Digtere skal lægge deres Kunsts Perler for dine Fødder. Tonekunstnere skal lægge deres herligste Sange i Munden paa dem, der synger din Pris!"

„Hundrede dejlige Kvinder skal elske dig!"

„Gift og Dolk skal ikke kunne skade dig!"

„Dit Ry skal genlyde paa den højeste Klippetop og klinge til Oceanets dybeste Afgrund!"

Moderen faldt paa sine Knæ og takkede alle de gode Feer.

Da gik Døren op med stor Støj, og Udødelighedens Fe traadte ind.

Hun talte:

„Jeg kan ikke tage mine Søstres Gaver tilbage, men straffes bør de, fordi de glemte mig. Hør nu, hvad jeg fortæller: Hans gyldne Krone skal være af Pap. Han skal le og græde, han skal elske — men altid paa andres Bud. De, der jubler imod ham, skal nægte ham den Ære, der skyldes den jævne, pligttro Arbejder. Det samme Folk, hvis Afgud han var, skal styrte ham fra hans stolte Tinde, naar han tror sig størst, og lade ham slæbe, mens Bifaldet endnu lyder i hans Øre, gennem Gaderne, bundet til en ny Afguds Triumfvogn. Laurbærrene skal blive til vissent Løv paa hans Hoved, og han skal dø elendig og navnløs, forglemt og ubegrædt, uden at efterlade sig Spor eller Minde."

Forfærdet raabte Faderen højt:

„Hvad vil Du gøre ham til?"

„Han skal blive Skuespiller."

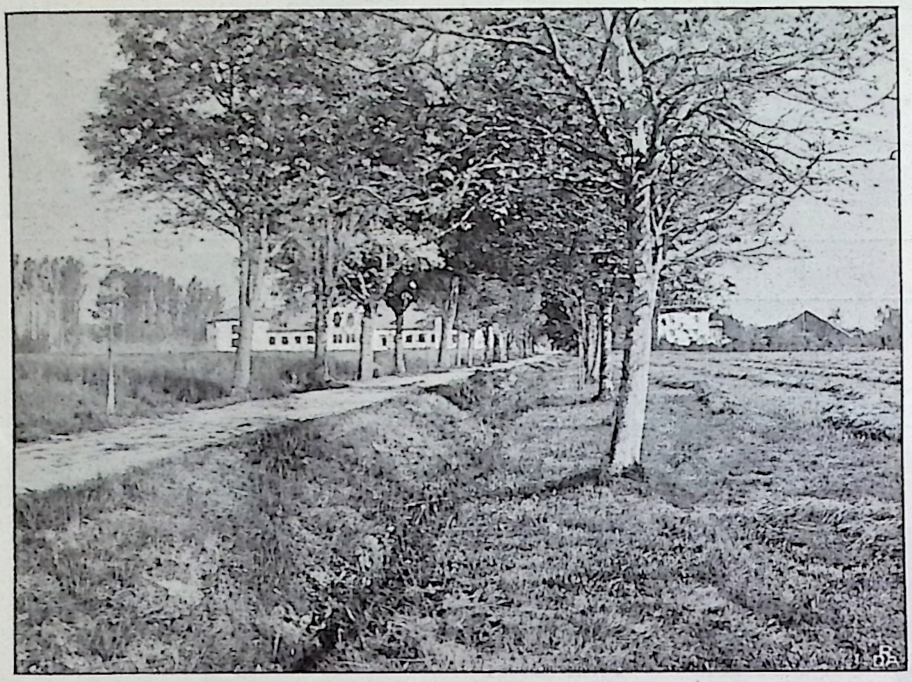
— — —

Da traadte Dødens Fe sagtelig frem for Vuggens Hovedgærde, og opfyldt af Medlidenhed sagde hun:

„Stakkels Barn, jeg skal beskytte Dig, thi jeg er dog den stærkeste. Den nyfødte Kunstnersjæl skal dø i denne Stund og begraves i Glemsel."

En Strafanstalt.

Paa et Tidspunkt, da man her hjemme har gjort Forsøg med at anvende Fanger til Opdyrkning af Hedejorden, vil det interessere at erfare, hvorledes man i Svejts i langt videre Udstrækning med stort Held har anvendt Fangerne til Friluftsarbejde.

Den svejtsiske Strafanstalt Witzwyl (Landskabet udpræget dansk).

PAA den for nylig i Bryssel afholdte internationale Fængselskongres var et af de vigtigste Forhandlingsemner, hvorvidt den i Aarhundredets sidste Halvdel i de fleste civiliserede Lande indførte Cellestraf viste sig at have saa mange Fortrin fremfor Straffens Afsoning i Fælleskab, at man fuldstændig burde forlade denne sidste Afsoningsmaade, eller om ikke Afsoning i Fællesskab i visse Tilfælde var at foretrække. Som bekendt have vi her i Danmark begge Afsoningsmaader, idet de fleste Forbedringshusfanger afsone deres Straf i Enkeltcelle, medens alle Tugthusfanger og de Forbedringshusfanger, der enten ikke kunne taale Cellestraffen, eller paa hvem denne har vist sig uvirksom, afsone Straffen i Fælleskab. I de sidste Par Aar har man jo endvidere gjort et Forsøg paa Fællesfangers Anvendelse til Friluftsarbejde paa de jydske Heder.

At man heller ikke i de andre Lande opfatter Cellestraffen som den eneste gavnlige Afsoningsmaade, fik jeg Bevis paa, da jeg forrige Sommer besøgte nogle Strafanstalter i Svejts. Da hvert Kanton i dette Land har sit eget Fængselsvæsen, er Strafanstalterne her, ligesom i de forenede Stater i Nordamerika, indrettede efter meget forskellige Principer. Som Hovedregel kan det vistnok siges, at man i Svejts anvender Afsoning i Fællesskab mere end herhjemme. Ganske særlig gælder dette den ved Nordenden af Neuchâtellersøen beliggende *Witzwyl* Strafanstalt, hvor det langt overvejende Antal af Fangerne anvendtes til Friluftsarbejde, og som i mangt og meget afveg saa betydeligt fra vore almindelige Begreber om en Strafanstalt, at en kortfattet Beskrivelse af den nok turde være af almindelig Interesse.

Paa Indbydelse af d'Herrer Overinspektør for Kanton Berns Fængselsvæsen Schaffroth og de internationale Fængselskongressers Sekretær, Dr. Guillaume, begge boende i Bern, tog jeg en solklar Sommermorgen med Damper fra Neuchâtel til Stationen La Sauge i Søens nordøstlige Hjørne. Her blev jeg modtagen af de ovennævnte Herrer i Forening med Anstaltens Direktør, Hr. Kellerhals. Efter ca. $^1/_2$ Times Kørsel naaede vi Anstalten, hvis vidtstrakte Terræn jeg, takket være mine Værters Elskværdighed, fik grundig Lejlighed til at bese i Løbet af Dagen.

Dette Terræn danner en Del af den imellem Bieler- og Neuchâtellersøen liggende Lavning, som i tidligere Tid hvert Aar var Genstand for idelige Oversvømmelser, men som nu efter Regulering af Vandafløbet fra de nævnte Søer er bleven tørlagt og derved egnet til Opdyrkning. Oprindelig tilhørte Witzwyl et Aktieselskab, der straks efter Tørlægningen havde købt Arealet, gaaende ud fra, at Jorden maatte være meget frugtbar og straks vilde give rig Afgrøde uden at behøve synderlig Behandling. Dette var imidlertid en Fejltagelse, idet Størstedelen af Arealet viste sig at bestaa af Tørvejord, hvis Omdannelse til frugtbar Agerjord langt oversteg Selskabets Kræfter, hvorfor det ønskede at sælge hurtigst muligt. Samtidig ønskede man at nedlægge Strafanstalten i Bern og beskæftige de derværende Fanger paa en anden Maade, og Staten, Kanton Bern, afkøbte da i 1891 Aktieselskabet hele Terrænet for en Pris af 742,760 Fr., skønt Selskabet derved led et Tab af over 1 Million Fr. Man besluttede nu at forsøge paa at opdyrke Jorden ved Hjælp af Fanger, og skønt Direktør Kellerhals begyndte ganske smaat med nogle faa Stykker, har han dog i de siden da forløbne Aar opnaaet at faa forvandlet en stor Del af Terrænet til frodige Marker og Græsgange og at faa opført store, rummelige og velindrettede Bygninger.

Svejtsiske Fanger i Færd med Markarbejde.

Ved Statens Overtagelse af Ejendommen var alt i Forfald. Hele Arealet henlaa nærmest som et ufremkommeligt Morads, og Bygningerne vare faldefærdige. Der var altsaa nok at tage fat paa. Først begyndte man paa omfattende Kanaliserings- og Drainingsarbejder, derpaa paa Anlæggelse af Veje, og endelig maatte man opføre nye, formaalstjenlige Bygninger. Hovedbygningen, den saakaldte „Lindenhof", ligger omtrent midt i Terrænet, saaledes at Direktøren fra sit Hjem kan overse dette. Foruden Direktørens Bolig fandtes der her Arbejdssale og Soveceller for Fangerne, Køkken, Bageri, Skolelokale, Kapel osv., alt velindrettet og velvedligeholdt. Omkring Hovedbygningen laa der store Lader og Stalde.

Efter at dette var beset, kørte Direktøren mig omkring i Terrænet og forklarede mig den anvendte Driftsmaade. Man begyndte med at skære Tørv i et Par Aar. Derefter behandledes Jorden med Staldgødning og forskellige mineralske Gødninger og tilsaaedes saa med Havre. Derpaa rensedes den ved Kartoffelavl og lagdes endelig ud til Græsgange. Alt stod udmærket og vidnede om, hvilken mægtig Afgrøde denne Jord, underkastet en rationel Behandling, kunde give. Saavel Havren som Græsset var usædvanlig kraftigt, og de avlede Kartoflers Størrelse var kolossal. Forøvrigt mindede Egnen med sine Tørveskær, Marker og Græsgange i den Grad om et dansk Landskab, og Direktøren lignede i den Grad en dansk Landmand, at jeg godt kunde have troet mig hensat til mit Fødeland, hvis ikke det fremmede Sprog og Synet af de mange mig ubekendte Fugle og de store, pragtfulde Sommerfugle, der hvert Øjeblik fløj forbi os, havde mindet mig om, at jeg befandt mig mange Mile derfra.

Paa vor Køretur kom vi ogsaa til et Par af de saakaldte Filialer, d. v. s. Bygninger, der foruden Bolig for en Betjent med en eller to Fanger indeholdt Lader og Stalde. Af saadanne Filialer fandtes der adskillige, og de havde hver sit Navn (Nuszhof, Neuhof o. l.). Kvægstaldene var indrettede med en lang Midtergang med Krybber paa begge Sider, saaledes at Kreaturerne paa begge Sider af Gangen vendte Hovederne ud

Fangerne ved Høhosten.

mod denne. Køerne vare af en sjælden smuk, broget Race, store og kraftige Dyr. Som de stod der med deres Krybber fulde af frisk, duftende Hø og med deres i forskellige Toner afstemte Alpeklokker om Halsen, dannede de et prægtigt Billede af Livskraft og Fylde, som har præget sig uudslettelig i min Erindring. Forøvrigt var det ikke alene Hornkvæg, der fandtes paa Anstalten. Man holdt ogsaa Heste, Faar og Svin, og alle disse Dyr opdrættedes saavidt muligt paa Anstalten selv. Hele Afgrøden med Undtagelse af Kartoflerne, hvoraf Størstedelen anvendtes til Spritfabrikation, medgik til Fodring af de forskellige Besætninger, og paa de frodige Græsgange saa man Hornkvæg og Heste tumle sig i ubunden Frihed. Naar Dyrene var komne i tilstrækkelig god Foderstand, solgtes de til høje Priser og indbragte derved Anstalten den betydeligste Del af dens Indtægter.

Som ovenfor berørt, udførtes alt Arbejdet paa Anstalten ved Hjælp af Fanger. De arbejdede i Kolonner ude i Marken, hvor de altsaa beskæftigedes med alt til Agerbrug henhørende Arbejde. Hver Kolonne anførtes af en Opsynsbetjent, der ledede Arbejdet og selv arbejdede med. Han adskilte sig i Dragt ikke væsentlig fra Fangerne. Disse var nemlig nok iførte en Fangedragt, men denne var langt fra saa afstikkende som den Slags Dragter i Almindelighed. Fangerne lignede nærmest almindelige Landarbejdere. Det var ogsaa Fangerne, der røgtede Kreaturerne, og hjemme paa „Lindenhof" beskæftigedes en Del af dem i Arbejdssalene som Skrædere eller Skomagere, ved Arbejde i Køkkenet, Bageriet osv. Intet af, hvad der her forarbejdedes, blev solgt; det anvendtes udelukkende til Anstaltens eget Forbrug.

Det er kun *første Gang til Strafarbejde dømte Mandspersoner*, der indsættes paa Witzwyl Strafanstalt, altsaa i Modsætning til de Fanger fra Horsens Tugthus, der herhjemme anvendes til Plantningsarbejdet paa Heden, hvoraf Størstedelen jo er straffede mange Gange før med Strafarbejde. Da jeg besøgte Witzwyl, fandtes der 104 Fanger. Af Protokollerne saa jeg, at der det foregaaende Aar havde været en dansk Fange, en Skrædersvend fra Roskilde, som havde fægtet sig frem til Svejts, og som var havnet her for Tyveri og Vagabondering. Fangerne tilbringer de 3 første Maaneder i deres Celle og kommer saa ud til Arbejde i Fællesskab, det overvejende Flertal altsaa paa Markerne. Nætterne tilbringes stadig i Celle. De maatte arbejde strængt, men Behandlingen var ellers i alle Retninger i højeste Grad human. Kosten var upaaklagelig, Cellerne gode, og overalt herskede der den største Renlighed og Orden. Korporlig Straf anvendtes ikke, og disciplinære Forseelser, der forøvrigt ikke var hyppige, straffedes med mørk Kachot eller paa anden Maade. Særlig holdt Fangerne ikke af, naar de paa Grund af daarlig Opførsel blev tagne fra Arbejdet i Marken og indsatte paa Arbejdssalene.

Den længste Straffetid var 3 Aar, og Tvangen, Fangerne var underkastede, blev mindre og mindre, efterhaanden som de havde tilbagelagt de forskellige Stadier af Straffen uden at have forset sig. Medens de saaledes først arbejdede uafbrudt under Opsyn, fik de senere mere betroede Pladser, dels paa Hovedbygningen, dels ude paa Filialerne, hvor deres Stilling i høj Grad nærmede sig til det frie Tyendes. Overhovedet var det det ledende Princip i Fangebehandlingen, at man søgte at hæve Arbejdernes Selvagtelse ved at vise dem saa megen Tillid som muligt. Og man gik meget vidt i den Retning, ofte maaske videre end egentlig anbefalelsesværdigt. Saaledes saa jeg i en af Arbejdssalene en lille Pige sidde paa et af Bordene i livlig og fortrolig Passiar med Fangerne. Man fortalte mig, at det var en Datter af en af Opsynsbetjentene, og der bestod øjensynligt det allervenskabeligste Forhold mellem hende og Fangerne. — Ude paa en af Filialerne viste man mig, hvorledes man lod alt staa frit fremme, uden at nogensinde nogen af de dér beskæftigede Fanger havde tilegnet sig det ringeste. Endogsaa et Par af Opsynsbetjentene var forhenværende Fanger, der efter udstaaet Straf havde faaet Ansættelse, og som udfyldte deres Plads fuldt ud tilfredsstillende. — Men den mest betroede Post, som besørgedes af en Fange, var dog Vogtningen af Anstaltens Faar paa Græsgangene oppe under Jurabjergenes Affald. Hver Morgen Kl. 5 drev han Faarene fra Hovedbygningen ud paa Græsgangene, der laa ca. $^1/_2$ Mil derfra, og hver Eftermiddag Kl. 6 vendte han tilbage med sine Faar. I Fjor havde han 350 at passe paa, og aldrig var nogen af dem bleven borte. Trofast vendte han hver Aften tilbage, skønt han tilbragte hele Dagen en halv Mil borte fra ethvert Opsyn og saaledes med største Lethed kunde undvige.

Da Anstalten har bestaaet saa faa Aar, har man endnu ikke kunnet oplyse ad statistisk Vej, om Fanger, behandlede paa denne Maade, senere i Livet er blevne mere modstandsdygtige mod Forbrydelser end Fanger, behandlede i Cellefængsler, hvilket jo skulde vise sig ved, at Tilbagefaldet blandt hine var mindre end blandt de sidstnævnte. Endvidere kan det jo ikke nægtes, at Arbejdet i Fællesskab let medfører, at der stiftes daarlige Bekendtskaber, hvilken Fare kun delvis hæves ved, at Fangerne paa Grund af det haarde Arbejde ikke faa Tid dertil.

Men bortset herfra, maa Witzwyl siges at være en i alle Retninger velledet og velindrettet Anstalt, hvor der utvivlsomt udrettes meget godt, og som gør den udmærkede, højt oplyste svejtsiske Nation al Ære.

Adolf Goos.

Præsten.

Af Conan Doyle.

Oversat af J. Ahlberg.

Slutning.

PLUDSELIG hørte man gennem Ederne, Støjen og de drukne Skrig en rolig, monoton Stemme, der trængte igennem til enhver Krog, saasnart der blev en lille Stansning i Spektaklerne.

Først holdt en, saa en anden op for at lytte, indtil Tummelen omtrent var ophørt, og ethvert Øje vendte sig i den Retning, hvorfra Ordenes rolige Strøm flød. Det var Elias B. Hopkins, den yngste af Beboerne i Jackmanns Kløften, der med et godmodigt Smil paa sit bestemte Ansigt var stegen op paa en Tønde. Han havde en Bibel opslaaet i Haanden og læste op af den, et Sted valgt paa Lykke og Fromme; saavidt jeg erindrer, var det et Stykke af Apokalypsen. Indholdet havde intet at gøre med Scenen foran ham, men han kilede paa med stor Salvelse og bevægede Haanden op og ned i Takt til Ordene. Der lød almindelig Latter og Bifaldsraab ved hans Tilsynekomst, og man stimlede sammen omkring Tønden i den Tro, at det var en særlig god Spøg, og at man skulde opvartes med en lystig Prædiken eller en Parodi paa det læste Stykke. Imidlertid, da Forelæseren, efter at have endt et Kapitel, ganske rolig begyndte paa et andet og efter det paa et tredie, kom Svirebrødrene til den Slutning, at det var en lovlig langtrukken Spøg. Da han tog fat paa endnu et nyt Kapitel, rejste der sig et vredt Kor af Raab og Stemmer, der opfordrede til at kneble den mundrappe Forelæser eller at smide ham ned fra Tønden. Til Trods for Skrigene og Raabene pløjede Elias B. Hopkins videre i Apokalypsen med det samme forklarede Ansigt, og ligesaa usigelig tilfreds, som om Tummelen omkring ham havde været det mest smigrende Bifald. Det varede ikke længe, før en Støvle susede forbi Præstens Hoved; men i dette Øjeblik lagde det besindige Parti sig i Breschen til Gunst for Ro og Orden, hjulpet, mærkværdig nok, af det før omtalte Par, Maule og Philips, som varmt talte den lille Præsts Sag. Den sidste stillede sig imellem Mængden og Genstanden for dens Vrede og sagde: „Hans Veje er ikke vore Veje og hans Meninger ikke vore, men enhver Mand har Lov til at have sin Mening og til at udtale den.“ Denne lille „speech“ bevirkede, at de aktive Udtryk for Misbilligelse hørte op. Man forsøgte atter at begynde paa Drikkelaget og at ignorere Forelæsningen. Det var haabløst. Den mest drukne Del af Selskabet faldt i Søvn paa Grund af det monotone Foredrag, og de andre listede lidt efter lidt hjem til deres Hytter, idet de sendte den uforstyrrelige Foredragsholder, der endnu stod oppe paa sin Tønde, et mørkt Blik. Da den lille Mand fandt sig alene med den ordentlige Part af Selskabet, lukkede han sin Bog efter først at have sat et nøjagtigt Mærke ved det Sted, hvor han var standset, og steg ned. „I Morgen Aften, Kammerater,“ bemærkede han med sin rolige Stemme, „begynder Læsningen med det 9de Vers i Apokalypsens 15de Kapitel,“ og med denne Meddelelse og uden at tage Hensyn til vore Lykønskninger gik han sin Vej med en Mands Mine, der har efterkommet en besværlig Pligt. De Ord, han havde udtalt ved sin Bortgang, var ikke nogen tom Trusel. Næppe havde Mængden begyndt at samle sig næste Aften, før han atter viste sig paa Tønden og begyndte at læse op med samme monotone Styrke, det ene Kapitel efter det andet.

Latter, Skrig og Raab — ethvert Vaaben undtagen personlig Overlast — anvendtes for at skræmme ham, men uden Held. Man opdagede snart, at der var en vis Methode i hans Fremgangsmaade. Naar der herskede Stilhed, eller naar Samtalen var sømmelig, ophørte Oplæsningen. Ved den første Ed eller Gudsbespottelse begyndte han igen og blev ved et Kvarterstid; saa standsede han, indtil han atter blev udæsket. Læsningen fortsattes temmelig vedholdende den anden Aften, thi Oppositionens Sprog var endnu temmelig frit. Men der var dog Fremgang at spore i Sammenligning med den første Aften. I over en Maaned fortsatte Elias B. Hopkins denne Campagne. Aften efter Aften sad han med Bogen opslaaet paa sine Knæ, og ved den mindste Anledning tog han fat, ligesom en Spilledaase, hvis Fjeder man berører. Det monotone, drævende Foredrag var utaaleligt at høre paa, men man undgik det kun, naar man rettede sig efter Præsten. En Mand, der var slem til at bande, blev betragtet med Mishag af hele Selskabet, thi Straffen ramte alle. Efter 14 Dages Forløb læste han kun op den halve Tid, og da der var gaaet en Maaned, var hans Bestilling en ren Sinecure. Aldrig er en moralsk Revolution foregaaet hurtigere og paa en mere fuldkommen Maade.

Vor Præst førte sine Principer ind i det private Liv. Jeg har set, at han, naar han hørte et letsindigt Ord fra en Arbejder i Kløften, er kommen løbende med sin Bibel i Haanden, at han har stillet sig paa en Dynge Ler lige over for Misdæderen og gennemgaaet hele Genealogien i Begyndelsen af det nye Testamente paa den mest alvorlige og indtrængende Maade, som om det var noget, der særlig passede for Tilfældet.

Efter en Tids Forløb hørte man sjældent en Ed hos os. Drukkenskab var ogsaa ved at for-

svinde. Rejsende, som tilfældig passerede Kløften, plejede at undre sig over den mønsterværdige Tilstand og Orden, som raadede hos os, og Rygtet herom naaede lige til Ballarat og fremkaldte megen Bevægelse dér. Vor Evangelist havde visse Egenskaber, som gjorde ham særlig skikket til det Arbejde, han havde paataget sig. En Mand uden nogen som helst Fejl eller Lyde, vilde ingen Udsigt haft til at vinde Terræn og Sympathi blandt disse Mennesker. Da vi lærte Elias B. Hopkins bedre at kende, opdagede vi, at der til Trods for hans Fromhed endnu hængte en Rest af den gamle Adam ved ham, og at han sikkert ogsaa havde haft sin Sturm-und-Drang Periode. Han var aldeles ikke totalafholdende. Han valgte sine Drikke med Skønsomhed og nød dem som en Kender. Han spillede udmærket Billard og var dreven i al Slags Kortspil. Han og de to Eks-Banditter Philips og Maule kunde sidde og spille Time efter Time i fuldkommen god Forstaaelse, lige til Spillets Gang lokkede en Ed frem fra en af hans Medspillere. Første Gang lagde der sig et smerteligt Smil over hans Ansigt, og han sendte den skyldige et bebrejdende Blik. Anden Gang rakte han efter sin Bibel, og Spillet var forbi for den Gang. Han beviste os, at han ogsaa var en god Revolverskytte, thi naar vi øvede os udenfor Adams Kneipe paa at ramme en tom Flaske, splintrede han altid med Lethed Flasken i en Afstand af 40 Skridt.

Der var kun faa Ting, han ikke var en Mester i med Undtagelse af Guldgravning. I den Retning var han en ren Stymper.

Det var ynkeligt at se den lille Lærredspose med hans Navn paa; tom og slunken laa den i Woburns Skur, medens alle de andres voksede for hver Dag, der gik, ja, nogle af Poserne var helt runde og buttede, thi den Dag, da Guldtransporten skulde afgaa til Ballarat, nærmede sig nu med stærke Skridt. Vi beregnede, at det Beløb, som vi havde samlet denne Gang, repræsenterede den største Sum, som nogensinde paa én Gang var bleven afsendt fra Jackmanns-Kløften. Uagtet Elias B. Hopkins syntes at være meget tilfreds med den vidunderlige Forandring, han havde bevirket blandt Lejrens Beboere, saa var hans Glæde dog endnu ikke fuldkommen. Der var én Ting, han endnu savnede. Han aabnede sit Hjærte for os en Aftenstund.

„Vi vilde have det rigtig godt og velsignet, Kammerater“, sagde han, „hvis vi havde en Smule Gudstjeneste om Søndagen; det er at friste Forsynet ikke at gøre Forskel paa denne Dag og de andre, undtagen at vi maaske drikke mere Whisky og spille mere Kort.“

„Vi har jo ingen Præst“, indvendte en af os.

„Snak“, sagde en anden, „har vi ikke en Mand, der er ligesaa god som 3 Præster, og som kan udlægge Teksten for os saa klart og tydeligt, som vi kunne ønske?“

„Vi har ingen Kirke“, sagde en.

„Saa holde vi den under aaben Himmel.“

„Eller i Woburns Skur“, mente en anden.

„Eller i Adams Salon.“

Det sidste Forslag blev modtaget med en Bifaldsmumlen, der viste, at man ansaa Spillesalen for det mest passende Sted.

Adams Salon laa bagved Knejpen. Den brugtes dels til at opbevare Vin og Spiritus i, dels til Spillesal. Den var bygget af stærke, raat tilhugne Egebjælker, thi Ejeren havde meget fornuftigt ment, at Vin- og Romfade var Ting, som man helst maatte have under sikker Forvaring. I hver Ende af Salen var der en stærk Dør, og det indre Rum var, naar Bordene blev flyttede bort, tilstrækkelig stort til at rumme hele Kløftens Befolkning.

Tønderne kunde man sætte ovenpaa hverandre i den ene Ende af Salen, saa at det hele kom til at ligne en Slags Prædikestol. I Begyndelsen interesserede Beboerne sig ikke videre for dette Foretagende, men da det blev bekendt, at Elias B. Hopkins havde til Hensigt, naar han var færdig med Gudstjenesten, at henvende sig til Tilhørerne med en lille Tale, fik man Interesse for Sagen. En „rigtig“ Prædiken var noget nyt for dem alle, og navnlig en af deres egen Præst. Rygtet fortalte, at den vilde blive fuld af lokale Hentydninger, og at den ikke vilde være blottet for bidende Personligheder. Man begyndte at frygte for, at det vilde være vanskeligt at faa Plads, og der skete mange Henvendelser til Brødrene Adams. Man slog sig først til Ro, da det tydelig viste sig, at Salonen kunde rumme dem alle.

Det var heldigt, at Bygningen var af en saa betydelig Størrelse, thi der havde aldrig paa én Gang og paa ét Sted været samlet en større Mængde end hin Søndag Morgen.

Først troede man, at hele Befolkningen var nærværende, men man opdagede snart, at dette dog ikke var Tilfældet. Maule og Philips var paa en Rejse i Bjergene, og Opsynsmanden Woburn kunde ikke forlade sit Hus. Han havde en stor Mængde Guld under sin Varetægt. Han forblev derfor paa sin Post. Med Undtagelse af disse 3 Mænd var hele Kløftens Befolkning samlet i rene røde Skjorter og forøvrigt saa „fine“, som den højtidelige Anledning krævede.

Det indre af Bygningen var blevet forsynet med raa Bænke, og Præsten stod ved Indgangen og bød Velkommen med et godmodigt Smil paa sit Ansigt.

„Godmorgen, Kammerater“, raabte han muntert, „det er et godt Værk vi indvie i Dag. Vær saa venlig at lægge Eders Vaaben i Tønden udenfor; det passer sig ikke at møde bevæbnet i Guds Hus.“

Hans Anmodning blev beredvillig efterkommet af alle, og da den sidste af Forsamlingen var kommen ind, var der en smuk Samling Knive og Ildvaaben i Tønden. Da alle var samlede og havde faaet Plads, blev Dørene lukkede af, og Gudstjenesten begyndte — den første og sidste, man nogensinde har haft i Jackmanns-Kløften. Det var lummervarmt Vejr, og der var en kvælende Temperatur i Salen, men Minefolkene lyttede med eksemplarisk Taalmodighed. Der var noget nyt ved Situationen, som havde sin Tillokkelse. For enkelte var det noget aldrig oplevet, andre blev mindede om deres Fædreland og om gamle Dage. Bortset fra, at nogle af Tilhørerne viste Tilbøjelighed til at give deres Bifald tilkende paa enkelte Steder, opførte man sig upaaklageligt. Da Elias B. Hopkins begyndte sin private Henvendelse, hørte man en almindelig Bifaldsmumlen.

Han var i den højtidelige Anledning paaklædt med stor Omhu. Han havde en Fløjls-Frakke, et fint Silkebælte om Livet og holdt sin Palmetræshat i den venstre Haand.

Han begyndte med sagte Stemme, og man bemærkede, at han hyppig saa ud af den lille Aabning, der tjente til Vindu, og som var anbragt bagved Tilhørerne nedenfor ham.

„Jeg har indført Orden blandt Eder og sat Eder godt i Trit", bemærkede han i Talens Løb. „I er blevne skikkelige Mennesker, naar I nu blot ville blive ved at være det."

Han saa i dette Øjeblik nogle Sekunder ud af Vinduet.

„I have lært Ædruelighed og Flid, og ved Hjælp heraf vil I snart oprette det Tab, I lide ved mig. Jeg tænker nok, at adskillige vil erindre mit Besøg her i Lejren."

Han standsede et Øjeblik, og man hørte 3 Revolverskud i den stille Sommerluft.

„Bliv siddende, fordømte Bæster!" brølede Præsten, da hans Tilhørere begyndte at rejse sig. „Enhver, der rører sig, er Dødsens! Dørene er laasede af, og ingen kan komme ud, Paa Plads, I tykpandede, klynkende Faarehoveder! Ned med Jer, Hunde, eller jeg fyrer midt iblandt Jer!"

Forbauselse og Frygt bragte os tilbage paa vore Pladser, og vi sad lidt og gloede paa vor Præst og paa hverandre indbyrdes.

Elias B. Hopkins, hvis Ansigt og hele Skikkelse i Løbet af de sidste Minutter var undergaaet en mærkværdig Forandring, saa stolt og med et foragteligt Smil paa sit strenge Ansigt ned paa os fra sin ophøjede Plads.

„Jeg har Eders Liv i min Haand", sagde han, og vi bemærkede, at han havde en svær Revolver i Haanden, og at Løbet af en anden stak frem fra hans Bælte. „Jeg er bevæbnet, det er I ikke. Hvis nogen rører sig eller siger et Ord, er han en død Mand. I modsat Fald skal jeg ikke gøre Jer noget. I maa blive her en Time. Hvorfor, Dumrianer? Ved I, hvem det er, der har gjort Nar af Jer? Ved I, hvem der har ageret Præst og Helgen et Par Maaneder? Konky Jim, Røveren, I Abekatte! Og Philips og Maule er mine Medhjælpere. De er nu paa Vejen ind imellem Bjergene med jert Guld. Om en Time vil de være udenfor jer Rækkeevne. Jeg raader Jer til ikke at forfølge dem, ellers kunde I maaske tabe mere end Guldet. Min Hest er bunden udenfor Døren bagved mig. Naar Timen er gaaet, saa forsvinder jeg og laaser Døren efter mig, saa kan I jo forsøge at brække den op. Nu har jeg ikke mere at sige, end at jeg i hele mit Liv aldrig har truffet paa en større Samling Idioter."

Vi havde rigelig Lejlighed til at erkende Sandheden af Konky Jims Ord i de lange 60 Minutter, som fulgte.

Vi var magtesløse overfor den resolute Bandit. Det er sandt, at vi kunde have overvældet ham ved et Masseangreb, men kun ved at 7 eller 8 af os offrede Livet. Og hvorledes skulde vi ordne Angrebet, naar vi ikke maatte tale sammen? Og hvem skulde gaa i Spidsen?

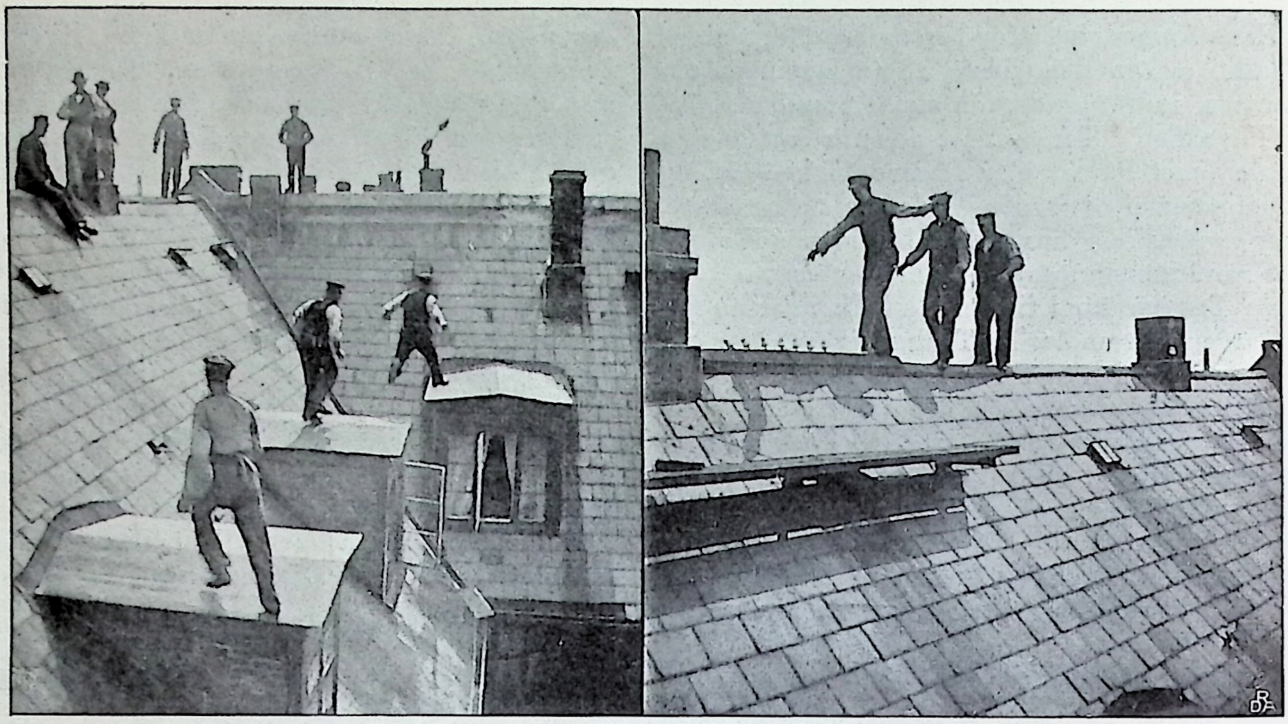
Vi havde intet andet at gøre end at underkaste os. Det forekom os, som der mindst var gaaet 3 Timer, da Konky Jim endelig puttede sit Uhr i Lommen, sprang ned fra Tønden og baglænds, med Revolveren i Haanden, trak sig tilbage til Døren, som han hurtigt smuttede ud ad og laasede efter sig. Et Øjeblik efter hørte vi ham galoppere bort.

Vi have fortalt, at en Ed var bleven en sjælden Ting i Lejren i Løbet af de sidste Uger. I den næste halve Time tog vi Revanche for vor lange Afholdenhed. Aldrig har man hørt en saa ugudelig Banden.

Da det endelig lykkedes os at sprænge Døren, var baade vor Skat og Røverne forsvundne, og vi har ikke set dem senere. Stakkels Woburn laa, skudt gennem Hovedet, paa Tærskelen til sit Hus.

I samme Øjeblik, vi gik i Fælden, var Skurkene Maule og Philips komne tilbage, havde myrdet Opsynsmanden og læsset alt vort Guld paa en lille Vogn. De havde derpaa begivet sig ind mellem Bjergene, hvor de skulde træffe deres Anfører.

Jackmanns-Kløften har rettet sig efter det Stød, den fik ved den Lejlighed, og er nu en blomstrende Landsby. Sociale Reformer er ikke stærkt efterspurgte, og Moralen er ikke i høj Kurs. Man fortæller, at en uskyldig Fremmed en Gang nær var bleven lynchet, da han bemærkede, at en saa stor By burde have en Kirke. Erindringen om deres første og eneste Præst er endnu levende blandt Beboerne og vil sikkert være det længe.

Paa farefulde Veje (Københavnske Telefonarbejdere i Funktion).

Mellem Himmel og Jord.

Der hang en nyansat Telefonarbejder oppe paa et Stativ paa Taget af et fem Etagers Hus, Fem og tredive danske Alen over Gaden. Det var første Gang, han var saa højt oppe, og han havde endnu ikke faaet vænnet sig af med at filosofere, hvad en Telefonarbejder nødig maa gøre.

Han saa ned i Dybet under sig og gav sig til at tænke.

„En, to, tre, fire, fem, lange Rækker Vinduer, den ene under den anden. Hvis du nu slap dit Tag, min Ven, saa . . . husj . . . i susende Fart ned ad, den ene Vinduesrække efter den anden suser forbi dig, snurrer rundt om dig ligesom Møllevinger, fordi du selv snurrer rundt . . . Himlen over, Jorden under . . . Jorden over, Himlen under . . . skiftevis . . . og saa . . . gaar Bevidstheden ud som et Lys. Et kvart Sekund efter fejer de dig op med en Kost dernede paa Gaden."

Han trak sit Blik fra Dybet under sig og saa opad og omkring sig. Men saa begyndte det hele at dreje sig rundt . . . Frelsers Taarn, Børsspiret, Raadhusspiret . . .

„. . . Ja, dersom du ikke holdt fast . . . dersom du slap, saa . . . ja, holde fast, det er det, det gælder om, for slap du . . . slap . . . du — —"

Surrurrurr . . . han slap sit Tag. Men i det samme greb hans Kammerat ham i Nakken med en kraftig Arm. Han mærkede Taget, følte sig tryg og holdt Øjnene lukkede et Par Sekunder, mens hans Hjerte, der et Øjeblik var standset, slog tre, fire kraftigt dunkende Slag. Saa lukkede han Øjnene op og kravlede ned, tog Borgerskab som Rullemand og lejede sig en Kælder. Højere oppe turde han ikke bo, — i Kælderen bliver man ikke svimmel.

Men hans Kammerater hænger stadig deroppe. Vi andre gaar nedenunder og kigger i Vejret, og vi er saa vant til at se dem hoppe omkring fra Kvist til Kvist eller klatre som Spætter op ad Telefonpælenes glatte Stammer, at vi ikke agter mere paa dem end paa Fuglene i Træerne.

Et forsigtigt Politi lader spænde Næt ud under Artisterne i Cirkus og alligevel sidder vi med Hjertebanken og Spænding og vogter deres Bevægelser, skønt, faldt de ned, faldt de saa trygt som i deres egen Sengedyne. Og Artisterne tjener Hundreder af Kroner hver Aften ved deres farefri Sport.

Telefonarbejderen har intet Sikkerhedsnæt og tjener — et Par Kroner daglig. Var jeg Telefonarbejder, vilde jeg gøre Forandring og blive Artist. — Eller Rullemand.

Emil Bock.

Fru Anna Norrie paa en „Vise-Aften“.

Ja' ä så nöjd te lew'.
(Jeg er saa tilfreds med Livet.)

„Jag tror, jag går o hänger mej.“

„Ça fait toujours plaisir!“

Lilla Karl Johan,
han skall ni tro, han
brås alti på mej och är from som et lam.

En Vise-Aften.

NAAR man en Aften igennem har hørt Anna Norrie synge, sidder man tilbage med noget mere end blot Indtrykket af et Par fornøjelig tilbragte Timer. Hun har, uden at vi næppe anede det, doceret paa den mest besnærende Maade et Stykke Livets Filosofi, medens hun, paa Trods af alle Hængehoveder og Moralister, sang om Kærligheds Roser og Torne.

Anna Norrie har ikke sunget mange Strofer, før hun helt har vundet sin Tilhører. Skikkelsen er saa straalende sund og frejdig frisk — og disse Øjne, saa kloge, saa gode og hjertevindende, faar os til at lytte. Blot et Glimt — og de veksler fra Naivetet til Pikanteri, fra Skælmeri til Tungsind.

Jag ingen større fare känner
än att för mycken Skönhet ha',

Saadan sang Anna Norrie i „Den skønne Helene“, medens mindst et Dusin Skælme tittede frem. Disse Linjer er Aftenens Tekst.

Känner du doften af lilja och ros,
doften, som rusar och lockar —
Fråger du då, hvem den skönaste är?
Bägge — tror jag — du plocker.

Pludselig rynker hendes Pande sig, og den mørkeste Alvor lejrer sig i hvert Drag om Munden. Tro blot ikke, at Kærligheden er lutter Skæmt, den kan være saa vovelig en Sag, at selve Livet staar paa Spil:

„Hvarför har Du din broder dödat,
käraste sonen min?“
„Hvarför kysste han min älskade,
käraste moder min?“

Smilet kommer atter tilsyne som en Beroligelse. Det er saa længe siden, at det gik saadan til, langt borte i Folkevisens Dage. Naar nu tildags Kærligheden gaar os imod, nøjes vi med en lille Trudsel:

„Och nu så är vi gifta,
och nu så är hon min,
hvarenda quäll går hon på dans
med hjärtevännen sin.
Sen går hon hem och dänger mej,
jag tror, jag går o hänger mej.

Ja, bestem jer bare til at forsage Kærligheden og al dens Gerning, Længslen og Tvivlen er der alligevel:

„Aldrig vil jag kysser ha, tror jag, tror jag,
fast de kunna smaka bra, tror jag, tror jag.“

„Og derfor,“ slutter hun saa sit Foredrag, „bliv bare ved at holde af hinanden og bryd jer ikke om den Smule Ulykker, der følger med.“

Lille Karl Johan,
han skal ni tro, han
brås altid på mej och är from som et Lam . . .

Den Udtrykkets Rigdom, som Anna Norrie raader over, kan ikke tilstrækkelig forklares med Ord, men meget af den er det lykkedes *Harry Paetz* at tolke gennem sine fem fortræffelige Fotografier.

Mirliton.

Sommerliv paa Fællederne.

Kricketkamp paa Fælleden.

Som en stor, fælles Legeplads; Spise-, Sove- og Læsesal ligge Fællederne ved København.

Paa disse Fladers sparsomme Græstæppe oplæres om Hverdagen vore Jenser i Eksercitsens Grundregler, medens om Søndagen Repræsentanter for Hovedstadens forskelligste Samfundsklasser i skøn Forening med løsgaaende Køer og ferierende Vognmandsheste nyde alle Helligdagens Glæder under aaben Himmel.

Her trives et Københavnerliv, i hvilket den sportsinteresserede Ungdom er toneangivende, og Navne som Peter Andersen og Frederik Rasmussen betragtes her som kendte af enhver, der slider Græssets magre Totter.

Jeg kommer derud forleden og styrer min Gang imod en Gruppe af iagttagende Mennesker, der sidde, ligge eller staa uden for den afgrænsende Snor, som skiller de hvidklædte Spillere fra Folket. Man er umaadelig interesseret. Hver Gang et godt Kast eller et godt Slag bliver udført, lyder stærke Bifaldshyl fra Grupperne.

Det er en Kricketkamp, der udkæmpes, og naar en Spiller forlader Gærdet, forkyndes højt fra Dommerbordet det af Klubben opnaaede Antal Points. Har samme Spiller leveret noget smukt, modtages han med bragende Bifaldssalver, Kollegaer kappes om at trykke hans Hænder, medens det yngste København piber i Fingrene eller raaber Hurra af Henrykkelse.

Pludselig styrer en yngre Gentleman hen imod mig og raaber øjensynlig oprømt ved Mødet:

„Goddag Hansen!"

Jeg gengælder naturligvis hans Hilsen; men maa forøvrigt have set lidt tvivlende ud, thi Vedkommende spørger straks, om han muligvis tager Fejl i sin Antagelse, at jeg er Malersvend Hansen.

„Aldeles ikke", svarer jeg ham og gør alt for nedslaa den sidste Rest af hans Tvivl. Naa, saa spørger han mig ud, hvorledes jeg har det ude hos den nye Mester paa Frederiksberg? Om jeg har hørt de sidste Ballader fra Klubben?

„Nej — nej!"

„Jo, ser De" — og saa kommer der en længere Beretning om Forholdene indenfor en Gren af Sporten, som jeg ikke har mindste Forstand paa. Tilsidst maa jeg høre paa en skamrosende Lovtale over en af mine Søstre, hvis Eksistens jeg ikke aner; om hendes udmærkede Dansetalent og andre gode Egenskaber, der afslører ham som en intimere Bekendt af vedkommende unge Dame, — men pludselig forkyndes fra Dommerbordet en 10 Minutters Pause, hvilket er Signalet for alle til at strømme imod en lykkelig Kagekone, der nok nærmest sælger Bajerskøl, og den Forvirring, som derved opstaar, benytter jeg mig til at forsvinde fra mit nye Bekendtskab til fjernere Dele af Fælleden.

Paa min Vej træffer jeg adskillige af Hovedstadens Smaafolk, der nyde Søndagen og Frokosten i det grønne. Et Par Aviser, et stort Stykke Karduspapir eller naar det gaar højt, en nyvasket Dug ligger udspredt paa Grønsværet, Mand, Kone og Børn deromkring, og saasnart de medbragte Madvarer ere halede frem af Barnevognens Dyner, begynder Maaltidet for alle Munde, af hvilke de mindste sluge hver Krumme, der kommer inden for de smaa Hænders Rækkevidde. Jeg staar et Øjeblik og ser til og tænker, at der skal noget til at mætte saadanne Maver; jeg forstaar, at Rundtenommerne maa være tykke, og Mar-

Almindeligt Velvære.

Morgen.

sammen til Hovedpølle, og Hatten, der saare praktisk kan præstere alle mulige Faconer, bliver trukket ned over Nakke og Øjne til Skygge for den stikkende Middagssols nysgerrige Straaler. Saa sover man den dybe lange Søvn — saa lang og dyb, at Folk af det gode Selskab kan gribes af Misundelse.

En saadan Lur varer gerne til ud paa Eftermiddagen, dersom ikke en Ko — Naturen har begavet disse Dyr med en umaadelig Nysgerrighed — efter i lang Tid at have staaet og gloet dumt paa sine tobenede Medskabninger, tager Mod til sig. Gentagne Gange snøfter den den hensovede i Ansigtet, eller nappe ham eftertrykkeligt i den store Taa og har langt om længe Held til at kalde ham til Live igen. Saa slæntrer han ned til et af Vandhullerne for at skylle Ansigtet, hvorefter han omhyggelig bearbejder sin Næse til en saadan Grad, at Lugteorganet alene af den Grund naturnødvendig maa opnaa det anstrengte Udseende, som gør den saa karakteristisk for sin Ejermand.

garinen eller Fedtet, der løber smeltende ned ad de sorte, smaa Fingre, bør paasmøres i saa tyndt Lag som mulig for i vor dyre Tid at faa Pengene til at slaa til. Intet Under da, at Ungerne, efter at de gentagne Gange har faaet at vide, at dette Stykke bestemt bliver det sidste, omhyggelig putter alle ti Fingre i Munden for at faa hele Næringsværdien med.

Naar Maaltidet er forbi, smide de gamle sig i Græsset og lade Solen bage indtil Søvnen kommer medens Ungerne lege med hverandre, indtil pludselig Naturen gaar over Optugtelsen, Skænderiet begynder, og man farer i Totterne paa hinanden. Den, der faar Prygl giver sig naturligvis til at brøle i vilden Sky, Fatter farer op af sin gode Middagssøvn, og saa falder der en Omgang Klø af til hele Flokken.

Middag.

Det er Familielivet.

Men den Slags er ikke noget for dem, der, som de gerne udtrykke sig, hverken er gifte eller forlovede eller paa anden Maade straffede. Disse Pebersvende, Løsgængere af Hovedstadens Proletariat, ligge fjernt fra Larmen og Kævlet og nyde Morgenavisens politiske Leder eller sidde stille og fortære de selvsmurte Hvedebasser, hvorefter Flasken gaar rundt. Naar saa den velgørende Døsighed indfinder sig, har Mutter Græsmejer den opredte Seng i Orden, de hullede Støvler eller Træsko tages af — Sokker er der ikke Brug for om Sommeren — Frakken rulles

Den modnere Ungdom leverer altid det største Kontingent til Fælledernes Befolkning. I Smaaklubber ses den rundt omkring, morende sig paa bedste Maade. Der behøves blot et Stykke Træ, tilskaaret som et Boldtræ, og en Bold — saa laver man Gærdet af Trøjer og Huer, deler sig i to Partier og Spillet gaar lystig. Reglerne kender enhver rask Dreng, og mangler Par-

Aften.

tiet Deltagere, brøles der i Kor ud mod alle fire Verdenshjørner:

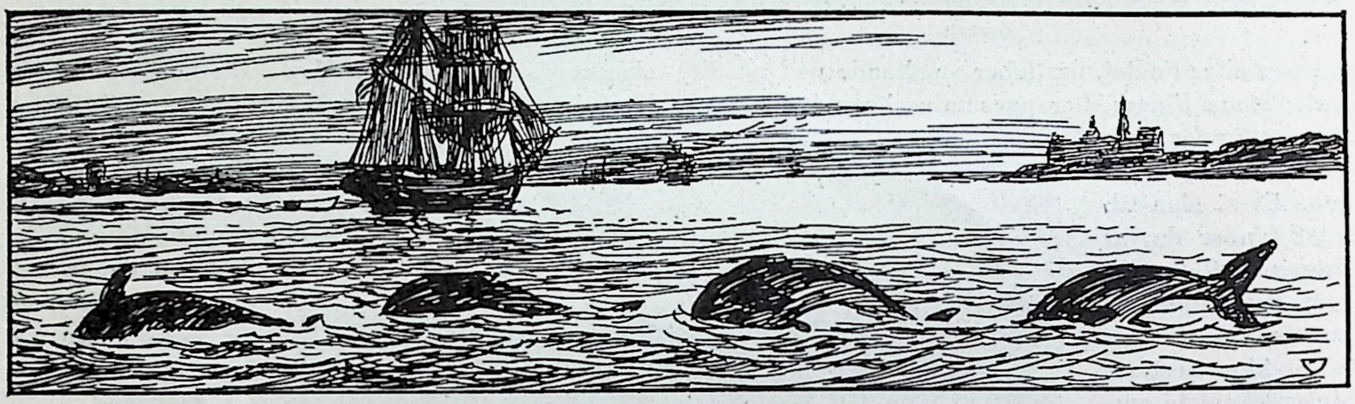
„Hvem vil spille med?“

Den mindre Broder er kommen med i Vogn. Man har villet være fri for Skraalhalsen derhjemme, medens Huset gøres i Stand.

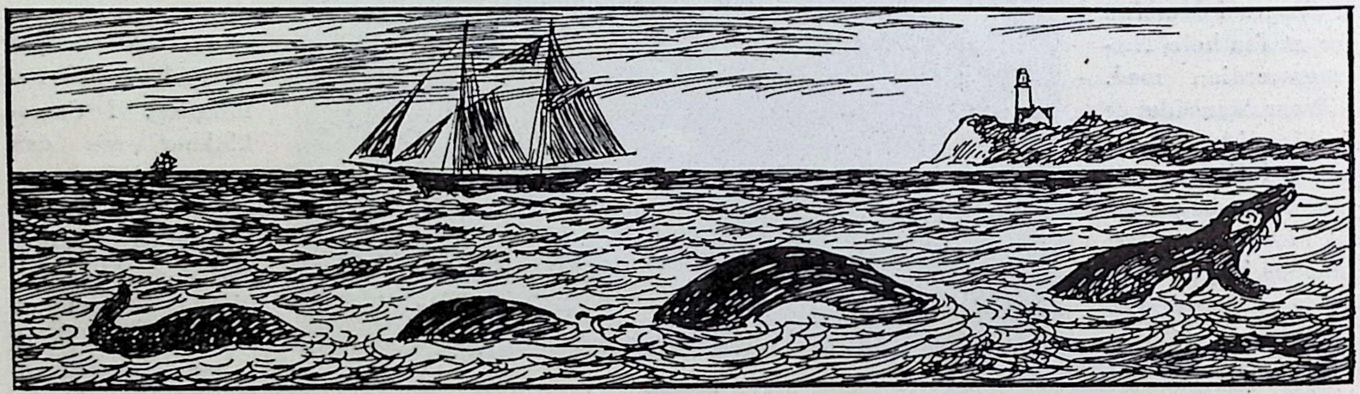
Den lille Fyr sidder i nogen Frastand. I Begyndelsen følger han med al den Interesse, hans lille Hjerne rummer, hvert Slag eller Kast, men med ét bliver han urolig, kaster Huen fra sig og tuder i vilden Sky. Da de ofte gentagne Raab: „Hold Din Mund, Unge!“ fuldstændig overhøres, giver han sig til at entre ned af Vognen og løbe skrigende omkring. Det har til Følge, at samtlige Spillere aflevere Sejlgarnet, der altid findes i store Mængder i enhver Drengs Lomme, og med dette og de uundværlige Bukseremme fastbindes Monsieur omhyggelig til Sædet. Saa har man Fred for ham en Tid.

Kodak.

Søslangen opdaget.

Springende Delfiner i Række —

— og den heraf i Fantasien opstaaede store Søslange.

Søslangens Gaade — Agurketidens store Problem — er endelig blevet løst. Fablen om dette mærkelige Dyr blev jo Aar for Aar ikke morsommere at lytte til, men Rygterne var ikke til at faa Bugt med, hvormeget saa Videnskaben opponerede. Javist, sagde Naturforskerne, findes der Søslanger i det indiske Hav og de australske Vande, men de er allerhøjst 2—3 Meter lange, medens den, der vil være en nogenlunde anstændig Repræsentant for den af Bogtrykkersværte hovedsagelig levende Søslange, bør kunne opvise en Længde af ca. 20—30 Meter.

Hvorledes kan da dette Produkt af Sømandens livlige Fantasi til Stadighed dukke op ikke blot paa de store Have, hvor kæmpemæssige Blæksprutters Fangarme kan faa Lighed med Havslanger, men ogsaa i de fredsommelige danske Farvande. Vore Tegninger giver en Forklaring. Naar en hel Flok store Fisk — ganske særlig Hvaler og Delfiner — kredser nær Overfladen af Vandet, saaledes at deres Rygge dukker op, og snart igen forsvinder, saa kan meget vel disse op- og neddukkende mørke Legemer faa Udseende af en Del af et slangeagtigt Monstrum, der vælter sig gennem Vandet i mægtige Snoninger.

For dem, der kender lidt til Livet i Havet, er denne Løsning paa Gaaden højst sandsynlig og vi vil nu nok se, om Uhyret foreløbig har Mod til at vise sig igen.

Anna Christensen.

Skæbnen var ikke *Anna Christensen* blid. En Gang var hun kaaret til selve Revuens Muse, men Humøret, af hvilket hun før kunde øse saa rigt til andre, viste sig efter et Par Aars Forløb utilstrækkelig til blot at holde hende oppe selv.

I Firserne var hun det brede Københavner-

Anna Christensen i Sommerrevuen.

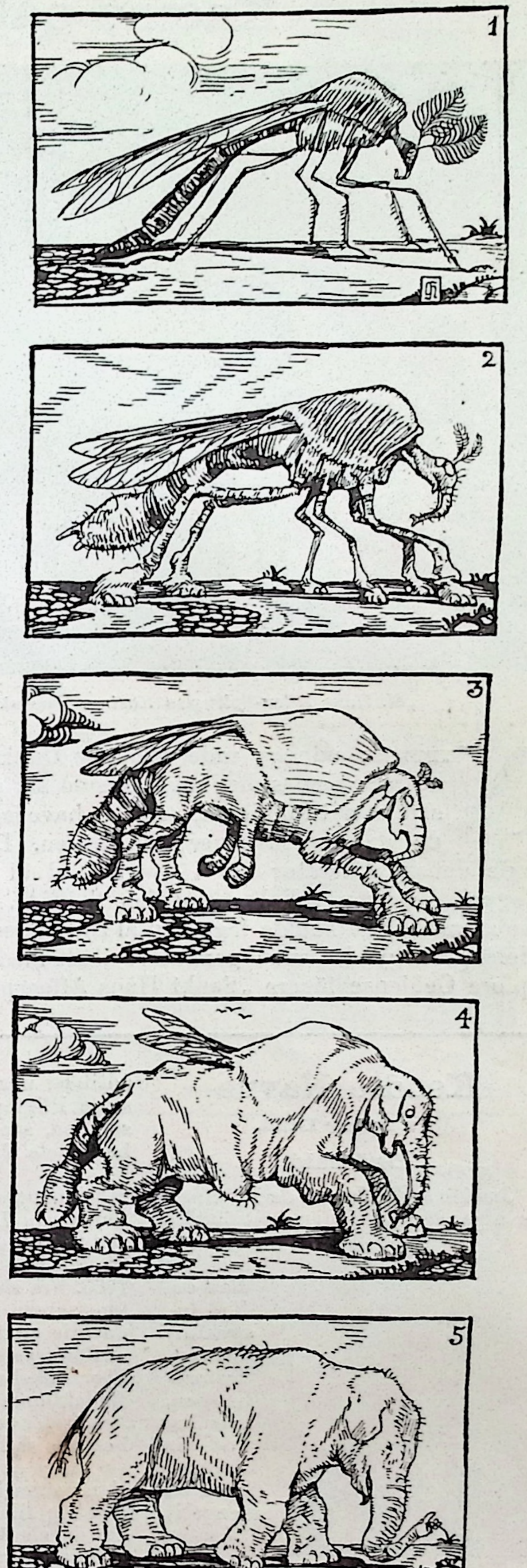
Nu sidder jeg i „Maven",
og min er godt ved Magt,
- det er al den Steg . .
- det er al den Steg .

humørs bedste Veninde, skaaren som hun var i dets egen Lignelse, rund og saftig og med et Smil, der var godt og bredt. Hendes Stemme kunde drage et Læs, hendes Mimik og Gestus forklarede saa tydeligt alt, hun sled i det, saa at Sminken løsnede sig, og altid fik hun den hjerteligste Latter til Tak — en Latter, der rullede og drønede og rev de mest tilbageholdende med sig.

Den Latter kan man høre endnu, mens man ser hende lyslevende for sig, i Færd med at synge det tredie, men endnu langt fra sidste Da-capo-Vers af Visen om Jensen og Clothilde:

Der var mange Ting i Vejen
med de-r-r-r-r-es Kærlighed!

Sidste Gang, hun spillede Revue, var i 1893, hendes Humør og Helbred var brudt, og hendes gamle Publikum hørte hende ikke nævne, førend nu Døden befriede hende.

Hvorledes man gør en Myg til en Elefant.

Humoreske af Gudmund Hentze.

Kasino aabner Sæsonen.

Juncker Jensen, fot.

„St. Hans Aften-Spil" paa Kasino: Maaneskinsnat ved Kirsten Pils Kilde. (Dekoration af Carl Lund).

Nypudset ude og inde, med ny Direktør og nye Lænestole, søger Kasino sig også et nyt Publikum, efter at have jaget de gamle Husguder paa Døren. Den gode danske Literatur har i hvert Fald til en Begyndelse trængt Folkekomedien til Side, og for at man ikke skulde tage Fejl af Direktionens Mening, begyndte man ganske radikalt med at opføre Oehlenschlägers „Sankt Hans Aftenspil", hvis sceniske Fremførelse var et Vovestykke, som ingen endnu havde forsøgt. Det taler da til afgjort Ros for det nye Kasino, at meget af Stykkets Stemning gennem en vel iscenesat Fremstilling fandt Vej til en modtagelig Tilskuerkreds.

Aftenens andet Klassikerarbejde, Goldschmidts: „I den anden Verden", bragte Munterheden frem, og med stor Interesse fulgte man Hr. Fjelstrups diskret udformede Kunst.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Justitsraad *Mazar de la Garde* er afgaaet ved Døden i sit 69 Aar. I sin Ungdom var han en Tid Inspektør i Studenterforeningen, hvor han ved sin Livlighed og sit omgængelige Væsen forstod at vinde sig mange Venner i den akademiske Verden. I omtrent 20 Aar har han været Kasserer i Livsforsikringsselskabet „Hafnia". Den afdøde nød i dette Embede megen Anseelse baade indadtil og udadtil paa Grund af den store Pligtopfyldelse og Opmærksomhed, som var et Særkende for hans hele Væsen.

Justitsr. Mazar de la Garde.

Sognepræsten til Stiftsbjergby, *Sofus von Haven*, som er afgaaet ved Døden, var Student fra Aalborg Skole 1858 og teolog. Kandidat fra 1863. Fra sin tidligste Ungdom interesserede han sig for Politik, og navnlig sluttede han sig til den Del af Bondevennerne, der tilhørte den Bjørnbakske Fløj af Venstre. Som Redaktionssekretær ved „Aarhus Amtstidende" var han Lars Bjørnbaks højre Haand og deltog baade skriftlig og mundtlig ved Agitationsmøder i Jylland. Fra 1876 trak han sig tilbage fra Politik og helligede sig til den gejstlige Virksomhed, først som Kapellan i Hørby, dernæst i 10 Aar som Sognepræst paa Lyø, hvorfra han blev kaldet til det Embede, i hvilket han døde. Adskillige Gange er han optraadt som gejstlig Forfatter, baade med Udlæggelse af religiøse Skrifter og med en Bibelhistorie for Børneskolen, som vakte en Del Opsigt. Af hans Skrifter kan nævnes „Tre Literære Satirer", En Udlæggelse af Kristi Bjergprædiken, Lærebogen „Naademidlerne" samt „Bibelske Fortællinger", som er byggede paa et indtrængende Studium af Bibelen. Den afdøde Sognepræst var en flittig og ejendommelig Mand.

Sognepræst Sofus von Haven.

En kendt Mand i Middelfart, Sagfører *Brandt* er for kort Tid siden afgaaet ved Døden. Han var født 1838, tog juridisk Kandidateksamen 1862 og paabegyndte 1877 sin Sagførervirksomhed i Middelfart. En

Sagfører Brandt.

Tid lang tog han flittig Del i det offentlige Liv, var saaledes i 12 Aar Medlem af Byraadet, ligesom han havde Sæde i Skolekommissionen. I de senere Aar havde Sygdom for en stor Del lammet hans Virkekraft.

Jubilæum.

Kantor *Joh. Hansen* i Skive kunde 2. Sept. fejre 25. aarigt Jubilæum som Lærer i Statsskolens Tjeneste. Efter at have beklædt Lærerposter i Baarse og Rødding kom han 1880 ind i sit nuværende Embede som Kantor og Lærer i Skive.

H. besidder en betydelig Arbejdsevne og har derfor kunnet paatage sig en Del ved Siden af Skolegerningen, der er ham kærest. Han er Medredaktør af „Skive Avis“ og har i Foreningslivet arbejdet for den konservative Sag. Han har indlagt sig Fortjeneste som Medstifter af Viborg Amts Lærerenkekasse og som Formand for Skives sønderjydske Forening. Allevegne har han vidst at gøre sig afholdt.

Kantor Joh. Hansen.

En af Hovedstadens velkendte Ekviperingsforretninger, Firmaet *Fallesen & Fisker*, kunde nylig fejre sit 50-aarige Jubilæum. Den stiftedes af nu afdøde C. P. Fallesen, der under eget Navn drev den indtil 1885, da den nuværende Indehaver, Grosserer H. V. Fisker, overtog den. Forretningen, der alle Dage har nydt det bedste Ry, har under Hr. Fiskers Ledelse taget et betydeligt Opsving. F. er iøvrigt kendt som Formand for Højres Arbejder- og Vælgerforenings Sangkor.

Grosserer Fisker.

Formandsvalg.

Efter en haard Valgkamp har de yngre oppositionelle Kræfter indenfor Lærerstanden taget Magten i Danmarks Lærerforening og har valgt Lærer *Frants Rasmussen* i Skovshoved til Formand.

Rasmussen er 46 Aar og ansat som Lærer i Skovshoved. Her er han ofte optraadt som Politiker af afgjort radikal Farve og kom som saadan ind i Gentofte Sogneraad. Ellers vil han være bedst kendt gennem sit Arbejde for Fredssagen, for hvilken han baade som Taler og Skribent har været en betydelig Støtte.

Lærer Frants Rasmussen.

Jubilæum.

I Aaret 1850 blev det af *Peder Christian Dyrberg* forfærdigede Mesterstykke synet af Skomagerlauget, hvorefter han optoges i dets Midte, og han har nu som 50-aarig Jubilar fejret Mindedagen. Samme Aar, da han indskreves som Mester, nedsatte han sig heri Byen, og endnu i sit 76. Aar driver han sin Forretning med Liv og Lyst. Blandt Kolleger har han vundet almindelig Agtelse.

Skomagermester Dyrberg.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

DETAILHANDLERBANKEN, som kom til Verden for ca. 6 Aar siden og under beskedne Forhold indrettede sig i lejede Lokaler, har gjort saa livlige Fremskridt, at den har kunnet erhverve sig sin egen Bygning i Nygade 4, hvis første Sal den nu har taget i Besiddelse. I de forløbne Aar er Aktiekapitalen, som til en Begyndelse kun var Kr. 250,000, vokset til 1 Million Kr. Dens Indskud udgør 2 Millioner Kroner. Banken har fornylig oprettet en Afdeling for Indskud paa Kontrabog med 6 Maaneders Opsigelse, hvoraf Renten er 5%, medens den svarer 4% Rente af Indskud paa Kontrabog, hvor Pengene hæves paa Anfordring. Indskud og Udtagelse kan ske pr. Post. I Bankbygningens Kælderetage findes en moderne indrettet Boksafdeling, og Banken har Filialer paa Nørrebrogade 23, i Sundby og i Valby.

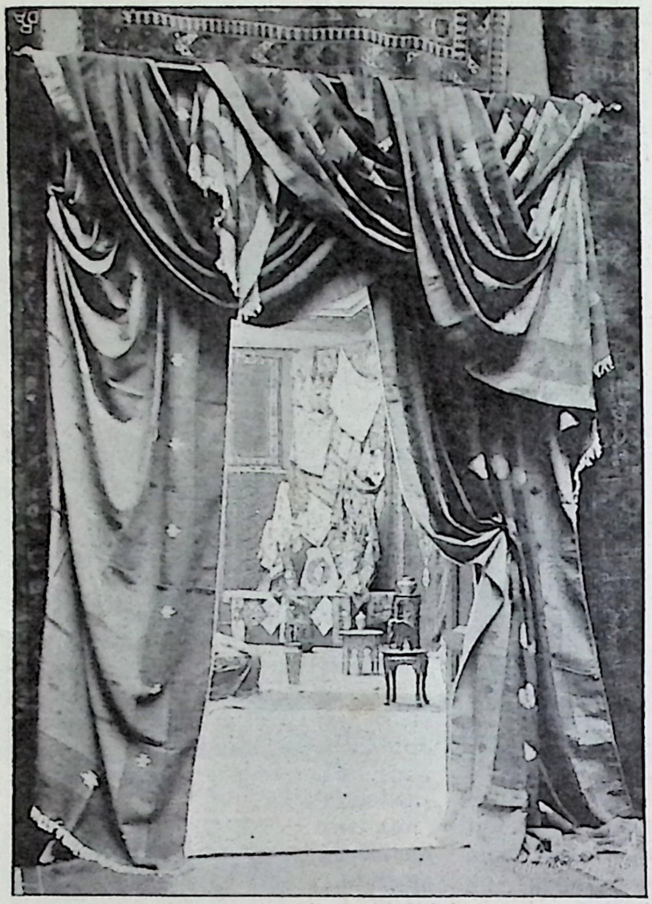

* * *

EN af Danmarks største Ildsvaader var Branden, som ødelagde Aalborg Portland Cementfabrik. Ikke mindre end 10 Cementovne, 1 Tørreovn og Maskinhuset blev Luernes Rov. Det hele var forsikret for 2 Mill Kr., i hvilken Sum c. 30 Brandforsikringsselskaber participerede, eller, om man vilde tage Reassurandørerne med blev Antallet mellem 2 og 300.

Da Cementfabrikerne naturligvis ikke kunde optage Forhandlinger med alle disse Selskaber, rejste d'Herrer *Albert Bähncke, Wm. Levison, Chr. Magnussen* og *W. Witzke* til Aalborg for at regulere Brandskaden, som ved Opgørelsen udviste et Beløb af c. Kr. 450,000.

Interiør fra Magasin du Nords Tæppeudstilling.

Orientens Skatte.

CHARLOTTENBORG, som er viet til Kunsten, giver i disse Dage Plads for en Industri, som dens Vægge ikke behøver at skamme sig ved, thi Kunstfærdighed og Smag har skabt den, og Farverne, som giver den Liv, er en Øjnenes Lyst at skue.

Som kæmpemæssige Vægdekorationer hænger Side om Side Tæpper fra Lilleasien og Indien, de rammer i tunge Folder Dørene ind, de bugter sig om Søjlerne i straalende Draperier og dæmper som Baldakiner Lyset fra Loftets Ruder.

Alt, hvad her er samlet, er direkte hentet hjem fra fjerne Steder, hvor kunstfærdige Hænder uden nogen Art mekanisk Hjælp, har virket hvert et Mønster og syet hvert et Sting. Det er første Gang, at man herhjemme er draget saa lang en Vej for at vælge og vrage blandt Lilleasiens kunstindustrielle Skatte og det er *Magasin du Nord*, som ved at foretage denne Rejse stiller sig selv paa et Udviklingens Stade, som det kun har fælles med et Par Kæmpemagasiner i Udlandet.

I det dejlige Ovenlys straaler indiske, gyldent baldyrede Broderier, medens Væggene beherskes af de pompøse Smyrnatæpper, snart i de ensartede varme, røde Farver, snart i de lyse Mønstre, hvormed man nu i Modsætning til tidligere imødekommer den europæiske Trang til Variationer.

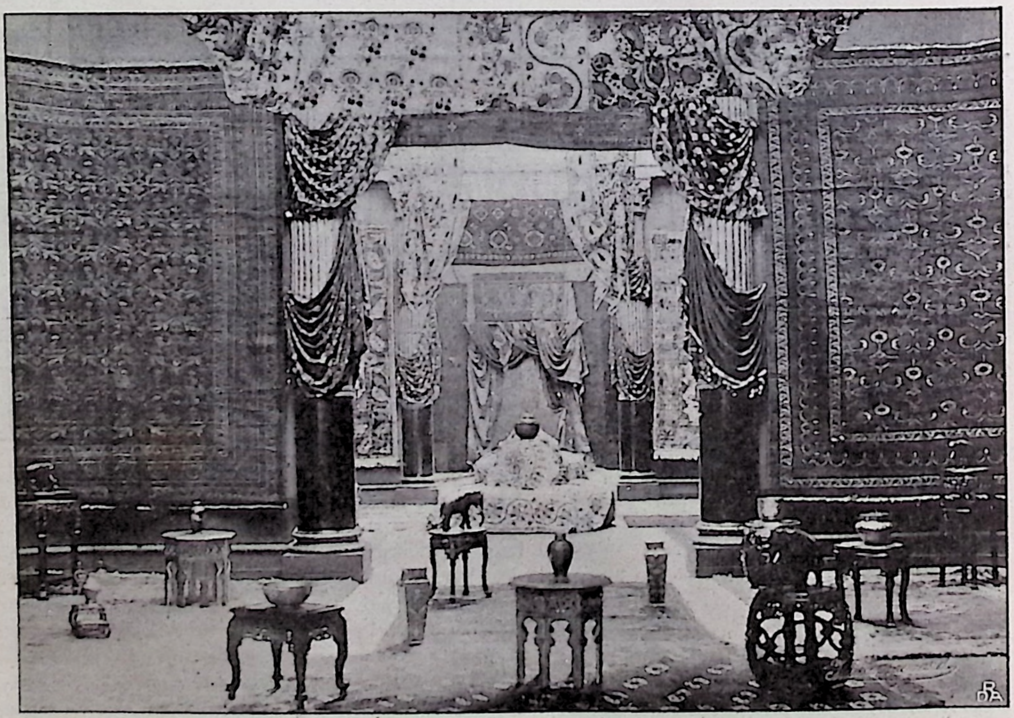
De asiatiske Tæpper spørger ikke om konventionelle Regler for Sammenstilling og Symmetri, men lader Tegning og Farver boltre sig springske og uensartede efter en naturlig medfødt og ejendommelig Smag.

Den hele Udstilling er præget af en Sans for Arrangement og dekorativ Virkning, som er ualmindelig. Interiørernes Lokalfarve forhøjes gennem den rige Samling af brogede kunstindustrielle Sager: Kinesiske Taburetter, indiske Guder, persiske Dolke, haanddrevne Broncekar og udskaarne Træsager og morsomme Ibenholt-Elefanter fra Ceylon.

Magasin du Nord er gæstfri som altid. Det byder i nogle Uger hele Byen til Gæst, lukker Dørene paa vid Gab op uden at kræve Entré og vinder derved for sig selv den Fordel, at faa det store Publikum i Tale under de gunstigste Forhold. I Fjor, da en lignende Udstilling fandt Sted, strømmede mere end 20,000 Mennesker til — i Aar, da Udstillingen er baade rigere og ejendommeligere, bør Antallet fordobles.

Man tager ganske fejl, hvis man tror, at kun de „øverste ti Tusinde“ kan overkomme at anskaffe sig saadanne Sager, som denne Udstilling byder paa. Erfarer man Priserne, kan man ikke andet end forbauses, thi det viser sig, at disse Tæpper, grundet paa det direkte Indkøb, ikke stiller sig synderlig dyrere end de almindelige Brüsselertæpper.

Paa den persiske Divan vil man drømme sig hensat til Østerland, og fra „Tusind og en Nat“ ved vi, hvorledes Luften dér er fyldt af det særeste Kogleri. Al denne Trolddom vil gribe os selv og give sig det Udslag, at de københavnske Hjem, naar Udstillingen er sluttet, vil være komplet forvandlede og ikke til at kende igen.

Interiør fra Magasin du Nords Tæppeudstilling.

HVER 8 DAG

Nr. 51. Aargang 1899—1900. Søndagen den 16. September. 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Morgenbilleder fra Gilleleje.

Sildebaaden sejler ind med Nattens Fangst.

DET var i gamle Dage, i Sejlskibenes Tid, da Vind og Vejr spillede en større Rolle end nu om Stunder, at Søfolk talte om „den slemme Bartholomæus“. I vore Dage, i Dampskibenes Tid, er han gaaet af Mode. Han har ikke blot som Scte. Gertrud mistet Forgyldningen, men han er gaaet bag af Dansen, helt ud af Legen.

Der er i alt Fald god Grund til at antage sligt. I mange Aar havde jeg ikke hørt om Bartholomæus, ikke saa meget som hørt hans Navn nævne. Saa fandt jeg ham igen, lyslevende i Folkemunde.

Vi laa oppe i den udkastede Kæmpehøj paa Toppen af Bakken ved Stien til Gilbjerghoved. Min gamle Ven, Hans Jørgen, der med de Støvets Aar for første Gang har opgivet at gaa paa Fiske, tegnede sig paa Kanten af Højen som en mørk Silhuet mod den gyldne Himmel. Med sin skarpe, hvasse Profil under den hjelmagtige Sydvest lignede han en gammel Søkonge, der fra en af sine Fædres Grave spejdede ud over de vaade Veje efter Bytte.

Det var den første fredelige Aften, vi havde haft i lang Tid. Der var kommet ligesom lidt Ro i Luften oven paa de sidste Dages Ryk-ud især af Mødre og skolesøgende Børn. Thi Sommerferien var forbi. Man kunde begynde at trække Vejret for Københavnerne.

Langt ude i Kimingen sank Solen i det flammende Hav. Klokketoner fra fjerne Kirketaarne bares paa Aftenens sagte Brise til mit Øre, og Tankerne førtes bort paa dem, ud i vage og skiftende Drømme.

„Vi faar Nordvest til Natten,“ sagde Hans Jørgen pludselig. „Stiv Nordvest, og i Morgen har vi Bartholomæus Dag — det skal nok stemme.“

Klokkeklangen fra Søborg eller Gud ved hvilken nordsjællandsk Kirke lød med et i mine Øren som Klokkerne fra St. Germain l'Auxerrois, der kaldte Pariserne til Blodbrylluppet; den brave Coligny dukkede frem og Carl IX, der, som bekendt, døde under blodige Syner.

„Den nederdrægtige St. Bartholomæus!“ udbrød jeg.

„Aa, vi kan nu godt lide ham,“ sagde Hans Jørgen, „han kan jo være haard nok til Tider; men han blæser Silden ind og Københavnerne ud. Og det er to Fluer med et Smæk!“

* * *

Ved 7-Tiden kommer Sildebaadene ind efter Nattens Dont. I August er det endnu de smaa Halvdæksbaade, der driver med Garnene paa Grundene nær Kysten. Først i September rigges de store Kuttere, der gaa helt op til Anholt og søge Silden der.

Som Fugle, der med solbeskinnede Vinger haste til Reden, styrer Fiskerbaadene ind mod Havnen. I Reglen er der 5 Mand i hver Baad, og hver Mand ved paa en Prik, hvad han har at gøre. Paa et bestemt Sted stryges Topsejlet, om ikke det er saa laber Kuling, at det kan blive staaende helt ind i Havnen. Naar Havneløbet er aabent, lægges Roret i Borde, og ind glider Baaden mellem Brohovederne paa Havnens to Moler. Stundom maa der et „Ærøbestik“ til for at klare Hovedet i Læ. I Løbet bjærges Klyveren, Udlæggeren hales ind, Fokken ned og for Storsejlet alene søger Baaden ind til sin Plads.

Fiskenettene udskylles.

Gamle Fiskere, der ikke gaa paa Havet mer, Kvinder og Børn staa paa Land, rede til at tage fat. Og saa snart Baaden er kommen ind og Fiskerne har kastet Oljetøjet er travle Hænder i Færd med at losse Lasten op. Sild, Sild og atter Sild, blanke sølvskællede Sild i Massevis. Rummet ligger fuldt af Sild, der er rystet ud af Nettene. Men mange sidder fast i deres Masker og Folder og snart sidder Fiskerkoner og Piger med Tørklæde over Hovedet paa Kanten af Dækket og piller Sildene ud. Og naar saa endelig Nettene er klaret ud og fri for Sild, saa op paa Trillebøre med dem og hen at faa dem skyllet ud. Det sker i Reglen ved den østre Mole, men en Gang imellem maa de i fersk Vand, og saa gaar man til Aaløbet og plumper dem inden for Landevejens Bro, inden de bliver hængt til Tørre paa „Stejlerne“ og redet ud til næste Nats Dont.

Men stundom er et Garn revet itu, Masker sprunget og „Lig“ (Tovene, hvortil selve Nettet befæstes) skaaret igennem. Saa maa der bødes, og man er endda glad, naar det kan bødes. Men det er ikke altid. Naar en Damper om Natten kommer ind mellem Fiskerbaadene, der driver med deres Garn og skærer disse igennem eller faar dem i Skruen, gaar mange Værdier tabt for den fattige Fiskerbefolkning. De danske Dampere er i Reglen saa hensynsfulde at holde lidt ud af deres Kurs, for at gaa uden om Fiskerne — der ligger med Lanterne i Baaden for at markere deres Plads — og faar gerne et hjerteligt „Tak skal De ha'!“ med paa Vejen fra de nærmeste. Fremmede Dampere er desværre ofte ganske lige-

Fiskerkoner piller Sildene ud.

glade og gaar *head* uden at bekymre sig om, hvad de lægger øde.

* * *

Slid og Slæb i de lange, mørke Nætter, Uvejr og Fare for Liv og Lemmer, Forlis paa Redskaber og Gods — det er Fiskerens Lod paa Søen. Naar han saa endda kunde være sikker paa at komme vel i Havn med den dyre Last, som det har kostet saa meget at faa om Bord.

Det lykkes i Reglen med de mindre Halvdæksbaade, men kun sjældent med de større Kuttere. Jo rigere Fiskeriet har været, des dybere ligger Fartøjet i Vandet, og des mindre Udsigt er der til at kunne gaa ind i Havnen.

Sandflugten er dæmpet paa Landjorden. Sandvandingen til Søs er det ikke lykkedes at faa standset. Alle Vegne, hvor der paa vore flade Kyster uddybes en Havn eller lægges en Mole ud, kommer Sandet og lægger sig i Vejen, spærrer Indløbet og fylder Havnen. Saa maa med stort Arbejde og stor Bekostning Løbet uddybes og Havnen atter graves ud.

Det giver Arbejde nok, og det standser Sejladsen. I Magsvejr ankre Kutterne op uden for Havnen og losser saa meget op af Lasten, at de kan flyde ind. Men med stormende Kuling, og naar Sandet har dynget særligt paa, medens de har været ude, kan de ikke gaa ind, end ikke ankre uden for Havnen. Saa sættes der Signal ude paa det yderste Brohoved, at Indløbet er stoppet, og saa maa Kutterne løbe til Helsingør, Helsingborg ja, til København med det samme, for at blive af med deres Last. Og mange Dage gaar dermed tabt, inden de kan være paa Fiskepladsen igen.

* * *

Det er derfor ikke saa underligt, at Fiskerne er glade for den lille Biindtægt, som Landliggeriet yder dem. I den Tid, det er sløjt med Silden, har de Københavnerne at leve af. Vrøvl gør de rigtignok, og de bedste Værelser maa rømmes, men det bliver jo efterhaanden godt betalt og desuden er det Sommerdage!

Men om en Hovedstads Landliggere virker gavnligt paa Befolkningen i et Fiskerleje er en anden Sag. I Længden gør den vist nok rettest i at holde sig til Sildene. Og den Fisker, der ved Bartholomæus, naar Høststormene begynder at blæse, ser med lange Øjne efter Landliggernes bortdragende Trækfugleskare, gør vist bedst i at hale sin Jolle paa Land. For ham er der ikke synderlig Brug om Bord i en Baad i de mørke Efteraars-Nætter under Anholt.

H. C. Bering-Liisberg.

Kongemorderen dømmes.

Bresci under Bevogtning i Retssalens Fangebur.

MILANOS ikke videre imponerende Justitspalads, et forhenværende prinseligt Palæ, var overalt stærkt omringet af beredent Militær, ligesom Gendarmer til Hest, i flotte, splinternye Uniformer krydsede alle de Gader igennem, der ligger omkring Domhuset.

Inde i selve Domhusets Colonnadegaard færdedes travle Repræsentanter for den italienske og den fremmede Presse, en Del nysgerrige Advokater, en umaadelig Mængde Militær, samt — Retsforhandlingen er jo offentlig — et Publikum, som i dette Tilfælde kun bestod af omtrent 30 milanesiske Honoratiores og vel omtrent 50 civilklædte „Opdagere“ under Ledelse af selve Politichefen. Naa, hvem ved — disse Forsigtighedsregler skylder man maaske at være sluppet helskindet fra Processen, hvor Bresci blev dømt. Mere end én Anarkist havde sikkert, hvis Lejlighed havde kunnet tænkes, forsøgt at tale et Ord med i Laget og sætte et

stort Punktum, i Form af en Bombe, efter Oplæsningen af Dommen.

Klokken to, halvanden Time senere end bestemt var, slipper vi ind i Retssalen, der hverken er synderlig stor eller synderlig elegant.

For Enden af Salen sidder Præsident Galli, en Mand med et vindende og intelligent Ydre, ved hans Side Dommerne. Lidt længere fremme Generalprokurøren; paa en Estrade til Venstre de 12 Edsvorne og lige overfor dem i et Slags Bur Bresci under Bevogtning af 5 ikke mildt udseende Gendarmer. Bresci, som man naturligvis straks giver sig til at studere, ja, endogsaa fotografere, svarer ikk til det Billede, fantasirige Journalister har dannet af ham.

Han er slet ingen drabelig Flotfyr. Utrolig mager, meget mørk, med sorte, stikkende Øjne, sort, velplejet Haar og Bart, har han Sydlændingens olivenagtige Teint. Hans Paaklædning er meget soigneret; baade den mørke Dragt, det skinnende hvide Skjortebryst og det lidt for røde Slips er comme il faut.

Han synes træt og resigneret. Naar han taler — et fint og dannet Toscansk — er det med Ro, og han ledsager kun de vigtigste Steder i sin Tale med lidt advokatagtige Gestus.

De forreste Bænke og Skrivepulte er reserveret Pressen; derefter har Advokaterne nogle Rækker Bænke, og helt i Baggrunden sidder det før omtalte „Publikum“.

Selve Forhandlingen frembød ingen større Interesse. Man var paa Forhaand vis paa Udfaldet, livsvarigt Tugthus med først en halv Snes Aars Indespærring i en to Meter bred og tre Meter lang Enecelle.

Siden man har anvendt denne barbariske Straf (Dødsstraffen er for flere Aar siden afskaffet i Italien) gives intet Eksempel paa, at den dømte er kommen levende ud af Cellen.

Bresci havde foruden ex-officio Advokaten *Martelli*, en nobel, hvidhaaret Olding, Præsident for Advokaternes Ordensraad, valgt en anden Advokat, en forhenværende Anarkist, *Merlino*, en lille, sortsmudset Syditaliener. Dette Valg har sikkert i høj Grad skadet Brescis Sag.

Denne Merlino viser sig saa taktløs i sin Optræden, at den yderst humane Præsident fem Gange maatte fratage ham Ordet.

Selve Retshandlingen, der varede fra Kl. 10 til 6½ (med kun en Times Frokosthvil), havde et Par Øjeblikke at byde paa, som tog hele Forsamlingen fangen.

Første Gang, da Bresci langsommeligt, men ikke uden en vis Logik, begynder at udvikle den rene Anarkismens Lære. Præsidenten fratager ham Ordet, hvorpaa Bresci med høj Røst udbryder: Nu vel! Siden det er mig forbudt at forsvare, saa har jeg kun at appellere til den nær forestaaende sociale Revolution.

Anden Gang, da Retsbetjenten løste op for de forseglede Pakker, der fandtes foran Dommernes Bord. Alle Mennesker rejser sig. Man staar paa Stole og Borde. Præsidenten hæver en blank, skinnende Revolver i Haanden.

— Genkender De Vaabnet, Bresci, med hvilket De dræbte Kong Umberto?

Bresci trækker paa Skulderen og mumler et ligegyldigt: Si (ja).

Ved Slutningen af Retsmødet var Bresci en sammenfalden, energiløs Masse og, som han sad dér i sit Bur, mindede han om et af de omrejsende Menageriers forlængst knækkede og resignerede Rovdyr.

Klokken 6 — Varmen i Salen var ganske utaalelig — trak Juryen sig tilbage, men traadte et Øjeblik efter paany ind, medbringende et „Skyldig uden formildende Omstændigheder“.

Lidt efter oplæste Præsidenten Dommen, den frygtelige Dom, som for et Øjeblik fremkaldte en hel isnende Fornemmelse hos alle de Tilstedeværende.

Alles Blik var rettet mod Bresci. Han saa imidlertid ganske sløv og ligegyldig ud — som var han allerede et Genfærd fra den Enecelle, hvorfra han kun kommer ud som Lig eller som Vanvittig.

Bresci.

Retfærdigheden er sket Fyldest. Men har egentlig talt Humanitetens højrøstede Forkæmpere Grund til at være særlig stolte over, at Guillotinen er bleven afløst af Torturkamret?

Milano, 30. August 1900. Fritz de Zepelin.

Troldhuset bag Klitten.

Troldhuset bag Klitten.

Det er to underlige, lyssky Væsener, de to gamle, der her har til Huse, Sommer og Vinter gemmer de sig inden Døre, og først om Natten vover de sig ud paa Marken, ingen vil de se og ingen tør de tale med, alle skyer de, fordi de mener sig omgivet af Trolde og Djævle, som kommer til dem i Menneskers Skikkelse og som ødelægger og forhekser deres Korn og Kreaturer, saa Koen ikke vil give Mælk og Faarene ikke bære Uld. Men om Natten saaes Sæden, og om Natten trækkes Dyrene paa Marken — Dagen igennem holdes de indestængte i lave, mørke og smudsige Rum. — Til langt henad Morgenstunden kan man se Lyset skinne ud gennem de faa, blygraa Vinduesruder, som den ene Side af Huset er forsynet med, og lig en enlig, forglemt Lygtemand tegner Skæret sig paa Heden.

Ovre ved en af de smaa Fiskerbyer ved Vesterhavet, et Sted oppe i Nordjylland, ligger et gammelt, faldefærdigt Hus, saa usselt og saa elendigt, at man ikke skulde tro, det kunde give Ly for levende Væsener.

Og dog bor der Mennesker, to gamle, gamle Folk, inde i denne Hytte, der forlængst vilde have været fejet bort af Blæsten, om den ikke havde ligget saa godt gemt bag den høje, skærmende Klitrække. Men Engvandet, som om Efteraaret oversvømmer Egnen, har de ikke sikret sig imod, og fodhøjt staar det inde i Huset paa denne Aarstid. Saa balancerer Beboerne over de toppede Kampesten, som Gulvet er „brolagt“ med, eller de ligger gemte den hele Dag inde i den smudsige, mørke Alkove med Faareskindspelsen og Halmdynerne, medens Døren er laaset forsvarligt af, og alle Huller og Sprækker — og dem er der mange af — er stoppet til med gamle Klude og Laser.

De to Gamle og Toldkontrolløren.

For et Aarstid siden lykkedes det Stedets Præst at faa dem i Tale, svært holdt det og mange djærve Ord kostede det, dog fik han langt om længe den gamle Kone overtalt til at besøge Kirken. Men kun halvvejs kom hun, den Søndag hun vovede Forsøget — pludselig kastede hun sin Kæp og haltede hjem igen saa hurtigt hun formaaede: Troldene! Troldene!

Den eneste Person, de to gamle har kunnet gøre sig fortrolig med, er Toldkontrolløren dér paa Egnen, en brav, ligefrem Mand, der ved sin joviale og hjærtelige Maade og — ikke mindst — ved sin ærefrygtindgydende, guldtressede Hue, har forstaaet at finde Vej til deres Hjerter.

— — —

Den første Gang Kontrolløren naaede op til „Troldhuset", kom han af en ganske særlig Grund. Der havde været Aftenselskab hos Doktoren i Byen, og Samtalen havde drejet sig om gamle Sagn og Spøgelseshistorier, af hvilke Toldkontrolløren vidste at fortælle adskillige. Tilsidst var Samtalen falden paa de gamles Hus ude bag Klitterne, og nu tog Doktoren, der havde været længere Tid paa Stedet, Affære, og fortalte om deres Liv og deres Utilnærmelighed. Humøret var oppe, og Følgen blev, at der kom et Væddemaal i Stand imellem Doktoren og Toldkontrolløren, idet den første paastod, at det var umuligt for nogen at komme inden for Døren, medens den anden mente, at det vel nok kunde lade sig gøre. Man væddede om en Bolle Punsch — dog betingede Tolderen sig, at han maatte tage sin Embedskasket paa: „Den skulde de saa gu' nok have Respekt for!" Doktoren slog til, og Dagen efter begav Kontrolløren sig paa Vej, lidt usikker med Hensyn til Resultatet, men trøstende sig med, at „Bollen fik man jo nok i hvert Fald!"

Efter en halv Times Gang naaede han Maalet for sin Vandring, ethvert Barn paa Vejen kunde sige ham Besked om det forheksede Hus, men ingen vilde føre ham derhen. „Østen for Klitterne oppe ved Bakken" — svarede de, og væk var de.

Ensomt og forladt laa det, med hældende Vægge og mosklædt, ældgammelt Straatag, paa enkelte Steder stivet af med Lægter, beklinet, bespigret paa alle Hjørner og Kanter, med Vinduer og Døre lukket til og laaset af — uden Tegn paa Liv, øde og dødt!

Pludselig blev Stilheden afbrudt af et dumpt Kobrøl, der kom henne fra den ene Gavlside, og resolut aabnede Kontrolløren den lille, todelte Dør, der var anbragt her. En tung, stinkende Luft slog ham i Møde fra det mørke Rum. Oppe i en af Baasene, ved Siden af en hvidbroget Ko, stod en Mandsperson og stirrede imod ham med vidtaabne, forskræmte Øjne.

„Er Deres Ko syg, siden De holder den inde paa denne Tid af Dagen?" — spurgte Toldkontrolløren med sin mest indsmigrende Stemme.

„Nej — her er ingen syg. — Hvad vil De?"

„Jeg er den nye Toldkontrollør — jeg vilde op og se til Dem og tale lidt med Dem. Hvad er der i Vejen med Koen?"

Intet Svar.

„Sig De mig det kun, jeg vil Dem intet ondt og forstaar mig lidt paa Dyrlægekunsten, har været Dyrlæge i mine unge Dage" — her løj han grovt, men Hensigten helliger jo Midlet.

Manden mumlede noget om, at Koen ingen Mælk vilde give. Saa entrede Kontrolløren frem i Stalden, hvad der paa en sørgelig Maade gik ud over hans hvide Lærredsstøvler, og anbragte med et lunt Smil sin Pegefinger i Siden paa Koen, idet han prikkede den hist og her, til stor Forundring for Dyret, der ikke syntes vant til en saadan Behandling og som af den Grund kastede nogle sære, bebrejdende Sideblikke til „Dyrlægen".

„Ja, min gode Mand, Koen fejler intet, den skal blot ud i Luften, De maa ikke lade den staa herinde om Dagen — det er det, der er i Vejen!"

Atter mumlede Manden nogle Ord, hvoraf Toldkontrolløren kun opfangede ét: „Troldene!"

Men nu gjaldt det at komme ind i selve Huset, og for at opnaa dette, bad Kontrolløren om at se Mælken, selv om det var nok saa lidt, noget maatte der jo være, saa fed og godt i Stand Koen var, mente han.

Langt om længe fik han Manden ud af Stalden og hen til Indgangsdøren, men her syntes alle Ord og Overtalelser spildte. Han var lige ved at opgive Sagen og vende om, da Døren langsomt blev listet op paa Klem og et gammelt, furet Kærlingeansigt stirrede ham i Møde. Saa sludrede han løs med Kvindfolket og halvt med Magt, halvt ved Hjælp af gode Ord, lykkedes det ham endelig at komme ind i Stuen, og med et sejrssikkert Smil anbragte han sig paa den skrøbelige Bænk, der stod ved den ene Side.

Mælken kom paa Bordet i et snavset, skaaret Krus, og snart gik Samtalen helt livligt. Manden tøede op og fortalte om de slemme Trolde, medens Konen stadig holdt sig tilbage, trykket ind i en Krog, mumlende hen for sig, idet hun ængsteligt og dog lidt nysgærrigt kiggede hen paa den fremmede Mand. Paa en Gang opdagede Kontrolløren to Sakse, der var anbragte over Døren ud til Køkkenrummet, og med en resolut Bevægelse tog han den ene ned og huggede den ind over Indgangsdøren, idet han højtideligt erklærede, at det ikke var saa underligt, at Troldene kom her, der var ikke noget, der var værre til at holde den Slags Tøjeri til Huse end netop *to* Sakse over *én* Dør, medens *én* over hver Dør var et ufejlbarligt Middel imod dem.

Manden og Konen gloede paa ham, men mente saa, at der maaske kunde være noget rimeligt i det.

Efter at have kigget lidt paa en gammel Bilæggerovn, der — efter hvad Manden fortalte — var kommen til Stranden paa et norsk Vrag, fandt Kontrolløren nu Øjeblikket passende til at forsvinde. Signende lagde han Haanden paa den gamle Kones Hoved og lovede hende, at han nok skulde sørge for at faa de Trolde jaget ad Hekkenfeldt til, trykkede Manden hjerteligt i Haanden og krøb ud gennem Døren, hvad der dog ikke gik af uden et ordentligt Bums mod Loftsbjælken. Stolt skred han henad Vejen, idet han lunt smilende hviskede i Skæget: „Man skal blot forstaa at omgaaes Folk.“

— — —

Saadan blev Kontrolløren Gæst hos de to gamle i „Troldhuset“ bag Klitterne.

Af og til besøger han dem, men underlig sky er de altid imod ham i Begyndelsen, indtil de lidt efter lidt tø op, og man kan da undertiden se det Særsyn, at han faar dem lokket ud af Huset og ud paa Marken, hvor de dog i det fulde Dagslys slet ikke føler sig ret tilpas, men stadig ængstelige kigge til Siderne, om nogen er i Nærheden.

Altid har han et eller andet med, som kan fange deres Interesse, en Kikkert, et illustreret Blad eller en — Dram, hvilken sidste begge de to Eneboere sætter høj Pris paa, og som altid faar de gamle, missende Øjne til at lyse af Glæde.

Men saa snart den guldsmykkede Kasket er forsvunden bag Klitterne, humper de to skyndsomst ind i Hytten igen, og forsvarligt stænges Døren med Laas og Slaa:

Troldene! Troldene!

Otto Høy.

Arma Senkrah.

Efterretningen om *Arma Senkrahs* Død for egen Haand har her hjemme vakt megen Deltagelse, skønt det er mange Aar siden hendes Navn var paa Københavnernes Læber og skønt det vistnok halvvejs var ifærd med at blive glemt. Men nu, da hun selv frivillig har budt Livet Farvel i en Alder af kun seksogtredive Aar, stiger Minde efter Minde frem, fra den Tid, da hun ung og skær og nydelig, næsten et Barn i Nationals Koncertsal paa sin Violin spillede sig Tilhørernes begejstrede Bifald og en hel stor Bys Opmærksomhed og Interesse til.

Violinistinden Arma Senkrah.

Arma Senkrah var i sin Berømmelses allerførste Vorden, da hun kom hertil. Født i Amerika — hendes egenlige Navn var Arma Leoretta Harkness — rejste hun purung til Evropa og udviklede sine fremragende musikalske Anlæg under Mestre som Wieniawski, Arno Hilf og Massart. Da hun stod paa Københavns Banegaard, medbragte hun som sin hidtil største Opmuntring paa Kunstnerbanen en Førstepræmie fra Pariserkonservatoriet. Medaljen sad i Laaget paa hendes Violinkasse og fortalte enhver, der vilde se den, hvilken smuk Præmie Konservatoriet havde skænket den skønne og talentfulde unge Dame.

Køn var Arma Senkrah. Et lille sødt Hoved med et blond Haarpur og store graa Øjne, i hvilke altid et fornøjet Smil laa paa Lur parat til at bryde frem og lyse hele Ansigtet op. Pigeagtig yndig var Skikkelsen. Smæltende blødt hendes Spil og Tonerne saa rene og klare. Og Byen saa sig forelsket paa denne unge Kvinde og lyttede sig Forelskelse til i hendes Violinstrøg, og Arma Senkrah har maaske aldrig været saa lykkelig som i sine National-Dage.

Senere var hun i hvert Fald ikke altid lykkelig. Hun sled sig vistnok op i det omflakkende Virtuosliv og muligvis tyede hun til Ægteskabet kun som en Nødhavn. Megen Forstaaelse var der ikke mellem Ægtefællerne. Han — en Sagfører i Weimar — var en stiv tilknappet Bureaukrat og hele hendes Væsen var saa barnlig aabent.

Og nu er lille Arma Senkrahs Saga ude. Hun har selv sluttet den med et Pistolskud.

To Skønheder.

Cléo de Mérode i indokinesisk Forklædning.

Fortumlet af alt Gøglet i „Rue de Paris“ og ved Trocadéro iler man for at finde lidt Ro ind i den kinesiske Afdeling, men støder i Stedet for paa et Optog af høje, smukke bronzefarvede Mænd og Kvinder, følger efter og staar tilslut foran „Théatre Indo-Chinois“, hvor Cléo de Mérode fortiden lægger den hele Verden for sine smaa Fødder. Man studser uvilkaarlig ved at træffe hendes Navn her, men har man set de Mænd og Kvinder, iblandt hvilke hun optræder, undres man aldeles ikke længere; thi mere flatterende Æresvagt kunde den underdejlige Cléo vel ikke ønske sig. Forestillingen indledes med en Koncert udført af Kinesere paa nogle frygtelig uharmoniske Instrumenter og efter denne følger forskellige mystiske Danse, fremstillede af Indfødte fra Kandia.

Pludselig bliver Scenen mørk, der rettes en enkelt elektrisk Straale imod Baggrunden og nu viser Cléo de Mérode sig. Med lange rythmiske Skridt gaar hun henimod Forgrunden af Scenen og ved hvert Trin bøjer hun sig dybt i Knæleddet. Hendes Fingre bærer lange Guldnegle, Hænderne er i stadig viftende Bevægelser, medens hendes Overkrop og dejlige Hoved er bøjet stærkt bagover.

Ikke Ballet og næppe Pantomime, men kun en Række af yndefulde Stillinger. — De brune Øjne kokettere ikke med Publikum og om hendes skønne Mund spiller et Smil fuldt af hemmelighedsfuld Mystik.

Til Slut klappes Cléo frem og takker med et Smil, hvorfra al Mystiken nu er forsvundet.

* * *

Scala Variété har altid haft et aabent Blik for kvindelig Skønhed. Dens Direktion har forstaaet, at hvor Talentet slap op, traadte et smukt Ydre bedst hjælpende til. Og den har endog ofte været i det heldige Tilfælde at finde baade de ydre Betingelser og de kunstneriske i en og samme Person, som hos den kønne Fagette, der optraadte forrige Sæson og fyldte Parket og Loger med et udsøgt og elegant Publikum.

I denne Sæson hedder den kønne Fagette Mlle. *Lucy Nanon*. Det er en ganske ualmindelig nydelig Dame med en fin Profil, en flatterende blond Haarfylde og Kostymer, der smagfuldt og med en kæk Dristighed, som ikke overskrider Smagens Grænse, rammer hendes Person ind.

Mlle. Nanon, der er født i Dijon og bl. a. i den sidste Tid har haft en Sukces i Berlins Apollo Teater og i Ostende, fornøjer ved den gratiøse Understregen af Visens Pointer og ved en i sin Diskretion udtryksfuld Mimik.

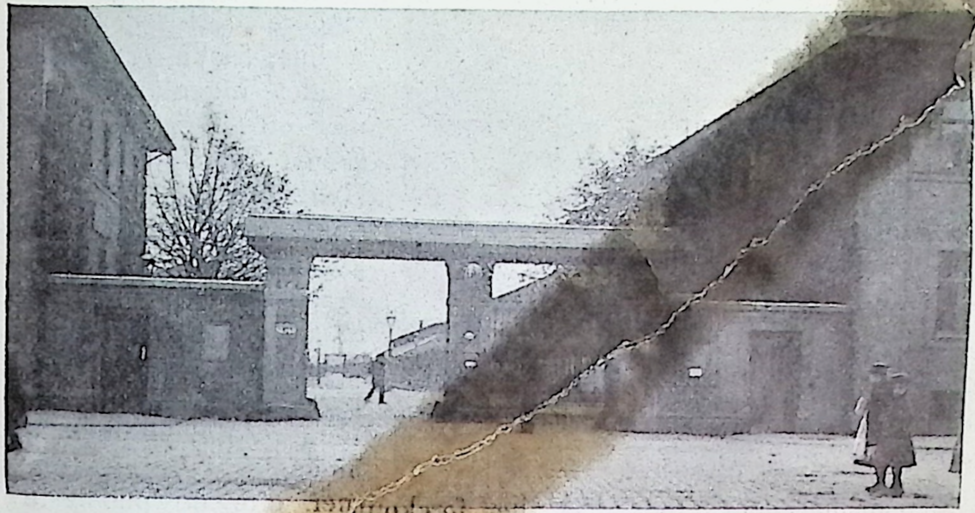
Hendes Favoritnumer er Blomsterpigens Kuplet, i hvilken hun bestrør de nyindrettede Fauteuils d'Orchestres Herrer og Damer med Roser.

Suza Nanon (Scala Variété).

Paa Kvægets Enemærker.

I et Land, der som vort regner Kvægavl blandt sine bedste Næringskilder, vil de Institutioner, som betinger dennes rette Trivsel, have Krav paa en udelt Interesse. „Hver 8. Dag“ griber da Øjeblikkets Aktualitet, medens man er i Gang med Arbejdet paa den længe projekterede Ombygning og Overbygning af Kvægtorvet. Under kyndig Førerskab har vi kigget inden for paa de for uvedkommende spærrede Gebeter.

Indgangsporten til Kvægtorvet.

Kreaturvurdering inden Handelen sluttes.

Lammefoldene.

Smaabilleder fra det københavnske Kvægtorv.

MÆRKELIG uænset ligger tæt ved den støjende By den Institution, der forsyner Københavns Borgere med et af deres vigtigste Næringsmidler: Kødet —; saa ubemærket, at det hører til Sjældenhederne at se et nysgerrigt, nyt Ansigt paa Torvets Markedsplads og under Slagtehusenes store, hvælvede Haller. Og dog udfoldes der et Liv og en Travlhed paa disse to vidt forskellige og dog saa nøje sammenknyttede Steder, der vel kan gøre Fordring paa en levende Interesse. Dette gælder navnlig Kvægtorvet, hvor der hver Markedsdag — Mandag og Torsdag — oprulles Billeder af et Handelsliv, der baade har sine fornøjelige og karakteristiske Sider.

I den kommende November er det 21 Aar siden, Kvægtorvet og de offentlige Slagtehuse toges i Brug. Kvægtorvet afløste den gamle Trommesal, der havde Plads altfor tæt ved Byen — dér, hvor gamle Kongevej løber ud i Vesterbrogade —, og nu ligger det nye Kvægtorv, som man havde i Sinde at fjerne fra Byens travle Liv og Færdsel, endnu nærmere denne end dets Forgænger gjorde. Vesterbros mægtige Fangarme omspænder Torvet og Slagtehusene fra alle Sider, og naar det har faaet den Udvidelse, der nu er projekteret, og som vil være gennemført inden faa Aar, er det umuligt at skaffe disse Institutioner yderligere Plads til Udvidelse. I 1874 blev det overdraget Professor *Hans J. Holm* at udarbejde Tegninger og Overslag til det nye Kvægtorv og Slagtehusene, og i Juni 1878 bevilgede Borgerrepræsenta-

Tyren slaas for Panden.

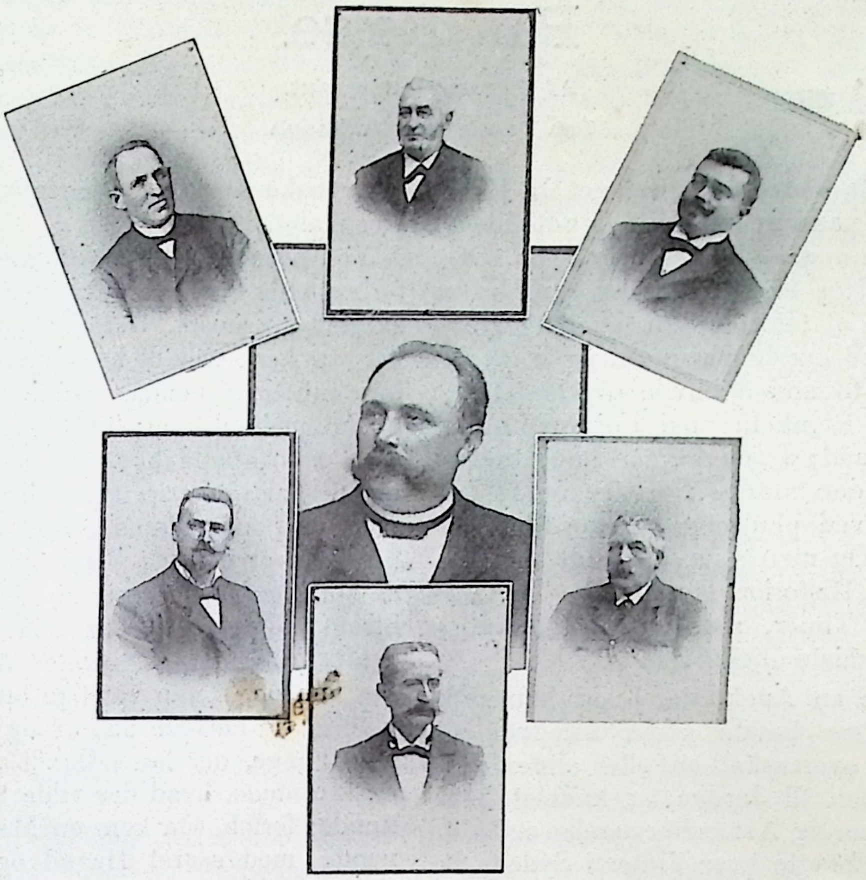
tionen Midlerne til Opførelsen. Men medens man den Gang ikke fandt nogen Betænkelighed ved at indrette et Kvægtorv, hvor Handelen skulde finde Sted under aaben Himmel, uanset om Vejret var godt eller daarligt, har man endelig nu faaet Øjnene op for de Mangler, der klæber sig ved en saadan Salgsplads. Ikke alene kan ved Dyrenes Ophold i al Slags Vejr paa aaben Plads store Værdier gaa tabt, men der kræves dog ogsaa et Hensyn til de Mennesker, som daglig maa færdes paa Pladserne. Nu kommer endelig den Overbygning af Kvægtorvet, som saa længe har været ønsket — man har allerede paabegyndt Forarbejderne — og dette giver os Anledning til at føre Læserne lidt omkring derude.

Naar man kommer ind gennem Kvægtorvets Hovedindgang, har man til højre Administrationens Kontorer og til venstre Restaurationen, som navnlig paa Markedsdagene frembyder et ejendommeligt Liv. Her afsluttes Handelen mellem Kommissionærerne og Slagterne ved en „Kognak og Vand“ eller en lille Kop Kaffe „med Brød“, der tjener som Lidkøb, og her faar Handelsmændene deres „kogte Kød“ eller „Klipfisk“ og bagefter en „Seksogtreds“, som lader Tokronerne, der med megen Akkuratesse opstables paa Bordet, skifte Plads fra den ene Spiller til den anden. „Stuen“, som Restaurationen kaldes Mand og Mand imellem, huser nu og da baade Skuespillere og Forfattere, der ønsker at studere dette ejendommelige, friske og kærnesunde, ingenlunde raa, men ofte noget støjende Leben paa nærmeste Hold.

Men paa *Kvægtorvet* kommer de færreste. Og her, hvor 12—1500 Kreaturer paa en Gang staar opstaldede, og hvor Slagtere og Kreaturkommissionærer færdes mellem hinanden i lange Lærredskitler, her forekommer ofte de pudsigste Scener, her veksles de rappeste og morsomste Repliker. Kvægtorvet er vel det eneste Sted heri Landet, hvor Benævnelsen „Daler“ og „Tremark“ er bibeholdt. Kreaturerne sælges ikke for 120 Kr., men for 60 Daler, og ligger der, som det hedder, en Daler mellem Sælger og Køber, foreslaar ufravigelig en af Parterne at „brække“ Daleren, og hver gaar glad til sit med sit „Tremark“. Dette Kup vurderer Slagteren og Kommissionæren ofte højere end den lille Stabel „Dalere“, som han lidt efter kan vinde i en „Seksogtreds“ oppe i Stuen. Handelen er ikke saa ligetil at faa i Orden. Kommissionæren *kan* virkelig

Et Dyrlægeskøn over et nedslaaet Kreatur.

Kvægtorvets Inspektør Axel Hansen (nederste Portræt)
og
Medlemmer af Kvægtorvets Fællesnoterings-Udvalg.
O. Westergaard. Chr. Thede. Enoch Thede.
Emil Buchardt. W. Juul. P. L. U. Fischer.

ikke gaa ned under den forlangte Pris, og Slagteren ser paa ham med det troskyldigste Blik og spørger, om det er hans alvorlige Mening, at han vil ruinere ham.

Et af vore Billeder gengiver en af de store Lammefolde, som nu har maattet vige Plads for den nye Overbygning af Kvægtorvet. Saa vidt vi husker, kommer den nye Øksnehal til at rumme ca. 2000 Kreaturer, og der opføres i Forbindelse med Hallen en Bygning med Kontorer til Kreaturkommissionærerne. Bag Øksnehallens Terræn er allerede opført praktiske og rummelige Kalvestalde og Lammefolde, og bag disse findes endelig det Terræn, hvorpaa de nye Slagtehaller skal opføres. Det hele skal kunne tages i Brug om ca. halvandet Aar.

For at give Begreb om Omsætningen paa Kvægtorvet skal anføres, at det forrige Aar tilførtes 68,741 Kreaturer og 55,925 Kalve foruden Tusinder af Lam og Svin, og i Slagtehusene slagtedes samme Aar 53,829 Kreaturer og 60,201 Kalve.

Slagtehusene er ikke Skuepladsen for saa muntre Scener som paa Kvægtorvet. Kreaturerne slaas for Panden ganske som i gamle Dage uden Anvendelse af Maske, medens der fra Administrationens Side prisværdigt vaages over, at Dyrplagerier ikke finder Sted. Et Øjebliks Sag er det hele — et Øjeblik, som vor Fotograf med Held har grebet, da Tyren skal slaas for Panden af en af de tyske Slagtersvende, der slagter alle de Tyre og Køer, som eksporteres i slagtet Tilstand til Tyskland. Og bagefter, som et andet af vore Billeder viser, kommer Kødkontrollen, i dette Tilfælde i Skikkelse af Dyrlæge *Bohn*, for at afgive Skøn over et nedslaaet Kreatur.

Blandt Portrætterne vil man finde Kvægtorvets Inspektør, Hr. *Axel Hansen*, som er Ejer af Gaarden Skovlund ved Esrom Sø og har været Landmand i 24 Aar. Inspektør Hansen blev benyttet i offentlige Hverv som Formand for Frederiksborg Amts Landboforening, Amtsraadsmedlem, Næstformand for Tikjøb Sogneraad, Landvæsenskommissær m. m., og navnlig har hans tidligere Virksomhed været ham til stor Nytte ved Bestridelsen af hans vanskelige Virksomhed.

De øvrige Portrætter gengiver dels Kvægtorvets ældste Kommissionær Hr. *Chr. Thede*, hvis Dygtighed og Elskværdighed har forskaffet ham mange Venner, og dels Medlemmer af det Udvalg, som paa hver Uges Hovedmarkedsdag ansætter Markedets Tendens og Priser. Det er d'Hrr. Kreaturkommissionærer *Emil Buchardt*, *P. L. U. Fischer*, *W. Juul*, *P. Westergaard* og *Enoch Thede*, af hvilke sidstnævnte samler Udvalgets forskellige Anskuelser og Meninger om Handelen under én Hat og gengiver dem i den Fællesnoteringens Form, som samme Dag tilstilles Pressen hele Landet over.

A. C.

Paa Rejse.

Af Guy de Maupassant.

Paa Dansk ved Ch. Paagh.

Kupéen havde været fuldt optaget fra Cannes; man passiarede, da alle kendte hverandre. Da man kørte forbi Tarascon, sagde en: „Her er det, der snigmyrdes". Og man begyndte at tale om den mystiske Morder, som man ikke kunde paagribe, og som nu i to Aar fra Tid til anden havde overfaldet en rejsende. Enhver fremkom med Formodninger, enhver gav sit Raad; Damerne saa bag Ruderne gysende ud i den mørke Nat, frygtende for at se et Mandshoved pludselig komme til Syne ved Kupédøren. Og man gav sig til at fortælle skrækindjagende Historier om Røvere og fæle Banditer, og om Timer, man havde tilbragt i Selskab med en mistænkelig Person.

Enhver kendte en Anekdote, hvori han selv var Helten, enhver havde under usædvanlige Omstændigheder overrasket en eller anden Forbryder, slaaet ham til Jorden og kneblet ham med beundringsværdig Aandsnærværelse og Mod. En Læge, som tilbragte hver Vinter i Syden, fik ogsaa Lyst til at fortælle et Æventyr:

„Jeg har aldrig haft Lejlighed til at prøve mit Mod i saadanne Tilfælde, men jeg har kendt en Dame, en af mine Patienter, — hun er nu død, — hvem der hændtes den mærkeligste og tillige den mest mystiske og rørende Ting af Verden.

Det var en russisk Dame, en Grevinde Marie Baranow, meget fornem og udmærket smuk. De ved, hvor smukke de russiske Damer ere, i det mindste, hvor smukke de forekomme os med deres ædle Næse, fintformede Mund, de tætstillede Øjne af en ubestemmelig graablaa Farve og deres rolige, lidt tunge Ynde. De have noget trodsigt og indtagende, stolt og blidt, ømt og strængt ved sig, der fuldstændig bedaarer en Franskmand. I Grunden er det maaske kun Forskelligheden i Race og Type, der faar mig til at se saa meget hos dem.

For flere Aar siden saa hendes Læge, at hun var truet af Brystsyge, og forsøgte at formaa hende til at rejse til Sydfrankrig; men hun nægtede haardnakket at forlade St. Petersborg. Endelig sidste Efteraar advarede Lægen, der nu betragtede hende som opgivet, hendes Mand, der straks befalede sin Hustru at rejse til Mentona.

Hun tog med Toget, ene i sin Kupé, da hendes Tjenestefolk opholdt sig i en anden. Hun blev staaende ved Døren og saa lidt bedrøvet, Marker og Landsbyer fare forbi, medens hun følte sig meget ensom, meget forladt i Livet, uden Børn, næsten uden Slægtninge, med en Mand, hvis Kærlighed var udslukt, og som saaledes sendte hende langt bort uden at rejse med hende, ganske som man sender en syg Tjener paa Hospitalet.

Ved hver Station kom hendes Tjener Ivan og forhørte sig, om der ikke var noget hans Herskerinde savnede. Det var en gammel Tjener, der var hende blindt hengiven og rede til at udføre enhver af hendes Befalinger.

Natten brød frem; Toget rullede af Sted i fuld Fart. Hun kunde ikke sove, saa forfærdelig medtaget, som hun var. Pludselig faldt hun paa at tælle de Penge i fransk Mønt, som hendes Mand havde givet hende i sidste Øjeblik. Hun aabnede sin lille Taske og tømte den metalskinnende Strøm ud paa sit Skød. Men med ét slog et koldt Vindpust mod hendes Ansigt. Overrasket saa hun op. Døren var lige blevet aabnet. Grevinde Marie kastede ude af sig selv et Sjal over sine Penge, der laa udbredt paa hendes Skød, og afventede, hvad der vilde komme. Nogle Sekunder forløb, saa kom en Mand til Syne, stønnende, med saaret Haand og i Selskabsdragt. Han lukkede Døren igen, satte sig ned, saa paa Grevinden med skinnende Øjne og viklede derpaa et Tørklæde om sit blødende Haandled.

Den unge Dame følte, at hun blev afmægtig af Angst. Denne Mand havde sikkert set hende tælle sine Penge, og var kommen for at stjæle dem og dræbe hende. Han saa stadig stift paa hende, medens han sad forpustet og med fortrukket Ansigt, uden Tvivl parat til at styrte ind paa hende.

Saa sagde han pludselig:

„De skal ikke være bange, Frue!" —

Hun svarede ikke, ude af Stand til at lukke Munden op, medens hun kunde høre sit Hjerte banke og en Summen for sine Øren.

„Jeg er ingen Forbryder, Frue".

Hun svarede stadig ikke; men ved en pludselig Bevægelse, idet hun flyttede Knæene nærmere sammen, begyndte Pengene at glide ned paa Tæppet, ligesom Vand, der strømmer fra en Tagrende. Manden betragtede forbavset denne Metalstrøm, og han bøjede sig pludselig for at samle dem op. Hun rejste sig bestyrtet, hvorved hun kastede hele sin Formue paa Gulvet, og løb hen til Døren for at styrte sig ud. Men han opfattede, hvad hun havde i Sinde, sprang til, greb hende i Armen, tvang hende til at sætte sig, og idet han tog han hende om Haandleddene sagde han:

„Hør mig, Frue, jeg er ingen Forbryder, og Beviset derpaa er, at jeg vil tage disse Penge op og give Dem dem. Men jeg er en fortabt Mand, en dødsens Mand, hvis De ikke hjælper mig med at komme over Grænsen. Jeg kan ikke sige Dem mere.

Om en Time er vi ved den sidste russiske Station, om en Time og tyve Minutter overskride vi Kejserdømmets Grænse. Hvis De ikke hjælper mig, er jeg fortabt. Og dog, Frue, har jeg hverken dræbt eller stjaalet eller gjort noget, der strider mod Æren. Det sværger jeg Dem til. Jeg kan ikke sige Dem mere".

Og saa lagde han sig ned paa Knæene og samlede Pengene op: han søgte endogsaa inde under Sæderne, for at finde de sidste Pengestykker, der var trillede langt bort. Saa da den lille Lædertaske paany var fyldt, leverede han den til hende, der sad ved Siden af ham, uden at tilføje et Ord, og han gik tilbage og satte sig i det andet Hjørne af Kupéen.

Ingen af dem rørte sig mere. Hun blev siddende ubevægelig og tavs, endnu halvt afmægtig af Skræk, men efterhaanden mere beroliget. Hvad ham angaar, saa foretog han sig ikke en Bevægelse. Han sad ganske ret og stirrede hen for sig, saa bleg som et Lig. Fra Tid til anden saa hun pludselig over paa ham, men vendte hurtig Blikket bort igen. Det var en Mand paa omtrent tredive Aar, meget smuk og med en Adelsmands hele Udseende.

Toget for hastigt af Sted, sendte sine sønderskærende Signaler ud i Natten, sagtnede undertiden sin Fart og kørte saa igen videre med fuld Hurtighed. Men pludselig sagtnede det igen Farten, peb flere Gange og standsede fuldstændigt.

Ivan viste sig ved Kupédøren for at modtage mulige Befalinger.

Grevinde Marie, hvis Stemme skælvede, betragtede endnu en Gang sin underlige Rejsefælle, og sagde derpaa til sin Tjener i en kort og bydende Tone:

„Ivan, Du kan vende tilbage til Greven, jeg har ikke mere Brug for Dig."

Den forbavsede Tjener gjorde store Øjne Han stammede; „Men . . . min naadige Frue." Hun tog Ordet igen: „Nej, Du skal ikke rejse med, jeg har forandret min Beslutning. Jeg ønsker, at Du bliver i Rusland. Her er Penge at rejse tilbage for. Giv mig Din Hue og Kappe."

Den gamle Tjener, der var helt bestyrtet, tog sin Hue af og rakte hende Kappen, idet han stadig adlød uden at svare, vant, som han var, til de herskendes pludselige Forgodtbefindende og ubegribelige Luner. Og han fjernede sig med Taaarer i Øjnene.

Toget kørte videre og styrede mod Grænsen. Da sagde Grevinde Marie til den ubekendte:

„Disse Ting ere til Dem, De er Ivan, min Tjener. Jeg stiller kun en Betingelse, for hvad jeg gør: at De aldrig maa tale til mig, at De ikke maa sige et Ord til mig, hverken for at takke mig eller for nogetsomhelst andet."

Han bukkede uden at sige et Ord.

Snart efter standsede Toget igen, og uniformerede Mænd inspicerede det. Grevinden rakte dem Papirerne, og idet hun pegede paa Manden, der sad i den anden Ende af Kupéen, sagde hun: „Det er min Tjener Ivan, her er hans Pas."

Toget satte sig igen i Bevægelse.

Hele Natten forbleve de ene, begge vare tavse.

Da de den næste Morgen standsede ved en tysk Jernbanestation, steg den ubekendte ud af Kupéen og sagde, medens han stod i Døren:

„Tilgiv, at jeg bryder mit Løfte, men jeg har berøvet Dem Deres Tjener, det er ikke mere end billigt, at jeg erstatter ham. Er der ikke noget De savner?" — Hun svarede koldt:

„Hent min Kammerjomfru." Han gik derhen. — Saa forsvandt han.

Da hun senere gik ind i en Banegaardsrestauration, bemærkede hun, at han langt borte fra stod og betragtede hende.

De kom til Mentona.

Doktoren tav et Øjeblik og sagde derpaa: „En Dag da jeg modtog Patienter i Mentona, saa jeg en fornem, ung Mand komme ind; han sagde til mig: „Hr. Doktor, jeg kommer for at bede om Efterretninger angaaende Grevinde Marie Baranow. Jeg er, skøndt hun slet ikke kender mig, en Ven af hendes Mand."

Jeg svarede:

„Hun er opgivet. Hun vender ikke mere tilbage til Rusland."

Og da gav denne sig pludselig til at hulke, derpaa rejste han sig og gik afsted som en beruset.

Jeg underrettede samme Aften Grevinden om, at en fremmed Herre var kommen for at spørge mig om hendes Helbredstilstand. Hun syntes at blive bevæget og fortalte mig hele den Historie, som jeg nu har fortalt Dem. Hun tilføjede:

„Denne Mand, som jeg slet ikke kender, følger mig nu som min Skygge: jeg møder ham hver Gang, jeg gaar ud, han ser paa mig paa en underlig Maade, men han har aldrig tiltalt mig."

Hun grundede lidt og tilføjede derpaa:

„Hør, jeg er sikker paa, at han gaar uden for mine Vinduer." Hun rejste sig fra sin Chaiselongue, gik hen og tog Gardinerne til Side og viste mig virkelig den Mand, der var kommen for at tale med mig, siddende paa en Bænk paa Spadserevejen med Blikket rettet mod Hotellet. Han opdagede os, rejste sig og gik bort uden at vende sig om en eneste Gang.

Dengang overværede jeg noget usædvanligt og smerteligt: den stumme Kærlighed mellem disse to Væsner, der ikke kendte hinanden.

Han elskede hende med et frelst Dyrs Trofasthed, taknemlig og hengiven til Døden. Han kom hver Dag og spurgte mig: „Hvorledes har hun det?" Han græd forfærdelig, naar han havde set hende gaa forbi, hver Dag svagere og blegere. Hun sagde til mig: „Jeg har kun talt en Gang med dette besynderlige Menneske, og dog forekommer det mig, at jeg har kendt ham i tyve Aar.

Naar de mødtes, gengældte hun hans Hilsen med et alvorligt og indtagende Smil. Jeg mærkede, at hun var lykkelig, hun, der var saa forladt, og som vidste, at hun var opgivet; jeg mærkede, at hun var lykkelig ved at være elsket saaledes med denne Ærefrygt og Bestandighed, med denne Hengivenhed, der var rede til alt. Og alligevel nægtede hun haardnakket at modtage ham, at erfare hans Navn og at tale med ham. „Nej, nej,“ sagde hun, „det vilde ødelægge dette mærkelige Venskab for mig. Vi maa vedblive at være hinanden fremmede.“

Hvad ham angaar, gjorde han hende ingen Tilnærmelser. Han vilde til det sidste holde det urimelige Løfte, som han havde givet i Kupéen: aldrig at tale til hende. Ofte i sin lange Sygdomstid rejste hun sig fra Chaiselonguen og gik hen og trak Gardinet lidt fra for at se, om han var der uden for hendes Vindue. Og naar hun havde set ham sidde stadig ubevægelig paa Bænken, gik hun hen og lagde sig igen med et Smil paa Læben.

Hun døde en Morgen henimod Kl. seks. Idet jeg gik ud af Hotellet, kom han hen til mig med forstyrret Ansigt; han vidste allerede Besked.

„Jeg vilde gerne se hende et Øjeblik, medens De er til Stede,“ sagde han.

Jeg tog ham under Armen og gik ind. Da han stod foran Dødslejet, greb han den dødes Haand og trykkede et langt Kys paa den, derpaa gik han bort som en afsindig.

— — —

Doktoren tav paany og sagde saa:

„Se, det er virkelig det besynderligste Jernbaneæventyr, jeg kender.“

Finske Forhold.

Siden det nye Régime med General Bobrikoff i Spidsen tog fat i Finland, har den finske Presse været Genstand for en ihærdig Forfølgelse. Ikke nok med at hvert eneste Avisnummer censureres og at Censorernes Penne stryger hele Artikler eller Dele af dem, som i største Hast maa erstattes med anden Tekst, for at Bladet kan komme ud i rette Tid — nej, der findes ligefrem en Censurkomité, der sidder inde med diktatorisk Myndighed. Den kan naar som helst inddrage en Avis i nogle Maaneder eller for bestandig, og den kan beordre, at Bladet skal skifte Redaktør, hvis det ønsker at fortsætte. Da denne Komité for største Delen bestaar af Russere, som ikke kender Landets Sprog og Love, og paa Forhaand er ugunstig stemt mod den finske Presses Bestræbelser for at beskytte Konstitutionen, udøver den sin Magt uden ringeste Hensyn.

Axel Lille, Redaktør af det undertrykte finske Blad „Nya Pressen“.

Flere af Landets Blade har allerede været inddragne længere eller kortere Tid, nogle har faaet Dødsstødet, som f. Eks. *Nya Pressen*, Finlands bedst kendte Dagblad. Dets Hovedredaktør, Dr. *Axel Lille*, havde med beundringsværdigt Mod og stor Dygtighed forstaaet at bringe Landets offentlige Mening frem til Trods for Censuren og at bekæmpe hvert et Lovbud. Saa snart *en* Udvej blev spærret, fandt han paa en anden, og hvad ikke kunde siges direkte, kom frem mellem Linierne eller i en Allegori. Hovedsagen var, at det, som fyldte enhver finsk Borgers Tanker, blev udtalt.

Siden kom det som et Slag: „Nya Pressen“ fik ikke

Lov at leve længere. Men Dr. Lille fortsætter Kampen. Han udgiver nu sammen med sine tidligere Medarbejdere et periodisk Skrift: „*Ur Porteføljen*“ og er parat til som en tapper Kriger at kæmpe til det sidste. Han har en urokkelig Tro paa, at Retfærdigheden skal vinde Sejr, og haaber, trods den sorte Nat, som nu indhyller Finland, at Dagen dog en Gang skal bryde frem.

Stærk maa Troen unægtelig være hos denne Mand, om den kan holde Stand overfor Kejserens sidste Resolution, der ganske afviste Stændernes „frække“ Klager.

Chung-Ling-Soo.

Fee Lung, hængende i sin Haarpisk.

Af de forskellige Illusionister, der har gæstet København, er *Chung-Ling-Soo*, som i denne Maaned optræder i Scala-Variété, afgjort en af de interessanteste og mærkeligste. Den Omstændighed, at han er Kineser, giver ham Aktualitet og forøger derved hans Værdi som Trækplaster, men det Faktum, at hans Kunststykkers Mysticisme nu og da nærmer sig det helt vidunderlige, vilde være tilstrækkeligt til at samle Opmærksomheden om ham.

Chung-Ling-Soo har det elskværdigste Ydre og rimeligvis i sit Temperament ikke fjærneste Slægtskab med „Boxerne“. Hans Ansigtsudtryk glider over i et lyst Smil, naar der klappes ad ham, hvorpaa han tilfreds lægger sin egen venstre Haand over i sin egen højre og trykker den anerkendende. Men denne Højrehaand udfører ogsaa overraskende Ting.

Chung-Ling-Soo's Numre er mange og afvekslende. Naar han vil fremtrylle de tændte kinesiske Lygter, Bure med levende Fugle, Flag og Pengestykker, som hos danske Troldmænd hentes ud af en Silkehat, anvender han nogle selv for et skarpt menneskeligt Blik fuldkomment tomme og indholdsløse Cylinderrør. Naar han vil fiske, svinger han blot sin Snøre ud i det tomme Rum og faar altid Bid.

Mere originalt er dog hans store Ildslugningsnummer. Man har nok tidligere set en Mand spise brændende Blaar og frembringe et Par Røgskyer, men Chung-Ling-Soo fordøjer først noget Papir, derefter et Par Mundfulde brændende Stearinlys samt et Fad fuldt af Bomuld, og naar alt dette, saavidt man kan skønne, befinder sig et eller andet Sted i hans Mavesæk, begynder han pludselig at sprude Gnister og sende en hel Regn af Fyrværkeri udover Scenen i de Pavser, i hvilke han ikke aabner Munden paa vid Gab for at vise Tilskuerne, at der ingenting er

Chung-Ling-Soo sluger Ild.

i den. — Chung-Ling-Soo — et Navn, der paa Dansk betyder saadan noget som Held og Lykke — ledsages af en ung Kineserpige Suee Seen og af en ung kinesisk Mand Prince Fee Lung.

Medens den unge Dame indskrænker sin Virksomhed til paa den gratiøseste Maade at gaa sine Omgivelser tilhaande, viser Prince Fee Lung et flot Jongløreksperiment med to flammende Ildsole og hejser sig op og ned i sin Haarpisk.

Kendte Navne

fra By og Land.

Dødsfald.

Bryggercand.pharm. *Th.Schiottz*, som i en lang Aarrække har været den egentlige Leder af Albani Bryggeri i Odense, er afgaaet ved Døden i den høje Alder af 79 Aar.

Brygger Schiottz.

En Del Ungdomsaar tilbragte han som Lærer paa Rødding Højskole samtidig med Folketingets nuværende Formand Høgsbro; men da man tilbød ham Pladsen ved Bryggeriet Albani, slog han ind paa denne Forretningsvej, og med stor Dygtighed bragte han Bryggeriet op til den Betydning og Anseelse, som det nu sidder inde med. Den afdøde var dekoreret med Ridderkorset.

Tidligere kgl. Skovrider, Forstraad *J. C. P. Heger*, er afgaaet ved Døden, 82 Aar gl. H. var almindelig kendt som en dygtig Forstraad og havde haft Ansættelse paa mange af vore største Godser, bl. A. hos Excellencen Estrups Fader paa Kongsdal. 1853 blev han Skovrider ved Sorø Akademis 2. Skovdistrikt og 1866 ved 1. Frederiksborg Skovdistrikt.

Forstraad Heger.

Heger var en Søn af Oehlenschlägers Svoger, Skuespiller Heger. Han var dekoreret med Ridderkorset og Sølvkorset.

En dansk Toldembedsmand i Kina, Toldinspektør *J. Trojel*, er i Følge Meddelelse her til Hjemmet pludselig afgaaet ved Døden af Solstik.

Den afdøde, der gjorde Tjeneste i det kinesisk-engelske Toldvæsen, havde i mange Aar været ansat først i Korea, senere ved Toldstedet i Peking.

Sidste Sommer tilbragte han her i Hjemlandet, og holdt da Bryllup med en ung Dame fra Svendborg, der fulgte ham til Hankow — fem Dagsrejser op ad Jangtsefloden — hvor han netop havde indrettet sig et Hjem, da Døden overraskede ham. Trojel, der kun blev 35 Aar gammel, var en usædvanlig elskværdig Mand, der baade her og blandt sine Embedsbrødre i Kina efterlader sig mange Venner.

Toldinspektør Trojel.

Jubilæum.

Fornylig kunde Maler *M. C. Øjgaard* fejre sit 25 Aars Jubilæum som Mester.

Øjgaard fødtes den 7. August 1840 i Nykøbing paa Mors. Han lærte sit Haandværk i Randers og kom derfra til København. Som Soldat deltog han i 1864 i Slaget ved Sankelmark.

Malermester Øjgaard.

Efter Krigen arbejdede han i København, og i 1875 begyndte han sin Virksomhed som Mester, hvorved hans store, af alle anerkendte Dygtighed i Efterligninger af Sten- og Træsorter særlig kom ham til Gode. Det var ogsaa denne overordentlige Dygtighed, der bevirkede, at han knyttedes til Malerskolen ved den tekniske Skole, hvor han næste Aar har virket som Lærer i 25 Aar.

Øjgaard har for sine Efterligninger af Marmor og Træ opnaaet første Pris ved Udstillingerne i Wien, Malmø og andre Steder.

Af sine Kollegaer saavel som af alle, der kende ham, er Øjgaard i høj Grad afholdt.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt muligt blive returnerede, saafremt de ledsages med en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

„Hver 8. Dag“s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt*, Kong Georgsvej.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

HVER8DAG

Nr. 52. Aargang 1899—1900. ⊕ Søndagen den 23. September. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Teaterfesten i Aarhus.

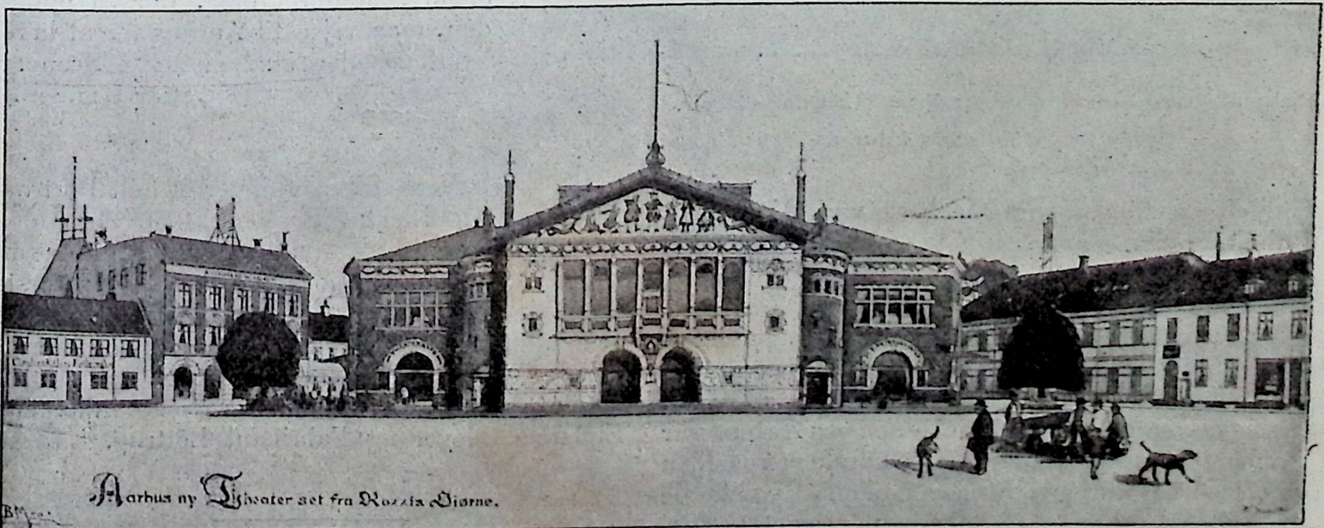

Benj. Petersen.

Den bekendte engelske Teaterkritiker *William Archer* skrev for en Del Aar siden en udførligere Artikel i det amerikanske „*Harper's Magazine*“ om Skuespilkunsten paa vor nationale Scene, og bemærkede ved denne Lejlighed, at de Danske ofte betjene sig af Udtrykket *Festivitas* i Forbindelse med vellykkede og betydningsfulde Teaterforestillinger. For en noget ældre Teatergenerations Vedkommende passede den engelske Forfatters Bemærkning godt nok, men disse „Festivitas“-Aftener ere unægtelig blevne sjeldnere og sjeldnere i den danske Teaterhistorie i Løbet af de senere Aar, enten saa Grunden hertil maa søges hos vort Publikum eller hos den dramatiske Kunsts Udøvere eller muligvis hos begge Parter. Nu er der dog atter Brug for Ordet, men Stemningen, som det skal bidrage til at skildre, har ikke været klemt inde bag et Teaters Mure; den har været spredt over en hel By.

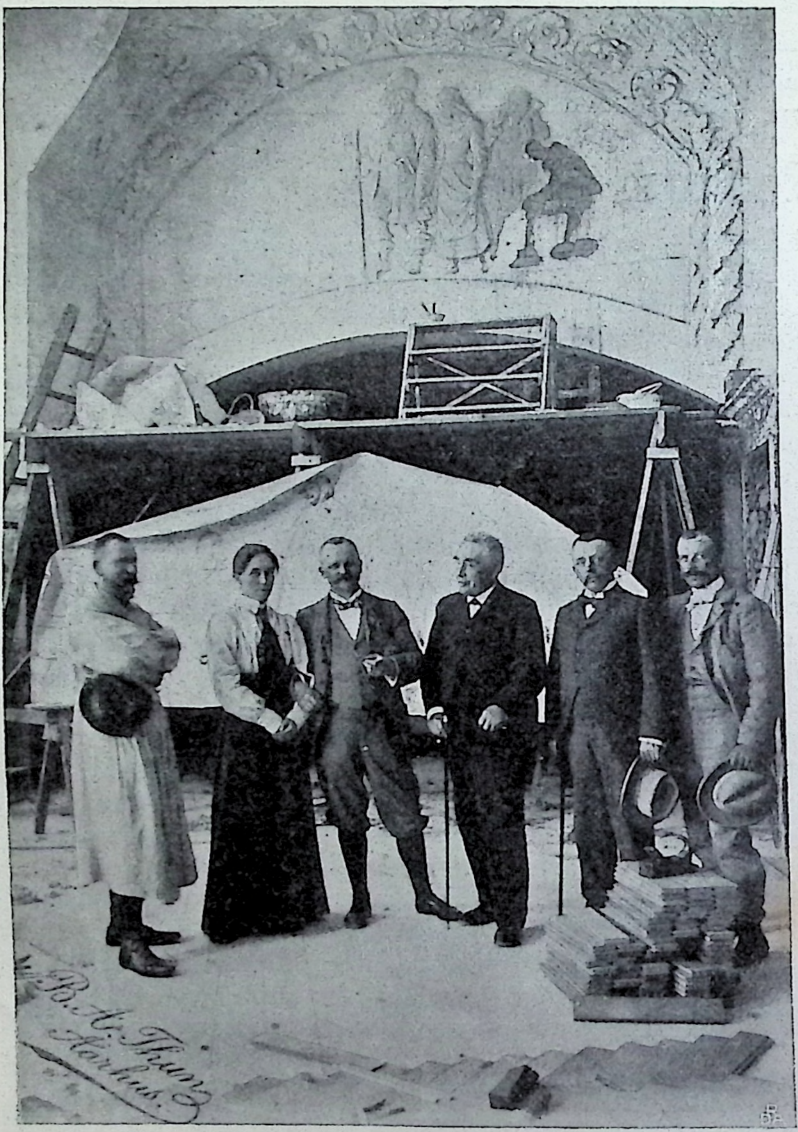
Bypatriotismen er stor i Aarhus, og den kom stærkt til Orde under Indvielsen af Byens smukke og hyggelige nye Teater, — en Indvielse, der nærmere havde Karakter af en Folkefest end af en Teaterfest. Der vajede Flag paa Stang over den ganske Stad, Boghandlernes Vinduer prangede med Holbergske Billeder, de lokale Blade aandede i Tekst og Tegning kun for Dagens store Begivenhed og Domkirketorvet, hvor Teatret ligger, dannede Aksen, hvorom hele Byens Liv svingede sig. Hele Byens? For lidt sagt, — lad os sige hele Jyllands, eller gøre Springet helt ud og sige hele Landets.

Det kan siges uden Frygt for Modsigelse: det *er* et smukt Teater, Aarhus har faaet sig. Den ægte Aarhusianer holder paa, at det ikke blot er Danmarks, men hele Europas smukkeste Skuespilhus, Arkitekt *Kampmann* har bygget for Jyllands Hovedstad. Der er ingen Anledning til at disputere med den ægte Aarhusianer om *den* Ting: smukt og smagfuldt er det nye Skue-

Aarhus nye Teater.

spilhus baade udvendigt og indvendigt; og det vil sandsynligvis komme til at tage sig endnu bedre ud om nogle faa Aar, naar Tiden har berørt den megen Nypudsning, med en ganske varsom Haand. I en eller anden af Europas Storstæder kunde Teatret ogsaa godt ligge, — man ligesom havde paa Fornemmelsen, at det laa et saadant Sted ved Indvielsens Festforestilling; kun dobbelt saa megen Plads imellem Parkettets Rækker og bløde Brysselertæpper paa Gulvet, og Illusionen vilde have været komplet. Publikum var soigneret nok — saa udsøgt elegant i Aftentoiletter, som man kun sjeldent ser det i et dansk Teater — Tilskuerpladsen med dens straalende Loft med hvide Svaner paa blaa Grund og hele øvrige kunstneriske Udsmykning var smuk nok, og selv Udstyrelsen af *Aug. Ennas* Eventyr-Opera „Prinsessen paa Ærten“ var imponerende nok til at det Hele kunde være falden ned i en af Europas Storbyer uden at vække de Indfødtes Forbauselse i nogen udpræget Grad.

Hansen-Rejstrup. Kampmann og Frue. Lottrup. Meyer. Møller.

Byggeudvalget forsamlet i Aarhus-Teatrets Foyer.

Sirligt og fint er Aarhus Teater, og stærkt prangende med Guld i det indre; maaske lidt for meget Guld. Men ved Siden heraf gør det hele Byggeforetagende et velgørende, solidt og ægte Indtryk; noget, der maa paaskønnes i en Tid, der magter at imitere alt imellem Himmel og Jord. Denne Tilskuerplads eller denne prægtige Foyer behøver ikke Aftenens flatterende Belysning for at aflokke Beundring; Dagens fulde Skær har ingen Vrangside at afsløre. Foyerens Marmor *er* Marmor, og saaledes helt igennem i Stort som i Smaat.

Det er sikkert, at Scenens Kunstydelser sættes i stærkere Relief af en smuk Ramme, og det er i saa Henseende ikke nogen let Opgave, Teatrets Direktør, *Benjamin Petersen*, har faaet sat til Løsning med forholdsvis smaa og beskedne Midler. Teatrets første Forestilling bar imidlertid Vidne om, at han vil løse denne Opgave saa smukt, som den overhovedet *kan* løses. Holbergs „Erasmus Montanus“ blev ikke spillet i Aarhus saa godt, som det for Tiden spilles paa det kgl. Teater — for tomme Bænke i Parket og Parterre og under fornem Kulde fra de øvrige Tilskuerpladser. Men Præstationerne viste, med hvor stor kunstnerisk Alvor baade Direktøren og Personalet er gaaet til deres Arbejde og spaaede paa denne Maade godt for Fremtiden. Man behøver neppe frygte for, at den holbergske Komedie vil blive udelukkende repræsenteret over Aarhus Teatrets Indgang og i Tilskuerfoyeren.

Stor Lykke gjorde *August Ennas* lille Opera „Prinsessen paa Ærten“, i hvilken samtlige Agerende gik i Ilden med en Frejdighed og et Mod, som det var fornøjeligt at iagttage. Det var den lille Operas Debut. Fremmede Teaterdirektører, der vil opføre den, maa rejse til Aarhus for at lære, hvorledes den skal sættes i Scene.

Oskar Hansen.

* * *

Vore Billeder giver et helt Portrætgalleri af en Række Personer, som har den største Lod og Del i, hvad Aarhus Teater alt er blevet, og Ansvar for, hvad det i den første Fremtid skal blive. I Portrætgruppen ser vi den udmærkede Aarhus-Arkitekt Kampmann, Maleren Hansen-Reistrup, Arkitekten Møller og de to utrættelige, administrative Medhjælpere, Etatsraad Meyer og Fabrikant Lottrup.

Scene af »Erasmus Montanus« paa Aarhus Teater.

Et hemmeligt Drama.

Af L. Capuana.

Da jeg gik op ad Trappen til Forcellis Hus, fortalte Romiti, tog jeg Diego i Armen. „Pas dog paa, at Du ikke røber Dig,“ sagde jeg til ham. „Man kan jo se paa dine Øjne, hvor henrykt Du er.“

„Saa meget des bedre,“ svarede han, og gned sig i Hænderne.

I de sidste Timer havde jeg følt mig tynget af en sørgelig Anelse. Efter at Tilfældet havde gjort mig til Medvider i Diego Muttis Hemmelighed, skjulte han intet mere for mig. Han kom til mit Billedhuggeratelier paa Via Margutta for at udøse sit overstrømmende Hjerte for mig og for at benytte sig af min rige Erfaring. Jeg advarede ham og sagde: „Vær forsigtig, om ikke for din, saa for hendes Skyld! Hun er Hustru og Moder. Selv om Ægtemanden ikke har lagt Mærke til noget i et helt Aar, saa kan han dog paa mindre end et Minut faa Øjnene op. Pas paa! Vær forsigtig!“

Han forsikrede mig stadig, at de var ganske overordentlig forsigtige. De saas kun sjældent, og naar de gjorde det, var det langt udenfor Porta Pia i en lille Villa.

Han gik fra Porta del Popolo gennem Monto Pariolis Dal. Hun lige gennem Via Nomentana. Man kunde umuligt møde dem sammen. Ægtemandens Holdning var ganske rolig.

Jeg véd ikke hvorfor, men netop det fik mig til at gruble. Jeg kendte Ægtemanden. Det var en smuk, elskværdig Mand, som var meget forelsket i sin Hustru og vanvittig indtaget i sine to Børn, en lyshaaret Pige og en brun Dreng, som han ofte spadserede med for at glæde sig over Folks Beundringsudbrud. Jeg kunde aldrig forstaa, hvorfor Fru Forcell bedrog ham med Diego Mutti.

Diego var rigtignok yngre end han; men Ægtemanden var langt kønnere, han var en virkelig smuk Mand. Og dog var *hun* begyndt paa den Historie. Diego forsikrede mig, at han aldrig havde tænkt sig den Mulighed, at hun en skønne Dag skulde blive hans Elskerinde. Han havde været gode Venner med Forcelli, siden de laa ved Universitetet sammen. Naa ja, der maa vel virkelig gives en Skæbne i visse Tilfælde! Diego Mutti tænkte slet ikke mere; denne Lidenskab havde berøvet ham enhver Forestilling om Godt og Ondt, han var som forhekset.

Medens vi gik op ad Trappen i Forcellis Hus, indskærpede jeg ham altsaa, at han skulde passe paa og ikke røbe sig. — Om Morgenen havde han meddelt mig nogle Enkeltheder som vidnede om en ganske utrolig Blindhed hos Hr. Forcelli. Jeg havde tænkt paa det hele Dagen, og de sørgelige Anelser, som tyngede paa mit Hjerte om Aftenen, var utvivlsomt en Følge af disse Tanker. Jeg holdt meget af Diego Mutti, hvor lidt jeg end billigede hans Opførsel. Jeg

var fulgt med ham hen til Forcellis, da jeg tænkte, at min Nærværelse kunde tvinge ham til at være forsigtigere end ellers.

Men næppe var jeg traadt ind i Dagligstuen, før jeg til min store Sorg opdagede, at de var ubetænksomme, ja, ligefrem dristige. Jeg havde trukket mig tilbage i en Krog med den gamle polske Maler Mirloscky; men hans fantastiske Italiensk, der krævede en vis Opmærksomhed, for at man kunde forstaa det, havde dog ikke hindret mig i at opdage den behændige Maade, paa hvilken Fru Forcelli lokkede Diego hen i en Vindueskrog. Instinktmæssig fór mit Øje i samme Nu hen til Hr. Forcelli. Han var lige i Nærheden og saa' smilende paa sin Hustru og Diego uden noget som helst Tegn paa Mistanke. Jeg blev roligere. Mirloscky talte med Begejstring om den unge Frue. Han vilde gøre hende til Hovedfiguren i et historisk Maleri, som havde optaget ham i nogen Tid. Han havde bedt hende om at staa Model. I en rig polsk Dragt fra det fjerde Aarhundrede, som han beskrev, maatte denne skønne, ranke, blonde, næsten blege Frue med de mørke Øjne kunne tage sig prægtigt ud. Da hun lige gik forbi os, rejste Mirloscky sig og sagde til hende:

„Vi taler om mit Billede."

„Naa ja," svarede hun, „men lad os nu gaa ind og se paa vort Juletræ."

Til denne Fest, der for første Gang blev holdt i deres Hus, var der indbudt talrige Gæster. — „Pas paa," gentog jeg halvhøjt til Diego, der syntes at være et helt andet Menneske og trykkede mig i Haanden, som om han vilde overlade mig en Del af sin Lyksalighed.

I dette Øjeblik blev Døren til Spisestuen aabnet — det mærkede jeg paa det stærke Lys, som trængte ind i Dagligstuen.

Jeg blev staaende ved Indgangen med Mirloscky. Det var virkelig et dejligt Skue. Alle lo de og stredes om de Gaver, som Husets Frue tog ned fra Juletræet og rakte til de forskellige Mennesker, der straalede af barnlig Glæde. Da saa' jeg følgende. Fru Forcelli var i Begreb med at give Diego én af disse Gaver, da hendes Mand i Spøg snappede den. Hun forsøgte at rive den ud af Haanden paa ham, og det samme gjorde Diego; men Ægtemanden var behændigere. Fru Forcelli blev pludselig ganske bleg, Diego saa' ud som et Lig — — — jeg forstod straks, at der var sket en Ulykke.

Jeg skyndte mig hen til min Ven. — „Aa Gud," hviskede han til mig, „Manden maa hindres i at aabne denne Pakke." — Og han fór efter Hr. Forcelli med forstilt Lystighed, som man dog kunde se var tvungen. Jeg fulgte ham. — „Denne Gave er min, jeg kan ikke overlade den til Dig," sagde Diego og prøvede paa at vriste den ud af Haanden paa ham. — „Det er et godt Bytte," svarede Forcelli og puttede Pakken i Lommen. Diegos forstyrrede Miner havde øjensynlig gjort ham mistænksom. Jeg vendte mig om imod Husets Frue. Hun var holdt op med at uddele Gaverne, overlod det til de andre Gæster at tage dem selv og forsvandt hurtigt ud af Spisestuen. Ingen af Gæsterne havde lagt Mærke til noget. Jeg skjalv af Bevægelse.

Vi var næsten allesammen vendt tilbage til Dagligstuen. De to Børn stod glædestraalende med alle deres Gaver hos deres Fader. Forcelli klappede dem adspredt. Saa skød han dem blidt fra sig, saa' sig om, som om han søgte nogen og gik nogle Skridt henimod Døren. Diego støttede sig aandsfraværende til et Bord. Da Forcelli gik forbi, sagde han noget til ham. Diego fór sammen og fulgte ham ind i det andet Værelse. Jeg forlod Mirloscky, der lo over den morsomme Gave, han havde faaet, og fulgte straks efter dem. Jeg saa' dem forsvinde gennem en Dør, der førte ind til Forcellis Studerekammer. Jeg hørte Døren blive lukket; saa lød der Raslen af Kvindeklæder bag mig. — „Hvor er de?" spurgte Fru Forcelli ængsteligt. Jeg pegede paa Studerekamret. Fru Forcelli vred sine Hænder i Fortvivlelse og forsvandt. Jeg blev staaende ganske sønderknust og vidste ikke, hvad jeg skulde gøre. Saa lænede jeg mig sagte imod Døren og lyttede. Jeg hørte Forcellis Stemme, men ikke hans Ord; hans Stemme lød heftig. Saa saa' jeg gennem Nøglehullet. Diego sad ved Skrivebordet med Hovedet støttet mod Hænderne og svarede ikke. Af og til saa' jeg Forcellis Haand, der gjorde en energisk truende Bevægelse, og hans Stemme lød stadig heftig og truende. Jeg holdt mit Aandedræt tilbage. Saa kunde jeg af og til høre ganske enkelte Ord. Jeg forstod, at Ægtemanden nu vidste det hele. — „Jeg kunde slaa Dig ned som en Hund . . . . mine Børn . . . . mine Børn . . . . Kun for deres Skyld . . . ." Ordene blev utydelige igen, og jeg kiggede paany gennem Nøglehullet. Jeg saa' Diego rejse sig med en smertelig Bevægelse. Han syntes mig at være bleven meget gammel. — En Duel, tænkte jeg. Men jeg skulde straks overbevise mig om, at der var Tale om noget andet. Hvad, det kunde jeg ikke gætte, men jeg saa', at Forcelli tog et Ark Papir og en Mappe og stillede et Blækhus med en Pen ved Siden af. Diego satte sig igen og vendte nu Ryggen til mig. Forcelli dikterede, og Diego skrev.

Det var fem skrækkelige Minuter. Da Stemmen ikke lød mere, holdt Forcelli Papiret henimod Lyset, læste det og lagde det saa i Mappen. Diego rejste sig. Jeg forstod, at alt var forbi, og at de to nu vilde komme. Jeg listede mig bort og vendte tilbage til Dagligstuen. Fru Forcelli var der, hun talte

og lo, naar hun ikke saa henimod Døren med Blikke, hvis Betydning jeg alene forstod.

„Har De det ikke godt?“ spurgte Mirloscky mig.

„Hvorfor?“ svarede jeg, idet jeg søgte at være naturlig.

„De ser saa underlig ud.“

Jeg smilede og rystede paa Hovedet.

Saa kom Forcelli og Diego tilbage. De talte roligt sammen, ja, Diego smilede endogsaa.

Jeg trak ham til Side og spurgte: „Hvad er der sket?“

„Intet,“ svarede han. Jeg saa' ham ind i Øjnene.

„Lad os gaa,“ sagde han et Øjeblik efter. „Men Du skal ikke sige Farvel til nogen.“ Vi gik i Tavshed ned ad Trappen, men da vi var kommet ud paa Gaden, blev jeg staaende.

„Nu maa Du tale. Jeg har set alt, og jeg har ogsaa hørt noget. Skal I duellere?“

„Det hele er forbi. Men det er bedre saaledes. Jeg har været en Skurk.“

„Hvad mener Du med, at det er bedre saaledes, tal dog for Guds Skyld.“

„Jeg mener ingen Ting,“ sagde Diego, og jeg kunde ikke faa mere ud af ham.

Men fjorten Dage senere fik jeg den skrækkelige Hemmelighed lokket ud af Diego Mutti.

„Vil Du gøre det?“ spurgte jeg ham, ganske bestyrtet over den frygtelige Meddelelse.

„Ja.“

„Vil Du dræbe Dig?“

„Ja.“

„Rejs, forsvind — det er jo det samme.“

„I Morgen afleverer han mit Brev til Redaktøren af „Tribuna,“ det Brev, i hvilket jeg meddeler, at jeg har taget Livet af mig. Jeg kan ikke gøre mig latterlig . . . . Forcelli har givet mig fjorten Dage, for at jeg kan ordne mine Sager og undgaa enhver Mistanke. Han har Ret. Han er Fader. Han vil ikke, at der skal kastes Skygge paa Børnene. Han har Ret.“

Han talte ganske, som om han var hypnotiseret, og syntes ikke mere at være sig selv.

„Men jeg vil hindre det,“ udbrød jeg.

„Nej, Du maa ikke gøre noget,“ svarede han, „Du vilde kun gøre unyttig Skandale. Farvel, farvel!“ Han omfavnede mig og kyssede mig. Jeg græd og trykkede ham i mine Arme. Jeg troede, at jeg havde en skrækkelig Drøm . . . .

Dette er Hemmeligheden om Diego Muttis Selvmord. Forcellis ere nu i Amerika. De vender ikke mere tilbage til Rom.

Hertugen af Abruzzerne.

For fem Fjerdingaar siden drog en ung Marineofficer af kongelig spansk-italiensk Byrd paa Expedition mod Nord. Han havde købt en gammel norsk Hvalfanger, som han kaldte „*Stella Polare*“ (Polarstjærnen), og hvervet nogle dristige Rejsefæller, Nordmænd og Italienere.

De fleste var tilbøjelige til at smile ad denne Æventyrprins, som bildte sig ind at kunne rive Lavrbærkransen af *Frithjof Nansens* Hoved. Nu smiler man ikke mere. Hertug *Luigi* af Abruzzerne er vendt hjem, og hans Expedition er naaet Nordpolen 5 Mil nærmere end Nansens. Kaptajn *Capri* vendte om paa 86⁰ 33“ nordlig Bredde, 52 Mil fra Polpunktet, og Nansen har været den første til at hylde den nye Indehaver af Nordpolsrekorden.

Hertugen af Abruzzerne.

Det har været en haard Tur, og ganske ublandet er Hjemkomstens Glæde ikke. En Nordmand og to Italienere, der var udsendt paa en Ekspedition over Isen, kom ikke tilbage og er utvivlsomt forulykkede. De øvrige Deltagere døjede Kulde og Sult og maatte i mange Dage leve af Hundenes Kød. Hertugen selv vender hjem som vanfør — to Fingerled har Frosten berøvet ham.

Ikke desto mindre rejser han efter et kort Besøg i Rom tilbage til Norge for at forberede sin næste Expedition.

Hertug Luigi er Søn af Hertug *Amadeo* af Aosta, i sin Tid Konge af Spanien, og saaledes Brodersøn af den myrdede Kong Umberto. Han har været Officer i den italienske Marine og er 27 Aar gammel.

Kong Oscar har hædret Hertugen med en Serafimerorden og Kristiania Studenter har bragt ham Fakkeltog.

En treaarig Komponist.

Paa den nylig afholdte Psykolog-Kongres i Paris var man stærkt optaget af en lille treaarig Purk, som ikke alene var Virtuos paa Klaveret, men ogsaa selv kunde komponere.

En skønne Dag havde han, uden nogensomhelst forudgaaende Undervisning, pludselig sat sig hen ved Pianoet og givet sig til først at spille nogle Melodier, han tidligere havde hørt, og dernæst til at improvisere ud af sin egen treaarige Fantasi.

Pepito Rodriquez Ariola er Drengens Navn. Han er født i Spanien, hans Ydre er ikke ældre end hans Alder og da han endnu bærer Kjole og to store Haarlokker indrammer hans Ansigt, ligner han nærmest en lille Pige. Hans Forstands Udvikling er ganske normal; naar han har rejst sig fra Klaverstolen morer han sig med at lege som andre Børn, men medens han spiller forsvinder det barnlige, og han er ganske borte i Tonernes Verden.

Den lille Pepito. Komponist i 3-Aars Alderen.

Han er en komplet Gaade, og hans Anlæg for Musik saa usædvanligt, at Psykologerne paa den parisiske Kongres stod ganske uden Forstaaelse overfor Fænomenet. Hvorledes er det muligt, at denne Buxetrold, uden nogetsomhelst Kendskab til Harmoni, taktsikkert og rytmefast, ja selv med Foredrag, kan gengive de Toner, som han dels har bevaret i sin Erindring, dels selv har sammensat.

Man vægrer sig ved at tro det, men franske Blade fortæller, at Fyren spiller baade Bach og Beethoven. Han skal nu til Berlin, og det vil da vise sig, om Franskmændene, der nok holder af at bruge stærke Udtryk, har overdrevet.

Men selv om de ikke har sparet paa Kryderierne i Omtalen af den lille, bliver der sikkert nok af forbausende Kendsgerninger tilbage, og Tiden maa da vise, om der i Pepito er Stof til en Genfødelse af Mozart.

Smaa Biografier.

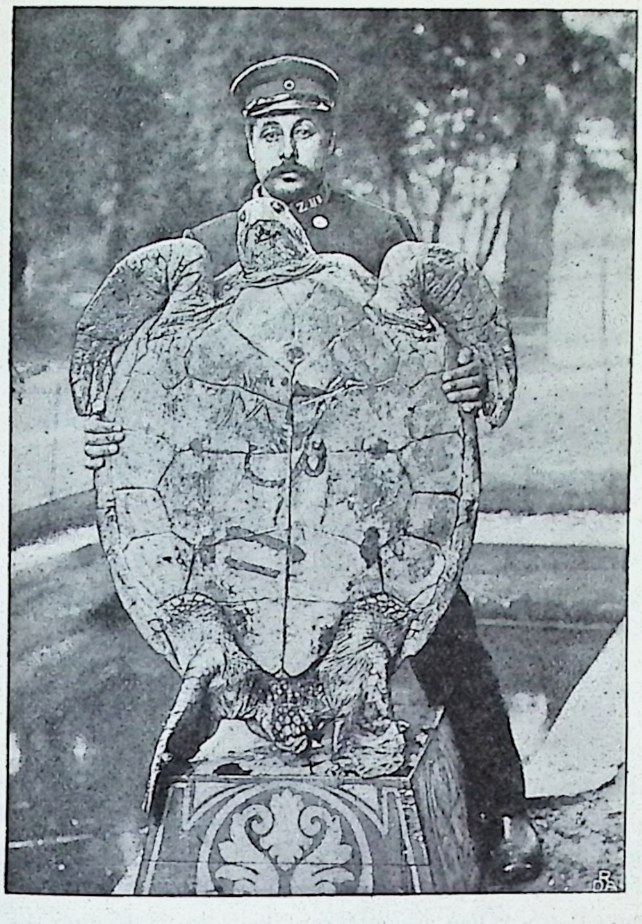
Zoologisk Haves Direktør, Hr. Julius Schiøtt, har overladt „Hver 8. Dag“ nedenstaaende Nekrolog og Biografi. Ved et inderligt Samliv med Dyrene har han erhvervet sig et dybt Indblik i deres Sjæleliv, som han i nedenstaaende Skitser analyserer.

Den store Skildpadde tilhører nu Historien; den ankom til Haven den 4. Septbr., dens Dødsdag var bestemt til den 9. I de mellemliggende Dage stod der rundt om dens Bassin en stadig skiftende Mængde Kjøbenhavnere, ivrigt slikkende sig om Munden. I Mandags blev dens bedre kødelige Halvdel tstedet til Hvile i den københavnske Presses Maver, medens dens Hylster overgaves Hr. cand. pharm. Marius Jensen til Præparation for at indlemmes i et Skolemusæum.

Dette er dens kortfattede Biografi, for saa vidt dens sidste Dage angaar. Iøvrigt saa den Lyset for omtrent et halvt hundrede Aar siden ovre paa Orinokoflodens Bred, hvor dens Moder havde lagt sine Æg i det varme Sand. Heldig undgik det lille runde Æg de lækkersultne Indianere, som ikke blot søgte at overraske de æglæggende Mødre, men som ogsaa gravede Æggene op af Sandet.

Da Solens Varme havde udklækket den lille Skildpadde, skyndte den sig sammen med tusinder af andre Kammerater ned til Vandet. Undervejs blev mange et let Bytte for graadige Maager og andre Dyr.

I Havet voxede den saa og afbed Tangplanterne med sine skarpe Tænder. I Begyndelsen gik Væksten hurtigere; senere meget langsomt. Fra nu af havde den blandt Dyrene næsten ingen Fjender mere, beskyttet som den var, af

Skildpadden, som blev spist ved Journalisternes Fest.

sit brede Skjold og sit pansrede Hoved og Lemmer.

Kun Mennesket efterstræbte den, snart brutalt, snart listigt. Brutalt, naar Indianerne i maanelyse Nætter overfaldt de værgeløse Flokke, naar de møjsommelig slæbte sig i endeløse Rækker op paa den flade Strand, lydige mod Forplantningens Lov. Listigt, naar de fra Baaden ved en lang Snor udsendte en Sugefisk, som sugede sig fast under den intet anende Skildpadde, som derefter viljeløs, sammen med Fisken, maatte lade sig slæbe ind til Fangstmændene.

Vor Skildpadde blev tagen netop i et saadant Øjeblik, da den badede sig i Sollyset paa Vandfladen.

Skændig blev den behandlet, pakket og mærket som en Vare, og sendt bort hundreder af Mile, først til London, Verdens store Skildpaddemarked, saa til Hamburg og endelig hertil, for at vejes paa Tolderens Vægt*), forinden den naaede sit Maal, Zoologisk Have.

*) Haven maatte i dette Tilfælde, mod Sædvane, betale Told, da Skildpadden var bestemt til at spises. Tolden udgjorde næsten 100 Kr., hvilken Sum vi næste Gang vil kunne spare ved at lade Festdeltagerne spise Skildpadden i Frihavnen og derpaa køre ud i Haven for at fortsætte Middagen.

* * *

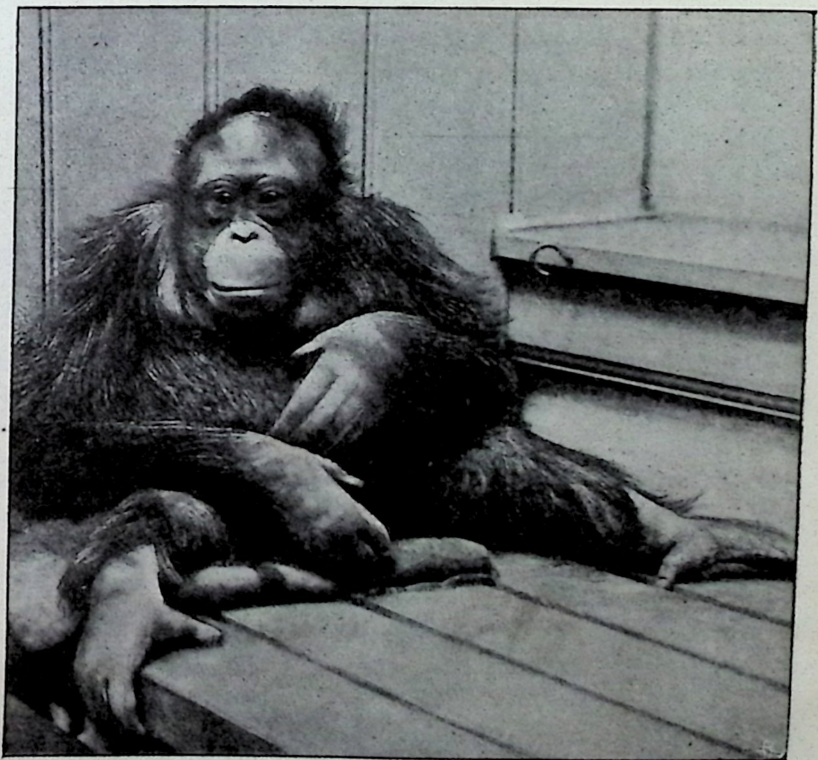
Fra den hedengangne Skildpadde vender vi os til den af Livslyst sprudlende nye Orangutan.

Næppe havde den store, tungsindige Han-Orangutan, som blev skænket af Konsul Andersen, endt sin korte Tilværelse i Haven, før denne fik en ny, denne Gang en Hun.

Da den afdøde paa Grund af sin herkuliske Skikkelse blev kaldet *Samson,* fik den ny selvfølgelig Navnet *Dalila.* Læserne vil selv, efter vedføjede Fotografi, kunne afgøre, om hun svarer til den skønne Filisterindes Navn.

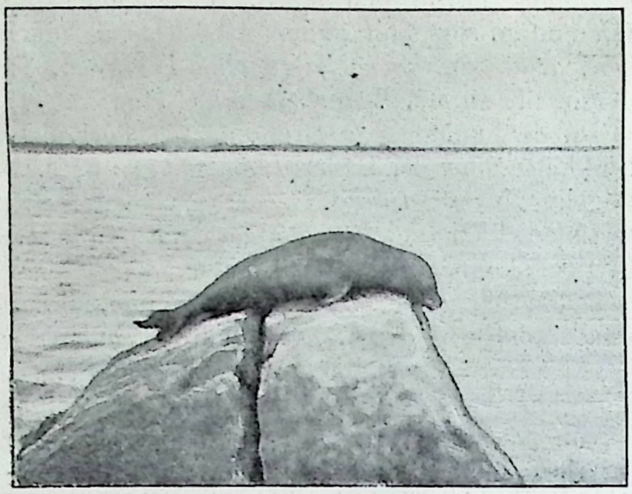
Dalila har, efter Tænderne at dømme, sikkert traadt sine Børnesko, hvis man da ellers tør bruge dette Udtryk om en firehændig Person. Hun har et livligt Temperament og er hele Dagen paa Færde, er yderst godmodig og lader sig ruske og plage af en Makak-Abe, som udgør hendes Selskab. Hun er af et kælent og et, maaske ubevidst, erotisk Temperament; foretrækker absolut Herrer og er mindre indladende overfor Damer. Viser sin huslige Sans ved hver Eftermiddag henad Kl. 5—6 at slæbe alt Høet i Buret sammen for at rede Seng. Lægger sig i denne, indhyllet i sit Uldtæppe, staar op mindst fire Gange for at se, om alt er i Orden, for at formane Makaken til Ro, og for omsider at sove de Retfærdiges Søvn indtil den lyse Morgen. Dalila er det faste Publikums Yndling og har kun én Medbejler, hendes Nabo, Chimpansen „Zampa", som er en endnu mere afgjort Herreven og Damefjende.

Julius Schiøtt.

Den ny Orangutan i Zoologisk Have.

Min første Sælhund.

Sælhunden sover til Middag.

NAAR Eftersommerens friske Dage komme med Sol paa en skyfri Himmel og med svage, sorte Brisers henaandede Pust, da er det Vejr at jage Bekkasiner i. Paa de sure Enge langs Aa- og Strandbredder holde disse lækre Langnæb til, og har man en god Hund og en Del Øvelse i Faget, kan man i Reglen haabe paa en god og fornøjelig Dag. I den lune Middagshede trykke de bedst, ere dovne og dvaske, og man har da tit den Glæde at se sin Hund faa Stand.

Dog, det var slet ikke om Bekkasiner, jeg skulde skrive; det er blot en Slags Indledning, men én, der ikke kan springes over.

Altsaa min Ven, undertegnede og en morsom, lille Legetøjsudgave af en Hønsehund, vare paa Strandengene efter Bekkasiner. Det gik kun daarlig. Naturligvis var det Hunden, der havde Skylden; ti vi havde forlængst bestaaet Begyndelsesprøverne i disse lynsnare Kasteskud, der udelukkende finde Anvendelse, hvor der er Tale om at faa Bekkasinerne i Løkkerne paa Tasken. Vi besluttede os da til at indstille Skydningen og slentrede ned til Stranden, hvor vi i Skygge af nogle ganske enorme Strandasters og andre frodige Vandplanter, og med Udsigt over det blaa Vand, der laa stille og blankt med Sejler ved Sejler, spiste vor medbragte Frokost og fordrev Tiden med at diskutere Grundene til Bekkasinernes Aftagen i stærkere Grad Aar for Aar.

En Mand i store, langskaftede Træskostøvler og en forsvarlig Musketdonner i Haanden, kom slentrende langs Stranden, og efter at have hilst paa os, som om vi vare gode Bekendte, slog han sig ugenert ned ved vor grønne Side og tog med synlig Glæde en forsvarlig Slurk af vor Cognacflaske.

»Der er mange Hunde i Dag,« sagde han og pegede ud over Søen.

»Hunde?« gentoge vi spørgende.

»Ja, se der! Paa hver Sten ligger jo en Sælhund og soler sig. Men de er ikke til at komme til, det Rak.«

Nu fik vi Kikkerterne frem og maatte sande hans Ord. Efter at vi havde faaet Kig paa Sælhundene, var det os aldeles ubegribeligt, hvorledes vi havde kunnet ligge en hel Time og stirre ud paa alle disse Sten, der neppe vare os fjernede mere end 1000 Alen, uden at opdage de store, glinsende Kroppe, der laa og strakte sig paa Overfladerne.

Derpaa gav Manden sig til at fortælle om Dyrene og Jagten paa dem, saaledes som den i stor Maalestok dreves af de lokale Jægere. Han gav os ordentlig Blod paa Tanden.

»Der var jo først Spækket, som man smeltede til Tran og fik 60—70 Øre for Potten af. Saa var der Kødet — ja, det smagte aldeles udmærket. Der var en Ryg paa saadan et Dyr saa god som den bedste Dyreryg, og Hjærtet og Leveren vare langt bedre end den fineste Fedekalvs. Skindet var en god Handelsvare, og brugte man det paa sit Gulv, kunde man gaa paa det i Snese af Aar uden at se, at det blev slidt.«

Vi kom til at erindre vore Tornistre fra Skoletiden; de vare saa stærke, at de, — skønt de brugtes som Slæde, naar vi om Vinteren rutchede ned ad Bakkerne — kunde holde Generationer igennem; de vare jo netop af Sælhundeskind.

Endelig var der Halen, som vor Fortæller ligefrem faldt i Beundring over. Ikke saa meget paa Grund af dens Form og Størrelse, ti den er i høj Grad uanselig; men den var lige saa god som tre blanke Kroner, og naar man afleverede den paa Musæet, fik man udbetalt af Fiskeriforeningen dette Beløb kontant. Jo, man kunde godt tjene en respektabel Dagløn ved at skyde Sælhunde. Men at komme til dem, deri bestod Vanskeligheden; de vare meget aarvaagne, og de gamle kunde ofte være alvorlig bidske.

At der vist var noget sandt i denne sidste Paastand, fik vi en Fornemmelse af ved at iagttage det Slagsmaal, som netop udspandt sig foran os. Der var tre Sælhunde, der sloges om Liggeretten til en Sten. De hvæsede, udstødte Brøl og Hyl og bugtede deres slimede, tenformede Kroppe med Sprøjt og Plask op og ned i Vandet. Endnu en forsvarlig Slurk af Flasken tog vor nye Bekendt, før han lettede paa Huen og ønskede os en god Jagt til Farvel.

Vi saa en Tid paa hinanden. Spæk, Skind, Steg og en Hale til tre

Hvormeget vejer den?

Hunden apporterer.

Kroner. Virkelig en ren Fortjeneste, der vejede langt op over en lille Bekkasin. Og saa Æren! Ikke tale om den Ting — vi vilde gøre et alvorligt Forsøg paa at faa Sælhundesteg i Dag.

Ret ud for os laa en stor Sten, spaltet i to Stykker. Paa den solede sig en lille Udgave af de attraaede Dyr. Den laa saa lang den var og lod sin buttede Krop bage i Middagsstraalernes Glød, slog engang imellem med Halen, drejede dovent Hovedet, og i Kikkerterne kunde vi se, hvorledes den fra Tid til anden missede tilfreds med de store, mørke Øjne, som om den højeste Lykke, Livet i denne Verden kunde byde En, var at være saadan en tyk, buttet, lille Sælhundehvalp.

Efter at vi havde lagt Patroner med gode, store Hagl, som vi for Tilfældet altid bar et Par Stykker af hos os, i Bøsserne, lagde vi ud fra Strandbredden og begyndte Skridt for Skridt i en bøjet Stilling at vade ud i Vandet. For Øjet syntes Afstanden til vort Maal at være temmelig ringe, men eftersom Vandet, for hver Fod vi kom længere ud, begyndte at slikke højere og højere op ad de langskaftede Støvler, forekom ogsaa Afstanden os større og større. Da Vandet, der snart er begyndt at holde en temmelig lav Varmegrad, gik oven ind ad Støvlerne og ordentlig tog fat at gennemisne Knæleddet, syntes jeg, det kunde være nok, og da jeg glemte, at Ræven engang havde ymtet om, at Rønnebærrene vare sure, søgte jeg paa bedste Maade at nedsætte Sælerne. Men min Ven havde mere Jægerblod i Aarerne end jeg og vedblev at avancere. Imidlertid soppede jeg i Land igen til stor Glæde for Hunden, der kun nødtvungen var fulgt med i det kolde Element, og som nu sprang rask afsted foran for saa snart som mulig at komme paa det tørre.

Snart var min Kammerat kommet et godt Stykke ud. Jeg saa' i Kikkerten, hvorledes Vandet steg op ad Benene paa ham. Men Hvalpen paa Stenen lod til at sove de retfærdiges Søvn, trygt og fast. Hvad der ellers er gaaet af den, ved jeg ikke; ti den tillod min Ledsager med Bøssen i Anslagsstilling at komme sig paa 50 Skridt, før det behagede den at løfte Hovedet og slaa med Bagkroppen, som Sælhunde pleje, naar de blive urolige og ville til at forsvinde i Bølgerne.

Saa faldt det første Skud.

At det gjorde Virkning, saa jeg straks; thi Hvalpen slog voldsomt med Bagkroppen uden at kunne komme ned af Stenen. Straks efter faldt det andet Skud, hvorefter Sælhunden laa ganske stille. Jeg svingede med Hatten og raabte Hurra af Henrykkelse. Til min store Forbavselse vendte saa pludselig dens Drabsmand om og kom mod Land. Da han var kommet nær nok til at høre mig, modtoges han med et kraftigt:

»Hvad Pokker vil Du i Land uden Sælhunden.«

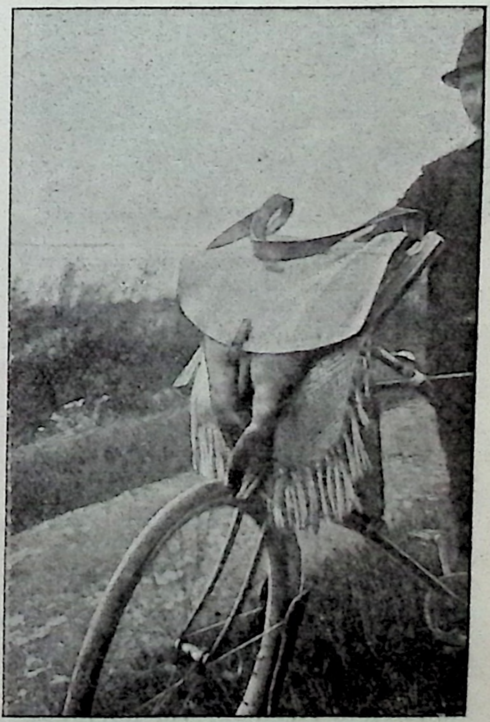
»Ja, det kan Du sagtens sige, men det bliver ikke saa let, som Du tror, at faa den fat — Vandet gaar mig til Brystet derude.«

Den Formodning var meget ubehagelig. Pram eller Baad var ikke ved Haanden. Altsaa vilde vi have vort Bytte, maatte vi selv hente det. Jeg fik da det gode Indfald at foreslaa min Ven, at da han nu engang var vaad, kunde han lige saa godt blive det til Gavns. Han var da saa elskværdig at smide Trøje og Vest og drage afsted igen efter sin Sælhund. Det gik rask nok for ham ud til Stenen, men efterhaanden som han nærmede sig det lille Uhyre, blev han forsigtigere. Paa ti Skridt gav han det et Fangstskud i Hovedet, hvorefter han flaadede det ind paa grundet Vand. Idet jeg omfavnede ham for at lykønske, sagde han meget stolt: »Det var min første Sælhund!«

Den laa og flød i Vandskorpen, og som jeg stod og fik forklaret de nærmere Omstændigheder ved Skuddene, tog min lille Hønsehund sig den Frihed at apportere. Det var et yderst komisk Syn at se den saaledes anstrenge sig af yderste Evne for at slæbe denne sin noget fjerne Navnefætter i Land.

Dyret skulde med hjem, der var ikke Tale om andet, selv om vi skulde have lejet Vogn til det. Vi ansloge den til at veje 90 Pund, saa bære den ret langt var ikke mulig. Det hjalp, at vi »brækkede den op«, som den Operation, at tage Indvoldene ud, benævnes i en Jægers Mund; endvidere skar vi Hovedet af, hvorefter vi vare saa heldige at faa den anbragt i en stor Jagttaske, der paa et Stativ spændtes foran paa Cyklen. Baglufferne hang udenfor og var Genstand for alle mulige Fortolkninger iblandt de Folk, vi mødte paa Vejen.

Imidlertid kom Hvalpen hjem, blev flaaet, Spækket skrællet af — der er Tran til de lange Støvler i flere

Sælhunden paa Cycle.

Aar — Ryggen skaaret ud, og saa slog Husjomfruen op i Madam Mangors Kogebog, og da den intet sagde, i Fru Nimbs, og da den ikke heller omtalte Tilberedningen af dette Slags Vildt, bestemte undertegnede, at den skulde steges som Dyreryg og dryppes med Fløde. For de 3 Kroner, der indkom for Halen, og lidt Kredit købtes en fin Bourgogne, og saa udsendtes en Middags-Indbydelse til et Par ekstra Feinschmeckere af Husets Bekendtskab. De mødte og fik serveret en Dyreryg, der smagte dem fortræffelig. Ved Kaffen kappedes de to Herrer om at sige Fruen Komplimenter angaaende den ekscellente Middag, navnlig roste de i høje Toner den fortrinlige Steg.

»Ja, tænk at Sælhund kan smage saa godt!« svarede Fruen i Tanker.

»Hvad for noget?« Feinschmeckerne fór i Vejret.

Derefter fik de Historien. Den ene fik imidlertid ikke den hele; han forsvandt hel pludselig ud af Døren, og snart efter raabtes der paa Hoffmannsdraaber.

Men Sælhunderyg smager nu alligevel fortræffelig. Husk, den skal dryppes med Fløde!

Mangor Junior.

De Stummes Sprog.

Videnskaben har aldrig større Krav paa Menneskehedens Taknemmelighed end i de Tilfælde, hvor den foresætter sig at raade Bod paa Naturens Forsømmelser, og anstrænger sig for at bedre Vilkaarene for de Væsner, der synes fordømte til en ulykkelig Skæbne. Menneskehedens Velgørere er ikke veget tilbage for den Kæmpeopgave, hvis vidunderlige Resultat er blevet, at de, hvem Døvhedens og Stumhedens dobbelte Ulykke tynger, kan gøre sig fuldt og klart forstaaelige overfor Omverdenen.

Abbed de l'Épée, den første Døvstummelærer, Opfinderen af Fingersproget.

DER gives nogle Folk, som tvivler om, at Kulturfremskridt forhøjer Slægtens Sum af Lykke; nogle paastaar endog at Smærtensskriget bliver højere, jo længere vi naar i Kundskab og Indsigt.

Dette Spørgsmaal løses vel aldrig. Men ser vi paa de enkelte Livsforhold, da tør det i hvert Fald hævdes, at megen Lidelse, som før var uundgaaelig, i vore Dage lindres og forjages ved Videnskabens Hjælp.

De Døvstummes Skæbne afgiver det smukkeste Bevis herpaa.

Indtil Midten af forrige Aarhundrede betragtedes Døvstumhed som en Straf fra Himlen, som det var en Forbrydelse at søge at lindre. Ingen søgte at sætte den Døvstumme i Forbindelse med Omverdenen. Sjælen, der i Reglen var lige saa begavet med Tanke og Følelse som de talende Væsners, var udelukket fra alt aandeligt Samkvem med andre. At Øjnene kunde se og opfatte, at der rørte sig et rigt, ukendt Liv rundt om, forhøjede kun Lidelsens Sum.

Alfred *de* Musset fortæller i sin lille Novelle „*Camille*“ om denne Tid:

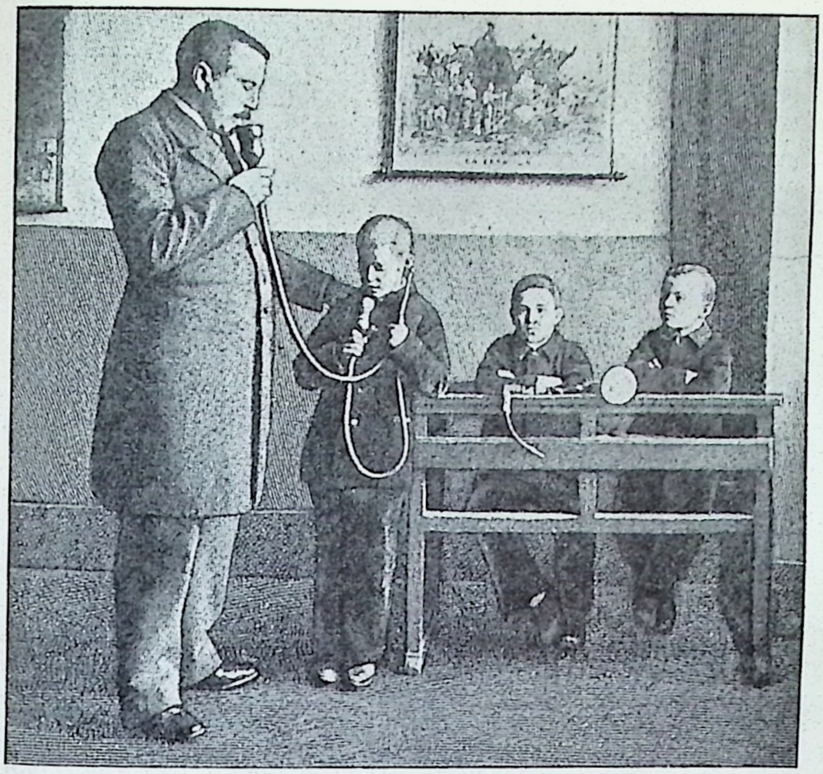
„Overalt, endog i Paris, midt i den mest fremskredne Civilisation, blev de Døvstumme betragtede som et Slags Væsner for sig, der var mærkede af Himlens Vrede. *Da de ikke kunde tale, frakendte man dem Tanken.* Klostret for dem, der fødtes rige, Forladthed for de fattige, det var deres Skæbne. De indgød mere Skræk end Medlidenhed.“

Først i vore Dage har man opgravet et gammelt spansk Skrift fra 1620, hvori en Munk, Juan Pablo *Bonet,* i Virkeligheden har draget Grundlinjerne for den Undervisning, ved hvis Hjælp man i vore Dage har naaet at stille de Døvstumme paa lige Trin med talende Mennesker. At denne Bog ikke blev paaagtet, men endog næsten udryddedes (den koster nu Tusinder af Kroner) viser bedst Vankundigheden i den Tid.

Det var den franske Abbé Ch. Michel *de l'Epée,* som i Midten af forrige Aarhundrede gjorde det første, praktiske Skridt til at lære Døvstumme at tale. Han opfandt Fingersproget. Ved at iagttage de selvopfundne Tegn, hvormed de Døvstumme søgte at gøre sig forstaaelig, fandt han paa at danne et Alfabet af saadanne Tegn, og herved lykkedes det ham hurtigt at lære en Mængde Døvstumme *Sproget,* hvormed de baade kunde udtrykke sig og forstaa andre.

Megen Velsignelse har denne Opfindelse skabt. I Tusinder af Sjæle har den bragt Lys, hvor der før var Mørke. Derfor bør l'Epées Navn nævnes blandt Kulturbærernes bedste.

Og dog skulde man naa endnu videre. Der skulde komme en Tid, da kun de svagest begavede skulde nøjes med det primitive Tegnsprog,

Et Barn, som ikke er fuldstændig døvt, undervises ved Hjælp af Høretragter. Eleven hører gennem Gummislangen baade Lærerens og sin egen Stemme.

medens Talen, Ordet i bogstaveligste Forstand skulde blive næsten alle døvstummes Eje.

Det var Franskmanden *Jourdin*, som i 1880 forbavsede Verden med sin berømte *Talemetode*, hvis Resultater for alle dem, der ikke kender dens simple, ligefremme Metode, maa staa som Vidundere. Den indføres hurtigt i de fleste civiliserede Lande, og Danmark har Æren af at have været det første efter Frankrig.

Den tyveaarige Helen Keller, som kan fire Sprog, skjønt hun baade er døvstum og blind.

Det er en bekendt Sag, at den Døvstumme i saagodt som alle Tilfælde ikke er mere stum end enhver anden. Det er Døvheden, som forhindrer Patienten i at opfatte og efterligne Talen. Naar et døvstumt Barn kommer ind paa et af vore Taleinstituter — Fredericia eller Nyborg — undersøges det først, om ikke Trommehinden og Hørenerven har dog nogen Følsomhed. I saa Fald vil man ved Hjælp af Taletragte og Gummislanger kunne genoprette den normale Forbindelse mellem Lærer og Elev — denne vil endog kunne høre sin egen Stemme — og Undervisningen vil være let.

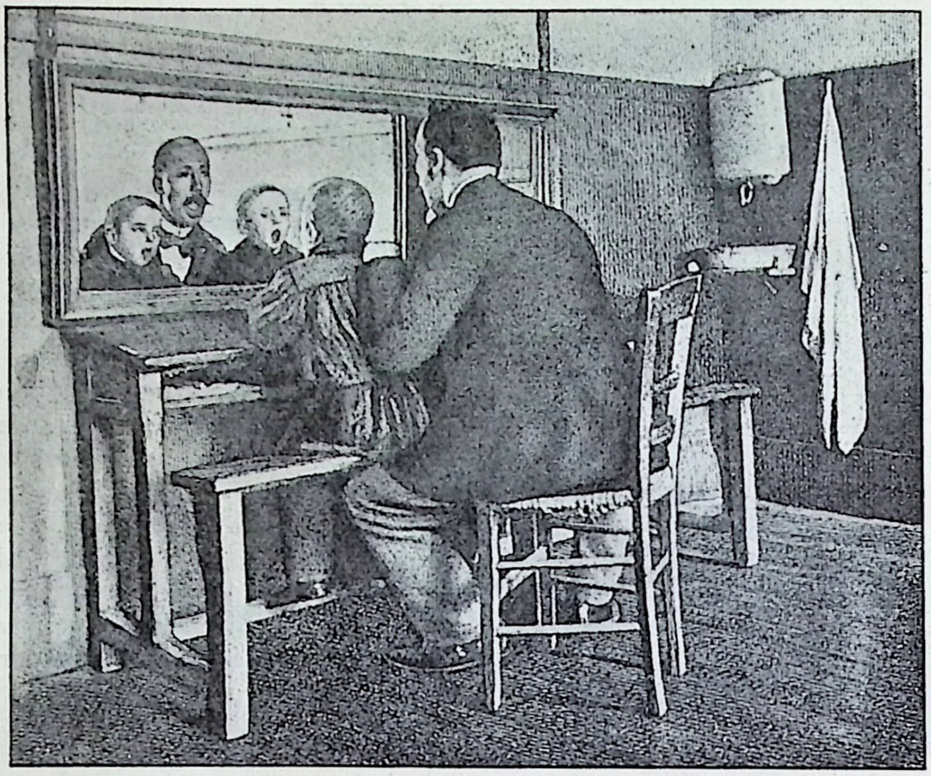
Men er Høreævnen ganske borte, er Sagen ulige vanskeligere. Da maa *Øjet* udføre Ørets Funktion. Eleven kan ikke høre Ordet, men han kan se det, saaledes som Tungen og Læberne gengiver det, og efterligne disse Bevægelser. Visse andre Hjælpemidler opdages let. Bogstavet F og P virker som et Pust paa et Lys, og Læreren kan ved Hjælp af en lille Benske bringe Mundorganerne paa deres rette Plads. Ofte bruger han ogsaa et Spejl, foran hvilket han og Eleverne foretager Mundbevægelserne.

Naar Læreren nu foreviser en Genstand — en Sko, en Pen o. s. v. — udtaler han Ordet og lader Eleven gentage det. Dette foretages saa ofte og med saa forskellige Ting, at Eleverne ganske som Barnet lærer Betegnelsen først for de simpleste Ord, senere for de mere sammensatte Begreber.

Men det er ikke nok. End ikke *Selvlyden* behøver de Døvstumme at savne. Ved at lade

Døvstummeundervisning: Eleven følger Lydens Svingninger i Halsens Muskler.

Døvstummeundervisning: Ordene indøves foran Spejlet, idet Læreren lader Eleven efterligne sine egne Mundbevægelser.

Eleven med Haanden føle de Svingninger, Lyden frembringer i Lærerens egen Hovedskal — *I* svinger f. Ex. i Panden, som enhver kan erfare og derefter søge at fremkalde de samme Svingninger hos sig selv, vil Barnet endog hurtigt kunne anvende sine Stemmeorganer, saa at ethvert Menneske kan forstaa dets Tale, skønt det selv intet kan høre deraf. Det klinger ikke smukt eller musikalsk, men Vokalerne er fuldstændig korrekte.

Paa denne Maade kan Døvstumme i Løbet af 3—4 Aar lære at tale med samme Lethed som enhver anden. At *Læsningen* gaar lige saa glat, er en Selvfølge.

Et Vidunder af Døvstummeundervisning har en amerikansk Lærerinde præsteret med en ung, ualmindelig begavet Pige, *Helen Keller,* som nu er 20 Aar. Hun var ikke alene døvstum, men tillige blind, saa at ethvert Forsøg ad sædvanlig Vej at lære hende Talemetoden, maatte anses for umuligt. Men det lod sig alligevel gøre.

Lærerinden lod hende blot ved at *føle* Mundens Bevægelser gøre Ordene efter, og saa godt lykkedes dette, at Helen Keller, hvis Undervisning begyndte i 1890, fire Aar efter kunde sit Modersmaal til Fuldkommenhed og bad om at maatte lære Fransk. Nu taler hun dette Sprog og læser desuden ved Hjælp af Punktskrift Latin og Græsk. Om hendes Haandskrift giver vort Billede en Forestilling.

Hendes bedste Glæde er at gaa paa Skulptursamling og glæde sig over Statuerne — *se* dem, som hun selv siger. Hun følger Marmorets Linjer med Fingrene og opfatter dem saa nøje, at hun foran en Gruppe af en Moder med sit Barn sagde:

„Nej, hvor det er gribende! Se dog, hvor lyksalig hun er!“

For 200 Aar siden vilde denne unge Kvinde have været Idiot eller rettere — intet andet end et Dyr uden Sanser.

Vi har her i Danmark, i Fredericia og Nyborg, Instituter, der underviser efter Talemetoden, hvilket ligeledes er Tilfældet i den *Kellerske* Anstalt i København. De Elever, der ikke kan tilegne sig denne Metode, undervises paa Døvstummeinstitutet i Fingersproget.

J. D.

Christian IX til Vogns.

Hs. Maj. Kongen kørte selv sin Vogn — saaledes har vi denne Sommer Gang paa Gang kunnet læse i Bladenes Referater. Den Sikkerhed, hvormed Kongen endnu i sin høje Alder styrer sine Heste, er forbløffende, og Situationen har ganske naturlig fristet en af vore Amatørfotografer

Badeliv ved Trouvilles Strand.

Trouville.

Der findes ej Verden udenfor Trouville! Det vil sige fra 15de Juli til 20de September. Det eneste skulde da være Scheweningen! Thi Ostende er dog ikke det! Og hvad er vel Lykke- og Industririddernes Aix-les-bains? Og Tak skal man ha' for saadan en Beværtning som Abbazzia.

„Tout le monde“ er i Trouville. Hvor skulde en Englænder kunne nære sig i det forpestede London, hvor Røg og Sol er ved at kvæle ham. Og hvor skulde den tykke hollandske Mynherr med de glødende Kinder kunne opholde sig i Amsterdam, hvor Gasdampe og Dyndbobler ligger og brister og stinker paa Overfladen af Grachternes svovlgule og topasgrønne Vand. Eller blot at tænke sig at Pariseren skulde kunne være i Paris, naar de frygtelige Herrer Schulze und Müller aus Berlin sidder paa Bænkene under Boulevardens Træer og støtter de parisiske Næringsdrivende ved at spise den medbragte Leberwurst og Ærtepølse. Uha! A la mer! A la plage!

Hvem er det man træffer heroppe? Hvem er „hele Verden“? Se blot ved 2 Tiden paa Stranden efter Dejeuner! Læg Mærke til Ansigterne, og man vil kjende hver anden fra Verdens Vittighedsblade og Aviser. Se dèr, den høje, slanke Dame derhenne ved Straastolen. Blaa, blond og ladylike, det er Mlle Liane de Pougy, Arm i Arm med hende der, sort, ponnyfriseret og hvepsetaillet, Mlle Polaire, Ypperstepræstinder i Variététemplerne i Paris, i Folies Bergère og i Olympia, skandaliseret fem Hundrede Gange begge to, nogle Selvmord, nogle Juvelhistorier, nogle Processer mod Dameskrædderinder paa Samvittigheden, — det er Berømmelsen! De beboer 12 Værelser i Hotel de Paris.

En gammel Mand, rank, hvid Hanekam, graa Cylinder, et Par brillante, sorte, franske Øjne og en gulhaaret Dame under Armen! Men det er jo den røde Marquis, det er jo Henri de Rochefort. Det er Paris Mennesketiger. Mellem Dejeuner og Diner promenerer han paa Stranden og udgrunder sine geniale Injurier. Hvem gjælder det i Morgen? Den arme Loubet? Den tykke Baron Reinach? Madame Séverine? Eller maaske Herr Waldeck-Rousseau? En skal have Kløene. Thi man betaler denne maskuline Fiskerkælling 800 Francs om Dagen, og man vil værsgo' have drabelige Skældsord, haarrejsende Injurier, at de Herrer Droskekuske, Konditordrenge og Portnere kan have noget at grine af i Morgen i Paris. Efter Diner telefonerer Markiens Sekretær Artiklen til Paris. Næste Morgen er den i

L'Intransigeant. Saa holder Droskekusken sig paa Maven af Latter, og Konditordrengen knytter Hænderne i politisk Harme, og Portneren Hr. Pipelet siger over Gaden til sin Genbo Kulhandleren: „Han er spyds i Dag, den Gamle"!

Hvorpaa Kulhandler-Skomageren knalder i Læderet og svarer: „Ja, de er sgu' ligegodt bange for ham, de fine Folk"!

Dèr er det amerikanske Ægtepar fra Yachten, og dèr er Sydamerikaneren „Rasta'en", der promenerer sine utallige Ringe. Eller vil de blot se ham dér, Englænderen i Knæbuxer og med Sixpence-Kasketten paa Hovedet, Shagpiben i Munden og den knoklede Mylady ved Siden. Det var ham, der forleden Dag i Paris gik ind i „Notre Dame", just som 24 ærværdige Præster laa og læste en Messe over en meget rig, men desværre afdød Urtekræmmer, og gav sig til at tage „Lynskud" af hele Scenen ganske ugenert. Du gode Gud, hvor den tykke Kirkesveitzer kunde bruge Benene, og hvor han skældte Monsieuren ud.

Men der er foruden Overfladeverdenen, foruden Kokotter og Rastaer, politiske Skraalhalse, ærværdige Deputerede, Petroleumskonger og Sukkerprinser ogsaa den virkelige Verden fra Paris, Brüssel, London og Hamborg. Man er jo nødt til at være i „Bad" i disse 8—10 Uger. Man kan ikke lade sig se i Paris i den Tid. Hvadbehager, er Duvals ikke i Bad? Hm! Naa saadan. Ja, der siges jo al Slags! Har De hørt, at Familien Durand er i Paris? Saa! Er Durand da fallit? Tja, — der er jo ogsaa nogen, der siger, at de har lidt store Tab. Og, hm! Datteren kan nok ikke saa godt vise sig, forstaar De, for de mange Mennesker deroppe. Der er jo mere ensomt paa Boulevard Haussmann for Tiden . . . .

Altsaa er man ved Badestedet, om man har Raad til det. Der er dem, der flygter fra Byen, fordi de har Lyst. Der er andre, der flygter af Trang, for Omtalens, for den honnette Ambitions Skyld.

Forøvrig er Trouville et Badested. Det kan bevises, at man i Trouville bader meget mere end andre Steder.

Der er den dejligste Strand her langs den normanniske Kyst. Hvilket Bølgeslag! Hvilket Sand paa Forstranden! Der er rejst Pæle langt ud i Havet, mellem Pælene er der Tove, og er der endda nogen, der er ængstelig, kan de tage ud med Badevogne. Men hvad skulde man forresten være ængstelig for, Herrer, Damer og Børn bader jo sammen, og selv om man har Lyst til et Hvin, et lille Skrig, en Fægten med Armene i Luften, kan man tillade sig det. Der er altid en mandig Redningsmand i Nærheden, naar Damen da blot er nogenlunde, og er man mindre end nogenlunde, — ja, ved man hvad, saa maa man have saa megen Levemaade, at man bliver inde ved Snoren og ikke udsætter sig for det frygteligste af alle Nederlag: at blive ubemærket.

Har man badet, og har man dejeuneret, kan man kjøre paa Cycle eller kjøre med sin Automobil. Eller man kan gaa rundt i de normanniske Fisker- og Bønderhytter og kjøbe gamle Vaaben og gammel Hovedpynt, — som laves i en stor Fabrik i Belleville i Paris, — eller man kan sætte sig hen to Mennesker eller tre og tømme en Potflaske med dejlig, gul og surbrusende normannisk *Cider*, som man intet Steds i Verden faar som her, eller man kan gaa ned og sejle med Fiskeren, der skal ud, og glide langt, langt ud paa Havet. Og djærve Fiskere er der i Trouville. Den Yngste har allerede været 7 Gange omkring Kap Horn, og flere af de Ældre har været mindst to Gange ædt af en Haj, ikke at tale om de Kaptejner de har slaaet ihjel paa deres Langfarter. De spytter Langspyt og taler Ulkesprog, og hvem vil vel nænne at sige til dem, at de jo aldrig har været længere end til Dieppe eller St. Malo.

En halv Mils Vej fra Trouville bor, paa Vejen mod Dieppe, en Eremit i en Bakkeskrænt. Følsomme Ladies og engelske Miss'er med udslaget Haar valfarter til ham for at se hans Huler, dække hans Bord, tale med ham og amatørfotografere ham. Bagefter faar han en 5 Francs. Den gamle Mand med det vældige, isgraa Skæg er særdeles venlig og from. Der ligger et Dødningehoved paa hans Stenbord, og man kan skrive sit Navn i en Bog, han har, Men det kan ikke nytte at komme senere end 15. September, thi saa sløjer Sæsonen af i Trouville, og saa flytter den gamle Eremit ud til sit Hus i Dieppe, og han kommer ikke igen før næste 15. Juli. Til den Tid ligger han i Dvale og tærer paa sit Fedt, lige som hele det øvrige Trouville.

Man kan ogsaa spille i Trouville. En ganske, ganske lille bitte Smule i det stedlige Kasino. Men det er blot til Lyst. Ellers er der Zigøjnerorkester og Variété og Gæstespil af Paris' berømteste Kvinder. Den, der vil spille for at vinde, alene for at vinde, han maa vende sig mod Ostende eller mod Monte Carlo. Trouville er en skikkelig By; den vil ingen Selvmord have. Den vil bare tjene Penge paa en nogenlunde hæderlig Maade. Den har dejligt grønt og salt Vand, den har Bølgeslag og Sand, gode Hoteller, glade Mennesker, ikke alt for vanvittige Priser. Og saa har den normannisk Cider, der funkler og blinker som Champagne, og som det nok er værd at sætte Tænder i, naar man sidder en Aften paa Stranden under Teltet, lytter til Zigøjnernes Musik og ser ud over Søen og op mod den stjernefunklende Septembernat.

Trouville, August. V. F.

Kendte Navne

fra By og Land:

Aarhus Teater.

Blandt de Mænd, der har sat et stort Arbejde ind paa Aarhusteatrets Tilblivelse, kan i forreste Række nævnes Etatsraad, Apotheker *Meyer*, hvis største Glæde det alle Dage var at gøre Aarhus til en pyntelig By med Parker og Anlæg og vække sine Bysbørns Sans for de skønne Kunster. Som Brodersøn af Maleren Ernst Meyer ligger Kærlighed til Kunst ham i Blodet og tidlig uafhængig, som han var, fandt disse Interesser de bedste Udviklingsbetingelser. I Byraadet har Justitsraad Meyer virket for, at Byens Fremvækst ikke skulde gøre det af med, hvad der fandtes i den af Træer og Grønt til Pynt og Skygge. Det var ham, der indsamlede de første Penge til Aarhus Musæum, og da Teatret skulde bygges, var han selvskreven til en Førsteplads i dets Styrelse.

Etatsraad Meyer.

Dødsfald.

En af Frederiksbergs største Skatteydere, Grosserer *August T. Levinsen* er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af kun 48 Aar. Den Afdøde, der bl. a. var Repræsentant her i Byen for Hørsholm Klædefabrik, var i Grossererverdenen anset for at være en ualmindelig intelligent og energisk Handelsmand, om hvem det tillige var bekendt, at han udfoldede en betydelig privat Godgørenhed.

Grosserer A. T. Levinsen.

Hans store Vennekreds vil med Sorg have modtaget Budskabet om hans tidlige Bortgang.

Ved Fabrikant *L. N. Levins* Død har det københavnske Velgørenhedsvæsen mistet en af sine virksomste og mest sympatetiske Arbejdere. I en lang Aarrække var hans meste Tid optagen af en Række filantropiske Foretagender, hvor hans utrættelige Energi og sikre Organisationsevne satte sig betydelige Spor, og ikke mindst besad han det sjældne Talent at kunne vække andre til Interesse og Arbejde for den Sag, hvoraf han selv var opfyldt.

Hans Navn er især knyttet til «Foreningen for Provinsborns Ferieophold i København« og til »Forsvarsbrødrene«, hvis Næstformand han var. Som saadan arrangerede han den store Indvalidefest i Rosenborg Have i 1898, i hvilken Anledning Kongen dekorerede ham med Fortjenstmedaljen i Sølv.

L. N. Levin.

Levin døde af et Hjærteslag, kun 58 Aar gammel.

Jubilæum.

Forstander *L. Nic. Sørensen* ved Fanø Navigationsskole har for kort Tid siden under stor Deltagelse fejret sit 25 Aars Jubilæum som Lærer for unge Sømænd.

Han var først Seminarielærer i Lyngby, men kom i 1875 til Fanø som Navigationslærer og overtog endelig i 1894 Skolens Ledelse. I den forløbne Tid har han demitteret over 1200 Styrmandselever, der alle mindes ham som en dygtig Lærer og elskværdig Raadgiver. Hans Lærebog i Søret røber et for en Ikke-Jurist usædvanligt Kendskab til vor Lovgivning.

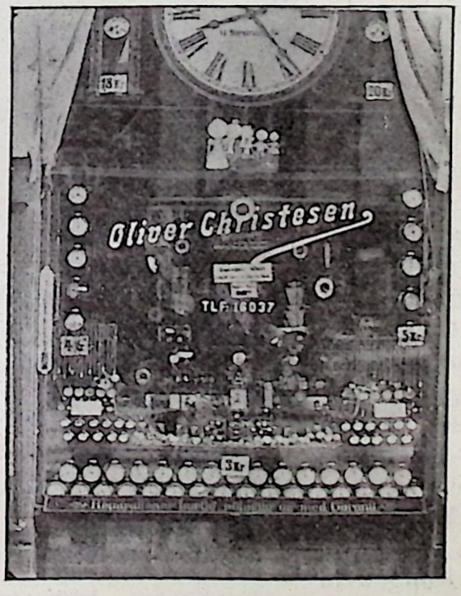

Forstander L. Nic. Sørensen.

Sørensen er endnu i fuld Virkekraft og vil forhaabenlig i mange Aar kunne arbejde til Gavn for den danske Sømandsstand.

„Hver 8. Dag"s Billeder ere udførte i *Dansk Reproduktions-Anstalt,* Kong Georgsvej 51.

Midlertidig Ansvarhavende:
GEORG KALKAR.

Interiør fra J. M. Thuesens Cigar- og Tobakfabrik i Nyborg.

Dansk Industri.

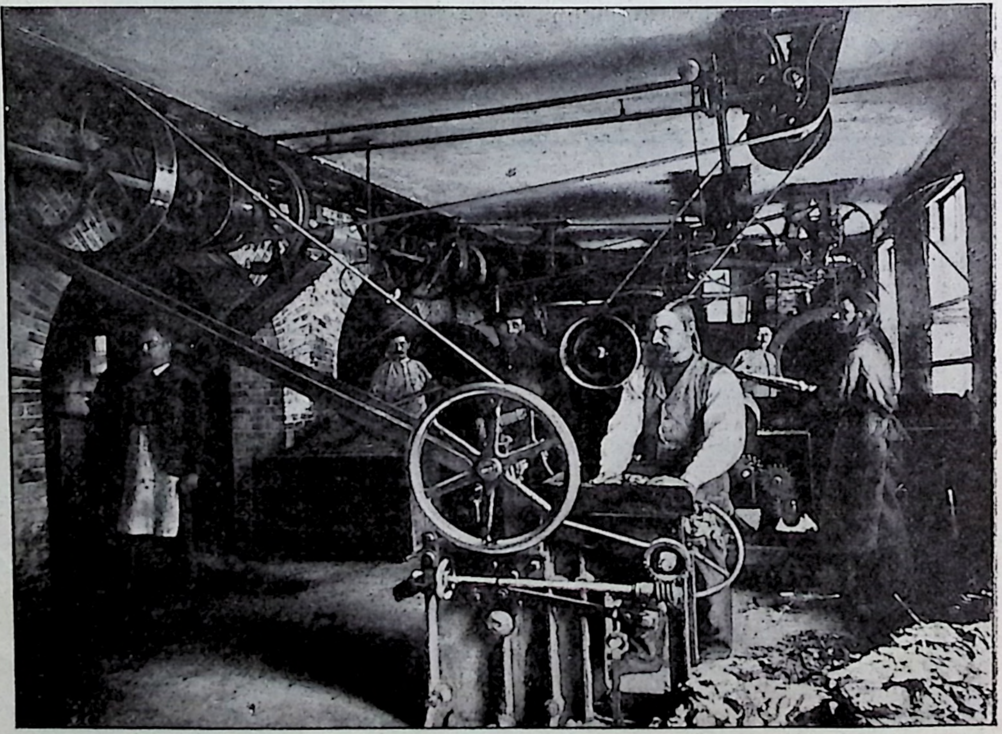
NAAR Tobakken har sat vore Nerver i livlig Svingning og beaandet vor Fantasi, kan vi gennem dens Røgsky følge et helt Stykke af vor egen Udvikling. Vi mindes den første forbudne Cigaret udenfor Skoleporten og genoplever Konfirmationstidens ukritiske Glæde over blot at kunne anbringe i Munden en Cigarpind af uendelig Længde. Modnere blev vi og lærte at skelne mellem den store og stærke *Regalia*, den korte og tykke *Trabukos*, den spinkle *Londres* og den lange *Manila*, og vi kom til Skelsaar og Alder, da Havaneseren indenfor sit rigt forgyldte Mavebælte ikke længere skjulte nogen Hemmelighed for os.

Uden at frygte for at komme tilkort kan vi nu efter en bedre Middag tage Del i den altid ivrige Diskussion om *Henry Clay* er at foretrække for *Bock* og *Upmann* eller om egentlig nogen af dem forstaar at fremstille en Cigar, som vi kunde ønske den, naar vi skal spendere et Par Kroner paa Stykket.

Fuldt saa fortrolige som vi er med Fabrikanterne paa de fjerne Pladser er vi maaske knap, naar Talen er om en Produktion, der ligger os adskillige Grader nærmere. Og dog trives Tobaksindustrien her hjemme i rig Udvikling og vi kan fremvise en hel Række Fabriker, hvis blomstrende Tilværelse gennem flere Generationer tydelig fortæller, at Konkurrencen med Udlandet fuldt ud lod sig overvinde.

Vi skal her blandt disse nævne en enkelt, som i 64 Aar har været i en enkelt Families Besiddelse: *J. M. Thuesens Cigar- og Tobakfabrik i Nyborg.* Dens Cigarer, Røg- og Skraatobak er kendt og indført over det hele Danmark, ligesom de ogsaa eksporteres til vore Nabolande.

Denne Fabrik begyndte ganske smaat og er nu Nyborgs største industrielle Virksomhed. I de senere Aar har den særlig kastet sig over Fabrikationen af finere Cigarer og Røgtobakker, og den har en Række Specialiteter („Sultan“, „Osmana“, „Regie Monopol“, „Pastor Tobak“, „Cigaretaffald“) hvis Popularitet paa det hjemlige Marked er ganske ubegrænset.

Interiør fra J. M. Thuesens Cigar- og Tobakfabrik i Nyborg.

HVER 8 DAG

Nr. 53. Aargang 1899—1900. ⊕ Søndagen den 30. September. ⊕ 10 Øre om Ugen. 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Munken fra Sct. Marco.

Munken Savonarola, som brændtes paa Florents Torv.

MAGTEN over Sjælene, Magten over Verden, Sødmen ved at herske og Evnen til i fuldeste Maal at kunne tilfredstille enhver Trang, enhver Attraa havde for længst ført Sct. Peters Arvetagere her paa Jorden fra Fald til Fald. Løsnet var vel bestandig Verdens Forsagelse og Kødets Spægelse, men nogen Realitet laa ikke bag Ordene, som et tomt Begreb uden Indhold lød det fra Mund til Mund, og medens Kravet om Bod og Askese fra Rom slyngedes ud over Verden, beklædtes Sct. Peders Stol af en Rækkeryggesløse, udsvævende, langtfra bodfærdige Paver. Med Himmelnøglerne i Værge, forlenede med Magten til efter eget Skøn at løse og binde, nøjedes disse jordbundne Paver ikke med Forvaltningen af Himmelens Anliggender, nej Jorden og dens Sager laa dem fuldt saa meget paa Sinde, og medens Konger og Kejsere i Sæk og Aske gjorde Knæfald for den hellige Stol, styredes i Virkeligheden fra Rom de fleste evropæiske Lande. Paverne truede de Hovmodige og Opsætsige, kuede de Forsagte og nød selv i fulde Drag mere eller mindre aabenlyst alle Verdens Glæder. Eksemplet fra oven virkede smittende, Verdslighed og Forfald bredte sig indenfor Romerkirken, og fandtes der vel endnu alvorlige Mennesker, der harmedes over al denne Halvhed og Usselhed indenfor Rækkerne, hvor var saa vel den Mand, der havde Mod og Myndighed til at tage Bladet fra Munden, stille sig udenfor Masserne og sige Kirkens Overhoved Sandheden lige i Øjnene?

I Klosteret Sct. Marco i Florents, i Blomsternes og Kunstens By, i den stille beskedne Celle bankede bag Munkekutten et Hjerte, for hvem Sandhed i Ord som i Gerning var bleven en Livs-

sag. En dyb tungsindig Alvor havde allerede fra den tidligste Barndom vist sig som et udpræget Karaktertræk hos denne Munk, hvis Navn *Hieromus Savonarola* er berømt hele Verden over. Født i Ferrara 21. September 1452 ønskede hans Forældre, der tilhørte en gammel adelig Slægt, at han ligesom Bedstefaderen skulde blive en berømt og dygtig Læge. Fordærvelsen rundt om i Italien saavel i Kirke som Stat rystede imidlertid allerede tidligt det alvorlige Barn i den Grad, at det blev hans ufravigelige Ønske at vende Verden Ryggen, søge Fred bag Klosterets skærmende Mure og her hengive sig til fromme Betragtninger og Granskning af den hellige Skrift. Et Liv i Fred faldt dog ikke i Savonarolas Lod. Læsningen af Skriften viste ham i et grelt Lys, hvor meget Kristenheden var af Vejen baade i Lære og Liv fra den oprindelige Renhed og Enfold; inden i ham gærede og bruste det, medens Kravene paa en Reformation, en gennemgribende Fornyelse mere og mere paatrængende fyldte alle hans Tanker. Fra Bologna, hvor han tre og tyve Aar gammel var gaaet i Kloster og i fem Aar stille og beskedent havde syslet med Husgerning, kaldtes han 1478 til Florents for i Klosteret Sct. Marco at overtage en Lærerpost og til Tider forrette Prædiketjeneste. Signalet til Kamp var hermed givet.

Savonarolas Celle.

Med glødende Veltalenhed, vidt forskellig fra Datidens andre Talere, forkyndte han den rene oprindelige Lære, revsede med ubarmhjertige Ord Tidens Skrøbeligheder og forudsagde Guds Straffedom over de Forhærdede. Hans Prædikener vakte stor Bevægelse, talrige Skarer flokkedes om ham, nogle sagde: „Han er en from og oprigtig Mand“, og sluttede sig til ham, andre vendte sig fra ham, trak paa Skuldrene og sagde: „Han volder kun Ufred“. Og Ufred voldte han. I Florents, hvor den Gang de mægtige Mediceer stod for Statsstyrelsen, hvor Kunst og Videnskab sad i Højsædet, hvor Livet ved Hoffet som i Staden var pragtfuldt og ødselt, kom Munkens Bodsprædikener ingenlunde tilpas. Meget i hans Tale følte man sig grebet af, Sandhed var det, men hvem holdt vel af at indrømme det eller opgive den vante Levevis? Ikke mange og mindst det pragtelskende Hof. Ved Bestikkelser søgte man at lukke Munden paa det ubehagelige Sandhedsvidne, men Lorenzo Medicis Guld formaaede ligesaa lidt som Truslerne fra Rom at standse den uforfærdede Munk. Pavehoffet, som Savonarola angreb fuldt saa kraftigt som Gejstligheden i sine aandfulde Prædikener, følte sig i høj Grad ilde berørt ved Efterretningerne fra Florents. Banstraalen slyngedes forgæves mod den Frafaldne; Savonarola ændsede den ikke, vedblev at prædike og samlede stedse flere og flere Tilhængere.

Beslægtede Røster begyndte at lade sig høre, og hvad værre var, Livet og Sæderne antog lidt efter lidt en anden Skikkelse i de Kredse, der lyttede til Savanarolas Prædiken. Dette var Sct. Peders Stol for meget af det Gode. Reformation var en Tanke, der laa Paverne saa fjernt som vel muligt, og Savonarolas Krav stillede just deres Levevis i det aller grelleste Lys. Innocens den Ottende, der ved Kirkens Ban havde søgt at lægge en Dæmper paa den veltalende Munk, havde just endt sit Liv; et Liv saa smudsigt og skamløst, at det trodser enhver Beskrivelse. Paa sit yderste lod han tre unge Drenge myrde for ved Indsprøjtning af deres Blod at faa fornyet Livskraft. Aleksander den Sjette blev hans Efterfølger, og saa dybt var denne Mand sunken, at endog Mænd af tvivlsomt Rygte fældede Taarer, da hans Valg bekendtgjordes. Han hørte til den bekendte spanske Slags Borgia, og en sørgelig Berømmelse er gennem hans Børn Cæsare og Lukretzia blevet Navnet til Del. Hans

Liv taalte mindre end nogen andens Dagens Lys, og intet Under, at han derfor med alle Vaaben søgte at bekæmpe Savonarola. Hvad Banstraalen ikke havde naaet, vilde han opnaa ad andre Veje. Glimrende Tilbud gjordes den forhadte Munk, ja selv Kardinalhatten stilledes ham i Udsigt, men han svarede: „Jeg begærer ikke nogen anden rød Hat, end den der farves af mit Blod“, . . . og den blev hans, snart straalede den røde Martyr-Glorie om hans Isse.

Stemningen opæggedes imod ham, falske Beskyldninger slyngedes ham i Ansigtet, falske Vidner traadte frem, og i Nødens Time gik det som saa ofte, Vennerne bleve usikre og forlod ham en for en, Forbitrelsen steg til det Højeste; Fjenderne stormede Klosteret, Dørene bleve sprængte og bagbunden som en Forbryder førtes Savonarola til Raadhuset. Den retslige Forfølgelse begyndte, men det var kun en tom Formsag . . . Dødsdommen var allerede paa Forhaand givet. „Var han end en Johannes den Døber, maa han dog dø“, udtalte Aleksander den Sjette, og Christi Himmelfartsdag 1498 fuldbyrdedes Dommen. Uforfærdet gik Savonarola og hans to Venner i Døden. En Galge var rejst over et mægtigt Baal midt paa Raadhustorvet, Ilden fortærede Ligene, som Pøblen overdængede med en Hagl af Stene, Asken strøedes i Arnoen, . . . og Savonarola var udslettet af de Levendes Tal, men Ilden, som han havde antændt, var dermed ikke slukket . . . Reformationen udeblev ikke, og Rom trak da det korteste Straa.

Savonarola var forud for sin Tid . . . den forstod ham ikke . . . var ikke moden for hans Tanker, og i hans Fædreland efterlod han sig i religiøs Henseende intet Spor; men hans mægtige Personlighed og hans tragiske Skæbne har bevaret hans Navn og hans Livsmaal ned gennem Tiderne, og det moderne Italien seer i ham noget nær en Skytshelgen. I det samme Kloster — det skønne Sct. Marco med Fiesoles dejlige Fresco Malerier — hvor Savonarola led og kæmpede, og hvor man tilsidst i Farens Stund lod ham i Stikken, viser man endnu den Dag idag med Ærefrygt hans Celle, og i Rom — Pavernes gamle Stad — det Sted hvorfra hans Dødsdom lød — ser man nu paa Monte Pincio — Byens mest yndede Promenade — blandt Billedstøtterne af Italiens fremragende Mænd — ogsaa Savonarola.

Alice Müller.

Et Tilfælde.

Af Francois Coppée. Oversat af I. Ahlberg.

En Vinteraften arbejdede den gamle Abbed Faber sig gennem en Brandstorm ned ad Moffetard Gaden for at begive sig til sin Sognekirke. Han var næsten vis paa, at han forgæves gjorde sig Ulejlighed, og han var lidt ked over at forlade sit hyggelige, varme Værelse og den gode Bog, han havde efterladt opslaaet paa sit Bord. Men det var Lørdag Aften, da de gamle Kvinder, som bo i Pensionaterne rundt omkring, undertiden gik til Skrifte, for Dagen efter at holde deres Altergang. Den brave Præst kunde derfor ikke fritage sig for at tage Plads i sin Egetræs Skriftestol og aabne den lille Gitterlaage, hvorigennem de Troende, der betragte Skriftemaalet som en himmelsk Sparekasse, bekende deres ugentlige Smaasynder. Abbeden var særlig ked over at gaa ud den Dag, fordi det var Lønningsdag, paa hvilken Mouffetard Gaden vrimler af Mennesker og det saadanne, som se særligt skævt til enhver Præstekjole. Selv om man er en from Mand, er det ikke behageligt at være nødt til at slaa sine Øjne ned for de frække Øjekast, som møde En og tillukke Ørerne for Skældsord.

Efter at have vædet sit Crucifiks i Vievandskarret, gjort Korsets Tegn og bøjet sig for Hovedalteret, begav han sig til sin Skriftestol. Helt forgæves var han da ikke gaaet; et Skriftebarn ventede ham. Det var ovenikøbet en Mand, hvad der ikke var almindeligt i St. Médard Kirken.

Da Abbeden ved Lampens flimrende Belysning fik Øje paa den knælende Mands hvide Arbejds Kittel og store sømbeslaaede Kapsko, tænkte han, at det var nok en eller anden brav Arbejder, som fra sin Hjemstavn paa Landet havde vedligeholdt sine fromme Sædvaner.

Det Skriftemaal, han vilde faa at høre, vilde sikkert være meget almindeligt og neppe frembyde større Interesse.

Han gik derfor rolig ind i sin Skriftestol, tog en stor Pris Tobak og trak det lille grønne Gardin til Side fra Laagen. „Hr. Sognepræst,“ stammede Manden med en hæs Stemme, idet han gjorde sig Umage for at tale sagte.

„Jeg er ikke Sognepræst, min Ven; fremsig Troesbekendelsen og kald mig Fader.“ Manden, hvis Ansigt Abbeden ikke kunde se, da det befandt sig i Skyggen, fremsagde Bønnen, som han kun med Besvær erindrede og vedblev:

„Hr. — nej Fader, De maa undskylde mig, hvis jeg ikke bruger de rette Udtryk, men det er 25 Aar siden, jeg var til Skrifte. Her i Paris véd De nok — og desuden sagde jeg til mig selv: Du er ikke værre end andre, og Gud er god — men i Dag har jeg noget paa Samvittigheden, noget, der er saa tungt, at jeg ikke

alene kan bære det — De maa høre mig, Fader... jeg har dræbt et Menneske".

Det gav ligefrem et Sæt i Abbeden. En Morder: Det handlede ikke om de almindelige Pligtforsømmelser, om Sladder og Bagtalelse imod Næsten og om lignende Smaasynder, som han kun hørte paa med et halvt Øre, og som han rolig gav Absolution for. En Morder! Denne Pande, som var saa nær hans, havde lagt Plan til et Mord; disse foldede Hænder vare maaske endnu plettede af Blod. I sin Forvirring, hvori der blandede sig lidt Angst, sagde Abbeden maskinmæssig:

„Bekend, min Søn, Guds Barmhjertighed er uendelig". „De maa høre det hele"; sagde Manden med en Stemme, hvori der vibrerede en dyb Smerte.

„Jeg er Murer og kom til Paris for over 20 Aar siden tilligemed en Barndomskammerat. Vi havde leget sammen og gaaet i Skole sammen; vi var næsten som Brødre — han hed Philip; mit Navn er Jacob.

Han var en høj, køn Fyr, medens jeg er plump og klodset; og en dygtig Arbejder var han, kort sagt i et og alt en brav, dygtig Knøs med Hjertet paa rette Sted. Jeg var stolt over at være hans Ven, at spasere sammen med ham og lykkelig naar han slog mig paa Skulderen og kaldte mig „gamle Dreng". Jeg holdt af ham, fordi jeg beundrede ham. Straks, da vi kom hertil, fik vi Arbejde hos samme Mester, men efter Fyraften lod han for det meste mig passe mig selv, han gik ud for at more sig med sine Kammerater, det var jo ganske naturligt i hans Alder, han var løs og ledig, havde ingen Forpligtelser. Jeg var nødt til at være sparsommelig; min gamle Moder, som levede den Gang, var syg og svagelig, og hende sendte jeg alle mine Sparepenge. Jeg spiste hos en Grønthandlerske i det Hus, hvor jeg boede, men Philip spiste ikke dér; det var sandt at sige heller ikke videre god Mad, men Grønthandlersken, der var Enke, var glad over min Søgning, og — saa var jeg desuden bleven forelsket i hendes Datter, stakkels Kathrine!

De skal straks faa at høre, hvorledes det gik. Jeg havde boet der i 3 Aar uden at tilstaa Kathrine den Kærlighed, jeg nærede for hende. Som jeg har sagt Dem, var jeg kun en simpel Arbejder, og min lille Fortjeneste var kun lige stor nok til at dække mine egne og min Moders Udgifter; jeg kunde slet ikke spekulere paa at sætte Bo. Saa tog Gud min kære Moder bort, og nu kunde jeg lægge lidt til Side og tænke paa at faa min egen Husholdning; og jeg talte derfor til Kathrine om mine Følelser for hende. I Begyndelsen sagde hun hverken ja eller nej; naa, jeg havde naturligvis ikke troet, at hun i Begejstring vilde falde mig om Halsen; der er ikke noget forførende ved mig; men hun talte til sin Moder om Sagen og raadførte sig med hende, der agtede mig som en ordentlig Arbejder og en god Kunde, og Ægteskabet blev afgjort. Det var en lykkelig Tid for mig; ganske vist var Kathrine ikke videre forelsket i mig, men da hun havde et godt Hjerte, haabede jeg, at hun nok en Gang vilde blive det. Philip, som jeg hver Dag traf paa Arbejdspladsen, havde jeg naturligvis fortalt det hele, og da Kathrine var bleven min Forlovede, præsenterede jeg dem for hinanden. — — De kan vel allerede gætte, hvad Følgen blev, Hr. Pastor? Philip var en smuk Mand, munter og elskværdig, havde kort sagt alle de Egenskaber, som jeg manglede, og uden at han gjorde sig nogen videre Anstrengelse derfor, blev Kathrine voldsomt forelsket i ham. Hun var en brav og hæderlig Pige, og saa snart hun var paa det rene med sine Følelser, fortalte hun det straks til mig, men jeg glemmer alligevel aldrig det Øjeblik. Det var netop hendes Fødselsdag, og for at glæde hende havde jeg købt en Guld Medaillon og anbragt den i en Æske med Vat.

Vi var alene sammen i Værelset bag Butikken, og hun havde netop bragt mig min Suppe. Jeg tog da Æsken frem og viste hende Smykket, men hun begyndte at græde heftigt.

„Tilgiv mig, Jacques", sagde hun til mig. „og gem denne til den Pige, som De en Gang skal ægte — jeg kan ikke blive Deres Kone, thi jeg elsker en anden — jeg elsker Philip".

Det var en forfærdelig Sorg for mig, Hr. Pastor, men hvad skulde jeg gøre, jeg holdt jo af dem begge to? Jeg gjorde, hvad jeg troede skulde blive til deres Lykke; jeg sørgede for, at de bleve gifte; og da Philip paa Grund af sit flotte Liv aldrig havde lagt noget til Side, saa laante jeg ham Penge til at købe Møbler for. De bleve altsaa gifte, og alt gik godt i den første Tid; de fik en Dreng, som jeg stod Fadder til, og som fik Navnet Camille til Erindring om min Mor.

Kort efter hans Fødsel begyndte Philip igen at skeje ud. Hvad ham angaar, havde jeg taget fejl; han holdt altfor meget af Sjov og Svir. De, Hr. Pastor, som selv lever i et fattigt Kvarter, kender jo udenad denne sørgelige Historie: Arbejderen, som lidt efter lidt henfalder til Dovenskab og Drik, holder blaa Mandag hveranden Dag, ingen Ugeløn medbringer til Hjemmet og som kun kommer hjem, helt sanseløs, for at lave Scener og banke Konen. Nuvel, inden der var gaaet to Aar, var Philip bleven en saadan ulykkelig. I Begyndelsen talte jeg ham til Rette, og han skammede sig ogsaa og prøvede paa at forbedre sig. Men det varede ikke længe; mine Bebrejdelser tjente kun til at fremkalde hans Vrede, og da han en Gang bemærkede det bedrøvede Blik, hvormed jeg saa mig omkring i deres tomme Stue og betragtede

den stakkels Kathrine, der var bleven helt mager og bleg af Sorg, saa blev han ude af sig selv af Raseri; han havde den Frækhed at gøre Hentydninger til mig og sin Kone, som var saa ren og uskyldig som den hellige Jomfru; han erindrede mig om, at jeg i gamle Dage havde været forelsket i hende, beskyldte mig for at være det endnu og kom kort sagt med en Mængde Dumheder og Uforskammetheder, som jeg skammer mig ved at gentage. Den Gang var det lige ved, at vi var komne op at slaas. Jeg gjorde imidlertid, hvad jeg burde, jeg gav Afkald paa at se Kathrine og min Gudsøn, og hvad Philip angaar, da traf vi kun hinanden, naar vi tilfældigvis arbejdede paa samme Bygning. Imidlertid forstaar De nok, at jeg nærede altfor megen Interesse for Kathrine og den lille til, at jeg helt kunde tabe dem af Syne.

Om Lørdagen, naar jeg vidste, at Philip var gaaet ud med sine Kammerater for at drikke sin Ugeløn op, mødte jeg Camille, og naar jeg hørte, at det stod altfor daarligt til hjemme, kom han ikke til at gaa tomhændet bort, kan De vel forstaa. Jeg troer nok, at denne usle Philip vidste, at jeg understøttede hans Kone, men han lukkede sine Øjne og fandt det i Grunden ganske bekvemt. — Naa, jeg vil skynde mig at blive færdig, thi det er altfor sørgeligt.

Aarene gik, og Philip sank dybere og dybere; men Kathrine, som jeg har understøttet saa meget, som det har været mig muligt, har fuldendt sin Søns Opdragelse, og han er nu en prægtig ung Fyr paa 20 Aar, god og modig ligesom hun; han er ikke simpel Arbejder, nej, han har nydt en god Undervisning og lært at tegne og er nu Medhjælper hos en Arkitekt, hos hvem han faar en god Gage. Uagtet Hjemmet endnu var sørgeligt paa Grund af Drukkenboldens Nærværelse, gik det dog nu meget bedre, thi Camille var en god Søn, og da jeg for et Par Aar siden mødte Kathrine med Sønnen under Armen, var der sket en stor Forandring, der glædede mig oprigtigt.

Men da jeg i Gaar Aftes gik fra Arbejde, mødte jeg Camille, hvis Haand jeg trykkede — han er slet ikke stolt og skammer sig ikke over min plettede Bluse. Jeg saa straks, at der var noget i Vejen.

„Naa, hvorledes gaar det?"

„Igaar fandt Lodtrækningen Sted; jeg trak Nr. 10 og er vis paa at komme til at ligge inde i 5 Aar. Jeg maa efterlade Mor alene uden Subsistensmidler og sammen med Far, som drikker mere end før og er mere ondskabsfuld end nogensinde. Ak! Gudfar, det er en Forbandelse at være fattig." Jeg havde en forfærdelig Nat. At tænke sig, at 20 Aars Anstrængelser vare spildte for denne stakkels Kvinde i Løbet af et Minut, fordi Drengen griber ned i en Pose og ved et skæbnesvangert Tilfælde faar et daarligt Nummer! Jeg var derfor bøjet og nedtrykt, da jeg i Morges gik til mit Arbejde paa Boulevard Arago. Selv om man har Sorg og Bekymringer, maa man jo arbejde, ikke sandt? Jeg begiver mig altsaa op ad Stigen — vi vare allerede ved 4de Etage — og begynder at arbejde. Pludselig er der en, der slaar mig paa Skulderen; det var Philip. Han arbejdede nu kun i Ny og Næ, naar han vilde tjene lidt til at drikke op. Men Mesteren, for hvem det kneb at blive færdig, antog enhver, som meldte sig til Tjeneste. Jeg havde i lang Tid ikke set Philip og kunde næppe genkende ham. Medtaget og ødelagt af Brændevin lignede han en Olding, en Ruin af et Menneske. „Naa, Drengen har nok trukket et daarligt Nummer?" „Og hvad saa?" svarede han med hæs Stemme og med et ondskabsfuldt Blik. „Skal Du ogsaa ærgre mig med det ligesom Kathrine og Camille? Drengen maa ligesom alle andre tjene sit Fædreland. — For Fanden jeg véd jo nok, hvad der generer dem — hvis jeg var død, behøvede han ikke at tage af Sted, men til Skade for dem er jeg endnu kraftig, og Camille „er ikke nogen Enkes Søn."

„Enkes Søn!" . . . „Ak, Hr. Pastor, hvorfor var han saa ulykkelig at sige disse to Ord." Den slette Tanke forlod mig ikke hele Morgenstunden, medens jeg arbejdede sammen med den Elendige. Jeg kunde ikke lade være med at tænke paa, hvad Kathrine vilde komme til at lide, naar hun ikke længere havde sin Søn til at forsørge og beskytte sig, og naar hun skulde være ene med den usle Drukkenbold, der nu var fuldstændig sløv, i Stand til alt, ja ligesom et vildt Dyr.

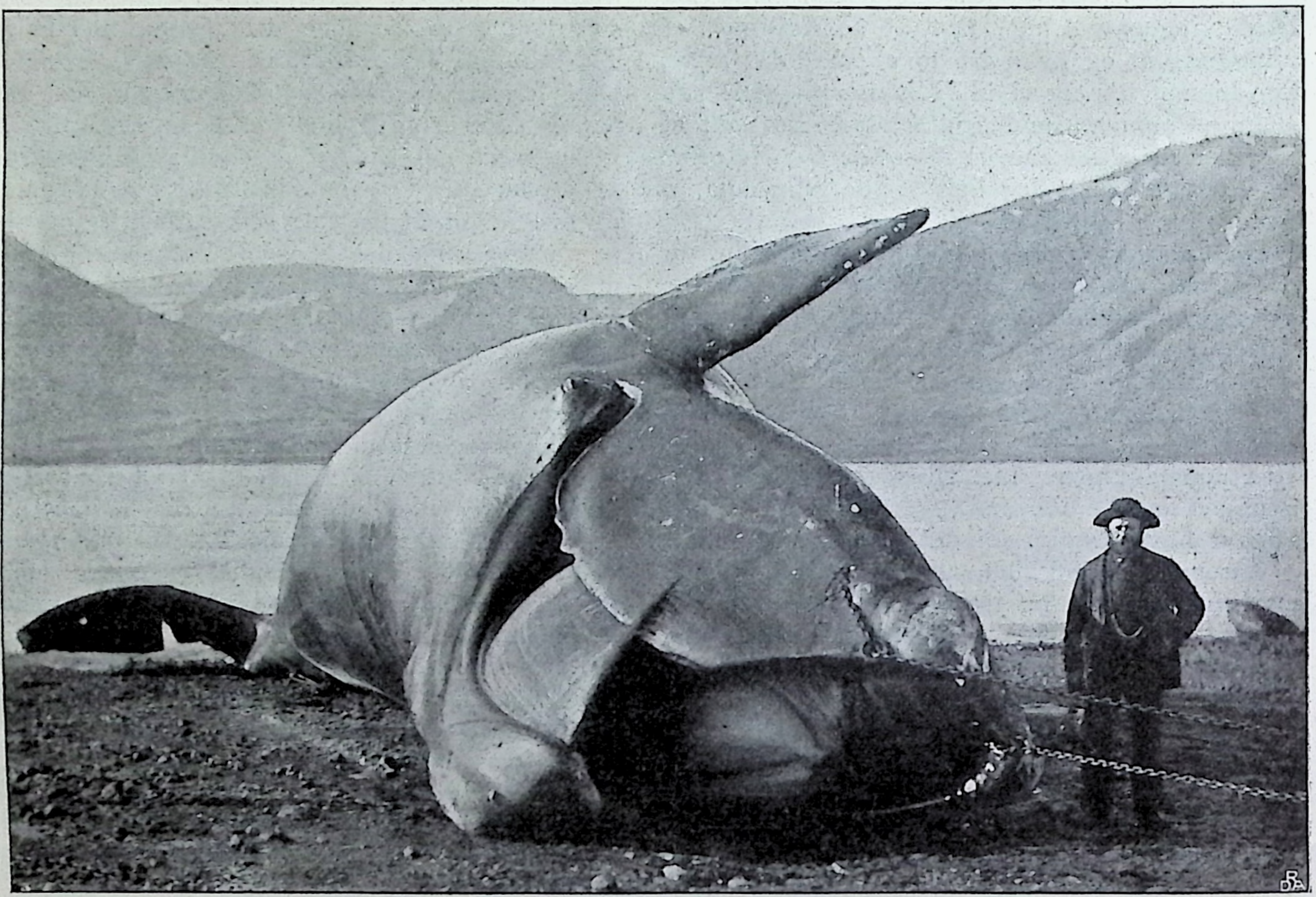
Klokken slog 11 paa et Uhr i Nærheden, og vi steg ned for at spise Frokost. Philip og jeg vare de sidste; idet han satte Foden paa Stigen, vendte han sig om til mig og sagde ondskabsfuldt: „Ser Du, jeg er endnu sikker paa Foden? Det vil vare længe, inden Camille bliver en Enkes Søn!"

Da blev jeg ude af mig selv af Vrede og Hidsighed; med begge Hænder rev jeg Gelænderet, hvortil Philip støttede sig, til mig, og, idet jeg højt raabte „Til Hjælp", styrtede han ud i det tomme Rum. Han døde straks, og alle troede, det var et Ulykkestilfælde, men nu er Camille Søn af en Enke, og han kommer ikke til at rejse! . . . Se, det har jeg gjort, Hr. Pastor, og det var det, som jeg følte Trang til at fortælle Dem og den gode Gud. Jeg angrer og beder om Forladelse for min Synd, men jeg er vis paa, at, hvis jeg saa Kathrine gaa forbi i sin sorte Kjole, men lykkelig med sin Søn under Armen, saa vilde jeg ikke mere fortryde min Gerning, og for at det ikke skal ske, vil jeg udvandre til Amerika — og saa,

Hr. Pastor, vil jeg gerne give Dem den Medaillon, som Kathrine nægtede at modtage, da hun tilstod mig, at hun elskede Philip; jeg har stadig gemt den til Erindring om de faa lykkelige Dage, jeg har haft i mit Liv. — Tag den, sælg den og giv Pengene til de Fattige."

Fik Jaques Syndsforladelse af Abbeden? Hvad der er sikkert, er, at den gamle Præst aldrig solgte den lille Guldmedaillon. Efter af sin egen Lomme at have lagt et passende Beløb i Kirkebøssen blev den som et „ex-voto" ophængt paa den hellige Jomfrus Alter, hvor Abbeden ofte beder for den stakkels Murers Sjæl.

Islandske Billeder.

En Nordpolshval, (30—40 Alen lang) fanget paa Hvalstationen ved Dyrefjord.

Af alle Islands Byer, Reykjavik næppe undtagen, er Isafjord den livligste. Skønt dens 1100 Indbyggere dybt inde mellem utilgjængelige Bjærge har samlet deres lyse Træhuse paa en Tange ud i Fjorden, bærer Livet ikke sine Omgivelsers dystre Præg. Telefontraade lyne over hundredaarsgamle Huse fra „Kong Jørgensens" Tid, og en virkelig Vej gaar som en ydre Boulevard paa Bjærgskraaningen. Hotel „Nordpolen" har Billardværelse, og Teatret, stort og smukt, opfører Hostrupske Lystspil i islandsk Oversættelse. Fra Havnen styrer Skibe, ladede med Torsk, til Spanien og Genua; Postdampere fra Danmark og Island anløbe Byen, og i Fjorden ligger Islandsfiskere fra Island, Danmark, Frankrig og England for Anker. Byen har to meget store Handelshuse, Asgeirssons og Tangs, og huser Islands ypperlige Digter, Sysselmanden Hannes Hafstein, samt den islandske Komponist Factor Laxdal, der har sat Musik til Hafsteens, Thorstein Erlingsons og Holger Drachmans Digte.

Isafjords Omegn er Samlingsstedet for Nordpolsfarter og Sælhundefangst paa Grønlands ukendte Østkyst. Hos Hvalfanger Kaptajn Berg er saaledes for Tiden Fridtjof Nansen og den Nandrupske Expedition Gæster. Her er Sommerliv og Lyst over det vilde, upløjede Land, og paa Helligdage er der Rideudflugter og Skovture til den sagarige *Avnardal,* til *Hattadalens* Birkeskove, hvorfra jeg her sender et Billede, og til det grønklædte, lodrette Kap Nord, Islands yderste Punkt.

Lad Grøndlandsisen kavle og Gletscherne glide

fra evig sneklædte Jøkler; Solen skinner dog med dansk Sommervarme; og med Humør, der perler omkap med Champagnen, skal Temperaturen nok stige adskillige Grader.

Sommerliv paa Island: Paa Skovtur.

Selv naar Farten gaar op mod Grønland paa Hvalfangst under Blossevilles Kyst, følger Sommeren os. Kahytten er smykket med Blomster, og Grønlands Bjærge er ved Sommertid dækkede med stærkt farvet grønt Mos. Indhyllede i Skind og med Snebriller paa Næsen kan vi i Ro og Mag paa Dækket overvære et af Verdens pragtfuldeste Landskaber; Solbelyste Isbjærge ragende op over et grønligt Hav, der myldrer med fantastisk Dyreliv: Hvalrosser, Blæksprutter og paa Kysterne Sælhunde og stundom Isbjørne.

Med Kanoner skydes den uhyre Hval; den jages med Harpuner og fæstes saa i Lænker til Damperen, der ofte af det saarede Dyr jages afsted over Bølgerne i flere Timer, indtil Dyret udaander. Billedet viser en saadan Nordkaphval mellem 30 og 40 Alen, fanget til Kaptajn Berg paa Dyrefjord og fotograferet af hans Datter.

Det er paa en saadan Fart Norden for Island, naar Iskjergene er svundne af Syne og Taagen sænker sig som Land i Horisonten, at man mindes P. Martin Møllers Ord:

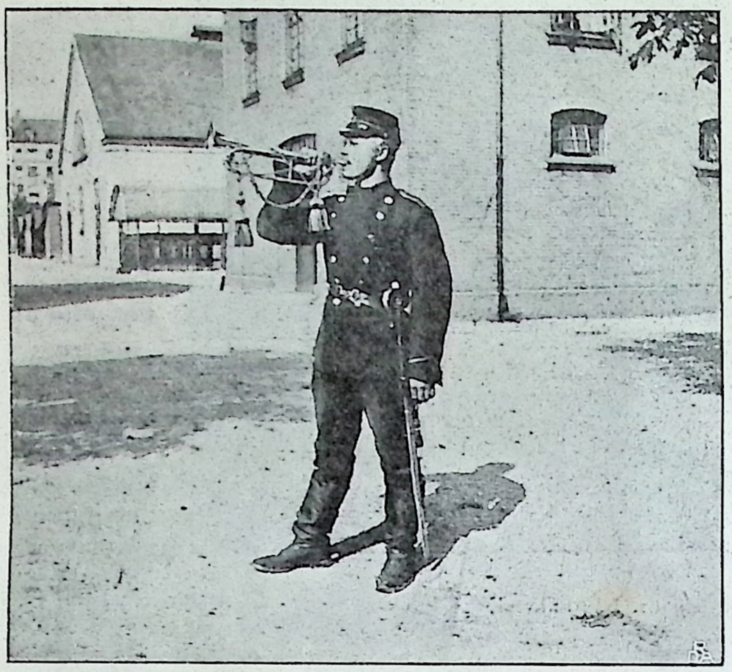
Her imellem Havets dybe Kløfter
gives aldrig Vaar og Sommerpragt,
Hvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
tavse Fugl sin brede Vinge løfter
med sit Bytte fra den vaade Jagt.

K. S.

Byen Isafjord, bygget paa en Tange i Fjorden.

Øjebliksbilleder fra min Soldatertid.

Reveillen blæses.

DET er henimod Morgenstunden. Ja, Morgenstund er jo et vidt Begreb for de forskellige Mennesker i Sommerens Tid. For os, der skulle op Kl. 4, maa Morgenstunden regnes med Solens Opgang, og i Juli Maaned begynder det jo allerede at dæmre et Par Timer efter Midnat.

Batteriet sover. »Asnæs« monotone Snorketoner bolge regelmæssig gennem Rummet; »68« ligger begravet til op over Hovedet i Tæpperne, medens min Sidekammerat tydelig nok har faaet det en Smule for varmt. Her lugter ikke af Violer, og man sporer ingen Duft af Roser! Udenfor høres nu og da Brandvagtens Skridt og fra Staldene lyde Hestenes Spark i Spiltovene eller Grimkædernes Raslen.

Det dages! — Det gryer mod en af disse dejlige Sommerdage som nydes bedst, naar man har Ferie. Det har vi imidlertid ikke. Og for at vi ikke skulle forledes til at tro det, dundrer Underkorporalen, da Klokken slaar fire, meget energisk paa Døren og raaber af sine Lungers fulde Kraft: »Saa skal vi op.«

Yderst forvirrede, forskrækkede og i høj Grad søvnige fare vi op af Sengene, gnide Øjnene, svinge med Armene og lytte til de sidste Toner af Artilleriets muntre Reveille. Nu i Klæderne i en Fart, rede Seng, hvilket ikke tager saa lidt af de tyve Minuter, som er givet os til vort *levée*. Der skal vendes Madratser, Tæpperne skulle sammenlægges paa bestemt Maade, og Lagnerne anbringes fuldstændig glatte og stramme. Ve den, der forsynder sig der imod. Der er Søndagsvagter nok, som skulle besættes med Mandskab, der er noteret for en eller anden Uorden i Ugens Løb.

Morgentoilettet begynder. Det bestaar for »87« Vedkommende i en god Dukkert ned i en Spand Vand; til Rengøring af Hænderne benytter han for det meste Sand, kun om Søndagen tillader han sig den Luksus at benytte Sæbe, og den laaner han altid hos en af os andre. Hvad jeg foretager mig, naar jeg bruger min Tandbørste, er efterhaanden gaaet op for ham; men jeg erindrer tydelig hans Ord til mig, den første Gang han saa mig i Færd med denne Del af Toilettet: »Hva Fa'en er det, Du bestiller, Kamerat? Nu har je levet i 25 Aar, men aldrig har je' før set det Du der laver. Spuler Du osse Tænder?«

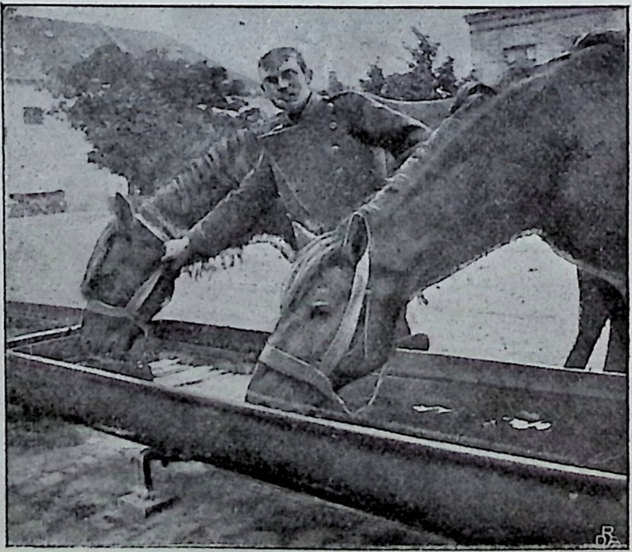
»Nej, jeg børster dem.«

»Naa, børster man nu osse Tænder; saa synes je' først, Du sku' smøre lidt Blanksværte eller no'et andet Abefedt paa!«

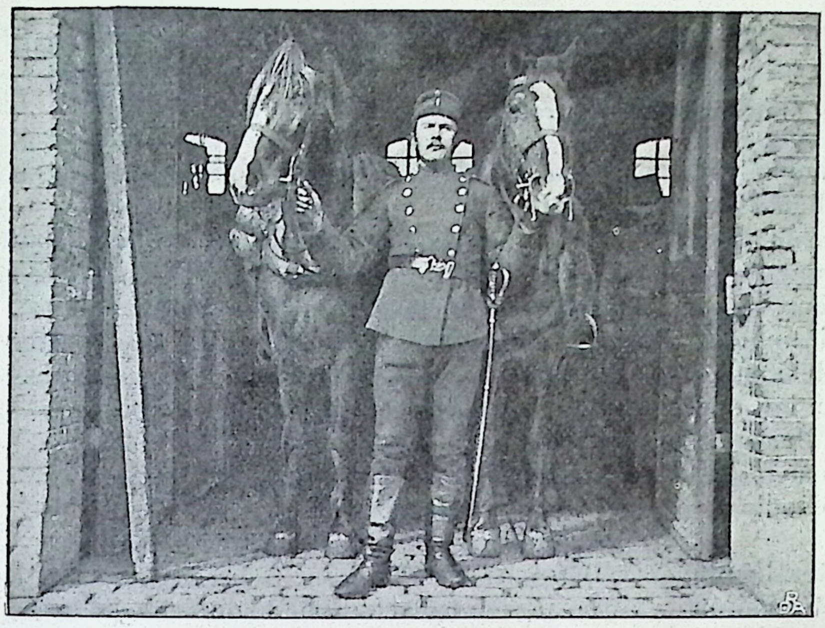
Ere vi færdige med Sengeredningen kile vi, iført Drejlstøjet, med Tøfler paa Fødderne og Striglerekvisiter i Haanden, afsted imod Stalden.

Staldtjenesten begynder Kl. 4½ og paa dette Tidspunkt ere vi ved at sammenskrabe med Benene og Hænderne den Strøelse, som Hestene have ligget paa om Natten. Naar man har faaet samlet en tilstrækkelig stor Bunke, tages den i Favnen og bæres ud for at lægges til Tørring. Naar Vejret er godt, rengøres Hestene udenfor Stalden. Soigneringen af den militære Hest er meget omhyggelig. Den gnides med Halm, hvorved Støvet kommer frem, dernæst afkardætskes den, Benene vaskes, Hovene renses, Halen, Manken og Pandelokken fugtes med en ulden Klud; Øjnene og Næseborene rentvættes med en Linned-Klud. Tilsidst glattes Hesten over hele Kroppen med Armen, hvorefter den vandes.

Efter Staldtjenesten føres vi uden at have haft særlig megen Tid til at vaske Næverne lige over til den varme Drik, som nydes med en glubende Appetit. Hvad man kan fortære af Hvedebasser efter en saadan Staldtjenestetur, er ikke lidt; der maa undertiden ogsaa Rugbrød til Hjælp. Bagefter ligger det rigtignok tit, som »87« siger: »Li'som knyttede Næver i Maven

Tørstige Sjæle.

Klar til at rykke ud.

paa En.« Men der er ingen Fare: det skal nok blive fordøjet!

* * *

Feltartilleriets Konstabler ere smaa, kraftige Folk. De maa helst eje en god Portion Fjederkraft i Kroppen; ti det er deres Bestilling som Lyn at fare ned fra deres Siddepladser paa Kanonen, — efter at Batteriet er kørt op i Stilling — derpaa hage Lavetten fra Forstillingen, dreje den til Skud, undertiden slæbe den gennem Pløjejord og opblødt Stubmark op til det Sted af Bakkens Top, hvorfra Kanonføreren netop lige kan sigte paa Maalet henover Bakkekammen. Derpaa begynder den egentlige Betjening af Kanonen, Ladningen, Retningen, og endelig Affyringen. Der anvendes 7 Mand med Nummere fra 1 til 7. Hver har sit bestemte Arbejde at udføre; men da den enes er ganske betinget af den andens, gælder det om at bibringe alle en saadan Routine, at enhver Fejl undgaas, og at enhver udfylder sin Plads korrekt selv til de mindste Detailler. De Timer, i hvilke Konstablen indøves i Betjeningen af sin Kanon, ere da ogsaa utallige. Og det er Øvelser, der kan trække Sveden ud, indtil den triller ned ad Kinderne — ja, undertiden fortsætter sin Vej, saa man kan mærke den helt ned i Støvlerne. — Ryggen bøjes, Benene strækkes og Armene bruges. Kanonen lades, rettes og affyres Gang efter Gang. Der prodses af og prodses paa. Fodmandskabet sidder op og sidder af i en Uendelighed. Det er det raske Feltartilleri, der indøves i Begreberne: Hurtighed, Livlighed og Adræthed. Men hvad er ogsaa Feltartilleriet uden Fart, og prentes det ikke ind i Rekrutten paa Eksercerpladsen, kommer det heller aldrig til Syne i Marken, hvor de mange uforudsete Hindringer sinke Bevægelsen. Enhver Evolution, ethvert Ladningsgreb maa være slaaet fast ved Gentagelse paa Gentagelse i en Uendelighed, saa det gores mekanisk, uden Eftertanke; ti ellers huskes det ikke, og der er da ingen Sandsynlighed for, at det under virkelige Forhold bliver udført blot tilnærmelsesvis rigtig.

Under Kørslen sidde Konstablerne paa Lavet og Forstilling. Her maa de, naar det gaar over Stok og Sten, over Grøft og Gærde, ligesom bide sig fast, klemme tæt om Haandbøjlerne med Hænderne og stemme imod Fodtrinet med Fødderne. Ti Kanonen har ingen Fjedre, Sæderne ingen bolstrede Hynder, og Hjulene synge deres ustandselige: Bums — Bums — Bums!

En Efteraarsdag med strømmende Regn jagede et Batteri i susende Galop over Fælleden. I Horisonten gik Kallebostrand og Regnbygerne sammen i et taaget graat i graat. Regndraaberne piplede i Vandpytterne, hvislede i Græsset og rislede i Strømme hen over Jorden. Svup! Svup! lød det fra Hestehovene, der med masende Kraft sloge ned i den opblødte Græsbund. Pjask! Pjask! sang Hjulene, idet de foer fra Vandhul til Tue og fra Tue til Vandhul, hver Gang trækkende noget leret, gult Vand med sig, der strømmede ned langs Hjulringen, sivede hen ad Egerne eller førtes af Vinden hen i Næsen paa de Konstabler, der sade paa Lavetterne.

I den rivende Fart faldt pludselig en Kanons ene Lavethjul i Kvas og den førtes videre slæbende paa den ene Akselarm. Trods Stødet og Farten, Sølet og Æltet, der sprøjtede over den, bleve dens to Konstabler dog siddende, idet de af alle Kræfter spændte sig fast, og ganske uskadte slap de fra Uheldet. —

Er saa Øvelsestiden udløben, drager man et Lettelsens Suk, imedens Kanonerne køres paa Plads. Med Frakkeærmet stryger man Sveden af Panden, løsner det stramme Livgehæng, og med Udsigt til et Par Timers Frihed ovenpaa Anstrængelserne er man »glad Gut« igen.

Tollerist.

„Den nye Kunst".

Efter Montjoyeux ved S. Prahl.

Albert Leroi havde længe været grundig ked af sin Stilling i Banken, hvor han hverken stod sig godt med Overordnede eller Kolleger. Det daglige ensformige Arbejde trættede ham, og han følte sig først rigtig Menneske igen, naar han efter Kontortid mødtes henne paa Kafeen med sin tidligere Skolekammerat, Paul Astier, der som Forfatter af en lovende Digtsamling og Kunstkritiker ved et lille Maanedsskrift nød en vis Anseelse og havde mange Bekendte i den litterære Verden, særlig blandt „de Unge".

De to Venner, eller rettere Kammerater, havde forskellig Opfattelse af mangt og meget, men én Ting var de ganske enige om, nemlig at Livet i Banken var en Ødelæggelse for et saa begavet Menneske som Albert.

„Jeg fatter ikke," sagde Paul, „at Du kan holde det Slaveliv ud. Naar det saa endda betalte sig lidt bedre; men Du faar jo næsten intet for det!"

„Hvad vil Du da have, jeg skal gøre?"

„Der er jo Stillinger nok i Paris for en energisk og dygtig Mand, der ser stort paa Sagerne . . ."

„Skulde jeg slippe Banken?"

„Ja, hvorfor ikke?"

„Men hvad saa?"

„Saa? . . . Ja, Du skriver jo godt for Dig: Du kunde jo for Exempel prøve Journalistiken; det er en Vej, der hurtigt fører til noget, naar man har lidt Forstand paa at føre en Pen."

Albert følte sig smigret ved Vennens Forslag, men paa den anden Side kunde han ikke bekvemme sig til, som han sagde, „at kaste det skidne Vand væk, førend han havde det rene," og den ene Maaned gik efter den anden, uden at der indtraadte anden Forandring end den, at hans Stilling stadig blev ham mere og mere ubehagelig, indtil en skønne Dag pludselig det vidunderlige skete. Han arvede efter en fjern Tante, hvis Existens han ganske havde ladet ude af Betragtning, en Sum, der næsten var en Formue, nemlig henved tredsindstyve Tusind Frank. Strax, da han havde faaet Meddelelse om den glædelige Begivenhed, ilede han hen til Paul Astier. Det var tidlig paa Dagen, og Paul holdt ellers nok af at ligge længe om Morgenen, men næppe havde han hørt, hvad der var sket, førend den fortræffelige Ven rask sprang ud af Sengen og i en Fart kom i Klæderne.

„Naa," sagde han, da han var færdig, „hvor skal vi nu allerførst gaa hen?"

„Hen i Banken, tænker jeg, og forlange min Afsked."

„Aa, hvorfor det? Det er jo ingen Nytte til. Du har bare at blive borte. Naar Du ikke kommer, kan de Fæhoveder vel nok forstaa, hvad Meningen er."

Albert vilde imidlertid alligevel derhen. Han kunde ikke nægte sig den Fornøjelse at nyde Synet af sine Kollegers „grøngule Misundelse", naar de erfarede hans Velstand. Han gik derfor *sans façon*, med Cigar i Munden, ind i Banklokalet. Bureauchefen rynkede Brynet og pegede paa Uret:

„De kommer en halv Time for sent, Leroi. Sligt ved De nok . . ."

„Jeg forlanger min Afsked."

„Deres Afsked?"

„Ja, Jeg har lige arvet hundrede Tusind Frank; det er ganske vist ingen Guldgrube, men . . ."

Alle Kontoristerne i Lokalet spidsede Øren og stirrede med store Øine paa Leroi. Bureauchefen vedblev:

„De har en halv Maaned tilgode. Nu skal De strax faa Anvisning paa Beløbet."

Da Leroi havde hævet Pengene, gik han hen til den ældste af sine Kolleger og gav ham dem.

„Værsaagod, gamle Deroche," sagde han, det vil være mig kært, om De og mine øvrige Kolleger vil benytte Lejligheden til engang i Løbet af Dagen at drikke min Skaal."

Den flotte Gave modtoges med en taknemlig Mumlen, og efter at have trykket hver især i Haanden, forlod Albert for sidste Gang den „afskyelige Slaveanstalt", hvor han havde tilbragt saa møjsommelige og kvalfulde Timer. Paul ventede ham ude paa Gaden, og de to Venner gik sammen hen i en første Klasses Restauration og nød en splendid Frokost i hinandens behagelige Selskab. Mellem Pæren og Osten diskuteredes i en munter Tone, hvorledes de tredsinstyve Tusind nu bedst skulde anvendes. Paul var ikke forlegen for Raad og havde ingen Vanskelighed ved at overtale den nybagte Kapitalist til at indse det fortjenstfulde i at starte et nyt „Ugeblad for Kunst og Litteratur". Det hele kunde gøres for en Bagatel af tyve Tusind, saaledes at Broderparten af Kapitalen jo ikke risikeredes, og desuden vilde Foretagendets heldige Drift kunne ordnes betryggende derved, at Paul Astier selv paatog sig den administrative økonomiske Ledelse, medens Albert selvfølgelig blev Ugebladets ledende og ansvarhavende Redaktør.

For at give Tidsskriftet et vist Skin af ideal Stræben valgtes Navnet „Den nye Kunst", og dets Spalter blev ogsaa snart et yndet Tilflugtssted for nogle unge Mennesker, der med mere eller mindre Held søgte at dække aandelig Armod og Afmagt bag Symbolismens gaadefulde Ciffersprog.

„Den ny Kunst" førte en temmelig diskret

Tilværelse, men det samme kunde ikke siges om Redaktøren og Medarbejderne, der holdt syndigt Spektakel i Paris' Natkaféer til langt ud paa Morgenstunden. Albert Leroi straalede som en nyslaaet Dukat. Han følte sig ikke uden Grund som en indflydelsesrig Person og nød Bevidstheden om at have naaet en Stilling, hvor han fuldt ud følte sig paa sin rette Hylde.

Al denne Glans og Herlighed varede saalænge, indtil der ikke var en eneste Franc tilbage af de tresindstyve Tusind, han havde arvet efter Tanten. Albert maatte nu stige ned af Piedestalen, hvor han havde befundet sig saa vel, og finde sig i at gaa Pilgrimsgang til forskellige Blade for at faa Artikler optagne, men overalt paa sin Vej mødte han Hindringer, der ikke lod sig fjerne. Naar han beklagede sig til sine Kammerater, hvis Lovord i de gode gamle, lykkelige Dage saa ofte havde kildret hans Øre, lød i Reglen Svaret:

„Talent, kære Ven, det har vi saagu allesammen! Det gælder om at have mere end andre, ellers nytter det ikke noget.“

De mindst udeltagende og de mest ondskabsfulde gav ham gerne det gode Raad med i Købet:

„De skulde vende tilbage til Banken, Leroi. Det vilde jeg gøre i Deres Sted.“

Paul Astier havde som en klog General skyndsomt trukket sig tilbage, da han mærkede, Foretagendet gik ned ad Bakke, og under en Ordstrid med Vennen stillede han sig med Vilje saa fornærmet an, at det kom til et ulægeligt Brud imellem dem. Og nu begyndte lidt efter lidt den nøgne, ubarmhjertige Armod at vise sit stygge Ansigt: Klæderne blev plettede og lasede, Linnedet smudsigt, Boligen stadig mere ussel, og Maaltiderne afhængige af de Almisser, der blev ham givne. De af hans Bekendte, der i Begyndelsen havde hjulpet ham ret rundelig, stak ham senere kun et Francstykke i Haanden, og tilsidst skyndte de sig over paa det andet Fortov eller vendte Hovedet bort, naar de saa ham. Til Tider kunde Sulten være saa slem, at han løb efter dem, naar de drejede om ad en Sidegade, og med Hatten i Haanden bad dem om Hjælp.

* * *

En Aften opstod Tanken om Selvmord, som en frydefuld Frelse, pludselig i hans Sjæl. Han gik ned imod Floden. Klokken var syv. Arbejderne kom fra Værkstederne og skyndte sig hjemad eller til Kaféerne, hvor Middagsmaden ventede dem. Albert trak sine sidste Kobberskillinger op af Lommen, købte nogle ristede Kastanjer og gik spisende videre. Han havde fortæret den sidste og vilde kaste Posen bort, da han stansede ved de store Bogstaver øverst paa Papiret:

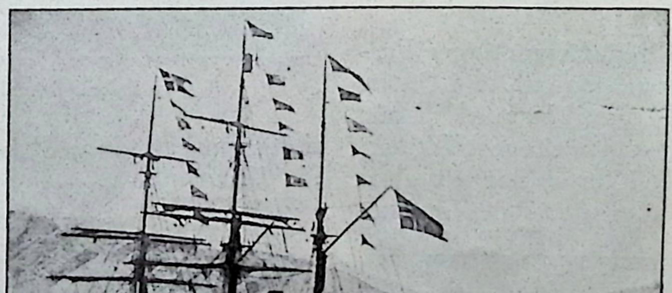
„DEN NYE KUNST“, stod der.

Et Medlidenhedsglimt oplyste flygtig hans Træk; saa gik han med raske Skridt ned imod Floden og fandt hurtig i dens Bølger den Afslutning, hvorefter han higede.

„Stella Polare“, født „Jason“.

Den nu saa navnkundige „Stella Polare“ bar ikke altid dette Navn.

Skibet er bygget i Sandefjord i 1881 bestemt til Sælhundefangst i de arktiske Farvande. Den Gang hed det „Jason“ og førte i 1888, med Nordmanden Jacobsen som Kaptajn, Nansen op til Østkysten af Grønland, hvorfra han foretog sin berømmelige Vandring over Indlandsisen. I 1897 fragtede den Kgl. grønlandske Handel „Jason“ til sammen med det norske Fangstskib „Polar-stjernen“ at besejle de nordgrønlandske Kolonier.

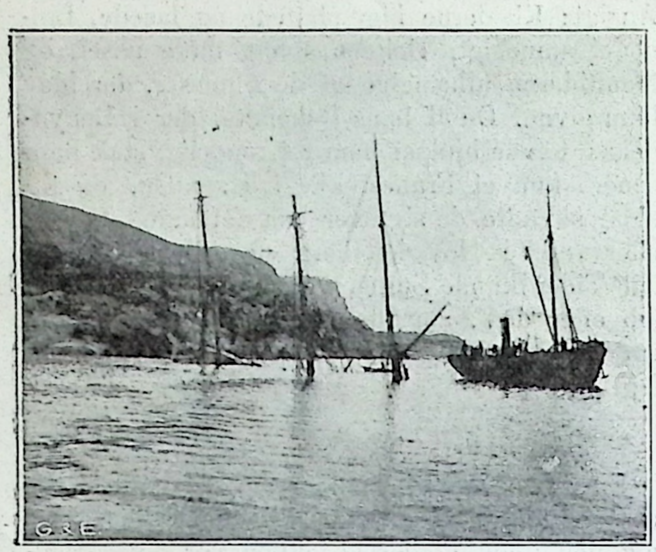

„Jason“ (det nuværende „Stella Polare“) paa Grønlandstogt.

Det sidstnævnte Skib brændte op ved den skotske Kyst, men „Jason“, der dengang førtes af Nordmanden Kapt. Evensen, kom velbeholden tilbage. Evensen, som ogsaa var med paa Hertugen af Abruzzernes Nordpolsfærd, en djerv og flink Sømand, er nu en Mand midt i Halvtredserne i Besiddelse af en usædvanlig Energi og Koldblodighed, Egenskaber, der er uvurderlige i den daglige møjsommelige Kamp mod Isen.

Vort Billede fremstiller Skibet som det paa en af sine gamle Grønlandstogter laa en Septemberdag ved Kolonien Ritenbenk i Nordgrønland.

Fra Dybet op til Lyset.

Et dansk Skib strandet paa de svenske Skær, Novbr. 1899.

DET var sidste Vinter, medens Stormene rasede om den svenske Vestkyst, at det danske Skib „Venner" dreves ind over Skærene og efter først at være stødt paa Grund paa et Skær i Marstrandsfjorden, kastedes ind imod Elgøen, hvor det kæntrede og sank. Det var en haard Tid, den ene Sø-Ulykke meldtes efter den anden og Bjergningsbaadene havde nok at gøre.

Det danske Skib fik Lov at ligge, der hvor det laa, sikkert og urokkeligt forbundet med Skæret, medens kun de tre Master ragede op over Vandskorpen. Først i Juni Maaned tog man fat paa at bringe det op af Havdybet og vi ser os i Stand til at gengive en Række Billeder, som illustrerer det raske Stykke Arbejde, Bjergningsskibene ved denne Lejlighed udførte.

Udfor Elgøens bratte Klippevægge ligger Fartøjet, med Forstævnen oppe, da alt er i Orden til Arbejdets Begyndelse i Juni Maaned i Aar. Tæt ved Vraget har Bjergningsbaadene „Viking" og „Harald" lagt sig. Dykkeren har alt gjort Forberedelser til Arbejdet nede i det sunkne Skib, stærke Jernkættinger fastgøres til Fartøjet, Bjergningsbaadenes Pumper sættes i Bevægelse og Forskibet begynder at rejse sig. Lidt efter lidt lænses Skroget for Vandet, indtil Skibet hæver sig helt og tilsidst kan holde sig flydende.

Den, som har det haardeste Slid ved saadan en langvarig Bjergning, er Dykkeren. Se ham i fuld Mundering paa Billedet, parat til at stige i Dybet. Endnu ligger den runde Kobberhjelm ved hans Side, men Gummidragten har han paa og de tunge blybeslaaede Støvler, Kniven i Bæltet og Jernringen om Halsen. Han er nu til Aars, har været med før i Dag og ingen kender bedre end han, netop denne Søbund,

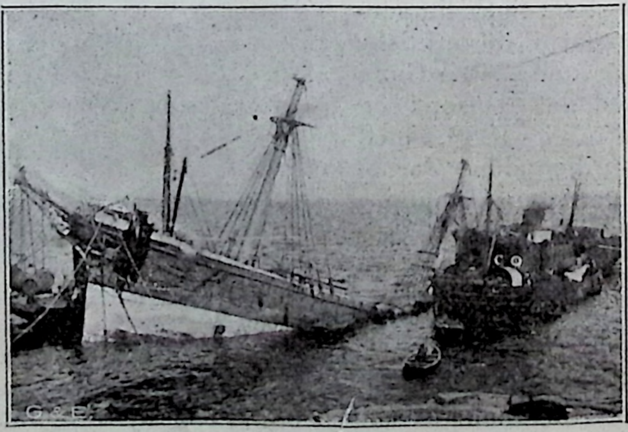
Dykkeren i fuld Mundering.

ti den har han saa godt som udelukkende helliget sin Virksomhed.

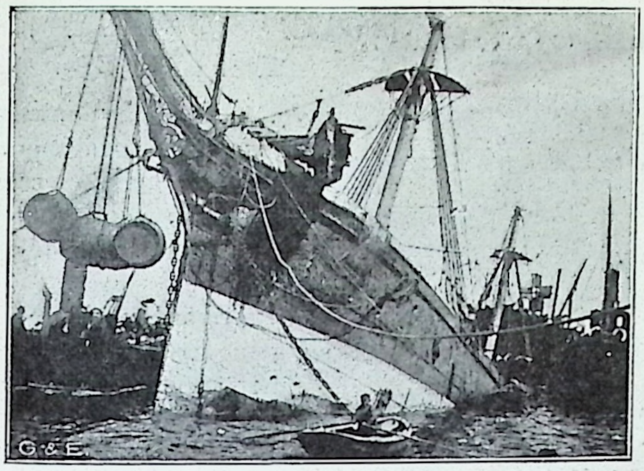
Dèr vil han heller ikke komme til at savne

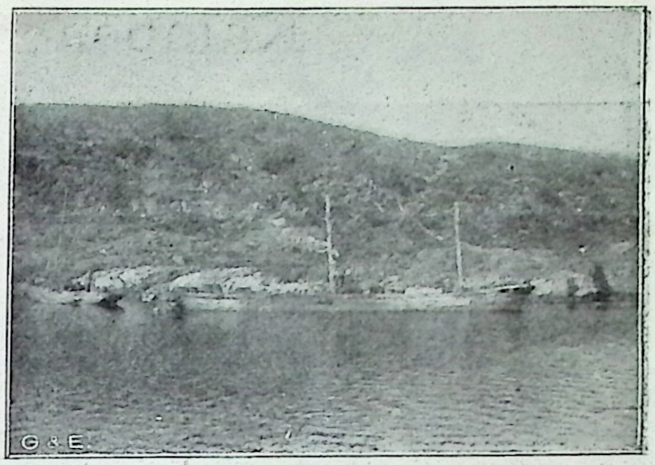
Alt i Orden til Bjergning, Juni 1900.

Forskibet rejser sig.

Kølen kommer til Syne.

Skibet flyder paany.

Arbejde. Ti Høst- og Vinterstormene ere sikre paa denne Plet og Søen vil kun ved Magt og Snille lade sig sin Fangst berøve.

Da kalder man den brave Dykker til Hjælp. Uforknyt gaar han til Bunds og sætter for en ringe Gevinst sit Liv i Vove.

Smaa Cyklister.

Hvilke Rekorder vil ikke Fremtidens Cykleløb kunne opvise! Knap er vore Dages Børn komne til Verden, førend Forældrene sætte dem op paa Cyklen, for i den tidligst mulige Alder at lære dem, at det her i Livet gælder om at naa Maalet som den første, og faa et Forspring i det store fælles Kapløb.

En Cyklist i Miniaturudgave.

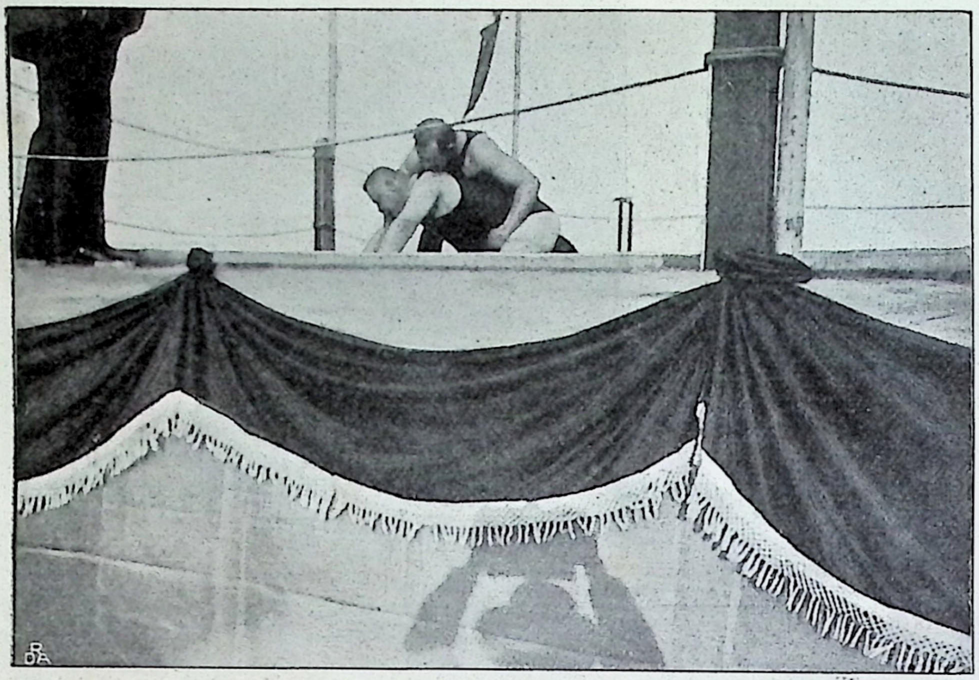
Faaborg og Esbjerg har Æren af de populære smaa Cyklister, hvis Billeder vi bringe. Paa Dobbeltbilledet er den yngste 3 Aar, den ældste $5^1/_2$ Aar, men de har begge to cyklet fra de var 2 Aar gamle. Medens disse to høre hjemme i Esbjerg, er den lille Rytter paa vort øverste Billede Faaborgianer. Allerede førend han var fyldt 4 Aar kørte han omkring i Gaderne paa en Cykle, som var særlig konstrueret for ham med 36 Centimeter høje Hjul og med en Længde af $1{,}_8$ Meter. Fyen er mindst lige saa stolt over ham, som over den uovervindelige Thorvald Ellegaard, der er fostret af den samme Jordbund.

En skønne Dag faa vi vel et Væddeløb at se mellem Danmarks yngste Sportsmænd, saa at vi kan faa sikkert fastslaaet den endnu ukendte Rekord for to-aarige Cyklister.

Sportens Yngste.

Kampene med Roeber.

Brydekamp mellem Beck-Olsen og Roeber.
(Nederst ses Fotografen ifærd med at tage Billedet.)

Sceneriet var det samme som altid: Vejene ufremkommelige, Træernes Kroner behængt med raske Drenge, i Baggrunden det hengivne Folk og rundt om Tribunen brede Værtshusholdere og spinkle Kunstnere, som i hypnotisk Ekstase følger Kampen. Men var Omgivelserne uforandrede, saa havde selve Handlingen antaget nye Former.

Brydesporten vandt sig den Dag ingen nye Venner, og de, som ikke kendte den før, kommer næppe igen. Det var Roeber, som gav Tonen an. Han havde fra det amerikanske Møde med Beck-Olsen et Par knækkede Ribben at hævne og mente, at en maset Næse var ikke mere end billig Gengæld, Han gik paa som et ophidset Vilddyr, strangulerede og vred Arme paa Trods af alle dansk-græsk-romerske Regler. Samtidig glimrede han ved Behændighed og Styrke og det viste sig ved den anden Kamp, at Roeber, selv hvor han ikke anvender Brutalitet, er den farligste Modstander, Beck-Olsen endnu har mødt.

En Model.

Kunstneren maa undertiden hjælpe sig som det bedst lader sig gøre. Naar han ikke kan faa det levende Menneske til Model, nøjes han med »Gliedermannen«, en kunstig Figur i Menneskets Lignelse og paa det hosstaaende Billede se vi, at han i Stedet for en vild og kamplysten Ganger kan klare sig med en ganske urokkelig Træhæst. Scenen fremstiller den tyske Slagmaler Kossak i Færd med at lægge sidste Haand paa Udførelsen af et Kæmpebillede, der gengiver en Episode af Krigen 1806—1807. Danziger Husarerne stormer frem og sprænger den franske Infanterilinie, og Midtpunktet i Billedet danner den hidsige Kamp om Fanen, medens den franske Oberst falder.

En Træhest som Model.

Kendte Navne

fra By og Land:

Dødsfald.

Ved en pludselig Død er Lensbaron *Juel-Brockdorff* til Baroniet Schelenborg, Taasinge, gaaet bort i sit 61. Aar. Den afdøde, der overtog Baroniet efter sin Fader 1876, var en meget virksom Landmand og beklædte bl. a. i en Række Aar Formandsposten i Svendborg Amts landøkonom. Selskab. Med stor Interesse omfattede han den ædle Hesteavl og spillede en ikke ringe Rolle ved Væddeløbene baade herhjemme og i Udlandet.

Lensbaron Juel-Brockdorff.

Et Par Gange har han stillet sig til Valg til Folketinget, men naaede ikke at besejre Venstres Kandidat, Højskoleforst. Tang. Under Krigen 1864 deltog han i Felttoget som Reserveofficer ved Dragonerne og blev senere karakteriseret Ritmester.

Ved sin personlige Elskværdighed og humane Optræden paa Godset bevarede han stedse et godt Forhold til sine Undergivne.

Landbrugskandidat *Hans Iversen,* som nylig er afgaaet ved Døden, var i vide Kredse kendt og skattet blandt vore Landmænd. Fra hans Haand foreligger en Række nyttige Haandbøger om Landbrugsforhold og Landbrugsregnskaber, der skaffede ham megen Anerkendelse. Ikke alene indenfor »Agrardagbladet«, som han i særlig Grad var knyttet til, men ogsaa i mange andre Blade af den landøkonomiske Fagpresse har hans praktiske Vink gavnet vor Landbostand.

Landbrugskand. Hans Iversen.

Det var en Mand med mange Venner, og meget vil han blive savnet. Den afdøde blev kun 58 Aar.

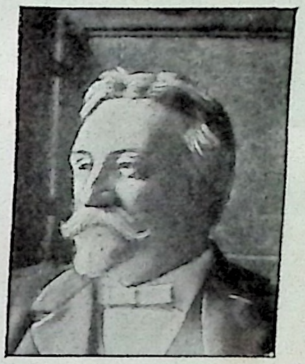
Fhv. Overlærer ved Aalborg Kathedralskole, *Daniel Høffding Wulff,* er efter mange Aars tiltagende Svaghed afgaaet ved Døden, 71 Aar gammel. Den afdøde var Student fra 1848 og tog filolog. Embedseksamen 1856. Fra 1859—1889 har han været knyttet til Aalborg Latinskole som Adjunkt og Overlærer, da Sygdom tvang ham til at tage Afsked med den Gerning, som han ofrede sig for med Liv og Sjæl. Ved Siden af sin Lærervirksomhed dyrkede han til det sidste med Iver historiske Studier.

Overlærer Wulff.

I 1866 blev han Medstifter og Medarbejder af det jyskhistor. topografiske Selskab. Ogsaa i Illustr. Tidende og m. a. Blade har han leveret værdifulde Bidrag specielt til det gamle Aalborgs Historie. En anden Side af hans Flid har givet sig Udslag i Udgivelsen af meget benyttede danske Læsebøger og Grammatikker. Endvidere var han i 12 Aar et skattet og aktivt Medlem af Aalborg Byraad. Den afdøde var en elskværdig Personlighed og afholdt af alle, baade indenfor Skolegerningen og i Byens offentlige Liv. Han var dekoreret med Ridderkorset.

Justitsraad *E. H. Schønberg,* Kontrollerende i Sparekassen for København og Omegn er afgaaet ved Døden i sit 64. Aar. Han begyndte sin Løbebane som Assistent i Indenrigsministeriet, men i Tredserne overgik han til Sparekassen, hvor han senere blev Kontorchef og kontrollerende Direktør. I denne meget betroede Stilling forstod han at gøre sig i høj Grad afholdt af det store Personale. Tillige var han Revisor i »Nye danske Brandforsikring«, ligesom han i nogle Aar havde Sæde i Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

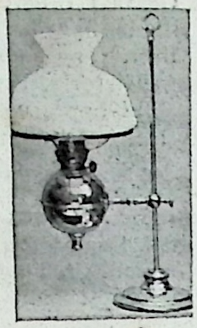

Justitsraad E. H. Schønberg.

Midlertidig Ansvarhavende: GEORG KALKAR.

Dansk Kunstindustri.

S. Schmidts danske Lamper.

Nr. 1.

De korte Dage og de lange Aftener har meldt sig, og nu er Lamperne det aktuelleste Spørgsmaal af alle. Det sættes under livlig Debat i Dagligstue og Pigekammer, i Butik og i Studereværelse og alle faa travlt med at efterse det gamle Inventar, paa hvilket Aarene kraftigt har gnavet.

Heldigvis findes der her i Byen en forudseende Mand, der vidste at dette Øjeblik maatte komme og Sommeren igennem har lagt sit Hoved i Blød for at staa fuldt rustet, naar Menneskeheden pludselig saa sig hyllet i Mørke og i deres Nød søgte ham op foı at finde Raad og Hjælp.

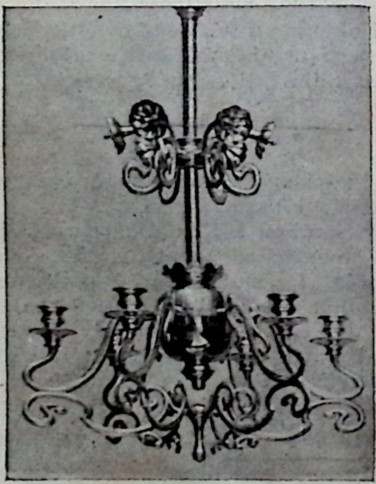

Nr. 2.

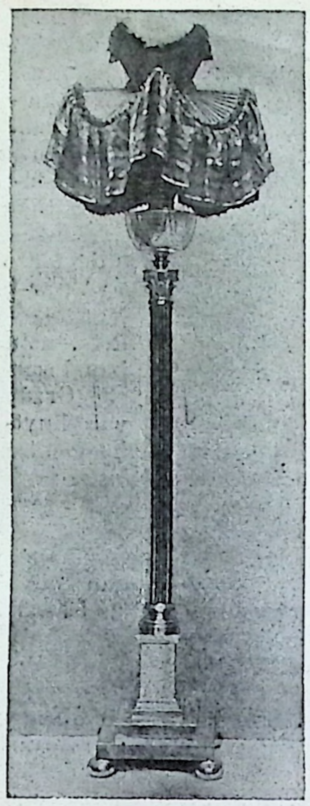

Nr. 3.

Denne Mand er Fabrk. *S. Schmidt, Landemærket 3,* som alle Dage har ofret sig for Lysets Velsignelser og nu kan se tilbage paa paa en 10-aarig Virksomhed. I Aaret 1890 begyndte han at indføre ShaftesburgSikkerhedslamperne og i Fjor vakte han almindelig Opmærksomhed ved at lægge Lamperne ind under dansk Kunstindustri, idet han formaaede kendte Kunstnere til at udføre en Række originale Tegninger for dette Fabrikat.

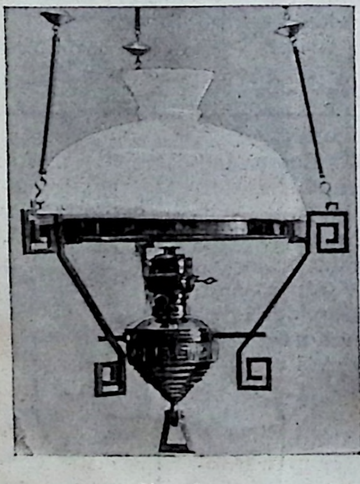

Nr. 4.

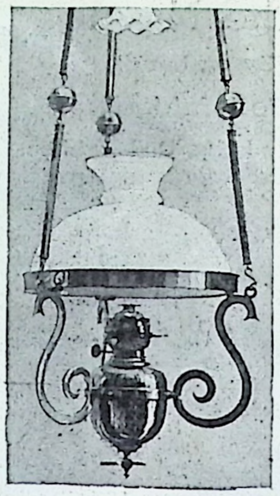

Nr. 5.

Succesen var saa stor, at han i Aar kunde fortsætte med en lang og ny Serie. Salonen vil prydes festligt af Kronerne i Empire eller gammelnordisk Stil (Fig. 4 og 10), henholdsvis udført af Bindesbøll og Gyde-Petersen), og i Spisestuen vil Svanehalslampen og à la greque-Lampen (Fig. 7 og 6, henholdsvis Gyde-Petersen og Paul Kronemann) tage sig prægtig ud. Blandt Bordlamper er der elegante Ting som Empirelamperne (Fig. 2 og 3, Gudmund Hentze) og solide Sager saasom Læselampen (Fig. 1, Fabrikant Schmidt). Endelig er Standerlampen repræseneret af en fortræffelig Type (Fig. 5, Fabrikant Schmidt) og for Armstagernes Vedkommende kappes i Opfindsomhed Gyde-Petersen (»Treforken«, Fig. 8) og Paul Kronemann (Fig. 9).

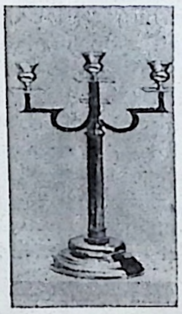

Nr. 6.

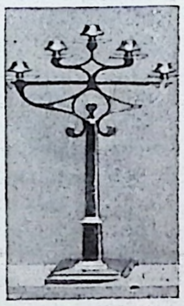

Nr. 7.

Ved Siden af Lamperne, som absolut i allerførste Række er Fabrikantens Kælebørn, har han kastet en Vrimmel af andre Artikler ind paa Markedet: Imprægnerede Lampevæger, som ikke behøver at klippes, Lampeglas, der ikke kan springe, Stiger i de vidunderligste Faconer og meget besparende Varmenecessairer.

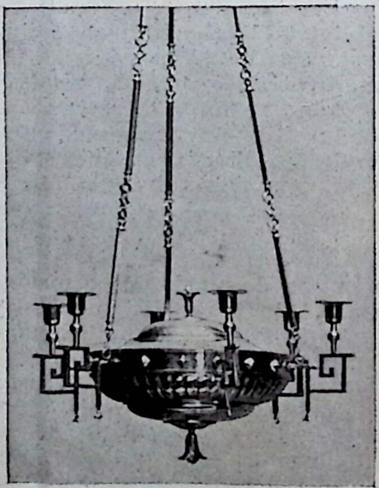

Nr. 8.

Nr. 9.

Om alt dette kan man læse i et af Billeder overfyldt Katalog, som den energiske Fabrikant Schmidt har udsendt. Man kan faa det frit tilsendt, og i alt Fald i de første Par Uger er der ingen Fare for at det slipper op, da det er trykt i *35,000* Exemplarer.

Nr. 10.